

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

A 469311 DUPL

JÖ. ALBERTUS FABRICIUS. D.
NATUS LIPSIE MDCLXVIII. III. ID. NOVEMBR.

Joh. L. pinx.

A. B. sculp.

JO. ALBERTI FABRICII,
SS. THEOLOGIÆ D. ET PROF. PUBL.
**BIBLIOTHECÆ
GRÆCÆ,**

SIVE
**NOTITIA SCRIPTORUM VETERUM
GRÆCORUM,**

QUORUMCUNQUE MONUMENTA INTEGRA, AUT FRAGMENTA
EDITA EXSTANT: TUM PERDITORUMQUE ET MSS.
AC DEPERDITIS.

EDITIO TERTIA,

AB AUCTORE RECOGNITA ET PLURIMIS LOCIS AUCTA.

ACCESSIT

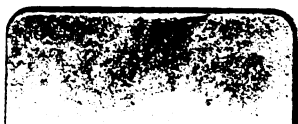
**EMPEDOCLIS SPHÆRA, ET MARCELLI SIDII
CARMEN DE MEDICAMENTIS E PISCIBUS, GRÆCE ET LATINE
CUM BREVIBUS NOTIS.**

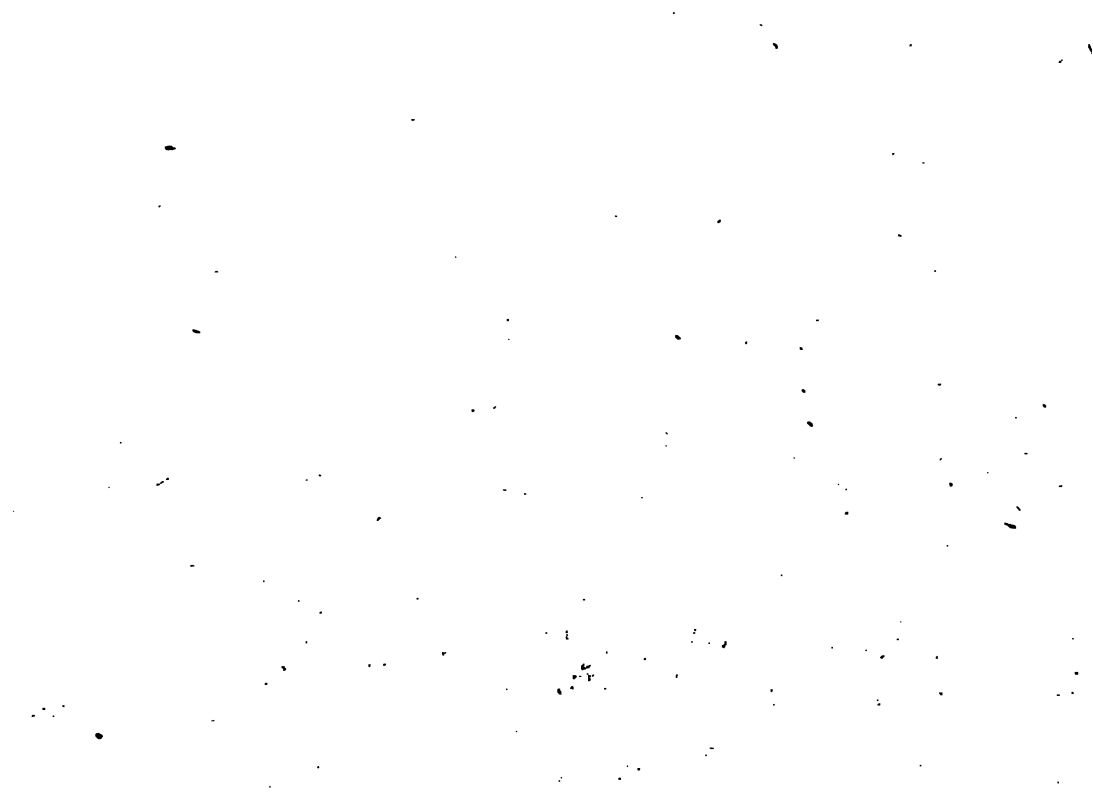

HAMBURGI,

Apud CHRISTIAN. LIEBEZEIT & THEODOR. CHRISTOPH. FELG:

A. C. M D C C X I I X.

JÖ. ALBERTUS FABRICIUS, D.
NATUS LIPSIE MDCLXVIII. III. ID. NOVEMBR.

Johann Albert Fabricius

Johann Albert Fabricius

JO. ALBERTI FABRICII,
SS. THEOLOGIÆ D. ET PROF. PUBL.
**BIBLIOTHECÆ
GRÆCÆ,**

SIVE
**NOTITIA SCRIPTORUM VETERUM
GRÆCORUM,**

QUORUMCUNQUE MONUMENTA INTEGRA, AUT FRAGMENTA
EDITA EXSTANT: TUM PERIORUMQUE E MSS.
AC DEPERDITIS.

EDITIO TERTIA,
AB AUCTORE RECOGNITA ET PLURIMIS LOCIS AUCTA.

ACCESSIT
EMPEDOCLIS SPHÆRA, ET MARCELLI SIDII
CARMEN DE MEDICAMENTIS E PISCIBUS, GRÆCE ET LATINE
CUM BREVIBUS NOTIS.

HAMBURGI,
Apud CHRISTIAN. LIEBEZEIT & THEODOR. CHRISTOPH. FELG.
A. C. M D C C X I I X.

880.8

F13

1718

Thin
6379
Greek
8-19-1922
gen
14 vols.

GALENUS de compositione medicamentorum.
secundum locos, libro 2. T. 2. edit. Basil. p. 177.

Χαλεπὸν μὲν ἀνθρώπων ὄντα μὴ διαμερτάσκειν ἐν πολλοῖς, τὰ μὲν ὅλας
ἀγνοήσονται, τὰ δὲ κακῶς κρίναντα, τὰ δὲ ἀμελέστερον γράψαντα.

MAGNIFICO, NOBILISSIMO AC JURIS
CONSULTISSIMO VIRO,

**D. N. GERHARDO
SCHROEDER,**

REIP. HAMBURGENSIS CONSULI,

S. D.

JO. ALBERTUS FABRICIUS.

Vides audaciam, VIR EXCEL-
LENTISSIME, aut si mavis inter-
pretari libertatem, hominum pere-
grino-

405661

grino-

grinorum, qui apud TE, ut Anacharsis olim apud Solonem, Virum Sapiientissimum, patriam esse suam existimant, nec tamen, ut Barbarus ille minime barbarus, ad Te veniunt singuli, verum agmine facto accedunt, & sacrarium Tuum irrum-punt. Græci isti sunt homines, mira simplicitate, bonarum tamen illi litterarum artiumque promicondi, non minus antiquitate, quam ingenio & eruditione commendabiles, neque adeo tibi ignoti. Hi ab Amplissimo Nomine Tuo, quod suis ex parte obsoletis nominibus novam lucem conantur conciliare, hanc suam causam apud tanta æquitate Judicem, tantâ benignitate Virum, facile

cile vel excusabunt, vel tuebuntur.
Ego autem, peregrinus & ipse, licet
ab aliquot jam annis Reipubl. hujus,
quam moderaris, civis, quod præ-
sentem Tibi librum, in hac urbe ho-
ris subsecivis a me in studioforum
usus elucubratum, offerre ac dedi-
care, illumque veterem doctissimo-
rum Græcorum Senatam ad Te al-
legare haud dubitavi, non minus
promte ac facile causam dixerò. Cum
enim vox communis civium, fama-
que non inficianda, jampridem in
Te celebret ac veneretur rectum
illum ac tenacem propositi animum,
& nullâ inferiorem trepidatione,
nullis cedentem corruptionibus in-
tegritatem: præterea singularem ju-

ris rerumque civilium, Patriæ maxime, peritiam, prudentiamque, & in rebus gerendis industriam ac dexteritatem: ego peculiariter Tuum in litteras amorem, egregiamque humanitatem Tuam, & prædicandam mihi, & simul instar certissimi præsidii mihi futuram esse existinavi, quo fretus sperare possem, hanc libertatem meam non prorsus improbatum a Te iri. Nihil igitur addo præter Votum, quod pro salute Tua mecum nuncupant universi, qui Reip. nostræ bene cupiunt. Deus ter Opt. Max. Te publice domique felicem servet quam diutissime! Scripsi Hamburgi, Nonis Aprilibus, Anni Christi cło Io cc V.

AD

AD LECTOREM

Octo anni sunt, mi Lector, ex quo Bibliothecam Latinam edidi, quam cum non maligne exceptam esse à literarum studiosis intelligam, audeo in præsentem Bibliothecam Græcam tibi similiter offerre. Opus majoris corporis & animi aggressum me non infiteor, est enim materia uberrima, varietas incredibilis, numerus scriptorum propemodum infinitus, non infrequentes hinc inde tenebræ, paucorum stylo discussæ. Quid de editionum multitudine dicam, quas ut indagare singulas industriæ & fortunæ est, ita discernere ac dijudicare, non contemnendæ facultatis. Neque vero de me tam arroganter, neque de argumento, quod tradendum in me suscepi, tam anguste sentio, ut omnibus numeris perfectam & absolutam Bibliothecam Græcam tibi exhibere me posse existimem. Quid tamen efficere studuerim, si placet accipe, atque utrum & quousque vel meo instituto, vel tuæ satisfecerim expectationi, pro æquitate & captu tuo, opere ipso inspecto judica.

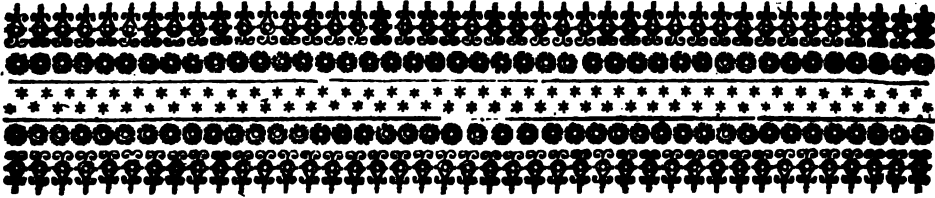
Cum primis dedi operam, ut scriptorum universorum Græcorum non Ecclesiasticorum, quotquot ex iis, qui ante captam à Turcis CPolin vixere, in lucem editi sunt, notitia tibi constaret: quanquam Ecclesiasticos quoque suo loco strictim persecutus sum, qualecunque observationum spicilegium daturus post amplissimas menses præstantium Virorum, Labbei, Cavei & Eliaz du Pinii. Quantum potui diligenter constitui singulorum scriptorum ætatem, & quæ de illis explorata sunt, vel retuli ipse, vel à quibus prælixius pertractata fuerunt, indicavi. Scripta deinde recensui singula distincte, atque edita quidem præ cæteris, tum etiam si quæ in Bibliothecis abdita delitescunt, denique deperdita, quorum vel solos titulos, vel exigua fragmenta reliqua nobis fecit tempus. Circa editiones haud infima laboris mei cura versata est, ut quam plenissimam & accuratissimam earum historiam tibi exhiberem, non è Catalogis undique & oscitanter corrasam, sed quantum fieri potuit inspectis & evolutis libris ipsis & haud negligenter consideratis contextam ac concinnatam. Fateor tamen, hac in parte me nondum in omnibus potuisse mihi ipsi satisfacere, itaque gratis scurus sum ei, qui vel omissa à me, vel perperam etiam posita no-
taverit

PRÆFATIO.

Tertius liber similiter à Platone decurret ad tempora Augusti Imp. sub quo natus est Servator noster JESUS CHRISTUS. In hoc præter Historiam Criticam versionum Græcarum & librorum Apocryphorum Antiqui fœderis, aliæque offeretur tibi notitia Philosophorum Platonico- rum, Peripateticorum, aliarumque sectarum Alphabetica, qualem se- cta Pythagoricæ tibi exhibui Libro II. capite 13. Musici item & Astrolo- gi, Geometræ, Scriptores rei militaris. & Epigrammatarii Poëtæ. Liber *quartus* ab Augusto perget ad Constantini M. tempora, in quo occur- rent sacri inprimis scriptores Novi Testamenti, tum Judæi Philo ac Jo- sephus, atque inter plures alios Geographi, Grammatici ac Rhetores magno numero, & Historia Lexicorum Græcorum longe, quam olim à me edita fuit, plenior. Liber *quintus* Historiam Græcorum scriptorum persequetur à Constantino M. ad captam usque à Turcis CPolin, sive ad sæculum medium XV. In hoc Eroticis scriptoribus & Chronologis & Byzantinæ conditoribus historiæ, & plerisque aliis Christianis erit locus. Postremus futurus est liber *sextus*, Jctos, Medicos, Chemicos & Geponicos complexus; cum notitia Scriptorum Græcorum quo- rundam Anonymorum vel suppositorum, & recensione collectionum variarum, quibus plures scriptores Græcos vel eorum fragmenta junctim ediderunt viri docti. Hunc librum atque adeo totam Bibliothecam claudet triplex Appendix, cujus pars prima continebit *paralipomena* & *emendanda* quædam, secunda *Tabulam Chronologicam* scriptorum, & ter- tia *Indicem* plenum & accuratum in universos sex libros, insertâ suo sub- inde loco notitia quam plurimorum scriptorum deperditorum, quorum mentionem in ipso libro facere prætermisi.

Hæc universi operis œconomia est, cogitatione pridem mecum præcepta, quod magnam licet partem jam à me elaboratum, utrum per- scere etiam, & quod facere proxime studeo, ad umbilicum perducere valiturus sim, in DEI est manibus, Vitæ nostræ Arbitri, cujus benigni- tati pro concessa hætenus vita ac valetudine gratum obsequium liben- ter debeo.

INDEX

INDEX CAPITUM

Libri Primi.

1. *Nullum exstare scriptorem Gracum Homero antiquiorem. Catalogus scripto-
rum, qui ante Homerum fuisse feruntur. p. 1.*
2. *De Amphione, Ammone, Ambe, ArElino, Antipatro Acanthio, Ariftea Procon-
nefia, Abari, Asbolo, Afclepio & Auomede Mycenas & fcriptis horum nomini
tributis. p. 6.*
3. *De Chirone & fcriptis ad eum relatis. Marcelli Sideta carmen de pifcibus, quod
in MSto codice infcribitur Χαλμα Χαίρων & περὶ ἰχθύων, emendatum, cum
latina verfione. p. 12.*
4. *De Corinno, Creophylo, Daphne, Dardano & fcriptis fub eorum nomine laudatis.
p. 22.*
5. *De Darete, Demodoco & DiEtye, & fcriptis, qua fub horum nomine jactata funt vel
etiarnum exftant. p. 26.*
6. *De Drymone, Epimenide Cretenfi, Euclio, Eumolpo, Helena, Hellene & Hercule.
p. 35.*
7. *De Hermete Trismegifto & de Pamandro, qui illi adfcribitur, Variarumque editio-
num inter fe collatio. p. 46.*
8. *De Afclepio Hermetis. p. 55.*
9. *De Hermetis Jatromathematicis, Curanidibus, & aliis fcriptis Afrologicis atque
Phyficis Hermeti infcriptis. p. 59.*
10. *De fcriptis Chemicis relatis ad Hermetem, tabula Smaragdina, aliisque. p. 66.*
11. *De fcriptis Hermeticis, qua interciderunt. p. 72.*
12. *De inventis, qua apud veteres ad Hermetem Trismegiftum referuntur. p. 80.*
13. *De Hefodi atate, & de Horo, tum de Horapolline ejusque Hieroglyphicis. p. 89.*

INDEX CAPITUM.

14. De *Hofiane, Hydafpe, Jambe, Imusbe, Ifatide, Ifide, Lino.* p. 92.
15. De *Melampode, & junioris Melampodis Phfyognomonici, aliisque fcriptis.* p. 98.
16. De *Melifandro Milefio, Mocho Sidonio, & Mufao, ac de juniore Poëta hujus nominis.* p. 101.
17. De *Neflore, Olene, Olympo, Oraculis variis & Orybantio Trazenis.* p. 106.
18. De *Orpheo & fcriptis fub nomine ejus editis.* p. 110.
19. De *fcriptis Orphei apud veteres laudatis, qua interciderunt.* p. 117.
20. *Orphei inventa, & dogma Orphicum de pluribus orbibus habitabilibus.* p. 119.
21. De *Palaphato ἀπίτων fcriptore.* p. 136.
22. De *aliis fcriptoribus ἀπίτων & mirabilium, Anonymo &c. tum de Abydeno fcriptore hiftoria Affyriaca.* p. 141.
23. De *Palamede & Cadmo, aliisque literarum Gracarum inventoribus.* p. 146.
24. De *Pampho, Paride, Phaënnone & Phanothea.* p. 149.
25. De *Phantafia Memphitide, de Phemio Ithaceni, & Phemonoë, reique accipittraria fcriptoribus.* p. 152.
26. De *Philamnone, Piero, Pifandro, & Pittheo Trazenio.* p. 156.
27. De *Priamo ac Prometheo & de variis fribendi formis apud veteres, è fibolis ineditis ad Dionyfium Thracem.* p. 158.
28. De *Sanchoniathone & Sanchide. Tum de Epiftola Sarpedonis Regis Lycia.* p. 163.
29. De *Sibylla ac Sibyllis.* p. 167.
30. De *Sibyllinis Oraculis in genere, & fingulatim de iis, qua Regem venturum praedixerunt.* p. 177.
31. De *libris Sibyllinis eorumque ufu apud Romanos.* p. 188.
32. De *Sibyllinorum librorum, quales hodie exftant, editionibus, verfionibus, argumento & de dogmatibus, qua in illis continentur.* p. 198.
33. De *collektionibus Sibyllinorum, qua hodie exftant, judicium, deductum per obfervationes viginti.* p. 215.
34. De *Sidone, Sifypho Coe, Syagro ac Terpandro.* p. 222.
35. De *Thalete utroque, Cretenfi & Milefio. De Thamyri, Thymate ac Tirefiâ.* p. 236.
36. De *Zoroaftre & fcriptis fub ejus nomine jactatis.* p. 242.

INDEX CAPITUM

Libri Secundi.

CAP. I.

- De Homero, ejusque vita ac laudum scriptoribus.* p. 253.
2. *De Homeri scriptis editis ac deperditis, genuinis ac hypobolimiis, tum de gubernorum dispositione, emendatoribus, Rhapsodis &c.* p. 262.
 3. *De Homeri Scholiastis, interpretibus & Metaphrastis Graecis, qui exstant vel editi vel MSi, tum de Poeta versuum, editionibus, argumentis, indiciis, Lexicisque in Homerum vulgatis.* p. 284.
 4. *Eleucus Alphabeticus Scriptorum in Scholiis ad Homerum inaequum, in Scholiis ab Hornejo vulgatis, in Eustathii Commentariis, & in scholiis Cantabrigiae allegatorum.* p. 302.
 5. *De Commentariis in Homerum, variisque scriptis cum Spectantibus, qua intercedunt.* p. 330.
 6. *De omni genera Homeri doctrina & apud veteres auctoritate.* p. 342.
 7. *De imitatione Homericâ, De Parodiis, Homero-centricis, Paralipomenis ad Homerum, ac denique de Homeri Zoilis ac detractoribus.* p. 352.
 8. *De Hesiodi Aesrae aetate, scriptis editis ac deperditis, eorumque, qua exstant, editionibus atque interpretibus, tum index Scriptorum, qui in Graecis scholiis allegantur.* p. 369.
 9. *De Aesopo & aliis scriptoribus fabularum.* p. 390.
 10. *De Epistolis qua ad Phalaridem referuntur, ac de aliis Epistolarum Graecarum scriptoribus.* p. 406.
 11. *De Theognide, Phocylide, aliisque sententiarum scriptoribus ac collectoribus.* p. 439.
 12. *De Pythagora & scriptis ei tributis, symbolisque. Empedoclis sphaera, graece & latine.* p. 455.
 13. *Notitia Pythagoreorum p. 490. & Pythagorearum p. 524. ordine Alphabeti, Pythagoreorumque edita fragmenta.* p. 529.
 14. *De Zaleuco, Charonda, Zamolxi, Lycurgo, Dracone, Solone, aliisque Legumlatoribus.* p. 530.

INDEX CAPITUM.

15. De Pindari scriptis editis ac deperditis, editorumque editionibus atque interpretibus, Catalogus scriptorum in Scholiis ad Pindarum allegatorum. Et notitia aliorum Lyricorum Græcorum, eorumque Poëmatum, quorum pleraque interciderunt. p. 550.
16. De Thespide & Æschylo Tragicis, Tragediisque Æschyli editis ac deperditis, editarum interpretibus & editionibus, & Catalogus scriptorum in Scholiis ad Æschylum allegatorum. p. 600.
17. De Sophocle ejusque Tragediis editis ac deperditis, editarumque interpretibus & editionibus, & Catalogus scriptorum in utrisque ad eum scholiis allegatorum. p. 619.
18. De Euripide atque illius Tragediis editis ac deperditis, editarum interpretibus & editionibus, & Catalogus scriptorum in Scholiis ad Euripidem allegatorum. p. 639.
19. Notitia Tragicorum Græcorum, qui interciderunt, eorumque Tragediarum, digesta ordine Alphabeti. p. 662.
20. De Herodoto ejusque interpretibus atque editionibus. p. 695.
21. De Aristophane ejusque Comædiis editis ac deperditis, editarumque interpretibus & editionibus, & Catalogus scriptorum in scholiis ad Aristophanem allegatorum. p. 703.
22. Notitia Comicarum Græcorum, qui interciderunt, eorumque Comædiarum, digesta ordine Alphabeti. p. 736.
23. De Philosophis plerisque ante Socratem, tum de Socrate, Cebese & aliis Socraticis, itemque Eleaticis Philosophis. p. 795.
24. De Hippocrate & ejus scriptis, editionibusque atque interpretibus. Epistola Clariff. Renaudoti è Gallico versa de exiguo opera pretio, quod ex collatione versionum Hippocratis Syriacarum & Arabicarum peti potest ad Hippocratem emendandum. p. 840.
25. De Thucydide & Ctesia. p. 866.
26. De Decem Oratoribus Atticis, eorum orationibus editis ac deperditis, editarumque interpretibus & editionibus. p. 883.

BIBLI

BIBLIOTHECÆ GRÆCÆ

LIBER I. DE SCRIPTORIBUS, qvi ante Homerum fuisse feruntur.

CAPUT I.

*Nullum pœma Græcum extat Homeri pœmatis antiquius. Πρωτῆς de quovis scri-
ptore. 1. Ποίησις Pherecydii & Heracliti, 2. MUSARUM titulus etiam
datus scriptis profaniis. Heracliti plures 3. Antiquissimi quos novimus Histo-
rici & Philosophi Græci, Homero jūiores, 4. Sexti Empirici & Ciceronis
argumenta quibus ostendunt Græcos ante Homerum pœtas existisse, 5. Se-
ptuaginta nomina scriptorum Græcorum qui ante Homerum fuisse apud varios
auctores feruntur, de quibus deinceps agendum, 6.*

I.

INTER Græcos scriptores nullum antiquius monumentum ad nos pervenisse HOMERO, certum est atque exploratum. Idem jam olim de suis temporibus fassi sunt veteres, non Josephus modo Judæus, & scriptores Christiani, sed Græci ipsi, ex quibus Sextus Empiricus I. Adversus Mathematicos pag. 41. ποίημα ἔσδεν πρῶσβυτερον ἤκεν εἰς ἡμᾶς τῆς Ὀμηρῆς ποιήσεως.

A

Ubi

Ubi *ποίημα* * fas est interpretari non tantum de carmine, sed scripto quovis, uti *ποιητής* pro quolibet scriptore sive auctore libri cujuscunque occurrit apud Theodosium Alexandrinum in Scholiis ineditis ad Dionysium Thracem:

II. Eodem sensu Maximus Tyrius τῆ Συρίῃ τὴν ποιήσιν inspiceret jubet Diss. 29. h. e. Pherecydis librum, qui prosa scripsit: & Epiphanius Hæresi XXVI. num 2. Evangelium perfectionis a Gnosticis jactatum vocat modo *ποίημα* modo *ποιητεύμα*. Dionysius Halic. Epist. ad Pompejum pag. 130. de Herodoto agens & Thucydide, καλαὶ μὲν, inquit, ἀμειψόμεναι ἀμφοτέραι· ἡ γὰρ ἐν αἰσχρῶσι τὴν ποιήσιν αὐτὰς λέγων. Et Tatianus, f. 143. Heracliti Ephesii ** *ποίησιν*, i. e. scriptum sive opus commemorat, non *ποίημα*; inter tot enim Heracliti fragmenta, quæ a veteribus ex opere illius περὶ φύσεως adducuntur, nihil se offert, quod sit versibus adstrictum, ut demonstravi infra lib. II. cap. XXIII. §. 4. neque germanos esse crediderim quos Heracliti ac Democriti versus de vita humana in codice Regis Christianissimi 2216. extare refert Philippus Labbeus Bibl. nov. MSS. pag. 134. Fefellit tamen Tatianus perperam intellectus Suidam, ut Heraclitum multa *ποιητικῶς* scripsisse fingeret, & Lilius Gyraldum, ut Poëtis illum annumeraret.

III. Neque aliud evincit argumentum, quo nuperus Tatiani editor, Clarissimus Wilhelmus Worthus, manifestum esse putat Heraclitum carmine scripsisse, quia nempe opus ejus MUSAS dictas esse testetur Laërtius. IX. 12. Quis enim nescit, Herodoti, Bionis Rhetoris, Aurelii Opilii & Cephalionis Gergethii scripta, & novem Æschini Epistolas Musarum nomine *** appellatas, nec magis tamen versibus scriptas fuisse, quam novem capita quæ ad iram compescendam, veluti totidem dona Musarum, mente reponere jubet M. Antoninus XI. 18. Fuit sane Heraclitus quidam Poëta, cujus meminit Strabo lib. XIV. pag. 656. Sed is Callimachi æqualis, & patria Halicarnassensis, adeoque ab Ephesio Heraclito non minus diversus quam Heraclitus Peripateticus, cujus scripta

* Suidas ait, Sositheum scripsisse *ποιήματα καταλογάδην*, pro quo Cl. Vossius lib. de natura & constitut. Poëticae p. 11. legit, *καὶ ποιήματα καὶ καταλογάδην*. Sed vulgatam scripturam recte tucur Colomesius ad Gyraldum p. 378.

** Evagrius lib. I. cap. 15. de Isidoro Pelusiota: ἡ κλεῖν ἐνὲν κατὰ τὴν ποιήσιν, ex quo loco male quidam concludunt Isidorum scriptis carminibus magnam sibi gloriam comparasse. Rectius Valesius: *enim, ut poetico serbo utar, lausissima est gloria.*

*** Vide Vossium lib. I. de Hist. Græc. c. 3. & quæ viri docti ad Laërtium IV. 58. & Sueton. c. 6. de Grammaticis.

scripta refert Plutarchus adversus Colotem T. 2. Opp. pag. 1215. vel Heraclitus, Theophrasti Acharnensis pater, qui memoratur in veteri inscriptione apud Humfredum Prideaux part. 2. marmorum Oxon. pag. 302. vel Heraclitus denique Grammaticus, de cujus libello *περὶ ἀπίτων* & aliis scriptis infra cap. XXII. sum dicturus.

IV. Cæterum, quemadmodum apud Græcos Poëmata prius edita fuisse constat quam *συγγραφαί* sive scripta Profaria, ut præter alios docet idem Strabo libro primo, pag. 18. * multo minus Sexti temporibus extabant libri soluto sermone Græco exarati, qui Homeri ætatem excederent; nam & historici, quorum scripta perdita memorantur antiquissimi Cadmus Milefius, Acusilaus Argivus, Archilochus, Archetimus, Theagenes Rheginus, Aristeas Proconnesius, Hecæzus Milefius, Pherecydes Lærius sive Atheniensis, Charon ** Lampfacenus & Hellanicus Lesbicus, & cujus opus ætatem tulit veterrimus ex iis qui extant Græcis historicis Herodotus, & Philosophorum denique, qui unquam prosa oratione Græca aliquid in literas miserunt antiquissimi Pherecydes Syrius, præceptor Pythagoræ, & Anaximander, sed de quorum scriptis nullum nobis restat, universi Homero fuere juniores, ut ostensum Vossio libro & capite primo operis præstantissimi de Historicis Græcis.

V. Addit tamen mox Sextus, ex ipsius Homeri poëmatis apparere, quod & ante ipsum & illius ætate plures poëtæ fuerint, de quo ego sane non dubito, neque eo elegantix & artis in poësi procedere potuisse contendo, si clarissimum illud ingenium, quod visum Vellejo est, neminem quem imitaretur habuisset. Locus quem Sextus ex Homero producit, hic est *Ὀδυσσ. α.* vers. 351.

Τὴν γὰρ αἰοδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι
ἢ τις ἀκρότερος νεωτάτη ἀμφιπέληται.

Simile argumentum necit Cicero in Bruto: *Nec dubitari debet, inquit, quin fuerint ante Homerum Poëtæ, quod ex eis carminibus intelligi potest, quæ apud illum & in Phæacum & in procorum epulis canuntur.* Non potest tamen ex his probari, poëmata Græca ante Homerum literis mandata & ad posteros transmissa fuisse, sed duntaxat decantata voce,

A 2

ce,

* Isidorus Hisp. lib. I. Originum cap. 37. *Omnia enim prius versibus condebantur, profe autem studium sero viguit.* Ante Isidorum Cicero: *apud Græcos antiquissimum è doctis est genus Poitarum.*

** Apud Dionys. Halicarnass. Epist. ad Pompejum pag. 128. *Χαίρων* male excusum pro *Χαίρων*.

ce, perinde uti apud veteres Germanos ac Getas carmina antiqua, quæ Tacitus in libro de moribus præcæ gentis nostræ, ac Jornandes cap. 4. & 5. de rebus Geticis celebrat. Forte primus Homerus dignus habitus est, cujus poemata scripto a Græcis exciperentur, & posteris traderentur: certe primus fuit Græcorum, cujus carmina ultimam ætatem ferrent. Primus etiam fortassis, qui integrum corpus poematis Heroici conderet, quo sensu ποιησιν ηρωικῶν ab Homero repertam accipio apud Athanasium libro I. contra gentes pag. 20.

VI. Multos nihilominus * cum idem Sextus eodem loco, tum alii autores veteres commemorant, a quorum scriptis Homerum ætate vinci fama apud Græcos fuerit. Quare operæ pretium me factum esse duxi, si antequam de Homero & aliis scriptoribus Græcis dicere aggrederer, singulos illos ordine Alphabeti commemoraverim, & quæ de scriptis sub eorum nomine vel olim jactatis, vel hodieque ambulantis collegi, hoc libro succincte fuerim complexus. Nomina ** quidem scriptorum ante Homericorum, vel qui ante Homerum vixisse apud varios auctores, verè an falso, feruntur, hæc LXX. amplius mihi occurrerunt:

AMPHION Thebanus.

AMUS, sive AMMON, Platoni THAMUS.

ANTHES Boeotius.

ANTIPATER Acanthius.

ARCTINUS Milefius.

ARISTEAS Proconnesius

ABARIS Hyperboreus.

ASBOLUS Centaurus.

* ASCLEPIUS Ægyptius.

AUTOMEDES Mycenæus.

CADMUS.

* CHIRON Pelethronius.

CORINNUS Ilienſis.

CREOPHILUS Samius.

DAPHNE Tiresiæ filia.

DARDA-

- * Omitto Inscriptiones veteres versibus conceptas, & Homeri ætate antiquiores, quales apud Thebas Boeotias in templo Apollinis Iſmenii literis Cadmeis scriptas vidisse se narrat Herodotus lib. V. c. 59. Versus item Jambicos, quos poma inscriptos Achilli, Pedasum Monemiam urbem munitam Trojanorum obsidenti, & jam re infecta discessuro, virgo quædam ejus quam patriæ amantior misisse fertur, apud Veterem Scholiasten in Iliad. ζ. non procul ab initio, & apud Eustathium p. 476. Epitaphium Eevthalionis apud eundem Scholiasten Iliad. θ. v. 319. Epitaphium Idomenci apud Diodorum Sic. lib. V. pag. 239.

** Quibus asteriscum nullum additum vides, sub eorum nomine nihil hodie extat.

- DARDANUS Magus.
 * DARES Phrygius.
 DEMODOCUS Corcyraeus.
 * DICTYS Cretenfis.
 DRYMON.
 EPIMENIDES Cretenfis.
 EUCLUS Cyprius.
 EUMOLPUS Atheniensis.
 * HANNO Carthaginensis.
 HELENA Mufæi Atheniensis Filia.
 HELLEN Demalionis F.
 HERCULES.
 * HERMES TRISMEGISTUS.
 * HESIODUS.
 * HORUS Ægyptius.
 * HOSTANES Magus.
 HYSTASPES JAMBE. IMUTHE.
 * ISATIS five ISIS.
 * LINUS Thebanus.
 * MELAMPUS Amythaonis F.
 MELISANDER Milefius.
 MOCHUS Sidonius.
 * MUSÆUS Atheniensis. NESTOR.
 OLEN Lycius.
 OLYMPI duo.
 * ORACULA.
 ORIBANTIUS Troezenius.
 * ORPHEUS Thrax. OSIRIS.
 * PALÆPHATUS Atheniensis.
 PALAMEDES Argivus.
 PAMPHUS Atheniensis.
 PARIS Trojanus.
 PHAENNO Epirotica.
 PHANTHÆA.
 PHANTASIA Memphitis.
 * PHEMIUS Ithacensis.
 PHEMONOE Cumana.
 PHILAMMON Delphicus.

PIERUS Lini F.
 PISANDER Camiræus.
 PITTHEUS Troezenius. PRIAMUS.
 PROMETHEUS.
 PRONAPIDES Atheniensis.
 SANCHONIATHON Berytius.
 SARPEDON Lyciæ Rex.
 * SIBYLLA.
 SIDON Ponti filia.
 SISYPHUS Cous.
 SYAGRUS.
 TERPANDER Lesbicus.
 THALES Cretenfis.
 THAMYRIS Thrax.
 THEMIS Fatidica.
 THYMOETES. TIRESIAS.
 * ZOROASTER.

CAPUT II.

De Amphione. 1. Amune sive Thamunc. 2. Anthe. 3. Arction. 4. Antipatro Acanthio. 5. De Aristeo Proconesio scriptore carminum Arimaspeorum. 6. De Abari, obiter. 7. De Asbolo. 8. Asclepius. 9. Automedes Mycenæus, 10.

I.

AMPHION Thebanus a Tatiano f. 173. refertur inter scriptores Homero antiquiores, sed alii de ejus scriptis tacent, Musicam Amphionis artem celebrasse contenti. Vide Ludovicum Vivem ad Augustini lib. XVIII. de C. D. cap. 13. Hymnos Amphionis celebrat Philostratus in Hippodromi vita lib. II. de Sophist. pag. 613. Nonnulli ut Julianus apud Suidam in *Ἀμφίων* non Musicæ tantum Lydiorumque modulorum, sed & lyrae inventorem faciunt: Lyricum vocat Joh. Malalas pag. 57. Syncellus pag. 156. & 158. A plerisque, ut Tzetzæ, Chil. I. hist. 13. Amphion traditur lapides canendo movisse, edoctus a Mercurio, a quo lyram septem nervis instructam accepit. Quod verò Clementi Alex.
 initio

initio protreptici, dicitur Musices ope Thebas (*) muro cinxisse, hoc ab Horatio in arte, (**) & aliis refertur ad singularem ejus sapientiam, qva cives collegerit & in officio continuerit, ab Albrico ad eloquentiam, qva civibus sparsim degentibus svaferit, ut in unum coeuntes civitatem mœnibus cingerent. Amphionis dictum ad quod respicit Plato in Gorgia, illustrat Guilelmus Canterus Nov. Lect. lib. VII. cap. 28. Alius fuit *Amphion Thespiensis*, cujus librum secundum *περὶ τῶ ἐν Ἐλικῶν Μυσείῳ* laudat Athenæus lib. XIV. pag. 629.

II. Zoroastri & Hermeti adjungit, qvin imo præponit AMUNEM quendam Ægyptium Synesius in Dione pag. 51. *εἰ μὲν ἠπίστα-
μεθα ὑμᾶς εὐμοιροσάντας ἐκείνην τὴν ψυχῆς τὴν ἀξίαν, ἣν Ἄμους, ἢ Ζυρο-
άσης, ἢ Ἐρμῆς, ἢ Ἀντώνιου. De eodem Amune dixerat paulo ante pag.
48. ὁ ποῦ Ἄμους ὁ Αἰγύπτιου ἔκ ἐξῆυρεν ἀλλ' ἔκρινε χρῆσαν γραμμάτων.* Petavius quidem in notis demonstrat se existimasse, quod Synesio sermo sit de Amune sive Amunte Monacho, de quo præter Socratem, Sozomenum ac Suidam meminit in historia Lauso inscripta Palladius, Episcopus Asponensis. Addit etiam, hoc scholion repertum in ora Codicis Medicei: *Ἐρομῆν τινὸς αὐτὸν, εἰ ἀναγκαῖα τὰ γραμμὰτα, ἔφη: εἰ ὁ νῦν ἔρρωται, τίς χρῆσαι γραμμάτων; τὸ δὲ ἔκ ἐξῆυρεν, ἀλλ' ἔκρινε χρῆσαν γραμμάτων, ἀντὶ τῶ, ἔκ ἐχρήσατο αὐτὸς γράμμασι, ἀλλ' ἀπεφῆνατο τῆτος διδοῦαι γραμμάτων, ὅτινες ἔ μέγεθου εὐτυχῆσαν νῦ, ἵνα τὴν τῶ νῦ ἐνδείαν ἐνταῦθεν ἐπανορθῶνται.* At enim longe verissima mihi videtur sententia Cotelerii T. 3. monumentorum Ecclesiæ Græcæ pag. 564. arbitrantis a Synesio intelligi Amunem quendam Ægyptium sapientem vetustissimum, Hermetis Trismegisti æqualem. Ab hoc fortassis Amune scripta *Ἀμμωνέων* memorata Eusebio lib. I. præparat. Evangelicæ cap. IX. & Apocrypha *Ἀμμωνέων γραμμὰτα* Philoni Byblion apud eundem lib. X. cap. 14. Quamquam ex Reinesii sententia pag. 97. Variar. Lect. *Ἀμμωνέες* dicti sunt sacerdotes Ægyptiorum. Sed & hi ipsi fortassis ab antiquo illo Amune nomen habuerunt, qui in Platonis Phædro dicitur THAMUS. Eundem sane hunc esse de quo apud Synesium sermo est, res ipsa declarat. Refert enim Plato Theutum tum alia præclara tum inventum literarum tantquam memoriæ & sapientiæ eximium instrumentum Thamuni Ægypti Regi commendantem, hoc ab eo tulisse responsum: *ὦ τεχνικώτατε Θεῦθ', ἀλλ' μὲν τρεῖν δυνατός τὰ τῆς τέχνης, ἀλλ' δὲ κρίναι τίν' ἔχει μοῖραν βλάβης τε καὶ ὠφελείας τοῖς μέλλουσι χρῆσθαι. καὶ νῦν σὺ πατήρ ἂν γραμμάτων.*

(*) Thebas muro cinctas ab Amphione, memorat post Homerum aliosque Hyginus fab. 69. ubi & nomina septem portarum a totidem filiabus Amphionis appellatarum. Vide ibi notas Thomæ Münkeri.

(**) v. 394. seq. adde Macrobium II. 3. in form.

ἢ ἕυροισιν τὴν ἀντίον ἔπες ἢ δύνανται. Τῆλο γὰρ τῶν μαθόντων λήθην μὲν ἐν ψυχαῖς παρέξει μνήμης ἀμελητησία -- ἐκ ἂν μνήμης ἀλλ' ἀπομνήσεως (oblivionis, ita legendum, non ὑπομνήσεως) Φάρμακον ἔυρες. σοφίας δὲ τοῖς μαθηταῖς δόξαν ἐκ ἀλήθειαν πορίζεις. Thamus hic Ægyptius memoratur etiam a Philostrato & aliis. Cæterum a Philippo Cluverio in Germania antiqva pag. 195. præter rem confunditur cum Protoplasto Adamo, uti à præstantissimo Huetio pag. 119. demonstrat cum Moyse: rectius Coelius Rhodiginus lib. XXII. Antiqvar. lect. c. 15. eum cum Ammone eundem facit, illo, ut existimo, ad quem scripsisse fertur Mercurius Trismegistus, de quo infra suo loco. Sane Plutarchus de Iside & Osiride pag. 354. auctor est, nomen Amun, quod Jovi quidam proprium esse affirmarunt, producto vocabulo Ammonem à Græcis appellari. De significatione ejusdem nominis consulendus præter Plutarchum Jamblichus libro de mysteriis Ægyptiorum sect. VIII. cap. III. Quæ vero de Thamo (nescio an eodem) sive Rege sive Pseudopropheta, * ejusque planctu apud Ægyptios Zabiosque olim recepto disputantur ab interpretibus doctis ad Ezechiel. VIII. 14. a Joh. Seldeno syntagm. 2. de Diis Syris, Jo. Marshamo in Chronico Canone, Hermanno Witsio in Ægyptiacis, Athanasio Kirchero Tomo I. Oedipi, a Johanne Braunio in singularibus dissertationibus libro IV. selectorum sacrorum, ea tanquam ab hoc loco aliena lubens prætereo. Memoratur & Thamus quidam junior Ægyptius apud Plutarchum de Oraculorum defectu pag 419. qui mortem magni Pans imperante Tiberio renunciavit.

III. ANTHES Lini æqualis (Pausaniz lib. IX. pag. 763. Ἀνθάν) ex Anthedone Boeotiz urbe, cujus mentio apud Homerum, Iliad. β. v. 518. hymnos (non θρήνος ut habet Gyraldus) scripsisse traditur a Plutarcho libro de Musica, pag. 1132. qui hochaufisse se ait ex Heraclidis Pontici συναγωγή μουσικῆ. Vide & Stephanum in Ἀνθάνα, ubi ex Philostephano refert, Anthen Neptuni filium a Cleomene Leonidæ fratre interfectum excoriatumque, & in ejus corio perscripta oracula. Allegatur Anthes, alius, ut opinor, ab eodem Stephano in Ἀλικαρνασσός & Harporatione in Ἄττις.

IV. De Palladio agens Dionysius Halicarnasseus antiquissimum testem citare se ait, ARCTINUM Poëtam. Παλαιώτατον δὲ ἡμῖς ἴσμεν, ποιητῆς ἈΡΚΤΙΝΟΣ, lib. I. Antiq. Rom. pag. 55. ex quibus verbis Martinus Delrio in adversariis ad Senecæ Troadem pag. 233. colligit hunc Arctinum ante Homeri tempora res Trojanas scripsisse.

Sed

* Vide Maimonidem in More Nevochim parte III. cap. 29. p. 426. edit. Buktorfi.

Sed Dionysii mens est, nullum se scire antiquiorem Auctorem qui de Pal-
ladio commemoraverit, quippe de quo ne γένῳ quidem exstat apud Home-
rum. Et Jo. Tzetzes Chil. XIII. v. 642. aliique scriptores fide digniores,
ut Artemon Clazomenius in libro de Homero apud Svidam in Ἀρκτῶν
(ita etiam diserte legit MStus Dionysii codex, non Ἀρατῶν, teste Theo-
doro Rycqvio in diss. de primis Italiæ colonis pag. 440.) hunc Poëtam Ho-
meri discipulum fuisse testantur. Confer Allatium lib. de Patria Home-
ri cap. IV. pag. 67. sq. Vossium de Poëtis Græcis pag. 10. & Salmasium ad Soli-
num pag. 599. edit. Traject. qui perperam scribit & ipse, Arctinum omnium
Poëtarum antiquissimum à Dionysio Hal. habitum fuisse. Scripserat
Arctinus iste Milesius Αἰθιοπίδα sive de rebus Memnonis Æthiopis, qui
auxilium tulit Trojanis: & illi * πέρσιν sive excidium, ut refert Eusebius
in Chronico ad A. MCCL. ubi vide Jos. Scaligeri notas pag. 72. Αἰθιοπίς
κατὰ Ἀρκτῖνον τὸν Μιλήσιον memoratur etiam in veteri tabula Iliaca à Raph.
Fabretto illustrata. Nescio an idem sit Arctinus quem Corinthium vo-
cat Athenæus lib. I. pag. 22. & cui Titanomachiam à quibusdam tributam
docet lib. VII. pag. 277. quam alii tribuerunt Eumelo Corinthio. Recentior
certe sit oportet Arctinus Poëta cujus versus nonnullos Græcos de Jumbo
adducit Diomedes lib. III. pag. 473. edit. Putschii. Meminit Arctini veteris
etiam Cyrillus I. contra Julian. pag. 12.

V. ANTIPATRUM præterea *Acanthium* iis qui ante Homerum
bellum Trojanum literis mandaverunt accenset Rycqvius pag. 431. Photi-
um auctorem allegans. Sed nihil tale apud Photium legas. En tibi
ejus verba cod. CXC. Ἀντίπατρος δὲ Θησῖν ὁ Ἀκάνθιος Δαζήτα πρὸ Ὁμή-
ρου γράψαντα τὴν Ἰλιάδα, μνήμονα γενέσθαι ἔκτορος. Nihil aliud dicit
quam Antipatrum de Darete qui ante Homerum scripsit aliqua memoriz
prodidisse, non ipsum Homero antiquiorem fuisse. Confer Eustathium
ad Odyssæa λ. pag. 453.

VI. Inter scriptores ante Homerum à Tatiano refertur etiam
ARISTEAS ** sive *Aristeus*, PROCONNESIUS, scriptor carminum Ari-
maspeorum. Hoc fuit poëma Epicum, tribus libris constans de bello
Arimaspeorum, gentis Scythicæ sive Hyperboreæ cum gryphibus auri
custodibus. Senos Versus ex illo opere producit Dionysius Longinus lib.
πρὸ ὕψους pag. 82. edit. Jac. Tollii. Alios sex, Tzetzes Chil. VII. v. 688.
sequ. quem vide sis etiam Chiliad. II. Histor. 50. Meminerunt ejusdem

B

poë-

* Illi πέρσιν scripsit etiam *Stesichorus*, *Lesches* & *Acatius* Argivus teste Athenæo. lib. 13. nisi
legendum *Sacadas*, ut Meursio in mentem venit.

** Utrumque enim dicitur. Vide Clarissimum Perizonium ad Æliani Var. lib. 3. c. 30.

poëmaticis, Herodotus lib. IV. c. 13. & 14. & 16. Strabo & alii veteres, quorum loca notavit Meursius in Bibliotheca Græca pag. 1246. & Vossius de Historicis Græcis lib. IV. cap. 2. qui etiam ex Dionysii Halicarnassensis iudicio de Thucydide, observat opus illud fuisse supposititium. Arimaspx *μῶναιπες* * sive unoculi ab Æschylo dicti, ab Orpheo in Argonaut. v. 1061. *ἄρισταιπες* (sive *ἄργωπες*, ut Holstenius ad Stephanum pag. 46.) quod sagittis jaculandis valerent, & inter dirigendum arcus alterutrum oculorum clauderent, ut Eustathius tradit ad Dionysium periegetem v. 31. Svidas præterea autor est Aristeam hunc prosâ scripsisse Theogoniam, *εἰρημῆς* circiter mille. Cæterum licet pro Tatiano Aristeam Homero antiquiorem statuente faciunt, qui eundem Homeri Magistrum fuisse existimarunt, teste Strabone lib. XIV. pag. 639. & Eustathio ad Iliad. ε. pag. 250. communis tamen sententia est, Aristeam vixisse Cræsi Cyriqve temporibus, ut idem Vossius ostendit, adeoque centum minimùm post Homerum annis. Ne dicam quod Olympiade quinquagesimâ natum esse Svidas retulit.

VII. Homero junior quoque est ABARIS, ** Seuthi F. Sacerdos Apollinis, non ante Olympiadem tertiam celebris & Herodoto IV. 26. Straboni aliisque memoratus, quem Porphyrius & Jamblichus testantur dictum fuisse *αἰθροβάτην*. Svidas ait scripsisse *χρησμούς* sive oracula, Scythica vulgo dicta, qua laudat etiam Schol. Comici ad Equites & Apollonius hist. mirab. c. 4. Tum *καθαρμοὺς* & Nuptias Hebri fluvii, & Apollinis adventum ad Hyperboreos, denique prosâ Theogoniam Abaridis Hyperborei *ἑπιδαί* memorantur Platoni in Charmide. *Αβαρινὴν Ηρακλείδης* Plutarcho de Poëtis audiendis memoratus fuit liber fabulis refertus ad voluptatem lectorum. Pythagoræ *λόγον πρὸς Ἄβαριν* allegat Proclus in Timæum lib. III. pag. 141. Nec sane defunt qui Pythagoræ Abarin accenseant, & coram Phalaride rebus præclaris edoctum, femurque aureum à Pythagoræ illi ostensum referant, ut Porphyrius in Philosophi vita pag. 18. 19. Jamblichus c. 19. 22. 28. & 32. quo in loco mihi summam ac præcipua capita libri Pythagorici ad Abarim referre videtur, licet apud Jamblichum non invenio, quod Pythagoram in libro ad Abarin demonstrasse testatur Proclus, *τὸν ὀφθαλμὸν ἀνάλογον εἶναι τῷ πυρί*. Etiam inter Epistolas quæ Phalaridis nomine feruntur, quinquagesima sexta est ad Abarin, quam sequitur quinquagesima septima, Abaridis nomine scripta ad Tyrannum. Sed Pythagora ipso atque adeo Phalaride secundum nonnullos [quorum Harpocratio meminit] longe antiquior fuit Abaris; & librum sub Pythagoræ nomine ad Abarin, à Pythagoricorum vel Platoniorum aliquo confectum esse haud dubio. Tum res Aristeæ pariter & Abaridis multis fabulis conspersas fuisse præter alios nec ipse diffusetur Jamblichus quic 28. *μυθολογῶμενα* appellat.

VIII. ASBOLUS Centaurus, scriptoribus qui ante Homerum florere accensetur ab eodem Tatiano, cujus locum repetit Eusebius lib.

* Herodotus IV. 27. *ἄριμα γὰρ ἐν καλῶσι Σκυθαί, σπῆ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν,*

** Alius Seuthus sive Scythus, Pater Arcesibus, Lært. IV. 28.

lib. X. præparat. pag. 495. Idem Eusebius lib. IX. c. 17. ex Eupolemo, Alexandri Polyhistoris fide refert Asbolum Græcis dici qui Phœnicibus Chamus Chanaanis filius, Mesraimi frater, Æthiopumque simul, & Ægyptiorum parens. Asboli cadaveri hoc Epigramma imposuisse dicitur Hercules, qui eum ob impietatem & truculentiam crucifixit:

ΑΣΒΟΛΟΣ ἔτε θεῶν τρομίαν ὄπην, ἔτ' ἀνθρώπων
Ὀζυκόμοιο κρεμᾶσός ἀπ' εὐλιπέῃσιν κατὰ πύλης
Ἐγκειμαι μέγα δάπνον ἀμετροβίοις κοράκεσσιν.

Auctor Philostratus in Heroicis in imagine Neoptolemi, ubi ex his Herculis versibus dignitatem antiquitatemque posseos conatur adstruere. Eodem refert Tzetzes Chil. V. hist. 22. quo in loco Herculem sapientissimum fuisse observat, Astrologum, Poëtam, Philosophum, Medicum & Magum denique. Sed Asbolum Poëtis audester accenset Gyraldus, vir doctissimus, eumque secutus Josephus Barberius libro de miseria Poëtarum Græcorum, etiam versus ipsum ante Homerum fecisse, neque Tatianus neque Eusebius usquam prodiderunt, Herculis Epigramma nescio an uno versu auctius, legerit Janus Parrhasius, qui ita latine reddit ad Horatii artem Poëticam, statim sub initium;

*Contemptor Divum atq; hominum, crudelis & idem,
Per terras scelere infamis, pro turpibus ausis
Asbolus, ex alta suspensus brachia pinus
Semifero nigros depascit pectore corvos.*

IX. De ASCLEPIO discipulo Hermetis infra disserui capite octavo, ubi egi de scriptis quæ vulgo referuntur ad Hermetem Trismegistum. Medicinæ ac Chirurgiæ inventorem celebrat Diodorus Sic. lib. V. pag. 235. Ad tempora Deboræ refertur in Chronico Paschali pag. 79. Fuit & Asclepius junior Grammaticus & Sophista, cujus meminit Ulpianus ad Demosthenis Philippicam I. Scholiastes Thucydidis lib. I. pag. 13. Marcellinus in Thucydidis vita, & Ethymologicum magnum in ἀχνη, nisi ibi ex Sylburgii conjectura legendum sit Asclepiades. Alius Asclepius Trallianus, qui Nicomachi Arithmeticam illustravit commentario, etiamnum supersit in variis Bibliothecis. Varios Asclepiades eorumque scripta refert Meursius in Bibliotheca Græca pag. 1267. 1195. & in notis ad Chalcidium pag. 24. seq.

X. AUTOMEDES MYCENÆUS qui circa tempora Trojana vixit ab Eustathio in Odyss. γ'. pag. 126. dicitur Præceptor fuisse Demodoci de quo mox dicturi sumus, & carmine Heroico scripsisse τὴν ἀμφι-
τεύων μίχην πρὸς τηλεβόας & τὴν ἔριν κίθαρων καὶ ἑλικῶν quæ de-

inde nomina montibus Boeotiae notissimis indita sunt. Meminit ejus quoque Tzetzes prolegomenis ad Lycophronem ex Demetrio Phalereo, ipse enim illum legisse se negat, non magis quam Demodocum & Chærin Cærçyrzoz, vel Phemium Ithacensem. Automedis Præceptor fuisse fertur Perimedes Argivus, idemque Demodoci, & Licymnii Buprasii, & Phæridæ Proboliqve Lacedæmoniorum.

CAPUT III.

Chiron unde dictus, item Centaurus ac semivir sive semiferus, 1. Sidonii locus de Chironia arte, 2. Chironis scripta, 3. ὑποθήκη χείρωνος Hesodo ab aliis tributa, 4. Marcelli Sideta ἑσόλια χείρωνος πρὸ Ἰκθύων, 5. Poëmatum Marcelli ipsum ex Græca Morelli editione repetitum additâ versione & castigatōnibus ad Codicem MS. Gudianum.

I.

De CADMO Phœnicio dixi infra cap. XXIII. 2.

CHIRON Pelethronius, Philyrzæ * ut ferunt & Saturni filius, unde Philyrides dicitur Virgilio: Æsculapii, Jasonis, Achilles ** aliorumque illa ætate heroum præceptor, Medicus, Musicus ac Philosophus illustris fuisse perhibetur, *μουσικῆς τε ἄμα ὢν καὶ δικαιοσύνης καὶ ἰατρικῆς διδάσκαλος*, Plutarch. de Musica pag. 1145. 1146. & quod equis venari docuisset, centaurus appellatus, ut notat Tzetzes Chiliad. VI. hist. 94. Aliam rationem reddit Damascius apud Svidam in *Σαραπῶνων* & Johannes Sarisberiensis lib. I. policratici pag. 12. ubi pro *semiviri* Chironis, legendum, ut paulò post *semiferi*, et si *semivir* audit etiam Ovidio lib. V. fastor. Otto Heurnius in antiquitatibus Philos. Barbaricæ pag. 107. affirmat eum uti *Chironem* dictum à manuum dexteritate in tractandis vulneribus, sic *semiferum* habitum, quod inventa ipsius non humano generi tantum, sed brutorum quoque animantium salutem conducant.

II. Artis Lyricæ ac Medicinæ inventorum fuisse & Æsculapium Medicina, Achillem cithara, in Astrologia Herculem literis instruxisse notant Scholiastes Homeri Iliad. Δ. 219. Arati v. 436. & Scholiastes Germani-

* In Chronico Paschali pag. 36. & 37. malè *Φηάυρα*.

** *Thesii* quoque ut tradit Xenophon libro de Venatione. De *Achille* vide Fabretum ad tabulam vet. Iliadis p. 357. & Caroli Drelincurtii Achillem p. 10. Respicit & Ovid. 5. fastor. 389. Tertullianus c. 5. de Pallio, & Plutarchus V. 4. & IV. 1. Sympos. De *Æsculapio* Pindarum Pythionic. Od. 3. Fertur & Chiron filiam habuisse *Hippocentem*, quæ naturali disciplina Æolum imbuerit, ut legitur apud Clementem Alex. I. Strom. p. 306.

manici pag. 135. 136. Herbarum vires ac medicamenta five artem medicinam Chirurgicam ex herbis reperisse referunt etiam Hyginus fab. 138. & 274. Plinius lib. VII. c. 56. & Svidas : Plutarchus III. I. Sympos. pag. 647. Τύριοι μὲν Ἀγνηορίδη, Μάγνητες δὲ χείρωνι τοῖς πρώτοις ἰατρῆυσαι λεγομένοις ἀπαρχὰς κομίζουσι. Hinc vulgari proverbio χείρωνων ἔλασθαι pro infanabili. Et vetus Epigramma:

Quod Chironia nec manus leuavit

Nec Phæbius, Sobolesue clara Phæbi.

Apud Sidonium tamen libro Epist. 12. Chironia ars Medicæ five Machaoniæ opponitur, ubi ait Justum Medicum *Chironia magis institutum arte quam Machaonia*. Sive quod per Chironiam artem perstringit lucripetarum quorundam Medicorum manus avidas, ut suspicatur Savaro, five potius (ut Rigaltius ad Onofandrum pag. 12.) ludit ambiguitate vocis χείρων, quod pejorem Græcis significat, ac si mala potius arte quam Medica & saluari institutum Justum innuat. Perinde ut Diogenes duos cum centauros pessime pictos videret, uter, inquit, horum est χείρων five deterior? Confer Menagium ad Laërtii lib. VI. sect. 50. pag. 244.

III. Porro Svidas testatur Chironem scripsisse ὑποθήκας δὲ ἐπῶν, πρὸς Ἀχιλλεῖα, & ἱππιατρικόν, unde Centauri quoque nomen consecutus fuerit, etiam Daniel Clericus qui de Chirone nonnulla collegit parte 1. Historiæ Medicinæ lib. I. cap. 10. ita dictum mavult quod fuerit Thessalus, quam gentem primam equos domuisse constat. Clemens Alex. I. Strom. p. 306. ex auctore Titanomachie refert ὡς πρῶτ' ἔλασθαι χείρων ἔτ' ἔλασθαι

ἔϊσε δικαιοσύνην θνητῶν γένε' ἠγάγη, δείξας

ὄρκον, καὶ θυσίας ἱλαρας, καὶ χήματ' Ὀλυμπια.

Prætereo quæ de Chirone observavit Joh. Brodæus ad Anthologiam Epigrammatum Græcorum pag. 86. & Petrus Lambecius lib II. de Bibl. Vindob. pag. 525. sq. ubi recenset antiquissimum Dioscoridis codicem manu exaratum Bibliothecæ Vindobonensis, in quo præter alias imagines occurrit pictura quadrata, cui aureus est fundus, repræsentans hos septem Medicos præfatos, Machaonem, Chironem, Nigrum, Hera lidem, Mantiam, Xenocratem & Pamphilum. Chironem in mulomedicinæ libris laudat præter Hieroclem in Veterinariorum Græcorum collectione etiam Vegetius, & in libro de herbis Apulejus, idemque opus Chironis nec Arabibus ignotum esse observat Kircherus T. III. Oedipi Ægyptiaci p. 68.

IV. Quod ad ὑποθήκας attinet, eas Hesiodo alii tribuerunt, inter cujus scripta Scholiastes Pindari * Pythionic. Od. VI. initium car-

B 3

minis

* ὑποθήκας Chironis respicit præter Pindarum etiam Horatius Epod. XIII. notante Petro la Seine libro de Nepenthe Homeri parte IV. pag. 1404. in thesauro Gronoviano Tom. XI. Porro apud Juvenalem III. 205. in verbis -- *Et recubans sub eodem marmore Chiron*, intelligitur abacum marmoreum sustinens fulcrum itidem è marmore formatum in speciem Centauri five Chironis, non ut Britannicus suspicabatur, opus nescio quod, compositum de Chirone, ut planius, inquit, *paupertas Codri ostendatur, qui ne haberet quidem commoda librorum suorum repositorya.*

minis referens & Pausanias quoque in Bœoticis pag. 772. autor est à quibusdam referri *ᾠδῶν ἁίρων ἐπὶ διδασκαλίᾳ ἔχειν*. Et Aristophanes Comicus in *Δαπταλεύσι* apud Phrynichum & Thomam Magistrum, in *ἀκισῆς* ridet Hesiodi *ὑποθήκας*. At Hesiodo abjudicarunt Bœotii ipsi & Aristophanes Grammaticus apud Quintilianum libro. & capite primo Institutionum Oratoriarum. Neque unquam probari poterit germanum fuisse foetum Chironis : quanquam multorum auctorum testimonio traditum est quod Chiron Achillem instituerit *Venatu, fidibus, palestra & herbis* ut ait Sidonius carmine IX. v. 131.

V. Longè minus ad Chironem nostrum referri fas erit Marcelli Sidetæ Versus de piscibus, qui in codice Mediceo, cujus apographum vidi in Bibliotheca V. CL. Marquardi Gudii, inscribuntur *μαρκελλῆς Σιδέτης ῥόλια χείρων ἐπὶ ἰχθύων*. Quod poema (sive poematis fragmentum potius) separatim editum est olim Parisiis à Morello Græcè forma

MARCELLI SIDETÆ.

Medicina ex piscibus.

Probe etiam novi piscium marinorum naturam salutarem

Affidue animum advertens ad ea

Quæ ipsemet vidi & ab aliis audivi.

Horum genera nominaque singula deinceps exponam.

5. Fundum cetis patentem scopulosi maris
Pisces infiniti incolunt, albi,
Nigri, picti, & speciem variam habentes:
Phagri, glauci (a) prepontes & (b) magnoculi
Capitones, ac thynni, & albicantes Lupi:
10. Thuri (c) & umbræ, & Hepates (Jecorini) aduncis dentibus præditi
Et sargi, glanidesque & splendidi aselli,
Auratz, & cristæ, & pelamides, & acharnæ,
Mugiles, rubelliones, & litorales melanuri,
Congrique & anguillæ & miseræ murzæ;
15. Bocæ (e) Pernæ, & juli pètris gaudentes.
Percæ, mullique & testudines (f) variegatz.

Morimy.

(a) *πρίπων* nomen piscis apud Oppianum.

(b) *ἐμφθαλμοί* epitheton Capitonum infra v. 59. *μεγαλοφθαλμοὶ κεφάλιοι*.

(c) Thuri forte iidem qui Plinio Thuriones.

(d) *Umbræ* vocat Ovidius quos Plinius *Sciadeos*.

(e) Festus in *Bocæ*.

(f) an *Striatæ*?

forma octava sic octoperita sub titulo *Marcelli Sideta iατρικῶν* ὡς ἰχθυῶν. Hujus Marcelli ex Side Pamphyliz urbe oriundi meminit Hieronymus libro 2. Contra Jovinianum, & Svidas testatur Medicum fuisse temporibus Marci Antonini Imp. scripsisseque versibus Heroicis *Βελία Ιατρικὰ μβ* sive *Poëma Medicum libris XLII.* Idem ni fallor est Marcellus Medicus laudatus Stephano Byz. in *ἀντίκυρα*. Quoniam vero illud quod dixi de piscibus fragmentum schedæ fugitivæ à Morello commissum & separatim Græcè editum vix reperitur, adeo ut nullam ejus mentionem fecerint Bartholinus de Medicis Poëtis, Lindenius & *Mercklinus de scriptis Medicis*, *Bochartus* in Hierozoico, *Harduinus* ad Plinium, & pro inedito habere videatur Daniel Clericus Vir. Cl. parte 3. Historiæ Medicinæ pag. 203. integrum hoc loco cum bona, ut spero, lectorum venia inserere volui additâ meâ versione & castigationibus.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ΣΙΔΗΤΟΥ

Ιατρικὰ ὡς ἰχθυῶν.

- Ε**ὐ δὲ καὶ εἰκαλίῳν ἐδάτην φύσιν ἰήτειραν
 Ἡμασι παντοίοισιν ἐμὸν νοῦν ἐξερεσίῳν
 ὡς αὐτός ἴ νόσησα καὶ ἄλλων μῦθον ἀκυσσα.
 ἄντε ἐγὼ πληθὺν ἠδ' ἄνομα πάντ' ἀγορεύσα.
 5. Βένθεα κητώετα πολυσκοπέλοιο θαλάσσης
 Ἰχθυες ἀμφνέμοντες, ἀπείριτοι, ἀργινόντες,
 Παμμέλανες περυννοὶ καὶ αἰολον εἰδῶ ἔχοντες,
 φάγροι τε γλαυκοὶ τε, πρίποντες βύφθαλμοὶ τε
 καὶ κεφαλοὶ, θύννοιτε καὶ ἀργυφέοι λάβρακες (1)
 10. Θῆροι (2) τε σκιαδεῖς τε (3) καὶ ἥπατοι ἀγκυλοδόντες
 καὶ Σαργοὶ, γλάνεσε καὶ ἀργινόντες ὀνίσκοι.
 χρύσαφοι (4) ἠδὲ λοφίδες (5) καὶ πηλαμύδες καὶ ἀχάρινα
 καὶ κεςρεῖς ἐρυθροῖτε (6) καὶ ἀκταῖοι (7) μελανηροὶ,
 Γόγγροι ἐγχελύεσε καὶ αἰνόμοροι σμύραινοι.
 15. Βῶκες καὶ πέρηναι καὶ πετρῶεντες ἰβλῆι,
 καὶ πιερέκαὶ τρίγλαι τε πολύσικτοι τε χελῶναι

Μάρ-

(1) al. λάβρακες.

(2) MS. Θύροι.

(3) Ita rescripti è MS. Gudiano, et si Morellus ediderat Θῆροι τε σκιαδεῖς quasi hoc esset Epitheton.

(4) χρύσαφρος Ovidio & aliis.

(5) Forte pro λοφίδες ut versu superiore γλάνες pro γλανίδες.

(6) Aristoteli ἐρυθροὶ, Ovidio & Plinio Erythini. Orpiano ἐρυθρῶος

(7) Male Morellus ἀρκαταῖοι.

- Mormyrus & littoreus & celerrima hiruñdo
 Rhombiqve orbiculares, & longa solea
 Et scari variegati, ac rubicunda fuca
20. Et rajæ turdique & albis dentibus corvulus
 Equi, ranæ, cuculique præacutis pinnis præditi
 Et pastinaca & falx & litorosus collurus
 Scorpium, lupi, sepiaque & tragisfi
 Et acuto dente sparus, & gobius capite conspicuus:
25. Cæciliz serpentes, torpedo, & svavis (a) urtica
 Et pediculi ac smarides & pulcer regulus
 Trachurus asper, squatusqve & albicans haliplevmmon
 Et parvi haleces, canes ac lepores
 Et egregii Syodontes; Xiphiz, Thranidesqve
30. Et mures lorica veluti induti, & falpa amæna
 Leo, lolligo, astaciqve cornibus insignes
 Et fulvæ squillæ & pagur (b) rubens
 Lacerti, hiatulæ, orphi & garisfi
 Carabus asper, & buccinæ unguis præditæ
35. Et auriculæ & Chamæ & echini
 Polypodes cirrati, cochleæqve nitidæ
 Ostrea & pelorides eximii, & garini
 Tellinæ, balani, & in petris natæ musculi sive myisfi
 Et superbi delphines semper gratissimi navigantibus:
40. Phocæ & arietes, & varia cete maris.
 Ex tot ac tantis cum medicinam præbeat natura, nullus morbus
 Timendus sollicitos habet mortales, quibus sunt remedia
 E mari, è terra & lato aère.

De usu nulli in iis qui carbunculo laborant.

Mullus variegatus, si ignis vi torreatur
 Cum flavo melle : nigricantes carbunculos extrahit

Radi-

(a) Gellius IV. II. ἀκαλύφῃ animal marinum quod urtica appellatur. Cæterum tactu sane svavis non est, haud certe magis quam planta hoc nomine.

(b) Ovidio *Pagur*, Plinio *papyrus*. Male cum papyro frutice confunditur à Salmasio ad Solin. p. 1314. edit. Paris.

- Μόμμυ[Ⓞ], ἀγκυλίτις κή ἀκονίτις χαλιδί[Ⓞ]
 Κυκλωτερίς ρόμβοι ἴε κή ἐκτάδιον βύγλωσον,
 Καὶ σκάροι ἀνδριμόντες, ἐρεθίσσα τε Φυκίς
 20. Καὶ βατίδες κή λαίτε κή ἀργύριος καρακί[Ⓞ]
 Ἰπσοί τε βάτραχοί τε κή ὄζυκαμοί κόκκυρος.
 Καὶ Ἰουκίαι, ἀφῆ (8) ἴε κή ἠοίς κή λυγί[Ⓞ]
 Σκορπιοὶ ἠδὲ λυκοὶ κή σπηλαιοὶ ἠδὲ Ἰσαγίσι[Ⓞ]
 Καὶ σπάρ[Ⓞ] ὀξυόδος κή κολύβις ἠκλαρῆ[Ⓞ].
 25. Τυφλίαι, νέρκτις κή ἠδία ἀκαλίθη-
 Καὶ Φθῆρες, σμαρίδος ἴε κή ἀνθῆρις βασιλίσκ[Ⓞ]
 1 Τραχάλη (9) ῥήπη κή ἀργύριος ἀλιελαίμων
 Καὶ πτῆλαι μακροὶ, αἰτάρ κίνας ἠδὲ λυγίαι
 Καὶ κρείοι συνόδοντες (10) ἠδὲ ξυφίαι, θρακίαι τε
 30. Καὶ μύες εὐδύομες κή ἀνθῆρα σαλίτη,
 ἠδὲ λίαν τοιζίτις κή ἀτασοὶ ἀκίρῆτες,
 Ζαὶ ξανθαὶ καρίδες, ἐρεθίσσα κή γυγί[Ⓞ]
 Καὶ σαῦρος χαυνοὶ (11) ἴε κή ὀφθαίς ἠδὲ γαρίσκαι
 Κάραθ[Ⓞ] ἀκρυόεις κή εὐσούχος κή ρυκος
 35. Καὶ λεπάδος χήμαιτις κή ὀξυδαιεσιχθῆαι
 Πεδυπόδες ἴε πύκνιπλόκαμοι κή χλοίτε Φαροκί
 Ὄστρα ἴε γλαφυράτε πλωράδες, ἠδὲ γαρίσκαι
 Τελλίαι, βάλανι ἴε ποτηγυίτε μινθῆαι,
 Καὶ γαυροὶ (12) δελφίδες αἰ ναύτησιν ἐταίροι.
 40. Φῶκαι ἴε κρείοιτε κή αἰόλα κή τετα ποῦντ.
 Τῶν ὀπθῶσι ἰημοσὶ ἔχει φύσις, ἠδὲ ἴε νύσων
 Ῥυγεδανῶν ἀλγασί θροτοὶ χροισμοί ἔχοντες
 Ἐξ αἰλός, ἐκ γαίητε κή ἠέρ[Ⓞ] εὐρυπόροιο.

Περὶ Ἰρίγλης ἐπὶ ἀνδρακ[Ⓞ].

1. Τρίγλα' μὲν ἀνδριμόσσα πυρός ριπήσι καίσα
 45. Συν μάλιτι ξανθῶ, κυαναυγείας ἀνδρακας ἔλκει,

C

Plin.

(8) Plinio videtur appellari ἀφῆ τῆς sed in loco corrupto lib. 32. c. 11. Nam pro arbo-
 res legendum arperes p. 876. edit. Harduini ut p. 879. pro faber sive Zeus lege Chalcides

(9) MS. τραχελή Ni fallor est quem τραχῆρον vocat Oppianus.

(10) MS. κρείοι συνόδοντες. At κρείοι iterum infra v. 40.]

(11) Ita ex MS. reposui pro eo quod Morellus ediderat χαλίαι.

(12) Morellus γυροὶ MS. γαροὶ γαρι genus piscis Plinio & aliis memoratum. Sed jam
 supra nominaverat γαρίνας & γαρίσκας. Itaque rescripti γαυροί.

Radicitus, qui frigidæ mortis metum incutiebant.

*De pafinaca & aliis remediis adverfus lefionem
serpentis marini, aliaque.*

Ictibus lividis metuendi dracunculi

Medetur hepar flavum detractum è corpore

Velocis pafinacæ & ancipitem vitam ducentis murænz.

50. Facit hæc, quando in vase vino repleto suffocata est:

Illud epotum gravem partum mulierum extinguit,

Muria five Jusculum inde paratum prodest contra exitiosa venena,
hominibus

Comedentibus: Caro ipsa svavissima est præ aliis

Marinis edulis post scarum piscium principem,

55. Cujus bilis acris melle permixta, conducit oculis

Lumine destitutis acutum restituens visum.

Lingulaca super splenem laborantem extensa

Colligatis fasciis, sanat morbum & dolorem.

Caput magnis oculis præditi capitonis, rigatum

60. Aqua marina in olla fictili, & guttis

Mellis Lycabettii adpersum, subsidere

Magis magisque facit marifcas mediis in crimibus eminentes.

Similia efficit combustum caput cæfiz limofz.

Percz vero, carni circumligatum, nigricantibus

65. Ulceribus medetur putridis, vim ignis adzqvans.

Glaucisci cum virentibus herbis elixi

Jusculum, nutricibus desiderantibus ciet candidum lac

Bibendum infantibus quibus tum charz nutrices

Præbent svavem potum è mammis lacte abundantibus.

70. Jecur & bilis thunni circa scopulos libenter morantis

Non permittit crescere densiores in superciliis capillos

Postquam eos qui tibi molesti sunt ferro evulseris.

Eqvi

Γράσει οί πνέουσι φοβόν κρυφεύ θανάτω

Περί Τρυγόν[⊙] κη άλλων επί πλάγης
θαλασσίε δράκοντ[⊙]. (13)

- Τύμματα δυμαλίω πελοπόννητα δράκοντ[⊙]
Τρυγόν[⊙] οξείητι κη αμφοβίε σμυραίνης
ιάται πνεσων άπλοκόμενον χρο[⊙] ήπαρ.
50. Τύχη δ' εν γλαφυρώ μέθυ[⊙] πλίδοτι πηγύσσα
Κωο ποτι βαρύθωτα τόκω σβένουσι γυναικων
Ζωμος άποουσι η μαιφάνα φάρμακα φώτων
Δασαμύρον, βρωμη η πείλη χαρισάτη άλλων
Εναλίω μερόπτοι. μετά σκαίω ιχθυμέδωτα
55. Τε δρυμια χολη μελιτ[⊙] μετά φασα δίλγη,
Οξυ σέλας φορέστα λικαυγέσω οφθαλμοίτω.
Σπληνι δ' επ' οκρυότι πλατωόμενον βεγλασσω
Σφυγκτω συν τελαμωνι νεσηφοσι αυτουαι αχθ[⊙].
Δευοόμενον δε κάρηω ευγλήτω (14) κεφαλοιο
60. Αλμυρω εν χύτη κερμητι κη λιβαδουσι
Κρυόμενον μελιτ[⊙] λικαβατητι, (15.) ηκυκλον εδραν
Αλδαυνη σικησι περιδμενον οφρυοέσσας.
Πηλαμυδ[⊙] χαροπησ τε κάρη καιν ήελα τήχη
Πέρησ δ' (16.) αυ πει σαση κυλωόμενον μελάνουαι
65. Σηπέδωτα κρατέει, πωρος αδ ματι ισοφαρίζω.
Συν χλοερεις λαχάνοις δε καθεψαμένην γλαύκοιο
Ζωμος άγει γάλα λευκόν ειλδομένησι τιθήναισ
Πωόμενον ητθαί (17.) δε φίλαι τότε ηπιάχοισιν
Ελκυσιν πώμα λαρόν ευγλαγέων από μασών.
70. Ηπαρ δ' αυτε χολήτε Φιλοσκοπέλω θυννοιο
Ουκ εα θενουσαι θαμνας τήχας εν βλεφάροισι
Νουγύσας ευτ' άπκε τριχηλάβω εξεισειασ,

C 2

ΕΝΑΛΙΣ

[13] Dioscorid. lib. II. cap. 15. Plinius: *Draco*, quidam aliud volunt esse *dracunculum*.
Est autem genicula similis, aculeos in brachiis habet ad caudam spectantes, sic ut
scorpium laedit, dum manu tollitur.

[14] Ita è MS. reposui pro eo quod ediderat Morellus: Δευομένωσ δε κάρη μεγαλο-
φθάμωσ.

[15] Ita legendum pro λικαβατητι.

[16] Sic MS. pro πέρησ & κυλωόμενη.

[17] Ita legendum puto pro θηται.

- Eqvi marini bilis , & tantundem hyanz,
 Ingensqve conger vivus elixus in vase
75. Pleno Palladii olei , super ignem :
 Percolatam hinc pinguedinem
 Si quis sumserit , additaqve cera Eleufiniâ
 Molli illud linteo illinens ligaverit circa ventrem
 Fœminz jam partum enixz , neutiqvam turpes rugz
80. Corpus illius deformabunt , fed femper pulchra integraqve
 Qvalesunt tenerz virgines , celebrabitur.
 Rhinz five fqvatinz aspera cutis combufta , limpidisqve
 Soluta aqvis , megelam affert adverfus tumores vomicarum
 Ictum dracunculi aculeati celeriter perfanabis
85. Si ipfum confiffum vulneri adhuc calido impofueris ,
 Nigricantis phtitari bilis , difficili auditu
 Laborantibus medetur qvam optime.
 Paffinacz radio dolorem horridum dentium
 Curabis , radicem mali [gingivas] fcarificando.
90. Mammz à doloroso partu vacuz
 Si bili inungantur fauri lacerti , lacte turgebunt.
 Scorpione marino ftatim postqvam captus fuerit
 In poculo vini dulcis pleno
 Suffocato , homo qvi ex hac potione biberit , nigro jecinore
95. Vel fplene laborans , fenfim cohiberi fentiet graves dolores,
 Atqve univerfum corpus à molefto labore recreari.
 Smarides five cerri leves formicariis tuberibus
 Et crebris verrucis penfilibus facile medentur :
 Iidem elixi cum tenero fœniculi gramine
100. Faciunt , ut nutrices , grato hoc cibo guftato , lactare poffint.
 Mxnarum autem muria utiliffima eft adverfus inflammata ulcera
 oris.

Reliqua defiderantur.

- Εἰναλὶς δ' ἰσσοιο χολή ἀτάλαντος ἰαίνης,
 Ζωὴ εἰσομένη μεγάλη ἐν ἰσυχῇ γόγγυς
 75. Παλλάδιος πληθόντι πυρός καὶ πυρῆθεν εἰλαίη,
 Κεῖνο λίπας ἰσητὸς διανευόμενος ἠθητῆρ
 Ἦν ἰς ἐλὼν ἰαχίεν ελευσίνης μετὰ κηρῆ
 Ἐν δὲ πλάσας ὀδὴν μαλακῇ πῶσι γαστέρα θείη
 Ἀρτιτοκοιο γυναικός, ἀναδῆες ἔνυ τι ρωχμαί
 80. Σάσσα διαρραίσιν, αἰεὶ δ' ἀγανώσιν, ἀτρετων
 Οἶατε παρθεναίκα ἀπαλόχροοι ἀνήσασσι.

- Καιρομένη ἰνῆς δὲ δορὶ ἰραχίνα Φαινοῖς
 Ἰδασι καὶ λυθίση Φέρει Φυμάτισσιν ἀρωγῆ.
 Τύμμα δ' ἀκινδύητος κίπιασσαι ἀκίς ἰαίνης
 85. Αὐτὸν ἀνατμηθεῖσα βαλὼν ἐπὶ ἰραύματι θερμῷ.
 ὀθρὸς κυανέη δὲ χολή μογερεσθῆν ἀκχαις
 Τειρομένοις ἰαμα Φέρει προφερέσασιν ἄλλων.
 Τρωγῆνος αὐ κέντρα πεφικότες ἀλγος ὀδοντος
 Ἐξέλασση, ῥίζην ὀδυνηφόρον ἀμφιχαράστων.
 90. Μαῖοι δ' ἀγγεινοῖο μεμυκότες ἐκγε ἰσοιο,
 Χαίρῃσι σαύροιο χολῇ, γάλα κυμαίνου
 Σαυροῖν εἰναλίη δὲ πάλυσχόνη ἀπὸ κίπιασ
 Αὐτῆ, ἐν κρητῆσι βαβροθῆσιν ἠδὲ ἄνω
 Ἰππογῆμα πῆμα κίνο πῶν βροτός ἔμελαν ἠπάσ
 95. Ἡ σπλῆ ἀλγυνη, πολυδύων ἀτρεμας ἰαχί
 Πᾶν δέμας ἀχθητῆρ ἀναπνεύσας καμάτοιο.
 Σμαρίδες αὐ λῆσαι μυρμηκώστα κάρηνα,
 ῤηδῶς θάμνωσ' ἀκροχορδονας ἔξακῆσσι,
 Συνραδίη χαίτη ἢ κατ' εἰσομόμα μαράθοιο
 100. Γλαγοφόρος ἰσυχῆσσι Φίλην μετὰ δαῖτα τιθῆνας,
 Σμαρίδων (18) ἄλμη ἢ καλὸν χραισμῆρον ἀφθαγῆ.

Λείπει Ἰάλλα.

Quod denique Suidas testatur in Marcelli opere nonnulla etiam
 lecta olim fuisse πρὸ λυκανθρωπῆς, hoc confirmat Aëtius Amidenus qui
 Marcellum auctorem laudans de lycanthropia agit libro secundo secun-
 dz tetrabibli capite undecimo.

[18] MS. Μαγίδων.

ἐκαλὸν οἱ παλαιοὶ γραμμάτα. Καλλιμάχος πρὸ Φησί. Γράμματα δ' ἐκ
 εἰλωσαν ἀπόκρυφα — ἴστέσι γὰρ συγγράμματα. καὶ πάλιν — τλάτωνος
 ἐν τῷ περὶ ψυχῆς γραμμὴ ἀναλεξάνδρου. Si Clementem Alex. audimus
 lib. VI. Strom. p. 628. Panyasis Halicarnasseus|Creophyli οὐχαλίης ἄλω-
 σω per plagium sibi adtribuit. QVO in loco male editum est κλεοφύλω
 pro κρεοφύλω. Schol. Euripidis ad Medeam v. 273. Δίδυμοι δὲ ἐναντιῶται
 καὶ ἀρῶνται τὰ κρεοφύλω, ἔχοντα ἕτως. Τὴν γὰρ Μήδειαν λέγουν &c.
 Alius Creophylus ἐν τοῖς ἐφεσίων ὄροις laudatur ab Athenzo lib. VIII.
 Dierpsophist. p. 361.

V. DAPHNE sive MANTO [vide Barthium ad Statii 4. The-
 baid. pag. 1097.] Tiresis filia. Hanc Diodorus Siculus lib. IV. p. 269.
 cum direpta ab Epigonis Thebarum urbe captam & ex voto ut manubia-
 rum primitias Delphis consecratam memorasset, αὐτῇ ἢ, inquit, τὴν μαν-
 τικὴν ἔπατρὸς εἶδεν ἕττον εἰδυῖα, πολὺ μᾶλλον ἐν τοῖς Δελφοῖς διατρέψασα
 τὴν τέχνην ἐπὴξῆσε. Φύσει ἢ θαυμαστῇ καχορηγημένη χρησμὸς ἔγραψεν
 παντοδαπὸς, Διαφόρους ταῖς κατασκευαῖς, παρ' ἧς Φασίκαί τον ποιητὴν ΟΜΗ-
 ΡΟΝ πολλὰ Ἰῶν ἐπῶν σφετερισάμενον κοσμήσαι τὴν ἰδίαν ποιήσων. Addit
 Diodorus Daphnen istam propter oracula quæ numine afflata funderet
 Sibyllam appellatam τὸ γὰρ ἐνθάδε κατα γλώσσαν ὑπάρχειν σιβυλλάει-
 νον. Non optime vertit interpres eruditus verba κατὰ γλώσσαν quædam
 Græcorum dialecta, rectius: veteri sive infolentiore vocabulo, id enim notat
 glossa, unde glossaria, ceu de Lexicis agentes diximus. De Sibyllæ
 etymo & Sibyllinis paulo post cap. XXIX. seq. agemus.

VI. Heic ab re haud fuerit, notasse alias Daphnes nomine ce-
 lebres, [si modo sint aliæ] ab Apolline adamatas, h. e. diviniandi peritas,
 de quibus in fabulis quod in laurum mutatz fuerint. Daphnen Ladonis
 filiam de qua præter alios autor Geoponicon lib. XI. cap. 2. & iisdem fere
 verbis scholiastes Homeri quem Didymum vulgo appellant ad Iliad. α.
 Daphnen filiam Amydæ de qua Parthenius cap. 15. erotic. Daphnen Pe-
 neliam à flumine Thessaliæ hodieque lauris confutissimo dictam, de qua
 Ovidius lib. I. Metamorphos. fab. 9. & alii. His addemus denique
 DAPHNIN Mercurio Nymphæque genitum, à quo bucolicum cæmen
 & melos quod sua ætate adhuc apud Siculos in honore fuisse refert,
 inventum esse testatur Diodorus, lib. IV. p. 283.

VII. Porro Daphnen Tiresis Allatius suspicatur eandem
 ipsam esse, quæ libro III. Sibyllinorum se dolet quodammodo ab Ho-
 mero olim carminum elegantia superatum in. Versus hi sunt pag. 251.
 edit. Obsopoei:

Καὶ τις ψευδογράφος πρέσβυς βροτὸς ἄσσεται αὐθις
 Ψευδοπατρις δυσειδία φάσκει ἐν ἡσῶ ὀπῆσι
 Νῆν ᾗ πολὺν καὶ ἐπὶ Διωνοίας ἔμμετρον ἔξει
 Οὐνομασιν δυσὶ μγγγόμενον, χιον ᾗ καλέαται
 Αὐτὸν, καὶ γράψει τὰ κατ' Ἴλιον ἢ μὲν ἀληθῶς,
 Ἀλλὰ σαφῶς, ἔπεισιν γὰρ ἐμοῖς μέτρων τε κρατήσῃ.
 Πρῶτος γὰρ χείρεσιν ἐμὰς βίβλους ονομήσῃ
 Αὐτὸς δ' αὖ μάλα κοσμήσῃ πολέμοιο κορυφαί.

VIII. DARDANUS vetustissimus ille Dardaniz conditor & Dardanidarum Dardanæque gentis autor, qui è Creta in Phrygiam venit, pater Erichthonii, avus Trois à quo Troja, abavus Ili, à quo Ilium Trojæ acropolis dicta fuit, non diversus esse quibusdam videtur à Dardano, quem primum mysteria matris Deum ostendisse refert Diodorus Siculus lib. V. p. 322. seq. & Eusebius II. præparat. cap. 3. ex Clementis Alexandri- ni admonitione ad gentes p. 10. nec à Dardano Mago, cujus libros quosdam olim multi jactarunt, & à quo Dardania artes pro Magicis dixit Co- lumella lib. X.

*At si nulla valet Medicina repellere pestem,
 Dardania veniant artes. —*

Fulgentius in libello quo allegoriam librorum Virgilio tradere annititur: *Nam non illa in tuis operibus querimus, in quibus aut Pythagoras modulos, aut Heraclitus ignes, aut Plato ideas, aut Hermes astra, aut Chryssippus numeros, aut ἐντελεχείας Aristoteles inverfat. Nec illa, quæ aut Dardanus in Dynameris* aut Batiades in parcedris, aut Campester in Catabolicis infernalibusque cecinerunt.* Plinius lib. XXX. Hist. Nat. cap. I. *Democritus Apollobechen Coptitem & Dardanum è Phœnice illustravit, voluminibus Dardani in sepulchrum ejus questis* [i. e. questis tam anxie ut & ipsum sepulchrum ejus adire non dubitaverit] *suis vero ex disciplina eorum editis.* Quamquam Gabriel Naudæus in Apologia pro viris doctis Magis accusatis cap. 12. totum hoc non dubitat referre inter portenta fabularum quæ Plinium Secundum indignissime in Democritum Philosophum conferre arguit Gellius lib. X. cap. 12. Meminit Dardani Apulejus quoque libro de herbis cap. 7. & 16. ut omittam aphorismos quosdam *Dardano* tributos in libro Chémico qui inscribitur *turba*

D

Philo-

* *Dynameron* vocatur opus docens præparationem medicamentorum particularium, certis diebus quibus singularis illorum vis est colligendorum. Vide Labbei nov. Bibl. MSS. pag. 128. Videtur vocabulum compositum esse ex Græco δύναιμις & ἡμέρα. Etiam Suidas hâc voce utitur in Βῶλ. & Salmasius ad Spartiani Hadrianum c. XIV. per δυναιμερος (δυναμερῶς) putat denotari genus demonum valentiorum.

Philosophorum. Tertullianus libro de anima cap. 57. aliis magis Dardanum accenset, Hostani, Typhoni, Damigeronti, Nectabidi & Berenicæ. Apulejus in Apologia: *Ego ille sim Carinondas vel Damigeron vel is Moses vel Janes vel Apollonius vel IPSE DARDANUS, vel quicumque* post Zoroastrem & Hostanem inter Magos celebratus est.*

IX. In Libris Jctorum non semel memorari videas *Dardanos* hoc est pantapolas & seplasiarios, de quibus Jacobus Cujacius lib. X. cap. 19. Observationum, sic dictos à Dardano, non quod iste alienos tritici acervos in horrea sua Magicis artibus transtulerit, ceu nullo auctore & Turnebo lib. IX. cap. 16. Adversariorum male intellecto scribit Julius Cæsar Bulengerus lib. II. adversus Magos p. 569. sed quod artibus suis ac stellionatu veluti maleficiis, instar Dardani alicujus Magi, scirent annonam mercesque quaslibet onerare, & pecunias civium ad se rapere. Confule, si placet, Antiquitates Convivales Gvil. Stuckii lib. II. c. 12. p. 176.

X. Fuit & Dardanus Stoicus, longe junior Mago, [quem ipsum quoque Magum ab Homero ztate vinci & à Dardanz gentis autore diversum fuisse conjicio] cujus meminit Cicero quarto Academicarum quaestionum, & Dardanus Assyrius Sophista, cujus auditor fuit Antiochus Ægeus teste Philostrato lib. 2. de vitis Sophistarum p. 567. Ut omittam Dardanum Abydenum ab Artemisia, cujus amores contempserat, oculis privatum, de quo Photius ex Ptolomæi Hephæstionis libro VII.

CAPUT V.

De Darete Phrygio veterum testimonia. 1. Liber qui sub ejus nomine hodie extat latine. 2. Græce olim lectus. 3. Josephi Iscanii poema. 4. Pseudo Daretis & Diçtyi editiones. 5. Demodocus Homero laudatus aoides. Ei tributa poemata. 6. Demodoci Lariæ dictum. 7. De Diçtye Cretensi. 8. Utrum libri quos hodie latine sub ejus nomine habemus iidem fuerint quos Græci olim legerant. 9. Pugna duorum prologorum Diçtyi præmissorum. 10. Homerum falso dici ex Diçtye profecisse. 11. Pseudo Diçtyi latinum recentior Græco. Ejus atas. 12. Græcus jampridem videtur intercidisse. 13.

I.
DARES Phryx Vulcani sacerdos memoratus Homero libro quinto primore Iliados, *primus Historicus apud Gentiles, qui in foliis palmarum de Græciæ & Trojanæ historiam scripsit, ut ait Isidorus*

* Horum quosdam memorat Theodorus Meliteniota in præfat. ad Astrologiam ab Ism. Bullialdo edita: ἐν οἷς [χαλδαίους] ἄλλοι ἢ πλείστοι γεγονόσιν ἀξιόλογοι ἄνδρες, καὶ μάλα καὶ ζωροαστρῆς καὶ μετ' ἐκείνων Ὀτάνης, ὁ, ἢ Κωδωνῆς καὶ Ναβυριανὸς καὶ συν' αὐτοῖς ὁ Σαδνῶ, ἀλλὰ καὶ Σέλευκ' ἀπὸ Σελευκίας κ. τ. λ.

rus lib. I. Orig. cap. 41. Ejus Phrygiam Iliadem ad sua usque tempora servatam auctor est Ælianus lib. XI. cap. 2. var. Historiz. *Ἡ Φρυγίαν Ἰλιάδα ἐστὶ καὶ νῦν ἀποσωζομένη ὕδα.* Ptolemæus Hephæstionis lib. I. *Ἀντίπατρος δὲ Φησὶν ὁ Ἀκάνθιος ΔΑΡΗΤΑ πρὸ Ὀμήρου γράψαντα τὴν Ἰλιάδα, μνήμονα γενέσθαι ἑκτοῦ, ὑπὲρ ἧ μὴ ἀνελεῖν ἑταίρον Ἀχιλλέως.* Meminit & Eustathius ad Odys. l. p. 453, ex eodem Antipatro. *Ἀντίπατρος δὲ ὁ Ἀκάνθιος Φησὶ καὶ τὸ ἑκτοῦ Δάρητα Φρύγας δοθῆναι μνήμονα μὴ ἀνελεῖν Φίλον ἔ Ἀχιλλέως, Ἀπολλωνίου ἔ Συμβραίου ἵστο χρησαντι.*

II. Exstat & hodie Daretis sub nomine Historia de excidio Trojæ, profa oratione scripta, [neque Poëtam fuisse Daretem innuit Ælianus] sed latine tantum, quam Cornelius Nepos transtulisse fertur. Imò præfixa est libro Epistola, nomine Nepotis ad Sallustium, qua Dareti huic plusquam Homero * multos annos postnato fidei tribuendum existimat, testaturque se hanc Daretis historiam ipsius manu scriptam reperisse Athenis, & summo ardore complexum sive captum voluptate, continuo transtulisse. Virum doctissimum Johannem Scheferum fefellit memoria, ut ad Ælianum notaret Daretis historiam ex terra erutam, se legisse: De Dictye enim, non de Darete hoc legerat Vir Optimus. Quamquam vero neque Nepotis est ista translatio, neque liber ipse Daretem auctorem agnoscit, ut communibus suffragiis eruditorum constat, quorum nonnulla adduxit Leo Allatius lib. de patria Homeri cap. 4. p. 64. plura de hoc dicturus in opere de Apocryphis, sed quod una cum auctore intercidit: tamen non modo longe excedit ætatem Vincentii Bellovacensis [qui ut genuinum laudat inque compendium mittit lib. 3. speculi hist. 63.] & Florentiæ in Bibliotheca Laurentiana occurrit in codice ante annos octingentos exarato, ut notat Joh. Mabillonius T. I. Musei Italici p. 169.

III. Sed & Græce cum Dictye olim existit, ut ex fragmentis apud Cedrenum aliosque Græcos scriptores obviis observat Jos. Scaliger in Epistolis p. 303. edit. Lugd. & Eusebio ipso antiquior est, ut idem Vir summus docet ad Hieronymi Chronicon p. 55, editionis secundæ. Quamquam si propius inspicias, observationes illius Dictyn potius quam Daretem tangunt, cujus nulla facile tam antiqua fragmenta reperiuntur, quem tamen & ipsum Græce ante Eusebium existitisse satis constat ex laudato Æliani testimonio.

D 2

IV. Qvi

* Addit scriptor quisquis fuit Epistolæ: *de ea re Athenis judicium fuit, cum pro insano Hæmerus haberetur, quod Deos cum hominibus belligerasse descripsit.* Illis autem verbis non ad decretum aliquod publicum judicium Atheniense, sed ad judicium Platonis respexit in libris de Rep. ut ingeniosissimæ Daceriæ observatum.

IV. Qui vero prosa oratione hodie legitur libellus sub Daretis nomine, videtur complecti fundum atqve argumentum Poëmatis latini quod in sex libros distinctum sub Daretis nomine ante annos quingentos composuit *Josephus Iscanus Devonius*: neque enim absurde aliquis statuerit Devonium ex libello illo poema suum concinnasse. Quamquam non potest ullo auctore idoneo probari Pseudo Daretem istum Cornelii Nepotis ætatem attingere, ut dicendi genus omittam, quod Scioppio [nimis acerbo ut opinor Critico] tam lutulentum visum est, ut in omnibus pagellis ea se offerant, quæ τῶν κοινῶν claustra respiciant, aut Actuariorum cancellos nuper admodum refregisse videantur. Sed & Daretis liber, quem Phrygia scriptum dialecto, suam ad ætatem pervenisse testatur Ælianus, suppositivus fuit, Dionique Chrysostomo, Proclo & aliis vel non visus vel ἂν ἐν λόγῳ ἢ ἐν ἀριθμῶ habitus, ut recte nuper notavit elegantissimus idemque eruditissimus Æliani interpres Jacobus Perizonius.

V. Præcipuas Pseudo Daretis latini utriusque editiones in Bibliotheca latina memorare me memini, quibus in præsentem addo Daretem profarium & Dictyn cum notis Annæ Tan. Fabri filiz luculenter reculum nuper Amstelodami 1701. 4to & 8vo. ornatumque variis numis ac gemmis antiqvis, curante Ludovico Smids Doctore Medico, additis denique sub calcem libri notis ad Dictym Josæ Merceri, Casp. Barthii, Ulrici Obrechtii & Pauli Vindingii, præmissa doctissimi Perizonii de Dictye exercitatione, & subjecto ad calcem Josephi Iscanii Excestriensis poemate de bello Trojano, Samuelis Dresemii notis per singulas paginas substratis illustrato. De Dictye paulo infra dicendi erit locus.

VI. DEMODOCUS Heraclidi apud Plutarchum de Musica & Demetrio Phalereo apud Tzetzem prolegom. in Lycophronem *Corcyraeus*, Eustathio ad Odyss. γ. p. 126. ad eundem Demetrium provocanti *Lacedæmonius*, quem pluribus celebrat Homerus Odyss. θ' & Odyss. ν'. v. 27. sq. ac nonnulli teste eodem Eustathio putarunt notari à Poëta Odyss. γ. v. 267. ubi Clytemnestra ait adfuisse αἰοιδὸν cujus fidei illam Agamemnon commendaverat. Hunc Plutarchus in limine libri de Musica ex Heraclidis συναγωγῇ μουσικῇ refert carmine descripsisse Ilii excidium, & Veneris cum Vulcano nuptias: γεγονέναι δὲ καὶ ΔΗΜΟΔΟΚΟΝ κερκυραῖον παλαιὸν μουσικόν, ὃν πεποιθέναι Ἰλίου τε πόρθησιν, καὶ Ἀφροδίτης καὶ Ἡφαίστου γάμων. Mox innuit metro carminis lyrico usum fuisse, non hunc modo; sed & alios, quos ibi commemorat Poëtas vetustissimos, & modos Musicos carminibus suis aptasse, atque ita illa ad citharam vel aliud instrumentum musicum decantasse. Sane apud Homerum Odysses θ', in convivio
Alci-

Alcinoi Phzacum Regis hic ipse Demodocus * ad citharam canens inducitur, allato etiam carminis ejus argumento, quod est v. 489. seq. de Ilii excidio, ad quem locum Eustathius p. 324. σημείωσα δὲ καὶ ὅτι τὸ σιωποτικὸν τῆς γραφῆς εἶδ' ὅτι καὶ τὸ ὡς εἰπὴν παρεκβολικὸν πρῶτ' Ὀμηρ' ἐνταῦθα ὑπέδειξε. ΔΗΜΟΔΟΚΟΣ μὲν γὰρ πλατῶν ἐκθίσαι δοκεῖ αἰοιδῆν, Ὀμηρ' δὲ ὡς ἐν τύπῳ παρεκβολῆς τὴν μακρὰν ῥῆσιν εἰς βραχυτέραν σιωπῆν κ. τ. λ. Hoc Demodoci poëma Iliis ἄλωσιν Ulysses in Tyrrhenia ad tibiam contavit & cantando certans vicit, ut refert Ptolemæus Hephæstionis lib. VII. apud Photium cod. CXC. Pro eo quod Plutarchus Veneris & Vulcani nuptias à Demodoco decantatas scripsit, Svidas in voce αἰοιδὸς habet σιωπῆσαν Veneris & Martis. Ὁ δὲ ΔΗΜΟΔΟΚΟΣ ἄδει τὴν Ἄφροδιτης καὶ Ἄρεως σιωπῆσαν, ἢ ἄλλ' τὸ ἴδῃ καὶ τὸ ἀποδέχεσθαι τὰ τοῦ πατρ' ἀλλ' ἀποτρέπων αὐτὰς ὡς ἄνομον ἑρέξων. Rectius utique Svidas, quia respicitur Odyss. β'. 267. ubi Demodocus incipit canere

αἴμψ' Ἄρε' Φιλότητ' εὐσεφάνε' Ἄφροδιτης
ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἡφαίστιο δόμοισι.

Oculis privatum Demodocum memorat Ovidius in Ibin. v. 272. Inter Platonis quoque scripta Δημοδόκον memorat Laërtius lib. III. sect. 62. licet dubitatum fuisse an germanus Platonis fœtus sit docet Clemens Alex. I. Strom. p. 315. ubi obiter emenda locum corruptum ἦδει γὰρ οἶμαι, ὡς ἄρα ἡ δὴ πολυμαθὴς νόον ἔχειν ἔδιδάσκει κατ' Ἡράκλειτον. Dictum Heracliti notum ex Laërtio, Athenæo & Gellii præfatione, in qua postrema præter causam illud sollicitat Johannes Crojus Observatt. in N. T. p. 32. Mentio Demodoci etiam apud Lucianum de Domo, T. 2. p. 461. καὶ ἔχ' ἔτω Δημοδόκῳ, ἢ Φήμῳ, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμφίων ἢ Ὀρφέ' τις λέγων ἔστιν. Nec qui dicit, ita est Demodocus &c. i. e. tam peritus animos hominum commovendi.

VII. Fuit etiam *Demodocus*, patria, ut ex Aspasio in Aristotelem constat, *Larius*, cujus in vicinos Milesios hoc dictum affert Aristoteles lib. VII. Ethic. ad Nicomachum cap. 8. Μιλήσιοι ἀξύνετοι μὲν ἐκ εἰσὶ, δρῶσι δὲ εἰάπερ οἱ ἀξύνετοι. Non sunt equidem desipientes Milesii, sed tamen eadem faciunt, quæ desipientes. Hujus forte an alius librum primum *Ἡρακλείας* laudat Plutarchus lib. de fluminibus. *Demodocum* quoque Crotoniatam Medicum commemorat Dio Chrysostomus Diff. LXXVII. de invidia p. 652.

* Vide & Aristidem Orat. I. Platonica p. 38. seq.

VIII. DICTYS, * è civitate Cnossio Cretensis, ex cuius scriptis Joh. Malalas in Chronographia pag. 134. narrat se hausisse omnia quæ de rebus Græcorum ad Ilium gestis ipse Chronico suo inseruerit. Ait autem Dictyn μετ' ἀληθείας ista omnia ὑπομνηματίσαι, ἢ γὰρ μετὰ Ἐιδομενίως ἔπρομαχῶν ἔΔαναῶν ἔκατελεύοντο εἰς τὸν πόλεμον ἅμα τοῖς ἄλλοις Ἀχαιοῖς, συγγραφεὺς γὰρ αὐτῆ Ἐιδομενίως ἐτύγγαυεν ὁ αὐτὸς Δίκτυς, καὶ ἑωρακῶς ἀκριβῶς τὰ ἔπολέμῳ καὶ συγγραψάμεντο ὡς παρῶν τότε ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις μετὰ Ἑλλήνων. Hunc Malalæ locum respexit Joh. Tzetza Chiliad. V. Hiftor. 30. Similibus verbis ex ipso prope Dictye petitis, [cujus vide lib. I. cap. 13. editionis quæ exstat Latinæ.] Dictyn commendat Cedrenus p. 104. & Idomenei ὑπογραφεῖα fuisse refert, additque eum χαρακτηῖρας ducum singulorum temporaque & loca singula belli Trojani omniaque observatu digna, quæ durante illo acciderunt, diligentissime annotasse. Characteres istos è Dictye petiisse se non dissimulat Isaacius Porphyrogenetus in Characteribus Græcorum ac Trojanorum à Rutgerfio editis, eademque porro de accurata diligentia hujus scriptoris testatur. Dictyn videtur etiam ante oculos habuisse Constantinus Manasses in Annalibus p. 45. seqq. edit. Meursii, ubi res Trojanas referens negat Homerum se sequi. Vide & excerpta Peirefsciana è Joh. Malala p. 785. Anonymus Rhetor Græcus MS. apud Allatium de Patria Homeri p. 59. Dictyn reprehendit, quod Heroes Palameden, Ulyssen, Menelaum & plerosque alios in sententia adversus Trojanos ferenda, nec non ad eosdem legatione eloquenter artificiosaque differentes ac oratorio modo concionantes introduxerit. Svidas ait Dictyn scripsisse ** ἐφημερίδα, de rebus ab Homero carmine traditis, opus profa oratione constans libris DX. In vulgatis Svidæ codicibus legitur Ἰά μεθ' Ὀμηρον quod exponunt de rebus ab Homero prætermiſſis, sed cum Homerum ætate exceſſerit Dictys omnibus fatentibus, vel locum depravatam, vel ita ut dixi exponendum esse existimo. Confer quæ de simili præpositionis μετὰ significatione dicimus infra ubi de Syagro agimus. Addit Svidas ut vulgo ejus verba intelliguntur Dictyn scripsisse Ἰλιακὰ περὶ Ἰρωικῆς Διακρίσεως [ita enim legendum, non Ἰταλικά, vidit jam Allatius] tum de raptu Helenæ & Menelao & de universa Ilii historia. Iliadem

* Alius Dictys, Seriphi insule rex, de quo Mythologi & Zenobius in proverb. αἰδοῦ κινῆ.

** Meursius in Bibliotheca Græca legit ἐφημερίδας. Sane Syriano in Hermogenem p. 17. laudatur Dictys ἐν ταῖς ἐφημερίσι. Ἡ γὰρ κατὰ Καδμῶν καὶ Δαναῶν Γραμματικὴ ἐπὶ τε τῶν Ἰρωικῶν ἠσκέτο, ὡς Δίκτυς ἐν ταῖς ἐφημερίσι Φησὶ καὶ μέχρι τῶν Εὐκλείδου ἔμετὰ ταῦτα ἀρξάτορος διέμενε χρόνων. Illustris Obrechtus Svidæ verba sic distinguit: ἐγραψεν ἐφημερίδα [ἔστι δὲ τὸ μεθ' Ὀμηρον καταλογάδην ἐν βιβλίῳ τῆς Ἰλιακῆς] τρωικῆς Διακρίσεως.

dem scripsisse affirmat etiam Joh. Tzetzes in Metaphrasi Homeri quæ ver-
 fibus politicis conscripta existat in Bibl. Bodlejana, & ex qua hos versus pro-
 duxit clarissimus Dodwellus lib. de Cyclis Græcorum p. 802.

Εἶτα λοιπὸν μοι μετ' αὐτὰ μάθῃς τὰ ἔργα πολέμου
 Κατὰ λεπτὸν τὰ συμπάντα ἑνώως, πεπλάτυσμά μιν,
 ὅπως αἶς ἂν ἀνέγνωκας Ομηρεὺς, Σηησιχέρεως,
 Ἐυρωπίδας, Λυκοφρονας, Κολλυθῆες τε καὶ Λίχτας
 Καὶ Δίκτυν συγγραψάμερον καλῶς ἴην Ἰλιάδα,
 Τρυφιδάρεως, Κοῦτον κὰν ἑκατὸν βιβλία,
 Οὐκ ἂν λεπτομερέστερον ἄτις ἐξηκριβάσω
 Καὶ ἴσ' ἔτι τμήματι βραχέϊ πάντα συγκαλεισμένα.
 Ὅπως πᾶς ὁ βυλόμηνος ἐν πόνῳ βραχυτάτῳ,
 ἀνεγνωκέναι τοῖς πολλοῖς δοκῆ βιβλιοθήκας.

IX. Si hæc omnia conferantur cum sex libris Ephemeridos
 belli Trojani qui sub Dictyis nomine latine existant, & de quibus in Bi-
 bliotheca latina egi, apparebit, majorem partem idem, ex parte diversum
 fuisse opus Græcum, quod sub Dictyis nomine legit Joh. Malalas, Cedre-
 nus, Isaacus Porphyrogenetus & alii. Characteres enim istos ducum
 frustra in edito Dictye quæras, præterea quædam aliter in hoc leguntur,
 quam ex Græco Dictye Malalas & Cedrenus commemorarunt. Quibus
 addunt viri docti locum Isaacii Tzetze ad Lycophronem * p. II. edit. Pot-
 teri, quo Græcus Dictys narrat Oenonem audita morte Paridis βρόχους
 ἀπαγχθῆσαν, sed in edito latino Dictye lib. IV. cap. 21. per mœrorem
 deficiente animo obstupefacta Oenone concidit. Unde alium à nostro
 Græcis fuisse suspicati sunt Janus, Rutgerfius lib. V. c. 20. Variarum Le-
 ctionum, Josias Mercerus & Anna Fabri ad Dictyn, & Edmundus Chil-
 meadus ad Malalam. Vicissim multa conveniunt, ut auctorem latinæ
 editionis non modo titulum sed & maximam ** partem ὕλης five materiæ
 ex Græco petiisse, cæterum solenni multis qui Græca latine tradiderunt
 libertate quædam in posterioribus maxime libris omisisse, addidisse alia,
 quædam etiam ad aliorum auctorum sententiam interpolasse mihi per-
 svadeam. Sed & commentum de Dictye sub terra reperto retinuit lati-
 nus, quod his verbis commemorat Malalas p. 322. Τῷ ἴγ' ἔπει τῆς βασι-
 λείας ἔ' αὐτῆ Κλαυδία Καίσαρος, [Supra p. 168. hic ipse Malala dixerat
 Dictyn

* In indice auctorum à Tzetza allegatorum qui priori Potterianæ editioni Lycophronis
 subjectus est, Dictyos nomen desideratur.

** Hoc multis argumentis nuper perspicue ostendit Clarissimus vir Jacobus Perizonius, cujus
 dissertationem eruditam de Dictye evolvi cum hæc jam in literas misissem. In hac
 § 13. respondet etiam ad argumentum ex loco Tzetze petitum.

Dictyn repertum sub Claudio Nerone, non sub Claudio de quo hic jam agit: sub Claudio habet etiam Svidas, sed quod de Nerone accipi potest, & debet, cujus adoptivum nomen fuit Claudius, at Chronographus MS. apud Allatium p. 59. de patria Homeri, male: *sub Claudio & Nerone ἐπὶ κλαυδίου καὶ Νέρωνος* ἐπαθεν ὑπὸ Θεομορίας ἢ Κρήτη νῆος ὅλη πᾶσα. (Mentio illius terræ motus apud Philostratum de vita Apollonii lib. IV. c. II.) Ἐν οἷς χρόνοις ἠρέθη ἐν τῷ μῆματι ἔ Δίκτυος ἐν κασσιτερίνο κιβωτίῳ ἢ ἐκθεσίσι ἔ τρωικῆ πολέμῳ μετὰ ἀλκείας παρ' αὐτῆ συγγραφεύσῃ πᾶσα. Ἐκεῖτο δὲ προσκέφαλα ἔ λευκᾶν ἔ Δίκτυος. Καὶ νομίζαντες τὸ αὐτὸ κιβώτιον Θεσσαρεὸν εἶναι, προσήνεγκαν αὐτὸ τῷ βασιλεῖ Κλαυδίῳ, καὶ ἐκέλευσε μετὰ τὸ ἀνοῖξαι καὶ γνῶναι τί ἐστὶ, μεταγραφεῖν αὐτὰ καὶ ἐν τῇ δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ ἀποθεῖναι αὐτὰ.

X. Latinæ Dictyos editioni præmittitur duplex prologus, quorum uterque non sub Claudio sed Nerone* hoc accidisse testatur, priori vero qui ex Græco translatus esse videtur imprimis cum Græca ista narratione convenit, ait enim Dictyn de bello Trojano *sex volumina* in tiliis digessisse Phœniciis literis, & ætate provectum cum in patriam reversus esset jussum paulo ante mortem illa secum sepeliri. Reposita itaque esse in stannea arcula, & tumulo ejus illata. Sed interjectis temporibus anno tertio decimo Neronis, in Gnossio civitate terræ motus factus cum multa tum etiam sepulchrum Dictyis ita patefecisset, ut à transeuntibus arcula viseretur. Hinc pastores thesaurum ratos aperuisse arculam, repertisque incognitis literis ad dominum suum Eupraxidem detulisse, hinc pervenisse ad Rutilium Rufum Cretæ Consularem, denique ad Neronem, qui in notiorum Græcum transferri sermonem, sive literis Græcis transcribi curaverit, & in Bibliothecam Græcam receperit. In altero autem prologo sive in Epistola sub *L. Septimii* interpretis latini nomine ad *Q. Aradium Rufinum* qui sub Constantino M. Imp. consulatum gessit A. U. C. c. lxxviii. *decem volumina* à Dictye composita esse dicuntur, quod propius accedit ad locum Suidæ quo Ephemeridem Dictyos *novem libris* constituisse testatur. *Nobis cum in manus forte libelli venissent, avidos vere historia cupido incesse ea uti erant Latine discernere, non magis confisi ingenio, quam ut otiosi animi desiderium discuteremus. Itaque priorum quorumque voluminum quæ bello contrita gestaque sunt, eundem numerum serva-*

* Scripsit & Nero Troica laudata Servio, & Dioni memorata in extremo libri LXII. Veterique Scholiastæ Persii Sat. L v 122. Tumiliacis rebus maxime delectatus est, etiam in Urbis Romæ incendio gaudens Trojanam se *άλωσθαι* videre. Ut omittam quod tener adhuc necdum matura puericia Circensibus ludis Trojam constantissime favorabiliterque lusit teste Svetonio. Videtur itaque hoc opus sub Dictyos nomine editum ab aliquo gratiam Neronis captante.

servavimus. Residua quinque de reditu Græcorum in unum redogimus atque ad te misimus. Tu Rufine mi, ut par est fave captis. Deinde diserte docet non lingua Phœnicia Dictyn scripsisse, sed oratione Græca, usum tamen fuisse literis Punicis sive Phœniciis, quæ tum Cadmo & Agenore autoribus per Græciam frequentabantur. Conf. lib. 5. c. ult. Itaque Praxin (sic enim vocat Dominum loci, quem alter prologus Eupraxidem) commutasse literis Atticis, Neronique obtulisse & plurima dona ab eo retulisse. Porro auctor est, libros Dictyos ex philyra repertos in ejus sepulchro, non per terræ motum, sed per vetustatem collapsos.

XI. Quod tota hæc narratio exiguam fidem mereatur, vel narrantium pugna & varietas demonstrat, ut omittam, solenne esse fraudum hujusmodi architectis libros è terra erutos proferre, & mirandam illorum antiquitatem jactare, ut apparet exemplo Epistolarum Martialis Lemovicensis, nec minus commentitiarum tabularum cypressinarum apud Photium Cod. CLXVI. aliarum item de quibus Plutarchus lib. de facie in orbe Lunæ p. 942. tum altero exemplo recentiore Antiquitatum Hetruscæ ab Allatio aliisque explosarum. Deinde nullus afferri potest auctor ejus ætatis fide dignus, qui vere sub Nerone hoc accidisse referat, vel qui philyras ipsas inspexerit & de antiquitate illarum testari potuerit. Nemo itaque sibi facile persuadebit Dictyn aliquem Cretensem Trojano bello interfuisse idque Græca prosa descripsisse, vel librum Græcis quibusdam sub Dictyos nomine lectum fuisse tantæ antiquitatis, ut ex eo profecerit Homertus, quam in sententiam Guihelmus Xylander in quodam Cedreni codice hoc reperit scholion: Δικτυς ἐξ ἑὸς Ὀμηροῦ ἀφορμὴν εἰληφὼς τὴν Ἰλιάδα συνέταξεν μετὰ ἧδ' ἔτη ἀλώσεως Τροίας, cui succinens Joh. Dreyerus Quiliad. V. histor. p. 102.

— — — — — καὶ ΔΙΚΤΥΝ ὃ τὸν κρητα
 ἰδομενεὶ ἐπιδοῦν καὶ τὰ τῆς μάχης γραῖψαι
 ἐξ ὧν ὡς ἴσθην ὑστερον ὈΜΗΡΟΝ μεταφράσαι.

Ronus persuadebimus nobis, hunc Pseudo Dictyn ex Homero, sua in-
 equitate, exiguam quoque illius apud Criticos fuisse auctoritatem
 vel ex eo quis conjecturam capiat, quod Eustathius in vastis suis
 ad Homerum commentariis ne semel quidem testimonio ejus
 utitur.

XII. Porro, licet aliud videtur viris quibusdam eruditissimis,
 Scioppio, Vossio, Mercero qui hunc quem habemus Dictyn latinè pri-
 mivum opinantur: sine dubio tamen recentior est Græco, quin ex
 Græco

Græco etiam translatum se non modo profitetur, sed & phrasi ipsa passim prodit, * sæpiusque ad verbum reddit quæ Græce ex Dictye veteres quidam nobis servarunt. Neque ullo pacto verisimilis est sententia Casparis Barthii, cui lib. LVII. cap. 20. Adversariorum, videntur Græculi potius illum è Latino in suam linguam transduxisse. Cum vero à viris doctis Josia Mercero, G. J. Vossio, Olao Borrichio, Joh. Frid. Gronovio cap. 25. Observatt. Ecclesiast. aliisque referatur noster ad ætatem Constantini Imp. vel Diocletiani certe: (Casp. Scioppium enim, qui in paradoxis literariis Epist. 5. Velleji, Valerii Maximi & Curtii ætate ab aliquo elegantis ingenii & iudicii homine animi gratia & exercitationis scriptum existimat, pauci audiendum putant) necesse est Græcum saltim illo ævo juniorem haud existitisse, sed quod Jos. Scaligero etiam visum & in Darete supra à me notatum est, Eusebii jam ætate lectum tractatumque, atque fortassis ut præstantissimus vir Jacobus Perizonius in dissertatione de Dictye Cretenfi §. 29. suspicatur, in Neronis Imp. gratiam à Praxi sive Eupraxide quodam Dictyos nomine confectum.

XIII. Quandoquidem vero Constantinus Lascaris jam ante trecentos annos negavit Dictyn apud Græcos amplius reperiri, & ab eo tempore nemo fuit qui eum vidisse se narraverit, non magna spes esse videtur illum quandoque in lucem venturum, etsi illam præ se ferat Alatius, Græcus & ipse doctissimus pag. 60. lib. de patria Homeri. De editionibus Latini Dictyos nihil addo us quæ in Bibliotheca Latina pridem notavi, nisi quod in editione Amstelodamensi notarum Ulrici Obrechtii p. 24. male excusum est primam *ixdov* Mediolanensem produisse A. C. 1627. Nam Obrechtus ut ex Argentoratensi ejus notarum editione patet, scripserat A. C. MCDLXXVII. hoc est 1477. pro quo typographus legit MDCXXVII.

* Hoc argumentis non inficiendis demonstravit Clarissimus Perizonius. Cæterum necesse sitne verisimilis altera viri docti conjectura, quæ §. 36. suspicatur Septimionem illam odio Christianæ religionis, ut haberet quæ Historiæ sacræ opponeret Latinam Dictyos versionem adornasse. Sane nullus facile erit qui lecto fabulosisimo opere vel pejus de Christianismo sentiat, vel magis favet gentium Diis.

CAPUT VI.

*Drymon Comicus & Drymon Comicus. In fariis Comæ dicitur reperitur Homero junior, 1. De Epithetis Oratorum, qui à Tatiano male scriptoribus ante Theophrastum confectus, 2. Catalogus scriptorum Epheoridæ à veteribus tributorum variis observationibus. Quæ carminis edidit, 3. Quæ profa, 4. Inri-
pionibus digna, 5. Euchs scriptor xxiij. 6. Euchs, 7. Han-
no, Paphi author, 8. Alii Hannoni. 9. Græca periphi verso, etæ, auto-
ritas & fida, 10. Etæ Græcorum ueneta Phœnicia & alla Orientalis Græcæ
linguæ interpretatibus, 11. Euchs Epigrammæ tantum periphi
linguæ aut periphi, uel illis quæ uel illis Mela & Plinius, 12. Per-
iphi Hannoni interpretis & uel illis, 13. Helma, 14. Helma, 15. Hel-
ma, 16.*

I.

DRYMON inter scriptores qui ante Homerum aliquid com-
posuerint ponitur à Tatiano f. 173. etiam apud Eusebium
qui Tatiani locum repetit lib. X. præparat. pag. 495. legitur
Δρομων. Unde minus probanda conjectura Wilhelmi
Worthi qui apud Tatianum Δρομων rescribit. Sane Dro-
monem cujus psaltriam laudat Athenæus, constat fuisse Comicum longe
juniozem, quem Homero ut præponeret ætate, non facile potuit Tatiano
in mentem venire, cum Homero junior sit ipse Sufario * Icarientis,
Comædiæ repertor, de quo videndus Johannes Pearsonius in vindiciis
Ignatii part. 2. cap. 1. Richardus Bentlejus in dissertatione de Epistolis
Phalaridis Anglice edita p. 202. sq. & Humfredus Prideaux ad Epochas
marmoreas p. 207. Fuit & antiquissimus quidam scriptor ** *Dromocli-*
des, cujus Theogoniam laudat Fulgentius lib. II. Mytholog. capite de
Ixiõne, sed non ausim ejus nomen apud Tatianum pro Drymone repo-
nere, præcipue cum *Democritum* ex antiquo Mythologo inedito rescribat
Cornelius Tollius p. 142. ad Palzphatum.

E. 2

II. Epi

* Perperam *Sufario* excusum in Meursii Bibliotheca Attica p. 1606.
** Eidem Meursio p. 1491. vocatur *Dromocliades*, qui memorie lapsu Hygino tribuit
verba quæ apud Fulgentium exstant. Manfaco ad Plutarchum de fluminibus
Dromocliades. Mento *Dromocliades* cujusdam Rhetoris, sed qui nihil eum altere
commune habet, apud Plutarchum in præceptis gerendæ Reip. & in Demetrii Ma-
cedoniæ Regis vita.

II. EPIMENIDES è Cnossò, vel Gortina, vel (ut Plutarchus in Solone p. 84. & lib. de Oraculorum defectu p. 409. ac Tzetzes Chil. V. hist. 18.) ex Phæsto civitate, Cres sive Cretenfis, inclytus fatiloqvus, & qvorundam iudicio, (ut est apud Plutarchum, Laërtium, Clementem Alex. & Cyrilum) septem sapientibus annumeratus, ponitur & ipse à Tatiano inter illos scriptores, qui Homerum ætate præcesserunt, sed perperam utiqve, cum Pythagoræ Magistrum fuisse narret Apulejus in floridis, Athenasqve pervenerit, Platone I. de Legibus teste, decem annis ante Persicam expeditionem sive prælium Marathonium quod commissum Olymp. LXXII. 3. atqve adeo Olymp. LXX. 1. Sed jam tum Athenas Cylonio scelere purgavit circa Olympiadem XLIV. ut Svidas, vel XLV. ut Eusebius, vel XLVI. aut XLVII. ut quidam Laërtii codices & Apostolus VIII. 84. proverb. Olympiadis XLVI. anno 3. Solonem iuvit in condendis legibus, ut omittam quod Porphyrio p. 19. teste, Epimenides Pythagoram audivit, & quidem senem juvenis, si credimus Jamblichò c. 23. de vita Pythag. quem vide etiam c. 32. Centum ac quinquaginta septem annis vixit teste Theopompo apud Plinium VII. Hist. c. 48. Epimenidem à sua ætatis hominibus *νέον Κρησία* appellatum, filiumqve habitum *Βαλτης* Nymphæ, auctor est Plutarchus in Solone p. 84. qui addit eum fuisse *θεοφιλή και σοφον περι τα θεία, την ενδυσιασικην και τελεσικην σοφίαν.* Verum ne plura de Epimenide in præfenti dicam, faciunt qui de illo diligenter egerunt viri docti ad Laërtium in vita Epimenidis, Andreas Schottus ad Proverbia p. 251. & 214. Johannes Marshamus in Canone Chronico Sec. XVIII. p. 642. seq. Johannes Meursius in Creta, lib. IV. cap. II. tum Hugo Grotius & Georgius Calixtus in Epistolam Pauli ad Titum I. 12. ad quem locum itidem nonnulla annotavi lib. II. cap. 7. Observationum sacrarum. Omitto ut satis notos Gyraldum dialogo 2. de poëtis, & Vossium lib. IV. de Historicis Græcis cap. I.

III. Scripta ejus hæc à veteribus memorantur:

I. *Κρητών και Κορινθίων γένεσις και Θεογονία.* Versus 5000. Hoc poemata Laërtio memoratum non videtur aliud fuisse à Telchiniaca historia cujus scriptorem Epimenidem quibusdam haberi, ab aliis Teleclidem auctor Athenæus lib. VII. Telchines enim à Curetibus & Corybantibus parum diversi. Vide Strabonem lib. X. p. 466. Hoc opus *Θεογονίας*, cujus respectu perinde ut Orpheus, Theologus dicitur Epimenides à Diodoro Siculo & aliis, puto in animo habuisse scholiastem Apollonii, quoties Epimeni-

* Meursius in Creta p. 240. tanquam duo diversa poemata accipit Theogoniam & Curetum ad Corybantum generationem. Sed quia Laërtius versuum numerum computans illa conjungit & pro uno habet, ejus sententiam sequi malui.

monitione laudat. Ex eadem fonte petitis sunt tres vocis quos praebet de
 Hamus lib. VII. hist. animal. cap. 7. & quae de Strige Pausanias in Arcadica p.
 35. Quibus Meurfius addit, quae de Pane & Arcade Jovis ac Callistis filius
 & Scholiaste Theocriti ad Idyll. I. Quae de Saturni filius Evonimidibus
 à Scholiaste Sophoclis ad Oedipum Coloneensem & quae de Capricorno
 afferuntur à Constantino interprete p. 125. Epimenidem ipsum vero à Jove
 filio Jove genitum appellatum refert Platarchus. Diodorus Sic. libro VI.
 p. 239. testatur se in rebus Cretenfium exponendis inter alios Epimenidis
 quoque vestigiis instituisse.

3. Argonautica sive *Ἀργεῖα ναυπηγία* τὴν ἐπὶ Ἰάσονος ἐν Κόλυβος ἀντι-
 πλους versus 6500. Videntur reficere à Scholiaste Pindari ad Olymp. I. Anti-
 stroph. 70 ubi laudat Epimenidem Apollonium & Hesiodum.

2. Περὶ τῶν ἐπὶ Πεδιμασίονος versus 3000.

4. *Ἐπὶ χρομῶν*, ex quo liber petitus versus Epimenidis Cretenfium
 Propheta à Paulo Apostolo allegatus, si credimus Hieronymo, Socrati
 Scholastico III. 16. & Nicephoro. X. 26. Foste hoc opus respexit Svidas
 cum *ἄλλων ἀργυρωμένων* Epimenidis scripta memorat. Scholiastes Luciani
 T. I. p. 3. *ἰδιωτικῶν* καὶ τῶν *ἰσομετρῶν* ἐπιπέδων, ἔργων αἰψῆς λόγων.

5. *Μυστήρια* quorum apud Svidam memora.

6. *Καθαρμαί*, *Carmina abyscalla* sive *pinaculonia*, quorum & recitatione ho-
 mines, domos, urbes expiabant. (Ita enim pro *καθαρμαί* legendum apud
 eundem Svidam, ut recte prius monuit Wolfius.) *Καθαρμαί* Epimenidis
 & *ἄλλων* memorat etiam Eustathius ad Dionysium Periegetem & ad Ili-
 dos β. Ceterum non Athenas tantum à scelere Cylonio expiaverat, de
 qua lustratione circa Olympiadem XLIV. facta meminit Plato primo, &
 Cicero secundo de legibus, aliique apud Joh. Meurfium in Solone cap. 9.
 Sed & alias urbes, ut refert Pausanias in Atticis p. 35. Unde *καθαρμαί* cogno-
 minatus est teste Porphyrio in vita Pythag. p. 19. & Jamblichos c. 28. ejusque
ἑυλαί bellum Persicum peridoneum tempus dilatum fuit, ut legas apud
 Clementem Alex. lib. VI. Strom. p. 613. Ammianus quoque lib. XXVIII,
 cap. 4. ubi Romae mores corruptissimos esse queritur, ita perditos esse ait,
*ut nec Epimenides ille Cretenfius, si fabularum ritu ab inferis excitatus redisset ad no-
 stra, satis parare sufficeret. Damnam, tanta plerosque Libes insanabilium flagitiorum
 oppressit.* Inde & ansem sumsit Johannes Lomeierus eruditum quod de lu-
 strationibus veterum in lucem edidit Syntagma, in altera editione, *Epime-
 nidis* titulo inscribendi. Ritus in lustratione ab Epimenide observatos cum
 ritibus Judaeorum in magno expiationis die receptis confert Humfredus
 Prideaux ad Epochas marmoreas p. 109.

IV. Etiam prosa scripsit Epimenides teste Laërtio, librum *ἠρώδων*
 & alium.

* Vide Clariss. Baylii Dictionarium Etimologicum Crit. in *Epimene* notā B.

& alium *πρὸς τῆς ἐν Κρήτῃ πολιτείας*. Itēmqve Epistolam ad Solonem de eodem argumento sive de Rep. qvam apud Cretenſes Minos condidit, etſi hanc propter Atticum idqve recens dicendi genus ſuppoſitiam eſſe putavit demetrius Magnes lib. de homonymis. Epimenidem Theologum ſe in quibusdam ubi de rebus Cretenſium agit ſequi, in aliis Doſiadem in aliis Socratem, & Laoſthenidem, teſtatur Diodorus Siculus V. Ab Eratoſthene quoque in Cataſteriſmis c. 27. laudatur Epimenides *ὁ τὰ Κρητικά ἱστορῶν*. Aliam Epistolam Epimenidis Doricè ſcriptam Olymp. LIV. 4. tyranno Piſiſtrato ad Solonem ſervavit idem Laërtius lib. I. Sect. 112. Sane Solone familiariter uſum, multa qve ei clam præſtruxiſſe & viam præmuniiſſe ad leges conſcribendas auctor Plutarchus in Solonis vita.

V. Hefychius Illuſtris refert Epimenidis mortui cutem *χρῆμασι κατάſικτον* repertam perhiberi. Idem legas apud Svidam, qui memorat proverbium *Ἐπιμενίδειον δέρμα*, quod non ipſe tantum ſed & Diogenianus, appendix Vaticana & Apoſtolius exponunt *ἐπιτῶν ἀποθέτων*, Erasmus de rebus reſoſitis & miraculi loco habitis, Lacedæmonios enim admonitos oraculo, pellem ejus religioſe aſſervaiſſe. Inter inventa Epimenidis fuit & boves aratro jungere, ut notat Hefychius Alexandrinus in *Βυζύγης*. Auſonius Epist. 23. ad Paulinum.

Tripſalemon olim ſive Epimenidem vocant

Aut Bulianum Buzygen

Tuo loco poſſerendas nominari.

Ἐπιμενίδειον ſcillam, qva herba in luſtrationibus Epimenides uſus fuit, commendat Theophrastus lib. VII. hiſt. plantar. c. 11. Pythagoram quoque ſcillâ uſum teſtatur Porphyrius in hujus vita p. 23. & Perſam Miſthrobarzanem face ac ſcillâ inſitiantem fingit Lucianus in Necyomantia T. I. p. 330. Epimenideos præterea trochiſcos ſive Paſtillos, in obſidionibus deficientis annona opportune adhibitos, præter Plutarchum lib. de facie in orbe Lunæ p. 940. Philonem in *Βελοποικίῃ* p. 88. & Heronem lib. de machinis bellicis memorat Michaël Pſellus libro inedito *πρὸς τὴν ἀποδόξων ἀνοσμάτων*.

VI. EUCLOUS Cyprius in Tatiani codicibus perperam *Ἐυμμελ*, ubi ſcriptoribus qui ante Homerum floruerunt annuenerunt, Eufebio & Pausanias *Ἐυκλο* Svidæ quoque in *ἔ* qui *Ἐυκλαν χρηſμολόγον* vocat. Ejus *Χρησμῶς* legiſſe ſe teſtatur Pausanias in Phocicis p. 828. *ἔ* quoque iterum meminit p. 832. & pag. 858, ubi vaticinium ejus profert de Homero, ſex verſibus conſtans. Gyraldus huic tribuit Cypria carmina de quibus dicturus infra ſum inter ſcripta qvæ ad Homerum olim velut auctorem relata acceperimus.

VII. EUMOLPUS filius Muſæi, Orphei diſcipuli, Svidæ dicitur *ἔ* *ποιὸς τῶν πρὸ Ὀμήρου*, qui & ſcripta ejus commemorat, *τελευταῖς* * *Δήμητρός*

* Has alii tribuerunt Eumolpo cuidam antiquiori (tres enim fuſſe; jam notavit Scaliger ad Eufeb. p. 39.) Vide Scholiaſten Sophoclis ad Oedipum Colonenſem v. 1046. & Scholia ad Homerum *Illad. β.* 368. uti de initiato per Eumolpum Hercule.

Ex Eumolpi *Baryssis* *inveni* versum Hexametrum producit Diodorus Siculus lib. I. p. II. Diversa hæc fuerunt à carminibus Musæi Eumolpiis, de quibus infra agimus. Addit Suidas Eumolpum profæ etiam scripsisse librum unum, in quo tractaverit *Hyperæuræa*. Ita enim accipienda ejus verba, ut probe vidit Hieron. Wolfius, quæ perperam postea est interpretatus Æmilius Portus. Hujus Eumolpi nomen supplendum suspicabatur Joh. Seldenus in marmore Arundeliano, ubi Proserpinæ raptus & Ceresis errores carmine descripti memorantur, Jacobus vero Palmerius in Exercitationibus ad scriptores Græcos p. 690. de Pamphi sive Pamphoi nomine ibi inserendo jubet cogitare. Quæ de re, utpote parva mihi certa, lectoris esto arbitrium.

VIII. Video hoc loco agendum mihi etiam esse de Punico scriptore HANNONE (Græci *Ἰάννης* dicunt) Duce Carthaginensi, & peripli auctore, quem Isaacus Vossius in præf. ad Scylacem non Scylace tantum sed & Herodoto antiquiora esse affirmat, idque se alibi ostensurum pollicetur, approbante hanc ejus sententiam Bocharto lib. I. Chanaan. cap. 37. & Rev. Thoma Ittigio lib. de montium incendiis p. 124. Quin idem Vossius in variis Observationibus capite II. ubi de magnitudine Carthaginis agit p. 52. longe altius progreditur, & Hannonis expeditionem integro sæculo bellum Ilicum præcessisse contendit. Dixerat Plinius lib. II. c. 67. Hannonem *Carthaginis potentia florente* sive ut lib. V. c. I. ait *Punici rebus florantissimis* circumvectum à Gadibus ad finem Arabiz, navigationem eam prodidisse scripto: *Si quis autem scire velit*, inquit Vossius, *quo maxime tempore floraverit Carthago, ausim affirmare tempus id vel ipsum quoque bellum præcessisse Trojanum. Didonem condidisse Carthaginem eadem ratione, quæ Augustus Romam, Constantinus Byzantium & alii alias condiderunt urbes* (non ut primi auctores sed restauratores) *libenter credo. Sed & verum fore san, quod scribit Appianus* (in limine libri de bello Punico.) *quinguenta ante bellum Ilicum annis à Tyris fuisse conditam. Nempe urbes condi dicuntur cum novo augentur colonis. Verum multo antiquiorem esse Carthaginem ex Hannonis conspectu potest peripto seu navigatione extra columnas Herculis. Superest etiamnum peripli hujus compendium, multo enim antius olim fuisse, exinde colligas, quod complura legas ex illo desumpta, quæ tamen hoc tempore in illo non invenias. Quanta fuerit jam illo tempore Carthago, ex eo cognoscas, quod post conditam trecentas in litore Libyæ urbes, redundante nihilominus hominum multitudine, cum sexaginta pente centorum Hannonem miserint classe, instructa summatu & triginta colonorum millibus, ad explorandas extra columnas Herculis Libyæ tractus & condendas in illo quoque*
Oceani

*Oceani liore colonias. Hanc navigationem factam fuisse censet Strabo (lib. I. p. 47.) paulo post bellum Iliacum. Sed verorectius dixerimus integro minimum seculo antiquiorem hoc bello fuisse istam Hannonis expeditionem. Cum enim non ex nihilo oriatur fabula, unde demum tres Gorgones, nisi ex tribus Hannonis Gorgidibus, adficiente etiam Palaphato (cap. 32.) Unde Amalthea seu Hesperidum cornu, nisi ex ejusdem nominis promontorio apud Hannonem? Sed & poma aurea quae ex Hesperidum hortis ad Oceanum suis decerpisse dicitur Hercules, quis in Europam potuit adducere nisi Hanno, qui primus ista oceani litora adiit, & ex promontorio Soloënti, nunc capite Viridi, & ex ὄρειν οὐχέματε, nunc Sierra Liona dicto, ubi copiosissime proveniunt, primus isthaec poma Europae intulit? Valent haec argumenta unde certo con-
fiscere possimus Hannonem praecessisse aut saltem aequalem fuisse temporibus Herculis & Persei. In eandem sententiam disputat vir doctus ad Mélex lib. III. c. 9. & non modo Xenophontem Lampfacenum, quod Solino accredere nolebat Salmastius in exercitatt. Plinianis p. 1297. sed & ipsum Homerum & Hesiodum contendit juniorem esse quam periplum Hannonis. Admodum levia autem sunt argumenta, quibus Paradoxum hoc superstruxit, ut ostensum Henrico Dodwello in dissertatione de ætate peripli Hannonis, quæ præfixa est tomo primo Geographorum Græcorum minorum Johannis Hudsoni viri Clarissimi. Imprimis Isaaci Vossii sententiae objicitur, quod Plinius lib. II. cap. 67. non modo potentia Carthaginiensium florente (atque ita quidem florente, ut hujus rei notitia etiam ad Romanos & Plinium pervenire potuerit) Hannonem à Carthaginiensibus missum à suis narrat, sed & addit eodem tempore ad extera Europæ missum Himilconem, quem & ipsum iter suum scripto exposuisse constat ex Plinio, (qui Himilconem refert inter eos, ex quibus profecerit lib. V.) & Avieno in oram ritima v. 117. & 412. Atque duo simul duces Carthaginiensium Hanno & Himilco memorantur à Diodoro Siculo lib. XX. cap. 61. T. 2. p. 794. seq. qui Agathocli Africam sollicitanti restiterunt Olymp. CXVIII. 2. Hos ante res adversus Agathoclem infeliciter gestas à Carthaginiensibus in diversas partes emissos fuisse verisimillimum videtur. Neque ad alium Hannonem periplum retulit magni judicii vir Vossius Isaaci pater libro IV. de Historicis Græcis p. 513.*

IX. Fuere ante hunc quidem alii etiam * Hannones & Himilcones quoque Carthagine, nam Hamilcar reliquit tres filios Himilconem, Hannonem, Gisconem: sed Himilco iste pestilentis fidei vi exercitu amisso sibi ipsi mortem conscivit Olymp. CXVI. Anno 2. ut nar- rant Diodorus lib. XIV. & Justinus lib. XIX: Hanno ob affectatam ty-

* Hanno antiquissimus, ad quem Anacharsidis Scythæ [qui Croesi ætate vivit] Epistolam refert Cicero 5. Tusc. quæst.

tannidem cum filiis cognatisque omnibus etiam innoxii supplicio traditus teste Justino lib. XXI. cap. 4. Huic Hannoni potius tribuerim quod narrat Ælianus lib. XIV. Variar. Hist. c. 30. avium hoc edoctarum voce Deum prædicari se curasse, & quod Plinius lib. VIII. c. 16. Plutarchus in præceptis politicis & idem Ælianus lib. V. Hist. animal. c. 39. eum leones manu tractasse & mansuefecisse. Hunc etiam designari putem ab Aristotele lib. V. Politic. c. 7. Fuit præterea Hanno qui cum Bomilcare creatus dux Olymp. CXVII. 3. adversus Agathoclem fortiter pugnans occubuit, teste Diodoro Sic. lib. XX. p. 754. Fuere & juniores quidam Hannonis nomine duces Carthaginenses, ut quem ab Annibale in Hispania relictum refert Livius lib. XXI. itemque alius quem juvenem interfectum narrat lib. XXIX. Sed neque Collega illis Himilco neque res Carthaginis adhuc florentissimæ, sed bellis Punicis Romanorum jam attrita & labefactari cœpta.

X. Itaque ad illum quem dixi Agathoclis alterum adversarium referunt viri docti brevem quem habemus periplum Græcæ, ex Punico Hannonis, versus hoc titulo: Ἀννων[Ⓞ]* καρχηδονίων βασιλέως περιπλὺς τῶν ὑπὲρ τὰς Ἡρακλέους στήλας λιβυκῶν τῆ γῆς μερῶν ὃν καὶ ἀνέθικεν ἐν τῷ 5̄ Κρόνῳ τῶ μῆνι, δηλῶντα τὰδε. Regem Pannonum vocat etiam Solinus, etsi proprie non fuerit Rex, sed in libera Rep. Dux atque Imperator exercitus sive clasfis. Græcam versionem oportet concinnatam esse Hannone etiam superstite, vel statim post ejus mortem, quia ex illo quædam affert autor libri περὶ θαυμασίων ἀκρωμάτων, qui etsi non est Aristoteles Stagirita, tamen ita antiquus est, ut ab Antigono Carystio qui sub Ptolemæo Philadelpho scripsit allegari potuerit. Meminerunt ejusdem peripli Marcianus Heracleota, Plinius lib. VI. c. 31. aliique complures. Scylax quoque Caryandensis, sed quem non Darii Nothi, vel Darii Hystaspis, verum Polybii æqualem esse, multis contendit H. Dodwellus, urbium ab auctore hujus peripli Hannone conditarum meminit. Sed quidam veteres parum fidei videntur tribuisse universæ Hannonis διηγήσει sive ut Mela appellat memoratui. Nam apud Athenæum lib. III. Dipnos. c. 7. proverbii instar affertur, ex Comico forte aliquo depromptum, quod integrum ita se habuisse suspicatur Casaubonus:

Ἐἰ μὴ ἴι τῶν ἰσορέϊς, χαρῆτω

λιβυκαῖσι βίβλοις τῶσι τ' Ἀννων[Ⓞ] πλάνας.

Neque tamen ex ipsa voce πλάνης colligerem cum Clarissimo Dodwello plane fictitiam fuisse habitam, fabulorum veterum navigationum exem-

F

em-

* De hoc Hannone Dio Chrysost. diss. XXV. p. 282. Καρχηδονίης ἢ Ἀννων μὲν ἀντὶ Τυρίων ἐποίησε λιβυας καὶ λιβύην κατοικεῖν ἀντὶ Φοινίκης καὶ χρήματα πολλὰ κερῆσθαι, καὶ συχνὰ ἐμπόρια καὶ λιμένας καὶ ἱεῖρεις, καὶ πολλῆς μὲν γῆς πολλῆς ἢ θαλάττης ἀρχαν.

emplo, Hannonis expeditionem. Non ignoravit Vir doctus quodcunque iter Poëtis vocari *πλάνης*, & vere *πλάνη* erat Hannonis expeditio, cum ad quæ loca & quousque tenderet ignoraret. Quod vero ad rem ipsam attinet, usus ipse multis exemplis docuit, dum pauca nisi quæ ipsi vidimus pro veris habemus, multa velut fabulosa in scriptoribus antiquis Herodoto, Plinio aliisque rejecta fuisse, quæ sunt verissima. Itaque hac in parte subscribo Isaaci Vossii sententiam, qui in notis ad Melam p. 302. *Nam quod Aristides* (orat. Sicula I.) *& alii nonnulli è veteribus* (Plinius lib. V. c. I. Athenæus &c.) *& multi è recentibus fabulosam existimant hanc Hannonis narrationem, in eo quam eos sefellerit ratio fusius ad ipsum Hannonem ostendemus.* Longe minus suspicionem suam solidis argumentis firmavit Dodwellus, cum Hannonis periplum à Græco quodam confictum & Hannoni suppositum arbitratur. Quæso enim in quem finem Græcus tam simplicem & Carthaginensibus gloriosam narrationem fuisset commentus.

XI. Quod vero Græca urbium nomina objicit vir doctissimus, nihil moror. Nam multi jam observarunt nomina barbara à Græcis, cum sua rem lingua narrant, sæpissime non modo in Græcam flecti terminationem, auribusque græcis accommodari, sed & pro iis Græca idem significantia substitui. Vide Grotium ad Genes. XI. I. Huetium demonstr. Evangel. p. 287. 288. edit. Lipsiensis, Petrum Petium de Amazonibus c. 41. Johannem Clericum Indice ad Philosophiam Stanlei orientalem, vocabulo *Hecate*. Sic Ammianus Marcellinus lib. XXII. c. 18. ubi memorat septem ostia Danubii, quæ per Scythium latus erumpunt in mare, non Scythica nomina affert, sed ait se illa narrare *ut interpretata sunt vocabula Græco sermone.* Vir summus Bochartus qui nomina apud Hannonem obvia ex Phœnicio idiomate illustrat lib. I. Chanaan cap. 37. non hoc tantum capite; sed & alibi in doctissimo suo opere literas nominum Græcorum non raro confert cum literis nominum Phœniciorum, cum forte nihil habent cum Phœnicia lingua commercii, nisi quod ex illa sint in linguam Græcam translata. Itaque potius erant quærendæ voces Phœniciz ejusdem significationis quàm earundem literarum.

XII. Sed ut de Hannone dicere pergamus, Is. Vossius p. 52. Observat. Var. compendium tantum peripli ejus superesse affirmat, *multò enim auctius olim fuisse, exinde colligas, quod complura legas ex illo desumpta, qua tamen hoc tempore in illo non invenias.* Quænam vero sint illa complura, non addit. Neque illa usquam extare puto: nam quod Mela quædam profert, quæ in Hannone non leguntur, Vossius ipse in notis p. 305. observat eum *non unum sequi Hannonem, sed illos quoque Græcos qui Hannonis periplum* (non singul-

latim

latim interpolando & interpolatum edendo, sed ejus narrationibus alia in suis scriptis adjungendo) *variis inquinatum fabellis*. De cætero fateor nulum me Epitomes in illa tametsi brevi Hannonis narratione vestigium deprehendere, quam in templo Saturni, tabula, ut conjicio suspensam non nimis prolixam esse oportuit. Plinio non inspectum esse Hannonis Periplus conjicio ex his ejus verbis lib. V. c. I. *Fuere & Hannonis Carthaginensium Ducis commentarii, Punicis rebus florentissimis explorare ambitum Africa jussi, quem secuti plerique à Græcis nostrisque & alia quidem fabulosa & urbes multas ab eo conditas ibi prodidere, quarum nec memoria ulla nec vestigium extat.* Quæcumque igitur alibi ex Hannone profert Plinius, non ex ipso Hannone sed ex Xenophonte Lampfaceno vel aliis Græcis Romanisque scriptoribus hausit, uti Solinus è Plinio. Constat tamen ex eodem Plinii loco, tum è Mela, falli Salmasium cum p. 1242. Exercitatt. Plin. scriptum Hannonis veteribus non innotuisse putat. Neque tamen eo in loco Salmasius affirmat etiam suo tempore Hannonis periplus in lucem nondum produisse nec innotuisse, ut ipsi tribuunt Voslius ad Melam p. 302. & Harduinus ad scriptores à Plinio laudatos. Sane quidem ejusmodi periplus Hannonis, quo navigatio à Gadibus ad finem Arabiæ describatur, ut ait Plinius lib. II. c. 67. hodie non extat, nam quem habemus, is longe citra extremum Africae promontorium consistit. Scribit tamen Martianus quoque Capella lib. VI. p. 201. sed Plinii haud dubie vestigia secutus, Hannonem dum Punicum floreret Imperium, Mauritaniae circuitu, ac dehinc Meridiani flexus excursu in Arabiæ terminos prolixa admodum navigatione pervenisse. Quid itaque? *an eandem iteravit navigationem Hanno, & alio prodidit scripto, quod Plinii ævo exstiterit? An temere id effudit Plinius?* Ex his duabus quaestionibus ab Huetio de navigat. Salomonis c. 4. propositis non dubitem posteriorem affirmare, cum Hannonis ipsius commentarios à Plinio nullos inspectos jam ostenderit.

XIII. Qui vero exstat Hannonis periplus, eum primus *Græce* vulgavit Sigismundus Gelenius, vir multis aliis nominibus de bonis literis optime meritus, Basileæ 1533. 4. ex officina Frobeniana, cum periplis Arriani, Plutarcho de fluviis & montibus, & Epitome Strabonis. *Latine* vertit & scholiis illustravit Conradus Gesnerus, ediditque cum Johannis Leonis libris IX. descriptionis Africae, Tiguri 1559. 8vo. Adspexit & lucem Johannis Henrici Bœcleri auspiciis, cum versione & animadversionibus Johannis Jacobi Mulleri, Argent. 1661. 4to. & inter ejus dissertationes Academicas semel, iterumque nuper recusas, in 8vo. Hinc Græce & Latine, adjectis Bocharti è Geographia sacra depromptis animadversionibus recudi fecit Abraham Berkelius una cum Stephani Byzantini fragmento de

& alium *πρὸ τῆς ἐν Κρήτῃ πολιτείας*. Itemque Epistolam ad Solonem de eodem argumento sive de Rep. quam apud Cretenses Minos condidit, et hanc propter Atticum idque recens dicendi genus supposititiam esse putavit demetrius Magnes lib. de homonymis. Epimenidem Theologum se in quibusdam ubi de rebus Cretensium agit sequi, in aliis Dosiadem in aliis Socratem, & Laosthenidem, testatur Diodorus Siculus V. Ab Eratosthene quoque in Catasterismis c. 27. laudatur Epimenides *ἡ τὰ Κρητικά ἰσορῶν*. Aliam Epistolam Epimenidis Doricè scriptam Olymp. LIV. 4. tyranno Pisistrato ad Solonem servavit idem Laërtius lib. I. Sect. 113. Sane Solone familiariter usum, multaque ei clam præstrixisse & viam præmuniisse ad leges conscribendas auctor Plutarchus in Solonis vita.

V. Hesychius Illustris refert Epimenidis mortui cutem *χρῆμασι κατάσικτον* repertam perhiberi. Idem legas apud Svidam, qui memorat proverbium *Ἐπιμενίδειον δέρμα*, quod non ipse tantum sed & Diogenianus, appendix Vaticana & Apostolius exponunt *ἐπι τῶν ἀποθίτων*, Erasmus de rebus repositis & miraculi loco habitis, Lacedæmonios enim admonitos oraculo, pellem ejus religiose asservasse. Inter inventa Epimenidis fuit & boves aratro jungere, ut notat Hesychius Alexandrinus in *Βυζύγῃς*. Aufonius Epist. 23. ad Paulinum.

Tripitalemon olim sive Epimenidem vocant

Aut Bulsianum Buzzen

Tuo loco postferendas nomini,

Ἐπιμενίδειον scillam, qua herba in lustrationibus Epimenides usus fuit, commendat Theophrastus lib. VII. hist. plantar. c. 11. Pythagoram quoque scillâ usum testatur Porphyrius in hujus vita p. 23. & Persam Mithrobarzanem face ac scillâ iniantem fingit Lucianus in Necyomantia T. I. p. 330. Epimenideos præterea trochiscos sive Pastillos, in obsidionibus deficientis annona opportune adhibitos, præter Plutarchum lib. de facie in orbe Lunæ p. 940. Philonem in *Βελοποικίδῃς* p. 88. & Heronem lib. de machinis bellicis memorat Michael Pfellus libro inedito *πρὸ τῶν ἀποθίτων ἀκυσμάτων*.

VI. EUCLUS Cyprius in Tatiani codicibus perperam *Ἐυκλω*, ubi scriptoribus qui ante Homerum floruerunt annuenerunt, Eusebio & Paulanis *Ἐυκλω* Svidæ quoque in *Ἐυκλῶν χρησμολόγον* vocat. Ejus *χρησμάτων* legisse se testatur Paulanius in Phocicis p. 818. eorumque iterum meminit p. 831. & pag. 858. ubi vaticinium ejus profert de Homero, lex versibus constans. Gyraldus huic tribuit Cypria carmina de quibus dicturus infra sum inter scripta que ad Homerum olim velut autorem relata accepimus.

VII. EUMOLPUS filius Musæi, Orphei discipuli, Svidæ dicitur *ἑπὶ τοῖς τῶν πρὸ Ὀμήρου*, qui & scripta ejus commemorat, *τελευταῖς Ἀλήγη*.

* Has alii tribuerunt Eumolpo cuidam antiquiori (tres enim fuisse; jam notavit Scaliger ad Euseb. p. 39.) Vide Scholiasten Sophoclis ad Oedipum Colonensem v. 1046. & Scholia ad Homerum *Iliad. θ. 368.* uti de initiato per Eumolpum Hercule.

Ex Eumolpi *ἑξαμετρῶν* versum Hexametrum producit Diodorus Siculus lib. L. p. 11. Diversa hæc fuerunt à carminibus Musæi Eumolpiæ, de quibus infra agimus. Addit Suidas Eumolpum profæ etiam scripsisse librum unum, in quo tractaverit *ὑπερκαρῶν*. Ita enim accipienda sũnt verba, ut probe vidit Hieron. Wolfius, quæ perperam postea est interpretatus Æmilius Portus. Hujus Eumolpi nomen suppleandum suspicabatur Joh. Seldenus in marmore Arundeliano, ubi Proserpinæ rapta & Ceresis errores carmine descripti memorantur, Jacobus verò Palmerius in Exercitationibus ad scriptores Græcos p. 690. de Pamphi sive Pamphoi nomine ibi inserendo jubet cogitare. Quæ de re, utpote parum mihi certa, lectoris esto arbitrium.

VIII. Video hoc loco agendum mihi etiam esse de Punico scriptore HANNONE (Græci *Ἰάννης* dicunt) Duce Carthaginensi, & peripli auctore, quem Isaac Vossius in præf. ad Scylacem non Scyface tantum sed & Herodoto antiquiorem esse affirmat, idque se alibi ostensurum pollicetur, approbante hanc ejus sententiam Bocharto lib. I. Chanaan cap. 37. & Rev. Thomæ Ittigio lib. de montium incendiis p. 124. Quin idem Vossius in variis Observationibus capite II. ubi de magnitudine Carthaginiæ agit p. 57. longe altius progreditur, & Hannonis expeditionem integro sæculo bellum Ilicum præcessisse contendit. Dixerat Plinius lib. II. c. 67. Hannonem Carthaginiæ potentia florente sive ut lib. V. c. 1. ait Punicis rebus florentissimis circumvectum à Gadibus ad finem Arabiæ, navigationem eam prodidisse scripto: *Si quis autem scire velit*, inquit Vossius, *quo maxime tempore floruerit Carthago, ausim affirmare tempus id vel ipsum quoque bellum præcessisse Trojanum. Didonem condidisse Carthaginem eadem ratione, quæ Augustus Romam, Constantinus Byzantium & alii alias condiderunt urbes* (non ut primi auctores sed restauratores) *libenter credo. Sed & verum fore san, quod scribit Appianus* (in limine libri de bello Punico.) *quinguenta ante bellum Ilicum annis à Tyris fuisse conditam. Nempe urbes condi dicuntur cum novo augentur colonis. Verùm multò antiquiorem esse Carthaginem ex Hannonis confecti potest periplo seu navigatione extra columnas Herculis. Superest etiamnum peripli hujus compendium, multo enim antèius olim fuisse, exinde colligas, quod complura legas ex illo desumpta, quæ tamen hoc tempore in illo non invenias. Quanta fuerit jam illo tempore Carthago, ex eo cognoscas, quod post conditam trecentas in litore Libyæ urbes, redundante nihilominus hominum multitudine, cum sexaginta pene centorum Hannonem miserint classè, instructa comæatu & triginta colonarum millibus, ad explorandas extra columnas Herculis Libyæ terras & condendas in illo quoque Oceani*

Oceani litore colonias. Hanc navigationem factam fuisse censet Strabo (lib. I. p. 47.) paulo post bellum Iliacum. Sed vero rectius dixerimus integro minimum seculo antiquiorem hoc bello fuisse istam Hannonis expeditionem. Cumenim non ex nibilo oriantur fabula, unde demum tres Gorgones, nisi ex tribus Hannonis Gorgidibus, adficiente etiam Palaphato (cap. 32.) Unde Amalthea seu Hesperidum cornu, nisi ex ejusdem nominis promontorio apud Hannonem? Sed & poma aurea qua ex Hesperidum hortis ad Oceanum sitis decerpisse dicitur Hercules, quis in Europam potuit adducere nisi Hanno, qui primus ista oceani litora adiit, & ex promontorio Soloënetis, nunc capite Viridi, & ex Ἐσδὺν ochemate, nunc Sierra Lioma dicto, ubi copiosissime proveniunt, primus isthac poma Europa intulit? Valent hac argumenta unde certo conficere possimus Hannonem præcessisse aut saltem æqualem fuisse temporibus Herculis & Persei. In eandem sententiam disputat vir doctus ad Melæ lib. III. c. 9. & non modo Xenophontem Lampfacenum, quod Solino accredere notebat Salmasius in exercitatt. Pliniani p. 1297. sed & ipsum Homerum & Hesiodum contendit juniorem esse quam periplus Hannonis. Admodum levia autem sunt argumenta, quibus Paradoxum hoc superstruxit, ut ostensum Henrico Dodwello in dissertatione de ætate peripli Hannonis, quæ præfixa est tomo primo Geographorum Græcorum minorum Johannis Hudsoni viri Clarissimi. Imprimis Isaaci Vossii sententiæ objicitur, quod Plinius lib. II. cap. 67. non modo potentia Carthaginis florentis (atque ita quidem florentis, ut hujus rei notitia etiam ad Romanos & Plinium pervenire potuerit) Hannonem à Carthaginiensibus missum à suis narrat, sed & addit eodem tempore ad extera Europæ missum Himilconem, quem & ipsum iter suum scripto exposuisse constat ex Plinio, (qui Himilconem refert inter eos, ex quibus profecerit lib. V.) & Avieno in ora maritima v. 117. & 412. Atqui duo simul duces Carthaginiensium Hanno & Himilco memorantur à Diodoro Siculo lib. XX. cap. 61. T. 2. p. 794. seq. qui Agathocli Africam sollicitanti restiterunt Olymp. CXVIII. 2. Hos ante res adversus Agathoclem infeliciter gestas à Carthaginiensibus in diversas partes emissos fuisse verisimillimum videtur. Neque ad alium Hannonem periplus retulit magni judicii vir Vossius Isaaci pater libro IV. de Historicis Græcis p. 513.

IX. Fuere ante hunc quidem alii etiam * Hannones & Himilcones quoque Carthagine, nam Hamilcar reliquit tres filios Himilconem, Hannonem, Gisconem: sed Himilco iste pestilentis sideris vi exercitu amisso sibi ipsi mortem conscivit Olymp. CXVI. Anno 2. ut narant Diodorus lib. XIV. & Justinus lib. XIX: Hanno ob affectatam ty-

* Hanno antiquissimus, ad quem Anacharsidis Scythæ [qui Croci ætate vivit] Epistolam refert Cicero 5. Tusc. quæst.

rannidem cum filiis cognatisque omnibus etiam innoxiiis supplicio traditus teste Justino lib. XXI. cap. 4. Huic Hannoni potius tribuerim quod narrat Ælianus lib. XIV. Variar. Hist. c. 30. avium hoc edoctarum voce Deum prædicari se curasse, & quod Plinius lib. VIII. c. 16. Plutarchus in præceptis politicis & idem Ælianus lib. V. Hist. animal. c. 39. eum leones manu tractasse & mansuefecisse. Hunc etiam designari putem ab Aristotele lib. V. Politic. c. 7. Fuit præterea Hanno qui cum Bomilcare creatus dux Olymp. CXVII. 3. adversus Agathoclem fortiter pugnans occubuit, teste Diodoro Sic. lib. XX. p. 754. Fuere & juniores quidam Hannonis nomine duces Carthaginenses, ut quem ab Annibale in Hispania relictum refert Livius lib. XXI. itemque alius quem juvenem interfectum narrat lib. XXIX. Sed neque Collega illis Himilco neque res Carthaginis adhuc florentissimæ, sed bellicis Punicis Romanorum jam attrita & labefactari cæptæ.

X. Itaque ad illum quem dixi Agathoclis alterum adversarium referunt viri docti brevem quem habemus periplus Græce, ex Punico Hannonis, versus hoc titulo: Ἀνων * καρχηδονίων βασιλέως περίπλους τῶν ὑπὲρ τὰς Ἡρακλέους σήλας λιθυκῶν τῆ γῆς μερῶν ὃν καὶ ἀνεθήκεν ἐν τῷ ἔργῳ Κρόνος τέλλει, δηλώντα τὰδε. Regem Pænorum vocat etiam Solinus, etsi proprie non fuerit Rex, sed in libera Rep. Dux atque Imperator exercitus sive classis. Græcam versionem oportet concinnatam esse Hannone etiam superstite, vel statim post ejus mortem, quia ex illo quædam affert autor libri ὡς Ἰουμασίαν ἀκρομάτων, qui etsi non est Aristoteles Stagiritæ, tamen ita antiquus est, ut ab Antigono Carystio qui sub Ptolemæo Philadelpho scripsit allegari potuerit. Meminerunt ejusdem peripli Marcianus Heracleota, Plinius lib. VI. c. 31. aliique complures. Scylax quoque Caryandensis, sed quem non Darii Nothi, vel Darii Hystaspis, verum Polybii æqualem esse, multis contendit H. Dodwellus, urbium ab auctore hujus peripli Hannone conditarum meminit. Sed quidam veteres parum fidei videntur tribuisse universæ Hannonis διηγήσει (sive ut Mela appellat *memorata*). Nam apud Athenæum lib. III. Dipnos. c. 7. proverbii instar affertur, ex Comico forte aliquo de promptum, quod integrum ita se habuisse suspicatur Casaubonus:

Εἰ μὴ ἴο τῶν ἰσορῆσις, χαίρετω

λιθυκαίσι βίβλοις τῆσι τῆ Ἀνων * πλάνας.

Neque tamen ex ipsa voce πλάνας colligerem cum Clarissimo Dodwello plane fictitiam fuisse habitam, fabulosarum veterum navigationum ex-

F

em-

* De hoc Hannone Dio Chrysost. diss. XXV. p. 282. Καρχηδόνιος ἢ Ἄνων μὲν αἰτῆ Τυρίων ἐπόησε Λίβυας καὶ Λιβύην κατοικεῖν ἀντὶ Φοινίκης καὶ χρημάτων πολλὰ κερταῖσθαι, καὶ συχρὰ ἐμπόρια καὶ λιμένας καὶ ἰσθμῶν, καὶ πολλῆς μὲν γῆς πολλῆς ἢ θαλάττης ἀρχῶν.

emplo, Hannonis expeditionem. Non ignoravit Vir doctus quodcunque iter Poëtis vocari *πλάνης*, & vere *πλάνη* erat Hannonis expeditio, cum ad quæ loca & quousque tenderet ignoraret. Quod vero ad rem ipsam attinet, usus ipse multis exemplis docuit, dum pauca nisi quæ ipsi vidimus pro veris habemus, multa velut fabulosa in scriptoribus antiquis Herodoto, Plinio aliisque rejecta fuisse, quæ sunt verissima. Itaque hac in parte subscribo Isaaci Vossii sententiæ, qui in notis ad Melam p. 302. *Nam quod Aristides (orat. Sicula I.) & alii nonnulli è veteribus (Plinius lib. V. c. I. Athenæus &c.) & multi è recentibus fabulosam existimant banc Hannonis narrationem, in eo quam eos sefellere ratio fustus ad ipsum Hannonem ostendimus.* Longe minus suspicionem suam solidis argumentis firmavit Dodwellus, cum Hannonis periplum à Græco quoddam confictum & Hannoni suppositum arbitratur. Quæso enim in quem finem Græcus tam simplicem & Carthaginienibus gloriosam narrationem fuisset commentus.

XI. Quod vero Græca urbium nomina objicit vir doctissimus, nihil moror. Nam multi jam observarunt nomina barbara à Græcis, cum sua rem lingua narrant, sæpissime non modo in Græcam flecti terminationem, auribusque græcis accommodari, sed & pro iis Græca idem significantia substitui. Vide Grotium ad Genes. XI. I. Huetium demonstrat. Evangel. p. 287. 288. edit. Lipsiensis, Petrum Petitem de Amazonibus c. 41. Johannem Clericum Indice ad Philosophiam Stanlei orientalem, vocabulo *Hecate*. Sic Ammianus Marcellinus lib. XXII. c. 18. ubi memorat septem ostia Danubii, quæ per Scythium latus erumpunt in mare, non Scythica nomina affert, sed ait se illa narrare *ut interpretata sunt vocabula Græco sermone.* Vir summus Bochartus qui nomina apud Hannonem obvia ex Phœnicio idiomate illustrat lib. I. Chanaan cap. 37. non hoc tantum capite; sed & alibi in doctissimo suo opere literas nominum Græcorum non raro confert cum literis nominum Phœniciorum, cum forte nihil habent cum Phœnicia lingua commercii, nisi quod ex illa sint in linguam Græcam translata. Itaque potius erant quærendæ voces Phœniciz ejusdem significationis quàm earundem literarum.

XII. Sed ut de Hannone dicere pergamus, Is. Vossius p. 52. Observat. Var. compendium tantum peripli ejus superesse affirmat, *multo enim antequam olim fuisse, exinde colligas, quod complura legas ex illo desumpta, qua tamen hoc tempore in illo non invenias.* Quænam vero sint illa complura, non addit: Neque illa usquam extare puto: nam quod Mela quædam profert, quæ in Hannone non leguntur, Vossius ipse in notis p. 305. observat eum *non unum sequi Hannonem, sed illos quoque Græcos qui Hannonis periplum (non singulatum*

latum interpolando & interpolatum edendo, sed ejus narrationibus alia in suis scriptis adjungendo) *pariis inquinatum fabellis*. De cætero fateor nulum me Epitomes in illa tamen brevi Hannonis narratione vestigium deprehendere, quam in templo Saturni, tabula, ut conjicio suspensam non nimis prolixam esse oportuit. Plinio non inspectum esse Hannonis Periplum conjicio ex his ejus verbis lib. V. c. I. *Fuere & Hannonis Carthaginensium Ducis commentarii, Punicis rebus florentissimis explorare ambitum Africa jussi, quem secuti plerique à Græcis nostrisque & alia quidem fabulosa & urbes multas ab eo conditas ibi prodidere, quarum nec memoria ulla nec vestigium extat.* Quæcumque igitur alibi ex Hannonem profert Plinius, non ex ipso Hannonem sed ex Xenophonte Lampfaceno vel aliis Græcis Romanisque scriptoribus hausit, uti Solinus è Plinio. Constat tamen ex eodem Plinii loco, tum è Mela, falli Salmasium cum p. 1242. Exercitatt. Plin. scriptum Hannonis veteribus non innotuisse putat. Neque tamen eo in loco Salmasius affirmat etiam suo tempore Hannonis periplum in lucem nondum prodidisse nec innotuisse, ut ipsi tribuunt Voslius ad Melam p. 302. & Harduinus ad scriptores à Plinio laudatos. Sane quidem ejusmodi periplus Hannonis, quo navigatio à Gadibus ad finem Arabiæ describatur, ut ait Plinius lib. II. c. 67. hodie non extat, nam quem habemus, is longe citra extremum Africae promontorium consistit. Scribit tamen Martianus quoque Capella lib. VI. p. 201. sed Plinii haud dubie vestigia secutus, Hannonem dum Punicum floreret Imperium, Mauritaniam circuitu, ac dehinc Meridiani flexus excursu in Arabiæ terminos prolixa admodum navigatione pervenisse. Quid itaque? *an eandem iteravit navigationem Hanno, & alio prodidit scripto, quod Plinii ævo existerit? An temere id effudit Plinius?* Ex his duabus questionibus ab Huetio de navigat. Salomonis c. 4. propositis non dubitem posteriorem affirmare, cum Hannonis ipsius commentarios à Plinio nullos inspectos jam ostenderit.

XIII. Qui vero extat Hannonis periplus, eum primus *Græce* vulgavit Sigismundus Gelenius, vir multis aliis nominibus de bonis literis optime meritis, Basileæ 1533. 4. ex officina Frobeniana, cum periplis Arriani, Plutarcho de fluviiis & montibus, & Epitome Strabonis. *Latine* vertit & scholiis illustravit Conradus Gesnerus, ediditque cum Johannis Leonis libris IX. descriptionis Africae, Tiguri 1559. 8vo. Adspexit & lucem Johannis Henrici Bœcleri auspiciis, cum versione & animadversionibus Johannis Jacobi Mulleri, Argent. 1661. 4to. & inter ejus dissertationes Academicas semel, iterumque nuper recusas, in 8vo. Hinc Græce & Latine, adjectis Bocharti è Geographia sacra depromptis animadversionibus recudi fecit Abraham Berkelius una cum Stephani Byzantini fragmento de

Dodone Lugd. Batav. 1674. 12mo. Denique inter Geographos Græcos minores primo loco comparere iussit, ac præter Gesneri & Bocharti observationes, suas etiam notas adjunxit & Henr. Dodwelli eruditam de ætate Hannonis peripli exercitationem præfixit Johannes Hudsonus, clarissimus hodie thesauri librarii Bodlejani præfectus Oxonii 1698. 8vo. Sane neuter ex viris hæc præstantissimis promeruerat, ut tam absurde acciperentur à Jacobo Gronovio in Appendice ad Geographica antiqva. At enim, qui tam indigno viris doctis modo agere solet, speratque se ex aliorum ignominia egregiam laudem & spolia ampla reportaturum, is non videt fortasse, omnium se bonorum judicio longe atrocius in suam ipsius famam quam in aliorum quos petit grassari & invehì. Nescio an addere hoc loco debeam, quod Christophorus Hendreich in libro de Rep. Carthaginensi p. 287. pollicitus est, se de Colonia Carthaginensium tum aliis, tum Americanis & Hannonis periplot pluribus acturum in Analectis ad illum librum. Fortassis impatientius fert res literaria quod Isaaci Vosfii & Lucæ Holstenii notæ una cum viris illis veteris Geographiæ peritisimis interciderunt. Utrumque horum novam Hannonis editionem molitos esse constat ex If. Vosfio ad Melam pag. 302. & P. Lambecio lib. I. de Bibl. Vindobonensi pag. 113. Conradus quoque Rittershusius Altorfii A. 1638. singulari oratione de Hannonis periplot egit eamque in lucem edidit, cum propter illam plagii in Bartholdi Nihufii de eodem argumento Epistolam * commissi argueretur, qua de controversia ipsi mota consules ubi lubebit Georgii Richteri Epistolas pag. 205. 207. Erudite etiam de Hannone differuit Cl. Bælius editione secunda Lexici sui. Video præterea commemorari ab eodem Hendrichio libellum Gallicum hæc inscriptione: *Discours sur la navigation d' Hanno, dressé par un pilot Portugés, scriptum ipsum quale sit, quia in illud necdum incidi, non possum dicere.* Exstat & in Bibliotheca Johannea hujus urbis Hamburgensis dissertatio perbrevis Hetrusco idiomate exarata: quæ inscribitur *Discorso di Mr. Giovanni Battista Ramusio sopra la navigazione di Hannone Carthaginese.* Habetur inter MSS. Cod. 81. Fol. Vide sis præterea Marianam rer. Hispan. lib. I. cap. XX. Ottonis Dapperi Americam pag. XVII. &c.

XIV. HELENAM Musæi filiam inter plures Helenas celebrat & ante Homerum de Bello Iliaco scripsisse tradit Ptolemæus Heptæstionis lib. IV. apud Phothium cod. 190. *ἡ πρὸς Ὀμήρου ἐπέην, ἢ τὸν Ἰλιακὸν*

* Nihufii Epistola excutiens narrationem Melæ de navigatione Hannonis, prodiit Francofurti A. 1622. & 1630. 4. edente Maximiliano Junni Jungen.

Ἰλιακὸν συγγραφεύου πάλαιον, Μυσαίης ἔ' Ἀθηναίης θυγάτηρ μεμομένη. παρ
 ἧς καὶ Ὀμηρον λέγεται λαβεῖν ὑπὸ Τροίῳ. Homero Antiquior Helena, quae bellum
 Trojanum conscripsit, Musai Atheniensis, (de quo infra) filia, à qua ὁ Homerus
 argumentum accepisse creditur.

XIV. HELLEN Deucalionis filius à quo Ἕλληνας dicti qui antea
 Γραικοὶ teste Aristotele lib. I. Meteorolog. cap. 14. (Conf. Thucydidem
 lib. I. & quæ viri docti notant ad marmoreas Epochas Arundelianas, Ste-
 phanum Byz. in γραικοὶ & Hesichium in γαῖα.) Scriptoribus videtur ac-
 censerì à Casiodoro lib. VIII. Variarum Epist. 12. Cum enim de Mercurio
 literarum repertore dixisset, Hinc, inquit, Hellen auctor Græcorum plura dixit
 eximie, virtutem eius compositionemque subtilissima narratione describens, ut in ipso
 initio possit agnosci magnarum copia literarum. Sed fortasse non multum tri-
 buent alii huic Casiodori testimonio.

XV. HERCULI etiam Lini discipulo scripta quædam tribui,
 notavi supra in Asbolus cap. II. n. 6. & infra ubi de columnis Hermetis, de
 quo mox, Trismegisti, cap. XI. num. 3. μάντις & Φυσικός ab Atlante Phry-
 ge edoctus est Astrologiam, unde dictus fuit mundi columnas ab eo susce-
 pisse, ut refert Clemens Alex. 1. Strom. p. 306. Fertur & apud Dionem in
 extremo libri XLVII. dictum Herculis, verum è Tragico aliquo haud du-
 bie petium, quo usus est Brutus cum ab Antonio & Augusto victum se vi-
 deret: ὦ τλήμων ἀρετῆ, ἢ λόγῳ ἀρ' ἦσθ', ἐγὼ δὲ σε ὡς ἔργον ἤσκην, σὺ δ' ἄρ'
 ἐδύλευες τύχη. Quibus verbis saniorē forte quam ipse qui protulit Bru-
 tus sententiam applicavit vir doctissimus P. Baylius in dictionario Histo-
 rico Critico Gallice edito, qui de Hercule post Gyraldum diligentissime
 egit. Hercules ~~γράφει~~ celebrat præter alios Dio Chrysostomus diff. 8. &
 inscriptio Græca quam ab ~~1640~~ Vossio acceptam publicavit Cornelius
 Tollius ad Palæphatum p. 212. Reinesius p. 344. A Cynicis & Stoicis Her-
 cules subinde veluti exemplar insignis virtutis commendatur. Diogenis
 Cynici tragœdiam Herculem memorat Laërtius lib. VI. sect. 80. Medici-
 naz peritum Herculem facit Celsus in proœmio, quæ de re consulendus in
 historia Medicinæ quam nuper cum magno fructu legentium ac voluptate
 condidit vir clarissimus Daniel Clericus parte I. p. 29. Cæterum plures
 fuere hoc nomine, nam Hercules tres & quadraginta Varro computat, &
 omnia grandia olim ab antiquis Herculi adscribi solita recte observat Hu-
 go Grotius ad Jonæ 2. 1. Herculis Mythologiam historice expositam vide-
 bis ubi lubebit Tomo I. Bibl. Universalis Gallicè editæ à Viro eruditissimo
 Joh. Clerico p. 252. seq. De purpura ab Hercule Tyrio repertâ, per occa-
 sionem canis, cujus os succo conchylii quod vorare ille gestiebat tinctum
 observavit, mentio fit in Chronico Palschali p. 43. seq.

CAPUT VII.

De Hermete ipso varia sententia eruditorum Virorum incertos relinquunt lectores. 1. Illas discutere non est nostri instituti, sed de scriptis, quæ sub Hermetis nomine vel hodie feruntur vel olim existerunt, paulo accuratius agere. 2. De Poemandro. An ejus auctor Hermas cujus pastor exstat. Plura fragmenta Græca Pastoris indicata. 3. Varia Poemandri editiones. 4. Patricii editio duplex plenissima, ex capitibus recte diversos faciens tractatus & alia præclara adjungens. 5. Collatio ejusdem cum aliis editionibus, additis observationibus variis Criticis, & indicatis locis scriptorum unde Hermetica sua Patricius deprompsit. 6. Hermetis fragmenta quadam alia indicata. 7. Pareneses Esbica & Politica ad filium. 8.

I.

HERMES sive MERCURIUS, Ægyptiis Celtisque Theut, Θεὸς, Θεῶν, (in quibusdam Livii editionibus XXVI. 44. *Mercurius Teutates*, confer Phil. Cluverium in Germania antiqva lib. I. p. 81. sqq. & 221. sqq.) Legislator, sacerdos ac Philosophus inclytus, cui non professio Trinitatis, ut nescio quo auctore prodidit Svidas, neque triplex processus Chemicus ab ipso repertus, ut anonymus Græculus ait apud Petrum Lambecium lib. VI. commentar. p. 175. sed multarum rerum & artium scientia TRISMEGISTI cognomen imposuit iudice Laëtantio lib. I. divin. Instit. cap. 6. ad quod alludens Martialis lib. V. Epigr. 25. de Hermete quodam gladiatore:

Hermes omnia solus, & ter unus.*

Mose ipso antiquior à multis traditur, aliis confundentibus eum cum primo hominum Adamo, aliis cum Josepho Patriarcha, ut Theophilus Galeus lib. I. Philosophiæ generalis c. 1. §. 6. vel Henocho ** ut videre est apud Kircherum T. I. Oedipi Ægypt. p. 67. 79. 114. aliis cum Chanaane, quæ sententia placuit W. Christophoro Kriegsmanno in Conjectaneis ad Tacitum de moribus Germanorum & in tabula smaragdina vindicata, & Sam. Bocharto lib. I. Phaleg. cap. 2. Artapanus apud Eusebium lib. IX. præparat. cap. 27. & in Chronico quod Alexandrinum vulgo appellant, tum scriptor commentarii in Hexaëmmeron, quem sub Eustathii Antiocheni nomine edidit Allatius, Moſen ipsum Ægyptiorum Mercurium in-

nuunt,

* Sic Geryon *ter unus* dicitur Tertulliano c. 4. de pallio.

** Henoch iste passim scriptoribus recentioribus Arabibus dicitur *Edris*, quod nominis quid sit, sollicitos video Hottingerum & alios viros doctissimos. Suspicio autem hoc ut alia multa a Græcis esse peitum, quibus *ιδρις* *doctum* ac *peritum* significat.

mittunt, quam eorum opinionem prolixè confirmat Haectius demonstrat. Evangel. p. 122. sqq. edit. Lipsiensis. Faunus quoque Italiae Rex, alio nomine Hermes dictus & Egyptum petiisse ibique philosophatus esse traditur ab auctore Chronici Palchalis p. 44. & 45. Aliis denique, ut Cluvenio & Conringio, ne Gosepium Becanum jam memorem, totum fabulosum seu potius Mysticum videtur esse nomen, quo non homo aliquis qui vere in his terris aliquando existerit familiarisque genti adminiculo ita enituerit, veluti de Hermete ter maximo ex quorundam opinione refert Ammianus Marcellinus lib. XXI. cap. 14. sed Deus ipse, sive divina sapientiae vis significetur, hoc est, ut Iustini Martyris verbis exponam ὁ ἐπιμαρτυρικὸς καὶ πάντων διδάσκαλος, καὶ παρὰ τοῦ ἀγγελοῦ, cuius nomine sapientissimos quosque Aegyptiorum quaevis scripta ac reperta sua commendasse Jamblichus auctor est, in quam sententiam auctor Asclepii dialogi qui sub Hermete secundi ambulat nomine, avum suum laudat tanquam Deum aliquem *Mercurium majorem, patrem Consilii, omniumque* κατὰ φύσιν.

II. Non est mei instituti repetere vel discutere, quae de ztate & rebus hujus Hermetis aliorumque hoc nomine prolixè viri docti disputaverant, Johannes Marshamus in Canone Chronico, Joh. Henricus Ursinus, in exercitationibus de Zoroastre, Hermete, Sanchoniathane quae cum Christophori Arnoldi spicilegio prodierunt Norimb. 1661. 8vo. Hermannus Conringius & Olaus Borrichius in libris de Hermetica Medicina &c. Neque quae de pluribus Mercuriis sive Hermetibus Cicero 3. de natura Deor. Arnobius & alii, aut quae de Deo Mercurio ejusque cognominibus sive elogiis Gyraldus nono historiae Deorum Syntagmate: Operæ pretium duntaxat esse existimavi hoc loco accuratam notitiam tradere scriptorum illorum omnium, de quibus mihi constat quod sub Hermetis nomine vel jam feruntur vel olim jactata sunt, breviterque confirmare iudicium doctissimorum hominum, qui illa ne Homero quidem, nedum Moysè antiquiora esse contendunt.

III. Exstant itaque sub Hermetis Trismegisti nomine I.) PAMANDER sive ut scribendam potius est, *Pamander à ποιμαν* Pastor, quem admodum *Hermas* Christianus Apostolorum æqualis scripsit libros tres sub nomine Pastoris, qui non tantum latine etiamnum habentur, sed & bene longa illorum fragmenta Græca, * nec J. B. Cotelerio viro doctissimo, nec Clarissimo J. E. Græbio, in spicilegio Patrum observata, occurrunt in pseudo Athanasii doctrina ad Antiochum, quam à codice Colbertino ediderunt Benedictini Tomo 3. editionis novæ Operum Athanasii. Ut ve-

ro

* Vide quæ notavi in Codice Apocrypho N. T. P. 976. 83.

ro vel hic Pœmander vel de quo mox dicemus Asclepius audeat tribuatur Hermæ isti Christiano, vel alteri hujus nominis quos salutat Paulus Rom. XVI. 14. nescio sit ne opus majoribus argumentis quam sola nominis convenientia, qua ductus facere hoc non dubitat Sandius in nucleo Historiæ Ecclesiasticæ pag. 56. *Pœmandri* cujusdam nomen obvium quoque est apud Plutarchum Quæst. Græc. pag. 299.

IV. Hermetici Pœmandri editionem primam debemus *Marsilio Ficino*, sed *latinam* tantum, quam concinnaverat secutus Codicem Græcum à Leonhardo Pistoriensi Monacho ex Macedonia allatum. Prodiit una cum aliis opusculis à Ficino translatis Venet. 1483. 4to & 1491. 1497. Fol. & apud Aldum 1516. Fol. Paris. 1552. 4to. Basil. 1532. 8vo Lugd. 1549. 8vo 1577. 12mo & inter Ficini opera Basil. 1561. 1576. Paris. 1641. Fol. *Græcè* typis Regiis ab Adriano Turnebo excusus est una cum Æsculapii definitionibus ad Ammonem Regem, adjecta ad calcem libri, *Marsilii Ficini* versione Paris. 1554. 4to. *Græcè & Latine* edidit *Franciscus Fluffates Candalla*, qui in præfatione testatur se ad hoc opus restituendum adjutum esse à Josepho Scaligero. Lucem adspexit *Candallæ* editio *Burdigalæ* 1574. 4to. Ab eodem *Candalla* etiam *Gallice* Pœmander vulgatus est *Græcè & Latine* cum prolixis ac præne dixerim immanibus commentariis *Hannibalis Rosselli* Calabri Ord. Minorum, in quibus omnes disciplinas inepte, ut ait Morhofius, confarcinavit, Cracoviæ 1586. & Colon. 1620. Fol. Ex latina Patricii de qua mox dicam versione *Belgicè* adspexit lucem Amst. 1643. 4to. per Nicolaum van Ravenstein.

V. Cæterum sub Pœmandri titulo, in editione *Marsilii Ficini* cæterisque jam commemoratis quæ illam sequuntur, veniunt capita XIV. quæ sub aliis titulis rectè veluti libellos singulares separavit novosque addidit prolegomenis & nova versione illustravit, alioque ordine digessit *Franciscus Patricius* in nova de universis Philosophia qui plura quam 1040. loca emendasse se affirmat. Paulo alius est ordo in codice Græco MS. quem recenset *Gesnerus* in Bibl. licet ordo Ficini non modo auctoritate MSi codicis Bavarici confirmatur, cujus meminit *Conringius*, itemque alio Vindobonensi de quo *Lambecius* lib. 7. *Commentar.* pag. 22. sq. nec non codice ex quo expressa editio Græca Parisiensis A. 1554. quemque secutus est *Candalla*, *Francisci Patricii* editio posterior Veneta 1593. fol. auctior* est priore Ferrarisiensi 1591. fol. quam sub titulo *Magiæ Philosophicæ* latine repeti jus sit *Henricus Ranzovius* Hamburgi 1593. 8vo. A Ficini pariter & Patricii ordine discessit auctor versionis *Belgicæ* A. W. V. B. vulgatæ Amstelodami 1652.

1210

* Dolendum est Patricii editionem innumeris vitis typographicis deturpata legi.

quodammodo mentis Hermetis non, at sigillo signatus. A Belgico etiam in-
terpres diversam in notulis ordinem probavit quilibet libellus XVII. Her-
meticonum, sive *Herophilis* nomine, edidit *Grammaticus* Hamburgi, A. 1706. Quod
autem de omnibus accuratius confect, servat singulas editiones inter se
conferre in *Venerabilis Patricii*, quam nitidissimis typis Græcæ & Latine
recedens Anno 1668. Londinenses, veluti plenissimam & perfectissi-
mam fundamenti loca ponere.

Lib. I. de Poemandro sive de natura rerum & creatione mundi.

Tract. 1. de Poemandro sive de natura rerum & creatione mundi.
unde *Salustius Coringius*, qui libro de Me-
dicina Hermetica pag. 100. putavit hunc pri-
mum libellum esse esse quædam Patricius in Gy-
produsulise perit, cum Patricius ipse esse
tur amplexum fuisse titulo *Hermetici*, unde non
dubitandum est, fuisse librum XIII. ut infra
observamus.

Lib. II. de Poemandro sive de natura rerum & creatione mundi.
remum & creatione mundi, quem à Poemandro sive de natura rerum & creatione mundi.

hoc capite sive libello omnia reliqua vulgo veniunt Poemandri nomi-
ne, ex editione Ficini. Isaaco Casaubono quidem Exercitat. I. ad Baron.
p. 71. Poemander hic sive Pastor Christus est Joh. X. II. & 14. præcipue cum
Poemander de se apud Hermetem: *Τὸ φῶς ἐκείνο ἐστὶν ἡμεῖς, ὁ σὸς θεός, ὁ
πᾶς ἄλλος ὕψος, ὅτι ἐκ τούτου φαινομένου διὰ τὸν τοῦ φαινομένου λόγον ἡμεῖς θεοί.*
Quæ verba cum dictis Christi confert vir doctissimus, & multa alia illo in
loco colligit, quibus ostendat in Poemandro non Ægyptiacam Mercurii
doctrinam, sed partim Græcam e Platonis & Platoniorum libris, & qui-
dem per se ipsis eorum verbis depromptam, partim Christianam e libris
sacris petitam contineri. Adde Radulphum Cudworthum in opere An-
glico præstantis titulo de vero Systemate *Univerfi* p. 319. sqq. qui p.
327. & 506. non dissitetur tamen, in hisce scriptis passim in perlas etiam
esse quæ antiquas quasdam Ægyptias, atque ut loquitur Iamblichus *ἑρμη-
νας δόξας*, et si Platónico more expressas, quales sunt: nihil perire in uni-
verso, sed tantum mutari: Deum esse *ἓν πᾶν*, & universi *διήμιον πνεῦμα*, sine
quo nihil omnino consistat. Ostendit præterea quæ sub Hermetis nomi-
ne, feruntur vel olim ferebantur, non omnia supposita fuisse à Christianis,
et si ultimam illam Hermetis antiquitatem non ferant. Probe etiam obser-
vavit *Coringius* sibi de Medicina Hermetica p. 44. sqq. Casaubonum per-

peram ex unius alteriusque libelli ingenio de toto volumine iudicasse, cum nonnulli quidem Christianissimi auctorem aperte sapiant, ut quando in hoc capite Pœmander ait λόγον ὁμοίωσιν esse ἴω δημηργῶν cum ex ipsis Christianis qui ita sit locutus ante Concilium Nicœnum, vix tres potuerit laudare Athanasius Epistolâ ad Africanos. At vicissim quidem videantur potius Ægyptiacam doctrinam continere, vel Platonico Pythagorico Ægyptiacam, cum & ipse Plato Pythagoræ, & Pythagoras ac Plato Ægyptiis plura debeant. Quæ de reditu five ἀνοδῶν animorum per Zonas septem Planetarum five κλεις, [vide Scaligerum ad Manilium p. 189.] & de vitis affectionibusque quas in singulis Zonis relinquunt, in hoc Pœmandri capite leguntur, conferenda sunt cum iis quæ de gemino argumento habet Servius ad hæc Virgiliti VI. Æneid. *securos Latice & longa oblivio portant.* Macrobius lib. I. c. XI. in somnium Scipionis, Proclus in Timæum p. 11. 24. seq. & 348. Celsus apud Origenem lib. VI. p. 290. & vetus Poëta, cuius versus de septem Planetis velut ineditos protulit Jacobus Gronovius p. 267. ad Manethonis Apotelesmatica, [qui iidem leguntur apud Stobæum in Eclogis Physicis p. 135. excerptorum & latina Metaphrasi donatorum ab incomparabili viro Hugone Grotio,] Proclus in Alcibiadem p. 237. 399. & quæ de muneribus ab unoquoque Planeta in singulos homines gignendos conferendis habentur infra libro Hermetis XIII. De voce αἴγυς, quam novies hoc capite five libello repetit Pœmander, confer Laurentium Valerium ad Apocalypseos IV. 8.

Germ.	Belg.	Ficln.	Gesner.	Ferrar.
4	4	3	3	3
12	2	10	9	4
8	8	5	5	5
10	10	6	8	6
14	14	13	12	7

Lib. III. λόγος ἱερός —————
 Lib. IV. κλεις five Clavis ad Tatum, ex quo libello verba quædam profert Lactantius lib. I. c. 11. loca prolixiora Stobæus Eclog. Phys. p. 128. p. 90. & iterum p. 128. 19. & p. 89. De Hermetis γενικαῖς λόγοις, quorum clavis hæc Epitome esse statim in limine docetur, dictum infra est inter scripta ejus deperdita. Mirè convenit hic libellus cum Asclepio dialogo de quo itidem infra dicemus.
 Liber V. Πρὸς τὰ τὸν ἕν ὅτι ἀφανὲς θεὸς φανερώτατος ἐστίν.
 Liber VI. ὅτι ἐν μόνῳ ἴω θεῷ ἰδὲ ἀγαθόν ἐστίν, ἀλλὰ ἄλλοι ἢ ἡμεῖς, πρὸς Ἀσκληπίον.
 Liber VII. Πρὸς τὰ τὸν ἕν, ἐν ᾧ ὁ λόγος ἀπόκρυφος, ἀεὶ παλιγγενεσία, ἀστρῶν ἐκπαύλις, cui appendicis loco connectitur ἡμεῖς νωδία

<p>Lib. VIII. <i>Ἐπιπέγειο κἀμβύλι τῶν ἀνθρώπων ἐν τῇ Ἐπιπέγειο κἀμβύλι</i>. In MS^o Vindobonensi incipit a verbis <i>Ἐπεὶ ἡ τὸ θεῖον</i>, pro quibus in MS^o Vindobonensi teste Lambecio, Lib. VII. commentar. p. 32. legitur <i>Ἐπεὶ τὸ θεῖον</i>. Certe <i>Ἐπεὶ</i> adverbium est, sed ex Stobzi Eclog. Phys. p. 399 apparet initium hujus capitis deesse, quod Fabricius in sua editione recte supplevit, & verba illa cum prioribus in hoc emendanda legendaque esse: <i>τὸ δ' αἰσθητικὸν ἔστι ἐν ἡ θεῖον</i>. τὸ ἡ θεῖον κ. τ. λ. Citat & alia loca ex hoc eodem capite Stobzus p. 41. & iterum p. 39. cujus collatione non uno in loco & Patricii editio & alix poterunt suppleri & emendari.</p>	7	deff.	8	3	u
<p>Lib. IX. <i>Ἐπιπέγειο κἀμβύλι τῶν ἀνθρώπων ἐν τῇ Ἐπιπέγειο κἀμβύλι</i>. In MS^o Vindobonensi incipit a verbis <i>Ἐπεὶ ἡ τὸ θεῖον</i>, pro quibus in MS^o Vindobonensi teste Lambecio, Lib. VII. commentar. p. 32. legitur <i>Ἐπεὶ τὸ θεῖον</i>. Certe <i>Ἐπεὶ</i> adverbium est, sed ex Stobzi Eclog. Phys. p. 399 apparet initium hujus capitis deesse, quod Fabricius in sua editione recte supplevit, & verba illa cum prioribus in hoc emendanda legendaque esse: <i>τὸ δ' αἰσθητικὸν ἔστι ἐν ἡ θεῖον</i>. τὸ ἡ θεῖον κ. τ. λ. Citat & alia loca ex hoc eodem capite Stobzus p. 41. & iterum p. 39. cujus collatione non uno in loco & Patricii editio & alix poterunt suppleri & emendari.</p>	7	deff.	8	3	u
<p>Lib. X. <i>Νῆς πρὸς Ἐρμῆν</i>. Ita & alix editiones & codices manu exarati hoc caput inscribunt. Verum Cyrillus Alexandrinus qui verba quaedam ex hoc adducit Lib. II. contra Julian p. 52. citat <i>Ἐρμῆν ἐν τῷ πρὸς Ἰὼν εὐαγγέλιον</i>.</p>	II	II	II	II	II
<p>Lib. XI. <i>Περὶ τῆς κοινῆς πρὸς τὰτ.</i></p>	12	II	II	II	II
<p>Lib. XII. <i>Λόγος ὀκράτηρ ἡμονίας πρὸς τὰτ.</i> In MS^o Vindobonensi incipit: <i>ἐπειδὴ τὸν πάντα κόσμον κ. τ. λ.</i> Loca ex hoc capite allegat Stobzus Eclog. Phys. p. 5. & 27. In hoc libello baptismus & sacra <i>παλιγγενεσία</i> Christiano fere more adumbratur. Porro <i>κρατῆρ</i> * nomen videtur peti- tum ab Orpheo vel ex Timæo Platonis, ubi ait in superiore Cratere Deum universam naturam animam temperasse. Quamquam Steuchus Eugubinus lib. I. de perenni Philosophia cap. 12. Platonem hoc à Mercurio mutuatum esse existimavit. Aut respicitur <i>ὁ τῆς σοφίας κρατῆρ</i>; de quo Apollonius Tyantensis apud Philostratum libro & capite sexto p. 274. ex quo bibentes animæ, medentur <i>τῇ γενεσιγενῶ λήθη</i>, & haustam ex poculo <i>ἀπάθης, πλάθης, ἀγνοίας</i> stultitiam iterum deponunt.</p>	4	4	4	4	4
<p>Lib. XIII. <i>ἐκ τῆς ἱερατῆς ἐκ τῆς ἱερατῆς ἐκ τῆς ἱερατῆς</i>. partem hujus libri habet Stobzus</p>	deff.	deff.	13	deff.	deff.

* *Pythῆς πηγῆ ἀειναῖα Φύσεως*. Vide & Joh. Clerici indicem ad Stanlei Philosophiam Orientalem in *animorum fons & fontes*, Tum Kircherum T. 3. Oedipi p. 199. ubi de Benefico Cratere Olsridis.

brus p. 116. sqq. & 145. sqq. ubi in ora libri allegatur Ἑρμῶς λόγος. ὡς πρὸς ἴσον, pro quo Conringius p. 51. scribendum putabat ἰσῶς. πρὸς ὄρον, Borrichius p. 81. sq. supervacaneum & tollendum nomen ὄρον. Sane vero in hoc toto libro Isis Horum filium, docens inducitur, et si ipsa quovis alibi ab Hermete edoctans se fatetur in marmore epitaphio quod refert Diodotus Siculus lib. I. cap. 27. Cetera huius libri Patricius addidit ex Codice MS. quem refert a se in Cypro repertum in monasterio, cui nomen Encliftra. Κόρη κόσμος Ægyptiis est Isis, quæ in hoc libro Horum docet ea quæ in sacris libris arcana Hermes reliquerat, nulli mortalium ante à Deo prodita, scilicet. Τὸ δ' ὡ τέλει ἀξιοθαύμαστα, ἄρα, ἅκ' ἀν' ἐπὶ θνητῆς σποράς ἐγγόνει, ἕδε γὰρ ἦν ἕδεξαι, ψυχῆς δὲ συμπαύσεσθαι ἐχέουσι τοῖς ἀρανῶ μυστηρίαις, τὸ δ' ἦν ὁ πάντων νῦν Ἑρμῆς, ἔς κ' εἶδε τὰ σύμπεπτα, κ' ἰδὼν κατενόησε, κ' ἰδὼν κατανοήσας ἴχουσι δηλωσάαι κ' διδάξαι. Καὶ γὰρ ἂν ἐνόησεν ἐχάραξε κ' χαράξας ἐκευψε ἰάσασθαι στήσας ἀσφαλῶς κ' λαλήσας ἵνα ζητῆ ἰαῦτα πᾶς αἰὼν ὁ μεταγενέστερος κόσμος, ἀλλ' ἦν αὐτῷ ἀφ' ἑδοχῶ ὁ τὰ τ' ἡμῶν κ' ἀφ' ἑδοχῶ τῶν μαθητῶν ἴστων. Οὐκ οὖν μακρὰν δὲ κ' ὁ Ἀσκληπιὸς ὁ ἱμῶν Σπάρτης (ἴστω κ' Πάριος) κ' ἡ Φαισθίου κ' ἄλλοι ὅσοι τῆς ἀραῖας θωρίας πῆσιν ἀπὸ βίβλων ἑμελλόν βυβλιόμης τῆς πάντων βασιλῶν ἰσορροπία προνοίας. Eodem libro: ψυχῶν μὲν ὄρισις ὁ πατήρ σβ, σωματῶν δὲ ἐκάστῃ ἐθνῶς ἡγεμῶν: βυβλῆς δὲ ὁ πατήρ πάντων κ' καθηγητῆς ὁ Τριωμέγιστος Ἑρμῆς. Ἰατρῶν δὲ ὁ Ἀσκληπιὸς ὁ Φαισθίου. ἰατρῶν δὲ κ' ῥώμης πάλιν ὄρισις μεθ' ὧν ὡ τέλει αὐτὸς σύ. Φιλοσοφίας δὲ Ἀνάβασκῆς, ποιητικῆς δὲ πάλιν ὁ Ἀσκληπιὸς ὁ ἱμῶν.

Addidit huic libro Patricius quinque appendices. [1] περὶ προνοίας κ' ἡμετέρας ἐκ τῶν πρὸς Ἀμμωνα, [2] de eodem argumento, [3] ἐκ τῶν πρὸς τὰ τ' ἰδὼν περὶ ἡμετέρας, [4] περὶ χρόνῶν πρὸς ἴσον αὐτῶ τὰ τ'. [5] περὶ αἰσθητῶν πρὸς τὸν αὐτόν. Quæ omnes petitz sunt ex Stobzi Eclogis Physicis p. 13. bis p. 11. p. 20. & p. 49. sq.

German.	Belg.	Ficin.	Gesner.	Ferrar.
16	16	deest.	deest.	14
11	11	9	7	15

Liber XIV. περὶ ψυχῆς πρὸς αὐτὸν Ἀμμωνα, collectus ex eodem Stobzo Eclog. Physic. p. 82. sq. p. 85. p. 94. Eclog. Ethic. p. 199. sq. & iterum Eclog. Phys. p. 12.

Liber XV. περὶ αἰσθητῶν κ' νοήσων, πρὸς τὸν Ἀσκληπιόν. Hic Germanus titulus est, quem in suo etiam MS. reperit Gesnerus.

In editionibus Ficini: quod in solo Deo pulchrum ac bonum, alibi vero nequagratum. Sed hæc inscriptio rectius convenit libro quem jam recensuimus sexto.

In

In MS. Vindobonensi & editione Cardallae ante vetitulus coniungitur sic: *περί αληθείας καὶ αἰδιότητος, καὶ ὅτι ἐν μόνῳ τῷ Θεῷ τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν ἐστίν, ἀλλὰ καὶ ἐν ἡμῶν.* Sic libellus, five caput hoc Conringio videbatur esse appendix dialogi Asclepii, de quo infra dicturi sumus, adeoque illi subjungendus. Idem ex eo quod *κόσμον* dictum esse ait quia *κοσμοὶ τὰ πάντα* colligit scriptum esse non *Aegyptio sermone sed Graeco.* Adde quod *κόσμος** nomen toties in his libris & in Asclepio occurrens primus excogitavit Pythagoras Hermete illo qui jaectatur antiquissimo multis saeculis junior. Loquitur ex hoc capite Hermetis laudat Lactantius lib. II. insit. cap. 16.

	Flam.	Garnier.	Errata.	Belg.	Græc.
Liber XVI. <i>Περὶ ἐνεργείας καὶ αἰδιότητος, πρὸς τῶν τὰτ. petitus ex Stobæi Eclog. Phys. p. 82. seqq. περὶ αἰδίων σωματων πρὸς τῶν αὐτῶν τὰτ. ex Stobæi Eclog. Phys. p. 85. sq. ἀνδρωπ</i> ex Lactantii lib. VII. cap. 13. <i>Θάνατος</i> ex Stobæi florilegio serm. 117. p. 514. <i>ὁμοιότης τεκνῶν</i> ex eodem p. 87. Eclog. Phys. <i>ἐκ τῆς Ἰσιδ</i> florileg. Stobæi serm. II. p. 123.	deest.	deest.	16	deest.	deest.
Liber XVII. <i>Πρὸς τὰτ περὶ ἀληθείας.</i> Ex Stobæi florileg. serm. 9. p. 110. sqq.	deest.	deest.	17	deest.	17
Liber XVIII. <i>Ὅτι ἄθεν τῶν ὄντων ἀπόλλυται, ἀλλὰ τὰ μεταβολὰς ἀπωλείας καὶ θανάτου πλανώμενοι λέγουσι.</i> In hoc libro Idearum disertam mentio, quas primus effinxit Plato, et si ex Moysæ ipso illas repetit Philo Judæus.	8	6	18	9	9
Liber XIX. In Patricii aliisque editionibus titulo caret, nisi quod præfiguratur hæc verba: <i>Ἀσκληπιῷ εὐφροεῖν.</i> Sed Cyrillus Alex. qui locum ex hoc capite sive libello affert lib. II. contra Julian. p. 63. sq. laudat Hermetem <i>ἐν τῷ περὶ τῆς τῶ πάντος φύσεως.</i>	14	deest.	19	15	15
Liber XX. <i>Ἐν τῷ γ' πρὸς Ἀσκληπιῶν</i> primus locus legitur apud Cyrillum I. contra Julian. p. 35. Svidam in <i>Ἐμῆς</i> & eun-	deest.	deest.	deest.	deest.	deest.

G 3

dem

* A Phœniciis petitum suspicatur illustris doctrinæ vir Jobus Ludolfus comment. ad hist. Æthiopicam p. 208.

dem Cyrillum p. 33. *Locus alter* apud Cyrillum eodem loco. *Locus tertius* apud Cyrillum p. 35. *Locus quartus* ἐκ τῆ τελείῃ λόγῃ apud Svidam in Ἑρμῆ, ubi pro τῆ μονογενῆς καὶ τῆ πατρὸς, Patricius legit ἐκ τῆ πατρὸς, rectius utiqve Lambeciò, qui p. 141. prodromi hystoriae literariae rescribendum ait καὶ τῆ πνεύματῳ.

Locus quintus —————

Locus sextus —————

Locus septimus ἐκ τῶν πρὸς τὰτ quo ait Deum νοῆσαι μὲν χαλεπὸν, Φράσαι δὲ ἀδύνατον (perinde ut Plato in Timæo, Ἰὸν μὲν ἐν ποιητῆν καὶ πατέρα ἴδῃ ἢ παντὸς εὐρεῖν, τὸ ἔργον, καὶ εὐρόντα λέγειν εἰς πάντας ἀδύνατον) à pluribus laudatur, à Justino Martyre parænesi ad Græcos, ubi & ἀππονή in libris de eo suis Deum πάγκρονον dicentis meminit, à Cypriano de Idolorum vanitate, Augustino lib. VI. contra Donatistas, exstat & apud Cyrillum p. 31. & Stobæum florileg. serm. 78. p. 419. *Locus octavus* apud eundem Cyrillum lib. 4. p. 130. sq. *Locus nonus* apud Stobæum Eclog. Phys. p. 86. *Locus decimus & undecimus* quæ latine tantum exhibet Patricius, Græce exstant apud Cyrillum p. 31. *Locus duodecimus* ἐκ τῶν πρὸς τὰτ apud Stobæum p. 29. Eclog. Phys. *Locus tertius decimus* ἐκ τῶν αἰ διαξοδικῶν, & *locus decimus quartus* sive ultimus apud Cyrillum lib. II. p. 56.

VII. Laudat præterea Hermetem Cyrillus p. 56. 57. p. 33. p. 52. & lib. 8. p. 274. Michaël Glycas in Annalibus, ubi literas ejus ad Ammonem memorat, & Stobæus in locis quæ ex Schedis MStis If. Vosii vulgavit Tho. Galeus notis ad Jamblichum de Mysteriis Ægyptiorum p. 304. & 296. *Verba Hermetis morituri* quæ ex Chalcido repetit Patricius in prolegomenis ad Hermetis libros, & è Patricio Conringius de Medicina Hermetica pag. 57. sq. (Chalcidium in Timæum Platonis allegans) in edito Chalcidii libro non reperi, qui videtur tantum partem commentarii Chalcidiani exhibere, certe non integrum Platonis Timæum persequitur.

VIII. *Hermetis librum ad plium suum* Ethicas ac Politicas sententiâs parænesesque complexum, & ex veteri Persarum lingua in Arabicam sub Califa Maimone circa A. C. 810. translatum memorat Johannes Elichmannus vir doctissimus in Epistola ad Beverovicium de vitæ termino parte 3. pag. 154. Sed Arabibus Hermetica scripta jactantibus non multum fidei tribuunt viri eruditi. Vide iterum, si lubet, Conringium pag. 58. sq. & 62.

CAPUT

CAPUT VIII.

Hermetis Asclepius sive λόγος Ἰσλαίου. Græcè non exstat, 1. Latina versio an Apuleji, 2. Editiones, 3. Conringii sententia, 4. Quis Asclepius iste, Plures Asclepii, 5. Asclepii ὄροι, 6. De Poemandro & scriptis Hermetiis huiusque memoratis iudicium, 7.

ASCLEPIUS, sive Dialogus Hermetis de Deo, de homine & mundo, cum* Asclepio habitus, presentibus Ammone & Tato, olim inscriptus λόγος Ἰσλαίου [quod apud Augustinum transferretur *verbum perfectum*] non λόγος ἴσλαίου, ut memoriz lapsu scripsit Scaliger ad Græca Eusebii p. 412. Græcè non amplius exstat si discesseris à paucis fragmentis quæ servavit Lactantius lib. II. cap. 16. lib. IV. cap. 6. lib. VII. cap. 17. & 18. & Stobæus florileg. serm. 119. Latine habetur ex versione quam communis eodæcum consensus refert ad Apulejum Madaurensem.

Idem Casp. Barthius quidem fallitur, quæ Augustini testimonio aut versionem istam Apulejo tribuit. Nusquam enim hoc sicit Augustinus. At non minus falluntur Colvius, Schickardus, Wowerius & alii, qui admodum recentem putant istam translationem, cum ab Augustino lib. VIII. de Civ. Dei cap. 23. 24. & 26. & orat. de quinque hæresibus cap. 3. lectam esse constet. Idem Colvius, Wowerius, Elmenhorstius causantur orationem siccam & exsanguem nihilque simile habentem cum Apulejana ubertate & lætitia. Ob eandem causam Apulejo hanc versionem abjudicabat Lambecius in prodromo historiz literariz pag. 141. Sed merito ista ratio parvimenti visa est Cudwortho in genuino Systemate *νοητῶ* universi p. 324. Quis enim miretur magis caste & sobrie loqui Apulejum si is esset autor, quod nec ipse tamen mihi persvadeo, philosophantem serio de natura Dei & aliis rebus gravissimis, quam ludentem fabulam Mileciam?

III. Pro-

* Asclepii Medicinæ inventoris nepote. Ità enim in Dialogo illo Hermès laudans & ipse patrem avumque Hermetem; *Abus enim tuus O Asclepi, Medicina primus inventor, cuius templum consecratum est in monti Libyæ, circa istius Cræfidiferum Deo.*

III. Prodiit Asclepius sæpiissime cum Poemandro Ficini, & in Patricii nova Philosophia de universis, ex utraque editione, & in editione Operum Apuleji Aldina 1521. Basiliensi 1597. & Elmenhorstiana Francof 1621. 8vo. Sed Latine tantum, nam Græce, ut dixi, intercidit.

IV. Porro non contemnendum iudicium H. Conringii, quod de hoc dialogo tulit lib. I. de Medicina Hermetica cap. 5. *Est libellus Ægyptiacæ * ειδωλομανίας plenus quidem, adeoque non est dubitandum ex Ægypto illum esse. Num autem multum sit antiquior Lactantii ævo, haud definire est. Sane si verum est fatendum, in Christianum sensum per vim ab Augustino pariter & Lactantio, quæ de Dei filio, deque mundi purgationibus in illo leguntur libello, detorta sunt. Accurate enim Hermetica expendentibus patet, mundum ipsum Hermeti filium Dei dici, minime vero illi sermonem esse de altera sacrosancta Trinitatis persona quam Christiani venerantur; purgationes porro orbis longe diversissimas hinc significari ab iis malis quæ mundi interitum præcessura. Servatore nostro revelante novimus, secum quam visum Lactantio. Mundi ἀποκατάστασις aliam per κατακλυσµὸν aliam per ἐκπύρωσιν etiam Ægyptios agnovisse testis est Julius Maternus Firmicus lib. III Mathes. cap. I. Cum hoc Asclepio jungendus monente eodem Conringio est ex superioribus Hermetis libellis XV. & IV.*

V. Asclepii quem hinc Hermes affatur, avus in dialogo dicitur Asclepius sive Æsculapius inventor Medicinæ, de quo fufe nuper Daniel Clericus in Historia Medicinæ, & Thomas Guidotus in historiæ Æsculapii adhuc ineditâ. Præter hos tertius Asclepius Ἰμύθης sup in libello XIII. laudatur, inventor Poëtices. Verum de Æsculapii * his aliisque multa collegit H. Meibomius commentario ad ὄρκιον Hippocratis cap. V.

VI. III.] Ὅροι Ἀσκληπίου πρὸς Ἀμμωνα βασιλῆα five definitione [et

* Possit aliquis suspicari confictum esse sub Imperatoribus Christianis à quodam Ægypti scriptore Ethnico, qui Christianorum sacra dogmata in Ægypto recipi explosis Ægypti ægre ferret. Sane hoc colligere mihi videor ex his dialogi verbis: *Attemigenis enim regionem istam terramque complentibus non solum neglectus religio, sed quod durius, quasi de legibus à religione pietate cultuque divino statueret præscripta præ prohibito. Tunc terra ista sanctissima sedes delubrorum, atque templorum, sepulchrorum erit mortuorumque plenissima. O Ægypte, Ægypte, religionum tuarum sol supererunt fabula, & æque incredibiles posteris suis, solaque supererunt verba lapidibus incisa una præ facta narrantibus, & inhabitabis Ægyptum Syrus aut Indus aut alius talis.*

** Exstat & sub Æsculapii nomine liber de morborum, infirmitatum, corporisque accidentium origine, causis, descriptionibus & cura Latine editus Argentorati A. 1544. fol. ut cum Trotula, Hildegardi, Octaviano Horatiano &c. Sed prisici illius Æsculapii huius esse nemo est qui non videat.

(etsi vix ullæ hic definitiones occurrunt) Asclepii ad Ammonem Regem Libri III. qui licet Asclepio, ut videmus, tribuuntur, tamen ad scripta Hermetis recte referri possunt, quia auctor ipse ad Hermetem Magistrum suum provocat. *Liber primus* in editione Græca Turnebi, Candallæ & in MS. Gesneriano ac Vindobonensi, inscribitur: *περὶ θεῶν, περὶ ὕλης*, (addit MS. Gesner. *περὶ κακίας*) *περὶ εἰμαμένων, περὶ ἡλίου, περὶ νοητῆς σοφίας, περὶ ἀνθρώπων, περὶ οἰκονομίας & πληρώματ^ο των ἐπὶ τὰ ἀστέρων, περὶ & κατ' εἰκόνα ἀνθρώπων*. Sed Patricius simpliciore titulum præfixit: *περὶ ἡλίου καὶ δαιμόνων*. Locum de Ægyptiacis mysteriis Græca lingua non prodendis allegat Nicephorus in scholiis ad Synesium de insomniis p. 362. In Turnebiana editione p. 95. post verba *ἀρχὴν ἢ τέλ^ος ἔχει*, in quibus definit Candallæ editio, sequuntur nonnulla, quæ ex alio libro petita esse Patricius suspicatur. Eadem tamen in calce libri hujus primi etiam sine ulla alterius libri nota exhibet MStus codex Vindobonensis, ut testatur Lambecius lib. VII. Commentar. p. 33. Liber secundus & tertius à Turnebo & Patricio editi in Candallæ editione desiderantur. *Libelli secundi* titulus est: *περὶ τῆς ὑπὸ τῆς πάθους, & σώματ^ος ἐμποδιζομένης ψυχῆς*. In hoc mentio Phidiae *δημιουργῶν* occurrit qui sculptor Periclis tempore fuit Athenis, & alluditur ad narrationem de Eunomio Locro citharædo, unde longè juniora hæc opuscula esse quàm ut ad Hermetis vel Asclepii ætatem referri queant; pridem arguit Casaubonus, cui assentiens Jul. César Bulergerus recentiorum, inquit, *libellum esse videtur, quod Phidias & Eunomii Locri citharædi meminerit, & tropæa, per quæcumque vaticinia, præterea commemorat*. Adde Conringium p. 61. sq. Patricius tamen quo hæc argumenta evadat, incassum objicit, Phidiam forte antiquiorem quendam Ægyptium Musicum intelligi, vel nomen hoc in locum Ægyptii alicujus Mulici irrepisse. Similiter quod citharædo alicui contigisse narrat Asclepius, ut chordæ defectum suppleret cicada citharæ insidens, idem forte prius Ægyptio alicui evenisse, quod Græci, ut alia multa, ad se transtulerint. *Libellus tertius* *περὶ ἰουφημίας & κρείττον^ος καὶ ἐγκώμιον βασιλέως*. In hoc definit editio Græco-Latina Turnebi, qui Asclepii definitiones Poemandro subjecit, Patricii item, qui in nova de universis Philosophia editionis urriusque hosce Asclepii libellos edidit, MStum quoque Vindobonense, cujus meminit Lambecius. Sed in MSto Gesneriano post Hermetis Poemandrum quatuor λόγοι sive libelli fuere, quorum *quartus* inscribatur; *μὲθ' οὗτο^ος εἰς πάσαν καταρχὴν ἐπιτεθεῖσθ^ο*.

VII. Libros, de quibus hæcenus egimus, Poemandrum præcipue & Asclepium, genuinos præci Hermetis esse contendunt Augustinus Steuchus Eugubinus, lib. I. cap. 8. & 25. de Perenni Philosophia, Marfilius Ficinus, Candalla & Franciscus Patricius editores; Joh. Baptista Crispus de Philosophis Ethnicis caute legendis p. 469. Mutius Panfa in osculo Ethnicæ & Christianæ Theologiæ p. 161. 172. præ cæteris Athanasius Kircherus in Oedipo Ægypt. & Obelisco Pamphilio p. 35. sqq. Sed, uti jam ostensum, reclamationes ipsa, & eruditiorum consensus, qui hæc scripta sic ab Hermete non profecta sed supposititia uno ore pronunciant, sive auctore *Judeo*, ut contendit Isaacus Vossius cap. 8. de Sibyllinis Oraculis, sive *semi-Platonico*, quodam itemque *semi-Christianò*, qui circiter secundi à Christo nato sæculi initia vixerit, ut post I. Casaubonum statuunt Vossius Pater lib. I. de Idololatria cap. 10. Petavius T. II. dogm. Theol. de Trinitate p. 8. sqq. Natalis Alexander select. Hist. Eccles. capitulum Sec. 2. Georgius Bullus defens. Concilii Nicæni p. 45. & 51. Elias du Pin Biblioth. scriptor. Ecclesiast. T. I. p. 23. sq. Lambecius in prodromo hist. literar. p. 139. quem totum de Hermete locum iterum inseruit libro VII. Commentar. de Bibl. Vindobonenfi pag. 22—32. Herm. Witsius in Ægyptiacis lib. II. cap. 5. Johann. Henricus Ursinus & alii, novissime Petrus Jurieu in Historia Critica dogmatum ac religionis Judæorum p. 496.

Quamvis vero, supposititia hæc quisquis non odorabitur, is obesse naris homo utique sit, ut ait Huetius Alnetan. quæst. p. 123. maxime tamen probanda videtur eorum sententia, qui cum Conringio & Cudwortho in his ipsis libellis alios ab aliis distinguunt, & quosdam aperte Christianis auctoribus effictos, quosdam non Hermetis quidem esse, at *Ἐρημικαῖς δόξαις* complecti, Pythagoricæque non tantum ac Platonicæ sed antiquissimæ Ægyptiacæ doctrinæ *λεβανα* complecti existimant, ut supra de Poemandro agentes observavimus. Vel qui cum Borrichio Hermeticas sententias illis contineri affirmant, sed longo ævo varie interpolatas, aliis atque aliis hinc inde assutis. pag. 83. de Hermetis & Ægyptiorum sapientia, & libro de ortu ac progressu Chemiæ

pag. 70.

CAPUT

CAPUT IX.

Hermetis Jatromathematicon argumentum. 1. Editiones. 2. De libro illo judicium. 3. Libri duo de revolutionibus antichronis. 4. Canticum Aphorismi Astrologici. 5. Tractatus Hermetici. 6. De terra motuum significatiombus carmen. 7. Carmines undiq. disti. 8. An idem sint cum Physicis Hermetici a Rufino laudatis. 9. Græce exstant in variis Bibliothecis. Latina ceteriq. duplex. 10. Titulus & interpretatio libri. 11. Argumentum. 12. Ad idem sive Latine Carmines cum Græcis MSS. vel in quosdam veteres legitime. 13. Anæthymis quibus in MSS. verba singula celebrantur, posse præbui auctor Persæ. Carminis vocabulum de scriptis præfatio. 14. Carmines non sunt fragmenta $\alpha\upsilon\tau\omega\gamma\alpha\gamma\eta\varsigma$ hinc cû $\alpha\upsilon\tau\omega\gamma\alpha\gamma\eta\varsigma$ $\beta\alpha\sigma\iota\lambda\epsilon\upsilon\varsigma$ $\alpha\upsilon\tau\omega\gamma\alpha\gamma\eta\varsigma$. 15. Retinuit & Coniugii conserpsit, utrum ex $\alpha\upsilon\tau\omega\gamma\alpha\gamma\eta\varsigma$ $\beta\alpha\sigma\iota\lambda\epsilon\upsilon\varsigma$ $\alpha\upsilon\tau\omega\gamma\alpha\gamma\eta\varsigma$ derivati fuerint. 16. Harpocration Alexandrinus. 17. Copulatio in MSS. Persæ. 18. Harpocration. 19. Indiculus Socraticus scriptorum Hermeticos præfatio in MSS. 20.

I.

HERMETIS Jatromathematica sive περί κατακλίσεως νοσούντων προγνωστικά εκ τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης πρὸς Ἀμμωνά Αργυρίου, quo libello doctrina pronuntiandi de morborum eventu ex observatione motus & aspectuum planetarum regnantium ea hora, qua decubuerit æger adjunctis breviter remediis recensetur.

II. Hunc primus sub titulo: *Mercurii Trismegisti de decubitu infirmorum* Latine, cum Tho. Boderii libro de ratione & usu dierum Criticorum excudit Andreas Wechelus Parisiis Anno 1555. 4to. Liberiore interpretatione donavit, qui plurimum eis tribuit * & in praxi vera apprehendisse se affirmat *Johannes Stadius Lænhuthesius* A. 1570. & Ephemeridibus suis inferuit. Exhibetur & Latine apud *Andream Argolum* lib. II. de diebus Criticis pag. 18. sq. Primus Græce ex codice Bibl. Norimbergensis (quem manu sua descripserat *Johannes Regiomontanus*) edidit *Jochimus Camerarius* ap. Joh. Petrejum Norimb. 1532. 4to una cum alijs opusculis Astrologicis, quæ libro sexto recensimus. Græce cum Latina versione & altera Stadii ad calcem subiecta notisque suis, emendatiorem pleniorisque ex MSto Augustatio vulgavit *David Hoefchelius* Augustæ Vind. 1597. 8o.

H 2

Me-

* Videtur etiam hisce Jatromathematicis aliquid tribuere *Georgius Hieron. Welfchius*, Medicus eruditissimus Augustanus, qui loca quædam hujus libelli illustrat & Stadii versionem grandævæ corrigi in emendationibus Medicis, editis post Auctoris fata, Augustæ Vind. A. 1681. 4. à *Lucâ Schroeckio*.

Memini & videre me hunc libellum Anglice translatum & subiectum rarioribus Physicis lingua illa editis à Radulpho Williamo Lond. 1652. 12.

III. Cum vero nulla ejus fiat mentio non tantum in Ptolemaeo, sed etiam in Julio Firmico studiosissimo Ægyptiacæ Astrologiæ, qui tamen Æsculapii, Petosiris, Necepsi, Abrahami aliorumque opera laudat, imò cum nec alibi ejus memoria reperitur, fati vel hinc apparet, ut notat Conringius p. 51. de Medicina Hermetica, etiam post optimorum Astrologorum Græcorum & Latinorum tempora à nescio quo suppositum esse. Accedit, quod doctrina non conveniat cum iis quæ ex Petosiri & Nicepsi bona fide Firmicus passim adducit, & in Manethonis Apotelesmaticis leguntur, aut cum iis quæ in fragmentis Hephæstionis Thebani, Dorothei Sidonii atque aliorum hodie superant. Gemini argumenti libellus inter Hippocratis scripta occurrit latine ex versione antiqua Gulideoli Mordici de significatione vitæ & mortis secundum motum lune & aspectus planetarum T. I. edit Lindenianæ p. 422. Cui adde librum Aphrodisio dicatum qui exstat inter Galeni opera T. 4. edit. Basil. p. 473. seqq. ubi male editum *περὶ κατακρίσεως* pro *περὶ κατακρίσεως νοσούντων προγνωστικὰ ἐκ τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης*. Sed nulla in illo Hermetici libelli mentio. Labbeus in Bibliotheca nova MStorum p. 102. memorat Petosiris & Mercurii Trismegisti Canoniam cum Epitome ex Pancharii scripto de decubitu ægrotantium secundum duodecim signa, cujus libri Panchariani meminit iterum p. 126. *Ἱατρομαθηματικῆς συντάξεως* Ægyptiorum præter Ptolemaeum lib. I. Tetrabibli cap. 2. commemorat Hephæstion Thebanus præfat. libri primi, conf. Salmasium de annis Climactericis p. 47. 52. & Conringium p. 63. & 72. Labbeum Bibl. nov. MSS. p. 117. seq. & p. 124. qui Hermetis Astrologiam sive de judiciis astrorum Arabice exstare refert p. 257. Memoratam etiam inter libros MSS. à Golio ex oriente allatos in Octav. Ao. 55. Nec diversam forte ab opere de quo jam dicemus.

IV. Hermetis *Libri duo de* revolutionibus nativitatum* sive de horoscopo post singulorum annorum revolutionem constituendo, ferendoque de hoc judicio, Latine pridem translati auctore incerto: emendati editique ab Hieron. Wolfio Basileæ apud H. Petri 1559. Fol. una cum Porphyrii Isagoge & anonymi *ἐξηγήσει* in tetrabiblon Ptolemæi. De auctore ita Wolfius in præfat. ad Paulum Haintzelium Patricium Augustanum;

* In Conringii lib. I. de Hermetica Medicina p. 52. male excusum de *revolutionibus nativitatum*.

num: *Est, quis Hermetes iste fuerit ignoro, (regiūdycoo quidem illum non fuisse
persuafum habeo) nec fuisse Græcum, sed alterius alicujus nationis, sive Arabem
sive Saracenum, ex multis ejus locis intelligi potest: tamen Latine conversionis vesti-
gia in me ducunt, ut hoc opus à Græco, translatum esse credam, fide sane aptius
vel inmodica potius religione, unde ipsa dicitio alicubi & obscurum & prope communi-
tatem est. Sane ut Conringio jam notatum fuit, non modo Hermes al-
legatur lib. II. p. 266. sed & lib. I. cap. 3. adducitur in testimonium Ptole-
mæus, quem Philosophi nomine innuit, ejusque Canones atque Almage-
stum laudat, quod Græci, inquit, magnam constructionem appellant, unde
de suspicaris, auctorem hunc non Græce scripsisse, sed Arabice; passim
vero de Babyloniorum, Ægyptiorum, Persarum præcipue Indorumque,
observationibus Astrologicis, tanquam multorum usu jam compro-
batis, differentiam licet observare. Nescio Christianumne arguat,
quod lib. II. c. 7. legitur: & laudabitur à pluribus, & tenuitatem & utilitatem
habebit occasione miraculorum & prodigiorum & locorum Ecclesiasticorum prædicatione
nunciat. Et eorundem mentio p. 265. eris etiam liberalis, & propter ali-
quam justitiam & sanctitatem peregrinationem apud divas prædicatoria. Intro-
ductionem suam Astrologicam laudat, quisque est auctor lib. II. p. 261.
aliisque tractatus in quibus agit de directionibus planetarum, p. 247,
præterea p. 264. promittit librum traditurum caudæ ferdariæ * plane-
tarum.*

V. Hermetis Aphorismi sive centum sententiæ Astrologice, diversæ à Cen-
tiloquio Ptolemæi, (licet cum hoc à nonnullis viris doctis confunduntur)
tum à Centiloquio Bethemi Arabis, Latine tantum exstant, & Arabis ali-
cujus foetis, sub falso Hermetis nomine prodire Venetiis 1493. Fol. una
cum tetrabiblo Ptolemæi & Basil. 1533. cum Julii Firmici Astrologicis,
Fol. Deniq; Ulmæ 1651. & 1674. 12. cum Aphorismis Astrologicis Ptole-
mæi, Ludovici de Rigiis, Almanforis, auctoris innominati & Hieron.
Cardani. Hermeti quoque tribuuntur hi Aphorismi à Stephano de Mes-
sana, qui primus latine vertit & obtulit Manfredi Siciliæ Regi, tum à
Thaddeo Hagecio ab Hagek cujus commentarius in Aphorismos Her-
metis editus Pragæ Anno 1564. 4to. Confer & si placet Vossium de

* Unusquisque septem erraticorum, caput etiam & cauda draconis, habent quosdam
annos determinatos, & quilibet planeta disponit natum secundum ferdariam
suam. Solis quidem ferdaria sunt anni decem, Veneris autem octo, Mercu-
rii tredecim, Lunæ novem, Saturni undecim, Jovis duodecim, Martis Septem.
Capitis tres, & Caudæ duo, qui simul sunt omnes anni septuaginta quinque.
Pseudo Hermes ibid.

scientiis Mathematicis pag. 206. 370. & Labbeum Bibl. nov. MSS. pag. 118.

VI. Ut vero centiloquium Ptolemæi cum Aphorismis hisce Hermeticis confunderent nonnulli, inducti videntur hac ratione, quod ex Haly & aliorum, Arabum maxime, exemplo, rectificandarum Geneseon ratio Astrologis notissima, licet non usquequaque certa atque accurata, vulgo vocatur *Trutina Hermetis*. Illa vero in centiloquio Ptolemæi aphorismo LI. occurrit his verbis: Ἐνθα ἔστιν ἐν τῷ Καρῶ ἢ γενήσεως ἢ σελήνη, ἐκεῖνο τὸ ζῳδιὸν ἐν τῇ σπορᾷ ὠροσκοπήσῃ. Καὶ ἐνθα ἐπὶ τῆς σπορᾷς εὐτυχεν, ἐκεῖνο ἐν τῇ ἀποκυήσει ὠροσκοπήσῃ, ἢ τὸ τὰτα Διόμετρον. *In quo signo Luna est genitura tempore, illud in conceptu fuit ascendens: Et in quo signo inventa fuit in conceptu, illud aut ejus oppositum fuit ascendens in partu.* Eundem locum respicit Cardanus ad Ptolemæi tetrabibulum lib. III. text. 3. ubi ait: *etiam Haly judicio Centiloquium esse Hermetis, & non Ptolemæi.*

VII. Πρᾶξῃτα Περὶ σεισμῶν sive *de significationibus terra motuum*, Versus Hexametri LXVI. In Anthologia Epigrammatum Græcorum pag. 285. edit. Aldinz, vel in Appendice Anthologiæ Francof. 1600. Fol. cum notis Brodæi & Obsopæi editæ p. 4. sq. leguntur sub nomine Hermetis Trismegisti. Mox additur, eos alio in codice Orpheo tribui. Vide quæ de hoc carmine dicimus infra cap. XVIII. num. 6. Sane vix alibi Hermeti poemata sive versus metro adstricti tribuuntur.

VIII. Κυρανίδες, quod nomen non auctoris nec à Kyrano Rege Persarum petitur, sed scripti esse, pridem eruditi observarunt. Et si vero Salmasius prolegom. ad Solinum, Reinesius lib. I. cap. 2. Var. Lect. & ante hos Scaliger ad Græca Eusebii p. 409. contendunt esse vocabulum Arabicum, ac si dicas συναγωγὰς sive collectiones, tamen Jacobus Goar p. 12. ad Georgium Syncellum (nescio an verisimilius) ex Allatii sententia ostendit esse vocem Græcam Astrologicam à κύριος, κυρά, ut notetur liber quo vires dominium ac potestates astrorum describuntur. Idem vocabulum κυρανίδες Græcis notum esse docet ex Herodoti lib. IV. c. 19. Græcam Etymologiam sed alio sensu confirmat auctor Kyranidum quæ latine exstant p. 3. *Kyranides verò dictæ sunt eò quod aliorum meorum librorum iste sunt regina.* Hermetem ἐν τοῖς Κυρανίσι βιβλίοις laudat Syncellus p. 35. & 52. ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς γενικοῖς & ἑμῶν καὶ ἐν τοῖς Κυρανίσι βιβλίοις εἰρηται & ante Syncellum Olympiodorus, cujus verba adduxit Reinesius p. 7. Var. Lect. πάλιν ἐν τῇ Κυρανίσι ὁ ἑμῶν &c.

in *PL.* Eundem librum à Zolimo iplo. allegari sub nomine *Physicorum Hermetis*, putabat sed parum verisimiliter Morhofius i *μαναρίων* lib. I. polyhistoris p. 99. Chemici enim argumenti esse constat Phyllicos illos Hermetis libros.

X. Exstat etiam num *Κυρανίς* liber in variis Bibliothecis Græcè manu exaratus, quo usus est Gilbertus Gaulminus in notis ad Pfellum & Theodorum Prodromum &c. Carolus du Fresne in glossario infimæ Græcitatæ & alii. Fertur & latina editio duplex, una Lipsiensis, cum notis Andrea Rivini, quæ ex codice MS. Henrici Ellenbergeri aula Magdeburgicæ Archiatri, quem Ellenbergerus ab Eleonora Hasliæ Landgravia dono acceperat, Ellenbergeri filius Rivino concessit, Rivinus donavit Bibliothecæ Paulinæ Lipsiensi ubi adhuc servatur, expressa vulgataque est sub hoc titulo: *Κυρανί Κιρανίδες & ad eas Rhyakini Koronides* Lipsiæ 1638. 8vo. Altera Francofurtensis 1681. 12mo iterata vice è membranæ Latinis, ut habet titulus, edita.

XI. Græcus titulus ita se habet: *βιβλὸς κορανίς φυσικῶν συμπαθειῶν καὶ δυσπαθειῶν, συντάγμα κορανίη βασιλέως περσῶν.* Labbeo p. 123. Bibl. nov. MSS. *Coerani liber naturalium virtutum de sympathiis, antipathiis &c. ex primo libro Coerani Regis Persarum & Harpocrate Alexandrino de elementis.* Latinus interpres Christianus gente Italus qui hisce siglis RA. PA. se occultavit, (unde Reinesius docet errare eos qui existimant esse Gerhardum Carmonensem) in præfatione ait perlatum hunc librum è CPoli in Italiam Manuele Imperante anno Mundi 6677. anno vero Christi 1168. indictione secunda. *Liber Physicalium virtutum compassionum & certationum, collectus ex libris duobus, experientia videlicet Kyranidarum Kyran Regis Persarum & ex libro Apocratonis Alexandrini ad propriam filiam, quæ inscriptio ex asse convenit cum titulo Græco quem exhibet Cangius in appendice ad glossarium Græcum p. 117. Addit Latinus interpres plurima libri Kyran auctorem agnoscere Hermetem Trismegistum, & Syriacis characteribus sculpta fuisse in columna ferrea.*

XII. Scriptum ipsum quatuor partibus absolvitur, quarum prima agit de viginti quatuor gemmis todidemque herbis, avibus & piscibus & quæ sint singulorum Magica virtutes Medicæque. Secunda similiter agit de quadraginta generibus animantium quadrupedum, tertia de avibus quadraginta & quatuor, quarta denique de quatuor & septuaginta piscibus. Ejusdem plane fufuris cum eo de quo Galenus lib. VI. de simplic. medicamentis T. 2. Opp. p. 268. *ἐν τῷ τῶν εἰς ἙΡΜῆΝ τὸν Λιγυπῆσιον ἀναΦερομένων βιβλίῳ περιέχονται τὰς 15 τῶν ὠροσκοπῶν ἰσραὲς βιβλίαναι εὐδηλον ὅτι πᾶσαι λήσονται εἰς ἑὶ καὶ πλάσματα Ἐσωθῆναι.*

XIII. Hanc Latinam editionem omninò ejusdem esse notæ ait Conringius p. 53. de medicina Hermetica, cum illis Kyranidibus quarum meminerunt veteres, nisi quod non integræ forte ad nos pervenerint. Unde nulla in illis mentio *χημειτικῆς* quæ in antiqvis illis Olympiodoro laudatis manifeste stylo Chemico introducitur. Quamvis ex hoc ipso conatus est probare Borrichius p. 81. De Hermetis Ægyptiorumque sapientia, alias omnino illas veteres *Κυρανίδας βιβλῆς* fuisse. Quod rectius forte dijudicare possit si quis incidat in MStum codicem Grelotio laudatum hoc titulo: *Ἐπιτομή χρυσή ἢ τὸ βιβλίον τῶν ἀρχαίων Κυρανιδῶν*. Sane pars eorum quæ Olympiodorus è Kyranidibus profert, in editis legitur sub extremum partis secundæ, præterea cum Græca editione Gaulmino & Cangio inspecta satis convenire Latinæ videtur, nisi quod nec hanc integram reddit, sed multa è Plinio aliisque, multa ex ineptiis sæculi sui addidit, muscerdamque piperi admiscuit, ut queritur Reinesius p. 565. Var. Lect. nec pauca omisit & mutavit ut notat Morhofius, qui p. 100. lib. I. Polyhist. desiderat in Latina editione hymnos singulis herbis subjectos, illarum vires numinumque quibus sacræ sunt potestatem celebrantes, quos in Græco MSto Gaulminus legisse se testatus est, & ex eo editurum se recepit.

• XIV. Ex hîc hymnis Persam auctorem confirmat Vir Clarissimus W. E. Tenzelius in dialogis vernaculis anni 1695. p. 30. quod Persæ inprimis soliti fuerint arborum plantarumque & herbarum vires hymnis decantare. Sed nec aliis hoc inauditum gentibus, Orientalibus non modo, ut vel Salomonis exemplo apparet, qui à Cedro ad hyssopum usque nihil plantarum incantatum reliquit; tum Babylonis, quos Plutarchus VIII. 4. sympos. narrat palmæ arboris virtutes CCCLX. decantasse hymno: Sed & Græcis atque Ægyptiis, ut infra patebit ubi Dioscoridis editionem Aldinam recensimus: ne dicam veteres Persas prosa non versibus usos in hymnis, si credimus Thomæ Hydeo de religione veterum Persarum p. 340. qui tamen præter rem ibi reprehendit Curtium, quod Magos *Patrium carmen* cecinisse scripsit, uti enim *carmen* dictum est quasi *canimen*, ita hoc nomine vocatur quicquid canitur* vel recitatur sive prosa decurrat sive pedibus adstrictum sit. Sic Plinius dixit Christianos Christo *carmen quasi Deo dicere secum invicem*. Et apud Livium passim *carmen solenne* dicuntur verba concepta non versu sed prosa. Similiter apud Senecam Epist. 98. Sed nec longum illud *carmen comitiarum*, quod Trajanum Imperatorem in comitiis præiisse ait idem Plinius in panegyrico, metro constabat, neque *carmen*

τροα-

* De Persarum acclamationibus carminibusque *ἐπιχωρίοις* notata quædam sunt ab Henr. Valesio ad Amniani XXIV. 4. p. 402.

exorationis Decorum quod refert Macrobius lib. II. Saturnal. c. 9. neque *soleenne carmen precationis*, quod ab Africano mutatum narrat Valerius Maximus lib. IV. c. 1. Denique liber Catois qui inscriptus fuit *Armen de moribus*, profusa conceptus fuit ut docet Gellius lib. II. cap. 2. & Cicero 2. de legibus cap. 23. affirmat se puerum leges duodecim tabularum *ut carmen necessarium* didicisse.

XV. Quod vero idem doctissimus Tentzelius Kuranidas putat esse fragmenta ex Zoroastris *σωραζωρην ισραηλ τω Ιουδαϊσμι*, ex qua locum producit Eusebius Lib. I. præparat. p. 42. nemo facile illi accedet. Nam longe aliud illius operis argumentum fuit: unde Vigerus in Latina versione reddidit *sacrum Persicorum rituum commemorarium*, G. J. Vossius, *Historiam sacram de ritibus Rexarum*. Præcipue si vera sit Illustris Huetii conjectura, qui in demonstratione Evangelica p. 160. Persicorum legum Codicem, Persis *Zandavastari* appellatum eundem esse cum illa Eusebio, memoratâ collectione sacra existimat, quam sententiam infra in Zoroastre paucis expensam videas licet. Quid enim legibus sacrisque ritibus commune cum libro Medico Physico & Magico?

XVI. Ex Arabum Persarum Egyptiorumque scriniis qui Magiæ naturalis & alterius impuræ per multa sæcula fuerit promi conditi, congestum esse Kyranidon librum, Reinesii est sententia Lib. III. cap. 15. Var. Lect. quo ipso pluribus in locis hoc opus castigat & illustrat. Sæpe etiam ad partes vocatur ab Ulysse Aldrovando in voluminoso de animalibus opere. Conringio autem, qui ex Egyptiaca potius lingua, quam ex Arabica Græcè versum esse ante Olympiodori ætatem pertendit, quod Arabica illis temporibus non fuissent tantæ quæ vertisses, ita occurrit idem Reinesius in defensione. variorum lectionum, editori Kyranidon Andreæ Rivino opposita p. 150. *Vir clarissimus qui ad Egyptios referre mavult, & è vetere Egyptiaca translatus Kuranides, non adeo adversatur mihi, admisso enim & ipse facile etiam Egyptiis quorum parajorexia nota est, hic suas partes egisse: Hoc saltem requiro, ut nomen Kyranidorum Egyptiaca tam planum faciat, quam ex Arabica fecerit. Si post oritur Mohammedem domum literaturæ Arabica in aliquo capite prævio esse, uti argumentatur, id non infert illiteratos fuisse Arabas priores, & inertes prorsus, neque impedit quominus diu ante, naturalium rerum studium excoluerint juxta cum Græcis, etsi quid scriptis tradiderint, hodie ignoremus, istud enim è Dioscoride, Plinio, Apulejo de herbis, qui subinde Arabicas earum nomenclaturas tanquam partem prædicationis advocant, constat.*

XVII. *De Appropriatione Alexandrino*, ex cujus libro ad filiam, partem Kyranidum concinnatam esse affirmat auctor præfationis Latinæ, dicemus infra, cum Valerii Harpocratonis *περὶ τῶν λόγων* librum recensēbimus, cum quo eundem esse hunc suspicabatur Mauffacus in *diff. Critica* p. 379. edit. Blancardi. Vide interim Barthium *Lib. XI. Adversar. c. 17.* *Coerani* nomen Ægyptiis non ignotum ostendit *Coeranus Ægyptius* Philosophus, cujus meminit Eunapius & Ammianus, Suidas item in *Φησὶ*: tum alter *Coeranus Ægyptius* temporibus Severi, quem memorat Dio. Urtaeam *Coeranum* de quo Homerus *Iliad. ε. 611. 614.* alterumque de quo Apollolius VI. qs. proverb. tum *Coeranum* Plinio laudatum Musonii Philosophi æqualem, quem Græci generis fuisse testatur Tacitus *Lib. XIV.*

XVIII. Claudam hoc caput indice scriptorum Hermetico-rum, quem licet parum accuratum reperi in continuatione Bibliothecæ Gesnerianæ quam adornavit Josias Simlerus, Hermetem Ægyptium Platonis discipulum falso appellans. *Fertur scripsisse*, inquit, *imaginum sive præfigiorum (an præfagiorum) libros. De anullo Lib. I. De charactere Lib. I. De sigillis Lib. I. De imaginibus Martis Lib. I. De imaginibus Jovis Lib. I. De imaginibus Saturni Lib. I. De septem annulis planetarum, Lib. I. De medicinis & conjunctionibus planetarum Lib. I. De conjunctionibus (an conjunctionibus) ad capiendam animalia silvestria Lib. I. De verbo perfecto Lib. I. Ad Asclepium Lib. I. De mathefi, Lib. II.*

CAPUT X.

De scriptis Chemicis que sub Hermetis nomine existunt. Capita VII. de lapide Philo-sophici secretis. 1. Chémica Hermetis sententia à variis scriptoribus tam data. 2. Secreta secretorum. 3. Tabula smaragdina. 4. De Phœnicio fœmone inq̄lato videtur Krügeriana. 5. An Græcè innotuerit. 6. Testi-monia de quædam inq̄lata. 7. Singsidi & alia gemina inter magnitudines. 8. Adhæc libras & tabulas unæ quæ defunctis in sepulchra condendæ. 9. Incerca saltim s̄ph̄maria inq̄lata smaragdina antea. 10. Hermetis de structure Phœ-nicie. Liber Asclepi ad Heronem & alia Græcæ Chémica MSS. 11. Libellus de lapidibus preciosis. 12.

Testatur HERMETIS Chemicus sive capitula VII. de lapide Philo-sophici secretis. Hæc manu exarata viderat Gesnerus ut in Bibl. testatur. Edita sunt Latine, adjunctis ab anonymo scholiis

libro in una quæstione de astris & Chemia scripta, ubi dicitur intro-
 duci & Lipsia Romano Gnollo curante Avicena, Syonius Germani-
 cas, Arabicas, Belgicæque versiones omittitur, sed junioris, quædam
 scriptoris esse res ipsa loquitur. Quævis enim, quædam deoandi se-
 cundum quiddam spiritum & fatiæ, quædam tamen præcorum
 alleatorum, quædam Philosophorum, quædam Philosophorum, quædam
 ipsam Avicenam, quædam quædam elementorum, quædam malum est, quædam
 literas Græcos ad partes vocat, quædam avo Thauson, quædam Thauson, quædam
 totum opus Christianum reddat, necnon unum quædam Hermes re-
 fectissimam, sed recentiora Arabis in arte, quædam Arabis, quædam fons
 nis, in Borrichius, quædam libellus differtur libro de arte & progressu Che-
 micæ, p. 71. in libris in priviolois, quædam quædam avo. in priviolois, quædam

II. Passim tamen alibi Hermes in Chemicis citatur à Synefio
 πρὸς Διόσκορον, Zofimo, & Olympiodoro, qui etiam Hermetis ἀρχαίην
 βίβλον laudat, idem ὅσα ἀπὸ ἑρμῆ καὶ τῶν φιλοσόφων ἦσαν εἰρημένα. Quibus
 adde varias sententias Hermeticas hinc inde allatas in libris Chemi-
 cis, turba** Philosophorum, in Margarita pretiosa Petri Boni Lombardi,
 in libro secretorum Calid, in Seniore Zadith, Haled, Hortulano, Ro-
 fario, Rupefissa, Isaaco Hollando, Alberro Magno, Arnoldo Villanova-
 no, Aristotele Chémico, Bernhardo Trevifano aliisque, sed quas ipsas
 quoque, utrum ex Germanis Hermetis secundi scriptis haustæ sint, am-
 biguum esse affirmat in Conspectu scriptorum Chemicorum idem Bor-
 richius.

III. Feruntur & veteris secretorum Raymundi Lullii & Hermetis
 in tres libros divisa & cum opusculo Thomæ Aquinatis, de esse & essen-
 tia mineralium & Cornelii Alvetani de conficiendo divino Elixire libel-
 lo edito Latine Colonia 1792. 8vo, ut præterea ejusdem Lullii potesta-
 tem

* Francofurti quoque A. 1665. 8vo. prodire quædam scripta Chemicæ ex Arabico versa hæc
 titulo: Senioris Zadith filii Hamuelis tabula Chymica. Anonymi expositio tabule,
 Hermetis Trismegisti Liber de Compositione, Anonymi veteris Consilium Conjugii seu
 de massa solis & lunæ libri III.

** In hoc libro recentioris cujusdam Græci Arabis introducitur Pythagoras turbam discipu-
 lorum suorum docens labensque & ipsa differere atque contere inter se de rebus
 Physicis ac Chemicis, præsertim sententiis quædam dicentibus etiam aliis Philosophis,
 & dicta illorum congregante quodam Aristotele. Vocatur & hæc hæc vertia Synodus
 Pythagorica de occulta sapientia. In altero exemplari ejus (duplex enim existit)
 Aristoteles inducitur Hermetis discipulus congregans & sententias eorum de lapide &
 arte Chémica inquirens. Videntur duas priores synodi Pythagoricæ ejusdem argu-
 menti intercidisse.

tem divitiarum & expositionem testamenti Hermetis de lapide Philosophico conficiendo editam cum turba Philosophorum, Rosario aliisque scriptis hujus commatis Basil. 1610. 8vo. Hermetis librum de corporibus transmutandis & ejus generis alia.

IV. *Tabula Smaragdina*, magnæ apud Chemicos auctoritatis, quæ in valle Hebron in sepulchro & in manibus cadaveris Hermetis, à Sara (Abrahami uxore, ut in tabula Smaragdina vindicata non dubitat affirmare Christophorus Kriegsmannus) reperta esse dicitur, continet verbis obscuris (uti solemne est Chemicis multum fumi parum lucis dare) totius ut ajunt magisterii Chemici metalla perficiendi fundamentum, & modum componendi quandam medicinam universalem, sed generalissime descriptum. Quia paucis verbis absolvitur, nihil impedit, quin & hoc loco integra legatur. *Verum sine mendacio, certum & verissimum: quod est inferius, est sicut id, quod est superius, & quod est superius, est sicut id, quod est inferius ad perpetrandum miraculum unius rei: Et sicut res omnes fuerunt ab uno mediatione auctoris, sic omnes res natae ab hac re adoptione. Pater ejus est sol, mater ejus luna: portavit illud pectus in ventre suo. Nutrix ejus terra: pater omnis celestis: mater ejus terra: virtus ejus integra est, si versa fuerit in terram. Separabis terram ab igne, subtile à spisso suaviter cum magno ingenio. Ascendit à terra in caelum, iterumque descendit in terram & recipit vim superiorum & inferiorum. Sic habebis gloriam totius mundi, ideo fugies à te omnis obscuritas. Haec est virtus fortitudinis foris, quæ vincet omnem rem subtilem, omniaque solida penetrabit. Sic mundus creatus est. Hinc erunt adoptiones mirabiles, quarum modus hic est. Itaque vocatus sum Hermes Trismegistus habens tres partes Philosophiae totius mundi. Completum est quod dixi de opere solis.*

V. Kriegsmannus, qui non è Græco sed è Phœnicio translata esse contendit, existimavit se non mediocrem lucem tabulae huic allaturum, si Phœnicii ut ait contextus proprietate servata eandem interpretaretur in hanc sententiam: *Vere non fide certo verissimeque ajo. Inferiora hac cuncta superioribus illis, istaque cum in vicissim vires sociant, ut producant rem unam omnium mirificissimam. Ac quemadmodum cuncta educta ex uno fuere verbo Dei unius, sic omnes quoque res perpetuo ex hac una regenerantur dispositione natura. Patrem ea habet solem, matrem lunam, ab aëre in utero quasi gestatur, nutritur à terra. Causa omnis perfectionis rerum ea est per universum hoc. Ad summam ipsa perfectionem visum pervenit, si redierit in humum. In partes tribuitur humum ignem passam, attenuans densitatem ejus re omnium suavissimam. Summa ascende ingenii sagacitate à terra in caelum, indeque rursus in terram descende ac vires superiorum inferiorumque coe in unum, sic potiere*

quibus quædam dicitur: *καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλο σφαιρῶν ὅμοιο ἢ τῆς σφαιρῆς τοῦ κόσμου.*
Et hæc jam res ipsa similitudine fortiter existet, corpora quippe tam tenuia quam se-
culis penetrando subiget. Atque sic quidem quocumque mandatu continet creatu-
raturo. Hinc admiranda eadem opera, quæ ad eandem modum insinuantur.
Adhuc vero idem nomen Thymisti Thymosisti impostum fuit, quod triam unam se-
ptemque partium (S. Theologia, Physica & Astrologia) Doctor deprehensus
fuit. Hæc sunt, quæ de Chemicis artibus præstantissimo opere conscripta esse
duxit.

VI. Borrichius in conspectu scriptorum Chemicorum illu-
 striorum negat se in scriptoribus Chemicis Græcis hanc tabulam inve-
 nisse, utcumque ab illis spectatam esse, & ad Latinos derivatam non du-
 bilet: Sed nimirum quis MStæ Græcorum Chemica excussit omnia? nisi
 malis cum Gaulmino statueret tabulam illam à victoribus Persis vel in
 Ægypto vel vicinia repertam, in Persidem jam olim translata fuisse,
 eoque nomen ejus diu Græcis ignoratum. Videtur tamen tabulam hanc
 inspexisse Anonymus Chemicus Græcus, cujus verba ex MSto Vindobo-
 nensi affert Lambecius Lib. VI. Commentar. p. 175. *Πρῶτῳ τῶν ἑρμῆς*
ἢ τῶν μέγιστῶν προσαγορευομένων ἀναφέρεται προσεγγασμένων τὴν ἐπιωνυ-
μίαν διὰ τὸ κατὰ τρεῖς τῆς δυνάμεως ἐνεργείας τὴν παρῶσαν ποίησιν γι-
νομένην, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐξω ταύτης καὶ τρεῖς διεσώσας τῶν ὄντων εἰσὶς ἀνακρί-
νας. Οὐτῶν πρῶτῶν γενόμενῶν συγγεγραφεὺς τὰ μεγάλα τέττα μυστήρια ἀπό-
λαθῶν ἔχεν κ. τ. λ.

VII. Meminit ejusdem tabulæ Aristoteles junior, Chemi-
 cus, de perfecto Magisterio, meminit Senior Zadith, Mag. Ortholanus
 five Hortulanus, nescio quis, cujus commentarius in tabulam exstat: Avi-
 cenna, Arnoldus de Villa Nova, Isaacus Hollandus, Albertus Magnus,
 Bernhærdus Trevisanus, & anno Christi 1330., Petrus Bonus Lombardus,
 ut posteriōres fere infinitos præteream. Athanasius Kircherus ipse qui
 tabulam hanc suppositam, & à Bernardo Canesio Alchymista primum
 mûndo oblatam falsò * contendit, in eodem quo hoc scripsit Oedipo Æ-
 gyptiaco testatur prope Memphin saxo hæc verba insculpta legi: *Calum*
sursum, calum deorsum, quod sursum idomne deorsum, hac cape & beaberis. Unde
 integritas & antiquitas tabulæ smaragdinae non parum confirmari eidem
 Borrichio videtur, qui illam pluribus adversus Kircherum vindicat in
 lib. de ortu & progressu Chemiæ p. 72. sqq. Et in conspectu scripto-
 rum Chemicorum notat solenne fuisse antiquis, rariora legum, gesto-
 rum, artium, lapideis tabulis, cõlumnis, obeliscis committere: quam

* T. II. Oedipi Egypt. part. 2. p. 427.

rem pluribus tangimus infra cum de columnis Mercurii sive Hermetis agimus.

VIII. Ac ne quis obducatur smaragdos ejus magnitudinis quæ tot sententias caperent non inveniri, cum, Theophrasto *αυτορου αυτορου* auctore, sigilli magnitudinem raro excedant, is norit, inter artificia Chemica etiam esse similes gemmas efficere, ut Seneca Epist. 90. testatur Democritum invenisse *quemadmodum decoctus calculus in Smaragdum converteretur.* Et Theophrastus ipse tradit in Ægyptiorum commentariis reperiri, regi eorum à Rege Babylonio missum Smaragdum munere, quatuor cubitorum longitudine & trium latitudine. Et fuisse apud eos in Jovis delubro obeliscum e quatuor Smaragdis, 40. cubitorum longitudine, latitudine vero in parte quatuor, in parte duorum. Se autem scribente, esse in Tyrii Herculis templo stantem pilam è smaragdo cujus & apud Herodotum lib. II. cap. 44. mentio, nisi potius pseudosmaragdus sit. Nam & hoc genus reperiri, & in Cypro inventum ex dimidiâ parte Smaragdum, ex dimidia Jaspidem, nondum humore in totum transfigurato. Addit Plinius Lib. XXXVII. cap. 5. ex Apione Plistonice, fuisse sua ætate in labyrintho Ægypti colosseum Serapin è Smaragdo novem cubitorum. Prætereo alia hujus generis quæ refert Otto Dapper in descriptione Americæ p. 324. edit. German. Sic Epiphanius de gemmis cap. 6. Anastasius Nicænus qu. 38. Svidas in *Μουσῆς* Nilus Rhodius Metropolita lib. de lapidibus eorumque theoria, & ex Judæis plurimi, ut R. Simeon in Jalkuth, & R. Bechai ad Exod. XXIV. 12. & paraphrasis Chaldaica ad Cantic. I. II. tabulas Decalogi ex saphiro factas fuisse referunt.

IX. Denique nec hoc insolens esse observat Borrichius tam egregium repertum in Hermetis tumulo absconditum fuisse: nam sic & Archimedes summo sepulchro suo spheram ac cylindrum jussisse imponi, ut auctor est Cicero Lib. V. Tusc. Quamvis hoc *ἐπιθημα* & externum *ἐπίσημον* sepulchri Archimedis longe diversum videri potest à tabula Smaragdina cum Hermete ut ferunt sepulta ac recondita, cui affinis magis est tabella ænea literis scripta incognitis, quam in Alcmenæ sepulchro repertam & à Chonuphi propheta explicatam refert Plutarchus lib. de genio Socratis p. 577. 578. seq.

X. Verum de his quisque sentiet ut volet, cum nec adversus pertinaces tabulæ assertores evidenter demonstrari possit illam nuper confictam esse, nec hi vicissim argumentis & testimoniis exceptione majoribus possint ejus *γνησιότητα* tantamque antiquitatem confirmare & ostendere.

XI. Hermetis *Φυσικῆ βαφαῖ* sive *de tincturis Physicis* liber Chemici

mici argumenti, MStus exstat in Bibl. Regis Galliz teste Borrichio p. 81 de Hermetis & Ægyptiorum sapientia. Hermetem ἐν τοῖς Φυσικαῖς citat Zofimus Panopolita (apud Syncellum p. 13.) ἐν τῷ ἐνάτῳ τῆς ἰμυθ βίβλω πρὸς Θεοσέβειαν. Hujus ἰμυθῆος filius fertur Asclepius supra memoratus. In Scholiis ad Apollonium Rhodium Lib. II. ubi ad verba: τὸν ῥὰ χρύσον ἔθηκεν Ἑρμείας hæc annotata leguntur: χρύσον δέρας λέγεται τῇ ἐπαφῇ τῆ Ἑρμῆ τὸ δέρας τῆ κριῆ γενέσθαι χρυσόν, forte pro τῇ ἐπαφῇ legendum τῇ ἐαφῇ. Exstant & Hermetis Ifidisque ab Hermete edoctæ nomine scripta Chemica inedita in variis Bibliothecis, quæ est quod inter alios Chemicos ἀνεκδότους Græcos in Bibl. Sereniss. Electoris Bavari legit, Latineque vertit Simon Wagnereckius Jesuita, qui illud in literis ad Alex. Barvoëtium testatus est se pro genuino habere. De libro qui in Bibl. Regis Galliz MStus exstat, & inscribitur ἰσις προφῆτις τῷ ἡπῶ Ἰθω ita Borrichius in conspectu scriptorum Chemicorum: *Esse scriptum illud quod in larariis doctorum custoditur, spiritum, multa ex ipso textu allata docuerunt, licet sua Venere & ante nequaquam destituerunt. Vox Ifidis inter cetera: προῖπον ὅτι ὁ σίτῳ σίτον γενῶ καὶ ἀνθρωπῳ ἀνθρωπὸν σπείρει, ἕτως καὶ ὁ σπείρων θερίει ὁμοιον τὸ ὁμοιον. Quæ vel una sententia si pressius animo insigatur, plurimos in subiectis hæud raro absurdè laborantes in rectiorem viam reduxerit. Nec inconsultum illud: ἡ γὰρ φύσις τῇ φύσῃ τέπειται. καὶ ἡ φύσις τῇ φύσιν νικά. Accedit horribile illud sacramentum, quo obligatur Horus, ne commissum sibi arcanum cuiquam patefaciat, nisi vel taciturno filio suo, vel amico securissimo. Sacramentum illud five jusjurandum ex libro Ifidis MSto Græce affert idem Borrichius lib. de Hermetis & Ægyptiorum sapientia p. 47. Hermetis Alchemiam ex codice 236. Regis Galliz memorat Labbeus p. 273. Bibl. nov. MSS. Plura de Chemicis Græcis ineditis diximus libro postremo hujus Bibliothecæ. Vide sis interim Cangiü glossarium in voce ποιητής. Conringium de Medicina Hermetica, pag. 34. Borrichium pag. 80. Labbeum p. 128. seqv.*

XII. *Libellus de lapidibus pretiosis* sub Hermetis nomine, fuit in Bibliotheca Thomæ Erpenii, Arabice scriptus A. Hegiræ 749. h. e. anno Christi 1348. quem ex Græca non ex Ægyptiaca verum lingua hoc argumento fabrico probat Conringius p. 55. quod auctor Hermes appellatur, non Ægyptio nomine Thoth. Usus libello videtur Albertus Magnus, qui in doctissimo de mineralibus libro frequenter Hermetis sententias citat, præfertim de gemmis agens. Cum autem ex illo opusculo adferantur, quæ Kyranidum libro & Ægyptiorum de gemmis doctrinæ sunt similia, Ægyptiacæ forte foeturæ est, etsi minime sit à manu aut etiam ab ævo Hermetis.

CAPUT XI.

De scriptis Hermeti olim tributis, quæ perierunt. Mercurii columnæ in terra Seriadica. 1. Mos veterum, inventa & leges columnis insculpendi. 2. Columna Herculis, & Darii. Ægyptiorum Obelisci. 3. Libri Hermetici memorati Cyrillo, Plutarcho & Galeno. 4. Clementi Alexandrino. 5. Jamblicho & Julio Firmico. 6. Immanis numerus Hermeticorum librorum. 7. Interpretes librorum Hermeticorum Græci, Arius Megapolitanus, Bitys, Didymus, Evander sive Euanthus & Seleucus Theologus. 8. Ἑρμῆν ἢ Διὰ τὰ ἕξις, Σαλμενισιακὰ, Liber septem Planetarum. Γενικὰ ἢ Γενικοὶ λόγοι &c. 9. Locus ex Hermetis κρυφῶς λόγῳ apud Charisium emendatus. 10.

I.

Post hæc quæ de scriptis sub Hermetis nomine hodieque existantibus dicenda habui, consequens est ut deperdita quoque illius breviter commemorem, in quibus primo statim loco occurrunt I. *Mercurii columnæ* literarumque arcanarum quibus ad philosophiam velut magistris usi feruntur Pythagoras, Plato & alii. Vide Ammianum Marcellinum Lib. XXII. cap. ult. Ex his columnis Thothi sive Mercurii Sanchoniathon quoque profecit, si credimus Philoni Byblio apud Eusebium Lib. I. præparat. c. 9. p. 31. sqq. & Svidæ in Σαρχωνιαδῶν. Ex iisdem Manetho Sebennyta cujus ἐπιτομὴν τῶν Φυσικῶν laudat Laërtius in præmio, (eundem enim innui non dubito) & cujus Mythologumena de Iside, Osiride Apide & Sarapide aliisque Diis Ægyptiorum memorat post Clementem Alex. I. Strom. Eusebius in præparat. Lib. I. & IV. Theodorus Lib. II. Θεραπειῶν. &c. concinnavit librum Σατωδῶς Regi Ptolemæo Philadelpho dicatum, ut est apud Syncellum p. 40. ἐν τῶν ἐν τῇ Σηριαδικῇ γῆ κειμένων σηλῶν ἰσραὶ Διὰ λέκτω καὶ ἱερογραφικαῖς γραμμασι κεχαρκτηρισμένων ὑπὸ Θᾶνθ τῶ πρώτῳ Ἑρμῆ καὶ ἑρμηνεύσεσιν μετὰ τὸν κατὰ κλυσμὸν ἐκ τῆς ἰσραὶς Διὰ λέκτω εἰς τὴν ἑλληνίδα Φωνῆ, γραμματικῶν ἱερογλυφικῶν καὶ ἀποθεωσιῶν ἐν βιβλοῖς ὑπὸ τῷ Ἀγαθαΐθωμῳ. τῶ δευτέρῳ Ἑρμῆ πατρὸς δὲ τῶ τᾶτ ἐν τοῖς ἀδύτοις τῶν ἰσραὶν Ἀγγυλίων. Easdem etiam Manetho vocat ἰσραὶ βιβλία γραφέντα ὑπὸ τῶ προπάτορος τρισμείστῳ Ἑρμῆ. Confer Syncellum p. 124 Terram Seriadicam in quibus hæc columnæ repertæ dicuntur, in Ægypto quærendam recte post alios viros eruditos docet H. Dodvnellus in appendice ad dissertationes Cyprianicas, nisi Eusebius quem Syncellus sequitur, columnas Mercurii confudit cum columnis posterorum Sethi, quas Josephus testatur positas κατὰ τὴν Συριακὰ, sive ut Eustathius Antiochenus in Josepho legisse videtur, κατὰ

Ἰὴν Σηιριάδ: unde Is. Vosfio de LXX. interpretibus p. 271. & Marshamo p. 39. Canonis Chronici in mentem venit intelligi Sehirath locum in Galgalis, in quo lapides sculptos memorat liber Judicum III. 26. H. Valesius notis ad Ammian. apud Syncellum legebat ἐν Συριγγικῇ γῆ, parum verisimili conjectura. Ἐρμῆς sive columnas ab Hipparcho Pisistrati F. ἐν Σπειριακῇ ὁδῷ & aliis Atticæ locis positas memorat Plato in Hipparcho p. 234.

II. De Sethi columnis præter cæteros consülere juvabit Illustris doctrinæ Virum Huetium in demonstratione Evangelica p. 93 — 97. ubi fufè etiam agit de more antiquissimo ante papyri usum recepto, præclara inventa, leges aliaque posteris tradendi in columnis, faxis, parietibus, tabulis æneis, de quo videndus insuper Lucas Holstenius ad Vitam Pythagoræ scriptam à Porphyrio p. 67. 68. Humfredus Prideaux in limine notarum historicarum ad Epochas marmoreas Arundelianas, Hermannus Hugo de prima scribendi origine cap. 10. & Petrus Holmius descriptione c. 4. editus à Cl. V. Tho. Crenio in Analectis, p. 440. seq. Singillatim de Ægyptiis Proclus Lib. I. in Timæum: Αἰγυπτίους δ' ἔτι καὶ τὰ γεγονότα Διὸς τῆς μνήμης αἰεὶ νέα παρέσω, ἡ δὲ μνήμη Διὸς τῆς ἱστορίας, αὐτὴ δ' ἀπὸ Ἰῶν σήλων ἐν αἰεὶ ἀπεγράφοντο τὰ ἀρᾶδρα καὶ τὰ θαυματῶ ἀξία εἶναι ἐν πράξει εἶναι ἐν εὐρείσει. Galenus initio Apologiz Aphorismorum Hippocratis contra Julianum: Ἐν Αἰγύπτῳ παλιν Ἰῶν κατα τὰς τέχνας εὐρισκομένων ἕκαστον ὑπὸ κοινῆ συνειρήνῃ Ἰῶν πεπωμαδευμένον καὶ ἐν ἀνεγράφτο σήλαισι τισὶν ἀποκειμέναις ἐν ἰσοῦς χωρίοις. In libro *Minerva mundi*, Hermes ipse inducitur ἀ ἐνόησεν χαράξαι καὶ χαράξαντα κρυψαί, & alio loco de Isis & Osiride, ἔτοι, inquit. τὰ κρυπτά τῶν ἐμῶν ἐπιγνώσκοντα γραμματῶν πάντων, καὶ Διακρινῶσι, καὶ τινὰ μὴ αὐτοὶ κατέξασι, ἀ δ' καὶ πρὸς εὐεργεσίας θνητῶν φθάσει, σήλαις καὶ ὀβελίσκοις χαράξασιν. Et paucis interjectis: ἔτοι τὸ πᾶσι εἶχον ὅτι δαμόνων ἐπαληρώθη, παρ' Ἐρμῆ μαθόντες κρυπταῖς σήλαις ἐχάραξαν. In Panchaia Insula Diodorus Siculus lib. V. p. 321. testatur præter alia in templo super lecto Jovis servatam σήλην χρυσοῦν μεγάλην γραμματα ἔχασαν τὰ παρ' Αἰγυπτίους ἱερά καλύμενα, δι' ὧν ἦσαν αἱ πράξεις οὐρανῶ τε καὶ Διὸς γυγραμμένα, καὶ μετ' αὐτὰς αἱ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος ὑφ' Ἐρμῶτ προσαναγεγραμμένα.

III. Ex columnis Mercurii veteres Græcorum Philosophos profecisse auctor est Jamblichus lib. de Mysteriis Ægyptiorum sect. I. c. 2. Φιλόσοφον δ' εἶ τι προβάλλεις ἐρώτημα, Διακρινῶμίμ σοι καὶ τῆτο κατα τὰς Ἐρμῆ παλαγῆς σήλαις ἄς Πλάτων ἤδη προῶθεν καὶ Πυθαγόρας Διακρινόντες Φιλοσοφίαν σιωπῆσαντο. Idem Proclus ex Crantore refert Platonem à Prophetis Ægyptiorum furti reum peractum, quod sermonem Atlanticum ab Ægyptiis hausisset quæ ἐν σήλαις εἶσι σωζομένης

infulpta legerentur, perinde ut apud Clementem Alex. i. Strom. p. 303. arguitur Democritus ex Babylonii Acicari columna libros suos morales in crustasse. Confer quæ de columnis Mercurii & Ægypti Syringibus atque obeliscis collegere Valefius ad Ammianum Marcellinum Lib. XXII. c. 15. & Tho. Gale ad Jamblichum p. 185. qui apud Theophilum Antiochenum pro *σηλας Ηρακλέως* legit *Ερμῆ*, quamvis fuere etiam Herculis columnæ, non tantum illæ incertum quales, Diodoro Sic. lib. IV. p. 226. Hefychio Svidæ ac Geographis celebratissimæ prope Gades *Abyla* & *Calpe*, sive ut alii vocant *Abyla* & *Abenna*, sed & aliz ex auro argentoque confuso factæ & in templo asservatæ, quas neque Ægyptiis neque Indicis sed ignotis vulgo literis ab Hercule inscriptas explicavit Apollonius Tyannensis apud Philostratum L. V. c. 1. Confer Strabonem in extremo lib. III. & de Stelis Ægyptiorum stemmata Deorum continentibus Martianum Capellam lib. II. p. 35. De binis columnis è candido saxo quæ in Africæ regione quæ postea Tingitana dicta est in agro civitatis Tingis quæ hodie Tanger, Phœnicum lingua inscriptæ fuisse feruntur in hanc sententiam: *ἡμεῖς ἐσμεν οἱ Φυγόντες ἀπὸ προσώπων Ἰησοῦ Ἐλσηῦ υἱὸς Ναυῆ* mentio apud Procopium 2. Varidal, c. 7. atque inde apud Evagrium, Nicephorumque atque ex alio ut videtur scriptore apud Svidam in *χαραάν*, & Theophanem, licet totares fabulis adscribitur ab Antonio Van Dalen viro acutissimo in Epist. ad Clariss. Almeloventium quæ exstat ad calcem libri de Origine ac progressu Idololatriæ p. 749. seq. contra sententibus Seldeno prolegom. de Diis Syris c. 2. Bocharto præf. ad Chanaan & p. 520. Hottingero Hist. Or. p. 46. Bernhardo Aldrete in Antiquitatibus Hispaniæ & Africæ p. 381. qui & Arabis cujusdam scriptoris Ibn Alriqich testimonium adducit. Phœnices ita scripsisse conjicit Seldenus: *אנני בורחים מפני יהושע איש חתיה* *אנני בורחים מפני יהושע איש חתיה* De Darii Persarum Regis columnis binis ad bosphorum extruï iussis è candido lapide, quarum una literis Græcis altera Assyriacis inscripta erat, Vid. Herodotum L. IV. c. 87. Alius columnæ ab eodem Dario prope Tearum fluvium erectæ inscriptionem refert cap. 91. Quales porro fuerint veteres illi Ægyptiorum obelisci, à Mestre, Sothi, Ramise, Mnevide, Smarre aliisque Ægypti Regibus positi & literis exornati hieroglyphicis, apparet ex Athanasii Kircheri Oedipo * Ægyptiaco & Obelisco Pamphilio, quibus figuræ illorum literis hieroglyphicis refertæ exhibentur, etsi expositiones Kircheri parum probantur viris eruditis, Joh. Owen in Theologumenis p. 82. 84. 283. 286. 291. 313. Jac Windeto lib. de vitæ functorum statu p. 17. Chevzro in Chevzranis, T. II. p. 173. sq. Il. Vosfio de LXX. interpretibus p. 330. &c.

IV. Apud Cyrillum I. contra Julianum p. 30. memoratur *ἰουστὰ*

Γεωκῶς

Ὡς ἄρα Λόγιος τὰ ἐπίκλην Ἑρμητικὰ πεντεκαίδεκα βιβλία, *quibus quindecim librorum Hermeticorum Athenis composuit*, ex cujus libro primo affert Cyrillus præclara quædam de Hermetis inventis: ἃς ἔχῃ καὶ τὸν ἡμέτερον Ἑρμῆν ἀκρίβως τῆντε Αἰγυπτῶν εἰς λῆξιν καὶ κλήρας ἀπασαν τεμῶν, χρόνῳ τὰς ἀερέας καταμετρῶντα, καὶ διώρυχας τεμῶσαι τὰς ἐπαρδύσεις, καὶ κόμης θείνας, καὶ τὰς χώρας ἀπ' αὐτῶν προσειπεῖν, καὶ καταστήσασθαι τὰς συναλλάξεις τῶν συμβολαίων, καὶ νεωστὶ Φύσασθαι κατάλογον τῆς τῶν ἄστρον ἐπιτολῆς, καὶ βοτάνας τεμῶν, καὶ πρόσγε ἀριθμῶν καὶ λογισμῶν καὶ γεωμετρῶν, ἀστρονομίαν τε, ἀστρολογίαν, καὶ τὴν μασματικὴν καὶ τὴν γραμματικὴν ἀπασαν εὐρέντα ἐξορῶναι. Hos XV. libros Hermaicorum dogmatum Platoni inspectos putat Tho. Galeus ad Jamblichum de Mysteriorum p. 296. quo argumento, nescire me fateor. Forte ex illis fuere libri quos Hermetis nomine laudat Plutarchus & Galenus, Plutarchus de Iside & Osiride p. 375. Ἐν ταῖς Ἑρμῆ λεγομένοις βιβλίοις ἰσορῶσι γεγραμῆναι περὶ τῶν ἱερῶν ὀνομάτων κ. τ. λ. Galenus Lib. VI. de simpl. Medicamentorum facultatibus c. I. Ἐν τῷ τῶν εἰς Ἑρμῆν τὸν Αἰγύπτιον ἀναφερομένων βιβλίων περιέχοντι τὰς λ' τῶν ὄροσκοπῶν βοτάνας &c. mox addit huic libro de XXXVI. heroscororum herbis quo velut Hermetis, Pamphilus usus fuerat, nihil se tribuere, ἀνεύδηλον, inquit, ὅτι ληροῦ εἰσὶ καὶ πλάσματα ἔσονται. Videtur in illo libro similia de herbis legisse Galenus, qualia hodie in Kyranidum opusculo occurrunt, de quo supra dictum est. Rejicit & ibidem *Orbionica Conchilicæ*, nominis commentitii, & ad deridendos lectores comparati.

V. Clemens Alexandrinus sexto Stromateon p. 633. sq. Ægyptiæ Philosophiæ discendæ tradendæque methodum recensens, libros XLII. Hermetis refert, quorum plures paucioresve, alii itemque alii addiscere debuerint. Quia locus notissimus est & paulo prolixior, nolui integrum eundem hic repetere, tamen cum à Joh. Marshamo p. 241. sq. Lamæcio p. 137. sq. & aliis numerus librorum XLII. non satis bene nec ex mente Clementis computetur, observabit lector eum quam optime prodire sic:

1. Ὑμνοὶ Θεῶν.

2. Ἐκλογισμὸς βασιλικῆ βίβ. .

Ἀστρολογουμένων βιβλία δ'.

3. Περί τῶν ἀπλανῶν φαινομένων ἄστρον.

4. Περί τῶν συνόδων ἡλίου καὶ σελήνης.

5. Περί τῶν φωτισμῶν ἡλίου καὶ σελήνης,

6. Περί τῶν ἀνατολῶν ἡλίου καὶ σελήνης.

Τὰ ἱερογλυφικά, βιβλία ε'.

7. Περί κοσμογραφίας.

8. Περί γεωγραφίας.

9. Περὶ τῆς Γάξεως ἡλίου καὶ σελήνης.
10. Περὶ τῶν ἐπιλανωμένων.
11. Χωρογραφία τῆς Αἰγύπτου
12. Ἡ Ἐκείνου Διαγραφὴ.
13. Περὶ τῆς καταγραφῆς σκευῆς τῶν ἱερέων.
14. Περὶ τῶν ἀφιερωμένων αὐτοῖς χωρίων.
15. Περὶ μέτρων.
16. Περὶ τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς χρησιμοποιωμένων.

Τὰ παιδευτικά καὶ μοχσοφραγιστικά [ita enim recte ex Herodoti lib. II. 39. & Porphirii IV. πρὸ ἀποσχῆς p. 366. legit Marshamus p. 242. & Conringius p. 57. non μοχσοφραγιστικά] βιβλία ἑξήκοντα ἑπτὰ τῶν παρ' αὐτοῖς Θεῶν καὶ τῆν Αἰγυπτίαν εὐσεβείαν περὶ ἑκάστη, εἶον.

17. Περὶ θυμάτων.
18. Περὶ ἀπαρχῶν.
19. Περὶ ὑμνῶν.
20. Περὶ εὐχῶν.
21. Περὶ πομπῶν.
22. — 26. Περὶ ἐσθῶν καὶ τῶν ἵστοῖς ὁμοίων.

Τὰ ἱερατικά, βιβλία ἑξήκοντα ἑπτὰ τῶν παρ' αὐτοῖς Θεῶν καὶ τῆς ὅλης παιδείας τῶν ἱερέων.

27. — 36.

Τὰ ἰατρικά, βιβλία 5.

37. Περὶ τῆς ἑσώματου κατασκευῆς.
38. Περὶ νόσων.
39. Περὶ ὀργάνων.
40. Περὶ φαρμάκων.
41. Περὶ ὀφθαλμῶν.
42. Περὶ τῶν γυναικίων.

VI. Jamblichus de Mysteriis Ægyptiorum sect. VIII. c. i. viginti millia librorum ab Hermete scripta refert ex testimonio Seleuci, vel ex Manethonis testimonio libros 36525. quæ est summa annorum quos 30. dynastiis Ægypti idem Manetho & vetus Chronicon apud Syncellum p. 51. tribuit, unde viro docto in mentem venit suspicari quod non libri intelligendi sint, sed orbium cælestium περίοδοι. Sed aliud omnino svident Jamblichi verba: Τὰς μὲν ἐν ὅλῃς ἀρχαῖς Ἑρμῆς ἐν ταῖς δισμυρίας βίβλοις, ὡς Σέλευκος ἀνεγράψατο, ἢ ταῖς τρισμυρίας τε καὶ ἑξακισχιλίας καὶ πεντακοσίας καὶ ἑκοσι πέντε, ὡς Μανέθως ἱστορεῖ, ἡλεως ἀνέδειξε τὰς δ' ἐπὶ τῶν κατὰ μέρος ἑσθῶν ἄλλοι ἄλλας διαβάλλοντες τῶν παλαιῶν πολλαχῶς διερμηνεύσαι. Jamblichus succinens Julius Firmicus, Mercurius Ægyptius, inquit, conscripserat vigintimillia voluminum de variis substantiis & principiis &

drinus sine dubio ille est, quem centenos de Diis libros scripsisse refert Svidas, Hermeticorum ejusdem argumenti voluminum [ut recte conjiciebat Galeus] Epitomen. Hunc Seleucum Theologum laudat Porphyrius libro *περί ἀποχῆς* secundo. Memoratur & Seleucus Magus Theodoro Meliteniote in præf. ad Astronomiam.

IX. Porro Jamblichus sect. VIII. cap. 6. ex Hermeticis libris profert dogma de duplici hominis anima, & cap. 4. *Σαλμηνιακά* memorat partem quandam exiguam *Ἑρμαϊκῶν Διατάξεων*, sive observationum Hermetis Astrologiarum. *Σαλμηνιακά* vocantur etiam apud Hephæstionem Thebanum, quam Salmasius p. 605. de annis Climactericis, genuinam esse lectionem putat, quod Persæ istac voce appellant commentaria, quibus continentur, quæ ad stellarum ortus & occasus pertinent & lunæ incrementa & decrementa, & ex his tempestatum prædictiones ab Astrologis fieri solitæ. In Epistola Porphyrii ad Anebonem Ægyptium quam refert Eusebius Lib. III. præparat. cap. 4. legitur ἐν τοῖς Ἀλμηνιακοῖς, quod notius vocabulum est Arabum, qui Perficam appellationem ita corruperunt, & Calendarium Almanach nominant. *Ἑρμαϊκῆς* illas *Διατάξεις* idem Salmasius putat esse inscriptas *Γενικά*. Sane in Hermetis *Γενικοῖς* *περί τῆς ἀποκαταστάσεως ζωῶν* de Decanis & similibus argumentis actum fuisse, ex Syncello & aliis *Γενικῶν* fragmentis apparet, quod non male convenit cum his quæ de *Ἑρμαϊκῆς Διατάξεσι* habet Porphyrius. Ὅσοι δὲ ἦν πλάνητας καὶ τὸν ζωδιακὸν ἦσαν δεκανῆς καὶ ἡροσκοπίες, καὶ ἦν λεγομένης κραταυῆς ἡγεμόνας ἀδιδάσασσι [male ἀδιδάσσει excusum in Jamblichio in edit. Galei p. 160.] τὰς μαρτυρίας τῶν ἀρχῶν Διανομῆς ἀναφαίνουσι. Mercurii *librum septem Planetarum* laudat Guilelmus Parisiensis part. 2. Opp. p. 232. *Γενικά* allegantur in libello qui exstat sub Hermetis nomine, & inscribitur *κλεις* ad Tatum, cum quo etiam habitus fuerunt οἱ γενικοί λόγοι, quorum Epitome esse, statim in limine, clavis ista dicitur. ἐπεὶ καὶ τῶν Γενικῶν λόγων τῶν πρὸς αὐτὸν (τὸν Τάτ) λελαλημένων ἐστὶν ἐπιτομή. [Lib. IV. edit. Patricii] ἢ κλεισας ἐν τοῖς γενικοῖς ὅτι ἀπὸ μιᾶς ψυχῆς ἦν πάντες ἅσαι αἱ ψυχῆς εἰσὶν &c. Idem locus affertur à Stobzo p. 128. Eclog. Physic. Citantur & *Γενικά* Hermetis in limine libelli VII. [edit. Patricii] ἐν τοῖς Γενικοῖς ὡς πατέρ, ἀινιγματώδης καὶ ἐπὶ λαυγῶς ἴφρασις *περί Θεότητος Διαλογόμου* κ. τ. λ. In fragmento Hermetis quod ex Schedis Stobzanis II. Vosii adducit Galeus ad Jamblichum p. 296. *Ἐπεὶ μοι ἐν τοῖς ἔμπροσθεν Γενικοῖς λόγοις ὑπέσχεθαι δηλώσαι περὶ τῶν ἑκακοντα ἕξ δεκανῶν*. Horum Decanorum nomina Ægyptiaca vide apud Salmasium libro de annis climactericis p. 610. seqq. *Γενικά* Hermetis porro laudat Georgius Syncellus p. 35. & 52. Scaliger ad Græca Eusebii p. 409. putat in Her-

Hermetis Γενικῶς [quī plures λόγοι fuerunt non unus liber] origines contentas fuisse [κοσμογονίαν Cudworthus p. 327.] ut prima pars libri Mosis dicitur ספר תולדות ספר בִּיבְלָה גֵנִיקָה : sic & per γενεάς digesta fuisse tempora à Manethone. Jacobus Goar ad Syncellum p. 12. generales Astrologiæ regulas complexos sive Genethliacos tractatus fuisse suspicatur. Sane ut ex epitome γενικῶν quam extare diximus recte colligunt Conringius & Galeus, in Genicis sive Genericis [ut vertit Patricius] agebat Hermes de principiis rerum generalibus, Deo, Intelligibili, Mente, mundi anima, natura, mundo, animali, homine & simul complectebatur principia Astrologica, Medica & Physica, Mysticaque, quæ argumenta junctim in libris Ægyptiacis tractata fuisse notat scriptor Anonymus scholiorum in Ptolemæi tetrabiblon p. 15. οἱ Αἰγύπτιοι ἐγκαιότες τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης ἀγνοίας, ἐκ ἰδία μὲν τὰ ἰατρικὰ σιωπάζον, ἰδία δὲ τὰ Ἀστρολογικὰ καὶ τὰ Τελεστικὰ, ἀλλ' ἅμα πάντα σιωπέγραψαν, ἵνα τὰ συγγενῆ καὶ ἐφεξῆς τεταγμένα εἰς καὶ ὁ αὐτὸς εἰδῶς μὴ πᾶσα τὴν ἀγνοίαν τῶν κοινῶν τῶν ἀντιστῆναι τοῖς ἐπιᾶσι μὴ δυνήσεται. Porro illa γενικά Hermetis notante eruditissimo Galeo Jamblichus περὶ ὅλων ἀρχῶν βιβλῆς vocat, sive ὅλας ἀρχαίς ab Hermete explicatas testatur, quo titulo Origenes, Porphyrius, Damascius aliique ussunt in scriptis ejusdem argumenti. Ut erat argumentum generale, ita & modus tractandi communis. Multa proponebant magis quam explicabant. Inde est quod ipse vel Pseudo Mercurius in aliis scriptis nonnulla ex γενικοῖς repetit & particularius tractat, velut in διαξοδικῶς quæ laudat Cyrillus. Dicta igitur sunt γενικά ad distinctionem τῶν μερικῶν quæ ab aliis post Hermetem scriptoribus pertractata idem Jamblichus innuit eodem loco sect. VIII. c. I. τὰς δ' ἐπὶ τῶν κατὰ μέρος ἐσῶν ἀρχαίς ἄλλοι ἄλλας διαβαλλόντες τῶν παλαιῶν πολλαχῆ διαρμηνεύουσι. Hoc plane sensu Ptolemæus in tetrabiblo περὶ τῶν καθόλου καὶ περὶ τῶν κατὰ μέρος agit Lib. II.

X. Flavius Sosipater Charisius laudat Hermetem ἐν τῷ κρυφίῳ λόγῳ. Adscribam locum ut emendandum esse conjicio, quia depravatus apud Charisium legitur Lib. II. Institutionum Grammaticarum pag. 213. edit. Putschii: *Eufu* [dicimus] *cum prioris aliquid perborrescimus*, quæ vox numquid Ægyptium καθός ducit? Nam ut Hermes ἐν τῷ κρυφίῳ λόγῳ scribit, υἱὸς ἐλέχθη σαπρὰ σπορά. Τὸ γὰρ ὑ σαπρὸν ἐστίν, τὸ δὲ ὄν ἐστὶν, καθότι τὸ γένος ἀνθρώπων ἐκ πυρὸς καὶ θανάτου σολῆς ἐγένετο. Numquid ergo posterior atas f litteram addidit, U pro y, u loquens, su loqui cepit, [sic Græci dicunt Φῦ Φῶ] cum antea sola u littera vituperatio videatur.

CAPUT

CAPUT XII.

De inventis Hermeti tributis. Litera è volatugrum. I. Grammatica. 2. Quia antrum Hermetis apud Orpheum? ibid. Eloquentia. 3. Arithmetica. 4. Leges. 5. Deorum cultus & sacrificia. 6. Geometria. 7. Hora diei & Astronomia & Astrologia. 9. Medicina. 10. Lyra septem chordarum. 11. Talorum & tesserarum ludus. 12. Palastra. 13. Obiter de Hermeti sive statuis Mercurialibus. Hermes Vius. ibid. Olea usus, & tollenonis. 14. Mercatura. 15. Varia hinc inde observationes. 16.

Inventa quoque Hermeti sive Thoyto Ægyptiorum tribuuntur haud pauca, & præstantissima.

I. *Litera** tum ab aliis tum à Mnasea apud Melampodem in Scholiis ineditis ad Dionysium Thracem. In aliis ad eundem Dionysium Scholiis MSS. *ἡμῶν δὲ Φασὶν τὰς χαρακτῆρας τῶν σοιχείων τῆς παρ' ἡμῶν ὑπὸ Ἑρμῆ ἐκ Φοίνικος Φύλλων γεγραμμένους καταπεμφθῆναι τῆς ἀνθρώπου, διὸ καὶ Φοινίκια λέγονται γράμματα.* Casiodorus Lib. VIII. Variar. Epist. 12. *Hæc primum, ut frequentior tradit opinio, Mercurius reparator artium multarum volatu Strymoniarum avium collegisse memoratur, [Alii hoc tribuunt Palamedi; unde grues aves Palamedis dicuntur Martiali Lib. XIII. Epigr. 75.] Nam & hodie grues qui classem conficiunt, alphabeti formas natura imbuente describunt, quas ordinem in decorum redigens vocalibus consonantibus congruenter admixtis, viam sensualem reperit, per quam alta petens penetralia prudentia mens possit velocissime pervenire.* De volatû literato. gruum videndus præ cæteris Jacobus Gaffarellus curiositatum inauditarum pag. 250, seq. Meminit & Martialis Lib. IX. Epigr. laudans nomen Earini dignissimum quod penna scribente grues ad sidera tollant. Ulysses quoque apud Philostratum in Heroicis ait non à Palamede sed à gruibus repetas literas.

II. *Ars Grammatica*, à Platone in Phædro ac Philebo, Tzetza Chiliad. V. hist. 26, aliisque quam plurimis. *Antrum Hermetis* apud Orpheum in *Ἰεμεῖς* idem Tzetza Chil. XII. hist. 431. exponit libros, sive scripta.

III. *Elo-*

* Athanasius Kircherus non dubitat etiam Hieroglyphicas Ægyptiorum literas ab Hermete fuisse repetas. Adi si placet Plutarchum IX. 3. sympol. De literis Alphabeti Græci & Copti cum Characterè Hermetico (ut putat) Zoographico collatis Vide eundem T. 3. Oedipi p. 47. seq.

III. *Eloquentia*, ** teste Diodoro Siculo Lib. I. cap. 16. Tzetza Chiliad. 6. hist. 89. &c. Unde passim audit Ἑρμῆς λόγιος, λόγιος πρῆξες, & ἡγεμών, Διὸς τὸ διδάσκει αὐτὸν τὴν Ἑρμηνείαν τῆς ἀνθρώπων. Legationum quoque ac pacificationum auctor ac repertor κηρυκίαις sive caducei, ut narrat Diodorus Sic. Lib. V. p. 341. unde κοινὸς Ἑρμῆς quod utrique parti profit. Etiam huc spectat quod viri eloquentes dicuntur Ἑρμαϊκῆ σκερὰ, quia de re notavi ad Eumapium. Tum proverbium, *Virga Mercuriali movere & excitare* apud Julianum Epist. 40. Ex Odyss. ē Paulus quoque Apostolus Lytrensibus Hermes audit, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦν ὁ ἡγούμενος τῶν λόγων. Actor. XIV. 12. Confer Tzetzam Chil. XII. hist. 429.

IV. *Numeri & Arithmetica*, ab eodem Platone in Phædro. Quaternarium maxime Hermeti sacrum fuisse notat Plutarchus IX. 3. symposiac.

V. *Leges*, teste iterum Platone in Protagora, Diodoro Sic. Lib. I. p. 94. Cicerone & Æliano Lib. XIV. Var. cap. 34. & Lib. XII. cap. 4. ubi perperam irrepsit nomen *Sesostri*, & νόματα vitiose in quibusdam excusum pro νόμιμα.

VI. *Deorum cultus & sacrificia*, ut est apud Diodorum Sic. Lib. I. c. 16. ejus locum laudat etiam Eusebius Lib. II. præparat. cap. 1.

VII. *Geometria* teste Platone in Phædro, cui succinens Plutarchus, πάσης, inquit, τῆς μετρήσιμης ἐκείνης Ἑρμῆς ὁ ἰβιακός. Et Diodorus Sic. Lib. V. p. 341. inter Hermetis reperta refert μέτρα καὶ σταθμά, pondera ac mensuras.

VIII. *Horæ diei, & duodecim annimenses*, Marius Victorinus in I. Rhetoricor. Ciceronis p. 151. *Quodam tempore Hermes Trismegistus cum esset in Ægypto, sacrum quoddam animal Serapi dicatum quod in toto die duodecies urinam fecisset pari semper interposito tempore, per duodecim horas diem divisum esse conjecit, & exinde hic horarum numerus custoditur.* Animal illud* Cynocephalum esse notavit ex Horapolline Lib. I. cap. 16. Pierius Lib. VI. Hieroglyph. c. 4. & Kircherus Tom: 2. Oedipi parte II. p. 43. & pag. 230. & 339. 19. Alii αἴλαρον, sive felem, ut ex Damascio observat Petavius Diss. VII. 8. ad Uranolog. De mensibus anni, quos Ægyptiis inventoribus tribuit Clemens

L

I. Strom.

** Plutarchus lib. quod Philosopho conversandum sit cum Principibus: ὅτι δύο λόγοι εἰσιν ὁ μὲν ἐν Διὶ δῶρον, ὁ δ' ἐν προφορᾷ Διόκτορος καὶ οργανικός. Idem postea queritur ἀμυσία καὶ ἀπειροκαλία τὸν κοινὸν Ἑρμῆν ἐμπόλαον καὶ ἑμιωδὸν γενέσθαι. Vide & Diodorum Sic. Lib. V. p. 232.

* Alioqui sacra ex animalibus Hermeti sunt Ibis avis, & scarabæorum genus μονόκερας. Vide Horum lib. I. c. 10. sed neutrum horum urinam reddit. Singulare quoque est quod de tauro Ægyptio lunæ sacro legas in scholiis Anonymi ad Ptolemæi tetrabiblon p. 2. ἦν δέ τι καὶ ἱερὸν ζῶον ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, ταῦτα ἀνακείμεθα τῇ θεῷ. ἡ σάβη συνήξαεν αὐτῇ καὶ συνεμείστο. Cæterum quare dies tributa sit in duodecim partes, rationem ex numeri commoditate reddit Galenus, Confer Hieron. Magi Misoellanea Lib. I. c. 15.

I. Strom. p. 306. & de duodecim partibus Zodiaci ab Hermete repertis tradit idem Kircherus T. 2. Oedipi part II. p. 152. 160. 165. T. 3. p. 172. 188. 206. 217. seq. 248. 263.

IX. *Astronomia & Astrologia.* Teste eodem Platone, & Firmico, ac Diodoro, quibus accedit Manilius Lib. I. 33.

*Tu Princeps, auctorque sacri Cylleus tanti,
Per te jam calum in terris, jam sidera nota.*

Strabo Lib. XVII. p. 816. de anni periodo & Astronomicis observationibus locutus, ἀναλυσάσι δέ, inquit, τῷ Ἑρμῇ πάσαν τὴν Ἰουδαίαν σέφειαν. Vide & Kircherum T. II. Oedipi part. 2. p. 145. seq.

X. *Medicina*, hanc enim ab Hermete dicitur didicisse Æsculapius quem pro artis iatricæ repertore haberi tritum est ac pervulgatum. De *Chemica* arte ab Hermete reperta vide Kircherum T. 2. Oedipi Ægypt. part. 2. p. 392. seq.

XI. *Musica*, teste Diodoro, qui φωνῶν harmonias & naturam ab Hermete primum observatas narrat.

Lyra, * quam ex testudine commentus est post Apollinis cum Marsya disputationem, teste Diodoro Siculo Lib. V. p. 342. licet aliter paulo Schol. Homeri Iliad. ó. 256 Schol. Nicandri Alexipharm. p. 86. b. edit. Aldinæ & Schol. Arati v. 269. Fuit autem lyra ab Hermete inventa septem Chordarum, λύρα ἀρχαίῳ ῥοπῶ βαρυίρα ἐπὶ τὰ χορδῶ, five ἐπὶ τῶν. Hæc enim quam Orpheo alii, alii Terpandro tribuunt, ad Hermetem veluti primum auctorem pridem refertur, teste Bryennio p. 362. Nicomacho Lib. II. init. aliisque etiam Alexandro Ætolo & Eratosthene apud Chalcidum p. 156. tum Hygino Lib. II. Poëtic. Astronom. cap. 7. Quibus omnibus antiquior Homerus, si modo is auctor, hymno in Mercurium ubi Chelyn ab eo inventam prolixè & eleganter describit, septem chordarum diserte meminit v. 51. confer Horatium Lib. III. Oda II. & Ovidium V. Fastor. 105. seq. Isidorus II. 21. Orig. antiquitus autem cithara septem chordis erat, unde Virgilius (Æneid. VI. 646.) septem discrimina vocum. Neq̄ obstat (imo confirmat potius) quod Diodorus ait Mercurium lyra à se repertæ tres chordas induxisse; confer Gisb. Cuperum ad ἀποδείξεις Homeri p. 43. sqq. Cum enim

anti-
* Lyra ex testudine factæ figura occurrit passim, ut apud Kircherum T. 2. Musurgicæ p. 185. Lyram & citharam promiscue sumi apud veteres, notatum Clariff. Perizonio ad Ælian. lib. III. Variar. c. 32. & lib. XIV. c. 23. Ottoni item Sperlingio ad nuntium Furia Sabinae Tranquillinae conjugis Gordiani III. Imp. Cæterum distingvendus est chordarum numerus à numero tonorum, etsi hæc sæpe confunduntur. Enim vero una Chorda in quibusdam saltem citharis ad hoc comparatis diversimode tacta plures potuit dare tonos. Sic Terpandro λύραν τριχορδον tribuit Plutarchus de Musica p. 1137. cum ἐπὶ τὰ τόνον ipse sibi vindicet in versibus quos laudat Strabo & alii, & ἐπὶ τὰ φθογγῶν vocat ipse Plutarchus p. 1141.

antiquissima lyra *duabus*, ** *tribus*, *quatuor* chordis instructa esset, Hermes tribus additis *septenarium* chordarum numerum implevit, quemadmodum Pythagoras addita una chorda *προσλαμβανομένη* reperit *οκτάχορδον*, quod iterum addita *ἐπτάχορδον* perfectum denique systema disdiapason chordis *quindecim* constans absolvit. In Chalcidensium Numis Apollo cernitur cum lyra *novem* aliâ *decem* nervorum apud Clar. Begerum p. 21. spicilegii Antiquitatis. Orpheo etiam lyra *septem*, ab aliis *novem* chordarum tribuitur ut notavi infra c. XX. num. 2. *Decimam & undecimam* chordam addidit Timotheus Milesius, teste Svida. De *decachordo* Jon Tragicus apud Euclidem & Bryennium:

Ἐν δεκάχορδῳ τὴν δεκαβάμονα τάξιν ἔχουσαν
 τὰς συμφωνίας ἀρμονίας τριόδους
 Πρὶν μὲν ὁ ἐπὶ ἄτονον ψάλλον Διὸς τέσσαρα πάντες
 Ἕλληνας ἀναίαν μῦσαν ἀειρομένοι,

Etiam instrumenta *quatuordecim & duodeviginti*, imo *duodeviginti*, *triginta* *quinque & quadraginta* nervorum, progressu temporum à veteribus fuisse adhibita docet If. Vossius de viribus rythmi p. 92. seq. Quod vero Diodorus addit Hermetem, cum tres chordas lyrae superinduceret, totidem anni *ώρας* esse imitatum, tenendum est, vetustissimas gentes annum in tres, non in quatuor partes divisisse, *** ut patet ex eodem Diodoro lib. I. c. 12. ubi ait Aërem vocari *Trisogeriam* quod ter in anno naturam mutet, vere, æstate, hyeme. Confer Kircherum T. 2. Oedipi parte II. p. 12. & Hieron. Aleandrum in expositione tabulae Heliacae p. 58. qui *tres Horas* ideo à veteribus dictas esse observat. Orpheus ad Jovem pro æstate ponit autumnum his verbis:

Σὸν μὲν ἕαρ λάμπει νέον ἀνθισσι πορφυρέοισι,
 Σὸς χειμῶν ψυχραῖσιν ἐπερχόμενῳ νεφέλασιν.
 Ἄς ποῖε βακχεύτας ἐρόμινῳ διενειμὲν ὀπώρας.

Satis vero ex jam dictis constat falli eos ex quorum sententia apud Boëthium lib. I. de Musica c. 20. *quadrachordi ad imitationem Musica mundana quæ ex quatuor constat elementis, Mercurius dicitur inventor*. Neque adeo fidem merentur omnia quæ de reliquis deinceps chordis habet idem Boëthius, etsi quæ de nona, decima & undecima tradit, bona fide repetiit à Nicomacho L. II. Harm. p. 35.

L 2

ubi

** *Διόχορδος & τριόχορδος* figuram vide apud Marium Merfennum de Instrumentis Harmonicis p. 38. 61. *τέτραχορδος* p. 46 & apud Laur. Begerum Thesauri Brandenb. T. I. p. 471.
 *** Idem sere de Abyssinis notat Jacobus Ludolfus Hist. Æthiop. lib. I. c. 5. De Germanis Tacitus c. 26. Vide & Æschylum in Prometheus vincto p. 31. edit. H. Steph. At Censorinus c. 19. auctor est ab Horo institutum esse annum trimestrem, eoque ver, æstatem, autumnum, hyemem *ώρας*, & annum *ώρον* dici & Græcos Annales *ώρας*, eorumque Scriptores *ωρογράφους*. De Hippocratis divisione Anni in septem partes *σενώρας* vide Hieron. Mercurialcm II. 3. Var. Lect.

ubi ad octavum decimum chordarum numerum perventum esse notat. *Quintam** vero chordam post Chorem Atys filius adjunxit, qui fuit Lydorum Rex, Hyagnis vero Phryx sextam his apposuit nervum. Sed septimus nervus à Terpandro Lesbio adjunctus est, secundum septem scilicet planetarum similitudinem — His octavum Samius (Pythagoras) adjunxit — Theophrastus autem Pieriotes ad gravio- rem partem unam addidit chordam, ut faceret totum Enneachordum, Hestius Colophonius decimam in gravio- rem partem cooptavit chordam, Timotheus vero Milesius undecimam. Minus etiam fidei tribuerim auctori fragmenti Censorino subjecti qui c. 12. ait lyram ab Apolline repertam habuisse tres intentiones, gravem mediam & acutam, quartam additam à Chrystemide, à Terpandro quintam, sextam denique & septimam à Timotheo. *Lyra* τριχορδή, τετραχορδή & επταχορδή imaginem videbis, ubi lubebit, apud Clarissimum Perizonium ad Ælian. p. 259. & in eruditissimi Ez. Spanhemii notis ad Callimachum p. 476. *Pentachordi* apud Laur. Begerum T. 1. Thesauri Brandenb. p. 265. *Decachordi* etiam & *Heptachordi*, duplici ἡχείῳ instructi apud I. Vossium de poematum cantu & viribus rythmi pag. 97. *Pentachordi* apud Merfennum de instrumentis Harmonicis p. 7. & 10.

XII. *Talorum & aliarum ludus* (παιγία τε καὶ κυβεία) teste Platone in Philebo & Phædro. De hisce ludis Cælius Calcagninus singulari libello, Delrio ad Senecz Herculem furem p. 242. sqq. Salmasius ad Vopiscum, Meursius in Græcia ludibunda, Souterius in Palamede & Thomas Hyde in libris duobus de ludis Orientalium.

XIII. *Palastra* aliaque exercitia ad ἐνεδυμίαν robur & decus corporis facientia, teste iterum Diodoro, Horatio, Tzetza Chil. XI. hist. 389. & antiquo scholiaste Homeri ad Odysl. π'. 471. & ψ'. 198. qui propterea *Hermas* sive statuas lapideas Mercuriales quadratas fieri solitas memorat, quod Mercurius dum inter homines ageret hæc quatuor præclara reperisset, *Literas, Musicam, ** palastram & Geometriam*. Aliam causam reddit Svidas, quod nempe Mercurius esset λόγος καὶ ἀληθείας ἑφορῶν. Videant itaque qui mendaciorum, fraudum furtorumque architectum faciunt. Cæterum de *Hermis* illis sive statuis ἀγάλωφους è lapide vel ligno faciem *Hermetis* à fronte retroque referentibus, sed desinentibus in epistylum quadrangulare, quas in viis, in vestibulis ædium, in gymnasiis veteres collocabant, vide sis Plutarchum in extremo libri an senibus gerenda Resp. p. 797. Apostolium IX. II. proverb. Schol. Luciani T. 2. p. 14. & 50. seq. Langbærnium ad Longinum p. 30. edit. Tollii, Hieron. Aleandrum in tabulæ *Heliacæ* ex-

plica-

* Apud Begerum p. 93. spicilegii statua Apollinis cum lyra quinque chordis instructa. Pollux lib. IV. c. 9. Pentachordum ait esse inventum Scytharum.

** Apud Græcos *Theus* à *Minerva* edoctus *παλαιστικῆς* inventor celebratur. Vide *Meursium* in *Theo* c. 7. T. 10. *Antiquitat. Græcar.* p. 103.

plicatione, Menagium p. 223. ad Demetrium Phalereum Laërtii, Kircherum T. I. Oedipi Ægypt. p. 388. 390. sqq. T. 3. p. 511. Johannem Nicolai libello singulari de hoc argumento Lipsiæ 1687. 12mo edito, & quem primo nominare loco debebam Nicolaum Bergierium virum doctissimum libro quarto de publicis & militaribus Imperii Romani Viis cap. 43. & elegantissimi Henninii notas ad Bergierium. Mercurius etiam dictus *Vius* in veteri Epigrammate, à viis nempe, ut ad Manilium notat præstantissimus Huetius.

XIV. *Olea usus*. teste Diodoro, & *auri*, Chron. Paschale p. 44. seq.

XV. *Tollenonen* sive instrumentum ingentibus ponderibus in altum tollendis idoneum ab Hermete inventum memorat Hero Byzantinus in Mechanicis. Idem Instrumentum in veteri obelisco Ægyptiaco observare sibi videtur Kircherus T. 3. Oedipi p. 173.

XVI. *Mercatura* quoque & *fursum* inter Mercurii artes vulgo refertur, ut à Diodoro Siculo lib. V. p. 341. à Tzetzæ Chil. XI. hist. 389. & aliis. Confer si placet Scholiasten Homeri ad Iliad. s. 385. & ó 256.

XVII. *Textoria & lanificium*. Tertull. c. 3. de pallio.

CAPUT XIII.

Hesiodus utrum Homerum ætate præcesserit, dūquisitum. 1. Hori sive Orus. Scripta Hori, Osvidi & Isidi tributa. 2. Hori Apollinis Hieroglyphica. Philippus interpres Græcus. 3. Auctor non videtur esse Hori Apollo Grammaticus qui sub Theodosio vixit. 4. Nomen Hori Apollinis compositum è duobus nominibus Deorum, quod frequens apud Ægyptios fuisse ostenditur variis exemplis. Hori Apollus nomen nibili. 5. Hieroglyphicorum Hori Apollinis editiones. 6. Varii recentiores scriptores Hieroglyphicam veterum Ægyptiorum literaturam illustrantes. 7. Plures Hori. Liber de polysemis dictionibus sub Hori nomine. 8.

I.

HESIODUS à multis jam olim antiquior habitus fuit Homero, ita enim senserunt L. Accius Poëta Latinus, & Ephorus Græcus historię scriptor apud Gellium lib. III. cap. II. Idem confirmat marmor Arundelianum quod triginta minimum annis Hesiodum Homero antiquiorem facit & Nicocles Grammaticus * qui ait primum omnium Hesiodum etiam ante Homerum *ῥαψωδῆσαι*. Confer Jul. Cæs. Scaligerum p. 101. Poëtices, cui He-

L 3

fio-

* Schol. Pindari Nemeonic. Od. 2.

præter Scaligerum ad Euseb. & Epistola centesima, vidit in sua Dionis editione Isaacus Casaubonus. Hori Assyriorum Regis inventum ebrietati arcendæ medicamentum, laudat Plinius Lib. XXX. cap. 15.

III. Exstant & sub Hori Apollinis nomine duo libelli de Hieroglyphicis Ægyptiorum, quos hoc titulo primus Græce edidit Aldus Anno 1505. fol. cum Phornuto, Palæphato, Heraclidis Pontici allegoriis Homericis, proverbiiis Tarrhazi & Didymi, fabulisque Æsopi, Gabriz & aliorum: Ὡς Απόλλων Ὁ Νειλῶς ἱερογλυφικὰ ἀ ἐξηνεγκε μὲν αὐτὸς Ἀιγυπτία Φωνή, μετέφρασε δὲ Φίλιππος εἰς τὴν ἑλλάδα γλώσσαν. Et iterum: Ὡς Απόλλων Ὁ Νειλῶς. τῆς τῶν παρ' Ἀιγυπτίοις ἱερογλυφικῶν γραμμάτων Ἑρμηνείας βιβλίον δεύτερον. Quis fuerit iste *Philippus* qui Horum ex Ægyptiaco Græce transtulerit, vel ut ait Pierius Valerianus lib. XVII. Hieroglyph. cap. 4. fragmenta quædam ex hieroglyphico literarum Ægyptiacarum interprete cui Horapollinem nomen faciunt, satis curiose collegit & Græco sermone scripta posteritati commendaverit, non satis constat. Haud valde antiquum esse conjicias ex eo quod Græco-barbaris quædam vocibus utitur, ut Lib. II. cap. 94. ait grues excubias agere καὶ ὄρνιθων περὶ νύκτα quod ἐναλλάξ dixerat Aristoteles Lib. IX. hist. animal. cap. 4. Non magis autem liquet quis sit Horus ille Apollo. Nam Hæschelii sententiæ, quam plerique sequuntur, vix audeo subscribere. Hic quidem non dubitat eum ipsum esse *Horapollinem* Grammaticum Pehnebythitem quem Svidas ait sub Theodosio docuisse Alexandriæ primùm, deinde CPoli, & scripsisse *τεμνικὰ* seu de delubris & locis consecratis, tum commentarios in Sophoclem, Alcæum & Homerum. Sed nullam Hieroglyphicorum mentionem hic facit Svidas, & parum verifimilis * videtur conjectura ejusdem Hæschelii, Hieroglyphica quæ exstant suspicantis partem esse *τεμνικῶν*. Præterea Horus Apollo supponitur scripsisse Ægyptiacè, non Græce, ut Grammaticus iste Alexandrinus, cujus meminit etiam Stephanus Byz. in *Φινίβηθις*, qui Philosophum appellat, & Photius cod. CCLXXIV. p. 479. qui ejus *περὶ πατρῶν Ἀλεξανδρείας & δαίμων* memorat.

IV. Malim itaque per Horum istum intelligere *Horum* Ifidis filium, ex cujus scriptis antiquissimis Ægyptiaca lingua exaratis perhibeatur (vere an falso, non disputo) Philippus nescio quis non tam fidèlem versionem quam excerpta Græca, quæ habemus, concinnasse. Aut vero Apollonidem cognomento *Horapium*, ex cujus libro *Semenuibi* quædam

* Ambiguus hæret Vossius lib. I. Aristarchi cap. 41.

dam profert Theophilus Antiochenus lib. II. ad Autolyicum f. 85. Non
diversum porro istum putaverim ab Apollonio Ægyptio, qui memoratur
lib. III. f. 127. Reinesio autem cui liber Sementuthi, Chemicus argumenti
esse visus est Lib. III. Var. lect. p. 380. nolim assentiri, cum historica sint,
quæ utroque loco inde profert Theophilus.

V. Horus Apollo sive Horapollo est nomen ex duobus idem
significantibus concinnatum, qualia plura colligens Eustathius ad Iliad.
d. p. 332. ἐκ λαπίου καὶ τῶν τοιστῶν, inquit, ἔδὲ ὁ ἀραπόλλων, ἔ ἡ σύνθεσις
ἐκ τῆ ἀρῆ καὶ ἀπόλλων ἀ καὶ ἀμφὶ ἐπίθετα εἰσι φοιβεῖ. Nihil porro fre-
quentius esse Ægyptiis (urialis populis quoque, de quibus vide sis Reine-
sii Epist. ad Rupertum p. 655. seq. & Joh. Mollerum in Homonymosco-
pia p. 87. seq.) quam nomina Deorum sibi imponere & nomina propria
ex binorum nominibus Deorum compingere observat Henr. Valesius ad
Ammiani Lib. XIX. c. 12. qualia sunt Hermanubis apud Plutarchum de Isi-
de & Osiride p. 375. Serapammon & Heraclammon apud Vopiscum, Sa-
rapammon & Potammon Episcopi apud Athanas. Epist. ad solitariam vi-
tam degentes, Psenosiris & Pelammon apud eundem Apologia pro
fuga, T. I. p. 705. Hermammon in historia Eusebii lib. VII. c. 9. Cronam-
mon, cui librum suum inscripsit Paulus Alexandrinus, Garapammon me-
moratus Paulania I. Eliac. c. 21. p. 433. Apammon & Hermanubis apud
Gregorium in carminibus de vita sua, Phœbammon Sophista, cujus ἡ-
λια πρὸς ἀσημάτων ἑητορικῶν edita leguntur: Phœbammon & Nilammon
apud Sozomenum VIII. 19. & in Synesii atque Isidori Pelusiotæ Epistolis,
Hermapion * è cujus libro expositionem Inscriptionis Obelisci Ægyptii
in memoriam Regis Ramessis positi Græce describit Ammianus Marcelli-
nus XVII. 4. Quin Serapidis ipsius nomen quasi ex Osiride & Apide con-
flatum observat Sirmondus ad Sidonium p. 233. Pro Horo Apolline Hora-
pulum in MSto suo codice reperit Jacobus Schegkius, librarii potius vi-
tio, quam ex more recentium Græcorum, qui ut pro Moscho dicunt Mo-
schopulum, pro Xantho Xanthopulum sic pro Horo dicerent Horopu-
lum non Horapulum.

VI. Hieroglyphica Hori Græcè, ut dixi, vulgavit Aldus Ao. 1505.
fol. primus ** A. 1515. August. Vindel. Latine vertit Bernardinus Trebatius Vi-
centinus, cujus translationem Conradus Peutingerus Johanni Frobenio
excudendam concessit. Prodiit itaque Peutingero ab auctore inscripta

M

Basi-

* Hunc Hermapionem cum Apione quem Cymbalum mundi vocavit Tiberius Imp. & cum
Hermotele Tertulliani confundit Kircherus in propylæo Agonistico ante Oedipum Ægy-
ptiacum præfixo c. 1. & passim alibi præcipue T. 3. p. 250. ubi expositionem Obelisci ab
Ammiano allatam explodit, explodendus & ipse.

** Fallitur Garassius Doctrin. Curios. p. 1024. ubi affirmat Ori Hieroglyphicorum primum
interpretem fuisse Johannem Mercerum Paris. 1548.

Basileæ 1518. 4to. separatim, & 1534. 8vo cum Augustini Niphi libris II. de auguriis, postea Lugd. 1542. 8vo & ad calcem hieroglyphicorum Pierii Valeriani Francof. 1678. 4to. Græcis etiam addita prodierat Paris. 1521. 8vo. *Calius præterea Calcagninus* vir doctissimus Lib. II. Epistolicarum quæst. Epist. I. testatur se Hori hieroglyphica Latine vertisse & commentario illustrasse, eodemque in loco veluti compendium quoddam breve Hieroglyphicorum Hori exhibet. Versio autem illa una cum commentariis nunquam lucem adspexit quod sciam, etsi Calcagnini de rebus Ægyptiacis commentatio inter alia ipsius scripta edita est Basileæ 1544. fol. Transtulit & Horum *Philippus Phasianinus* Bononiensis, cui codicem non malum fuisse ait Hæschelius. Græca idem *David Hæschelii* fide codicis Msti Augustani emendavit, supplevit & cum Bernardini (non Joh. Merceri ut habet Labbeus in mantissa antiquariæ supellectilis) versione, notis suis & Merceri edidit Augustæ Vindel. 1595. atque iterum 1605. 4to.

Cum eadem versione & *Joh. Merceri* notis prodierant Paris. 1551. 8vo. apud Christianum Wechelium; Præterea Græce & Latine cum commentario non magni momenti ad Lib. I. exstant ad calcem Hieroglyphicorum Pierii edit. Lugd. 1626. fol. *Nicolas Cassini* Polyhistori Symbolico præmittuntur itidem Græce & Latine ex Hæschelii editione, additis ejusdem Cassini notis & observationibus Paris. 1618. 4. *Gallice* & Latine una cum iconibus sive imagunculis prodire, ibidem 1574. 4to.

VII. In Hieroglyphicis Ægyptiorum illustrandis præter *Johannem Plerium Valerianum* sive Petrum Valerium Bellunensem, qui viginti quatuor annos in quinquaginta sex circiter commentariis libris hieroglyphicorum contexendis perisse sibi affirmat Lib. VI. cap. 22. magnam & invidiosam operam posuit *Athanasius Kircherus* in Oedipo Ægyptiaco, præcipue Tomi secundi classe I. * 3. 7. seqq. & Tomo integro tertio, tum alio in opere quod Obeliscum Pamphilum inscripsit, sed Davus sæpenumero videtur non Oedipus, adeo multæ ejus expositiones subnixæ sunt lubricis & incredulibus conjecturis, ut innui etiam supra c. XI. num. 3. Binorum librorum libris duodefexaginta Pierianis subjectorum auctorem serunt *Cælius Augustinus Curionem*, quibus in Lugdunensi Ao. 1626. & Francofurtensi Ao. 1678. editione adnexa sunt Collectanea Hierogly-

* Classem tertiam tomi secundi inscripsit *Sphynxem Mystagogam*.

roglyphica sex libris undiqve digesta sub titulis ordine Alphabetico dispositis, nescio quo auctore, ** Sunt & in manibus eruditorum hominum *Laurentii Pignorii* & *Johannis Macarii*, *Chisletii*que scripta quibus lucem arcanis quibusdam & obscuris Ægyptiorum literis & figuris afferre conati sunt, e quibus Pignorius in expositione Mense Iliacæ p. 44. non diffitetur Horapollinis nostri auctoritatem magnam apud se fuisse. Utinam vero in lucem prodissent *Jacobi Vindeti* Angli observationes quas ad Plutarchi librum de Iside & Osiride vir doctus conscripserat, Kircheroque opposuerat, ut ipse testatur Lib. de vita functorum statu p. 17. Denique *Jacobus Masenius* in speculo imaginum veritatis occultæ libro & capite sexto Hieroglyphica Hori Apollinis brevi epitome complectitur, & hinc inde illustrat.

VIII. Fuere & præter supra nominatos, alii plurimi olim Hori nomine, * ut Horus Cynicus, quem loquentem inducit in Saturnalibus Macrobius, Hor sive Horus Episcopus Origenista apud Hieronymum ad Ctesiphontem contra Pelagianos. Orus quem laudat Stephanus Byzantinus in Ἀσπύα. Alius item Horus sive Orus sive Orion Grammaticus Milesius, & alter Thebanus, & tertius Alexandrinus, de quibus Sylburgius ad Etymologicum Magnum. Nescio utri ex his tribuenda quæ sub Ori nomine exstant de *polysemis dictionibus* in codice Regis Galliæ 604. His adde Horum Mendesium juniorem Medicum cujus meminit Galenus Lib. II. de antidotis cap. 7. et si Daniel Clericus in historia Medicinæ parte 3. Lib. II. c. 1. p. 69. suspicatur *Bolum* forte Mendesium (Medicum Democriteum Theophrasto juniorem) esse rescribendum, de quo **intra Libro II. cap. II. Fuit & Horapollo alius, Philosophus sub Zenone Imp. cujus meminit Svidas, locum de eo produçens ni fallor è Damascio in vita Isidori.**

** Excerpta ex Chætemonis ἱερογλυφικῶν evoluisse se refert Erasmus in Adagio *sestina lens.*

* De Horo Valentinianorum vide Epiphan. hæres. XXXI c. 15. Nempe Christus ipse erat ὁροϗ & ὁροθῆτης. *ibid.* c. 7.

CAPUT XIV.

De Hostane Mago & scriptis ei tributis. Plures hoc nomine. 1. Hyfaspes itidem Magus, num dversus a Dario Rege, Xerxis Patre. 2. Vaticinia Hyfaspis commendata à Christianis Scriptoribus ex Apocrypha Apostoli Petri prædicatione, 3. Jambe, & Jmube. 4. Isatis sive Isis & scripta ad eam relata. 5. Mensa Isiaca. 6. Lini tres. Thremodia Ægyptiis Μαρίως Græcis λινῶ. 7. Varia scripta sub Lini nomine à veteribus memorata, & ex iis fragmenta quedam. 8.

I.

HOSTANES seu ut alii *Ostanes* vel ut apud Herodotum Lib. III. id nomen scribitur, & apud Theodorum Meliteniotam præfatione in Astronomiam, *Ostanes*, Magus, Zoroastris * præceptor fuisse, adeoque Homerum ætate superasse nonnullis est existimatus. Magum antiquissimum multi memorant, Apuleius in Apologia, Tatianus, Tertullianus de anima cap. 57. Arnobius Lib. I. Cyprianus de idolorum vanitate, Minucius Felix in Octavio, Augustinus Lib. VI. contra Donatistas c. 44. Lutatius ad I. Thebaidos, v. 710. & alii. Plinius Lib. XXX. cap. 1. Homero juniorem testatur his verbis: *Primus quod exstet ut equidem invenio, de Magia commentatus Ostbanes, Xerxem Regem Persarum bello quod in Græcia insulis comitatus, ac velut semina artis portentosa sparsisse obiter infecto quacunqve commoverat mundo. Hic maxime ad rabiem, non aviditatem modo scientie ejus Græcorum populos egit.* Meminit & Plutarchus de defectu oraculorum. Et Jamblichus in Theologumenis Arithmeticæ ex Nicomacho Geraseno p. 47. *Και βαθυλωνίων οι δοκιμώτατον και Οσανης η ζωωιάσης αγέλας Κυρίως καλῶσι τὰς αστρεικὰς σφαιρας.* Mox alterum præterea Hostanem Plinius memorat, qui *Alexandri M. ætate non levem auctoritatem addiderit Magicae professioni:* & Laërtius in præmio integram refert Magorum successionem quos *Οσανας* vocat multitudinis numero, & Svidas: *Οσαναι*, inquit, *ἔτοι πρῶτην ἑσθὴν πύρρας μάγοι ἐλέγοντο*, quam in sententiam scholion græcum se in MStis Tatiani codicibus reperisse testatur Gesnerus. Astrorum quoque cognitionem à Zoroastre & post hunc ab Ostane primum excultam tradit Svidas in *Ἀστρονομία*. Librum de arte Chemica inter antiquos Persarum libros sub Ostanis Magi & Philosophi qui Zoroastris præceptor fuerit, nomine ferri, testatur Thomas Hyde in præf. ad librum de religione veterum Persarum. Sed

& in

* Ex Ægypto in Persiam venisse videtur, nec fuisse præceptor primi Zoroastris Nino *εὐγαλίας* sed alterius Persæ vel ne hujus quidem fortassis: nam ut Plinius, *diligentiores paulo ante hunc ponunt Zoroastrem.*

& inter Græcos libros Chemicos Hofanis nomen occurrit, ut docet Reinesius p. 175. Var. Lect. & in Catalogis MStorum Lambecius, Labbeus, Du Fresnius. Apud Syncellum p. 248. & in Scaligeri Eusebio p. 52. hæc legas, quibus nullam fidem habent Scaliger in notis, & Bochartus Geographiz sacrz p. 235. ἀμαρτυροῦντες ἄβελήτους φυσικοὺς φιλοσόφους ἡμαρτωνοὺς ἐν Αἰγύπτῳ μαθητὰς τοῦ Ὁσίου τοῦ Μιθριταίου ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ τῶν τρικλῆτων Περσῶν ἀρχῶν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Μεμφως ἐν ἄλλοις ἱεροῖσι καὶ φιλοσόφοις, ἐν οἷς ἦν καὶ Μαρία τις Ἑβραία σοφὴ, καὶ Παρμῆνης, σιαυθραῖα ἀειχρυσῶ καὶ ἀργυρῶ καὶ λίθων καὶ πνεύματων λογίς. ἀπρόκητος δὲ καὶ Μαρία ἐπιπρόθυμος παρ' Ὁσίου, ὡς πολλὰς καὶ σοφὰς ἀνθρώποις κρύπτει τῆν τέχνην. Παρμῆνης δὲ κατέγνωσαν ἀφθόνως γράψαντες. Supposititium Hofanis de Maria oraculum ex MSto codice sexcentorum annorum Græce edidit Clarissimus vir Rich. Bentley in Epistola Malalæ subiecta p. 10. Hofanis Oratorichum laudat Eusebius libro præparationis Evangelicæ primo extremo.

II. HYDASPES, HISTASPES sive potius HYSTASPES, (ita enim scribendum docuit Theodorus Canterus Lib. II. c. 19. Var. lect.) Magus & vates habitus antiquissimus, utpote qui multo antequam Trojana gens conderetur, præfatus esse dicitur sublatum iri ex orbe imperium nomenque Romanum, ut refert Lactantius Lib. VII. cap. 15. & à Persis existimatus æqualis fuisse Zoroastri, ut docet Agathias Lib. II. p. 58 qui tamen addit incertum esse quis demum sit ille Hystaspes. Alii enim eundem faciunt longe juniorem Homero, Darii Regis patrem, de quo Herodotus Lib. I. cap. 209. Sed errant saltim in eo, quod Regem * faciunt & ipsum, ut Ammianus Marcellinus Lib. XXIII. p. 374. Lactantius autem qui longe vetustiorum Darii parente habuit, antiquissimum Medorum Regem appellat, nescio quam vere. Machagistæ sive Magiæ post Zoroastrem præcipuus auctor traditur, qui, si credimus Ammiano, cum superioris Indiæ secretum fidentius penetraret, ad nemorosam quandam venerat solitudinem, cujus tranquillæ silentiis præcella Brachmanorum ingenia potiuntur: eorumque monitu rationes mundani motus & siderum purasque sacrorum ritus, quantum colligere potuit eruditus ex his quæ didicit aliqua sensibus Magorum insudit, quæ illi, cum disciplinæ præsentendi futura per suam quisque progeniem posteris ætâibus tradunt. Sed & Darius Rex sepulchro suo inscribi iussit ὅτι μαγικῶν γένοιτο διδασκάλος, sive quod Magica & ipse docuisset, teste

M 3

Por-

* Ex Thoma Hydeo de religione veterum Persarum cap. 23. quod est de Guhraspe sive Hystaspe, apparet hunc Hystaspem Magum à Persis scriptoribus eundem haberi cum ipso Dario Xerxis Patre, & sub ejus regno fuisse etiam Zerdusht sive Zoroastrem, novæ apud Persas religionis institutorem, cujus præceptor Hofanes de quo jam dixi.

Porphyrio Lib. IV. *περὶ ἀποχῆς*, ut vel hoc nomine probabile multis fuerit Hystaspen illum celebrem Magum non diversum fuisse à Darii parente, quod & Thomæ Stanlejo placuit lib. II. *Philosophiz Orientalis cap. 2.*

III. Quæviscunqve vero fuerit iste Hystaspes, ejus vaticinia non modò à Lactantio laudantur, sed & Justino Martyre Apologia prima, (quæ secunda vulgo audit) duobus locis, quorum unus exstat f. 66. *Σίβυλλα δὲ καὶ Ἰσάσπης γενέσθαι τῶν Φθασίων ἀνάλωσιν διὰ πυρὸς ἔφασαν.* Ubi clarissimus Gravius eum putat præ oculis habuisse Apocrypham Petri Apostoli prædicationem, quam mox è Clemente Alex. memorabo. Alter locus Justini exstat f. 82. ubi ait malorum dæmonum opera effectum esse, ut mortis supplicium constitueretur adversus librorum Hystaspis aut Sibyllæ aut Prophetarum lectores. Denique Clemens Alex. Lib. VI. *Stromatum p. 636.* ex Apocrypha Petri prædicatione testatur Paulum ipsum Apostolum Sibyllinorum & Hystaspis lectionem commendasse. *Δηλώσει πρὸς τῷ Πέτρῳ κηρύγματι ὁ Ἀπόστολος λέγων Παῦλος. Δάβει καὶ τὰς Ἑλληνικὰς βίβλους, ἐπίγνωτε Σίβυλλαν, ὡς δηλοῖ ἓνα θεὸν καὶ τὰ μέλλοντα ἰσσεῖν, καὶ τὸν Ἰσάσπην λαβόντες ἀνάγνωτε καὶ εὐερέσιτε πολλῶν τηλαυγέστερον καὶ σαφέστερον γεγραμμένον τὸν ἕν τῷ θεῷ.* Quamvis enim Cotelerius non Pauli hæc, sed Clementis verba esse contendit, & illa ὁ Ἀπόστολος λέγων Παῦλος ad præcedentia apud Clementem referri debere putat, in judicio de Epistola secunda Clementis Romani f. 182. tamen verisimiliorem esse communem aliorum sententiam, qui hæc ex Apocrypho nescio quo libro tanquam Pauli verba à Clemente Alex. laudari existimant, probavit Beveregius in codice canonum vindicato part. I. cap. 141 §. 7. * Cæterum Davidi Blondello Lib. I. de Sibyllis cap. 5. & 26. Petro Petito Lib. III. de Sibylla cap. 17. absurdum videtur, quod Paulus Apostolus Hystaspis & Sibyllinorum lectionem commendaverit, quasi debuerit omnia in illis scriptis probare qui veritatem de uno Deo in iis agnoscendam gentibus prædicavit. Contra plurimum illi testimoniò tribuunt Baronius apparat. n. 18. Montacutius in *Analectis p. 143*, & qui idem prope liber est in Apparatu p. 134. Isaacus Vossius in responsione ad iteratas Simonii objectiones p. 368. & de Sibyllinis Oraculis c. 6. Joh. Ernestus Grabe T. I. *Spicilegii Patrum p. 66.* Nihilofecius cum certum sit scriptores Christianos illius ætatis passim ad incertas Apocryphas scripturas provocare, præcipue Clemens Alexandrinus non raro illas advocet, haud miror adeo traditionem istam Casaubono Exercitat. I. sect. 10. nulla fide dignam visam fuisse.

IV. JAM-

* Dixi etiam de hoc loco in Codice Apocrypho N. T. p. 797.

IV. JAMBE Poëtria quoque hoc loco non praterenda, propter hæc quæ de illa legis in Scholius ad Euripidis Orestem v. 962. *Ἰάμβη τις δὲ λητὴς Μοταίρας, ἀθυροῦσαν τὴν θεογόωσα, γελοιοῦσας λόγους καὶ σκώμματα ἢ τινὰ ἐλεγείῳ πρὸς τὸ γελάσαι τὴν θεόν. Ἦσαν δὲ τὰ εἴματα, ἀπὲρ αὐτῆ πρώτον εἶπεν, Ἰαμβικῶν μέτρῳ ρυθμηθεῖσα. Ἰάμβη δὲ θυγάτηρ Ἠχῆος καὶ τῶ Πανός, θεῶσα δὲ τὸ γένεον.* De IMUTHE Asclepii Matre eiqve tributis libris mentionem jam feci supra cap. X. §. II.

V. ISATIDEM nescio quam inter scriptores ante Homerum refert, quem supra nominavi, Tatianus, & è Tatiano Eusebius Lib. X. præpar. Certe illius vix abbi mentio occurrit, unde sunt qui pro Isatide legunt *Isidem*, ut intelligatur mater Hori, à qua filius edoctum se non diffitetur, quem admodum Isis in Epitaphio testatur se edoctam ab Hermete, ut ex Diodoro Siculo cum de Hermetis scriptis agerem* observavi. *Μέλη* ad suam usque ætatem in Ægypto usitata *Isidos ποιήματα* esse testatur Plato Lib. II. de legibus, quem locum non de carminibus sed modulis Musicis intelligendum esse, quæ apud Platonem præcedunt svadent. *Isidis* sacra Romæ perlata refert in Caracalla Spartianus. Svevis celebrata, Tacitus c. 9. de moribus Germanorum. Sibylla. Libro V. p. 557. edit. Gallæ se vocat *Ἰσίδος γυναικὴν* five familiarum: Libro Ori & *Isidos* memoravi etiam supra c. XIII. n. 2.

VI. De mensa *Isiaca* cujus Archetypum hodie exstat Taurini in palatio Celsissimi Sabaudiz Ducis, præter Kircherum T. 2. Oedipi & Pignorium videndus Wagenheilus libro de Norimberga p. 82. seq. & in libro Germanice edito de institutione Principis juvenis à studiis literarum abhorrentis p. 226. sq. Neque improbaverim sententiam Olai Rudbeckii, qui part. 2. Atlanticæ c. II. contendit mensa *Isiaca* nihil aliud contineri quam figuras duodecim anni mensium. Sane testari possum eandem conjecturam mihi antequam Rudbeckium inspicerem in mentem venisse. Nec dubito facilius eam probatum iri viris doctis, quam Kircheri triades vel quod Joh. Fridericus** Herwartus ab Hohenburg in admirandis Ethnicæ Theologiz Mysteriis, Monachii Ao. 1626. 4to editis contendit non mensam *Isiacam* tantum, sed multis aliis quoque abstrusis figuris fabulisque, *magnetis* pyxidibusque nauticæ naturam & admirandos effectus & usum in navigatione à veteribus adumbratos fuisse.

VII. LINI nomine tres antiquissimi fuisse perhibentur, unus Chalcidensis, Psamathes & Mercurii vel Apollinis & Terpsichores five ut Pausanias auctor est Uranies & Amphimari filius (vide Menagium ad Laërt. Lib. I. sect. 4.) alter Ismenii, Thebanus, & tertius Linus Narcissus quem addit

* Supra cap. VII. num. 5.

** Explodit Herwartum Kircherus ipse T. 3. p. 255.

addit Eustathius ad Iliad. Σ. p. 1223. In primum ab Apolline ut ferunt vel ab Hercule, ut habet Ælianus III. 32. Var. (quod Chordæ usum vice filorum è lino in cithara primus docuisset) interemptum ac sepultum Thebis ferèbatur olim solennis * threnodia Ægyptiis *Μανέρως*, Græcis *Λίνου* dicta; & in Phœnice etiam, Cypro & aliis locis decantata, cujus post Homerum Iliad. Σ. v. 570. meminerunt Herodotus L. II. c. 79. Pausanias p. 766. Athenæus Lib. XIV. p. 619. Svidas & alii. Eustathius: *Λίνου εἶδος ὡδῆς κατὰ Λαίονα ἀρχοῦ ἢ ὕμνου, ὡς καὶ ὁ Πάριος καὶ ὁ Διὸς ἀμφοτέρωθεν. ὠνομασται δὲ Λίνου τὸ ταύτων ὠδῆκος εἶδος ἢ ὡς μετὰ Λίνου ἦτοι χοροδῆς ἀδόξου* (conf. E. Spanhemium ad Callimachum p. 466. (sq.) *ἢ ἀπὸ τινος Λίνου ἀνδρός ἤρωτος. φασὶ γάρ οἱ παλαιοὶ ποιημάτων ἵε ἐπὶ τῷ Λίνῳ εἶναι, ὃ Σφαίρα μὲν καλεῖται, εἰς Ὀρφέα δὲ ἀναφέρειται. Φιλόχορος δὲ ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναρεθῆναι τὸν Λίνον φησὶ διότι πρῶτος τὸν λίνον καταλύσας χοροδῆ ἐχρησάτο εἰς Μυσηκῆς ὄργανον. Ἐτάφη δὲ ἐν Θήβαις, καὶ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν ποιητῶν θρηνώδῃσιν ἀπαρχαῖς.* Hefiodus:

*Οὐρανίη δ' ἄρ' ἔτικτε Λίνον πολυηραῖον ἕον.
Ὀν δὴ ὅσοι βροτοὶ εἰσιν αἰεδοὶ καὶ κωθαρῖσαι,
Πάντες μὲν θρηνώσιν ἐν εἰλαπίνας τε χοροῖς τε,
Ἀρχόμενοι δὲ Λίνον καὶ λήγοντες καλέωσι.*

Pamphi sive Pamphoi threnum in Lini funus, quem ob miserum casum *οιτόλιον* vocavit, memorat Pausanias Bœoticis p. 767. Vetus Epigramma:

*Ὡ Λίνε πάντῃ θεοῖσι τιμηθῆς, σοὶ γὰρ ἔδωκαν
Ἀθανάσιοι πρῶτον μέλιτος ἀνθρωποῖσιν αἰεδῶν.
Ἐν ποδὶ δεξιέρῳ, Μῦσας δὲ σε θρηνοῖσιν αὐταὶ
Μυροῖμοι μολπῆσιν ἐπὶ λίπες ἤλις ἀνγᾶς.*

Clarissimus Joh. Clericus ad Hefiodum p. 329. & ante eum Vossius de arte Poëtica cap. 13. sect. 3. observant ἢ Phœnicia lingua significare *ejulationem, gemitum*, sed hoc forte non obstat quominus à Lino illo celebri lessus iste nomen acceperit, ut diserte tradit Pausanias. Et observat ex Euripide Athenæus, *λίνον & ἄλλων* cantari solitum ἢ *μόνον ἐν πένθεισιν, ἀλλὰ καὶ ἐπ' εὐτυχῆ μολπῇ*. Pausanias addit Ægyptio nomine carmen illud dictum *Μανέρως*. Καλέωσι δὲ τὸ ἄσμα Αἰγυπτίοι τῇ ἐπιγρωμῶν Φωνῇ *Μανέρων*. Mentio hujus etiam apud Plutarchum Lib. de Iside & Osiride, p. 357. Svidam in *Μανέρως & περιμανῶς*, Theophilus Lib. II. ad Autolyicum p. 139. auctor est cultum qui Saturno deferebatur, ex quorundam sententia introductum esse à Lino quem *Λίνον* quoque vocatum refert. (forte *αἰλῶνον*.) Vide præterea si placet Nic. Loënssem X. 3. Epiphyllidum.

VIII.

* Poëtis quibusdam etiam Tragediæ argumentum præbuit Linus, ut Achæo Eretriensi, cujus *Λίνον* memorat Athenæus Lib. XV. Linum cum Zoroastre perperam confundit Phil. Cluverus Germaniæ Antiquæ p. 169

VIII. Apud Laërtium in proœmio Linus dicitur carmine scripsisse *κοσμογονίαν ἡλίῳ· καὶ σελήνης πορείαν καὶ ζώων καὶ καρπῶν γενέσεις*. Ad dicitur & initium poematis Lini quod ita se habet: *ἦν ποτέτοι χρόνῳ ἔτῳ ἐν ᾧ ἅμα πάντ' ἐπιφύκει*, & ex hoc Anaxagoram docuisse ὅτι *πάντα χρήματα γέγονεν ὁμῶς*. Pausanias tamen p. 767. disertè tradit Linum non istum modo sed & alterum juniorem Ismenii filium nihil scripsisse, vel saltem illorum scripta ætatem non tulisse. Et Origenes Lib. I. contra Celsum p. 14. *καὶ Λίνῳ μὲν ὃν προέταξεν ἐν οἷς ὠνόμασεν ὁ Κέλσῳ, ἔτε νόμοι ἔτε λόγοι Φέροισι, ἐπιστρέψαίης καὶ θεραπεύσαίης ἔθνη*. Verum à Sexto Empirico aliisque refertur inter eos, quos ante * Homerum carmina scripsisse fama fuerit, tum versus aliquot Lini producuntur ab Eusebio ac Stobæo quos habes etiam in Poësi Philosophica H. Stephani p. 112. sq. quibus adde versus duodecim è Lini *περὶ φύσεως κόσμου*, adductos à Stobæo Phys. tit. 13. Virgilius Ecloga IV. *Non te carminibus vincet nec Thracius Orpheus, Nec Linus*. Diodorus Siculus Lib. III. p. 140. ex Dionysio Mythologo refert Linum primum inventorem fuisse *ρυθμῶν καὶ μέλῳς*, primum literas à Cadmo è Phœnicia allatas Græcæ applicasse dialecto & nomina singulis imposuisse & characteres *ἀλφειπῶσαι*, quod & Svidas testatur, additque eum *μύσης λυρικῆς πρῶτον γενέσθαι ἡγεμόνα*. Diodorus porro memorat eundem poësi & cantu admirandum plures habuisse discipulos, sed in his celeberrimos tres: Herculem, Thamyrim & Orpheum, quorum Hercules cum disceret canere cithara, ingeniique tarditate disciplinam non caperet, & à Lino plagis castigatus esset, in iram effusus magistrum interfecit **, ut narrat etiam Pausanias, sed id alteri Lino juniiori Ismenii filio accidisse testatur. Herculem Lini discipulum notavit quoque Clemens Alexandrinus primo stromate p. 323. Orpheum & Linum primo loco inter septem Græciæ sapientes numerat Hippobotus apud Laërtium in Thalete. Eundem Linum addit Diodorus literis Græcis conscripsisse primi Dionysi sive Bacchi res gestas, aliasque mythologias commentariis complexum. Jamblichus cap. 28. de vita Pythagoræ affert duos versus, quos ait esse auspiciū *ἐπῶν* quæ Pythagoræi referebant *Ἰν* autorem Linum, etsi illa ex sua ipsorum schola prodierint, forte non ignorabant. Adscribam hos quoque, quia corrupti in editione Arcerii leguntur:

N

Ἐλπεῖ

* Apud Bochartum lib. I. Chanaan c. 23. ubi scriptores quosdam Homero antiquiores recenset, pro *Lycus Orpheus Musæus* legendum *Linus, Orpheus* &c. ceteri sphaalma illud servatum quoque in editione operum Bocharti Leusdeniana.

** Alios Magistrum suorum interfectores colligit Bonifacius XV. 10. Hist. Iudicæ.

Ἐλπεῖσθαι χρηὸν πάντ', ἐπεὶ ἐκ ἑσ' ἕδεν ἀέλπιον,
 ῥάδι' ἄρα πάντα θεῶν τελέεσθαι, καὶ ἀνήνυτον ἕδεν.

Damascius in opere inedito quod inscribitur ἀπορία καὶ λύσις περὶ τῶν πρώτων ἀρχῶν ἔχει γὰρ ἑστῶ ἐντὶ ἀλλὰ πάντα ἐν, οἷς Λίνος τε ἔλεγε καὶ Πυθαγόρας. Linus Theologum ἐν τῷ πρὸς ὑμέναιον δευτέρῳ Θεολογικῷ allegat auctor Theologumenon Arithmeticz & ipse Pythagoricus ubi de Heptade agit p. 51. Ad locum fragmenti Cenforino adjecti in quo Linus Iyram tribus tonis instructam ab Apolline parente accepisse dicitur, confer Cuperi ἀποθέωσιν Homericam p. 32. seq. Fuit & Linus quidam Historicus Oechaliota, Stephano Byzantio in Οἰχαλία & Eustathio ad Iliad. β. p. 226. memoratus, sed quem longe minorem suspicor. Philippi quidem Cluverii sententiam, qui in Germania antiqua Lib. I. cap. 24. p. 206. Linum illum veterem & Zoroastrem pariterque Adamum unum eundemque esse hominem conjicit, ut parum verisimilem prætereo, non minus quam eorum qui nullum unquam fuisse Linum arbitrantur, nec Musæum, nec Orpheum, quæ Vosii sententia est Lib. de arte Poëtica p. 78. Meminit Lini etiam Propertius Lib. II. Elegia 10.

Sed magis ut nostro stupescat Cynthiaversu.

Tunc ego sum Inachio notior arte Lino.

Ναυίλης σοφισμενον καὶ παντοίης σοφίης δάδαινατα celebrat Hesiodus apud Clementem I. Strom. p. 281. Chalcidius p. 220. Simul exponit ea quæ Orpheus, & Linus & Musæus de divinis potestatibus vaticinanti sunt, non quo delectaretur aut crederet, sed quod tanta esset auctoritas vaticinantium, ut iis adfuerantibus parcius credi non oporteret.

CAPUT XV.

De Melampode Amythæonis F. 1. Hesiodi Μελαμπεδία. ib. Alius junior Melampus scriptor μαντικῆς περὶ παλμῶν. Eiusdem fragmentum de navis olzaceis in corpore hominis, 2. Editiones. 3. Abi scriptores περὶ παλμῶν, Melampodes alii. 4.

I.

MELAMPUS Amythæonis filius augur & vates simulque Medicus felicissimus, quæ duo valde cognata esse observat Eustathius ad Iliad. α. p. 36. ab Homero, Theocrito III. 42. & aliis Poëtis & scriptoribus passim celebratur, ac proverbio locum dedit, ut res perceptu difficilis dicatur Melampode & Pollete indigere. Vide Marinum in vita Procli cap. 10. Synesium de insomniis p. 154. Svidam in Μελάμπος. Schol. Homer. ad Odyss. ο. 225. & λ. 289. ubi & de eo quod brutarum animantium voces intellexerit.

Bro-

Brodzum ad Anthologiam Epigrammatum Græcorum p. 529. & Gyraldum dialogo 2. de Poëtis, ubi & de Proeti filiabus furentibus elleboro à Melampode curatis, de qua re Epigramma Græcum exstat apud Vitruvium Lib. VIII. cap. 3. Proverbi etiam vice Chironem & Melampodem pro Medicis præstantissimis dixit Lactantius de mortibus persecutorum c. 33. cujus locum corruptum ex Georgicis Virgilii optime restituit elegantissimus Cuperus in ἀποθεώσεσσι Homeri p. 4. & in suis ad Lactantium notis. —

————— *Cessere Magistri Philyrides Chiron, Amythaoniusque Melampus.* Hesiodi μελαμπωδῖαν five in μάηη Melampodem carmen memorat Pausanias in Bœoticis p. 771. sq. Athenæus Lib. II. p. 40. & Lib. XI. p. 498. ubi laudat Hesiodum ἐν δευτέρῳ Μελαμπωδίας & Lib. XIII. p. 609. ubi tertii libri meminit, & Clemens Alex. Lib. VI. Stromatum p. 628. Eustathius ad Iliad. M. p. 858. & ad Odyss. O. p. 565. Jo. Tzetzes ad Lycophronem v. 682. 687. ubi plures versiculos affert ἐκ τῆς μελαμπωδίας ποιήσεως. Videndi etiam de Melampode Viri doctissimi Petrus Bælius in dictionario historico Critico editionis secundæ, & Daniel Clericus in historia Medicinæ Gallicæ scripta partis primæ libro I. cap. 9. ubi inter alia observat elleborum herbam à nostro Melampode dictam *Melampodium*. Diodoro Siculo teste Lib. I. f. 61. Melampus ab Ægyptiis in Græciam transtulit sancita Baccho sacra, fabulosas de Saturno & Τιτανομαχίαις narrationes καὶ τὸ σύνολον τὴν περὶ τὰ πάθη τῶν Θεῶν ἱστορίαν. Unde aliquid in literas misisse creditum olim, licet conjicere. Clemens I. protrept. p. 10. ait Melampodem ex Ægypto in Græciam transtulisse τὰς Δηῆς, Interpres (*Cereris*) ἐφορτὰς καὶ τὸ πινυμένον. Confer Herodotum Lib. II. cap. 49. Tertullianus Apologetico: *Orpheus Pieriæ, Musæus Athenis, Melampus Argis, Trophonius Bœotia, initiationibus homines obligaverunt.*

II. Exstat & hodie, sed longe junioris *Melampodis, qui sub Ptolemaeo Philadelpho vixit libellus qui inscribitur: μελάμπωδῶς ἱερογραμματεῖως περὶ παλαιῶν μαντικῆ πρὸς Πτολεμαῖον βασιλέα. Huic ex palpitationibus divinationi subjicitur breve de nævis oleaceis in corpore hominis five περὶ ἐλαιῶν ἐν σώματι fragmentum, sed cujus stylus Sylburgio videtur multo recentior phrasisque magis barbara. Divinationi ** è palpitationibus five salivationibus membrorum, cujus mentio apud Isidorum VIII. 9. Origg. & Augustinum II. 20. de doctrina Christiana, plurimum olim tribuisse veteres docent Casaubonus lection. Theocrit. p. 51. ad hæc verba

N 2

Idyl-

* Alius nescio sitne Melampus, quem præcepta symmetricarum scripsisse testatur Vitruvius præfat. libri VII.

** Alia est divinatio ex pulsibus Medicorum filiis familiaris, de qua ante Galenum scripserant Helixus quidam Ægimius, Archigenes, Agathinus, Alexander Herophileus cognominate Philalethes, & alii.

Idyllii HI. v. 37. ἄλλοταὶ ὀφθαλμὸς μὲν ὁ δεξιὸς ἀραγ' ἰδοῦσ' αὐτὰν. Cotelierius ad Patres Apostolicos T. I. edit. Clerici p. 413. Magius Lib. IV. Misc. c. 21. Bulengerus de omnibus Lib. IV. cap. 3. Gaulminus ad Eustathium de Ismenii & Ismenes amoribus p. 39. P. Possinus ad S. Nili narrationes p. 175. seq. & Tobias Guthberletus libro postumo de Saliis p. 11. seq. Melampus initio libelli plures se libros Ptolemæo obtulisse ex arcanis columnis descriptos & excerptos significat his verbis: Ὅσα μὲν ταῖς ἐμπροσθεν βίβλοις, κεράτισε βασιλεῦ Πτολεμαῖε συνέγραψα σοι ἐκ τῶν αὐτῶν ἡλῶν τὰ τεράσια σημεῖωσά μιν, καὶ τὰ σύμβολα συνέγραψα, ἐπεὶ ἔκκει καὶ νῦν ἀπίστευται μοι συγγράψασθαι σοι περὶ τῶν γιγνομένων παλμῶν ἐν τοῖς μέλεσι τῶν ἀνθρώπων &c. In libello ipso auctores laudat * Phemonoën, Ægyptios, & Antiphontem. Docet & inter alia quinam digiti quibus sacri sint Planetis. Melampodem ἐν τῷ περὶ τεράτων καὶ σημείων καὶ περὶ μῦθων laudat Artemidorus Onirocrit. III. cap. 28. Ex eodem libro videtur petatum quod ex Melampode affert Tzetzes ad Hesiodum p. 180. b. edit. Heinsii. Et si Tzetzes ibi inepte Melampodem istum Hesiodo antiquiorem facit. Quem admodum Ludovicus Septalius Mediolanensis in libro de nazvis sect. 2. præter rem existimavit Melampodem Homero Lib. XV. Odyssæe laudatum fuisse, cujus libellum sive partem libelli de nazvorum in quaque corporis parte significatione habemus.

III. *Μαντικήν περὶ παλμῶν* & de nazvis corporis, fragmentum, primus Græce edidit *Camillus Perusinus*, una cum Æliani variis historiis, Hætaclide de politiis, Polemonisque & Adamantii Physiognomonicis Romæ 1545. 4. Deinde *Fridericus Sylburgius* in luculenta sua Aristotelis editione Græca, Philosophi Physiognomonicis subjecit Francof. ap. Wecheli hæredes 1587. 4. In *latinam* linguam transtulit & una cum Meletio de natura hominis, Hippocrate de natura humana, Dioclis Carystii libello de sanitate tuenda & Polemonis Physiognomonicis edidit *Nicolaus Petreius* Corcyrazus Venet. 1552. 4to. Ante Petrejum *Augustinus** Niphus* ea quæ de saltibus tremoribusque quæ in hominum membris fiunt à Melampode scripta sunt, libro primo de auguriis capiti nono inseruerat, Basil. 1534. 8vo. Porro Græcè & Latine una cum Hieron. Cardani Metoposcopia edidit *Claudius Martiaus de Laurendiere* Paris. 1658. fol. *Gallice* una cum Adamantii libro transtulit & *Richelio Cardinali* inscripsit *Henricus de Boyvins du Vavrouis*, duodecim annorum puer. Paris. 1636. 8. *Germanicè* præterea red-

* Phimonem augurem vocat Augustinus Niphus lib. I. de auguriis cap. 9. Sed vide quæ infra dicimus in Phemonoë.

** Niphi liber occurrit etiam in Tomo quinto thesauri antiquitatum Romanarum Grævijani, ubi vide pag. 330. seq. Gallice vertit Antonius du Moulin, Lugd. 8. & Paris. 1566. 16.

redditus extat ad calcem trifolii Chiromantico-Physiognomici una cum Joh. Sigismundi Elsholtzii libro de symmetria corporis humani Norimb. 1695. 8vo.

IV. Scripserat & Posidonius quidam olim παλαμικὸν οἰωνισμὰς cuius meminit Svidas in παλαμικόν, & Ποσειδόνιον & οἰωνιστικόν, testatus præterea Sibyllam περὶ παλαμῶν scripsisse. Quod divinationis genus rejicitur in iis quæ habemus Sibyllinis Lib. III. p. 232. ubi pro ἡ παλαμῶν σημεῖα, in Codice Regis Galliæ legitur ἡ παλαμῶν οἰωνισμὰς teste Oploro. Vide & Justini quæst. XIX. ad Orthodox. Alius Melampus Grammaticus, cuius Scholia in Dionysium Thracem manu exarata extant in variis Bibliothecis, quemque laudat Tzetzes ad Lycophronem v. 31. Ne dicam de Melampode Ithagenis filio, quem inter Homeri majores refert Herodotus sive quis alius scriptor vetus in Poëtæ vita.

CAPUT XVI.

Melisander Milesius. 1. Mochus Sidonius. 2. Musæus Atheniensis. 3. Scripta ejus apud veteres memorata, itemq; obiter de Lafo Hermionensi. 4. Musæi à Mersio & aliis præter rem multiplicari. 5. Poëma longe junioris Poëta de amoribus Herus & Leandri. 6. Editiones. 7.

I.

MELISANDER MILESIUS ab Æliano Lib. XI. cap. 2. Variz historiz accensetur Poëtis qui Homerum ætate præcesserint, diciturque Lapitharum & Centaurorum pugnam scripsisse.

II. De MOCHO Sidonio Vide quæ dicimus infra in *Sanchoniabone*.

III. MUSÆUS Philosophus & ἐποποιός Atheniensis, Eumolpi secundi & * Selenes filius sive per Antiphemum nepos (diversæ enim jam olim de hoc fuere sententiæ, ut notatum Menagio ad Laërtii præf. sect. 3.) Orphei imitator (vide Pausaniam p. 813.) & discipulus (Syn-cell. p. 156.) fuisse fertur, quo sensu accipiendum putaverim, cum à Platone, Diodoro & aliis Orphei filius appellatur, & Justinus Martyr Orpheum

N 3

scri-

* Hinc Σεληνιακός dicitur Proclo I. in Timæum. Alius Musæus Jovis æqualis cuius mentio apud Diodorum Siculum lib. V. p. 234. Confer Syncellum p. 153. ubi male exculum Μυσικός pro Μυσαιός ὁ Εὐκλείης καὶ Νύμφης ἡμετέρων. (sub Cecrope.)

scripsisse ait πρὸς τὸν ἡὸν αὐτῆ Μυσαῖον, καὶ τὰς λαωὺς γησίης ἀκροατάς.

— — — — — σὺ δ' ἄγε Φασφόρος ἔκγονε Μήνης
Μυσαῖε. — — — — —

Confer Orphei *ἑυχήν πρὸς Μυσαῖον* quæ incipit: *μάνθανε δὴ Μυσαῖε*. Casiodorum Lib. II. Variar. Epist. 40. Servius ad VI. *Æneidos* v. 667. ubi in campis Elysiis Sibylla non Homerum sed Homero antiquiorem Musæum primum ante omnes vates affata inducitur: *Eum alii Luna filium, alii Orphei voluere, cuius eum constat fuisse discipulum, nam ad ipsum primum carmen scripsit quod appellatur Crater*. Homerum ex Musæo quædam descripsisse ac suis intexuisse poematis, contendit Clemens Alex. 6. Strom. p. 618. quemadmodum Hesiodum p. 628.

IV. Scripta Musæi hæc apud veteres commemorantur:

Χρησμοὶ five Oracula, quorum mentio apud Aristophanem in ranis ad quem locum Scholiastes p. 171. *Τὸν Μυσαῖον πᾶσα Σελήνης καὶ Εὐμόλιου Φιλόχορος* φησιν. *ἔτι δὲ τῶν ἀφλύσεως καὶ τελευτῆς καὶ καθαρμῶν σωτήθειαν, ὁ δὲ Σοφοκλῆς χρησμολόγον αὐτὸν φησιν*. Meminit Musæi *χρησμῶν* etiam (qui illos legisse se testatur) & ex iis quædam adducit Pausanias in Phocicis p. 820. & 828. & Philostratus Heroicis, in Protefilao, Herodotus autem Lib. VII. cap. 6. affirmat Onomacritum, qui Orpheo etiam (ut infra dicemus) oracula supposuit, *χρησμούς* sub Musæi nomine concinnasse, & *ἐπαυτοφόρω* deprehensum à *Λαῖο** Hermioneo, ejectum esse Athenis à Pisistrato. Clemens quoque Lib. I. Stromatum p. 332. sq. ubi perperam trahit Orpheum Musæi discipulum fuisse, auctor est τὰς ἀναφερομένους εἰς Μυσαῖον *χρησμούς* Onomacrito ab aliis tribui. Musæum inter Vates five *αὐτορες* oraculorum refert etiam Strabo Lib. XVI. & Herodotus Lib. VIII. c. 96. Orpheum Linum & Musæum de divinis potestatibus vaticinatos Platonicè laudatos narrat Chalcidius p. 220. Meminit Musæi Plato in Apologia, in Jone, in 2. de Rep. & in Protagora, ubi *τελευτῆς τε καὶ χρησμοῦσιν* Orpheo & Musæo tribui testatur.

Ἰποθήκαι five *Præcepta ad Eumolpium tertium, filium suum*, Svidæ memorata, *ἔπη δ'.* *versu quatermille*. Hoc opus Pausanias plus simplici vice memorat, & à Græcis decantatum testatur, nomine *Εὐμολπίων* carminum p. 809. Videtur tamen & ipse hæc ad Onomacritum referre in Atti-

* De hoc Lafo primo Musices scriptore multis agunt Leopardus Lib. II. emendat. cap. 13. Vossius Pœtic. III. p. 87. Tan. Faber Lib. I. Epist. p. 69. Meursius ad Aristoxenum p. 141. seq. Meibomius p. 78. Grotius ad Marciani Capellæ paginam 317. *Æqualis Xenophanis* fuit, ut docet Plurarchus de vitioso pudore p. 530. & Simonidis, teste Aristophane in Vespis. Fuit & alter Lafo Magnes quem Phænomena scripsisse refert auctor vitæ Arati,

in Atticis p. 53. Lambecius p. 185. prodromi historiz literar. male distinguit ὑποθήκας hæc ab Eumolpiis Musæi carminibus. Fuere & Eumolpi versus ter mille, quibus mysteria Cereris tradiderat, ut ex Svida jam supra notavimus: Hos alios longe fuisse ab Eumolpiis istis Musæi carminibus non modo colligo ex eo quod numerus versuum utroque in loco diversus est, sed & auctor atque argumentum. De mysteriis enim singulari opere Musæus egerat quod infra commemoramus. In hæc autem ὑποθήκας videtur præcepta ad vitam necessaria complexus fuisse & filio tradidisse.

Hymni in Cereem, in Lycomidarum gratiam (de quibus Meursius Lib. II. cap. 19. Atticar. Lect. & Kühnius ad Pausaniz Messenica cap. I.) concinnatus, quem solum pro Musæi illius præci scripto certo ac genuino habet Pausanias in Atticis, atque iterum laudat in Messenicis p. 281. reliqua universa ab Onomacrito Musæi nomini supposita testatus.

Ἐξάκεσσι νόσων five *de morbis curandis præcepta* memorata Aristophani in ranis, & Eustathio proæmio in Iliadem p. 3. In hoc libro ni fallor dixerat de polio herba, quod ex Musæo repetit Theophrastus Lib. IX. hist. plantar. cap. 21. Plinius Lib. XXI. cap. 7. & 20. Lib. XXV. cap. 2. Schol. Apollonii in Lib. IV. ἡ δὲ ἀρκυῖδος δένδρον ἰσικανθῶδες ἀπόλλωνος ἴδιον, ὡς ἰσορέεται ἐν τρίτῳ τῶν εἰς Μισσαίων ἀναφερομένων.

Theogonia quam memorat Laërtius in proæmio, atque ut Meursio videtur Harpocration & Svidas in Μελίτη. Idem Musæi opus puto respici ab Eratosthene c. 13. Catasterism. Ex eodem petita videntur Lambecio, quæ de duabus γενέσεσι Μισσῶν profert Scholiastes Apollonii Rhodii ad Lib. III. Addit Laërtius Musæum docuisse, ἐξ ἐνὸς τὰ πάντα γίνεσθαι καὶ εἰς ταύτην ἀναλύεσθαι.

Τιτανογραφία, cujus librum tertium allegat Scholiastes Apollonii Lib. III.

Sphæra, de qua idem Laërtius in proæmio, ubi de Musæo agit: ποιῆσαι δὲ Θεογονίαν καὶ Σφαιρὰν πρῶτον, quanquam dubitari possit hisne verbis scripto sphæram cælestem exposuisse dicatur, (Uti Linus præter κοσμογονίαν scripsisse ab eodem Laërtio dicitur de cursu solis & lunæ,) an Sphæram ipsam primus reperisse, quod Atlanti tribuit Diodorus Siculus Lib. III. p. 193. quem inde dictum humeris cælum portare narrat idem Lib. IV. p. 233. sq. Confer Plinium Lib. II. cap. 8. qui Lib. VII. cap. 56. Sphæram scribens inventam ab Anaximandro, signiferum dicere voluit, etsi sphæram ab Anaximandro κατασκευασμένην tradit etiam Laërtius quod de libro accepit Svidas, minus ni fallor ad Laërtii mentem.

Παράλυσος καὶ τελευτῆ καὶ καθαρμοί, quæ à Musæo composita refert auctor scholiorum Aristophanis in loco paulò ante adducto. Eadem tria jungit Plato, de Musæo & Orpheo agens Lib. II. de Rep. *πῶς ὁ λύσις* five *καταλύσις* dicuntur quod homines & civitates docerent religione absolvi & liberari à peccatis criminibusque quibus se obstrinxerant. *Τελευτῆς* five Mysteria à Musæo instituta multi memorarunt, ut idem Plato duobus in locis, Lucianus *περὶ ὀρχήσεως* & alii. Hæc ipsa sunt Mysteria Eleusiniæ Cereris, de quibus existat liber integer Meursii, quem vide cap. 2. *Καθαρμῶς* etiam scripsit Empedocles ut infra notavi libro II. c. II.

Ex quibus porro Musæi scriptis hausta sint verba versiculive quos adducunt Aristoteles Lib. VIII. politic. cap. 5. & Lib. VI. cap. 6. Hist. animal. Plutarchus in Mario, Clemens Alex. Lib. VI. Strom. p. 618. & 628. ubi Homerum ac Hesiodum ex Musæi carminibus profecisse contendit, nemo est, qui nos doceat. Versus plerosque Musæi ex Clemente, Pausania, quem ex Oraculis Musæi nonnulla producere diximus, & Aristotele collectos exhibet H. Stephanus in poeti Philosophica p. 109. Eundem esse puto Musæum ex quo Clemens Alex. p. 628. notat integrum librum de Thesprotiis *Eugamonem*, five ut Eusebius Lib. X. cap. I. præparat. *Eugamonem* Cyrenzum transcripsisse. Forte in Musæi *χρησμοῖς* quædam legebantur ex lebe Thesprotio, cujus celebris antiquissimi oraculi mentio apud Theodoritum Lib. X. Therapeut. & alios.

V. Neutiquam vero assentiendum eruditissimo Meursio, qui in Bibliotheca Attica ex uno nobis Musæo ternos, & Lib. II. c. 19. Atticar. Lect. quaternos confinxit, Antiphemii filium, Selenes five Lunæ filium prioris nepotem, tertium filium Orphei, & quartum denique quem Eugamon exscripsit. Neque video cur Vossius libro de quatuor artibus popularibus p. 40. seqv. Musæum ab Aristotele citatum & Theogoniæ Sphæræque auctorem diversum esse existimet ab altero quicumque is etiam fuerit *χρησμων* auctore. Mentio veteris illius Musæi etiam in marmore Arundeliano. Vide Palmerii Exercitationes ad auctores Græcos p. 609. sq. Fuit & alius Musæus Thebanus, Thamyra & Philammonis filius, quem ante Trojana tempora scripsisse & μέλη atque ᾠματα composuisse Svidas narrat. Tertius porro Ephesus sed longe junior de quo idem Svidas narrat: *Μυσαῖος Ἐφέσιος ἑποποιός, τῶν εἰς τὰς Περγαμῆς καὶ αὐτὸς περικλῆς, ἔγραψε περὶ ἑξήκοντα βιβλία δέκα καὶ εἰς εὐρυθή καὶ ἄτταλον.* Nescio an diversus ab his fuerit, isque Grammaticus, cujus *περὶ ἰδμίων* laudat Arsenius ad Euripidis Medeam, auctor scholiorum ad Apollonium Lib. III. & Varinus in *ἰδμια*.

VI. Exstat & Musæi nomine carmen Epicum, Græcis versibus mollissimis *de amoribus Herus & Leandri* compositum, quod Michaël Sophianus (teste Casaubono ad Laërtium) Leo Allatius & Jac. *Gronovius, (teste Adr. Relando in notis ad Tan. Fabrum de Poëtis Græcis) in MSS. codd. inscriptum reppererunt, *Μυσαίου ἔ Γραμματικῆς τὰ κατ' Ἡρω καὶ Λεανδρον*. Antiquissimus qui id diserte laudet est Johannes Tzetzes Chiliad. 2. Hist. 38. v. 435. Chil. 10. hist. 337. v. 519. & Chil. 12. hist. 453. v. 943. Ovidio antiquiorem auctorem facit Guil. Canterus Lib. I. Novar. lectionum. c. II. & A. Morellus in specimine rei numariz p. 189. Quin prisco illi Musæo Orphei æquali tribuere non dubitat Julius Cæsar Scaliger Lib. V. Poëtices p. 494. ejusque Stylum longe esse Homericopolitiorem atque comtiorem contendit, & Homerum plures ex isto carmine versus mutuatum affirmat. Sed in eo omnino falsum fuisse magnum illum Criticum omnes fere consentiunt, filius ipse Josephus Scaliger Epist. 247. ad Salmasium, Casaubonus & Menagius ad Laërtium, Barthius in Adversariis Lib. II. c. 7. & Leo Allatius de patria Homeri p. 71. sqq. (qui de re levi nimis profecto petulanter summo viro insultat) Vosius, Lambecius aliique quos enarrare nihil attinet. Matthæi Sladi Epigramma Græcum illi Julii Scaligeri sententiz oppositum exhibet Joh. Jensonius Lectionum Lucianearum p. 190. Meurfio quidem non absurde auctor poematis istius videbatur esse Musæus, *cujus paschivissimos libellos, qui certant Sybariticis libellis, & similes sale prurientes charas* memorat Martialis Lib. XII. Epigramm. 97. Sed nec sine ratione Gyraldus existimavit Musæum illum Martialis scripsisse Latine, non Græcè. Et alii emunctæ naris Critici observarunt characterem poematis de Hero Leandro, quam proxime accedere ad Poëtam Alexandrinum recentioris ætatis vel talem qualis est Nonnus qui Dionysiaca scripsit. Ita Casaubonus, Heinsius, Taneguidus Faber, & qui hos sequuntur.

VII. Lucem adspexit Musæi cujuscunque demum sit non certe invenustum carmen *Græcè*, literis capitalibus A. 1486. in 4to: hinc una cum Procli hymnis & Orpæo apud Aldum 1517. 8vo & cum Orpæo atque Homeri Batrachomyomachia Florent. 1519. 8vo. & inter H. Stephani Poëtas principes Heroici carminis Parisiis 1566. fol. Cum Metaphrasi poetica Guil. de Mara Canonici Constantiensis Colon. 1526. & commentariis *Johannis Vaselli* Parisi. apud Wechelum 1538. 8vo. Græcè & Latine una cum Æsopi, Babriæque fabulis, Parisi. 1549. Basil. 1574. 12mo. Cum Mosci Bionis Idylliis per Joh. Crispinum Genev. 1584. 12mo. Cum Metaphrasi poetica *Andrea Papi* Gandensis ejusque notis Antwerp. 1575. 8vo ad calcem Dionysii

* Vide T. 2. thesauri Antiquitatum Græcarum tabulam VIII. ubi Leandri, & tabulam IX. ubi Heronis icon exhibetur. Ambo conspiciuntur etiam in numo Abydeno Alexandri Severi apud A. Morellum in specimine rei numariz p. 188.

nyſii periegetz. Cum verſione & notis *Caſp. Barbii* Ambergz 1608. 8vo. Cum notis *Joh. Weitzii* ibid. 1613. 12mo. Cum commentario *Danielis* (non *Davidis*, ut eſt in *Bibl. Philoſophica Lipeniana*) *Parci* & indice omnium verborum, *Metaphraſi Guilelmi de Mara, Barbii* Leandride, *Ovidii* *Epistoſis* mutuis *Heronis & Leandri, & Clementis Maroti* *Muſæo*, * *Gallico* carmine expreſſo, *Francof.* 1627. 4to. Cum notis *Pauli Voëtii*, *Traject.* 1645. 8vo. Cum eleganti *Metaphraſi* poëtica *Davidis Wiſfordi*, præmiſſum *Molchi & Bionis* *Idylliis* *Lond.* 1659. 4to. Cum notis *Jac. Rondelli* 1678. 8vo. *Marci Muſſeri* ſcholia in *Muſæum MSS.* in codice *Regis Galliz* 1617. *Iſaaci Caſauboni* commentarium parenti ſuo *Philippo* in *Gallia* coram ab auctore monſtratum teſtatur *Daniel Pareus*, ſed is nunquam lucem adſpexit. *Germanico* carmine expreſſum *Muſæi* poëma eſt à *Chriſt. Aleſſandro* *Lipſienſi.* *Lipſ.* 1633. 4.

CAPUT XVII.

Nefor, Olen, 1. Ejuſq; hymni, 2. Olympi duo, 3. Oracula varia & de illis ſcriptores, 4. De Bacide, obiter, ib. Oribantidi Trazenius, 5.

I.

NESTOR qui in *Geponicis* allegatur, *Antonio Mizaldo* viſus eſt priſcus eſſe dux ille *Græcorum* ſapientiffimus ad *Trojam*. Sed rectius utiq; *Petrus Needhamus* in præclara ſua *Geponicon* editione, qui *Neforem* intelligit *Poëtam Epicum Larandenſem* ſub *Severo Imp.* clarum, de quo *Svidas*.

OLEN antiqviſſimus vates & *εποποιός*, quem *hymnorum* veterum qui in *Delo* canebantur auctorem, & primum *hexametros* verſus commentum nonnulli prodiderunt. De hoc ſatis diligenter egit *Gyraldus* dialogo tertio de *poëtarum* hiſtoria, niſi quod verba ipſa auctorum cum quibusdam obſervationibus apponere in uſum lectoris hic maluimus. De patria ſic *Svidas*: *Ὀλην Δυμαίῳ ἢ ὑπερβόρειῳ, ἢ Λύκιῳ, ἐποποιός. Μαλλον ἢ Λύκιῳ ἀπὸ Ξάνθου ὡς ἀλλοὶ καλεῖται, ὁ πολὺς ὡρ (Alexander Ephesius) ἐν τοῖς Ὀλιυκίαις.* Locus *Callimachi* quem reſpicit hic eſt *hymno* in *Delum* v. 304.

Ὅτι μὲν ὑπαιέδσαι νόμον Λυκίῳ γέροϊ

ὄν τοι ἀπὸ Ξάνθοιο θεοπρόπῳ ἤγαγεν Ὀλην.

Ad quem locum *Scholiaſtes*: *Ὀλην γὰρ ἴς Λύκιῳ ἔχει τὸν ὕμνον ἔτον. Νόμον* pro *hymno* poni notarunt præſtantiffimi *Callimachi* interpretes *Anna Dacera* & *Ez. Spanhemius*: etſi proprie ac ſæpius uſurpatur pro modulatione *Muſica*, ſive pro lege præſcripta regulæque ſonorum, ut præter alios docent *Seldenus* & *Prideaux* ad *Epochas* *marmoreas* p. 170. ſeqv.

II. Hy-

* Eſtat in *Operibus Maroti* *Lugd.* 1533. 12. & ſeparatim, *Parif.*

II. Hymnorum ab Olene editorum testis locupletissimus Herodotus Lib. IV. c. 35. Καὶ γὰρ ἀγαγεῖν σφι (ἐν Δήλῳ) τὰς γυναῖκας ἐπονομάζοντας τὰ ἔθνη ἐν τῷ ὕμνῳ τὸν σφι Ὀλὴν ἀνὴρ Λύκιος ἐποίησε. Παρὰ ἧ σφίον μαζήνας ἠθροῦτας τε κίλωνας ὕμνους Ὀλὴν τε καὶ Ἀργίον ὀνομάζοντας. ἔτ' ὁ δὲ Ὀλὴν καὶ τὰς ἄλλους τὰς παλαιὰς ὕμνους ἐποίησε ἐκ Δυκίης ἐλθὼν τὰς αἰδομένους ἐν Δήλῳ.

Ejusdem hymni in Lucinam à Delius cantari soliti meminit Pausanias in Atticis p. 42. & in Arcadicis p. 639. ubi pro Λύκιος Ὀλὴν male legabatur ὅς ἦν ut notavit doctissimus Kühnius ὁ μακαρίτης. Primum in Delo vaticinatum Olenem & Hexametro carmine primum cecinisse, ex Bæonnis mulieris vatis testimonio refert idem Pausanias in Phocicis p. 809. Βοιωτὴ δὲ ἐπιχωρία γυνὴ ποιήσασα ὕμνον Δελφοῖς ἔφη κατασκευασάσθαι τὸ μαλῆϊον τῷ θεῷ τὰς ἀφικομένους ἐξ ὑπερβορέων, τὰς τε ἄλλους, καὶ Ὀλῆνα. Τῆτον δὲ καὶ μαλῆύσασθαι πρῶτον καὶ ἄσαι πρῶτον τὸ ἐξ ἁμέλιρον,

Ὀλὴν δ' ὅς γενέτο πρῶτος Φοῖβοιο προφάτας

πρῶτος δ' ἀρχαίων ἐπιων τεκίηαι αἰοιδάν.

Hæc Bæo male Bæo dicitur apud Gyraldum, etiam in luculenta nupera editione Jensoniana. Βοιωτὴ vocatur quæ vocatur apud Clementem I. Strom. p. 333. Idem Pausanias in Bæoticis p. 762. Λύκιος δὲ Ὀλὴν ὅς καὶ τὰς ὕμνους τὰς ἀρχαιοτάτους ἐποίησεν Ἕλλησιν, ἔτ' ὁ δὲ Ὀλὴν ἐν Εἰλείθυϊας ὕμνῳ μῆτέρα ἔρωσθαι τὴν Εἰλείθυϊαν Φησὶν ἕναί. Hymnum Olenis in Junonem laudat idem in Corinthiacis p. 140. & hymnum in Achæiam in Eliacis prioribus p. 392. Fuit & Olenus Calenus Hetruriz celeberrimus vates, cujus mentio apud Plinium Lib. XXVIII. cap. 2.

III. OLYMPI nomine duo memorantur à Plutarcho Lib. de Musica. Prior, à quo montem Olympium dictum volunt, est Myfius Marfyæ discipulus Hyagnidis filii, qui primus artem tibia canendi invenit. Hic ante Trojanum bellum floruisse fertur, & lyrica carmina atque elegias scripsisse. Svidæ certe in Ὀλύμπῳ, dicitur ποιητὴς μελῶν καὶ ἐλεγείων. Plutarchus auctor est quod in Apollinem aliosque Deos composuerit νόμους five hymnos, & quod Stesichorus Himeræus non Antiochum, Orpheum, Terpandrum, Thaletem sed vero Olympum hunc fuerit imitatus. Svidas in ξυναυλίαν ei tribuit νόμους αὐλητικὰς & θρηνητικὰς. Etiam Aristoxenus tradit Olympum de morte Pythonis primum αὐλῆσαι ἐπιπέθειον λυδισί quod ex eo idem Plutarchus repetit. Laudatus hic Olympus Marfyæ discipulus Platoni in Jone, in Minos & 3. de legibus: Aristophani in eqvibus, Aristoteli Lib. VIII. Politic. cap. 5. qui meminit Ὀλύμπου μελῶν, Ovidio Lib. III. de ponto Eleg. 3. Philostrato, Luciano T. I. p. 586. & aliis. Sed forte alii suspicabuntur, Musicos potius concentus modulatum esse, (αὐλητικὰς νόμους Plato appellat) quam carmina vel poemata composuisse, perinde ut alterum Olympum juniorem, Phrygium tibicinem, quem Midx temporibus floruisse

Svidas notavit. Præterco *Hygnetem* Phrygem patrem Marfyz, non tibiarum modo, sed & variorum νόμων musicorum & harmoniarum in Martem Deum, Bacchum, Pana, aliosque repertorem, de quo tum apud eundem Plutarchum, tum in Epochis Marmoreis Arundelianis: quibus jungendus Spanhemii commentarius ad Callimachum p. 296. tum Olympi senioris discipulos * *Cratetem & Hieracem* à quibus nomos (h. e. modulationes) *Polycephalum & Hieracium* inventos esse testantur Plutarchus & Pollux Lib. IV. cap. 10. ubi & de aliis νόμοις Musicis, & inter alia: νόμοι δὲ Ὀλύμπου καὶ Μαρσίου Φρυγιοὶ καὶ Λυδοί, καὶ Ὀλύμπου ἐπιτυμβιοί. Fuit & tertius Olympus, Philosophus Alexandrinus, de quo præclara quædam idem Svidas. Olympus poëta citatur à Lutatio ad Statii 2. Thebaidos p. 47.

IV. Versum Heroicum Pythio nos Oracula debere scripsit Plinius Lib. VII. cap. 57. & Isidorus Lib. I. Origg. cap. 38. versus Heroicos ante Homerum Pythios dictos, quod illo metro oracula edita fuissent. Præterea ORACULA varia apud Græcos Homero antiquiora jaçantur, ut *Phemones, Orphei, Zoroastri, Sibylla, Eucli, Musæi*, de quibus suo loco diximus. Mulxo *Bacidem* adjungit Herodotus libro VIII. ejusque oracula quædam ab eventu comprobata recitat, quod facit & Pausanias non uno in loco. Multi tres fuisse Bacides referunt, Bæotum, Atheniensem, Arcadem, ut docet Jac. Nicolaus Loënsis Lib. III. Epiphyllid. c. II. Sed verisimilius est, unum fuisse hoc nomine antiquissimum Bæotium vatem, cujus etiam meminit Cicero I. de divinatione, à quo reliqui ad tempus afflati similiter dicti sunt Bacides. Quod pluribus ostensurus erat doctissimus Petrus Petitus in dissertatione de Bacide, quam promittit libris de Sibylla p. 27. & 274. Etiam Pisistratum Bacidem cognominatum testatur Svidas & Scholiastes Aristophanis. Qui forte fuit Atheniensis ille Bacis Philetæ apud Svidam memoratus. Arcadici Bacidis oracula à Pausania proferuntur non uno in loco, meminitque ejus Clemens quoque I. Stromatum. Versus à se compositos Bacidi tribuit Lucianus de morte Peregrini, quos falsò jaçtatis à Theagene Sibyllinis opponit. Bacidi *Amphilytum* jungit Themistius Oratione II. & VII. post Platonem Thenge, & Aristidem Orat. I. Sicula. Meminit & Amphilyti Acarnanis Vatis Herodotus lib. I. cap. 62. Svidas oraculorum auctorem præterea celebrat *Glanidem* Bacidis fratrem, *Lycophron* v. 222. *Prylin* filium Hermetis, *Lycum* quoque Pandionis filium, antiquissimum vatem memorat, sed oracula ejus vidisse se negat Pausanias in Phocicis p. 828. Notus & vates antiquus *Mopsus* inter

* Fragmentum elegans ex Cratetis Μουσικαῖς παραγνῖσις servavit Julianus Orat. 6. idemque repetit Oratione 7, constans decem versibus Hexametris ac pentametris. In eadem Oratione sexta proferuntur quoque versus quidam è Cratetis hymno in frugalitatem. Sed fallitur Meursius qui in Bibliotheca Græca p. 1329. putat à Juliano respici Cratetem hunc discipulum Olympi. Intelligitur enim Crates Cynicus.

inter Argonautas celebratus Apollonio Rhodio & Valerio Flacco. Versus Thebis Bœotix in Apollinis Ismeni templo, ante Homeri tempora tripodibus inscriptos literis Cadmeis refert Herodotus Lib. V. c. 59. Oraculum Cadmo redditum Tzetzes Chil. 5. hist. 28. & Chil. 12. hist. 398. Scholia ad Aristoph. ranae p. 177. ad Phœnissas Euripidis v. 641. Oracula alia vetusta, sed quorum major pars Homero ætate cedit, ad calcem Sibyllinorum collecta sunt à *Jobanne Obsopæo* Græce & Latine, Paris. 1599. & 1607. 8vo. cum notis, in quibus loca auctorum è quibus petita sunt, indicantur. Videas & in illis versus quosdam antiquissimarum vatum fœminarum, tum aliarum ut *Aristoclea* de qua Svidas in τὰ ἐν τρίποδος nec non *Xenoclea*, *Phœnmidis* & *Peliadum*, è Pausaniæ Phocicis. Post Obsopæum eadem oracula vetera cum Sibyllinis Græce & Latine edidit *Servatius Gallæus* Amst. 1689. 4to. Neque omittendum quod de Auctore veteri οὐλο *librorum Theosophia* legas in Epistola Friderici Sylburgii ad Theodorum Canterum, Centuria III. Epistolarum à Sim. Abbessio Gabbema collectarum p. 709. *Theosophia οὐλο* qui citantur libri non pervenerunt ad nos integri, sed tantum ἐκλογαὶ quaedam ante aliquot annorum hæc ætate à nescio quo excerptæ, & à Joanne Pistorio per Jo. Jacobum Beurerium utriusque lingvæ Professore in Eriburgensi Academia nobis è veteri libro MS. communicatæ, è quibus etiam in Maximi Plamudis ἐκλογαῖς quaedam etiam in nostrâ Bibliotheca hæc inveni. Collegit autem ille *Theosophia* auctor ea potissimum Oracula, quæ ad Christianam Religionem confirmandam è Gentilium numinibus edita perhibentur. Libellus erit paucorum foliorum. Alios vates priscos refert Clemens Alex. 1. Strom. p. 331. Hyginus fab. 127. & è recentioribus Julius Cesar Bulengerus Lib. II. de fortibus cap. 2. & Job. Jacobus Boissardus libro de divinatione. Catalogum locorum sacrorum in quibus oracula edita olim sunt dedit præter eundem Bulengerum & Dan. Clafenium libro II. Antonius Van Dale Medicus Harlemensis libro de oraculis veterum Ethnicorum p. 560. seqv. editionis secundæ. Exstat & Historia oraculorum ex eodem Van Dalii libro excerpta & Gallice edita à Fontenello, & ad eam responsio Francisci Baldi è Soc. Jesu, in Collegio Argentoratensi Theolog. & lingvæ Hebr. Professoris, Gallice sine auctoris nomine vulgata Argentorati 1707. 8. Dissertatio quam Joannes Clericus de hoc argumento inseruit T. XIII. Bibl. selectæ p. 180. seq. & Georgii Mæbii Ἐμακαπίτæ tractatus de oraculis, Vandalio meras hominum fraudes in illis observanti oppositus: *Hagvini Stidzbergii* de oraculorum Ethnicorum origine dissertatio edita Londini Scanorum 1706. 4. quæ Dæmones oraculorum auctores negat adversus laudati Mæbii sententiam, tum *Danielis Clafenii* de oraculis Gentilium libri III. & *Stephani Morini* dissertatio VIII. quæ est de Oraculis & eorum defectu. At *Gasparis Gevarti* liber de oraculis veterum, quem memorat ipse in Papinianis lectionibus pag. 229. nunquam

quam quod quidem sciam lucem adspexit. Magis etiam dolendum est temporum injuria intercidisse *Οανομαι* veteris Cynici *Φωραγοήτορα* sive detectionem præstigiatorum de oraculorum falsitate, Porphyrio memoratam & Eusebio, qui loca quædam ex illo producit L. V. præparationis: tum *Philemonis* Atheniensis opus *ᾠδὴ παντοδαπῶν Χρηστηρίων* laudatum Athenzo Lib. III. & quæ de oraculis scripta fuerunt à *Crypsippo*, ac *Nicandro* Colophonio, cujus libros tres *ᾠδὴ Χρηστηρίων πάντων* Svidas memorat, denique quæ *ᾠδὴ μαντικῆς* disputaverant Diogenes Babylonius, Antipater & Posidonius teste Cicerone I. de divinat. Consulendus interim præter eundem Ciceronem Plutarchus de oraculorum defectu, & in libro cur versibus oracula fundere desierit Pythia, ut alios jam omittam. Oraculi Delphici descriptio notabilis exstat apud Justinum XXIV. 6.

V. OROEBANTIUS Træzenius cujus *ἔπη* Ælianus Lib. XI. cap. 2. Var. Histor. narrat exstitisse Homericis antiquiora, *ὡς Φασιν Τροίηνοι λόγοι*. Verum illis Træzeniorum res suas quam maxime amplificantium narrationibus non multum fidei habendum, probe ex Pausaniz Corinthiacis observat doctissimus Perizonius.

CAPUT XVIII.

De Orpæo Scriptores. De ejus nomine, etate &c. 1. Dialectus quæ usus est Orpæus, 2. Scripta quæ exstant. Argonautica. 3. Hymni. 4. De lapidibus. 5. Fragmenta ab H. Stephano collecta. Carmen περὶ σεισμῶν. Prognostica ex Orpæo & aliis. 6. Orpæicorum editiones quadam promissa. 7.

I.

ORPHEUS Libethrius, * Thrax, qui ante Trojanum bellum vixisse fertur, multis antiquis pariter ac recentibus multam scribendi materiam præbuit, quæ singula vel repetere vel ad examen revocare non est nostri instituti. Homerum ex Orpæo quædam descripsisse & poematis suis intexuisse contendit Clemens Alex. Lib. V. Strom. p. 618. Historiam Orpæi & Musæxi olim scripserat *Herodorus* teste Photio cod. 80. *Epigenes* ** *περὶ τῆς εἰς Ορφέα ποιήσεως*, quo in libro de auctoribus scriptorum qui sub Orpæi nomine ferebantur egisse, & verba ipsi peculiariter exposuisse videtur, ut colligo ex Clemente Alex. Lib. I. Strom. p. 333. Lib. V. p. 571. Alius *ἔξηγησεν* in Orpæum auctor videtur laudari à Svida & Etymologo in *τρίστοιχοις* & Joh.

* A suis occisus fertur, unde proverbium *ἀμυστέροιο Λιβηθρίων*. Vide Zenobium. Plutarch. de sera Numinis vindicta p. 557.

** Ab hoc Epigene liberum suum de Poësi ac Philosophia Orpæica *Epigenem* inscripsit Andreas Christianus Eschenbachius Vir. Clariss. Norimb. 1702. 4to.

& Joh. Malala in Chronico p. 88. sqq. Sandonem Hellenici F. Philosophum Svidas testatur composuisse *ὑποθήσεις εἰς Ὀρφεία βιβλίον α. Ἀρρολίον Ἀπιδροσίον* scripserat teste eodem Svida *περὶ Ὀρφείως καὶ τῶν τελείων αὐτῆ*, ita enim lego, non *κατὰ*. *Nicomede* librum de Orpheo laudat Athenæus XIV. p. 637. Syrianus & Proclus scripserunt in Orphei Theologiam ut ex Marino in Procli vita cap. 27. refert idem Svidas qui etiam utrumque ait scripserit *συμφωνίαν Ὀρφείως, πυθαγόρου καὶ Πλάτωνος*, ut Hierocles libro quarto de fato ac providentia consensum Platonis cum Orpheo & Oraculis demonstraverat, quod Photius notatum reliquit. Quanti præ libris aliis omnibus Orphicam poësin fecerit & unice lectitaverit Serapion Alexandrinus, docet Svidas in *Σαραπίων* ex Damascio in vita Isidori. Orphei scripta congestit, si Svidæ credimus, Pherecydes * quidam antiquissimus Atheniensis *Φερεκύδης Ἀθηναῖος πρεσβύτερος ἔ Συρίης* (negant hoc alii, vide Menagium p. 68. ad Laërt. & Meursium in Bibliotheca Attica p. 1583.) *ὃν λόγῳ τὰ Ὀρφείως σωμαγαγεῖν*. E contrario, *Orpheum Poëtam Aristoteles docet nunquam fuisse*, inquit Cicero I. de Natura Deor. sect. 108. quæ verba non ita intelligenda sunt, ac si nullus unquam fuerit Orpheus, sed quod nullus fuerit Poëta illo nomine, poëmataque quæ illi tribuuntur alium habeant auctorem. Quemadmodum nec Androtion apud Ælianum negat Orpheum Thracem fuisse, sed fuisse sapientem. Lib. VIII. Var. Hist. cap. 6: *Ni*ro docto tamen Lib. I. de artis Poëtice natura nomen ipsum totum videtur confictum; ** quod *Ἄρισ* Arabibus est *scire, novisse*, unde *Ἄρισ*, sive Orpheus *sciens, eruditus, doctus*. Quemadmodum & nullum ait fuisse Musæum sed & id nominis effectum à Musa sive *Μῦσα* quod à *Ἔρως* *ars, disciplina*. Quod argumentum si valet, expectabis ut veniat qui similiter probet etiam nullum fuisse Moysen. Sane non defuerunt jam qui Musæum cum Mose confunderent. Alii non unum sed plures antiquissimos *ἑποποιῶς* Orphei nomine fuisse contendunt, ut patet vel è Svida multos *** Orpheos memorante sive fingente potius. Alii alia nominis Orphei etyma commenti sunt. Vide Olæum Rudbeckium T. 2. Atlantice p. 443. Ut unumque autem ista se habeant, uti in Hermete supra feci, ita hic quoque enarrabo scripta, quæ sub Orphei nomine extant vel à Veteribus laudata reperi, tum de inventis Orpheo tributis quædam subjungam.

* Plures Pherecydes commemorat, & eorum scripta recenset Meursius ad Helladii Chrestomathiam p. 58.

** Recte à Vossio dissentit Thomas Burnetus c. 9. *Archæologia Philosoph.* cui adde *Observatores Hallenses* VI. 29. Alia Etymologia attribuit Gerardo Cretio in *Hist. Hebræorum Homericæ* p. 146. qui similiter præter rem negat ullum fuisse Orpheum.

*** Vide etiam si placet Kircherum Lib. II. *Œdip.* part. I. p. 150. ubi corruptissima de Orpheo traduntur. Orphei alterius meminit & Svidas in *Διόσι*, Habuit & Cicero sergum Orphei nomine. Vide *XIV. 4. ad familiar.*

jungam. Equidem Lambecius qui de Orpheo fufe egit pag. 168. seqq. prodromi hiftoriz literariz, ferias mihi feciffe videatur, fed poterit forte aliquid plenius, diftinctius & accuratius de Orphei fcriptis lectori à me offerri & exhiberi.

II. Orpheum antiquiffimum Poëtarum, dialecto Dorica fcripiffe testatur Jamblichus cap. 34. de vita Pythag. ex Metrodoro Medico Pythagoreo Epicharmi F. Verum illam dialectum neqve in libris qui fub ejus nomine exftant, neqve in fragmentis reperio, fi à λόγῳ ἰσῶν difceferis, fed quem à Pythagoræo aliquo fuppositum Orpheo fuiſſe, infra cap. XIX. fum notaturus. Orphicos *per Symbols*, five ut Dionyſius Halicarnaff. *per allegorias*, Pythagoræos *per imagines* divina adumbrare folitos, obſervat Proclus Lib. I. c. 4. Theologiz Platonicæ.

III. Ex iis quæ fub Orphei nomine hodieqve exftant, occurrunt

(I) *Argonautica*, Carmine Epico, ut funt præter ἰσῶν λόγῳ omnia quæ Orpheo tribuuntur, (qui & ipſe traditur inter Argonautas cum Tyn-
daridis & Hercule navigaviſſe, ut poſt alios auctor eſt Laſtantius Lib. I. cap. 5.) Græce edita Florentiz cum Hymnis Ao. 1500. 4to & ab Aldo Venet. 1517. 8vo & iterum Florent. 1519. & 1540. 8vo. & inter Poëtas Principes H; *Stephani* una cum ejus caſtigationibus Pariſ. 1566. Fol. Latina proſa utcuſqve vertit *Renatus Perdrerius* Pariſienſis, quam etiam vidi Baſil. 1555. 8vo cum præfatione Bernardi Bertrandi: Græce cum Perdrerii verſione exſtat in Jac. Lectii corpore Poëtarum Græcorum T. 1. p. 480. Metaphraſis Poëtica *Anonymi* prodiit ad calcem Argonauticæ Valerii Flacci illuſtrati commentariis Joh. Baptiſtæ Pii, Bononiæ 1519. fol. & in minore Flacci editione apud Aldum 1523. 8vo & Lugd. 1548. 12mo. Incipit: *O rex & vates Pyæonis maxima Princeps*. Græce cum eadem Metaphraſi Argonautica ſeorſim excuſa Baſileæ apud Cratandrum 1523. 4to. Edita & Metaphraſis iſta Venetiis anno eodem cum Valerio Flacco, in 8vo. Cæterum in noviffima quæ Trajecti prodiit Orphei editione 1689. 12mo. addita eſt Græcis Argonauticis ex H. Stephani editione expreſſis Perdrerii verſio ſed ab *Andrea Chriſtiano Eſchenbachio* Nörimbergenti paſſim emendata, H. Stephani notæ, & ejusdem Eſchenbachii * eruditus commentarius. Non pauca *Ἀργοναυτικῶν* loca illuſtrat

* Idem Vir Clariffimus Mſtorum codicum ope quos interjecto tempore inſpicere ipſi datum eſt, emendatiorem Argonauticæ editionem & commentarium in illa locupletio-
rem vulgatarum ſe recepit. Ipſe quoque videtur eſſe qui ſub *Pandulphi Colletii* nomine A. 1690. 8. editionem ſuam defendit adverſus cenſuram Joannis Clerici T. XV. Bibl. Uni-
verſalis p. 101.

strat & emendat Holstenius in notis ad Stephanum Byz. quæ jam in editione sua annotavit Clarissimus Eschenbachius. Svidas Argonautica tribuit Orpheo juniore Crotoniatæ, qui vixerit temporibus Pisistrati, iisdem quibus & Onomacritus, hymnorum ut plerique existimant scriptor.

IV. (II.) *Hymni* * LXXXVI. quibus præmittitur *Εὐχὴ πρὸς Μουσῶν*, Græce itidem ab Aldo Venetiis, à Juntis Florentiæ A. 1519. & ab H. Stephano, qui suas etiam castigationes addidit, Parisiis editi, latine ex Perdrierii versione non optima Basileæ, tum Græce & Latine cum eadem versione in corpore Poëtarum Græcorum Genevensi vulgati p. 502. Inde Josephus Scaliger, intra quinque dierum, velut ipse testatur, spatium hæc Orphei initia sive indigitamenta Musæo inscripta versibus antiquis Latinis expressit doctissime & felicissime, etsi hæc illius Metaphrasis lectorem requirit non è vulgo. Lucem adspexit auctore jam defuncto inter alia ejus opuscula ab H. Casaubono edita Parisi 1610. 4to additis brevibus Scaligeri ejusdem annotationibus. Quinquennio post Petrus Scriverius ad calcem poematum Josephi Scaligeri hymnos Orphei Græcè ex H. Stephani editione recudendos dedit, iisque Scaligeri metaphrasin sed emendatorem, ejusque notas adjecit, Lugd. Bat. ex officina Platin. 1615. 12. Eandem Scaligeri Metaphrasin & notas (ut H. Stephani quoque) in sua Orphei editione servavit Eschenbachius, ipse quidem nihil in hymnos commentatus, quibus *veram Sætanæ Liturgiæ* contineri scripsit Daniel Heinsius in Aristarcho, sublimem reconditam Theologiam in illis videre sibi visi sunt Johannes Picus Mirandulæ Comes in Conclusionibus, & Kircherus T. 2. Oedipi parte L p. 151. seqv. qui post unum itemque alterum hymnum suo more illustratum atque expositum p. 156. promisit se alibi ostensurum esse quod Sæphiroticæ sive Cabalisticæ veterum Hebræorum & hieroglyphicæ Ægyptiorum doctrinæ maxime & clarissime per omnia congruant. Et pridem ante Kircherum Cornelius Agrippa Lib. II. occultæ Philosophiæ c. 60. scripsit Orphicos hymnos qui intelligat, eum revera magnam naturalis magiæ intelligentiam consecutum. Pausaniæ judicio Lib. IX. p. 771. Orphei hymnis elegantiores existimantur Homerici, Orphei

P

ἑολε-

* Tot sane invenio, etsi Kircherus T. 2. Oedipi parte I. p. 151. ex numero hymnorum Orphei LXXXIV. nescio quod exculpit mysterium. Et Picus Mirandulanus in conclusionibus suis p. 71. *tantus est*, inquit, *numerus hymnorum Orphei, quantum est numerus cum quo Deus creabit triplex seculum sub quæternarii Pythagorici formæ numeratus.*

Θεολογικώτεροι * & forte quæ Allatii Lib. de patria Homeri p. 281. suspicio est, compositi (ab Onomacrito) ad Homeri æmulationem. Meminit hymnorum Orphei Plato, octavo de legibus, & Pausanias in Boeoticis p. 770. qui paucos & breves fuisse refert, unde non alios habuisse videtur quam nos hodie legimus. Testatur etiam à Lycomedis decantatos in sacris Cereris, qui honos non habitus hymnis Homericis quamvis elegantioribus. Philostratus in Heroicis ex Protefilai iudicio ait Homerum μεγαλοῤῥημοσύνην ὑπὲρ τῶν Ὀρφέα ἀσκήσαι. Et paucis interjectis de Homero loquens: Ὀρφέα ᾗ, inquit, ἐν πολλοῖς τῶν κατὰ τὴν Θεολογίαν ὑπερῆρε, Μισσαῖον δὲ ἐν ᾠδαῖς χρησµῶν. Complures Orphei hymnos laudat Stobæus. Vide excerpta Grotii è Stobæi florilegio p. 246. sq. p. 250. p. 56. p. 54 quibuscum confer Orpheum ex edit. Eschenbachii p. 150. seq. p. 154. p. 158. & 160. Meminit & Orphei hymnorum Cyrillus contra Julian. Lib. I. p. 25. Isaac Tzetzes prolegom. ad Lycophronem. Ex hymno in solem versus quosdam profert Joh. Tzetzes p. 268. ad Hesiodum. Ἰμνον νόµον qui existat eadem pagina 160. Latina Metaphrasi donavit Grotius in florum sparsione ad jus Justinianum p. 65. Svidas hymnos refert inter scripta Orphei Ciconæi, qui & ipse vixerit ante Homerum & duabus γενεαῖς antiquior fuerit bello Trojano, scripseritque fabulas etiam & Epigrammata. Sed profecto haud diversus à nostro fuit Orpheus Ciconæus sive Κικόνεωσι πολυῤῥηνοῖσιν ἀνάσσειν ut vocatur in Argonauticis v. 77. quem à Ciconum mulieribus discerptum laniatumque ferunt. Idem Svidas inter Orphei Libethrii scripta memorat τελέτας & Onomacrito à quibusdam tributas testatur. Et Scaliger hos qui existant hymnos τελέτας potius esse ait, quia in illis tantum fere invocationes Deorum continentur, quolibet initiati in mysteriis uti solebant, non vero celebrantur Deorum natalia, gesta aliaque, ut in hymnis fieri consuevit. Loca quædam hymnorum Clarissimo Eschenbachio intacta relicta, ex MSto quo in Gallia usus est, emendaverat & suppleverat Guil. Canterus Lib. II. c. 3. Novarum Lectionum.

V. (III.) *De lapidibus eorumque virtutibus præcepta*, commendata à Theodomante Priami filio, præmissa præmio duplici, quorum prius lectu dignissimam sapientiæ prædicationem continet. Argumentum præfixit *Demetrius Moschus* Grammaticus, cujus etiam glossulæ in librum ipsum habentur in Bibliotheca Regis Galliz teste Labbeo Bibl. nov. MSS. p. 273. Stobæus plus simplici vice hoc poemata allegans, Ὀρφέως, inquit,

* Origenis tamen iudicio Lib. VII. contra Celsum p. 368. longe pejora πολλὰ χείρονα de putatiis gentium Diis cecinit Orpheus quam Homerus.

inquit, ἢ μάλλον Ὀνομακρίτῃ. Vide Grotii excerpta à Stobæi florileg. p. 27. 23. 129. & confer editionem Orphei Trajectinam p. 190. 193. Laudat & Orpheum ἐν λιθμοῖς Tzetzes ad Lycophronem p. 30. edit. Potteri, & Johannes Tzetzes Chil. 2. hist. 57. Chil. 4. v. 287. & 402. Chil. 6. hist. 57. 65. 66. Chil. 12. v. 183. & 608. Mirum vero quod habet Svidas de Orptheo Libethrio agens: ἔγραψε καὶ τελείας, ὁμοίως ἢ Φασὶ καὶ ταύτας Ὀνομακρίτῃ. Ἐν τέτοις δ' ἐστὶ περὶ λίθων γλυφῆς, ἧτις οὐδὲν ἀλίθῳ ἐπιγράφεται. Sane diversum hoc fuisse opus videtur à libro quem habemus de lapidibus, quia hic nec de octoginta lapidibus nec de illorum sculptura agit, sed vix duodeviginti lapidum genera recenset, quorum ope vel sacra qui faciunt, voti compotes fieri possint, vel venenatis morsibus mederi valeant. Exstat & iste liber Græce in supra memoratis Orphei editionibus, & Latine à Perdrierio versus est, cujus translationem Eschenbachius hinc inde à se interpolatam servavit, & solas H. Stephani castigationes, nullas vero suas notas addidit. Metaphrasis Latina poetica hujus libelli, auctore *Hannardo Gomerio*, qui Orpheum trimegistum subinde appellat, cum ejus Scholiis & D. Wendalini Cronobachii Medici animadversionibus vulgata est Leodii 1578. 8vo. Incipit; *Jupiter à miseris claudem mortalibus arcens*. Gesneri in hunc librum scholia lucem non videntur. Cæterum fallitur Bochartus, qui parte 2. Hierozoici Lib. III. c. 16. Librum de lapidibus Timocli tribuendum, Svida auctore affirmat. Non enim librum de lapidibus, sed Σαυτήρια Orphei Svidas auctor est à quibusdam tributa Timocli Syracusano vel Pergino Milesio. Judicent alii num Paulus Ephes. VI. 16. ut contendit idem Bochartus, palam alluserit ad hæc libri de lapidibus proæm. v. 48. sq.

ῥοῖζοντε σῆσαι χαμαὶ ἐρχομένοιο δράκοντι
 ἔσεται ἢ δ' ὄφρων ἰὸν σβέσαι ἐρπυσήρων.

VI. *Fragmenta Orphei* quæ in H. Stephani & Eschenbachii editione subjiciuntur, vix exigua pars sunt eorum quæ ipse Stephanus in poetici philosophica pag. 78. seqq. exhibuit, unde potius describi à novissimo editore, & quæ defunt plurima è Proclo, Joh. Tzetta aliisque addi, ordine disponi, & loca auctorum singulis fragmentis adnotari potuissent. Vicissim ibi nonnulla male inter fragmenta Orphei referuntur, ut versiculus primus p. 245. edit. Eschenbachii est versus duodecimus hymni in somnium, qui jam exstat p. 180. & septem primi p. 246. plane non spectant ad Orphica. Poterant & adjungi versus LXVI. περὶ σεισμών sive prognostica de significationibus terræ motuum in appendice Anthologiae

Græcorum Epigrammatum obvii, qui licet Hermeti * in quibusdam, in aliis tamen codicibus tribuuntur Orpheo, & cum versione metrica Joh. Antonii Baiffi sub Orphei nomine prodierunt Paris. apud Morellium 1586. 4to. Vertit & Zenobius Acciajolus teste Cyraldo. Apud Labbeum pag. 122. Bibl. nov. MSS. memorantur prognostica ferenti aëris ex diversis auctoribus collecta, Arato, Africano, Apulejo, Anatolio, Aristotele, Beterio sive Berytio, Varrone, Demogeronte, Didymo, Diophane, Florentino, Nestore, *Orpheo*, Paxamo, Plutarcho, Ptolemæo, Pamphilo, Platone, Sotione, Tarantino, Theophrasto, Vindanionio, Zoroastre aliisque. Horum omnium nomina occurrunt in Græcis Geoponicis, in quibus prognostica illa Labbeo memorata exstare non dubito. Orphei tamen nihil in Geoponicis legitur, quod prognosticon aliquod complectatur, sed tantum semel ejus fit mentio Lib. II. p. 70. ubi versus ipsi tribuuntur:

Δειλοί, πανδηλοὶ κυάμων ἀπο χεῖρας ἔχειναι

Itemque alter:

Ἴσον τῶν κυάμων φαγέω κεφαλὰς τε τοκείων.

At priorem ex hisce Gellius non Orpheo sed Empedocli addicit Lib. IV. cap. II. quem etiam alterius auctorem esse non est dubitandum.

VII. Sed hæc & quicquid præterea in editione Trajectina adhuc desiderari possint, in secunda editione expectare nos jubet Clarissimus Eschenbachius, *quam*, inquit, *cum nova versione & uberioribus adomptis notis, si Deus vitam & occasionem ulterius profectendi hæc studia concesserit, aliquando publicabo* ** Idem recte negat editionem Orphei Commelinianam lucem vidisse, etsi index librorum à Commelino excusorum Gnomographis Græcis A. 1597. (qui Hieronymo Commelino emortualis fuit) præfixus memorat Orpheum ex MStis Palatinis auctum & emendatum. Gothofredus Jungermannus in literis ineditis ad Putschium datis Heidelbergæ Cal. Nov. 1603. *Contuli Orphei sive Onomacriti hymnos & Argonautica, editionem Stephani cum duobus MSS. Palatinis, ex quibus aliquot versus supplervi, ubi H. Stephanus ipse interdum suspicatus fuerat defectum, & alia notavi lectionum καλορθώματα, quibus ad Θαυμάσιον illum Græcum qui edere*

co-

* Vide supra Cap. IX. num. 7.

** Hoc promissum ex parte jam implevit Vir Clarissimus edito Norbergæ Ao. 1702. 4to. Epigene sive commentario suo de poësi Orphica, in quo Philosophiam Orphicam exposuit, & fragmenta collegit diligenter, licet non semper certum sit. fuerintne ex libris Orphicis aliis deprompta, quam sub quorum titulis à doctissimo Eschenbachio exhibentur. Ille liber ad me allatus demum est, cum ista jam scripsissem. *Joannis vero Francisci Grandis* liber de Philosophia ac Theologia Orphica necdum lucem adspexit quod sciam, desideratus Morhesio 1. Polyhist. p. 129.

cogitat, adisum mihi paro. Consuli dein Homeri hymnos, Musæum, Nicanæum, & notavi quædam certe non κακῆ κόμῳα (C). *Confero jam Theognis, Dionysiumque periegetem, quæ uno libro compacti sunt. Inter scripta inedita Hugonis Grotii quæ à vidua quam ille moriens reliquerat emit Regina Sveciæ Christina, memorantur etiam notæ in Orphei hymnos. Lucas Holstenius ad P. Lambecium prid. Kal. April. 1646. Habeo & Orphei exemplar non contemnendum, ex quo Argonautica plurimis locis emendavi. Auctor ille huc usque à Criticorum & Correctorum vulgo derelictus tuam exposcere videtur operam, Hymni autem recondita antiquitatis plenissimi justum commentarium merentur, quæ vel unius procli scripta ἀνέκδοτα tibi instruens, ut ex notis meis ad Sallustium Philosophum prospicies: ne quid de cæteris, quos apud me habeo, Platonicis nunc dicam, in quibus τῆς μυθικῆς θεολογίας thesaurus latet. Confer Lambecii prodromum Literar. p. 181. & Lib. 6. de Bibl. Vindob. p. 242. In designatione librorum, quos ad editionem parare se professus nuper est Henricus Leonhardus Schurtzfleischius, Conradi Samuelis, viri docti frater, occurrunt etiam Orphica & Sapphica cum dissertatione Critica & novis annotationibus ac supplementis, ex MSS. Sed an unquam ab eo speranda sint, ad aliud præcipue studiorum genus jam vocato, non facile dixerim. Præterea quod Johannes quoque Ulricus Meurerus, qui Valerium Flaccum ante aliquot annos vulgavit Francofurti, spem fecit novæ editionis Argonauticorum Orpheo adscriptorum.*

CAPUT XIX.

Utrum Pythagoras fuerit auctor poematum Orpheo tributorum. Jonis τραγωδοῖ.

1. *Ἰερός λόγος* (C) *sive liber περὶ Θεῶν Pythagora nomine olim jactatus diversus fuit a librâ XXIV. ἱερῶν λόγων Orphicorum. Cercops Pythagoricus. 2. Catalogus scriptorum deperditorum quæ Orpheo apud veteres tribuuntur, literarum digestus ordine, cum variis Observationibus. 3. Nomina eorum qui sub Orphei nomine varia scripta supposuisse dicuntur. 4.*

I.

Pythagoram auctorem habere poemata quæ sub Orphei nomine circumferuntur, suspicabatur Joh. Baptista Crispus de Philosophis caute legendis p. 473. quod ni fallor ex Laërtio hausit, qui in Pythagora sect. 8. ex Jonis Tragici τραγωδοῖς

θεολογικώτεροι * & forte quæ Allatii Lib. de patria Homeri p. 281. suspicio est, compositi (ab Onomacrito) ad Homeri æmulationem. Meminit hymnorum Orphei Plato, octavo de legibus, & Pausanias in Boeoticis p. 770. qui paucos & breves fuisse refert, unde non alios habuisse videtur quam nos hodie legimus. Testatur etiam à Lycomedis decantatos in sacris Cereris, qui honos non habitus hymnis Homericis quamvis elegantioribus. Philostratus in Heroicis ex Protefilai iudicio ait Homerum *μεγαλορρημοσύνην ὑπὲρ τῶν Ὀρφέα ἀσκήσαι*. Et paucis interjectis de Homero loquens: *Ὀρφέα ᾗ*, inquit, *ἐν πολλοῖς τῶν κατὰ τὴν θεολογίαν ὑπερῆρε, μισαίου δὲ ἐν ὠδαῖς χρησμένων*. Complures Orphei hymnos laudat Stobæus. Vide excerpta Grotii è Stobæi florilegio p. 246. sq. p. 250. p. 56. p. 54 quibuscum confer Orpheum ex edit. Eschenbachii p. 150. seq. p. 154. p. 158. & 160. Meminit & Orphei hymnorum Cyrillus contra Julian. Lib. I. p. 25. Isaac Tzetzes prolegom. ad Lycophonem. Ex hymno in solem versus quosdam profert Joh. Tzetzes p. 268. ad Hesiodum. *Ἕμνον νόμῳ* qui existat eadem pagina 160. Latina Metaphrasidona vit Grotius in florum sparsione ad jus Justinianæum p. 65. Svidas hymnos refert inter scripta Orphei Ciconæi, qui & ipse vixerit ante Homerum & duabus *γοναῖς* antiquior fuerit bello Trojano, scripseritque fabulas etiam & Epigrammata. Sed profecto haud diversus à nostro fuit Orpheus Ciconæus sive *Κικόνεωσι πολυρρημοῖσιν ἀνάδωσαν* ut vocatur in Argonauticis v. 77. quem à Ciconum mulieribus discerptum laniatumque ferunt. Idem Svidas inter Orphei Libethrii scripta memorat *τελεῖας* & Onomacrito à quibusdam tributas testatur. Et Scaliger hos qui existant hymnos *τελεῖας* potius esse ait, quia in illis tantum fere invocationes Deorum continentur, quolibet initiati in mysteriis uti solebant, non vero celebrantur Deorum natalia, gesta aliaque, ut in hymnis fieri consuevit. Loca quædam hymnorum Clarissimo Eschenbachio intacta relicta, ex MSto quo in Gallia usus est, emendaverat & suppleverat Guil. Canterus Lib. II. c. 3. Novarum Lectionum.

V. (III.) *De lapidibus eorumque virtutibus præcepta*, commendata à Theodornante Priami filio, præmisso præmio duplici, quorum prius lectu dignissimam sapientiæ prædicationem continet. Argumentum præfixit *Demetrius Moschus* Grammaticus, cujus etiam glossulæ in librum ipsum habentur in Bibliotheca Regis Galliarum teste Labbeo Bibl. nov. MSS. p. 273. Stobæus plus simplici vice hoc poema allegans, *Ὀρφέως*, inquit,

* Origenis tamen iudicio Lib. VII. contra Celsum p. 368. longe pejora *πολλῶ χειρότερα* de putatiis gentium Diæ cecinit Orpheus quam Homerus.

inquit, ἢ μᾶλλον Ὀνομακρίτῃ. Vide Grotii excerpta à Stobæi florileg. p. 27. 23. 129. & confer editionem Orphei Trajectinam p. 190. 193. Laudat & Orpheum ἐν λιθικοῖς Tzetzes ad Lycophronem p. 30. edit. Potteri, & Johannes Tzetzes Chil. 2. hist. 57. Chil. 4. v. 287. & 402. Chil. 6. hist. 57. 65. 66. Chil. 12. v. 183. & 608. Mirum vero quod habet Svidas de Orptheo Libethrio agens: ἐγραψε καὶ τελεταίς, ὁμοίως ἢ Φασὶ καὶ ταύτας Ὀνομακρίτῃ. Ἐν ταύτοις δ' ἐστὶ περὶ λίθων γλυφῆς, ἧτις οὐδὲν ἀλιθῶ ἐπιγράφεται. Sane diversum hoc fuisse opus videtur à libro quem habemus de lapidibus, quia hic nec de octoginta lapidibus nec de illorum sculptura agit, sed vix duodeviginti lapidum genera recenset, quorum ope vel sacra qui faciunt, voti compotes fieri possint, vel venenatis moribus mederi valeant. Exstat & iste liber Græce in supra memoratis Orphei editionibus, & Latine à Perdrierio versus est, cujus translationem Eschenbachius hinc inde à se interpolatam servavit, & solas H. Stephani castigationes, nullas vero suas notas addidit. Metaphrasis Latina poëtica hujus libelli, auctore *Hannardo Gamerio*, qui Orpheum trimegistum subinde appellat, cum ejus Scholii & D. Wendalini Cronobachii Medici animadversionibus vulgata est Leodii 1578. 8vo. Incipit; *Jupiter à miseris claudem mortalibus arcens*. Gesneri in hunc librum scholia lucem non viderunt. Cæterum fallitur Bochartus, qui parte 2. Hierozoici Lib. III. c. 16. Librum de lapidibus Timocli tribuendum, Svida auctore affirmat. Non enim librum de lapidibus, sed Σωτηρία Orphei Svidas auctor est à quibusdam tributa Timocli Syracusano vel Pergino Milesio. Judicent alii num Paulus Ephes. VI. 16. ut contendit idem Bochartus, palam alluserit ad hæc libri de lapidibus proæm. v. 48. sq.

ῥοῖζοντε ἤσασαι χαμαὶ ἐρχομένωιο δράκοντι
ἔσεται ἡδ' ὄφρων ἰὸν σβέσσαι ἐρπυσήρων.

VI. *Fragmenta Orphei* quæ in H. Stephani & Eschenbachii editione subjiciuntur, vix exigua pars sunt eorum quæ ipse Stephanus in poësi philosophica pag. 78. seqq. exhibuit, unde potius describi à novissimo editore, & quæ defunt plurima è Proclo, Joh. Tzetta aliisque addi, ordine disponi, & loca auctorum singulis fragmentis adnotari potuissent. Vicissim ibi nonnulla male inter fragmenta Orphei referuntur, ut versiculus primus p. 245. edit. Eschenbachii est versus duodecimus hymni in somnium, qui jam exstat p. 180. & septem primi p. 246. plane non spectant ad Orphica. Poterant & adjungi versus LXVI. περὶ σεισμών sive prognostica de significationibus terræ motuum in appendice Anthologiz

Græcorum Epigrammatum obvii, qui licet Hermeti * in quibusdam, in aliis tamen codicibus tribuuntur Orpheo, & cum versione metrica Joh. Antonii Baifii sub Orphei nomine prodierunt Paris. apud Morellium 1586. 4to. Vertit & Zenobius Acciajolus teste Cyraldo. Apud Labbeum pag. 122. Bibl. nov. MSS. memorantur prognostica ferèni aëris ex diversis auctori- bus collecta, Arato, Africano, Apulejo, Anatolio, Aristotele, Beterio sive Berytio, Varrone, Demogeronte, Didymo, Diophane, Florentino, Nestore, *Orpheo*, Paxamo, Plutarcho, Ptolemaeo, Pamphilo, Platone, Sotio- ne, Tarantino, Theophrasto, Vindanionio, Zoroastre aliisque. Horum omnium nomina occurrunt in Græcis Geoponicis, in quibus prognostica illa Labbeo memorata extare non dubito. Orphei tamen nihil in Geo- ponicis legitur, quod prognosticon aliquod complectatur, sed tantum semel ejus fit mentio Lib. II. p. 70. ubi versus ipsi tribuuntur:

Δειλοί, πανδελιοι κυάμων ἀπο χείρας ἔχεισθαι

Itemque alter:

Ἴσον τῶν κυάμων Φαγέσθαι κεφαλὰς τε τοκείων.

At priorem ex hisce Gellius non Orpheo sed Empedocli ad- dicit Lib. IV. cap. II. quem etiam alterius auctorem esse non est dubi- tandum.

VII. Sed hæc & quicquid præterea in editione Trajectina ad- huc desiderari possunt, in secunda editione expectare nos jubet Clarissi- mus Eschenbachius, *quam*, inquit, *cum nova versione & uberioribus ad omnia notis, si Deus vitam & occasionem ulterius prosequendi hæc studia concesserit, ali- quando publicabo* ** Idem recte negat editionem Orphei Commelinia- nam lucem vidisse, etsi index librorum à Commelino excusorum Gno- mographis Græcis A. 1597. (qui Hieronymo Commelino emortualis fuit) præfixus memorat Orpheum ex MStis Palatinis auctum & emen- datum. Gothofredus Jungermannus in literis ineditis ad Putschium datis Heidelbergæ Cal. Nov. 1603. *Contuli Orphei sive Onomacriti hymnos & Argonautica, editionem Stephani cum duobus MSS. Palatinis, ex quibus aliquot versus supplervi, ubi H. Stephanus ipse interdum suspicatus fuisse defectum, & alia poetæ lectionum καὶ ὁρθώματα, quibus ad θαυμάσιον illum Græcium qui edere*

co-

* Vide supra Cap. IX. num. 7.

** Hoc promissum ex parte jam implevit Vir Clarissimus edito Noribergæ Ao. 1702. 4to. Epigene sive commentario suo de poësi Orphica, in quo Philosophiam Orphicam expo- suit, & fragmenta collegit diligenter, licet non semper certum sit. fuerintne ex libris Or- phicis aliis deprompta, quam sub quorum titulis à doctissimo Eschenbachio exhibentur. Ille liber ad me allatus demum est, cum illa jam scripsissem. Joannis vero Francisci Gran- dii liber de Philosophia ac Theologia Orphica necdum lucem adspexit quod sciam, de- sideratus Morhesio 1. Polyhist. p. 125.

cogitat, aditum mihi paro. Consuli dein Homeri hymnos, Musæum, Nicandrum, & notavi quædam certe non κακῶ κόμμῃ ☉. *Confero jam Theognin, Dionysiumque periegetem, quæ uno libro comp. scti sunt. Inter scripta inedita Hugonis Grotii quæ à vidua quam ille moriens reliquerat emit Regina Sveciæ Christina, memorantur etiam notæ in Orphei hymnos. Lucas Holstenius ad P. Lambecium prid. Kal. April. 1646. Habeo & Orphei exemplar non contemnendum, ex quo Argonautica plurimis locis emendavi. Auctor ille huc usque à Criticorum & Correctorum vulgo derelictus tuam exposcere videtur operam, Hymni autem recondita antiquitatis plenissimi justum commentarium merentur, quæ vel unius procli scripta ἀνέκδοτα tibi instruent, ut ex notis meis ad Sallustium Philosophum prospicies: ne quid de cæteris, quos apud me habeo, Platonice nunc dicam, in quibus τῆς μυθικῆς θεολογίας thesaurus latet. Confer Lambecii prodromum Literar. p. 181. & Lib. 6. de Bibl. Vindob. p. 242. In designatione librorum, quos ad editionem parare se professus nuper est Henricus Leonhardus Schurtzfleischius, Conradi Samuelis, viri docti frater, occurrunt etiam Orphica & Sapphica cum dissertatione Critica & novis annotationibus ac supplementis, ex MSS. Sed an unquam ab eo speranda sint, ad aliud præcipue studiorum genus jam vocato, non facile dixerim. Prætereo quod Johannes quoque Ulricus Meurerus, qui Valerium Flaccum ante aliquot annos vulgavit Francofurti, spem fecit novæ editionis Argonauticorum Orpheo adscriptorum.*

CAPUT XIX.

Utrum Pythagoras fuerit auctor poematum Orpheo tributorum. Ἰονία τραγμοὶ.
 1. *Ἰερός λόγος* ☉ *sive liber περὶ Θεῶν Pythagoræ nomine olim jactatus diversus fuit a librâ XXIV. ἱερῶν λόγων Orphicorum. Cercops Pythagoricus. 2. Catalogus scriptorum deperditorum quæ Orpheo apud veteres tribuuntur, literarum digestus ordine, cum variis Observationibus. 3. Nomina eorum quæ sub Orphei nomine varia scripta supposuisse dicuntur. 4.*

I.

Pythagoram auctorem habere poemata quæ sub Orphei nomine circumferuntur, suspicabatur Joh. Baptista Crispus de Philosophis caute legendis p. 473. quod ni fallor ex Laërtio hausit, qui in Pythagora sect. 8. ex Jonis Tragici τρι-
 P 3 αγμοῖς

*αγμῶν** refert Pythagoram nonnulla scripsisse & ad Orpheum auctorem retulisse. Idem ex Jone refert Clemens I. Strom. p. 333. ubi interpres eruditus minus bene vertit: *Jon refert Pythagoram hac quoque Orpheo tribuere*; nam ambiguitatem omnem tollit Laërtius, cujus hæc sunt verba: *Ἰὼν δὲ ὁ χριῶν ἐν τοῖς τριαγμοῖς φησὶν αὐτὸν ἕνα ποιησάντα ἀνευγκένει εἰς Ὀρφέα*. Apud eundem Clementem male *τριγράμμους* editum est pro *τριαγμοῖς*. Nec melius in Codicibus Svidæ & Laërtii *τριασμοῖς* vel *τριαγνοῖς*. Vide Menagium ad Laërt. p. 351. & Rich. Bentleji Epistolam ad Millium Malalæ subjectam p. 67. seqv. Ex loco isto vel Laërtii vel Clementis perperam intellecto Svidas *Τριαγμῶν* inter scripta Orpheo tributa inepte retulit, aliisque post se præbuit errandi occasionem, usque adeo, ut non deessent qui singulari hocce opere sacrum de Triuno Deo Mysterium ab Orpheo proditum scriberent. Vide Naudæi Apologiam de viris doctis Magiæ accusatis p. 138.

II. Quæ vero scripta Pythagoras sub Orphei nomine edidisse creditus olim fuerit, conjectura attingere licet ex Jamblichō pag. 134. 135. de vita Pythag. & Proclo Lib. 5. in Timæum p. 291. nempe *λέγον* ** *ἱερόν* sive librum *περὶ Θεῶν*, quamvis hunc quoque non Pythagoræ sed

Cercopis

- * Harpocration in *Ἰὼν* vocat scriptum Philosophicum & ab aliis *Τριαγμῶν* numero singulari inscriptum testatur, Callimachoque teste Joni à quibusdam adjudicatum, & tributum Epigeni qui de Poësi Orphica scripsit. Prima quoque verba ejusdem libri recitat ex quibus apparet & profa se iptum fuisse, & ternarii numeri vires in rebus omnibus, sive *πάντα τρία* ubique observasse. Vide etiam quæ de Jonis scriptis dixi infra Lib. II. cap. 19. in notitia Tragicorum,
- ** Diodorus Sic. lib. I. extrem. refert videri quibusdam *Πυθαγόραν τὰ κατὰ τὸν ἱερόν λόγον* (hoc est doctrinam de rebus divinis in libro illo contentam) *καὶ τὰ κατὰ γεωμετρίαν θεωρήματα, καὶ τὰ περὶ τῆς ἀριθμῆς, ἔτι ἢ τὴν εἰς πᾶν ζῶον τῆς ψυχῆς μεταβολὴν μαθῶν παρ' Αἰγυπτίων*. Sed ab Orpheo hæc edoctum Pythagoram narrant Jamblichus & Proclus. Jamblichi ex vitæ Pythagoræ p. 135. locum adscribam uti est à viris doctissimis Gisberto Cupero, Rich. Bentleio & Godfrido Oleario emendatus: *περὶ Θεῶν Πυθαγόρας ὁ τῷ Μνηστάρχῳ ἔτο ἐξέμαθον ἐργιαθεῖς ἐν Λιβηθροῖς τοῖς Θρακίσις Ἀγλαοφάμῳ τελετὰς μεταδόντι, ὡς ἄρα Ὀρφεύς ὁ Καλλιόπας κατὰ τὸ πάγγλαιον ὄρῳ ὑπὸ τᾶς ματρὸς πινυθεῖς ἐφα τὰν ἀριθμῶ ἕσταν αἰδίων εἶναι κ. τ. λ.* Proclus in Timæum Lib. V. p. 291. *Πυθαγόρει ὁ Τιμαῖ ἔπεται τᾶς Πυθαγορείων ἀρχῆς, αὐτὰ δὲ εἰσιν αἱ Ὀρφικῆ ᾠδῶδες, Ἄ γὰρ Ὀρφεύς δι' ἀπορήτων λόγων μυθικῶς ᾠδῶδὲ δῶκε, τὰντα Πυθαγόρας ἐξέμαθ' ἐν ἐργιαθεῖς ἐν Λιβηθροῖς τοῖς Θρακίσις, Ἀγλαοφάμῳ τελετὰς μεταδόντι, ἢν περὶ Θεῶν σοφίᾳ παρὰ Καλλιόπης τῆς μητρὸς ἐπινύθη.* Confer quæ diximus supra cap. XVIII. num. 1. de convenientia doctrinæ Orphicæ cum Pythagorica & Platonica. Idem Proclus: *Ἄπαντα ἢ παρ' ἑλλσι θεολογία τῆς Ὀρφικῆς ἐστὶ μυθαγωγίας ἐκγον, πρῶτα μὲν Πυθαγόρα παρ' Ἀγλαοφάμῳ τὰ περὶ Θεῶν Ὀργια διδασχθέν-*

τ

Cercopis Pythagorici esse contendit olim Epigenes in libro de scriptis Orpheo tributis, alii Hippasi, ut Laërtius, τὸν δὲ Μουσικὸν λόγον, inquit, ἰππᾶσθε φασὶν εἶναι, alii Arignotes Pythagoricæ, ita enim videntur capienda verba Svidæ in Ἀρειγνήτη, etfi aliter Menægius ad Laërtium p. 350. Falluntur autem qui Cercopis nomen cum Lescaloperio ad Ciceron. p. 157. habent pro appellativo * & impostorem denotare existimant, nam non tantum apud Ciceronem occurrit libro de Natura Deorum primo: *Orphicum carmen Pythagorici ferunt cuiusdam fuisse Cercopis*, sed & apud Clementem Alex. I. Strom. p. 333. Epigeni sententiam hancce tribuentem, & apud Svidam in Ὀρφέως, cum ἱερὸς λόγος ἐν ῥαψωδίαις καὶ memorasset, λέγουσθαι δὲ, inquit, εἶναι Θεογενήτε & Θεοσαλῆ οἱ δὲ Κέρκωπ & Πυθαγορείς. Citatur & in testimonium Κέρκωψ ab Athenæo Lib. XIII. p. 557. & ab Apollodoro plus simplici vice libro secundo Bibliothecæ. Orpheum in Ὀκτώτῳ ἱερῶ λόγῳ laudat auctor Etymologici magni in Γίγας & duos versus Hexametros ex illo adducit. Laërtius quoque versibus scriptum testatur ἱερὸν λόγον Pythagoræ tributum, Lib. VIII. sect. 7. producto operis initio quod ita se habet:

Ὡ νεοὶ ἀλλὰ σέβασθε μᾶθ' ἠσυχίας ταῦτε πάντα.

At ἱερὸς λόγος qui ad Pythagoram auctorem relatus à Pythagoricis ferebatur, & laudatur etiam ab Hierocle in aurea carmina Pythagoræ ubi de tetractye agit p. 225. scriptus erat prosâ Doricâ. Id tum ex Jamblichio tum ex auctore Theologumenon Arithmeticæ patet, qui ex scripto Pythagoræ περὶ Θεῶν quod cum ἱερῶ ejus λόγῳ idem fuisse Jamblichus testatur, profert nonnulla p. 19. Ἐν τῷ δηλημίῳ περὶ Θεῶν συγγράμματι ὁ Πυθαγόρας ἔτως διορίζεται. Θεοσοφίαν μὲν καὶ σοφίας ἐπιβάθρην, ἀριθμητικά, μουσικά, γεωμετρίαι, σφαιρικά α, β, γ, δ, τετραγώνια. Proclus ad Euclidem p. 7. διὸ δὴ καὶ ὁ Πλάτων πολλά καὶ θαυμαστὰ δόγματα περὶ Θεῶν διὰ τῶν μαθηματικῶν εἰδῶν ἡμᾶς ἀναδιδάσκει, καὶ ἡ τῶν Πυθαγορείων φιλοσοφία ὡς ἀπετάσματος τέτοις χρωμένη τὴν μουσαγωγίαν ἀνακευτῆ τῶν Θεῶν δογμάτων. Τοιαῦτα γὰρ καὶ ὁ ἱερὸς συμπας λόγος, καὶ ὁ φιλόλαος ἐν ταῖς βάρκλαις, καὶ ὁ ἄλλος ὁ τῶν Πυθαγορῶν περὶ Θεῶν ὑψηλῆσως. Hinc λόγον ἱερὸν qui Orpheo tribuitur à Svida & Etymologo, atque XXIV. constitit libris five rhapsodiis, diversum fuisse haud dubito à λογῳ ἱερῳ Pythagoræ inscripto. Longe magis ab hoc diversa sunt, quæ sub Or-

phei
 τῷ. Δευτέρῳ τε πλάτωνος ὑποδεξαμένην τὴν πανελῆ περὶ τῶν ἐπισήμων, ἐκτε τῶν πυθαγορείων καὶ ὀρφικῶν γραμμάτων. Lib. I. Theolog Platon. c. 5.

* Equidem notum proverbium ἀγορὰ κερκώπων, & κερκωπίζειν, ac similia de quibus Scholiastes Luciani T. I. p. 35. Andreas Schottus ad Zenobium & ad Apollonium Panninus. Et inter Eubuli dramata fuere Κέρκωπες. Sed nihil hoc impedit quo minus fuerit etiam homo quidam proprio Cercopis nomine. Olim quoque & Eurybatus Cercopes memorantur ab Apollonio IX. 33. proverb.

phai nomine hodie exstant, ut præter rem suspicatus fuerit Crispus, hæc Pythagoram forte auctorem habere.

III. Titulos aliorum scriptorum quæ sub Orphei nomine olim exstiterunt, perditæque pridem sunt, præfenti loco annotare iuvat Alphabeti ordine. Sunt autem hæc:

Ἡ εἰς ἄδης* καθάβασις, cuius scripti meminit Argonauticorum scriptor v. 40. seqq. Alii teste Svida tribuebant Herodico Perinthio, alii Orpheo Camarinzo ἐποποιῶ, alii teste Clemente Alexandrino retulerunt ad Prodicum Samium, Epigenes ad Cercopem Pythagoræum. Vide Clementem I. Strom. p. 133. Diodorus Siculus Lib. I. Fol. 58. & 60. sq. auctor est ex Ægypto in Græciam Orpheum induxisse τὰς καὶ τῶν ἀσθεῶν ἐν ἄδῃ τιμαρίας, καὶ τὰς τῶν εὐσεβῶν λειμῶνας καὶ τὰς πρὸς τοῖς πολλοῖς εἰδωλοποιίας. Notissima alioqui fabula de Eurydice uxore ex inferis ab Orpheo reductâ, de qua infra quædam sum dicturus.

Ἀμνοκοπία, ** sive legendum Ἀνιμοκοπία, apud Svidam, qui solus quod sciam hujus libri inter Orphei scripta meminit.

Ἀστρονομία memoratur à Svida, & in Tzetze prolegomenis ad Lycophronem.

Βακχικά *** quæ nescio an diversa fuerint ab Orphei τελεταῖς & χρησμῶις de quibus infra. Videtur illa respicere Orpheus in Argonauticis v. 9. seq. & 29. Ex iisdem Arnobius profert nonnulla Lib. V. p. 169. sq. & p. 175. versus quosdam latine adducit ex aliquo, ut conjicit Heinſius, qui Orphica latine verterat. Græcos Orphei versus habet Clemens Alex. in protreptico f. 13. Illustrant præter Heinſium ad Clementem, Salmasius ad Tertull. de pallio & Ez. Spanhemius ad Callimachi hymnum in Cere-rem. Γένεσιν Bacchi & sacra ab Orpheo ex Ægypto in Græciam translata & Cadmeis prodita affirmat etiam Manetho apud Eusebium Lib. I. præparat. p. 47. sq. Cæterum Bacchica non Orpheo sed Nicia Eleati quidam olim tribuebant, ut auctor est Svidas.

Περὶ βουτῶν utrum singulari volumine egerit Orpheus non constat, etſi primum omnium quos memoria novit, de verbis aliqua

curio-

* In hoc opere omnem de inferis doctrinam ab Orpheo tractatam suspicatur Clarissimus Eschenbachius in suo Epigene p. 178. Ex eo autem quod Orpheus ex inferis Eurydicen suam repetisse traditur, hinc Orphei imaginem veluti resurrectionis symbolum in sepulchris quibusdam veterum Christianorum observasse sibi visus est Paulus Aringhus VI. 2. Romæ subterraneæ.

** Idem Eschenbachius pag. 178. legit Ἀμνοκοπία & rei pecuarie præcepta hunc librum continuisse opinatur. Apud Hesych. ἀμνοκοπία, ποιμήν.

*** Eschenbachius p. 31. sq. colligit loca complura Orphei ex Clemente, Macrobio, Diodoro Siculo & Justino, quæ etſi Bacchi mentionem faciunt, nolim omnia ex Βακχικῶις desumptâ præstare. Nam & in hymnis & in Theogonia & in τελεταῖς & in aliis scriptis de Dionysio actum constat.

curiosius prodidisse testatur Plinius Lib. XXV. cap. 2. Forte hoc fecerat in Physicis, vel in libro de medicamentis. Laudatur & Orpheus à Plinio Lib. XX. c. V. & Lib. XXVIII. c. IV.

Διαθήκαι ad Μυσαιον, quarum primæ versus aliquamulti afferuntur à Justino Märtyre Lib. de Monarchia Dei fol. 104. & in cohortatione ad Græcos fol. 15. à Clemente Alex. protreptico ad gentes fol. 48. & Lib. V. Stromatum pag. 607. seq. Aristobulo Peripatetico apud Eusebium Lib. XIII. præparat. cap. 12. & ab Eusebio cap. 13. p. 685. Cyrillo I. contra Julianum p. 26. Theodorito Lib. II. *Θεραπειν*. pag. 25. sq. Incipiunt: *Φθίγγομαι ὡς θείμης ἐστὶ, θύρας δ' ἐπίθεοθε βέβηλοι.* Ita enim legendum, non *βεβήλοις*, ut notatum Ez. Spanhemio ad Callimachum p. 49. & Ism. Bullialdo ad Theonis Smyrnez. Mathematica p. 216. *Μενογονής τις ἀπαρῶν ἔφυλιν ἀνωθεν χαλδαίων* qui in iisdem Orphei versibus memoratur, *Αβραβανις* est, uti *ύλογονής* vel ut alii legunt *ύδογονής*, *Μοyses*. Vide Scaligerum ad fragmenta libro de emendatione temporum subjecta p. 48. At exinde Poëma hoc nec ab Orpheo nec ab Onomacrito scriptum, sed à Judæo aliquo vel Christiano scriptore suppositum arguit Cudworthus pag. 302. * Apud Justinum de Monarchia Dei inscribitur *Διαθήκαι*, sed apud Eusebium p. 664. *ποιήματα τὰ κατὰ τὸν ἱερὸν λόγον αὐτῶν λεγόμενα.*

Δίκτυον, memoratur à Svida, qui auctor est *Ζοργου* Heracleotæ ab aliis tributum fuisse. Aristoteles Lib. II. de generatione animalium cap. I. *ἢ γάρτοι πάντα γίνεται τὰ μόρια — ἢ ἐφεξῆς, ὥσπερ ἐν τοῖς καλλιμέροις Ὀρφέως ἔπεσιν. Εκκεῖ γὰρ ὁμοίως φησὶ γίνεσθαι τὸ ζῶον ἢ τὸ δικτύον πλοκῆ.* Forte igitur aliud fuit argumentum hujus libri quam quod conjicit doctissimus Eschenbachius in Epigene. Sane loca Orphei quæ è Proclo & Tzetze colligit p. 54. sqq. atque ex Peplo atque hocce *δικτύω* petita suspicatur, nihil vetat ad Theogoniam vel alia scripta referre.

Διονύσια ἀφανισμός. Clemens VI. Strom. p. 628.

Orpheus ἐν τῷ περὶ Διὸς καὶ Ἥρας laudatur ab Eustathio in limine commentarii ad Dionysium periegetem, qui versus binos ex illo adducit. Sed non putaverim singularem librum, verum partem poematis cujusdam [Theogoniæ forte] respici, etsi aliud videtur Cl. Eschenbachio, qui sacras & allegoricas nuptias, sive naturæ in producendis rebus operationes hoc libro traditas existimat p. 60 integrumque titulum

Q

* A Judæo Aristobulo interpolatum contendit Clariss. Eschenbachius in Epigene pag. 148. seq. Idem pag. 137. putat proœmium hocce à Justino & aliis productum fuisse initium *τῶν ἱερῶν λόγων* Orphei quorum *ῥαψωδίας* XXIV. memorat Svidas. Addit etiam à nonnullis laudari sub titulo *Θεολογίων*.

lum fuisse putet *Διὸς καὶ Ἥρας ἱερὸς γάμος*, nisi pars hæc fuerit operis majoris sed nulli veterum memorati sub titulo *ἱερῶν γάμων*.

Διφύεις. Plinius indice auctorum externorum, è quibus desumerit ea, quæ libro XXVIII. persequitur, *Orpheum qui Diophios*, Archelaum qui item scripserit, laudat. Reinesius Lib. II. Var. Lect. pag. 127. pro *Diophios* certo certius legendum esse monet *ιδιοφύεις de rebus singularis naturæ & potestatis*. Sed propius accedit ad codicum lectionem, Harduini *διφύεις, de iis animalibus quæ sunt ancipitis naturæ*, præcipue cum à Scholiaste Nicandri ad Theriaca p. 38. laudetur & Archelaus *ἐν διφύοις*.

Δωδεκατηρίς, five Genethliaca Duodecim annorum* periodus! Svidas inter scripta Orphei Crotoniatæ, [Pisistrati æqualis] refert *Δεκατηρίαν* ubi legendum *δωδεκατηρίαν* jam monuit Lambecius p. 176. prodromi! Tres Primos versus ex hoc opere profert Joh. Tzetzes Chil. 12. hist. 399. Fallitur porro idem Lambecius qui apud Tzetzen ibi pro *δωδεκατηρίς* urget scribendum *δωδεκατηρίδας*, si enim hoc facias utroque loco versus politicus abundabit syllaba. Allegantur & Orphei *δωδεκατηρίδας* ab If. Tzetzæ in Lycophronem p. 13. & 62. edit. Potteri. Onomacritum sub nomine Orphei, *δωδεκατηρίδας* scripsisse non dubitat Scaliger in prolegomenis ad libros de emendatione temporum, & Canon Isagog. p. 182.

Επιγράμματα Svidas refert inter scripta Orphei Ciconzi, quem cum Libethrio eundem esse supra observavimus.

Ἔργα five *ὤει Γεωργίας*, quo ex opere primos decem versus recitat Joh. Tzetzes proæmio ad Hesiodum, quos Latine habes apud Jac. Nic. Loënsen Lib. II. c. 2. Epiphyllidum. Luculentos versus vocat Scaliger ad Manilium p. 103. Nescio an ex eodem opere an ex *ἡμέραις* sint alii versus septem Orphei, quos Hesiodum expressisse & imitatum esse notat idem Tzetzes p. 125. Laudat iterum Orpheum Thracem *ἐν τῇ ὤει γεωργίας* pag. 175. & Chiliad. 4. hist. 128. v. 173. sq.

Ἐφημερίδες five *ἡμέραι*, ex quibus Josephus Scaliger qui Onomacrito tribuit, Lib. I. de emendat. temporum p. 10. profert versus primos undecim quorum quinque priores petiit ex Joh. Tzetzis prolegomenis in Hesiodum, & Chil. 12. v. 151. 152. 153. reliquos ex ejusdem Tzetzæ Scholiis ad Hesiodum p. 170. b. qui idem opus forte respicit etiam p. 130. b. 167. b. 168. b. 182. b. ut Proclus ad eundem Hesiodum p. 178. b. 180. & ejus scriptor Moschopulus p. 177. b. Eustathius ad Odyss. Σ.

Ἔσογονία five Origines mundi & Deorum, *κόσμος κτίσις καὶ αἰθέρων πλασουργία*. Vide quæ ex Timotheo Chronographo Johannes Malalas p. 88. sqq. & Cedrenus f. 46. sq. ubi initium operis Orphici adfertur.

* Vide Jos. Scalig. Can. Isagog. p. 181. 182. & ad Manilium Lib. III, v. 533. — 543.

tur. Male apud Svidam legitur *Θεογονίας λόγος* pro *Θεογονίας*, quo in loco Orphei sententiam de Chao, æthere &c. expositam videbis. Versus ipsos Orphei, de Jove, primo* ovo, Phanete Hericapæo &c. habes apud Aristotelem** & Apulejum Lib. de mundo, Athenagoram, Stobzum Eclog. Phys. Eusebium Lib. III. præparat. c. 9. Macrobius Lib. I. Sat. c. 18. Proclum Lib. II. & V. in Timæum, Svidam in *Φάνης*. Confer Leopardum Lib. XII. c. 2. emendat. Cotelerium ad Patres Apostolicos T. I. edit. Clerici p. 585. 589. 664. sq. 665. 667. 669. Theod. Canterum lib. I. Var. lect. c. 26. & lib. 2. c. 26. Rich. Bentley V. C. Epistola ad Jo. Millium sub init. Videtur & Orphei Theogonia respici ab Hesiodi,*** [Orphei ut volunt imitatoris] interpretibus p. 39. a 249. b. 303. edit. Heinsii. De Orpheo apud Apollonium Rhodium lib. I. Argonaut. *Ἡεδοῖ δ' οὐκ ἄρα γαῖα καὶ ἕρανος εὐρύς ὑπερθεῖ το πρῶν ἐπ' ἀλλήλοισι μὴ συναερότα μαρφῆ Νείκεος ἐξ ὀλοοῖο δίκρυπτον ἀμφὶς ἑκάστα.* Trecentos & sexaginta Deos in hoc opere Orpheum induxisse testatur præter Theophilum Antiochenum Lib. III. aliosque Justinus Lib. de Monarchia Dei t. 104. Lutatius ad 3. Thebaidos p. 144. *Cum Magi vellet virtutis Dei ne putabant sese comprehendere singulas appellationes, quas per naturarum potestates abusus modo designarunt, & quasi plurimorum Deorum nobilitate Deum appellare conati sunt, quasi ab effectu cuiusque rei ductis vocabulis, sicut Orpheus fecit, & Moyses Dei summi Ancistes, & Esaias, & his similes.* Laudatur Orphei Theogonia à Clemente Alex. Lib. VI. Strom. p. 628. ubi Homerum Orphei & Musæi vestigiis instituisse contendit. Orphei esse negat Pausanias in Atticis p. 34. Apud Macrobius Lib. I. in somnium Scipionis c. 2. *Uti Hesiodi & Orphei quæ de Deorum progenie ætæve narrantur*, nescio an potius sit legendum *æτæve*, neque enim gesta Deorum ab illis descripta constat. Videtur Theogoniam respicere Orpheus Argonauticorum scriptor v. 12—20.

Q 2

Impia

* Hoc ovum ex Æthere Chao Nocte productum, receptaculum commune mundi *νοηστὸν* pariter & *αἰὸς* ηστὸν, qui ex illo prodierunt. Huc spectavit aliud Orphei scriptum *ὠοθύτικα ἢ ὠοσκοπικὰ* quæ infra memoratus. Confer Cl. Eschenbachii Epigenem p. 95. seq. 111. seq. Hiuc *ἰαχὴν* Mundi Ovo ex Orphicorum sententia assimilat Achilles Tatius Isagoge in Aratum c. 4. Et Orphicis atque Pythagoricis dogmatis innutriti nonnulli ideo ovis abstinabant teste Plutarcho II. 3. sympos.

** De illis versibus qui incipiunt *Ζεὺς πρῶτος* & *γένετο*, Vide eundem p. 68. seq. qui illa ex Orphei Cratere petita esse existimat, cum multis aliis versibus Orphicis ex Interpretibus Hesiodi, Proclo, Porphyrioque collectis, sed quos ex Cratere Orphei petitos esse omnes nec ipse p. 81. audeat affirmare. Fragmenta è Theogonia Vide apud eundem p. 98. --- 110.

*** Arguitur Hesiodus Orphei Theogoniam non tam imitatus esse quam corrupisse. Vide Thomæ Galei notas ad Apollodorum, quibus *λείψα* Theogonix Orphicæ diligentissime collegit vir doctissimus, & cum magna rei literariæ jactura superiore Anno 1702, denatus

Impia de Diis commentum ac propterea, Philosophi nomine vix dignum arguit Laërtius in proœmio.

Θρηονισμοὶ μητρῶοι five *solemnnes initiationes in sacris matris Deum* inter Orphei scripta referuntur ab eodem Svida. Nescio illosne respexerit Orpheus in Argonauticis v. 21. seq. ubi ait se tradidisse ὄρεσιδρόμῳ ἢ λατρείαν Μητρος.

Θηηπολικόν five *de sacrificiis* eorumque generibus ac ceremoniis liber à Svida memoratur, cuius forte animo obversabantur hæc Platonis Lib. II. de Rep. βιβλῶν δὲ ὁμαδὸν παρέχονται Μυσταίς καὶ Ὀρφεύς, Σελήνης ἔκ Μισσῶν ἐγγόνων ὡς Φασί, καὶ ἄς ΘΗΗΠΟΛΟΥΣΙ, πείθοντες ἢ μόνον ἰδιώτας ἀλλὰ καὶ πόλεις, ὡς ἄρα λύσεις ἴε καὶ καθαρμοὶ ἀδοκημάτων, ἀλάθυσιν ἢ παιδιᾶς ἡδονῶν, εἰσὶ μὲν ἐπιζῶσι εἰσὶ δὲ καὶ ἴελευτήσασιν, ἄς δὲ ἴελευτὰς καλῶσι ἀΐων ἐκὼ κακῶν ἀπολύσασιν ἡμᾶς. Μὴ θύσαντας δὲ δευὰ περιμῆνει.

Θύμια ἀρώματα. Auctor allegoriarum in Hesiodi Theogoniam, pag. 267. cum Planetarum vires in hæc inferiora enarrasset, εἰθετοί, inquit, καὶ κοσμοκράτορας ἀλάθρο καὶ σημάτορας ἐργῶν, ἢ Φερσεβίως, ἢ καρπιμῆς, ἢ ἀστράχας, ἢ ἀσπώτας κοσμοῦ, ἢ πικρὸς Φύλακας, ἢ μζωτήρας πυροειτας, ἢ ὠροτρόφους [lat. ὠροτρόφους] ἢ χρόνος πατήρας ἀθανάτους προσαγορεύει ὁ Ὀρφεύς ἐν ἴσις θυμίοις ἀρώμασι. Σύγγραμμα δὲ ἔτο Ὀρφαϊκῶν. Nullum vero hic deperditum scriptum intelliges, sed editos Orphei hymnos, quorum plures ita inscribuntur, Θύμια ἀρώματα, five ut vulgati libri habent θυμιάμα, ἀρώματα.

Ἱερός λόγος de quo diximus abunde supra, Num. 2.

Τὰ ἱεροσολικά, vel potius ut editio Aldina Svidæ, ἱεροσολικά.

Καταζωτικόν * five liber de variis vestibus utque ornatibus ad sacra requisitis.

Κλίσεις κοσμίανται, aut potius forte κλίσεις κοσμάκωνι, **

Κορυβαντικόν. Hæc quatuor scripta Orphei qui memoret præter unum Svidam, nullus mihi occurrit; Nisi quod Orpheus ipse in Argonauticis hujus postremi faciat mentionem v. 25. quo eodem in loco longe plura cecinisse se affirmat tum de aliis argumentis tum de variis mysteriis & divinationum generibus. Sed flagitium fuerit de Orphei scriptis

* Vide Eschenbachii Epigenem pag. 38. qui pag. 198. pro ἱεροσολικά legit ἱεροκόλια.

** Clarissimus amicus noster Godfridus Olcarius in diff. de scriptis Socratis legit κοσμικαὶ vel κόσμος καραὶ. Eschenbachius p. 199. Κτίσιν Κόσμου, καὶ νεοτεντικῶν. Hoc enim vocabulum apud Svidam statim sequitur.

scriptis accuratius agere instituentem versus ipsos poetæ etfi pluculos non adscribere:

- v. 9. Ἐφρασ' ὅταν Βάκχῳ καὶ Ἀπόλλωνι ἀνακτῶ
 Κέντρῳ ἑλαυνόμενι Φρυγίῳδ᾽ αἰὲν ἐπίφασκον,
 Θητοῖς ἀνθρώποισιν ἀκη, μετὰ θ' ὄρκια μύσας.
 Ἀρχαῖα μὲν πρῶτα χάρις ἀμύγαστον ἀναγκη
 Καὶ Κρόνον ὅς' ἐλοχευσε ἀπειροσίῳσιν ὑφ' ὀλοκοῖς
 Αἰδέρεα, καὶ δι' Ἐπιφωῖα κλυτὸν ἔρωτα
 15. Νυκτὸς ἀεγυγῆτης πατέρα κλυτὸν, ὃν ῥα Φάνητα
 ὅσα λότεροι καλέεσσι βροτοί, πρῶτ' ἄρ' ἐφάνθη
 Βριμῆς τ' εὐδυνάτοιο γονᾶς ἠδ' ἐγ' αἰδέηλα
 Γυγάντων οἱ λυγρὸν ἀπ' ἕρανεῖς ἐσάξαντο
 Σπέρμα γονῆς ἰδὲ πρόθεν ὄθεν γένε' ἐξεγίνοντο
 20. Θητοῖν, οἱ κατὰ γαῖαν ἀπειροστον αἰὲν ἔασι,
 Θητοῖν ἢ Ζητὸς, ὄρεσιδρόμοι ἢ λατρείαν
 Μητρὸς ἄτ' ἐν Κυβέλειος ἔρεσσιν μητρί σάτο κέρη
 Φερσεφόνην πῶτε πατρός αμαμακότη Κρονίωνι.
 Μηλίῃ ἢ Ἡρακλῆϊ πῶτε Φημον ἄμυξον
 25. ὄρκια ἢ Ἰδαίων, Κορυβάντων ἢ ἀπλετοῖν ἰχθίν.
 Δημητρός ἢ Πλάτων, καὶ Φερσεφόνης μέγα πίνθη
 Θεσμοφόρῳ ἢ ὡς ἦν, ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα Καβείρων
 Χρησμοῖς ἢ ἀρήτης νυκτὸς πῶτε Βάκχῳ ἀνακτῶ
 Ἀημιόνῃ ἢ Ζαθέην, ἠδ' ἐναλίην Σαμοθράκην
 30. Αἰπεινήν τε Κύπρον, καὶ Ἀδωναιήν Ἀφροδίτην,
 ὄρκια Πραξιδικῆς καὶ Ἀρείης νυκτὸς Ἀθήνης
 Θρηνης ἢ Αἰγυπτίων καὶ Οσίριδι ἱερά χυτλα.
 Ἀμφὶ ἢ μαντεῖας ἐδάην πολυπειρονας ὄρμους,
 Θητοῖν οἰκωνῶν τε καὶ ἢ ἀλάγχων θείσιν ἐστίν
 35. ἠδ' ὅσα θεοπίξουσιν ὄνειροπολοῖσιν ἀταρπῶς
 Ψυχὰς ἐφημερίων ὑπὸν βεβωλημένας ἦτορ
 Σημείων ἱεράτων ἢ λύσεις ἄσραυτε πορείας
 Ἀγνοπόλον ἢ καθαροῖν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειρα,
 Ἰλασμοῖς τε θεῶν, Φθιμένων ἢ ἐπινηχута δῶρα.
 40. Ἄλλα δέ σοι κατέλεξ' ἄπερ εἰσίδον ἠδ' ἐνόησα,
 Ταίνασον ἠνίκ' ἐβην σκοτίνην ὄδον αἰδῶ ἔσω
 ἠμετέρη πίσυνῳ κιδάση δι' ἔρωτ' ἀλόχοιο
 ἠδ' ὅσον Αἰγυπτίων ἱερὸν λόχον ἐξαλόχευσα
 Μεμφιν ἐς ἠγαδίην πελάσας ἱερας ἢ πόλῃας
 45. Ἀπίδῳ, ὡς πῶτε Νεῖλῳ ἀγάρρῳ ἐσεφαινώταμ.

Q

Confer

Confer Natalem Comitum Lib. VII. cap. 14. Mythologiz, ubi p. 767. pro *Judeorum & Corybantum sacrorum lege Idaorum*. Ab Idzis enim Dactylis Orpheus mysteria & sacras initiationes edoctus esse traditur. Ceterum Eschenbachius in laudato suo Epigene p. 45. & 121. contendit per sacra Corybantum quæ hoc scripto tradiderat Orpheus, expressam fuisse Mundi genesin & originem, perinde ut per sacra Bacchica, vitam Mundi & mutationes, per sacra Cereris, Vitam hominis.

Κρατήρ sive *κρατῆρες, Major, & Minor, Zopyri Heracleotæ esse dicebantur teste Clemente Alex. Lib. I. Strom. p. 333. & Svida. Versus quatuor ex Cratere Orphei affert auctor allegoriarum ad Hesiodi Theogoniam p. 279. & alios undeviginti p. 305. ex *Cratere minore*, ἐκ τῆς μικροτέρης κρατῆρος. Hoc carmen ut alia Orphei, Musæo dicatum fuisse testatur Servius ad Æneid. VI. p. 451.

Μέλη. Plutarchus de Musica p. 1122. ἐξηλωμένας δὲ τῶν Τέρπανδρον Ὀμήρου μὴ ἴα ἔπη, Ὀρφείας δὲ ἴα μέλη. Ὁ δὲ Ὀρφεὺς ὑδὲνα φαίνεται μαιμημένον. Οὐδεὶς γὰρ πῶ γεγένητο εἰ μὴ οἱ τῶν αὐλαδικῶν ποιηταί. Τύτοις δὲ κατ' ὑδὲν τὸ Ὀρφεῖον ἔργον εἰκέν. Confer p. 1134. e. Diodorus Siculus de Orpheo IV. p. 232. Καὶ γὰρ ποίημα συνέταξε θαυμαζόμενον, καὶ κατὰ τὴν φύσιν ἔμμελεια ἀποφίρον. Idem Diodorus V. p. 230. Orpheum φύσει ἀποφίρον κρηνημίονον vocat πρὸς πόσην καὶ μελωδίαν.

Μυθοποιία, inter Orphei Ciconzi scripta recensetur à Svida. Sed illum haud diversum esse à Libethrio nostro jam diximus. Orphei μῦθοι videntur etiam memorari ab Æliano Lib. VIII. cap. 6. Var. hist. sed verba: ἀλλ' ἀλλῶς ἴδως μῦθος αὐτῶν καταψεύσασθαι, ita intelligo, ut μῦθος αὐτῶν idem sonet quod ἐπὶ αὐτῶν, sensusque sit fabulas sive sermones de Orpheo ejusque sapientia ab alijs esse confictos. Clarissimus Perizonius legit ἀλλῶς καταψεύσασθαι temere confictos ementitosque esse, sensu eodem.

Νεωτεντικά ab eodem Svida memorantur. Forte Νεωτεντικά de templis ac delubris Deorum constituendum & rite dedicandis.

Ὀγδοηκοντάλιθροι, ἢ ἐπὶ λίθων γλυφῆς. Vide quæ diximus supra ad librum Orphei, qui exstat, de lapidibus.

Ὀνομαστικά ἐπη ** αἷς, versus 1200. cujus operis solus quantum novi meminit idem Svidas.

Ὀρφικά sive ἴα Ὀρφεὺς λεγόμενα, vel eis τῶν Ὀρφεία φερόμενα ἐπη passim allegantur à scriptoribus vetustissimis nullo singulari titulo
poëma-

* In hoc Opere de Mundanæ & aliarum animarum origine, productione & κρῆματι sive conjunctionibus egisse Orpheum recte observat Cl. Eschenbachius quem vide p. 62. seq.

** h. e. ἐπὶ τῶν θεῶν ὀνομάτων, ut titulum istum exponit Cl. Eschenbachius in Epigene p. 133. Observat enim ex Athenagora, quod Orpheus ἴα ὀνόματα θεῶν πρῶτος ἐξέλεγε, πρῶτος reperit nomina Deorum.

poëmatis adscripto. Platone non uno in loco, Aristotele Lib. I. de anima cap. 5. Lib. II. de generat. animal. c. I. Lib. de mundo c. ult. Plutarcho VIII; 4. sympoſ. &c. Onomacritum ἐν τοῖς Ὀρφικαῖς laudat Sextus Empiricus Lib. III. Pyrrhon. Hypothef. c. 4. Citatur & Lyſias ἐν τοῖς Ὀρφικαῖς apud Clementem Alex. Lib. VI. p. 626. Sed legendum Ὀρφανικοῖς in orationibus pro ru- pillis, ut notavit Meurfius in Bibliotheca Attica p. 1534. Ex Ὀρφικαῖς ὄρκους tres verſus producit Theo Smyrnæus Mathematic. p. 164. alios tres Cyril- lus I. contra Julian. p. 33. Non putaverim autem peculiare hoc ſcriptum fuiſſe ceu conjecit Gyraldus, ſed ἱεραῖς vel ἱερῶν λόγων præmiſſos vel anne- xos. Firmicus in limine Libri VI. Astrolog. Cum incognitis hominibus Or- phei ſactorum ceremonias aperiret, nihil aliud ab hiis quos initiabat in primo veſti- bulo ac unius iurijurandi neceſſitatem, & cum terribili auctoritate religionis exegit, ne profanis auribus inventa ac compoſita religiones proderentur. Sic cum Tzetzes præf. ad Lycophronem, γράφει γὰρ inquit ὁ Ὀρφεὺς χωρὶς τῶν ἀερολογικῶν καὶ ἐπωδικῶν καὶ Μαγικῶν καὶ ἑτέρων καὶ ὕμνων εἰς Δία καὶ τῶν λοιπῶν &c. Non putaverim peculiare opus Orphei inſcriptum fuiſſe Μαγικὰ vel Ἐπωδικὰ, ſed ἐ Tzetze ſententia in Orphicis paſſim Μαγικὰ & ἐπωδικὰ contineri. Alle- gantur & οἱ Ὀρφικοί, ut in Scholiis ad Alceſtin Euripidis v. 1.

Orphei Περὶ λυγρῶν [quo titulo etiam inter Ariſtoreli tributa ſcripta exſtat libellus diſtichis ſingulis perſequens memoriam Heroum Trojano- rum] Brontino olim tributus eſt ab Epigene, ſed ab aliis, ut refert Svidas, Zopyro Heracleotez. Notiſſimum eſt quod Natura peplo obnupta apud veteres fertur, ut apud Plutarchum de Iſide & Ofiride: καὶ τὸν ἐμὸν πέπλον ἰδεῖς πῶς θνητὸς ἀπέκαλυψεν, unde facile mihi perſuaſerim Phyſica quæ- dam arcana hoc in ſcripto tradita fuiſſe. Aut potius in illis deſcriptus fuit ſacer habitus cujus in Myſteriis uſus eſſet. Vide verſus Orphei apud Macrobiū I. Saturnal. cap. 18. ubi jubet:

Πρῶτα μὲν ἀργυρεαῖς ἐναλίγκιον ἀκτίεσιν

Πέπλον Φοινικερόν πυρρὸν κελόν ἀμφιαλέσθαι.

In aliam ſententiam abit Clarifſimus Eſchenbachius in Epigene p. 51. qui huc advocat ſolenem pepli deductionem in Panathenæis de qua Meurfius in libro de hoc feſto cap. 17. putatque in hoc ſcripto Orphico expoſi- tam fuiſſe miram illam tot pugnantium inter ſe in natura rerum concilia- tionem quæ fit per νόσον Δημιοργητὴν five Minervam & in Panathenæis ſym- bolice adumbrabatur.

Σφαῖρα, Vide Eufthathii locum adductum à me ſupra c. XIV. n. 6.

Σωτήρια, quæ nescio an diverſum opus fuerint à libro de quo μοχ, περὶ Φαρμάκων, continuerintque carmina vel hymnos Euchari- ſticos

sticos, aut festi Eucharistici, [Soteriorum] ceremonias tradiderint. Timocli Syracusano vel Pergino Milesio tributa Svidas memorat.

Τελεταί. Vide qvz supra de Βακχικοῖς, Ὄρσιμοῖς Μητρώοις, Θρησκολικῶν & mox de χρησμοῖς, & qvz ad hymnos Orphei editos. A quibus omnibus si diversæ fuere he τελεταί, traditam in illis credibile est Orphicorum sacrorum & ὀργιασμῶν rationem, quibus alios qui initiabant apud Theophrastum in characteribus capite de superstitione vocantur *Orphicotheleste*, de quibus vide Naudæum in Apologia pro viris doctis Magiz accusatis c. IX. Cæterum ob hæc ipsa scripta & Theogoniam, videtur potissimum Orpheus apud Virgilium tulisse nomen Threici Sacerdotis, & apud alios nomen Θεολόγος, pro quo ἠθολόγος perperam legitur apud Sextum Empiricum Lib. II. contra Rhetores p. 70. Isidorus Lib. VIII. c. 7. Origg. *quidam poëta Theologi dicti sunt, quoniam de Diis carmina scribebant.* Ex hisce τελεταῖς, * qvas laudat Plato & Onomacrito olim tributas esse Svidas memorat, petiti versus Orphei, quos affert Macrobius in extremo cap. 18. lib. I. Saturnal.

Tragœdias scripsisse Orpheum male aliquis collegerit ex his Nicephori Gregoriz lib. X. hist. Byz. p. 289. edit. eruditissimi Boivinii: δότε μοι τὴν Ὀρφεύου ἐν τραγωδίας δύναμιν. Sensus enim est: date mihi vim & facultatem Orphei, ad tragicas hæc calamitates pro dignitate exponendas. Sic Lib. XI. Τίς Ὀρφεύς, τίς Ὀμηρος ἀξίας ἰδίας καὶ θρησκῶν τῶν μεγάλων ἰσθῶν καὶ παγκοσμίων πάσας συμπλέξει;

Τραγωμοί. De his quoque dictum est supra, num. I. ostensumque inter scripta Orphei perperam referri.

Περὶ σωθῆτων θανασίμων φαρμάκων. De venenis sive corrosivis medicamentis venenatis ac mortiferis. Galenus Lib. II. de antidotis p. 445. T. 2. edit. Basil. Περὶ δὲ τῶν σωθῆτων λεχθήσεται, ἐκτίθεισθαι δὲ τὰς ἰσθῶν σπανασίας μοχθηρὸν μοι δοκεῖ, καίπερ πολλῶν ἐπιχειροῦντων τὰς ἰσθῶν συγγραφοῦσι, ὧν ἓς ἐστὶν Ὀρφεύς ὁ ἐπικληθεὶς Θεολόγος, καὶ ὁ Μενόσιος ὁ νεωτέρος, καὶ Ἡλιόδωρος ὁ Ἀθηναῖος, τραγωδιῶν ποιητής, καὶ Ἄρατος, καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν ἰσθῶν συγγραφεῖς. Pausanias quoque in Boeoticis p. 768. ait Orpheum inter alia credi invenisse νόσων ἰαμὰτα.

φυσικά, Brontini esse contendebat Epigenes ap. Clementem Alex. I. Strom. p. 333. Eandem sententiam memorat Svidas in Ὀρφεύς qui in τριτοπάτορες, ex Orphei φυσικῶν nonnulla affert de tribus custodibus & mode-

* Cl. Eschenbachius in Epigede p. 9. suspicatur in hisce τελεταῖς traditam fuisse clariorem quandam expositionem τῶν ἱερῶν λόγων. Tum forte ordinem & apparatus, quo sacra, Mystéria, Initiationes & similia peragenda essent. Chrysippus apud auctorem Etymol. Μ. τὴς περὶ τῶν θείων λόγων ἐκείνης καλεῖσθαι τελεταῖς, χεῖναι γὰρ ἰσθῶν τελευταῖς καὶ ἐπὶ πᾶσι διδάσκεισθαι.

moderatoribus ventorum , quæ ex Orpheo habet & Tzetzæ ad Lycophronem p. 81. edit. Joannis Potteri, & Etymologicum magnum in τριποκᾶτορες, quo in loco fit & mentio ἐξηγητικῆ sive commentarii in illum Orphei librum, sed pridem pariter ut liber ipse deperditi. Heraclitum Physicum τὰ πλείστα ab Orpheo accepisse affirmat Clemens Alex. Lib. VI. Strom. p. 692.

Χρησμοί qui in Onomacritum olim referebantur teste Svida, ut solebant pleraque sub Orphei nomine vulgata scripta Onomacrito Atheniensi, qui Pisistratidarum temporibus vixit, tribui, quod notum est ex Herodoto, Plutarcho, Tatiano & aliis. Τελείας & χρησμωνίας Μυξί & Orphei laudat Plato in Protagora. Scholiastes Euripidis ad Hecubam v. 1267. οἱ μὲν πρὸς τὸ παγγαῖον εἶναι τὸ μαγικὸν φασὶ ἔξ Διονύσου, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἄϊμον, ἔστιν ἢ Ὀρφείας ἐν σαίνῳ ἀναγραφαί. Confer Josuam Barnes ad Alceſtin Euripidis v. 968. Memorantur χρησμοί etiam in Orphei Argonauticis v. 28.

Ὠοθυσιὰ ἢ ὠοσκοπία sive de ovo Symbolico in Bacchicis Mysterioris, ejus præferendi ritibus, & enarratione mysticâ, Carmen, ab eodem Svida inter Orphei scripta commemoratur, de quo vide quæ supra in Theogonia Orphei observavi. Feruntur sub Orphei nomine quoque *Chemica* quædam & *Apotelesmatica* inedita, in codicibus manu exaratis. Vide Philippi Labbei Bibliothecam novam MStorum p. 128. 168.

IV. Auctorum nomina quos sua scripta Orpheo prisco supposuisse jam olim creditum fuit, hæc sunt: Arignote Pythagorica, Brontinus, Cercops Pythagoræus, Herodicus Perinthus, Hippasus, Nicias Eleates, Onomacritus, Orpheus Camarinæus, Orpheus junior Crotoniata, Perginus Milesius, Prodicus Samius, Pythagoras, vel potius Pythagoræus aliquis auctor *ἱερῆς λόγου*, Theognetus Theſſalus, Timocles Syracusanus, & Zopyrus Heracleota.

CAPUT XX.

Inventa Orpheo à veteribus tributa. *Litera. 1. Musica. Lyra septem chordarum. 2. Hexametrum carmen. 3. Mystera ac Theologia. 4. Medicina. 5. Magia ac divinatio. 6. Astrologia. 7. Dogma Orphicum de Pluribus orbibus habitabilibus. 8. Ei assentientes plurimi veterum. 9. Hæresis Orpheorum apud Augustinum. 10. Recentiores idem dogma Orphicum probantes. 11. Judæi, Sinenſes & Brachmanes. 12. Alia quedam. 13. 14. 15.*

Porro dicitur Orpheus fuisse auctor vel potius ad Græcos propagator variarum rerum & artium.

R

I. *Litera-*

I. *Litterarum & sapientiae*, ut est in veteri Epigrammate Græco, in quo Orpheus dicitur reperisse γράμματα καὶ σοφίαν. Confer Euripidem Hippolyto v. 953. & Rhelō v. 941. 942.

II. *Musica*, quæ sic valuisse ajunt, ut non modo* silvas, saxa ferasque traheret, pisces, volucres & torrentes sifteret, ventos componeret, sed & stupentes inferos ipsos mulceret Euridicen suam repetiturus, ceu narrant Diodorus Siculus Lib. IV. c. 25. Ovidius Lib. X. Metam. Seneca Hercule Oeteo & furente, & in Medea, Boëthius Lib. III. metr. 12. ne alios jam commemorem. *Lyra* five *cithara* ejus septem** chordis instructa quam à Mercurio accepit, Orpheo a Bacchis discerpto in Apollinis templo à Lesbiiis dedicata fertur, ut narrat Lucianus adversus indoctum T. 2. p. 385. Confer Humfredum Prideaux ad Epochas Marmoreas p. 198. sq. ubi refellit Boëthium lyram quatuor chordarum Orpheo tribuentem. Sane septichordem Orpheo addidit ipse Nicomachus (à Boëthio laudatus) L. II. Harmonic. Enchirid. I. c. licet enneachordem è septichordi fecisse legas in scholiis Græcis ad Aratum v. 269. Vide & quæ diximus c. XII. n. 11. & infra n. 7. & c. XXXIV. n. 5.

III. *Hexametris carminibus*. Antipater Sidonius de Orpheo:

ὅς ποτε καὶ τελεῖας μυσῆϊδας ἔυρετο Βάνχην
καὶ εἶχον ἡρώω ζευκτόν ἐτευξε ποδί.

Lib. III. Antholog. p. 388. Equidem Pausanias p. 768. putat Orpheum non primum ἐποποιόν, sed qui ἐπὶ τὸν κόσμον τὰς πρὸ αὐτῶ superaverit.

IV. *Mysteriorum ac Theologia*. Vide Diodorum Siculum Lib. I. f. 61. lib. V. p. 230. Pausaniam in Bœoticis p. 768. Etymolog. Magnum in Θεσπείων, & quæ de sacris Samothracum, Orphicis, Bacchicis passim sunt obvia. Theodoritus Lib. I. Therapeut. p. 7. καὶ τῶν Διονυσίων, καὶ τῶν παναθηναίων, καὶ ἰνῆτοι καὶ τῶν Θεσμοφορίων καὶ τῶν Ἐλευσινίων τὰς τελετὰς Ὀρφεὺς ἀπὸ Ὀδυσσεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐκόμισεν. Justinus XI. 7. *Midas ab Orpheo sacrorum solemnibus initiatus Phrygiam religionibus implevit.*

V. *Medicina*. Nam & Pausanias tradit Orpheum νόσον ἰάματα invenisse, Bœotic. p. 768. & Plinius, primum de herbis aliqua curiosius prodidisse. Lib. XXV. c. 2. Ad medicam quoque ejus peritiam referendum videtur quod Euridicem uxorem ex inferis revocasse ajunt, et si Magicis hoc incantationibus tribuit Tzetzes Chiliad. I. hist. 54.

— ὑπὸ Ὀφείας αὐτὴν τῶ ὄντι διδουμένην
καὶ κινδυνεύσαν θανεῖν, ταῖς ἐπωδαῖς αἰς οἴδην
καὶ ἀγγυοῖα Μόσῃ καὶ τῇ πολυμαθείᾳ
αὐτὴν ἐσωποίησεν —————

* Confer Kircheri Oedipum T. 2. part. 2. p. 135. seq.

** Nicephorus ad Synesium de insomniis p. 364. cum ὑστάναν προσλαμβανούσην ἰΡυθῆ γῆρα additam dixisset. ἡ δὲ, inquit, ἀρχαιοτροπὸν λύρα Ὀρφεὺς ἐπὶ ἄχορον. Confer Manuelem Bryennium p. 361. Harmonic.

Nam ita Æsculapius quoque & alii Medici dicuntur in vitam reduxisse homines, quos morti vicinos à gravibus morbis liberarunt.

VI, *Magia ac divinationis.* Ægyptius nescio quis apud Pausaniam in Eliacis posterioribus p. 505. affirmat Orpheum non minus atque Amphionem μαγεῦσαι δεινόν, atque indeferas saxaque movisse. Sed Orpheum à Magis crimine facile absolvit Gabriel Naudzus in Apologia pro viris doctis Magis accusatis cap. 9. quicquid in contrariam sententiam differat Martinus Schoockius fabulæ Hamelensis parte 3. c. 2. De Orphei adyto & capite oracula fundente in Lesbo, nota res è Philostrati Heroicis in Philotete, & Lib. IV. de vita Apollonii Tyanensis cap. 4.

VII. *Astrologia.* Lucianus de Astrologia T. I. p. 851. Ἕλληες δὲ ἄτε παρ' Αἰθιοπῶν ἢ τε παρ' Αἰγυπτίων Ἀστρολογίης περὶ ἕδὲν ἠκισσαν, ἀλλὰ σφίσω Ὀρφεύς ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης πρῶτ' ὅ τὰ θεῖ ἀπηγήσατο, ἢ μάλα ἐμφανέως ἕδὲ ἐς Φάτ' τὴν λόγον προήνεγκεν, ἀλλ' εἰς γρητείην, καὶ ἱερολογίην οἷα Διανοίῃ ἐκείνῃ. Πηζάμην' ὃ δ' λύσην, Ὀργιάτε ἐποιετο, καὶ τὰ ἱερά ἤειδεν. Ἡ δὲ λύση ἐπ' ἰάμην' ὅ εἶσα τὴν τῶν κωιδμίων ἀσέρων ἀρμονίην συνεβάλλετο. Vide si ibidem plura, est enim locus luculentus. Servius in sextum Æneidos p. 450. *Orpheus Calliopes Muse & Oeagri fluminis filius fuit, qui primus Orgia instituit, prius etiam deprehendit harmoniam, i. e. circulatorum mundanorum sonum, quos novem esse novimus, è quibus summus quem ἀναστρον dicunt, sono caret, item ultimus qui terrenus est. Reliqui septem sunt quorum sonum deprehendit Orpheus, unde utique septem fingitur chordis.* Vide si lubet Kircherum T. 2. Oedipi parte 2. p. 131. Lyram Orphei novem chordis instructam relatamque inter sidera celebrat Eratosthenes c. 24. Catasterismor. & Manilius Lib. I. v. 324, 344.

VIII. Primus quoque visus est fuisse Orpheus, qui lunam & reliquas stellas credidit perinde ut terram nostram incoli & habitari. Sane dogma hocce in Orphicis olim lectum testatur Plutarchus Lib. II. de Placitis Physicis Philosophorum c. 13. & ex eo Eusebius Lib. XV. præparat. c. 30. Galenus hist. Philos. c. 50. Stobæus Eclog. Phys. 54. ubi Heraclides & Pythagorei (Ocellus v. g. Philolaus, Nicetas five Ictetas Syracusius, Oecetes, Empedocles aliiq;) istam sententiam ex Orphicis hausisse dicuntur. Ἡρακλείδης καὶ οἱ πυθαγόρειοι ἕκαστον τῶν ἀσέρων κόσμον ὑπάραχεν, γῆν παρῆχοντα ἀέρατε καὶ αἰθέρα ἐν τῷ ἀπείρῳ αἰθέρι, ταῦτα ἢ τὰ δόγματα ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς Φέρεται, κοσμοποιῶσι ὃ δ' ἕκαστον τῶν ἀσέρων. Versus nonnullos Orphicos quibus lunam habitari docemur, servavit Proclus Libro IV. in Timæum p. 283,

Μήσατο δ' ἄλλην γαῖαν ἀπείρατον, ἥντε σελήνην

Ἀθανάτοι κλέζουσιν, ἐπιχθόνισι δετε μήνην

Ἡ πῶλλ' οὐρε ἔχει, πολλὰ ἄστρα πολλὰ μέλαθρα.

Idem Libro V. p. 292. ἔσι ὃ δ' καὶ ἐν γῆ ἕρανόσ καὶ ἐν ἕρανώ γῆ, καὶ ἐνταῦθα

μήν ὁ ἕρανος χθονίως, εἰσὶ δὲ ἕρανος ἢ γῆ. Καὶ γὰρ ἕρανος γῆν καὶ τὴν σελήνην
 Ορφεὺς προσηγόρευσεν. Respicit & Macrobius Lib. I. in somnium Scipionis
 c. 11. & Plutarchus libro de Oraculorum defectu p. 416. & de facie in orbe
 lunæ p. 935. Cæterum in libro Procli edito malè omisissum est vocabulum γῆν.

IX. Hanc opinionem de astris habitabilibus amplexi sunt præter
 Orpheum & *Pythagoræ, (de quibus vide Aristotelem Lib. II. de cælo,
 c. 13. & ibi Simplicium comment. 47. sq. & 60. & 67.) plurimi veterum, A-
 naximander, (a) Anaximenes, (b) Anaxagoras, (c) Aristarchus, (d) Arche-
 laus, (e) Xenophanes, (f) Democritus, (g) Heraclitus, (h) Metrodorus
 Chius, (i) Leucippus, (k) Epicurus (l) ejusq; sectatores Metrodorus Lam-
 pfa-

* Suspicantur nonnulli viri docti Pythagoræ etiam Solem in centro mundi collocasse, eiq;ve
 tanquam Vestæ cœli in medio quietem, telluri motum adscripsisse. Sed illam sententiam
 non inficiandis argumentis refellit illustris doctrinæ vir Ezech. Spanhemius de Vesta &
 Prytanibus Græcorum pag. 688. T. V. thesauri Antiq. Rom. Græviani, ubi docet per
 Vestam eos intellexisse vel terram, quam ignem in se habere dubium non est, *Deam ignis*
 propterea appellatam à Servio: (Confer Edm. Dickinsoni Physicam Vet. & Veram c. 9. p.
 189.) vel lucem sive igneam elementarem ejusq;ve *δημιουργικὴν δύναμιν* ex mundi cen-
 tro per totum quæ patet systema ipsius sese diffundentem, cujus *ὑπερθεραϊνίας ἑστίας*
 radios in Sole velut in vitro quodam colligi atq;ve inde ad nos remitti docuit olim Empe-
 docles, cujus dogma confirmandum & illustrandum sibi nuper sumit ingeniosissimus &
 Mathematicæ rei peritissimus Eimmartus. Non omittendum quod Plutarchus de facie in
 orbe lunæ p. 923. testatur Aristarcho Samio qui terram moveri contendebat, à Cleanthe ex-
 probrat: um quod moveret *ἡ κοσμος τὴν ἑστίαν ὕψιστον Μυθίου Μυθίου*. Cæterum Pythagoræ sen-
 tentiam de lunari & aliis cœlestibus globis habitabilibus diserte tradidit Chalcidius p. 288. 216.

(a) Cic. I. de natura Deor. p. 7. Irenæus II. 19. Stobæus p. 52. Eclog. Phys. Tertull. c. 2. de pal-
 lio, & Simplicius in III. de cælo cofens. 40. & in primum Phys. p. 5. Theod. IV. Ther. p. 58.

(b) Stobæus, Theodoria.

(c) Plutarch. & Lærtius Svid. in *ὁμοιομέρειαι*.

(d) Vives ad Augustin. VII. 9. de C. D. Menagius ad Lærtii VIII. 85.

(e) Stobæus Theodorit.

(f) Stobæus Cic. 2. Academ. qv. Lactant. III. 13. Theodorit.

(g) Stobæus, Plutarch. II. 1. de placitis & VIII. 9. sympos. p. 733. Ælian. IV. ult. Var. Lært.
 IX. 4. 4. & ibi Menag. Alexander Aphrodif. apud Philoponum VI. 27. de mundi æternitate &
 Philoponus ipse VI. 29. XIII. 18. Origenes c. 13. Philosophum. Ambrosius lib. 1. c. 1. in He-
 xaëtm. Augustinus III. 10. contra Academ. Philastrius hæresi 112. A. Schottus Lib. II. o. 7.
 nodor. Ciceronian.

(h) Plutarch. II. 25. sed videtur legendum ex Stobæo *ἡρακλείδης*. Nam & Simplicius in 2. de
 Cælo comment. 30. testatur Heraclidem Ponticum perinde ut Aristarchum habuisse terram
 nostram pro planeta. Vide iterum comment. 62.

(i) Euseb. XV. 33. præparat.

(k) Stobæus.

(l) Stobæus, Cic. de natura Deor. Plutarch. II. 1. de placitis, & contra Colotem p. 1123. & de
 Orac. defectu p. 420 Lært. X. 45. 74. 9°. Alex. Aphrodif. III. 10. *ἀποριῶν καὶ λύσεων*.
 Euseb. XIV. præparat. p. 781. Hier. 1. contra Rufin Hermias irrif. gentil. Nicol. Hill Philof.
 Epicuri p. 434. Marius Mercennus in VI. prima capita Genesios p. 1082. sq. Gassendus *de*.

pfacenus (m) & alii, Diogenes Apolloniates, (n) Zeno Eleates, (o) Seleucus, (p) Plato, (q) & è Platonicis non pauci ut Alcinous (r) & Plotinus (s) tum Plutarchus, qui & Petronis cujusdam (u) meminit, & Lucianus. (x) Eandem rem Alexandrum Magnum docuit Anaxarchus, (y) sollicitum quod cum tot sint mundi, nec unum adhuc ipse occupasset. Video & hanc sententiam nescio quam vere tribui (z) Thaleti. Neque in Origenis libris *ἐπὶ ἀρχῶν* fuisse improbatam colliges ex Hieronymo I. contra Rufin. ubi inter dogmata illo in opere exstantia refert *de mundo vel mundis Epicuri, de restitutione omnium in æqualem statum* &c. Ac manifestius, aliquibus interjectis: *Origeni tuo licet tractare μετεμψύχωσι, innumerabiles mundos introducere.* Atque iterum libro II. inter Origenis dogmata diserte refert *mundos innumerabiles, æternis sibi sæculis succedentes.*

X. Porro apud Augustinum in libro ad Quod vult Deum c. 77. ubi dogma istud Philosophicum perinde ut in jure Canonico Causa 24. qv. 3. c. 39. hæresibus adscribitur, pro hæresi *Orpheorum* vel ut nonnulli scribunt *Orpheorum*, legendum aliquis suspicetur *Orphicorum*, sed legendum *Philosophorum*, ut patet è Philastrio c. 112. Confer Basilium homil. III. in Hexaëm. p. 32. T. 1. Opp. Ambrosium II. 2. in Hexaëm. & auctorem prædestinati c. 77. ubi eadem hæresis *Ametritarum* dicitur, quod nempe infinitæ potentæ infinitos tribuerint effectus, infinitosque mundos admiserint. Idem docentes prætereo Manichæos, de quibus Archelaus apud Epiphanium T. 1 p. 645. tam eos qui per jocum sunt iter in lunam commenti, ut e veteribus Lucianus in vera Historia & Antonius Diogenes apud Photium Cod. CLXVI. ac nostra memoria Cyranus Bergeracus,

XI. Ex recentioribus scriptoribus non aliud senserunt & astra habitari docuere Nicolaus Cusanus, infelix Jordanus * Brunus, Tycho

R 3

Brahe

(m) Plutarch. II. 1.

(n) Stobæus p. 52. Eusebius præparat. lib. 1. cap. 8. Theodorit.

(o) Lindebrog. ad Ammianum f. 13. Laërt. IX. 29.

(p) Lindebrog. ibid.

(q) In Conviv. adde Macrob. I. 11. in somnium Scip. Scaligerum Exerc. 62. Plutarch. de defectu Oraculor. f. 421. seq. & quæst. Platonic. p. 1006.

(r) Cælius Rhodiginus Lib. I. c. 4.

(s) Ibid.

(t) Lib. de facie lunæ. p. 938. sq. & de Oraculorum defectu p. 423. seq. 430.

(u) Lib. de defectu oraculor. f. 422. adde Gassendum T. 1. Opp. p. 139. sq.

(x) Lib. I. veræ hist. quamquam ibi non serio agit.

(y) Lindebrog. ad Ammianum lib. XV. c. 1. Simplicius in 2. de Cælo comment. 30. Jo. Sarisburiensis VIII. 5. Polieratici, ubi male Anacharsis pro Anaxarcho, quod è Plutarcho de tranquillitate & aliis emendare proclive est.

(z) Vide Byneum de Calcæis Hebræor. p. 140. Cæterum Stobæus p. 52. Eclog. Phys. contrariam Thaleti sententiam tribuit, ubi Heraclito quoque quem inter fautores sententiæ de astris habitabilibus refert Gerhardus de Vries in diss. contra lunicolas, Physiologiæ Dan. Voëtii subjecta.

* Combustus Romæ 9. Febr. Ao. 1602. Dogma suum imprimis exposuit in libris octo de innumerabilibus immenso & infigurabili sive de universo & mundis, Francof. 1591. 8. Alia ejus scripta commemorantur in Hendreichii pandecti. Brandenburgicis. Adde Nic. Poppium & Leonardum Nicodemum in Bibliotheca Neapolitana. Clariss. Bælii Dictionarium Historico Criticum T. 1. p. 679. Huic censuram Philos. Cartes. p. 122.

Brahe, Thomas Campanella, Guilelmus Gilbertus, Renatus des Cartes & qui eum sequuntur, tum Johannes Keplerus, Galilæus Galilæi, & David Fabricius, qui suis se oculis incolas lunæ vidisse temere jactavit, teste oh. Argolo & Hieron. Vitali, velut alter Lynceus orbem lunæ visu se transmississe professus, ut est apud Plinium Lib. II. c. 7. hist. natural. tum Otto Guerickeus, Petrus Gassendus, Antonius Reita, Dominicus Gonzalez, Mæslinus, & in Cosmotheo per Dufourium Gallice nuper reddito Christianus Huygenius &c. Angli quoque plurimi, ut Franciscus Godvvinus, Wilkinus Episcopus Cestrensis, libro Anglice vulgato de novo in luna orbe, sive de luna habitabili, qui Gallicum in idioma Anno 1656. translatus est à Michaële Montano: Rob. Burtonus, Nicolaus Hill, Robertus Flud de Fluctibus (ut per multa alia capita ita in hoc quoque Jacobum Boehmium suum secutus) Jacobus Howellus, C. Potterus, & auctor libri Gallice nuper ev Anglico * translati de statu beatorum post hanc vitam, quorum felicitatem majora subinde incrementa capturam vix dubitat ex tot mundorum propiore contemplatione. Eadem de pluribus orbibus habitabilibus sententia hodie placet Philosophis & mathematicis Clarissimis, Isaaco Neyvtono, Thomæ Burnetto, Whiston, Nicholsono, Petro Bælio, Joanni Lockio, Fontenello (cujus dialogi ingeniosissimi de pluribus mundis Gallice editi & in varias linguas translati extant) Georgio Cheyne in principiis Philosophicis religionis naturalis, Georgio Christophoro Eimmarto in Ichnographia nova contemplationum de Sole, Nehemiz Grew in Cosmologia sacra, lib. II. c. 8. & Johanni Clerico T. IX. Bibl. selectæ p. 58. T. XII. p. 332. aliisque innumeris, quibus bonitati sapientiz & majestati divinæ congruentius videtur, tam vastæ molis corpora non frustra nec inania à summo opifice condita fuisse. Nec dubitavit eandem sententiam pro cathedra Ecclesiastica in suis adversus Atheos concionibus non ita pridè inculcare Richardus Bentlejus.

XII. Judæos Cabbalistas non modo, sed nec alios ab hac sententia omnes alienos esse, discis è Buxtorffii Lexico Talmud. p. 1620. Wagenfeilii Sota p. 221. 1163. sq. & Gemaristis in Avoda Sacra c. I. p. 14. editionis V. C. Georgii Elieseris Edzardi, Collegæ mei honoratissimi. His adde quod in Bechinat Olam p. 95. & apud Maimonidem in doctore dubitantium parte 3. c. 14. legitur, illos qui stellas non nisi exiguæ (quam vix dant nobis pleræque) lucis stricturæ causâ creatas contendunt, summo opifici non plus sapientiz tribuere, quam si quis artificem dicat comparare instrumenta, quæ pretio æquent, aut pondere, decies mille talenta argenti, ad unam acum ferream conficiendam. In Zohar *Deus Mundorum* dicitur *tum revelatorum tum absconditorum*, quæ verba ab auctore libri Botril ita explicantur è sententia suorum

quos

* De Anglica editione vide T. J. Bibl. Univ. p. 61. De Gallica Hist. Opp. Eruditor. A. 1699. p. 471.

quos dicit sapientum, ut hos ab Orphei sententia non valde diversos abiisse appareat. Vide Kircherum T. 2. Oedipi parte I. p. 437. à quo tamen p. 254. dum de uno tantum orbe nostro cogitat, frustra absurditatis arguitur R. Tarphon, quod dixerat *tot creaturas specie distinctas à Deo conditas fuisse, quoc possunt confici voces è 22. literis * quomodo documque dispositis.* Non dubito fore alios, quibus si peccasse R. Tarphon videbitur, videbitur peccasse in eo, quod licet bene magnum, nimis tamen angustum operum Dei numerum defini- verit. Similiter Muhamed in Alcorano, Surâ statim prima invocat *Deum Mundorum*: ad quem locum vide quæso notas Ludovici Maraccii, & ejus- dem prodrom. IV. confutationis Alcorani c. XXVII. p. 76. seq. A Tschin- nensibus quoque innumeros orbes habitabiles statui, è Trigautio & aliis est notissimum. De Brachmanibus idem comperi ex Memoriis literariis, Trivultii editis A. 1701. I. p. 402.

XIII. Unum Deum pluribus sufficere mundis ostendit Plutarchus libro de Oraculorum defectu p. 423. & 425. Athanasius Lib. I. contra gentes T. I. p. 43. *ἔχ' ὅτι εἰς εἷς ὁ δημιουργός, ἀλλ' ἔτι καὶ εἰς εἷς ὁ κόσμος, ἔδυνατο γὰρ καὶ ἄλλους κόσμους ποιῆσαι ὁ Θεός. Non quia unus est Creator, propterea etiam unus est mundus, potuisset enim etiam alios mundos condere Deus.* Confer, si placet, quæ de κόσμων ψυχῆς Synesius in laude calvitiei p. 71. De Pythagororum sententia, qui præter septem planetas terramque nostram etiam ἀνίχθωνα si- ve aliam terram in cælo ferri docebant nobis invisibilem, quæ cum orbe stellarum inerrantium sacrum orbium denarium abfolveret, vide Aristotelem Libro I. Metaphysic. c. 5. & Lib. II. de cælo c. 13. Plutarchum Lib. III. c. 2. de placitis Physicis Philosophorum, & è recentioribus Jac. Thomasium τὴν μακαρίτην in diff. de Antichthona ** Pythagororum, [quæ Hallensium Observationibus, ad rem Literariam spectantibus, à filio Christiano inserta legitur, T. IV. Obs. 19.

XIV. Habitus præterea Orpheus fuit repertor *Vita humanioris legumque ac politia.* Horatius in Arte poetica:

Silvestres homines sacer interpresque Deorum

· Cadibus ὁ νότον φάδο deterruit Orpheus

· Dicitur ab hoc lenire tigres rapidosque leones. *1

Ὀρφικὸς βίος apud Platonem 6. de legg. pro vita frugali & sobria.

XV. *Paderastia* denique primum apud Thraces auctorem Or-
phicum

* Christophorus Clavius ad Sphæram de sacro Bosco p. 35. observat litterarum viginti trium diver-
sa conjunctiones fieri posse 8; 88; 84. Sed si litteræ in quavis conjunctione inter se permuten-
tur, longe plures permutationes provenire, nimirum 2585201673384976640000. Kircherus
notat prodire numerum 112400072777607680000. Mercennus in Harmonicis Lib. VII.
propof. 9. ex 23. literis ait prodire dictiones 154600749 126726 214 7904 433. φωνῶν inquit,
etiam minuti. *σμήνισιν ἄς ἕξ ὅσα τὸ αὐτὸ τέλει συμπληροῦν.* Syllabarium numerum Xenocrates apud
Plutarchum VIII. 9. sympos. iniiit 100200000, centies millenium millium & ducentorum nullium.

** Verisimile est Pythagoram per hanc antichthona non peculiarem orbem sed faciem lunæ nobis

pheum faciunt nonnulli scriptores, nescio quam hac in parte fide digni, ut Ovidius X. Metam. v. 83.

— — — *Omnemque refugerat Orpheus
Femineam Venerem, seu quod male cesserat illi,
Sive fidem dederat: Multas tamen ardor habebat
Jungere se Vasi, multa dolere repulsa.
Ille etiam Thracum populis fuit auctor, amorem
In teneros transferre mares* — — —

Ante Ovidium Phanocles apud Stobæum ferm. 64. ideo à Threissis mulieribus discerptum Orpheum narrat

Ὀὐγκὰ πρῶτον εἰδείξεν ἐνὶ Θρηήκισιν ἑρωίας
Ἀρνας, ἠδὲ ποδῶν ἦνυσσι θηλυτέρων.

Mares modis suis examinasse, atque hinc à Ciconum matribus nuri-
busque interfectum tradit Johannes Sarisberienfis Lib. I. c. 6. polieratici.
Verum de Orpheo hæctenus.

CAPUT XXI.

*Palæphatus Atheniensis. Ejus scripta, 1. Libri quinque περὶ ἀπίσαν, e quibus pri-
mus hodie exstat, 2. Librum etiam dici, opus pluribus constans libris, 3. Pa-
læphatum esse, sed incertum quem, vel cujus ætatis, scriptorem libri περὶ ἀπί-
σαν. 4. Proverbium: καὶ παλαιότατον. 5. Loca veterum, Palæphatum
laudantium, cum libro qui exstat comparata. 6. Palæphati editiones. 7.*

I.

PALÆPHATUS Atheniensis quoque non prætereundus,
quem Homero antiquiorem olim habitum fuisse à non-
nullis, patet ex Svida, cui dicitur ἐποποιός, ἦος Ἀκταίης
καὶ Βιῆς, οἱ δὲ Ἰωκλῆος Φασί, καὶ * Μιτανεύρας, οἱ δὲ Ἑμῆ.
Γέγονε δὲ κατὰ μὲν τινὰς μετὰ Φημονίην, κατὰ δὲ ἄλλας καὶ πρὸ αὐτῆς.
De hoc puto intelligendum distichon Christodori, quod exstat libro
quinto Anthologiz p. 522.

Δάφνη μὲν πλοκαμίδα Παλαίφατον ἐπρεπε μάντις
Στεψόλοτον, δόκασεν δὲ χίσει μαντιόδα Φωνῆ.

Addit Svidas hunc Atheniensem Palæphatum scripsisse κοσμοποιῶν ver-
sibus quinqvies mille, ἀπόλων καὶ Ἀρτέμιδος γυναικῶν versuum tribus
millibus,

adversam intellexisse, ut facies obversa caelo ipsi dicta est Ἡλύσιον πεδῖον, teste Plutar-
cho lib. de facie in orbe lunæ p. 944. Sane lunam Pythagorici ἀντίχρον nomine
venisse testatur Simplicius ad 2. de Cælo comment. 47.

* In scholiis minoribus ad Homerum Iliad. 16. Palæphatus vocatur filius Thalæ.

millibus, Ἀφροδίτης καὶ Ἑρωτῶν Φωνῶν καὶ λόγων, versibus itidem quinquies millenis, Ἀθηνῶν εἰρη καὶ Ποσειδῶν, versibus mille, & Ἀητῶν Πλάκαμον. Mox testatur ad eundem referri non modo Τρωϊκῶν quæ alteri Grammatico Ægyptio vel Atheniensi juniori ab aliis tribuuntur, & quorum librum primum laudat Harpocration in δυσάουλης, septimum Stephanus Byz. in ἡρακλείτου & idem Svidas atque Harpocration in μακροκέφαλοι.

II. Sed & librorum quingentos autem five de incredibilibus Svidas tribuit Palzphato huic Atheniensi, * quorum primum non periisse patet ex initio libri Palzphati, quem de illo argumento habemus distributum in capita quinquaginta & unum. Hic enim simpliciori more vetustissimorum scriptorum ita incipit: τὰς περὶ ἀπίστον συγγέγραφα. Integrum autem Palzphati opus ad nos hand pervenisse, præter librorum apud Svidam numerum, ostendant loca, quæ ex Palzphato à scriptoribus veteribus adducuntur nec in nostro comparent, & quod in quibusdam Codicibus teste Clarissimo Galeo inscribitur: ἐκ τῶν ἑ Παλαμφάτου περὶ τῶν ἱστορῶν.

III. Neque obstat quod Theo Sophista** in Progymnasmatis suorum tantum librorum commemorare videtur, cum p. 69. capite περὶ ἀναστροφῆς καὶ κατασκευῆς post varia commemorata μυθολογῆματα, καὶ Παλαμφάτου, inquit, τῶν Παρπαθητικῶν ἐστὶν ὅλον βιβλίον περὶ τῶν ἀπίστον ἐπιγραφήδων, ἐν ᾧ τὰ ταυῦτα ἐπιλέξαι, ἵνα ὅτι ἐξήλασε μὴ ὑπελήφθησαν οἱ πρώτοι ἐπὶ ἑσπέρας ἐχρήματι ἐφθίνας. (E Palzphati cap. I. Idem respicit Eustathius ad Iliad. α. p. 76. & ex libro primo incredibilium Palzphati allegat Orosius Lib. I. c. 13.) Διομήδης δὲ θραῖς εἰς ἰκποτροφίαν ἐξαναλωθεὶς ἐλεχθη ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἰππων ἀπολωλῆναι (cap. 4.) κατὰ δὲ τῶν αὐτῶν λόγον καὶ Ἀκταίων ὑπὸ τῶν Κυνῶν (cap. 3.) Ἡ δὲ Μήδεια βάρβισσα τὰς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀνδρῶν πολείας καμαλανας ποιῶσα ἐφημίδια τὰς γέροντας κατακόπησσα νέας ποιῶσα (cap. 44) καὶ τὰ σφραγίσια τέρας. Notum sane est βίβλον & βιβλίον etiam dici de opere in plures libros distributo. Ut adeo Hilarius olim non plane in victo argumento usus sit, cum divisionem Psalmorum in quingve libros rejiciendam sensit ex eo quod Actor. I. 20. & Luc. XX. 42. legatur ἐν βίβλων ψαλμῶν. Similiter enim dicitur βίβλων μακίστως Marc. XII. 26. & βίβλων Προφητῶν Act. VII. 42. etsi nemo nescit Mosis & Prophetarum scripta in plures libros divisa esse. Vide etiam quæ notant Benedictini ad Ambrosium in Psalmum XL.

S

IV. Cæ-

* Seleucus Grammaticus Alexandrinus Svidâ teste librum scripsit περὶ τῶν ψευδῶν πεποιημένων.

** Non refragabor tamen, si quis Theoni unum tantummodo quæ hodie habemus Palzphati librum inspectum esse dixerit.

IV. Cæterum patet præterea ex hoc loco Theonis, idem plane opus five ejusdem operis Palæphatii partem ad nos pervenisse, quæ veteres usi sunt, nec causam fuisse cur vir magnus Epistolæ 117. ad Gallos * secutus Scaligerum ad Cirin. p. 51. existimaret, hujus auctorem scripti, alienum Palæphatii nomen occupasse. Quod vero à Theone, uti à Johanne Tzetzæ quoque Chiliad. 1. v. 558. Palæphatus iste Peripateticus Philosophus dicitur, hoc movit virum doctissimum Gerh. Joh. Vosium, ut Lib. III. de Histor. Græcis p. 395. discederet à sententia eorum, qui cum Svida, Cælio Rhodigino, Gyraldo, opus de incredilibus referunt ad Palæphatum Parium five Prieneum, quem Artaxerxis temporibus floruisse idem Svidas auctor est. Longe juniorem enim esse oportet si fuerit Peripateticus, aut si Stoicus fuerit secutus, ut tradit Tzetzæ ad Lycophronem v. 1206. licet eo in loco codex Baroccianus non legit Παλαίφατος ** ὁ Στωϊκὸς sed ὁ ἰσορικός. At Stoicum & ἐκ Στωϊκῶν ἔργων appellat etiam Joh. Tzetzæ Chil. 2. v. 838. Chil. 9. v. 408. 414. & 445. & Chil. 10. v. 426. ubi ἰσορικός vocabulum reponi non patitur versus politici ratio, ut præteream quod postremo loco etiam Physicum Palæphatum dicit. In quacunque partem autem nos vertamus, de auctore & tempore nihil certi reperiemus, cum Svidas alium præterea narret Ægyptium five Atheniensem ut ait Grammaticum Palæphatum, cui præter Troica de quibus jam dixi, Hypotheses five themata in Simonidem, Theologiam Ægyptiacam & historiam singulari libro expositam tribuit, μυθικῶν βιβλίον α, & λύσεις τῶν μυθικῶς εἰρηδίων qui tituli non parum affinitatis cum scripto Palæphatii quod exstat habere videntur. Quando autem vixerit hic Palæphatus non docet. Quisquis tamen est περὶ ἀπίτων scriptor vetustissimus est, quem secuti Apollodorus & Diodorus Siculus notante Scaligero, laudat Virgilius in Ciri v. 88. respiciens ad ea, quæ de Scylla dixerat Palæphatus cap. 21. Etiam apud Plinium in Indice Libri XXIX. inter scriptores externos, terni codices manu exarati quos inspexit Harduinus, pro *Philopatore* legunt *Phalarato*, unde *Palaphato* forte legendum scribendumque conjicit vir eruditissimus. Ab illo περὶ ἀπίτων opere quo post *Melissam* quem laudat Euboicum, & Samium fabulas & incredibiles narrationes ad sensum verum physicum, historicum vel moralem reducere conatus est, in proverbium deinde abiit, ut, quicumque ejus exemplo incredibilia belle incrustare, vel rebus absurdis & fabulosis colorem addere & veri-

* Grotius Epist. 264. in majori collectione.

** Meursius in Bibl. Attica putat legendum Παλαίφατος ὁ Τρωϊκός. Cujus operis scripturam librum allegat Svidas in μακροκέφαλοι.

& verisimilitudinem nosset, is novus quidam Palzphatus esse diceretur, ejus proverbii meminit primus forte ejus auctor, Athenion Comicus apud Athenzsum sub extremum Libri XIV. p. 661.

Κακός γάρ ἐστιν ἄνθρωπος Παλαίφατος. *Profert hic nobis auctor qđ Palzphatus.* Eustathius ad Odysszē T. p. 682. Παλαίφατος δὲ μέμνηται ἐν Ἰθάκῃ, ἵνα μαγίαν σοφίαν ἔχει καὶ τὴν οἰκίαν ἔχει ἀποκαταστήσει. Ἰφί τε κακός ἀπὸ Παλαίφατος. ὁ δὲ καὶ παραμυθιστικὰς πρὸς τὸν ἄνθρωπον τὰ μὲν ὁμοίως πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἔχει. Sunt qui ejusdem proverbii testem etiam laudent Plutarchum Libro XXVII. Symposiacion, quem allegari videtas in fronte * editionis Palzphati qvz intet opuscula Mythologica Physica & Ethica Cantabrigiz & Amstelodami excusa primam locum obtinet, & in Gnomologia Hæmerica viri eximii Jacobi Dupontis p. 262. Sed nnsquam exstat liber ille Symposiacion Plutarchi vigeſimus septimus: neque Plutarchus Palzphati aut proverbii illius mentionem facit, sed error natus est ex obiter inspecto Casaubonii ad Athenzsum commentario Lib. XIV. c. 23. Ubi post allegatu ex octavo Symposiacionum Plutarchi verba sequitur: *Vigefimo septimo: κακός γάρ ἐστιν ἄνθρωπος Παλαίφατος.* Sed non Plutarchi liber intelligitur, nec Plutarchi verba deinde adducit Casaubonus, sed pergit commentariū in versibus Athenionis Comici, quos Athenzsum ex ejus Samothracibus adduxerat, cum elegantī Metaphrasi etiam exhibitos à Grotio in excerptis è Tragicis ac Comicis Græcis p. 981. Horum versuum Athenionis *vigefimus septimus* est iste:

Κακός γάρ ἐστιν ἄνθρωπος Παλαίφατος.

VI. Qvz Eusebius sive Hieronymus in Chronicis ex Palzphato profert, in libro qui exstat reperiuntur omnia, excepto eo quod ad annum 843. auctorem Palzphatum laudans notat *Sirenas fuisse meretrices, quæ deceperunt navigantes* quod legas in Heracliti libro ejusdem argumenti è Palzphato plura mutuati c. 14. Confer Hieronymi Chronicon ad A. 630. cum Palzphati c. 31. ad A. 675. cum c. 29. ad A. 695. cum c. 6. ad A. 736. cum c. 28. ad A. 756. cum capite 7. ad A. 772. cum c. 1. ad A. 843. ubi liber primus incredibilium allegatur, cum c. 21. Qvz Johannes Malalas de Sphinge è Palzphato adduxit T. I. Chronographiz p. 60. — 63. itemqve Eustathius ad Odyss. l. p. 434. ἔ. p. 556. habentur c. 7. Qvz idem Eustathius in Iliad. ω. p. 1507. de Niobe, c. 9. Sed qvz Malalas affert de cerbero p. 75. longe alia leguntur c. 40. Et quod p. 267. ait eum Persei meminisse, factum deprehenditur c. 32. Sed longe alius is fuit Perseus. Frustra vero in Palzphato nostro qvzras qvz idem Malalas ex eo producit p. 26. de Martis Venerisque adulterio à sole deprehensio & p. 36 — 38. de inventione pur-

S 2

* Omitto editionem Pauli Patris, aliasque in quibus similiter legitur.

purpuræ, quæ duo loca etiam habentur in Chronico quod Alexandri-
num vulgo audit, & à Viris Clarissimis Tollo, Brunnero, Galeo, Paulo
quoque Patre sunt Palæphati libro subjuncta, neque causa est cur alterius
esse Palæphati videantur. Incertum tamen est, an è Palæphato petita sint,
quæ de Vulcano ferri inventore in eodem Chronico leguntur, certe id
nec verbulo innuit auctor, nec Svidas in *ἩΦαισος*. Non exstat denique in
nostro Palæphato quod idem Malalas p. 101. profert de Ledà à Jove verso
in cygnum. Nec quod Eustathius ad Iliad. β. p. 246. de Protefilao per
Æneam occiso, & p. 275. de Alopes habitatoribus, & ad Odyss. α. p. 8. de
Ilio ab Apolline & Neptuno condita, quod ex Palæphato forte repetit ano-
nymus Allatianus de incredilibus cap. 4. Quæ vero Tzetzes ad Lyco-
phronem è nostro habet, exstant in Palæphati libello c. 6. Idem caput re-
spicit Joh. Tzetzes Chil. X. v. 426. qui interdum expositiones Palæphati
rejjicit & exagitat. Quemadmodum Ludovicus Vives quoque non omni-
no sinistre Palæphatum Poëtarum fabulas ad congruentem quandam hi-
storiz ac veritatis applicationem traduxisse professus, addit in nonnullis
aliàs deficere eum conjecturas, aliàs fallere. Cæterum confer si placet
Tzetze Chil. VII. v. 10.—19. & Chil. IX. v. 411. seq. cum Palæphati c. I. Chil. I.
v. 558. cum c. 8. Chil. II. v. 838. & Chil. IX. v. 410. cum c. 41. Apostolium Cen-
tur. 2. prov. 86. cum c. 46.

VII. Prodiit primum is quem sæpius jam dixi Palæphati liber
Græcè cum Æsopi fabulis aliisque scriptis, quæ supra c. XII. num. 3. indi-
cavimus, ex Aldi officina Venet. 1505. fol. deinde seorsim Basileæ apud
Joh. Oporinum, Latine vertit *Philippus Phasianinus* Bononiensis, cujus trans-
latio plus simplici vice excusa est Argentorati 1517. 4. cum præfat. Nicolai
Gerbelii: tum Parisiis & aliis in locis in forma quarta & octava, modo
seorsim, modo adjuncta Hygino, Fulgentiisque Mythologicis, vel Phor-
nuti libello de Diis. Habeo & editionem Græcolatinam additis præter
Phornutum libris tribus recentioris scriptoris Juliani Aurelii Lessugniens-
is de cognominibus Deorum gentilium: Sed Græca Phornuti & Palæ-
phati separatim exhibentur, separatim Conradi Clauseri & Phasianini
versio. Basil. 1543. 8. Ab eo tempore Græcè cum nova versione & notis
suis Palæphatum separatim edidit & ex MSto Arundeliano variis in locis
castigavit *Cornelius Tollius* Amstel. 1649. 12mo. Nam Liperio cave credas,
qui in Bibl. reali Philosophica p. 1079. tradit vulgatum à Tollo cum Hy-
gino aliisque Paris. 1578. quo tempore Tollius ne natus quidem erat. Tol-
lii versionem retinere, qui postea Palæphatum Græcè & latine ediderunt,
Martinus Brunnerus Græcè lingvæ in Academia Upsalienti Professor, *Paulus*
Pater

Palzphatus Profeflor Gymnafii Thoronicenſis atque inde Gedanienſis, & **Galeus** Anglus vir Doctiſſimus & humaniſſimus. A Brunnero nota nove additæ funt, quibus præter res quæ tractat didicimus, præter ſcriptoris illuſtratur, quo facit etiam index, vocum præſumque Cæcaturæ ab illo adjectus Upfal. 1663. 8vo. Uſus eſt Brunnerus codicem MSco, quem CPoſſi ſecum attulerat Chriſtianus Ravinus. Paulus Pater capitula ſingula in minores ſectiones diſiſit, Brunneri notas fere integras retinuit, quibus nonnullas adſperſit, *adſperſit ſeruatque illa ex codicibus Bibliotheca Grophartiana vel antiquioribus, unde typographi nonnulli aliquam indulgentiam, quæ ipſas verba ſunt præſentis ad editionem ſuam Francof. 1685. 8vo. Idem Pater deinde ſingulari voluntate vulgavit doctrinas morales ex ſingulis Palzphati capitulis erutas, indicesque verborum ac præſum itemque rerum copioſos. Denique Galeus Palzphatum juſſit familiam docere in collectione opusculorum Mythologicorum Phyſicorum & Ethicorum quam Græcè & Latine vulgavit cum notis, Cantabrigiæ 1671. 8vo. & Marco Meibomio curante recudendam dedit Amſted. 1678. 8vo. apud Henr. Wetſtenium. Pausas quidem ſed eruditas notas atque caſtigations Galeus adjecit, uſus quinque codicibus MSco, Cantabrigienſi tunc à Collegio S. Trinitatis, tribus Oxoniënſibus, quarum variantes ſectiones ab Ed. Bernardo viro ſummo acceperat, & uno Arundeliano Bibl. Londini, eodem quæ in ſuis annotationibus Tollius laudavit.*

CAPUT XXII.

Alii αἰτίων Scriptores. Heraclitus Grammaticus, 1. Idem cujus Allegoria Homærica exſtant. 2. Anonymus de incredilibus ab Allatio & Galeo editus. 3. Scriptores Δαυμασίων. 4. Obiter de Palzphato Abydeno, ibid. Et de Abydeno Hiſtoria Aſſyriaca conditore. 5.

I.

Preſtantiſſimus Galeus Palzphato in ſua editione addidit alios duos libellos veterum ſcriptorum ejusdem argumenti, quos ex Vaticano codice in lucem primus emiſerat & verſione donaverat aliaque eis adjunxerat Leo Allatius Romæ 1641. 8vo. De his in præſenti agere, utpote parum certæ ætatis,

tis, licet multum junioribus, non ab re fuerit. Prior libellus capitum plexus undequadragesima, auctori *Heraclito* inscribitur. *Ἡρακλείτης ἀπίστων*. Eustathius ad Odyss. Δ. Ὁ *Ἡράκλειτος* ἐστὶ ὁ σκοπέσιος ἀλλήρος τις ὁ τοῖς ἀπίστοις προσημειώθη ἐμφῆσαι πίσιν. Idem ad Odyss. τ. p. cum Palzphatum commemorasset ἀνδρα σοφὸν θεραπεύσαντα μύθων ἱστορίαν, addit idem elaborasse Heraclitum & Characem. εἰς ὃ καὶ τις κλεῖτος ἐποίησατο, ἐτι δὲ καὶ χάραξ. Patet hinc falli doctissimum Galcum libelli hujus auctorem Heraclidem Ponticum suspicatus est, sive tharchidem Cnidium, qui Heraclidis θαυμασία & ἐκλογαίς ἱστορίων compendium hoc redegerit. Sed ut omittam capite ultimo laudatum, qui post Heraclidem vixit, profecto aliud fuit argumentum θασίων Heraclidis, neque ex eo quod caput 21. Heracliti tribus verbis est de reductis per Herculem & Orpheum Cerbero & Eurydice, inscriptum *περὶ τῶν ἐν ἅδῃ*, & Laërtius Lib. V. sect. 87. testatur Heraclidem scripsisse singulare opus *περὶ τῶν ἐν ἕρανῶ καὶ περὶ τῶν ἐν ἅδῃ*, quicquam potest, imò ex ipso capite illo 21. perspicue apparet, inscribendum *περὶ τῶν ἐξ ἅδῃ*, non *ἐν ἅδῃ*, ut lectorem eruditum spero mihi assurum. Vicissim apud Laërtium pro Heraclito *περὶ τῆς ἀπηνε* reponeretur nomen Heraclidis Pontici, ut jam pridem è Galeno recte obser Hieron. Mercurialis IV. 14. Var. lect.

II. Facile quidem adducor, ut credam hunc quisquis de fuerit libelli *περὶ ἀπίστων* auctorem Ethnicum, non Heraclidem Ponticum, neque Lembum, sed Heraclitum ut constanter legitur in Codd. eundem esse qui allegorias Homericas scriptum eruditum & elegantibus reliquit: sane ita manifeste sensit Eustathius ad Odyss. Δ. allegoriam auctorem ajens haud esse veterem illum σκοπεσίον sed alium * qui incredibilibus scripserit. Eandem sententiam amplexi sunt ex recentibus Leo Allatius, Lucas Holstenius, Ægidius Menagius: licet has quoque Allegorias Heraclidi Pontico Gesnerus tribuit & sub ejus nomine versione sua vulgavit Basil. 1544. 8vo: cujus exemplo Johannes Mejer in præfatione ad Apollonii Dyscoli historiam mirabilem, novam

* Variis Heraclitis supra c. 1. à me laudatis addes quatuor Heraclitos, de quibus Laërtius 17. 1. lyricum, 2. elegiarum poetam Halicarnasense Callimachi æqualem, 3. L. scriptorem Macedonicæ Historia: 4. è Citharredo *σπυδογελόιον*. Tum alios trevatos à Menagio: Heraclitum Tyrium philosophum Academicum Antiochi familia quo Cicero 4. Academ. Heraclitum Sicyonium cujus 2. de lapidibus laudat Pluta fluminibus. Tum Heraclitum Perineum curforem de quo Zenobius IV. 35. & Στῆσιον, Heraclitum denique Mytilenæum, Eustath. ad Odyss. δ'. p. 178.

rum editorem pollicitus, * germanum titulum esse contendit *Λύκειος Ὀμήρειος*, quia nempe penes Laertium legitur, Heraclidem Ponticum duos ** ab titulo libelli scripsisse. Sed ne dicam parum haec scripto convenire titulum *Λύκειος*, Heraclidem illam allegoriam Homericorum quas habentis auctorem, non esse, constat ex eo, quod in illis memorantur multi Heraclides juniores, ut Aratus, Callimachus, Eratosthenes, Epicurus, Apollodorus, Crates ejusque discipulus Herodotus. Confer Menagium ad Laertium p. 226. & 399. edit. Wetstenianæ, & Anti-Bailleti cap. 10. Cui adde quod observat Galeus (qui allegorias *** in eadem tyam dixi collectione cum Gesneri versione, notisque suis & insignibus ex codice MS. castigationibus vulgavit.) *Heraclidem Ponticum Platonis Scholam seclatam esse, allegoriarum auctorem adesse esse Platonicum, ut quæsi ex professo adversus Platonem hanc esse suspensam distinationem suspicari merito aliquis possit.* Neque opus est ut cum Gerh. Joh. Vosio Lib. I. de historicis Græcis cap. 9. juniorem quendam Heraclidem Ponticum, Imperatorum Caji, Claudii & Neronis æqualem vel Heraclidem Lembum, aut alium quempiam hoc nomine auctorem suspicemur. *Μέγιστος*, inquit Holstenius de Porphyrii vita p. 44. *quæ de causa Heraclidæ Pontici adscribitur reclamantibus præter temporis rationem quidamque MS. quos in variis Bibliothecis vidi Et Eusebio ad Iliad. a. p. 40. ubi Heraclides alicui tribuitur.* Gesnerus quidem hunc titulum præfixit: *Ἡρακλῆδος ἢ Πρωτεύης ἡ Ἀλλήγορας ποσειδάωνος καὶ εὐδαιωτάται εἰς τὰ Ἐὐμήρου καὶ θεῶν ἀνέκδοτα, καὶ ἀπὸ τῶν κατ' αὐτὸ βλασφημησάντων.* Sed in limine castigationum ipse testatur in

CO-

- o Huic editioni Meursius præmittere volebat librum de variis Heraclidis, qui ex ejus Chirographo editus est T. 10. Antiquitat. Græcarum Viri celeberrimi Jacobi Gronovii. Recensuerat varios Heraclides idem Meursius ad Chalcidium p. 10. seqv. cui addes Joh. Jonsum de scriptoribus Hist. Philos. Lib. II. c. 11. & Menagium ad Laertium p. 227. seqv.
- ** Idem Meursius post Gesnerum suspicatur libro priore Allegorias in loca Iliados, posteriore in loca Odysseæ complexum fuisse Heraclidem, itaque scriptum quod habemus distinguendum esse in duos libros quorum prior desinat p. 484. edit. Galei Amstelod. Alter incipiat à verbis ead. pag. *Ἀρ ἐν ἀπόχρη δι' ὅλης τῆς Ἰλιάδος κ. τ. λ.* Posteriorem autem librum esse extrema parte nullum, non enim totam Odysseam persequitur, sed deficit in vers. 22. *Ὀδυσσ. κ'. ἢ μὲν παυμένους, ἢ δ' ὀρυσμένους κ' ἐθέλουσιν.*
- *** Poterat etiam addere Anonymi (ejusdem forte Heracliti) libellum qui inscribitur *Ἐπιτόμιος διήγησις εἰς τὰς κατ' Ὀμήρου πλάνας Ἐὐδοσίως μετὰ τῶν Θεωρίας Ἡθικωτέρας Φιλοσοφηθεῖσα.* Græce prodit Hagenoæ Ao. 1531. Latine Conr. Gesnero interprete Tiguri Ao. 1542. 8. Græce & Latine cum notis Ioh. Columbi, Aboæ Ao. 1678. 8.

codice Græco scriptum fuisse ****Ἡρακλείτης*, nullo autem alio codice usum esse se fatetur in præfat. qvam editione Græca Aldina, cum Palæphato & aliis Venet. 1505. fol. in qua p. 96. disertè legitur *Ἡρακλείτης*. Et in iis, quos Holstenius & Galeus inspexit MStis auctor itidem vocatur Heraclitus. *Ἡρακλείτης ἐστὶ τῆ σκοτεινῆ πρὸς τὴς κατ' Ὀμήρου βλασφημησάντας ἀλληγορικῆς Φυσικῆς σοφώταται καὶ ἀναγκασιόταται*. Ipse quoque auctor cum alterum Heraclitum veterem allegat, velut à se distincturus semper addit notam *Διακριτικῆν* vocatque vel *σκοτεινόν* ut p. 442. edit. Galei, vel *Φυσικῶν Ἡρακλείτην* ut p. 468. Meminit ejusdem Heracliti junioris & alibi Eustathius ut ad Iliad. Σ p. 1192. *ἐν δὲ τῷ μίᾳ δ' ἐν νυκτὶ ἐγένοντο, Ἡρακλείτης πειρατήρησε καὶ ἀσεβολόγον εἶναι τὸν ποιητὴν*. Non itaque audiendus est Vir doctus Johannes Jonsius, qui p. 173. de scriptoribus Hist. Philosoph. contendit apud Eustathium ad Iliad. α. p. 30. pro ζητητόν ἐν τοῖς Ἡρακλείτης εἰς τὸν Ὀμηρον omnino scribendum esse ἐν τοῖς Ἡρακλείδης. Quamquam enim Heraclides quidam Grammaticus qui in Homerum scripsit (sive Milesius, quem laudat ad Iliad. Ϛ. p. 589. sive Alexandrinus, quem nominat ad Iliad. ι. p. 628. & Iliad. λ. p. 820. sive Mopvestenus denique, cujus meminit Stephanus in *Μόψυ ἐστία*) frequentissime ab Eustathio allegatur in Iliad. p. 18. 22. 25. 40. & alibi, quadragies minimum: nihil tamen impedit quo minus loco illo lectorem suum ad Heracliti allegorias Homericas remittere potuerit. Quæ enim ibi respicit de Sagittis Apollinis, leguntur in Allegoriis hęc p. 425. edit. Amstelodamensis. *Sallustii* Philosophi in Heracliti problemata Homericæ summarium MS. vidisse se in Bibl. Lud. Saregi Perusie & Umbriz præfecti, testatur Justus Rycquius Epistola XXIX. ad Marcum Velferum.

III. Libellus alter de incredibilibus divisus in capita XXII. quem à Galeo post Allatium in lucem editum diximus, nullum auctoris nomen habet præfixum. Equidem Eustathius ut paulo ante indicavi testatur *Characem* quendam *περὶ ἀπίστων* scripsisse post Heraclitum ac Palæphatum, itaque suspicari aliquis posset Characem esse illius libelli auctorem, nisi cap. 15. & 16. bis laudaretur Charax ἐν Ἑλληνικοῖς. Citat auctor quisquis est & Platonem c. 12. & τὸν εἰς τὰς ὀδοὺς Πλάτωνι παρομοίας γράψαντα c. 10. Plutarchum *περὶ ἀρετῆς γυναικῶν*. c. 8. Alexandri-

*** *Heracliti* cujusdam *Pontici* meminit Plutarchus de *Iside & Osiride* p. 361. Sed *Heraclidis* legit interpret, & sane passim hæc duo nomina inter se confunduntur. Apud Macrobius Lib. I. in *Somnium Cic.* cap. 14. *Animam Heraclitum Ponticus dixit lucem, Heraclitum Physicum simillam stellaris essentia.*

in Aphrodisiensi Physica cap. 16. Strategica Polyzni cap. II. & Proclum de
 niqve cap. unde quam non vetustissimus scriptor sit apparet. Prima duo
 capita aliena ab argumento de incredibilibus esse, recte observavit Ga-
 lens, qui auctorem Christianum esse suspicatur ex eo, quod cap. 14. *Ἰα-
 γη* medicat de Icaro *μεταλογηται*, quasi Græcos innuat non gentem sed religio-
 ne. Neque Heracliti neque Palzphati vero meminit hic scriptor, et si
 utroque usus videtur. Quidam plenius habet Heraclito, ut videbis si
 hujus cap. 12. cum Anonymi capite 13. comparaveris: quædam rectius
 explicat, confer Heracliti cap. 28. cum Anonymi cap. 12. Sed nec Hera-
 clitus Palzphati mentionem facit, pleraque aliter tradens quam ille, in
 non paucis tamen eum ut videtur secutus. Anonymi quædam verbatim
 in Lexico suo repetiit Phavorinus, ut notatum Galæo, qui ex cap. 2. Am-
 pelium capite de miraculis mundi emendari posse observavit. Quod
 vero eidem viro doctissimo videtur libellus Anonymi excerptus ex ope-
 re majori, non facile crediderim, potius habuerim illum pro observatio-
 nibus collectis è variis scriptoribus, quos laudat, aliisque, in quibus fabulas
 auctor ipse reperire sibi vilis est non absurdo sensu explicatas. Eiusmodi
 observationes subinde inchoant scriptores, solemnè illo *ἔτι*, ut vel ex *Ἄλφ-
 νι* variis constat, quas majoris operis esse spiritamen recte negavit insignis
 doctrinæ vir Jacobus Perizonius.

IV. Fuit etiam alius quidam Palzphatus Abydenus historicus,
 quem Alexandri Magni ætate floruisse Svidas testatur & scripsisse *Κυρια-
 κὰ, Δηλιακὰ, Ἀττικὰ, Ἀραβικὰ*. Addit hunc Palzphatum fuisse delicias Ari-
 stotelis Philosophi, auctoribus hujus rei laudatis Theodoro Ilienſe in se-
 cundo Troicorum & Philone *ἐν τῷ αἰ σὺν χέλις ἔπει ἀρδοξεν ἱστορίας
 πρώτῃ* h. e. in litera *α* libri primi de mirabilibus, qui Alphabeti serie procede-
 bat. Hic est Philo Heracleota, quem *ἐν τῷ πρὸς Νυμφῶν περὶ θαυμα-
 σίων* allegat Porphyrius apud Stobzum Eclog. Phys. pag. 170. *Ad Nymphin*
 legit Jonſius lib. II. cap. 12. ubi alios *θαυμασίων* & *ἀρδοξεν ἱστορίων* scri-
 ptorès colligit, quibus Anthemium *ἀρδοξεν ἱστορίων* memoratum Tzetze
 Chil. 2. v. 151. Antiphanem Bergæum de quo Scymnus Chius* v. 657. seq.
 Aristoclem cujus lib. II. *ἀρδοξεν* laudat Stobzus serm. 62. Antonii Dio-
 genis** libros XXIV. de insula Thule Photico cod. 166. recensitos, Appio-
 nem in libris de quibus Gellius lib. IV. c. 14. Archelai Poetæ *ἰδοφουῖ*, Lysi-
 machi

T

* Verba Scymni hæc sunt: *Ἐφ' ἃ κατὰ μεσότητα Ἀντιφάνης πατρὶς
 Κεῖται λογομένη Βέργα τὰ δὴ γεγραφότε
 Ἄφισον, ἱστορίας τεμυθικῆς γέλαν.*

** Porphyrio in vita Pythag. p. 6. laudatur *Διογενῆς ἐν τοῖς ὑπὲρ Θέλων ἀπίστους.*

machi *ᾠδοῖα* *Θηβαϊκὰ* in Scholiis ad Euripidem & ad Apollonium laudata, Myrfili *ἱστορικὰ ᾠδοῖα*, quæ allegat Athenæus, Michaëlis Pfellii ineditum opus *πρὸ παραδοξῶν ἀναγνωσμάτων* ad Mich. Cerularium Patriarcham CPol. Varronis *de rebus admirandis* Nonio laudatum, & Ciceronis scriptum ejusdem argumenti quod memorat Plinius XXXI. 2. & 14. aliosq̄ addere liceret si id ageremus.

V. Diverſus à Palzphato Abydeno fuit Abydenus *Ἀσσυριακῶν* five Assyriacæ historiæ conditor, quam MStam in Italiz Bibliothecis extare scripsit Scipio Tettus apud Labbeum Bibl. Nov. MSS. p. 167. nisi forte fucus illi factus fuit, vel sola fragmenta ex illis vidit, q̄valia exstant apud Eusebium, Cyrillum & Georgium Syncellum, vel q̄valia sunt fragmenta libris de emendatione temporum à Scaligero subjecta & notis illustrata. A præstantissimo autem Huetio, qui p. 99. præparat. Evangelicæ Abydenum hunc cum Palzphato Abydeno eundem esse putat, recte dissentire me existimo, non sane propter varietatem scripturæ, quam in nomine Abydeni observavit Scaliger ad Græca Eusebii p. 409. & Vossius de Historicis Græcis, sed quod Abydenus testatur se profecisse è Beroſo, qui scripsit sub Antiocho Sotere vel filio ejus *Θεῶ*, at Palzphatus Abydenus æqualis fuit Alexandri Magni: Deinde incredibile videtur patriam solam ab Eusebio & reliquis semper exprimi, nunquam nomen proprium, deniq̄ inter Palzphati Abydeni scripta nulla apud Svidam mentio fit Assyriacæ historiæ.

CAPUT XXIII.

Palamedis Argivi scripta. 1. Num literas Græcas repererit. Obiter de Cadmo ac de aliis literarum Græcarum inventoribus. 2. Tabula Palamedis. 3. Alia ipsius inventa. 4. Palamedes alii. 5.

I.

PALAMEDES Argivus Agamemnonis Regis confobrinus, Corinni de quo supra dixi præceptor, ob singularem sapientiam & carminum s̄vavitatem vocatur *πάνσοφος ἀηδῶν μῦσα* in notissimis Euripidis versibus, quos refert Laërtius Lib. II, sect. 44. & Tzetzes ad Lycophronem v. 384. Svidæ audit *ἑποποιός*, qui testatur poëmata ejus per invidiam abolita fuisse vel ab Agamemnonis posteris, vel ab ipso Homero. *Τὰ ᾄ ποιήματα αὐτοῦ ἠφανίσθη ὑπὸ τῶν Ἀγαμέμνονος ἀπογόνων διὰ βασκανίαν. Ἰππολαμβάνω δὲ τὸν ἰλιακὸν πόλεμον ποιήσασθαι* [ita locum hunc supplet Allatius p. 51. de patria Homeri, sed doctiss. Neveorus rectius è MSS. sic: *ὑπολαμβάνω δὲ τὸν ποιη-*

πρωτόν ὄμωρον αὐτὸ ἔτι πεποιθέναι καὶ μηδὲμίαν ἔα ἀνδρὶς μνήμην ποιῆσασθαι.)
 ἡ Φωνία δὲ τοῦ Παλαμήδους ποιήματα διὰ Βασκανίαν ὑπὸ Ὀμήρου ἀπύσσεται ἢ καὶ
 τῶν μετῴρων ἀνδρῶν ὁ Φθόνος. Apollonius Tyanensis apud Philostrati
 in Lib. IV. cap. 4. vocat ὄγαθον ἀνδρα δὲ ὄν πάσα σοφία. Idem restitutū
 eius statua illi supplicat, ut denique propitius iterum esse velit Græcis;
 patresque viros sapientes ipsis impertiat. Ναῖ Παλαμήδης, δὲ ὄν λόγῳ, δὲ
 ὄν Μῆσαι, δὲ ὄν ἔργῳ.

H. Secundam Stefichori multorumque aliorum veterum testi-
 monium Palamedes literas Græcas reperit. Ita & Dio Chrysof. XIII. p. 225.
*ὅσα τοῖς β. forte suo dubia, tamen certum est, ὁ, φ, χ, ab hoc inuentas esse abira-
 tione, si credimus Servio ad Æneid. 2. Sed & hæc tres alii non ad Palame-
 dem sed Cadmum * Phœnicium, Lini, [ut tradit Zenobius IV. 45. proverb.]
 æqualem atque interfectorem referunt, ceterum patet à Tzetza Chil. 5. hist. 28.
 Phil. 12. hist. 198. & Theodosio Alexandrino in Scholiis ineditis ad Dio-
 nysium Thracem. Svidas inventas à Palamede tradit literas ζ, ω, φ, χ.
 Confer quæ de literarum Græcarum inventoribus notarunt Apostolius
 XVII. 25. & XX. 29. proverb. Josephus Scaliger ad Eusebium n. MDCXVII.
 Meursius ad Hesychium illustrem p. 179. seqv. Lipsius ad Tacitum XI. 14.
 Annal. Salmastus ad inscriptionem Herodis Attici p. 230. sq. Sam. Petrus
 Lib. II. Observat. c. 1. Ezechiel Spanhemius de usu numismatum diss. 2.*

T 2

Olans

* Substantivi eadem Cadmi nomine libri olim ferebantur, quos in Epitomen redegit Mo-
 Proconnesius Pherecydis Syrii æqualis. ὁ προκοπήσιος βίβλιν, ὅς ἐστι καὶ Κάδμου Ἐπα-
 λαίου μετέγραψεν καὶ Φαλαίμμος. Clemens 6. Strom. p. 629. At Dionysus
 Halic. De Thucydidis idiom. ad Tuberon. p. 146. testatur scripta quæ sub Cadmi Milesii nomi-
 ne tum ferebantur, non fuisse habita ab omnibus fide digna. De Cadmo literarum, lapicidinarum
 & Metallorum repertore Eusebius X. 26. præparat. Laërtius VII. 30. Κάδμου ὁ ἀφ' ἑ
 γραπτὰν ἐλλὰς ἔχει σελίδα. Syriano pag. 17. ad Hermogenem memoratur ἡ κατὰ
 Κάδμον καὶ Δαναὸν Γραμματικὴ, quæ tantum XVI. utebatur litteris. Ei opponi-
 tur apud Svidam in Ἀντικισμὸς Grammatica XXIV. litterarum, quæ Plutarcho in
 Aristide p. 319. vocatur ἡ μετ' Εὐκλείδην Γραμματικὴ quæ post Euclidem Archon-
 tem in usu esse coepit. Chronicon Paschale ad Olymp. XCVI. 4. p. 167. Ἀθηναῖοι ἠρξάντο
 σοιχείοις καὶ χρᾶσαι πρώτῳ ἵς χρώμασι. Sex porro Cadmos refert Annii Vi-
 terbiensis pseudo Xenophon in libello de æquivocis, quorum primus Phœnicus iste, postre-
 mus Cadmus Milesius qui profam orationem condere primus instituit teste Plinio Lib. V.
 c. 29. & Solino c. 40. Idem tamen Plinius Lib. VII. c. 56. Profam inquit, orationem con-
 dere Pherecydes Syrius instituit, Cyri Regis atate. Historiam Cadmus Milesius. De Pherecyde
 est etiam apud Apulejum 2. Florid. & Isidorum Lib. I. Orig. cap. 37. De Hecateo Svidas in
 συγγράφῳ Ἐκατῶν πρώτων ἰσορίαν περὶ ὧν ἐξήνεγκεν, τὰ γὰρ Ἄκωσι-
 λαὸν νοθεύεται. Strabo Lib. I. p. 18. ait primos omnium poetas scribendo approbationem
 meruisse, deinde Cadmum, Pherecydem, Hecateum metri numeros soluisse, reliqua poetice
 dictionis servasse.

Iaus Rudbeckius part. I. Atlanticæ c. 38. Bochartus Lib. I. Chanaan c. 20. Thom. Münkerus ad Hyginum fab. 277. & Johannes Marshamus Canonis Chron. p. 123. sq. ubi speciatim de Cadmo Phœnicio, à quo literas Φοινικικὰ σήματα Κασδμωσ vocat Timon apud Sextum Empiricum aduersus Grammaticos c. 2. Confer Diodorum Sic. V. p. 227. c. & 235. c. Anthologiam Epigr. p. 279. edit. Wechel. Syncellum p. 102. Plutarchum Lib. IX. Symposiacon c. 2. Epiphanium hæref. XXXIV. II. Leo quoq; Allatius paravit tractatum de origine Græcarum literarum, in quo earum antiquitatem & usum & ut immutatæ fuerunt post Scaligerum ad Euseb. p. 110. seq. aliosq; viros doctos explicauerat, ut ipse testatur libro de patria Homeri p. 88. Sed ille Allatii liber quod sciam lucem non adspexit, neq; Isaaci Voslii dissertatio de literis & vera pronuntiatione lingvæ Græcæ quam promisit ad Melæ I. c. 12.

III. Præterea Palamedes *tabulam* invenisse dicitur *ad comprimendas*, ut Servius ait, *otiosi seditiones exercitus*, quod de calculorum lusu adhibitis tesseriis per fritillum iactis de victoria certantium accipiendum, nam & Svidas Palamedi tribuit ψήφωτες καὶ πεισῶν καὶ κύβων inventionem, & tabulam illam late describit in ταβλα, de qua videbit lector ubi lubebit Epigramma Latinum vetus quod edidit Salmasius ad Vopiscum Proculum, tum Græcum illustratum à Bullialdo ad Theonem p. 196. Isaaci Porphyrogeniti characteres Græcorum & Romanorum & Cedrenum in eumque Xylandri & Goari notas, Eustathium ad Iliad. β. p. 172. Johannemq; Malalam p. 129. sq. Chronographiæ. Hinc ansam sumfit Daniel Souterius libros tres quos de tabula lusoria, alea & variis ludis veterum edidit, inscribendi *Palamedem*. Vide & Meurfii Græciam ludibundam in ππτεία, qui Græcorum & Ægyptiorum ludum à Svida & aliis confundi observat, Thomam Hyde libro II. de ludis Orientalium p. 58. & III. seqq. & Lib. I. p. 31. ubi contra Souterium negat Schachiludium * à Palamede inventum fuisse. Docetur autem ex illa ipsa tabula, quam ab alea nostra longe diversam fuisse res ipsa loquitur, Philosophiæ operam dedisse, & rerum naturam isto in ludo adumbrasse Palamedes. Nam *tabula*, inqviunt, *iste terrestris mundus est, numerus duodenarius casuum sive loculorum in tabula, Zodiacus, psepobolum sive fritillum & septem granula in eo, sidera errantia quæ gaudia & dolores hominibus distribuunt, turris deniq; altitudo cæli ex quo mala & bona notis exhibentur.*

IV. Numeros ponderumq; rationem à Palamede inventam tradit Athanasius lib. I. contra gentes p. 20. Γράμματα μὲν γὰρ ἐφεῖρον Φοίνικες — — — Ἰῶν δὲ γραμμῶν τὴν σύνταξιν καὶ ἀριθμὸς καὶ μέτρα καὶ τὰ ὄργανα Παλαμῆδος ἐφεῖρε. Dico Chrysof. XIII. p. 225. ἐπειδὴ δεῦτε αἱ λέξεις ἐδί-

* In Chronico Martini Poloni Lib. I. pag. 28. edit. Suffridi Petri, ubi de temporibus Trojanis agitur, *ibi*; inquit, *primotύβριστα fuerunt Isaacorum solatia*; *quidam tamen afferunt ea longe antea fuisse in Chaldaea inventa.*

ἰδίδαζε γράμματα, καὶ μετὰ τῶν γραμμάτων τῆς Φρυκτῆς ὁπως χρῆσθαι ἀνέχων, καὶ ἀριθμῶν το πλῆθος, ἑπει πρῶτον ἐκ ἠδείων ἔδει καλῶς ἀριθμῆσαι τὸν ὄχλον &c. Astrologia quoque peritum testatur Philostratus in Heroicis, ubi inter alia refert eum eclipses solaris ratione explicata terrores militum animos incredibili metu liberasse. Sophocles de Palamede:

Ἐφεύγε δ' ἀστρῶν μέτρα καὶ πειροφῆας

Τάχως ἢ ταῦταις ἐραϊνάτε σήματα.

Idem Philostratus Medicinam & plurima alia illi tribuit reperta præclarissima. Πρὸ γὰρ οἱ ἑ παλαμῆδος ἄρας μὴ ἔπει ἦσαν ἄρας, μῦθῶν δὲ ἔπει καὶ κλῶ, ἑπαιτός δὲ ἔπει. ἔπει ὄνομα ἦν τῷ χρόνῳ. μῦθῶν οἰσμοίματα ἢ ἰδίδαζα ἢ καὶ μέτρα, ἔδει ἀριθμῶν. Σοφίαστε δὲ πειροφῆας, ἑπαι μῦθῶν ἢ γράμματα. Plura dixerant Sophocles & Euripides & fortassis Æschylus in dramatibus quibus nomen inscripserant Palamede. Vide & Schol. Euripidis ad Oresten. v. 432.

V. Fuit præterea alius Palamedes Eleaticus quem *Onomatologus* h. e. *Lexicographum* vocat Athenæus Lib. IX. p. 197. *Quintilianus* Lib. III. c. I. Et *Hippias Eleus*, & quem *Palamedem* *Plato* appellat *Alcidæmus Eleaticus*, *Laërtius* IX. 25. in vita *Zenonis Eleatz*: ὁ δ' αὐτὸς (Πλάτων) ἐν τῷ *Σοφιστῇ* [imo in *Phædro* ut notat *Menægius*] καὶ *Eleaticὸν Παλαμῆδην αὐτὸν καλεῖ*.

CAPUT XXIV.

Pamphus Atheniensis, ἐπιμῆγε ἠμνῶν. 1. *Paridi* ἠμνῶν & ἐπιμῆγε in *Venerem*. 2. *Phææno* ejusque oracula. *Phæænis*. 3. *Phanobea*, utrum carmen *Hexametrum* invenerit. 4.

I.

PAMPHUS Lini æqualis, [*Pausanias* Πάμφως, *Philostrato* Πάμφω] Atheniensis, ante *Homerum* ἔπει & ἠμνῶν composuisse dicitur, quos *Lycomedes* cum hymnis *Olenis* & *Orphei* inter sacra *Eleusynia* decantarunt, à quorum daducho *Pausanias* illorum lectionem impetrasse se testatur in *Bœoticis* pag. 762. *Vetustissimorum* apud Athenienses hymnorum auctor appellatur ab eodem *Pausania* in *Achaicis* p. 577. & in *Bœoticis* pag. 767. qui post *Olenem* tamen scripsisse in iisdem *Bœoticis* docet p. 762. Idem in *Atticis* p. 92. & 94. hymnum ejus in *Cererem* memorat, hymnum in *Neptunum*, in *Achaicis* p. 577. in *Dianam* [quam καλλιῆην primus appellavit] in *Arcadicis* p. 672. eis ἑρώτα in *Bœoticis* p. 762. Primum *Charites* celebrasse, neque tamē eorum definitivisse numerum neque nomina apposuisse. *ibid.* p. 780. Lini funus quem *Οἰτόλιον* dixit threno profecutum p. 767. Denique *Pro-*

T 3

fer-

serpinam Cereris filiam à Dite cum luderet & narcissos legeret raptam decantasse p. 775. Pamphoi hymnum in Jovem quem Homerus imitatus fuerit memorat Philostratus in Heroicis ubi de Protefilao agit, binosque ex illo versus recitat, quos respici puto à Giraldo cum dialogo 2. de Poëtis de Pampho agens, *quædam ad huc*, inquit, *hujus carmina ipse legi*. Nam alia quidem antiquissimi illius poëtæ sive fragmenta sive integra carmina unde nactus fuerit vel ubi legerit, fateor me ignorare. Pamphi nomen in marmore Arundeliano supplendum quibusdam viris doctis videri, dixi supra in Eumolpo.

II. PARIS Trojanus Priami filius, *Alexander* deinde cognominatus, variisque artibus excultus *λόγον ἑγκωμιστικόν* in Venerem composuit, si credimus Johanni Malalæ p. 115. Chronographiz, quo illam prætulit omnibus Deabus, Junoni etiam ac Minervæ. Scripsit & hymnum in ejusdem laudes Veneris, quem à varietate & elegantia argumenti cestum appellavit. Hinc Junoni ac Minervæ invisus,

Belli causa Paris, patria & funesta ruina,

ut canit Pseudo Pindarus in carmine de bello Trojano.

III. PHAENNO Epirotica, Vates per antiqua fuisse fertur & Sibyllæ æqualis, Homero ipsi à nonnullis præponitur. At si eadem est *Φαιωνίς* Regis Chaonum filia, cujus meminit Pausanias, juniorem esse constat Homero multis sæculis. Ita enim Pausanias in Phocicis p. 828. *Τῆς μὲν δὲ πρῶτης τῆν ἡλικίαν, καὶ ἐπιλέξασθαι ῥᾶδιον ἵς χρησμάς. Ἀντιόχῃ γὰρ μετὰ τὸ ἀλῶναι Δημήτριον αὐτίκα ἐς τῆν ἀρχὴν καθίσταμένη γέγονε Φαιωνίς.* Oraculum Phaënnidis refert idem p. 833. Alia quædam ejusdem Phaënnus vide apud Tzetzem, Chil. VII. hist. 143. & Chil. IX. hist. 288. Meminit illius præter Zosimum Libro II. p. 690 [ubi pro *Φαιωνίς* τῆς Ἡπειρώτιδος legendum *Φαιωνίς*] idem Tzetzes, & Homero Orpheo atq; Sibyllæ adjungit *Chiliad. X. hist. 302.* Etiam alteri Gratiarum Alcmanis versibus celebratarum quas colebant Lacedæmonii, nomen erat Phaëna, alteri Cleta sive Clita, ut testatur Pausanias in Laonicis p. 254. & in Boeoticis p. 780.

IV. PHANOTHEA, Icarii uxor, carmen Heroum sive Hexametrum quo deinde usus Homerus, reperisse à quibusdam credita fuit, ut auctor est Clemens Alex. Lib. I. Strom. p. 309. Alii hoc tribuerunt *Themidis* uni è Titanibus. ἔτι *Φασὶ τὸ Ἡρώων Φανοθέαν τῆν γυναικα ἰκαρίας, αἱ τὴν θέμιν μίαν τῶν Τιτανίδων εὐρεῖν.* Alii *Phemonox*, de qua vide Vosium Lib. III. Institutt. Poët. c. 3. & quæ mox sum dicturus. Alii *Peleadibus*, quas ante Phemonoën dicunt primas mulierum, hosce versus decantasse, ut narrat Pausanias in Phocicis p. 828.

*Ζαῖς ἦν, Ζαῖς ἦν, Ζαῖς ἦν, αἰ μὲν αἰ Ζαῖς
ἡ καρπύς αἰα, δὲ κλαῖσι πατρία γαῖα.*

Alii *Thaleti* Milesio, si credimus Gyrardo dialog. 2. de Poëtis & Menagio ad Laërtium p. 23. sed sine auctore fide digno hoc, ni fallor, affirmantibus. Omnibus metris prius & antiquius heroicum fuisse scribit Isidorus Lib. I. Originum c. 38. quem si audimus, *hoc primum Moyses in cantico Deuteronomii longe ante Pherecydem & Homerum cecinisse probatur. Unde & apparet antiquius fuisse apud Hebræos studium carminum quam apud Græcos. Siquidem & Job Moysi temporibus adequatus Hexametro versus dactylo stondeoque decurrit. Hoc apud Græcos Achæsius (i. e. Hecatzus, pro Gyrardus videtur legisse Thales) Milesius fertur primus composuisse, vel ut alii putant Pherecydes Syrus, quod metrum ante Homerum Pythium dictum est, post Homerum heroicum nominatum, Pythium autem vocatum voluit eo, quod hoc genere metri oracula Apollinis sunt edita. Nam cum in Parnasso monte Pythiam serpentem in nidiellam matris sagittis insequeretur, accola Delphici hoc illumostro hortati sunt, ut ait Terentianus. Terentiani verba hæc sunt:*

*Quum puer infestis promeret Pythone sagittis
Apollo, Delphici feruntur accola
Horrentes acuisse animam bellantem, ut illos
Mætu habebat aut propinqua adorea
Tandem geminas pavida exclamatio voces
ἰη παῖν, ἰη παῖν, ἰη παῖν.*

Unde apparet Isidorum falli cum de Heroico carmine Hexametro intellexit quod de Hexametro sive senario Jambico dixerat Terentianus. Licet Atilius quoque Fortunatianus eundem errorem errat in arte p. 2691. edit. Putschii. Sed & in aliis parum accuratum se præbet hoc loco Isidorus. Equidem versus heroicum Pythio nos oraculo debere, hoc est primos versus Græcos Heroicos ex vatibus Delphicis auditos dixit etiam Plinius Lib. VII. cap. 57. Sed Moysis & Jobi carmina quis nisi inepte cum Heroicis versibus Græcorum comparaverit? Pherecydes porro & Hecatzus non Hexametros invenisse primi, sed primi prosa oratione Græca libros scripsisse dicuntur, ab auctoribus multo quam Isidorus fide dignioribus. Vide Menagium ad Laërt. p. 68. & Salmasium ad Solin. p. 845. sq. edit. Parisiensis. Phanothæz meminit & Porphyrius apud Stobzum, cujus verba adduxi infra in

Phemone.

CAPUT

CAPUT XXV.

Phantasia Memphitis, 1. *Nomen solum mulieris, ut Eumelia, Poësis, Natura &c. in veteri monumento ἀποδείξωσιν Homeri referente.* 2. *Pbemius Ithacensis, & de Pbemio Ciceronis obiter.* 3. *Pbemonoë, ejusque versus & oracula.* 4. *Pbemonoës Orneosophium.* 5. *Rei accipitraria scriptores à Rigaltio editi recensentur cum nonnullis observationibus.* 6. *Pbemonoës dictum γῶδι σεαυτὸν, Pbemonoë pro quavis vate.* 7.

I.

PHANTASIA Memphitis; de qua sic scribit Photius cod. 190¹ excerptis è libro quinto Ptolemæi Hephæstionis: ὅτι Φαντασία τις Μεμφίτις Νικάρχη θυγάτηρ συνετάξε πρὸ Ὀμήρου [perperam in editione Clarissimi Galei pag. 328. sed librarii vitio πρὸς Ὀμήρου] τὸν Ἰλιακὸν πόλεμον, καὶ τὴν περὶ Ὀδυσσεύος διήγησιν, καὶ ἀποκρίσασα φασὶ τὰς βίβλους ἐν Μεμφίδι. Ὀμηρον ἢ ᾠδωγενόμενον καὶ γὰρ ἀντίγραφα λαβόντα ᾠδὰ Φανίτη ἔ' ἱερογραμματεῶς, συντάξαι ἐκείνοισ ἀκολούθως. Eustathius proæmio in Odyssæam: φασὶ γὰρ Ναυκράτη τινὰ ἰσορήσασα, ὡς ἄρα Φαντασία γυνὴ μεμφίτις, σοφίας ὑπεφθῆτις, Νικάρχη θυγάτηρ, συντάξασα τὸν ἐν Ἰλιάδι πόλεμον καὶ τὴν Ὀδυσσεύος πλάνην, ἀπέθρετο τὰς βίβλους εἰς τὸ κατὰ Μέμφιν ἔ' Ἡφαίστου ἄδυτον ἐνθα τὸν ποιητὴν ἐλθόντα λαβὼν ᾠδὰ τινῶν ἱερογραμματεῶν ἀντίγραφα, κἀκεῖθεν συντάξαι τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδυσσεύειαν. Cæterum non intercedam si quis cum Lipsio syntagm. de Bibliothecis c. 1. & Theodoro Rycqvio pag. 431. de primis Italiz Colonis, totam hanc narrationem de Homero à Phantasia Memphitide poemata sua mutuante habuerit pro commento sive Ptolemæi Chenni fabulofii scriptoris, seu alius Poëtæ cujusdam vel Grammatici, qui Homerum Ægyptium esse ratus est, quam multorum sententiam fuisse patet ex Allatio cap. 4. de patria Homeri.

II. Sane Phantasia non magis videtur fuisse fœmina aliqua vel poëtria, quam *Eumelia*, *Historia*, *Poësis*, *Fabula*, *Natura*, alizque ejusmodi, quæ muliebri habitu Homero inter Deos relato laurum imponere, accinere & sacra facere finguntur in veteri monumento elegantissimo, quod post Kircherum in Latio exposuerunt viri nostra ætate doctissimi.

Ætisfimi, Ezechiel Spanhemius dissertatione quinta de usu & præstantia numismatum, Joh. Rudolphus Wetstenius in diss. de fato scriptorum Homeri p. 153. Gisbertus Cuperus in luculento Commentario ἀποδείξεις Homeri* in scripto, Raphaël Fabrettus ad calcem expositionis columnæ Trajanæ, p. 346. seq. Laurentius Begerus in bello & excidio Trojano ex Antiquitatum reliquiis delineato & illustrato & Jacobus Gronovius T. 2. Theauri Antiquitatum Græcarum, imagine XXI.

III. PHEMIUS ITHACENSIS ab ipso Homero **celebratur pluribus in locis Odyss. α. v. 155. & 337. ρ v. 263. & χ. v. 331. tanquam αοιδός svavisissimus & θεηλατ. A Tatiano autem & aliis diserte refertur inter scriptores Homero vetustiores. Platoni in Jone dicitur Ἰθακήσιος ραψωδός. Plutarchus libro de Musica ex Heraclidis testimonio refert eum carmine exposuisse νόσον Ἰῶν ἀπὸ Τροίας μετ' Ἀγαμέμνονος ἀνανομιθέντων, quod pœntum ex Odyss. α. v. 337. sqq. Ab aliis ut ab auctore vitæ Homeri quæ sub Herodoti ambulat nomine, dicitur Smyrnæ juventutem literas & Musicæ docuisse, acceptaque in uxorem Critheide Homeri matre, filium illum adoptasse & instituisse. Idem fere tradit Ephorus Cumanus apud Plutarchum in limine libri de Homero. Eustathio ad Odyss. α. p. 38. Philosophus audit, perinde ut quilibet non ineptus αοιδός sive Musicus ac Poëta. Confer eundem p. 60. & ad Odyss. χ. p. 789. Pro quovis Musico sive cantore præstanti, nomen Pheii ponitur apud Ovidium I. Iliam. Eleg. 7.

Quid juvat ad surdas si cantet Pheius aures?

Qualem vero intelligat Cicero Lib. V. ad Atticum Epist. 20. & 21. & Lib. VI. Epist. 1. cum ait, *Pheio queritur κέρας atque iterum: tum Pheio d' ἰσπiciam κέρας Ἄονιον*, Et: *Κέρας Pheio mandatum est: reperietur: modo aliquid dignum canat*, obscurum esse fatetur P. Victorius vir de Cicerone optime promeritus: Simeon vero Bosius suspicatur libertum Attici intelligi, à studio Musicum Pheium Tullio appellatum. *Κέρας* quidem instrumentum Musicum esse inter omnes convenit, quo qui utebantur, cornicines dicti fuerunt.

IV. PHEMONOE Apollinis filia Sibylla Cumana fuit, si fidem habemus Servio ad Æneid. III. v. 445.

Quæcumque in foliis descripsit carmina virgo.

Vel certe Sibylla Samia, hæsequimur Isidori quosdam codices Lib. VIII. Orig. c. 8. Sed pernegat hoc Petrus Petitus Lib. I. de Sibylla c. 5. qui non magis Phemonoën Sibyllam fuisse contendit quam Cassandram, Diotimam, Mantonem, Nicostratam quæ Carmenta deinde dicta est, & alias fatidicas

U

cas

* Editus est Amst. 1683. 4. & præterea p. 173. sq. Illustris Ezechielis Spanhemii, p. 195. sqq. Raphaëlis Fabretti observationes cum Amplissimo Cupero communicatas exhibet.

** Confer Aristidem T. 3. p. 40. seq.

cas mulieres, tum Phaennidem & Peleades quas Sibyllas nominatas dicit negat Pausanias in Phocicis p. 828. Idem p. 809. testatur primam Pythiam vatem fuisse Phemonoën, & primam hexametro versu oracula cecinisse. *Μεγίστη ἢ ὡρῆσι πλείων ἐς Φημονόην δόξα ἐστίν, ὡς πρόμαντις μάλιστα ἢ Φημονοῦ ἔ. Θεῶ πρώτη, καὶ πρώτη τὸ ἑξαμέτρον ἦσε.* *Vates prima Pythia Phemonoë*, etiam Straboni Lib. IX. p. 419. & Eusebio in Chronico, aliisque. Quia vero hæc Phemonoë prima heroico versu usa fuisse fertur, hinc versus heroicum Pythio nos oraculo debere dixit Plinius Lib. VII. c. 57. Proclus in Chrestomathia apud Photium cod. 239. *ὅτι τὸ μέλ. (ἐπ. ex iis quæ sequuntur legendum) πρώτον μὲν εἰσέειπε Φημονόην ἢ Ἄπολλον προφῆτις, ἑξαμέτροις χρησάμενός, καὶ ἐπειδὴ τοῖς χρησμοῖς τὰ πράγματα εἶπετο καὶ σύμφωνα ἦν, ἐπ. τὸ ἐκ τῶν μέτρων κληθῆναι.* Eadem tradit Eustathius prolegom. ad Iliadem. Delphis responsa dedisse præter Strabonem testatur Clemens Alex. I. Strom. p. 334. Pausanias Phocicis p. 812. & Scholiastes Euripidis ad Oresten v. 1094. ubi pro Φημίον Barnesius recte rescripsit Φημονόην, ἣν Φασὶ πρώτην ἑξαμέτρῳ χρῆσαι. Porphyrius apud Stobæum ferm. 21. celebre præceptum Delphicum *γνώθι σεαυτὸν* commendans, ἀλλ' εἴτε Φημονόην, inquit, ἐπὶ πάντα λυσitteλῆν τὰ ἀνθρώπινα ἔτο ἐδέσσωσαν, δι' ἧς πρώτης ὁ Πύθι. λέγεται τὰς εἰς ἀνθρώπους ἀγαθὰς χάριτας, εἴτε Φανοδέα ἢ Δελφῆ &c. Sed Atilius Fortunatianus in arte pag. 2690. edit. Putschii videtur in Delo potius eam vaticinatam inveniæ. *Heroicum Hexametrum Ennius longum vocat, Græci Deliacum, nisi legendum sit Delphicum) quia hoc genere Phemonoë Apollinis vates vaticinata est, & Pythicum* à Pythone. Nam cum arcum in eum intenderet Apollo, nymphæ eum hoc versu hortatæ dicuntur.* Quando vixerit Phemonoë, diversas veterum fuisse sententias notavit Scaliger ad Euseb. p. 41. etsi in hoc conveniunt, quod Homerum ætate præcesserit. Vide Clementem Alex. I. Strom. p. 322. Svidam in παλαίφατ. Primum versus heroicum hunc auditum testatur Phitarchus libro cur Pythia desierit oracula versibus reddere.

Συμφέρετε πτερὰτ' οἰωνοὶ, κηρόντε μέλισσαι.

A Phemonoë autem prolatum non addit, quod aliis postea visum est ex iis quæ diximus verisimillimum. Idem versus occurrit apud Philostratum VI. 6. de vita Apollonii p. 278. Aliud Phemonoës oraculum tribus Hexametris versibus constans, quod Delphis reddidit de Crii filio templi Apollinis violatore, refert Pausanias in Phocicis p. 812. Citatur & Phemonoë à Melampode in libro *περὶ παλμῶν*. Syncellus p. 161. *Πυθῆ Φημονόην χρησμοῖς πρώτη δι' ἑξαμέτρων ἰσορεῖται προφθοσκίσαι.*

V. Pl-

* Proprium Pythicum μέλ. live νόμον Πυθικόν composuit Timotheus Ptolemæi Philadelphini navarchus, de cuius quinque partibus adi Strabonem IX. p. 421. ubi & ἐξ ἐστῆσαν Timotheus libris decem *περὶ λυμένων*.

V. Plinius Lib. X. c. 3. & 8. Hist. Nat. ex Phemonoë Apollinis dictâ filiâ, adducit nonnulla de genere quodam aqularum & accipitrum, quæ Johannes Harduinus in Elencho Scriptorum a Plinio allegatorum petita esse putat ex *Orneosophio*, quod Græcè sub Phemonoës nomine manu exaratum extare testatur Scipio Tettius apud Philippum Labbeum Bibl. MSS. p. 172. Videant qui possunt utrum hoc diversum sit ab Orneosophio alterutro eorum, quæ edidit Rigaltius, & quorum neutrum ætatem illam ferre videtur, alterum certe recentissimum, vocibusque Græcobarbaris scatenens compositum est jussu Michaëlis Palæologi Imperatoris.

VI. Edidit autem *Nicolaus Rigaltius* ex Bibliothecæ Regis Galliarum, cui præerat, & Medicæ codicibus collectionem scriptorum * *de re accipitraria & venatica* Parisi. 1619, 4. in qua continentur [1.] *Demetrii Paphlagoni* qui Imperatoris jam dicti Medicus fuit, & circa A. C. 1270. floruit, *ἱερακοσόφιον* sive liber *περὶ τῆς τῶν ἰερᾶκων ἀνατροφῆς ἢ καὶ ἐπιμελείας*. [2.] *Ὀρνεοσόφιον ἀγροικότερον*, [3.] *Ὀρνεοσόφιον, καλέουσι γεγονός ἔ ἀοιδίμης βασιλείως Κυρίως Μιχαήλ*. [4.] *Κυνοσόφιον* ** ἢ *περὶ κυνῶν ἐπιμελείας*, quod in codice Regio sine auctoris nomine reperit Rigaltius, *Andreas Aurifaber* Uratislaviensis Medicus latine vertit, notis illustravit ediditque Græcè & latine sub nomine *Phemoniæ Philosophi*, [forte in MS. Codice D. Rudberti à Moshaim qui ante Aurifabrum Rhodio codice MS. ἀκεφάλω usum primus latine vertit, legebatur: *Φημονίης Φιλοσόφης*] Witeb. apud Joannem Lust, 1545. 8vo postea Græcè & latine iterum prælo subjecit & suis, *Rudberti à Musbaim* & Rigaltii notis, eruditaque introductione ornavit *Andreas Rivinus* Lipsi. 1654, 8vo. qui suspicatur eundem forte Demetrium, quem Michaëlis imp. jussu etiam librum de podagra concinnasse constat, hujus quoque Cynosophii auctorem fuisse. Sane Codex Augustanus qui olim fuit Antonii Eparchi, & quem post absolutam suam editionem Aurifaber demum inspexit, Variasque illius lectiones subjunxit, ita inscribitur: *Δημητρίης Κωνσταντινουπολίτης περὶ τῆς τῶν ἰερᾶκων ἀνατροφῆς ἢ καὶ θεραπείας βιβλία β. περὶ τῆς τῶν κυνῶν ἐπιμελείας α.* Confer Lambecium Lib VII. Commentar. p. 399. qui p. 261. etiam memorat *Αποθυμι ἱερακοσόφιον* *** MS. in Bibliotheca Cæsarea

U 2

ob-

* *Leokis* quoque Imp. liber de aucupio manu exaratus fuit in Bibl. Antonii Augustini, Præterea ut pote Latine scripta *Friderici II. Imp. reliqua librorum de arte venandi a Sibus edita* Augustæ Vindel. 1569. 8vo cum additionibus *Manfredi* Regis.

** Librum hunc incerti auctoris de cura Canum Thomas Johnsonus V. C. recudi curavit Lond. 1700. 8. una cum Gratio & Nemesiano, Fracastoriique carmine pastoritio quod inscribitur *Alcon*, & Joannis Caji, Angli libello de Canibus.

*** Gallice hoc argumentum tractarunt duo nobiles Galli *Gaces de la Vigue* cujus poema *Le Roman des chiens* huc spectat, & *Johannes Francierius*, cujus liber inscriptus *la fauconerie* prodiit Picetavii A. 1567. 4. Vide librum Gallicum, *Essais de literature* T. 1. p. 310. seq.

obvium. Sequitur in Rigaltii collectione [5] *Demetrii* itemque aliud alterius scriptoris *ισραηλικοσφιον* à *Petro Gillio* translatum & cum *Æliano* de animalibus, & ejusdem *Demetrii* CPolitani libello de cura & medicina canum latine editum Lugd. 1562. 8vo. [6] *Cynosophium* ex *Aurifabri* de qua diximus versione. [7] Epistola sub ficto & inepto titulo *Aquila, Symmachi & Theodotionis* ad *Ptolemaum* Regem *Ægypti* de re accipitraria, Catalonico idiomate. [8] De diversis generibus falconum five accipitrum, item de infirmitatibus & medicinis eorum, secundum *Aquilam, Symmachum & Theodotionem* in Epistola ad *Ptolemaum* Regem *Ægypti*, latine ex libro incerti auctoris de natura rerum.

VII. Verum ut missis hisce, denique ad *Phemonoën* redeat nostra oratio, *Antisthenes* de successione apud *Laërtium* in *Thalet* egregium illud dictum *γνώθι σεαυτὸν*, quod alii *Thaletis*, alii *Chilonis* esse affirmant, tribuit *Phemonoz*, ex qua sententia forte Poëta *Juvenalis* idem dictum *caelo delapsum* vocavit, utpote prolatum à fatidica. *Phemonoën* pro quavis vate, quæ plena laborat *Phæbo*, posuit *Lucanus* Lib. V. v. 126. & 186. *Stattius* Lib. II. *Sylv.* 2. & *Synesius* de insomniis; p. 154.

CAPUT XXVI.

De *Philammon*, 1. *Piero*, 2. *Pisandro Camirao*, 3. & *Pisibao Troezenio*, 4.

I.

PHILAMMON Delphicus qui & ipse à *Tatiano* inter scriptores *Homero* antiquiores refertur, *Apollinis* è *Chione* *Nympha*, vel ut alii è *Philonide* filius, *Thamyræ* de quo deinde dicam, pater, *carmine vocali clarus, citharæque*, ut ait *Ovidius* Lib. II. *Metamorph.* v. 318. Primus apud *Pythium* sive templum *Delphicum* chōros [virginum] instituit, ut ait *Plutarchus* libro de *Musica* & *Eusebius* in *Chronico*, pro quo in quibusdam *Eusebii* ab *Hieronimo* translatis codicibus vitiose legitur: *primus apud Delphos Pythiorum ludos instituit*, quod falsum & ridiculum esse notavit *Scaliger* ad *Euseb.* p. 44. *Syncellus* pag. 162. *Φιλάμμων ὁ Δέλφικος ἤκμαζεν, ὁ πρῶτος εἴσας Πυθοῖ χορὸν*. Confer *Scholias* minora ad *Odyss.* τ. 432. *Pausanias* in *Phocicis* p. 812. memorat in antiquissimo certaminis genere, quo præmiis propositis

positis hymni in laudem Apollinis ad lyram five citharam decantabantur * primum vicisse *Cbrysothemis* Cramanoris filium, deinde *Philammonem*, tum filium hujus *Θραπυγαν*. *Orpheum* quidem *σειμολογία ἐπὶ ἑλεταῖς καὶ ὑποφρονήματι* & ἄλλοις noluisse in illud certamen descendere, nec *Mnemonem*, qui solebat ad Orphei exemplum in omnibus se componere. *Eleuthero* vero propter vocis suavitatem palmam aliquando tulisse, etsi hymnum ab alio compositum decantasset. Unde non immerito colligas à *Philammonem* & reliquis hymnos non ut ab *Eleuthero* alienos, sed quos ipsi elaboraverant cantatos fuisse. Cæterum addit eodem in loco. *Plutarchus*, *Heraclide* teste, *Philammonem*, *Latonæ*, *Dianæ* & *Apollinis* natales *δηλῶσαι ἐν μέλεσι*. Et aliquibus interjectis narrat ex scriptorum nonnullorum sententia, quosdam citharædicorum nomorum à *Terpandro* excultorum *Philammonem* auctorem agnoscere. Etiam *Lernæorum* *Mysteria* five *ἑλεταῖ* ad *Philammonem* olim referebantur. Sed *Pausanias* in *Corinthiacis* p. 199. docet *Arriphontem* quendam observasse *Mysteria* illa profario partim, partim ligato sermone inscripta cordi ex orichalco facto, omniaque scripta fuisse *Dialecto Dorica*, cum tamen constet ante *Heraclidarum* reditum atque adeo *Philammonis* ætate non *Dorica* dialecto usus Argivos, sed eadem lingua qua *Attici*. *Scholias* *Apollonii* ad *Lib. I.* notat ex *Pherecydis* [*Atheniensis*, ni fallor] sententia non *Orpheum* sed *Philammonem* navigasse cum *Argonautis*.

II. *PIERUS* *Lini* pater, si audimus *Tzetzen* *Chil. VI. hist. 90.* vel potius *Laficium* *Tzetæ* interpretem, nam in *Græco* legendum videtur *Λίνος Φυτοπαορ* & *Lini filius* non *Φυτοπαορ*, pater. Sane *Pierum* *Lini* filium fuisse alii scriptores tradunt, ut videre licet vel apud *Gyraldum*, qui addit primum *Pierum* de *Mufis* poëma scripsisse, ab eoque nominatum *Pierium montem* & *Musas Pierias*. Vide *Pausaniæ* *Bœotica* p. 765. *sq.* & in libro de *Musica* *Plutarchum*, non longe ab initio.

III. De *PISANDRO* *Camiræo* quem *Hesiodo* antiquiorem atque *Eumolpi* æqualem nonnulli fecerunt, consulendus *Johannes Meurfius* in *Rhodo* *Lib. II. cap. II.* Poëma suum de *gestis Herculis* in duos libros distributum *Ἡράκλειαν* inscripserat, & ab aliis longe junior *Homero* existimatus est, qui cum *Svida* teste referebant ad *Olympiadem* *XXXIII.*

IV. *PITTHEUS* *TROEZENIUS* *Pelopis* filius, *Æthra* [è qua *Thefeus*] pater, ut docet *Euripides* in *Heraclidis* v. 208. *seqv.*

U 3

Idem

* De illo certamine *Pythico* confer *Hunfredum* *Prideaux* ad *Epochas marmoreas* p. 202. *seqv.*

Idem Hippolytum à Pittheo institutum docet, ubi Scholiastes p. 218, edit. Barnesii: ἢ ἡ ὁ Πιτθεὺς σοφὸς καὶ χρησιμολόγος καὶ ἰερός Θεός, ὃς καὶ ἔλυσεν τὸν χρησμόν τῷ Διγεί καὶ τὴν θυγατέρα ἔδωκεν, εἰδὼς τὴν σοφίαν οὐκ ἔσται ὁ Γεχθμομόνος. Παρ' αὐτῶν δέ, Πλάταρχος φησιν, ὁ Θεσεὺς ἐπαιδευέτω, καὶ Καλλιμαχὸς μαρτυρεῖ. Confer Plutarchum in Thesei vita sub initium, ubi postquam dixisset Pittheum omnibus suæ ætatis sapientia & eloquentia præstare visum, ex Aristotele observat Hesiodum potissimum ejus sapientiz genus & characterem in scriptis suis expressisse, integrasque ejus sententias repetiisse, qualis est hæc v. 370. ἐργῶν hodieque occurrens:

Μοῖθος δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημόνῳ ἄρκυ' ἔσω.

Pausanias in Corinthiacis pag. 184. auctor est sua etiamnum ætate à Troezeniis ostensam cellam, in qua dicendi artem Pittheus tradiderit, cujus librum ab Epidaurio homine editum ipse se legisse testatur. Librum illum præcepta Rhetorica complexum, Pausaniæ vero ab homine illo Epidaurio fucum factum non dubitat Vossius Libro de Rhetorices natura cap. 9. Sane Troezenios quorum finitimi erant Epidaurii, res suas quantum qui maxime prædicare & amplificare solitos monuerat ipse Pausanias p. 181.

CAPUT XXVII.

De Priamo ac Prometheo 1. De Pronapide, 2. Varii scribendi modi expositi e scholiis ineditis ad Dionysium Thracem, 3. De iisdem modis nonnulla observationes, 4.

I.

PRIAMI Epistola ad Mnemonem Assyriorum Regis XXXII. filium memoratur Syncello p. 155. Βαβίς ἔ παρ' Ἑλλήσι Τιθωνὴ πᾶσι Μένων ὃς συνεμάχησεν τῷ Πριάμῳ κατὰ τῶν Ἑλλήνων, καὶ διεφθάρη ὑπὸ Ἀχιλλεύως. Φέρεται δὲ καὶ ἀντίγραφον Πριάμου Ἐπιστολῆς.

PROMETHEUS quando vixerit perquam est incertum, adeò Protei instar illum in mille formas verti videas. Nam aliis [ut Madero, & Joh. Conrado Dieterico] est primus hominum Adam, aliis Noah, ut Keckermanno & Chytrzo: Bocharto Magogus Japheti filius, Huetio Moyfes. Alii nullum unquam fuisse Prometheum existimant, sed metas esse fabulas quæ de illo feruntur, per rationem vero, consilium, ac providenti

dentiam quam humano generi largitus est Deus, quamque Προμηθεΐαν Græcis appellare tralatitium est, nullas non artes repertas esse, mortalibusque innotuisse. In Homilia sexta Clementinarum p. 668. Προμηθεὺς ἡ προμηθεΐα, ὑφ' ἧς γὰ πάντα ἐγένετο. Confer Julianum Orat. 6. pag. 182. Plotinum Ennead. 4. Lib. III. cap. 14. Nicephorum ad Synefium de insomn. pag. 403. sq. Et è recentioribus Cœlium Rhodiginum Lib. VII. cap. 19. seq. Augustino Steucho Eugubino Lib. IX. de perenni Philosophia cap. 4. Prometheus est Deus ipse univèrsi hujus artifex. Qui Prometheum hominem ajunt extitisse, plerique Thessalum fuisse narrant Japeti filium, fratrem Epimethei & Atlantis, qui ob insignem Astronomiz peritiam dictus est cœlum humeris ferre, patrem Deucalionis (confer Genealogiam Promethei apud Humfredum Prideaux notis historicis ad Epochas marmoreas Arundelianas p. 107.) literarum, numerorum, Medicinæ, Astronomiz & omnis sapientiz intet Græcos repertorem. Hic Prometheus ipse apud Æschylum in Prom. vincto v. 441. seq. reperta sua commemorans inducitur, quæ pulcherrimis versibus latinis expresit Grotius in excerptis è Tragicis & Comicis Græcis p. 8. seq. Vide & Lucianum in Prometheo & in libello ad eum qui dixerat *Promethens es in verbis*, Svidam & Varinum in Προμηθεὺς.

II. PRONAPIDES Atheniensis, ita enim hoc nomen scribitur apud Diodorum Siculum & Theodosium Grammaticum, etfi in editis Tatiani codicibus est PROSNAUTIDES, apud Eusebium PROTENIDES pro quo Gyraldus dial. 2. de Poëtis p. 58. apud Tatianum legit PROSMANTIDES, probante hanc lectionem Vosio libro & capite primo de Historicis Græcis. Eidem tamen Gyraldo p. 89. PRONOPIDES veluti diversum quoddam nomen memoratur, excellenti vir ingenio, qui mundi principium versibus sit complexus opere quod πρώτοκοσμον inscripsit. Sed idem plane est quem inter scriptores Homero antiquiores Tatianus refert, & quem Homeri Magistrum fuisse tradit Diodorus Siculus Lib. III. p. 140. vocans eum εὐγενῆ μελοποιόν literisqve Pelasgicis [Orphei & Lini exemplo] usum testatus. Tzetzes Chil. XIII. v. 634. Διδάσκαλον Ὀμήρου δὲ τῶν Προνάπιδην νοεῖ.

III. In scholiis ineditis Theodosii Grammatici ad Dionysium Thracem fertur Pronapides iste invenisse modum scribendi τῶν λέξεων διαχωμένους αὐτάς, à sinistra ad dextram quo etiamnum in lingvis Europæis utimur. Διέταξε δὲ γὰρ τοὺς χαρακτῆρας ὡς γράφομεν νῦν, Προνάπιδης ὁ Ἀθηναῖος. Τῶν λέξεων γὰρ οἱ μὲν στυριδὸν ἔγραφον, οἱ δὲ βυτυροφιδόν, οἱ δὲ κισσηδόν.

νηδόν. ΣΠΥΡΙΑΩΝ ἦτοι δίκην σπυριῶν ἀπὸ πλατύς ἀεχομένης καὶ εἰς τῶν κομῶν ἡ ληγύσης. Τὸ δὲ σπυριῶν σχῆμα ἐξάστιχόν ἐστι, γράφεται δὲ ἕτως:

Κύριε εἶπε πρὸς μὲ
 Τίος μὲ εἰ σύ
 Ἐγὼ σήμερον
 Γεγέννηκα
 σε.

ΠΛΙΝΘΗΔΩΝ ἦτοι τετραγώνως μέσον ἔσχῆματ' ἑτερογώνως ταῦτα διέγρα-
 φον. Τὸ δὲ τετραγώνον ἴσ' ἀπὸ πλατῆδον ἐκ ἰσοπλευρον. Τὰς μὲν γὰρ δύο
 πλευράς ἴσας ἐπαλλήλως ἴσας ἔχει καὶ πᾶσας τὰς ὀρθογώνως ἴσας, πλὴν ἐκ
 ἰσομήκειας ἴσας ἐπαλλήλως. Αἱ μὲν γὰρ ἐπαλλήλοι μακραι, αἱ δὲ ὀρθογώνως
 μικραι. Γράφεται δὲ ἕτως:

Κύριε εἶπε πρὸς
 μὲ τίος μὲ εἰ σύ
 ἐγὼ σήμερον
 Γεγεννηκα
 σε, αἴτησαι
 παρ' ἐμὲ καὶ
 θάσω σοι.

ΒΟΥΣΤΡΟΦΗΔΩΝ ἦτοι ἐναλλήλως καὶ κατὰ τὰς αὐλακας, αἰτίνες ἀνέχονται
 ἀλλήλως καὶ ἕδν ἐστὶ μέσον αὐτῶν ἴσ' ἑτερογώνως μόνον ἔφαπομένη γραφήμα-
 τ' ἑτερογώνως ἑκάτερον αὐλακα. Γράφεται δὲ ἕτως:

Κύριε εἶπε πρὸς μὲ

τίος μὲ εἰ σύ
 ἐγὼ σήμερον
 Γεγεννηκα
 σε.

ΚΙΟΝΗΔΩΝ, δίκην κίων, ἦτοι ὀρθογώνως κατὰ γραμμὴν, καὶ γὰρ ἑτερογώνως
 μερισμένως ἐγράφη. Γράφεται δὲ ἕτως:

π	π	μ	σ	γ
υ	ρ	κ	η	ε
ρ	ο	α	μ	ν
ι	ς	σ	ε	ν
ο	μ	υ	ρ	η
ς	ε	ε	ο	κ
ει	υ	γ	ν	α
π	ο	ω	γ	σ
ε	ε		ε	ε

IV. In hoc loco recte à Grammatico exponuntur duo genera scribendi βυζροφηδόν & κιονηδόν, quorum priore* Græcos olim usos etiam ex Pausaniz Eliacis, Festo in Τροπον, aliisque scriptoribus constat, quos laudant Bochartus Lib. I. Chanaan c. 20. Vossius Lib. I. artis Grammaticæ c. 34. Valesius ad Harpocratonem in ὁ κάτωθεν νόμος, Sam. Petitus ad Leges Atticas p. 104. Meursius Attic. Lect. Lib. I. c. 22. Edmundus Dickinon Delph. Phœniciz. c. 10. At κιονηδόν scripsisse veteres testatur Eustathius ad Iliad. ψ. p. 1420. *σίχης οἱ παλαιοὶ ἔχ' ὡς νῦν ἡμεῖς κατὰ μέτροπον ἀλλὰ κατὰ βιάθ' ἔγραφον. ἐν Φασίῳ [scil. γράμμα] εἶτα ἕτερον, καὶ τρίτον, καὶ τέταρτον. καὶ ταῦτα μὲν οἱ παλαιοὶ, ἐξ ὧν ἔστι νοῆσαι ὡς ἔ' κατὰ τὸ λεγόμενον ἐνορδίνως ἦσαν τοῖς ἰσπαιεῖς nempe apud Homerum, confer Sixtum Arcerium ad Eliani Taeticæ p. 119.] κατὰ πλάθ', ἀλλ' ὁ μὲν ἐμπροσθεν, ὁ δ' ἐπίωθεν, καὶ μὴ ἐκείνον ἀλλ', καὶ ἐξῆς, ἕως ἔ' κατὰ τὸ βιάθ' ἰελευταίη. — — Ὅτι δὲ ποτε καὶ ἢ ἐν βίβλοις γραφὴ ἔτιωσ ἔταττετο, ἢ μόνον στωριδόν καὶ πλινηδόν σχηματίζομεν, ἀλλὰ καὶ πυργηδόν κατὰ βιάθ' [hoc idem est quod Theodosius Grammaticus magis apposite vocat κιονηδόν] ὅθεν ἐξέυρηται καὶ ἰακωνῶς διαπαγία λεγόμενα καὶ τριπαγία, [διαπαγία καὶ τριπαγία legit Meursius glossar. in παγίη] ἐτέρωθεν ἐστὶ γινῶαι. Prætereo quod Diodorus Siculus Lib. II. p. 98. cum narrasset incolas Taprobanæ insulæ uti literis septem, quarum singulæ quatuor modis [situ diverso ni fallor] transfigurarentur, ut adeo revera 28. literas habuerint, hæc addit: *γράφουσι δὲ τῆς σίχης ἢ ἐκ εἰς τὸ πλάγιον ἐκτείνοντες ὡσπερ ἡμεῖς, ἀλλ' ἀνωθεν κάτω καταγράφοντες εἰς ὀρθόν.* Notum est eodem scribendi genere etiamnum uti*

X

Tfchi-

* Huc spectare etiam puto quod Honoratus Nicævetus lib. 1. de titulo Crucis Dominicæ c. 12. p. 87. notat Græca & Latina interdum scripta retrogradè ordine à dextera ad sinistram.

Tſchinas five Sinenſes. Quod vero ad reliqvas duas ſcribendi rationem attinet, qvas Dionyſii Thracis Scholiaſtes & Euſtathius vocant *σπυριδόν* & *πλωθηδόν*, eas nondum intelligere me fateor, nec à Theodoſio fatiſ explicatas puto. Pro *σπυριδόν* Johannes Crojus Obf. in N. T. cap. 9. p. 70. & 71. apud Euſtathium legit *σπειρηδόν* & exponit à vocabulo *σπείρα*, per e. *terras*, per *cohortes*. Sed apud Euſtathium in utraqve edit. & in Theodoſi codice non tantum conſtanter ſcribitur *σπυριδόν* ſed & deducitur *ἀπὸ τῆς σπυρίδος* à *corbe* in anguſtum deſinente, cujus figuram nempe retuler illa ſcriptio. Sane hodieqve non inuſitatas ejusmodi corbes memin ſuperiore parte amplas, deinde paulatim deficientes in acutum. Si ver ita, non aliter, ſcripſerunt veteres Græci hoc quod *σπυριδόν* vocat Theo doſius, illa ſcribendi ratio hilum non differebat à noſtra, niſi brevitat decreſcentium ſubinde verſuum, adeoque dici etiam poſſit Theocri poëma quod inſcribitur *Syrinx*, *σπυριδόν* ſcriptum eſſe. Quod ſi ver *σπειρηδόν* dicamus eſſe à *σπείρα ſpira*, interpretabimur illud de ſpirali ill ſcribendi genere quo uſi ſunt veteres Gothi, uti patet ex plurimis ſaxi & monumētis Runicis, qvæ etiamnum ſuperſtita, cum in Svecia verſi rer, oculis uſurpavi, & magno numero ab Olao Verelio, Rudbeckii aliisque vulgata conſtat. Id genus his verbis è Theodori Zwinge theatro Vitz humanæ expoſuere Voſſius & alii: *Secundum longitudinem ſummo adimur, & hinc ruruſum aſcendendo veluti per ſpiras (quales ſol anno no tu per Zodiacum facere dicitur) ſcripſiſſe Gothos veteres in ſaxiſ vetuſſimis, qvæ etiamnum exſtant.* Rationem ſcribendi *πλωθηδόν* Theodoſius ita explicat ut ſimiliter nihil differre videatur ab ea, qva nos hodie utimur, nam è libris noſtris vere ſcribimus *πλωθηδόν*, h. e. figura qvam refert *πλωθηδόν* ſive later, quadrata nempe, ita tamen, ut ſit longior qvam latior. *πλαῖσι* à *πλοῦσι* Xenophonti libro III. *ἀναβάσι*. ut notat Svidas in *πλωθηδόν* Poſteſt tamen & *σπειρηδόν* iſtud ſive *σπυριδόν* & *πλωθηδόν* ita intelligi, & ſalva Theodoſii expoſitione, licet non per omnia differret à noſtra ri tione ſcribendi, diverſum tamen fuerit in eo, quod ante repertos ſub Ai talo Rege libros quadratos, larga illa & lata volumina non una ferie à ſini ſtra ad dextram perſcripta fuerint, ſed qvemadmodum in volumine le gis, quo utuntur in Synagoga Judæi, per plures *πλωθηδόν* laterumve foi mas ac *ἑργαφάσι*, *σελίδι* ſive ſpatio ſingulis** interpoſito, vel per figuram

σπειρηδόν

* Judæi etiam verſus ſcripti [ſive ut vulgo dicimus, lineæ] æqualis longitudinis vocant *לכחות* ſeu *lateres*: Sic qvi duo cantica legis deſcribunt, jubentur quo illorum ſcripto ram à reliqua lege diſtinguant, *laterem dimidium ſuper integro ponere*, h. e. integro verſ ſuperponere dimidium, ut videt apud Carpzovium *לדן מאכאריטתן*, notis ad Schickar *תורת משה* p. 113. 114.

** Vide Raph. Fabretum p. 348. ad veterem tabellam Iliadiſ.

συνεργῶν κυβερνήτων in angustum desinentium, vel *συνερίδων* corbium. Nihilominus superest adhuc, quod quærat. Itaque totum hoc doctiorum iudicio subens relinquo. De aliis scribendi modis præter Vossium Lib. I. Aristarchi c. 54. videri possunt Hermannus Hugo de prima scribendi origine cap. 8. & Petrus Holmius de scriptura c. 5. recusus in Tho. Crenii Viri Cl. Analectis p. 461. sqq. Imprimis vero cupide expectamus præstantissimi Viri Bernardi Montfauconi, quam Parisiis editioni parat *palæographiam Græcam* de ortu & progressu characterum Græcorum, & de variis omnium sæculorum scriptionis Græcæ generibus, cuius operis præclari in sex libros distributi & variis tabulis æneis exornandi argumentum quod exstat in Actis Eruditor. Lips. 1707. p. 424. seq. nemini non harum litterarum Studio salivam movebit, auctoris præcipue eruditionem, usum harum rerum, ingenium atque accuratam industriam cogitantibus.

CAPUT XXVIII.

De Sanchoniathone Berytio. Ejus ætas & nomen. 1. Phœnicia Historia à Philone Byblio in Græcam linguam conversa vel potius confecta. 2. Job. Henr. Ursini & Henrici Dodwelli de pseudo Sanchoniathone iudicium. 3. Sonchis Ægyptius. ibid. Mochus Sidonius & alii Phœnicini Historici, 4. Sarpedon Rex Lycia, ejusque Epistola Plinio memorata, 5.

I.

SANCHONIATHON Berytius; sive ut Athenæus innuit & Svidas disertè tradit, Tyrius, diu ante Iliaca tempora, Semiramidis ætate vixisse perhibetur à Porphyrio Lib. IV. adversus Christianos apud Eusebium Lib. I. præparat. p. 31. & Lib. X. pag. 485. Theodoritum Lib. II. de curat. Græcarum affect. pag. 28. atque adeo æqualis fuisse Gedeonis, ut notant Bochartus, Huetius, Lemonius & alii. Licet Porphyrius ipse etiam, & Svidas *κατὰ τὰ Τρωϊκά* sive circa tempora Trojana, hoc est multis post Semiramidem non annis sed sæculis, vixisse memoret, & Josephus Scaliger in notis ad fragmenta Græca libro de emendatione temporum subjecta p. 40. cumque secuti Vossius de hist. Græcis Lib. I. c. 1. Conringius de Medicina Hermetica p. 5. aliiq. viri doctissimi, vel hoc ipsum vocent in dubium, quia conditæ anno 91. vel 76. vel 65. demum ante Trojanum excidium, Tyri, velut rei antiquissimæ Sanchoniathon meminit. Hoc vero argumentum revincit Bochartus, docens plures urbes Tyri nomine fuisse, & Παρο Tyri jam fieri mentionem Jos. XIX. 29. Vide Lib. II. Chanaanis cap. 17. Eodem Porphyrii apud Theodoritum notante [apud Eusebium enim locus corruptus] nomen Sanchoniathon Phœnicum lingua *Φιλαλήθη* significat, sive ut Bo-

chartus זְלַת *lex Zelus ejus.* Confirmat & Porphyrii Etymologiam Bernardus Aldrete Canonicus Cordubensis in Antiquitatibus Hispaniæ & Africæ, patria lingua editis qui nomen Sanchoniathonis deducit à זְלַת cupidus & זְלַת veritas. Joh. Henrico Urfino autem in libro de Zo-roastre Hermete & Sanchoniathone qui prodiit Norimbergæ Ao. 1661. 8. *San-ebuni-athon* pag. 185. exponitur *scopulus preparatus asina,* & cum ludibrio Christiani nominis creditur excogitatum à Philone Byblio nomen, nimis quidem violenta expositione, ut docet Olaus Borrichius de ortu ac progressu Chemiz p. 68. Eandem rejicit Gustavus Peringerus diss. de Sanchoniathone Upsal. 1686. 8.

II. *Phœnicia* scripsisse narrat Athenæus sub extremum libri tertii, ubi male scriptum Φοινικα & Σανιαθων pro Φοινικα & Σανχωνιαθων recte monuit Casaubonus ad Athenæum Lib. III. c. 37. qui tamen memoria lapsus est, cum affirmavit Sanchoniathonis multis locis meminisse Philonem, Josephum & alios. Nam Josephus nusquam ejus mentionem facit, nec Philo, nisi Philonem intellexit non Hebræum sed Byblium, qui tamen & ipse haud ejus meminit multis locis, sed ut mox dicemus Sanchoniathonis opus è Phœnicia in Græcam linguam transtulit. Hoc à Porphyrio Lib. II. de abstinentia ab animantibus pag. 94. vocatur Φοινικη ιστορια . A Theodorito p. 34. $\eta \text{ Φοινικων θεολογια}$. Svidas ait Sanchoniathonem scripsisse $\text{περι της Ερμης φυσιολογιας, ητις μετεφραδη πατρια Τυριων η Φοινικων διαλεκτω, tum Αιγυπτιακη θεολογια κη αλλα γιναι}$. Quicumque vero fuit titulus operis, ex fragmentis, quæ ex illo producuntur à Porphyrio, Eusebio & Theodorito patet illud continuasse Origines historiam & religionem antiquissimorum Ægyptiorum pariter ac Phœnicum. Præcipuas rerum quæ tradidit memorias sive υπομνηματα fertur accepisse ab Hierombalo Dei summi sacerdote, $\text{ειληφως τα υπομνηματα ως ε ιεροβαλς ε ιερως θου ε ισωι}$. Quin iste Hierombalus fuerit Gideon qui in libro Judicum plus simplici vice Jerobaal nominatur, haud dubitant Bochartus, Huetus demonstrat. Evangel. pag. 84. Petrus Jurieu in Historia Critica dogmatum & religionis Judæorum pag. 432. Verum non absurdus hoc argumentis negat Antonius Van Dalen diss. de Sanchoniathone libro de Aristeæ subjectâ p. 476. seq. Amst. 1705. 4. Dicitur & Sanchoniathon adhibuisse acta & historias variarum urbium, & monumenta in templis hinc inde aservata $\text{τα κατα πόλιν υπομνηματα κη τα εν τοις ιερεισ αναγραφαις τα απο των αυτων ευρεθεντα αποκριφα κινεων γραμματα}$, singillatim κοσμογονιαν Taauti [qui Ægyptiis Thoth, Græcis Hermes] aliaque ejus commentaria, per quæ idem Huetius libros Moyfis intelligit. Fragmentum

Santhoniathonis lingua Aramæa scriptum habere se testatus est Kircherus Obscuri Pamphili p. III. Idem alibi affirmavit Santhoniathonem à fenestris ubi conspectum, sed investigantis deinde oculis subductum, ejus rei fidem apud ipsum esse habens jubeo. Hoc Santhoniathonis opus dedicatum Regi Berytio Abibalo [quod nomen etiam Hiram Regis parenti fuisse ex Dio Phoenicum historico narrat Josephus I. contra Apionem p. 104.] & Phœnicia lingua ab auctore scriptum, in Græcam linguam transtulit Philo Byblus Grammaticus, digessitque in libros novem ut refert Eusebius Lib. I. præparat. p. 31. quamvis esse computat Porphyrius Lib. II. de abstinentia p. 94. sive quod nota numeralis θ in η mutata sit à librariis, ut putat Reinesius cap. 12. de lingua Pœnica, sive quod librum Philonis Byblii quem citat ~~est~~ ~~is~~ una computaverit Eusebius, quæ Dodwelli conjectura est, sive quod Santhoniathonis librum primum Theologicum à reliquis octo historici argumenti Porphyrius exemit, ut suspicatur Bochartus Lib. II. Chan. c. 17. p. 856. sq. Sane quæ ex primo referre se ait Eusebius, Cosmogoniam & Theogoniam ex mente Phœnicum exponunt. Phœnicia quæ in illis Santhoniathonis fragmentis occurrunt illustrat idem Bochartus in Chanaan libro & capite secundo. Cyrillus Alexandrinus Lib. VI. contra Julianum p. 205. Santhoniathi ~~(Sanchoniath)~~ historiam à Phœnicum idiomate in Græcum à Josepho Judæo translata scribit, teste allato Clemente in Stromatibus. Sed memoriæ sefellit optimum præfalem, neque enim Clemens Santhoniathonis meminuit, neque Josephus ejus historiam Græce transtulit, tum ~~non~~ quam mox velut à Santhoniathone producit, petita est à Philonis Byblii, quæ existat apud Eusebium, præfatione.

III. Cæterum non modo Urfinus, quem supra dixi, universa ista, quæ de Santhoniathone feruntur fabulis accenset, Santhoniathonemque nulli ante visum lectumve, primum à Philone Byblio putat confectum fuisse, sed idem quoque ante decennium singulari dissertatione Anglicè edita, variis rationibus, veterum præcipue silentio evincere est conatus Hibernorum doctor Cassimus Henricus Dodwellus, Cujus argumenta cui videre volupe est, is [ni liber Anglicus ad manum sit] evolvet supplementa ad Acta Eruditorum, quæ Lipsiæ cum magno rei literariæ fructu jam pridem colliguntur, T. 2. p. 512. seq. Imprimis singulare est quod Philonem istum Byblium, qui sub Nerone & deinceps ad Hadrianum usque vixit, & de rebus ejus commentatus est, non diversum esse docet ab * Herennio Philone, suspicaturque ab eo totius fraudis unico auctore & architecto

* De hoc Herennio confer si placet Salmat. ad Solin. p. 1227.

ὁ ὑποβουλευόμενος istum Sanchoniathonem Bocharti etiam judicio fabulosum scriptorem oppositum fuisse libris, quos contra Apionem non diu ante sub Domitiani Imperio Josephus Judæus scripserat, nomen vero effictum sive detortum ex *Sanchide*, Saite, sacerdote sapientissimo & Archipropheta Ægyptio, cujus meminit libro de Iside & Osiride Plutarchus.

IV. De reliquis Phoenicum historicis antiquissimis, Theodoro, Hypsicrate, Mocho sive Moscho, [quorum scripta in Græcam linguam transtulit Lætus] tum de Diō & Menandro Ephesio Annalibusque Tyriorum, abunde dixerunt Scaliger ad fragmenta Berosi Abydeni & aliorum, subjecta operi incomparabili de emendatione temporum, Bochartus Lib. II. Chanaan c. 17. Vossius de historicis Græcis &c. De *Mocho* Sidonio speciatim, quem similiter ante Trojana tempora vixisse Strabo auctor est Lib. XVI. p. 757. & quidam recentiores parum verisimiliter confundunt cum Moyse, videndus Reinesius addendis ad librum de lingua Punica, elegantissimi Grævii cura nuper in Belgio recusum: Seldenus de jure naturæ & Gentium Lib. I, cap. 2. Huetius demonstrat. *Evangel.* pag. 88. & Radulphus Cudworthus in *Opere de vera notione universi intelligibilis* p. 12. seq. & Jo. Clerici V. C. *Bibliothecam selectam* T. I. p. 75. seq. Etiam *βαβυλωνίαν ἱερά* sive sacra monumenta memorat Jamblichus in *vita Pythagoræ* c. 34. ex Metrodoro Epicharmi filio Pythagoreo;

V. SARPEDON Jovis inclita proles, Rex Lyciæ & Trojanorum strenuus hyperaspistes à Patroclo tandem interfectus, Homero multis memoratur. Illius Epistola adhuc superfuisse credita, Plinii prope modum ætate, ut ipse auctor est libro & capite decimo tertio. *Martianus* *ter Consul* prodidit nuper se legisse cum præfideret Lyciæ, SARPEDONIS è Troja scriptam, in quodam templo, Epistola chartam. *Quod eo magis mirum, si etiamnum Homero consentiens non erat, aut cur, si jam hic erat usus, in ipsa illa Lyciæ Bellerophontis codicillos datus [Iliad. 2. v. 169.] non Epistolas prodidit.* Alius Sarpedon Catonis prædagogus, laudatus *Tzetzæ Chiliad. III. v. 194.*

CAPUT

CAPUT XXIX.

De Sibyllis Testimonia scriptorum veterum qui ante Homerum Sibyllam fuisse contendunt, 1. Et Poëtam ex ea profecisse, 2. Antiquissimus qui Sibylla meminisse Heraclitus, cujus tria loca afferuntur, Et post Heraclitum alii, 3. Numi antiqui Sibyllam referentes, 4. Utrum una tantum Sibylla fuerit, 5. Ambigitur, 6. Scriptorum veterum de numero Sibyllarum dissensus, 7. Nominis Sibyllini Etymologia prope viginti, Græca, 8. ibique obiter de nominibus variis in ignominiam detortis, Latina, 9. Hebraica, 10. Arabica Et Persica, ubi Et de sententia Viri Clariss. Thoma Hydei, 11. Num Spiritu divino agente incaluerint Sibylla, 12. an malo demone, 13. Fortiorine phantasia sint adscribenda ipsarum divinationes Et entusiasmus naturali, 14. an mera fuerint fraudes, 15. Nostrum iudicium, 16. Utrum Et quæ in re Sibylla à Pythia Et aliis vatibus differret, 17.

L

SIBYLLAM quoque Tatianus refert inter scriptores Homero antiquiores, quin Orpheum ætate præcesisse affirmat Clemens I. Strom. p. 323. Augustinus Lib. XVIII. de Civ. Dei c. 23. Nonnulli sicut Erythream Sibyllam non Romulise sed belli * Trojani tempore fuisse scripserunt. Ac præterea quæ supra in Daphne à Diodoro Siculo dixi, apud Solinum cap. 8. legas. Delpicam autem Sibyllam ante Trojana bella vaticinatam Bocchus (Boëthus) autumat, cujus versus plurimos operi suo HOMERUM inseruisse manifestat. Hanc Herophile Erythraea annis aliquot intercedentibus insecuta est de scientiæ parilitate. Idem de Delpica Sibylla refert Isidorus libro originum & capite octavo. Lactantius Lib. I. c. 6. ex Varrone plures memorat Sibyllas, quintam Erythream, quam Apollodorus Erythreus affirmat suam fuisse civem, eamque Græci Ilium petentibus vaticinatam, Et perituram esse Trojam, Et HOMERUM mendacia scripturum. Vide Lib. III. Sibyllin. p. 232. 247. sq. Lib. VII. p. 352. Pausaniam in Phocicis p. 826. Dionysium Halicarnasensem Lib. I. p. 39 & 44. sq. scriptorem latinum de origine gentis Romanæ n. 14. Agathiam Lib. I. p. 16. Svidam &c.

II. Eu-

* Non majorem fortasse fidem hoc mereri dixeris, ac quod ante annos quingentos Nicolaus quidam Reuclerus in poemate Leonino quo Historiam Hannoniæ persecutus est, sinxit vatem quendam insignem Bavasii conditorem, *Bavonem*, Priami patrum, qui miserabile Trojæ fatum præviderit Priamoque sed non credenti prædixerit, quæ fabula exploditur à Nic. Bergierio de publicis Imperii Rom. viis Lib. I. sect. 26.

II. Eustathius ad *Iliad.* v. p. 1285. exponens versus Poëtæ:

** Νῦν ᾗ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσι ἀνάξει,

Καὶ παῖδες παίδων ἴσκει μετόπισθε γένεσθαι.

Τῆτο ᾗ λέγεται Διὸς ἴην ἰῶν Ῥωμαίων ἀρχὴν, ἣν Φασιν εἰκὸς εἶδέναι ἴον πομπὴν ἐκ ἰῶν ἴης ΣΙΒΥΛΛΗΣ χρησµῶν. Recte hoc nullo pacto verisimile videtur

eruditissimo Bocharto, in dissertatione qua Æneæ adventum in Italiam dubium reddere conatus est: Nicolaus vero Sudorius præfat. ad Pindarum de eodem loco agens, *Quod quidem*, inquit, *si oraculum est, & non Romana jactantia commoneum aliquod Iliadi artificiose insertum.* Quamquam hodieque legitur in Oraculis Sibyllinis sub initium Libri V.

Ἔσονται γενεὴς ἴε καὶ αἵματ' Ἰσλαφάκιο

Ὅς ἴξῃ Τροίην ὅσις πυρὸς ἔχουσιν ὄρμην.

Stylum Homericum & Hesiodicum Sibyllino haud multum esse dissimilem, visum etiam Erasmo Schmidio viro Græce doctissimo Orat. 2. de libris Sibyllinis p. 1496. Confer & Eduardum Simsonum part. 2. Chron. Cathol. p. 89. Clasenium de oraculis p. 538. Homerum Sibyllæ * imitatorum esse & hemistichia multa suæ poësi inseruisse, *aperte constare* ait Guil. Canterus Lib. V. c. 17. Cui viro doctissimo si dicamus, potius *aperte constare* Sibyllinorum quæ habemus carminum auctores ab Homero plura mutuatos fuisse, quod reponat, nihil habebit.

III. Cæterum antiquissimus ni fallor eorum qui Sibyllæ mentionem faciunt ex iis, quorum scripta vel fragmenta habemus, est *Heraclitus*, cujus tria loca observavi. Unum apud Plutarchum lib. *περὶ τῆ μὴ χρῆν ἔμμετρα ἴη Πυθίαν.* ΣΙΒΥΛΛΑ μασησάμεναι σῶματι καθ' Ἡρακλεστον ἀγέλασα καὶ ἀκαλλάπισα καὶ ἀμύστα φθγγομένη χιλίων ἐτῶν ἐξμενέται ἴη Φωνῇ Διὸς Θεοῦ. Alterum in Clementis Alex. Lib. I. Strom. p. 304. *Ἡρακλετος γδ' ἐκ ἀνθρωπίνως φησὶν ἀλλὰ σὺν Θεῷ μᾶλλον ΣΙΒΥΛΛΗ πεφάσθαι.* Tertius exstat in Epist. ultima earum quæ nescio quam vere sub Heracliti

πo-

** v. 307. 308. Hoc Poëtæ vaticinium miratur & divinationibus jactatis Muhamedis opponit Ludovicus Maraccius prodromo 2. Confutationis Alcotani f. 28. expressit Virgilius 3. *Æneid.* v. 97. & 98.

Hæc domus Æneæ cunctis dominabitur oris,

Et nati natorum, & q̄bi nascuntur ab illis.

Respexit etiam Sibylla apud Silium Italicum XIII. 790. de Homero dicens Scipioni:

— *Et sestram tulit moxq̄ ad sidera Romanæ.*

Ita enim illum locum legit Illustris Cuperus ad *ἀποδείξας* p. 128. Sed in melioribus editionibus *Trojam* reperio, non *Romanæ*. Vide præterea Quintum Smyræum XIII. 336. seq.

* Julius Firmicus Lib. V. Mathes. p. 77. Homerum vocat *divinam in Iliade Cunctis carminis interpretem.*

nomine feruntur, ad Hermodorum: ΣΙΒΥΛΛΑ ἐν πολλοῖς καὶ ἔτι ἐφ' ἑαυτῇ.

Ἐξ ἰαδῶν χάρης ἤξει σοφὸς Ἰταλίησιν.

Ἐὶ δὲ σε πρὸ τούτων αἰώνων, Ἡρακλῆος, ἢ Σίβυλλα ἐπέση, (supple πρᾶξι-
νωσκῆν vel simile aliqvid) καὶ τότε ἦθα. Post Heraclitum Sibyllæ ejusque
vaticiniorum meminere Aristophanes, Plato, Aristoteles, & infiniti alii.
Vaticinandi artem à *Carmano* accepisse scripsit sive finxit Antonius Dioge-
nes apud Photium cod. CLXVI. p. 188.

IV. In numis Gergithiorum una facie exstabat Sibylla, alterà
Sphinx, ut testatur Phlegon apud Stephanum Byz. in Γέργις, cujus generis
numum Romæ à triumviro monetali Carisio cufum vide apud Ezech. Span-
hemium diff. 3. de præstantia numismatum p. 217. Numos duos Cumanor-
um capite femineo ex una parte, ex altera conchylio conspicuos Sibyl-
læ Cumanæ imaginem referre putabat Hubertus Goltzius in historia ur-
bium populorumque Siciliæ & magnæ Græciæ è numismatibus illustrata
p. 219. sed incerta conjectura, ut ostensum Johanni Reiskio Lib. de Sibyl-
linis p. 156. qui plus tribuit alii cuidam numismati Commodi, in cujus aver-
sa parte legitur COL. AUG. TROAD. & exstat mulier obliquo pronoque
corpore nuda, comâ in nodum compositâ, ut dextro pede ad scabellum
reclinat, manuque dextra exserta, & laureo quem tenet ramusculo subtus
propendat. Hæc Sibyllam Herophilæ notari, cum Trifano & Patino*
persuasus est, variis in hanc rem adductis argumentis, alii item p. 173. nu-
mo M. Aurel. Antonini Caracallæ, in quo eadem mulieris effigies cum
laureo ramo & saxo crudo scabelli instar fœminæ supposito apparet. Con-
fer Sibyllarum imagines in Jac. Gronovii V. C. thesauro Antiquitatum
Græcar. T. 2. tabula 42. seq. ubi in aliis una sedens brachiis expansis cum
volumine in dextra. Sibyllæ Erythræ ἐποποιῖσ̄ statuam sive ἑλῆν Erythriæ
in patria ejus haud procul Chrio positam memorat Auctor Chronici Pa-
schalis p. 108.

V. Meminit Sibyllæ** Eratosthenes quoque teste Svida, Acesander
libro de Africa apud Plutarchum V. 2. sympos. & Heraclides Ponticus in li-
bro περὶ χρησθηρίων, ut auctor est Clemens I. Strom. p. 323. Atque hic qui-
dem plures unâ Sibyllas commemoravit, quemadmodum Apollodorus
quoque & Aristicus teste Lactantio, & è Romanis Varro ac Fenestella,
aliique complures. Ut Taciti jam ætate ambiguum fuerit, una seu plures

Y

fue-

* Vide & Raph. Fabretum ad Vet. tabulam Iliadis p. 317. seq.

** Nicolaus quoque Damascenus in Excerptis Peirescianus p. 458. refert oraculum Sibyllæ
Croesum comburendum prohibentis. Idem p. 454. eandem Sibyllam Herophilæ vocat &
Epheso ait accersitam à Cyro Rege Persarum.

fuerint, veluti ipse testatur Lib. VI. Annal. sect. 12. Sic Augustinus Lib. XIII. contra Faustum Manichæum cap. 15. *Sibylla porro vel Sibylla* &c. Neque adeo verisimilitudine destituitur sententia Salmasii ad Solinum p. 80. sq. & Petri Petiti, (qui perperam Dionysius Petitus vocatur apud Thom. Hydeum p. 394. historię religionis veterum Persarum) in libris tribus de Sibylla, u-
nam fuisse antiquissimam Erythræam fatidicam mulierem putantium, no-
mine proprio (quale etiam visum Arriano apud Eustathium ad Iliad. β. p. 266. & Abulpharajo p. 44. Sibyllam dictam, & à variis locis quæ obierit, nomina varia patronymica consecutam, à qua deinde alix quoque vates fœminæ dictæ fuerunt Sibyllæ.

VI. Attamen ambiguum hoc dubiumque reddit multorum scri-
ptorum veterum non contemnendorum auctoritas, qui cum Pausania in Phocicis p. 825. cujus locum perperam hætenus intellectum exposuit Jac. Perizonius ad Ælianum p. 723. aliam Sibyllam Erythræa antiquiorem me-
morant, aliud quoque nomen Erythrææ proprium referunt Herophilen, denique cum Varrone, Lactantio, Servio, Isidoro Sibyllam habent pro nomine appellativo, (confer Svidam in *Βουτιδες*) quod diferte tribuunt pluribus fœminis fatidicis, ut Albunæ five Leucothææ, Amalthææ, (qui-
dam Servii codices Malthæam, Rutilius Althæam vocat) Dianæ five Artemidi, Athenaidi, Carmentæ, * Cassandræ, Daphnæ, Deiphobæ, Demo five Demoni, seu Demophilæ: Helissæ, Lamiz, Lampusæ, Mantoni, Pytho five Pythoni, Sabbæ (Reginæ Sabæ quæ *Nicaula* dicitur Josepho Lib. VIII. Antiq. pag. 269. de qua confer Bochartum in Chanaan Lib. II. c. 26. & Clasenium Lib. III. de oraculis p. 518.) Sambethæ, Sarbidi, Svanichildæ, Symmachiz, Taraxandræ, Xenocleæ & aliis. Ut Deborah, Mariamnem & Oldam præteream, quas Sibyllas recte dici ait Onufrius, repugnante nec immerito Davide Blondello Lib. I. c. 26. de Sibyllis. At enim fuere qui omnes ἐνθουσιώσας ac fatidicas mulieres Sibyllas dicendas putarent, ut Servius, & Svidas in *Βουτιδες*: imò qui id nominis darent veneficis quoque & spectris fœmineis, ut Delrio disquis. Mag. Lib. II. qu. 27. Apud Herman visione 2. memoratur anus ipsi Cumis versanti offerre librum, atque ille rogatus, *anum illam, à qua accepisti libellum, quam putas esse? Sibyllam respondit. Erras, inquit, Ecclesia Dei est.*

VII.

* Carmentem tamen à Sibylla distinguit Livius Lib. I. c. 7. agens de Evandro. *Venerabilior dibinitate credita Carmenta matris, quam fatidicam ante Sibylla aduentum minuta be gentes fuerat.* Sic Pausanias in phocicis Phaënnidem & Pelias Dodonæas vatum more dimittit ait, sed Sibyllas vocatas negat. *Ἐμαντεύσαντο μὲν ἐκ θεῶν καὶ αὐταὶ, Σίβυλλαι δὲ ὑπὸ ἀνθρώπων ἐκ ἐκλήθησαν.* Vide quæ dixi infra §. 17.

VII. Quot vero fuerint, si fuerunt plures Sibyllæ, quæ singularum nomina, quod genus patriæque, quibus (nam *binas* Marcius Capella Lib. II. p. 40. *tres* Antonius in gripho ternar. & Scholiastes Aristophanis ad aves p. 406. *quatuor* Ælianus Lib. XII. Var. hist. c. 35. plerique alii *denas* numerant, ut ostendit Onufrius libro de Sibyllis, Auctor Chronici Paschalis p. 108. *duo-denas*, Erythram in Ægypto, Hebram, Persicam, Delphicam, Cimmeriam (sive *Αἰθίη*, Adznam) Samiam, Rhodiam, Cumanam, Libycam, Trojanam, Phrygiam & Tiburtinam) temporibus & locis oracula fuderint, opus sit alia Sibylla, quæ ista non ænigmatis obscuris & lubricis, sed certo & perspicue nobis tradat atque exponat. Equidem postquam ea, quæ de hoc argumento à priscis & recentibus scriptoribus prodita sunt, non indiligenter excussi, nihil us quæ de Sibyllis feruntur incertius reperio.

VIII. De Nomine ipso vide quam in diversum abeant scriptores. Alii Græcum esse contendunt ab Æolico vel Dorico *σιὸς* * i. e. *Θεὸς* & *βελή* *consilium*, (quæ Varronis fuit sententia, quam amplectuntur Lactantius, Hieronymus, Servius & Isidorus: ex recentioribus Erasmus Schmidius & multi alii) Unde in quibusdam codicibus Constitut. Apostol. L. V. c. 7. per contemptum dicitur *ἄβουλα* quasi *inconsulta* prophetis, non *Σίβυλλα* *Dei consultiæ*. Quæ ratione solenne fuit antiquis nomina in ludibrium & ignominiam ** detorquere, ut Gelonem Siciliæ Regem *γέλωτα* vocabat Dionysius (Plutarch. de sui laude p. 542. Euclidis scholam Diogenes Cynicus *χολήν*, Platonis diatribam *κατατριβήν*. (Laërt. VI. 24.) Antiochum pro Epiphane multi nuncupabant Epimanem (Athen. V. p. 193.) Arbazacium Iſaurum sub Arcadio Imp. propter rapacitatem *ἀρπαζάκιον*. (Svid. in *Ἄρβαζ.*) Sic pro Osroë *ὄξυροης*, apud Lucian. de scribenda Historia T. I. p. 615. Ita pro Platone dictus *Σάθων*, (a) pro Democrito *Ἀηρόκριτος* ⊕ vel *Ἀημόκριτος* ⊕, (b) pro Antidoro, *Σαννίδωρος* ⊕ vel *Σαννίδωρος* ⊕, (c) pro Chryſippo *Χρησπύριος* vel *Χρησπύριος* ⊕ (d) pro Timæo *Ἐπιτίμαιος*, (e) pro Heraclide Pontico *Πομπικὸς*, (f)

Y 2

pro

- * Similiter *Sisyphum* quasi *Theosophum* dictum nonnulli existimarunt. Vide Coelium Rhodiginum Lib. XXIV. Antiqu. Lect. c. 5. Sophoclis Tragici pater, Svidæ & aliis dicitur *Sophilus*, Diodoro Siculo Lib. XIII. *Theophilus*, in quibusdam Codicibus Laërtii II. 120. *Diphilus*.
- ** Confer quæ notavi in Codice Apocrypho Novi Testamenti p. 344. & Cotelerium T. I. Patrum Apostolicorum p. 335. Sed & in laudem similiter deflecta nomina observabis quæ valia sunt *ἔνδοξος* ⊕ Pro Eudoxo. Laërt. IX. 91. & pro Lycone Glycon, id. V. 66. Sic Manichæus suis erat Manicheus quasi manna fundens, ita enim legendum apud auctorem Prædestinati.

(a) Laërt. III. 35. & VI. 16. Athenæus V. 10. & XI. 15.

(b) Laërt. X. 8. Hefych. Illustris.

(c) Laërt. & Hefych. ibid.

(d) Cic. I. natur. Deor. sect. 94. Laërt. VII. 183.

(e) Strabo, Diodor. Siculus. Svid.

(f) Laërt. V. 86.

pro Alexino Ἐλεγγίνου, (g) pro Cleanthe Phreantles, (h) pro Labieno *Rabiscus* & pro Passieno *Gnasticus*. (i) Aristotelem quoque Narristolem dixit Lutherus & Werdenhagenius. Sic *μηρῶν* five laqueum dixere alii pro Cerintho, *Amacarium* pro Macario. Etiam in Apocalypsi IX. II. Apollo est Ἀπολλών. Et in Prophetarum libris nomina Idolorum & Regum; qui Judzos vexarunt, ita passim proferuntur, ut in dedecus deflexa esse appareat: (k) Talia sunt *Beelphegor*, *Beelzebub* (l) *Baal Pharasim*, *Besesh* (confer Bochartum Geogr. sacr. p. 858. Josephum Medum in fragmentis sacris p. 248.) *Miriam*, *Nebao*, *Nabu: bodonosor*, *Evilmicrodach*, *Cbusanraschaim*, *Cbodora laomor*. Etiam Achan dicitur (m) *Achar* I. Paralipom. II. 7. quasi turbatorem dicas, Sicheim vero *Sichar* Jo. IV. 5. ebrietas, quasi de ebriis Ephraim. *ΕΓ XXVIII. I.* Sic *Phanon* five Saturnus à splendendo dictus, Aqvilz dicitur *σκατασμός*, Amosō 𐤒𐤓 verbo à caligine ducto. Etiamnum enim Arabibus 𐤒𐤓 est caligare, ut observat Salmasius in Epist. ad Crojum, post Hotomanianas p. 480. Sic pro Photino Photioq; dixere alii Scotinum, Adoxium pro Eudoxio, pro Eusebio Asebium, Satanadium pro Athanasio, pro Cypriano Coprianum, (vide Laëtant V. I.) pro Sebasteno Asebastenum, Atychem & Dystychem (confer Svidam in *Σουη*) pro Eutyche, Anoëtum pro Noëto, pro Eutaëto Ataëtum. Sib Catagnosticos Epiphanius pro Gnosticis, deniq; Dormitantium pro Vigilantio dixit Hieronymus, & quidam recentiores pro Bodino & Balduino Badin, pro Calvino Cavvin, pro Ramiresio Rabi-resium &c. Epiphanius quoque notante Cotelerio Epimenidem vocavit *μητρεία* & *τῶν ἱερῶν εἰδωλίων*, & in Const. Apost. Lib. II. c. 27. Sacerdos idoli cujuscunq; dicitur *μητρείας*. Ita Clemens Alexandrinus p. 10. protreptici *μουσηρια* Ethnicorum appellat *μουθηρια*. Et p. 9. *διγνησαι ἡμῖν*, inquit, *καὶ ἄλλης μανθῆως μάλλον ἢ μανθῆως τὰ ἀχρηστα χρησηρια*. Philastrius hæref. CVII. *ipsum nomen idoli species doli*. Cæfarius quæst. L. p. 110. *κρονῶ μάλλον ὄν*, ὁ Διόνυσος τοῖς σέβασιν πάθος ἀνίατον καὶ δυσόδημον, Ἡρακλῆς μάλλον ἢ Ἡρακλῆς, Ἀσκληπιῶ ὁ τῆς Φροσῆ νῆπιον. Καὶ Σύροι μὲν οἱ Φερώνωμοι σὺνφροτοὶ τῶν ἑσθῶν ἐπιάνυμον ἁδωνιν ἐξῆθείασαν κακῶς &c. Sed ut ad Sibyllæ nomen revertar, id alii deducunt à solo vocabulo *Σίβη* (Æol. pro *σίδη malum punicum* perin

[g] Laërt. II. 109. Hefychius illustr.

[h] Svidas in *Φρεάντης* & *κλεάντης*, Laërtius V. 168.

[i] Senec. V. Controvers.

[k] Etiamnum hac detorsione nominum ignominiosa nihil frequentius est apud Judæos, ut patet vel ex blasphemis illorum in Servatorem nostrum, in sanctum Evangelium & omnia sacra nostra annominationibus, quarum pars exstat in leberide Samuelis Friderici Brenz & Judæi, sed quem adversarius illius Salomon Zevi simili allusione Sammaëstem appellat Confer si placet Joh. Wullerum in thesaurica Judaica ad exanien revocata p. 39. 47. 112. Augusti Pfeifferi & μακαρίτης Operum Philologicorum Tomum I. p. 651.

[l] Sam. Basnage ad A. C. 31. n. 50.

[m] id. ad. A. 30. n. 58.

perinde ut ab Ἡρῆ Ἡρῦλλα, ἀσηκὸς σήκυλλα, quæ Salmafii opinio est ad Solinum: Alii à solo σιός, ut Sibyllæ dicantur Lacedæmonio idiomate veluti Θίβυλλαί *parva quedam Deæ*, ita enim la Cerda ad Virgil. 3. Æneid. p. 333. Alii ab ἰβύειν *clamare*, ut Isaac Vossio placuit ad parentis sui Etymologicum, sive à σίνω τὴν βελὴν quæm suspicionem suam affert Petitus Lib. I. de Sibylla c. 6. sive à σέβω & σέβομαι, *colo, veneror*, usitatissima in derivationibus literæ σ in ι. mutatione, de qua originatione mentionem injicit eruditissimus Perizonius ad Ælianum p. 722. qui præterea putat Pausaniam in Phocicis pag. 825. scripsisse ἀπὸ non ὑπὸ τῶν Λιβύων Sibyllam dictam, ut sit quæsi Λίβυλλα, quod nempe ex Libya in Græciam venerit. Vel denique à σίω *agito*, & βυλλός *full / plenus*, quod agitante & concitante spiritu plena esset, quæ Matthiæ Martini originatione est, laudata Hottingero p. 58. pentadis dissertationum.

IX. Alii latinum esse nomen affirmant, quod Prophetidem sonet, ita enim Hesychius illustris & Svidas, tum Marcus Antimachus proœmio in Sibyllina: sive quod à Romanis passim Sibyllam celebrari sentientes, nullo in Græca lingua ipsis occurrente etymo, latinum vocabulum esse perperam concluderunt, sive quod vere latina vox credita sit, vel à *sibus* quod acutum sive callidum significare Festus docet in *sibus & Persibus*: vel quod *sub illa* Deus aliquis latere putaretur.

X. Alii maluerunt nomen esse Hebraicum vel à כַּבֵּל *accepit*, ut Caspar Peucerus p. 160. de divinat. Michaël Neander in Apocryphis de Christo p. 419. appendice ad Erotemata Ebr. p. 517. & alii: vel à כַּבֵּל *portavit*, quæ conjectura est Hottingeri loco laudato; Antonii Thyfii c. 13. Misc. Exerc. & Nicolai Loydii in notis ad Caroli Stephani dictionarium historicum. Vel à כַּבֵּל quæ vox pro fatiloqua ponitur I. Sam. XXVIII. 7. præfio W demonstrativo: Ita Georgius Hornius Lib. II. histor. Philos. cap. I. His adde etsi nihilo magis verisimile, quod vir doctus Bochartus Lib. I. Chanaan c. 27. p. 559. fabulam de Lilybzo *Sibylla Cumæa* sepulchro, inde ortam suspicatur, quod Sibyllæ nomen alludat ad Hebræum כַּבֵּל *habitatione*, ut ex *Zebulgumaa* sive *habitatione universitatis*, h. e. sepulchro, facta sit *Sibylla Cumæa*. Præterea quod Georgius Cedrenus & Michaël Glycas in Annalibus p. 103. Reginatam *Sibæ*. metropoleos Sabzorum celeberrimæ. 3. Reg. X. memoratam, à Græcis Sibyllam dictam notant, & Pausanias in Phocicis p. 828. refert ab Hebræis qui supra Palæstinam sunt, in fatidicarum numerum referri *Sabbam*, quæ dicta viris eruditus videtur à כַּבֵּל *vino se ingurgitare*, unde Bacchus Σαβαΐς & Σαββαί Βακχοί notante Plutarcho Lib. 4. c. ult. Sympos. Svidæ *Sambethe*, B priore in M. mutato, ut pro *Abacuc* alii *Αυβακκ*, pro *Dibon* Ef. XV. 9. *Dimon*, & plura ejusmodi apud Reinesium de sens. Var. Lect. p. 103. Drusium Lib. X. Obs. sac. c. 17. Vossii Etymolog. in *Am-bubaja*, Perizonium denique p. 724. ad Ælianum, qui Σαμβαΐον sive *Sambethes* sacellum præterea observat in inscriptione Thyatirenâ apud Sponium T. I. Itiner. p. 398.

XI. Aliis denique Sibylla vocabulum Arabicum visum est, vel à *Sabal*, *dicavit*, seu *consecravit in usum religiosum*, vel à *Sab* & *Aloab* quibus verbis denotatur *vas electum Dei*. Ita Servatius Gallus ad oracula Sibyllina p. 3. festive professus se plures ejusmodi bellas ex lingua Arabica posse cudere Etymologias. Sed & novissime Thomas Hyde vir doctus & ingeniosus libro de religione veterum Persarum c. 32. p. 391. observat apud Arabes & Persas signum Virginis (Virgo enim Sibylla, confer Augustin. XX. ult. contra Faustum,) in Zodiaco à spicâ quam manu tenet synechdochice vocatum Sumbul, seu Sumbula. A Phœnicibusque & Chaldæis ita in Zodiacalium animalium seriem insertam esse Virginis spicilegæ *spicam erectam*, quam dicunt *ספיר* *Σίβυλλα* seu *Σίββυλα*. Hinc, inquit, *Sibyllina fabula origo*. Visum enim est huic *spica* seu *virgini* aliquid *πρωτη* *Θαυμα* tribuere, quasi esset *abscondita revelans* & *occulta retegens* referensque *vatem* seu *Prophetissam eandem appellare*. Nam cum ab astris suam prætorum & futurorum scientiam illa gentes semper peterent, non erat illepidum nec veterum ingenio incongruum, huic *Virgini*, tanquam scientia celestis fonti, sub *Sibylla* seu *spica* nomine rerum indicationes & revelationes attribuere, & astute ad delusionem vulgi (ut solebant) multa futilia de ea predicare. Ex antiquissima hac Chaldæorum & Phœnicum Theologia porro ait factum esse, ut non modo in illis gentibus quævis deliræ & mente captæ virgines de futuris & abstrusis rebus capitis sui Chimæras evulgando, vates videri vellent ac Sibyllæ, sed & ad Græcos ac Latinos res illa pervenerit, ut virginalia oracula jactarent; publicarentque. Germanos quoque narrat Tacitus fœminis ac speciatim puellis omnibus tribuisse vim quandam *μαυρικην*. Ita enim ille c. 8. de moribus Germanorum: *Inesse quoniam etiam sanctam quid & providum putant, nec aut Consilia earum asseruntur aut responsa negligunt*. Et Lib. IV. histor. c. 60. *Velleda virgo nationis Bruttera late imperitabat, vetere apud Germanos motu, quo plerumque famularum faticas & angescente superstitione arbitrantur Deas*. Cui adde quæ de Germanorum sacris fœminis futura prædicentibus tradit Clemens I. Strom. p. 305. & Phil. Cluverum Germaniæ Antiquæ p. 165. seq.

XII. De spiritu quo actus fuerint Sibyllæ, non minor dissensio est, quæcunque enim fere in omnes partes dici possunt, dicta sunt jam tum ac defenitata. Dubius hæret Dionysius Halicarnass. Lib. IV. p. 529. qui cum ἐντύχημα oblatorum Tarquinio Sibyllinorum referre vellet, εἴτε θεῶν, * inquit, εἴτε δαιμόνων ἐννοία δεικνύειν, quo in loco ut sæpe apud Ethnicos scriptores, δαίμονες sunt boni spiritus intermedii, quia plerisque non pro-

* Apud Dionem Chrysostomum diff. 1. de regib. p. 11. Anus quæ Dorico idiomate Dionem invocationem ab exilio prædixit, profecta est (εμαυρικην) accepisse à Matre Deum.

majestate Deorum superiorum five celestium esse videbatur *Sibylla fatiloga* *verificare*, ut Apuleji verbis utar, libro de Deo Socratis. Ceterum *Deo agitante* incaluisse Sibyllam, perinde ut Balaamum, contendunt omnes, qui Deum solum futuras res incertas prænunciare posse persuasi, Sibyllas ex verò multa vaticinatas esse, & priusquam evenirent prædixisse credunt. Ita non Ethnici tantum, ut Heraclitus apud Clementem, Plato in Phædro, & Jamblichus p. 73. de Mysteriis Ægypt. sed & multi ex veteribus Christianis sensisse videntur, Justinus, Clemens, Hieronymus & alii. Ex recentibus Sebastianus Castellio prolegomenis ad Sibyllina. Sixtus Senensis Lib. II. Bibl. S. Baronius Apparatus ad Annales num. XI. Cudworthus in systemate *veritatis* universi p. 282. Alius scriptor Anglus (Rob. Boylius ut audio) in disquisitione de Sibyllis A. 1662. 8vo. edita c. 2. Jonas Velisius Lib. III. c. 14. lectionum Criticarum, eiqve ad stipulatus Daniel Clasenius Lib. III. de oraculis p. 497. 500. 511. 550. Richardus Montacutus analect. Exerc. 3. & apparatus. ad Origg. Ecclesiasticas.

XIII. *Malo Dæmone inspirante* five instinctu Dæmonum locutam Sibyllam putat Lactantius Lib. VII. c. 18. & auctor commentariorum in Epistolas Paulinas qui sub Ambrosii nomine ambulant in I. Cor. 2. Quorum sententiam è recentibus tuentur Blondellus Lib. I. c. 21. seqv. Tobias Wagnerus disquisit. in Sibyllina p. 101. Petrus Petitus de Sibylla p. 91. & Lib. III. c. 7. sq. Alii oracula Sibyllarum distinguunt, & *quædam Sibyllas ex Dei instinctu, alia malo Dæmone dictante* protulisse affirmant. Sic Franciscus Collius de Sibyll. c. 35. p. 226.

XIV. Alii cum Thoma Hydeo de religione veterum Perfarum p. 387. 393. *Fortiori phantasia atque imaginationi* tribuunt, vel ad *Entusiasimum* quendam & *furorem* recurrunt *naturalem*, vimque *μαρτυριαν* in certo temperamento, vitæ ac diæte genere, homini à natura quandoque inesse disputant. Ita ex Ethnicis ipsis non pauci, secuti Aristotelem sect. 30. probl. I. Ammianus Marcellinus Lib. XXI. c. 1. *Aperiunt tunc quoque futura, cum astuant hominum corda, sed loquuntur divina. Solenim, ut ajunt Physici, mens mundi, nostras mentes ex sese velut scintillas diffunditans, cum eas incenderit vehementius, futuri conscias reddit. Unde Sibylla crebro se dicunt ardere, torrente vi magnâ flammarum.*

XV. Alii deniq; *meras fuisse fraudes atque imposturas* contendunt, quibus arbitrio suo plebem rexerint & Remp. moderati fuerint homines callidissimi. Hanc sententiam Cicero olim amplexus videtur libro II. de divinatione, & ex recentioribus acriter defensitavit Antonius Vandalen libro de oraculis Diff. I. cap. 18. p. 405. seq. editionis secundæ.

XVI. Sed quemadmodum multos passim oracula ad mentem suam vel confinxisse olim vel interpretatos esse fraude politica non est dubium, ut de Sibyllinis apud Romanos jactatis, affirmat enim Thomas Hyde libri laudati p. 388. Ita omnia & singula quæ quocumque tempore & loco prædicta inter Ethnicos feruntur, ejusmodi impostoribus addicere, nimis confidens forte dixeris ac temerarium: præcipue cum multa in rebus magni momenti mirando more eventus comprobaverit. *Neque casum* vel *fortuna* hæc univèrsa ac singula adscribi possunt, cum non pauca sint adeo determinata, alia vicissim tam inexpectatum quid insolitumque contineant, ut qui vel fraudibus vel casu tribuunt memorata apud veteres vel recentiores etiam vaticinia omnia, ab eo non rem explicari, sed lectores suos derideri existimem. Neque vero indignum est Parente ac conditore humani generis Deo, casus magnos & mutationes Rerum publicarum per varios ut ipsi visum est modos mortalibus præsignificare, cujus rei in omnium gentium historiis non inficianda vestigia extare puto: Neque absurdum est malorum dæmonum quandoque maligna sentiri ludibria, aut furore naturali fortioreque imaginatione actos homines mira quædam & stupenda vaticinari, ut à Nostradamo & ejus similibus factum constat. Si itaque de Sibyllinis & quæ passim apud scriptores memorantur oraculis sententiam dicere jubear, sæpe numero sane fraudes & casum, sed ista quoque tria interdum, in aliis quidem aliud principii loco fatebor me agnoscere.

XVII. Quæsitum etiam est quæ in re Sibylla à Pythia & reliquis vatibus differret, quanquam enim plerisque ut jam * ostendi fatidicæ mulieres totidem etiam visæ sunt Sibyllæ, tamen alii, præ cæteris vir magni ingenii Petrus Petitus non dubitavit plurimum inter Sibyllam & reliquam vatum turbam interesse. Negat enim, Pythiæ instar alligatam certo loco, & de rebus sæpe levibus quærentes responso dignatam fuisse: sed ubique terrarum etiam non rogatam prædixisse prodigia, magnos eventus, longeque post ** eventuros, & de rebus quibuscumque maximi momenti oracula fuisse, rationemque placandorum Deorum demonstrasse. Vide eum Lib. III. cap. 1. seq. Furorem

* Supra §. 6.

** Hoc etiam Bacidi tribuit Aristides T. 3. p. 12. Οὐ μόνον τοῖς ἐφ' αὐτῶν ἀλλὰ καὶ τοῖς ὑπερον πολλὰ δὴ καὶ θαυμαστά προείπον Βάκεις, Σίβυλλα, ἕτεροι μετὰ τούτων. Orat. 1. Platonicæ. Plutarch. quare Pythia non reddat oracula carmine p. 399. Σίβυλλα καὶ αὐτὴ καὶ Βάκιδες ὡστερ εἰς πόντον ἀτεκμαρίως τὸν χρόνον κατέβαλον καὶ διασπειραν ὡς ἔτυχε παλιθαπῶν ὀνόματα καὶ ῥήματα παθῶν καὶ συμπτώματων.

rem quoque Sibyllæ negavit Janus Velifius ut ex ejus lectionibus Criticis notavit Dan. Clafenius Lib. III. de oraculis, quæ in parte diversus abijt non tantum ab Heracliti, Platonis & omnium præne veterum sententia etiam Christianorum (vide Blondellum Lib. I. c. 24.) sed & Sibyllæ ipsi adversatur, quæ certe voluit videri enthusiasmo correpta ac divino furore. Sic enim illa apud Phlegontem Trallianum de longævis pag. 120.

Μαρομένη μὲν ἐνὶ θνητοῖς ἅπιστα λέγουσα

Et Lib, II. Sibyllinor. sub initium:

• Πᾶν δέμας ἐκπληροῦσα ταῦτε παῖμι ἕτε γδ οἶδα
ὅττι λέγω, κέλεια δὲ θεὸς ἕκασ' ἀγορεύει.

CAPUT XXX.

De Sibyllinis Oraculis. Utrum ipsa oracula sua in literas retulerint Sibyllæ. Folia Sibyllina. 1. An ab aliis excerpta digestaque fuerint. 2. Furor Sibyllarum à Cicerone negatus, provocante ad Acrostichides. 3. De his plura, & Dionysii Halicarnassæ locus explicatus. 4. Acrostichis de Jesu Christo Servatore, jam Constantini ætate suspecta falsitatis. 5. Ciceroni inspectam, præter rem affirmat Constantinus. 6. Quodnam vaticinium Sibyllinum de Rege, & quam acrostichin respexerit Cicero. 7. Locus Suetonii de natum Regem Populo Rom. parturiente. 8. De oraculo quo regnum tribus Cornelii portendebatur, Lentulo id interpretante de se. 9. Τρία κάππα καίκιχα tres Cornelii in libris Sibyllinis. 10. Imperium Hadriano Imp. prædictum è libris Sibyllinis. 11. Oraculum Sibyllinum de Rege restituendo. 12. Oraculum de Rege ex Oriente prodituro. 13. Ecloga quarta Virgilii non respicit Oraculum Sibyllæ, sed Hesiodi fabulam de quatuor ætatibus, quod late ostensum. 14. Loca Sibyllinorum de variis ætatibus explicata. 15. Locus Juvenalis. 16. Oracula Sibyllina an concepta etiam versibus Jambicis, vel prosæ? Versus Oraculorum vitiosi. 17.

I.

Superest de scriptis Sibyllæ (unius five plurium) pro instituto nostro breviter agamus. Utrum ab aliis excerpta fuerint oracula ex ore Sibyllarum vaticinantium, an ab ipsis relata in literas, dubium videri possit, cum Varro apud Ser-

vium in 3. Æneidos Sibyllam scribere solitam testetur in foliis palmarum, quæ si primum cultri dorsetto levigentur scribendo aptissima esse adversus Melch. Guilandinum docet Josephus Scaliger de papyro p. 15. Chrysofotomus. Homil. de mulieribus & pulchritudine: *πρόση τῆς αὐτῆς καλέσασα δαίμονας καὶ τὰ πέταλα γράψασα καὶ τὰς ἐπιβυλαῖς ἐργασαμένη.* Virgilius III. Æneid. v. 443.

Insanam vatem adspicias quæ rupe sub ima

Fixa canit, foliisque notas & nomina mandat.

Juvenalis VIII. 126.

Credite me Vobis folium recitare Sibylla.

Virgilius iterum VI. 74.

———— *foliis tantum ne carmina manda;*

Ne turbata volent rapidis ludibria ventis.

Dixerat idem Lib. III. v. 445. seqv. carmina in foliis notata, à Sibylla etiam digeri in numerum atque antro seclusa relinqui, si vero vento impellente folia turbari contingat, Sibyllam nec revocare situs nec jungere carmina iterum posse.

II. Ab horum sententia recedunt illi, qui Sibyllam furentem oracula ore fudisse contendunt, quæ à tachygraphis utcumque exciperentur, à Sibylla ipsa, quod dictorum memoriam statim post impetum τῆς ἐπιπνοίας perderet, emendari, & si forte librarius aliquid omisisset suppleri non possent. Ita Hesychius Illustris, & in admonitione ad gentes p. 36. Justinus. Quibus præter Svidam accedit M. Antimachus in prolegomenis ad Sibyllina Lactantium laudans auctorem, etsi verba illa quæ affert apud Lactantium non leguntur. Sic Socrates de Vatibus apud Platonem in Apologia, verbis etiam à Justino laudatis: *λέγουσι μὲν πολλὰ καὶ καλὰ, ἴσασι δὲ ἑδὲν ὧν λέγουσι.* Montanus similiter teste auctore Synopsæos Prophetarum ab Hæschelio Græce & à Rittershusio Græce & Latine editæ, docebat τὰς προφητὰς κατεχομένους τῶν θεῶν μὴ εἶδέναι ἃ λέγουσι. Alii utroque modo usam Sibyllam sibi persuadent, quibus Servius in 3. Æneidos addit tertium per notas hieroglyphicas, vel per siglas. *Tribus modis futura prædicat, aut voce, aut scriptura, aut signis, id est quibusdam notis, ut in obelisco Roma videmus: vel ut alii dicunt, notis litterarum, ut per unam luctam significet aliquid.*

III. At enim Sibyllam ipsam non furore percitam effudisse, sed magno studio composuisse & scripsisse pleraque oracula sua, Cicero Lib. II. de divinatione præbavit ex eo, quod artem potius & diligentiam quam incitationem & motum testentur Acrostichides in Sibyllinis obvix.

Quod

Quod argumentum sicco pede tranſilit Petrus Petitus Lib. III. de Sibylla c. 12. & tantummodo furorem poëtis familiarem eſſe oſtendit, ſine quo nihil magni exſpectandum à poëta idem Petitus docuit ſingulari libello de furore Poëtico, quod à Cicerone nunquam fuit negatum. At enim Acroſtichides merito inſiciatus fuit opus eſſe furoris & incitationis, artis vero & diligentiz eſſe affirmavit. *Tum vero ea quæ ἀκροστιχίς* dicitur, cum deinceps ex primis verſus literis aliquid connectitur, ut in quibusdam Ennianiis quæ Ennius fecit, id certe magis eſt attentæ animi quam furentis. Atque in Sibylliniis, ex primo verſu cuiusque ſententia primis literis illius ſententiæ carmen omne pertexitur, Hoc ſcriptoris eſt, non furentis, adhibentis diligentiam, non inſani.*

IV. Ex his Acroſtichidibus Varro apud Dionyſium Halicarnaſſeum Lib. IV. p. 260. teſtatur verſus quosdam ſingulos inſititios & ſpurios convictos olim fuiſſe, ſi nempe primæ illorum verſuum literæ alienæ eſſent ab illa voce ſive ſententia quam exhibere debebat ἀκροστιχίς. Nam ſi tota conficta fuiſſet ab impoſtore quodam ἀκροστιχίς una cum verſibus illam referentibus, quæ quæſo revinci hæc impoſtura potuit per acroſtichides? Perperam autem ſi. Voſſius c. 4. de Sibylliniis oraculis, Eraſmus Schmiſius Orat. 2. de Sibylliniis p. 1501. Antonius Vandale de Oraculis p. 410. & alii ex hoc loco ſcripſere Varronem Acroſtichidas Sibyllinas teſte Dionyſio eſſe inſiciatum. En tibi verba Dionyſii: *Ἐν οἷς (χρησμοῖς) εὐρίσκειν ἀγνοῦσιν ἐμπροσθημένοι τοῖς Συβυλλείαις, ἐλθῶντων δὲ ταῖς καλεστέαις ἀκροστιχίσι.* Viciffim omnia Sibyllina ex meris conſtituiſſe acroſtichidibus neſcio an recte ex Cicerone & Dionyſio colligat Gallæus de Sibyllis p. 132. & ante eum Blondellus Lib. I. c. 12. Quin diſerte videtur certam partem Sibyllinorum Cicerone non univerſa Sibyllarum oracula denotare cum ait: *Tum vero ea quæ ἀκροστιχίς dicitur, &c.* Ac quotuſque eſt, qui neſcit multa proferri etiam ab Ethnicis ſcriptoribus oracula, in qua nullum acroſtichidis veſtigium.

V. Illam vero Acroſtichidem quæ Græcè occurrit apud Conſtantinum Orat. ad Sanctorum cœtum c. 18. & majorem partem ex neſcio cuius translatione *verſibus malè Latinis non ſtantibus* affertur ab Auguſtino Lib. XVIII. c. 23. de Civ. Dei, & in oratione ad Catechumenos contra Judæos Paganos & Arianos c. 16. & à Proſpero Lib. III. de promiſſionibus, Bedâ in calce T. 2. Opp. edit. Colon. jam Conſtantini temporibus à multis vocatam fuiſſe in dubium, ipſe teſtatur c. 19. *Ὑποπτεύουσι δὲ τινῶν τῆς ἡμετέρας θρησκείας ποιητικῆς μύθου ἢ ἀπειροῦ τὰ ἔπη ταῦτα πεποιημένα, νοθεύουσαι τὴν εὐαγγέλιον καὶ Συβυλλῆς θεσπίσματα εἶναι λέγουσαι.*

VI. Addit quidem Ciceronem jam illam legiſſe. & Latine

Z 2

verſam

* Acroſtichides ejuſmodi præter Sibyllam, Enniumque compoſuere multi alii veteres laudati Martio Mileſio Sarazanio ad S. Damafi Carmina VII & VIII. quibus addes è Chriſtianiis Poëtis latinis Commodianum, Optatianumque Porphyrium.

versam scriptis suis inferuisse. Sed mirabitur tam audacter hoc à Constantino affirmari, qui noverit nihil amplius apud Ciceronem exstare quam hæc verba: *Sibylla versus observamus, quos illa furvens fuisse dicitur. Quorum interpretes nuper falsa quædam hominum fama diciturum in Senatu putavit eum quem reverè regem habebamus, appellandum quosque esse regem, si fieri esse vellemus.* In his ubi de Rege à Sibylla memorato agit, non respicit ad secundum in acrostichide Constantini versum, ut putavit Eusebius:

Ἦξει δ' ἑρανόθεν βασιλεὺς —————

neque ad hunc Lib. III. Sibyllin. pag. 239. qui de Cyro accipiendus videtur:

Καὶ τότε δὴ θεὸς ἑρανόθεν πέμψει βασιλῆα

five ad istum p. 268.

Καὶ τοτ' ὅσα ἡλίιο * θεὸς πέμψει βασιλῆα.

Neque ad alium, quem notat If. Vossius p. 230. de Sibyllinis oraculis ex libro II. p. 219.

Ἦξει δ' ἀγνὸς ἀναξ πάσης γῆς σὺν ἡγερα κρηήσων.

VII. Sed ut recte Casaubonus ad Baron. p. 83. ad illud oraculum, quo ut est apud Dionem Lib. XLIV. p. 247. Sibylla Parthos in quos bellum tum parabatur, nisi à Rege vinci posse negaverat. Svetonius in Julio Cæs. c. 79. *Proximo autem Senatu L. Cottam Quindecimvirum sententiam diciturum, ut quoniam libris fatalibus contineretur, Parthos nisi à Rege non posse vinci, Cæsar rex appellaretur.* Hoc ægre ferens Cicero, cum antistitibus, inquit, *agamus, ut quidvis potius ex illis libris quam regem profertur, quem Roma posthac nec Dii nec homines esse patientur.* Acrostichis illa de qua apud Ciceronem sermo est, non videtur continuisse nomen Julii Cæsaris, ut suspicatur Valesius p. 266. ad Eusebium, ita enim Cicero non potuisset addere: *hoc si est in libris, in quem hominem & in quod tempus est? callide enim qui illa composuit perfecit, ut quocumque accidisset prædictum videretur, hominum & temporum definitione sublata.* Ex quibus verbis recte etiam colligit Joh. Smetius Antiquitatt. Neomagenf. p. 36. Constantinianam Acrostichidem Ciceroni visam haud fuisse. Sed potius videtur his verbis: ΤΟΥΣ ΠΑΡΘΟΥΣ ΕΙ ΜΗ ΒΑΣΙΑΕΥΣ ΟΥΚ ΑΝ ΝΙΚΗΣΕΙ, Vel aliis ejus sententiæ expressa fuisse, quam Dio sic exposuit: *μή ποτ' ἂν τῆς πάσης ἀλώσεως πλὴν ὑπὸ βασιλείως ἀλώσῃ, Plutarchus in Cæsare, sic p. 73. ὡς ἀλώσιμα τὰ πάσθων Φαίνοισι Ῥωμαίοις σὺν βασιλεὺς στρατευομένοις ἐπ' αὐτῆς, ἄλλως ἄφυκτα ὄντα.* Quod vero Blondellus p. 55. Acrostichin Constantinianam ideo suppositionis arguit, quod primus illius versus non complectatur primas literas reliquorum, hau valde moror, nam *primus versus* apud Ciceronem potest exponi de *σίχη*, non de

* i. e. ab Oriente. Vide Lemonii notas ad Varia Sacra p. 632.

de versu numeris adstricto, & ex Constantino non absurde colligas acrostichidi illi, versus primi instar inscripta fuisse verba, quæ deinde primis versuum literis redduntur: *Ἰησῦς Χριστὸς Θεὸς υἱὸς πατρὸς εὐαγερός.*

VIII. Cæterum miror If. Vossium cap. 4. pro Sibyllino oraculo venditare quod apud Svetonium legitur de natura Regem populo Romano parturiente. Nam Svetonii verba hæc sunt in Augusto c. 94. *Αὐτοῦ ἐστὶν Ἰούλιος Μάρκετος ἀντὶ πάντων ὡς γέννηται πρόδικιον Ῥώμης ἐπισημασμένον, ὃν ἀναγγέλλεται, ὡς γέννηται τὴν φύσιν τοῦ Ἰουλοῦ.* Nihil hic de Sibylla, nihil de oraculo, sed de prodigio publicè facto, Octavii nascituri imperium portendente, quod & aliis omnibus prænotatum refert Dio sub initium libri XLV.

IX. Alio quoque pertinet quod Cornelius Lentulus ex fati sive libris Sibyllinis sibi pervaserat *regnum Roma tribus Cornelii portendi*, ut narrat Sallustius in Catilinar. Cicero Orat. 3. in Catilin. p. 692. edit. Grævii & 696. & Appianus Lib. II. de bellis civil. f. 430. Falliturque iterum vir doctus, cum ex eo quod Cicero aruspicum responsa simul memorat, colligit ab his Corneliorum nomen definitum, non à Sibyllinis, in his vero tantum fuisse, si quando Ægyptus Romanis pareret, tum adventurum magnum regem (Julium Cæsarem) hinc tres fore (triumviros Augustum, Lepidum, Antonium) qui Romanam affligerent & perderent Rempublicam. Lib. II. Sibyllin. extrem. p. 219.

Τρεῖς Ῥώμην οὐκ ἐκείνη μοίρη καὶ ἀδελήσονται.

Verum enim vero Lentulum in Corneliorum nomine libris Sibyllinis sive fictis potius & quasi Sibyllini essent jactatis versibus definito, præcipuam spem posuisse, præter Sallustium diserte testatur Plutarchus in Cicero f. 869. Innuat Florus, à quo Lib. IV. c. 1. Lentulus destinatum familiaræ suæ Sibyllinis versibus regnum sibi vaticinatus fuisse dicitur. Itaque ex haruspicum responsis videtur hoc tantum hausisse Lentulus, quod addit Sallustius: *Præterea ab in:enso Capitolio illum esse vigesimum annum, quem sæpe ex prodigiis haruspicum respondissent bellò civili cruentum fore.* Alia *μαντεῖα* post Syllæ statim mortem sparsa memorat Plutarchus in Pompejo p. 626.

X. Alium quoque Sibyllinorum locum respicit Augustinus sive quisquis auctor libri de Grammatica p. 239. inde est illud: *τρία καπῶα κακῶα, i. e. tria Capta pessima, de Cornelio Sylla, de Cornelio Cinna, de Cornelio Lentulo, hi enim per tres literas designati sunt in libris Sibyllinis.*

XI. Sic nonnullis traditum fuit sortem Imperii ex Sibyllinis versibus Hadriano provenisse, ut auctor Spartianus in Hadriano, ad quem locum notarunt viri docti versus qui de Adriano hodieque legitur in Sibyllinis Lib. V. p. 304.

XII. Ab his omnibus longe diversum fuit oraculum, de quo idem Cicero Lib. I. Epist. 7. ad P. Lentulum ubi agit de Ptolemæo Auleta in regnum restituendo: *Et sine multitudine reducatur quemadmodum homines religiosi Sibylla placere dixerunt.* Quo in loco homines religiosi non sunt, ut vult vir doctus, Alexandrini sacerdotes, hos enim à victoribus non rogatos verisimile est, sed quindecim viri inspiciendis Sibyllinis Romæ constituti. Hoc non obscure docet, & Oraculi ipsius sententiam his verbis refert Dio Lib. XXXIX. p. 98. *ἀν ὁ τῆς Αἰγυπτίας βασιλεὺς βοήθειας τινὸς δούλου ἔλαθῃ, τὴν μὲν Φιλίαν οἱ μὴ ἀπαρησασθε, μὴ μᾶτοί κ' ἢ πλείθη τοι ἐπιπυρήσετε, εἰ δὲ μὴ, κ' πόνος κ' κινδύνης ἔξετε.* Lucanus Lib. VIII. v. 824.

Haud equidem immerito Cumææ carmine vatis

Cantum, ne Nili Pelusia tangeres ora

Hesperius miles, ripasque astate tumentes.

XIII. Aliud iterum oraculum fuit, cujus meminit Tacitus Lib. V. histor. c. 13. *Pluribus persuaso inerat, antiquis * Sacerdotum literis contineri, eo ipso tempore fore, ut valeret oriens, profectique Judæarum potirentur.* Svetonius in Vespasiano c. 4. *Percrebuerat oriente toto vetus et constans opinio, esse in fatiis, ut eo tempore Judæa profecti rerum potirentur. Id de Imperatore Romano quantum eventu postea paruit predictum, Judæi ad se trabentes, rebellaverunt.* Hegesippus Lib. V. de excidio Hierosol. c. 44. *Inter quæ illud præcellentissimum, quod in literis æque vctustis quas sacras vocabant manebat impressum, quod secundum illud tempus futurus esset vir qui de regione eorum (Judæorum) imperium assumeret in orbem terrarum.* (Apud Josephum Lib. VII. de bello Jud. c. 21. p. 961. *χρησμός ἀμφίβολος ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐρημῶν γραμμασιν, ὡς κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἀπὸ τῆς χώρας αὐτῶν ἀρξέει τῆς οἰκουμενῆς.*) *Quæ res eos in tanto furore posuit, ut sibi non solum libertatem sed etiam regnum pollicerentur.* Id alii (Svetonius v. g. & Josephus) ad Vespasianum referendum putarunt, prudentiores ad Dominum Jesum (confer Casaubonum ad Sveton. & Wagenfeilium tel. ign. Satanæ p. 30. sqv.) qui eorum in terris secundum carnem genitus ex Maria, regnum suum per universa terrarum spatia diffudit.

XIV. Hæc de oraculis Regem quomodocumque vel promittentibus vel spectantibus, quæ multum inter se diversa parum accurate confundunt viri eruditi, non minus ac de Ecloga quarta Virgilio mira quædam & aliena commentantur, cum simplicissima sit altera Probi expositio non ad Sibyllam sed ad Hesiodum referentis carmen Cumæum, ut Virgilius, nihil aliud dicere voluerit, quam nato Pollionis filio ** Saturnium sæculum

ad

* Ex his verbis perspicuum videtur, respici non carmen Sibyllinum sed dictum Propheticum, & quidem non Michæ V. ut putabat Casaubonus, nulla enim ibi temporis nota occurrit, sed potius Gen XLIX. de Shilo post sublatum Judæis sceptram venturo.

** Asinio Gallo, à quo Asconius Pedianus teste Servio audivisse se retulit eclogam hanc Virgilio in

ab Hesiodo descriptum orbi iterum promitti. *Ultima ætas* idem est ac si dixisset *prima & antiquissima*, ut cum dicimus *ab ultima* * *origine rem repetere*, & *altum mare* id est *profundum*. Aut certe *venit*, id est *fuit jam ac prateriit*, ætas nempe postrema ferrea. Hanc expositionem plane confirmat quod sequitur *Magnus ab integro sæclorum nascitur ordo*, i. e. nova series ætatum aureæ, argenteæ, æneæ & ferreæ sese excipientium denuo incipit. Magnus id est faustus & auspiciatissimus. Sic paulo post *magni menses* i. e. læti, pulchri & auspicati, perinde ut Hebræis *magnus dies* pro festo, quod imitati Christiani dixerunt & *hebdomadem magnam*. Etiam Lib. II. Sibyllinor. p. 195. occurrit *μέγας αἰών*. Sed fallitur qui claram illam ex Evangeliiis iudicii extremi descriptionem Virgilio inspectam existimat, & Turnebus eundem locum longe aliter constituit, in hanc nempe sententiam, pro *αἰών* scribendo *ἀγών*:

Καὶ τότε ὃ μέγας αὐθις ἀγὼν ἑσπελαστικός ἔσται.

Ut alludatur ad Iselastica certamina, quorum victoribus fas erat triumphantium ritu per mœnia in urbem *ἑσπελαστικῶς*. Vide Gallæi diff. de Sibyllis p. 481. seqv. Mox in verbis Poëtæ *jam rediit & virgo* intelligitur Atræa sive Iustitia, quæ *aurea virgo* Pedoni Albinovano dicitur Elegiâ in Mæcenatem, Hesiodo quoque & Arato *παρθένος*, quæ in deteriore sæculo ** cœlum petierat. sed jam iterum in terras reversa à Virgilio fingitur: Sic Ammianus Marcellinus Lib. XXII. c. 10. *Æstimatur per hac vetus illo iustitia quam offensam vitiiis hominum Aratus extollit in cœlum, imperante eo reversa ad terras*. Confer Eratosthenis Catasterismos c. IX. & Lactantium Lib. V. c. 5. In eo quod sequitur apud Virgilium: *redeunt Saturnia regna*, quid clarius quam respici ad Hesiodi homines aurei sæculi *οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνῳ ἦσαν ὁ τὸ ἄρᾶν ἔμβασιλευν*. Cornelius Severus in Ætna:

Aurea securi quis nescit sæcula regis?

Jam nova progenies i. e. novi ac meliores homines aureum sæculum victurini. Pari sensu Cicero in Arateis *ferream prolem* pro hominibus ætatis ferreæ

in ipsius fuisse honorem compositam. Scripta autem est Anno U. C. 713. cum C. Asinius Pollio consul esset designatus.

*Te ipse adeo, decus hoc tibi, Te Consule INIBIT,
Pollio, & INCIPIENT magni procedere menses
Te duce & c.*

Ex his ipsis, ni fallor, apparet à Virgilii sententia alienam esse, utcumque doctam & ingeniosam Viri egregii conjecturam, qui in Memoriis Trivultinis A. 1763. p. 8. sq. edit. Amst. Poëtam existimat hanc Eclogam composuisse in honorem Drusi, Tiberii F.

* Sic *ultima certamina* pro antiquissimis dixit Cornelius Severus in Ætna v. 17. ubi vide notas Theodori Gorallii, sive qui sub nomine illo latet Johannes Clerici, Viri Clariss.

** Cicero in Arateis:

Deseruis propere terras iustissima Virgo,

rex & Horatius *progeniem vitiosiore* dixit pro posteris. Falluntur qui de uno homine & de novo rege nascituro hic agi existimant, ajuntque Poëtam in animo habuisse hæc Sibyllina:

Καὶ τότε ἀπ' ἡλίου θεὸς πέμψει βασιλῆα
ὃς πᾶσαν γαῖαν παύσει πολέμοιο κακίῳ.

Quos versus nunquam probari poterit à Virgilio lectos fuisse. Quod sequitur: *calo dimittitur alto*, divinam novæ progeniei originem indicat perinde ut Hesiodus à Diis tanquam auctoribus repetit *χρυσέων γένεσσι μαρσιόπων ἀθρόπων*. Mox ait:

— — — — — *Quo ferrea primum
Desinet ac toto surget gens aurea mundo.*

Ex quibus verbis patet non decem ætates ex carmine Sibyllino agnovisse Virgilium, ut putat vir doctus: sed cum Hesiodo quatuor: *auream, argenteam, æneam, ferream*. Sic ordine sæculorum ab integro iterum nascente ferream aurea excipit. Aufonius Epist. 16. de Probo:

*Generi hic superstes aureo
Satorque proles aurea
Convincit Afræum senem*

Quot sæculum omne ferreum est.

Similiter Porphyrio Optatiano prædicanti felicitatem temporum Constantiniani Aug. Imperator est *Aurea perpetua restaurans secula mundo*. Sic *aureum sæculum* in numo Hadriani de quo Trifstanus T. 1. p. 475. & Andreas Morellus specim. p. 65. Dio de Commodo Imp. libro LXXII. p. 824. *τῆν αἰῶνα τὸν ἐπ' αὐτῷ χρυσῆν τε ὀνομάζειν εἶναι, καὶ ἐς τὰ γράμματα πάντα ὁμοίως ἐγγράφειν εἰρηφίδη*.

XV. Neque usquam in Sibyllinis mentionem factam decem ætatum illo sensu, nedum Hesiodum (ut Erasmo Schmidio in mentem venit) à Sibylla, quæ de ætatibus diversis scripsit, mutuatum probare poterunt viri eruditissimi. Nam quod apud Phlegontem in longævis p. 120. Sibylla ait se *δέκα γενεάς καὶ ἀνδρώπας γεγονέναι*, aliò longe spectat, nempe ut ostendat se vixisse inter homines, annos prope mille, quemadmodum Phlegon exponit, ita ut singulæ γενεαὶ complectantur annorum *ἑκατοστιάδα*. Confer Salmasium ad Solin. p. 77. edit. Paris. Vel ut non mille quidem, valde longum tamen & plurimorum annorum senium attigisse se doceat. Sane centum anni potuerunt dici à Sibylla, decem γενεαί, quemadmodum in Epistola Apocrypha Jer. v. 3. *ὡς γενεῶν ἐπτα* ab Olympiodoro recte exponitur usq; *ad annos septuaginta* (in Sibyllinis Lib. III. p. 239. *ἐπτα χρόνων δεκάδες*) ut γενεαί sit tempus decem annorum, quo sensu occurrit etiam apud Diogenem

Laër-

Laërtium Lib. VIII. Sect. 45. Frustra sane Phlegon ut probet Sibyllæ γενεάν esse tempus centum annorum provocat ad oraculum ejus quod exhibet etiam Zosimus Lib. II. c. 6. & Politianus elegantibus versibus latinis reddidit cap. 58. Miscell. Quis enim non videt aliud esse * γενεάν, vocem si ulla alia ambigua significationis, ut multis exemplis ostendi libro & capite tertio sacrarum Observationum, aliud vero μήκιον χρόνον ζωῆς ἀνθρώποις. Non alio sensu accipe quod Lib. II. Sibyllin. sub initium legas δὴ τότε ἤδη γενεὴ δεκάτη μετὰ ταῦτα φανέται, innuit enim à Christo nato tot intercessuras generationes ad diem extremum, ut libro octavo p. 379. ἀλλ' ὅταν ἡ δεκάτη γενεὴ δέμον αἰδῶ εἶσω. sic libro quarto p. 227. ait sibi à Deo exposita, quæcunqve debeant

Ἐκ πρώτης γενεῆς ἄχρις ἐνδεκάτης ἀφικέσθαι.

p. 228. Assyrios futuros

Ἐξ γενεᾶς κόσμου Διακρατέοντας ἐν ἀρχῇ.

Medis γενεᾶς δύο μάλα Persis γενεάν μίαν. Decima γενεὰ Persas servile jugum subituros. Unde suspicor eadem pagina pro ἀλλὰ τὰ μὲν δεκάτη γενεὴ μάλα πάντα τελεῖται legendum ἀλλὰ τὰ δ' ἐνδεκάτη, aut certe in priore versu pro ἄχρις ἐνδεκάτης scribendum ἀν' δεκάτης. Similiter libro III. p. 224. quo δεκάτην γενεὴν μερόπων ἀνθρώπων memorari video, innuitur in decimam generationem à diluvio dispersionem Babylonicam incidere. Confer Lactantium Lib. I. c. 14. & Cosmam Indoplevsten lib. 2. p. 135. & lib. 5. p. 215. Apud Tertullianum similiter Lib. II. contra nationes c. 12. occurrit hoc Sibyllinum: *Decimā genitura hominum ex quo cataclysmus prioribus occidit, pernavit Saturnus & Titan & Jansetus, Terra & cæli fortissimi filii.* Vtissim scriptor vetus recognitionum quæ ambulant sub nomine Clementis Romani Lib. I. 29. diluvium incidisse ait in decimam generationem, ab orbe condito nempe. Quæ omnia nihil habent commune cum ætatibus de quibus ex Hesiodo, Cumano vate, Virgilius, & Hesiodum imitatus Pseudo Sibyllinorum scriptor Lib. I. p. 164. 1q. quatuor ante diluvium memorans ætates sive γένη hominum tum quintam pessimam quæ in diluvio perierit p. 168. seq. sextam denique, novam post diluvium quam χρυσείην πρώτην vocat p. 183. Lib. II. p. 211. ait septem sæcula hominibus data spacium ad recipiscendum:

Ἐπὶ γὰρ αἰώνων μέλαροίας ἡματ' ἔδωκεν

quod exstat & Lib. VIII. p. 391. Neque vero audiendus Servius qui de Sibyllinis parum accurate scripsit, nec quicquam nisi commenta inania affert, cum ait *Sibyllam secula per metalla divisisse, dixisse etiam quis quo se-*

A a

culo

* De sensu vocabuli γενεὰ quo successionem Principum in imperio se excipientium denotat, vide Clariss. Dodvellum diss. ad Dionys. Halicarnass. T. 2. p. 323. seq. & de ætate Pythagoræ p. 170. seq.

culo imperaret, & solem five Apollinem ultimum id est decimum voluisse. His enim verbis non plus fidei tribuendum videtur, quam fabulæ quæ legitur ad calcem T. 2. Opp. Bedæ Venerabilis, de somnio centum Romæ Senatorum, qui omnes una nocte videre sibi visi sunt novem in cælo soles, quos rogata Sibylla de totidem generationibus interpretata est, in quartaventurum affirmans Christum; in nona post varios Reges, quorum primas literas indicat, Antichristum.

XVI. Quod porro vir doctus Hæacus Vossius nullum dubium esse ait, Juvenalem, ubi nonæ ætatis meminit, Cumanam secutum esse vatem five Sibyllam, aliter forte videbitur ei qui verba ipsa Satyrici attentius consideraverit. Ita vero ille Sat. XIII. v. 28.

*Nona ætas agitur, pejoraque sæcula ferri
Temporibus, quoniam sceleri non invenit ipsa
Nomen, & à nullo posuit natura metallo.*

Jam olim Hesiodus cum quatuor memorasset ætates, conquestus fuerat in deteriore illis omnibus quinta* cui nec ipse nomen imponit, se miserum vivere *Æg.* v. 174.

*Μηκέτ' ἐπιτέ' ὄφειλον ἐγὼ πάμπλοισι μετέιναι
Ἄνδράσιν, ἀλλ' ἤ πρόθεο θανάην ἢ ἐπέτα γενέσθαι.*

Hoc imitatus Juvenalis est; sed ita ut conceptionem Hesiodi auget, nonamque diceret ætatem pro quinta, ostensurus tempora in quibus viveret longe adhuc magis corrupta ac perdita esse, adeo quidem ut licet non quatuor tantum sed pro numero septem ut vulgo numerantur metallorum tot etiam fingerentur ætates, tamen nulli earum congruerent, ac ne proximo quidem intervallo distarent à deterrima etiam & infima ex illis septem, sed adhuc corruptiora pro nona ætate habenda essent. Etiam in hoc fugit ratio virum doctum, quod decimam five ultimam *γινάσκω* mente Sibyllæ optimam fingit, nam si audias ea quæ supersunt Sibyllinæ Lib. II. p. 199.

*Ἰσταίης γενεῆς φῶτες κακοεργεῖες, αἰνοί,
Νηπιοί.*

Quod etiam observandum adversus ea quæ Clarissimus Beveregius disputat in codice canonum Ecclesiæ primitivæ cap. 14. §. 9. p. 63. ubi ea quæ de ultimo sæculo in Sibyllinis dicuntur, eadem esse ait cum iis quæ de ultimâ ætate Virgilius affirmat. Reliqua apud Poëtam perspicua sunt!

Τετάρτη

* Olaus Rudbeckius in parte 3. Atlanticae sex ætates persequitur quas proximas à diluvio numerat, auream, argenteam, saccam, æream aut vero staxineam, Heroicam, & ferream.

enim *Tegea dicitur, dicitur hic ad, ut confite: in his*
exōτος Pollis, & incipiens: magis p̄cedere: utroque:
 ait enim hisce verbis iam fore ut confite es, O Pollis, decus hoc tibi
 assum istud felicissimam atqve aureum incipiat. *In his rebus* Servio ex-
 ponitur *exordium capis*, diciturqve eodem modo quo Germanicus totū in-
 gen. Dicitur autem per ellipsin, *inibus*, cursum nempe. *Magni mensis*
 non sunt mensis anni magni, qui huc non magis spectat quam Julius &
 Augustus: sed mensis fausti * & auspicati, quibus auream statem in-
 choandam & feliciter continuandam ominatur. Versu proximo *tum jam*
regnat Apollo, ad Consulis cui adlatur *Asinii Pollionis* nomen alludit Poeta,
 eumqve ostendit velut solem sive Deum aliquem faustissima quzqve &
 partui & ztati pollietri.

XVII. Nolo in presenti plura ad illustrandam Virgilio Eclogam
 adijungere, ut revertar ad Sibyllas, quarum oracula omnes sciant versibus
 Græcis Hexametris concepta fuisse. Etymologici magis auctor tamen
 hunc Jambicum versum Sibyllæ excidisse testatur in *Acq̄. Acq̄. & p̄cipue*
ἔστιν ἡ ἑβραϊστικὴ πρόλας. Equidem alia oracula non modo Hexametris
 versibus sed Jambicis quoqve & Prosaica sermone edita fuisse variis ex-
 emplis constat, & notavit Scholiastes Aristophanis ad nubes l. 67. & ante
 eum Plutarchus in libro *ὅτι ἔμει χροὸν ἑμμετρετὴν ἡ Ἰουδαία.* Cicero 2,
de divinac. Præterea Pythæ temporibus jam Apollo versus faceret & Sibyllæ. Idem
 Plutarchus, & Strabo Lib. IX. p. 419. testantur oracula Pythæ profaria à
 Poëtis ad hoc constitutis excepta & in versus redacta fuisse. Talis Poëta
 fuit *Ἰορβὸν Ὀμοσίου*, Pausaniz in Atticis p. 84. memoratus, qui oracula versu-
 bus Hexametris exposuit. Versus malos oraculorum, hypermetros, de-
 fectivos, & in metri leges peccantes ridet Lucianus in Jove Tragædo, &
 apud eundem Plutarchum Diogenianus. De cætero Sibyllam Svidas
 auctor est scripsisse non modo *χρονὸς δι' ἐκῶν* sed & *μείλη*, & *ὅτι παλ-
 μῶν.* ** Præstantissimus vir Guilimus Caveus in parte 2. historiz litera-
 riz scriptorum Ecclesiasticorum p. 17. putat quæri posse an vaticinia sua
 carmine semper tradiderint Sibyllæ, cum Josephus Lib. I. Antiq. cap. 5.
 p. 12. cujus verba repetit Eusebius Lib. IX. c. 15. præparat. & Hieronymus
 de locis Hebr. voce *Babel*, Sibyllam inducat prosâ vaticinantem de turri
 Babylonica, non Sibyllæ ipsius libris usus, sed ex Alexandro Polyhistoro
 istud mutuatus, ut ex Cyrillo Alex. Lib. I. in Julian. p. 9. colligo, nisi me-
 moria lapsus Cyrillus Alexandrum pro Josepho laudavit, quz sententia est
 Cotelerii ad Hermæ pastorem p. 78. Verum non Josepho tantum & Ale-

A a 2

xandro

* Confer Martini de Roa singularia Sacre Scripturæ lib. 1. c. 16. & parte 2. lib. IV. c. 5. ubi ob-
 servat *dies parvos* è contrarij poni pro miseris & infelicibus.

** Vide quæ supra c. XV. num. 4.

xandro sed & aliis scriptoribus solenne est profario sermone brevius complecti, quæ pluribus versibus in Sibyllinis vel aliis oraculis ac Poëtis scripta repererant. Sane versus Sibyllinos ejusdem argumenti cum oraculo quod Josephus refert, producit Theophilus Lib. II. ad Avtolycum fol. 107. & allegavit ipse Caveus ex Libr. III. Sibyllin. p. 223. seq. Neque verisimile mihi videtur, quod H. Dodwello V. C. p. 315. prælectionum Cambdenianarum persuasum esse video, versus illos Sibyllinos è Josepho fuisse effictos.

CAPUT XXXI.

De libris Sibyllinis eorumque usu apud Romanos. Libri à Sibylla Tarquinio oblatis.

1. Eorum in Capitolio asservatio. 2. Cause ob quas libri Sibyllini consultentur. 3. Consulendi modus & potestas, & quod auctoritate Senatus aut Imperatorum Sibyllina vel vera publicarentur, vel falsi rumores de iis spargentur. 4. Duumviri, & postea Decemviri inspiciendæ Sibyllinæ. 5. Post Tarquinianos Libros Sibyllinos Sylla tempore cum Capitolio combustos, alia Sibyllina Erythriæ & undecunqve arcessita. 6. Quindecimviri Sacrorum. 7. Sibyllina ab Augusto Imp. selecta & in templo Apollinis asservata, reliquis flamma data. 8. Etiam hæc uni alterique templi incendio erepta denique conflagraverunt sub Honorio Imp. 9. Alia quedam recentiora omacula, pro Sibyllinis jactata, præcipue in Oriente. 10. Augusti & Tiberii Imp. in describendis veris & non supponendis falsis Sibyllinis cura. Oraculum Sibyllinum à Nerone rejectum. 11. Varia falsa Sibyllina jactata apud Romanos. 12. Christianis idem ab Ethnicis exprobratum. Sibyllista. σιβυλλιστῶν, σιβυλλιστῆς. 13.

I.

Quamvis jam tum Æneas * Sibyllam consultoisse fertur, Vaticiniorum tamen Sibyllinorum in libros relatorum nulla mentio ante tempora Tarquinii Superbi, postremi Romanorum Regis, cui Dionysius Halicarnassæus Lib. IV. pag. 259. Gellius Lib. I. cap. 19. Plinius, Solinus, & Isaacus Tzetzes ad Lycophron. v. 1279. sive Tarquinii Prisci, cui Varro apud Lactantium Lib. I. cap. 6 Isidorus Lib. VIII. Orig. cap. 8. Svidas, & in prolegomenis ad Sibyllina Marcus Antimachus, *libros novem* (ita Varro, Dionysius

* Vide Aurelium Victorem de origine gentis Rom. cap. 10.

Syllus, Ocellus, Iudocus, Servius ad 6. *Aeneidos* (p. Svidam) five *Orat.*
 (ut Plinius Lib. XIII. c. 17. & ex eo Solinus cap. 8.) ab una hospite &
 incognita (non ipsa Sibylla, vide Salmaf. ad Solin. p. 76. Petr. Postum. Lib. III.
 c. 4.) venales oblatos fuisse ferunt, cumque magnam pretiam (trecento-
 rum, ut nota Lactantius & Servius, Philipporum) posceret, ridens
 immensam nimiam esse; duas tertias librorum partes exuisse, & per
 parte superflua non tantum centum Philippods, ut tradit Antimachus,
 sed integram partem desideraverat pecuniae summam iterato perisse
 & tulisse. *Furduinus* ad Plin. Lib. XIII. p. 85. & *Digestis* Lib. I. tit. 2. de
 orig. juris §. 2. post *Cicacium* observat quod Tarquinus Priscus quoque
 Superbi cognomine venerit: sed perspicuum est Dionysium Halicar-
 nassensem saltem non agere de Tarquinio Prisco, de quo pridem dice-
 re desierat, sed de altero Tarquinio. Eundem scriptorum dissentium
 circa fundamenta Capitolii five sub Prisco five sub Tarquinio Superbo
 facta observat *Iustus Rycovius* Lib. de Capitolio cap. IX. Sed libros Si-
 byllinos Tarquinio Superbo potius oblatos quam Prisco crediderim, &
 novem potius quam ternos, quia major est scriptorum prioris senten-
 tiae auctoritas, & Plinius tres videtur libros dixisse veluti tres librorum
 triades. *Apud Svidam* pro *ταλαις* legendam, vel pro *τρία*
βιβλία legendam, *Kristianum* esse, hoc est pro *τρία* *βιβλία* *τρία*
βιβλία exponendum, *duos librorum terniones*, five duas partes tertias. De
 numero librorum Tarquinio traditorum ambiguus haeret etiam *Tzetzes*
 ad *Lycophronem* p. 139.

II. Libri isti *faules* five Sibyllini diligentissime servati sunt &
 arctissime custoditi a Romanis, inclusi arcae lapideae, & sub templo
 Jovis Capitolini in delubro Junonis, in cella quadam subterraneâ recon-
 diti, ut testatur *Dionysius* Lib. IV. p. 260. diserte mentionem faciens
Λαδωνος λαδωνα, ut praeter rem utique *Alexandrum Alexandrium* eo no-
 mine reprehendat *Tiraquellus* ad Lib. III. genialium dierum c. 16. Linteis
 textis scriptos ex *Symmachi* Lib. IV. Epist. 74. & *Claudiani* de bello Ge-
 tico observavit *Demetrius* ad *Rosinum* p. 498.

III. Consulti subinde sunt, jubentibus maxime Pontificibus, in
 rebus arduis, si in magno periculo Resp. versaretur, ** si gravis aliquis
 motus extitisset, si bellum suscipiendum, si pestilentia ingruisset, si
 terrae motus contigisset, si magna clades accepta, si magnum incen-
 dium vastasset urbem, si quid in sacris non rite factum esset, maxime

* Similis narratio apud Svidam in *βυβλ.*

** Ut *Annibale* Italiam devastante; *Adi Victoris* de *Viris Illustribus* c. 46. *Plutarchum* *Fa-*
bio Max. f. 176. Similiter *Gallis* ingruentibus. *Plutarch.* *Marcello* f. 199.

si portenta ac prodigia * nunciata essent, & monstra animos hominum attonita reddidissent, si caritate laboraretur annonæ: ex illis enim intelligere se non dubitabant, quo pacto possent Numina læsa placare, & rem feliciter gerere, ut multis exemplis è Livio, Dionysio, Plutarcho, Dione & aliis scriptoribus ostendit Erasmus Schmidius Orat. 2. de Sibyllinis p. 1498. seq. Gallæus de Sibyllis p. 271. seq. 279. seq. videndus etiam Salmasius ad Vopisci Aureliani cap. 19. & 20. qui tamen nimis videtur causas inspiciendorum Sibyllinorum in arctum constringere, eo quod Livius libro XXII. affirmet inspectionem illorum *non ferme decretam nisi cum tetra essent prodigia nunciata*. Nam licet Varro quoque de re rustica libro & capite primo ad Sibyllæ libros redire solitos Romanos affirmat, cum desiderarent *quid faciendum sit illis ex aliquo portento*, alias tamen quoque causas adeundorum Sibyllinorum notant Livius ipse, Dionysius & alii.

IV, Cæterum consulti sunt libri Sibyllini supplici veneratione & *velatis manibus* ut in vopisci Aureliano legendum docuit idem Salmasius p. 461, Neque vero adire illa licebat, nisi ex decreto Senatus viris ad hoc constitutis. Nam citra illud nefas erat ullos è Sibyllinis libris versus prodere. Dio lib. XXXIX. p. 98. *ὃ γὰρ ἔξῃν εἰδὲν τῶν Σιβυλλείων, εἰ μὴ ἡ βελὴ ψηφίσασθαι, ἐς τὸ πλεῖστον ἐξαγγέλλεσθαι*. Hinc Sibyllinum carmen Tertullianus *senatorium versum* vocat Lib. II. contra Nationes, cap. 12. Sub Cæsaribus quoque uti Cæsaris jussu sic (ad speciem saltim) Senatus consensu opus fuisse docet Tacitus Lib. VI. Annal. & idem Vopiscus in Aureliano. Neque vero in populum efferebantur ipsi versus Græci sive concepta verba oraculi, sed tantum sensus sive *νῦς τῶν ἐπαῶν*, verbis latinis, ut idem Dio testatur. Ex eodem loco apparet oraculum à quindecimviris Senatui communicatum, quandoque ejus judicio suppressum fuisse, si id populo ut vulgaretur è re sua esse haud putarent. Itaque Cato merito vergebatur ne oraculum de Ptolemaeo Aulete copiis haud juvando à senatu supprimeretur, quamprimum illi hoc innotuisset. Perperam interpres Dionis verba p. 98. D. *ἐπειδὴ γὰρ ταχιστα ὁ νῦς τῶν ἐπαῶν διαφραδαίθη ὡσπερ εἰώθε γίνεται, εἴησε μὴ συγκραθεῖν, ut primum sententia oraculi, quod fieri assolet, vulgo innotuit, veritus Cato ne id supprimeretur, sacerdotes ad plebem produxit &c.* Rectius sane ut primum sententia oraculi in senatu increbuit. Nam si vulgo, cujus nulla in Græcis verbis mentio, jam innotuisset, quomodo supprimi poterat, & quid attinebat ad plebem producere sacerdotes. Neque hoc fieri solebat, ut vulgo prius nisi per antistites sacrorum promulgaretur, etsi quandoque etiam falsos rumores de oraculis

* Tale illud de arbore ante Pompeji bellum civile subsidente in agro Cumano. Plin. XVII. 25.

oraculis per illos vulgandis in vulgus sparsos observat idem Dio Lib. XLIV. p. 247.

VI. Constituti fuere ad inspicienda & vulganda Sibyllæ oracula à Tarquinio primum ex nobilibus non *Quingueviri* ut Tho. Hyde affirmat pag. 287. de relig. vett. Persarum, sed *Duumviri sacris faciendis*, ut vocantur Livio Lib. V. cap. 13. (& aliis in locis) additque totidem *ministri sacrorum*, ut idem Dionysius auctor est Lib. IV. p. 260. narrans alterum ex primis Duumviris M. Attilium visum non bona fide rem gerere, & per unum è ministris delatum parricidii, à Tarquinio iustum culeo bubulo insui & projici in mare. Nimirum Attilius iste (sive ut à Minutio, Arnobio & Tzetza nominatur Aquilius) librum Sibyllæ, secreta civilium sacrorum continentem custodiz suæ commissum, corruptus, Sabino euidam viro, cui Petronio nomen, describendum dederat. Vide Valerianum Max. libro & capite primo, in cujus codicibus vitiose *M. Tullium* pro *M. Attilio* extare video. Post expulsos Reges Senatus populusque Romanus hoc munus librorum Sibyllinarum inspiciendorum non statim dedit *decemviris sacrorum* qui ex solis Patribus sive nobilibus legerentur, ut visam Erasmo Schmidio Orat. 2. de Sibyllis p. 1498. sed per duumviros adhuc administrari curavit, donec A. U. C. 385. lege à C. Licinio & L. Sextio tribunis plebis lata, *Decemviri sacrorum*, quini nempe ex patribus, reliqui totidem ex plebejis creari juberentur, teste Livio Lib. VI. c. 47. Verba Livii clarissima sunt: *Hujus generis orationes ubi accipi videntur, novam rogationem promulgant, ut pro duumviris sacris faciendis decemviri creentur, ita ut pars ex plebe, pars ex patribus fiat.* Decius Mus apud eundem Lib. X. 8. *Decemviro sacris faciendis carminum Sibyllæ ac fatarum populi hujus interpretes antistites eisdem Apollinarius sacri ceremoniarumque aliarum plebejos videmus, nec tum patriciis ulla injuria facta est, cum duumviris sacris faciendis adjectus est propter plebejos numerus.* Hi erant interpretes & arbitri Sibyllæ oraculorum, ut dicuntur Gellio Lib. IV. c. 1. Conf. Pseudo Fenestellam de sacerdotiis Romanorum c. 12. Livius XXXI. 12. *Decemviro adire libros de portento iussimus.* Ab hisce ipsis verò sive duumviris sive decemviris non fas erat Sibyllinam inspicere, nisi in presentia aliorum, qui subinde (quoties Senatus jussisset illa adire) publica auctoritate ad hoc destinabantur, ut docet Dionysius Halicarnass. Lib. IV. p. 260. *Καὶ ἀπορία αὐτοῖς ἐπέταδίσθη, ὡς ἄνευ ἐπισημοῦ τῶν χρησίων τοῖς ἀρχαῖοις παύσαι.*

VI. Temporibus Syllanis cum Capitolium A. U. C. DCLXX. conflagrasset, una cum aliis *ἀνάθυμοι* & simulacro ipso Jovis, quod incendio tum periisse notat Plutarchus libro de Iside & Osiride, etiam flammis

flammis absumti sunt Sibyllini libri, quemadmodum idem Dionysius & Solinus c. 8. testatur. De illo incendio & Capitolii restauratione videndus Rycqvius lib. de Capitolio cap. XI. *Post exustum sociali (h. e. civili) bello capitolium (verba Taciti sunt Lib. VI. Annal. p. 194.) quaesita Sauto, Ilio, Erythria, per Africam etiam ac Siciliam & Italicas Colonias carmina Sibylla, una seu plures fuere, datumque sacerdotibus negotium, quantum humana ope potuissent, vana discernere.* Idem testatur Varro & Fenestella, qui sub Tiberio scripsit, libro de undecimviris, cujus verba ex Lactantii Lib. I. c. 6. apponam: *Restituto Capitolio vetalit ad senatum C. Curio Cos. ut legati Erythras mitterentur, qui carmina Sibylla conquisita Romam deportarent; itaque missi P. Gabinius, M. Octacilius, L. Valerius, qui descripta à privatis versus circa mille Romam deportarunt.* Dionysius Halicarnassensis Lib. IV. p. 260. οἱ ἢ νῦν ὄλης (Σιβυλλεῖοι χρησμοὶ) ἐκ πολλῶν εἰσι σύμφοροι τῶν τόπων, οἱ μὲν ἐκ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πόλεων κομισθέντες, οἱ ἢ ἐξ Ἐρυθρῶν τῶν ἐν Ἀσίᾳ κατὰ δόγμα βελῆς ἀποσαλάντων πρεσβυτῶν ἐπὶ τὴν ἀντιγραφήν, οἱ ἢ ἐξ ἄλλων πόλεων, καὶ παρ' ἀνδρῶν ἰδιωτῶν μελαγραθέντες, ἐν οἷς εὐρίσκομαι τινες ἐμπροσθημένοι τοῖς Σιβυλλεῖοις κ. τ. λ. Hæc Sibyllina prioribus exustis undecunqve congesta, primùm itidem A. U. C. 678. reposita sunt in Capitolio, quod L. Sylla iterum instauravit, templum novum Jovis Capitolini Q. Catulo dedicante. Fenestella apud Lactantium de ira Dei c. 22. *legati Erythras à Senatu missi, ut Sibyllæ carmina Romam deportarentur, & ea Consules Curio & Octavius in Capitolio quod tunc erat curante Q. Catulo restitutum, ponenda curarent,*

VII. Dicitur & Sylla loco decemvirorum *quindecimvirov sacrorum* constituisse. Saltim ab illo tempore non decemvirorum mentio in historia Romana, sed quindecimvirorum. Sic P. Dolabellam *quindecimvirum factum* Ciceroni narrat Cælius Epist. 4. *Quamvis autem Petrus Taffinus Lib. de anno sæculari & ludis sæcularibus Romanorum cap. 5. rectè incertum esse statuit, à quo demum illi quinque additi fuerint, non temere tamen fides habenda Servio, qui in VI. Æneid. p. 418. sciendum, inquit, primùm duos librorum fuisse custodes, inde decem, inde quindecim usque ad tempora Syllana, postea crevit numerus. Nam & Sexaginta (alii codd. quadraginta, XL. pro LX.) fuerunt, sed remansit in his quindecimvirorum vocabulum.* Sane quindecim viri ante Syllana tempora non memorantur, ita ut decemviros adhuc nominet Cicero Lib. I. de divinatione; post Syllam scripsisse. Vide Nicolaum Heinsum ad Valerii Flacci Lib. I. v. 5. Primus quindecimvirorum collegium uno addito auxit Julius Cæsar, paulo ante expeditionem in Africam, post Syllam jam

Jana pridem defunctum, ut patet è Dione Lib. XLII. pag. 209. Ab eo tempore A. U. C. 725. Augustus accepit potestatem sacerdotes [adsocque] quoslibet quindecim viros] quoscunque & quocunque vellet neglecto avito munere constituendi. Idem Dio Lib. LI. p. 457. *ἱερείας τε αὐτῶν καὶ ὄντας ἑνὸς ἀριθμοῦ ἄνδρας ἀπὸ ἰθαλῆος προαιεῖν ἄσαι προσκατοστήσαντες ὅπως καὶ ἐξ ἰακίων ὁ Ἐρμῶδον ἐκ ἀόρετον ἐκπέμψθη, ὥστε μὴδὲν εἶναι χεῖρον μὴ ὄντι ἔκ πληθους αὐτῶν ἀκριβαλογῆναι.* Notandum præterea quod pro Quindecim viris aliquando etiam Sibyllina inspexisse dicuntur Pontifices, ut apud Vopiscum in Aureliano, non quod Pontifices & Quindecim viri nihil differrent, notum enim est diversa fuisse collegia Pontificum, augurum, septemvirorum & quindecimvirorum, quæ quatuor memorat Dio in limine Libri LIII. neque quod Pontificum fuerit aliquando libros Sibyllinos inspiciere, semper enim hoc res quinquaginta virorum fuit officium, sed quod multi ex Pontificibus iidem etiam Quindecimviri essent, ut ostendit Salmastius ad Vopiscum p. 464.

VIII. Idem Augustus cum instituisset omnes libros fatidicos, qui tunc ferebantur, examinare, Sibyllinos quos servandos ratus est, non in templo Jovis Capitolini, sed in templo Apollinis quod in palatio extruxerat reposuit. Svetonius in Augusto c. 31. *Postquam vero pontificatum maximum quem nunquam vivo Lepido auferre sustinuerat, mortuo demum suscepit, quicquid fatidicorum librorum Græci Latiniqve Generis (Martiorum puta, Bygoths nymphæ, Hetruscorum carminum & aliorum) nullis vel parum idoneis autoribus vulgo ferebatur, supra duo millia contra æla undiqve cremavit, ac solos retinuit Sibyllinos, hos quoque delectu habito, condiditque duobus forulis auratis sub Palatini Apollinis basi.* Hoc respicit non Virgilius modo Lib. VI. Æneid. v. 72. sed & ni fallor etiam Tibullus Lib. II. eleg. 5. ad Phœbum;

*Te duce Romanos nunquam frustrata Sibylla est,
Abdita quæ sacris fata canit pedibus,*

Sane perperam vulgo legitur *savis*, et si non displicet vir magnus, qui legit *senis*, * ut non ad pedes sive basin Apollinis Palatini, sed carmen Hexametrum respiciatur. Servius ad VI. Æneidos iterum fallitur & confundit priora tempora cum posterioribus, cum bis affirmat post incensum Apollinis templum ex Erythra insula Sibyllinos versus Romam allatos fuisse. Capitolium enim pro Apollinis templo dicere debuit, ut monuit Salmastius p. 78. ad Solin.

B b

IX.

* Sic apud Papinium V. 3. Silvar.

Quis honor Aoniis senu pede ducere campos.

IX. Equidem Apollinis Palatini templum quoque conflagrasse constat, non sub Nerone tantum A. U. C. 817. II. Cal. Aug. ubi totus mons Palatinus incendio absumptus teste Dione lib. LXII. pag. 709. Sed & sub Juliano A. C. 363. 14. Cal. April. Verum servata in illo incendio Sibyllina carmina testatur Ammianus lib. XXIII. c. 3. *Eadem nocte Palatini Apollinis templum praefecturam gerense Aproniano, in urbe conflagravit aeterna, ubi ni multiplex juvisset auxilium, etiam Cumana carmina consumserat magnitudo flammarum.* Denique nihilominus, quæ aliis pandere fata solebat, ad propriam cladem cæca Sibylla tacuit, exusta enim sunt Sibyllina carmina à Stilicone, res novas moliente sub Honorio Imp. ut notant viri docti ex Rutilii Itinerar. lib. II. v. 41.

*Quo magis est facinus divi Stiliconis acerbum
Proditor Arcani quo fuit Imperii.
Romano generi dum nititur esse superstes
Cruelis summis miscuit ima furor.
Dumque times, quicquid se fecerat, ipse, timeri,
Immisit Latia barbara tela neci.
Nec tantum Geticis grassatus proditor armis
Ante Sibyllina fata cremavit Opis,*
Odium Altheam consumti funere torris
Nisæum crimen flere putantur aves:
At Stilico aeterni fatalia pignora regni
Et plenas voluit precipitare colus.
Omnia Tartarei cessans tormenta Neronis
Consumas stygias tristior umbra faces.
Hic immortalem, mortalem perculit ille,
Hic mundi matrem perculit, ille suam.*

Rutilium mentiri arbitratur Montacutius p. 127. Apparatus ad Origines Ecclesiasticas, tum Blondellus lib. I. cap. 9. eumque secutus Gallæus de Sibyllis p. 278. contendit in odium Ethnicorum Sibyllina exusta jussu Honorii Imp. quem ipsum perstringere Rutilius veritus fuerit. Sed nullo argumento idoneo horum sententia probari potest, quæ enim de oraculo Christianismi interitum falso ominante, & de templis Deorum Carthagine everfis & simulachris ibi à comitibus Honorii fractis ex Augustini lib. XVIII. de Civ. Dei cap. 54. & aliis monumentis afferuntur,

* h. e. Nymphæ, ut exponunt Servius & alii.

tur, parum ad rem faciunt. Vide interim, si placet quæ de illo pseudo oraculo scripsit Christianus Kortholtus ὁ μακαρίτης in obtrectatore pagano cap. 14.

X. Post Sibyllina à Stilicone combusta tamen adhuc aliquid tributum carminibus Sibyllinis per traditionem vel utcumque servatis docet Procopius Lib. I. de bello Gothorum duobus in locis pag. 174. & p. 203. edit. Hoefschelii. Etiam apud scriptores Historiæ Byzantinæ memorari videas oracula, quibus successiones Imperatorum notabantur, quæ Sibyllæ tribuunt Zonaras, Johannes Curopalates, & alii, Johannes Tzetzes quoque Chil. IX. hist. 288. E Latinis scriptoribus Luitprandus Ticinensis, in legatione sua CPolitana: *Habent Græci & Saraceni libros quos ὀράσεις sive visiones Danielis vocant, ego autem Sibyllinos, in quibus scriptum reperitur, quod annis Imperator quisque vivat, quæ sint futura eo imperitante tempora, pax an simultas, secunda Saracenorum res, an adverse.* Verum hisce oraculis non magis quam oraculis Leonis sapientis aliisque de quibus meminere Nicephorus Gregoras libro V. extrem. Ducas Hist. Byz. p. 179. sq. Bullialdus in notis p. 274. Laonicus Chalcondylas Lib. VIII. de rebus Turcicis, Nicetas Choniates pluribus in locis &c. nihil quicquam fuit commune cum priscis illis Romanorum Sibyllinis sive libris fatalibus, quos sub Cæsaribus passim usque ad Theodosium consultos patet ex Dione, Svetonio, Tacito, ex Vopisco in Aureliano, ex Trebellio Pollione & Sexto Aurelio Victore in Gallienis, Capitolino in Gordiano juniore; Ammiano Marcellino denique Lib. XXIII. c. 1.

XI. Minime vero prætereundum, quod tradit Dio Lib. LIV. p. 532. Augustum Imp. jusfisse carmina Sibyllina vetustate jam detrita à sacerdotibus [quindecimviris sacrorum] sua ipsorum manu describi, ne quisquam alius illa legeret: *Ἰὰ ἔπη τὰ Σιβυλλικὰ ἐξίτηλα ὑπὸ τῶν χρόνων γεγονότα τῆς ἱερέας αὐτοχειρία ἐκγράψασθαι ἐκέλευεν, ἵνα μηδεὶς ἕτερος αὐτὰ ἀναλέξηται.* Tiberii temporibus A. U. C. 785. Caninius Gallus quindecimvir librum novum inter Sibyllinos recipi voluit, intercedente nec ferente Imperatore: quæ de re ita Tacitus Lib. VI. *Relatum inde ad patres à Quintiliano tribuno plebis de libro Sibyllæ, quem Caninius Gallus quindecimvir recipi inter ceteras ejusdem vatis, & eâ de re senatus consultum, postularat, Quo per discessionem facto misit literas Cæsar modice tribunum increpans ignarum antiqui moris objuventam: Gallo exprobrabat, quod scientia ceremoniarumque vetus, incerto auctore ante sententiam collegii, non ut assolet, lecto per magistros estimatoque carmine, apud infrequentem senatum egisset. Simul commonefecit, quia multa vana sub nomine celebri vulgarentur, sanxisse Augustum, quem intra*

diem ad pratorum urbium deferrentur, neque habere privatim liceret, [Sic A. U. C. 541. cum externis religionibus populus turbaretur, praefectus urbis in concione Scutum recitavit, & edixit, ut quicumque libros vaticinos precesionesve aut artem sacrificandi conscriptam haberet, eos libros omnes literasque ad se ante Calend. Aprilis deferret, ut narrat Livius Lib. XXV. cap. I.] quod à majoribus quoque decretum erat post exustum sociali bello Capitolium: — — — Igitur tunc quoque notioni quindecimvirosum à liber subicitur. Tredecim annis ante [U. C. 772.] Idem Tiberius occasione oraculi cujusdam quod veluti Sibyllinum ferebatur, [Imperator vero falsum esse contendebat] omnes libros fatidicos similiter inspexerat, aliis probatis, aliis rejectis, ut auctor est Dio Lib. LVII. p. 615. λόγιόντι ἢ ὡς ἡ Σιβύλλειον ἀλλῶς μὲν ἔδιν Ἰωῆ Ἰῆς πόλειως χρεῖται προσῆκεν, πρὸς ἧ Ἰὰ παρῆνται ἀδόμητον ἐχῆ ἡσυχῆ σφᾶς ἐκίνοι. ἔλεγε γὰρ, ὅτι

*Τρεῖς δὲ Ἰερηκοσίων πεπελομένων ἐνιαυτῶν
Ῥωμαίους ἐμφυλῶ ὀλεῖ σάσις, αἱ Συβαρῆτις
Ἀφροσύνη — — —*

*Ὁ ἔν Τιβέριῳ Ἰαυτα Ἰε Ἰὰ ἔπη ὡς καὶ ψευδῆ ὄντα διέβαλλε, καὶ γὰρ ὡς ἔδιν
ρὸς ἀξία ἀπέκρινε, Ἰὰ δὲ ἐνέκρινε. Ad eundem modum Nero cum ejusdem
oraculi memoria post incensam urbem suis temporibus refricaretur,
illud rejecit & nusquam reperiri edixit, in cujus locum μεταβάλλοντες
ἕτερον λόγιον ὡς καὶ Σιβύλλειον ὄντως ὄν ἦδον, ut narrat idem Dio Lib.
LXII. p. 709. hoc nempe:*

Ἐξατῶ Ἀνεαδῶν μητροκτόνῶ ἡγεμονεύσῃ.

XII. Equidem multos fuisse Romanis Pseudomantes falsorumque oraculorum Sibyllinorum concinnatores, ex variis quae jam produxi Ciceronis, Dionysii, Svetonii, Taciti, Dionis locis patet, quibus accedit Plutarchus in Cicerone f. 869. ubi de Lentulo: Τῆτον ὄντα Ἰῆ Φύσῃ Ἰαῦτα προσδιέφθειραν ἐλπίσι κενῆς ψευδομάντις καὶ γόητες, ἔπη πεωλασμένα καὶ χρησμοῦς ἄδοντες ὡς ἐκ τῶν Σιβύλλειων προσηλῶντα κ. τ. λ. Lucianus de morte Peregrini T. 2. p. 579. affert versus Sibyllinos à Theagene Cynico confictos, quibus ipse alios versus à se compositos veluti Bacidis oraculum opponit. Idem in Alexandro pseudomante T. I. p. 754. Ἐύρητο δὲ χρησμοῦς ἦδη ὡς Σιβύλλης προμαντευσαμένης

*Εὐξείνη ποντοῖο παρῆ ἡῖσῃ ἀγχι Σινώπης
ἔσα Ἰίς κατα Τύρσιν ὑπῆ λυσονίοισι Προφήτης*

- *Ἐκ πρώτης δεκνύς μονάδῶ τρισῶν δεκάδων Ἰε
Πενθῃ ἑτέρας μονάδας καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον
Ἀνδρὸς ἀλεξήτηρῶ ὀμωμίην Ἰετράκυκλον.*

Quo in fictitio oraculo per *Τύφρι* intelligitur Aboniticus Alexandri Paphlagonis patria, *τύφρι* enim idem quod *τύχθη*, deinde *πρωτη μοναδς, τριταδς, τεταρτη μοναδς, & εινωρις τριταδς* notant more Græcorum per literas numerantium primas quatuor literas nominis *Ἀλεξάνδρου* & simul vocabuli *ἀλεξήρις*, ut recte monuit Lambertus Bos in distribus ad sacros novi fœderis libros p. 36. 37. Prætereo alia Theagenis commentitia oracula, pro quibus singulis drachmam & duos obolos captasse ait idem Lucianus p. 762. neque enim addit Alexandrum pro Sibyllinis illa venditasse. Quare etiam in præfenti omitto, quod Ammianus Marcellinus Libi. XXII. c. 12. scribit sub Juliano Imp. *quemcumque, cum impræpedite liceret, (sibi) Constantino enim capitale fuerat] scientiam vaticinandi professum, juxta imperitium & docilem oraculorumque permissa scitari responsa.*

XIII. Utinam vero inter Christianos etiam ipsos non fuissent olim similes falsorum Sibyllinorum architecti. Sane hæc suspicio non heri vel nudius tertius oborta est. viris doctis, sed sua jam ætate Christianis objectum fatentur Origenes, Lactantius, Constantinus, Augustinus, Sozomenus: ut aperte fallantur Rich. Montacutus, Ed. Simson & alii viri docti, qui negant Sibyllina ab antiquis producta Christianis apud Ethnicos vel unquam vocata fuisse in dubium, vel ab uno Celso hoc factum affirmant, ut Beveregius. Constantini verba produxi c. XXX. n. 5. ubi egi de Acrostichide, de Sozomeno diciturus infra c. XXXII. n. 8. Lactantius lib. IV. c. 15. *His testimoniis revicti SOLENT eo confutere, ut ajant esse ea carmina Sibyllina, sed à nostris consilia atq; composita.* Augustinus Lib. XVIII. de Civ. Dei c. 47. *Sed quacunq; aliorum Prophetia de Dei per Christum Jesum gratia proferuntur, possunt putari à Christianis esse consilia.* Ideo nihil est firmitus ad convincendos quoslibet alienos, si de hac re contenderint, nostrosq; fulciendos, si recte sapuerint, quam ut divina prædicta de Christo ea proferantur, quæ in Judeorum scripta sunt codicibus. Idem c. 46. *nisi forte quis dixerit illas prophetias Christianos finxisse de Christo, quæ Sibylla nomine vel aliorum proferuntur, præter illas nempe sine controversia certissimas, quæ exstant in codicibus ipsorum Judæorum, sive in scriptis Veteris Testamenti.* Dubitat & Faustus Manichæus apud Augustin. XIII, I. *Sane si sunt aliqua ut fama est Sibylla de CHRISTO præfagia, aut Hermetis quem dicunt Trismegistum, aut Orphei aliorumque ingentibus atq; Vatum, hæc nos aliquanto ad fidem juvare poterunt, qui ex gentibus efficitur Christiani.* Confer quæ Augustinus ipse c. 15. Celsus Epicureus apud Originem Lib. VII. contra Celsum p. 368. *ὕμεις δὲ καὶ Σίβυλλαν ἢ χρωτταί ἴσως ὑμῶν εἰκότως ἀν μάλλον προσητάσθε ὡς ἔθει πάδα, νῦν δὲ παρογγράφει μὲν οἷς ἴα ἐπεινὴς πολλα καὶ ἐλασφῆμα οὐκ ἴδινασθε.* Ad quam criminationem p. 369. nihil aliud re-

respondet Origenes. quam à Celfo non indicari, quæ demum à Christianis adjuncta & Sibyllæ supposita fuerint, quod fecisset, inquit, si incorruptiora antiqua exemplaria habuisset. Sed forte rem manifestam Celfus putavit non longa demonstratione indigere, neque Origeni ad manus erant illa omni exceptione majora antiqua exemplaria, neque adeo causa hæc ab Origine valde urgetur. Certe hoc tibi sine non nititur Christianæ religionis veritas. Idem Celfus apud Origenem Lib. V. p. 272. Christianos vocat Συβυλλιστάς, eodem sensu utique quo occurrit apud Plutarchum in Mario pag. 430. quod nimium ipsi tribuere viderentur variis incertæ fidei quæ Sibyllarum nomine ferebant oraculis, perinde ut Sibyllam dictum accepimus Cornelium Rufum Decemvirum, corrupto mox nomine Syllam, qui ex Sibyllinis libris Apollinares ludos instituendos svaserat populo Romano. Vide Macrobius Lib. I. Saturnal. c. 17. Sic Συβυλλιστῶν est vaticinari, χρησμοῦς Φανταζομεθα ut explicat Scholiastes Aristophanis ad Equites pag. 195. Adde Brodzum Lib. I. Misc. c. 35. Sibyllistarum vocem etiam apud Plutarchum observatam Budæus exponit divinos χρησμολόγους. Nam Συβυλλιστῶν quidem Diodoro Siculo Lib. IV. p. 269. est ἐνθεάζειν Numine arisante incallescere, sive furore divino corripere.

CAPUT XXXII.

De Sibyllinis Oraculis quæ hodie exstant, eorumque editionibus, ac versionibus. 1. Proœmium M. Antonii Antimachi. Sibylla adhorcatio de uno Deo colendo. Προϊμίον πρὸς τὸ ἀνάρχον Θεῶν. 2. Argumentum & dogmata libri primi Sibyllinorum, cum variis Observationibus. 3. Libri secundæ. 4. Tertii. 5. Quarti. 6. Quinti. 7. Sexti. 8. Septimi. 9. Et Octavi. 10.

I.

Restat ut agam de collectione Syllinorum quæ hodieque existat carmine Græco Hexametro, distributa in Octo libros, cujus editiones primum expositurus sum, deinde argumenta ordine perstringam, dogmataque præcipua perlustrabo, denique quid de illa sentiendum sit, per aliquot observationes ostendam. Primam editionem debemus Xysto Betulejo, qui ex codice Bibl. Augustanæ Vindelicoꝝ. Græce edidit, additis suis castigationibus,

bus, Basil. apud Oporinũ 1545. 8vo. Mox latinam Metaphrasin Heroi-
cam [paucis locis, quæ non cepisse se vir ingenius fatetur, exceptis] ador-
navit Sebastianus Castellio, ediditq; cum notulis quibusdam eodem loco
formæque anno proximo 1546. Hinc Græce & Latine cum Betuleji & Ca-
stellionis castigationibus recusa ibid. 1555. 8vo. Loca quæ de Christo &
rebus Christianis agunt excerptis & cum protevangelio Jacobi atque aliis
Apocryphis recudenda dedit Michael Neander ibid. 1564. 8vo. Prodi-
erunt etiam Sibyllina Græce ac latine in Orthodoxographis utriusque edi-
tionis Basil. 1555. & 1569. Fol. Et in Appendice ad Bibliothecam Patrum
Græco-latine Bigneanam Paris. 1634. Fol. Elegans imprimis & emen-
data editio Sibyllinorum est, quarum præmissis Onufrii de Sibyllis libello,
tum Sebastiani [non Johannis, ut perperam sub init. notarum excusum
est] Castellionis Metaphrasi notisque, Notis item Betuleji, ac suis, tum lo-
tis fragmentisque Sibyllinarum atque aliis præcis Oraculis ex antiquitate un-
diq; conquisitis in lucem emisit Joh. Opsopœus, Medicus ac Philosophus
Palatinus, Paris. 1589. 1599. 1607. * 8vo. utrisque libris Turnebi, Ranconetii
& Joh. ** Aurati, MSto item codice Regis Galliarum atque alio P. Pithoei
Apud Blondellum lib. I. de Sibyllis c. 29. ubi Opsopœus typographus Ba-
siliensis dicitur Sibyllina inseruisse Orthodoxographis, duplex error com-
missus est, nam & Opsopœus confunditur cum Oporino, & editio Oporini
cum editione Henrici Perri quæ in Orthodoxographis habetur. Denique
Servatius Gallæus, Pastor Ecclesiæ Walonicæ Harlemensis, cujus exerci-
tationes XXII. de Sibyllis earumque oraculis prodierant Amst. 1688. 4to.
Opsopœi editioni integræ nitidis typis iterum subjectæ adjunxit uberio-
res annotationes, ex variis scriptoribus, recentibus maximam partem, ad
loca non difficillima, nescio quo discrimine collectos, & loca quædam
emendavit ope codicis MS. quem antiquissimum vocat, & à viro doctissi-
mo Eduardo Bernhardo accepisse se fatetur. Amsterd. 1689. 4to. Præterea
editiones Metaphraseos Castellionis, sine contextu Græco editæ, ut quæ
in Bibliothecis Patrum exstat, & quæ à Dan. Clasenio curata est ad ca-
cem libri tertii de oraculis, qui ipse de Sibyllis ac Sibyllinis totus
agit, Helmst. 1673. 4to. Tum Gallicas Sibyllinorum versiones; Sibyl-
linorum

* Hanc tertiam editionem vitiosissime curatam notat Vir Cl. Th. Crenius parte 10. Animad-
vers. philolog. & histor. p. 73. sq.

** Stuckius in Epist. ad Goldastum (XIII. inter editas Francof. 1688.) *Quam doctus, inquit,
me Job, Aurati præceptoris mei viri integerrimi & in emendandis antiquis, P. Pithoei Græci-
sis acutissimi dictata & annotationes in Sibyllina carmina ante multos annos ex ejus ore
salutem exceptas Lutetia amisisse.*

phoriani Champerii, & Johannis Roberteti, de quibus auctor libri Gallici Efflu de literature mense Februario anni 1703. p. 86. denique Germanicam *Joh. Christiani Nehringii* editam Essendii A 1702. 8vo. notisque illustratam.

II. In quibusdam Græcolatinis editionibus præmittitur *Marci Antonii Antimachi*, qui medio seculo decimo sexto Græcas literas Ferrariz docuit, *proœmium* Græca prosa scriptum, Itemq; Sibyllæ [Erythrææ, si credimus Lactantio] *adhortatio ad humanum genus de uno Deo colendo*, octoginta quatuor versibus Hexametris constans, quæ eam ἐν ἀρχῇ προσφητείας αὐτῆς usum testatur Theophilus Antiochenus Lib. II. ad Autolyçum f. 112. Versus quosdam ex eodem exordio allegantibus etiam Justino, Clemente Alex. Lactantio & Eusebio. Docet inter alia pios habitaturos paradisum ἐμὴθ-λία κήπων, & pane de cælo cibandos, quod de paradiso terrestri, sive ex quo Adam pulsus, acceperunt veteres, Tertullianus, Origenes, Theophilus, Lactantius & alii apud Blondellum Lib. II. de Sibyllis c. II. Vide & Vale- sium ad Euseb. p. 257. seqv. Huetii Origeniana p. 149. seqv. *Septem versiculi* sive προοίμιον περὶ τῆς ἀνάγκης Θεοῦ libro primo Sibyllinorum præfixum, col- lectum est è Lactantio, penultimus versus legitur etiam Lib. II. p. 216. edit. Orsopæi, quam semper hic sequimur.

III. *In libro primo* Historia creationis, lapsus Adami ad imaginem divinam conditi, tum diluvii ita describitur, ut ex Geneleos libro petitam clarissime appareat. Negat etiam Sibylla corvum à Noacho emissum redi- disse, secuta plerosque codices Græcos Genes. VIII. 7. confer Joh. Clericum ad h. l. & Bochartum part. 2. Hierozoic. Lib. II. c. 12. Similiter sacris literis debentur alia pleraque, ut nomen Dei Σαβαωὶθ p. 184. & Σαβαωὶθ Ἀδωνῆος p. 204. & quæ Deus de se p. 171.

Εἰμὶ δ' ἐγὼ ὁ εἰὼν, σὺ δ' ἐνὶ Φρεσὶ σῆσι κήσον,
 Οὐρανὸν ἐνδίδυμαι περιβέβλημαι δὲ θάλασσαν,
 Γαῖα δὲ μοι στήριγμα ποδῶν περὶ σῶμα κέχυται
 Ἄηρ δ' ἡδ' ἄστρων με χορὸς περὶ δέδρομε πάντη.

Ænigma de Dei nomine novem literarum, optime mihi videtur explicari à Johanne Aurato, ut intelligatur Θεὸς σωτήρ, vel certe P. Morelli ἀνέκΦα- νος quod placet If. Vossio c. 8. de Sibyllinis, Æmari Ranconeti enim ἀρσι- νικὸν apud Cardanum X. 51. de rerum varietate, quod probatur Olao Bor- richio p. 100. de ortu ac progressu Chemiæ & Sam. Reyhero V. C. capite 3. de numis Chemicis, Joannis item Brentii Φασφόρος apud Jo. Hartun- gum T. 2. Lampadis artium Gruterianæ p. 648. ubi Heidelbergæ se pu- blice Sibyllina interpretatum esse testatur, & reliquæ ab Orsopæo me- moratæ expositiones perinde ut Jo. Harduini μαδαράφων Chronolog. V.

T. p. 31. longius petita sunt, maxime vero quæ afferuntur à Morhofio τῶ μακροτέρῳ p. 105. libri primi Polyhistoris & doctissimo Wedelio decad. IX. dissertationum Medico Philologicarum Exercit. 7. de ænigmate Sibyllino Chymico. Vocabulum ἀδης p. 164. Sibylla ait dictum, quod primus illam subierit Adamus omnes secum posteros tracturus, quæ mirifica profecto etymologia est. De dogmate ipso quod in aliis etiam Sibyllinorum locis & apud Tertullianum multosque alios veteres scriptores Ecclesiasticos reperitur, omnes nempe hominum animas atque adeo piorum quoque non confestim in paradysum sed εἰς αἰδαιο δόμους ἐς δ' Ἀχέροντα ἵεναι κελεύσονται, Vide Blondellum Lib. II. de Sibyll. c. 9. & 30. & 33. seq. Vossium Theol. Theolog. p. 90. seqv. Allatum de libris Ecclesiasticis Græcorum p. 266. seqv. 298. sq. Elmenhorstium ad Gennadii dogm. Eccles. c. 78. Overalli Episcopi Norvicensis dissertationem apud Montacutum Appar. p. 51. sq. Lud. Capellum Opp. posthum. p. 243. seqv. H. Dodwelli diss. Cyprian. 12. Γρηγόριοι ἀλφουσηρες quos p. 167. Sibylla memorat, angeli sunt ἐγγρηγόριοι dicti in fragmento Henochi & Dan. IV. 13. ut legit Clemens Lib. II. c. 9. pædagog. Porro ex Novo fœdere manifeste hausta sunt, quæ disserta nimis ad finem usque libri primi in Sibyllinis succedunt vaticinia de Jesu Christo, ejus vita, morte, resurrectione, cessatione Prophetarum, Apostolorum prædicatione & vastatione Hierosolymæ. Equidem p. 191.

καταλείψου

Ἀλλὰ γὰρ καὶ μετὰ ταῦτα Σόλοι καθοδηγοὶ ἴσονται *

pro Σόλοι suspicetur aliquis legendum σόλοι, h. e. *missi*, ut Apostoli intellegantur.

IV. *Libro secundo continentur oracula de die extremo, quem præcedet μέγα σῆμα* ex Matth. XXIV. 30. conf. Vossii theses Theolog. pag. 228. seq. Fallitur enim Gallæus, qui ad hunc Sibyllinorum locum p. 192. sq. multa disputat de stella, quæ apparuit Magis, Matth. II. Pergit Sibylla de Belial five Anti-Christo, de reditu Israelis, de Elia venturo, (Conf. Lætantii fragmentum apud Baluz. T. 2. Misc. p. 46. Grotium ad Sirach. XLVIII. 10. Huetium ad Origenem pag. 53.) hinc de resurrectione, judicio, præmiisque bonorum ac malorum pœnis, pag. 196. post versum *καὶ ἐπιπέσει* in codice Bibliothecæ Regis Galliarum inferuntur versus parænetici LXXXIV. qui exhibentur ab Oblopcæo p. 404. seq. à Gallæo statim illo loco inferuntur pag. 203. sqv. multa gemina continentur carmini Phocylidis, cujus κεφάλαια inde ex Sibyllinis *καταλείψονται* tradidit Svidas. Versus Ηκαρ ἐρομήλ p. 203. ita legendus est:

Ἡρακλήλ, Ραμῆλ, Ουριήλ, Σαριήλ Ἀζαήλ.

p. 204. τὴς μετ' ἡρεμίαν est intelligendum de suscitatis post quietem sepulchri judicandis. Pag. 207. ait omnes antejudicium deducendos αἰδομένους ποταμοῖο καὶ φλογὸς ἀσβέστου. pios quoque p. 211. veluti per ignem quendam purgatorium, quod à Sibylla mutuati sunt Irenæus, Origenes & alii veteres. Vide Blondellum Lib. II. cap. 10. Huetii Origeniana Lib. II. qv. XI. num. 8. Spencerum ad Origenem contra Celsum p. 49. & Benedictinorum prolegomena ad Hilarium p. 72. seqv. Longe diversus tamen est hic ignis à purgatorio igne Romanæ Ecclesiæ, ut ostendit Vossius Theol. Theolog. pag. 99. Gerhardus Titius de phrasibus Patrum cap. 18. Vide & Forbesium Lib. XIII. Instruct. Historico-Theol. cap. 2. seqv. Hottingerum in Wegweiser parte 3. pag. 343. seqv. Blondellum Lib. II. c. 28. seq. & 43. Et ex ipsis Romanæ Ecclesiæ scriptoribus Eliam Dupin in responso ad Petit-didierii objectiones ad calcem Tomi 6. Bibl. Eccles. p. 20. ubi ingenue negat, purgatorium confirmari posse vel ex visione Perpetuæ, quæ suis precibus fratrem Dinocratem de loco tenebroso ad meliora loca promotum animadvertit, vel ex igne judicii, quem admisit Origenes, Lactantius aliique prisca Patres, vel denique ex epistola 55. Cypriani ad Antonianum pag. 109. edit. Oxon. quem locum alio spectare ostendit etiam Rigaltius & Benedictini prolegom. ad Hilarium pag. 71. Porro, malorum pœnas εἰς αἰῶνας ὄλης duraturas Sibylla affirmat eadem pag. 207. εἰς αἰῶνα ἑνιαυτῶς Lib. VII. pag. 359. ita tamen ut piorum precibus possint ex inferis liberari pag. 212. ad quem locum qui incipit à verbis τοῖς καὶ ὁ παντοκράτωρ in codice Regio hanc ἀντίφραση reperit Opsopœus:

Ψεύδη προφανῶς· ἔδὴ γὰρ λήξαι ποτὲ
 Τὸ πῦρ κολάζον τὴς κατακαυριμένων.
 Καί γ' ἂν εὐχαίμην ἔδ' ἄτως εἶχον.
 Οὐλαὶς μεγίστας σφαλμάτων ἐστιγμῆσι
 ἢ μείζοντι χηλῶσι Φιλανθρωπίας.
 Ἀλλ' ἀσχευῶσθε φλογαφῶν ἀργείνης
 Πέρασ γαπίσθαι τῶν κολάσεων λόγων.

Quos versus ita utcurique transtuli:

*Hæc falsa perspicue: nec unquam desinet
 Ille impiorum tortor ignis fervidus,
 Optarent & ipse equidem, ista sic contingerent,
 Nam maximis qui stigmatis sunt criminum
 Inusti, iis majore gratiâ est orni.*

Verum erubescere nugigerule Origines

Qui destituras esse pœnas dicitas.

Cotelerius vir doctissimus ad Epist. 2. Clementis Romani in versu quarto rectius legit ἐστὶν ἄφρονος, ut sensus sit:

Qui maximis maculis inustus criminum

Deformor ipse, quæ plus gratia est opus.

Quamquam videtur paulo durius, auctorem se ipsum inter damnatos computasse, & à sola pœnarum, quam mox negat, cessatione vanum solatium sibi quæsiuisse. Cæterum Origenes cui velut præcipuo propugnatori doctrina illa tribuitur, Lib. VI. contra Celsum p. 301. fatetur minus intempestum esse eandem propalare, ἀλλὰ τὰς μόγας φόβου τῆς αἰωνίου κολάσεως se à flagitiis absterri patientes. Facile tamen crediderim, eos, qui non modo amore Dei, monitis, ac promissis sempiternæ salutis duci se haud patiuntur, sed tanta etiam sunt malitiæ pertinacia, ut pœnas longissimas & exquisitissimas, quas impiis paratas esse omnes fatentur, floccifaciant, etiam minime curaturos esse, si quis omni sine cariturus è sacris literis ostendat. Cæterum damnatis etiam ac jam defunctis preces superstitorum Christianorum & eleemosynas quodammodo prodesse ac ἐπισημασίαν quendam illis conciliare, Chrysostomus hom. 3. in Epist. ad Philipp. & ab eo tempore alii quidam affirmare non dubitarunt, ut ostendit Blondellus Lib. II. c. 15. & 32. Et Petavius Lib. III. de Angelis c. ult. rectius hoc negantibus reliquis propemodum omnibus, adeo ut auctor Constitutionum Apost. Lib. VIII. c. 43. doceat impios, si quis pro eorum salute post mortem non preces modo offerat, sed universas mundi opes elargiatur pauperibus, ne hulum quidem juvari. Verum Sibylla non de precibus hominum degentium in hac vita, sed beatorum jam, & in paradiso sive campo ut vocat Elysio versantium agit, quibus damnatorum etiam pœnas dicit Deo concedente mitigandas ac finiendas. De sanctorum vita functorum * precibus ad Deum vide Apoc. VI. 9. Origenem libello de Orat. n. 34. Cæsarium quæst. 78. p. 210. Ambrosium in extremo Orat. de fide resurrectionis & lib. 2. de Cain & Abel, ubi de sanguine clamante Abelis. Cyrillum Hierosol. V. 6. Cateches. Mystagog. Nazianzenum Orat. XX. in funere Basilii p. 372. Glycam p. 193. Annal. & c. Grotium Appendice de Anti Christo p. 63. Philo quoque ait animas sanctorum Patrum ἀδελφότητι pro gente sua orare. Ignatius interpolatus in extremo Epistolæ ad Trallemes ἀσπάζεται ὑμᾶς τὸ ἐμὸν πνεῦμα ἔμὸνον νῦν ἀλλὰ καὶ ὅταν θεῶ ἐπιύχῃ. Aliud omnino genus precum & primis Christianis ignotum est, quo à vivis ac spirantibus orantur defun-

C c 2

Et,

* Similem Ethnicorum hominum fuisse opinionem cognosces è Libanio T. 2. p. 218.

eti, absentes, nos, nostrasque preces vel ignorantes, vel non curantes Et LXIII. 16. Pag. 211. seqv. & alibi statum beatorum ita describit Sibylla, ut sententiarum eorum qui de futuro regno Chiliastico in his terris (svavia) quædam & mira sibi promiserunt, prælusisse videatur. Confer Blondellum Lib. II. c. 12. Certe ad illam diserte provocat Lactantius Lib. VII. c. 24. atque inde Sibyllæ testimonio plurimum se tribuere etiam nostra ætate est testatus Joh. Wilhelmus Peterfenius in nube testium de regno Christi glorioso Lib. I. p. 131. seqv. Lib. II. p. 125.

Pag. 212. Sibylla magnorum se criminum ream facta confugit ad Servatorem, perinde ut Lib. VII. p. 361. Sequitur inde Dei conditoris laus, illum solum colendum, non idola, in quorum veneratores frequentissime vehementissimeque invehitur. Denique p. 219. legitur oraculum de magno Rege & tribus Romanam Rempublicam pessumdaturis, de quo supra c. XXX. num. 9.

Pag. 216. nomen Adami tetragrammaton ait quatuor plagas mundi significare, ἀνατολήν, δύσιν, ἀρκτοί, μεσημερίαν, unde forte nuctor Geoponicon Lib. XIV. c. 5. columbarii quatuor angulis jubet inscribi nomen Adam, ut inde serpentes bestiarum fugentur. Eadem Cabbalistica argutia occurrit apud Augustinum tract. 10. in Johannem & in tractatu de montibus Sina & Sion qui legitur ad Calcem Cypriani. Ut omittam Amalarium Fortunatum Lib. I. c. 7. de Eccles. Offic. & Isidorum Hisp. c. 11. de ordine creaturarum T. I. spicilegii Dacheriani p. 295. seq. Æque acutum est quod Angelus Rocha de Bibl. Vaticana p. 93. ideo primum hominem Adam, foemina primam Evam per mysterium dictos perhibet, quod infantes mares cum primum lucis usura frui incipiunt A. foemellæ autem E. sonare deprehendantur, quod explodit Wagenfeilius in Sota p. 112. risurus forte si vidisset Johannem Petrum Ericum in humanæ lingvæ genesi p. 1. & 4. serio scripsisse, primam Adami vocem fuisse admirantis, α, alteram cum Eva oculis ipsius se offerret, olfacientis pariter & admirantis, ο. Lepidus etiam est Elias de S. Terefia, cum in legatione Ecclesiarum triumphantis ad militantem pro liberandis per preces animabus ex purgatorio p. 1151. ita scribit: *Hoc quidam scioli sugillant, quia Adam Ebraum tribus literis constans, at ista verba quatuor græca. Sed bene Eugubinus in c. 1. Genes. tales vanitatis arguit, quasi Deus cui omnia futura sunt presentia, non potuisset respexisse etiam mysterium aliquod lingua Græca, quam suo tempore prævidebat oriundam.* Bellefane. Sic Franciscus Bivarius non dubitavit affirmare virum nescio quem Apostolicum Cæcilium, Hispanice locutum, & Apocalypsin Johannis commentario illustrasse, lingvâ quæ nondum extabat, sed quæ olim

olim essentufuri Hispani. Vide quæ notavi in codice Apocrypho N. T. p. 962. Rectius Eugubinum eo nomine reprehendit Erasmus Lib. XXVI. Epist. 34. & ad Johannis 2. probat Hieronymum, ridentem græcam allegoriam in vocabulis Hebraicis.

V. *Liber tertius* incipit à vaticinio de Anti Christo, quem locum absurde de Luthero accepit Guilelmus de Alabastro Anglus apparatu in revelationem Jeſu Christi Antwerp. 1607. 4to. Nempe verba $\epsilon\kappa\ \tau\omicron\ \sigma\epsilon\beta\alpha\sigma\tau\eta\ \nu\omicron\upsilon\upsilon$ Castellio vertit: *Ex Augustinis* (sic apud Sveton. Nerone c. 25. *Augustiani*, Tacito XIV. 15. *Augustani*, Dioni *Αυγυστειοι*, ut Cæsareani, Pompejani) &c, i. e. ex Cæsariibus five ex Augusti familia, quod lepidus ille homo de ordine Augustinianorum interpretatus est, in quo fuit, cum Papismi abusus primum aggrediretur Lutherus. Non hoc autem loco tantum, sed pluribus aliis, ubi de Belial & Anti Christo Sibyllini libri loquuntur, intelligunt *Neronem*, quem vates quidam prædixerant imperio Romano destituendum, sed postea orientis dominationem & nominatim regnum Hierosolymorum occupaturum, teste Svetonio c. 40. Vide & Sibyllina Lib. V. p. 319. sq. p. 331. Lib. VIII. p. 368. Neque vero defuerunt olim hujus sententiæ de Nerone Antichristo Patroni, ut testatur Augustinus Lib. XX. de Civ. Dei c. 19. qui locum Apostoli ad Thessalonicenses enarrans, *quidam* inquit, *putant hoc de imperio dictum fuisse Romano, & propterea Paulum Apostolum non id aperte scribere voluisse, ne calumniam videlicet incurreret, quod Romano imperio male optaverit, cum speraretur aeternum: ut hoc quod dixit, jam enim mysterium iniquitatis operatur, Neronem voluerit intelligi, cujus jam facta velut Anti Christi videbantur. Unde nonnulli ipsum resurrecturum & futurum Anti Christum suspicantur. Alii vero nec eum occisum putant, sed subtractum potius, ut putaretur occisus, & vivum occultari in vigore ipsius ætatis, in qua fuit cum crederetur extinctus, donec suo tempore releveretur & restituatur in regnum.* (Conf. Svetonium in Nerone c. 57.) *Sed multum mihi mira est hæc opinionum tanta præsumptio.* Etiam Paulum de Nerone agere crediderunt Chrysoſtomus ad 2. Theſſ. 2. & sermone secundo de Eleemosynis, tum Theodoritus, Theophylactus, Oecumenius, & à Latinis Sedulius, quibus Severum * Sulpitium addit Grotius, ipse agi putans de Cajo Cæsare Caligula, qui non minus è Neronum familia fuit. Sed & Commodianus instructionibus à Rigaltio editis c. 41. Neronem pro Antichristo habet. Ut omittam Pseudo

* Verba ejus Lib. II. c. Hist. 40. *Nero . . . dignus existit qbi persecutionem in Christianos primus inciperet: nescio an & postremus explevis (expleturus sit) sciquidam opinione multis eorum receptum sit, ipsum Antichristum venturum.*

Linum de passione Petri ac Pauli. Hieronymus in Danielis 2. *Multinostrorum putans ob sevitia ac turpitudinis magnitudinem Domitianum Neronem Antichristum fore.* Drufius ad Sulpic. Sever. legit *Domitianum aut Neronem* quod locum Hieronymi ita laudat glossa ordinaria in 1. Maccab. 1. Neronem pro typo Antichristi habuit Haymo ad locum Epistolæ ad Thessalonicenses. Succedunt inde in Sibyllinis Oracula de turri Babylonica & multiplicatis ad illam linguis qualia in Sibylla legit etiam Alexander Polyhistor, si fides Syncello p. 44. tum de prole Saturnia primoque bello. Hinc de variis regnis, quæ subinde se exceperunt, eorumque fati. De Judæis multa p. 232. seqv. quos Sibylla p. 236. ait ex Palæstina pellendos quod simulacra coluissent p. 239. Eodem in loco p. 232. seqv. omne genus superstitionum divinationum damnatur ac proscribitur, quod ex Sibylla laudat etiam Lactantius Lib. II. c. 17. Binorum versuum in avaritiam quæ p. 235. ex Phocylide petiti notantur, neque exstant in codice Regio MS. & vix gemina sententia v. 38. seqv. in Phocylidi adscriptis carminibus reperitur, sed & alibi in avaritiam invehitur Sibylla, ut Lib. III. p. 268. Lib. VII. p. 363. P. 240. ait se frustra à Deo petiisse ut deinceps desisteret vaticinari, sed iterum iterumque iussam esse *προφητεῖσαι κατὰ πάντων γῆων.* Sic p. 256.

Ἡνίκα δὴ μοι θυμὸς ἐπαύσατο ἔνθεον ὕμνον,
καὶ παῖλι μοι μεγάλου θεῦ φάτις ἐν σῆθεσσι
ἴσατο, καὶ μὴ ἐκέλευσε προφητεῖσαι κατὰ γαῖαν.

Multa igitur hic legas vaticinia contra Babylonem, Ægyptum, Gog & Magog, Libyam, Afix urbes, tum Romam aliasque civitates, regiones, insulas, ubi & celebre illud: *Ἔσαι καὶ Σάμῳ ἄμμῳ, ἐσῆται δὲ Δῆλῳ ἄδηλῳ* cui geminum legitur Lib. VIII. pag. 275. *Ἔσαι καὶ Ρώμη ῥύμη, καὶ Δῆλῳ ἄδηλῳ, καὶ Σαμῳ ἄμμῳ*, quæ loca præter Lactantium respexit Tertullianus de pallio cap. 2. *cum inter insulas nulla jam Delos, bærena Samos & Sibylla non mendax.* Sequitur de Alexandro M. vastaturo Asiam, atque iterum de peritura Troja & Homero svavissima mendacia scripturo. Denique omnibus gentibus cladem imminere ait pag. 258. In Idololatriam Græcorum invehitur p. 260. Ibidem mille & quingentos annos effluxisse affirmat, ex quo regnaverint Reges Græcorum, h. e. ex quo Reges gentium Idololatriam commendaverint generi humano. De quadruplici initio regni Græcorum vide Vosnium de Poëtis Græcis p. 4. seqv. De Judæis iterum agit Sibylla pag. 263. seqv. Vel Clemente Alexandrino teste in protreptico, etsi in ora Libri Sibyllini

byllini adscriptum est *ὡς χριστιανῶν*. Sed & alibi passim fallunt notæ illæ margini appositæ. Ad colendum justitiam pietatemque serio hortatur Sibylla stataque Deo jubet offerre sacrificia p. 267. sq. & p. 279. Ad Spiritum Dei *ἀψευσον* provocans p. 273. Judæis Hierosolymam Palæstinamque restitui jubet p. 276. his verbis:

Στείλον δὲ ἐπὶ τὴν δὲ πόλιν τὸν λαὸν ἄβελον
ὅς θεὸς ἐξ ὁσίων γαίης πάλεται μεγάλου.

Ecclesiam affatur p. 280: *Εὐφραίνθητι κόρη* &c. Pag. 283. ait se esse Nurum Noachi, ex Assyria Babylone venisse in Græciam, Græcis Erythream appellari,

— — — — — οἱ δὲ μα Κίρκης
Μητὸς καὶ Γνώσιου πατρὸς Φήσασι Σίβυλλαν.

VI. *Libro IV.* negat se vatem esse Phœbi mendacis, sed Dei veri, qui sibi manifestaverit, quæ debeant *ἐκ πρώτης γενῆς ἀχρῆς ἐνδικαίτης ἀφικέσθαι*. Præmissa inde adoratione ad pietatem de regnis variis & futuris cladibus vaticinatur, librumque concludit iteratâ ad pietatem admonitione, & descriptione Diei extremæ, resurrectionis & futuri judicii, ita quidem, ut p. 299. dicat pios in terris iterum victuros seseque agnituros, impios vero terra obruendos:

— — — — — ὅσοι δ' ὑπὸ δουραβίῃσιν
Ἦμαρτον θνητοί, τὴς δ' αὖ πάλι γαῖα καλύψει.
Ὅσοι δ' εὐσεβέσσι, πάλιν ζήσονται ἐπὶ γαῖαν
Πνεῦμα θεῶν δόντες ζωὴν θ' ἅμα καὶ βίον αὐτοῖς
Εὐσεβέσι, παντὲς δὲ τότε εἰσόψονται ἑαυτὴς.

De impiis non resurrecturis, idem Judæos quosdam (ne priscos Sadduczos memorem) sentire, notum vel ex Davide Camio ad Psal. I. v. 5. Menasse Ben Israël Lib. II. de resurrectione c. 7. Et Pococki Miscellaneis c. 6. & Reverendi Theod. Dassovii diatriba de resurrectione. Sed & Christianos nonnullos ex Psal. I. 5. idem collegisse, docet ad eum locum Origenes hoc refellens apud Epiphanium hæresi 64. num. 10. Horum è numero Lactantium fuisse apparet ex ejus Lib. VII. cap. 20. qui tamen cap. 21. perspicue illam sententiam ita explicat, ut non doceatur impios propterea annihilari, verum tantum à beata altera in his terris vita exclusos in tenebras recondi *ad certa supplicia destinatos*. Neque Irenæus neque Justinus impios in nihilum redire sensit, etsi hoc utrique à mul-

tis, & novissime ab Elia du Pin tribuitur, non satis verisimiliter utique, quemadmodum de Irenzo ostendit accuratissimus Tillemontius in *Memoriis ad Hist. Eccles. spectantibus*: Tom. 3. p. 626. seqv. de Justino Albertus à Felde in Epistola qua dialogum cum Tryphone adversus incredibiles C. G. Kochil conjecturas suspicionesque certissimis argumentis Justino vindicatum ivit p. 110. seqv. Sane ambo pluribus locis supplicia impiorum sine caritura adstruunt. Inter Muhamedanos illam de annihilatione impiorum sententiam in mentem quibusdam venisse docet Abi Jaafar Ebn Tophail in Epistola à Pocokio sub titulo Philosophi *αὐτοδιδάκτου* edita p. 16. qui eam opinionem tribuit Abu Nasri cuidam & detestatur tanquam errorem non remittendum. In Ecclesia haud reperi qui hoc diserte tradidisset & propugnasset ante Socinum, quem secuti sunt Smalcus, Ostorodus, Cressius, Brenius, Felbingerus: Voelkelio, Schlichtingio & aliter inter ipsos Unitarios hanc doctrinam rejicientibus.

VII. *Libro quinto* Sibylla; quæ pag. 304. *ἰσίδωρος γυναικῶν* se esse ait, quod Castellio reddidit *Isidis sororem*, de Romanorum Origine pauca quædam præfatur, hinc imperatores refert prima nominis singulorum litera indicata à Cajo Julio Cæsare usque ad Adrianum & tres insecturos, Antoninos nempe duos & L. Verum, de quibus oraculum etiam legitur Lib. VIII. p. 367. Spartianus in *Adriani vita cap. 2.* auctor est ei *sortem Imperii ex Sibyllinis v. sibibus provenisse*, sed aliud fuisse illud & antiquius oraculum existimo*, hoc vero post Adrianum demum scriptum, unde totius collectionis Sibyllinarum ætatem (non plane certissimo argumento) se tenere credidit Blondellus Lib. I. c. 10. & Lib. II. c. 6. & Elias du Pin in responsione ad objecta Petit didierii ad calcem Tomi 6. *Bibl. Eccles.* p. 31. seqv. Sed & Probum imp. Sibyllinis libris ex quorundam sententia promissum narrat Vopiscus in *Floriano*. Videtur etiam ex Sibyllino oraculo depromptum esse quod Antonius Caracallus dictus fuit *Ἀυρόνιος ὁ ἄριος*, apud Xiphilinum p. 435. Succedunt inde vaticinia in Ægyptios, quorum idololatriam reprehendit, inque alias gentes & urbes. Hæc excipit Oraculum de Nerone, qui poëta esse affectabat & citharædus, & poëmata pulchre decantabat, ut Svetonius & alii testantur, deque excidendo per ipsum templo *Ἱερότευκτο* sive cælesti ut exponit Lactantius de mortibus persecutorum c. 2. & de incendio vexata Româ, quam Babylonem vocat perinde ut veteres multi ipseque Petrus fortassis I. *Epist.* c. 5. v. 13. certe Johannes in *Apocalypsi* c. 17. & 18. Vide præter Grotium de Anti-Christo, Rigaltium ad scriptores finium regum-

* Confer, si placet, H. Dodwellum prælect. Cambden. VII. p. 301. seqv.

regundorum p. 282. edit. Goëfianæ & Valesium ad Euseb. p. 33. Meminit etiam Sibylla cometæ de quo est apud eundem Svetonium in Nerone c. 36. & Romam propter persecutiones atque immania scelera funditus delendam atque igne evertendam vaticinatur p. 315. & 332. Lactantius Lib. VII. c. 25. *Cum caput illud orbis occiderit, & ruina esse caperit, quod Sibylla fore ajunt.* confer Apocal. XVII. 16. XVIII. 8. seq. Sed & alibi Sibylla eam igne perituram dixit Lib. II. p. 195. & 219. Lib. VIII. p. 371. & 375. ubi addit temporis notam, quando hoc sit futurum, cum nempe impleverit numerum nominis sui h. e. annos 948. tot enim ex literis Græcis *Ράμμη* prodeunt, quam prædictionem quomodo eventus comprobaverit non intelligo. Ejusdem commatis est, quod nonnulli dixere Mosaicam religionem tot floruisse annis, quot complecteretur nomen *Μωυσῆς* (1648.) Christianam vero religionem duraturam divinarunt tot annos quod referet nomen *Χριστός* (1480.) vel *σαυρός* (1271.) Vide Cotelerium notis ad Barnabæ Epistolam pag. 45. edit. Joh. Clerici. Ad incendium quoque Romæ referendum putem versus hunc Sibyllinum, quem in aliam sententiam paulo longius petitam trahit Heideggerus *Myfter. Babylonis magnæ* T. 2. p. 741.

Ἄλιν⊙ ἐκτοτε καιρὸς ὅτι λίν⊙ αὐτὸν ὀλεῖται.

Porro Sibylla in hoc libro quinto oracula fundit in Memphin Thebasque & alias gentes atque urbes. Judæorum feliciorum statum futurum videtur prædicere p. 320. seq. etsi locum illum ad Christianos applicavit Lactantius Lib. IV. cap. 20. De variis urbibus insulisque, ac speciatim de Ephesino Dianæ templo terræ motu concutiendis oracula exstant p. 324. seq. & 336. De templo veri Dei in Ægypto exstruendo pag. 340. Preces pro Judæis ut illorum regioni Deus parcat, leguntur p. 327. Denique p. 332. seq. secundum templum exustum se vidiisse testatur, quod non de templo secundo Vestæ Commodi Imp. temporibus Romæ exusto accipiendum est, ut Cotelerio, G. J. Vossio, Possævino, Orfopoeo & aliis quibusdam placere video, sed potius de templo Hierosolymitano quod delevit Vespasianus, in hoc enim quadrat quod ait in eo non culta esse idola

Ἀλλὰ μέγαν γενετῆρα Θεῶν πάντων θεοπτεύσων.

Confer Blondellum Lib. II. cap. 5.

VIII. *Liber sextus* perbrevis, duodetriginta versibus totus absolvitur, sed in quibus clarissime agitur de filii Dei baptismo ad Jordanem, & spiritu ei superveniente. Locus corruptus forte ita restituendus:

Ἐκ πατρὸς ἐκ πρώτης πρῶτος Θεός, ὃ τε καὶ ἡδὺ
Πνεῦμι' ἐργονόμον λευκῆς πτερυγῶσι πελαίης.

Ex hoc Sibyllæ loco Lactantius Lib. IV. cap. 15. *Spiritus Dei descendit super eum formatum in speciem columbae candidæ.* Non minus perspicuum de apparitione illa vaticinium, sed itidem confictum legas in testamento quod fertur sub nomine XII. Patriarcharum, testamento Levi §. 18. Οἱ βρανοὶ ἀνοιγήσονται, καὶ ἐκ τῆς θύρας ἡξει ἐπ' αὐτὸν ἀγίασμα μετὰ Φωνῆς πατρικῆς ὡς ἀπὸ Ἀβραάμ πατρὸς Ἰσαακ. Pergit Sibylla haud obscuris verbis celebrare Servatoris miracula, gravesque pœnas minatur Judæis qui Christo coronam spineam imposuerint felleque ipsum potarint & cruci affixerint. Mirum sane est quod affirmat Sozomenus Lib. II. Hist. Eccles. cap. I. etiam gentiles agnoscere & συωμολογήσαι quod Sibyllæ sit versus ex hoc libro sexto p. 347. petitus: ὃ ξύλον μακαριστὸν, ἐφ' ὃ Θεὸς ἐξετανύθη. Sed jam pridem toto ille capite quæ de cruce inventa narrat Sozomenus, parum fidei mereri videntur hominibus eruditis, & potius deberi fraudibus Episcopi cujusdam Hierosolymitani, qui sæculo quinto post Christum natum fuit, & hoc commento sedi suæ voluit auctoritatem comparare ac conciliare. Vide Salmasium Epistola I. de Cruce ad Tho. Bartholinum pag. 269. seqv. 279. seqv. Equidem Petavius Lib. XV. de incarnat. cap. 8. provocat ad Eusebium Lib. III. de vita Constantini cap. 29. seq. Sed ibi tantum de monumento sive sepulchro Christi sermo est, cui reperto martyrium h. e. templum (confer Huetii demonstrat. pag. 1017. ubi locum Sophon. III. 8. ex Græca versione huc à veteribus accommodatum esse notat) inædificare jussit Constantinus, de cruce altum silentium. Illud tamen ex Sozomeni loco recte colligi posse videtur, ipsum quoque minime ignorasse, quod non omnibus quæ Christiani proferrent Sibyllinis carminibus acquiescerent gentiles, sed alia respuerent tanquam spuria atque subdititia, ut Origenis, Lactanti, Augustini & Eusebii testimonius supra demonstravi.

IX. *Liber septimus* incipit à descriptione diluvii, diversisque oraculis cladem variarum gentium & urbium præsignificantibus. Postea pag. 352. seqv. non obscure exponitur doctrina Christiana de Patre Filio & Spiritu S. qui ad Jordanem in baptismo se manifestaverunt, deque Christo DEO ante sæcula, & in cælos recepto. Pro Ἰορδάνη ἐν τριτάτοις legendum putem ἐν προχοαῖσι & in eodem versu ἐπ' αὐτῷ προ πολλῶ. Porro si quis ad Deum accedere velit, ei negat Sibylla opus esse thure & sacrificiis, sed ut baptizetur & pietatem colat. Ad baptismum quem commen-

commendat & profelytis impertiendum esse ait, jubet pag. 355. ignem una cum aqua adhiberi

ἕως ἃ στείδης καθαρῶ πρὸς —————
atque iterum:

πάντων σὸν βάπτισμα δὲ ἔκρυψες ἐξεφάνθη.
Ni fallor ex more veterum quorundam hæreticorum, qui huc traxere locum Matth. III. II. Sic Valentinus apud Tertullianum:

Bis docuit tingi traducto corpore flamma.

De Carpocratianis discipulos suos cauterio intuentibus Irenæus Lib. I. c. 24. Heracleon apud Clementem Alex. Epiphanius hæresi XXVII. §. 5. & c. Confer quæ de Seleucianis & Hermianis Philastrius c. 55. Augustinus & auctor prædestinati c. 59. Bernardus Ochinus libro de cœna Domini, Hetrusca lingua edito p. 19. testatur suis se oculis in Italia vidisse baptizatos inustus cauterio. *In alcune parti del mondo si battezzano, sol fuoco. Et io ne ho già visti in Italia con esso battezzati, i quali hanno nella fronte o nel mento un segno celestio fatto col fuoco in testimonio della fede che hanno à Christo.* Idem in Thufcia & aliis quibusdam Italiz regionibus ex veteri consuetudine obtinere affirmavit Hieron. Mercurialis II. 2. Var. Lect. licet non tanquam sacrum ritum, neque inter baptizandum. Sic & olim apud Ethnicos sacrandus sive initiandus accipiebat sphragitidas teste Prudentio *σφραγιστῶν* hymn. I.

Acus minutus ingerunt fornacibus

His membra pergunt urere, utque igniverins

Quamcunque partem corporis fervens nota

Stigmavit, hanc sic consecratam predicant.

Similiter Jacobitz atque Æthiopes videntur cauterio uti in baptifmate, verum hos non superstitione sed ratione Physica ad hoc impulsos, ut nempe à catharrhis ac destillationibus præferent, infantum *κροσσοφιδιδας* sive temporum venas cauterio inurere notant Josephus Scaliger Lib. VII. de emendat. temporum p. 682. sq. Jobus Ludolphus Hist. Æthiop. Lib. III. c. 6. n. 42. & Steph. Lemonius notis ad varia sacra p. 726. Perinde ut de Nomadibus quibusdam refert Herodotus IV. 187. quem vide. Etiam à Seculo IV. usque in Ecclesia passim in Baptifmo catechumenorum, ignis sive luminis usus obtinuit cereorumque accensorum, veluti symbolum illuminatz mentis, à qua baptismus dictus *φωτισμός*, *φώτισμα*, baptizati *φωτισθέντες* ex Hebr. VI. 4. & X. 32. item *μεσφωτισοι*. Vide Vicecomitem de antiquis ritibus baptismi Lib. V. c. 20. seq. Svicerum in thesauro & observatt. sacr. c. 3. Verum nihil hoc ad locum Sibyllinorum, non magis certe ac

quæ de aqua igne calefacta in baptismo adhibita recentior tradidit ætas: imprimis autem ad verba Sibyllæ facit quod de Simonis Magi sectatoribus narrat auctor tractatus à Rigaltio primum editi, Cypriano ut videtur æqualis, *de non rebaptizandis iis qui semel in nomine Domini nostri Iesu Christi sunt tincti*: Ait enim iactare illos, quod soli integrum atque perfectum, non sicut alii mutilatum & decurtatum baptisma tradant, baptismi candi- dato quippe in aquam descendente, *statim super aquam ignem apparere*. Quod si aliquo lusu perpetrari potest, sicut affirmantur plerique huiusmodi lusus Anaxilæ esse (confer Plinium Lib. XXVIII. c. II. Lib. XXXV. c. 15. Irenæum Lib. I. c. 8. Epiphaniæ hæreticorum XXXIV. p. 232.) sive naturale est, quo pacto possit hoc contingere, sive illi putant hoc se conspicerent, sive maligni opus & magicum virus ignem potest in aqua exprimere. (confer Huetium Lib. II. Alnetan. quæst. p. 216. seq. Bælii dictionar. in voce Egnatia) illi tamen talem fallaciam & stropham prædicant perfectum baptisma esse. Est autem adulterini huius imò interuocini baptismatis si quis alius Auctor, tum etiam quidam ab eisdem ipsis hæreticis propter hunc eandem errorem confectus liber, qui inscribitur Pauli prædicatio, in quo libro contra omnes Scripturas & de peccato proprio consentem inuenies Christum, qui solum omnino nihil deliquit, & ad accipiendum Iohannis baptismum pæne inuictum à Matre sua Maria esse compulsus, item cum baptizaretur, ignem super aquas esse visum, quod in Evangelio nullo est scriptum. Hæc est illa Paulo sive Petro (utrumque enim coniungit Lactantius Lib. IV. cap. 21.) adscripta prædicatio, in qua Sibyllæ lectionem à Paulo Apostolo commendatam esse narrat Clemens Alex. Lib. VI. Strom. p. 636. de quo loco nonnulla dixi supra c. XIV. n. 3. In præfenti tantum addo Clarissimum Grabium haud valde firmo argumento niti, cum prædicationis huius primos auctores non hæreticos sed Catholicos fuisse colligit ex eo, quod Clemens & alii Orthodoxi doctores Ecclesiæ illius testimonio usi fuerint. Non enim fugit virum doctissimum, etiam hæreticorum Apocrypha ab Orthodoxis primorum sæculorum allegari. Certe magis cadit in Orthodoxorum simplicem pietatem, Apocrypha citra examen in testimonium citare, quam ipsa comminisci, sanctissimisque nominibus supponere. Sed ut ad Sibyllina redeam, in illis p. 356. seqv. iterum succedunt oracula in varias gentes, regiones, urbes, oracula, præcipue in falsos vates, qui *ἀληθέως αἰχρὰ προφητεύουσι*. In Metaphrasi Castellionis p. 358. turpis error typographi, repetitus etiam in editione Gallzi p. 672. Ita vero legendum:

*Imprimis autem arguentur qui nomine lucri
Turpia prædicent, argentes tempus acerbum.*

Hebraei

Hebraei sane sciderint cum serpens ovile

(Vide Jerem. XXVIII. 10.)

Mendaces referent quæ non sunt dicere jussi.

Denique liber septimus definit in extremorum temporum, sive alterius potius ævi (confer Clariss. Jac. Rhenferdium de *saeculo futuro*) & regni millenarii felicitate, cui sese ipsam vix propter scelera interfuturam putat, nisi filii Dei beneficio post fata olim, beatæ vitæ, quod sperat, restituatur.

X. *Libri octavi*, qui ultimus est Sibyllinorum quos habemus, initio, futurum prædicat judicium, deinde invehitur in avaritiam, Romæque perniciem ominatur, additis de Adriano ac Nerone oraculis. Tum de judicio futuro iterum locuta, Romam perituram divinat, cum numerum nominis sui h. e. annum nongentesimum duodequingagesimum impleverit, cui vaticinio eventum non respondisse supra diximus. Hinc denique nobis describit conditionem novissimorum temporum, & judicium extremum, de quo agit etiam celebris illa quæ hoc loco pag. 380. sequitur Acrostichis, majoremque partem Latine exstat apud Prosperum & Augustinum, integra Græce producta est à Constantino in *λόγω βασιλικῷ*, primoribusque literis exhibet hæc verba: *ἰησὺς χριστὸς θεὸς υἱὸς πατρὸς εὐαγγελίς*, quorum quinque priorum primæ literæ reddunt vocabulum *Ἰησὺς*. Versus quosdam singulos ex ea adducit Lactantius Lib. VII. cap. 10. 19. & 20. sed nullam acrostichidos mentionem facit, & in ejus codicibus versus octavus incipit à verbo *πίψισω* pro quo acrostichis requiri *τρίψισω*. Non ignoratam tamen etiam antiquioribus Constantino scriptoribus Acrostichin istam fuisse, colligunt viri docti ex eo quod apud Tertullianum jam Christus vocatur *ἰησὺς* Lib. de baptismo cap. 1. *Sed nos pisciculi secundum ἰησὺν nostrum Jesum Christum in aqua nascimur*, quibus verbis Sibyllam procul dubio respici ait Joh. Smetius p. 41. Antiquitatt. Neomagensium. Idem nomen *ἰησὺς* in veteri gemma observatum de Christo explicat Janus Rutgerfius libro & capite primo, eiqve assentiens Thomas Reinesius libro & capite secundo variarum lectionum. Similiter in veteri gemma carniola pisciculos ex utroque crucis latere expressos de Christianis recte exponit idem Smetius p. 33. Optatus libro III. adversus Parmenianum cap. 2. *Hic est pisci, qui in baptisate per invocationem fontalibus undis inseritur, ut quæ aqua fuerat, à pisce etiam piscina καλυμμένηθρα pro baptisterio occurrit apud Athanasium & passim apud scriptores Græcos Christianos. Vide Svicerum & Cangii glossar.) vocitetur. Cujus pisci nomen secundum appellationem Græcam in uno nomine per singulas literas turbam sanctorum nominum continet ἰησὺς, quod*

est Latinum: JESUS CHRISTUS DEI FILIUS SALVATOR. Confer Zenonem Veronensem homil. 5. ad Neophytos. Hinc forte Hieronymus Bonosium vocat *filium ἰχθύος* i. e. Christianum Epist. 43. Certe Augustinus quoque Lib. XVIII. de Civ. Dei cap. 23. notat nomine piscis Christum mystice intelligi, *eo quod hujus mortalitatis abisso velut in aquarum profunditate vivit. h. e. sine peccato esse potuerit.* Sunt tamen qui aliam originem exponant unde *piscis* dictus fuerit Servator, quod nempe de eo David dixerit Ps. LXXII. 17. *יְשׁוּעַת נַחַשׁ* quorum vocum primæ literæ reddunt nomen *ישׁוּעַ*. Prima vero vox *נַחַשׁ* *sabalescet* à Chaldo *נַחַשׁ* quod piscem denotat, & quo animantium genere nullum aliud est fecundius. Vide Raymundi Martini pugionem fidei pag. 583. edit. Carpzovii. Sed non est credibile, Tertulliano & aliis veteribus tam subtilis & abstrusæ rationis in mentem potius venisse, quam obvix alterius & facillimæ. Potuit tamen in hanc etiam sine Sibyllini carminis inspectione aliquis incidere, ut ex illo sensu Mystico vocabuli *ἰχθύς* forte non plane certum sit Acrostichidem Sibyllinam Tertulliano fuisse lectam & consultam. Quod deinceps p. 383. ait Sibylla crucem Christi adumbratam à Mosè extensis manibus orante adversus Amalekitas Exod. XVII. 11. antiquissimis Christianorum suffragiis comprobatur. Vide Barnabæ Epist. p. 39. edit. Clerici, Justinum dial. cum Tryphone p. 264. f. Tertull. adversus Judæos & 3. contra Marcionem, Cyprianum Lib. II. testimon. contra Judæos & in exhortat. martyrii pag. 175. ut Nazianzenum, Arnoldum Cariotensem & alios recentiores omittam. Plura deinde in carminibus Sibyllinis leguntur de passione Christi, tenebris per tres horas ingruentibus, de Christi descensu ad inferos, miraculis, resurrectione, tum quomodo hic Rex à Sione excipiendus, verusque Deus colendus sit ab homine ad imaginem ipsius condito, relictis ac repudiatis idolis. Tradit etiam disertissime de nativitate Christi ex Maria virgine, quam nominetur compellat, & à Gabriele Angelo de illa re certiore redditam testatur. Christum ubique describit ut Deum & Dei Filium, qui *ἠερανέθεν μολών ἑρατέην ἐνεδύσατο μορφίν*. Denique merito se ait cum reliquis Christianis religionem à Jesu traditam colere, & à Christi nomine vocari:

*Τένει ἀρ' ἡμεῖς καὶ ὅσους χριστοῦ γενέσθης
 Οὐρανίης πεφυῶτες, ἐπικλημέσθαι συναίμοι,
 Μνηστὴν εὐφροσύνης ἐπὶ θρησκείῃσιν ἰχθυίης.*

CAPUT

CAPUT XXXIII.

De Collectione Sibyllinorum quæ hodie exstat, judicium, deductum per observationes sedecim. 1. — — — 16. Pœna capitis num propofita iis qui Sibyllina legerint. 17. Utrum Augustinus novam quandam concinnaverit συγγραφήν Sibyllinorum. 18. Possivini de Sibyllinis feligendis & juvenuti proponendis consilium improbat. 19. De Sibyllinis nonnullis quæ Latine tantum exstant. 20. Lyra triquetra à Sibylla reperta. 21. Recentiorum de Sibyllinis scriptorum elenchus. 22.

Reliquum jam, ut quid de hac quæ exstat collectione Sibyllinorum sentiendum sit, cum bona lectoris venia distincte & per aliquot observationes deducamus.

I. *Non continentur hæc collectione libri Sibyllini Tarquinio oblati*, quod duobus argumentis clarissime patet, nam & illi libri Sibyllini diligentissime custoditi & ἐν ἀποθήκῃσιν habiti sunt, donec cum Capitolio deflagrarent, ut supra demonstravi: deinde argumentum longe diversum complectebantur, quomodo nempe sacra idololatrica facienda, quomodo Dii placandi, ut ex Livio aliisque historicis Romanis apparet, à quibus memoratorum oraculorum ne γὰρ quidem in nostra collectione occurrit, contra frequentissimè in idololatræ invectivæ, & assidua religionis atque sacrorum Christianorum commendatio.

II. *Neque carmina Sibyllina altera, Erythriæ & undecunque Romam perlatam post restitutum Capitolium.* Ad quod probandum non memorabo quod Fenestella apud Lactantium Libro I. c. 6. auctor est *versu circa mille Erythris Romam allatos*, cum in nostra collectione plures, quam mille versus compareant. *Quamquam enim hoc argumento utuntur viri docti, tamen ex aliis etiam urbibus ac regionibus allata Sibyllina narrat Tacitus, deinde si plures habemus, quam mille versus, nonne etiam mille illos habere possumus?* Sed observo, quod & hæc Sibyllina Romanorum (quæ secunda vocare fas est) non vulgo legebantur, & quæcumque à Dione, Svetonio, ex illis prolata memorantur, non minus diversi argumenti à nostris comperies, quam priora illa. Et ubi forte idem etiam in nostris legitur, aliis tamen legitur verbis. Exempli causa in collectione quam habemus Nero plus simplici vice perstringitur ut

μετρο-
κτίσθαι

κτόν⊙ qvæ loca respiciens Lactantius Lib. de mortibus persecutorum c.2. dixit Sibyllam affirmare *matricidam perfugum à finibus esse venturum*, nusquam tamen in illis legas λόγιον qvòd Neronis temporibus vulgatum Dio refert Σαβύλλειον ὄντως ὄν Lib. LXII. p. 709.

Ἐξατ⊙ Διευαδῶν μητρακτῶν⊙ ἡγεμονίῃσει.

III. *Neque alia Ethnica integra Sibyllinorum oraculorum συναγωγή.* Plures quidem fuisse testatur Zosimus libro secundo p. 690. πολλὰς τε βίβλους ἱστορικὰς καὶ χρησμῶν συναγωγὰς ἀνελέξας, χρόνον τε ἐν τῷ παρὲν τῶν ἀπορῶν δαπανήσας ἐνέτυχον μόλις χρησμῶν τινι Σαβύλλης εἶναι λεγομένου ἢ Φασινῆς τῆς Ἑπειρώτιδος⊙ Et Svetonius c. 31. narrat ab Augusto combusta ultra librorum fatidicorum duo millia. Sed ex tota qvædam habemus collectione manifestissimum est, non Sibyllam, non Ethnicum fatidicum fuisse, qvi illam composuit, sed Ethnicismo infestum Christianum. Tum oracula qvæ tanqvam Sibyllina ex suis συναγωγαῖς proferunt idem Zosimus, Phlegon & alii, in nostris non habentur. Itaqvæ licet forte qvædam hinc inde ex Ethnicis oraculis nostro deprompserit, diligenter tamen cavit, ne qvæqvam qvòd Ethnicismo stabiliendo faceret retineret.

IV. *Operam & oleum perdunt qui certæ Sibyllæ, Erythrææ aliæ, alia Samia, alia nescio cui alii adscribunt oracula quæ habemus, ut fecerunt Joh. Jacobus Boissardus libro de divinatione, Sixtus Senensis in Bibl. Sancta, Johannes Aitzma in speculo Sibyllarum Belgice edito multiqvæ alii.* Cum enim veteribus etiam incertum fuerit, fueritne una Sibylla an plures, tum nostram collectionem nulli Sibyllæ deberi, & Romanis Græcisqve ante Christum natum invisam fuisse certum est. Lactantius pleraqve citat sub Erythrææ Sibyllæ nomine, qvæ ex nostris libris profert. Ea tamen qvæ in sexto Libro exstant, alterius esse fatetur, & hodieqve Libro sexto inscribitur: ἑτέρας εἶναι ταῦτα δοκεῖ, *Hec alterius esse videntur.* Idem Lactantius Lib. I. c. 6. disertè testatur jam suo tempore libros Sibyllæ confusos fuisse nec suum cuiqve posse assignari nisi Erythrææ: In codice 170. Regis Galliz teste Labbeo exstant *Erythrææ Sibyllæ de Trojanorum & reliquorum principum eventu oracula*, qvibus eadem qvæ edita sunt vel saltem partem eorum * contineri mihi persvadeo. Et hæc ipsa qvæ Erythrææ tribuit Lactantius, Cumanæ à qvibusdam adscripta testatur Augustinus Lib. XVIII. de Civitate Dei c. 23. Sed profecto perinde est sub cuius Sibyllæ nomine laudentur, dummodo nulla fide digna auctoritate id fiat, & à nulla Sibylla sive fatidica muliere Ethnicâ profectum esse totum opus constet.

V. Nullum

* Eadem fortassis qvæ illustravit Lud. de Tobar, de qvo infra num. 22.

V. *Nullum versum in hac collectione pro Sibyllino & antiquo oraculo apud Ethnicos ante Christi natiuitatem exaudito haberi oportet, nisi peculiariuer de eo constet ex aliis monumentis antiquioribus & indubitatis.* Quia enim totum opus suppositum est, & Christianismum in illo multa produnt manifestissime, nihil æquius videtur hoc postulato.

VI. *Sunt nonnulla in hac collectione, quæ auctor de industria inseruit ex antiquis oraculis Ethnicis. ex Orpheo, Homero, & aliis Poëtis.* Sib. Lib. VIII. p. 392. Οἶδα ἐγὼ ψάμμων τ' ἀριθμὸς καὶ μέτρα θαλάσσης, qui versus exstat in oraculo quod Cræso redditum narrat Herodotus libro I. & post eum multi alii, quemadmodum ille quoque qui eadem pagina paucis interjectis sequitur: καὶ κωφῶ ζῆμεις καὶ ἡ λαλιότης ἀκίων. Lib. IV. p. 292. Occurrunt bini versiculi:

Ἐσται ἐσθόρμηⓈ ὅτε πύραμⓈ ἀργυροδότης
 Ἡῶνα προχέων ἱερὴν εἰς ἧσον ἕκταται.

Qui iisdem verbis tanquam vetus oraculum referuntur à Strabone Lib. I. p. 53. & Lib. XII. p. 536. atque inde ab Eustathio, ac Joh. Tzetzæ Chiliad. 7. v. 575. nisi quod pro ἧσον legunt κύπερον. * Libro tertio Sibyllinorum p. 276. occurrit oraculum notissimum:

Μὴ κίνει Καμαρίναν, ἀκίνητⓈ γὰρ αἰμίναν,
 quod præter Lucianum de Apophrade, Silium Lib. XIV. v. 199. Stephanum Byz. in Καμαρίνα; Svidam & Zenobium in μὴ κίνει memorat Virgilius III. Æneid. v. 700.

— — — & fatis nunquam concessa moueri
 Apparet Camarina procul — — — —

Lib. I. pag. 172. exstat proverbium Σαρδόνιον μείδημα γελᾶστος de quo proluxe & docte ut solet vir summus Erasmus in adagiis: Meminit & Dio Chrysostomus f. 669. & Zacharias Scholasticus p. 216. edit. Barthii. Quæ libro V. p. 324. seq. & alibi de Cumis, Rhodo, Samo pluribusque insulis ac regionibus terræ motu delendis vel quocunqve modo vastandis leguntur, vix dubitem ex antiquis quæ in Ethnicorum manibus fuere oraculis esse petita, nam ad illa passim respiciunt scriptores antiquissimi. Zous apud Plutarchum libro cur Pythia non reddat oracula carmine, Sibyllina de illis cladibus vaticinia ab eventu comprobata testatur his verbis: ἀλλὰ ταῖς τε μαντείαις ἐπιμαρτυροῦσι πολλαὶ μὲν ἀναστάσεις καὶ μετακισμοὶ πόλεων Ἑλληνίδων, πολλαὶ δὲ βαρβαρικῶν στρατιῶν ἐπιφάνειαι καὶ ἀναγέσεις ἡγεμονικῶν. Ταυτὶ δὲ τὰ πρόσφατα καὶ νέα πάθη εἶτε τὴν Κύμην καὶ Δικαλαρχίαν ἔχ' ὑμνήματα πάλαι καὶ ἀδίδαμα διὰ τῶν Σιβυλλείων ὁ χρόνοςⓈ ὡσπερ

E e

* Ad locum Tzetzæ conferendus Joh. Meursius in Cypro Lib. II. c. 18.

ὡς περ Ὀφείλον ἀποδίδωκεν; ἐκρήξεις πυρός ὄρεϊς καὶ ζέσεις θαλασσίας, καὶ πείρωσιν καὶ φλεγμονῶν ὑπὸ πνεύματι ὁ ἀναρρίψεις, καὶ φθορὰς πόλεων ἅμα τούτων καὶ τηλικύτων, ὡς μεθ' ἡμέραν ἐπέλθουσιν ἀγνοίαν ἕνα καὶ ἀσάφειαν ὄφρα καθ' ἰσχυρήσῃ, τὴν χώρας συγκεχυμένης. Ταῦτα παρ' εἰ γέγονε, πιστῶσαι χαλεπὸν ἐστὶ μῆτι γὰρ ὡροειπέν' ἀνεῖ θειότητι. Pausanias in Corinthiacis p. 126. Ἐκάκωστος δ' (ὁ σεισμὸς) καὶ ὡς Καρίαν καὶ Λυκίαν τὰς πόλεις, καὶ Ῥοδίους ἐσειόδη μάλιστα ἢ ἡσθ. ὡς καὶ τὸ λογιὸν τετελεσθαι Σιβύλλῃ τὸ ἐς τὴν Ῥόδον ἔδοξεν. Confer de illa insularum clade Salmasium ad Tertull. *de pallio p. 99. seq. & Jac. Godofredum p. 48. ad hæc verba periegetur veteris Latini ab ipso editi: *Namque Rhodum insulam & civitatem maximam (ex nomine dicere necessarium est) quas prophetauit Sibylla ab ira Dei esse perituras. Est autem in ipsa civitatem statua quam omnes Colosseum nominant, novum mirum magnitudinis, deus enim in ipsa fuit secundum Propheciam Sibylla.* Ita legendus hic locus, non ut edidit Godofredus *novum virum* & Græcè vertit: *καινὸν ἄνδρα μεγέθους.* Libro tertio Sibyllinorum p. 226. Hi duo versus leguntur:

Ἄλλὰ σὺ μὴ πολλὴν βροτὴ ποικιλόμητι κακόφρον

Ἄλλὰ λιπῶν πλεῖστον εὐρέψας Θεὸν ἰλάσκειο.

Quos Orphoræus probe annotavit geminos esse hinc Orpheo tributis apud Clementem Alexandrinum in protreptico p. 49.

Ἄλλὰ σὺ μὴ μέλλων βροτὴ ποικιλόμητι βράδυνε

Ἄλλὰ παλίμωπλαγκτῶ εὐρέψας Θεὸν ἰλάσκειο.

Homerice Pœseos tot sunt in collectione Sibyllinorum vestigia ut illa inter se conferre res esset non brevis laboris, & Guilelmus Canterus Lib. V. Var. Lect. c. 17. notaverit ex Homero multa Sibyllinorum loca posse restitui: etsi quod idem vir doctus addit aperte constare quod Homerus multis in locis illa sit imitatus, neminem qui à nobis dicta diligentius perpenderit ei existimem temere accrediturum. Longe profecto verisimilius est, auctores hujus collectionis Sibyllinæ tot novitatis documenta in se gerentis ex isthac Homeri & aliorum poetarum Ethnicorum imitatione, tum adjunctione quorundam oraculorum celebrium inter Græcos ac Romanos eam gentilibus probabilem reddere, auctoritatemque conciliare voluisse.

VII. *Longe plurima autem sunt in hac collectione, nominatim atque ipsi verbis petita ex sacris literis, non veteris tantum sed & Novi Testamenti.* Hinc recte divina sapientia apud Nazianzenum in erudito carmine quo Nestorium ad amplectendam Christi religionem adhortatur T. 2. p. 144.

Ἐρμῆς ὁ τρισάριος ὁ ἐμοῖς ἐπέεσιν ἀεθῆγοι

Οὐδ' ἐθέλων εὐαγγέλιον δὲ σέβοι μέτροισι Σιβύλλῃ.

Τῆς

* Non audiendus Vir doctus Sam. Petitus qui II. 13. Observat apud Tertullianum legere jubet; *Sibylla non mendax, pro Sibylla.*

Τῆς μεγάλης θεότητος ἐλαυνόμενοι βελέεσσω
 Οὐδὲν ἐπιτρέφομαι, καὶ εἰ τινος ἄσπον ἴκοντο,
 Οὐ θεοθεν, βιβλῶν δὲ ὁρῶν βλεψάντες ἐμῶιο.

P. Garzias Galarza Theologus ac Philosophus Hispanus in Evangelicis institutionibus carmina Sibyllina cum S. Scripturæ locis conferre ac comparare conatus, laudatur ab Antonio Possevino Lib. II. Bibl. select. cap. 71.

VIII. *Non complebitur hac collectio omnia & integra Sibyllina, quibus veteres usi sunt Doctores Ecclesia.* De Ethnicis nolui verbum addere quoniam res clara ex iis quæ dixi, & ex tot Sibyllæ oraculis quæ apud Græcos Latinosque Scriptores memorata in nostris nulla exstant. Servius ad 3. Æneidos: *Sane sciendum est, inquit, omnia responsa Sibylla plus minusve centum contineri sermonibus, ita enim potius legendum quam cum Gyrardo dialogo 2. de Hist. Poetar. p. 110. non contineri.* Sed jam sæpe vidimus Servium exiguam mereri fidem in iis, quæ de Sibylla tradit, neque ejus sententiam probant hæc Virgilio Æneid. 6.

Quo lati ducunt aditus centum, ostia centum, .

Unde ruunt totidem voces responsa Sibylla.

Quin ridiculum fit affirmare in singulis ostiis tantum semel per omnem vitam consultam fuisse & responsa dedisse. Enimvero aliunde satis constat innumeros fuisse libros sub Sibyllarum nomine ab Ethnicis jactatos, etsi non nisi paucissimos contigit à Romanis recipi auctoritate Reip. Hoc multis jam testimoniis evicimus, & inter paganos existisse complures variis temporibus pseudomantas sive falsorum oraculorum Sibyllinorum concinnatores demonstravimus. Hæc omnia, vel majorem saltim eorum partem, qui in nostra brevi collectione quæsierit, sine dubio turpiter se fefellerit. At nec Christianorum veterum Sibyllina omnia nobis esse reliqua perspicue patet. Λόγοι πολλοὶς sive *plures libri* Sibyllæ Phrygiæ memorantur à Clemente Alexandrino Svidas Chaldææ Sibyllæ tribuit libros XXIV. complectentes oracula *ᾧ παντὸς ἔθνους ἐχώρας.* Lactantius cum decem Sibyllas enumerasset, *Harum omnium, inquit, carmina & feruntur & habentur, præterquam Cumææ, cujus libri à Romanis occultantur, nec eos ab ullo nisi à Quindecimviris inspicere fas habent. Et sunt singularum singuli libri, qui quia Sibylla nomine inscribuntur, anius esse creduntur* (hinc Justinus in cohortatione ad Græcos de una Sibylla loquens, *ἥς τὰς βιβλῶν ἐν πάσῃ τῇ οἰκουμένη σὺ ζεῶσαι συμβαίνει*) *suntque confusi, nec discerni ac suum cuique assignari potest nisi Erythrææ, quæ & nomen suum verum carmini inseruit, & Erythræam se nominat ubi prælocuta est, cum esset orta Babylone, Sed & nos confuse Sibyllam dicemus &c.*

Cum ait singularum Sibyllarum esse singulos libros, hoc non necesse est ita intelligere, ut novem soli prodeant & unicuique unus tribuatur, sed quod extiterint peculiare ante atque separati ab aliis libri sub cuiusque Sibyllæ nomine, quo oblitterato incertum jam sit cui demum singulos tribuere oporteat. His adde quod in Bibliotheca Vaticana Romæ feruntur extare quatuordecim libri Sibyllini. Est & alterius voluminis titulus, qui à Gesnero affertur: *ἐκ τῶν προφητικῶν Σιβύλλης λόγων* Θ' μέχρι ἔ' ἰδ. *liber nonus ad quintum decimum.* Præterea multa ac bene longa oracula Sibyllæ nomine à Theophilo Antiocheno & aliis antiquis Ecclesiæ Doctores proferuntur, quæ in nostra collectione desiderantur.

IX. *Complectitur tamen hac collectio partem magnam Sibyllinarum quibus nisi sunt Patres.* Plurima enim quæ tanquam Sibyllæ laudant, in ea leguntur ipsis verbis, unde corrupta passim emendari potuerunt. Hoc tanquam manifestum & à nemine in dubium vocatum, longiore probatione indigere haud arbitror. Tantum adscribam verba Augustini Lib. XVIII. de Civ. Dei c. 23. qui post adductam acrostichidem, *hac autem Sibylla*, inquit, *sive Erythraa, sive ut quidam magis credunt Cumana, ita nihil habet in toto carmine suo, cujus exigua ista particula est, quod ad Deorum falsorum sive filiorum cultum pertineat, quinimo ita etiam contra eos & contra cultores eorum loquitur, ut in eorum numero deputanda videatur qui pertinent ad civitatem Dei.* Quod iudicium huic quam habemus collectioni optime convenire, nemo qui evolaverit, dubitabit.

X. *Sed plurimum confusam, librorum culpâ passim depravatam, ac inutilam.* Hoc lectio ipsa satis quemque docere potest, nullus passim ordo, multi versus repetiti, multa hiulca nec sanum sensum fundentia, & quæ sine ope codicis manu exarati restituere nemo queat. Librorum quoque distinctio in scriptis libris diversa est, ut Opsopæus ad initium libri secundi & aliis in locis annotavit. Quid porro est illud Lib. II. p. 215? *πάλιν ἐν τῷ τρίτῳ αὐτῆς τόμῳ ταῦτα φησὶν ἐκ τῆς δευτέρας λέγει περὶ Θεῶν.* Et quod libro tertio præfigitur: *μετὰ ταῦτα προβαρυσσα τοῖς λόγοις περὶ τῆς ἀπαταιῶν δαίμονος τῆς Ἀντιχρίστου φησὶν ὡδέπη.* Et p. 223. in medio libro: *λείπει ἡ ἀρχὴ.* Ex huiusmodi locis H. Dodwellus V. C. prælect. Cambden. VII. p. 313. seq. colligebat nos hodie non habere opus ipsum integrum sub Sibyllarum nomine olim jactatum, sed excerpta à nescio quo & digesta per locos communes Theologicos, similiter ut Philosophi Ethnici Proclus & alii, Platonici maxime, *λογία* Chaldaica per locos Philosophicos digesta habebant.

XI. *Christiani antiquissimi qui Sibylla meminerunt, non habuerunt totam hanc*

hanc qualis hodie exstat Sibyllinorum collectionem, sed partem tantum qua aliis postliminio additis in hanc συναγωγήν coaluerunt. Ut omittam suspectum Apocryphæ prædicationis Pauli testimonium, Sibyllam commendantis, Clemens Romanus in parte deperdita primæ illius & aureolæ ad Corinthios Epistolæ, Sibyllæ testimonio usus est, ut ex Irenzo & Justini junioris quaestionibus ad Orthodoxos ostendit Beveregius in codice canonum vindicato Lib. I. c. 14. n. 8. Barnabam quoque ac Sibyllæ testimonium respicere in verbis *ὅταν ξύλον κλωνθῆ καὶ ἀναστῆ* suspicatur annotator Oxoniensis, quod ideo non credo, quia præcedunt verba: *λέγει Κύριος*, quomodo non loquuntur Christiani cum Sibyllæ verba recitaturi sunt. Meminit Sibyllæ etiam Hermas in Pastore, ut supra notare me memini. Horum omnium jam dictorum neminem puto legisse ea quæ post eorum mortem demum scripta necesse est, non magis quam Josephum qui Sibyllæ meminit Lib. I. c. 5. Antiquæ Sibyllina Oracula de Antoninis & Lucio Vero, neque credo ab iis visam quæ libro Octavo exstat acrostichidem, memorabilem utique si legissent, sed nemini memoratam ante Eusebium, & qui in Græco codice carminum Sibyllæ Erythrææ vidisse eam se testatur Augustinum. Ita fortassis subinde alia atque alia Sibyllino nomini supposita sunt inter Christianos, jam sæculo primo *multa*, de quibus objicit Celsus, quem sub Adriano ac deinceps floruisse testatur Origenes Lib. I. p. 8. alia sæculo secundo, qualia sunt illa quæ dixi de Antoninis ac L. Vero, alia sæculo tertio, ut Acrostichis. Clementem vero Romanum & reliquos quos nominavi, uti Josephum quoque, quoniam nihil de Sibylla proferunt quod non ex Sibyllinis apud Gentes peti potuerit, quare suppositis per Christianos oraculis usos affirmare debeam, non video. Sane gentibus etiam de uno Deo summo constitit, & quod Clemens Romanus videretur ex Sibylla attulisse de mundo conflagraturo, quid aliud est, quam quod in iisdem forte Sibyllinis libris legisse se innuit Ovidius Lib. I. Metamorph. v. 256.

Esse quoque in fatiis reminiscitur, affore tempus

Quo mare, quo tellus, correptæque regia cæli

Ardeat, & mundi moles operosa laboret.

Ac libellus præne impleri posset gentilium de mundi futuro incendio testimonii. Denique quod de turri Babylonica profert ex Sibylla Josephus, nonne Abydeno & Eupolemo etiam innotuisse docent Eusebius Lib. IX. cap. 14. Lib. XX. cap. 17. præparat. & Cyrillus I. contra Julian. Nescio autem an satis firmum argumentum sit Vossii Lib. de Poëtis Græcis cap. I. p. 6. qui auctorem vel confarcinatorem Sibyllinorum post

Constantini M. tempora demum vixisse arguit ex eo, quod Sibylla Lib. III. p. 283. affirmat se esse nurum Noachi, & Patres Constantino antiquiores aperte ajunt nullam ex Sibyllis esse Mose antiquiorem. Eidem rationi plurimum se tribuere testatur Cotelerius in prolegomenis ad Epistolam posteriorem Clementis Romani. Sed profectò versus qui eadem pagina in Sibyllinis exstant à Lactantio allegantur, & multis alioqvi exemplis constat pugnantia inter se à Patribus quandoque affirmari, præcipue in iis quæ rationem temporum spectant.

XII. *Etiã illa quæ à Justino & reliquis secundi & sequentium sæculorum Patribus adducuntur Sibyllina, minime omnia auctores habuere Sibyllas sive mulieres fatidicas Ethnicas.* Justinus Martyr sub extremum cohortationis ad Græcos ait Sibyllam non modo adventum Servatoris nostri Jesu Christi *γαφῶς & φανερῶς* prædicere, sed & aliquibus interjectis addit eam non minus *σαφῶς & φανερῶς* tradere *πᾶσι πάντων τῶν ὑπ' αὐτῆς γινόμενων μελλόντων.* In eodem libro p. 17. profert oraculum de deserendis templis arisque, quæ incassum spurcatæ fuerint cruentis victimis, & de colendo uno Deo magno. Ejusdem argumenti est quod Lib. II. adducit Theophilus Antiochenus pag. 144. ubi piis Dei cultoribus promittit paradysum. Lactantius & alii disertissima de Christi miraculis & passione loca producant sub Sibyllæ nomine. Hæc omnia & singula qui ab Ethnica vate profecta, & inter Gentes pro Sibyllinis agnita sentiat, nihil sentiat. Incassum sane hoc adstruere laborarunt tum alii tum Johannes Crassetus Jesuita, cujus exstant bini de Sibyllinis libri Gallice editi, quorum unum Blondello A. 1678. alterum illius *ὑπεραπίση* Johanni Markio A. 1684. opposuit.

XIII. *Supposita igitur fuere quædam à Justino & aliis post eum Patribus laudata oracula. Non autem supposita fuere ab Ethnicis, neque enim sibi ipsi adversatur Satanas. Matth. XII. 26. At pleraque in his Sibyllinis plane pugnant cum Ethnicismo.*

XIV. *Neque supposita fuere à Judæis, quamvis ita sensit vir magnus Hugo Grotius ad Matth. II. 1. eumque secutus IC Vosius libro de Sibyllinis Oraculis, ut Marcum Zuerium Boxhornium in Historia universali & alios omittam. Intellego autem una cum illis viris doctis Judæos, non qui Christianismo nomen dederunt, illi enim rectius dicentur Christiani, sed qui ante Christum fuerunt, vel in Judaismo subsisterunt. Ab his non fuisse supposita illa quæ à Patribus citantur Sibyllina, paucis ostendam, neque enim placet huc referre argumenta non quævis omnia ponderis, quæ Vosianæ sententiæ in Exercitationibus de Vati-*

ticiniis Sibyllinis Lipsiæ 1688. 8vo. editis opposuit vir eruditus Johannes Reiskius, tum scriptores Galli Richardus Simon & Elias DuPin. Nunquam soliti sunt Judæi falsas gentibus venditare prophetias, qui hac in parte religiosissimi semper fuerunt, & cum haberent veros ac divinos Prophetas domi, nihil illis detrahendum, nihil adjiciendum putaverunt. Nulla est Sibyllinorum apud Judæos auctoritas ac vix mentio. Josephus semel obiter Sibyllæ meminit, Philo nusquam, Talmudici aliique Judæi doctores quantum rescire diligenter inquirendo potui, nullam habent rationem Sibyllinorum. Nusquam gentes leguntur objecisse Judæis quod Sibyllæ carmina supposuerint aut ea interpolaverint, sed Christianis hoc exprobratum legitur. Incredibile est, legatos Romanorum, Octavium Crassum aliosque, Erythris vel alibi, sive in Græcia sive in Ægypto à contemptis & exosis oracula collegisse & emendicasse Judæis. Unde facile responderi posse puto ad ea, quæ Reiskio objecit vir clarissimus Wilh. Ernestus Tentzelius in cogitationibus vernaculis menstruis anni 1689. p. 309. Denique quæ à Patribus afferuntur Sibyllæ de Christo testimonia, passim ita comparata sunt, ut tam *σαφῶς καὶ φανερώς* quemadmodum Justinus loquitur, nec ab ullo Judæo ante Christum natum scribi potuerint.

XV. *Restat igitur ut à Christianis conficta, & Sibyllæ nomini falso subjecta fuerint, ad confundendos Ethnicos.* Hoc svidet ipsum oraculorum argumentum, hoc verisimile reddunt tot alia primorum sæculorum Apocrypha, tot fraudes profectæ à præpostera pietate, quæ veritatem fulcro mendacio indigere sibi persuadebat. Hoc ab Ethnicis statim objectum fuisse constat ex testimoniis Origenis, Lactantii, Eusebii, Augustini, Sozomeni, quæ produxi cap. XXX. 5. & XXXI. num. 13. Hujus sententiæ subscriptores approbatoresque viri doctissimi sunt, Josephus Scaliger Epistola CXV. ff. Casaubonus ad Baronium, Jacobus Capellus vindic. pro Casaubono Lib. I. cap. 12. Blondellus, Petrus Petitus, & paucis exceptis omnes qui rem diligentius considerarunt. Quod si cui incredibile & reverentia piis sanctisque majoribus fidei nostræ debita indignum judicet, ut Justinum, Athenagoram, Theophilum, Clementem, Lactantium aliosque statuamus fuctum sibi facere passos & hypobolimæa Sibyllina jactasse pro veris: is velim cogitet quod nihil minus quam acres & accuratos Criticos se esse ostendant in suis scriptis, quod frequenter ac Libros omnium confessione Apocryphos provocent, quod putaverint argumentis quibuscunque recte se uti, modo pro veritate facerent quam defendebant. Neque istud hilum officit causæ Evangelii in se, etsi forte pluri-

plurimum officit progressui Christianismi apud Ethnicos, qui fucum hunc sentiebant, & ex hoc reliquorum etiam longe veriorum ac solidiorum argumentorum judicabant vim pondus ac momentum. At enim Apostoli gentilibus ac Judæis multis millibus pervaserunt Evangelium, virtute divina, non ementito ejusmodi Sibyllæ, Hermetis, Hyfaspis, Orphei, vel alio undecunqve investigato dubiz fidei testimonio nixi.

XVI. *Quando conficta fuerint, & à quo, quoque in loco, non plane exploratum videtur.* De tempore vide tamen quæ supra dixi num. XL & cap. XXXII. num. 7. At quis demum, vel qui hujus fuerint fraudis auctores, Orthodoxi an hæretici, quod eorum nomen, quæ secta, nemo est qui nos certo doceat. *Hermæ* qui tribuunt cum Blondello Lib. II. c. 7. non videntur cogitasse quod tam elegantes versus Græci vix expectari possint ab auctore Pastoris. Alius quoque visionum *Hermæ*, alius Sibyllinorum est genius. Plures sunt qui supposita hæc esse conjiciunt ab hæreticis veteribus. Ita Reinesius in dissertatione Critica de Sibyllinis oraculis, quam cum sua de diluvio Deucalionis dissertatione vulgavit Georgius Schubartus, Jenæ 1685. 4to. Ex hæreticis quidam nominant Gnosticos vel Montanistas. *Quia Gnosticorum* nomen latissime patet tum quod ad tempus, tum quod ad dogmata attinet, sat generalem quoque, adeoque parum certam constat esse illam conjecturam. De *Montanistis* minus verisimile esse videtur, quod post alteram Blondelli suspicionem opinati sunt H. Dodwellus prælect. Cambdenian. p. 302. Sam. Marefius sylloge Dispp. parte 2. pag. 489. seqv. & Joh. Marckius in dispp. de Sibyllis Franekeræ editis Ao. 1682. 8vo. Non tantum quod ante exortum Montanum Sibyllina allegaverit Justinus, adeoque prius orbi innotuerint, ut Marckio objecit Guil. Caveus in part. 1. Hist. Literariz scriptorum Ecclesiasticorum, cui nonnulla, at quæ difficultatem omnem non tollunt reposuit Vir doctus in exercitationibus textualibus ad quinquaginta loca selecta Scripturæ pag. 475, seq. Sed imprimis observo nullius inter Montanistas pretii fuisse Sibyllina, & Montanistam Tertullianum aliquoties quidem ad Paracletum in Prisca & Maximilla, nusquam ad Sibyllina illa à Christianis supposita provocare. Quod enim in libro Tertulliani de pallio cap. 2. dicitur vaticinata *Sibylla non mendax*, oraculum inter Ethnicos celeberrimum spectare notavi cap. XXXII. num. 5. Quod denique ad locum attinet, urbem, vel regionem, in qua conficta primum illa de Christo Sibyllina fuerint, idem Reverendus ac de Historia Ecclesiastica præclare promeritus Caveus parte 2. Hist. Literariz *Christianum aliquem*
Alexan-

Alexandrinum conjicit illam Sibyllinorum farraginem confinxisse, ex vaticiniis, historiis, dogmatibus librorum sacrorum utriusque Testamenti, insertis quibusdam hinc inde ex veterrimis oraculis, quo speciosius orbi obtruderetur. Nescio tamen an necesse sit affirmare, quod omnes fraudum architecti fuerint Alexandrini. Aliqua vero ex veterrimis Ethnicis & Christi nativitate præcedentibus oraculis inserta fuisse, jam probatum dedi supra n. VI. & agnoscunt Tobias Wagnerus inquisitione in Oracula Sibyllina Tubingæ 1664. 4. editâ p. 38. Joh. Henr. Ursinus parte 2. *Analect. sacr. Lib. IV. c. 8.* itemque alii.

XVII. *Non fuit ullo edicto Roma capitis pœna propozita iis, qui hac Sibyllina quæ nos habemus, vel illa quæ Patres allegarunt legerent.* Neminem certe hoc nomine capite minutum in veteri historia offendimus. Nec usquam ejusmodi legis vel edicti mentio. Et quorsum pœnam capitis sancivissent lectoribus suppositiorum scriptorum, qui veros libros Propheticos & Apostolicos à Judæis & Christianis legi patiebantur. Neque primi Christiani toties tamque audacter allegassent etiam in suis ad ipsos Imperatores Apologiis, si hoc capitis supplicio luendum scivissent. Equidem libri Sibyllini arcana civilium sacrorum continentes, *ἐν ἀπορήτοις* habebantur, neque ulli nisi quindecimviris patebant, ex politica causa: sed jam demonstratum est longe alios hos fuisse, tum argumento, tum eo ipso etiam quod vulgo ferrentur, ab alteris differentes. Aurelianus quoque Imperator apud Vopiscum increpat Senatum de inspiciendis libris Sibyllinis diutius dubitantem *perinde quasi in Christianorum Ecclesia* res ageretur: sed his verbis non ait prohiberi Christianos edicto singulari à Sibyllinis consulendis, ut putabat Baronius Appar. ad Annales num. 20. Montacutius pag. 132. Appar. ad Origenes Eccles. & pag. 156. *Analect.* sed potius Christianos in suis conventibus Sibyllina nunquam consulere, nec ad ea in ullo periculo recurrendum sibi existimare. Vide Casaubonum ad Baron. pag. 81. Blondellum Lib. I. cap. 19. Etiam Justinus Martyr Apologia prima pag. 82. ait opera malorum dæmonum effectum esse ut mors constituta esset lectoribus Hystaspis, Sibyllæ ac Prophetarum. *κατ' ἐνέργειαν δὲ τῶν Φαύλων δαιμόνων θάνατον ὠρίσθη καὶ τῶν τὰ Ἰσάπυρ ἢ Σιβύλλης ἢ τῶν προφητῶν βιβλίας ἀναγνωσκόντων.* Sed eo in loco dolet tantum Justinus non jam pridem cuivis licitum fuisse evolvere libros omnes ac singulos quos fatales Romani habebant sanctissimeque custodiebant, nec nisi decreto Senatus vel jussu Imperatorum permittebant inspici à Quindecimviris sacrorum. Suspiciatus nempe est vir optimus, ex iis, quæ ipse legerat Sibyllinis, & quæ invitis Romanis in

vulgus manasse putabat, etiam in alteris, quæ adhuc occultabantur, in
ta exstare veritatis testimonia, prohibitam autem fuisse eorum lectionem
ὅπως δὲ φόβῳ μετὰ ραπῆ ἀποσρέψασιν ἐντυγχάνουσι τὰς ἀνθρώπων
καλῶν γνώσιν λαβεῖν, αἰσίοις δὲ δυλευόντας κατέχουσιν. Non potuisse tan
ad plenum illa clam haberi quin aliqua saltem in hominum manus ve
rent: ὅπερ εἰς τέλος ἐκ ἰσχυρῶν πράξαι, ἀφόβως μὲν γὰρ [hoc est, sine π
ραπῆ sive impune] ἔ μόνον ἐντυγχάνομεν αἰσίοις, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ὡς ὁρατε εἰς ἰ
σχυρῶν φέρομεν, ἐπιστάμενοι πᾶσιν εὐάρεστα φανήσεσθαι. Hic quin germa
fensus verborum Justinii sit, Casaubono etiam maximam partem p
batus Exerc. I. ad Baron. cap. II. equidem non dubito, & lectori do
facile me persvasurum confido, nec vereor ipse rogare ut conferan
quæ ad hunc locum disputant Baronius Appar. num. 20. Montacut
in Analectis p. 154. sq. & qui idem prope liber est in Apparatu ad Orige
Ecclesiasticas pag. 130. seq. Petrus Halloisius T. 2. scriptor Oriental. p
399. Petrus Lanselius in disputatione calumniarum quas vocat Cal
boni cap. 6. Habuisse vero Romanos præter Sibyllina etiam alios lib
fatidicos, quos sacros nec vulgo inspiciendos servabant, & quos προ
τῶν βιβλῶν h. l. Justinus vocat, ex Svetonio, Plinio, Servio aliisque c
stat: porro capitali supplicio affectum eum qui fatales libros alius leg
dos dedisset jam Tarquinii temporibus novimus Attilium, ut ex Dio
sio & Valerio Maximo notavi supra cap. XXXI. num. 6. Videtur
men in eo falsus esse Justinus, quod hæc quæ gentibus objectabat Sit
lina ejusdem esse putabat generis cum eis quæ Romani occultabant. I
etius utraqve inter se distingvit Lactantius Lib. I. cap. 6. *Harum omni*
inquit, Sibyllarum carmina & feruntur & habentur præterquam Cumanæ, c
libri à Romanis occultantur, nec eos ab ullonisi à Quindecimviris inspicere fas hab
At lepidus prorsus est Lanselius, qui ex eo quod Justinus dixerat ma
rum dæmonum instinctu interdictam à Romanis fuisse Sibyllinorum
ctionem, concludit *facile apparere, Romana Ecclesia sanctionem de non ca*
denda promiscue Bibliorum in vulgari idiomate lectione, æquissimam esse acque
elissimam. Eodem velut non contemnendo argumento utuntur I
desma, Heskinus, Peresius & alii. Sed judicet lector utrum è Jus
verbis rectius sequatur, quod Usserius in historia dogmatica de Scriptis
& sacris vernaculis pag. 257. ex iisdem colligit, ab eodem nempe sp
tu actos fuisse, & illos qui Sibyllinorum, & hos qui sacrorum Biblior
lectionem interdixerunt, atque adeo eundem habuisse finem sibi p
positum, *ut per timorem ab illis homines absterrent, quo minus scriptæ ea*
gen

gentes rerum bonarum notitiam perciperent, sed in servitute potius à seretinerentur, qvz ipsa verborum Justini sententia est.

XVIII. *Non est ab Augustino singularis quaedam Sibyllinorum concinnam suavaryn.* Eam periisse dolet Erasmus Schmidius vir doctissimus, cujus Orationes tres de Sibyllis earumque Oraculis vulgatz sunt Witebergz primum Ao. 1618. deinde ad calcem commentariorum ejus posthumorum in N. T. Norimb. 1657. fol. Ita vero ille Orat. 2. pag. 1501. *Scribit D. Augustinus Lib. XVIII. de Civ. Dei cap. 23. se carmina Sibyllina non eâ serie quâ apud Lactantium leguntur ponenda censuisse, sed quâ aptissime fieri posse sibi videretur contexuisse ac capitibus distinxisse, si modo scriptores eam seriem deinceps servare non neglexissent. Ulinam Beati Patris præstita hac in re opera frui nobis hodie liceret! Sed alius sensus est verborum Augustini, & præstitâ ejus circa Sibyllinos versus operâ plane frui nobis licet, qvz non alia fuit, nisi quod versus quosdam sparsim variisq; locis à Lactantio Græce productos ipse eodem capite 23. libri XVIII. una serie conjunctim Latinis verbis retulerit. Ecce Augustini locum integrum & Sibyllina Lactantii una serie suis distincta capitibus, quod librarii & editores servare postea, ut ipse merito veritus fuerat, neglexerunt: Inserit etiam Lactantius operi suo quaedam de Christo vaticinia Sibylla, quamvis non exprimat cuius. Sed quæ sigillatim ipse posuit, ego arbitratus sum (hoc ipso in loco) conjunctim esse ponenda, tanquam unum sit prolixum (carmen) quæ ille (variis in locis) plura commemoravit & brevia **

In manus iniquas, *inquit*, infidelium postea veniet, & dabunt^æ Deo alapas manibus incestis, & impurato ore exspuent venenatos spuentus, Dabit vero ad verbera simpliciter sanctum dorsum.

Et colaphos accipiens facebit, ne quis agnoscat quod verbum^æ vel unde venit ut inferis loquatur, & corona spinea coronabitur.

Ad cibum autem & fel, & ad sitim acetum dederunt, inhospitalitatis hanc monstrabunt mensam.

Ipsa enim insipiens gens tuum Deum non intellexisti ludentem mortalium mentibus, sed & spinis coronasti, & horridum fel miscuisti.

Templi vero ** velum scindetur, & medio die nox erit tenebrosa nimis in tribus horis.

Et morte morietur tribus diebus somno suscepto, & tunc ab inferis regressus ad lucem lætam veniet primus, resurrectionis principio vocatis ostenso. *Ista Lactantius carptim per intervalla dissertationis sue*

Ff 2.

sicut

* Lactant IV. 18.

** id. IV. 19.

ficus ea pſcere videbantur quæ probare intendente adhibuit testimonia Sibyllina, quæ nos, nihil interponentes, ſed in unam ſeriem connexa ponentes, ſolis capitibus, (h. e. ut primum verbum ſingulorum locorum majuſculis literis ſcriberetur, vel ſinguli loci à Lactantio citato novum veluti caput ſive novam ut vulgo loquimur lineam inchoarent, quemadmodum hîc lector factum videt) ſed tamen ſcripſores deinceps ea ſervare non negligant (imo vero neglexerunt etiam editores & interpretes, Vives ac Coqvꝛus, ne iſſis quidem Benedictinis exceptis) diſtinguenda curavimus.

XIX. Antonius Poſſevinus in Apparatu ſacro ait melius fuiſſe pauca Sibyllina de multis ſecernere, collecta ex Patribus, notisqve vel paraphraſi illuſtrata, quam totam farraginem qualis exſtat in lucem dare: confiditqve operam iſtam ſuſceptum iri ab aliquo docto & Catholico viro, uſui futuram in ſcholis ad puerorum ingenia per ſolidam doctrinam excitanda ad Chriſtianam fidem fovendam, & optimis moribus in rem conferendam. Utrum quisquam id conſilium hæcenus ſecutus ſit me latet, etſi ſcio ipſum (nec male ut arbitror) improbari à Blondello Lib. I. cap. 29.

XX. Præter libros octo Sibyllinorum Græce exſtantium, de quibus hæcenus egi, habentur & alia Latine, quæ commentis recentiorum, quam Græca illa, temporum adſcribenda eſſe non dubito.

Hæc ſunt (1) *Hexaſticha* carmina de Chriſto *duodena*, verſu Hexametro, quorum ſingula ſingulis tribuuntur Sibyllis: Perſicæ, Libycæ, Delphicæ, Cimmericæ, Samicæ, Cumanæ, Helleſpontiacæ, Phrygicæ, Europææ, Tiburtinæ, Agrippinæ, Erythrææ. Edidit hæc ex veteri codice Opſopæus pag. 458. ſeq. & ſparſim in diſſertationibus de Sibyllis Gallæus.

(2) *Nirratio* proſa ſcripta, quam ex codice Johannis Nicotii Opſopæus edidit pag. 515. ſeq. Gallæus ſuæ oraculorum Sibyllinorum editioni præfixit, editores Operum Bedæ Venerabilis minus emendate deſcriptam rejecerunt ad Calcem Tomi ſecundi. In hac cum de decem Sibyllis quædam auctor præmiſiſſet, narrat Tiburtinam Sibyllam innumeras orbis terrarum regiones vaticiniis ſuis impleviſſe, & famam ejus attingiſſe etiam Romanos, qui miſſis ad eam legatis magno cum honore in urbem deduci curaverint. Hinc centum Senatores in una nocte per ſomnum videre ſibi videntur novem ſoles, quos Sibylla de totidem generationibus ſive generibus hominum ſeſe inſecuturis interpretata quales ſingulæ futuræ ſunt exponit. De quarta ſic ſcribit: *Quarta autem ſol quarta generatio eſt, in qua erunt homines quod verum eſt abnegantes.* Et

in diebus illis exsurges mulier à meridiano de Stirpe Hebræorum nomine. M. habens sponsum I. & procreabitur ex ea, sine commixtione viri, de Spiritu sancto nomine JEsu & ipsa erit virgo ante partum & virgo post partum. Plura ibidem subjicit de Christo, & in quinta generatione de Apostolis ituris in omnem mundum & per LXXII. lingvas subjecturis sibi omnes nationes. Quo in loco secutus est auctor veterem sententiam de 72. lingvis totidemque gentibus orbis terrarum, de qua vide Bocharti Phaleg. Lib. I. c. 15. Petavium ad Epiphani. pag. 6. & Buxtorfii dissertatt. Philologico Theologicas pag. 83. præ cæteris Ludolfum commentar. ad Hist. Æthiop. pag. 210. seqv. Cæterum cum vix tribus verbis perstrinxisset pseudo Sibylla hæc octo priores generationes, de *nona* agit prolixissime, & imperatores plerisque ut Constantinum, Carolum & alios primis designans literis, ultimum H. nomine ait fore Regem Romanorum & Græcorum, & regnaturum annos CXXII. Sub hoc aureum sæculum pollicetur, omnes paganos ad Christum revocandos, & post illorum CXXII. annorum spatium Judæos convertendos ad Dominum, venturum tunc quoque Antichristum de tribu Dan (Hæc quoque multorum veterum fuit opinio, Irenæi, Hippolyti, Ambrosii, Augustini, Prosperi, Theodoriti, Gregorii M. & aliorum) cujus Magicis artificis multi deludendi sint, & gentes ab Aquilone spurcissimas, quas Alexander Rex incluserit, Gog videlicet & Magog. *Cum autem audientur hæc, Rex Romam convocato exercitu debellabit eos atque prosterneat usque ad internecionem. Et postea Rex veniet Hierusalem & ibi deposito capite diademate & omni habitu regali regnum Christianorum Deo patri relinquet & filio ejus JEsu Christo. Et cum cessaverit imperium Romanum, tunc revelabitur manifeste Anti Christus, & sedebit in domo Domini in Hierusalem. Regnante autem eo egredientur duo clarissimi viri Helias & Henoch (confer de hac sententia, quam constanti traditione in Ecclesia celebratam nimis liberaliter Arethas affirmat, interpretes ad Apoc. XI. 3. Pseudev. Nicodemus p. 291. Hippolytum de Anti Christo p. 27. Damascenum Lib. IV. O. F. c. 28.) ad annunciandum adventum Domini & Antichristus occidet eos, & post dies tres à Domino resuscitabuntur.* Denique cum dies persecutionis Anti Christi electorum gratia à Divino abbreviandos, & Anti Christum à Michaële Archangelo in monte Oliveti occidendum dixisset, hæc somnia concludit celebri illa Acrostichide, non alia usque versione quam allatâ ab Augustino, Lib. XVIII. de Civ. Dei cap. 23. Mentio hujus narrationis etiam apud Martinum Polonum Lib. II. Chronici pag. 102. edit. Suffridi Petri. Ejusdem generis est Prophetia Sibyllæ memorata in Chronico S. Benigni Divionensis ad A. C. 561. apud Dacherium T. I. spicileg. pag. 367.

pag. 367. *Venit Bruna de partibus Hispania, ante cujus conspectum gentes peribunt. Hac vero equitum calcibus dirumpetur.*

(3.) *Vaticinium Sibyllæ, de septem statibus Ecclesie, quod protulit Johannes Chemenfis Episcopus in libro qui inscribitur onus Ecclesie, & sæpius sine nomine Auctoris lucem adspexit, cap. 65. ex eo Joh. Wolfius Centur. 3. Memorabilem pag. 54. seq. & Daniel Clafen libro III. de oraculis p. 577. seq.*

XXI. Atque hæc de Sibylla atque Sibyllinis fati, vel etiam plus fati. Operæ pretium tamen existimavi argumentum quod tot scriptores, multa perperam vel non plene tradentes occupasset, paulo accuratius & distinctius persequi in usum studiosorum. Nunc ad alios scriptores qui ante Homerum fuisse feruntur cum bona ut spero lectoris veniam me confero, modo notaverim quod imago *lyra triquetra* quod genus à Sibylla primum repertum Svidas tradidit, exstat apud Sponium pag. 21. Miscellan. & Clarissimum Perizonium ad Æliani Variarum Lib. III. cap. 32. pag. 260.

XXII. Optandum erat *Claudii Salmasii* opus de Sibyllis, quod vir magnus promittit pag. 78. ad Solin. lucem vidisse: Cæterum alii recentiores qui singularibus scriptis editis de Sibyllis earumque oraculis agendum in se pridem susceperunt, hi fere sunt: *Joannes Aitzma* in speculo Sibyllarum, sive tractatu de Sibyllis Belgice edito, *David Blondellus* libris de Sibyllis qui Gallice prodierunt Paris. 1649. 4to. Anonymus (*Rob. Boyle* ut fert fama) in disquisitione de Sibyllis & Sibyllinis scriptis, contra objecta *Opfopœi*, *Casauboni*, *Blondelli* & aliorum. Anglice Lond. 1662. 89. *Job. Crussetus* Jesuita in dissertatione de oraculis Sibyllinis adversus *Blondellum* Gallice, Paris. 1678. 12mo & cum appendice *Joh. Marckio* Viro Cl. opposita. ibid. 1684. 12mo, *Servatius Gallens* in dissertationibus de Sibyllis Amst. 1688. 4to. *Georgii Greenii* triga dissertationum de Sibyllis Witeberg. 1661. 4. *Job. Marckius* * in disputationibus de Sibyllinis Carminibus Franegv. 1682. 8vo. *Onuphrius Panvinus* in libro de Sibyllis & Sibyllinis oraculis, frequenter edito. *Petrus Petitus* libris III. de Sibylla, Lips. 1686. 8vo. *Thomas Reinesius* disquisitione Critica posthuma de Sibyllinis Jen. 1670. 4to. *Joh. Reiskius* ** in exercitationibus de vaticiniis Sibyllinis, pluribusque quotquot Christi natalem præcessisse leguntur, Lips. 1688. 8vo, *Erasmus Si bincillus* 18
Oratio

* Confer ejusd. Marckii Exercitationes textuales ad 50. selecta S. Scripturæ loca p. 475. sq. & præf. ad exercitationes juveniles, Groning. 1686. 8.

** Impugnat potissimum sententiam *H. Vossii* de qua ut de aliorum quoque plerorumque hic memoratorum dixi supra hoc ipso capite suo loco,

Orationibus tribus de Sibyllinis Oraculis Witeb. 1618. 8vo. & ad calcem commentariotum in novum fœdus Nörimb. 1618. fol. *Edwardus Simfon* in distributione de Sibyllis, subjecta parti postremæ Chronici Catholici Oxon. 1652. fol. *Jacques Voffus* de Sibyllinis & aliis quæ Christi natalem præcessere oraculis Oxon. 1680. 12mo & post ejus varias Observaciones Lond. 1685. 4to. *Tobias* denique *Wagnerus* inquisitione in Oracula Sibyllina de Christo, Tubing. 1664. 4to. *Jesue Barnesii* V. C. de Sibyllis libri tres nondum quod sciam lucem aspexere, memorati ab auctore in Catalogo scriptorum librorum Anacreonti præmissis.

Infiniti præterea sunt, qui licet non singularibus libris, tamen tunc satis hoc argumentum in scriptis suis attingere, ut Joach. Camerarius, Joh. Jacobus Boissardus, Julius Cæsar Bulengerus & Caspar Peucerus libris de divinatione: Auctor historiarum Deorum fatidicorum, vatum, Sibyllarum & Phœbadum apud præcos illustrium Francof. 1680. 4to. P. Molinæus libro quem Vatem inscripsit, Antonius Vandalen, Daniel Clafen & Georgius Mœbius libris de Oraculis: Samuel Maresius in Sylloge dissp. parte 2. p. 489. seqv. Baronius in apparatu ad Annales & adversus eundem H. Casaubonus, Rich. Montacutius & Casauboni contra Roswendum Hyperaspites Jacobus Capellus. Samuel quoque Bafnage T. I. Annal. p. 147. seq. Gvil. Beveregius in Codice Canonum Vindicato L. I. c. 14. Joh. Henr. Ursinus libro de Mosis antiquitate p. 225. sq. & Christoph. Arnoldus in spicilegio p. 70. Lilius Gyraldus dialogo 2. de Poëtis, Gvil. Caveus, Elias du Pin & alii plerique qui de Scriptoribus Ecclesiasticis egerunt, Rich. Simon contra H. Vossium, Thomas Hyde de Veteri Relig. Persarum, Jo. Möllerus in Homonymoscopia p. 271. seq. &c. Prætereo Sibyllinorum editores supra cap. XXXI. num. 1. à me laudatos quibus adderem *Ludovicum de Tovar* Palentinum Hispanum, ordinis S. Dominici, cujus commentaria in revelationes Erythræ Sibyllæ à bello Trojano ad diem judicii futura prædicentes lucem viderunt Senis 1508. 4to. Verum illa non* integros octo Sibyllinorum libros à Betulejo primum A. 1545. editos, sed tantum exigua quædam Sibyllæ Erythræ fragmenta ex Eusebio, Lactantioque excerpta persequuntur. Porro Notæ Johannis Savanorolæ in Sibyllina, quas Parisiis A. 1607. & 1610. editas memorat Bibliotheca Theologica Martini Lipenii ἡ μακαρίτης, nusquam existant, sed pro Sazanols, Opsopœci nomen ibi reponendam.

* Confer quæ dixi supra, num. IV.

CAPUT XXXIV.

Sidonis hymni. 1. Sisyphi Coi Ilias. Alii hoc nomine. 2. Syager, belli Trojani scriptor, in Laërtii codicibus vitiose Sagaris, in Scholiis ad Aristophanem Satyrus. Μετὰ ἔτον, cum hoc. 3. De Terpandro, ejus atate, & poetatis. 4. Terpandri Lyra ἑπταφθογγῶ. 5.

L

SIDONEM Ponti filiam hymnos invenisse affirmat Sanchoniathon sive Philo Byblius apud Eusebium Lib. II. pręparat. Evangel. pag. 38. Ἀπό ἧς ἔ Πόντος γίνεται Σιδῶν, ἡ καὶ ὑπερβαλὴν εὐφρανίας πρώτη ὕμνον ᾠδῆς εὐρε.

II. SISYPHUS COUS, Teucric scriba fuisse & iliadem ante Homerum condidisse dicitur. Johannes Malalas T. I. Chronographiz p. 167. ταῦτα ἧ Σίσυφῶ οὐ Κῶν συνεγράψατο ἐν τῷ πολέμῳ ὑπάρχων σὺν τῷ Τεύκρῳ, ἠντινα συγγραφὴν εὐρηκὸς Ὀμηρῶ οὐ ποιητὴς τῆν Ἰλιάδα ἐξέθετο, καὶ Βεργίλλῳ τὰ λοιπὰ πάντα καὶ ἐν ταῖς ἑ Δίκην ἐμφέρεται συγγραφαῖς. Eadem fere ex Chronographo MSto affert Allatius Lib. de Patria Homeri p. 54. Johannes Tzetzes ad Malalam auctorem provocans Chil. V. hist. 29.

Σίσυφον Κῶν λέγουσι ἔ Τεύκρῳ γραμματεία
καὶ πρὸ Ὀμήρου γράψαι δὲ ἔτον τὴν Ἰλιάδα
Τεύκρῳ συνεκτεταγμένῳ καὶ καθορῶντα πάντα
Ἀφ' ἧ πρὸς πλάτῳ ὑπερον Ὀμηρον μεταφράσαι.

Laudat hunc Sisyphum plus simplici vice idem Malalas p. 142. 152. ut illa ætate libellum de rebus Trojanis sub Sisyphi nomine existisse non sit dubitandum. Feruntur & alii Sisyphi, ut celebris ille Æoli filius conditor & Rex Ephyræ sive Corinthi, auctor ludorum Isthmiorum: & Sisyphus latro atque infessor viarum Corinthi, qui apud inferos ingens cogitur reditorum saxum volvere, quamvis hoc priori quidam tribuunt, & solenni Mythologorum ac Poëtarum more micantes in tenebris, diversa inter se confundunt. Vide Scaligerum ad Euseb. p. 38.

III. SYAGER sive * SYAGRUS de quo Ælianus lib. XIV. Variar.

* Alios hęc nomine memorat Athenæus Lib. IX. p. 401. Cæterum idem haud dubie est Syager qui in Codicibus Laërtii vocatur Σάγαρις & Homeri adhuc vivi ac spirantis æmulus fuisse traditur Lib. II. in Socratis vita sect. 46. In Thomæ Magistri argumētatorum Aristophanis idem vitiose vocatur Σάτυρῳ. Τῷ ὑπὲρ Φυσῆν Ὀμήρου τις ἀνώνυμῳ ἤρις Σάτυρῳ. Quo in loco ἀνώνυμῳ est καὶ ὀνομαστὸς, scriptor nullius nominis sive obscurus.

riat. Capite 21. ότι Σύνταξις τις ἐγένετο πάλῃ ἡμεῖς Ὀρφικῆ καὶ Μυσαίου ὅς ἐστι γένος τῶν Τρωϊκῶν πάλῃ μὲν εἰρησθέντων ἀπὸ αὐτῶν, μεγίστης ἔστι ὑπερδαστεὺς λαβόμενος καὶ ἐπιδημιώσας ταύτην. Noutiquam tamen videtur Syagri. librum ipsum vidisse Ælianus, uti nec Eustathius qui in proleg. ad Iliadem p. 3. ότι δὲ καὶ ἕτεροι, inquit, πρὸ Ὀμήρου ἦσαν ποιηταί, ὧν καὶ Μυσαίου ἀκρίβεις νέων σύγγραψάμενος, καὶ ότι αἷς καὶ Ἰλιανὸς ἴσθησι μέλα Ὀρφέα καὶ Μυσαίου Σύνταξις γεγενῆσθε ποιητῆς, ὅς πρῶτος τῶν Τρωϊκῶν ἦσθε πόλεμον. Verba μετ. Ὀρφέα καὶ Μυσαίου Julius Cæsar Scäliger Poëtics Lib. I. p. 10. non cum Vultejo eumque secutis omnibus Æliani editoribus reddit *post*, sed. *ante Orpheum & Musæum*: quo nomine reprehenditur ab Allatio de patria Homeri pag. 63. & 76. seqv. Sed ita quoque viri quidam docti exponendum rati sunt locum Actor. cap. V. versu 37. μέλα τῶτον *ante hunc*. Vide Valesium ad Eusebium pag. 31. & Samuelson & Basnage ad A. C. 34. n. 21. etfi locus Clementis Alexandrini quem afferunt aliter longe accipitur ab Henr. Dodwello dissertatt. ad Irenæum p. 36. & ab alio viro docto cujus mentionem facit in addendis ad illum locum. Rectius ni fallor μέλα τῶτον vertendum *cum hoc vel prater hunc*, Sic Homerus Odyss. λ. 468.

Λικάνος δ' ὅς ἀκρίβης ἐπὶ εἰδότες δέμασιν

τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.

Locus Luciani à Lamberto Bosio in diatribis ad N. T. p. 53. adductus huc non facit, nam ibi μέλα τῶτες vertendum est *post hos* (à me jam commemoratos duos) ἀκρίβης ἢ ἢ τρίτον ἄλλον *audi jam tertium*. At Chrysostomus ad Danielelem pag. 191. in loco quem Cotelerius difficillimum esse queritur in notis p. 227. μέλα Ἀιγυπτίον per metalepsin dixit *post populi Judaici ex Ægypto liberationem*. Ut ad Ælianium redeam, verba μετ' Ὀρφέα καὶ Μυσαίου reddenda puto *cum Orpheo & Musæo*, sive *iisdem quibus illi temporibus*. Ut apud Plutarchum de sera Numinis vindicta p. 563. τῶ γενομένων μετ' ἡμῶν Πρωτογένους, ubi recte Xylander: *qui nobiscum fuit*. Sic Svidas ait Atheniensē Palæphatum fuisse μέλα Φημονόη h. e. *eisdem ætate* quā Phemonoë: & Diogenem, quem Homero antiquiorem facit scripsisse τὰ μετ' Ὀμηρον. i. e. *eadem cum Homero*, sive de eodem quod Homerus tractavit argumento. Syncellus p. 18. Μανθῶ ὁ Σεβανίτης μέλα Βηρωσσόν γενομένον, i. e. *καθὰ τῆς αὐτῆς χρόνου χρόνου* ut idem ait pag. 16. addens tamen ἢ μικρόν ὕστερον. Joannes Malalas T. I. p. 200. Ταῦτα δὲ ἰσόρησαν οἱ σοφωτάτοι Θάλλος καὶ Κασωρ ἢ Πολύβιος συγγραψάμενοι, καὶ μετ' αὐτῆς (cum his sive prater hos) Ἡρόδοτος ὁ ἰσομογραφεύς. Photius Cod. 262. de Lyllia qui Demosthene sine controversia antiquior, ὁ μεταγένηται ἀπὸ τῶν ἄλλων ἱστοροῦν φησεται κατὰ ὁρδῶσας. Hac ratione nec apud Clementem Alex. L. VII. Strom. p. 764. cum Dodwelli amico pro μετ' ὄν reponendum μετ' ἢ sed etiam illud μετ' ὄν

CAPUT XXXIV.

Sidonis hymni. I. Sisyphi Coi Ilias. Alii hoc nomine. 2. Syager, belli Trojani scriptor, in Laërtii codicibus vitiose Sagaris, in Scholiis ad Aristophanem Satyrus. Μετὰ ἔτον, cum hoc. 3. De Terprandro, ejus acule, ἔ ποηματιῶ. 4. Terprandri Lyra ἐπταφθογγῶ. 5.

I.

SIDONEM Ponti filiam hymnos invenisse affirmat Sanchoniathon sive Philo Byblius apud Eusebium Lib. II. præparat. Evangel. pag. 38. Ἀπο τῆς Πόντος γίνεσθαι Σιδῶν, ἣ κατ' ὑπερβωλὴν εὐφωκίας πρώτη ὕμνον ᾄδῃς ἔυρε.

II. SISYPHUS COUS, Teucrici scriba fuisse & iliadem ante Homerum condidisse dicitur. Johannes Malalas T. I. Chronographiæ p. 167. ταῦτα τῆς Σίσυφου ὁ Κῶν συνεγράψατο ἐν τῷ πολέμῳ ὑπάσχεον σὺν τῷ Τευκρῷ, ἥτινα συγγραφὴν εὐρηκὸς Ὀμηροῦ ὁ ποιητὴς τῆν Ἰλιάδα ἐξέθετο, καὶ Βεργίλλου τὰ λοιπὰ ἅπαντα καὶ ἐν ταῖς ἑξήκοντα ἐμφέρεται συγγραφῆς. Eadem fere ex Chronographo MSto affert Allatius Lib. de Patria Homeri p. 54. Johannes Tzetzes ad Malalam auctorem provocans Chil. V. hist. 29.

Σίσυφον Κῶν λέγουσι τῆς Τευκρῶ γραμματεία
καὶ πρὸς Ὀμηρὸν γράψαι δὲ ἔτον τῆν Ἰλιάδα
Τευκρῶ συνεγράψασα καὶ καθορῶν ἅπαντα
Ἄφ' ἔ πρὸς πλάτῶ ὕστερον Ὀμηρὸν μεταφράσαι.

Laudat hunc Sisyphum plus simplici vice idem Malalas p. 142. 152. ut illa ætate libellum de rebus Trojanis sub Sisyphi nomine existisse non sit dubitandum. Feruntur & alii Sisyphi, ut celebris ille Æoli filius conditor & Rex Ephyræ sive Corinthi, auctor ludorum Isthmiorum: & Sisyphus latro atque infessor viarum Corinthi, qui apud inferos ingens cogitur reditorum saxum volvere, quamvis hoc priori quidam tribuunt, & solenni Mythologorum ac Poëtarum more micantes in tenebris, diversa inter se confundunt. Vide Scaligerum ad Euseb. p. 38.

III. SYAGER sive *SYAGRUS de quo Ælianus lib. XIV. Variar.

* Alios hęc nomine memorat Athenæus Lib. IX. p. 401. Cæterum idem haud dubie est Syager qui in Codicibus Laërtii vocatur Σάγαρις & Homeri adhuc vivi ac spirantis æmulus fuisse traditur Lib. II. in Socratis vita sect. 46. In Thomæ Magillti argumentonarum Aristophanis idem vitiose vocatur Σάτυροῦ. Τῷ ὑπέρ Φυσιν Ὀμηρῶ τις ἀνώνυμοῦ ἤρις Σάτυροῦ. Quo in loco ἀνώνυμοῦ est ἢ καὶ ὀνομαστός, scriptor nullius nominis sive oblitus.

ria. Capite 21. ότι Σύνταγμα τις ἐγένετο πηλὴς μετ' Ὀρφικῆς καὶ Μυσαίων ὡς λέγεται τῶν Τρωϊκῶν πολέμων πρῶτον ἀπὸ αὐτῶν μεγίστης ἔστι ὑπερθετικῶς λαβόμενον καὶ ἐπιβλαμῆσαι ταύτην. Neutiquam tamen videtur Syagrii librum ipsum vidisse Ælianus, uti nec Eustathius qui in proleg. ad Iliadem p. 3. ἐστὶ δὲ καὶ ἕτεροι, inquit, πρὸ Ὀμήρου ἦσαν ποιηταί, ὧν καὶ Μυσαίων ἀλέσεις νόσων σύγγραψάμενον, καὶ ὅτι ὡς καὶ Διλιανὸς ἰστορεῖ μετὰ Ὀρφικῆς καὶ Μυσαίων Σύνταγμα γεγονε ποιητής, ὅς πρῶτον τὸν Τρωϊκὸν ἦσε πόλεμον. Verba μετ' Ὀρφικῆς καὶ Μυσαίων Julius Cæsar Scaliger Poëticis Lib. I. p. 10. non cum Vultejo eumque secutis omnibus Æliani editoribus reddit post, sed ante Orpheum ἔ Μυσαίων: quo nomine reprehenditur ab Allatio de patria Homeri pag. 63. & 76. sequi. Sed ita quoque viri quidam docti exponendum rati sunt locum Actor. cap. V. versu 37. μετὰ τῶν ante hunc. Vide Valesium ad Eusebium pag. 31. & Samuelis Basnage ad A. C. 34. n. 21. etsi locus Clementis Alexandrini quem afferunt aliter longe accipitur ab Henr. Dodwello dissertatt. ad Irenæum p. 36. & ab alio viro docto cujus mentionem facit in addendis ad illum locum. Rectius ni fallor μετὰ τῶν vertendum cum hoc vel præter hunc, Sic Homerus Odyss. λ. 468.

Ἰλιανός δ' ὡς ἀρετῶν ἔην εἰδότες δέμασιν

τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.

Locus Luciani à Lamberto Bosio in diatribis ad N. T. p. 53. adductus huic non facit, nam ibi μετὰ τέττας vertendum est post hos (à me jam commemoratos duos) ἄκιστον ἢ δὴ τρίτον ἄλλον audi jam tertium. At Chrysostomus ad Danielelem pag. 191. in loco quem Cotelerius difficillimum esse queritur in notis p. 227. μετὰ Αἰγυπτίων per metalepsin dixit post populi Judaici ex Ægypto liberationem. Ut ad Ælianium redeam, verba μετ' Ὀρφικῆς καὶ Μυσαίων reddenda puto cum Orpheo ἔ Μυσαίων, sive iudicet quibus illi temporibus. Ut apud Plutarchum de sera Numinis vindicta p. 563. τῶν γενομένων μετ' ἡμῶν Πρωτογενῆς, ubi recte Xylander: qui nobiscum fuit. Sic Svidas ait Atheniensem Palæphatum fuisse μετὰ Φημονόνην h. e. eadem ætate quâ Phemonoë: & Dictyn, quem Homero antiquiorem facit scripsisse τὰ μετ' Ὀμηρον i. e. eadem cum Homero, sive de eodem quod Homerus tractavit argumento. Syncellus p. 18. Μανθῶ ὁ Σεβανίτης μετὰ Βηρωσσὸν γενομένον, i. e. κατὰ τῆς αὐτῆς χρόνου χρόνης ut idem ait pag. 16. addens tamen ἢ μικρόν ὑστερον. Joannes Malalas T. I. p. 200. Ταῦτα δὲ ἰσώρησαν οἱ σοφῶτατοι Θάλλου καὶ Κασῶρ καὶ Πολύβιου συγγραψάμενοι, καὶ μετ' αὐτῆς (cum his sive præter hos) Ἡρόδοτος ὁ ἰστοριογράφος. Photius Cod. 262. de Lyllia qui Demosthene sine controversia antiquior, ὁ μεταγε Δημοσθένην ἔτι μόνον τῶν ἄλλων ἱστορῶν φαίνεται κατ' ἰσορροπίαν. Hac ratione nec apud Clementem Alex. L. VII. Strom. p. 764. cum Dodwelli amico pro μετ' ὄν reponendum μετ' ἔ sed etiam illud μετ' ὄν

exponi poterit *καὶ* q̄uo. Nec jam difficultatis quicquam habebit locus Hesychii Hierosolymitani in quæstionibus à Goteletio editis Tom. 3. πρῶτος mentor. p. 7. καὶ ἴταρος ὁ ἀρχαῖος Μαιθωμῶν μετὰ τῆς αὐτῆς ἐκ τῆς τελευτῆς ἀλλῶν ἀναγραφοῖς. Ἐ. alius (paralyticus) à Μαιθῶν ΙΧ. 2. καὶ ἐπὶ sua ἐπιτομῇ ἐπιτομῆς ΙΧ. 9. descriptus.

IV. TERPANDER ex Methymna vel ex Antissa Lesbius, vel ex Arna, Cumæve Boeotus, non Archilochο tantum sed & Thalete Cretenſis de quo mox dicam, antiquior fuit si audim⁹ Plutarchum L. de Musica: Ἡ γὰρ ἐν πρώτῃ καὶ ἰσὺς τῶν πρὸ τῆν μισοικῆν ἐκ τῆ Σπάρτῃ Τερπανδρὸν καλεῖται σαλῆος γένεσται, τῆς δευτέρας δὲ Θαλήτας ὁ Γαβύνηος, καὶ Ξενοδοκῆος ὁ Κυθήνης, καὶ Ξενοκρίτου ὁ Λακρός καὶ Πολύμνης ὁ Κολοφώνιος, καὶ Σακάδας ὁ Ἀργεῖος μάλις αἰτίαν ἔχουσιν ἠγεμόνες γενέσθαι. Elianus quoque L. XII. Var. cap. 50. Terpandrum Thaleti præponit: μετεπέμψαντο γὰρ μὲν (οἱ Λακεδαιμόνιοι) Τέρπανδρον καὶ Θαλήτη καὶ Τυρτάμον καὶ τὸν Κυδωνίαῖον Νυμφαῖον καὶ Ἀλκμᾶνα, αὐλωδὸς γὰρ ἦν. Hieronymo Rhodio visus est Terpander Lycurgi πατρὸς αὐτοῦ Θαλέτις fuisse æqualis, ut testatur Athenæus L. XV. dipnosophist. p. 635. Lycurgi leges numeris Musicis adstrinxisse innuit Clemens Alex. L. I. Strom. p. 309. ubi & primum poematis melodiam applicuisse narrat: μέλω τε αὐτῶν πρῶτον ὡς ἐκείνη τοῖς παῖμασι (etiam suis ipsius & Homeri, teste Plutarcho de Musica p. 1132.) καὶ τῶν Λακεδαιμονίων νόμους ἐμελοποιήσῃ Τέρπανδρος ὁ Πιτυναῖος. Hellenico apud eundem Dipnosophistarum scriptorem auctore, multis annis Lycurgo atque adeo Thalete fuit junior, nam in Carneorum certamine primus omnium vicit, quod festum vigesima sexta Olympiade institutum constat ex Athenæo, unde hoc repetit Josephus Scaliger in Græca quam edidit descriptione Olympiadum. Vide de illo festo si placet Meursium in Græcia feriata p. 178. Mirum vero quod Clemens Alex. I. Strom. p. 333. ait ab Hellenico Terpandrum referri ad tempora Midæ, qui Olympiades longe ætate antevertit & Homeri æqualis fuit, rogantibusque affinis suis ab eo maectatus est Epitaphio quod refert Plato in Phædro p. 209. Homero tribuit Herodotus in Poëtæ vita, & ex recentioribus Scaliger ad Euseb. p. 79. etsi Cleobulo ab aliis tributum narrat Laërtius Lib. I. sect. 89. Verum enim vero fuit & alter Midas recentior, cujus mortem ad Olymp. XX. commemorat Eusebius in Chron. Idem Eusebius Terpandrum refert ad Olymp. XXXIII. cui consentaneum est, quod Phœnias apud Clementem Archilochο & Lesche juniorem facit, etsi Archilochο antiquiorem scripserat Glaucus Italus apud Plutarchum. Jovem celebrare cœpit Terpander his verbis, quæ habes apud eundem Clementem L. VI. p. 658. ζῆν πάντων ἀρχαῖ, πάντων ἠγήτωρ. ζῆν σοὶ πέμπω ταύταν ὕμνον ἀρχαῖν. Elegorum inventorem Terpandrum, nescio quibus auctoribus (Plutarcho

tarcho forte) tradunt Gyraldus, & in institutionibus Poëticis Vossius. Equidem Plutarchus de Musica p. 1172. inter αὐλωδικὸς τόμους. refert elegos, sed genus carminis elegiacum à Terpandro inventum non ait. Seditionis à Terpandro Musices ope sedata, meminit præter Diodorum Sic. & Plutarchum de Musica & Lib. de fera numinis vindicta, Heraclides de Politis, Λέσβιον ᾠδὸν commemorans, Aristides in orat. de concordia ad Rhodios & Platonica 2. p. 305. 311. Zenobius, Svidas, Diogenianus & Apostolius in μυσικῆ Λέσβιον ᾠδὸν, laudantes Cratinum in Chirone, Hesychius in Λέσβιων ᾠδός. Plutarch. de fera Numinis vindicta p. 158. Tzetzes Chil. I. hist. 16. & alii. Νόμος tantum κισσαρωδικὸς non etiam αὐλητικὸς ei adscribi etiam in Epochis marmoreis Arundelianis observat Palmerius exercitatt. ad scriptores Græcos p. 700. Vide & Plutarchum Lib. de Musica p. 1172. sq. edit. Paris. ex quo inter alia discis Terpandrum ejusq. imitatores ita Musicos suos modos instituisse, ut primum hymno quodam venerarentur Deos, deinde statim ad Homeri, Orphei vel aliorum Poëtarum carmina decantanda transirent.

V. Lyram septem chordis à Terpandro primum instructam multi memorant, Boëthius Lib. I. de Musica c. 20. *Septimum nervus a Terpandro Lesbio adjunctus est secundum septem scilicet planetarum similitudinem*, Rectius fortasse *septimum ionium* dixisset. Nam τριχορδῶ etiamnum λύρα sed ἐπὶ ἑπτὰ φθόγγῳ usum testatur Plutarchus. Nihilominus Svidas quoque, cum narrasset eum secundum quosdam ab Hesiodo genus duxisse, secundum alios ab Homero, vocat eum Ἀρμυκὸν, ὃς πρῶτος ἐπὶ ἑπτὰ χορδαῖς ἐπέσχε τὴν λύραν, καὶ νόμους λυρικὸς (hymnos ad Lyram canendos) πρῶτος ἔγραψεν, εἰ καὶ τινος Φιλάμωνα θελοῦσι γεγραφέναί. Terpandri ipsius testimonium exstat apud Euclidem sive Cleonidem introducit Harmonica p. 19. & Strabonem Lib. XIII. p. 618.

Ἡμεῖς τοὶ τέτραγγον ἀποσείραντες αἰοῖδῃν

Ἐπὶ ἑπτὰ φθόγγῳ νέως κελαδῆσοισιν ὕμνος.

Sed non omittendus locus Nicomachi Geraseni, qui librum secundum Enchiridii Harmonici ita incipit: τὴν λύραν τὴν ἐκ χελώνης * Φασὶ τὸν Ἑρμῆν εὐρηκέναι καὶ καλῶσκευάσαντο ἐπὶ ἑπτὰ χορδῶν τὴν μάθησιν τοῦ Ὀρφέως. Ὀρφεὺς ἦ ἐδίδαξε Θάμυρον καὶ Λύον. Δὴν Ἡρακλῆα ὑφ' ἧ καὶ ἀνηρέθη. Ἐδίδαξε δὲ καὶ Ἀμφίωνα τὸν Θηβαῖον ὃς ἐπὶ τῶν ἐπὶ ἑπτὰ χορδῶν ἐπὶ ἑπτὰ πύλας τὰς Θηβας ἀκοδόμησεν, ἀναρεθένης δὲ ἔξ Ὀρφέως ὑπὸ τῶν Θρακικῶν γυναικῶν τὴν λύραν αὐτῷ βλήθηναί εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐκβλήθηναί δὲ εἰς Ἄλγισα πόλιν τῆς Λέσβου. Εὐρόλια δὲ ἀλίνας ἐνεγκῆν τὴν λύραν πρὸς Τέρπανδρον, τὸν δὲ κομίσασα εἰς Ἀίγυπτον, εὐρόλια δὲ αὐτὸν ἐκομίθησαν ἵνα ἐπίδειξαι τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ ἱερεῦσιν, ὡς αὐτὸν πρῶτον εὐρετὴν γεγεννημένον. Adde si lubet quæ de Hermete atque Orpheo supra dixi XII. II. XX. 2.

* Vide Figuram ejus in Novellis Reip. literar. A. 1703. Sept. p. 158. *Caba comcha* apud Virgil.

sicut ea postere videbantur quæ probare intendens adhibuit testimonia Sibyllina, quæ nos, nihil interponentes, sed in unam seriem connexa ponentes, solis capitibus, (h. e. ut primum verbum singulorum locorum majusculis literis scriberetur, vel singuli loci à Lactantio citato novum veluti caput sive novam ut vulgo loquimur lineam inchoarent, quemadmodum hîc lector factum videt) sicut tamen scriptores deinceps ea servare non negligant (imo vero neglexerunt etiam editores & interpretes, Vives ac Coqvæus, ne ipsis quidem Benedictinis exceptis) distinguenda curavimus.

XIX. Antonius Possëvinus in Apparatu sacro ait melius fuisse pauca Sibyllina de multis fecernere, collecta ex Patribus, notisque vel paraphrasi illustrata, quam totam farraginem qualis exstat in lucem dare: confiditque operam istam susceptum iri ab aliquo docto & Catholico viro, usui futuram in scholis ad puerorum ingenia per solidam doctrinam excitanda ad Christianam fidem fovendam, & optimis moribus in rem conferendam. Utrum quisquam id consilium hæcenus secutus sit me latet, etsi scio ipsum (nec male ut arbitror) improbari à Blondello Lib. I. cap. 29.

XX. Præter libros octo Sibyllinorum Græce exstantium, de quibus hæcenus egi, habentur & alia Latine, quæ commentis recentiorum, quam Græca illa, temporum adscribenda esse non dubito.

Hæc sunt (1) *Hexasticha* carmina de Christo *duodena*, versu *Hexametro*, quorum singula singulis tribuuntur Sibyllis: *Perficæ*, *Libyæ*, *Delphicæ*, *Cimmericæ*, *Samicæ*, *Cumanæ*, *Helleponticæ*, *Phrygicæ*, *Europææ*, *Tiburtinæ*, *Agrippinæ*, *Erythrææ*. Edidit hæc ex veteri codice *Opsopæus* pag. 458. seq. & sparsim in dissertationibus de Sibyllis *Gallæus*.

(2) *Narratio* prosa scripta, quam ex codice *Johannis Nicotii Opsopæus* edidit pag. 515. seq. *Gallæus* suæ oraculorum Sibyllinorum editioni præfixit, editores Operum *Bedæ Venerabilis* minus emendate descriptam rejecerunt ad Calcem *Tomi* secundi. In hac cum de decem Sibyllis quædam auctor præmisisset, narrat *Tiburtinam Sibyllam* innumeras orbis terrarum regiones vaticiniis suis implevisse, & famam ejus attingisse etiam Romanos, qui missis ad eam legatis magno cum honore in urbem deduci curaverint. Hinc centum Senatores in una nocte per somnum videre sibi videntur novem soles, quos *Sibylla* de totidem generationibus sive generibus hominum sese infecuturis interpretata quales singulæ futuræ sint exponit. De quarta sic scribit: *Quarta autem sol quarta generatio est, in qua erunt homines quod verum est abnegantes.* Et
in

in diebus illis exsurges mulier à meridiano de Stirpe Hebræorum nomine. M. habens sponsum I. & procreabitur ex ea, sine commixtione viri, de Spiritu sancto nomine JEsu & ipsa erit virgo ante partum & virgo post partum. Plura ibidem subjicit de Christo, & in quinta generatione de Apostolis ituris in omnem mundum & per LXXII. lingvas subjecturis sibi omnes nationes. Quo in loco secutus est auctor veterem sententiam de 72. lingvis totidemque gentibus orbis terrarum, de qua vide Bocharti Phaleg. Lib. I. c. 15. Petavium ad Epiphani. pag. 6. & Buxtorffii dissertatt. Philologico Theologicas pag. 83. præ cæteris Ludolfum commentar. ad Hist. Æthiop. pag. 210. seqv. Cæterum cum vix tribus verbis perstrinxisset pseudo Sibylla hæc octo priores generationes, de *nona* agit prolixissime, & imperatores plerisque ut Constantinum, Carolum & alios primis designans literis, ultimum H. nomine ait fore Regem Romanorum & Græcorum, & regnaturum annos CXXII. Sub hoc aureum sæculum pollicetur, omnes paganos ad Christum revocandos, & post illorum CXXII. annorum spatium Judæos convertendos ad Dominum, venturum tunc quoque Antichristum de tribu Dan (Hæc quoque multorum veterum fuit opinio, Irenæi, Hippolyti, Ambrosii, Augustini, Prosperi, Theodoriti, Gregorii M. & aliorum) cujus Magicis artificis multi deludendi sint, & gentes ab Aquilone spurcissimas, quas Alexander Rex incluserit, Gog videlicet & Magog. *Cum autem audientur hæc, Rex Romam convocato exercitum debellabit eos atque prosteruet usque ad internecionem. Et postea Rex veniet Hierusalem & ibi deposito capitis diademate & omni habitu regali regnum Christianorum Deo patri relinquet & filio ejus JEsu Christo. Et cum cessaverit imperium Romanum, tunc revelabitur manifeste Anti Christus, & sedebit in domo Domini in Hierusalem. Regnante autem eo egredientur duo clarissimi viri Helias & Henoch (confer de hac sententia, quam constanti traditione in Ecclesia celebratam nimis liberaliter Arethas affirmat, interpretes ad Apoc. XI. 3. Pseudev. Nicodemus p. 291. Hippolytum de Anti Christo p. 27. Damascenum Lib. IV. O. F. c. 28.) ad annunciandum adventum Domini & Antichristus occidet eos, & post dies tres à Domino resuscitabuntur.* Denique cum dies persecutionis Anti Christi electorum gratia à Divino abbreviandos, & Anti Christum à Michaële Archangelo in monte Oliveti occidendum dixisset, hæc somnia concludit celebri illa Acrostichide, non alia usus versione quam allatâ ab Augustino, Lib. XVIII. de Civ. Dei cap. 23. Mentio hujus narrationis etiam apud Martinum Polonum Lib. II. Chronici pag. 102. edit. Suffridi Petri. Ejusdem generis est Prophetia Sibyllæ memorata in Chronico S. Benigni Divionensis ad A. C. 561. apud Dacherium T. I. spicileg. pag. 367.

pag. 367. *Venit Bruna de partibus Hispania, ante cujus conspectum gentes peribunt. Hac vero equitum calcibus dirumpetur.*

(3.) *Vaticinium Sibyllæ, de septem statibus Ecclesie, quod protulit Johannes Chemensis Episcopus in libro qui inscribitur annus Ecclesie, & Expius sine nomine Auctoris lucem adspexit, cap. 65. ex eo Joh. Wolfius Centur. 3. Memorabilium pag. 54. seq. & Daniel Clafen libro III. de oraculis p. 577. seq.*

XXI. Atque hæc de Sibylla atque Sibyllinis fati, vel etiam plus fati. Operæ pretium tamen existimavi argumentum quod tot scriptores, multa perperam vel non plene tradentes occupasset, paulo accuratius & distinctius persequi in usum studiosorum. Nunc ad alios scriptores qui ante Homerum fuisse feruntur cum bona ut spero lectoris veniam me confero, modo notaverim quod imago *lyra triquetra* quod genus à Sibylla primum repertum Svidas tradidit, exstat apud Sponium pag. 21. Miscellan. & Clarissimum Perizonium ad Æliani Variarum Lib. III. cap. 32. pag. 260.

XXII. Optandum erat *Claudii Salmasii* opus de Sibyllis, quod vir magnus promittit pag. 78. ad Solin. lucem vidisse: Cæterum alii recentiores qui singularibus scriptis editis de Sibyllis earumque oraculis agendum in se pridem susceperunt, hi fere sunt: *Joannes Aitzma* in speculo Sibyllarum, sive tractatu de Sibyllis Belgice edito, *David Blondellus* libris de Sibyllis qui Gallice prodierunt Paris. 1649. 4to. Anonymus (*Rob. Boyle* ut fert fama) in disquisitione de Sibyllis & Sibyllinis scriptis, contra objecta *Opsopœi*, *Casauboni*, *Blondelli* & aliorum. Anglice Lond. 1662. 89. *Job. Cussetus* Jesuita in dissertatione de oraculis Sibyllinis adversus *Blondellum* Gallice, Paris. 1678. 12mo & cum appendice *Joh. Marckio* Viro Cl. opposita. ibid. 1684. 12mo, *Servatius Gallens* in dissertationibus de Sibyllis Amst. 1688. 4to. *Georgii Greenii* triga dissertationum de Sibyllis Witeberg. 1661. 4. *Job. Marckius* * in disputationibus de Sibyllinis Carminibus Franegv. 1682. 8vo. *Onuphrius Panvinius* in libro de Sibyllis & Sibyllinis oraculis, frequenter edito, *Petrus Petitus* libris III. de Sibylla, Lips. 1686. 8vo. *Thomas Reinesius* disquisitione Critica posthuma de Sibyllinis Jen. 1670. 4to. *Joh. Reiskius* ** in exercitationibus de vaticiniis Sibyllinis, pluribusque quotquot Christi natalem præcessisse leguntur, Lips. 1688. 8vo. *Erasmus Sibonius* 18

Oratio-

* Confer ejusd. Marckii Exercitationes textuales ad 50. selecta 8. Scripturæ loca p. 475. sq. & præf. ad exercitationes juveniles, Groning. 1686. 8.

** Impognat potissimum sententiam *If. Vossii* de qua ut de aliorum quoque plerorumque hic memoratorum dixi supra hoc ipso capite suo loco,

Orationibus tribus de Sibyllinis Oraculis Witeb. 1618. 8vo. & ad calcem commentariorum in novum fœdus Norimb. 1658. fol. *Edwardus Simson* in disquisitione de Sibyllis, subjecta parti postremæ Chronici Catholici Oxon. 1652. fol. *Isaacus Vossius* de Sibyllinis & aliis quæ Christi natalem præcessere oraculis Oxon. 1680. 12mo & post ejus varias Observationes Lond. 1685. 4to. *Tobias* denique *Wagnerus* inquisitione in Oracula Sibyllina de Christo, Tubing. 1664. 4to. *Josue Barnesii* V. C. de Sibyllis libri tres nondum quod sciam lucem adspexere, memorati ab auctore in Catalogo scriptorum suorum Anacreonti præmissis.

Infiniti præterea sunt, qui licet non singularibus libris, tamen fusc satis hoc argumentum in scriptis suis attigere, ut Joach. Cameraarius, Joh. Jacobus Boissardus, Julius Cæsar Bulengerus & Caspar Peucerus libris de divinatione: Auctor historiarum Deorum fatidicorum, vatum, Sibyllarum & Phœbadum apud præcos illustrium Francof. 1680. 4to. P. Molinæus libro quem Vatem inscripsit, Antonius Vandalen, Daniel Clasen & Georgius Mæbius libris de Oraculis: Samuel Maresius in Sylloge dissp. parte 2. p. 489. seqv. Baronius in apparatu ad Annales & adversus eundem H. Casaubonus, Rich. Montacutius & Casauboni contra Rosweidum Hyperaspistes Jacobus Capellus. Samuel quoque Basnage T. I. Annal. p. 147. seqv. Gvil. Beveregius in Codice Canonum Vindicato L. I. c. 14. Joh. Henr. Urfinus libro de Mosis antiquitate p. 225. sq. & Christoph. Arnoldus in spicilegio p. 70. Lilius Gyraldus dialogo 2. de Poëtis, Gvil. Caveus, Elias du Pin & alii plerique qui de Scriptoribus Ecclesiasticis egerunt, Rich. Simon contra H. Vossium, Thomas Hyde de Veteri Relig. Persarum, Jo. Möllerus in Homonymoscopia p. 271. seq. &c. Prætereo Sibyllinorum editores supra cap. XXXI. num. 1. à me laudatos quibus adderem *Ludovicum de Tovar* Palentinum Hispanum, ordinis S. Dominici, cujus commentaria in revelationes Erythræ Sibyllæ à bello Trojano ad diem judicii futura prædicentes lucem viderunt Senis 1508. 4to. Verum illa non* integros octo Sibyllinorum libros à Betulejo primum A. 1545. editos, sed tantum exigua quædam Sibyllæ Erythræ fragmenta ex Eusebio, Lactantioque excerpta persequuntur. Porro Notæ Johannis Savanorolæ in Sibyllina, quas Parisiis A. 1607. & 1610. editas memorat Bibliotheca Theologica Martini Lipenii & *μακαρίτη*, nusquam exstant, sed pro Savanorola, Opsopœi nomen ibi reponendum.

* Confer quæ dixi supra, num. IV.

CAPUT XXXIV.

Sidonis hymni. 1. Sisyphi Coi Ilias. Alii hoc nomine. 2. Syager, belli Trojani scriptor, in Laërtii codicibus vitiose Sagaris, in Scholiis ad Aristophanem Satyrus. Μετὰ ἔτον, cum hoc. 3. De Terpandro, ejus acate, & ποημάτων. 4. Terpandri Lyra ἐπταφθογγῶν. 5.

I.

SIDONEM Ponti filiam hymnos invenisse affirmat Sanchoniathon sive Philo Byblius apud Eusebium Lib. II. præparat. Evangel. pag. 38. Ἀπό τῆς Πόντος γίνεσθαι Σιδῶν, ἢ καὶ ὑπερβωλὴν εὐφρανίας πρώτη ὕμνον ᾠδῆς ἔυρε.

II. SISYPHUS COUS, Teucris scriba fuisse & iliadem ante Homerum condidisse dicitur. Johannes Malalas T. I. Chronographiz p. 167. ταῦτα τῆς Σίσυφου ὁ Κῶν συνεγράψατο ἐν τῷ πολέμῳ ὑπάρχων σὺν τῷ Τεύκρῳ, ἦντινα συγγραφὴν εὐρηκὸς Ὀμηροῦ ὁ ποιητὴς τὴν Ἰλιάδα ἐξέθετο, καὶ Βεργίλιου τὰ λοιπὰ ἄτινα καὶ ἐν ταῖς ἑξήκισσι ἐμφέρεται συγγραφαῖς. Eadem fere ex Chronographo MSto affert Allatius Lib. de Patria Homeri p. 54. Johannes Tzetzes ad Malalam auctorem provocans Chil. V. hist. 29.

Σίσυφον Κῶν λέγουσι τὸ Τεύκρῳ γεγραμμένη
καὶ πρὸ Ὀμήρου γράψαι δὲ ἔτον τὴν Ἰλιάδα
Τεύκρῳ συνεγράψασάν τε καὶ καθορῶν τε πάντα
Ἄφ' ἔκ πρὸς πλάτῃ ὑπερὸν Ὀμηρον μεταφράσαι.

Laudat hunc Sisyphum plus simplici vice idem Malalas p. 142. 152. ut illa ætate libellum de rebus Trojanis sub Sisyphi nomine existisse non sit dubitandum. Feruntur & alii Sisyphi, ut celebris ille Æoli filius conditor & Rex Ephyræ sive Corinthi, auctor ludorum Isthmiorum: & Sisyphus latro atque infessor viarum Corinthi, qui apud inferos ingens cogitur rediturum saxum volvere, quamvis hoc priori quidam tribuunt, & solenni Mythologorum ac Poëtarum more micantes in tenebris, diversa inter se confundunt. Vide Scaligerum ad Euseb. p. 38.

III. SYAGER sive * SYAGRUS de quo Ælianus lib. XIV. Variar.

* Alios hęc nomine memorat Athenæus Lib. IX. p. 401. Cæterum idem haud dubie est Syager qui in Codicibus Laërtii vocatur Σάγαρις & Homeri adhuc vivi ac spirantis æmulus fuisse traditur Lib. II. in Socratis vita sect. 46. In Thomæ Magistri argumentationum Aristophanis idem vitiose vocatur Σάτυρος. Τῷ ὑπὲρ Φυσῆν Ὀμήρου τις ἀνώνυμος ἤρξεν Σάτυρος. Quo in loco ἀνώνυμος est καὶ ὀνομαστός, scriptor nullius nominis sive obscurus.

τας. Capite 21. ότι Σύναγρος τις ἐγένετο παρ' ἡμεῶν Ὁρφέως καὶ Μυσαίου ὅς λεγέται
 τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον πρῶτον ἀτάκτως, μεγίστης ἔτι ὑποδοτικῶς λαβόμενος καὶ
 ἐπιβλαμῆσθαι ταύτην. Neutiquam tamen videtur Syagrii librum ipsum vi-
 disse Ælianus, uti nec Eustathius qvi in proleg. ad Iliadem p. 3. ότι δὲ καὶ
 ἕτεροι, inquit, πρὸ Ὁμήρου ἦσαν ποιηταί, ὧν καὶ Μυσαίου ἀκίσεως νόσων σύγγρα-
 ψάμενον, καὶ ότι ὡς καὶ Διλιανὸς ἰσχυρῶς μετὰ Ὁρφέως καὶ Μυσαίου Σύναγρος γεγενε-
 σθησιν, ὅς πρῶτον τὸν Τρωϊκὸν ἦσε πόλεμον. Verba μετ' Ὁρφέως καὶ Μυσαίου
 Julius Cæsar Scaliger Poëticis Lib. I. p. 10. non cum Vultejo eumque secu-
 tis omnibus Æliani editoribus reddit post, sed ante Orpheum & Musæum: quo
 nomine reprehenditur ab Allatio de patria Homeri pag. 63. & 76. seqv.
 Sed ita quoque viri quidam docti exponendum rati sunt locum Actor. cap.
 V. versu 37. μετὰ τῶτον ἀπὸς hunc. Vide Valesium ad Eusebium pag. 31. &
 Samuelem Basnage ad A. C. 34. n. 21. etsi locus Clementis Alexandrini
 quem afferunt aliter longe accipitur ab Henr. Dodwello dissertat. ad Ire-
 nzum p. 36. & ab alio viro docto cujus mentionem facit in addendis ad il-
 lum locum. Rectius ni fallor μετὰ τῶτον vertendum cum hoc vel prater hunc,
 Sic Homerus Odyss. λ. 468.

Ἰλιανός δ' ὅς ἀριεὶς ἔην εἰδότες δέμασιν

τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.

Locus Luciani à Lamberto Bosio in diatribis ad N. T. p. 53. adductus huic
 non facit, nam ibi μετὰ τέττας vertendum est post hos (à me jam commemo-
 ratos duos) ἄκιστον ἢ δὴ τρίτον ἄλλον audi jam tertium. At Chrysostomus ad
 Danielelem pag. 191. in loco quem Cotelerius difficillimum esse queritur
 in notis p. 227. μετὰ Αἰγυπτίον per metalepsin dixit post populi Judaici ex Ægypto
 liberationem. Ut ad Ælianium redeam, verba μετ' Ὁρφέως καὶ Μυσαίου red-
 denda puto cum Orpheo & Musæo, sive iisdem quibus illi temporibus. Ut apud
 Plutarchum de sera Numinis vindicta p. 563. τῶ γενομένῳ μεθ' ἡμῶν Πρωτογέ-
 νης, ubi recte Xylander: qui nobiscum fuit. Sic Svidas ait Atheniensem
 Παλæφatum fuisse μετὰ Φημονόνην h. e. eisdem ætate quâ Phemonoë: & Dictyn,
 quem Homero antiquiorem facit scripsisse τὰ μεθ' Ὁμήρον i. e. eadem cum
 Homero, sive de eodem quod Homerus tractavit argumento. Syncellus
 p. 18. Μανθῶ ὁ Σεβανίτης μετὰ Βηρωσσὸν γενομένον, i. e. κατὰ τῆς αὐτῆς χρο-
 νίας χρόνος ut idem ait pag. 16. addens tamen ἢ μικρὸν ὑστερον. Joannes
 Malalas T. I. p. 200. Ταῦτα δὲ ἰσόρησαν οἱ σοφώτατοι ἑστέροι καὶ Καστωρ ἢ
 Πολύβιος συγγραψάμενοι, καὶ μετ' αὐτῆς (cum his sive prater hos) Ἡρόδοτος
 ὁ ἰσοριγράφων. Photius Cod. 262. de Lyllia qvi Demosthene sine contro-
 versia antiquior, ὁ μεταγε Δημοδέντην ἔτ' ἴον τῶν ἄλλων ἱστορῶν φαίνεται
 καθ' ὁρδῶσας. Hac ratione nec apud Clementem Alex. L. VII. Strom. p. 764.
 cum Dodwelli amico pro μεθ' ὄν reponendum μεθ' ἔ sed etiam illud μεθ' ὄν

exponi poterit *καὶ* q̄uo. Nec jam difficultatis quicquam habebit locus Hesy-
chii Hierosolymitanū in quæstionibus à Goteletio editis Tom. 3. απομα-
mentor. p. 7. καὶ ἴσως ὁ ἀρχαῖος Μαιθαιαμῆθ' τῆς αὐτῆς ἐκ τῆς τριτοῦ κλητῆς
ἀναγραφῆς. Ὁ ἄλλος (paralyticus) ἢ Μαιθαια I X. 2. καὶ αὐτὸς sua descriptione ποσῶ
sione I X. 9. describitur.

IV. TERPANDER ex Methymna vel ex Antissa Lesbios, velex
Arna, Cumæve Boeotus, non Archilocho tantum sed & Thalete Cretensi
de quo mox dicam, antiquior fuit si audimus Plutarchum L. de Musica: Ἡ
γὰρ ἐν πρώτῃ καλῶς αἰετῶν περὶ τὴν μουσικὴν ἐκ τῆς Σπάρτης Τερπανδρὸς καλῶς ἠ-
σάλλῃ γέγενηται, τῆς δευτέρας δὲ Θαλήτας ὁ Γαρήνι, καὶ Ξενοδάμου ὁ Κυθῆσιος,
καὶ Ξενοκρίτου ὁ Λακρός καὶ Πολύμνης ὁ Κολοφώνιος, καὶ Σακάδας ὁ Ἀργεῖος
καλῶς αἰετῶν ἔχουσιν ἠγεμόνες γενέσθαι. *Ælianus* quoque L. XII. Var. cap. 50.
Terpandrum Thaleti præponit: μεταπέμψασθ' ἄγε μὲν (οἱ Λακκαδαίμονες)
Τέρπανδρον καὶ Θαλήτα καὶ Τυρταῖον καὶ τὸν Κυθωνιάην Νυμφαῖον καὶ Ἀλκμῆνα,
αὐλωδὸς γὰρ ἦν. Hieronymo Rhodio visus est Terpander Lycurgi atque
adeo Thaletis fuisse æqualis, ut testatur Athenæus L. XV. dipnosophist. p.
635. Lycurgi leges numeris Musicis adstrinxisse innuit Clemens Alex. L. I.
Strom. p. 309. ubi & primum poematis melodiam applicuisse narrat: μί-
λλ' τε αὐτῶν πρώτ' ὡς εἶδον τοῖς παῖμασι (etiam suis ipsius & Homeri, teste
Plutarcho de Musica p. 1172.) καὶ τὸς Λακκαδαμονίους νόμους ἐμελοποιήσῃ Τέρπανδρος
ὁ ἰωνικῶν. Hellenico apud eundem Dipnosophistarum scriptorem au-
ctore, multis annis Lycurgo atque adeo Thalete fuit junior, nam in Car-
neorum certamine primus omnium vicit, quod festum vigesima sexta
Olympiade institutum constat ex Athenæo, unde hoc repetit Josephus
Scaliger in Græca quam edidit descriptione Olympiadum. Vide de illo fe-
sto si placet Meurfium in Græcia feriata p. 178. Mirum vero quod Clemens
Alex. I. Strom. p. 333. ait ab Hellenico Terpandrum referri ad tempora
Midas, qui Olympiades longe ætate antevertit & Homeri æqualis fuit, ro-
gantibusque affinis suis ab eo maectatus est Epitaphio quod refert Plato in
Phædro p. 209. Homero tribuit Herodotus in Poëtæ vita, & ex recentio-
ribus Scaliger ad Euseb. p. 79. etsi Cleobulo ab aliis tributum narrat Laër-
tius Lib. I. sect. 89. Verum enim vero fuit & alter Midas recentior, cuius
mortem ad Olymp. XX. commemorat Eusebius in Chron. Idem Eusebius
Terpandrum refert ad Olymp. XXXIII. cui consentaneum est, quod Pha-
nias apud Clementem Archilocho & Lesche juniorem facit, etsi Archilo-
cho antiquiorem scripserat Glaucus Italus apud Plutarchum. Jovem cele-
brare cepit Terpander his verbis, quæ habes apud eundem Clementem
L. VI. p. 658. Ζεῦ πάϊον ἀρχαῖ, πάϊον ἠγήσω. Ζεῦσαι πέμπω ταῦτα ὕμνων ἀρ-
χάιν. Elegorum inventorem Terpandrum, nescio quibus auctoribus (Plu-
tarcho

tarcho forte) tradunt Gyraldus, & in institutionibus Poëticis Vossius. Equidem Plutarchus de Musica p. 1172. inter *αὐλωδικὰς νόμους* refert elegos, sed genus carminis elegiacum à Terpandro inventum non ait. Seditionis à Terpandro Musices ope sedata, meminit præter Diodorum Sic. & Plutarchum de Musica & Lib. de sera Numinis vindicta, Heraclides de Politis, *Λέσβιον ᾠδῶν* commemorans, Aristides in orat. de concordia ad Rhodios & Platónica 2. p. 305. 311. Zenobius, Svidas, Diogenianus & Apostolius in *μυστὰ Λέσβιον ᾠδῶν*, laudantes Cratinum in Chirone, Hesychius in *Λέσβιων ᾠδῶν*. Plutarch. de sera Numinis vindicta p. 158. Tzetzes Chil. i. hist. 16. & alii. *Νόμος* tantum *μυσαρωδικὸς* non etiam *αὐλητικὸς* ei adscribi etiam in Epochis marmoreis Arundelianis observat Palmerius exercitatt. ad scriptores Græcos p. 700. Vide & Plutarchum Lib. de Musica p. 1172. sq. edit. Paris. ex quo inter alia discis Terpandrum ejusq. imitatores ita Musicos suos modos instituisse, ut primum hymno quodam venerarentur Deos, deinde statim ad Homerj, Orphei vel aliorum Poëtarum carmina decantanda transirent.

V. Lyram septem chordis à Terpandro primum instructam multi memorant, Boëthius Lib. I. de Musica c. 20. *Septimum nervus a Terpandro Lesbio adjunctus est secundum septem scilicet planetarum similitudinem*, Rectius fortasse *septimum ionium* dixisset. Nam *τρεῖς χορδῶν λύρα* sed *ἐπὶ ἑπτὰ φθόγγῳ* usum testatur Plutarchus. Nihilominus Svidas quoque, cum narrasset eum secundum quosdam ab Hesiodo genus duxisse, secundum alios ab Homero, vocat eum *Λυρικόν, ὃς πρῶτον ἐπὶ ἑπτὰ χορδαῖς ἐπέθηκε τὴν λύραν, καὶ νόμους λυρικούς* (hymnos ad Lyram canendos) *πρῶτον ἔγραψεν, εἰ καὶ τινες Φιλάμμωνα θεῶν λισι γεγραφέναί.* Terpandri ipsius testimonium exstat apud Euclidem sive Cleonidem introducit Harmonica p. 19. & Strabonem Lib. XIII. p. 618.

Ἡμεῖς τοι τετραγχορδον ἀποσείραντες αἰοιδῆν

Ἐπὶ ἑπτάων φθόγγῳ γινέμεν κελαδῆσομεν ὕμνους.

Sed non omittendus locus Nicomachi Geraseni, qui librum secundum Enchiridii Harmonici ita incipit: *τὴν λύραν τὴν ἐκ χελώνης * Φασὶ τὸν Ἐρμῆν εὐρημέναι καὶ καλῶσκειν ἀσάνῳ ἐπὶ ἑπτὰ χορδῶν ἵδρω δέδωκεναι τὴν μάθησιν τοῦ Ὀρφέως. Ὀρφεὺς ἦ ἐδίδαξε Θάμυριν καὶ Λύον. Δὴν ἦ Ἡρακλῆα ὑφ' ἧ καὶ ἀνηρέθη. Ἐδίδαξε δὲ καὶ Ἀμφίωνα τὸν Θηβαῖον ὃς ἐπὶ τῶν ἐπὶ ἑπτὰ χορδῶν ἐπὶ ἑπτάυλων τὰς Θηβας ἀκοδόμησεν, ἀναρεθένης δὲ ἔξ Ὀρφέως ὑπὸ τῶν Θεακικῶν γυναικῶν τὴν λύραν αὐτῷ βλήθηναί εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐκβλήθηναί δὲ εἰς Ἄλγισα πόλιν τῆς Λέσβου. Εὐρύλιας δὲ ἀλίνας ἐνεγκῆν τὴν λύραν πρὸς Τέρπανδρον, τὸν δὲ κομίσαί εἰς Ἀγυψίον, εὐρύλια δὲ αὐτὸν ἐκπονήσαί τε ἐπίδειξαι τοῖς ἐν Ἀγυπτῷ ἱερεῦσιν, ὡς αὐτὸν πρῶτον εὐρετὴν γεγεννημένον.* Adde si lubet quæ de Hermete atque Orpheo supra dixi XII. II. XX. 2.

* Vide Figuram ejus in Novellis Reip. literar. A. 1703. Sept. p. 158. *Caba coucha* apud Virgil.

CAPUT XXXV.

De Thaletis Cretensis aetate. 1. Scriptis, & Musica peritia. 2. Obiter de Thalete Mileſio & inventis ac ſcriptis ei tributis: 3. Euphorbus Phryx Geometra. ibid. Thamyris cum Muſis contendens & ideo extirpatus. 4. Scriptis ad eum relata; & inventa. 5. Alii hoc nomine. 6. Thetis. 7. Thymetes. 8. Tiresias. 9.

I.

DE THALETE CRETENSI ita Svidas: Θαλάτας Κρής Ελύριος (ex Elyro Creta urbe, pro quo male in vulgatis Ἰλλυριος ut monuit Meurfius in Creta Lib. I. cap. 9. & Lib. IV. cap. 12.) Λυρικὸς, γεγωνὴς πρὸ Ὀμήρου. Idem Thaletam Cnoſſium commemorat, quem vocat Rhapsodum, & poemata quaedam mythica ſcripſiſſe affirmat, ſed non diverſus forte fuit Cnoſſius iſte ab Elyrio ut nec à Gortynio Thaleta, cujus in libris de Muſica meminere Plutarchus & Boëthius, & ex Polymnaſto Colophonio Pauſanias. Nam in hoc quidem conveniſſe videtur antiquis quod Cretenſis fuerit iſte Thales ſive Thaletas, alii vero patriam exiſtimabant Eliroñ, Cnoſſon alii; alii Gortynam tres Cretæ civitates. Fallitur autem in eo Svidas, quod Thaletem iſtum Homero antiquiorem facit. Nam antiquus ſane fuit, ſed æqualis Lycurgi Spartanorum legiſlatoris, * qui Homero junior, utpote cujus poemata à Creophyli hæredibus redemit, collegit primus, ac Græcis commendavit teſte Plutarcho in ejus vita, confer Aelianum Lib. XIII. Var. 44. Quin trecentis poſt Trojam captam annis, vel etiam ſerius, circa initium Olympiadum floruit; cum Homerus ex plurimorum teſtimonio vix centum & ſexaginta annis à Trojano excidio abſuiſſe dicatur. Homeri & Heſiodi æqualem facit Laërtius tertium quem Lib. I. commemorat Thalem ſive Thaletem qui ipſi eſt ἀρχαῖος πάνυ, κατὰ Ησίοδον ἢ Ὀμήρου καὶ Λυκέρου, ſed illis verbis apparet, eum non minus quam Ciceronem ſub initium Libri V. Tuſculanarum loqui παχυλῶς ut unius ſæculi vel majorem etiam temporis non attenderit differentiam. Quancquam Strabo quoque Lib. X. p. 482. ſcribit Lycurgum cum Homero in Inſula Chio verſante eſſe collocutum. Verum decepit forte Strabonem quod legerat Lycurgum ἐπιτυχόντα Ὀμήρου hoc eſt Homeri ſcriptis, quæ in Chio inſula Creophyli heredes aſſervabant. Strabonem alii deinde ſunt inſecuti.

II. Cæterum iſti antiquo Thaleti μέλη tribuit Svidas, & Plutarchus in Lycurgi vita non longe poſt initium eum vocat ποιῆτην λυρικῶν

* Socrates apud Platonem in Minocæ ſic Lycurgi leges promulgatas εὐδὲ πῶ ἴσως ἔτη τριετία, ἢ ὀλίγω τέτων πλείω.

ἢ μὲν, sed quibus Lycurgus feliciter uti potuerit ad animos Lacedæ-
 moniorum componendos, & ῥήτρας legesque suas illis persuadendas.
 Ἐνα δὲ τῶν νομιζομένων ἐν Κρητησοφῶν καὶ πολιτικῶν χάριτι καὶ Φιλία πεισθὰς
 ἀπέστειλεν εἰς τὴν Σπάρτην Θαλήταν ποιεῖν μὲν δοκίμα Λυρικῶν μελῶν καὶ
 πρόοχημα τὴν τέχνην ταύτην πεπονημένον, ἔργω δὲ ἅπερ οἱ κρείττοις τῶν νομοθε-
 τῶν Διαπραττόμενον. Λόγοι γὰρ ἦσαν αἱ ῥήτραι πρὸς εὐπαιδείαν: καὶ ὑμένια
 ἀνακλαητικοὶ Δια μελῶν ἀμα ἑρυθμῶν πολὺτε κόσμιον ἐχόντων καὶ καταστα-
 τικόν, ὃν ἀκροῦμενοι κατεπραίνοντο λελαθότως τὰ ἦθη, καὶ σωφικῶντο τῷ ζη-
 λῶντων καλῶν ἐκ τῆς ἐπιχωριαλῆς τότε πρὸς ἀλλήλικης κακοθυμίας ὥστε τρο-
 πῶν τινα τῶν Λυκῆργῶν προσδοκοῖεν τὴν παιδευσιν αὐτῶν ἐκείνων. Ephorus de Rep.
 Cretensium apud Strabonem Lib. X. p. 480. ὡς δ' αὖτως καὶ τοῖς ῥυθμοῖς
 Κρητικῶς χρῆσθαι κατὰ τὰς ῥήτρας συνιστάται ἔστιν, ὡς Θαλήτα ἀνευρεῖν, ἢ
 καὶ τὰς παιάνας καὶ τὰς ἄλλας ἐπιχωριαλῆς ῥήτρας ἀνατιθέασιν, καὶ πολλὰ τῶν
 νομίμων. Plura ibi memorat de Spartanorum institutis à Cretensibus
 acceptis, qua de re vide etiam Nic. Cragium Lib. III. de Rep. Lacedæ-
 moniorum cap. I. Meurfii Miscellanea Laconica Lib. II. cap. 5. & Cretæ
 Lib. III. cap. 8. Idem Strabo p. 482. testatur Lycurgum in Creta πλη-
 σιάσαι Θαλήτη μελοποιῶ ἀνδρὶ καὶ νομοθετικῶ. Aristoteli quoque Lib. II. Po-
 liticorum c. 10. inter Nomothetas celebres post Onomacritum memora-
 tur Thales, cujus auditor Lycurgus fuerit. Legem quandam hujus Tha-
 letis videtur memorare Sextus Empiricus Lib. contra Rhetoras pag. 68.
 ὁ μὲν Κρητικὸς νομοθέτης εἰρξεν ἐπιβαίνειν τῆς νόμου ἕως ἐν λόγοις ἀλαζονευσά-
 μενος. Ὁ δὲ Σπάρτιάτης Λυκῆργῶν ὡς ἀνὴρ ζηλώτης Θαλήτην ἔκ Κρήτης γενό-
 μενον ἄνδρα αὐτῶν τοῖς Σπάρτιάταις νόμον εἰσηγήσατο. Sed possit & de alio le-
 gislatore locus iste accipi cuius legum notitia per Thaletam ad Lycur-
 gum pervenerit. Notandum etiam νόμους Musicos forte intellexisse sive
 certas modulationes Musicas hymnosve, non Leges civiles, qui de Tha-
 lete primum quædam prodiderunt. Etenim apud antiquissimas gen-
 tes, antequam literarum usus obtinuisset, leges ad numeros decantari
 solitas, ut eo melius memoriz traderentur, constat ex Aristotelis probl.
 XIX. 28. Musicâ arte pueros Lacedæmone instituisse Thaletam, auctor est
 Boëthius Lib. I. de Musica p. 1372. *Plato arbitratur Musicam optime moratam
 prudenterque conjunctam, ita ut sit modesta & simplex & masculina nec effæminata
 nec fera nec varia. Quod Lacedæmonii maxima ope servare, dum apud eos Thaletas
 Cretensis Gortinius magno pretio accitus pueros disciplinâ Musica artis imbueret.*
 Marcianus Capella L. IX. p. 178. *Thalesem Cretensem citharæ suavitate comper-
 tum morbos ac pestilentiam fugavisse.* Morbum Lacedæmone sedasse refert etiam
 Pausanias in Articis p. 35. sed qua ratione id fecerit, non addit, idem tamen
 cum Capellâ tradit etiam Plutarchus non longe à fine libri de Musica: Θά-

λησαν ἢ τῶν Κρήτων Φασί καὶ τὴν Πυθιάρχου Δακεδαίμονος ὁ Ἰσοκράτης καὶ ἄλλοι
 Μισσηκῆς ἰάσαρχαι: ἀπὸ ἀλλήλων τε ἔκαλεσθούσι τοὺς λαοὺς τὴν Σπαρτην καὶ ἄλλοι
 Φησί Πρασίνας. Sic Pexanem quendam ad pestilentiam sedandam decantatum
 memorat Homerus. Confer Eustathium ad Iliad. α. p. 104. Veteres Thaletis
 pexanas decantare solitum Pythagoram refert Porphyrius in hujus vita p. 21.
 Tamen habitatum scribit Plutarchus in eodem de Musica libro p. 114. utrum
 pexanes scripserit Thales. καὶ ἐπὶ θαλήτα δὲ ἔκειτο ἐπιπαιάνων γεγυμνησθῆναι
 παιήτης, ἀμφιοβηθεῖναι. Γλάυκος δὲ (Glaucus Italus libro de antiqvis Musi-
 cis ac Poëtis) μετ' ἀρχιλόχου Φάστκων γεγοηθεῖν θαλήταν, μεμιμηθεῖν δὲ αὐτοῦ
 Φησί τὰ ἀρχιλόχου μέλη, ἐπὶ δὲ τὸ μακρότερον ἐκτεῖναι, καὶ μάρινα καὶ Κρητικὰ
 ῥυθμοὺς εἰς τὴν μελοποιίαν ἐμβῆναι. Athenæus XV. p. 678. memorat decantata
 Lacedæmone Thaletis & Alcmanis ἀσμαῖα, καὶ τὰς ἑξ' Διονυσιοδότης ἑξ' ἀλκων
 παιάνων. Scholiastes Pindari ad Pythionic. Od. 2. ἔνιοι δὲ Φασί πρῶτον Κρησι-
 τας τὴν ἔνοπλον ὀρχήσασθαι ὀρχησῶν (adde Ez. Spanhem. ad Callimachum p.
 22. f.) αὐτοῖς δὲ Πυρρίχον Κρήτα, σὺν ἰαζασθαι δὲ θάλητα πρῶτον τὰ εἰς αὐτὴν
 ὑπορχήματα. Plura de his Schol. Homeri Iliad. π. 617. Meursius in Orchestra.
 Eundem Thaletem innuit Plutarchus, cum in extremo libri de conveni-
 entissima Philosophorum cum principibus familiaritate scribit eum Lacedæ-
 moniorum seditionem compescuisse ἐπ' ἀδούλια καὶ ὁρμηθῶν ἄμμου.

III. Fuit & alter Thales Exami F. longe quam Cretensis iste celebrior,
 sed junior ætate, Solonis nempe æqualis Milesius, natus Olymp. XXXVI. I.
 & Olymp. LVIII. anno ante CHRISTUM 546. vel 547. defunctus: gente ut
 ex Herodoti L. Lab Hygino & Svida notatum est, Phœnicicus, quem & ipsum
 disputationes suas scripto mandasse affirmat Augustin. l. VIII. de Civ. Dei c. 2.
 innuitque Vitruvius L. IX. c. 7. et si Laertius in Thaletis vita L. I. sect. 23. testatur
 quosdam statuisse quod nihil omnino scripserit, ut disertè etiam tradit The-
 mistius oratione XXVI. (aliis XV.) p. 317. edit. Harduin. addens Anaximandrum
 * primum ausum fuisse librum edere quod antea ignominiosum & ab
 usu alienum habebatur. θαλῆς μὲν δὴ τοσαῦτα εἰσενεγκάμην. καὶ κατέβητο ὁ ἴσως
 εἰς συγγραφήν τὰ εὐρημάτια ἕτε αὐτοῦ ὁ θαλῆς ἕτε ἄλλοι. τίς τῶν οἰκιστῶν χρονον.
 Τὰ τε γενόμενα ἐξ ἡλιώτης ἀναξίμανδρου ὁ Πραξιάδης ἐκείνη ἐξ ἡλιώτων ὁμοίως, ἀλλ-
 λά τὸ εὐθύς παρήλλαξέ τε καὶ ἐξέβρασκετο, ὅτι ἐδάρισε πρῶτον ὡς ἴσως ἐλλ-
 λήνων λόγον ἐξενεγκεῖν ἐπὶ φύσεως συγγραμμάτων. Πρὶν δὲ εἰς οἰκιστῶν καθεῖ-
 σήκει

* Inter Philosophos, puta, ac singillatim Physicos. Sed de Thalete Simplicius in 1. Phys. Fertur
 Thales fuisse primus quibus Græcis commentationem Historiamque de Natura edidit & patefecit,
 Evident cum multis & aliis veteres essent, seu Theophrasto videtur, ipse longe ab illis discessit,
 tanquam latuissent ipsum cum illis quibus eum præcesserit. Præterea traditur nullam monitionem
 scripturam præter illam Astrologiam νεωτέρων posteris reliquisse. Lactantius l. I. Instit.
 c. 5. de Thalete. Primus omnium quibus de causis naturalibus traditur. Etiam primum
 omnia de celestibus disputasse scribit Minucius Felix c. 19.

ἐπιχειρῶ λόγους συγγράφειν, ἀλλ' ἔκ' ἐνομιζέτο τοῖς πρόδοιεν Ἕλλησι. Mox tamen addit Laërtius à quibusdam illi tributa duo scripta *περὶ τροπῆς* de conversione solis in tropicis & *περὶ ἡμερίας* sive de æquinotio. Nauticam vero Astrologiam * quæ sub Thaletis nomine olim ferebatur, *Phocum Samium* auctorem agnoscere: tum aliquibus interjectis ex Lobonis Argivi testimonio refert scripta ab eo esse adversus ducentos *τὰ γεγραμμένα ὑπ' αὐτῶν εἰς ἐπιτείνην Διοκασίας*. Plutarchus libro quare Pythia desierit oracula fundere carmine, p. 402. Thaletem accenset Orpheo, Hesiodo, Parmenidi, Xenophani, & Empedocli qui philosophiam suam carmine tradiderint: ac paulo post Eudoxo, atque Hesiodo qui de Astrologia carmine scripserint, addens tamen: *εἶπε Θαλῆς ἐποίησεν ὡς ἀληθῶς εἶπεν τὴν αὐτῶν ἀναφερομένην ἀστρολογίαν*. Svidas quoque ait eum scripsisse *περὶ μετεώρων ἐν ἐπεσι, περὶ ἡμερίας ἧ ἀλλὰ πολλὰ*. Galenus libro de humoribus affert locum ex Thaletis L. II. *περὶ τῶν ἀρχῶν*, prosa conceptam; et si idem Galenus alibi negat Thaletis de aqua primo principio sententiam *ἐκ συγγράμματος* αὐτῶν posse ostendi. Conter Menagium ad Laërtium p. 16. qui p. 23. nescio quo auctore scribit Hexameti versus originem ** Thaleti hunc à quibusdam tribui. Falso sane, cum Homero saltem & Hesiodo fuerit junior. Thaletis Epistolam ad Pherecydem quam Laërtius produxit *ἐκ ἄλλης* sibi suspectam esse, testatur Huertius p. 77. demonstrationis Evangelicæ. Idem etiam de altera ad Solonem fortassis dicendum, & Josephus Scaliger Epist. 306. ad Everardum Vorstium omnes illas Epistolas quæ Democrito, Soloni, Thaleti & Pittaco Mitylenzo apud Laërtium attribuuntur multis argumentis ait se probare posse confictas à Græcis, quibus nunquam, ut ait, mentiendi voluntas aut facultas defuit. Versus Callimachi de inventa à Thalete urfâ minore & stella polari, quos idem Scaliger ad Manilium p. 40. adduxit, atque Menagius pag. 13. ad Laërt. unde petiti sint negat se comperisse, extant apud Achillem Tatium in Isagoge ad Aratum pag. 132. Negat enim pag. 15. vir doctus se meminisse quicquam alibi lectum de *Euphorbo Phrygæ*, quem Laërtius in Thaletis vita ex Callimacho narrat reperisse *σκαληνὰ καὶ τρίγωνα καὶ ὅσα γεωμετρικῆς ἔχουσι θεωρίας* rationem *scalænovum* & *trigonorum* & *quæ usque ad Geometricas speculationes spectantia habentur*. At legerat haud dubie de Euphorbo Trojano, cujus in se animum migrasse ferebat Pythagoras, & quem à Callimacho innui non est dubitandum. Alia Thaletis inventa memorat Proclus ad Euclidem pag. 19. 44. 67. 78. 92. & Clemens I. Strom. pag. 302. Ex Eudemi Historia Astrologica. Denique Thaletis nomine etiam secundum nonnul-

* Simplicitus loco laudato.

** Conter que supra, XXIV. 4.

nonnullis venit Zamolxis teste Porphyrio in Pythagoræ vita p. 186. quæ de Zamolxi uti de Lycurgo quoque dixi quædam libro secundo, c. 12. quod est de Græcorum legislatoribus. Thaletis filius (adoptivus, neque enim uxorem duxit, ut docet Plutarchus in Solone p. 81. referens alterum ejus adoptivum è sorore natum Cypistum) Phidiades in Ægina in insula domum habuit, in qua natus fertur Plato. Laert. III. 3.

IV. THAMYRIN Philammonis & Arfinoz sive Argiopoꝝ filium, Thracem memorat Homerus Iliad. β. v. 595.

ἤνθησε καὶ ἄλλοις ἐνθάδε Μῦσαι
 ἄλλοι μὲν ἄλλοις ἐπέεσσιν ἄλλοι δὲ
 ἄλλοι μὲν ἄλλοις ἐπέεσσιν ἄλλοι δὲ
 ἄλλοι μὲν ἄλλοις ἐπέεσσιν ἄλλοι δὲ

Ad quem locum Eustathius hunc vatem ac cantorem cum Musis contendisse ait eâ lege, ut si vicisset, omnium earum potestatem haberet, si vero esset superatus, ab illis quæcumque res vellent, privaretur. Victrices itaq; Musis oculis Thamyrim spoliasse, & vocem ejus lassisse & mente ipsum movisse. Alii non cum omnibus sed cum una Musarum cætasse affirmant, proposito si victor abiret præmio nuptiarum. Sensum allegoricum hujus fabulæ quæ apud Diodorum Sic. L. III. p. 201. Diogenianum Centur. IV. prov. 27. Parthenium c. 29. Hyginum L. II. c. 6. poetic. Astrolog. Julianum Epist. 41. Dionem Chrysoft. XIII. p. 225. Plutarchum L. de Musica, Oppianum L. II. Ixeritorum (in Eutecni paraphrasi p. 64.) Lucianum in reviviscentibus, T. I. p. 393. Apollodorum aliosque occurrit, ita exponit Johannes Tzetzes Chiliad. VII. hist. 108. ut notet arrogantem fuisse Poëtam, quod verò poëmata ejus perierint, hinc à Musis excæcatum tradi. Pausanias in Messenicis pag. 363. ex morbo luminibus captum Thamyrim arbitratur.

V. Tzetze verba quibus Cosmogenez etiam à Thamyri scriptæ meminit, hæc sunt:

ἦν ποιητὴς γενναῖος
 Συγγραψὰς κοσμογένειαν πενταχίλιους ἔτιχοις
 ὦν κομπασῆς δ' ἐνόμιζεν ἴσον οἷς νῦν ἔδονα.
 Ἐπεὶ δ' ἐξηφανίσθησαν τὰ τέττα γεγραμμένα
 Ἐφασαν ὡς ἀπὸ ληρῆος ὡς πρὸς ᾠδὴν τῆς Μῦσαις.

Svidas ait Thamyris Theologiam ferri versibus termillè, quæ Theologia sive Theogonia haud diversa fuit (ut recte etiam Clarissimo Bælio animadvertendum) à κοσμογένεια illa Tzetze memoratâ, sed versuum numerus apud alterutrum vel utrumque falsus, neuter enim opus ipsum Thamyris inspicit. Ejus hymnos laudat cumque Orphicis jungit Plato lib. octavo de legibus & Pausanias in Phocicis p. 812. testatur eum hymno in Apollinem decantato in certamine Pythio vicisse. Meminit & Plato in Jone non longè à

*Schol. Homeri Iliad. κ' 435. Eratus Musæ filium vocat, sed ad It. β' Catal. v. 102. Arsur Nymphæ.

Principio: *μὲν ἄνω ποτ' εἶδες ἄνδρα ὅστις περὶ μὲν Ὀλύμπῳ θεῶς ἔστιν ἐξηγήσασθαι, ἢ περὶ Ὀρφείῳς ἢ περὶ Ὀμηρίῳς ἢ Ἰθακησίῳς βασιλεύει.* Et in extremo libri ultimi de Rep. ait animam Orphei in Cygnum, Thamyrae in Philomelam post mortem transmigrasse, alienus utiqve à sententia Prodicì Phocaënsis, qvì Thamyra in apud inferos pœnas suæ in Musas jaçantis & insolentis luere scripsit narrante Pausania in Messenicis p. 363. Plutarchus L. de Musica p. 1132. poëma Thamyrae de Titanum bello adversus Deos commemorat, sed qvòd nec ipse vidit, *πεποικημένοι δὲ τῦτον, ἰσορεῖται Τιτάνων πρὸς τῆς θεῶς πόλεμον.* Prætereò qvòd de Thamyrae Musica meminere Strabo L. X. p. 471. Plutarchus p. 1093. qvòd non svaviter videre liceat secundum Epicurum, Philostratus L. I. Sophist. p. 488. & 521. & in Epistolis p. 887. Dio Chrysostomus diss. 69. p. 622. & Clemens Alex. 1. Strom. p. 307. qvì auctor est Doricam harmoniam à Thamyri inventam fuisse. Ad cæcitatem ejus alludit præter Propertium Lib. II. Eleg. 18. Ovidius Lib. III. Amor. Eleg. 7. ita canens:

Quid miserum Thamyrin pitha tabella juvas?

Apollodorus Lib. I. p. 8. itemqve alii Hyacinthum deperisse scribunt; atqve adeo *πρῶτον ἀρξασθαι ἐργῶν ἀρρένων* qvα de re Svidas & ex recentioribus Gyraldus multa afferunt *qvα ἀρρήτα ἀμείνω.*

VI. Cum hoc Thamyri à nonnullis confunditur *Amiris* quidam, sive is idem fuit, qvì famulum in templo Sybaritico verberibus fatalibus excipiens anam dedit proverbio *Ἄμιρις μάνεται*, de qvo vide Andream Schottum ad Adagia Græcorum p. 87. & 200. Fuit & *Thamyris* Theclæ Sanctæ sponsus, de qvo in actis ejus mentio occurrit. Etiam celebris Scytharum regina Cyri debellatrix Thamyris à quibusdam appellatur, à Lindenbrogio Tamyris, sed hujus nomen rectius effertur *Tomiris*, ut ostendit Valesius ad Ammianum Marcelinum Lib. XXIII. c. 6. Sed & Cilix *Tamiras* qvì aruspicinā Cyprios docuit, apud Tacitum L. II. c. 3. Hist. vocatur *Thamyras*, etsi apud Hesychium ab illo sacerdotes Cyprii vocantur *Ταμυρίδαι* non *Θαμυρίδαι*.

VII. THEMIS una ex Titanidibus, carmen Heroicum prima reperisse quibusdam visa fuit, ut auctor est Clemens Alex. Lib. I. Strom. p. 309. Antiquissimum etiam ferunt fuisse Themidis fatiloqve oraculum Deucalioni & Pyrrhae præcipientis ut lapidibus jactis in orbem mortalibus vacuum, genus humanum restauraret, ut præter alios refert Arnobius Lib. V. & Lutatius ad Statii 3. Thebaidos. Sed de Themide ejusqve oraculo, cujus crebra apud veteres mentio, agunt Boissardus de divinationibus p. 97. & Bulengerus Lib. I. de oraculis ac vatibus c. 2. Vide præterea Casaubonum ad Strabonis lib. IX. p. 429. edit. Paris. Sirmundum ac Sidonium p. 233. Stephanum Pighium in libro *Themis Dea*, T. IX. Antiqv. Græcar. Jacobum Perizonium

nium differtatione tertia Triadis p. 249. seq. & Franciscum Bianchinum in Historia universali ex monumentis antiquis illustrata c. 4. ubi jus naturale sub Themidis nomine à veteribus commendatum ex Festo & aliis docet. Confer Diodorum Siculum L. V. p. 335. Theages apud Stobæum: Θείμωγε ὡν Φημίξεται ὡρθε τοῖς κρεινίσι θεοῖσι, δικά ἢ ὡρθε τοῖς χυθόνισι, νόμῳ ἢ ὡρθε τοῖς ἀνθρώποισι. Idem tradit Jamblichus in vita Pythagoræ p. 55. & apud Clementem 6. Stromatum p. 613. δικά οὐσία ἀγναί, ἐνομίας ἀκόλυθῳ καὶ πνευτᾶς Θείμωδῳ. Sacra etiam Themidis olim celebrata fuere, quorum ceremonias quasdam symbolaqve prodit idem Clemens in protreptico p. 14. Cæterum apud Johannem Malalam I. Chron. pag. 181. & priscum Scholiastem laudatum Bulengero Lib. I. de Theatro c. 2. à quo Themis prima Τραγηκᾶς μελωδίας invenisse & dramata edidisse traditur, pro Θείμω five Θώμω legendus Θείωσις, ex certissima conjectura Clarissimi Bentleji Epist. ad Millium pag. 46.

VIII. De THYMOETE Laomedontis nepote non prætereundum Diodori Siculi testimonium quod exstat libro III. p. 201. Πρὸς ἢ τέτοις θυμοῖτην τὸν θυμοῖτην ἔ Λαομέδοντος καὶ τὴν ἡλικίαν γεγονότα ἔ Ὀρφέως, πλατὴν ἡθῆναι καὶ πολλὰς τόπας τὸ οἰκισμῆς καὶ ὡρθεβαλεῖν τὸ λιθίης εἰς τὴν πρὸς εἰσέραν χωρᾶν τὸ οἰκισμῆς εἰς ὠκεανῶ. θεῶσαδαι ἢ τὴν ἡθῆσιν ἢ μυθολογῆσι ἐγγχώριοι ἀρχαῖοι τραφῆναι τὸν Διόνυσον καὶ τὰς καὶ μέρος ἔ θεῶ τέτα πρᾶξῆς μαθῶσα ὡρθε τῶν Νυσσῶν, συλλῆξασαι τὴν Φρυγίαν ὀνομαζομένην πείσῃν, ἀρχαῖκῶς τῆτε ἀφελῆτω καὶ τοῖς γραμμᾶσι χρησάμενον. Eadem de Thymoete scribit sed præterito Diodori nomine Gyraldus dialogo de Poëtis secundo, neque alium quam Gyraldum auctorem laudat Laurentius Crassus, Baro de Pianura, in opere de Poëtis Græcis pag. 515.

IX. De TIRESIA Vate ejusque oraculis, cœcitate &c. adeundus idem Diodorus L. IV. p. 269. Philostratus L. I. imag. Justinus quæst. 146. ad Orthodox. Svidas in ἡνωμῶν, Boëthius lib. V. Consolat. prosa 3. Politianus c. 80. Misc. Bonifacius Hist. ludicræ lib. I. c. 6. & illustres ætatis nostræ viri Huëtius in Demonstratione Evang. & Ez. Spanhemius ad Callimachum p. 638 seq.

CAPUT XXXVI.

Zoro:ster unus an plures, 1. Cum Adamo, Noacho aliisque temere confunditur, 2. Ejus nominis notatio, 3. Ætas, 4. Scripta ejus Astrologica, 5. Physica, ubi etiam de Oraculis, quæ diversa fuerunt ab Apocalypsi, 6. Platoniorum juniorum in Oracula commentarii deperditi, 7. Gemisti Plethonis συγκεφαλαίωσις dogmatum Zoroastri & Platonis, ibid. Editiones & versiones Oraculorum Zoroastreorum quæ exstant, cum Scholiis Plethonis & Pselli, 8. De Patricii collectione

collezione observationes quedam. 9. Utrum à Chaldaico vel Persico translata fuerint, & de oraculis Zoroastris quae Chaldaice scripta habere se olim testatus est Johannes Picus. 10. Oraculorum ut videtur Metaphrastes, Julianus Ibcurgus, de quo pluculus, & num artibus ipsius Magicis potius, quam precibus legionis fulminatrici exoptatum imbrem debuerit exercitus M. Antonni. 11. Libri Zoroastris de arte Magica. 12. Chémica scripta Zoroastri tributa. 13. Opus Theologicum de sacris dogmatis & religione Persarum. Liber ZENDE ESTAEJUSQUE compendium ab Hydeo Latine vulgatum quod inscribitur SADER. 14.

I.

Superest postremus ante Homerum dicendus ZOROASTER, de quo tam multa & pugnantia inter se traduntur, ut illa dijudicare atque revocare ad examen res majoris sit operæ quam pretiū. Neque enim in illis tenebris antiquitatis plane certi quicquam ex tam diversis interque se confusis exculpere fas est. Unus Zoroaster fuerit, an postea & alius, non satis constare scripsit Plinius Lib. XXX. c. I. Unum fuisse sensit Goropius Becanus & nuper Thomas Hyde, sed Scaliger & Bochartus duos, Claudius Salmasius & P. Lambecius Arnobium secuti tres, Franciscus Patricius, Athanasius Kircherus, Valesius ad Ammian. Lib. XXIII. p. 374. multique alii quatuor, Thomas denique, Stanleius quinque: 1. Assyrium, 2. Bactrianum, Nini æqualem & ab eo vel à Semiramide victum: 3. Persam sive Peromedem, 4. Pamphylum, & 5. Proconnesium, Arnobio L. I. & Plinio memoratum, quibus ait sextum addi posse Babylonium omnis divini arcanum Antistitem, quo Magistro usum Pythagoram narrat Apulejus in floridis. Sex quoque Zoroastres numerat Delrio in disquisitione. Mag. explosus à Joh. Henrico Ursino in Exercitationibus de Zoroastre Hermete & Sanchoniatone editis Norimbergæ 1661. 8vo.

II. Philippo Cluvero Zoroaster est *Adamus*, Pseudo Beroso & Joh. Cassiano, Petro Comestori, Athanasio Kirchero & pluribus recentioribus, *Ghamus* Noë filius, Gregorii Turonensi *Chus*, scriptori Clementinorum à Cotelerio editorum * *Nimrod*, auctori Chronici Alex. & Pseudo Clementi *Miriamus*: Procopio Gazæb & Epiphano Nimrodi filius *Affur*, *Abrahamus* ** aliis, Georg. Hornio *Bileamus*, Huetio *Moyes*, Clementi Alexandrino Er Pamphylus Platoni memoratus *Bundaro* Mahumedanò famulus alicuj⁹ discipulorum *Jeremie*, *Abulpharajo* p. 45. è discipulis *Elie* unus *Abunephio* scriptori Arabi

H h 2

Arabi

* Vide & recognitiones Clem. Lib. I. c. 30.

** Confer Herbeloti Bibl. Or. in vocibus *Abraham*, *Absta*, *Zoroaster*.

λησαν ἢ τῶν Κρήτων Φασί καὶ αὐτὴν ἠνθόχρητον Δακτυδαίμοριον ἐπιγεγενημένην ἄλλο
 Μουσικῆς ἰάσασθαι: ἀπὸ δὲ αὐτοῦ τε ἔκαστος τὴν Σπαρτην καὶ ἄλλα
 Φησὶ πρᾶξις. Sic Pzānem quendam ad pestilentiam sedandam decantatum
 memorat Homerus. Confer Eustathium ad Iliad. α. p. 104. Veteres Thaletis
 pzanas decantare solitum Pythagoram refert Porphyrius in hujus vita p. 21.
 Tamen habitatum scribit Plutarchus in eodem de Musica libro p. 114. utrum
 pzanēs scripserit Thales. καὶ περὶ θαλίτα δὲ ἔκρητος εἰ Παιανῶν γεγενῆσθαι
 ποιητής, ἀμφισβητεῖται. Γλαύκῳ γδ (Glaucus Italus libro de antiqvis Musi-
 cis ac Poētis) μετ' Ἀρχιλόχου φάσκων γεγενῆσθαι θαλίταν, μεμνημένον μὲν αὐτῶν
 Φησὶ τὰ Ἀρχιλόχου μᾶλλον, ἐπὶ δὲ τὸ μακρότερον ἐκτεῖναι, καὶ Μάριον καὶ Κρητικῶν
 ῥυθμῶν εἰς τὴν μελοποιῖαν ἐνέειναι. Athenæus XV. p. 678. memorat decantata
 Lacedæmone Thaletis & Alcmanis ἄσματ' αἶμα, καὶ τὰς ἑξ' Διονυσιοδότης ἑξ' Ἀλκμανῶν
 παιᾶνας. Scholiastes Pindari ad Pythionic. Od. 2. ἐνίοι δὲ Φασὶ πρῶτον Κρητι-
 τας τὴν ἐνοπλον ὀρχήσασθαι ὀρχησῶν (adde Ez. Spanhem. ad Callimachum p.
 226.) αὐτῶν δὲ Πυρρήχον Κρήτα, σὺν ἰαζέσθαι δὲ θάλητα πρῶτον τὰ εἰς αὐτὴν
 ὑπορχήματα. Plura de his Schol. Homeri Iliad. π. 617. Meurfius in Orchestra.
 Eundem Thaletem innuit Plutarchus, cum in extremo libri de conveni-
 entissima Philosophorum cum principibus familiaritate scribit eum Lacedæ-
 moniorum seditionem compescuisse ἐπ' ἀδούρα καὶ ὀρμουθὺ μόνον.

III. Fuit & alter Thales Exami F. longe quam Cretenfis iste celebrior,
 sed junior ætate, Solonis nempe æqualis Mæsius, natus Olymp. XXXVI. I.
 & Olymp. LVIII. anno ante CHRISTUM 546. vel 547. defunctus: gente ut
 ex Herodoti L. Lab Hygino & Svida notatum est, Phœnicicus, quem & ipsum
 disputationes suas scripto mandasse affirmat Augustin. l. VIII. de Civ. Dei c. 2,
 innuitq; Vitruvius L. IX. c. 7. etfi Laertius in Thaletis vita L. I. sect. 23. testatur
 quosdam statuisse quod nihil omnino scripserit, ut diserte etiam tradit The-
 mistius oratione XXVI. (aliis XV.) p. 317. edit. Harduin. addens Anaximand-
 rum * primum a usum fuisse librum edere quod antea ignominiosum & ab
 usu alienum habebatur. Θαλῆς μὲν δὴ τοσαῦτα εἰσενεγκάμην. ὅ, καὶ ἐβέβητο ὁ μῶς
 εἰς συγγραφήν τὰ εὐρηματ' αἶμα ἕτε αὐτῶν ὁ Θαλῆς ἕτε ἄλλο. τὶς τῶν οἰς ἐκείνον χρόνον.
 Τῆτις γενόμενος Ζηλωτῆς ἀναξίμανδρον ὁ Πραξιμάδου καὶ πάντ' αἶμα ἐξ ἡλωσεν ὁ μῶς, ἀλλ-
 λά τῆτις εὐδὺς παρήλλαξέ τε καὶ ἐξέβραπτετο, ὅτι ἐδάρασε πρῶτον ὦν ἰσόμεν ἐλ-
 λήνων λόγον ἐξενεγκεῖν περὶ φύσεως συγγραμμῶν. Πρῶτον δὲ εἰς ὄνειδ' ὅ, καθε-
 σήκετο

* Inter Philosophos, puta, ac singillatim Physicos. Sed de Thalete Simplicius in 1. Phys. Fertur
 Thales fuisse primus q̄bi Græci commentationem Historiamq̄ de Natura edidit & patefecit,
 Esfideat cum multis & aliis veteres essent, cum Theophrasto videtur, ipse longe ab illis dissentit,
 tanq̄ am latuissent ipsum eundem q̄bi eum præcessere. Præterea traditur nullum monumentum
 scriptum præter illam Astrologiam ναυτικὴν ποσειδὸν reliquisse. Lactantius l. I. Instit.
 c. 5. de Thalete. Primus omnium q̄b̄ scripsit de causis naturalibus traditur. Etiam primum
 omnia de celestibus disputasse scribit Minucius Felix c. 19.

ἐπιτετὸ λόγος συγγράφειν, ἀλλ' ἂν ἐνομιζέτο τῆς πρὸς τὸν Ἕλλησι. Mox tamen addit Laërtius à quibusdam illi tributa duo scripta περὶ τροπῆς de conversione solis in tropicis & περὶ ἰσημερίας sive de æquinotio. Nauticam vero Astrologiam * quæ sub Thaletis nomine olim ferebatur, *Phocæum Samium* auctorem agnoscere: tum aliquibus interjectis ex Lobonis Argivi testimonio refert scripta ab eo esse adversus ducentos τὰ γεγραμμένα ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ τοῦτο Ἀρκάσιαι. Plutarchus libro quare Pythia desierit oracula fundere carmine, p. 402. Thaletem ad censet Orpheo, Hesiodo, Parmenidi, Xenophani, & Empedocli qui philosophiam suam carmine tradiderint: ac paulo post Eudoxo, atque Hesiodo qui de Astrologia carmine scripserint, addens tamen: ἔγχεθαλῆς ἐπίησεν ὡς ἀληθῶς εἶπεν τὴν αὐτῶν ἀναφερομένην ἀστρολογίαν. Svidas quoque ait eum scripsisse περὶ μετρώρων ἐν ἐκείνῃ, περὶ ἰσημερίας ἢ ἀλλὰ πολλά. Galenus libro de humoribus affert locum ex Thaletis L. II. περὶ τῶν ἀρχῶν, prosa conceptum; etsi idem Galenus alibi negat Thaletis de aqua primo principio sententiam ἐκ συγγράμματος αὐτοῦ posse ostendi. Confer Menagium ad Laërtium p. 16. qui p. 23. nescio quo auctore scribit Hexametri versus originem ** Thaleti huic à quibusdam tribui. Falso sane, cum Homero saltim & Hesiodo fuerit junior. Thaletis Epistolam ad Pherecydem quam Laërtius produxit κισθηλίας sibi suspectam esse, testatur Huetius p. 77. demonstrationis Evangelicæ. Idem etiam de altera ad Solonem fortassis dicendum, & Josephus Scaliger Epist. 306. ad Everardum Vorstium omnes illas Epistolas quæ Democrito, Soloni, Thaleti & Pittaco Mitylenæo apud Laërtium attribuuntur multis argumentis ait se probare posse confictas à Græcis, quibus nunquam, ut ait, mentiendi voluntas aut facultas defuit. Versus Callimachi de inventa à Thalete urfa minore & stella polari, quos idem Scaliger ad Manilium p. 40. adduxit, atque Menagius pag. 13. ad Laërt. unde petiti sint negat se comperisse, existant apud Achillem Tatium in Isagoge ad Aratum pag. 132. Negat enim pag. 15. vir doctus se meminisse quicquam alibi lectum de Euphorbo Phrygæ, quem Laërtius in Thaletis vita ex Callimacho narrat reperisse σκαληνὰ καὶ τρίγωνα καὶ ὅσα γεωμετρικῆς ἔχεται θεωρίας rationem scaleporum & trigonorum & quæ nunquam ad Geometricas speculationes spectantia habentur. At legerat haud dubie de Euphorbo Trojano, cujus in se animum migrasse ferebat Pythagoras, & quem à Callimacho innui non est dubitandum. Alia Thaletis inventa memorat Proclus ad Euclidem pag. 19. 44. 67. 78. 92. & Clemens I. Strom. pag. 302. Ex Eudemi Historia Astrologica. Denique Thaletis nomine etiam secundum nonnul-

* Simpliciter loco laudato.

** Confer quæ supra, XXIV. 4.

nonnullis venit Zamolxis teste Porphyrio in Pythagoræ vita p. 186. quo de Zamolxi uti de Lycurgo quoque dixi quædam libro secundo, c. 12. quod est de Græcorum legislatoribus. Thaletis filius (adoptivus, neque enim uxorem duxit, ut docet Plutarchus in Solone p. 81. referens alterum ejus adoptivum è sorore natum Cypistum) Phidiades in Ægina insula domum habuit, in qua natus fertur Plato. Laert. III. 3.

IV. THAMYRIN Philammonis & Arfinoz sive Argiopoꝝ filium, Thracem memorat Homerus Iliad. β. v. 595.

Ἰσόμενοι Θάμυρον τὸν Ἰθάκῃ παῦσαν ἀοιδῆς,

Ad quem locum Eustathius hunc vatem accantorem cum Musis contēdisse ait eā lege, ut si vicisset, omnium earum potestatem haberet, si vero esset superatus, ab illis quæcumque revellent, privaretur. Victrices itaq; Musas oculis Thamyrim spoliasse, & vocem ejus exisse & mente ipsum movisse. Alii non cum omnibus sed cum una Musarum certasse affirmant, proposito si victor abiret præmio nuptiarum. Sensum allegoricum hujus fabulæ quæ apud Diodorum Sic. L. III. p. 201. Diogenianum Centur. IV. prov. 27. Parthenium c. 29. Hyginum L. II. c. 6. poëtic. Astrolog. Julianum Epist. 41. Dionem Chrysoſt. XIII. p. 225. Plutarchum L. de Musica, Oppianum L. II. Ixevticorum (in Eutechni paraphrasi p. 64.) Lucianum in reviviscētib; T. I. p. 393. Apollodorum aliosque occurrit, ita exponit Johannes Tzetzes Chiliad. VII. hist. 108. ut notet arrogantem fuisse Poëtam, quod verò poëmata ejus perierint, hinc à Musis excæcatum tradi. Pausanias in Melle-nicis pag. 363. ex morbo luminibus captum Thamyrim arbitratur.

V. Tzetze verba quibus Cosmogeniz etiam à Thamyri scriptæ meminit, hæc sunt:

ἦν ποιητὴς γενναῖος
 Συγγραΐψας κοσμογένειαν πενταχιλίαις στίχοις
 ἔνν κομπασῆς δ' ἐνόμιζεν ἴσον εἰς νῦν ἔδνα.
 Ἐπεὶ δ' ἐξηφανίσθησαν τὰ τέττα γεγραμμένα
 ἔφασαν ὡς ἀνήκειν ὡς πρὸς ὠδὴν ταῖς Μῦσαις.

Svidas ait Thamyris Theologiam ferri versibus termille, quæ Theologia sive Theogonia haud diversa fuit (ut recte etiam Clarissimo Bælio animadversum) à κοσμογένεια illa Tzetze memoratâ, sed versuum numerus apud alterutrum vel utrumque falsus, neuter enim opus ipsum Thamyre inspexit. Ejus hymnos laudat cumque Orphicis jungit Plato lib. octavo de legibus & Pausanias in Phocicis p. 81a. testatur eum hymno in Apollinem decantato in certamine Pythio vicisse. Meminit & Plato in Jone non longè à

*Schol. Homeri Iliad. κ. 435. Eratus Musæ filium vocat, sed ad It. β. Catal. v. 102. Arfux Nymphæ.

Principio: *ἄλλ' ἄπο ποτ' εἶδες ἄνδρα ὅστις περὶ μὲν Οὐλύμπια θεῶς ἔστω ἐξηγησῆσθαι, ἢ περὶ Ὀρφείως ἢ περὶ Ομηρίης ἢ Ἰθακησίης ραψωδῶν.* Et in extremo libri ultimi de Rep. ait animam Orphei in Cygnum, Thamyraz in Philomelam post mortem transmigrasse, alienus utiqve à sententia Prodicì Phocaensis, qvì Thamyrim apud inferos pœnas suaz in Musas jaçantiz & insolentiz luere scripsit narrante Pausania in Messenicis p. 363. Plutarchus L. de Musica p. 1132. poëma Thamyraz de Titanum bello adversus Deos commemorat, sed qvòd nec ipse vidit, *πεποιηκέναι δὲ τῦτον, ἰσορεῖται Τιτάνων πρὸς τῆς θεῶς πόλεμον.* Prætereo qvòd de Thamyraz Musica meminere Strabo L. X. p. 471. Plutarchus p. 1093. qvòd non svaviter videre liceat secundum Epicurum, Philostratus L. I. Sophist. p. 488. & 521. & in Epistolis p. 887. Dio Chrysostomus diss. 69. p. 622. & Clemens Alex. 1. Strom. p. 307. qvì auctor est Doricam harmoniam à Thamyri inventam fuisse. Ad cæcitatem ejus alludit præter Propertium Lib. II. Eleg. 18. Ovidius Lib. III. Amor. Eleg. 7. ita canens:

Quid miserum Thamyrim pisa tabella juvas?

Apollodorus Lib. I. p. 8. itemqve alii Hyacinthum deperisse scribunt, atqve adeo *πρῶτον ἀρξασθαι ἐξ ἄν ἀρρένων* qva de re Svidas & ex recentioribus Gyraldus multa afferunt *qvæ ἀρρήτα ἀμείνω.*

VI. Cum hoc Thamyri à nonnullis confunditur *Amyris* quidam, sive is idem fuit, qvì famulum in templo Sybaritico verberibus fatalibus excipiens anam dedit proverbio *Ἄμυρις μάπηται*, de qvo vide Andream Schottum ad Adagia Græcorum p. 87. & 200. Fuit & *Thamyris* Theclæ Sanctæ sponsus, de qvo in actis ejus mentio occurrit. Etiam celebris Scytharum regina Cyri debellatrix Thamyris à quibusdam appellatur, à Lindenbrogio Tamyris, sed hujus nomen rectius effertur *Tomyrís*, ut ostendit Valesius ad Ammianum Marcelinum Lib. XXIII. c. 6. Sed & Cilix *Tamiras* qvì aruspicinā Cyprios docuit, apud Tacitum L. II. c. 3. Hist. vocatur *Thamyras*, etsi apud Hesychium ab illo sacerdotes Cyprii vocantur *Ταμυρίδαι* non *Θαμυρίδαι*.

VII. THEMIS una ex Titanidibus, carmen Heroicum prima reperisse quibusdam visa fuit, ut auctor est Clemens Alex. Lib. I. Strom. p. 309. Antiquissimum etiam ferunt fuisse Themidis fatiloqvæ oraculum Deucalioni & Pyrrhæ præcipientis ut lapidibus jaçtis in orbem mortalibus vacuum, genus humanum restauraret, ut præter alios refert Arnobius Lib. V. & Lucatius ad Statii 3. Thebaidos. Sed de Themide ejusqve oraculo, cujus crebra apud veteres mentio, agunt Boissardus de divinationibus p. 97. & Bulengerus Lib. I. de oraculis ac vatibus c. 2. Vide præterea Casaubonum ad Strabonis lib. IX. p. 429. edit. Paris. Sirmundum ac Sidonium p. 233. Stephanum Pighium in libro *Themis Dea*, T. IX. Antiqu. Græcar. Jacobum Perizonium

nium dissertatione tertia Triadis p. 249. seq. & Franciscum Bianchinum in Historia universali ex monumentis antiquis illustrata c. 4. ubi jus naturale sub Themidis nomine à veteribus commendatum ex Festo & aliis docet. Confer Diodorum Siculum L. V. p. 335. Theages apud Stobæum: Θείμωγε ἂν Φημίξεται ἄρξῃ τοῖς κρείσσις θεοῖς, δικά ἢ ἄρξῃ τοῖς χθονίοις, νόμῳ ἢ ἄρξῃ τοῖς ἀνθρώποις. Idem tradit Jamblichus in vita Pythagoræ p. 55. & apud Clementem 6. Stromatum p. 613. δικαιοσύνη ἀγνῆ, ἐνομίας ἀκόλαστον καὶ πονητᾶς θεμίδο. Sacra etiam Themydis olim celebrata fuere, quorum ceremonias quasdam symbolaque prodit idem Clemens in protreptico p. 14. Cæterum apud Johannem Malalam I. Chron. pag. 181. & priscum Scholiastem laudatum Bulengero Lib. I. de Theatro c. 2. à quo Themis prima Τραγηκᾶς μελωδίας invenisse & dramata edidisse traditur, pro Θείμω five Θείμω legendus Θείωσις, ex certissima conjectura Clarissimi Bentleji Epist. ad Millium pag. 46.

VIII. De THYMOETE Laomedontis nepote non prætereundum Diodori Siculi testimonium quod exstat libro III. p. 201. Πρὸς ἢ τέτοις θυμοῖτην τὸν θυμοῖτην ἔλαομέδοντος καὶ τὴν ἡλικίαν γεγονότα ἔορφῶς, πλατῆνην καὶ πολλὰς τόπας τὴν οἰκὸν καὶ τὴν ἀρξῆν ἐξ ἀβελῆν τὴν λιθίης εἰς τὴν πρὸς εὐσέραν χώραν τὴν οἰκὸν εἰς ὠκεανὸν. θεῶσασαδαι ἢ τὴν νῆσον ἐν ἢ μυθολογῆσιν ἐγγῶριαι ἀρχαῖοι τραφήνην τὸν Διόνυσον καὶ τὰς καὶ μέρος ἔθευ τέτα πρᾶξῆς μαθόηα ἄρξῃ τῶν Νυσσῶν, σιλιᾶσασαδαι τὴν Φρυγίαν ὀνομαζομένην ποίησιν, ἀρχαῖοις τῆς ἀφελῆκτῶ καὶ τοῖς γεᾶμμασι χρῆσᾶμενον. Eadem de Thymoete scribit sed præterito Diodori nomine Gyraldus dialogo de Poëtis secundo, neque alium quam Gyraldum auctorem laudat Laurentius Crassus, Baro de Pianura, in opere de Poëtis Græcis pag. 515.

IX. De TIRESIA Vate ejusque oraculis, cæcitate &c. adeundus idem Diodorus L. IV. p. 269. Philostratus L. I. imag. Justinus quæst. 146. ad Orthodox. Svidas in νωμῶν, Boëthius lib. V. Consolat. prosa 3. Politianus c. 80. Misc. Bonifacius Hist. ludicræ lib. I. c. 6. & illustres ætatis nostræ viri Huetius in Demonstratione Evang. & Ez. Spanhemius ad Callimachum p. 638 seq.

CAPUT XXXVI.

Zoroaster unus an plures, 1. Cum Adamo, Noacho aliisque temere confunditur, 2. Ejus nominis notatio, 3. Ætas, 4. Scripta ejus Astrologica, 5. Physica, ubi etiam de Omniculis, quæ diversa fuerunt ab Apocalypsi, 6. Platoniorum juniorum in Oracula commentarii deperditi, 7. Gemisti Plethonis συγκεφαλαίωσις dogmatum Zoroastri & Platonis, ibid. Editiones & versiones Oraculorum Zoroastri quæ exstant, cum Scholiis Plethonis & Pselli, 8. De Patricii collectione

collezione observationes quaedam. 9. Utrum à Chaldaico vel Persico translata fuerint, & de oraculis Zoroastris quae Chaldaice scripta habere se olim testatus est Johannes Picus. 10. Oraculorum ut videtur Metaphrastes, Julianus Theurgus, de quo pluscula, & num artibus ipsius Magicis potius, quam precibus legionis fulminatricis exoptatum imbrem debuerit exercitus M. Antonii. II. Libri Zoroastris de arte Magica. 12. Chémica scripta Zoroastri tributa. 13. Opus Theologicum de sacris dogmatis & religione Persarum. Liber ZENDEVESTAE juxta compendium ab Hydeo Latine vulgatum quod inscribitur SADER, 14.

I.

Superest postremus ante Homerum dicendus ZOROASTER, de quo tam multa & pugnancia inter se traduntur, ut illa dijudicare atque revocare ad examen res majoris sit operæ quam pretiū. Neque enim in illis tenebris antiquitatis plane certi quicquam ex tam diversis interque se confusis exsculpere fas est. Unus Zoroaster fuerit, an postea & alius, non satis constare scripsit Plinius Lib. XXX. c. 1. Unum fuisse sensit Goropius Becanus & nuper Thomas Hyde, sed Scaliger & Bochartus duos, Claudius Salmasius & P. Lambecius Arnobium secuti tres, Franciscus Patricius, Athanasius Kircherus, Valesius ad Ammian. Lib. XXIII. p. 374. multique alii quatuor, Thomas denique, Stanleyus quinque: 1. Assyrium, 2. Bactrianum, Nini æqualem & ab eo vel à Semiramide victum: 3. Persam sive Perfomedem, 4. Pamphylium, & 5. Proconnesium, Arnobio L. I. & Plinio memoratum, quibus ait sextum addi posse Babylonium omnis divini arcanum Antistitem, quo Magistro usum Pythagoram narrat Apulejus in floridis. Sex quoque Zoroastres numerat Delrio in disquisitione Mag. explosus à Joh. Henrico Ursino in Exercitationibus de Zoroastre Hermete & Sanchoniatone editis Norimbergæ 1661. 8vo.

II. Philippo Cluvero Zoroaster est *Adamus*, Pseudo Beroso & Joh. Caspiano, Petro Comestori, Athanasio Kirchero & pluribus recentioribus, *Chamus* Noë filius, Gregorii Turonensis *Chus*, scriptori Clementinorum à Cotelerio editorum * *Nimrod*, auctori Chronici Alex. & Pseudo Clementi *Misraimus*: Procopio Gazzo & Epiphanio Nimrodi filius *Affur*, *Abrahamus* ** aliis, Georg. Hornio *Bileamus*, Huetio *Moyse*, Clementi Alexandrino *Er Pamphylius* Platoni memoratus *Bundaro* Mahumedano famulus alicujus discipulorum *Jeremia*, *Abulpharajo* p. 45. è discipulis *Elie* unus *Abunephio* scriptori Arabi

H h 2

Arabi

* Vide & recognitiones Clem. Lib. I. c. 30.

** Confer Herbeloti Bibl. Or. in vocibus *Abraham*, *Abelsa*, *Zoroaster*.

Arabi apud Kircherum I. Oedipi Ægypt. p. 85. 176. *Ofiris*, & ipsi Kirchero p. 261. etiam *Mithras*: Eduardo Pocockio ad Abulpharajum p. 147. *Hyblaſpes*, Thomz Hydeo in historia religionis veterum Perſarum c. 24. p. 314. fuiſſe videtur famulus *Eſdra* Prophetæ, & p. 310. ac 340. idem cum *Zoroaſtre* Chaldæo Svidæ memorato, quibus adde quod multi putant Zoroaſtrem latere ſub *Oxyarte* Cteſiz & Diodori Siculi, item ſub *Zava* vel *Nazawato* Alexandri Polyhiſtoris, *Zabrato* Porphyrii, *Zamta* Plutarchi & *Zare*, *Zarade*, *Zoroado*, vel denique *Zarude* & *Zarna* aliorum. Vide Cotelierium ad Pſeudo Clementis recognitiones L. IV. c. 27. Tho. Stanleium Hiſtor. Philoſophiæ Orientalis Lib. I. c. 2. Huetii demonſtrat. Evangel. p. 150. ſq. & p. 458. ſq. quo posteriore loco Zoroaſtrem confert cum Ezechiele. Petrum Baylium in Lexico Hiſtorico Critico editionis ſecundæ, Bartholomæum Herbelotum denique in Bibliotheca Orientali, qui inter alia refert eum à quibusdam *Eliz* & *Elifzi*, Rechabitarumque diſcipulum habitum fuiſſe, ab alijs haud diverſum putatum à *Smerdi*, qui poſt Cambyſen regno Perſarum præfuit.

III. Nomen ipſum Zoroaſtris Pſeſo Clementi, Gregorio Turonenſi & Abunephio apud Kircharum *visum fidus* ſonat, Dionii & Hermodoro apud Laërtium *αἰσχροδύτης*, Bocharto Lib. IV. Phaleg. c. I. *אֵיִשְׁכְּרוֹתָא* *אֵיִשְׁכְּרוֹתָא*, Annio Viterbienſi *magum & veneficum*. Johanni Crojo ad quorundam loca Origenis p. 31. *principem ſecreti ſive arcani* *שַׂר הַסֵּתֶר*; Sabnaſio de Helleniſtica p. 368. Henrico Lord in deſcriptione Religionis veterum Perſarum in India c. 3. p. 154. Hottingero Hiſtor. Oriental. p. 364. *Texeirz* & alijs *Zaraduſt* vel *Zertuſſche*, *Zerdasche*, Theodorito *Ζαρδάδης*; *amicum ignis*: Kirchero in Obeliſco Pamphilio Lib. I. c. 2. §. I. *Ijairaſter*, *ſictorem imaginum occulti ignis*, vel *Ijuraſter*, *occultarum rerum imaginem*. Thomz Hydeo p. 310. *aurum primum* vel *contra obryzum*, etſi fatetur iſte neutram harum expoſitionum ſibi ſatisfacere. Confer eruditiffimi Viri Hadr. Relandi partem 2. diſſ. Miſc. p. 265.

IV. Similiter de ætate neceſſe eſt plurimum abire in diverſa quibus tam varia de Zoroaſtre vel pluribus hoc nomine in mentem venerunt. Lubet hoc loco illud tantum commemorare, quod Zoroaſtrem Magiz inventorem quinque millibus annorum ante bellum Trojanum fuiſſe falſo ſcripſit Hermippus & Ariſtoteles apud Plinium, & Hermodorus Platonicus apud Laërtium in præmio. Meminit ejuſdem ſententiæ quoque Plutarchus de *Iſide* & *Ofiride* p. 369. neque valde ab ea abhorret, quod apud eundem Plinium Eudoxus Zoroaſtrem ſex millibus annorum ante Platonis mortem floruiſſe prodidit. Sed juniorem facit Svidas, qui ait fuiſſe ante bel-

bellum Trojanum annis quingentis, quin longe ceterior est Xantho Lydio apud Laërtium proæm. sect. 2. qui à Zoroastre ad Xerxis transitum non plures annos quam sexcentos numeravit. Cæterum mihi quidem probabile est, licet plures forte fuerint Zoroastres, tamen scripta & Magiæ in Perfide inventionem tribui posse cum aliqua verisimilitudine non nisi uni, Persomedo nempe, qui Darii Hyfaspis temporibus claruit, adeoque Homero longe junior fuit. Quis enim non malit credere scriptores nominum similitudine deceptos ad Chaldæum vel Bactrianum res Perfici Zoroastris retulisse, quam plures eodem nomine diversis temporibus homines tam similia studia coluisse tam multa eadem & patrassè & passos esse.

V. Jam quæ scripta ad Zoroastrem veluti auctorem & olim relata sint & hodie referantur videamus. Equidem hinc optem extare libros *περί μαγῶν* Hermippi Smyrnæi, qui sub Ptolemæis claruit, & *de tota arte Magica*, ut ait Plinius, *diligentissime scripsit, & vicies centum millia versuum à Zoroastre condita, * indicibus quoque voluminum ejus positis explanavit.* Sed videtur illud Hermippi opus jam Chrysofomi ætate intercidisse, ut ex hujus sermone in S. Babylam non absurde colligas. Zoroastrem primus Græcis notum fecit Pythagoras teste Clemente, 1. Strom. pag. 304. hinc plures ejus meminere, Plato in Alcibiade, Antisthenes apud Svidam in *Ληϊοθάνης*, Aristoteles, Hermippus, Hermodorus & Eudoxus apud Plinium ac Laërtium, ut eos, qui post fuere omittam. Ex recentioribus scripta Zoroastri tributa præ cæteris diligentius retulit Lambecius in prodromo Histor. literar. p. 79. seq. cujus observationibus nonnulla præfenti loco adjungam. Videntur autem universa commode distribui posse in *Astrologica, Physica, Magicaque & Chémica*, ac denique *Politica* & sacra sive *Theologica*. Astronomum & σοφὸν ὡς εἶ τὸς ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ Zoroastrem vocat Svidas, Auctor recognitionum Lib. IV. c. 27. *astris multum ac frequenter intentum.* Auctor Chronici Paschalii p. 37. *Ἀστρονόμον Περσῶν περιβόητον.* Idem Svidas illi tribuit *ἀστροσκοπικὰ ἀποτελεσματικὰ* libros quinque ex quibus depromta esse videntur quæ ex Zoroastre petiit collector Geoponicon non tantum Lib. I. c. 10. & 12. sed & L. II. c. 13. & Lib. V. c. 44. Lib. VII. c. 5. 6. 11. Lib. X. c. 83. Lib. XI. c. 19. Lib. XIII. c. 9. & 16. & Lib. XV. c. 1. & Plinius Lib. XVIII. cap. 24. Neque enim necesse est ut cum Lambecio p. 85. singulare fingamus Zoroastris *opus de re rustica*, cujus nemo veterum meminit, neque Plinius usquam Zoroastrem de agricultura scripsisse dicit,

H h 3

quan-

* Non de solis Oraculis & versibus futurorum prænunciis hoc accipiendum, ut facit Heurnius p. 123. Histor. Philos. Barbar. sed de omnibus scriptis quæ Zoroastris nomine ferebantur.

quoniam id affirmat Thomas Hyde pag. 340. Et tamen libros illos Apotelesmaticos genuinum Zoroastris opus nolum præstare, nihil tamen evincit argumentum Lambecii quo p. 83. & 88. contendit opus illud Zoroastri suppositum fuisse, quod in illis capitibus Geoponicis quæ de Zoroastre petita esse dicuntur, allegatur Democritus & Aristoteles: nam alibi * ostendi titulos capitum in Geoponicis sæpe esse parum accuratos, neque ita intelligendos, ac si toto illo capite deinde scriptoris cujus nomen præfixum est ipsa verba afferrentur, sed potius sententia illius à collectore utcumque expressa & aliorum opinionibus interposita. In Collectaneis quibusdam Græcis Astrologicis ineditis, quæ in variis Bibliothecis manu exarata occurrunt, inter diversos scriptores ex quibus illa congesta fuere comparet etiam nomen Zoroastris. Vide Labbei Bibl. nov. MSS. p. 122. 168. 278. Olug Beigh in Astrologia Persica inedita apud Thomam Hyde pag. 312. agens de indicatoribus Horoscopi sive signi ascendentis in nativitatibus, Ptolemæo præfert Hermetem, Hermeti Zoroastrem. *Opinione autem judiciorum vero proprior est indicator Zerdusti Philosophi.* Unde apud Persas opus Astrologicum sub Zoroastris nomine ferri, quo se aliis in hoc doctrinæ genere peritior ostenderit, recte ibi vir doctus concludit. Sane Arabicum scriptum hujus argumenti sub Zoroastris nomine memorat Labbeus p. 259. Bibl. nov. MSS. Et libri Zoroastrei celeberrimi, *Zend Persis* dicti, pars undevigesima apud Hydeum p. 340. agit de *Astrologia judiciaria*, uti vigesima de *officio Medici & viribus herbarum*. Confer Henricum Lord de religione veterum Persarum p. 176. Quod si Zomoradres Svidæ memoratus non diversus est à Zoroastre, ut eidem Hydeo videri diximus, tum Mathematica scripta quæ illi Svidas tribuit accipienda sunt de scriptis Zoroastris Astrologicis, ubi Mathematicos pro Astrologis poni notum est vel ex Codice Justiniano Lib. IX. tit. 18. Gellio Lib. I. c. 9. Juvenale XIV. 248. quibus addas licet Samuelem Tennulium ad Jamblichi Arithmeticam p. 67. Cæterum Astrologica Persarum doctrina contineri dicitur in libro qui in Bibliothecis quibusdam Galliarum & Italianarum MStus existat & olim fuit in Palatina, inscribiturque ** *ράμπλιον*.

VI. Argumenti Physici, hæc ad Zoroastrem referuntur à veteribus: *ἄξι φύσεως de Natura Libri IV.* Svidæ memorati, tum *de Lapidibus pretiosis liber* quem præter eundem Svidam qui diserte memorat, videtur respicere Plinius, cum de lapidibus pretiosis agens Zoroastrem aucto-

* In Decade Decadum num. 100. & infra ubi de Geoponicis ago libro VI.

** Vide Cangii glossarium Græcum in hac Voce. Catalogum MSS. Bibl. Palatinæ p. 94.

autorem laudat Lib. XXXVII. cap. 10. Patet vero ex eodem Plinio Persarum Magos occultis ac mirandis gemmarum effectibus cum primis multum tribuisse, quod ex Zoroastris disciplina hausere. Neque magia adeo à Physica & Theologia ipsorum diversa fuisse videtur, quæ velut præcipuam partem utique Θεῶν θεραπείαν ut ait Plato, & naturæ intimiorem cognitionem præ se ferebat. Nam à Diabolica quidem illa & obscæna Magia alienum existisse Zoroastrem, multis argumentis ostendit Gabriel Naudæus cap. 8. Apologiz pro viris doctis Magiz accusatis. Physicis certe scriptis annumeremus licet λόγια sive Oracula illa Magica & Chaldaica vulgo dicta, quæ sub Zoroastris feruntur nomine, & olim à Platoniceis, Zoroastrem tamen raro nominatenus laudantibus, lecta sunt, & quorum fragmenta nonnulla hodie tenemus, in quibus etiam de lapidibus quædam, ut de Mnezurio. Neque verò dubitandum, aliud longe fuisse opus & ab his diversum Zoroastris *Apocalypses* * quas pridem jactarunt Adelphius & Aquilinus alique Gnostici, sive singularis cujusdam ac reconditæ scientiæ jactatores temerarii. Illas enim impugnavit tota Platoniceorum schola, Plotinus qui Gnosticos illos in Libro IX. Enneadis 2. seriò confutandos sibi sumpsit, Amelius & præ cæteris Porphyrius, qui quod confictæ illæ essent spurizque, pluribus evicisse se testatur in vita Plotini cap. 16. Hæc autem oracula fecere semper maximi, & tanquam præcipua quædam ac sapientiæ plena monumenta legerunt, interpretati sunt & legenda commendarunt, quin etiam ut Pselli verbis dicam, ὡς θείας φωνάς ἀσυλλογίστως ἐδέξαντο τανquam totidem divinas voces sine controversia receperunt idem Plotinus, Porphyrius, Jamblichus, tum hos secuti Proclus, Marinus, Damascius, Hermias, Simplicius, Olympiodorus, alique.

VII. Jamblichi prolixos in λόγια commentarios memorat Marinus in vita Procli pag. 61. Opus Porphyrii, quem secutus Jamblichus est, περὶ τῆς ἐκ λογίων φιλοσοφίας laudant Eusebius, Augustinus, & Julius Firmicus, ut alios jam præteream. Æneas Gazæus p. 56. edit. Barthii: τὸτό σε καὶ χαλδαῖοι διδάσκουσι καὶ ὁ Πορφύριος, ἐπιγράφει ᾧ καὶ ὅλα τὸ βιβλίον, ὃ εἰς μέσον προαγει τῶν χαλδαίων τὰ λόγια, ἐν οἷς γεγονέναι τὴν ὕλην ἰσχυρίζεται. Ubi pro καὶ ὅλα non est cum Lambecio pag. 112. legendum καὶ ὕλης, etsi Porphyrii libro VI. περὶ ὕλης Svidas memo-

* Hæc cum Oraculis Zoroastris perperam confundit Kœnigius in Bibl. itemque alii. Lambecius pag. 89. prodromi Hist. literar. Apocalypses illas verisimiliter easdem putat cum libris Apocryphis Zoroastris Persæ, quos Prodicus, Gnostici illius Carpocratem secuti, discipuli possidere se jactabant ap. Clementem 1. Strom. p. 304.

memorat, sed totus locus ita vertendus praeunte Holstenio pag. 65. de vita & scriptis Porphyrii: *Hoc quidem & Chaldaei se docuerint, & Porphyrii ille enim integrum librum conscripsit, quo Chaldaeorum oracula producit, quibus materiam genitam esse confirmat.* Videtur enim inter sex illos de materia libros unus fuisse, in quibus sola ex oraculis loca examinabat Porphyrius. De commentariis Procli in eadem *λογία*, quos ex Praeceptoris sui Syriani pralectionibus Jamblichō, Porphyriōque & propria observatione hausit, & in decem libros teste Svida distinxit, agit idem Marinus, cap. 26. eosdemque memorat Proclus ipse in politiam pag. 359: & Simeon Sethi sive Pselus in libro de alimentorum facultatibus, ubi de Philomela pisce ei sermo est. Iidem Platonici passim in suis scriptis qua editis qua ineditis ad oracula ista provocant, iisque vel confirmare illustrareque sua vel de suo lucem afferre student. Hieroclem libro quarto de fato ac providentia consensum demonstrasse inter oracula, Orpheumque ac Platonem, auctor est Photius cod. 214. ad quod argumentum, nescio an facit *Zoroastris & Platonis dogmatum συγκεφαλαίωσις* * sive compendium, quod in Bibl. Augustissimi Imperatoris & Regis Gallicae Graecae, Plethone auctore, MStum extare notant Lambecius Lib. VII. pag. 164. sq. 175. 172. seq. & Labbeus pag. 85. Præterea quæ ex hisce oraculis affert Synesius de insomniis & Nicephorus Gregoras in scholiis ad illum librum.

VIII. Proclus teste Marino septuaginta tetradas oraculorum collegerat & illustraverat, hoc est versus Hexametros CCLXXX, si singulas tetrades ponamus fuisse versus non plurimum quam quatuor. Ex hisce, sexaginta versus, neque integros tamen illos, neque recto fortassis ordine descriptos habemus cum scholiis Graecis *Gemisti Plethonis* editos primum Graecæ à Lodoico Toletano Parisiis 1538. 4to. praefixo titulo: *Μαγικά λόγια τῶν ἀπὸ τῶν Ζωροάστρου Μάγων* Latine vertit oracula pariter & Plethonis ** Scholia *Jacobus Marthani* Pictaviensis. Exstat ista latina Marthani profaria translatio etiam ad calcem editionis de qua mox dicam Johannis Opsopœi. Graecæ eadem oracula sine Scholiis in unico folio edidit *Federicus Morellus*, Paris. 1595. 4to. & biennio post latinam suam metaphrasin versibus Hexametris, paucis quibusdam notulis & conjectancis in margine auctam. Ab eo tempore is quem dixi *Opsopœus* ad calcem Sibyllinorum oracula Zoroastris cum nova versione sua & notis vulgavit non modo ad-

ditis

* Forte nihil aliud continet hæc *συγκεφαλαίωσις*, quam quæ edita sunt, in oracula Zoroastrea Gemisti Plethonis scholia, de quibus mox.

** Non *Piselli*, ut legas in *Philosophia Orientali* Stanlei p. 132. edit. latinæ. *Carolum* quoque *Sammarthani* (Sævolæ Sammarthani Patrum) Zoroastris oracula latine transluisse testatur in Sævolæ vitâ Gabriel Michaël Rupimalletus.

ditis scholiis Plethonis sed & Michaelis Pselii, quæ ex Bibl. Regis Galliarum primus Græc. lat. edidit Paris. 1589. 8vo. recusa 1599. & 1607. 8vo. & Servatii Gallæi cura Amst. 1689. 4to. Porro Pselius nonnulla aliter legit & alio prorsus ordine ac Pletho, sequiturque passim Pselium Nicephorus ad Synesium. Eadem Zoroastris oracula cum Opsopoi & Marthani versione exhibet Lambecius in prodromo Historiæ literariæ p. 94. sq. principiumque & extremam partem scholiorum Pselii pariter ac Plethonis veluti in guttum lectori Græcæ ac Latine offert p. 113. sq. Illam vero Plethonis Pseliique collectionem longevicit Franciscus Patricius, qui non solos sexaginta, sed trecentos viginti plus minus versus Oraculorum congeffit ex Procli Theologia, Commentariis in Parmenidem, Timæum, Remp & Cratylum: Ex Hermia in Phædrum, ex Olympiodoro in Philebum & in Phædonem, ex Synesio, ex Simplicio in quartum Physicorum, ex Damascio & Nicephoro. Cumque sparsam dimidios sæpe vel singulos versus apud dictos scriptores reperisset, pro argumenti affinitate conjunxit, & in undecim sectiones divisit, Latine vertit, & præfixa de Zoroastre dissertatione Græcæ ac Latine edidit in nova de universis Philosophia Ferrar. 1591. fol. & Venet. 1593. fol. Latine ex Patricii versione recudi in Magia sua Philosophica Zoroastrem pariter atque Hermeterum Trismegistum curavit illustris Henricus Ranzobius, Hamb. 1593. 8vo. Leguntur & Græcæ ac Latine ex Patricii editione apud Lambecium prodromi Hist. literar. p. 97. seqv. Tum in Historia Philosophica Thome Stanleii tertium nuper Anglice edita Lond. 1701. fol. & in Latina versione Historiæ Philosophiæ Orientalis ejusdem Stanleii, adornata à Johanne Clerico, qui notas etiam suas Oraculis subjunxit, & menda quædam tum in ipsis, tum in Latina versione sustulit, Amst. 1690. 8vo. Otto quoque Heurnius in libro secundo Antiquitatum Barbaricæ Philosophiæ * Oracula à Patricio collecta exhibet, at non ex Patricii sed sua versione, atque Romana, ut ait, lingua donata, & rigidiori lima exposita, ut clarius sententiarum lumen fulgeat. Illa Heurnii interpretatio itidem legitur apud Lambecium p. 107. seqv. Verum Stanleii judicio, dum ea mittitur stylo Heurnius expolire, ** & meliori Latinitate induere, quæ genuine ac sincere traderat Patricius, inquinabit ac corrumpit. Temere præterea continuam orationem ex bisce fragmentis inter se nequaquam connexis & apud varios scriptores sparsis efficere studuit.

IX. Patricium ipsum reprehendunt viri docti, quod scriptores vel plane non vel indiligenter admodum indicaverit, unde Oracula singula sunt ab eo depromta, quanquam in libris ineditis fieri hoc vix satis distincte potuisse fateor, nisi integra auctorum loca transcribere voluisset: inprimis vero male lectoribus suis consuluit, quod una serie deseripserit quæ divellenda erant, & diversis in locis aut forte libris ab eo observata fuerunt, tum, quod versus male digesserit, nec satis emendatos vel mutilos, vel allegantium verbis interpolatos, [vid. vers. 155. seqv.] aut ad sententiam ipsorum minus examinatos in collectionem suam retulit. Digna autem sunt præstantissima hæc præcæ sapientiæ apospasmata, quæ post Clarissimorum Virorum conatus etiamnum eruditorum industriam & ingenia exerceant, adeo multa adhuc restant in illis notanda, quæ ab interpretibus male accepta, & quia argumentum de quo agunt paucis perspectum est, inepta plerisque vel sensus expertia videntur. Quosdam versus bis vel ter posuit Patricius levi mutatione vel memoriæ lapsu deceptus. Conf. v. 59. & 66. v. 177. & 214.

v. 148. & 181.

v. 3. 62. & 85.

v. 151. seqv. & 220. seqv.

v. 44. 179. & 218.

Versus 18. ita est legendus :

Ii

Kaj

* Prodiit liber iste Lugd. Bat. 1600. 12mo.

** Sic de fabulis Pilpæi Philosophi Indi, quas è Persico Gallice pridem vertit Gaulmianus & ante paucos annos nescio quis elegantiori sermonis veste ornatas in lucem emisit, viri cujusdam eruditi sententia est, qu' en a gati, l' ancienne Gersien en la mettant en meilleur françois.

Καὶ πηγὴ πηγῶν καὶ πηγῶν πείρας ἀπασῶν.

Male enim in editis πείρας omititur.

Verfus 310.

Οὐ γὰρ χρὴ κείνας σὲ βλέπεν πρὶν σῶμα τελεῶν

Male redditus est sic: *non enim oportet te ab illis cerni*, manifestus enim sensus est: *neque enim fas est te illos cernere (illos à te cerni) priusquam corpus purgatum sit*, ut Plotinus etiam docet libro de pulchro: *γενέσθω δὴ πρῶτον Θεοειδῆς πᾶς καὶ καλὸς πᾶς, εἰ μέλλοι θεάσασθαι Θεόν τε καὶ καλόν*. Omitto alia ejusmodi plura, alibi & opportuniore loco fortassis notanda. Optimum autem operæ pretium fecerit, qui scriptores ipsos è quibus hausit ista Patricius, ineditos quidem magnam partem, at in Bibliothecis variis obvios, (universos enim excerpto Proclo in Cratylum Platonis exhibet vel una nostra Bibliotheca Johannea) contulerit, & loca scriptorum non indiligenter inspexerit. Nonnulla Oracula Plethonicæ collectionis illustrat *Augustinus Steuchus* Eugubinus in opere de perenni Philosophia & *Marsilius Ficinus* in libris de animarum immortalitate. *Kircherus* quoque T. 2. Oedipi parte L p. 131. seq. duas primas sectiones integras & ex reliquis selectos versus sive effata 35. exhibet ex collectione Patricii, versionem ejus hinc inde mutans & suos eis commentarios subjungens, in quibus parum abest quin Zoroastrem contendat fuisse Christianum. Verisimilius est quod Zoroastri doctrinam observat geminam esse Hermeticæ sive Ægyptiacæ veteri, ut ex eodem fonte profecta videatur esse. In quam sententiam addas licet T. 2. part. 2. p. 519. & T. 3. p. 275. ubi exhibet *Obium Zoroastrenum*, Mundi typum continens, cum bonis malisque genii vim suam exerentibus in hæc inferiora. Est quoque in manibus inedita amici rerum harum periti Paraphrasis, scholia & castigations in Oracula tam ex Plethionis quam Patricii collectione, quæ lectori non inviderem, nisi opportunior occasio expectanda esset qua juvabit integros accedere fontes atque haurire, ex quibus hausit Patricius.

X. De Chaldaico vel Persico ad verbum translata esse quæ supersunt oracula, non crediderim, neque Zoroastrem quicquam carmine scripsisse, sed prosâ merâ audacter affirmat Tho. Hyde p. 340. neque adeo genuinum esse Zoroastri scætum existimo, at quod de Hermeticis supra ex Jamblichio observavi, indicia & argumenta in illis occurrere Ægyptiacæ veteris Philosophiæ, sic & in his notas ac vestigia latere Philosophiæ priscorum Orientalium non ab re quis sibi persuaserit. Zoroastri oracula Chaldaice scripta se habuisse Ficino retulit Johannes Pico,* in quibus, inquit, *est illa quæque, quæ apud Græcos mendosa & mutila circumferuntur, leguntur integra & absoluta, tum est in illa Chaldaeorum sapientium brevis quidem & salebrosa sed plena mysteriis interpretatio*. Sed videtur vir summus hæc potius ex conjectura aut vendentis commendatione, quam veluti justus & intelligens arbiter pronunciasse, quia in eadem Epistola addit se demum jam coepisse se ad Arabicæ & Chaldaicæ lingvæ studium conferre. Et *Deus bonus*, inquit, *quædam Pythagorica, quædam plena priscorum dogmatum & secretioris disciplina imbuta statim apertam effudit suam, posse hæc per me absque interprete evolere & perscrutari, atque hoc nunc ago, hoc indefessus assiduamque saxum folio*. Ergo dum hæc ad Ficinum scripsit, nondum absque interprete evolere illa potuit. Narrat sane Ficinus post Pici mortem inter ejus scriptorum reliquias repertos esse libros illos Chaldaicos (non commentarios Pici in oracula ut scribit Lambecius p. 91.) sed ita detritos lectuque difficiles, ut vix ab ipso Pico legi potuerint, neque hæcenus quisquam, qui illa luci publicæ exponeret fuit repertus. Zoroastri oraculum commentitium de CHRISTO è virgine nascituro & apparitura stella refert Abulpharajus p. 54.

XI. Græcæ

* In Epistola ad Ficinum scripta quæ existat in Operibus Johannis Pici p. 249.

XI. Græcæ collectiones oraculorum Chaldaeorum non unæ fuisse videntur, & forte eadem res à variis varie expressa. Julianum autem Theurgum, qui sub M. Antonino floruit, & ejus Θεουργικά Τελετικά * Λόγια δι' εἰσῶν memorat Svidas, solum auctorem & fabricatorem fuisse totius fabulæ, ipsumque oracula ista primum confinxisse ac commentum esse, quæ habemus, non facile Lambecio accrederet, qui sciat Λόγια Zoroastris jam laudari à Nicolao Damasceno in Excerptis Peireschianis p. 461. tum qui videat Juliani istius scripta Porphyrio Proclo & aliis Platonicis probe fuisse cognita, oraculis verò de quibus dixi longe majorem auctoritatem apud illos constare. Igitur Julianus iste potius inter Metaphrastas collectores & illustratores illorum nomen aliquod sibi comparasse, quam tota confinxisse existimetur. Meminit hujus Juliani, sive Patris ejus, Philoſophi itidem Chaldæi, inter alios Magos Arnobius Lib. II, p. 31. Sozomenus Lib. I, cap. 18. (Tripart. Lib. II, c. 4.) narrat Julianum Chaldæum βία λόγῳ, lapidem manu divisisse. Εἰς τὴν ἑ' Ἰβλιανῶν ἔ' χαλδαῖα φιλοσόφῃ ἰσορίαν libros quatuor scripserat Porphyrius. Sic Svida in Περὶ Φυρίων. Julianum Theurgum ἐν τοῖς ὑφηγητικαῖς laudat Proclus in Timæum p. 277. Idem alibi: ἔθεν οἶμα καὶ οἱ τῶν Θεουργῶν ἀκρότατοι Θεὸν καὶ ἔτον ὑμνησαν, ὡς Ἰβλιανὸς ἐν ἐβδόμῳ τῶν ζωνῶν. Idem Svidas in Ἰβλιανὸς ait, non doesse qui referant, Exercitu Romano aliquando penuria aquæ laborante, Julianum hunc extemplo imbres largisimòs cum tonitru & fulgure de cælo deduxisse, quod miraculum Ἀρρηβί Ἐgyptio alii tribuunt, tum apud Svidam in Ἀρρηβίς, tum apud Dionem Casium Lib. LXXI. quem refellit Epitomator ejus Xiphilinus, cum Tertulliano, Apollinari Hierapolitano apud Eusebium, aliisque docens, legionis Melitenæ Christianæ precibus quæ inde fulminatrix dicta à M. Antonino fuerit, totum illud tribuendum, quemadmodum scripsit Eliæ precationibus impetratum imbrem constat ex 3. Reg. XVIII, 45. Jac. V, 18. Addit Xiphilinus Antoninum Magorum opera nunquam usum fuisse, cui nec ipse hoc audet tribuere Claudianus, ** ethnicus teste Augustino pervacacissimus, qui miraculum istud probis imperatoris moribus à Diis concessum potius pronunciat:

- - - Chaldæa mago seu carmina ritu
Armabere Deos, seu, QVOD REOR, omne Tonantis
Obssequium Marci mores potuere mereri.

Memoria rei ipsius adhuc exstat in columna Antoniniana à Baronio primum ad A. C. 176. num. 24. hinc ab Angelo Roccha in descriptione Bibl. Vaticanæ, & elegantissime denique à Joh. Petro Bellorio expressa atque illustrata, in qua videas effusionem Jovis pluvii Romanorum exercitum irrorantis & hostium copias fulmine serientis: quem iconismum pridem inter res

li 2 notatu

* Perperam ni fallor Lambecius & alii tanquam tria distincta scripta Juliani memorant Θεουργικά, Τελετικά & Λόγια.

** Consuljat. 6. Honorii v. 347. adde Iulium Capitolinum in vita M. Antonini c. 24. Themistium Orat. XV, p. 171. qui id tribuunt precibus Imperatoris. Themistius etiam testatur se vidisse ἐν γραφῇ εἰκόνα ἑ' ἔργῳ τῶν μὲν αὐτοκράτορα προσευχόμενον ἐν τῇ Φάλαγγι, τὰς στρατιώτας δὲ τὰ κράνη τῶ ὄμβρῳ ὑποτιθέοντας καὶ ἐμπιπτὰ μίνης νάμα! Θε' Θεοδότῃ. Ex quâ descriptione apparet cum minime Iovi de columna Antoniniana sed de alia quadam pictura. Perperam quoque idem Themistius Antonino Pio adscribit quod alii omnes referunt ad M. Aurel. Antoninum: Nisi dicamus Pii nomine M. Aurelium ab eo intellectum fuisse, quod tamen ægre mihi persuadeo. Nam licet M. Aurelius post obitum Antonini Pii idem cognomen adscivisse ex inscriptionibus & numis colligitur, tam diu tamen solum scribens Themistius meras tenebras offudisset lectoribus, si solenne alterutrius cognomen ita confundere non dubitasset. Mentio etiam hujus rei apud Svidam in χαλάσαι.

notatu & spectatu dignissimas ex omnibus antiquitatis monumentis Romæ sibi observatum Peirescio Scaligeri affirmavit, ut refert Gassendus in vita Peirescii Lib. I. p. 250. Porro Juliani Theurgi parentem cognominem idem Svidas narrat scripsisse libros quatuor de demonibus, & librum de Κῦφι * sive phylacterio teleurgico Chaldaeorum & Ægyptiorum, confecto è XVI. speciebus quas enarrat Plutarchus Lib. de Iside & Osiride, & comparato ad singula membra hominis immunia conservanda.

XII. Verum ut ad Zoroastrem redeam, sub ejus nomine *libros super arte Magica plurimos* olim existisse refert auctor recognitionum Clementi tributarum Lib. IV. cap. 27. cui suffragatur Hermippus apud Plinium Lib. XXX. cap. 2. Vide sis etiam quæ de Zoroastro quodam Philosopho Mithrobarzane Lucianus in Neyeromantia T. 1. p. 329. seq.

XIII. *Librum Chemicum* qualis est Margarita Philosophorum sub Zoroastris nomine Arabicè extare Romæ, testatur Labbeus Bibl. nov. MSS. p. 259. Occurrit & Zoroastris nomen in variis collectionibus Chemicis Græcis ἀνεκδότοις quæ servantur in Bibliotheca Augustissimi Imperatoris & Regis Christianissimi.

XIV. Præcipue vero ad Zoroastrem velut auctorem jam olim referebantur *libri de sacris dogmatis & religione Persarum*, ex quibus Eusebius nonnulla de natura Dei proferens in præparatione Evangelica libro primo extremo, laudat Zoroastrem Magum ἐν τῇ ἰσραὶ συναγωγῇ τῶν Περσικῶν, cujus operis mentionem feci supra c. IX. num. 15. Quantum autem conjectura assequi licet ex libro *Sadder*, quem ante ducentos annos è Zoroastris scriptis collectum & carmine expressum à Persa quodam veteris linguæ rituumque peritissimo, latina prosa Oxon. 1702. 4to. ad calcem Historiæ religionis veterum Persarum vulgavit Thomas Hydeus, illa συναγωγῇ quam Græce olim Eusebius legit, aliud argumentum complectebatur quam libri sacri, quos Persarum Magi hodieq; sub Zerdusti sive Zoroastris nomine venerantur, & quos paucissimi ex illis perspectos habent, utpote prolixos & lingua incognita veteri, Zundico ** caractere scriptos, neque temere cuiquam è vulgo prodendos, ita ut plerique solo libro recentiore *Sadder* tanquam illorum compendio sint contenti. Nempe in Opere sacro Zoroastro quod Persis *Zend Va Esha* dicitur, (quali igniarium & ignem dicas exponente Hydeo p. 332.) aliis *liber Abrahami* (id. p. 338.) & in 12. tomos divinum scriptos in coriis taurinis, quales singulos totidem vituli portare possent (p. 323. sq. & 337. ubi pro 1200. coriis legendum 12. coriis, distinctum itidem in partes sive libros XXI. sive XXII. (p. 339. sq.) & in portas sive sectiones centum (p. 326.) allatum è paradiso, & è Cælo per Deum Zoroastri missus (p. 317, 320. 326.) in hoc, inquam, opere non tam dogmata de Deo & rebus divinis quam leges ac præcepta continentur.

Omnis rei faciendæ & quæque non faciendæ

Explicitio est in hoc Centiportali, & charissime.

ut ait auctor libri *Sadder* in proœmio de libro *Vesta va Zend* verba faciens. At enim Eusebio lecta συναγωγῇ videtur fuisse ἰσραὶ συναγωγῇ Περσικῶν δογμάτων de Deo rebusque divinis. Non prætereundum denique quod p. 328. doctissimus Hydeus affirmat peculiarem de Zoroastro librum Persico carmine scriptum se habere, cui titulus *Zerastusi nama* auctore *Zerastusi Behram* doctissimo Magorum sacerdote, qui Zoroastris historiam extraxit ex libro prosa cesarato, caractere & lingua paucis intellecta, in usum sacerdotum, de rebus, iniquissimis Mundi temporibus gestis, & de regibus prioribus. Hujus libri argumentum & excerpta prædam apud eundem virum de historia veteri Orientali meritissimum ubi lubebit videre poteris.

* De hoc agit Kircherus T. 2. Oedip. part. 2. p. 539.

** Confer Hydeum p. 337. & 333. ubi refellit Bahlulidis narrationem, qui refert Zoroastrem opus suum sacrum composuisse in septem linguis, Syriaea, Persica, Armenica, Segistana, Marvacensi, Græce atque Hebraica.

BIBLIOTHECÆ GRÆCÆ LIBER SECUNDUS.

De Scriptoribus ab Homero usque
ad Platonem.

CAPUT I.

*De Homero, ejusque Vitæ ac laudum
Scriptoribus.*

Homeri de se nihil commemorantis modestia. 1. Vita Homeri Herodoto tributa, an genuina ejus sit, disquiritur? 2. Plures vita Homeri Scriptorum deperditi. Epitomator vita Herodoto tributa. 3. De vita Homeri duplici quæ exstat sub nomine Plutarchi. 4. Tres vita Homeri ab Allatio edita. 5. Alii Scriptores vitam Poëta exponentes. 6. Homeri Effigies in numis & monumentis antiquis: Tempia, Statuæque in Homeri honorem. Ejusdem ἀποθέωσις. Obiter de Collegio Homero Tubingensi. 7. Patria, Cæcitas, Scindapsus famulus. 8. De Homeri genere & aetate. Thema ejus genealogicum. 9. Elogia à veteribus & recentibus plena manu in ipsum congesta. 10.

I.

Ipsè quidem Homerus tanta fuit modestia, ut in laudes aliorum propensissimus, ac veluti Themistio Orat. 21. & Dionysio Chrystost. diff. XXXIII. p. 397. XXXVI. p. 440. & LIII. p. 555. observatum, ne vilissima quidem sine præclaro testimonio solitus transmittere, de se tamen rebusque suis, ne verbulo quidem meminerit. Hinc Lud. Castelvetrius in Commentario ad Aristotelis Poëticam, p. 129. reprehendit Dantem aliosque Poëtas longè quam Homerus inferiores, qui etiam nominatenus se in Heroico Carmine compellere, laudesque suas celebrare ipsi non dubitarunt. Neque tamen dignissimum laude vatem, atque ut Tzetzes Chil. 10. hist. 319. vocat χερσογλωττον Musa mori non vetuit, aut memoriam ejus obliterari permisit. Sed quam latè Græcis gloria fuit literis, per omnia pœnè sæcula admiratores

Καὶ πηγὴ πηγῶν καὶ πηγῶν πείρας ἀτάστων.

Male enim in editis πείρας omittitur.

Versus 310.

Ὁυ γὰρ χαρὴ κείνης σὲ βλέπειν πρὶν σῶμα τελεῶθῃ

Male redditus est sic: *non enim oportet te ab illis cerni*, manifestus enim sensus est: *neque enim fas est te illos cernere (illos à te cerni) priusquam corpus purgatum sit*, ut Plotinus etiam docet libro de pulchro: *γενέσθω δὴ πρῶτον Θεοειδῆς πᾶς καὶ καλὸς πᾶς, εἰ μέλλαι θεασάσθαι θεόν τε καὶ καλόν*. Omitto alia ejusmodi plura, alibi & opportuniore loco fortassis notanda. Optimum autem operæ pretium fecerit, qui scriptores ipsos è quibus hausit ista Patricius, ineditos quidem magnam partem, at in Bibliothecis variis obvios, (universos enim excepto Proclo in Cratylum Platonis exhibet vel una nostra Bibliotheca Johannea) contulerit, & loca scriptorum non indiligenter inspexerit. Nonnulla Oracula Plethonicæ collectionis illustrat *Augustinus Steuchus* Eugubinus in opere de perenni Philosophia & *Marsilius Ficinus* in libris de animarum immortalitate. *Kircherus* quoque T. 2. Oedipi parte I. p. 131. seq. duas primas sectiones integras & ex reliquis selectos versus sive effata 35. exhibet ex collectione Patricii, versionem ejus hinc inde mutans & suos eis commentarios subjungens, in quibus parum abest quin Zoroastrem contendat fuisse Christianum. Verisimilius est quod Zoroastris doctrinam observat geminam esse Hermeticæ sive Ægyptiacæ veteri, ut ex eodem fonte profecta videatur esse. In quædam sententiam addas licet T. 2. part. 2. p. 519. & T. 3. p. 275. ubi exhibet *Oraculum Zoroastricum*, Mundi typum continens, cum bonis malisque genii vim suam exerentibus in hæc inferiora. Est quoque in manibus inedita amici rerum harum periti Paraphrasis, scholia & castigationes in Oracula tam ex Plethonis quam Patricii collectione, quæ lectori non inviderem, nisi opportunior occasio exspectanda esset quæ juvabit integros accedere, fontes atque haurire, ex quibus hausit Patricius.

X. De Chaldaico vel Persico ad verbum translata esse quæ supersunt oracula, non crediderim, neque Zoroastrem quicquam carmine scripsisse, sed prosâ merâ audacter affirmat Tho. Hyde p. 340. neque adeo genuinum esse Zoroastris factum existimo, at quod de Hermeticis supra ex Jamblichio observavi, indicia & argumenta in illis occurrere Ægyptiacæ veteris Philosophiæ, sic & in his notas ac vestigia latere Philosophiæ priscorum Orientalium non ab re quis sibi persuaserit. Zoroastris oracula Chaldaice scripta se habuisse Ficinus retulit Johannes Pico,* in quibus, inquit, *est illa quædam, quæ apud Græcos mendosa & mutila circumferuntur, leguntur integra & absoluta, tum est in illa Chaldaeorum sapientum brevis quidem & salebrosa sed plena mysteriis interpretatio*. Sed videtur vir summus hæc potius ex conjectura aut vendentis commendatione, quam veluti justus & intelligens arbiter pronunciasse, quia in eadem Epistola addit se demum jam cœpisse se ad Arabicæ & Chaldaicæ linguæ studium conferre. Et *Deus bone*, inquit, *quædam Pythagorica, quædam plena priscorum dogmatum & secretioris disciplina inbasit statim apertam efficitur, posse hæc per me absque interprete evolere & perscrutari, atque hoc nunc ago, hoc indefessus assiduusque saxum volvo*. Ergo dum hæc ad Ficinum scripsit, nondum absque interprete evolere illa potuit. Narrat sane Ficinus post Pici mortem inter ejus scriptorum reliquias repositos esse libros illos Chaldaicos (non commentarios Pici in oracula ut scribit Lambecius p. 91.) sed ita detritos lectuque difficiles, ut vix ab ipso Pico legi potuerint, neque hactenus quisquam, qui illa luci publicæ exponeret fuit repositus. Zoroastris oraculum commentitium de CHRISTO è virgine nascituro & apparitura stella refert *Abulpharajus* p. 54.

XI. Græcæ

* In Epistola ad Ficinum scripta quæ existat in Operibus Johannis Pici p. 249.

XI. Græcæ collectiones oraculorum Chaldaicorum non unæ fuisse videntur, & forte eadem res à variis varie expressa. *Julianum* autem *Theurgum*, qui sub M. Antonino floruit, & cuius *Θεουργικά Τελεστικά* * *λογία* δι' *ἑσῶν* memorat Svidas, solum auctorem & fabricatorem fuisse totius fabulae, ipsumque oracula ista primum confinxisse ac commentum esse, quæ habemus, non facile Lambecio accedet, qui sciat *λογία* Zoroastris jam laudari à Nicolao Damasceno in Excerptis Peireschianis p. 461. tum qui videat Juliani istius scripta Porphyrio Proclo & aliis Platonicis probe fuisse cognita, oraculis verò de quibus dixi longem majorem auctoritatem apud illos constare. Igitur Julianus iste potius inter Metaphrastas collectores & illustratores illorum nomen aliquod sibi comparasse, quam tota confinxisse existimetur. Meminit hujus Juliani, sive Patris ejus, Philosophi itidem Chaldaei, inter alios Magos Arnobius Lib. II. p. 31. Sozomenus Lib. I. cap. 18. (Tripart. Lib. II. c. 4.) narrat Julianum Chaldaicum *βία λόγῳ*, lapidem manu divisisse. *Εἰς τὴν ἑβραϊκῶν ἔθλων φιλοσόφῳ ἰσορίαν* libros quatuor scripserat Porphyrius. *Ἐπεὶ Svida in Περὶ Φύσεως*. Julianum Theurgum *ἐν τοῖς ὑψηλοῖς* laudat Proclus in Timeum p. 277. Idem alibi: *ἔθεν οἶμα καὶ οἱ τῶν Θεουργῶν ἀκρότατοι θεὸν καὶ ἔτον ὑμῆσαν, ὡς Ἰβλιανὸς ἐν ἐβδόμῳ τῶν ζωνῶν*. Idem Svidas in *Ἰβλιανὸς* ait, non desse qui referant, Exercitu Romano aliquando genuria agra laborante, Julianum hunc extemplò inbres largisimòs cum tonitru & fulgure de caelo deduxisse, quod miraculum *Ἀρρηβί* Egyptio alii tribuunt, tum apud Svidam in *Ἀρρηβίς*, tum apud Dionem Casium Lib. LXXI. quem refellit Epitomator ejus Xiphilinus, cum Tertulliano, Apollinari Hierapolitano apud Eusebium, aliisque docens, *legionis* Melitenæ Christianæ precibus quæ inde *fulminatrix* dicta à M. Antonino fuerit, totum illud tribuendum, quemadmodum scriis Eliæ precationibus impetratum imbrem constat ex 3. Reg. XVIII. 45. Jac. V. 18. Addit Xiphilinus Antoninum Magorum opera nunquam usum fuisse, cui nec ipse hoc audent tribuere Claudianus, ** ethnicus teste Augustino pervacacissimus, qui miraculum istud probis imperatoris moribus à Diis concessum potius pronunciat:

- - - - *Chaldaea mago seu carmina ritu*

Arma bere Deos, seu, QVOD REOR, omne Tonantis

Obsequium Marci mores potuere mereri.

Memoria rei ipsius adhuc exstat in columna Antoniniana à Baronio primum ad A. C. 176. num. 24. hinc ab Angelo Roccha in descriptione Bibl. Vaticanæ, & elegantissime denique à Joh. Petro Bellorio expressa atque illustrata, in qua videas effusionem Jovis pluvii Romanorum exercitum irrorantis & hostium copias fulmine ferientis: quem iconisimum pridem inter res

I i 2

notatu

* Perperam ni fallor Lambecius & alii tanquam tria distincta scripta Juliani memorant *Θεουργικά*, *Τελεστικά* & *λογία*.

** Consulat. 6. Honorii v. 347. adde Julium Capitolinum in vita M. Antonini c. 24. Themistium Orat. XV. p. 171. qui id tribuunt precibus Imperatoris. Themistius etiam testatur se vidisse *ἐν γραφῇ εἰκόνα ἔργῳ τῶν μὲν αὐτοκράτορα προσευχομένον ἐν τῇ Φάλαγγι, τὰς στρατιώτας δὲ τὰ κράνη τῶ ὄμβρῳ ὑποτιθέντας καὶ ἐμπιπλωμένους νεύει*. Ex quâ descriptione apparet cum minime Iovis de columna Antoniniana sed de alia quadam pictura. Perperam quoque idem Themistius Antonino Pio adscribit quod alii omnes referunt ad M. Aurel. Antoninum; Nisi dicamus Pii nomine M. Aurelium ab eo intellectum fuisse, quod tamen ægre mihi persuadeo. Nam licet M. Aurelius post obitum Antonini Pii idem cognomen adscivisse ex inscriptionibus & numis colligitur, tam diu tamen post scribens Themistius mæras tenebras offudisset lectoribus, si solenne alterutrius cognomen ita confundere non dubitasset. Mentio eiusdem Julii rei apud Svidam in *χαλασαί*.

notatu & spectatu dignissimas ex omnibus antiquitatis monumentis Romæ sibi observatum Peirescio Scaliger affirmavit, ut refert Gassendus in vita Peirescii Lib. I. p. 250. Porro Juliani Theurgi parentem cognominem idem Svidas narrat scripsisse libros quatuor de demonibus, & librum de Κύφῃ * sive phylacterio thesiurgico Chaldaeorum & Ægyptiorum, confecto è XVI. speciebus quas enarrat Plutarchus Lib. de Iside & Osiride, & comparato ad singula membra hominis immunitia conservanda.

XII. Verum ut ad Zoroastrem redeam, sub ejus nomine *libros super arte Magica plurimos* olim existisse refert auctor recognitionum Clementi tributarum Lib. IV. cap. 27. cui suffragatur Hermippus apud Plinium Lib. XXX. cap. 1. Vide sis etiam quæ de Zoroastro quodam Philosopho Mithrobarzane Lucianus in Nycromantia T. 1. p. 329. seq.

XIII. *Librum Chemicum* qualis est Margarita Philosophorum sub Zoroastri nomine Arabice extare Romæ, testatur Labbeus Bibl. nov. MSS. p. 259. Occurrit & Zoroastri nomen in variis collectionibus Chemicis Græcis ἀνεκδότοις quas servantur in Bibliotheca Augustissimi Imperatoris & Regis Christianissimi.

XIV. Præcipue vero ad Zoroastrem velut auctorem jam olim referebantur *libri de sacris dogmatibus & religionibus Persarum*, ex quibus Eusebius nonnulla de natura Dei proferens in præparatione Evangelica libro primo extremo, laudat Zoroastrem Magum ἐν τῇ ἰσραὴλ συνάγωγῃ τῶν Περσικῶν, cujus operis mentionem feci supra c. IX. num. 15. Quantum autem conjectura assequi licet ex libro *Sadder*, quem ante ducentos annos è Zoroastri scriptis collectum & carmine expressum à Persa quodam veteris linguae rituumque peritissimo, latina prosa Oxon. 1702. 4to. ad calcem Historiæ religionis veterum Persarum vulgavit Thomas Hydeus, illa συνάγωγῃ quam Græce olim Eusebius legit, aliud argumentum complectebatur quam libri sacri, quos Persarum Magi hodieq; sub Zerdusti sive Zoroastri nomine venerantur, & quos paucissimi ex illis perspectos habent, utpote prolixos & lingua incognita veteri, Zundico ** caractere scriptos, neque temere cuiquam è vulgo prodendos, ita ut plerique solo libro recentiore *Sadder* tanquam illorum compendio sint contenti. Nempe in Opere sacro Zoroastro quod Persis *Zend Va Esha* dicitur, (quasi igniarium & ignem dicas exponente Hydeo p. 331.) aliis *liber Abrahami* (id. p. 338.) & in 12. tomos divisum scriptos in coriis taurinis, quales singulos totidem vituli portare possent (p. 313. sq. & 337. ubi pro 1200. coriis legendum 12. coriis, distinctum itidem in partes sive libros XXI. sive XXII. (p. 339. sq.) & in portas sive sectiones centum (p. 326.) allatum è paradiso, & è Cælo per Deum Zoroastri missus (p. 317, 320. 326.) in hoc, inquam, opere non tam dogmata de Deo & rebus divinis quam leges ac præcepta continentur.

Omnia rei faciendæ & quæque non faciendæ

Explicitio est in hoc Censiportali, & charissime.

ut ait auctor libri *Sadder* in proœmio de libro *Vesta va Zend* verba faciens. At enim Eusebio lecta συνάγωγῃ videtur fuisse ἰσραὴλ συνάγωγῃ Περσικῶν δογμάτων de Deo rebusque divinis. Non prætereundum denique quod p. 328. doctissimus Hydeus affirmat peculiarem de Zoroastro librum Persico carmine scriptum se habere, cui titulus *Zerabust nama* auctore *Zerabust Behram* doctissimo Magorum sacerdote, qui Zoroastri historiam extraxit ex libro prosa cesarato, caractere & lingua paucis intellecta, in usum sacerdotum, de rebus, iniquissimis Mundi temporibus gestis, & de regibus prioribus. Hujus libri argumentum & excerpta quædam apud eundem virum de historia veteri Orientali meritissimum ubi lubebit videre poterit.

* De hoc agit Kircherus T. 2. Oedip. part. 2. p. 539.

** Confer Hydeum p. 337. & 333. ubi refellit Bahlulidis narrationem, qui refert Zoroastrem opus suum sacrum composuisse in septem linguis, Syriaca, Persica, Armenica, Segistanensi, Marvacensi, Græca atque Hebraica.

(o)

BIBLIOTHECÆ GRÆCÆ LIBER SECUNDUS.

De Scriptoribus ab Homero usque
ad Platonem.

CAPUT I.

De Homero, ejusque Vitæ ac laudum Scriptoribus.

meri de se nihil commemorantis modestia. 1. Vita Homeri Herodoto tributa, an genuina ejus sit, Berybricus? 2. Plures vitæ Homeri Scriptoris deperditæ. Epitome autem ab Herodoto tributa, 3. De vitæ Homeri duplici quæ existat sub nomine Plutarachi. 4. Tres vitæ Homeri ab Aliis editæ. 5. Alii Scriptores vitam Poëtæ exponentes. 6. Homeri Effigies in numis & monumentis antiquis: Tempia, Statuæque in Homeri honorem. Ejusdem Æroviæ. Obiter de Collegio Homericò Tubingensi. 7. Patria, Cæcias, Scindapsus famulus. 8. De Homeri genere & ætate. Thema ejus genealogicum. 9. Elogia à veteribus & recentibus plena manu in ipsum congesta. 10.

I.

Pse quidem Homerus tanta fuit modestia, ut in laudes aliorum propensissimus, ac veluti Themistio Orat. 21. & Dionis Chrysof. diff. XXXIII. p. 397. XXXVI. p. 440. & LIII. p. 555. observatum, ne vilissima quidem sine præclaro testimonio solitus transmittere, de se tamen rebusque suis, ne verbulo quidem meminerit. Hinc Lud. Castelvetrius in Commentario ad Aristot. Poëticam, p. 129. reprehendit Dantem aliosque Poëtæ longè quam merus inferiores, qui etiam nominetenus se in Heroico Carmine appellare, laudesque suas celebrare ipsi non dubitarunt. Neque tamen nullum laude vatem, atque ut Tzetzes Chil. 10. hist. 319. vocat *Χερσων* Musæ mori non vetuit, aut memoriam ejus obliterari permisit, quam latè Græcis gloria fuit literis, per omnia potè sæcula admira-

tores illi innumeros & Encomiastas excitavit, quorum nonnulli etiam vitam ejus singularibus scriptis tradendam in se susceperunt.

II. Ex his notissimus est *Herodotus*, cujus Liber de vita *Homeri*, editi solet una cum scriptis antiquissimi & sva visissimi Historici *Herodoti Halicarnassei*. Nec Jonicæ dialecti, quæ *Herodotus* usus est, in hoc libello desunt vestigia, & incipit his verbis: *Ἡρόδοτος ὁ Ἀλικαρνασσεύς περὶ Ὀμήρου γενέσι, καὶ ἡλικίης καὶ βιοτῆς, τὰ δὲ ἰστορήσῃς*, quæ planè veterem simplicitatem redolent. Alterius tamen Scriptoris videtur viris doctis, *Tanquillo Fabro* de poetis Græcis p. 5. & p. 199. ad *Longin.* edit. *Tollii*, ubi hunc libellum non magis *Herodoti* esse quàm *Ciceronis* aut *T. Livii* affirmat. *Vossio* de hist. Gr. p. 17. & *Jonsio* de Scriptoribus Hist. Philosoph. p. 334. quibus novissime assensus *Steph. Berglerus* præf. ad *Homcrum* edit. *Wetstenianæ*. Observant enim quod nemo ex veteribus illius meminerit, præter *Stephanum Byz.* in *ἑσὺν τεχν.* & *Svidam* in *Ὀμήρ.*, & quod auctor vitæ in extremo libri affirmet; *Homerum* vixisse circa annum 168. post bellum *Trojanum*, & ante expeditionem *Xerxis* 622. * Cum *Herodotus* in *Euterpe* sive L. II. hist. c. 53. scribat *Homerum* ac *Hesiodum* se antiquiorem esse annis tantum quadringentis, hoc est annis ducentis amplius juniorem, quam auctor vitæ fecerat; Vide & *Theodorum Ryckium* diss. de *Æneæ* in *Italiam* adventu, p. 446. Quamvis vero suspicari possit aliquis; vitam *Homeri* scriptam ab *Herodoto Olophyxio*, quem *περὶ νυμφῶν καὶ θεῶν* sive *ἰερῶν* scripsisse iidem Scriptores *Stephanus* & *Svidas* in *Ὀλόφυξ.* & *Eustathius* ad *Iliados.* s. p. 452. testantur, tamen fateor, argumenta non fat magni momenti afferri propter quæ vita *Homeri* certissimè *Herodoto Halicarnasseo* abjudicanda sit, itaque adhuc censeo ampliandum.

III. Meminit etiam Scholiastes *Luciani* T. 1. p. 32. & T. 2. p. 17. *Eustathius* prolegom. ad *Iliadem*, *Svidas* in *χορήγη*, & *Tatianus*, cujus non est omittendus locus, *Eusebio* etiam repetitus Lib. X. præparat. *Evangel.* c. II. quia plures alios vetustissimos scriptores commemorat, quide *Homero* egerunt, quæquam horum monumenta, non magis tulerunt ætatem, quam quæ de *Homero* scripsit *Pythagoras* quidam & *Cynicus Antisthenes*, & *Artemon Clazomenius*, & *Democritus Abderita*, & *Metrodorus Lampfacenus*: *ὡς γὰρ τὴ ποιήσεως ἔ Ὀμήρου, γένεθς τε αὐτῆς καὶ χρόνου καθ' ὃν ἔκμασεν, προηρευνησαν οἱ πρῶτοὶ, Θεαγένης τε ὁ Ἐγηγίνος ὁ καὶ Ἀκαμβύσην γεγονώς, Σησίμβροτος τε ὁ Θάσιος καὶ Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος, ἩΡΟΔΟΤΟΣ * τε ὁ ἈΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΥΣ, καὶ Διονύσιος ὁ Ὀλύμπιος, μετ' ἐκείνης Ἐφορος ὁ Κυμαῖος,*

* *Scaliger* ad *Eusebium* p. 102. erratum in numeris esse putat, & pro 622. ψαβ legendum 422. Φκβ *Homerum* 160. annis post *Trojam* captam vixisse legas etiam in *Olycæ Annanibus* p. 184.

** Nulla est ratio cur *Tatianum* dicamus rescripsisse non ad librum de vita *Homeri* sed ad locum in *Euterpe* quo obiter de *Homero* agit. Nam *Herodotum* commemorat *Tatianus* cum *Theagene* & reliquis qui iuse & singularibus etiam scriptis egerunt de *Homero* ejusq; Poësi, genere & ætate.

μαῖος, ἢ Φιλόχορος ὁ Ἀθηναῖος, μετακλείδης * τῆς ἢ Χαμαιλέων οἱ περιπαρητικοί, ἔπειτα γραμματικοὶ Ζηνοδοτος, Ἀριστοφάνης, Καλλιμάχος, Κράτης, Ἐρατοδάνης, Ἀρίσταρχος, Ἀπολλόδωρος. Epitomatorem Græcum vitæ Homeri ab Herodoto scriptæ allegat Allatius Lib. de Patria Homeri p. 122.

IV. De vita Poëtæ quæ sub *Plutarchi* nomine exstat in Florentina & aliis quibusdam Homeri editionibus, & H. Stephani Poëtis Græcis principibus præmittitur, Græcè etiam separatim produit Tiguri 4. & latine ex 70. *Rellicani* versione, Basil. Vertit etiam in Plutarcho suo *Guil. Xylander*, ita habeto. Plutarchum de Homero singulari opere egisse, certum est, cujus librum primum laudat Gellius L. IV. c. II. librum secundum idem L. II. c. 8. & 9. Nihil autem ex iis, quæ inde profert, in ista, quam habemus Homeri vita legitur, unde Jonsius p. 237. Plutarcho eam falso tribui concludit, quæ etiam sententia est Joannis Rualdi in Plutarchi vita c. 20. Recte tamen addit, non esse unam, sed geminam, atque duo diversa Scripta in unum coaluisse, quod & Henrico Stephano pridem observatum, qui priorem partem vix duobus vel tribus in octavo foliis constantem, quæ agit de Homeri genere, patriaque & Poëseos ejus explicandæ initium facit sub Plutarchi nomine, cui illa pars etiam, sed pars tantum à Jonsio, Galeo ac plerisque doctis constanter tribuitur, Græcè Ao. 1573. 8vo. vulgavit cum Homeri & Hesiodi certamine, in quo & ipso de vita Homeri agitur, atque aliis quibusdam Scriptis alibi à me ** commemoratis. Desinit autem hæc Stephani editio in verbis: καὶ ἔ τοῖς ποιηταῖς μόνον ἀλλὰ ἢ τοῖς παλῶν λόγων σωφείτας ἰσορικώντες καὶ θεωρηματικῶν, cum forte rectius finem anticipasset ante verba, Ὅμηρον τὸν ποιητὴν χρόνῳ μὲν τῶν πλείστων δυναμὸς ἢ πάντων πρώτον γενόμενον &c. Sane ab his nova de genere ætate vita & potissimum de dictione, poësi, ac philosophia Homeri fusa aperta & doctissima Commentatio incipit. Ab his verbis etiam suam Editionem orditur in Opusculis Mythologicis, Physicis & Ethicis, Græcè ac Latine vulgatis Cantabrig. 1671. & Amst. 1688. 8vo. vir Clarissimus Thomas Galeus. Idem multis argumentis contendit auctorem hujus partis posterioris esse *** *Dionysium Halicarn.* cui belle congruit, quod p. 29. auctor *τεχνολογίαν* suam laudat, quod eodem florido scribendi genere, quo Dionysius, utitur: quod non modo Porphyrius apud *Stobæum* Eclog. Phys. p. 141. Longinus p. 154. edit. Tollii, Heraclitus in allegoriis Homericis passim (vid. notas ad edit. Galei Amstelodamensem pag. 436. 417. 433. 440. 481.) Sed & Plutarcho antiquiores Quintilianus tum alibi

* Male editur Μεγακλείδης ὁ χαμαιλέων, ut notatum etiam Mæursio p. 1297. Bibliothecæ Græcæ Svid. in μετακλείδης.

** Infra c. 8. num. 2.

*** Vide pag. seq. 256.

alibi tum Lib. X. c. i. ubi de Homero agit, & Seneca Epist. 88. produnt illam se legisse. Thomas quidem Gatakerus, p. 95. Adversariorum suspicatus est, Auctorem *Favorinum*, quem *περὶ Ὀμηρικῆς Φιλοσοφίας*, vel *Ἀροῦλονιον Ἀλεξανδρινόν*, quem *περὶ ῥημάτων Ὀμηρικῶν* scripsisse Svidas tradit. Sed quia utrumque argumentum liber iste persequitur, neutri horum verisimiliter tribui potest. Mirum vero, quod paginarum quædam hujus scripti à verbis *λέξει ἢ ποικίλῃ κωχρημῶς* p. 287. edit. Galei Amst. usque ad paginam 291. extremam, ab Aldo Manutio patre sub *Eustathii* nomine excusæ leguntur ad calcem Lexicorum Græcorum A. 1524. *Ἐκ τῶν Εὐσταθίου περὶ τῶν κατὰ Ὀμήρου ἀσέλκτων*. Eadem Aldus filius, sed sub Plutarchi nomine Græcè & Latine recudit ad Calcem Grammaticæ Græcæ Constantini Lascaris. Porro non hæc tantum, sed & reliqua de Tropis & Schematibus Homericis ex hoc libro petita, sub Plutarchi nomine excerpta legas ad Calcem Lexici Græci Scapulæ, & in appendice Thesauri Græcæ lingvæ ab H. Stephano congesti.

V. Exstat præterea vita Homeri triplex brevior Græcè & Latine vulgata à Leone Allatio, & præmissa libro de patria Homeri Lugd. 1640. 8vo. & Tomo 10. Thesauri Antiquitatum Græcarum Gronoviani. Primam ex tribus illis, *Procli* esse editor testatur, qui ex suis illam Schedis MSS. in lucem edidit. Fuerit itaque fortassis pars Chrestomathicæ Procli, in qua teste Photio cod. 239. ille non modo de omni genere Carminum; sed & de celebrioribus Poëtis, eorum genere, patria, & gestis quibusdam egerat. Reliquas duas è Bibl. Regis Christianissimi accepit Joh. Bourdelotius, & Allatio communicavit, neque constat, neque multum refert, quibus illæ auctoribus debeantur.

VI. *Johannem Grammaticum* in vita Homeri laudat Eugubinus de perenni Philosophia Lib. I. c. 28. respiciens ad ea, quæ de Poëta differit *Job. Tzetzes* in limine Commentar. ad Homer. Conferenda etiam sunt, quæ de Homeri genere, Patria, vita & morte ex Charace, Porphyrii historia Philosophica, aliisque tradit *Svidas* in *Ὀμηροῦ*, & idem Joh. Tzetzes Chiliade XIII. extremâ. E recentioribus *Job. Sanderus* Brunsvicensis in Collectaneis haud contemnendis de Poëtæ vita & Scriptis, quæ lucem adspexere Magdeburgi Ao. 1661. 4to. ut veluti notiores præteream, *Gyraldi* dialogos doctissimos de Poëtis; *Guarinum* Veronensem in vita Homeri cum vitis Plutarchi Latine edita, tum Triumviros præstantissimos *Politianum*, *Camerarium* & *Job. Spondanum*, ac denique Clarissimi *Ludolphi Kusteri* sive *Neocori* historiam Criticam Homeri, quam Ao. 1696. 8vo. Francof. ad Viadrum edidit; sed longe locupletiores & emendatiores variisque præclaris observationibus ex monumentis ineditis adauctam prælo iterum subjecturum se mihi affirmavit.

VII. Ho-

* Joannes Hudson V. C. præf. ad T. 2. editionis suæ præclaræ Dionysii Halic. *Cum nemo Sitarum huic opinioni faveat, nec Dionysius ipse (q̄bi solet crebro suorum operum mentionem facere) hujus meminerit, nihil hac de re pronuncians solo,*

VII. Homeri effigies in variorum populorum numis occurrit ficta ad levandum desiderium *non traditi vultus*, ut ait Plinius L. XXXV. c. 2. ubi narrat, Asinium Pollionem primum in Bibliothecis Imagines viro- rum illustrium dedicasse. *Nicaensium* numum Homeri vultu signatum exhibet A. Morellus specimine rei numar. p. 219. *Chiorum* [quales memorat Pol- lux L. IX. c. 6.] vulgavit ex Cimeliarcho Barberiniano Allatius, quem vide in przfat. libri de Homeri Patria, & in libro ipso p. 231. Eundem numum illustrat Scaliger ad Eusebium p. 47. editionis secundæ. & Laur. Begerus T. I. thesauri Brandeb. p. 419. *Smyræorum* numum Homericum exhibet Ez. Spanhemius de usu numismatum p. 487. Alium Dan. Heinsius pag. 345. posu- ratum, & in Itinerario Jacobus Sponius part. I. p. 119. edit. Germanicæ, & in Miscellaneis eruditæ antiquitatis p. 140. Smyræos autem non modo de- lubro honorasse Homerum, & Statua [quod etiam à Borysthenitis factum narrat Dio Chrysostomus diss. XXXVI. p. 439. à Ptolemæo Philopatore Æ- lianus var. Hist. XIII. 22. & Lucianus in Demosthenis encomio] sed & numo zreo, Strabonem auctorem habemus L. XIV. p. 646. & Plinium IV. 12. hist. qui auctor est numum quendam apud Smyræos dictum fuisse Home- rum. Quod *delubrum Homeri* vocat Cicero pro Archia c. VIII. Straboni di- citur *Ὅμηρειον* Plinio *Homereum*, ut Castoris & Pollucis *ἀνάκων*, *ἀνίκμων* Po- lyzn. lib. I. c. 21. Schol. Luciani T. I. p. 3. & 17. Anubidis *Ἀνυβείδιον* Lucian. Toxari. Veneris *Ἀφροδίσιον* Athen. V. p. 207. Apollinis *Ἀπολλώνιον* Schol. Eu- ripidis Oreste v. 1389. Æsculapii *Ἀσκληπίον* *Ἀσκληπέιον* & *Ἀσκληπέιον*, Laërt. IV. 24. Ez. Spanhem. pag. 79, Epist. I. ad A. Morell. Astartes *Ἀστάρ- τειον* I. Sam. XXXI. 10. Minervæ *Ἀθήναιον* Diodor. Sic. V. p. 287. A- tergates *Ἀτεργατέιον* 2. Maccab. XII. 26. Augusti *Ἀυγυστεῖον* *Ἀυγυστευ- τιον* Vet. inscript. Svidas in *Ἀυγυστῶν*, Delii Apollinis *Δήλιον*, Diodor. in ex- cerptis Peiresc. p. 279. Cereris *Δημήτριον* Strab. IX. p. 435. Dianæ *Διανίον* Liv. lib. I. c. 48. Didymæi Apollinis *Διδυμαῖον* Sveton. Calig. c. 21. Jovis *Διον* Jac. Gronov. ad Arrian. p. 34. *Διονύσιον* Bacchi, Plato Gorgia p. 472. Cujusvis ido- li *ἰδολεῖον* I. Cor. VIII. 9. Pacis *Εἰρηναῖον*, Junonis *Ἥραῖον* Plutarch. Arato p. 1036. Herculis *Ἡρακλείον* Diodor. Sic. XX. p. 746. Heroum *Ἡραῖον*, Isis *Ἰσεῖον*, Lu- culli, *Λυκυλλεῖον* Svid. Marnæ Gazensium Idoli apud Marcum Diaconum Gazensem in vita Porphyrii Episcopi *Μαρνεῖον*, Matris Deorum *Μητρώον*, Mithræ *Μιθραῖον* Socrat. V. 6. Jovis Olympii *Ὀλύμπιον*, Palladis *Παλλάδιον*, Plutarch. pag. 605. de exilio, Panis *Πάνειον*, Syncell. p. 324. Deorum omni- um *Πάνθειον*, Plutonis *Πλυτωνεῖον*, Neptuni *Ποσειδέιον*, *Ποσειδωνεῖον* vel ut apud Diodor. Sic. T. 2. p. 719. *Ποσιδέιον*, Ignis apud Persas *Πυρρεῖον* Theodorit. V. 39. Hist. Pythii Apollinis *Πυθεῖον*, Sambethes *Σαμβάθειον*, Perizon. p. 724. ad Ælian. Serapidis *Σεραπεῖον*, Eutrop. VII. 15. *Σαραπέιον* Plutarch. Alexan-

drop. 706. Socrat. V. 16. vel Σεράπιον ut Sozom. VII. 15. Theditis Θετίδειον Schol. Eurip. Andromache v. 46. Strabo IX. p. 431. Thesei Θεσηϊον Plutarch. de exilio p. 607. Τυχαϊον Fortunæ Niceph. XIV. 44. Hist. Eccles. Etiam Τυραννείον Regia Tyranni apud Plutarchum in Dione: & Διονύσιον Τυραννείον in Timoleonte p. 254. Καυσάριον Cæsaris apud Socratem Hist. Eccles. p. 352. Παρασίτιον parasitorum curia Athen. VI. p. 235. Ηρώδιον Herodis civitas Josepho p. 774. Syncell. p. 314. Gymnasium Τιμολεοντείον Plutarch. Timoleonte p. 255. Αχιλλείον tumulus Achillis in tabula veteri Iliaca à Clariff. Begero illustrata num. 50. Plin. V. 30. & Steph. in Σύγειον. Arati Sicyonii Αράτιον. Plutarch. Arato p. 1051. Alexandri Αλεξάνδρειον. Joseph. p. 718. Hyrcani Ἰρκαίνιον p. 721. Λακύνδειον Lacydæ hortus Laërt. IV. 60. Πτολεμαϊϊον five Πτολομαϊϊον lucus Ptolemæo à Rhodiis sacrat. Diodor. Sic. XX. p. 825. Steph. in Καπετώλιον. Etiam in Christianis scriptoribus προΦητείον templum in memoriam Prophetæ, Αποστολείον in memoriam Apostoli, & Μάρτυριον Martyris. Cæterum ut ad Poëtam nostrum redeam, *Amastrianorum* numos Homerum referentes enarrant Harduinus in numis urbium illustratis p. 36. & Fulvius Urfinus notis ad Ciceronem pro Archia p. 312. Inspiciendos præbent Ramiresius p. 203. pentecontarchi, Spanhemius p. 448. Patinus introduct. in Histor. numismatum p. 59. &c. Hosce omnes excepto numo Nicasii junctim exhibuit Gisbertus Cuperus in *ἀποθεώσει* Homeri p. 7. seq. & Jacobus Gronovius T. 2. Thesauri antiqv. Græc. Imagine *XVIII. XIX. XX.* Confer & Fulvium Urfinum in imagg. p. 21. De *Ægyptiis* numo Severi temporibus percusso, alteroqve qui culus est sub M. Aurelio Imp. videas licet eundem illustrem Spanhemium. Homeri Icon statuis variis & signis marmoreis jam olim celebrata [vide Raph. Fabrettum ad veterem tabellam Iliadis p. 345. 346.] occurrit etiam in curiosissima *Tabula marmorea Consecrationis Homerica*, quæ Romæ in Columnensium palatio cernitur, & ab eodem illustri Cupero & Gronovio num. *XXI.* exhibetur atqve exponitur, variorumqve doctorum hominum ingenia exercuit, ut dixi Lib. I. c. 25. ubi de Phantasia Memphitide. In transursu itidem hoc loco mentio facienda est Auditorii *Ὀμηρικῆ* in Academia Tubingensi, quod teste Martino Crusio in Germano Græcia p. 39. ita nominatum est, quoniam Ao. 1565. mense Novemb. altero tanto majus ædificari cœpit adjunctione contigui cubiculi facta, cum Crusio Homerum prælegente auditores antea capi non possent, sed stare multi cogerentur. Verum hæc olim fuere. Nunc recondita Mæzonius senet quiete.

VIII. De Patria Homeri celebris est & notissima vel ex Gellii III. II. & scriptore certaminis Homeri ac Hesiodi amplissimarum urbium vetus Concertatio quam respicit Demetrius Poëta apud Laërt. V. 85. & de qua *Didymus* olim fuse scripsit, à Seneca Epist. 88. hoc nomine derisus, & recenti

estate *Leo Allatio* Chius, cujus librum jam memoravi. Hic cum late impugnasset eorum sententias, qui vel Babylonium [Tigranem nomine] fuisse affirmant Homerum, ut L. II. Verz Histor. p. 676. per jocum scripsit Lucianus, vel Syrum, vel Thebanum Ægyptium, vel Cyprium vel Trojanum ex Cenchreis, vel Æoliū Cumanum, vel Rodium, vel Pylum, vel Salaminium [ex Salamine sive Cypria sive Attica] vel Ithacensem, vel Colophonium, vel Atheniensem, vel Argivum, vel Mycenzum, vel Ietem, vel Smyrnzum * denique: Contra multis argumentis contendit eum fuisse suum, Allatii popularem, ex Chio Insula oriundum, inter alia memorans c. 15. quod ipse de se scripserit Hymno in Apollinem v. 172.

Τυφλὸς ** ἀπὲρ οἰκεῖ ἢ χίω ἐν πατῶν ἀλώσῃ
 Τὴ πᾶσαι μετόπισθεν ἀριστέουσιν αἰδοῦν.

Quem locum Thucydidi etiam Lib. III. p. 242. laudatum respiciens Sibyllinorum auctor dixerit L. III. p. 251. ubi de Homero vaticinatur:

— — Χίον ἢ καλέσῃ αὐτόν.

Sed Hymnos Homero suppositos multi veterum senserunt, & quam plurimis traditum est Homerum Patriz suz in scriptis nullam fecisse mentionem. Unde Cephaleon quoque Historicus apud Photium Cod. LXVIII. Patriam suam silentio involvere se professus est exemplo Homeri. Nec deest ratio suspicandi, Hymnum in Apollinem à *Cinebo Chio* fuisse suppositum, tum Sibyllinorum nulla est autoritas. Nec ab re forte Allatio Chius suis *** Homerum vindicanti oggesseris, quod ipse 123. de Herodoto &

K k 2

Epho:

* In Actis Pionii, Martyrii ille candidatus sic Smyrnenfes alloquitur: Vos sicut quibus exultatis pulchritudine manium, & Smyrne civitatis decore gaudetis & Homero Poeta gloriamini, Oraculum apud Steph. in Ἰ.

Πατρίδα δίδῃαι, μητρὶς δὲ τοι ἔ πατρίς ἐστίν,
 ἔστίν Ἰ. ἠστ. μητρὶς πατρίς.

** De Coecitate Homeri Vide Meursium ad Hesych. Illustrem pag. 178. Vossum Institutt. Orator. Lib. I. cap. 5. Section. 21. & Allatium c. 8. Hinc Proverbium apud Tertull. de pallio c. 1. quod clausis vel in totum Homericis oculis patet. Vellejus contra & alii coecum fuisse negant, sic ex recentibus Andreas Wilckius in curatione coeci Homeri, & ante eum Brodæus Lib. V. c. 9. Misc. qui Ciceronem sibi maxime adversarium profitetur. Sed is validum, nisi fallor, argumentum præbet contra eos qui Homerum coecum fuisse putant. Traditum est, inquit, Homerum coecum fuisse, at ejus picturam, non possum videre. Quæ regio? quæ ora? quibus locus Græcia? quæ species forma? quæ pugna? quæ acies? quod remigium? quibus motus animorum, quibus ferarum, non ita explicitus est, ut quæ ipse non viderit, nos ut videremus effecerit. Hæc ille Tusc. qv. Libro V.

*** Chius etiam Homerum vindicare voluit Hypermenes in Lib. de Chio, ex quo Ptolemæus Chennus ap. Photium cod. 190. narrat, Scindapsus Homeri famulum mille drachmis multatum à Chiis, quod Herum mortuum non exussisset. Et hodieque quinque vel sex milliaribus à Chio opido Septentrionem versus, ostenditur locus excisus è vivo saxo, in cujus medio altare, circum illud sedilia, quo in loco Homerum quondam docuisse, natum & sepultum, incolæ fabulantur. Bycio Homeri servus memoratur Tzetze XIII. Chil. v. 643.

Ephoro Cumano, qui Cumanum fuisse Homerum contenderunt: *Digni certe sunt, inquit, eorum conatus, qui laudentur ab illis, si veritatis studio tantum opus aggressi, veritatem exposuissent, sed cum Patria amore, & proprii gentis id egerant, eorum dicta non immerito suspecta esse debent. Ubi enim ratio affectu ducitur, & lingua cupiditatum dulci moderatur, veritas ipsa claudicat, & cæcatur, quæ à nudo & ab omni studio libero homine tantum expectanda est.* Styppam Lydiam, Cretam* & Romam quoque à nonnullis pro Patria Homeri venditam notat Brodzus ad Anthologiam Epigrammatum Græcorum p. 132. Ineptum porro fuerit vel in incertissima quam Oraculum Adriano redditum pridem ἀγνωστον agnovit, arbitrium se interponere, vel de argumento exigui momenti post Allatii industriam plura coacervare, itaque unum tantum adscribam locum Johannis Tzetze, ex inedita ejus exegefi in Homerum, quam Lipsiæ in patria mea servat manuscriptam, sed mutilam, Bibliotheca insignis Paulina: Περὶ μὲν δὲ πατρίδος ἢ γένους Ὀμήρου πλανομένην εὐρεσκομεν ὡρᾶ πολὺ τὴν ἀληθειαν, ἢ γὰρ ὁμοφώνως οἱ ἱστορικοὶ περὶ τῆς ὡρᾶς διδύσασιν. Ἄλλοι μὲν αὐτὸν χιόνειναι Φασί, καὶ ἄπερ καὶ Πίνδαρος, προσέτι καὶ Θεόκριτος Φάσκων ἔτοςί [VII. 47.]

Καὶ Μουσῶν ὄνυχες ὅσοι ποτὶ χιόνι αἰοῖδον

Ἄντ' αὖ κοκκίζοντες ἐτώσια μοχθίζοντι.

Ἐτεροι δὲ Φασὶν αὐτὸν Κολοφώνιον, οἱ δὲ Αἰγυπτίον ἐκ Θηβῶν. Τοῖς δὲ Ἰήτης δοκεῖ, ἕτεροι Ἀθηναῖοι, καὶ ἄλλοις Σμυρναῖοι. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ Σαλαμῖνιον αὐτὸν ὄνα λέγουσιν, καὶ ἄλλοι ἄλλα μυθεύουσι. Ἄλλοι χιόν αὐτὸν εἰσηκότες Κολοφώνιον τε, καὶ Σαλαμῖνιον, πρὸς δὲ γε τῆτοις Κυμαίων, καὶ ἕτερα ἐκ οἷο ὄφεν ὀρμώμενοι ἢ τίσι τετραπύριοις χρησάμενοι εἰς τῆτο προήχθησαν. Οἱμαὶ δὲ τὸν θειότατον Ὀμηρον Διὸς ἐν ταύταις ἐνδιατρέψαι τὰς χώρας καὶ πόλεις, τῆτο εἰρηκασιν, εἰ Διὸς τὸ ἀξίωμα ἔανδρός, συμπατρίω τὴν αὐτὸν αὐτῶν ἐπιγράψουσι τῆς δὲ Αἰγυπτίον αὐτὸν εἰσηκότες ἢ νεμυσίζουμαι, ἢ γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ Διὰ τριβῆ ἔανδρός, καὶ γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ διέτριβε παῖδας, ἴσως ἐκεῖνος πεπλάνηκε. Τῷ δὲ σοφῷ Ἄριστοτέλει Ἰήτης ταχὰ δοκεῖ Διὸς τὸ ἐν ἑῷ τετραπύριον. Οἱ δὲ γε Ἀθηναῖον ἀποκαλῶντες αὐτὸν συλλογίζονται τῆτο Φασίν. Σμυρναῖον γὰρ ἴσασιν, ὡς γε καὶ μοι δοκεῖ τῆτο, ἐπεὶ δὲ Σμυρναῖοι ἀποῖκο Ἀθηναίων ἐγένοντο, Ἀθηναῖον ἄρα καὶ τῆτον εἰκότως Φασί. Δηλοὶ δὲ τῆτο εἰς Πεισιφράτον ἐπιγράμμα.

Τρεῖς μὲ τυραννήσαντα τοσαυτὰ κίς ** ἐξέδωξε

Δῆμῳ Ἐριχθιδῶν, *** τρεῖς δ' ἐπαγγάγετο

Τὸν μέγαν ἐν βυλαῖς Πεισιφράτον, ὅς τὸν Ὀμηρον

ἠθροῖσα σποράδην ἴδον ἀειδόμενον

ἠμί-

* Cretenses Homero mille numis præmii tribuisse, idque ærea tabula testatos refert Sozomenus præf. ad Theodof.

** Schol. MS. Dionysii Thracis, ἐξέτιναξε.

*** In vitis ab Allatio editis legitur Δῆμῳ Ἐριχθιδῶν, καὶ τρεῖς ἐπισπάγετο.

In Anthologia Epigrammatum Græcor. Lib. IV. c. 4. p. 438. καὶ τρεῖς ἐπαγγάγετο.

ἡμέτερον ἂν ἐκεῖνον ὁ χρῆσεσθαι ἢ πολυήτης
 ἔιπερ Ἀθηναῖοι Σμύρναν ἐπακίσαμην.

IX. Magna quoque & parum certa de genere Homeri & Parentibus quaestio est, ut videre licet ex variis sententiis memoratis ab auctore Graeco, qui certamen Homeri & Hesiodi descripsit. Nec minor Scriptorum de ætate, qua vixerit, dissensus, etsi adeo exacte illam nonnulli tenere se putarunt, ut & Thema ejus Genethliacum tradiderint, quemadmodum Julius Firmicus L. V. Mathes. p. 77. cum dixisset, Saturnum in nono ab horoscopo loco positum, & in Leone constitutum facere divinum Poëtam heroici cujusdam Carminis, ut Martios strepitus pugnarumque metienda certamina famosi Carminis nobilitate perscribat: *talis*, inquit, *Genitura Homeri, Divinum in Iliade Cumei [Sibyllini] carminis* fecit interpretem.* Sed vix ulla in re magis in diversa abeunt Scriptores, ut facile intelliget lector, si vel veteres ipsos consuluerit Gellium Lib. III. cap. II. & Lib. XVII. c. 21. Tatianum, Clementem, Eusebium, Philostratum in heroicis, ubi de Euphorbo agit, Tzetam Chil. 12. hist. 399. aliosque: vel è recentioribus adierit Dionysium Petavium Lib. IX. doctrinæ temporum cap. 32. Joh. Rualdum animadvers. ult. in Plutarchum, Joh. Marshami Can. Chron. p. 437. & quæ nuper Clarif. Dodwellus, in dissertatione tertia de Græcorum Cyclis. Mihi quidem in præsentis sufficit, in quo conveniunt præbe omnes, antiquissimum esse ex auctoribus Græcis, quos habemus, ne Hesiodo quidem excepto, sive post Olympiadem XXIII. demum vixerit, ut vult Dodwellus, sive ut aliis videtur, longius à nostris temporibus remotus fuerit, vel Olympia ipsa ætate anteverterit.

X. Nullus denique Scriptor est, qui ab omni ætate tantam ingenii, doctrinæ, sapientiæ laudem retulerit, atque unus Homerus, qui ut scite de ipso est apud Propertium Lib. III. Eleg. I.

Posteritate suum crescere sentit opus.

Atque ut ait Plutarchus lib. de garrulitate p. 504. *μόνον τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀψιχορίας πλεονέχον.* Quicquid enim fere est doctorum, fuitque, in eo celebrando, & laudibus ad cælum efferendo, adeo conspirarunt inter se, ut certarent. Quorum integrum & bene longum Catalogum texere, hoc loco liceret, nisi præcipua Homeri elogia Alphabetico ordine digesta jam extarent à Græcantissimo illo & Homeri imitatore felicissimo *Jacobo Du Porto* Anglo in Appendice ad Gnomologiam Homericam, & ad calcem Clavis Homericæ Georgii Perkinsi, quibus alia nuper adjunxit Joannes Scherpezelius ante Iliadis libros duos primores cum Moschopuli scholiis à se editos. Igitur eos tantum in præsentis commemorabo, qui prolixius

K k 3

vel

* Vide quæ supra Lib. I. c. 29. num. 2.

vel integris Scriptis, orationibusve Poëtam decorarunt, ut ex præcis *Dio Chrysoſtomus* diff. LIII. & LIV. *Maximus Tyrius* diff. XVI. *Lucianus* in Encomio Demosthenis, ne de variis Epigrammatis Græcis dicam, quæ in Homeri laudem occurrunt in Anthologia & in unum collecta à Joh. Spondano suæ Homeri editioni præfixa sunt. E recentioribus in celebrando Poëtæ ingenio multi fuere *Angelus Policianus* * in oratione de Homero, quæ legitur tomo tertio ejus operum, *Antonius Majoragius* in præfationibus, *Joachimus Camerarius* ante Commentarios ad primum Iliados librum, *Nicolaus Majoranus* in præfatione Eustathio præmissa, *Andreas Wilkins* in curatione Cæci Homeri; Plejade secunda orationum: Clarissimus *Ludolphus Neocorus* in historia Homeri critica, paulo ante à me laudata. *Johannes Rudolphus Westenius* in diff. inaugurali de fato Scriptorum Homeri per omnia sæcula, edita cum ejus orationibus Apologeticis pro Græca & genuina linguæ Græcæ pronunciatione Basil. 1686. 8vo. *Gisbertus Cuperus* præcipue in doctissimo Comentario ad Lapidem antiqum, qui in Marinensi Columnensium Principum ditione in villa Claudii Imp. repertus & erutus, Consecrationem Principis Poëtarum pulcherrime imagine expressam sistit. Amst. 1683. 4to.

* Hic Politianus Plagii arguitur à *Budæo* annot. prior. in pandectas p. 547. qui eo loco & ipsa prolixo atque insigni encomio Homerum læstat. Arguit autem plagii Politianum eo nomine, quod rerum summas ex *Plutarchi* libro de Homero, qui tum Latine nondum exstabat ad verbum transcribens, & quasi flores præcerpens non erubuerit id opus pro suo edere; in quo nullam præterquam transcribendi ac vertendi operam navarat. Ex *Herodoto* etiam pleraque in eadem oratione surripuisse jam à Jano Lascari moitus est Politianus, cui ille hanc suis in Homerum prælectionibus Florentiæ præmittenti inter auditores adfuit. Vide *Duarenum* d. 1478. Opp. cujus locum jam laudavere *Colomæus* in Opuscul. p. 66. *Thomæsius* de Flagio § 526.

CAPUT II.

De Homeri scriptis, editis ac deperditis, genuinis ac hypobolimais, tum de genuinorum dispositione, Rhapsodis emendatoribus &c.

Batrachomyomachia num Homeri genuina, an *Pigretii* cujusdam. 1. Poëmata ad ejus imitationem ab aliis composita, ut *Galeomyomachia*, aliæque. 2. *Batrachomyomachia* editiones & interpretes. 3. De Hymnis, an Homeri sint, an *Cionati Chii*, vel *Herodori*, dubitatum. 4. Epigrammata. 5. *Αἴων* cum *Herodoto*. 6. De Iliade. 7. & *Odyssea*. 8. Num *Homerus* ipse auctor divisionis in libros, an *Aristarchus*. 9. *Josephi* locus de Poësi Homericæ tantum per memoriam conservata, non scripto ab auctore consignata, expensus. 10. *Rejctæ Peraulti* sententia de Iliade & *Odyssea* ex poematis separatæ & non coherentibus consuta adversus intentionem ipsius auctoris Homeri. De *Lycurgi*, *Pisistrati*,

Strati, Solonia & Hipparchi opera invulgandis & ordinandis Homeri Poëmatibus. II. Διορθώσεις Homericæ. Ἡ ἐκ νεώτερον Alexandro M. oblata vel ab Aristotele, vel à Callisthene & Anaxarcho. 12. De Cassandro Macedonia & Ptolemao Evergete II. Ægypti Rege dubitatum. 13. Διορθώσεις Μουσικῆ & Σωπικῆ. 14. Euripidis. 15. Zenodoti Ephesii. 16. Aristophanis Byzantii. 17. Aristarchi Samothracis, ubi de obelis ipsius & asteriscis, tum de adversariis, Zenodoto Alex. Ptolemao Ascalonita & Philoxeno. 18. Διορθώσεις Homericæ facta ab Arato Solensi. 19. A Cratete Malloce. 20. A Tyrannione, tum à Nicanore & Cometa qui distinctiones addiderunt. 21. Homeri Ilias & Odyssea decantata in Panathenais per Rhapsodos. 22. In scholis proposita juventuti. 23. Scriptorum Homeri deperditorum Catalogus cum variis observationibus, ubi de Iliade parva, Poëticis Cyclicis, Cypriis carminibus, Margite &c.

I.

MAJORIBUS OPERIBUS prælusisse dicitur Homerus composita BATRACHOMYOMACHIA, sive ut apud Svidam vocatur *μυοβατραχομαχία, pugna ranarum & murium*, Carmine Heroico ludicro ingenioso & amœno: quamvis mallet, ubi risus captatur, non introductos Jovem cæterosque Deos, ratione multis Poëtis familiari, sed exitiosissima moribus, & impia, ut agnovit Socrates, qui religioni ducebat jocis permiscere Deos. Hanc Batrachomyomachiam Homero tribuunt è veteribus Herodotus in Homeri vita c. 24. Martialis Lib. XIV. Epigr. 183. Staius Papinius epist. ad Stellam, innuens Culicem Virgilii & Batrachomyomachiam Homeri præludium fuisse: Fulgentius Lib. I. Mytholog. subinit.

*Quod Meonius ranarum
Cachinnavit pralio.*

Videtur etiam Alexandro Magno innotuisse qui ad illam Homeri forte alludens Antipatri cum Agide confictum *μυομαχίαν* vocat apud Plutarch. in Agefilao p. 604. Memorat & Plautus Bacchidibus *foricinam* vocans *meniam*, ut notatum Petro la Seine in Nepenthe Homericæ cap. I. Svidas & alii, auctor item prisca marmoris, in quo sub Throno Homeri ἀποθεωθέντων conspicuntur mures, ne de citeriorum ætatum Scriptoribus dicam, ut Johanne Tzetzæ in Iliade versibus politicis allegorice exposita & Michaële Apostolio, cujus versus politicos in laudem Batrachomyomachia Homericæ memorat Labbeus pag. 193. Bibl. nov. MSS. Alii tamen auctorem Batrachomyomachia voluerunt esse *Pigretem*, Artemifia fratrem, ut docent Plutarchus in extremo libri de Herodoti malignitate, & Svidas in Πύρην. Henricus quoque Stephanus Lib. VI. schediafm. 22. testatur se vidisse in exemplar ubi Batrachomyomachia adscripta esset

Pigreti

Pigreti Cari, quod confirmari video à Labbeo in *Bibl. nova MSS.* p. 289. & *Nunnefio* ad *Phrynichum* p. 13. ubi male excusum *Tigreti* pro *Pigreti*. De Homero, sitne auctor, dubiū hzrent *Proclus*, & alter *Anonymus* de Homeri vita ab *Allatio* editus, itemq; *Eustathius*. Auctor vitz sub *Plutarchi* nomine editz, & alter *anonymus* solam *Iliadem* & *Odyssæam* pro genuinis Poëtæ sctibus agnoscens, Homero adscribendam negant, quibus succinens è recentioribus *Daniel Heinsius*, *Hoc Poëma*, inquit, qui ad *Homerum* referunt, magis animi iudicio, quam oculis vacillant. Præteris gravioribus *Homeri* operibus in usum *Juventutis*, quisquis auctor est, non atate aut tempore, sed exercitio & argumento. Sic & *Stephanus Berglerus* nuper præf. ad *Homerum* edit. *Wetsten.* ex diverso scribendi genere *Batrachomyomachiam* principi Poëtarum abjudicandam esse contendit. *Jacobus* contra *Gaddius T. I.* de scriptoribus non *Ecclesiasticis* p. 208. *Paradoxon dicere volo, licet verear nasutos Censores vel Momos, Batrachomyomachia videtur mihi nobilior propiorque perfectioni, quam Odyssa & Ilias, imo utramque superat iudicio. ac ingenio & præstantia texture, cum sit poëma ludicrum excellens.*

II. Ad imitationem hujus *Batrachomyomachiz* ante trecentos circiter annos, nescio, quo auctore composita est, Græcis versibus jambicis *Galeomyomachia* sive pugna murium & felis, quæ à trabe deniq; oppressa muribus relinquit victoriam. Hæc cum præfatione Græca * *Aristobuli Apostolii*, Hierodiano, *Michaëlis F.* subiecta *Batrachomyomachiz* & fabulis *Æscopis* lucem vidit *Parisi* 1549. 12mo. *Basil.* 1574. 12mo. Cum Latina versione ab *Albano Torino* vulgata est *Basileæ* 1541. 8vo. adjuncta itidem *Batrachomyomachiz* & *Elysi* *Calentini* libris tribus de bello ranarum & murium; *Cebetis* *Tabula* aliisque. Fuere hinc plures, qui ad *Batrachomyomachiz* exemplum similia scripta ludicra componerent etiam aliis lingvis, qualis est *Merlini Cocaji Mantuani Moschaæ*, Carmine Latino elegiaco *Macaronico*, in quo mûicæ, formicis bellum inferentes, vincuntur, regibus utrarumque pereuntibus. *Gabrielis Rollenhagenii* *Reactoris* *Magdeb.* *Stofsch* *Mûusliet: Ameisens und Mûdentrieg*, *Argent.* 1612. 8. Spectat & huc licet serii magis argumenti poëma *Jo. Posselii* *αστοκορωνομαχία* de castello *Jaurino* [Germanice *Raab*, quod corvum denotat] per *Rudolphum II.* capto, *Rostoch.* 1604. 4.

III. *Batrachomyomachia* primum edita est Græcè literis capitalibus, additis scholiis *Laonici Chalcocondyla* *Cretensis*, *Musæi* poëmate, ac sententiarum variorum. *Venet.* 1486. 4. Deinde sæpius prodiit cum versione *Aldi Manutii* *Romani*. Scholiis illustravit *Philippus Melancthon*, qui scopum poë-

* Eam in plerisque editionibus aliis omisam miror, ut in Græca *Joh. Kesselhudii*, *Helmst.* 1670. 4to. Cæterum fallitur *Labbeus*, qui huic *Apostolio* *Galeomyomachiam* tribuit, in *Bibl. nov. MSS.* pag. 132. Nam in præfatione de auctore tanquam alio loquitur *Apostolius* *Τῶν μεταγενεσέων δὲ τις τὸν ποιεῖν ἀπομιμῶσαι βεβλήμενον* κ. τ. λ.

poëmatis esse existimat ut odium turbarum & seditionum animis legentium instilletur. Petrus vero la Seine lib. de Neperthe Homeri c. 1. putat Homerum ad victus potusque continentiam juvenes voluisse informare. Legitur & cum notis *Leonbar di Lycii*, Lipsiæ 1607. 8vo. Ex *Danielis Heinsii* recensione cum ejus versione, Æsopicisqve selectis & Avieni fabulis. Lugd. Bat. 1632. 8vo. Latino Carmine reddita à *Simone Lemnio*: & à *Jacobo Balde* Jesuita, Monachii, Ao. 1647. 12mo. *Caroli* præterea *Aretini* Metaphrasin Latino Carmine compositam memorat *Labbeus* p.67. Bibl. nov. MSS. apud qvemp. 201. male *Arfinus* legitur pro *Aretino*. *Eustathius* quoq; Thessalonicensis Archi Episcopus *Batrachomyomachiam* commentario illustrasse fertur, sed parum certa fama, ut notavi infra c. 3. ubi etiam de versione Græcobarbara *Demetrii Zeni* à *Martino Crusio* vulgata & illustrata, Gallicisq; *Macauli* & *Roybieri*. In *Casparis Dornavii* Amphitheatro sapientiarum Socraticarum jocosarum, quo in opere scripta ingeniosa de rebus ludicris vilibusq; & paradoxa encomia aut vituperationes congescit, primo statim loco Tom. I. ponitur *Batrachomyomachia* & *Galeomyomachia* Græce & latine ex editione *Albani Torini*. Tum poëma ejusdem argumenti Parisiis 4. pridem editum auctore *Elifio Calentino*, & Metaphrasis *Batrachomyomachiarum* Homericarum ab *Henr. Smetio* scripta versibus Heroicis. Hanov. 1619. fol.

IV. HYMNI XXXII.* quorum tres primi in Apollinem, Mercurium ac Venerem prolixiores sunt, reliqui breviores, utrum Homerum auctorem habeant, similiter jam olim ambiguum fuit. Nam ut vitam Homeri, tum eam, quæ Plutarcho tribuitur, tum alteram Anonymi editam ab Allatio præterea, quæ Hymnos & reliqua Homero adscripta omnia, solis Iliadæ & Odysseæ exceptis, aliena à tanto auctore esse putant, καὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς δυναμείως ἕνεκα & propter rem ipsam & propter vim elocutionis: Scholiastes Pindari ad Nemeonicas Od. 2. hymnum in Apollinem testatur tributum *Cinetho Cbio*, qui circa Olympiadem LXIX. floruit. Ἦν δὲ ὁ Κίναςθος χιὶ ὅς ἐξ τῶν ἐπιγράφοι δὴ τῶν Ὀμηρῶν ποιημάτων τὸν εἰς Ἀπόλλωνα γεγραμμένον ὕμνον λέγεται πεποιηκέναι. Sic & *Athenæus* L. l. c. 19. Homeridarum quendam auctorem suspicatur: Καὶ Ὀμηρὸς δὲ ἢ τῶν Ὀμηριδῶν τις ἐν ταῖς εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνοις Φησὶν. Φαρμινγγ' ἐν χεῖραςιν ἔχων χάριεν κιδάριζε καλὰ κ' ὑψιβιβείας. quæ hodie leguntur in hymno in Apollinem v. 515. nisi quod pro χάριεν ibi occurrit ἀγαθόν. *Herodorum* nescio quem scriptorem hymnorum Homero tributorum facere videtur Scholiastes Apollonii ad Lib. II. v. 1215. τὰ δ' αὐτὰ περὶ τῶν Τυφῶν καὶ Ἡρόδωρος Φησὶν, ἐνθά καὶ περὶ τῆς Νύσσης ἰστορεῖ λέγων.

L I

ἔ51

* Persuasum antiquis fuit Deos hymnis magis delectari quam Sacrificiis. Scholia ad Iliad. α. 477. διδασκόμεθα ὅτι πλέον τῶν θυσιῶν τέρωπονται οἱ θεοὶ τοῖς ἰδίους ἕκαστος ὕμνοις.

Pigreti Cari, quod confirmari video à Labbeo in Bibl. nova MSS. p. 289. & Nunnefio ad Phrynichum p. 13. ubi male excusum *Tigreti* pro *Pigreti*. De Homero, sitne auctor, dubii hærent Proclus, & alter Anonymus de Homeri vita ab Allatio editus, itemq; Eustathius. Auctor vitæ sub Plutarchi nomine editæ, & alter anonymus solam Iliadem & Odyssæam pro genuinis Poëtæ sætibus agnoscens, Homero adscribendam negant, quibus succinens è recentioribus Daniel Heinsius, *Hoc Poëma*, inquit, *qui ad Homerum referunt, magis animi iudicio, quam oculis vacillant. Præiit gravioribus Homerii operibus in usum Juventutis, quisquis auctor est, non aetate aut tempore, sed exercitio & argumento.* Sic & Stephanus Berglerus nuper præf. ad Homerum edit. Wetsten. ex diverso scribendi genere Batrachomyomachiam principi Poëtarum abjudicandam esse contendit. Jacobus contra Gaddius T. I. de scriptoribus non Ecclesiasticis p. 208. *Paradoxon dicere volo, licet verear nasutos Censores vel Momos, Batrachomyomachia videtur mihi nobilior propiorque perfectioni, quam Odyssæa & Ilias, imo utramque superat iudicio ac ingenio & præstantia texture, cum sit poëma ludicrum excellens.*

II. Ad imitationem hujus Batrachomyomachiz ante trecentos circiter annos, nescio, quo auctore composita est, Græcis versibus jambicis *Galeomyomachia* sive pugna murium & felis, quæ à trabe deniq; oppressa muribus relinquit victoriam. Hæc cum præfatione Græca * *Aristobuli Apostolii*, Hierodionis, Michaëlis F. subjecta Batrachomyomachiz & fabulis *Æscopis* lucem vidit Paris. 1549. 12mo. Basil. 1574. 12mo. Cum Latina versione ab *Albano Torino* vulgata est Basileæ 1541. 8vo. adjuncta itidem Batrachomyomachiz & Elysi Calentini libris tribus de bello ranarum & murium; Cebetis Tabula aliisque. Fuere hinc plures, qui ad Batrachomyomachiz exemplum similia scripta ludicra componerent etiam aliis lingvis, qualis est Merlini Cocaji Mantuani *Moschæa*, Carmine Latino elegiaco Macaronico, in quo muscæ, formicis bellum inferentes, vincuntur, regibus utrarumque pereuntibus. Gabrielis Rollenhagenii Rectoris Magdeb. *Stofsch Müßler, Ameisen und Mückenrieg*, Argent. 1612. 8. Spectat & huc licet serii magis argumenti poëma Jo. Posselii *αστοκορωνομαχία* de castello Jaurino [Germanice *Raab*, quod corvum denotat] per Rudolphum II. capto, Rostoch. 1604. 4.

III. Batrachomyomachia primum edita est Græcè literis capitalibus, additis scholiis *Laonici Chalcocondyle* Cretensis, Musæi poëmatis, ac sententiarum variorum. Venet. 1486. 4. Deinde sæpius prodit cum versione Aldi Manutii Romani. Scholiis illustravit *Philippus Melancthon*, qui scopum

* Eam in plerisque editionibus aliis omissam miror, ut in Græca Job. Kesselhudii, Helmst. 1670. 4to. Cæterum fallitur Labbeus, qui huic Apostolio Galeomyomachiam tribuit, in Bibl. nov. MSS. pag. 132. Nam in præfatione de auctore tanquam alio loquitur Apostolius: *Τῶν μεταγενεστέρων δὲ τῆς τὸν πομπην ἀπομιμνήσκου Βαλδομύου, κ. τ. λ.*

poëmatis esse existimat ut odium turbarum & seditionum animis legentium instilletur. Petrus vero la Seine lib. de Neperthe Homeri c. i. putat Homerum ad victus potusque continentiam juvenes voluisse informare. Legitur & cum notis *Leonardi Lycii*, Lipsiæ 1607. 8vo. Ex *Danielis Heinsii* recensione cum ejus versione, Æsopicisque selectis & Avieni fabulis. Lugd. Bat. 1632. 8vo. Latino Carmine reddita à *Simone Lemnio*: & à *Jacobo Balde* Jesuita, Monachii, Ao. 1647. 12mo. *Caroli* præterea *Aretini* Metaphrasin Latino Carmine compositam memorat *Labbeus* p.67. Bibl. nov. MSS. apud qvemp. 201. male *Arifinus* legitur pro Aretino. *Eustathius* quoq; Thessalonicensis Archi Episcopus *Batrachomyomachiam* commentario illustrasse fertur, sed parum certa fama, ut notavi infra c. 3. ubi etiam de versione Græcobarbara *Demetrii Zeni* à *Martino Crusio* vulgata & illustrata, Gallicisq; *Macaulti* & *Roybieri*. In *Casparis Dornavii* Amphitheatro sapientiz Socraticæ jocosæ, qvo in opere scripta ingeniosa de rebus ludicris vilibusq; & paradoxa encomia aut vituperationes congescit, primo statim loco Tom. I. ponitur *Batrachomyomachia* & *Galeomyomachia* Græce & latine ex editione *Albani Torini*. Tum poëma ejusdem argumenti Parisiis 4. pridem editum auctore *Eliso Calentino*, & Metaphrasin *Batrachomyomachiz* *Homericæ* ab *Henr. Smetio* scripta versibus Heroicis. Hanov. 1619. fol.

IV. HYMNI XXXII.* qvorum tres primi in Apollinem, Mercurium ac Venerem prolixiores sunt, reliqui breviores, utrum Homerum auctorem habeant, similiter jam olim ambiguum fuit. Nam ut vitam Homeri, tum eam, qvæ *Plutarcho* tribuitur, tum alteram Anonymi editam ab *Allatio* præteream, qvæ *Hymnos* & reliqua Homero adscripta omnia, solis *Iliade* & *Odyssæa* exceptis, aliena à tanto auctore esse putant, καὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς διωάμειως ἐνεκα & propter rem ipsam & propter vim elocutionis: *Scholiastes* *Pindari* ad *Nemeonicas* Od. 2. hymnum in Apollinem testatur tributum *Cinetho Cbio*, qui circa *Olympiadem* LXIX. floruit. Ἦν δὲ ὁ Κίναθος χιθῶνος καὶ τῶν ἐπιγράφοιμένων Ὀμηρῶν ποιημάτων τὸν εἰς Ἀπόλλωνα γεγραμμένον ὕμνον λέγεται πεποίηκεναι. Sic & *Athenæus* L. c. 19. *Homeridarum* qvendam auctorem suspicatur: καὶ Ὀμηρος δὲ ἢ τῶν Ὀμηριδῶν τις ἐν τοῖς εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνοις φησίν. Φορμυγγὲν χεῖρας ἐχὼν χάριεν κισσῶν καλὰ καὶ ὑψιβυβαῖς. qvæ hodie leguntur in hymno in Apollinem v. 515. nisi qvod pro χάριεν ibi occurrit ἀγαθόν. *Herodorum* nescio qvem scriptorem hymnorum Homero tributorum facere videtur *Scholiastes* *Apollonii* ad Lib. II. v. 1215. τὰ δ' αὐτὰ περὶ Ἐτυφῶν καὶ Ἡρόδωρος φησίν. ἐνθα καὶ περὶ τῆς Νύσσης ἰσορεῖ λέγων.

* Persvasum antiquis fuit Deos h
c. 477. διδασκόμεθα

L I Ε 51
delectari quam Sacrificiis. Scholia ad Iliad.
Ἰθυσίων τέρωποντα οἱ θεοὶ τοῖς ἰδίαις

ἔστι δὲ τις Νύση ὑπατον * κέρας ἀνθέον ὕλη.
 Τηλε Φοινίκης σχεδὸν Ἀγυπτοιο ῥοάων.

Diodorus Siculus vero eosdem versus proferens Lib. IV. c. 2. diferte laudat Homerum in hymnis, καὶ ἴον Ὀμηροῦ ἢ τέτοις μαρτυρῆσαι ἐν τοῖς ὕμνοις ἐνοῖς λέγῃ ἔστι δὲ τις &c. Et lib. III. c. 66. μαρτυρεῖ ἢ ἴοις ὑφ' ἡμῶν κ' ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς ὕμνοις &c. qvo in loco duobus illis versibus sex alios prazmittit; sed qui in Hymno in Bacchum, qvem hodie sub Homeri nomine habemus, nulli exstant, non magis qvam illi bini qvos adscripsi. Sed & Pausanias Lib. II. p. 143. ex Homeri hymno in Cererem tres versus affert & alios tres Lib. IV. p. 354. qui hodie inter adscriptos Homero hymnos similiter non comparent, ubi trium tantum versuum ὑμνίδιον in hanc Deam legitur, qvique sunt insuper diversi ab iis, qvos memorat Pausanias, ut post Xylandrum, notavit illustri Spanhemius ad Callimachum p. 2. & 650. Johannes quoque Tzetzes prater Homeri hymnos in Deos memorat etiam ipsius ὕμνος νυμφικῆς. Porphyrius Lib. de antro Nympharum p. 255. laudat hymnum in Apollinem non addito auctoris nomine, & versus qvatuor ex eo recitat, qui in Homericis hymnis hodie non exstant. ὅτι δὲ καὶ ταῖς νύμφαις ἀντίθεσαν ἀντρα, καὶ τέτων μάλισα ταῖς ναῖσιω αἰ ἐπὶ πηγῶν εἰσι κακ ἴων ὑδάτων ἀφ' ὧν εἰσι ῥοαὶ ναῖδες ἐκαλῶντο, δηλοῖ κ' ὁ εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνος, ἐν ᾧ λέγεται. Σοὶ δ' ἄρα &c. Cæterum scriptor antiqvissimus Thucydides proferens tredecim versus, qui hodieque in hymno Apollinis occurrunt v. 146. — 150. & 165. — 172: sine tergiversatione auctorem laudat Homerum Lib. III. p. 243. δηλοῖ δὲ μάλισα Ὀμηροῦ ὅτι τοιαῦτα ἦν, ἐν ταῖς ἐπεσι τοῖς δε, ἄ ἔστιν ἐκ προοιμίας Ἀπόλλωνος, ad qvem locum Scholiastes notat ἐκ προοιμίας idem esse ac ἐξ ὕμνου, ὕμνος γάρ, inquit, τὰ προοίμια ἐκαλῶν. Ab ὀμηρῷ nempe, qvod cantum denotat teste Hesychio. Præterea scriptor Certaminis Homeri & Hesiodi primum versum Hymni in Apollinem ** memorat qvalis hodie legitur: ἐν Δακτύλῳ δὲ τῆ ἴων Ἀργείων πόλει χρένον τινα, διέπλευσεν εἰς Δῆλον εἰς τὴν πανηγυριῶν, καὶ σταθεὶς ἐπὶ τὸν κερατῖνον βωμόν λέγῃ ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα, εἴ ἄρα κ'.

Μνήσομαι εἰδὲ λαθῶμαι Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο.

Inde Κοίραν ὕμνων dicitur Homerus veteri Poëtæ apud Svidam in Μακρόβιου δης. Pausanias etiam cum Stephano Byz. in Τευμηγοῦς, Thucydide ac Diodoro Siculo, non tantum credidit, auctorem hymnorum esse Homerum, verum elegantia versuum, Orphicos etiam hymnos ab Homericis vinci ac

supe-

* Apud Diodor. Sic. ἄβατον ὄρε legitur. ὄρε glossema est pro κέρας. Neque animi assentior Johanni Jensio, qui in lectionibus Lucianicis Lib. II. c. 6. p. 184. apud Scholiasten Apollonii ὄρε rescribendum monet. Vicissim ὑπατον videtur mihi glossema esse pro ἄβατον. & ex Diodoro apud Scholiasten restituendum.

** Hunc solum inter hymnos Homero tribuendum putat Steph. Berglerus præf. ad Homerum edit. Weulen, licet observat Virgilium quoque aliquot loca reliquorum hymnorum esse imitatum.

superari, licet illi plus religionis præ se ferant, affirmat Lib. IX. pag. 771. *ποσμον μὲν δὴ τῶν ἐπῶν δευτερεία φέροντο ἂν (οἱ Ὀρφικοί) μετὰ Ὀμηρῶν γὰρ τὰς ὕμνους, τιμῆς δὲ ἐκ τῶν θεῶν καὶ ἐκ πλεον ἐκείνων ἔχουσι.* Audaæter præterea Homero hymnos adscribit Herodotus sive quisquis auctor in Poëtæ vita c. 9. & à Juvene Homero scriptos innuit. Svidas quoque inter Homeri Scripta refert hymnos, quorum testimoniis auctorem Sibyllinorum * addit Allatius Lib. de patria Homeri c. 15. Veterem Inscriptionem apud Gruterum p. 950. Amplissimus Cuperus ad consecrationem Homeri p. 108. ubi per *πία Carmina* intelligit hymnos, per *libros* Iliadem & Odysseam, quæquam posset & alius illorum verborum esse sensus si ita distinguantur:

Doγματα Pythagoræ sensi, studiumque Sophorum

Et libros legi, legi pia Carmina Homeri.

Ait enim se legisse libros Sophorum & evoluisse Homeri Carmina, quæ *πία* vocat, tum propter illa, quæ in Iliade & Odyssea de Diis scripta sunt reverenter, tum propter loca, in quibus gratam memoriam facit eorum, quibus beneficiis fuit affectus, ut docet Herodotus in ejus vita, c. 26. ut omittam industriam pietatis Homericæ celebratam Tertulliano Lib. de anima c. 56. Videtur etiam *Livius Andronicus*, à quo Odysseam Latinis versibus donatam constat, similiter Latina Metaphrasi donasse hymnos Homeri, ut conjicio è Mario Victorino sub extremum libri I. de arte metrica, ubi versus quosdam profert ex Hymno Dianæ, quos ex Homericis translatos existimo. Ex recentioribus paucissimi sunt è viris doctis, qui hymnos interpretandos in se susceperint, ut videbis infra c. 3. n. 19. Cæterum *Παρθία* versibus Heroicis, & Hymnos teste Svida scripsit & alter Homerus cognomento Sellus, Grammaticus, Menandro Comico junior.

V. EPIGRAMMATA & POEMATIA VARIA XVI. servata àuctore vitæ Homeri, quæ Herodoto tribuitur, neque aliis antiquorum testimoniis habentia fidem vel auctoritatem, nisi quod Johannes Tzetzes inter Homeri scripta memorat *Ἐπιγράμματα πολλά*, & unum itemque alterum refertur à scriptore certaminis Homeri & Hesiodi, ac Svida in *Ὀμηρῶν*. Ea Seberus in Indice Homericò respicit, cum adscribit numerum XXXIII. usque ad XLIX. Subiecta etiam leguntur hymnis Homeri in Schreveliana & aliis quibusdam poëtæ editionibus. Epigramma in Midam Homero suppositum esse notat Laërtius in Cleobulo. De eo vide sis Longinum Jac. Tollii p. 199. Omitto Epigramma quod apud inferos sibi compositum ab Homero fingit Lucianus 2. Verz Hist. T. I. p. 681.

VI. ΑΓΩΝ, sive certamen Homeri cum Hesiodo de quo dixi infra c. VIII. n. 2.

VII. ΙΑΙΑΣ sive Poëma celeberrimum de bello Græcorum ad Tro-

* Vide supra c. I. num. 8.

jam* & rebus gestis ducum Achillis, Ajacis, Hectoris Trojani aliorumque, quod ante Odysseam scriptum & in vigore ætatis ab Homero compositum non dubitat Longinus *περὶ ὑψηλῶν* sect. IX. p. 66. & idem affirmantem Homerum ipsum inducit Lucianus 2. de Vera Hist. T. I. p. 676. videturque innuere auctor prisca marmoris consecrationem Homeri continentis, in quo Ilias gladium manu tenens ad dextram Homeri sedet, Odyssea cum apulstri ad Sinistram. Confer Gisberti Cuperi commentar. p. 49. Cæterum dubitatum pridem fuisse à veteribus Criticis, & contrariam sententiam quibusdam placuisse idem Lucianus docet, & præter Eustathium prolegom. ad Iliad. testatur Seneca lib. de brevitate vitæ c. 13. *Græcorum iste moribus fuit, quærare quem numerum remigum Ulysses habuisset, prior scripta esset Ilias an Odyssea: præterea an ejusdem esset auctoris.*

VIII. ΟΔΥΣΣΕΙΑ sive Poëma de erroribus & peregrinatione Ulyssis ex bello Trojano Patriam Ithacam repetentis, quod *ἡθικώτατον* habitum à veteribus, & Longino judice ab Homero jam sene compositum est, unde in ea prævalet τὸ διηγηματικόν, ut contra in Iliade τὸ δραματικόν & τὸ ἐναγώνιον. Fuerunt etiam qui Iliadem Tragædiæ, Odysseam Comædiæ speciem referre affirmarent, à quibus dissentientem vide Vossium de artis Poëticiæ natura c. XI. § 7. Versiculi Iliadis 13670. Odysseæ 11668.

IX. Homerum ipsum auctorem fuisse divisionis horum amborum poematum in lib. XLVIII. vetus quidam Grammaticus probavit ex eo, quod Poëta Iliadem auspiciatus fuerit à vocabulo μῆνιν, cujus primores duz literæ numerum duo de quadragesimum referunt. Sen. Ep. LXXXVIII. *Appion Grammaticus qui sub C. Casare tota circumlatus est Græcia & in nomen Homeri ab omnibus Civitatibus adoptatus, agebat Homerum utraque materia consummata & Odyssea & Iliade. principium adjecisse operi suo quo bellum Trojanum completus est. Hujus rei argumentum afferebat, quod duas literas in primo versu posuisset, ex industria librorum suorum numerum continentes. Talia sciat oportet, quæ multa vult scire. Atq; eos quidem qui ab Aristarcho primum** Iliadem vel*

* Principalis Poëtæ Actio est Ira Achillis, decimo demum belli Trojani anno sollicitata, eamque secuta clades Græcorum. Sed variis episodis hæc ab Homero ita exornantur, ut totius belli per decennium gesti historiam attingat. Confer Clariss. Küsteri Historiam Criticam Homerip. 70. seq. P. le Bossu libro Gallico de poemate Epico. &c.

** Phutarch. in Homeri vita: *διηγημένη ἑκατέρα ποιήσις εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν σοιγείων· ἕκ ὑπὸ τῆς αὐτῆς ποιητῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν περὶ Ἀρίσταρχον.* Eustathius ὅτι ἐν μὲν τῷ σώματι σιωπῆς διότι καὶ ἐνάρμοστον ita legendum videtur pro ἐνάρμοστον ἢ τῆς Ἰλιάδος ποιήσις. Οἱ δὲ σιωπῆμένοι ταύτην καὶ ἐπιταχίως ὡς Φασὶ Πεισιπράτης τῶν Ἀθηναίων Τυράννη Γραμματικοὶ καὶ διορθωσαίμενοι κατὰ τὸ ἐκείνοις ἀρεσκόν, ὡν Κορυφαῖοι ὁ Ἀρίσταρχος (αὐτῶν) ἵσταντο

vel Odyssæam in libros distinctam affirmant, hoc argumento refellit Castelvetrius, quod Homeri ingenio indignum plane sit tam prolixum poemata viginti quatuor libris hodie digestum sine ulla distinctione tanquam uno tempore recitandum vel auscultandum reliquisset, contra existimat Homeri ipsius divisionem interjecto tempore confusam ac turbatam, ab Aristarcho autem deinceps postliminio, non tamen usquequaque feliciter fuisse restitutam. Verum ipsa Ludovici Castelvetrii verba apponere juvat. Ita vero ille in erudito commentario ad Poeticam Aristotelis p. 109. *Io mi sono maravigliato di coloro che affermano Aristarcho essere stato il primo divisore dell' Iliada & Odyssæa d' Homero, dividendo ciascuna delle dette opere in venti & quattro libri. Il che non mi posso indurre à credere, non mi parendo cosa à credere che Homero avedutissimo oltre à tutti gli altri avesse commesso uno errore così fatto di continuare venti & quattro libri senza distinctione niuna, recitando esse & ascoltando gli altri in una fiata. Anzi mi pare esser certo, che distinguesse con discreto ordine i predetti poemati, il quale essendo per avventura poi stato confuso dagli scrittori, fu rinnovato & rimutato & ridotto in quella forma, nella quale il veggiamo al presente da Aristarcho. Et come che egli sia stimato huomo di aguto giudicio, non mostro perciò d' haverne tutto quello che bisognava in far questo partimento, ò in rinovellarlo, perciocche la narratione d' Ulisse appresso Alcinoò de' suoi errori è divisa in quattro libri, & nondimeno fu fatta da lui in una sera. Adunque o fece male Homero che indusse Ulisse à ragionare in una sera quelle cose, le quali non è verisimile che in così picciolo spazio recitasse: O, se le pote verisimilmente recitare, male ha fatto Aristarcho partirle in quattro libri, faccia di mestire recitarle in quattro sere. Ma io non son per dire che Homero habbia fatto male, parendo mi, che senza sconcio di persona si possano i libri quattro predetti recitare in una sera, anzi l' errore sia pure d' Aristarcho, il quale è stato seguito da Virgilio, che non sapendo per che, & guardando semplicemente all' effempio che havendo davanti credeva buono, divise la narratione d' Enea appresso Dido ne de' suoi errori in due libri, non obstante che fatta in una sera,*

X. Non defuerunt equidem, qui plane inficiati Homerum scripto consignasse poemata sua, affirmarunt eum per partes illa decantasse, quas separatim memoriarum beneficio servatas posterius deinde collegerint, ac denique Grammatici in ordinem ac libros digesserint. Josephus in limine li-

L 1 3 bri

longe junior fuit Pisistrati temporibus καὶ μετ' ἐκείνον Ζηνόδοτος, διὰ τὸ ἐπίμηκες καὶ δυσεξίτητον καὶ διὰ τὸ προσκορὲς κατέτεμον αὐτὰ εἰς πολλά. Καὶ γὰρ ταῦτα γήματα ἕκαστον ἐκ τῶν ὀνομασθαι πρῶτον ἰσχὸν λόγον, καὶ δεύτερον, καὶ τρίτον, καὶ τὰ ἕξ, καθάπερ ἐποίησεν κοῖντος ἐν τοῖς μετὰ Ἰὸν Ὀμηρον. Ἀλλ' ἐπειδὴ περὶ βίβλων ἐξήκει πρὸς πλείω γήματα, ἐκριναν σημανὸν ὀνομασθαι γὰρ ἰσοῦς τοῖς ὀνομασι τῶν εἰκοσιτεσσάρων σοικείων ἧς ἀνδραπίνης ἰναρμονίης φωνῆς: Confer Svidamin' Ὀμηρος.

vel integris Scriptis, orationibusve Poëtam decorarunt, ut ex præcis *Dio Chrysoſtomus* diff. LIII. & LIV. *Maximus Tyrius* diff. XVI. *Lucianus* in Encomio Demosthenis, ne de variis Epigrammatis Græcis dicam, quæ in Homeri laudem occurrunt in Anthologia & in unum collecta à *Joh. Spondano* sive Homeri editioni præfixa sunt. E recentioribus in celebrando Poëtæ ingenio multi fuere *Angelus Politianus* * in oratione de Homero, quæ legitur tomo tertio ejus operum, *Ansonius Majoragius* in præfationibus, *Joachimus Camerarius* ante Commentarios ad primum Iliados librum, *Nicolaus Majoranus* in præfatione Eustathio præmissa, *Andreas Wilkins* in curatione Cœci Homeri; Plejade secunda orationum: Clarissimus *Ludolphus Neocorus* in historia Homeri critica, paulo ante à me laudata. *Johannes Rudolphus Westenius* in diff. inaugurali de fato Scriptorum Homeri per omnia sæcula, edita cum ejus orationibus Apologeticis pro Græca & genuina linguæ Græcæ pronunciatione Basil. 1686. 8vo. *Gisbertus Cuperus* præcipue in doctissimo Comentario ad Lapidem antiquum, qui in Marinensi Columnensium Principum ditione in villa Claudii Imp. repertus & erutus, Consecrationem Principis Poëtarum pulcherrime imagine expressam sistit. Amst. 1683. 4to.

* Hic Politianus Plagii arguitur à *Budeo* annot. prior. in pandectas p. 547. qui eo loco & ipse prolixo atque insigni encomio Homerum lætat. Arguit autem plagii Politianum eo nomine, quod rerum summas ex *Plutarchi* libro de Homero, qui tum Latine nondum exstabat ad verbum transcribens, & quasi flores præcepens non erubuerit id opus pro suo edere; in quo nullam præterquam transcribendi ac vertendi operam navarat. Ex *Herodoto* etiam pleraque in eadem oratione surripuisse jam à *Jano Lascari* moitus est Politianus, cui ille hanc suis in Homerum prælectionibus Florentiæ præmittenti inter auditores adfuit. Vide *Duarenum* d. 1478. Opp. cujus locum jam laudavere *Colomescus* in *Opusculo* p. 66. *Thomæsius* de Plagio § 526.

CAPUT II.

De Homeri scriptis, editis ac deperditis, genuinis ac hypobolimais, tum de genuinorum dispositione, Rhapsodis emendatoribus &c.

Batrachomyomachia num Homeri genuina, an *Pigretii* cujusdam, 1. Poëmata ad ejus imitationem ab aliis composita, ut *Galeomyomachia*, aliæque, 2. *Batrachomyomachia* editiones & interpretes, 3. De Hymnis, an Homeri sint, an *Cinnati Chii*, vel *Herodori*, dubitatum, 4. Epigrammata, 5. *Ævov* cum *Hesiodo*, 6. De Iliade, 7. & *Odyssæa*, 8. Num *Homerus* ipse auctor divisionis in libros, an *Aristarchus*, 9. *Josephi* locus de Poësi Homericæ tantum per memoriam conservata, non scripto ab auctore consignata, expensus, 10. *Rejeſſa* *Peraulti* sententia de Iliade & *Odyssæa* ex poematis separatis & non coherentibus consuta adversus intentionem ipsius auctoris Homeri, De *Lycurgi*, *Pisistrati*,

frati, Solonis & Hipparchi opera in vulgandis & ordinandis Homeri Poëmatibus. II. Διορθώσεις Homericæ. Hæ ex νεώτερον Alexandro M. oblata vel ab Aristotele, vel à Callisthene & Anaxarcho. 12. De Cassandro Macedonia & Ptolemao Evergete II. Ægypti Rege dubitatum. 13. Διορθώσεις Μασσαλιωτικῆ & Σαωτικῆ. 14. Euripidis. 15. Zenodoti Ephesii. 16. Aristophanis Byzantii. 17. Aristarchi Samothracis, ubi de obelis ipsius & asteriscis, tum de adversariis, Zenodoto Alex. Ptolemao Ascalonita & Philoxeno. 18. Διορθώσεις Homericæ facta ab Arato Solensi. 19. A Cratete Malloce. 20. A Tyrannione, tum à Nicanore & Cometa qui distinctiones addiderunt. 21. Homeri Ilias & Odyssea decantata in Panathenais per Rhapsodos. 22. In scholis proposita juventuti. 23. Scriptorum Homeri deperditorum Catalogus cum variis observationibus, ubi de Iliade parva, Poëtic Cyclicis, Cypriis carminibus, Margite &c.

I.

MAjoribus Operibus prælusisse dicitur Homerus composita BATRACHOMYOMACHIA, five ut apud Svidam vocatur *μυοβατραχομαχία, pugna ranarum & murium*, Carmine Heroico ludico ingenioso & amœno: quamvis mallet, ubi risus captatur, non introductos Jovem ceterosque Deos, ratione multis Poëtis familiari, sed exitiosissima moribus, & impia, ut agnovit Socrates, qui religioni ducebat jocis permiscere Deos. Hanc Batrachomyomachiam Homero tribuunt è veteribus Herodotus in Homeri vita c. 24. Martialis Lib. XIV. Epigr. 183. Staius Papinius epist. ad Stellam, innuens Culicem Virgilio & Batrachomyomachiam Homeri præludium fuisse: Fulgentius Lib. I. Mytholog. sub init.

*Quod Maonius ranarum
Cachinnavit praelio.*

Videtur etiam Alexandro Magno innotuisse qui ad illam Homeri forte alludens Antipatri cum Agide conflictum *μυομαχίαν* vocat apud Plutarch. in Agefilao p. 604. Memorat & Plautus Bacchidibus *foricinam* vocans *meniam*, ut notatum Petro la Seine in Nepenthe Homericæ cap. I. Svidas & alii, auctor item prisca marmoris, in quo sub Throno Homeri *ἀποθεωθέντων* conspiciuntur mures, ne de citeriorum ætatum Scriptoribus dicam, ut Johanne Tzetzæ in Iliade versibus politicis allegorice exposita & Michaële Apostolio, cujus versus politicos in laudem Batrachomyomachiz Homericæ memorat Labbeus pag. 193. Bibl. nov. MSS. Alii tamen auctorem Batrachomyomachiz voluerunt esse *Pigretem*, Artemisfræ fratrem, ut docent Plutarchus in extremo libri de Herodoti malignitate, & Svidas in *Ἠλένης*. Henricus quoque Stephanus Lib. VI. schediafm. 22. testatur se innotuisse in exemplar ubi Batrachomyomachia adscripta esset

Pigreti

Pigreti Cari, quod confirmari video à Labbeo in Bibl. nova MSS. p. 289. & Nunnesio ad Phrynichum p. 13. ubi male excusum *Tigreti* pro *Pigreti*. De Homero, sitne auctor, dubii hærent Proclus, & alter Anonymus de Homeri vita ab Allatio editus, itemq; Eustathius. Auctor vitæ sub Plutarchi nomine editus, & alter anonymus solam Iliadem & Odysseam pro genuinis Poëtæ sætibus agnoscens, Homero adscribendam negant, quibus succinens è recentioribus Daniel Heinſius, *Hoc Poëma*, inquit, *qui ad Homerum referunt, magis animi iudicio, quam oculis vacillant. Præstitit gravioribus Homerii operibus in usum Juventutis, quisquis auctor est, non ætate aut tempore, sed exercitio & argumento.* Sic & Stephanus Berglerus nuper præf. ad Homerum edit. Wetſten. ex diverso scribendi genere Batrachomyomachiam principi Poetarum abjudicandam esse contendit. Jacobus contra Gaddius T. I. de scriptoribus non Ecclesiasticis p. 208. *Paradoxon dicere volo, licet verear nasutos Censores vel Momos, Batrachomyomachia videtur mihi nobilior propiorque perfectioni, quam Odyssea & Ilias, imo utramque superat iudicio ac ingenio & præstantia texture, cum sit poëma ludicrum excellens.*

II. Ad imitationem hujus Batrachomyomachiz ante trecentos circiter annos, nescio, quo auctore composita est, Græcis versibus jambicis; *Galcomyomachia* sive pugna murium & felis, quæ à trabe deniq; oppressa muribus relinquit victoriam. Hæc cum præfatione Græca * *Aristobuli Apostolii*, Hierodiaconi, Michaëlis F. subjecta Batrachomyomachiz & fabulis *Aesopis* lucem vidit Paris. 1549. 12mo. Basil. 1574. 12mo. Cum Latina versione ab *Albano Torino* vulgata est Basileæ 1541. 8vo. adjuncta itidem Batrachomyomachiz & Elyſii Calentini libris tribus de bello ranarum & murium; *Cebetis* Tabula aliisque. Fuere hinc plures, qui ad Batrachomyomachiz exemplum similia scripta ludicra componerent etiam aliis lingvis, qualis est *Merlini Cocaji Mantuani Moscha*, Carmine Latino elegiaco Macaronico, in quo muscæ, formicis bellum inferentes, vincuntur, regibus utrarumque pereuntibus. *Gabrielis Rollenhagenii* Rectoris Magdeb. *Grosch Müpſer Ameisen und Mückenkrieg*, Argent. 1612. 8. Spectat & huc licet serii magis argumenti poëma Jo. Posselii *αστοκορωνομαχία* de castello Jaurino [Germanice *Raab*, quod corvum denotat] per Rudolphum II. capto, Rostoch. 1604. 4.

III. Batrachomyomachia primum edita est Græcè literis capitalibus, additis scholiis *Laonici Chalcocondyla* Cretensis, Musæi poëmate, ac sententiis variorum. Venet. 1486. 4. Deinde sæpius produit cum versione Aldi Manutii Romani. Scholius illustravit *Philippus Melancthon*, qui scopum poë-

* Eam in plerisque editionibus aliis omiſſam miror, ut in Græca Joh. Kesselhudii, Helmſt. 1670. 4to. Cæterum fallitur Labbeus, qui huic Apostolio Galcomyomachiam tribuit, in Bibl. nov. MSS. pag. 132. Nam in præfatione de auctore tanquam alio loquitur Apostolius, *Τῶν μεταγενεστέρων δὲ τὶς τὸν ποιητὴν ἀπομιμνήσκει βελόμην* &c. τ. λ.

poëmatis esse existimat ut odium turbarum & seditionum animis legentium instilletur. Petrus vero la Seine lib. de Neperthe Homeri c. I. putat Homerum ad victus potusque continentiam juvenes voluisse informare. Legitur & cum notis *Leonbar di Lycii*, Lipsiæ 1607. 8vo. Ex *Danielis Heinfii* recensione cum ejus versione, Æsopicisque selectis & Avieni fabulis. Lugd. Bat. 1632. 8vo. Latino Carmine reddita à *Simone Lemnio*: & à *Jacobo Balde* Jesuita, Monachii, Ao. 1647. 12mo. *Caroli* præterea *Aretini* Metaphrasin Latino Carmine compositam memorat *Labbeus* p.67. Bibl. nov. MSS. apud quem p. 201. male *Arfinus* legitur pro *Aretino*. *Eustathius* quoque Thessalonicensis Archi Episcopus *Batrachomyomachiam* commentario illustrasse fertur, sed parum certa fama, ut notavi infra c. 3. ubi etiam de versione Græcobarbara *Demetrii Zeni* à *Martino Crusio* vulgata & illustrata, Gallicisque *Macaulti* & *Roybieri*. In *Casparis Dornavii* Amphitheatro sapientiarum Socraticæ jocoseriz, quo in opere scripta ingeniosa de rebus ludicris vilibusque & paradoxa encomia aut vituperationes congescit, primo statim loco Tom. I. ponitur *Batrachomyomachia* & *Galeomyomachia* Græce & latine ex editione *Albani Torini*. Tum poëma ejusdem argumenti Parisiis 4. pridem editum auctore *Elisio Calentino*, & Metaphrasis *Batrachomyomachiarum* Homericarum ab *Henr. Smetio* scripta versibus Heroicis. Hanov. 1619. fol.

IV. HYMNI XXXII.* quorum tres primi in Apollinem, Mercurium ac Venerem prolixiores sunt, reliqui breviores, utrum Homerum auctorem habeant, similiter jam olim ambiguum fuit. Nam ut vitam Homeri, tum eam, quæ *Plutarcho* tribuitur, tum alteram Anonymi editam ab *Allatio* præteream, quæ *Hymnos* & reliqua Homero adscripta omnia, solis *Iliadæ* & *Odyssææ* exceptis, aliena à tanto auctore esse putant, καὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς διωαμείως ἕνεκα & propter rem ipsam & propter vim elocutionis: *Scholias*tes *Pindari* ad *Nemeonicas* Od. 2. hymnum in Apollinem testatur tributum *Cinætho Cbio*, qui circa Olympiadem LXIX. floruit. Ἦν δὲ ὁ Κίναεθος χιϑὸς ἢ τῶν ἐπιγραφομένων Ὀμηρῶν ποιημάτων τὸν εἰς Ἀπόλλωνα γεγραμμένον ὕμνον λέγεται πεποιηκέναι. Sic & *Athenæus* L. c. 19. *Homeridarum* quendam auctorem suspicatur: καὶ Ὀμηρὸς δὲ ἢ τῶν Ὀμηριδῶν τις ἐν τοῖς εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνοις φησίν. Φόρμιγγ' ἐν χεῖραςιν ἔχων χάριεν κινάριζε καλὰ κ' ὑψιβιβάς. quæ hodie leguntur in hymno in Apollinem v. 515. nisi quod pro χάριεν ibi occurrit ἀγαθόν. *Herodorum* nescio quem scriptorem hymnorum Homero tributorum facere videtur *Scholias*tes *Apollonii* ad Lib. II. v. 1215. τὰ δ' αὐτὰ περὶ τῶν Τυφῶν καὶ Ἡρόδωρ φησίν, ἐνθα καὶ περὶ τῆς Νύσσης ἰσορεῖ λέγων

L I

ἔσσι

* Persvasum antiquis fuit Deos hymnis magis delectari quam Sacrificiis. Scholia ad *Iliad.* α. 477. διδασκόμεθα ὅτι πλέον τῶν θυσιῶν τέρωπονται οἱ θεοὶ τοῖς ἰδίοις ἕκαστῶν ὕμνοις.

Ἔστι δὲ τις Νύση ὕπατον * κέρας ἀνθέον ὕλη.

Τηλεὶ Φοινίκης σχεδὸν Ἀργύπτοιο ῥοαίων.

Diodorus Siculus vero eosdem versus proferens Lib. IV. c. 2. diferte laudat Homerum in hymnis, καὶ τῶν Ὀμηρῶν ἢ τέτοις μαρτυρῆσαι ἐν τοῖς ὕμνοις ἐνοῖς λέγῃ· ἔστι δὲ τις &c. Et lib. III. c. 66. μαρτυρεῖ ἢ τοῖς ὕμνοις ἢ ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς ὕμνοις &c. qvo in loco duobus illis versibus sex alios præmittit; sed qui in Hymno in Bacchum, qvem hodie sub Homeri nomine habemus, nulli existant, non magis qvam illi bini qvos adscripsi. Sed & Pausanias Lib. II. p. 143. ex Homeri hymno in Cererem tres versus affert & alios tres Lib. IV. p. 354. qui hodie inter adscriptos Homero hymnos similiter non comparent, ubi trium tantum versuum ὑμνῶν in hanc Deam legitur, qvique sunt insuper diversi ab iis, qvos memorat Pausanias, ut post Xylandrum, notavit illustri Spanhemius ad Callimachum p. 2. & 650. Johannes qvoqve Tzetzes præter Homeri hymnos in Deos memorat etiam ipsius ὕμνος νυμφικῆς. Porphyrius Lib. de antro Nympharum p. 255. laudat hymnum in Apollinem non addito auctoris nomine, & versus qvatuor ex eo recitat, qui in Homericis hymnis hodie non existant. Ὅτι δὲ καὶ τῶν νυμφικῆς ἀνετίθεσαν ἀντρά, καὶ τῶν μάλισα τῶν ναῖσιν αἰ ἐπὶ πηγῶν εἰσι καὶ τῶν ὑδάτων ἀφ' ὧν εἰσι ῥοαὶ ναῖδες ἐκαλῶντο, δηλοῖ καὶ εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνον, ἐν ᾧ λέγεται, σοὶ δ' ἄρα &c. Cæterum scriptor antiquissimus Thucydides proferens tredecim versus, qui hodieqve in hymno Apollinis occurrunt v. 146. — 150. & 165. — 172. sine tergiversatione auctorem laudat Homerum Lib. III. p. 243. δηλοῖ δὲ μάλισα Ὀμηρῶν ὅτι τοιαῦτα ἦν, ἐν τοῖς ἐπέσι τοῖς δὲ, ἃ ἔστιν ἐκ προοιμίας Ἀπόλλωνος, ad qvem locum Scholiastes notat ἐκ προοιμίας idem esse ac ἐξ ὕμνων, ὕμνος γὰρ, inquit, τὰ προοίμια ἐκαλῶν. Ab ὀμῆ nempe, qvod cantum denotat teste Hesychio. Præterea scriptor Certaminis Homeri & Hesiodi primum versum Hymni in Apollinem ** memorat qvalis hodie legitur: ἐν Διὰ τρέψας δὲ τῆ τῶν Ἀργείων πόλει χροῖνον τινά, διέπλευσεν εἰς Δῆλον εἰς τὴν πανηγυρῶν, καὶ σταθεῖς ἐπὶ τὸν κερατῖνον βωμὸν λέγῃ ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα, ἧ ἄρχῃ.

Μνήσομαι β' ἐλαθ' ὡμαῖ Ἀπολλωνῶν ἐκάτοιο.

Inde Κοῖραν ὕμνων dicitur Homerus veteri Poëtæ apud Svidam in Μακρόβου δης. Pausanias etiam cum Stephano Byz. in Τευμῆσος, Thucydide ac Diodoro Siculo, non tantum credidit, auctorem hymnorum esse Homerum, verum elegantia versuum, Orphicos etiam hymnos ab Homericis vincit ac

super-

* Apud Diodor. Sic. ἄβατον ὄρεθρον legitur. ὄρεθρον glossema est pro κέρας. Neqve animi assentior Johanni Jensio, qui in lectionibus Lucianicis Lib. II. c. 6. p. 184. apud Scholiasten Apollonii ὄρεθρον rescribendum monet. Vicissim ὕπατον videtur mihi glossema esse pro ἄβατον. & ex Diodoro apud Scholiasten restituendum.

** Hunc solum inter hymnos Homero tribuendum putat Steph. Berglerus præf. ad Homerum edit. Weuten, licet observat Virgilium qvoqve aliquot loca reliquorum hymnorum esse imitatum.

superari, licet illi plus religionis præ se ferant, affirmat Lib. IX. pag. 771. *κόσμῳ ἰσὺ δὴ τῶν ἐπῶν δευτερεῖα φέροντο ἂν (οἱ Ὀρφικοί) μετὰ Ὀμηρῶν γὰρ τὰς ἑρμηνείας, τιμῆς δὲ ἐκ τῶν θεῶν καὶ ἐς πλεον ἐκείνων ἔχουσι.* Audacter præterea Homero hymnos adscribit Herodotus sive quisquis auctor in Poëtæ vita c. 9. & à Juvene Homero scriptos innuit. Svidas quoque inter Homeri Scripta refert hymnos, quorum testimonii auctorem Sibyllinorum * addit Allatius Lib. de patria Homeri c. 15. Veterem Inscriptionem apud Gruterum p. 950. Amplissimus Cuperus ad consecrationem Homeri p. 108. ubi per *πία Carmina* intelligit hymnos, per *libros* Iliadem & Odysseam, quamquam possit & alius illorum verborum esse sensus si ita distinguantur:

Dogmata Pythagoræ sensu, studiumque Sophorum

Et libros legi, legi pia Carmina Homeri.

Ait enim se legisse libros Sophorum & evoluisse Homeri Carmina, quæ *πία* vocat, tum propter illa, quæ in Iliade & Odyssea de Diis scripta sunt reverenter, tum propter loca, in quibus gratam memoriam facit eorum, quibus beneficiis fuit affectus, ut docet Herodotus in ejus vita, c. 26. ut omittam industriam pietatis Homericæ celebratam Tertulliano Lib. de anima c. 56. Videtur etiam *Livius Andronicus*, à quo Odysseam Latinis versibus donatam constat, similiter Latina Metaphrasi donasse hymnos Homeri, ut conjicio è Mario Victorino sub extremum libri I. de arte metrica, ubi versus quosdam profert ex Hymno Dianæ, quos ex Homericis translatos existimo. Ex recentioribus paucissimi sunt è viris doctis, qui hymnos interpretandos in se susceperint, ut videbis infra c. 3. n. 19. Cæterum *Παργυρία* versibus Heroicis, & Hymnos teste Svida scripsit & alter Homerus cognomento Sellus, Grammaticus, Menandro Comico junior.

V. EPIGRAMMATA & POEMATIA VARIA XVI. servata àuctore vitæ Homeri, quæ Herodoto tribuitur, necque aliis antiquorum testimoniiis habentia fidem vel auctoritatem, nisi quod Johannes Tzetzes inter Homeri scripta memorat *ἐπιγράμματα πολλὰ*, & unum itemque alterum refertur à scriptore certaminis Homeri & Hesiodi, ac Svida in *Ὀμηρῶν*. Ea Seberus in Indice Homericò respicit, cum adscribit numerum XXXIII. usque ad XLIX. Subiecta etiam leguntur hymnis Homeri in Schreveliana & aliis quibusdam poetæ editionibus. Epigramma in Midam Homero suppositum esse notat Laërtius in Cleobulo. De eo vide sis Longinum Jac. Tollii p. 199. Omitto Epigramma quod apud inferos sibi compositum ab Homero fingit Lucianus 2. Veræ Hist. T. 1. p. 681.

VI. ΑΓΩΝ, sive certamen Homeri cum Hesiodo de quo dixi infra c. VIII. n. 2.

VII. ΙΛΙΑΣ sive Poëma celeberrimum de bello Græcorum ad Tro-

jam * & rebus gestis ducum Achillis, Ajacis, Hectoris Trojani aliorumque, quod ante Odysseam scriptum & in vigore ætatis ab Homero compositum non dubitat Longinus *περὶ ὑψηλῶν* sect. IX. p. 66. & idem affirmantem Homerum ipsum inducit Lucianus 2. de Vera Hist. T. I. p. 676. videturque innuere auctor præci marmoris consecrationem Homeri continentis, in quo Ilias gladium manu tenens ad dextram Homeri sedet, Odyssea cum aplustri ad Sinistram. Confer Gisberti Cuperi commentar. p. 49. Cæterum dubitatum pridem fuisse à veteribus Criticis, & contrariam sententiam quibusdam placuisse idem Lucianus docet, & præter Eustathium prolegom. ad Iliad. testatur Seneca lib. de brevitate vitæ c. 13. *Græcorum iste moribus fuit, quærare quem numerum remigum Ulysses habuisset, prior scripta esset Ilias an Odyssea: præterea an ejusdem esset auctoris.*

VIII. ΟΔΥΣΣΕΙΑ sive Poëma de erroribus & peregrinatione Ulyssis ex bello Trojano Patriam Ithacam repetentis, quod *ἡθικώτερον* habitum à veteribus, & Longino iudicè ab Homero jam sene compositum est, unde in ea prævalet τὸ διηγηματικόν, ut contra in Iliade τὸ δραματικόν & τὸ ἐπιταχυνόν. Fuerunt etiam qui Iliadem Tragædiæ, Odysseam Comædiæ speciem referre affirmarent, à quibus dissentientem vide Vossium de artibus Poëticiæ natura c. XI. § 7. Versiculi Iliadis 13670. Odysseæ 11668.

IX. Homerum ipsum auctorem fuisse divisionis horum amborum poematum in lib. XLVIII. vetus quidam Grammaticus probavit ex eo, quod Poëta Iliadem auspicatus fuerit à vocabulo *μῆνιν*, cujus primores duæ literæ numerum duo de quadagesimum referunt. Sen. Ep. *LXXXVIII*, *Appion Grammaticus qui sub C. Casare tota circumlatus est Græcia & in nomen Homeri ab omnibus Civitatibus adoptatus, agebat Homerum utraque materia consummata & Odyssea & Iliade. principium adjecisse operi suo quo bellum Trojanum complexus est. Hujus rei argumentum afferebat, quod duas literas in primo versu posuisset, ex industria librorum suorum numerum continentes. Talia sciat oportet, quæ multa vult scire. Atque eos quidem qui ab Aristarcho primum ** Iliadem*

vel

* Principalis Poëtæ Actio est Ira Achillis, decimo demum belli Trojani anno sollicitata, eamque secuta clades Græcorum. Sed variis episodis hæc ab Homero ita exornantur, ut totius belli per decennium gesti historiam attingat. Confer Clariss. Küsteri Historiam Criticam Homeri p. 70. seq. P. le Bossu libro Gallico de poemate Epico. &c.

** Phutarch. in Homeri vita: *διηγημένη ἑκατέρα ποιήσις εἰς τὸν ἀριθμὸν ἴσων σοιγείων· ἕκαστὴ ὑπὸ ἑαυτῆς ποιητῆ, ἀλλ' ὑπὸ ἴσων περὶ Ἀρίσταρχον.* Eustathiusque *ὅτι ἐν μὲν τῆ σῶμα συνεχῆς διόλκῃ καὶ ἐν ἀρμόσει* ita legendum videtur *pro εὐαρμοσον) ἢ τῆς Ἰλιάδος ποιήσις. Οἱ ὅ στωθόμενοι ταύτην κατ' ἐπιταχύνως φασι Πεισιπράτη & τῶν Ἀθηναίων Τυράνην Γραμματικοὶ καὶ διορθωσάμενοι κατὰ τὸ ἐκείνους ἀρμόσον, ὡν Κορυφαῖοι ὁ Ἀρίσταρχος (αἰγι) bis*
Känge

vel Odyssæam in libros distinctam affirmant, hoc argumento refellit Castelvetrius, quod Homeri ingenio indignum plane sit tam prolixum poëma viginti quatuor libris hodie digestum sine ulla distinctione tanquam uno tempore recitandum vel auscultandum reliquisset, contra existimat Homeri ipsius divisionem interjecto tempore confusam ac turbatam, ab Aristarcho autem deinceps postliminio, non tamen usquequaque feliciter fuisse restitutam. Verum ipsa Ludovici Castelvetrii verba apponere juvat. Ita vero ille in erudito commentario ad Poëticam Aristotelis p. 109. *Io mi sono maravigliato di coloro che affermano Aristarcho essere stato il primo divisore dell' Iliada & Odyssæa d' Homero, dividendo ciascuna delle dette opere in venti & quattro libri. Il che non mi posso indurre à credere, non mi parendo cosa à credere che Homero avesse detto oltre à tutti gli altri avesse commesso uno errore così fatto di continuare venti & quattro libri senza distinctione niuna, recitando esse & ascoltando gli altri in una fiata. Anzi mi pare esser certo, che distinguessè con discreto ordine i predetti poëmi, il quale essendo per avventura poi stato confuso dagli scrittori, fu rinovato & rimutato & ridotto in quella forma, nella quale il veggiamo al presente da Aristarcho. Et come che egli sia stimato huomo di aguto giudicio, non mostro perciò d' haverne tutto quello che bisognava in far questo partimento, ò in rinovellarlo, perciocche la narratione d' Ulisse appresso Alcinoò de' suoi errori è divisa in quattro libri, & nondimeno fu fatta da lui in una sera. Adunque fece male Homero che indusse Ulisse à ragionare in una sera quelle cose, le quali non è verisimile che in così picciolo spazio recitasse: O, se le pote verisimilmente recitare, male ha fatto Aristarcho partirle in quattro libri, faccia di mestire recitarle in quattro sere. Ma io non son per dire che Homero habbia fatto male, parendo mi, che senza sconcio di persona si possano i libri quattro predetti recitare in una sera, anzi l' errore sia pure d' Aristarcho, il quale è stato seguito da Virgilio, che non sapendo per che, & guardando semplicemente all' esempio che havendo davanti credeva buono, divise la narratione d' Enea appresso Didone de' suoi errori in due libri, non obstante che fatta in una sera,*

X. Non defuerunt equeidem, qui plane inficiati Homerum scripto consignasse poëmata sua, affirmarunt eum per partes illa decantasse, quas separatim memoriæ beneficio servatas posterius deinde collegerint, ac denique Grammatici in ordinem ac libros digesserint. Josephus in lumine li-

L 1 3

bri

longe junior fuit Pifistrati temporibus καὶ μετ' ἐκείνον Ζηνοδοτῶ, διὰ τὸ ἐπίμηκες καὶ δυσζήτητον καὶ διὰ τὸ προσκορὲς κατέτεμον αὐτὸ ἐς πολλὰ. Καὶ γὰρ ἰοιαῦτα γήματα ἐκῆθησαν ὀνομασίαι πρῶτον ἰυχὸν λόγον, καὶ δευτέρων, καὶ τρίτων, καὶ τὰ ἐξῆς, καθάπερ ἐποίησεν κοίντῶ ἐν τοῖς μετὰ Ἴων Ὀμηρον. Ἀλλ' ἐπειδὴ περὶ βίβλῶ ἐξήκει πρὸς πλείω γήματα, ἐκρίναν σημανὸν ὀνομασίαι γὰς ἰομάς ἰοῖς ὀνόμασι Ἰων εἰκοσιτεσσάρων στοιχείων ἧς ἀνδρωπίης ἐναρμονίης Φωνῆς: Confer Svidamiam "Ομηρῶ.

bri prioris contra Apionem: καὶ φασὶν εἶδέν τιν ἐν γραμμασίην αὐτῶ ποιησὶν καταλιπεῖν, ἀλλὰ ἀβλημνημονευομένην ἐκ τῶν ἀσμάτων ὑπερονσυντεθεῖναι, καὶ διὰ τὸ πολλὰς ἐν αὐτῇ ἔχειν τὰς ἀβλημνας. Sed parum verisimilis hæc sententia videtur nata ex eo, quod Cinæthus Chius & alii Rhapsodi vulgo post Poëtæ Homeri fata partes ejusmodi διηρημένας decantarent, ut præter alios refert Ælianus XIII. 14. Var. testatus certa nomina partibus illis imposta, de quibus consules ubi lubebit scriptores laudatos à me infra c. III. n. 28. At enim nihil impedit Rhapsodos, ut aliorum Poëtarum ita partes quoque decantasse Iliadis vel Odysseæ, licet integram utramque Homerus ipse scripto consignaverat, & utraqve interjecto tempore confusa ac perturbata indiguit opera Criticorum.

XI. Primam Homericorum scriptorum *σωαγωγὴν* Græci debuerunt *Lycurgo* Spartanorum legislatori, qui eam à Creta vel Jonia allatam à Creophyli posteris acceptam vulgavit, ut narrant Plutarchus * in *Lycurgi* vita, Ælianus XIII. 14. Var. Dio Chrysoſt. 2. de Regno p. 27. seq. & Heraclides in *Politia* Lacedæmoniorum. Post *Lycurgum* *Pisistrati* cura celebratur, Atheniensium tyranni, qui primus libros Athenis disciplinarum liberalium publice ad legendum præbendos posuisse dicitur apud Gellium VI. 17. quemque Tertulliano iudice æmulatus est studio Bibliothecarum Ptolemæus Philadelphus. Vide c. 18, Apologetici. Hic *Pisistratus sacri lacerum collegit corpus Homeri*, & Cicerone teste 3. de Oratore. *primus Homeri libros confusus antea sic disposuisse dicitur ut nunc habemus*. Confer Meursii *Pisistratum* cap. VIII. & quæ viri docti ad Ælianus, quæque ex ineditis ad Dionysium Thracem scholiis Langbænius ad Longinum, Allatius de patria Homeri c. 5. & Clarissimus Gronovius præfat. ad Tomum V. thesauri Antiquitatum Græcarum. Tantum adjungam locum Eustathii ad initium Iliados κ'. φασὶ ἧ οἱ παλαιοὶ τὴν ραψωδίαν ἑαυτῇ ὑφ' Ὀμήρου ἰδίᾳ τετάχθαι, καὶ μὴ ἐγκαταλελειῆναι τοῖς μέεσσι τῆς Ἰλιάδος, ὑποδὲ Πεισιστράτου τετάχθαι εἰς τὴν ποίησιν. *Pisistrati* æqualis *Solon* de ordine poematum Homericorum non minus sollicitus teste Laërtio Lib. I. sect. 57. & Svida in ὑποβολῇ, lege abrogavit malum morem Rhapsodorum, poemata Homeri-

ca

* Peraultus qui post Hedelinum negat Homeri Iliadem vel Odysseam esse unum corpus ab uno auctore compositum, sed contra ex variis separatis poematis adversus auctorem sententiam à Grammaticis consipatum & passim male coherentem centonem esse contendit, refellitur à Dacero ad Plutarch. p. 276. *Avant Lycurge on n'avoit en Grèce que des pieces detachées, & qui on donnoit le nom de ce que elles contenoient, comme la saillance de Diomedes, la rancun d'Helier: mais on ne peut pourtant pas insérer de la que chaque poeme d'Homere n'est qu'un ramais de pieces qu'on a confusés & qui n'ont entre elles aucune liaison. - - Avant que l'Ente-de fut publié, les Romains en avoient des morceaux comme celui de Marcellus, celui des amours & la mort de Didon, & celui de l'impie Mezence: Conclura-t-on de là avec quelq'ue apparence de raison, que ce ne soient pas des pieces d'un poëme, qui avec elles ne fait qu'un seul & même corps? Confer Boileum (Mr. Boileau Despreaux) observatione 3. ad Longinum.*

ca canendo mire confundentium, & jam hinc jam inde quicquid placuisset decerpentium, & suos subinde versus, [ut de Cinætho Chio notat Eustathius & Scholiastes Pindari] Homericis affuentium: Τὰ Ὀμήρου ἐξ ὑποβολῆς γέγραφε ραψωδεῖσθαι, οἷον ὅπερ ὁ πρῶτος ἔλιξεν ἐκείθεν ἀρχεῖσθαι τὸν ἐχόμενον, *Homeri poemata iussit ordine à Rhapsodiis decantari, ut ubi prior desisset, inde alter inciperet*, ita enim reddenda Laërtii verba, quibus subjungit: μάλλον ἐν Σόλων Ὀμηρον ἐφώτισεν ἢ Πεισίστρατον, ὡς Φησιν Διευχίδας ἐν πέμπτῳ Μεγαρικῶν. *Ilaque Solon magis quam Pisistratus Homerum produxit in lucem, ut observat Diexchidas quinto Megaricorum.* Pisistrato Patri in tyrannide Athenis Olymp. LXIII. successit filius Hipparchus, cui propterea forte quod cœptam auspiciis parentis sui operam profecutus fuisset & Solonis legem confirmasset, idem quod Pisistrato & Soloni veteres scriptores tribuunt. Plato in Hipparcho: καὶ τὰ Ὀμήρου πρῶτος ἐκόμισεν εἰς τὴν γῆν ταύτην, καὶ ἠνάγκασεν τοὺς ραψωδῶδες Παναθηναίοις ἐξ ὑπολήψεως ἐφεξῆς αὐτὰ διεξίναναι. Idem è Platone refert Ælianus VIII. 2. Var. Meminit ejusdem legis de Homeri [& solius quidem] Poëmatis in Panathenæorum festo publice per Rhapsodos decantandis Lycurgus Orator, sed à quo lata sit non addit, oratione adversus Leocratem: ἔτι γὰρ ὑπέλαβον ὑμῶν οἱ πατέρες σπυδαῖον εἶναι ποιητὴν (τὸν Ὀμηρον) ὡς νόμον ἔθεντο: καὶ ἑκάστην πεντασθηρίδα τῶν Παναθηναίων μόνον τῶν ἄλλων ποιητῶν ραψωδεῖσθαι τὰ ἔπη. Respicit & Isocrates in Panegyrico. Alcibiades γραμματοδιδασκάλῳ à quo Homerum petierat neganti se quicquam illius habere, colaphum infixit: alteri vero qui ajebat habere se Homerum quem ipse emendasset, εἴ τι, inquit, *primas litteras adhuc doces, qui vales emendare Homerum?* Plutarch. Alcibiade p. 194.

XII. Post Hipparchum inclaruit Homericæ Iliadis ἔκδοσις, quam à se emendatam Aristoteles Alexandro M. dedit, & quæ editio ἐκ τῆς νάρθηκος appellabatur, quoniam Rex eam in narthecio quod inter spolia Persica acceperat reconditam secum circumducebat. Plutarchus in Alexandro p. 668. καὶ τὴν μὲν Ἰλιάδα τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων ἔλαβεν μὲν ἀριστοτέλης διερρώσαντος, ἣν ἐκ τῆς νάρθηκος καλῶσιν. εἶχεν δὲ αἰεὶ μετὰ τῆς ἐγχειρίδιος κειμένην ὑπὸ τὸ προσκεφάλειον, ὡς Ὀνησικράτης ἰσόρηκεν. Plinius Lib. VII. hist. c. 29. *Alexander M. inter spolia Darii Persarum Regis unguentorum scrinio capto quoderat auro gemmisque ac margaritis pretiosum, varios ejus usus amicis monstrantibus, quando tadebat unguenti bellatorem & militia sordidum, imo Hercule, inquit, librorum Homeri custodia detur, ut pretiosissimum humani animi opus quam maxime diviti opere servaretur.* Hanc editionem ἐκ τῆς νάρθηκος non Aristotelis [ut præter Plutarchum agnoscit auctor vitæ Aristotelis à Nunnesio editæ, & innuit auctor Scholiorum minorum in Iliad. φ. v. 252. & Scholiastes Theocriti Idyll. I. v. 34. versum Homeri laudans: ὁθεν ἀριστοτέλης ἐν Ὀμήρῳ ἐγράψε, sed Callisthenis & Αναρχοῦ ἐκ τῆς νάρθηκος] sed Callisthenis & Αναρχοῦ ἐκ τῆς νάρθηκος & manus Criticas expertam

tam tradit Strabo Lib. XIII. p. 594. Φέρεται γὰρ τις διόρθωσις τῆς Ὀμήρου ποιήσεως ἢ ἐκ τῆς νάρθηκος λεγομένης, ἢ Ἀλεξάνδρου μετὰ τῶν περὶ Καλλιμάχου καὶ Ἀναξάρχου ἐπελθόντων ἢ σημειωσαμένων τινῶν, ἔπειτα καταθέντων εἰς νάρθηκα ὃν εὗρεν ἐν τῇ Περσικῇ γαζή πολυτελῶς κατασκευασμένον. Editionem ἀπὸ νάρθηκος memorat etiam Eustathius ad Iliad. α. p. 6. Versus quosdam ex illa produci ab Aristotele, quæ hodie in Homeri libris non exstant, contendit Daniel Heinsius ad c. XXV. Aristotelis Poëticæ. Alia loca Homeri à veteribus allegata quæ in nostris libris hodie frustra quæras, collegit Joh. Hartungus in decuriis locorum memorabilium T. 2. facis artium Gruterianæ p. 664. Vide & Josuam Barnesium ad Euripidis Orestem. T. I. p. 57.

XIII. De *Cassandro* Macedoniæ Rege incertum plane est quod suspicantur viri docti ipsum vel novam concinnasse vel curasse concinnandam διόρθωσιν Ὀμηρικὴν, quamvis Athenæus Lib. XV. p. 620. è Carystio testatur eum non tantum versus Homericos in ore frequenter habuisse, sed & Iliadem atque Odysseam illi fuisse ἰδίως γεγραμμένας. Non enim omnes qui librum in privatos usus vel describunt ipsi vel descriptum habent, eum quoque recentent Critica industria. Neque occurrit quo auctore Joachimus Camerarius affirmat *Ptolemaum Evergetem II. Ægypti* Regem correctiones Homericas edidisse.

XIV. *Massalioticam* aliquam διόρθωσιν Homeri & *Sinopicam* sive *Sinopensem* memorat præterea Eustathius ad Iliad. α. p. 6. sed ita ut ipsi non inspectam appareat. ἀλλὰ καὶ ἕτεραί Ὀμηρικῆ διόρθώσεις μνημονεύονται, οἷον καὶ ἡ ἰσορρομὴ ἀπὸ νάρθηκος, καὶ Μαοσαλιωτικὴ δὲ τις καὶ Σινωπικὴ. Idem p. 80. Ὅτι κατὰ τὰς παλαιὰς ἢ Μαοσαλιωτικὴ καὶ Σινωπικὴ ἐκδοσις τῆς Ἰλιάδος τὸ μάχησομαι ἀπὸ τὸ ἔχει. Cæterum quo tempore vel auctore hæc duæ editiones adornatæ fuerint, non constat.

XV. Euripidis Tragicæ notissimi, fratris filius, *Euripides*, Tragicus & ipse, Atheniensis, à Svida traditur fecisse ἐκδοσιν Ὀμηρικὴν. Mox addit: εἰ μὴ ἄρα ἕτερος ἐστὶ nisi forte alterius sit, alterius Euripidis puta. Ita enim ille Svidæ locus videtur accipiendus.

XVI. Patet ex jam dictis quam vere idem Svidas scribat *Zenodotum* Ephesium qui Philetæ Grammatici discipulus, sub Ptolemæo Lagida præfuit Alexandrinæ Bibliothecæ, primum fuisse Homeri διόρθωτὴν, nisi hoc intelligit de Grammaticis Alexandrinis, quorum complures sunt in recensione Poëmatum Homeri versati. Hanc Zenodoti editionem frequenter advocat, in Iliadæ præsertim, Eustathius, & subinde lectiones emendationesque ejus refellit, cæterum quando idem Aristarchum κορυφαῖον τῶν διόρθωσαμένων, καὶ μετὰ Στον Ζηνοδοτον laudat, non temporis rationem habuit sed dignitatis, plurimum enim semper tributum est editioni de qua mox dicturus sum Aristarchæ. Hinc in scho-

scholiis ad Dionysium Thracem legas Pisistratum * LXX. Grammaticos convocasse & singulos Homerii poemata privato studio ordinare ac recensere jussisse, omnium autem judicio præ cæteris omnibus probatam Zenodoti & Aristarchi recensionem, sed inter hos duos quoque præcipuum locum datum Aristarcho. *Καὶ μετὰ τὸ πάντας ἔποιε τήχης σωμαγαγεῖν, παρεκάλεσεν ἐβδόμηκοντα γραμματικὰς σιωθεῖναι, τὰ ἔθ' ὁμηροῦ ἕκασον κατ' ἰδίαν, ὅπερ εἰάν ποτε τῶ σιωτελεθῆντι καλῶς ἔχεν ἐπὶ μισθῷ πρεποντι λογικοῖς ἀνδράσι καὶ κριταῖς ποιημάτων ἐκασὼ δὲ δωκῶς κατ' ἰδίαν πάντας τὴς τήχης ὅσας ἦν σωμαγαγῶν, καὶ μετὰ τὸ ἕκασον σιωθεῖναι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην εἰς ἐν σπηγαγεῖν πάντας τὴς προλεχθέντας γραμματικὰς ὀφείλοντας ἐπιθεῖναι αὐτῷ ἕκασον τὴν ἰδίαν σύνθεσιν παρόντων ὁμῶ πάντων. Οὗτοι ἐν ἀκροασαίμοι ἔπρος ἔβην ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀληθὲς καὶ πᾶν τὸ τήχην ἀρμόζον ἔκρωαν πάντες κοινῇ καὶ ὁμοφώνως ἐπιμαρτῆσαι τὴν σύνθεσιν τε καὶ διορθῶσιν Ἀριστάρχου καὶ Ζηνοδοτοῦ. Καὶ πάλιν ἔκρωαν τῶν δύο σιωθεσιῶν τε καὶ διορθῶσεων βελτίονα τὴν Ἀριστάρχου.* Zenodotum confutat etiam Porphyrius in quaestionibus Homericis & Ammonius in ἔδέν. Allegatur à Stephano Byz. in *Δωδώνη*, Tatiano, aliisque. Aufonius in ludo VII. Sapientum:

Maonio qualem cultum quæsitit Homero

Censur Aristarchus, normaque Zenodoti.

Præterea Svidas alterum Zenodotum inducit Alexandrinum juniorem, quem ait scripsisse πρὸς τὰ ὑπ' Ἀριστάρχου ἀθετέματα ἔποιε, sive contra Aristarchi in Homero varia rejicientis & obelo transfigentis criticam audaciam, tum πρὸς τῆς ὁμηρικῆς σιωθεσίας, & λύσεις ὁμηρικῶν ἀπορρημάτων. Ab alterutro horum nomen Zenodoti pro Critico usurpari cœptum, ut in trito illo Bibaculi apud Sveton. c. XI. de illustribus Grammaticis:

En cor Zenodoti, en secur Crætetis!

Fuere præterea Zenodotus Ætolus, laudatus Germanico: Zenodotus Mallotes quem allegat Scholiastes Arati Græcus, Zenodotus Theophilus, quem citat auctor scholiorum ad Nicandri Theriaca, Zenodotus Troezenius cujus mentio apud Dionysium Halicarnassensem, Zenodotus denique Damascii in Philosphicis præceptor, de quo Photius cod. *CLXXXI.*

M m

ut

* Zenodotus & Aristarchus longe juniores fuerunt quam ut eorum opera uti potuerit Pisistratus. Sed similem anacronismum in Eustathio etiam notavit Langbainius ad Longin. Si pro Pisistrato Scholiastes Dionysii nominasset Ptolemaum, temporum rationem minus læsisset, & apertius innuisset originem fabulæ de LXX. Grammaticis ad exemplum LXX. Interpretum librorum sacrorum confictæ. Eundem locum Scholiastæ ex alio MSto vulgavit Jac. Gronovius præf. ad T. V. thesauri Antiqu. Græcar. atque inde Antonius Van Dalen libro de Aristæa p. 146. Et ex Codice Barocciano Humfredus Hody lib. 2. de versionis Græcæ Bibliorum auctoribus veris p. 157.

ut præteream Zenodotum five Zenobium Sophistam sub Adriano Imp. clarum, cujus Proverbia exstant. Zenodoti Stoici Epigramma in Zenonem Citieum exstat apud Laërtium VII, 29. Aliud Zenodoti nescio cujus distichon in amorem, Lib. I. Anthologiz.

XVII. Post Zenodotum Ephesium discipulus ejus & sub Ptolemæo Philadelpho Bibliothecæ Alexandrinæ præfectus *Aristophanes Byzantinus* novam Homeri *διόθωσιν* edidit, quæ ab eo *Ἀριστοφάνει* dicta est, teste Hipparcho in vita Arati. Meminit Eustathius non raro, & semel iterumque auctor scholiorum minorum in Homerum. Respicit & Athenæus VI. p. 228.

XVIII. Hinc Aristophanis discipulus *Aristarchus* Samo Thrax qui Ptolemæi Philometoris liberos Alexandriæ instituit, præceptoris sui industria & judicio non contentus, novam Homeri vulgavit editionem, commentariis suis instructam. In hac severam plane Criticam exercuit, pluribus versibus obelo notatis ac rejectis, ita ut etiam in proverbium abierit ejus rigor, * non omnibus tamen æque probatus, nam & *Zenodotus junior Alexandrinus* adversus Aristarchum scripsit, ut jam è Svida notavi: & fortassis etiam *Cleantes* Stoicus, cujus librum *πρὸς Ἀριστάρχον* & *περὶ ποιητῶν* Laërtius commemorat, tum *Ptolemeus Ascalonites*, qui eodem Svida teste scripsit *ᾧ ἐπὶ τῆς ἐν Ὀδυσσεΐα Ἀριστάρχου διορθώσεως*, & Lucianus L. II. de varia Historia T. I. p. 676. Homerum inducit de *ἀθροισμένοις εἰρησίοις* interrogatum, eos omnes agnoscentem pro suis, *κατεγίνωσκον ἐν*, inquit Lucianus, *τῶν ἀφὶ τὸν Ζηνοδοτὸν καὶ Ἀριστάρχον Γραμματικῶν πολλὴν ψυχρολογίαν*. Forte etiam Aristarchi editionem Iliadis ad censuram revocaverat *Philoxenus*, qui Svida teste scripserat *ᾧ ἐπὶ σημείων τῶν ἐν Ἰλιάδι* five *de locis obelo vel alio signo Critico in Iliade notatis*. Reprehenditur etiam Aristarchus à Strabone, non uno in loco: à

Plu-

* Nota sunt Ciceronis loca, & illud Horatii in Arte: *Arguet ambigue dictum, mutanda notabit: Fiet Aristarchus* Hieron. 1. in Rufin. *illud miror, quod Aristarchus nostri temporis pueribus ista nescierit*. Vide Erasmus proverbio *stellis signare*. Cæterum de notis Criticis veterum Grammaticorum, quarum usum ad libros Biblicos etiam interjecto tempore applicavit Origenes, consulendi Scriptores laudati à Venerando D. Jo. Fr. Mayero ad calcem Historiæ versionis Germanicæ Bibliorum D. Lutheri, Laërtius in Platone & ad eum locum Casaubonus ac Menagius: Epiphanius de mensuris ac ponder. Isidori Origines L. I. c. 20. Præfatio vetus in Psalmos apud Cotelerium Tom. 3 monument. p. 786. *Analecta Græca à Montauconio edita* p. 395. Reinseus L. I. Var. Lect. c. 7. & Epitulis ad Hotmannum p. 93. Pithæus L. II. c. 3. *Adversar.* Woweranus Polym. c. 17. Leopardus XIX. 5. emendat Andreas Christianus Eschenbachius diff. de Veterum Criticorum *σημειώσεσι* p. 215. seq. Mich. Meisnerus *syntagmate de adnotamentis Philologicis* A. 1623. 8. Claudius Dausquejus in Opere de Orthographia, Clariss. Kusterus in Hist. Critica Homeri p. 97. & Carolus du Fresne in appendice ad glossarium medicæ & infimæ Græcitatæ. De *σημείοις* Criticis in ora Scriptorum Hippocraticorum olim additis vide Galenum T. 5. edit. Basil. p. 399. 404. Scripta Philoxeni *περὶ σημείων ἐν τῇ Θεογονίᾳ Ἡσιόδου*. uti Diogenis Cyziæni & Svetonii Tranquilli *περὶ τῶν ἐν βιβλίοις σημείων*, pridem temporum in jura interciderunt.

Plutarcho de audiendis Poëtis p. 26. seq. ab Athenæo V. p. 188. & fortassis p. 199. ubi malo ordine collocatos versus quosdam annotat. Plurima exempla Criticæ Aristarchæ occurunt in scholiis minoribus ad Homerum & apud Eustathium, ut indicem scriptorum in utrosque infra à me exhibendum consulenti patebit. Respicitur ab Ausonio Epist. XVIII.

Quisqve notas spiritus versibus apposuit,

Eugenius præfat. ad Hexæmeron Dracontii:

Quod si Virgilium, & datum summus Homerus

Censuram merere novam post fata subire

Quam dat Aristarchus, Tucca, Variusque, Probusque.

Neque vero obelis tantum notavit Aristarchus versus vel hemistichia ut apud Steph. in Ἴλιον, quæ ejicienda censebat, sed & asteriscis sive stellulis ornavit loca pulchriora & versus elegantiores. Scholia ad Odyss. τ. οἱ ἀστὲρῖσκοι, ὅτι ἐνθάδε καλῶς ὅτε εἰώρακε τὰ ὄσπ' ἅλα. Eustathius: καὶ τὴν εἰσαγωγὴν ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ ἀστὲρῖσκον ὅς ἐστιν ἀστὲρ σήμειον χλιασὸν ἔχων ἐν τοῖς γωνίαις ἐγγυμὰς ἐπὶ τῶν ἀριστερῶν ἐπ' ἅν καὶ ἀστὲρῖσκὸς οἰνοὶ λαμπρότων. Giphanii conjecturam qui Aristarchi διορθῶσιν hodie existare & manibus studiosorum teri existimabat, refellit Doctissimus Kusterus sive Neocorus in Historia Critica Homeri p. 101. Hic fuit Aristarchus, cujus dictum refert vetus Horatii interpres ad L. II. Epist. I. se non posse scribere quod vellet, nec velle quod posset, licet octingentos ὑπομνημάτων libros eum composuisse Svidas auctor est. Ἀριστοφάνους sive Aristarchi discipulorum mentio apud Athenæum V. p. 222.

XIX. Ante Aristarchum Homeri Poëmata, alterum saltem, recensuit Aratus Solensis, cujus Phænomena habemus, inter cujus scripta Svidas refert διορθῶσιν Ὀδυσσεύς. Anonymus à P. Victorio editus in Arati vita: καὶ τὴν Ὀδυσσεύαν ἢ διορθῶσιν, καὶ καλεῖται τὴν διορθῶσιν ἕως Ἀριστοφάνους ὡς Ἀριστοφάνους καὶ Ἀριστοφάνους. Τινὲς ἢ αὐτὸν εἰς Συρίαν ἐληλυθέναι φασὶν καὶ γεγονέναι παρ' Ἀντιόχου καὶ ἐξῆλθαι ὑπὸ αὐτῷ, ὡς τὴν Ἰλιάδα διορθῶσιν αὐτῷ διὰ τὸ ὑποπέλας λελυμένῳ. Hunc Arati laborem Woweranus cap. 18. Philomathizæ ridere visus est Timon Sillographus, qui ut est apud Laërtium IX. 113. Aratὸν quærenti quomodo aliquis incorrupta Homeri poëmata conscribere posset, respondit: εἰ τοῖς ἀρχαίοις ἀντιγράφοις ἐντυγχάνοι, καὶ μὴ τοῖς ἤδη διορθωμένοις. Sed forte Timon ab Arato consultus fuit antequam ipse recensendo Homero operam impenderet, & responso istud non Arati sed vero Zenodoti Ephesii διορθῶσιν perfrinxit.

XX. Aristarchi æqualis & æmulus fuit Crates Mallotes, Grammaticus, idemq; Homericus & Criticus appellatus, quem Svidas narrat composuisse [ante Aristarchum, ut è Strabone colligo] διορθῶσιν Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεύς ἐν βιβλίῳ θ'. Allegatur plus simpliciter vice ab Eustathio & in scholiis ad

Homerum minoribus, tum à Tatiano & Clemente Alex. ubi de ætate Homeri agunt. Cratetem & Aristarchum κορυφαίους in hoc Critico genere vocat Strabo Lib. I. p. 30. ubi utriusque disidentes sententias super versu quodam Homeri exponit ac refellit. Allegat & Cratetem alibi, Homericæ loca expendens, ut IX. p. 439. Idem L. III. p. 157. testatur Cratetem ad scientiarum præcepta Poëtam exegisse, illarumque peritum eundem demonstrasse. Herodicus ὁ Κρατήτης laudatur ab Athenæo V. p. 215. 219. VI. p. 234.

XXI. Tyrannion quoque Phœnicus, Terentii Ciceronis libertus, præter alia scripsit Ὀμηρικὴν προσωπίαν & διορθωσιν Ὀμηρικὴν, ut è Svida discimus. Sed neque Nicanor Alexandrinus inter Homeri διορθωτὰς prætereundus, qui sub Cæsare Hadriano claruit, & eodem Svida teste scripsit *ᾠδῶν τῆς παρ' Ὀμήρου καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν διαφορᾶς ἐν τῇ Διωνείᾳ*. Hic Nicanor *συγματίας* inde dictus est, ut narrat Eustathius, & *νέος Ὀμητός* ut legas apud Stephanum Byz. in *ἱεράπολις*, licet ibi patria vocatur non Alexandrinus sed Hierapolitanus. Huic addendus *Cometas* est, qui similiter Homeri poemata recensens interpunxit, ut videre est ex his versibus Jambicis quos exhibet Allatius Lib. de patria Homeri c. V.

Εὐρῶν Κομητὰς τὰς Ὀμηρεῖς βίβλους
Ἐφ' ἑταρμύνας ἴε κῆδαμῶς ἐπιγμύνας
Στίχας δισμίλευσα ταύτας ἐντόχως
Τῆ σαπρῆαν ῥήξας μὲν ὡς ἀχρησίαν.
Ἐντοῦθεν οἱ γράφοντες ἴες ἐσφαλμύνας
Μαθητιῶσιν, ὡς εἶκος μανθάνειν.

Alius *Cometas* Cretensis, memoratus Clementi Alex. I. Strom. p. 331.

XXII. De Homeristis * five Rhapsodis Homeri poemata decantantibus, quos à præmio laboris agno, *ἀργυρῶδες* etiam dictos constat è scholiis ad Pindari Nem. Od. 2. diligenter satis egerunt viri docti Jul. Cæsar Scaliger L. I. Poëtic. c. 41. Salmasius ad Solinum p. 867. seq. & Kusterus *Historia Critica Homeri* pag. 86. seq. Itaque tantum adscribam locum ex ineditis scholiis ad Dionysium Thracem quæ ad Porphyrium auctorem referuntur.

Συνεῖραπτον γὰρ ἴες κατ' ἄλληλον Διωνοῖαν ἀπαρτίζοντας. τίχας Ὀμηρεῖς καὶ ἔψαλλον ἴο ἐφαρμόζον μέρος πρὸς τὴν Ἐ. Ἀπόλλωνος ἑορτὴν. Κατεῖχον δὲ καὶ κλάδους δαφνῶν οἱ Ὀμηρεῖται ἐν ταῖς χερσίν, ὅτε τὲς Ὀμηρεῖς ὕμνος ἔ. Ἀπόλλωνος ἑορτῆ ἔψαλλον. Δαφνῶν δὲ κλάδους εἶχον διὰ τὸ ἀειδαλεῖς τῆς ποιήσεως, καὶ ὅτι ἔ. Ὀμηρεῖται ποίησις μαντικὴν ἐπέχει. Οἱ δὲ μάντιες δάφνην ἐπέφοντο ἴο Ἀπόλλωνος, κατὰ τὴν

* Ὀμηρεῖται sunt Homeri posterii apud Strabonem & alios. Sed Philostrato in Scopeliano p. 619. Svida & Pindaro Nem. 2. sic etiam appellantur Rhapsodi qui Athenæo XIV. pag. 620. Ὀμηρεῖται, Porphyrio Ὀμηρεῖται. Alio sensu apud Athenæum XV. p. 669. ὡς ἐκ τῶν ἀποφθάντων τοῖς Ὀμηρεῖται. Vide & quæ viri docti ad Harpocrat. in Ὀμηρεῖται.

τὴν ἰσορίαν Δαφνῆς Ἰνὸς κόρη. Ὁ δὲ ποιητὴς μαντευσάμενος φαίνεται καὶ ἐν ἄλλοις μὲν πολλοῖς, πλὴν καὶ ἐν τέτοις, Φασὶ γὰρ προσώπων Ἐ. Πασιδῶν Διφ. τὸν Δινεΐαν * ὅτι Τρῶες σὺν ἀνάξει, καὶ παῖδες παίδων ἴοικεν μετόπισθεν ἔπονται. Ὅτι δὲ αὐτῶν ἔμαντεύσατο, δηλοῦσι τὰ πράγματα. Ἐξ Αἰνείδης γὰρ ἡ Ῥωμαϊκὴ ἀρχὴ, καὶ Δινεΐαδαι οἱ βασιλεῖς. In aliis ad eundem Dionysium scholiis, Οἱ μὲν Ὀμηρον περὶ ἐρχομένων καὶ ἀδόντων ἰα εὐαντων ἐκ ἐφεξῆς, ὡς νῦν κείνται οἱ σίχοι, ἕως ἔλεγον ἀκολούθως ἐπιδεικνύμενοι, ἀλλ' ἐντεῦθεν κακείθεν, λόγῳ χάριν ἀπὸ τῆς δὲ σελιδίης ἕνα σίχον καὶ ἀφ' ἑτέρας σελιδίης ἕνα, καὶ ἀπ' ἄλλης ἕνα λαβόντες, καὶ ἕως σωμαγόντες ** ἵες διεσῶτας σίχους εἰς ἕν ἵες ἀεμιζόντας ἴω πράγματι, λόγῳ χάριν εἰς γάμους, εἰς ἀρχοντας, ἢ γενεθλίους, εἰ ἄλλοτι προκειμένων, ἕως ἐπιδεικνυτο. Γαπτεν γὰρ ἐστὶ ἰα διεσῶτα σωμαγῶν, καὶ ἕως νῦν ῥάπτας Φαιμῶ ἵες διεσῶτα ἰμάτια εἰς ἐνσωμάγοντας ὑγιῆς τι εἰ ἀποτελεῖστας. Non videtur autem verisimile, post Solonis legem latam [de qua supra num. XI.] Rhapsodos amplius centones ejusmodi sive confusum versuum Homericorum chaos decantasse, præcipue in festis publicis ac Panathenæis: quin Dionysius Thrax ipse, itidem ineditus, ῥαψωδίαν non ait esse centonem ex variis locis confutum, sed partem ex integro poemate decerptam, quo sensu singuli libri Iliadis vel Odyssæe inscribuntur ῥαψωδίαι. ῥαψωδία, inquit, ἐστὶ μέρος τοιοῦματ' ἐμπειληφός τινα ὑπόθεσιν. Ἐἴρηται ἡ ῥαψωδία οἰονεὶ *** ῥαψωδία, ἕσα ἀπὸ Ἐ. δαφνῆς ἡ ῥάβδω, συμβέλω Ἀπολλωνιακῶ, περὶ ἐρχομένων ἀδειν τὰ τῶ Ὀμηρῆς ποιήματα. Solebant tamen Rhapsodi canere undecunqve facto initio quod loco vel tempori oportuno ducebant, ut aliquot exemplis demonstrat Plutarchus IX. i. symp. Rhapsodorum agonas ab Alexandro institutos memorat idem in ejus vita p. 666. Delphis primus Stefander Samius cithara Homeri pugnas decantavit facto ab Odyssæa initio, vide Athenæum XV. p. 638.

XXIII. Ab antiquissimis temporibus propositum fuisse Homerum juventuti ediscendum in Græcorum scholis, testis locuples Isocrates, cujus hæc sunt verba in Panegyrico: Οἱ μὲν δὲ καὶ τὴν Ὀμηρῆς ποιήσιν μείζω λαβεῖν δόξαν, ὅτι καλῶς ἵες πολεμήσαντας τοῖς βαρβάρους ἐνεκωμίασε. Καὶ Διφ. τὸ ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς προγόνος ἡμῶν ἐντιμον αὐτῶ ποιῆσαι τὴν τέχνην, ἐντε τοῖς ἵες μουσικῆς ἀθλοῖς, καὶ τῆ παιδείῳ τῶν νεωτέρων. ἵνα πολλάκις ἀκρόντες ἵων ἐπῶν ἐκμανθάνωμεν τὴν ἔχθραν τὴν πρὸς αὐτῶς ὑπάρχουσαν. Hinc pauper Homerus innumeros alere dictus, qui nempe illum juvenibus prælegendo didactrum merebant: & Alcibiades **** ludimagistro alapam infixit, qui de Homeri codice rogatus eum habere se negaverat. Prætereo quod Romani etiam pueros suos vel in primis Homerum docebant, ut è Quintiliano & aliis constat.

M m 3

XXIV.

* Confer dicta supra Lib. I. c. XXIX. n. 2. ** Confer quæ de simili Gallorum veterum potætarum more Antonius Verderius in Bibliotheca Gallica p. 10.

*** Non probatur hoc Vosio III. 7. 16. Inst. Poëtic. licet consentiunt Svidas, Eustathius & alii.

**** Plutarch. in Alcibiade & Apophthegm.

XXIV. Deperdita Homeri Scripta hæc memorari reperi ab antiquis, quorum titulus, in faciliorem usum digessi ordine literarum.

ΑΙΖ five Capra. Vide infra num. 10.

1. ΑΜΑΖΟΝΙΑ. Svidas in Ὅμηρο.

2. ΑΜΦΙΑΡΕΩ ΉΞΕΛΑΣΙΑ ΗΉ ΕΙΣ ΘΗΒΑΣ five ΘΗΒΑΪΣ, con-
stans ἑπτασι septem, cujus hoc initium refert scriptor certaminis Homeri
atque Hesiodi: Ἀργὸν ἄεθδὲ θεὰ πολυδίψιον ἔνθα ἀνακτες. Idem poëma
memorat Herodotus in vita Homeri cap. 9. Svidas & Joh. Tzetzes. Pausa-
nias in Bœoticis p. 729. cum de bello illo egisset, subjungit: ἐπικύθη ἡ εἰς
τὸν πόλεμον ἴσταν καὶ ἑπταθηβαίους. Τὰ δὲ ἑπη ταῦτα Καλαῖνῳ ἀφικόμενῳ
αὐτῶν εἰς μνήμην, ἔφησεν Ὅμηρον τὸν ποιήσαντα εἶναι. Καλαῖνῳ δὲ πολλοὶ τε καὶ
ἀξιολογῶν κατὰ ταῦτα ἔγνωσαν. Ἐγὼ δὲ τὴν ποίησιν ταύτην μετὰ γε Ἰλιάδα καὶ
τὰ ἑπη τὰ εἰς Ὀδυσσεὰ ἐπαιῶν μάλιστα.

3. ΑΡΑΧΝΟΜΑΧΙΑ. Svid.

4. ΓΕΡΑΝΟΜΑΧΙΑ. Svid.

5. ΓΝΩΜΑΙ extemporales * Herodoto c. 9. memoratz, utrum
scripto deinde traditz fuerint, incertum. Quod si factum fuit, forte non
diversæ sunt ab opere cujus apud Svidam existat mentio, ἠθιέπακτο five
ἰαμβοι.

6. ΕΪΡΕΣΙΩΝΗ. Herodotus de vita Homeri c. 33. Fuere & alii de
Iresione versus, quos in Pyanepsiis præcinebant pueri ramum olivæ omni
genere frugum onustum ferentes. Hos refert Plutarchus in Theseo, Cle-
mens Alex. 4. Strom. sub init. Svidas & Etymol. M. in εἰρεσιώη & Scholia-
stes Aristophanis ad Plutum p. 50. & ad Eqvites p. 230. Emendatos exhibet
Isaacus Vossius ad Melam. p. 78. De Iresione multa etiam Nicolaus Loëni-
sis Lib. IV. Epiphyllid. c. 10. Meursius in Græcia feriatâ p. 245. & Gata-
kerus in adversariis p. 473. edit. Lond.

7. ΕΠΪΓΟΝΟΙ. Herodotus Lib. IV. cap. 32. Ἀλλ' ἠσιόθην μὲν εἶσι περὶ
ὑπερβορέων εἰρημῶνα, εἶσι δὲ καὶ Ὀμηρῶν ἐπιγόνουσι, εἰ δὴ τῶ ὄντι γε Ὅμηρο
ταῦτα τὰ ἑπτα ἐποίησε. Fuerunt ἑπη five carmina septem, quorum hoc ini-
tium refert scriptor certaminis Homeri & Hesiodi apud quem male legitur
ἑπιγομῶν pro ἐπιγόνων, notante Rich. Bentleio:

Νῦν αὖθ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα Μῆσαι.

Antimacho ἐπιγόνων tribuit & idem poëmatis initium refert Scholiastes Co-
mici ad Pacem. Sed & Joh. Tzetzes inter scripta Homero tributa refert τὴν
ἐπιγόνων μάχην.

8. ΕΠΙ-

* Verba hæc supra καὶ περὶ τῶν λεγομένων ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰς τὸ μέσον γνώμας
ἀποφανομένων. ἀξιοῦσθαι φαίνεται εἰνατοῖς ἀκμῶσι. Idem c. 12. Κατίζων δὲ ἐν
ταῖς λέσχαις τῶν γερόντων ἐν τῇ Κύμῳ ὁ Μελεσιγενής, τὰ ἑπτα τὰ πεποιεμέ-
να αὐτῷ ἐπεδείκνυτο, καὶ ἐν τοῖς λόγοις ἑτέρωθεν ἀκμῶνας.

8. ΕΠΙΘΑΛΛΑΜΙΑ. Svid.

9. ΕΠΙΚΙΧΛΙΔΕΣ, Herodoto in Vita c. 24. Svidæ ac Tzetæ memoratum poëma, quod cum pueris decantaret Homerus, præmii loco ab iis tulit κίχλας sive turdos, ut auctor est Athenæus Lib. II. p. 65. è Menzchmi libro περὶ τεχνῶν. Recte igitur Æmilium Portum Svidæ interpretem reprehendit Clarissimus Kusterus in historia Critica Homeri p. 68. quod in Epicichlidibus hæc putaverit ab Homero actum fuisse de turdis, atq; inde nomen operi inditum. Amores fuisse hujus argumentum poëmatis constat ex Athenæo XIV. p. 639.

10. ΕΝΤΕΠΑΚΤΙΟΝ ΑἶΓΑ inter Homeri παίγνια memorat Procli codex Allatianus in vita Homeri ubi Allatius legit ἑπταπέκτιον ex Hefychio, cui ἑπταπέκτιον est, ἠβαθείας τρίχας ἔχοντα. Sane inter Homeri scripta Johannes Tzetes quoque Αἶγα sive captam refert in hæc versibus quos ex ejus Iliade inedita allegorica protulit Vir doctissimus Rich. Bentley in Epistola ad Joh. Millium p. 63.

Τρία καὶ δεκά γέγραφε μνημοσύων βιβλία
Μαργίτην γέ καὶ Αἶγατε καὶ τῶν μυῶν τὴν μάχην
τὴν ἐπιγόνων μάχην γέ γράφει καὶ Θεβαΐδα,
τὴν Οἰχαλίαν, Κερκώπας, εἰς τὴν Θεός τε ὕμνος
καὶ τὴν ἑπταπέκτιον καὶ τὰς ἐπικυλίδας
καὶ ἐπιγράμματα πολλὰ σὺν ρυμφικαῖς τοῖς ὕμνοις
καὶ τὴν Ὀδυσσεΐαν αὐτὴν μετὰ τῆς Ἰλιάδος.

Cæterum ἑπταπέκτιον Procli, & Tzetæ ἑπταπέκτιον recte fortassis retuleris ad Poëma, quod in vulgatis Svidæ codicibus vocatur ἠθιέπακτιον, de quo mox.

11. ἠΘΙΕΠΑΚΤΟΣ sive ἸΑΜΒΟΙ. Vide supra in γνῶμαι. Vel si Joh. Tzetæ lectio ἠ ἑπταπέκτιον præferatur, ut sane Proclo quoque & ipsius Svidæ posteriore loco, codicibus suffragantibus videtur faciendum, non improbarim conjecturam doctissimi Bentley, suspicantis poëma illud fuisse in homines septem qui in litore corpus curabant. Aut vero constabat septem carminibus quos ἐπ' αἰκτῆς sive in litore Homerus effudisse ferebatur.

ΘΗΒΑΪΣ. Vide supra num. 2.

12. ΙΛΙΑΣ ΜΙΚΡΑ, ut Svidæ & Hefychio in Διομήδειον ἀνάγκη, sive ut ab Herodoto in vita Homeri cap. 16. vocatur Ἰλιάς ἢ ἐλάσσω, ubi refert eam à Poëta compositam, cum apud Ludimagistrum Thestoridem versaretur, qui deinde pro sua eandem vulgaverit. Initium Operis hoc fuit teste eodem Herodoto:

Ἴλιον αἶδα καὶ Δαρδανίην εὐπῶλον
Ἦε περὶ πολλὰ πάθον Δαναοὶ θεράποντες ἄρητοι.

Me-

Meminit ejus Poëmatis, sed non addito auctoris nomine, Clemens Alex. I. Strom. p. 321. & Callisthenes libro secundo ἑλληνικῶν apud auctorem Scholii veteris * ad Euripidis Hecubam v. 914. quod è codice Fulvii Urfini Producit Josephus Scaliger L. V. emendat. temporum p. 278. Ἐάλω δ' ἡ Τροία
Θαρηγλιᾶνος μῆνος, ὡς μῦθινες ἱστορικῶν, ὅγ' ἀπ' ἰστ' ἀμύς, ὡς δὲ ὁ ἴην μικρὰν Ἰλιάδα
γράψας, ὅγ' δὲ Φθίνεντος Διορί' εἰργάτο' ἴην ἄλλωσιν, Φάσκων συμβῆνα ἴοτε ἴην
καὶ ἀλαψῶν, ἠὶ καὶ Νύξ' ἴμ' ἔην μεσάτα, λαμπρὰ δ' ἐπέλελλε σελάνα.

Leschem Pyrrhæzum Lesbium parvæ Iliadis auctorem facit Vetus tabella Iliaca illustrata à Raphaële Fabretto, quem vide p. 342. 349. Eusebius in Chronico ad Olymp. XXX. & ex eo Syncellus p. 213. Scholiastes Pindari & Tzetzes ad Lycophronem v. 344. ubi unum, & v. 1263. ubi undecim ex illa versus producit. Sed quæquam Ἰλίω πέρσῳ, ** Pausania teste, Lesches scripsit Arcinum Milesium æmulatus, longe tamen latius patuit argumentum parvæ Iliadis, ut docet Aristoteles c. 23. poëtices, unde Ilii πέρσῳ à Lesche scriptam, cum parva hac Iliade Homero adscripta neutiq̃quam confundendam, adversus Salmasium in Solin. p. 854. contendit Theodorus Ryckius diff. de Æneæ in Italiam adventu, p. 445. Initium poëmatis Leschis perstringit Horatius in arte v. 136. scriptorem cyclicum appellans:

Fortunam Priami cantabo, & nobile bellum.

Ἀείσω Πριάμοιο ἴσυχ' ἀν' πολέμον' ἴε κλεονόν.

Cæterum falsus est Petavius, qui in Rationario temporum part. I. L. I. c. 10. part. 2. L. II. c. 9. 10. & alibi pro veteri illa parva Iliade habuit, tum Federicus Morellus qui tanquam veteris Poëtæ Græci cum versione & notis Parisiis in 8vo. edidit poëma Iliacum Græcum eruditi, sed recentis Poëtæ *Laurentii Rhodomanni*, quod sine auctoris nomine edidit Michaël Neander Lips. 1588. 8vo. una cum ejusdem Rhodomanni Argonauticis, *** Thebaicis & Troicis, sive Epitome Homeri & Cointi totius historię Trojanæ, Stylo Homericò elegantissime expressa, Troicis item Manassæ versibus politicis, & poëmate Dorico Rhodomanni de Arione Methymnæo. Troica eadem, præfixo ne quis dubitet Rhodomanni nomine, paululum mutata leguntur cum Metaphrasi Latina poëtica ad Calcem Cointi Smirnzii, Hanov. 1604. 8vo.

13. ΚΕΡΑΜΙΣ Svidæ memorata sive Κεραμῆς ut ex Polluce legit Clariss.

* Vosius de hist. Gr. p. 41. ait ex belli Troici historia à Callisthene scripta Plutarchum in Cæmillo referre quo die capta fuerit Troja: Sed ex hoc loco Scholiastæ Euripidis apparet, scripsisse illud Callisthenem libro secundo Rerum Græcarum. Solum enim Callisthenis nomen nullum vero ejus scriptum laudat Plutarchus, licet apud Ciceronem V. 12. ad famil. exstat historię belli Troici à Callisthene scriptæ mentio.

** Ilii Perfin scripsit etiam *Acatus Argæus* laudatam Athenæo lib. XIV. & *Stesichorus* de quo infra c. 15. *** Hæc pro antiqui scriptoris *Acionymi* poëmate habuit Clariss. Josias Barnes ad Euripidis *Medeam* p. 175.

Clariss. Hemsterhusus, non aliud poëma est, quam XXIV. versus Hexametri, qui existant * apud Herodotum in Homeri vita c. 32. ubi testatur, titulum illis datum ΚΑΜΙΝΟΣ sive *Formix*. Pollux X. 23. sect. 85. τὰ δὲ κάμισρα εἰποίησαν οἱ τῆς κεραμῆς, ἃς τινες Ἡσιόδῳ (fortasse leg. Ὀμήρῳ) προσεβίβασιν.

14. ΚΕΡΚΩΠΕΣ ab Herodoto c. 24. & Proclo in Homeri vita qui Κέρκωπας κενῶς vocat, tum à Svida & Johanne Tzetzâ inter scripta Homeri memorantur, Harpocratio quoque memorat τῆς εἰς Ὀμηρον ἀναφερομένης Κέρκωπας. Fuit autem argumenti ludicri de hominibus callidis ac fraudulentis versutisque: Inde Proverbium κερκωπίζειν, pro *fraudulenter agere*. Vide Eustathium ad Odyss. κ. sub extremum. & ad Odyss. β'. p. 74. Cicadarum quoque genus κέρκωπας apud Ælium X. 44. hist. animal. ad P. la Seine de Nepenthe Homericò p. 1347.

15. ΚΥΚΛΟΣ etiam à Svida refertur inter scripta Homeri, & Johannes Philoponus in 1. Analytic. testatur κύκλον Poëma à quibusdam ad alios, à nonnullis ad Homerum auctorem relatum fuisse. Neque alius videtur ab illis intelligi quam *Cyclus Epicus* (Melicis & elegiacis contra distinctus) sive corpus quoddam πολύστιχον ex Cypriis carminibus, parva Iliade, aliisque Poëmatis pluribus variorum auctorum, Hexametro carmine scriptis congestum. ** Proclus in Chrestomathia apud Photium codice 239. auctor est incepisse à Cæli & Terræ congressu, pertexuisseque fabulas Græcorum de Diis, & alias intervalli Mythici narrationes usque ad excidium Trojæ, & qui hoc secutus est reditum Ulyssis in Ithacam. Hoc itaque corpus poëmatum propter consequentiam non interruptam integramque & periodum rerum, quas describat, & propter amplitudinem operis, dictum est, *Cyclus*, & Poëta, quorum erant illa carmina, Lesches, Antimachus, Eumelus, Stephichorus aliique, Scriptores Cyclici, de quibus consulas licet Jac. Nicolaum Loënssem L. I. Misc. Epiphylidon. c. 4. Joseph. Scaligerum Epist. 195. Casaubonum VII. 3. seq. ad Athenæum. Joh. Woweranum c. 24. Polymathie, Vossum III. 5. 14. Institut. Poëtic. Dan. Heinsium Daceryumque ad Horat.

N n

Salmasium***

* Rectius itaque debebat hoc loco, ubi deperdita Homeri scripta recensco, prætermitti.

** Vetus Epigramma in Apollodori Bibliothecam Cyclici Epici quoddam veluti compendium, apud Photium Cod. 186. μὴ κυκλίων ζῆται πολὺθρον εἶχον ἔχει.

*** Primus fortassis, inquit H. Dodwellus corporis hujus collector fuit *Dionysius* seu *Milesius* seu *Samius* seu urbis utriusque civis. Hunc κυκλογράφον alii, (ut Tzetzæ XII. Chil. v. 186.) alii κυκλῶν (ut Schol. Pindari, vel ut Svidas) κυκλῆ ιστορικῆς auctorem Veteres appellant. Non quidem ut opinor quasi alius ac *Epico Cyclus* ille fuisset Historicus, sed quod Poëtas complecteretur historicos, quia nempe Mythica etiam Historiæ nomine censetur, historia certe in qua versarentur Poëta omnino dignissima. Sic enim Eumelus Poëta antiquissimus Historicus appellatur Schol. Pindari Olymp. 13. Hujus Dionysii libros septem fuisse auctor Svidas est. Nec illum numerum excedunt veteres, qui ex hoc opere testimonia depromserunt Clemens Alex. in protrept. & Athenæus Lib. VII. Dipnos. c. 3. (At Schol. Euripidis undecimum librum laudat v. 1123. Phœniss.) Quo tempore vixerit incertum est. Cle-

Salmasium * p. 597. seq. ad Solin. & Henr. Dodwellum de veteribus Græcorum Romanorumque Cyclis p. 800. seq.

16. ΚΥΠΡΙΑ ΕΠΗ, five κυπριακά, quæ à parva Iliade diferte distinguunt Aristoteles in poetica c. 23. Pausanias L. X. Svidas & alii, dicitur Homerus filix suæ dotis loco dedisse, cum præ inopia aliter eam elocare non posset. Auctor Pindarus apud Ælianum L. IX. c. 15. Variar. Filix nomen *Arsipbonem* fuisse notat Tzetzes Chil. XIII. v. 638. Generum Homeri *Stafinum* Cyprium ** vocant Grammatici veteres apud Proclum, assentiente Tzetza, ajuntque eundem carmina illa edidisse, quæ à patria Stafini deinceps Cypria appellarentur. Cui sententiæ Proclus opponit, quod non inscribantur ποιήματα κύπρια accentu *** in antepenultima. Athenæus VIII. p. 334. ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας ἐπη εἶπε Κύπριος τις ἐστὶ, ἢ Στασίω, ἢ ὄσις δὴ πρὸς χαίρει ὀνομαζέσθαι. Homerum auctorem illius operis negat Herodotus in Euterpe c. 117. & Clemens Alexandrinus in Protreptico p. 19. ubi scriptorem Cypriorum Carminum ab Homero distinguit, perinde ut Svidas in ὀδῶ, cui adde, qui illa retulere ad *Dicaogenem* ut Aristoteles c. 16. Poëtices, vel ad *Halicarnasseum* quendam (*Pigretem* fortassis) vel ad *Stafinum* sub cujus nomine Cypria laudat & versus quosdam ex illis producit auctor Scholiorum ad Iliad. A. v. 5. vel ad *Hegeſiam Salaminium*, ut refert Athenæus L. XV. p. 682. & Proclus in Chrestomathia ap. Photium Cod. CCXXXIX. vel ad *Theopomponem*, cujus Cypriacum carmen laudat Fulgentius 1. Mytholog. c. 2. vel denique ad *Eucloum Cyprium*, quæ de sententia Gyraldum consules. Pluribus opus hoc constitit libris, nam librum undecimum Athenæus laudat p. 682. & duodecim versus Hexametros ex illo producit. Alios affert idem p. 334. & sub Stafini

mente tamen antiquiorem fuisse constat atque Athenæo. (imò æqualem Hecatæi, circa Ol. LXV. clarum fuisse testatur Svid. in *Εκατάω*) Accessere deinceps alii ad hunc eundem Poëtæ ipsi quoque Epici, collectore fortasse *Polemonæ*, à quo nomen Cyclicis Polemoniæ. (Confer Scholia ad Iliad. γ. 242.) Illi locum fortassis habebant in Cyclo qualis exſtabat ætate Procli. *Hæc doctissimus Dodwellus*, quibus adde si placet quæ de Dionysio Milesio dixi L. III. c. 32. p. 799. *Χορῶν ἐγκυκλίων καὶ Τραγικῶν ἀγῶνας* memorat Plutarchus Alexandro p. 681. Cynesiæ Cycliti macilentiam perstringit Aristophanes apud Athenæum XII. p. 551. * Idem Salmasius apud Aristotelem de Sophist. Elench. L. I. c. 9. ubi Homeri poëſis cui titulus *Κύκλω* sophistice *ſigna* esse arguitur, quia circulus figura est: pro *Ὀμήρω* nomine jubet reponere *Εὐμήλω*. De Eumeli Corinthii poëmatibus qui circa Olymp. III. claruisse dicitur, agit præter Salmasium ac de Poëtis scriptores Vossius de Hist. Gr. L. IV. c. 1 Sam. Petitus L. II. c. 3. Observ. pro *Ὀμήρω* apud Aristotelem legit *ὀμέρω*, quæ conjectura mihi non probatur. ** Herodotus in Homeri vita c. 25. auctor est à duabus Poëtæ filiabus unam discesſisse innuptam, alteram viro Chio collocatam fuisse. Porro *ἐκ τῶν Σιασίνων Κυπρίων* hi versus profertur in veteri Gnomologico cap. *πρὸς αἰδῶς* & apud Stobæum:

Ζῆνα δὲ τῶν βέξαντα καὶ ὅς ταδὲ πάντ' ἐφύττυσεν
ὄουκ ἐθέλεις εἰπεῖν, ἵνα γὰρ δὲ ἐσαὶ καὶ αἰδῶς.

*** Num vero *Κυπρία*, ut putabat Salmasius, an *Κυπρία*, non addit.

fini nomine Tzetzes Chil. 2. v. 710. Latinis versibus jam olim reddiderat Poëta vetus *Nævius*, cujus *Cypriam Iliadem* laudat Charisius L. I. p. 118. Hic Nævius à Scaligero ad Catullum p. 112. eumque secuto Salmasio vitiose *Lævius* appellatur. Nam & Priscianus Lib. X. Nævium vocat, in testimonium citans librum Iliados secundum, ut observatum Theodoro Ryckio in diss. de *Æneæ* in Italiam adventu, quem p. 446. sq. de Cypriis hisce Carminibus accuratius differentem vide post Salmasium ad Solin. p. 598. 599. edit. Trajectinæ, Joh. Meursium in Cypro Lib. I. c. 1. & Clarissimum Virum Tiberium Hemsterhusium ad Pollucem p. 1255.

17. ΜΑΡΓΙΤΗΣ five Poëma Satyricum in stultum quendam hoc nomine. Harpocration in *Μαργίτης*. *Ἐκάλειν δὲ τὸς ἀνοήτους ἔτα, διὰ τὸν εἰς τὸν Ὀμηρον ἀναφερόμενον μαργίτην, ὅπερ ποίημα Καλλιμαχος θαυμάζειν ἔοικεν.* At quem locum consules si placet Mauffaci & Valesii notas. Dio Chrysostomus diss. 53. *Γέγραφε δὲ καὶ Ζήνων ὁ φιλόσοφος εἴς τε τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδυσσεύειαν, καὶ περὶ μαργίτη δὲ. Δοκεῖ γὰρ καὶ τὸ τοῦ ποιήμα ὑπο Ὀμήρου γυγόναι, πωτέρος καὶ ἀποπειρωμένος τ' αὐτῆ φύσεως πρὸς ποίησιν.* Auctor Certaminis Homeri ac Hesiodi: *Κολοφώνιοι δὲ καὶ τόπον δεκνύουσιν ἐκ ᾧ φασὶν αὐτὸν γράμματα διδάσκοντα τ' ποιήσεως ἀρχαδαὶ καὶ ποιῆσαι πρῶτον τὸν Μαργίτην.* Meminere præterea hujus poëmatis Homeroque tribuunt, & quædam ex eo proferunt Plato Alcibiade. 2. Aristoteles in poëtic. cap. 4. & Lib. VI. ad Nicomach. c. 7. (ibi-que Euftrathius) & ad Eudemum Lib. V. c. 7. Plutarchus in Demosthene, ubi versus quidam ex illo leguntur, quos Demosthenes ad Alexandrum M. applicavit. Scholiastes Aristophanis ad aves, pag. 404. Tzetzes Chiliad. 4. vers. 868. *εἰς ὃν ὁ γέρον Ὀμηροῦ ἠρώιαμβος γράφει.* Idem Chil. 6. hist. 62. & Svidas in *Μαργίτης*: Ex eodem Svida in *Πίγρης* cognosces poëma hoc à quibusdam non Homero tributum, sed *Pigresii* Halicarnasseo Artemisiz fratri. Ab Eustathio ad Odyss. κ. p. 413. laudatur ὁ ποιήσας τὸν ἐπιγραφομένον Ὀμήρου μαργίτην. Similiter ambigui hærent Proclus & anonymus alter ab Allatio editus in Homeri vita & Clemens Alex. 1. Strom. p. 281. Heroicis Hexametris trimetros Jambicos, quatuor breves primo pede habentes, in Margite passim permixtos *ἠρώιαμβος* Tzetzes vocat, testatur præter Hephæstionem in Enchiridio p. 64. Marius victorinus Lib. I. II. & III. artis metricæ pag. 2512. 2524. & 2572. edit. Putschii. Cæterum de Margitæ stultitia, quæ postea in proverbium abiit, videndus Svidas & Adagiorum Scriptores. Dio Chrysost. Orat. 66. Lucianus in Hermitimo T. I. p. 516. Polybius in Excerptis Peiresc. p. 59. *ταῦτα γὰρ ἔχουσιν ἴμαγον εἰρημένας τις ἀνπισεύσειεν, ἀλλ' ἐδὲ τὸν λεγόμενον Μαργίτην ἐκείνον.* Vide & Petrum Petium Lib. II. Miscellan. Observatt. capite primo. Scholia Græca ad Lucian. T. 2. p. 36. ubi leges Margitem numerare molitum fluctus maris. Jambico metro primus usus in Margite Homerus si credimus Alio Fortunatiano p. 2692.

18. ΝΟΣΤΟΙ. * Svidas. Videntur hi fuisse pars Cycli Epici & egisse de reditu Græcorum in patriam post everfam Trojam. Sine nomine laudantur ab Apollodoro Lib. II. Bibl. & à Scholiaste Euripidis in argumento Medæ, ὁ τὰς νόστας γράψας.

19. ΟΙΚΑΛΙΑΣ ἌΛΩΣΙΣ, de hac dixi libro superiore cap. 4. ubi de Creophylo. De argumento hujus Poëmatis confer scholia ad Iliad. ε. 392. & Strabonem lib. IX. p. 438. qvi non magis de Oechalia qvam ceperrit Hercules qvam de auctore poëmatis hujus constare affirmat.

20. ΠΑΙΓΝΙΑ Svid. & Herodotus cap. 24. in Homeri vita, sed ex quo loco ut Proclo etiam in Homeri vita apparet, non fuisse singulare Scriptum Poëtæ hoc titulo, sed potius Batrachomyomachiam Cerpocas & Epicichlides generali illo nomine venire. Etiam juniore cuidam Homero παίγνια Svidas tribuit.

21. ΣΙΚΕΛΙΑΣ ἌΛΩΣΙΣ, Svidas, apud qvem Οικαλίας pro Σικελίας legere sine ulla dubitatione jubet Richardus Bentlejus Vir Clariss. in Epistolâ ad Joh. Millium.

22. ὙΜΝΟΙ, plures aliique sub Homeri nomine olim lecti sunt, qvam hodie exstant, uti supra, cum de editis Hymnis agerem, annotavi. Versus quosdam ad Venerem Sophocli ab aliis, ab aliis tributos Homero refert Athenæus XIII. p. 592.

23. ΦΩΚΑΙΣ Herodot. c. 16. five legendum ΦΑΙΑΚΙΣ ex Ovidio IV. ex Ponto 12. 27. & 16. 27. ubi latinam Tuscani Metaphrasin laudat.

24. ΥΑΡΟΜΑΧΙΑ. Svidas.

Omitto poëma commentitium de pugna Heroum apud inferos qvòd ab Homero scriptum sibi qve donatum fingit Lucianus 2. Veræ Historiæ T. I. p. 679. Ejus hoc ibidem recitat initium: Νῦν δὲ μοι ἐννεπε Μῆσα μάχην θεκῶν Ἡρώων.

De ænigmate, qvòd Homericum vocat Diodori interpres, qva cepimus amissimus, qva non cepimus habemus, meminit Diodorus Sic. lib. V. p. 217.

* Scripsere νόστας Anticles Atheniensis, Eumelus five Eumolpus Corinthius, Lysimachus Alexandrinus (male Plelimachus Plutarcho p. 1160. de flum. & Symmachus Tzetæ in Lycophronem) & Stefichorus. Vide Maussacum ud Plutarchum de fluminibus ubi de Inacho, & Vossium de Historicis Græcis p. 431. Svidam in Νόστος.

CAPUT III.

De Homeri Scholiastis interpretibus & Metaphrastis Græcis, qui exstant vel editi vel MSS. sum de Poëta versionibus & editionibus, Argumentis, indicibus, lexicis qve in Homerum vulgatis.

De scriptis Didymi Chalconeri, qui Homerum aliosqve scriptores etiam profanos com-

mem-

mentariis illustravit. 1. Scholia brevia tamen quæ sub ejus nomine in Homerum exstant, non sunt hujus Didymi, neque alterius Didymi Alexandrini junioris. 2. Sed ex Didymo Chalcentero aliisque priscis Homeri interpretibus diu post selecta. Num Eustathius ea viderit qualia hodie habemus? 3. Porphyrium non esse horum scholiorum auctorem. 4. Eorum tum separatim tum una cum Homero vulgatorum editiones. 5. De Schreveliana, de Oxoniensi & Cantabrigiensi Homeri editione cum scholiis Græcis. Additamenta Schreveliana scholiis Didymo tributis illaudato more inserta. 6. Scholia Græca in quosdam Homeri locos à Cantabrigiensibus primum vulgata è codice Aloysii Alemanni. 7. De Eustathio ejusque παρρησιας in Homerum, editionibus, excerptis Adriani Junii &c. 8. Commentariorum Eustathii laus, institutum, versio latina inedita Vincentii Marinerii. 9. Scriptores ab Eustathio laudati nominibus propriis haud expressis. Quare nunquam alleget libros Scripturae Sacrae? 10. Commentarius Eustathii in Batrachomyomachiam. 11. De Scholiis Græcis incerti auctoris in librum IX. Iliados editis à Conr. Hornejo. 12. Scholia & commentarii inediti variorum auctorum anonymorum, tum Porphyrii, Procli, Andronici. 13. Johannis Tzetzae Metaphrasis, ἐξηγησις, allegoria in Homerum, item pro Homericæ, Homericæ, post Homericæ. Allegoriae Homericæ Heraclidis Pontici, Nicephori Gregora, Mich. Pselli & Johannis Diaconi Galeni. 14. Scholia Georgii Chrysococca & quorum pars à Scherpezelio edita est, Manuelis Moschopuli. Mich. Pselli Paraphrasis, & deperdita Demosthenis Thraciæ. Constantini Hermoniaci Metaphrasis. Scholia Isaaci Porphyrogeniti Quintus Smyrnaeus falso relatus inter Homeri commentatores. 15. Metaphrasis Græco-barbara Nicolai Lucani & Demetrii Zeni. 16. Editiones Homeri Græca. 17. Latinis versibus redditus Homerus. 18. Latina prosa, ubi de Græcolatinis Homeri editionibus, & commentariis, notisque sive editis sive promissis recentiorum. 19. Versiones Homeri Persica & Syrica. 20. Indica. 21. Anglica. 22. Hispanica. 23. Belgica. 24. Italica. 25. Gallica. 26. Germanica. 27. Tituli Argumenta & periocha librorum Homeri. 28. Indices. 29. Phrascologia, Lexica & claves Homericæ. 30.

I.

Postquam de scriptis Homeri egi, consequens est, ut de interpretibus ejus pauca addam, ac primum de Græcis qui exstant. In his familiam ducit Auctor brevium Scholiorum, quæ in Iliadem & Odyssæam feruntur sub nomine *Didymi*, * Alexandrini puta Grammatici Aristarchei, Chalcenteri à pluribus laboribus literariis appellati, qui sub Augusto Imp. floruit & plures Poëtas Commentariis illustraverat. Commentarium ejus in Iliadem laudat Ammonius in λητρηγῆν & χλαμύς. Ejusdem ἐξηγησιῶν Ὀδυσσεύς, Etymologi-

N n 3

logi-

* Plures Didymi, etiam Grammatici fuere, quos distinguere docet Jonsius p. 227.

logicum M. *πεισκία πω & σκύρ*. Commentarios in Euripidem, Scholiastes ad Hecubam v. 887. 1036. &c. In Aristophanem, Phrynichum, Jonem, Sophoclem, Athenzum: Libros *ἐξηγήσεως Πινδαρικής*. Lactantius libro I. c. 22. In Bacchylidem, Ammonius in *ὑπόμνημα. Περὶ λυρικών ποιητῶν*, Etymol. Magnum in *ὑμν* & *προσωδία*. Illustraverat etiam Scriptores Profanos, ut Ilium, Demosthenem, pluresq; Rhetores, quod idem Ammonius in *ἠθῆς*, Harpocraton & alii testantur. Ne de aliis Didymi scriptis in præsenti dicam, quatuor millia enim librorum scripsisse Seneca Auctor est Epistola 88. Et si Demetrius Troezenius apud Athenzum L. IV. p. 139. Hesychius Illustris & Svidas * tantum computant ter mille & quingentos. Ob quam causam ab eodem Demetrio dictus fuit *βιβλιολάθας*, quod sui ipsius, puto in tot libris, oblitus, sæpenumero sibi contradixisset. Vide Quintilianum L. I. c. 8.

II. Quamquam vero ex dictis constat, Homerum à Didymo hoc illustratum fuisse, non tamen æque certum est, Scholia Græca, quæ habemus, illum auctorem agnoscere. Nam in illis non exstant, quæ ex Didymi in Homerum *ἐξηγήσει* profert Ammonius, deinde in iisdem laudantur Scriptores Didymo Juniores, Plutarchus, Cointus, Galenus, Pausanias, Jamblichus & alii: unde juniorei cuidam Didymo Alexandrino, quem *πιδανὸς* & *πεὶ ὀρθογραφίας* scripsisse Svidas ait, illa tribuebat Meursius in Bibl. Græca p. 1359. Sed & hoc Didymo juniores sunt Cointus & Jamblichus, nam Apollonium Dyscolum, qui sub M. Antonino vixit in Didymi *πιδανὸς* scripsisse idem Svidas notavit. Quin etiam Didymus ipse (Chalcenterum intelligi non dubito) in Scholiis illis nominatenus laudatur ad Iliad. *α.* 400. *δ.* 475. & ad *χ.* 126. Quod autem Illustris Vir Gisbertus Cuperus ex loco ad Iliad. *δ.* 379. Schrevelianæ editionis (in aliis enim hæc frustra quæras) ubi *Δίδυμος ὁ ἡμέτερος* dicitur, hæc Scholia à Didymi Discipulis collecta esse suspicabatur Lib. II. Variarum observationum c. 8. Virum præstantissimum sefellit additamentum editoris, quod lineolis ille distinxit quidem, cæterum malo more, Græcis verbis, ad antiqua scholia adtexuit. Schrevelii enim hæc verba sunt: *ἀλλοθι παρέδωκε Δίδυμος ὁ ἡμέτερος* (hunc quippe putabat esse auctorem scholiorum quæ recensebat) *συμμάχης ἑναὶ συστρατιῶτας τῶν πολιορκητῶν, βοηθῆς ἢ τῆς βοηθῆντας τοῖς πολιορκητέμοις*, respiciturque ad Scholion Iliad. *β.* Catalog. 310. & *γ.* 188. Similiter fraudi fuit additamentum Schrevelianum doctissimo viro H. Dodwello, qui in prælectionibus Cambdenianis p. 386. ut recentem valde probet scholiorum horum collectorem, observat in illis allegari Eustathium ad Iliad. *ε.* 203. At enim Merico Casaubono in diatraba de nupera Homeri editione p. 44. videntur hæc in Poëtam Scholia respici ab Eustathio, cum in suis ad Homerum

Com

* Vide Svidam in *χαλιφρον*.

Comentarius subinde laudat *χόλια παλαιά* Idē observat, pleraq̄ illorum Eustathium in suos comentarios transtulisse, adēd ut ex hūc non pauca scholiorum loca emendari possint, q̄d aliquot exemplis p. 56. seq. ostendit. Sed & Didymum plus simplice vice laudat Eustathius, ejusq̄ *ἐξηγήσεις* affert ut in Iliad β p. 274. Iliad. λ. p. 818. & aliis in locis, verum ita fere, ut non ipse fateatur se eum inspexisse: *ὁ Δίδυμος δέ, φασί, λέγει*, ut omittam illa q̄z affert ē Didymo, non reperiri omnia in scholiis q̄z habemus.

III. Verisimillimē itaq̄ve dici potest scholia ista non esse Didymi, neq̄ ex folis Didymi commentariis, sed ex Didymo multisq̄ve aliis *παλαιῶν & νεωτέρων*, Aristarcho, Cratete, aliisque (plures enim interpretum sententias passim colligit, cujus rei illustre exemplum habes Iliad. Σ. 486. & Odyss. ι. 43. κ. ι. μ. 89. Et ad Odyss. β. 132. κατ' ἐνια, inq̄vit, τῶν ὑπομνημάτων, Iliad. η. 156. 133. 135. ἐν ἄλλω scil. ὑπομνήματι. Sed & *Μέγαφρασεῖς* memorat ad Iliad. λ. 232.) incerto auctore, multis forte post Didymum sæculis collecta, interim erudita, & ad intelligendum Poētam & pernoscendam Mythologiam & dialectos * utilissima, tironibus vel imprimis commendanda. Eustathius ipse, q̄vem pleraq̄ illorum in suas *παρεκβολαίς* transtulisse jam dixi, non pauca præclara ex iisdem omisit, forte q̄d illa in codice suo non invenit. Q̄vī enim scholia Poëtarum in antiquis codicibus evolverunt, sciunt ea subinde ab aliā manu aucta & plurimum inter se dissidentia occurrere. Ac de his ipsis scholiis Didymo tributis Mericus Casaubonus libello laudato p. 45. *Ejusdem auctoris tam sibi repugnantia esse, non ego præstem*. Nec repugnantia tantum in his scholiis offendas sed eadem quoq̄ve bis repetita aliis verbis, ut ad Odyss. χ. 299. 300. τ. 179. Iliad. Φ. 194. γ. 188. Itaq̄ve nec *Heraclionem* Grammaticum scholiorum horum auctorem esse mihi persvaserim, q̄z sententia non improbatur doctissimo Barnesio T. 2. ad Euripidē p. 158.

IV. Decessor meus Vinc. Placcius *ὁ μακαρίτης* libro de Anonymis 75. ait ē Gesnero se didicisse q̄d Porphyrius à quibusdam auctor eorundem habitus fuerit. At enim hzc non à Gesnero ipso verum à Simlero in Gesneri continuatione memorata sententia, q̄vām fit parum verisimilis (licet ex Porphyrio plurimum profecisse horum Scholiorum auctorem lubenter profiteor) constat vel ex eo, q̄d sub Porphyrii nomine alia in Homerum scholia manu exarata adhuc exstant in manibus

viro-

* Passim notat voces Bœoticas, Æolicas, Doricas, Jonicas, Cyprias, Thessalas, Phrygias, Atticas &c. Schrevel ad II. ε. 29. & κ. 559. λ. 704. ubi notatur dativum à Poëta positum esse loco genitivi, de suo subjunxit eam esse *γενικην ἢ βραϊκην*. Sic *Psalmus* דָּוִד לְדָוִד *Davidic*. Alium Hebraicum notat idem Schrevelius Iliad. ε. 329. Grammaticos & librarios imperitos vetustiores præcipue, multa in Homero corrupisse queritur Scholiastes ad Iliad. θ. 160. Versus insertos & suppositos notat ad Iliad. β. Catal. 35. 6. 395. 6. 71. Odyss. λ. 622. &c.

virorum doctorum, ut infra dicam : deinde laudatur in hisce non modo ipse Porphyrius Iliad. α. 317. β. 249. 308. γ. 175. 250. 314. sed & Jamblichus Porphyrio junior Odyss. β. 153. Laurentii quoque Lundii suspicio qui in Bibl. Græca p. 54. Johannem Tzetzen brevium scholiorum minorum conjicit esse auctorem ne utique congruit cum Tzetze ingenio qui vanioribus longe & uberius commentariis Homerum interpretari est aggressus. -

V. Scholia in Iliadem edita primum sunt additâ ipsâ Iliade, Græcè, Romæ * A. 1517. fol. *Σχόλια παλαιὰ Ἰῶν πάνυ δοκίμων εἰς τὴν Ὀμήρου Ἰλιάδα.* Præmissa duo Jani Lascaris Epigrammata (non in Didymum sed) *εἰς τὰς ἐν ἡ βίβλῳ Ὀμήρου ὑπομνηματισίας.* Scholia in Odyseam primus edidit præfixo Didymi nomine Aldus, adjunctis non modo in Iliadem editis jam ante scholiis, sed & *Porphyrii* quæstionibus Homericis & libello de antro nympharum, Venet. 1521. 1528. 8vo. Scholia in Odyseam separatim excusa Parisiis Ao. 1538. 8vo. memorat in Bibliotheca Gesnerus. Joachimo inde Camerario & Jac. Micyllo curantibus Homerus integer Græcè cum scholiis in Iliadem & Odyseam cuius paginæ in ora libri adjectis, & subnexis ad calcem voluminis Porphyrii libellis editus est Basileæ apud Hervagium 1535. 1543. 1551. 4to. sive parvo fol. Iterum Scholia separatim, Homero quem explicant non addito, emendatius vulgata sunt à Jacobo Bedroto, Græcè, subjunctis iisdem libellis Porphyrii, Argentorati 1539. 8vo. cum Bedroti & Joh. Sturmii præfationibus, sub titulo: *Ὀμήρου ἐξηγητής.*

VI. Interjecto majore quam sæculi spatio Cornelius Schrevelius Homero suo Græco-Latino eadem Scholia, quæ Didymo aude æter tribuit, in imo singularum paginarum Græcè subjecit. Amstelodami apud Elzevir. ** Et Lugduni Bat. apud Franciscum Hackium Ao. 1656. 4to. Quamquam vero hæc Editio elegantissima est, tum dispositionis ratione tum typorum, tamen & in Græcum Homeri Textum vitia typographica non pauca superiorum Editionum & recepit & auxit, tum & Scholia adversus priorum fidem detorta, depravata, mutilata, plurimis additamentis *** coinquinata exhibet lectori, ut quærentur Mericus Casaubonus in diatriba de hac Homeri editione ad virum Clarissimum Joh. Georg. Grævium edita Londini 1659. 8vo. & Cantabrigienses in præfatione ad suum, de quo mox, Homerum ; in qua etiam Oxoniensem *ἐκδοσιν* Iliados, quæ

* Hanc editionem existare meminij in Bibliotheca Gudiana. Etiam in Bibl. Petri Francii fuit cum M. Sladi emendationibus.

** Eadem hæc editio est, etsi tituli diversi: Communibus enim sumptibus Homerum excuderunt Hakius & Elzevirius. Itaque falluntur viri docti, qui de illis loquuntur tanquam de diversis,

*** Hæc interdum virgulis includit, ut ad Iliad. γ. 365. *ἔτως σωφρονῶσιν οἱ εἰδυκτοὶ πρὸς ἄθεοι, καὶ ἡ ψευδώνυμῳ καὶ εἰδωλολατρῆσσι σοφία,* Sarpissine vero sine ulla notâ antiquis admiscuit.

1675. 8vo. iisdem Scholiis illustrata prodit, Schrevelianæ contagio infectum, præserunt. Hi vero, quos dixi, Cantabrigienses omnium præstantissimam Homeri editionem publico bono vulgare cœperunt. A. 1699, 4to. editi Iliadæ; (Odyssea enim ab iisdem promissa, quæ sciatum nondum prodit) ad H. Stephani & alias optimas editiones castigata, cum versione longè emendatior, in posterioribus præcipuè libris (nam in primis tribus, vel quatuor plerumque Schrevelianæ retinuisse se non differunt), cum Scholiis Græcis, per singulas paginas subjectis, & ad veterum editionum fidem, recensitis. Addiderunt etiam varias lectiones, & H. Stephani in Homeri Iliadem notas, quarum vix sextam partem Schrevelianus dederat. Varias præterea lectiones, conjecturas & castigationes in Scholiis, & suppositum Scholionum à Schrevelio insertorum elenchum, VII. Denique in eadem præstantis adjunxerunt alia quædam Scholia Græca vetusta, excerpta ab optimo Codice ab Ant. 1675. (qvi Sophocles Antigona Italice vocatur) & adscripta in marginibus amplissimis Florentinæ Homeri editionis, de quibus ita scribunt Cantabrigienses: *Excerpta illa quædam præsto digna, ac potè castigatissimum Criticorum & Grammaticorum reliquias, viximatu facile est. Nihil super in his locis dicitur, nisi antiquæ, nec in vestigiis Scholiorum, nec in Eustathio laudantur, didimus, & legitur, & in antiquis libris, Aristarchi, Herodiani, & Theophrasti, & aliis veterum, quoniam scripta videtur esse, quæ perierunt.* Hæc illi; qui cætera Didymo tributa vulgo scholia nec ipsi audent ad eam auctorem referre; sed ex variorum Commentariis collecta existimant, de quibus singulari dissertatione acturos se receperunt, præmittendæ Odysseæ. Lucem quoque adspexit Iliadæ, Græcè cum iisdem Scholiis Didymo adscriptis, Oxoniæ è Theatro Scheidonio A. 1695. 8vo. *Ὅμηρος Ἰλιάς ἔτι αὐτὴν χάρις ψευδογράφου Διδύμου,*

VIII. Præter hæc incertorum minora scholia; existant etiam in Iliadem pariter atque Odysseam, diffusi & varia eruditione, Grammatica præsertim, referti Commentarii, sive ut ab auctore inscribuntur *παραβολαὶ Εὐστάθιου* patria C. Politani, qvi Rhetorum primo Magister, ** & magnæ Ecclesiæ Diaconus, tum designatus Lyciorum Myræorum Episcopus, ac denique Archiepiscopus Thessalonicensis, circa annum

* Ejusmodi exemplar editionis Florentinæ A. 1448. fol. cum Scholiis MSS. in Bibl. Regis Christianissimi exsare testatur Labbeus p. 280. Bibl. nov. MSS.

** Vide Demetrii Chomatæni locum apud Allatum de consensu Ecclesiæ Oriental. & Occid. L. II. c. 8. p. 613. Etiam libellorum supplicium Magistrum fuisse Eustathium tradit, sed nescio quæ auctore, Nicolaus Majoranus. In Catalogo Bibliothecæ Scorialensis p. 127. memoratur Oratio ab Eustathio Thessalonicensi Archi. Episcopo habita ad eos qui in templo erant S. Myræbytz sive Demetrii in principio indictionis anno Mundi 6702. (CHRISTI 1194.)

num Christi *1160. & post floruit sub Manuele Ale xioque & Andronico** Comnenis. Cum hisce Commentariis Græcè primum editus Homerus est Romæ præfixis privilegiis Julii III. Pontificis (cui etiam inscriptum opus est à Nic. Majorano) Caroli V. Imperatoris & Henrici I. Regis Galliz, A. 1542---1550. tribus in folio voluminibus, quam editionem manu Salmasii passim notatam evolvi Gluckstadii in Bibliotheca Gudiana. Iterum excusus cum Eustathii commentariis Homerus Basileæ apud Hieron. Frobenium 1560. fol. 2. Volum. Indicem locupletissimum ad Romanam editionem composuit Matthæus Devarius, cujus exstat libellus insignis de particulis lingvæ Græcæ, Romæ primum editus A. 1588. 12. deinde Londini 1657. 8vo. & Ao. 1700. Altorfii in 8vo. eodemque anno Trajecti in 12mo recusus. Indicis in editionem Eustathii Basileensem, succinctoris auctor Sebastianus Guldenbeccius. Prolegomena quæ jam in utraque editione obvia Eustathio præmisit Nicolaus Majoranus, cujus judicio *Interpres iste Homeri doctissimus, Philosophus acutissimus, Theologus religiosissimus, qui sensus abditos eruit, speciem omnem deformitatis abstergit, arcana sapientia & pietatis aperit. Imprimoque id agit, ne quam totius Philosophia partem artificii Poëticæ occultatam ignoremus. Incredible est memoratu, quantas opes Græcæ Eloquentiæ, quantos Thesauros omnium disciplinarum exprimat.* Selectas ex Eustathio expositiones Græcè excerpserat, cuique his Homerum recudendum dederat biennio ante Hadrianus Junius Basil. 1558. fol.

IX. Has merito inscripsit Vir doctus κέρως ἀμαλθείας, est enim Eustathii in Homerum opus verè quoddam lingvæ Græcæ velut *Copie Cornu*, ut omnes eruditi agnoscunt, & singillatim præ se tulit Martinus Crusius in Germano Græcia p. 39. Modestia & institutum Eustathii patet ex his ejus prolegomenon in Iliadem verbis: ἦν δὲ τὸ Φιλικὸν θῆλον αἰετῆς τῆς Ἰλιάδος &c. *Placuit mihi Iliadem perτυελεῖν* (uti postea Odyssæam quoque) *& utilium rerum copiam studiosis ejus lectoribus exhibere, non equidem viris doctis, quos nihil horum subterfugit, sed tironibus, vel recordari ea, quæ pridem didicere cupientibus.*

Hoc

* Malè apud Vossium de Historicis Græcis p. 491. excusum est A. 1560. scripserat Vir doctissimus cl. cl.

** Nicetas Choniates Lib. X. Annalium narrans hujus Eustathii precibus lenitum esse furorem Siculorum, quem capta sub Andronico Comneno Thessalonica in victos exercebant, hoc eum encomio maectat. *Is erat doctrina, eloquentia & virtute celeberrimus: πολὺς καὶ μέγας ἐν λόγοις καὶ ἀρετῇ διηρηθὼς ἀπαύλαχῃ, Eustathius, quæ & prudentia & usu rerum mirabili præditus & doctrina profanarum & sacrarum literarum uberrima ceteris omnibus antecelabat. easque velut insigni & peculiari nota celebrabat, τὸ οἰκειότατον ἐκείνου, καὶ ἑξάρτητον ἦν χαρακτηρισμῶς. Nam ejus orationes vel horrida cautes moveri potuissent, & solo conspectu alienigenis ita eras venerabilis, ut & venienti assurgerent, & orantem libenter audirent, & ejus monitis ad humanitatem flecterentur, veluti vulnus inflammatum quod lebi manu aquâ molitur. Idem libro octavo eloquentissimum vocat & DEO Mahumedis anathema dicendum, adversus Manuelis Imp. sententiam vehementissima oratione contendisse refert.*

*Hoc igitur egi, & utilissima quaque idoneo ordine collegi, non ut omnia congererem ab interpretibus hujus Poëta in medium allata, qui labor inanis neque utilis valde, & immensus erat futurus; sed ut, quicquid cognoscere desiderat, suo quaque loco disposita reperiret ea, qua non supervacua mihi visa sunt, puta sensus vel orationem solutam scribenti utiles, & Rhetoricas circumductiones in loco exprimere volenti, methodos convenientes, quarum studiosus & imitatione juvetur aliquis, & Poëta artificium demiretur: & dictiones plures quidem etiam prosa idoneas, saepe vero duras quoque & asperas & Poëticas, qua nisi certiori suae originis significatione explicentur, propositus locus manebit obscurus: dicta insigniora sive Gnomas, quibus non raro Homericæ Poësis exornatur, Historias non eas modo, quibus Poëta ex professo utitur, sed latius interdum ex aliorum scriptis desumptas: Adhuc fabulas, alias quidem simpliciter, ut proponuntur citra penitentiorem contemplationem, & nudas; alias vero cum allegorica declaratione, & altiore reconditi sensus interpretatione, & alia innumera, quorum cognitio & honesta & ad vitam utilis est, atque ea non solum compendiose, verum omnino varie. Itaque, si quis absque invidia, toto hoc opere perpecto modestè dixerit conatum hunc nostrum haud proorsus infructuosum esse, ille, opinor, non mentietur. Latinam versionem commentariorum Eustathii non in Homerum tantum, sed & in Dionysium Periegetem *adornavit Vincentius Marimerus Valentinus, Bibliothecæ Regiæ Escorialensis Præfectus, teste in Bibliotheca Hispana Nicolao Antonio: Sed hæc alizque viri illius translationes nunquam lucem publicam viderunt, quemadmodum nec latina versio commentariorum Eustathii in Odyssæam, quam ab *Olivio Fernerio* Mediolanensi concinnatam tradit Paulus Freherus in theatro eruditorum p. 1541.*

X. Auctorum Catalogum, quos plurimos laudat Eustathius, proximo Capite Lectori exhibeo, in præsentibus contentus adnotare, quod sæpenumero ipsi Scriptores allegantur sub nominibus appellativis antonomasticis, v. g. ὁ τεχνικός pro Dionysio Thrace, Rhetor Cilix pro Hermogene, ὁ γεωγράφος pro Strabone, pro Athenæo ὁ δεκανοσοφιστής, ὁ παρηγητής pro Dionysio, ὁ τὰ ἔθνικα σωζέμενων, ὁ τὰ ἔθνικα γράψας pro Hermolao & Stephano Byzantino, ὁ παρὰ παρσῶν ἰσορρήσας pro Xenophonte, ὁ ἔξηγητής pro Herodiano vel Apione. ὁ Διαισκευαστής est illi perinde ut auctori minorum scholiorum ad Odyss. λ. 583. Homerus ipse, quia narrat, & ἄξιμα Διαισκευαστικῶν adhibet eoque delectatur, ut rectè observatum Merico Casaubono pag. 36. diss. de nupera Homeri edit. Cæterum in vastis ad Homerum Commentariis occasione toties sese offerente virum Christianum, imo Archiepiscopum, scriptores Ecclesiasticos rarissimè laudare, sacram Scripturam ** nunquam, merito miratus est Jacobus Duportus p. 278. Gnomologiæ Homericæ. Videtur autem inde fa-

O O 2

ctum

* De his dicitur libro quarto cap. 2. ubi de Dionysio: at de aliis Eustathii scriptis, aliisque Eustathii, libro quinto.

** In commentariis ad Dionysium tamen laudat Θεῖαν γραφήν ad vers. 195. respiciens Eszech. XXXVIII. 13. & Davidem σοφὸν βασιλέα ad v. 666. allato Ps. CXLVII. 16.

ctum esse, quia pleraque sua ex antiquioribus Homeri Interpretibus collegit Eustathius, qui Ethnici nullam sacrorum librorum rationem habuere. In hoc quoque multus est, ut Posteriorum Poëtarum Græcorum loca passim conferat cum Homericis, & quomodo ex illo expressa sint, doceat.

XI. Dicitur præterea Batrachomyomachiam Homeri Commentario illustrasse, qui visus tamen hæcenus non est, & incertâ fide refertur à Gesnero in Bibl. & à Nicolao Majorano præfatione ad Eustathium.

XII. Post Eustathium non omittenda Scholia vetusta in librum IX. Iliadis, Græce edita à *Conrado Hornejo* Helmst. 1620. 8vo. Illa Johannes Caselius Florentiz descripsit à libro Petri Victorii, in quo, si non in utramque Homeri *ποίησιν*, in alteram certe vel plusculos ejus libros erant manuscripta ejusmodi Scholia. Quo liber Victorii pervenerit, haud facile dixerim, etsi in literis Marci Velsæri ad Scaligerum prid. Cal. Augusti Ao. 1602. datis legi Venetiis venales profutisse quinquaginta circiter Codices Græcos MStos, *reliquias*, inquit Velsærus, *quantum quibusdam indiciiis suspensor, Victoriana Bibliotheca, quos mediocri nos pretio præstinavimus spero.* Neque hæcenus potui certo rescire, quis illorum scholiorum sit auctor, at egregia vetusta & docta affirmare possum, post verissimum de illis Caselii & Horneji iudicium, qui Eustathio quoque inspecta haud dubitaturum observant, quisquis ejus in eundem Homeri librum Commentarios comparaverit. Non autem adeo occupata sunt in phrasibus, vocibusque explicandis, quod nec ipsum nihilominus planè in illis negligitur, quàm ut ostendant, Homerum magno verborum delectu, inigni ordine & artificio rhetorico ubique usum esse, egregiaque præcepta Ethica & politica passim poemati suo inspersisse. Criticorum itidem sententias de versibus Poëtæ, eorum *γρησιότησι* & lectione hinc inde etsi rarius referunt: Zenodoti, Aristarchi, Apollodori, Aristophanis Grammatici, Aristotelis & aliorum.

XIII. Scholia optima inedita *Porphyrii* in Iliadem, etiam ab illis, quæ Hornejus vulgavit, diversa, & ex Bibl. Peirescianâ accepta habere se testatus est Isaacus Vossius ad Melam, eorundemque editionem promissit, pap. 59. & 154. Sed obiit citius vir doctissimus, quàm hæc aliaque, quorum spem eruditus fecerat, daret. Bibliotheca tamen ejus, atque in hæc Scholia ista servantur, ut audio, in Bibliotheca Academix publicâ Lugduni Batavorum. Lucas quoque Holstenius de vita & scriptis Porphyrii cap. 7. p. 33. cum Porphyrii in Homerum commentaria à Macrobio & Eustathio commemorasset, observat ineditum Scholiaften Vaticanum sæpius usum Porphyrii auctoritate, præterea aliorum scholiorum *ἀνεκδότων* specimen in primos Iliadis versus affert à MSto Codice Florentino Mediceo. Idem

Holste-

■ In commentariis ad Dionysium tamen laudat *θνήαν γραφήν* ad vers. 195. respiciens *Ezech. XXXVIII. 13.* & *Davidem σοφὸν βασιλέα* ad v. 666, allato Pl. CXLVII 16.

Holstenius scholiasten ineditum Mediceum in Homerum passim laudat notis ad Stephanum. Sed & apud Labbeum pag. 372. Bibl. nov. MSS. mentio fit Scholiorum longè accuratissimorum & antiqvisimorum in decem libros Homeri nunquam in lucem editorum. Joh. Rudolphus Wetstenius diss. de fatis scriptorum Homeri p. 156. memorat tres Codices MStos metaphraseos in Homerum, cujus initium: τὴν ὄργην εἰπέ ὦ θεὰ γ' ἤϊα πηλείως Ἀχιλλεύς τὴν ὀλοθήριαν. Itemque aliam Paraphrasin in Bibl. Florentina quæ incipit: θεὰ καλλιόπη εἰπέ ἀκριβῶς ἐν ἑμμελείᾳ ποιητικῇ τὰ κατὰ τὴν μῆνιν γ' Ἀχιλλεύς κ. τ. λ. Aliam item paraphrasin *Moschoruli*, à scholiis, de quibus infra, diversam & in Bibl. Vaticana obviam. Omitto, quos in Bibliotheca Cæsarea occurrere narrat Lambecius, codices Homeri MStos, refertos scholiis Græcis marginalibus & interlinearibus. Venetiis in Bibliotheca D. Marci Iliadem cum scholiis ab editis multum differentibus servari, notat Clarissimus Kusterus sive Neocorus in historia critica Homeri pag. 114. & Thomafinus in Catalogo MStorum quæ in Bibliothecis Venetis occurrunt p. 39. recenset libros à Cardinale Bessarione illustratissimæ Venetorum Reip. donatos. Idem doctissimus Neocorus in nova editione Criticæ illius, quam modo laudavi, Homeri historiz, vulgaturus est varia specimina scholiorum, paraphrasium & Metaphrasium Homeri ineditarum, quæ in Bibliothecis Bodlejana, Regia Londinensi, Regia Parisiensi aliisque descripsit. Superiore anno MDCCI. Dordraci in auctione publica Bibliothecæ illustris Johannis de Wit venum expositus fuit Homerus MS. cum obelis Aristarchi, & scholiis MSS. quæ marginibus adscripta, bonam partem *Porphyrium* auctorem agnoscunt, adjuncto *Procli* commentatario ad sex libros primos Iliados, ex Bibl. Antonii Seripandi Cardinalis: tum Odyssea cum antiqvis scholiis MSS. copiosis. Ao. MDCXCVIII. in Bibliotheca nobilissimi juvenis Cornelii Nicolai profuit Amstelodami Ilias Græcè una cum commentariis amplissimis *Johannis Grammatici*, Tzetze puta, de quo mox plurâ dicam. *Andronici** scholia Græca in Homerum MSta extitisse Venetiis in Bibliotheca SS. Johannis & Pauli, memorat Gesnerus in Bibl. etsi Thomafinus in Catalogo MSS. Bibl. Venet. nullam ejus mentionem facit. Videtur autem Gesnero hic esse M. Pompilius Andronicus, de quo Svetonius in Grammaticis c. 8. conjecturâ ut mihi quidem videtur non valde verisimili, cum Svetonius testetur eum soli Philosophiæ intentum Grammatica neglexisse.

XIV. *Johannis Tzetze* Metaphrasis Homeri versibus Politicis, sive ut ipse Chiliad. IX. vers. 283. loquitur, ἡμαξενιδμοῖς εἰχνοῖς scripta ad Irenen Augustam, à quâ pro singulis paginis tulit duodecim aureos, hinc τὴν ἀυγυστης βιβλον vocat XIII. v. 625. Fuit MSta in Bibliotheca Antonii Augustini.

003

* Andronicus Philosophus allegatur à Gellio Lib. XX. c. 5.

stini, & hodieque in Bodlejana exstat Oxoniæ, fragmentumque illius produxit Vir Clariss. Henricus Dodwellus in dissertationibus de veteribus Græcorum & Romanorum Cyclis p. 802. ex quo apparet non Homerum tantummodo sed & alios qui de bello Trojano scripserunt opere illo velut compendio esse comprehensos. Video etiam à Labbeo & inter Codices MStos Bibliothecæ Cæsareæ Vindobonensis referri Tzetæ Iliadem parvam Homericam: Præterea in Regiâ Londinensi habentur ejusdem Tzetæ Pro-Homerica, * Homericæ & post Homericæ, quæ in Catalogo MSS. Angliæ ante paucos annos edito perperam referri sub corrupto nomine Johannis Tetri, per literas me monuit laudatus Neocorus. Fragmentum infigne μεθ'ομηρικῶν, versibus 20. Hexametris constans, cum scholiis Græcis edidit & notis illustravit idem Dowellus libro laudato pag. 803. seq. ubi monet operæ pretium esse facturum quisquis προομηρικὰ illa & μεθ'ομηρικὰ, utpote ex reliquiis priscorum Poëtarum Cyclicorum ipsi licet Tzetæ non inspectorum collecta integra in publicum ediderit. In instructissima Imperatoris Bibliotheca Viennæ, in Episcopi Norvicensis Bibliotheca Londini, & Lipsiæ in Bibliotheca Paulina servatur ejusdem Tzetæ inedita Homeri ἐξηγησις luce non indigna & supra cap. I. §. 9. à me laudata. In Hispanica quoque S. Laurentii Bibliotheca fuisse Tzetæ commentarium in Iliadem notavit Labbeus p. 385. Bibl. nov. MSS. Idem p. 110. & 134. memorat ejus ineditas allegorias ** in Homerum ad eandem Irenem Alemannam Augustam, quæ etiam bis exstant in Augustissimi Imperatoris Bibliotheca. Ex hoc opere forte petitz allegoriz quædam Mythologicæ Physicæ & morales, quas sub Tzetæ nomine è Bibl. Jani Rutgersii accepit, Latine vertit & utraqve lingua edidit in libellulo Federicus Morellus Paris. 1618. 8vo. Cujus generis allegorias nonnullas à Mich. Psello scriptas Græcè cum *Heraclicis* *** *Pontici* allegoriis

* Fragmentum horum exstat etiam in Bibl. Augustana, sed in Catalogo MSS. p. 79. perperam latine redditur titulus: *rerum ante Homeri tempora gestarum*. Pro Homericæ enim sive Ante Homericæ sunt de rebus Homericæ poemati præmittendis ejusque argumentam antecedentibus.

** Meminit earum Tzetæ ipse Chiliadè quinta vers. 776. uti ἐξηγησῶσις Chiliad. IX. v. 282. Hanc pridem etiam laudavit Petrus Crinitus in libris de honesta disciplina, ne recentiores jam memorem. Ex Tzetæ allegorica Homericarum fabularum expositione scripta versibus politicis, exstant fragmenta in Appendice notarum ad Jo. Malalæ Chronicon. Habet & Clariss. Ludolphus Kusterus descriptam è Codice Barocciano & collatam cum MS. Regio Paris. Titulus est: Ἰπρόθεσις ἑὸς Ὀμήρου ἀλληγορηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Γραμματικῆς ἑὸς Τζετῆ, τῆς κραταυράτης βασιλείας καὶ Ὀμηρικῶν ἀτῆς Κυρία Ἐιρηνη τῆς ἐξ Ἀλαμανῶν. Initium operis: Ἐπεὶ Φαίδρα πανσέληνε σελήνη σελασφόρε &c.

*** Sive *Heraclicis potius*. Vide quæ de hoc libro dixi Lib. I. c. XXII.

riis Homericis vulgavit Conradus Gesnerus Basileæ A. 1544. 8. ut præteream auctorem anonymum (*Nicephorum* * forte *Gregorium*) moralis interpretationis errorum Ulyssis ab eodem Gesnero vulgatum, & allegorias anagogasque Homericas *Johannis Diaconi Galeni*, ejusdem cujus in Hesiodum similis labor editus habetur, quas memorat Labbeus p. 110. III. Idem Labbeus p. 171. ex indice Scipionis Tetti refert MStos nescio quos quare in Bibliotheca exstare Interpretes Homeri triginta antiquos, tomis duobus. Scholia in Homerum duplicia diversa ab editis legisse se testatur P. Victorius XXXVI. 13. Var. Lect.

XV. *Georgii Chrylococca*, qui Theodori Gaza familiaris fuit, scholia MSta in Odyseam, habentur in Bibliotheca Vaticana teste Allatio Lib. de Georgiis p. 360. quamvis ipse hæret ambiguus auctorne sit an duntaxat exscriptor iste Chrylococces. *Michaëli* quoque *Pfelli* Paraphrasin Iliadis versibus politicis superesse docet idem Allatius libro de Pfellis, & ex eo Gerh. Johannes Vossius libro posthumo de Poëtis Græcis p. 83. qui hoc ejus laudant initium: τὴν ὀργὴν εἰπέ ὡ θεὰ ἔ υἱᾶ ἔ Πηλέως. Ejusdem Pfelli Paraphrasin in Odyseam cum scholiis quibusdam MStam fuisse quondam apud Joh. Oporinum testatur Gesnerus. Nescio an eadem sit Paraphrasis Græca Iliados quam nullo auctoris nomine addito in codice Regis Galizæ n. XII. MStam occurrere testatur Labbeus p. 110. & 270. Sed & Odyssæ Paraphrasis Græca eidem memoratur p. 271. Bibl. novæ MSS. Sic Iliadem in profam Græcam olim transtulerat *Demosthenes Thrax* ut auctor est Svidas. Specimen Paraphraseos Homericæ exstat apud Aristidem libro de dictione civili c. XIV. & apud Platonem Lib. III. de Rep. ubi oratio Chrylæ Sacerdotis ex Iliad. α. sermone profario eleganter solvitur. *Emanuelis Moschopuli* ** Byzantini Paraphrasis sive scholia paraphrastica in Iliadem MSta dicuntur exstare in Bibliotheca Vaticana, eadē forte in librum 1. & 2. Iliadis quæ memorat Sylburgius in Catalogo MSS. Codicum Bibl. Palatinæ p. 109. Hæc etiam edita debemus *Johanni Scherpezelio*, qui Ao. 1702. 8. vulgavit libros duos primores Iliados, illisq; præter versionem emendatam atque animadversiones suas, & Joach. Camerarii viri præstantissimi commentarios adjunxit scholia Moschopuli è codice MS. in quo *Etymologicum medicum Græc. um*, quod Antwerpia è Jesuitarum Bibliotheca ad Clarissimum Grævium miserat Papebrochius. Titulus est: Ἐμανηὴλ ἔ Μοσχόπουλος τεχνολογία καὶ ἀνάπλυξις τῶν λέξεων, ἔ πρώτα βιβλία, ἔ Ὀμηρα. Τῶ αὐτῶ τεχνολογία καὶ ἀνάπλυξις ἔ δευτέρου στοιχείου

* Vide Dan. Nesselii Catalogum MSS. Bibl. Vindob. part. I. p. 285. num 9.

** Hic Moschopulus Byzantinus fuit temporibus captus à Turcis CPolcos, & cum aliis Græcis in Italiam profugit circa A. 1453. αὐεψιδος Moschopuli Cretensis, qui floruit sub extremum sæculi XIV. Locum ex Eman. Moschopuli sive alius ἐξηγήσει εἰς τὸν Ὀμηρον, ad Iliad. Φ. producit Allatius de Patria Homeri c. VI.

σοιχείαι ἔ' Ὀμήρου. Inter MStos codices Vulcanianos Bibliothecæ Lugdunæ Batavæ p. 416. memoratur nescio cujus *Constantini Hermoniaci* Metaphrasis in Homerum, *Isaaci Porphyrogeniti* scholia in Iliadem MSS. exstare ex Joh. Vaillantii fide refert I. Rud. Wetstenius diff. de scriptorum Homeri fato p. 158. eorumque specimen ab illo accepisse se testatur. In Dan. Nesselii Catalogo Bibl. Vindobonensis parte IV. p. 5. refertur Homeri Ilias & Odyssæa cum notis seu Rhapsodia *Quinti Smyrniæ*. Verum nullas in Homerum notas scripsit ille Cointus, de quo videas licet quæ dixi infra c. VII.

XVI. Ilias versibus Politicis in linguam vulgarem Græcam translata à *Nicolao Lucano* prodit Venetiis Ao. 1526. apud Stephanum Sabium & A. 1603. 4to. Batrachomyomachiam eodem Græco-Barbaro stylo versibus Politicis expresit *Demetrius * Zennus, Zacynthius* circa Annum 1530. clarus, quam cum Latina versione & notis edidit Martinus Crusius in Turco Græcia p. 373. seq. Ex Crusii editione recudi fecit Johannes Michaël Lange in parte altera Philologiæ Barbaro Græcæ. Altdorf. 1707. 4.

XVII. Homeri Ilias & Odyssæa una cum Batrachomyomachia & Hymnis Græcæ ** primum vulgata est (cum nullus ante liber magni momenti Græcus typis exscriptus fuisset) recensente ad MSS. codices & Eustathii ineditos tunc commentarios, emendationisque curam gerente *Demetrio Chalcondyla* Atheniensi, accedente dexteritate alterius *Demetrii Cretenfis*, typis pro illo rei typographicæ primordio sat luculentis, *Florentiæ* Ao. 1488. fol. cum præfatione Græca Chalcondylæ, & Latina Bernardi Nerlii typographi ad Petrum Medices, Laurentii filium: præmisso Herodoto ac Plutarcho de vita Homeri, & Dionis Chrysostomi dissertatione LIII. Hanc secutæ Editiones itidem Græcum tantummodo Homerum exhibentes, *Aldina* Ao. 1504. cujus exempla quædam excusa in membrana & Ao.

1517.

* Hujus Zeni *Ἀλέξανδρου ἑ Μακεδῶν* sive liber de Alexandri M. rebus gestis versibus politicis excusus Venet. 1529.

** Editiones Græcas Homeri quibus adjuncta scholia Didymo tributa, vel Eustathii commentaria, paulo ante memoravi cum de Didymo & Eustathio agerem. Cæterum hanc Florentinam editionem non usque quaque obviam usurpare mihi licuit ex Bibl. Reverendi & Celeberrimi Senis *Esdræ Edzardi*, cujus humanitate eo nomine gratias conceptissimas ago. Primum hunc fuisse librum alicujus momenti qui Græcè typis exscriptus fuit, testatur Chalcondylas in præf. his verbis: *Ἐπεὶ ἡ ἔυρησι μὲν πάλαι κοινὸν ἀγαθὸν τοῖς φιλολόγοις τε καὶ σπουδαίοις εἰς εὐπορίαν βιβλίων λαβνικῶν, λέγω ἡ τῆν τῶτων ἐντύπωσιν, ἐποδαῖτο δὲ τῆτ' αὐτὸ καὶ τοῖς ἑλληνοῖς βιβλίοις, καὶ δὲ εἰς τὸ ἔλασμα μέχρι καὶ νῦν εἰαυτὸν εἰς τῆτο καθεῖναι ὅτι καὶ λόγῳ ἀξίον, δεδωῖς οἶμαι τῆν ἔ' πραγμάτως δυσχερεῖαν, τῶν ἴνεις ἐκ τ' περὶ Φανῶς πόλεως Φλωρεντίας εὐ πεφυκότων νεοι παλοῖτε καὶ ἀγαθοὶ φιλομαθεῖς τε καὶ φιλέλληνες δύο μὲν ἀδελφοὶ Βένιαρδος καὶ Νέρις τῶ Νηριλίω, τρίτος δὲ σὺν τῆτοις ἐταῖρος αὐτῶν Ἰωάννης ὁ Δακίολος ἐκ οἰδ' ὅπως ἐπιπνοῖα τινὶ ἀνεφάνησαν εὐ μάλα πρόθυμοι εἰς τὸδε τὸ ἔργον.*

1517. 1524. 1528. 8vo. *Argentineses* apud Wolfium Cephalæum Ao. 1525. A. 1542. 8vo. curante Johanne Lonicero, qui varias lectiones Florentinæ & utriusque Aldinæ ad Calcem voluminis subjecit. *Lovanienfis*, *Odyssææ* *Batrachomyomachiz* & hymnorum. A. 1535, 4to. *Parisiensis* [*Iliados* duntaxat] emendata per Adr. Turnebum A. 1554. 8vo. altera *Parisiensis* sed totius *Homeri* apud Morellum A. 1562. 1584. 4to : *Wormatiensis* 1565. 8. duobus Vol. tum *Parisiensis* tertia castigatissima & luculentis typis exscripta in Poëtis Principibus *Henrici Stephani* A. 1666. fol. Hanc fere editionem postea secuti sunt, qui emendatissimum *Homerum* publico dare voluerunt. *Homerus* minore forma exiguo volumine in 12mo Græcè excusus est *Genevæ*, *Ilias* A. 1559. & *Odyssæa* A. 1567. apud Crispinum & A. 1609. iisdem typis, quibus Græco-Latina ejusdem anni editio ab *Æmilio Porto* fuit accurata: Denique *Odyssæam* nitidissime & emendate nuper excuderunt *Cantabrigienses*, forma majore octava. *Batrachomyomachiam* Græcè editam *Parisius* A. 1507. curante *Francisco Tissardo*, memorat *A. Chevillierius* de origine typographiæ *Parif.* p. 249.

XVIII. Quæquam impar sui est *Homerus* in alias translatus linguas, quod de *Gregorio Naz.* latine reddito dixit *S. Hieronymus* I. in *Rufin.* tamen versiones poematum ipsius commemorare juvat. *Odyssæam* Latino Carmine olim reddiderat *Livius* [a] *Andronicus*, *Iliadem* *Accius Labeo* [quem *Iliadem* *Homeri* versibus Latinis sædissime composuisse legas in scholiis ad *Perfium* sat. I. v. 50.] *Cnejus* [b] *Mattius* & *Ninnius Crassus*, ita enim apud *Priscianum* L. IX p. 866. *MStus* *Putschii* *Codex* legit pro eo quod ante illum inspectum ipse edidit *Nimius Caspius*. Sed horum laboribus pridem deperditis, primus ex recentioribus *Homerum* Latine reddi curavit *Franciscus Petrarcha*, quod notavit personatus *Vignolius Marvillius* in miscellaneis Gallicè editis. T. 2. p. 21. Versionem Latinam *Odyssææ*, auctore *Carolo Arcetino*, *MStam* memorat *Labbeus* p. 335. *Bibl. nov.* *MStor.* *Angelus* quoque *Polizianus* in *Homero* latine transferendo defudavit, cujus versionem extare optat *Caspar Barthius* L. LIX *Adversariorum* c. 14. ubi & suæ specimen exhibet, & T. I. in *Statium* p. 7. ait, se primores duos libros *Iliados* triduo latinis versibus reddidisse. Verum ut ad editas *Homeri* translationes veniam, ac primum commemorem eos, qui Carmine latino Poëtam expresserunt, extant *Iliadis* L. I. II. IX. *Vincentio Obsopæo*, Et *Liber III. IV. V. XIII. XVIII.* cum initio undevicesimi, tum XX. XXII. & XXIV. *Nicolao Valla* in-

P p

ter-

- (a) Mentio apud *Ciceronem* *Bruto* c. 18. *Gellium* *Lib. III.* c. 16. *Lib. VII.* c. 7. & *Lib. XVIII.* c. 9. Vide *Scal.* ad *Festum* in *toppar*, *Festum* ipsum in *negotiorum, naxorum & ornamentans.* Hanc *Odyssæam* veterem antiquissimum carmen vocat *Charisius* *Lib. I.* p. 64. Laudant & *Diomedes*, *Priscianus*, *Nonius Marcellus* aliique.
- (b) Allegatur à *Charisio* *Lib. I.* p. 93. *Diomede* *Lib. I.* p. 336. *Gellio* *Lib. VI.* c. 6. *L. IX.* c. 14. Apud *Priscianum* *L. VII.* p. 760. edit. *Putschii* *perperam* vocatur *Cn. Manlius*.

terprete Paris. 1510. 4to & Basil. 1541. 8vo cum Darete & Epitome Iliados, quæ latinis versibus Hexametris circumfertur sub falso nomine *Pindari Thebani*. Eadem Nic. Vallæ & Obsopæi Iliados metaphrasis, suppletis, qui desiderabantur, ex *Eobani Hæsi* versione libris, recusa est Basil. Ao. 1573. 8vo. Iliadem enim integram carmine latino reddidit Hæsius Basil. 1540. 4to. apud Robertum Winter, & 1549. 8vo. etsi dissvaserit hunc laborem Erasmus, qui L. XXIV. Epist. 5. ita ad Hæsius scripsit: *quod Theocritum reddidisti latino Carmine, miror, si Siculam illam Venerem affecutus es, Homerum opinor experiri tractabiliorem, in utroque tamen argumento vercor, ut fama labori respondeat. Qui Græcorum, nam gliscit indies ea lingua latius, malunt ejusmodi auctores audire sua lingua canentes.* Librum primum & secundum Iliadis in latinis versibus Hexametros convertit etiam *Joachimus Camerarius*, additis pereruditissimis eosdem libros enarrationibus sive Commentariis. Tubingæ A. 1537. 1540. 4to. Francof. 1584. 8vo. Quatuor libros IX. X. XI & XII. Odyssææ latino Carmine Elegiaco expressit *Johannes Prasimus Witteberg*. 1539. 8vo. Integram Odyssæam una cum Batrachomyomachia [à *Jacobo Balde* Jesuita etiam elegantissimo poemate latino ornata & amplificata] Carmine heroico *Simon Lemnius Emporius* Curiensis, Basil. apud Oporinum 1549. 8vo. libros octo *Franciscus Floridus Sabinus* Paris. 1545. 4to.

XIX. Profario sermone elegantiori Iliadem transtulit latine *Laurentius Val.* Brixiz 1497. fol. Colon. A. 1524. Lugd. 1541. 8vo. Odyssæam *Raphaël Volaterranus*, cujus versio addita Vallæ Iliadi, & Batrachomyomachiz ** ab *Aldo Manutio*, hymnisque Homeri à *Jodoco Velasco* Verbokano translatis, prodiit Venetiis A. 1516. fol. impressus per Bernardinum Venetum de Vitalibus, & ex officina Joh. Graphei Ao. 1528. 8vo. Video etiam memorari Odyssæam latinè redditam à *Georgio Maxillo* Argent. 1510. fol. Hymnos à *Georgio Dartona* Cretensi, cum Andreæ Divi versione mox memoranda editos. Utrumque enim Poëma Iliadem & Odyssæam transtulit præterea *Andreas Divus* Justinopolitanus cum versione Batrachomyomachiz ab *Aldo Manutio* & Hymnorum à *Dartona* composita latine vulgatam Venet. 1537. Paris. 1538. & Saligniaci 1540. 8vo. Cujus versio licet passim ut aliz ejusdem Scriptoris inepta, tamen quia verbum è verbo reddere promittit, aptissima visa est, quæ in editionibus Homeri Græco-Latinis servaretur, & ab Editoribus subinde emendaretur, uti factum est ab *Henrico Patalone* Basil. 1533. Fol. à *Johanne Spondano* *** Mauleonensi, admodum juvene qui suos qualescunque in integram Iliadem & Odyssæam Commentarios adjunxit, ibidem 1583. & 1603. Fol. ab *Oberro Gifanio*, cujus etiam notæ accedunt Argent. 1564. 8vo. 2. Fol. diligentius à *Seb. Castellione* Basil. 1567. Fol.

* De hoc scripto dixi in Bibliotheca latina.

** Alios Batrachomyomachiz interpretes & illustratores vide à me notatos supra c. 2. n. 3.

*** Lexicon Homericum quod idem Spondanus promittit, non vidit lucem.

Fol. ab *Henrico Stephano* Genev. 1588. 12mo. 2. Fol. diligentissime ab *Emilio Porro*, qui Francisci Patris sui commentarios in Homerum hæcenus ἀνεκδέχης accurate sequi se affirmat, Genev. 1609. 12mo V. quanquam in hac quoque Editione errores quosdam versionis notavit Mericus Casaubonus p. 32. seq. de nupera editione Homeri. Ilias cum versione per eundem Porrum accurata prodierat Lugd. 1580. 12mo. Henricum Stephanum sequitur Editio nitida Homeri Græco-Latina Amstelodamensis per I. T. P. Ao. 1648. 1650. 8vo. 2. Vol. Cantabrigiensis A. 1676. 1679. 8vo. 2. Vol. Gifanium *Jacobus Lælius* in corpore Græcor. Poëtarum Carminis Heroici Græce & latine vulgato Genev. 1606. F. & majorem partem *Cornelius Schrevelius* in editione, de qua sub initium hujus Capituli dictum à me est, ubi etiam de Editione Græco-Latina Iliados à *Cantabrigiensibus* novissime accurata, in qua versionem post tot virorum doctorum labores à se castigatam dare allaborarunt. Denique *Jo. Henricus Lederlinus* qui Orientales litteras hodie docet in Academia Argentoratensi, & *Stephanus Berglerus* Transylvanus emendatam Homeri editionem Græco-latinam curarunt minori forma, nitidis typis, recensitam ad exemplar primæ editionis Demetrii Chalcocondylæ & Poëtas principes H. Stephani, addita latina versione passim, in Odyssæa præsertim emendata. Amst. 1706. 12. apud H. Wetstenium. Omitto singulorum librorum Homericorum Editores & Interpretes, ut *Martinum Crusium*, qui librum primum Iliados non infeliciter vertit & illustravit Franc. 1584. Fol. *Melchiorum Volmarum*, in libros primos duos Iliadis Paris. 1523. 4. [Confer Menagii anti Bailletum c. 121.] *Joachimum Hansium* cujus prælectiones in quatuor primos Iliadis libros prodire Dantisci 1612. 8. *Andream Cratandrum*, qui libros I. & II. Odyssæ recensuit, & præmissa Angeli Politiani de Homero dissertatione Græce edidit Basil. 1520. 4to. *Joannem Hartungum* in tres primos libros Odyssæ. Franc. 1539. *Johannem Sanderum* à quo liber nonus Iliadis editus est, cum suis de Homero collectaneis Magdeb. 1661. 4to. Commentarios item affectos & deperditos recentiorum in Homerum, ut *Claudii Belurgerii* Galli, qui Græcas litteras Parisiis docuit, & teste in Pinacotheca prima Jano Nicio Erythræo, adeo in deliciis habuit Homerum, ut nec* in templo deponeret, sed in manibus, in oculis, in animo semper ferret, & sacrarum precum loco recitaret, obiitque Alexandriæ in itinere, quod infans in Poëtam amore quinqvagenarius susceperat, visurus campos ubi Troja fuit atque omnia loca quorum Homerus meminit. Prætereo denique promissas Homeri editiones, ut celeberrimi Viri *Johannis Georgii Gravii*, quem post illustratum à se Hesiodum etiam Homerum edere constituisse, discas ex Bosii Epistolis ad Reinesium p. 363. Cui adde Commentarios,

P p 2

qvos

* Vignolius Marvillius personatus scriptor T. 1. Miscellan. p. 221. *Cl. Belurgerius* étoit si fon d'Homere, qd' il l'avoit toujours entre les mains, & jusq' au pied d'autel: Il ne croioit pas qd' aucun autre escrivain méritast d'être lu à son prejudice.

quos Eruditi expectant à *Johanne Rudolpho Wetstenio*, à *Johanne Jacobo Bstirvio*, de quorum conatibus vide Ephemerides Berolinenses Clarissimi Chauvini An. 1697. p. 98.

XX. Sed de Homero in alias lingvas Vernaculas translato paucis adhuc dicere reliquum est. Nam & *Persice* versum testatur *Ælianus L. XII. Var. hist. c. 48.* quæ lingua adhuc exstare notat Labbeus p. 257. Bibl. nov. MSS. *Syriacam* versionem à Theophilo Astronomo Rohenfi five Edeffeno adornatam memorat Abulphragius p. 26. 40. & 148.

XXI. Eodem in loco *Ælianus* auctor est etiam *Indis* idiomate suo *Homerum* legisse, quod confirmat Dio Chrysofostomus dissert. 53.

XXII. Atque ut de iis, quæ editæ sunt, dicam versionibus, *Homerus* integer *Anglico* carmine redditus exstat, à *Georgio Chapmano* Londini sine temporis notam Fol. 8. & à *Job. Ogybi*, Lond. 1660. Fol. Ilias à *Thomæ Hobbesio* ibidem 1675. 8vo. *Odyssæa* A. 1677. 8vo. *Johannes* quoque *Drydenius* Anglorum Poëtarum Princeps, qui V. Nonar. Maji A. MDCC. diem obiit supremum, *Homerum* Anglica Metaphrasi donare voluit, licet specimen vix operis, sed perelegans librum nempe primum Iliadis publico dedit, qui primo loco comparet inter alia ejus poëmata nonnulla, sub titulo *fabularum veterum recentiumque, junctim excusa paulo ante obitum auctoris* Londini in Fol.

XXIII. Ilias à *Christophoro de Mesa* Hispanicè versa non vidit lucem: *Odyssæa Gundi-Salvi Pérezii* prodiit Antwerpiz Anno 1553. 12mo. & 1562. 8vo. Carmine satis puro & eleganti, quod Nicolai Antonii judicium est T. I. Bibl. Hispan. p. 427.

XXIV. Belgicè prodiit *Odyssæa* Delphis 1606. 8. Ilias Amst. 1698. 12.

XXV. *Hebræo* idiomate *Odyssæam* reddidit *Hieronymus Buxtelanus* Florentiz 1582. 8vo Sed & *Antonius Maria Salvini* nuper ad umbilicum perduxit suam *Homeri* translationem eo carminis genere quod Italis *Verfi sciolii* dicitur. Versibus ludicris sex primores Iliadis libros eadem lingua Italica expressit *Job. Franciscus Lovedanus* An. 1653. 12mo. T. IV. Opp.

XXVI. Habentur & primi decem Iliados libri Gallicè redditi Carmine ab *Hugone Saklo* Paris. 1545. Fol. 1555. 1574. 8vo. reliqui trêdecim ab *Andréo Jamino*. Paris. 1580. 12. *Odyssææ* quoque libri primi tres ab eodem translati prodire ibid. 1582. 4. cum notis. Nescio an reliqui etiam libri ex ejus Metaphrasi lucem viderint quam ad umbilicum perducere voluisse constat ex A. Verdèri Bibl. Gallica p. 25. qui p. 676. memorat etiam *Jo. Clopinelli* poëma Gallicum de eversione Trojæ Lugd. 1544. fol. Ilias & *Odyssæa* integra à *Salomane Certone* in Gallicum sermonem conversa ibid. 1615. 8vo. 2. Vol. *Batrachomyomachiam* quoque vertit Gallicè *Antonius Macaulis* Paris. 1540. 4. & *G. Roybier* Ao. 1550. & 1554. Iliadem S. du Sou-

bait. Paris. 1540. 4. Recentissimè Ilias & Odyssæ Gallice produit Paris. 1681. 12mo quatuor voluminibus, quæ ipsa translatio recusa in eadem urbe est An. 1699. atque à Clarissimo Jacobo Bernhardo in Novellis Reip. literariz illius anni T. 2. p. 346. perperam tribuitur *Andrea Dacero*, ut ipse p. 479. agnoscit, testatus hanc parum accuratam versionem esse *La Vallerii* cujusdam Jesuitæ jam defuncti. Dacerium tamen ipsum quoque in eo esse ut post Hippocratem, Platonem, Sophoclem, & alios Scriptores Græcos, etiam Homerum Gallicis auribus impertiat, testatur *Franciscus Seraphinus Regnerius* in dissertatione, quam adjecit Metaphrasi libri primi Iliados versibus Gallicis luculenter à se expressi Paris. 1700. 8vo.

XXVII. Sed & Germani nostri Homerum pridem conati sunt in linguam suam transfundere. Odyssæa enim à *Simone S. beidemreiffero Mimervio* archigrammateo Monachiensi germanice translata adspexit lucem Augustæ Vindelicor. 1537. Fol. Francof. 1570. 8vo. Ilias versibus reddita vernaculis cum Æneide Virgiliti à *Jobanne Sprengero* Francof. 1610. Fol. & 1630. 4to. Non mentiar autem, si dixerim Homerum inter Germanos primum balbutire desuisse, postquam in lucem produit *Διος ἀπάτη*, sive pars libri XIV. Iliados de Junone fallente Joyem Carmine vernaculo disertissimo expressa ab erudito Poëta *L. Christij. mo Henrico Postello* * *Hamburgensi*, quæ & notas eleganti ac πολυγλώττω eruditione refertas, & Germanicam versionem Commentarii Eustathii in eandem Homericæ libri partem, quæ nihil hæctenus in nostra lingua usquam apparuerat, adjunxit, præmilitque poemæ ingeniosissimum in laudem ἀπάτης sive fraudis Hamb. 1700. 8vo.

XXVIII. Argumenta singulis libris, partibusque & rhapsodiis Iliados & Odyssææ jam olim à Grammaticis præfixa esse, Eustathius testatur, tum in prosa, quemadmodum libro primo Iliados: *λοιμὸς καὶ μῆνις*, tum versu: *Ἄλφα λιτὰς χροῦσθ, λοιμὸν στρατῶ, ἐχθρὸν ἀνάκτων*, ut prolixiora argumenta libris singulis Græca prosa in pluribus Homeri editionibus præmissa omittam. Confer de præfiscis titulis rhapsodiarum Homericarum differentes Viros Clarissimos *Lud. Kusterum* in Historia Critica Homeri p. 84. seq. Allatum de patria Homeri c. 5. Raph. Fabretum in commentario ad veterem tabulam Iliacam p. 337. Jacobum Perizonium ad Æliani Lib. XIII. c. 14. ** Variarum, & Sanderum in collectaneis de Homero cap. 8. E latinis *Aulonius* quoque Periochas librorum Homericorum & prosa & singulis versibus scripsit, ut *Joachimi Camerarii* monosticha latina in singulos libros, p. 23. seqq. ad Lib. I. Iliados, & aliorum recentiorum similes opellas prætermittam.

P p 3

XXIX. Indi-

* Obiit in patria A. 1705. die 23. Martii.

** Idem Ælianus lib. I. de animal. c. 42. laudat Homerum in Πάτροκλεία (Iliad. π.) ἰπποδρομίαν Pollux IX. 55. (Iliad. ψ.) & Φάιακας IX. 106. (Odyss. θ.)

XXIX. Indicem denique omnium in Homero Verborum, concinnavit *Wolfgangius Seberus* ap. Commelin. 1604. 4to. Cui Editioni novus Titulus præfixus Amst. 1651. 4to.

XXX. Phrasæologiam Homericam *Jacobus Sorgerus* dedit Franc. 1625. 8vo. Lexicon * Homericum *Ludovicus Coulonius* Paris. 1653. 8vo. Homeri Epitheta ex Iliade, per *Nicolaum Pronstum* Lugd. 1594. 12. Epitheta ex Homero & aliis Poëtis Græcis collecta *Conradus Dinnerus*. Hanov. 1605. 8vo. Clavem Homericam *Antonius Robertus*, Duaci 1636. & *Georgius Perkinus* Lond. 1647. 1671. Roterd. 1655. 1673. &c. in 8vo, nomine auctoris suppresso.

* *Basilides* olim scripserat *περὶ λέξεως Ὀμηρικῆς*, cujus libri Epitomen concinnavit *Crattinus* teste Etymologico Magno in *ἀριζήλ*. De *Apione* & *Herodoro*, *Philoxeno* ejusque epitomatore *Ælio Sereno* dixi infra c. 5.

CAPUT IV.

I. *Index Scriptorum in Scholiis minoribus ad Homerum allegatorum,*
nonnullis illustribus viri *Gisberti Cuperi* observationibus emendatior auctiorque.

Litera sola, Libros Iliados, Od. literæ præfixum,
Libros Odyssææ: numerus versum significat.

<p>Academici Philosophi. E 2. Acusilaus r. 307. Od. A. 320. E. 533. P. 207. Æschylus Σ. 486. Od. B. 20. <i>ἐν ψυα- γαγοῖς</i>. Od. K. 133. Agallius Coreyræus, Aristophanis Grammatici discipulus. Σ. 491. Alcæus Od. φ. 71. Alcman Lyricus. A. 222. Γ. 242. 250. <i>Ἀλκμανικὸν ῥῆμα</i>, Hyperbaton. Od. K 513. Alexander Γ. 314. Plevronius. Π. 235. Anacreon. Θ. 193. Od. φ. 71. Andromachus <i>ἐν Ἐτυμολογικοῖς</i>. N. 130.</p>	<p>Andron. A. 52. <i>ἐν ἱστορίαις</i>. Π. 235. Androtio Od. A. 270. Anticlides H. 44. Od. Π. 47L Antimachus Colophonius E. 389. Apollodorus Atheniensis A. 10. 195. B. Catalog. I. M. 117. N. 12. 30L. E. 296. φ. 448. Od. Ψ. 198. <i>ἐν τῷ πρώτῳ</i>. B. 103. <i>ἐν δευτέρῳ</i>. A. 42. Apollonius in Argonauticis A. 264. <i>ἐν δευτέρῳ</i>. Γ. 237. Apollonius Grammaticus Σ. 505. Od. T. 177. <i>ἐν καταλόγῳ</i> * νεῶν. Θ. 284.</p>
---	--

* Confer, si placet, qvæ infra p. 331.

Apio-

Αρίο. Ε. 403.	Clitopho. Γ. 403.
Aratus Ε. 385. Od. Δ. 272. Κ. 86. ἐν ἴῳ πρὸς Θεόπροπον Ἐπικηδέω. Σ. 486.	Cointus (Quintus) ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς μεθ' Ὀμηρον. Β. 219.
Archilochus. Od. Ξ. 508.	Crates Α. 740. Od. Β. Γ. 293. Δ. 84. Κ. 86 Α. 14. Μ. 61. Τ. 229. Χ. 188.
Aristarchus. Α. 5. Β. Catal. Ι. Ε. 385. 397. 422. Ι. 395. Κ. 301. Ο. 741. Γ. 53. 357. Φ. 319. 323. Χ. 491. Od. Α. 320. Β. Ι. 132. Η. 24. Θ. 352. Κ. 3. Ξ. 29. Ρ. 455. Τ. 229. Ψ. 296. 310. Ω. Ι.	Cyclici Poetae Γ. 242. Σ. 486. Τ. 332. Ψ. 346. 660.
Οἱ Ἀριστάρχου. * Α. 591. Ο. 82.	Cypriorum scriptor, ὁ Ἰα Κύπριος πεποικώς Π. 140.
Aristodemus. Ν. Ι.	Στάσιμ [leg. Στασιῶ] ὁ τῶ Κύπριος πεποικώς. Α. 54
Aristophanes, Grammaticus Α. 5. Od. Ψ. 296. κατὰ Σέλευκον Od. Β. 190.	Cyrenaici Philosophi. Ε. 2.
Aristoteles. Δ. 88 93. Od. Μ. 129 περὶ ζώων. Ξ. 291. Ρ. 674. Φ. 252. Od. Ρ. 291. Χ. 299.	Demetrius Ζ. 35. Ο. 194. Sceptius Γ. 3. Ἡ Δημῶ. Β. 205.
Περὶ τῆς Παροιμίας. Od. Χ. 19. Πεπλ. Α. 687.	Παρά Δάμωνι. Od. Γ. 301.
Asclepiades. Od. Α. 269. 320. 326 581. Ἐν τραγωδίαις Ζ. 155. Η. 467.	Demosthenes Ε. 146. 867. Od. Γ. 171.
Ascalonites. Vide infra, Ptolemæus.	Dicæarchus. Ζ. 396.
Bacchylides. Μ. 397. Od. Ψ. 295.	Didymus. Α. 400. Δ. 379. 475. Χ. 226.
Callimachus Β. Catalog. 136. 273. Γ. Ι. Α. 697. Ρ. 53. Σ. 487. Χ. 398. Od. Β. 132. Ρ. 599. Χ. 299. 300. Ἐν αἰτίαις Α. 609. Β. 145. Ν. 166. Ἐν β' αἰτίων. Α. 106. Ἐν Ἐκαλή Β. Catalog. 54.	Diocles Od. Τ. 475.
Callistratus. Od. Ρ. 455.	Dionysius Od. Μ. 85. Ἐν τῇ ὁ ἀπόρων. Β. 308.
Chilonis sententia, ἰγγύα, ὠδὴ δ' ἄτα Od. Θ. 351.	Dionysius Thracæ Ν. 41. Ο. 741. Ἐν ταῖς μελέταις. Od. Χ. 19.
Chrysippus Stoicus. Ν. 41.	Diphilus. Ι. 122.
Cleantes [idem ut existimo cujus li- brum V. rerum fabulofarum laudat Porphyrius in vita Py- thag.] Γ. 64.	Epicharmus Η. 93.
	Epicurei. Ε. 2.
	Eratosthenes Β. 422. Χ. 29. Ω. 24.
	Eretrici Philosophi Ε. 2.
	Eumelus ὁ ἴην Ευρωπίαν πεποικώς. ζ 130.
	Euphorio Β. 157. 212. Γ. 314. Ν. 21. Ξ. 295 Σ. 486 Ω. 602.
	Euripides Α. 115. Ι. 145. Ἐν Ἀλκίτιδι. Βροτ. ν. 273. Ἐν Βάκχαις Ξ. 323. Ἐν Ἡρακλεῖ Κ. 418.

Gale-

* Grammatici Aristarchei fuere qui ex Aristarchi ejusque discipulorum schola prodissent ut Pamphilus Alex. Didymus Chalcenterus, Polemo &c.

- Galenus. Od. B. 315.
 Glossographi T. 27. Od. Δ 217. 388.
 Hellanicus B. 105. Γ. 144. 151. 250. E.
 64. M. 41. T. 145. Od. B. 185.
 Εἰς Ἀργολικαῖς. Γ. 75.
 Ἐν τῇ τῶν Ἀτλαντίων Σ. 486.
 Ἐν Βιωτικαῖς B. Catalog. I.
 Herodotus E. 229. Od. B. 315. Δ. 356.
 Λ 14. N 96.
 Hesiodus A. 7. 42. 43. 176. 222. 402. B.
 159. 205. & Catalog. 289. Γ. 374.
 424. Δ. 101. 193. E. 422. Z. 35. Θ. 31.
 f. 480. K. 353. M. 397. Σ. 124. 274. O.
 18. 37. Σ. 486. Od. A. 8. Γ. 68. Δ
 232. K. 139. Λ. 285. 325. 359. M
 70. 168. T. 34.
 Ἐν τοῖς ἐργοῖς καὶ ταῖς ἡμέραις. Λ. 4.
 Ἐν Θεογονίᾳ. Θ. 396.
 Ἐν Καταλογοῖς. B. 336.
 Hefizra Grammatica Γ. 64.
 Hippocrates B. 240. [204]
 Homerus ἐν τῇ ἀρσιψωδία T. 40. ἐν τῷ
 καταλόγῳ Π. 595. Homoteleu-
 ta in illo observata. H. 93.
 Jamblichus Od. B. 153.
 Ibycus Γ. 314.
 Lycophron Γ. 314. E. 412. Π 36. T. 215.
 Ω 251. Od. N. 259.
 Lycurgi leges N. 5.
 Mnaseas Od. Σ. 84.
 Marfyas E. 226. Od. Σ. 84.
 Menander Od. O. 246.
 Nicander K. 335.
 Nicias τῷ πρώτῳ Od. Ψ. 218.
 Oraculum E. 64.
 Orus in Orthographia B. 461.
 Parmeniscus Σ. 100.
 Pausanias Od. B. 300.
 Pherecrates Od. B. 289.
 Pherecydes. Z 153. H. 9. Λ. 671. 708.
 N. 302. Ξ. 120. Π. 175. Σ. 486. Od.
 Λ. 265. 280. 320. 325. M. 70. O.
 16. 223. 225. T. 432. Φ. 23.
 Ἐν τῇ ἐβδόμῃ Od. Λ. 289. 320.
 Ἐν τῇ δεκάτῃ Od. Λ. 263.
 Philochorus Od. T. 155.
 Philostephanus B. 145. H. 86. Π. 14.
 Philoxenus A. 575.
 Pindarus Γ. 243. K 435. E. 201. 274. Π.
 234. Φ. 194. Od. K. 3. Φ. 304.
 Pittaci μῆδεν ἄγαν. K. 249.
 Plato Od. T. 178. Ἐν Φαίδρῳ Od. M 63.
 Plutarchus ἐν μελέταις Ὀμηρεαῖς,
 O. 625.
 Polemo A. 39.
 Ἡ ἱστορία τῷ Πόλεμωνίῳ ἦτοι
 Κυκλικαῖς. Γ. 242.
 Porphyrius A. 317. Δ. 105.
 Ἐν τοῖς ζητήμασι Ὀμηρεαῖς B.
 249. 308. Γ. 175.
 Ἐν τῷ περὶ τῶν ἀλεμμένων τῶ
 ποιητικῶν ὀνομάτων. Γ. 250. 314.
 Posidonius X. 325.
 Praxagoras ἐν τῇ ἀνατομῇ. X. 325.
 Proxenus Od. E. 327.
 Ptolemæus [Mendefius nifallor] ἐν τῷ
 πρώτῳ χρόνῳ Od. Δ. 228.
 Ptolemæus Grammaticus Afcalonites
 Σ. 100. T. 337. Φ. 323. ubi ma-
 le in Schrevelii editione Ἀγα-
 λωνίτης. Idem Ptolemæus, ut
 existimo, respicitur A. 334. Py-

* Illustrum Cuperum monuit doctiss. Grævius, verba: Πόλεμωνίῳ ἦτοι, non reperiri in MS. quæm consuluit, ac si vera lectio, rationem nullam se posse comminisci quæm quod à Polemone quodam in unum corpus fuerint collecti Cyclici, Polemone forte Egegeti F. discipulo Aristarchi. Ex Polemone præsertim quoque Mythicæ nonnullâ Clemens Alex. in Proteptico & Arnobius lib. IV. Forte leg. τῷ Πόλεμωνίῳ ἦτοι Κυκλικαῖς.

- Pythagoras Γ. I. O. 412.
 Pythagorzi de septimestri partu T.
 119.
 Quintus, vide, Cointus.
 Sardanapali dictum Od. B. 315.
 Seleucus (Grammaticus) Od. B.
 190.
 Simonides N. 103. Od. E. 435. T. 518.
 Sophocles Od. H. 106. A. 127. T
 471.
 Stamis εν τῷ πρῶτῳ Δέσβη Γ. 250.
 Staphylus εν γ' Θεσσαλικῶν Π. 175.
 Stasinus, vide, Cypriorum carminum
 scriptor.
 Stefichorus B. 339. Ψ. 91.
 Stoici Philosophi E. 2.
- Thales Cynosurz monstrator Σ.
 487.
 Theophrastus περὶ ἐπισημάτων A. 449.
 Εν Φυτικαῖς Od. K. 510.
 Theopompus A. 38.
 Thraſybulus Π. 233.
 Ὁ Θραξ. Vide, Dionysius.
 Thucydides I. 395. K. 56. 253. εν 7ῃ
 α. Π. 595.
 Timæus Σ. 486.
 Tragici (Euripides) A. 7. I. 145. Od.
 P. 208.
 Tryphon Δ. 43.
 Xenophon K. 56. Od. N. 288.
 Xenophanes H. 99.
 Zoilus Ephesius, E. 4 & 20.

II. *Index scriptorum laudatorum in Scholiis ad
 Iliados IX. à Conrado Hornejo in lu-
 cem editis.*

- A** Schylus. Verf. 150.
 Ammonius. 536.
 Apollodorus. 147.
 Archemachus Eubæus.
 525.
 Aristarchus. 19. 66. 147. 212. 310. 349.
 350. 560. 580. 601. 684.
 Εν τῇ Ετέρῃ 7ῶν Ἀριστάρχου 653.
 quasi binz fuerint Aristarchez
 ἐκδόσεις poematum Homeri.
 Aristophanes Grammaticus. 4. 205.
 547. 684.
 Aristoteles locum Homeri ἀθετῶν.
 21.
 Chiron botanices inventor 453.
- Corax & Tifias (male Κρησίος edi-
 tum) Rhetoricæ inventores.
 443.
 Diogenis Cynici dictum, 446.
 Dionysius. 460.
 Glossographi. 566.
 Herodicus Selymbrianus dixteticus
 inventor. 453.
 Isocrates in panegyrico, 63.
 Menander. 394.
 Nicanor. 153. 534.
 Sophocles. 453. 481. in Oedipo Cho-
 rus é sacerdotibus. 571.
 Strabo. 525.
 Zenodotus. 21. 130. 560. 656. 684.

- Galenus. Od. B. 315.
 Glossographi T. 27. Od. Δ 217. 388.
 Hellanicus B. 105. Γ. 144. 151. 250. E.
 64. M. 41. T. 145. Od. B. 185.
 Ἐν Ἀργολικαῖς. Γ. 75.
 Ἐν τῶν Ἀτλαντικῶν Σ. 486.
 Ἐν Βοιωτικαῖς B. Catalog. I.
 Herodotus Σ. 229. Od. B. 315. Δ. 356.
 Α 14. N 96.
 Hesiodus A. 7. 42. 43. 176. 222. 402. B.
 159. 205. & Catalog. 289. Γ. 374.
 424. Δ. 1101. E. 422. Z. 35. Θ. 31.
 [480. K. 353. M. 397. Σ. 124. 274. O.
 18. 37. Σ. 486. Od. A. 8. Γ. 68. Δ
 232. K. 139. Λ. 285. 325. 359. M
 70. 168. T. 34.
 Ἐν τοῖς ἔργοις κ' ταῖς ἡμέραις. Α. 4.
 Ἐν Θεογονίᾳ. Θ. 396.
 Ἐν Καταλόγοις. Β. 336.
 Hestiza Grammatica Γ. 64.
 Hippocrates B. 240. [204]
 Homerus ἐν τῇ ἀρσινῶν Τ. 40. ἐν τῷ
 καταλόγῳ Π. 595. Homæoteleu-
 ta in illo observata. H. 93.
 Jamblichus Od. B. 153.
 Ibycus Γ. 314.
 Lycophron Γ. 314. E. 412. Π 36. T. 285.
 Ω 251. Od. N. 259.
 Lycurgi leges N. 5.
 Mnaseas Od. Σ. 84.
 Marfyas Σ. 226. Od. Σ. 84.
 Menander Od. O. 246.
 Nicander K. 335.
 Nicias τῶ πρώτῳ Od. Ψ. 218.
 Oraculum E. 64.
 Orus in Orthographia B. 461.
 Parmeniscus Σ. 100.
 Pausanias Od. B. 300.
 Pherecrates Od. B. 289.
 Pherecydes Z 153. H. 9. A. 671. 708.
 N. 302. E. 120. Π. 175. Σ. 486. Od.
 A. 265. 280. 320. 325. M. 70. O.
 16. 223. 225. T. 432. Φ. 23.
 Ἐν τῇ ἐβδόμῃ Od. Λ. 289. 320.
 Ἐν τῇ δεκάτῃ Od. Λ. 263.
 Philochorus Od. Γ. 155.
 Philostephanus B. 145. H. 86. Π. 14.
 Philoxenus A. 575.
 Pindarus Γ. 243. K. 435. Σ. 201. 274. Π.
 234. Φ. 194. Od. K. 3. Φ. 304.
 Pittacimēden ἀγαν. K. 249.
 Plato Od. T. 178. Ἐν Φαιδρῶ Od. M. 63.
 Plutarchus ἐν μελέταις Ὀμηρικαῖς.
 O. 625.
 Polemo A. 39.
 Ἡ ἱστορία τῶν Πολεμωνίων* ἦτοι
 Κυκλικαῖς. Γ. 242.
 Porphyrius A. 217. Δ. 105.
 Ἐν τοῖς ζητήμασι Ὀμηρικαῖς B.
 249. 308. Γ. 175.
 Ἐν τῷ περὶ τῶν ἀσπλημμετων τῆ
 ποιητικῆνοματων. Γ. 250. 314.
 Posidonius X. 325.
 Praxagoras ἐν τῇ ἀνατομῇ. X. 325.
 Proxenus Od. Σ. 327.
 Ptolemaeus [Mendefius nifallor] ἐν τῷ
 πρώτῳ χρόνῳ Od. Δ. 228.
 Ptolemaeus Grammaticus Afcalonites
 Σ 100. T. 337. Φ. 323. ubi ma-
 le in Schrevelii editione Ἀφα-
 λωνίτης. Idem Ptolemaeus, ut
 existimo, respicitur A. 334. Py-

* Illustrem Cuperum monuit doctiss. Grævius, verba: Πολεμώνιοι ἦτοι, non reperiri in MS. quem consuluit, ac si vera lectio, rationem nullam se posse comminisci quam quod à Polemone quodam in unum corpus fuerint collecti Cyclici, Polemone forte Eugegeti F. discipulo Aristarchi. Ex Polemone præferunt quoque Mythica nonnulla Clemens Alex. in Protreptico & Arnobius lib. IV. Forte leg. τῶν Πολεμωνίων ἦτοι Κυκλικαῖς.

hagoras Γ. I. O. 412.
 hagorzi de septimestri partu Τ.
 119.
 iustus, vide, Coitus.
 danapali dictum Od. B. 315.
 eucus (Grammaticus) Od. B.
 190.
 nomides N. 103. Od. E. 435. T. 518.
 phocles Od. H. 106. A. 127. T.
 471.
 mis εν τῷ ᾠδῆι Λέσβῳ Γ. 250.
 phylus εν γ' Θεσσαλικῶν Π. 175.
 finus, vide, Cypriorum carminum
 scriptor.
 sychorus B. 339. P. 91.
 sychi Philosophi E. 2.

Thales Cynosuræ monstrator Σ.
 487.
 Theophrastus ᾠδῆι εὐρημάτων A. 449.
 εν Φυτικῶις Od. K. 510.
 Theopompus A. 38.
 Thrasylbulus Π. 233.
 ὁ ἄραξ. Vide, Dionysius.
 Thucydides I. 395. K. 56. 253. εν 79
 α. Π. 595.
 Timæus E. 486.
 Tragici (Euripides) A. 7. I. 145. Od.
 P. 208.
 Tryphon A. 43.
 Xenophon K. 56. Od. N. 288.
 Xenophanes H. 99.
 Zoilus Ephesius. E. 4. & 20.

**I. Index scriptorum laudatorum in Scholiis ad
 Iliados IX. à Conrado Hornejo in lu-
 cem editis.**

E Schylus. Vers. 150.
 Ammonius. 536.
 Apollodorus. 147.
 Archemachus Eubæus.
 525.
 Aristarchus. 19. 66. 147. 212. 310. 349.
 350. 560. 580. 601. 684.
 εν τῇ ἑτέρᾳ τῶν ἁριστῶν 653.
 quasi binz fuerint Aristarchez
 εὐδοσεῖς poematum Homeri.
 Aristophanes Grammaticus. 4. 205.
 547. 684.
 Astoteles locum Homeri ἀδραῶν.
 21.
 Iron botanices inventor 453.

Corax & Tisias (male Κρυσιος edi-
 tum) Rhetoricæ inventores.
 443.
 Diogenis Cynici dictum. 446.
 Dionysius. 460.
 Glossographi. 566.
 Herodicus Selymbrianus dixtetices
 inventor. 453.
 Isocrates in panegyrico. 63.
 Menander. 394.
 Nicanor. 153. 534.
 Sophocles. 453. 481. in Oedipo Cho-
 rus ē sacerdotibus. 571.
 Strabo. 525.
 Zenodotus. 21. 130. 560. 656. 684.

III. *Index * scriptorum ab Eustathio in Commentariis ad Homerum allegatorum, accommodatus ad paginas editionis Romanae.*

A Chzus. Χάσκοστα λιμῆ μόχον ὡς Χελιδῶν. pag. 753. C. ubi μόσχος significat ποτῖον five pullum hirundinis. Odyss. 1596. 45.

Ælianus. Primus bellum Trojanum cecinit Syagrus pag. 4. μέμηται τιν. Φθίας παρθένα, ἧς Φθισιν ἐραοθεὶς Ζεὺς μετέβαλε τὴν μοσφῶν εἰς περιστερὰν. p. 71. A. Purpurarios, purpuras, uno ictu frangere. p. 524. C. τὴν εὐχὴν Αἰλιανὸς Φθισι πρέσβιν πρὸς θεὸν ἀδωρότατον. p. 738. C. ὅτι σφάγη γυμνακῶν κόσμου. p. 1175. A. de aquila. p. 1351. B.

Ἐν τῷ πρὸς Ζῶων ιδιότητι. ibi κλαδί pro κλάδω p. 58. C. Odyss. 1596. 1493-59; 1630 64. 1653. 16. Fr. 1390. 26, 1404. 46; 1756. 30, 1757. 51, 1870. 55.

Ἐν τῷ πρὸς Προνοίας. In eo usus est voce ἀθή (unde ἀθρίζω) pag. 100. A. ἔρρε δακρυοὺς ὁ ὀφθαλμὸς pag. 495. C. ex eo refertur sequens oraculum: μάραν μὲν θνητοῖσιν ἀμήχανον ἐξαλείψαι, ἢν ἐπὶ γενομένοις πατρὸς Ζεὺς ἐγγυάλιξεν. p. 657. C. χλένη dixit. τὸν ἀπόκοπον, usus est voce ἀγκυρωσῶν pag. 797. B.

Ælius Dionysius in Lexico. p. 84. B. p. 166. A. p. 203. A. 204. B. ἐλλώπτειν τὸ ὑγροῖς καὶ ἐπιμύσει καὶ κατακεκλασμένοις ὄμμασιν ἐμβλέπω. p. 106. B. βουσαυχη. p. 107. A. p. 217. B. p. 219. B. 228. C. 229. B. 231. C. 239. B. Δορίδες μαγειρικαὶ τράπεζαι. p. 243. A. 258. B. de Sparta, p. 294. C. de Magne-
te lapide. pag. 338. B. de vocibus διέτης, τρίτης &c. p. 341. A. Fr. pag. 368. C. aliud Fragm. ibid. dicitur δένδρον καὶ δένδρον καὶ δένδρον. pag. 396. B. πρὸς προξένων, ἀσξένων, δορυξένων & ἰδιοξένων. p. 405. C. Chordas musicas olim fuisse λυγίας p. 421. B. ὅτι ἔδεν λυκῶν ἀνδρῶν ὀφελ. pag. 455. C. 456. A. πῆσά τε τέστι

* In superiore editione exhibui Indicem in Eustathii commentarios, in quo concinnando usus fueram industria egregiorum tum adhuc juvenum Jo. Christophori Wolfii, Conrektoris hodie Flensburgensis, & Petri Zornii Hamburgensis: Ab eo tempore Jo. Hudsonus vir doctrina & humanitate juxta præstantissimus ad me Oxonia misit indicem in eodem Commentarios Eustathii, alia longe ratione eaque perquam oportuna concinnatum, dignissimumque qui lucem videat. Eum hic exhibere tibi integrum Lector, præfanti loco volui, quem cum priore operæ pretium fuerit conferre, uti in tam longo tamque molesto labore fieri nequit quin aliquid hinc inde excidat vel perperam annotetur: quo minus ipse conferrem, temporis me angustia prohibuit. Adjunxi etiam quæ in hoc indice desiderari intellexi supplementa quæ ad me pro singulari sua humanitate misit Illustris Gist. Cap-

ἴπτεσι ποτὰ p. 464. C. ἱμπαλασόμενι ἄντι τῷ ἱμπαλεόμενι, apud Thu-
 cyd. p. 527. B. De ave, quæ ἀτῶ vocatur p. 561. A. ὅτι Ἀθήνησι γαίμα ἢ
 ἀξίολογον οἱ ἠνίοχοι, καταλεγόντο γὰρ οἱ εὐπορώτατοι ἀεματοτροφίσαντες pag.
 576. C. diversos fuisse Hercules. pag. 589. C. ὅτι αἰγὴ τὸ ἐκ τῶν σιμμάτων
 διεττων p. 603. A. de voce ἐνάτης p. 648. B. Ἀκασκά, i. e. ἀκρ. p. 668. B.
 de voce ἀρδάνων p. 707. B. p. 735. C. de voce ἀμφιδάπης p. 746. B. p. 772. C.
 αἰνῶν, τὸ ἀνοδοῦναι καὶ ἀνακῶν κειθῆς, ὕδατι φύροσθα pag. 801. Λυκαφι-
 λῶς, i. e. ἰπώπτης. pag. 809. C. τὸς κωμακὺς μάλις ἐκκλίνειν παρὰ τὸ ὄχθον
 σιγμῶν &c. p. 813. C. p. 858. B. ἰατρὴν γυναικῆκα, pag. 859. C. p. 862. A. B. ἰαῶδα
 pag. 877. A. de voce κολώνη p. 880. B. ὅτι πύλη τὸ λεγέσθαι ἄλευρον καὶ τῆς
 φρα. ὅτι θάλαμα ἴσοι ἰσοὶ διοσκῶν p. 906. C. ὅτι ἰπῶν παλλωπιμὸς κῶ-
 μης p. 907. B. ἰωπάκης, βροῦμα Σκυθικὸν p. 916. A. σῶσι, σὴ, & σῶ, pag. 959. C.
 ὅτι ἴδιαι οἱ μάστιγες ἐλεγοῖτο p. 1158. B.

Aethlius Samius Odyss. 1573. 28.

Æschrion. p. 84 L R.

Æschylus. ἰπὴν τὸ βλάπτω p. 16. C. ἐπιστολὴ πρὸ ἐπιστολῆ, sine ἐπι-
 στολῇ p. 29. A. jus πέμπτη γέννη erat Danaus. p. 37. C. Ἡλέφοιβη Φλογί
 Q q. 2 p. 40.

κα. Quoniam vero hinc existant editiones operis Eustathiani, ut Basilensis quoque
 ἐκδόσεως, cujus paginas extra hunc indicem in hoc opere semper fere adhibeo, possessores
 aliquem usum ex hoc indice capere possint, ecce tibi collationem paginarum utriusque.

Iliados.	A.	B.	Γ.	Δ.	Ε.	Ζ.	Η.	Θ.	Ι.	Κ.	Λ.	Μ.	Ν.	Ξ.
Basil.	1.	123.	280.	330.	386.	473.	527.	572.	623.	697.	755.	841.	879.	946.
Rom.	1.	163.	370.	435.	511.	621.	661.	693.	731.	785.	825.	888.	915.	963.

Iliados	Ο.	Π.	Ρ.	Σ.	Τ.	Υ.	Φ.	Χ.	Ψ.	Ω.
Basil.	998.	1051.	1121.	1172.	1229.	1262.	1299.	1348.	1391.	1462. - 1519.
Rom.	1001.	1041.	1091.	1127.	1168.	1192.	1219.	1253.	1284.	1336.

Odyssæz	A.	B.	Γ.	Δ.	Ε.	Ζ.	Η.	Θ.	Ι.	Κ.
Basil.	3.	73.	107.	143.	202.	242.	267.	289.	330.	376.
Rom.	1379.	1429.	1453.	1478.	1520.	1548.	1565.	1583.	1611.	1643.

Odyssæz	Λ.	Μ.	Ν.	Ξ.	Ο.	Π.	Ρ.	Σ.	Τ.	Υ.
Basil.	414.	464.	500.	526.	561.	589.	616.	650.	678.	717.
Rom.	1670.	1705.	1730.	1747.	1772.	1791.	1810.	1833.	1851.	1880.

Odyssæz	Φ.	Χ.	Ψ.	Ω.
Basil.	742.	769.	798.	819-847.
Rom.	1897.	1916.	1935.	1950-1970.

p. 40. C, τὸν ἰατροῦν μάντιν πρὸ ὀνομάζει, p. 48. C, λαπαζῶ προ ἀλαπαζῶ p. 65. B, Φελλοὶ δ' ὅπως (ubi ὅπως προ καθὰ μεταληπτικῶς) p. 79. B, πιδοί, pag. 153. C, πλόκαμοι θρηπτήριον. p. 165. A. Ἀπάτης δικαίως ἐκ ἀποστατῆ θεός. p. 188. C. Δίοποι, οἱ ἀρχοντες. p. 203. A, πεπαίτερον p. 211. B, 212. C, αἶψα δέπνα δόρπαθ' αἰρεῖσθαι ἴερα. p. 242. B, Δαυλὸς δ' ὑπήτη. p. 274. B, Κύπρον Πάφον τ' ἐχέουσα πάντα κληρον p. 305. C. Σαλμυθηνοῖα γνάθον p. 309. A. Apud eum reperitur vox λυραῖον, quae est ἔθνικόν ἔ λυρηνός per Syncorēn. p. 322. B, κόταβοι ἀγκυλητῶν, p. 344. B, τέθηκον αἰχρὸς χρημάτων ἀπαιόλη p. 253. C Phrygas & Troas confundit, quos Homerus distinxit, p. 364. C. ὀβείκαλα p. 381. B. βαλὴν προ βασιλεύς. ibid. Ἐπάργυμον. p. 427. B, μυχθῆεν. p. 440. B. λιθέριον χάνυγμα p. 472. C. Πέργαμα, ἐδότερας. p. 503. A. ψιλῆς, ψιλῆτον p. 515. A, μητρεῖα πῶν. p. 560. B, ὑμνεῖται ὑπ' ἀσῶν Φροῖμοις πωλυπόδοις. p. 634. A, ἔτε δῆμον, ἔτε ἔτης ἀνῆρ. p. 641. C, τὴν δύσω, ἥλιος φθινάσματα λέγει p. 698. B, ψυχασασία. p. 699 B, 706. C, Φελλοὶ ὅπως δίκτυον ἀνέχεσθαι ἄνω p. 711. B, 717. A, κεδὰ βλασάνει βελεύματα p. 720. A, detripode. p. 740. A, μόνον θῶν θάνατον ἢ δάρον ἐρεῖ, ἢ δ' ἀντὶ θύων, ἢ δ' ἐπισπένδων λάβους εἰς. p. 744. A, ἀφθονέστερον. p. 746. C, κηδέουσα καθ' ἑαυτὸν ἀρκεῖται μακρόν. p. 758. C, χλῆνης, ὁ ἐπιτομίας. pag. 772. C, θείστον p. 784. A, 827. B, σπιδιον πεδιον, ὁ εἰς μακρόν. p. 882. C, 9:6. B, ἀργυρήλατα. pag. 917. C. Ἄβροτον ἱερμία. p. 968. C. βλεφαρα μὴ κοιμῶν ὑπνω. p. 981. C, ὄμμα ὠραβαλῶν θύων δίκην. p. 994. C. ὅτι Δίας πρῶτος μόνον τὰ πρὸ μαχαλῆν, quod Eustath. refellit. p. 995. A. τὴν τάφρον αὐλῶνά φησι. p. 1157. B, πρὶν ἂν παλαγοῖς αἵματον χοιροκτόν αὐτός σε χρεῖναι ζεύς κατασάξας χερσῶν. p. 1183. A, πέπλος μελαγχίμης. pag. 1254. B, ἥλιον φοῖβην φλόγα λέγει. p. 1266. C, χαλκοδέταις κοτύλαις ὀτοβει. p. 1282. C, ἀγῶνιοι θεοὶ, οἱ ἀγοραῖοι. p. 1335. C. 1343. C, αἶψα δέπνα δόρπαθ' αἰρεῖσθαι. pag. 1358. A. Ὀδύσ. 1386. 12, ἀστρογέτονας, 1390. 20, ὀβείκαλα. 1395. 47, ἐξῆβον. 1428. 21, Fr. 1430. 62, 1432. 5, 1446. 32, 1447. 20, 1471. 2, σπονδαὶ χαλκίκερτοι. pag. 1433. 38, 1484. 48, 1497. 42, ἀήσυροι μύρμηκες. 1500. 28, Fr. 1509. 35, 1535. 24. σομῆς. 1538. 50, 1540. 30, 1541. 29, 1545. 49, μύρμηκες ἀήσυροι. 1547. 11, 1554. 55, Fr. 1559. 60, 1596. 25, 1597. 31, 63, 1598. 59, ὄβρια ὀβείκαλα. 1625. 47, 1629. 11, 1705. 53, 1713. 4, 1775. 21, 1791. 43, 1828. 27, 1832. 59, 1833. 4, 1839. 56, 1843. 16, 1851. 16, 1854. 25, 1872. 5, 1923. 60, 1940. 57, 1941. 1, 47, 1965. 49.

Ἐν Πέρσαις. p. 11. C. ἐν Ἀγαμέμνονι εὐάγγελον ἠὲ γένοιτο μητρὸς εὐφροσύνης πᾶρα. p. 22. C. Ὀδύσ. 1726. 13, 1854. 26.

Æschylus Alexandrinus. Fr. de amore cœli & terræ. 978. 2.

Agathar

- Agatharchides. p. 1696. C. 1029. C. Odyss. 1960. 28.
 Agathias Corcyraea. το Φοῖβος p. 1156. B. C. 1159. A.
 Agathias. Odyss. 1898. 4.
 Agatho. 1292...
 Agathocles (Babylonicus) p. 903. B. p. 994. C. var. loci. ex quo loco colligas Homerum emendasse. Odyss. 1524. 27.
 Alcæus. ἀγέρωχον dixit τὸν ἀκοσμον καὶ ἀλαζονα. p. 314. Ejus Scaevolum de Admeto, p. 326. C. Λοφὸν σείων κακίον. 367. B. Λαοὺς προ Λακ. 418. C. ἀρεῖα κατὰς. 603. B. κατὰς τὸν πῆρας πικρῶν λίθων pag. 633. C. βλαχρῶν ἀνίμων ἀχάμαντο πνοαί. 705. C. ἴερα dixit pro ἴερα. 1155. C. μήδ' ἄλλο Φοῖβος δένδρον πρότερον ἀμπέλου. 1163. A. μύρωμα. 1295. A. Odyss. κατὰς πικρῶν λίθων. 1397. 32, 1571. 43, πεφυγῶν. 1596. 6, 1612. 14, 1633. 1, σταφυ. 1648. 5, 1687. 51, 1759. 27, 1901. 50, 1910. 17.
 Alciphron. πατιλαχάειον. p. 229. A. (ὁ Δαμῆτις) ἀεργῶν pro. subigere sceminam. p. 762. C. ἀποσκλήραι κωδωνῶν λιμῶν p. 1295. B. Odyss. κατὰσκλήραι κωδωνῶν λιμῶν. 1508. 43.
 Alcman. ἐπ' ἀρετῆρα χηρὸς ἔχων p. 110. 6. Καρῦσι. αἰ. pag. 281. A. Κύπρον ἡμετέων λιπαῖσα καὶ Πάφον. 305. C. ἀγέρωχος pro σιμῶς 314. C. Infulas pityulas vocat πτυωίδες. 355. uli. ἀρόπαρις κακὸν ἔλλαδι. Βαυτανόειον. 379. C. ἢ γὰρ πεφυγῶς ἴερα. κατὰς αἰμύναδα. 546. B. Alcmanicum σχῆμα quale fit. 606. C. 756. B. λάδ. αἰμύνα καλόν. 1147. A. αἰς ἄμω. ὁ ἄμω. pag. 1154. B. Odyss. 1449. 12, 1462. 47, 1547. 30, 1563. 1, 1633. 1, 1633. 51, 1648. 7, 1701. 21, 23, 1735. 50, 1787. 44, 1892. 44.
 Alexander. τὸν Ἐκτορα ἀπὸλλαν. ἰὸν Ὀδυσσεῖ. ad v. 314.
 II. Γ.
 Alexander Aphrodisiensis. ἀξύμβολ. Odyss. 1405. 53.
 Alexander ὁ Κοτταῖος. p. 589. C.
 Alexander Myndius. p. 254. C.
 Alexander Paphius Odyss. 1658. 47, 1713. 18. de Homeri parentibus.
 Alexion. τὸ ἔτης, socius, δασύνη. p. 641. C. 1017. C. Odyss. 1788. 52. 55.
 Alexis. p. 859. C. 863. B. αἰ. ξενικός παρῆν, ὁ γὰρ Κορίνθι. βασινομέες ἐστὶ. pag. 953. B. 962. B. Alexis ἢ τὸν ἔρωτα πέτεσθαι λέγει, ἀλλὰ ἴως ἔσσοντας. p. 987. B. Fr. de amore. 988. A, 1144. A, 1226. A. Somnum dixit βροσίων ποτῶν παυσῆρα. 1336. A. Fr. ἀνθρωπ. εἶναι μοι δικαῖς Κυρηναῖος. &c. pag. 1184. B. καίσταί μοι τὸ πῦρ ἦδη, πυκνοὶ δ' ἀπτησθ ἠΦαῖς κύνες. i. e. σπυρῆρες 1151. C. ἢ γὰρ ἰμυρίζετο ἐξ ἀλαβάς. 1161. B. Fr. 1164. B. 1169.

1169. A. οὐδ' ἐγὼ λαλιτέρην ἐπώποτε εἶδον, ἔτε κερκώπην γύναι, ἢ κίβητα, ἐκ ἀηδῶνα &c. p. 1282. C. Ejus Griphus de somno. 1336. A. *Odyss.* καὶ θυμῷ δέσμαι ἦνές. 1411. 34, 1422. 49, 1449. 8, *ibid.* 20, Fr. 1560. 61, 1571. 9, 20. 1594. 8, 1623. 51, 1624. 48, Ἰρικότυλον ψυγίῃ. 1632. 13, 1646. 17, 1712. 44, 1752. 2, 1817. 60, 1837. 20, 1842. 19, 1960. 11.

Amerias γλωσσογράφος. p. 757. A. Ubi exponitur illud Homeri, Ἰῶν δὲ μιν ἐν καρὸς ἀισθ.

Amphis Comicus. p. 1015. C.

Anacharsis. Ejus Apophtegma de navigantibus. p. 1034. A. *Odyss.* 1524. 21, 1896. 14.

Anacreon. κερικκοσεγὸς ἐχάνη. p. 367. B. & 707. C. Σόλοιικος Φθιγγικός, i. e. βερβαρικὸς. p. 368. A. εἰά γε νεβρόν νεοθηλία, γαλαθηνόν. p. 711. B. Ἰρισκοσημῆμον, Ἰόν πολλαίς ἰσπεταρωμῆμον λέγει. p. 725. B. σκυπφον. 900. Α. λέγεται παρ' Ανακρέοντι ἐπὶ θρήνης κείσθαι τὸν ὕμνον. 928. C. voce γονυκροτοί, ἐπὶ δειλῶν usus est. pag. 932. A. Καὶ ἢ λοιπὸς ἐχιδνῆ. p. 1001. B. μεις μὲν δὲ Ποσειδάων ἐσηκε νεφέλαι δ' ὕδατι βαρύνονται. ἀγριὸς δὲ χειμῶνες παταγῶσι. 1012. A. γυνὴ πανδοσία. 1088. B. Ἰὸν ἠδυπαθῆ (ex Athen. XV. 690. C.) λυδοπαθῆ ἔφη. p. 1144. A. δέσπονα ἀρτεμι θηρών. 1247. A. πυκταλίσει. pag. 1322. C. 1329. B. meretricem vocavit πανδοσίαν & λεωφόρον. *Odyss.* 1476. ἀγῆλατος 1538. 49, Ἰρισκοσημῆμε. 1542. 47, 1654. 15, 1746. 13, 1856. 13, 1862. 16, 1901. 43, 1942. 4.

Anaxandrides. *Odyss.* 1632. 63, ex Athenzo. 1761. 49. καλὸς ἂν ἦν ὄψιν &c. 1834. 15.

Anaxarchus εὐδαμονικὸς φιλόσοφος. 1273.

Anaxilas Comicus. *Odyss.* Fr. 1422. 55, 1714. 37.

Andocides. ἐν ἴφ' ὡς ἀσιβείας. 381.

Andron Historicus. *Odyss.* 1507. 44, Ex eo de more comburendi cadaverā inter Grzcos quzdam adducit. Sh. Hom. ad. v. 52. II. A. de Sellis, quos Homerus ὑποφῆτας Διὸς vocat ad v. 235. II. π.

Anonymi. ὁ εἰπὼν Ἰὸν Αἰσηπὸν ποταμὸν ἐλικώτατον ὕδαρ (i. e. nigerri-
mam aquam) p. 57. A. Ἰραγικός Ἰς φησι. δέος γὰρ ὡς πρόσσειν, ἀίσχυη θ' ὀμῆ, σωτηρίαν ἔχοντα Ἰόνδ' ἐπίσασο. p. 111. C. Citatur Comicus incertus. p. 302. B. De Creophylo Samio, qui cum hospicio exceperisset Homerum, dono ab eo accepit ποίημα de excidio Oechaliz. pag. 330. C. Ἰραγικός κερδαίνε-
τε Ἰὸν πρὸς Σαῖρδειον ἠλεκτρον. i. e. aurum. pag. 366. B. Tragicus de Helena, ἢ καλλίστην χρυσοφαῖς ἠλιος ἀυγάσαι. pag. 397. C. ὁ Ἰων εἴσεων ἐξηγητής. 467. C. βριθὺς ὀπλιτοπάλας δαίος ἀντιμαχισι. pag. 513. ἐν παλαιῷ ὡς παδῶν σκέμματι, Ἰς ἔσθ' ὁ πωλῶν ἰ' ἀνδραποδα, ἐγὼ παρῶ, pag. 586. C. 633. B. ὀκίλιξ σοφός

οὐφίς περιέλασθαι τὴν θάλασσαν ἄλμυρον. 749. A. ὅτι ἴμεν λογίω Λαγυπτίω ἀν-
δρὶ, σκώπητι τῆς Αἰγυπτίως ἱερῆς, εὐπύχης ἀπλασθίοντος, εἰκὴν ἀπὸ χθονί
ἐκ. pag. 1183. A. εὐπύχης ἀπὸ χθονί, καὶ γίγλας ἐφθία. p. 1304. C. Odyll. Δι-
ξάνθου Ἰήτου in Eroticis. pag. 1761. 15. Anonymus Poeta Alexandrinus.
1295, Anonymus auctor sententiarum, μετρίως ἴσον δὲσιν ἰδὲ.

Antimachus ad imitationem Homeri dixit, ὅτι περὶ κροτάλου τῆς
μεγάλου θυγατρὸς. pag. 9. C. pag. 263. B. ὅτι μετρίως ἀργίω ἐκλάσθαι κροτά-
λου. A. ἔστι δὲ ἴς Νέμεσος μεγάλη θύα. ἐκ. p. 355. B. 1098. C. var. lect. 1243
B. var. lect. pag. 1334. A. Colophonius Odyll. 1700. 10, 1441. 16, 1746. 18. it
ad v. 389. II. E.

Antimachus Grammaticus Homerum exposuit, ut patet ex p. 932. &
1243. ἀποσημασιάζει. ὁμοίωτα συγγνωστά. 971. addis 163. & 355.

Antiope, Odyll. 1779. 54.

Antiphanes Comicus ἐχ' ὁρᾶς ὀρχήμων ἴμεν περὶ τοῦ βασιλέως. p.
159. C. τί δ' αὖ ἔλλοπος μακροπρόθετος Φιλοτέργος δεύσκειν. pag. 245. B. 740.
A. κασώρετον ἔφη ἴμεν ἐπὶ ἴσους προσετύσαν. pag. 741. B. 867. C. οὐ γὰρ Φα-
γόντας δαψιλῶς ἀρχεω. 890. C. (ὁ χάρις) de unguento Atrop. 974. C.
1033. C. ἀφ' ἀλλήλων λαικάρων. p. 1329. A. Odyll. 1401. 6. 53, 1422. 51, 1612. 16.
1753. 23.

Antipater, Odyll. (ὁ λυκῆς) 1607. 58.

Antipho Rhetor λόγος ἐγγραψὲ περὶ ἴσων. p. 346. A.

Antisthenes, Odyll. 1645. II.

Arphthonius, Odyll. 1714. 54. 56.

Arion εἰς τὰ ἔ' Ὀμήρου pag. 28. A. ἐπὶ οἱ ἔλληνες ἐκ δευτέρου ἐπὶ Τροίαν
ἔστράτευσαν. 47. A, 118. C, 140. C, 153. B, 157. A, 178. B. p. 267. A, 299. B. 314. C,
324. B, 329. A, 340. B, 350. B, 474. C, 476. C, 496. C, 515. C, 518. B,
526. C, 541. A, 545. B, 592. B, 618. A, 641. C. Quare solus ἡλεκτωρ ab Ho-
mero dicatur 659. B. de voce ἠθνος. 559. B. de voce ἀβλαχρός. 705. C,
706. C, 708. A, 729. B, 732. C, 742. C, 747. A. de verbis illis Homeri,
ἴμεν δὲ μιν ἐν καρῆς ἀΐση. p. 757. B, 763. A, de voce Ζαφελῶς. 769. B. παλύ-
κω, est μολύνω. 786. B, 790. A, 794. B, 803. C, 809. A, 834. B, 841. B, 843. A,
ὅτι ἐμπλοκῆς τι γίνεσθαι (ἰσχυρῶν) εἰς κέρατ' ἴππων ἀνεπλέκοντο οἱ παλαιοί.
851. C. 922. C, 959. B, 992. C, 1071. C, de voce ἀναρέτης. 1043. C, 1075. C,
1235. A, 1250. C. de Spiritu vocis αἰών. 1304. A.

Ἐπὶ ἴσους εἰς τὸ Π' ἔλλοπος. p. 1257. C. vid. ad v. 403. II. E.

Apollonius Grammaticus. ἐπὶ ἴσους περὶ μετοχῶν. 440. C.

Apollonius (Rhodius) de cæneo, θεοτόμου εὐβαράς καταί-
γδην

γδην ἐλάταις. p. 101. B. 344. B. 362. B. 975. C. ἄμμι γεμῆν νοῖς ἔνδον ἀτύχεται. 1112. B. Odyss. 1715. 28.

Apollodorus. ἦς ἀκρατῆς καὶ καταφρεῖς ἀλφειῆς εἶπε. pag. 1166. C. quid significet ἀμφιθεῖα Φιάλη apud Poëtam. p. 1299. C. Apollod. Atheniensis scripsit Commentarium in catalogum navium, five Bœotiam Homeri p. 263. C, 363. C, 524. B, 742. C, 757. C. Odyss. 1448. 30. Odyss. 1476. 38, 1635. 30, 1700. 10, 1706. 2. 3, 1951. 16.

Apollodorus hymnos scripsit, vid. τὸ τέτρανον.

Aristarchus. ὅδ' ἴσ' ἵ τῶν παρ' Ὀμήρῳ ἀλλογοῦν ἦθελε. pag. 40. B. δασύνει τὸ ἄρσαντες, in versu illo Homeri, ἄρσαντες κατὰ θυμὸν &c. pag. 67. A. χῆρες ἀσπτοι, i. e. δαναὶ καὶ ἀπτόητοι. 150. B, 190. C, 255. B, 262. C, var. lect. p. 273. C, 283. C, 305. C, 369. C. var. lect. παρεῖα προ παρεῖας 377. C, 524. A, 539. A, 548. C, 549. A, 561. C, 592. B. μηδέν τι τῶν Ὀμήρου ἀλλογοῦν ἀξίω. pag. 614. A, 641. B. ὅτι λῆσται πολλὰς λέξεις ὡς τῆ ἀναλογίαν κωωτέρους ἰονοις ὑπέβαλε. 652. C, 624. B, 689. B. var. lect. pag. 716. C, 729. B, 742. C, 841. B, 854. A, 855. B, 858. C, 869. B, 890. A. de voce κρῖσσαι. 903. A. var. lect. pag. 972. C, 999. B, 1017. A, C, 1040. B, ἀιναρίτης 1043. C, 1052. A, 1075. C, 1133. A. ὅτι λῆσται εἰδῶ ὡδῆς. 1163. C. versum aliquem in Homero obelo notat, 1198. A. Var. Lect. II. φ. v. 169. p. 1229. C, 1291. C. Var. Lect. pag. 1304. B, 1336. B, 1337. B, 1352. C, 1353. C, 1359. A. Odyss. 1386. 9, 30, 75, 1439. 4, 1457. 47, 1458. 1, 1483. 41, 1485. 5, 1493. 28, 1494. 54, 1580. 27, 1587. 41, 1644. 54, 56, 1654. 28, 1697. 19, 1698. 36, 1715. 25, 1723. 17, 1748. 56, 1749. 33, 1776. 21, 1785. 37, 1835. 40, 1854. 64, 1863. 51, 1924. 13, 1936. 10, 1944. 37, 1948. 48. λῆσται ἐκδοσις 1885. 43

Aristarchus quomodo explicaverit verba illa Homeri. Διὸς δ' ἐπέλειετο βυλί. ad v. 5. II. a. Homerum non certo quodam consilio, sed casu, in catalogo navium à Boetis initium fecisse dixit. ad v. 1. Catalogi. De Oto & Ephialte ad v. 385. II. E, ad v. 397. II. E, ad v. 422. II. E, ad v. 351. II. K. ad v. 741. II. O. ad v. 357. II. γ. ad v. 319. II. φ. ad v. 323. II. φ.

Aratus. ἔνθα μὲν ἡελίοιο θερέτατοί εἰσι κέλευθοι, Αἰ δὲ πρὸ ἀσαχύνων κενεαὶ φαίνονται ἄφραται, ἡελίω γὰ πρῶτα συνερχομένοιο λέοντι. ad v. 385. II. E.

Aristophanes Grammaticus. de Ætolis observavit, eos ex multis genitivis facere nominativos, ut παθῆματ', γέροντ' &c. p. 279. de significatione vocis ἀμύνεσθαι pag. 546. B. de voce οἰκέται. 566. B, 589. B. de voce ἠθῆσ'. 659. C. μῆλα etiam de capris, & πρόβατα de equis dici. 877. C. de nominibus & gradibus ztatum veluti βρέφ', παιδίον &c. pag. 962. A. de voci-

vocibus *αππα*, *ποππα* & *ρ. πιβ*. A. *ὅτι λάτρει ἐπιφιλίδιος*. 1146. A. 1327. B. *Odss.* 1401. 19. *ληπτογύμνα*. 1404. 60. 1415. 63. 1455. 34. 1599. 14. 1625. 33. 1627. 43. 1660. 4. 1680. 23. 1707. 51. 1745. 31. 1752. 10. 16. 1761. 22. 38. 1770. H. 1784. 23. 1817. 38. 1827. 47. 1839. 39. 1864. 29. 1915. 15. 1823. 4. 7.

Aristoph. Gram. *ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν, ὅτις ἐστὶ ὅς ἐπιφιλί*
ρ. 770. C. Odss. 1827. 19. 1720. 25. 1752. 15.

ἐν γλωσσῶν. Hs. 279. 546. 566. 150. B.

Ἐν συγγνωμοῖς. de differentia vocis ἰκυρῆς & πωθῆος. p. 648. C.
de Agide Minervæ singulari opere egit. p. 603. B.

Aristophanes (vid. Comicus) *ἐν τῷ τῶν γέλοισι κατῳδομαῖ*
pag. 73. C. τῶν γέλοισι. ἐπιφιλί. ibid. 13. κίρακις πολλὰ κατῳδομαῖ. κίρακις
ἐπιφιλί. βροπυρῆ. ἐπιφιλί. κίρακις. Πέλα. ἐπιφιλί. pag. 121. C. 200. λέγει τῶν
κίρακις ἀνάφῃ. σφαιραῖ. pag. 125. C. ἐπιφιλί. ibid. ἀπ᾿ ἀφῆ. ἐπιφιλί. πρὸ ἐπιφιλί.
pag. 135. B. Πέλα. χυλῶν. ἐπιφιλί. ἐπιφιλί. pag. 148. C. 191. B. 309. C.
Ἐπιφιλί. κίρακις. pag. 640. C. ὄφθαλμοι. ἐπιφιλί. λέγει τῶν Σακρατῶν pag.
768. A. λαυρῆ. ἐπιφιλί. κίρακις. pag. 857. B. ἀπ᾿ ἀφῆ. ἐπιφιλί. ἐπιφιλί.
pag. 911. C. ἐπιφιλί. ἐπιφιλί. ἐπιφιλί. pag. 959. C. ἐπιφιλί.
ἢ σῶσις. ibid. τῶν κίρακις ἀφῆ. κίρακις. pag. 1077. C. ἐπιφιλί. ἐπιφιλί.
πλατύ. pag. 1163. C. ἐπιφιλί. τῶν κίρακις. pag. 1166. C. 1226. A. κίρακις.
τατοῦ οἶνου τῶν κίρακις. 1253. C. ἀφῆ. ἐπιφιλί. ἐπιφιλί. κίρακις. 1282.
C. κίρακις. ibid. de Melito & Cinefia, hominibus, græcili corpore
græditis. 1288. C. ἐπιφιλί. ἐπιφιλί. ἐπιφιλί. 1289. A. ἐπιφιλί. ἐπιφιλί.
ἐπιφιλί, i. e. ἐπιφιλί. 1312. A. ἀφῆ. ἐπιφιλί. 1359. A. Odss. κίρακις. 1381.
48. ἀφῆ. 1382. 16. 1384. 63. 1385. 54. 59. ἀφῆ. 1387. 2. 5. ἐπιφιλί.
κίρακις. 1392. 28. βλεπῆ. ἐπιφιλί. 1394. 38. 1397. 43. 50. 1398. 17. σφαιρα
δαμνιοι 1398. 22. ἐπιφιλί. 1399. 36. ἐπιφιλί. 1400. 57. ἐπιφιλί.
1401. 50. ἐπιφιλί. 1402. 14. ἐπιφιλί. 1403. 39. ἐπιφιλί.
1405. 12. 14. βλεπῆ. 1410. 16. ἐπιφιλί. 1411. 13. 14. 1416. 41. Fr. 1419. 53.
1421. 64. ἐπιφιλί. 1423. 4. Fr. 1426. 58. 1428. 54. 1441. 23.
1442. 8. 1446. 7. 13. 21. 1448. 4. vid. infra Comicus.

Ἐν βατραχίοις. πολυρῆ. ἐπιφιλί. p. 1165. B.

Ἐν Σφηξί. Odss. 1523. 58. 1541. 64.

Ἐν Εἰρήνῃ. νᾶξιμοῖς. κίρακις. p. 907. B. τῶν κίρακις. ἐπιφιλί.
pag. 1108. C. ἐπιφιλί. τῶν κίρακις, i. e. ἐπιφιλί. pag. 1291. B. Odss. 1573. 20.
 1626. 5.

Ἐν Ἰππεύσι. pag. 666. B. Maritum appellari Dominum. pag. 1185. A. Odss.
 1403. 39. 1406. 17.

- Ἐν Διοσκουρίῳ, p. 965. A. Odyss. 1435. 64, Fr. 1485. 30, 1752. 28.
 Ἐν Ἀχαρνεύσι, Odyss. 1424. 49, 1564. 51, 1684. 30, 1867. 60.
 Ἐν νεφέλαις, p. 113. B. 1279. A. Odyss. 1394. 53, 1454. 11, 1960. 50.
 Ἐν Ἐκκλησιαζύμοις, τ' ἀπὶ χαριζένης τὰδ' ἔσω, p. 326. C. κνήφης tanquam à κνήφῳ. p. 1354. A.
 Δασταλευσίν. 1579. 30.
 Ἐν ὄρνισι, de Sparta. 191. C. Πηληνικαὶ χλαῖναι premium erant victorum in certaminibus. p. 292. A. κεφαλαί. δῆμῳ Ἀττικός. p. 309. A. ἀρήχῳ. p. 1163. C. νεῦρον. penis. 1283. B. Odyss. 1397. 18, 1404. 35.
 Ἐν πλάτῳ, p. 774. C. 1290. A. Odyss. 1560. 17.
 Θεομοφύροις. κεφαλή περίδρατῳ. p. 1280. C. Odyss. 1764. 4.
 Ararus. Fr. 1153. C. Illustris Cuperus legebat Aratus.
 Aratus. ὅτι ὁ Ζεὺς ἀλληγορεῖται εἰς ἥλιον. p. 128. B. capram à qua Jupiter nutritus, ὠλεσθῆν vocat. 292. A. quid sit ἄστρον 514. A. λευκῆς γῆριον ἀκάνθης. 565. A, 791. A. de Plejadibus. 870. 8. ibid. iterum. Διάζω Διέτιμον, ὅς ἐν πέτερεσι κἀθήται, πασὶν γαστραρέων, ἄλφα καὶ βῆτα λέγων. 986. C. 996. B. ἕλιγον ἢ Δία ξύλον αἰδ' εἴρκει, de navigantibus. 1034. A. 1155. C. 1156. A. λευκῆς γῆριον ἀκάνθης. 1343. A. Odyss. μονόλυκον. 1555. 44, 1649. 34, 41, 1752. 52, 1816. 34, 1856. 19.
 Scholiastes. Odyss. 1527. 46, 1535. 6, ἐξηγηταί. 1535. 30.
 Ἀρχαῖα ἱστορία. 1163. Ἀρχαῖαι χωρογραφίαι. 77.
 Archigenes. Odyss. 1397. 5.
 Archilochus ἀγέρωχῳ, pro ἀκοσμῳ καὶ ἀλαζῳ. p. 214. A. ὅτι πρόξωδός τε ἀρχιλόχῳ ἐπὶ ἐλάφῳ κέεται. 711. C. Τρισοιζυρήν πόλιν ἔφη τὴν Θύσον pag. 725. B. 1088. B. (σκορπιώδης τὴν γλώσσαν) ἀπαλὸν κέρασ τὸ αἰδοῖον ἐπέη 851. C. 855. A. meretricem vocavit παρχίαν καὶ δῆμον. 1329. B. Odyss. 1542. 47, 1597. 27, 1630. 8, 1633. 48, 1684. 45, 46, 1746. 8, 1768. 61, 1790. 7, 1828. 11, 1889. 2, 1963. 49. Ἐν τοῖς Τριμέτροις. παῖδα ἄρω μινφόνῳ. pag. 518. B. p. 1148. B. πρώτῳ μύρῃ ἰνόματι ἐχρήσατο, p. 1300.
 Archippus. Odyss. 1448. 7.
 Aristides. Odyss. 1747. 5. Ἐν τῷ εἰς τὴν Ῥώμην λόγῳ. de bello Centaurorum. p. 103. B.
 Aristodemus, Nyssænsis, Rhetor & Grammaticus. var. lect. pag. 763. A.
 Aristonicus. p. 440. C. p. 1148. A. Odyss. 1596. 8.
 Aristoteles. pag. 58. A. de amphicypello. p. 158. C. & 159. A. Ἰφισμός. pag. 178. B. 245. C. ὅτι ὠδικοί οἱ πυκνοί. 254. C. De Græca. p. 266. B. 281. B. de gruibus. 371. C. De pygmæis. 372. A. dictum ejus de voluptate. 397. B. 871

ὅτι γυναῖκες Φύσει Φιλολοῖδοροι. 400. B. de interitu Mycenarum. 443. A. de apro. 450. A. de pedibus. 457. A. ὅτι διδάσκουσιν οἱ ποιμένες τὰ πρόβατα σιωθεῖν, ὅταν ψοφήσῃ. 472. A. κροτάφον φησι τὸ μεταξύ ὀφθαλμῶν, ὠτὸς καὶ κορυφῆς. 492. C. ἐπιβολάδες ἀπίως. 545. C. ὅτι χειρὸς τὸ ἐντὸς θύναρ σαρκώδες. 553. B. Deorum ἰχώρ ἀνάλογον εἰς αἷματι. 16. C. ὅτ' ὄρνιθ' ὄρνιθ' ἀριστοτέλει. 561. A. ὅτι βρέγμα λεπτότατον ὅσ' ἐν εἰσι τῆς κεφαλῆς. 584. C. ὅτι φιλόλατρον ζῶον ὁ ἴπ' α' ἔσθ'. 658. C. pag. 690. A. χλάνη σὺν, Ἰὸν Ἰομίαν νοεῖ. 772. C. 834. C. κέρα ἀγλαὸν εἶπεν, ἀντὶ τῆς αἰδοῖα σεμνονόμῳ. 851. C. ὅτι θῶες πολέμοι εἰσιν λέοντι. 856. C. dicit sedem pudoris esse in oculis. 923. A, 1067. B. insignis locus de coronis, & more coronandi victimas. 1138. C. Milesios luxuria perdidit. 1358. A. 1365. C. Odysse. ἀπίως ἐμβολάδας. 1405. 28, 1412. 18, 1485. 14, 37, 1489. 38, 1502. 56, 1505. 61, 1543. 50, 1679. 24, 1687. 59, 1709. 53, 1713. 8, 1717. 31, 1720. 39, 1726. 14, 1747. 2, 1754. 43, 1760. 56, 1796. 43, 1821. 30, 1831. 29, 1873. 24, 1878. 57, 1905. 37, 1940. 57.

Ἐν πολιτείᾳ, ἢ λῶ τὸν ἦλον, κατὰ παρομίαν. p. 126. A.

Ἐν ἴῳ περὶ ζῶων ἰστορίας. pag. 228. C. εἰνεῖς μὲν τὸ φυτὸν λόγῳ, ἐξωὺς δὲ τὸν καρπὸν. 653. C. 751. A. (ἢ ζωικὴ ἰστορία) de apibus, p. 897.

Ἐν προβλήμασι. de Bellerophonte, p. 636. B.

Πεπλῶ. p. 285. B.

Ἐν τῇ ῥητορικῇ. ὅτι Ἀφροδίτῃ ὡς ἀρχιστῶ ἀφροσύνης, καὶ Ζεὺς ὡς ζωῆς αἴτιος ὡν λέγεται. 414. C.

Ἐν δικαίωμασι πόλεων. 624. B. ubi agitur de differentia vocis ναῦς & πλοῖον. Vales. ad Mauffac. in Harpocrat. v. Δρυμός, legendum contendit, δικαίωμασι πόλεμων, ut habet Ammon. v. Νῆες.

Ἐν τῇ Λακεδαιμονίῳ πολιτείᾳ. p. 741. A.

Ἐν τῇ περὶ ζῶων ἰστορία. p. 935. B. de Sepia. 950. A.

Archestratus. de Lesbo dixit, eam λευκότερα ἀθέριας χιών' ἄλφιστα φέρειν: & θεοὶ εἴτερ' ἔδασιν ἄλφιστα ἐκείθεν. ἰὼν Ἑρμῆς αὐτοῖς ἀγοράζει. 280. A. Θεοπαῖδα ἔφη παίζων τὸν Μιλήσιον λάβρακα pag. 1053. A. ὅτι ἀπας ἰχθύς σάρκα φιλεῖ βροτείαν. pag. 1227. B. Πίονα ἵνα Ἰόπον Λέσβιον, κλεψῆς Λέσβος περικύμονα μασὸν ἔφη. 1258. C. 1276. B.

Aristoxenus Cyrenzus Philosophus, 868.

Aristoxenus Musicus. p. 937. B.

Arrianus. Θηβαίων ἐγένετο καρτερός. i. e. vicit, sui juris fecit. p. 101.

C. ὅτι Βριάρεως, γῆς καὶ ἕραν' παῖς θαλαττοκρατήσας, ὀρμητηρῶν ἐχρήσατο Εὐβοίᾳ τῇ νησῶ. 123. C. Briarei pater Saturnus. 124. A. Φύναι Φύνα. 125. B.

In Bithynia fluvius ἤρηνⓄ dictus. 336. A. De Bateia Dardani uxore. 351. B. Ζήλεια ἢ καὶ λυκία. 354. A. τῆν Καθμείαν νίκην μεγάλην νοεῖ. 361. A. De Halizonibus. 363. C. meminit Zielz cujusdam. 375. A. ξαναγεῖν γυνικῆ συντάσσει ὁ Ἀρριανός. pag. 405. A. οἱ Βιθυνοὶ δίκας ἰδίκαλον καθεζόμενοι ἀντίοι ἔ' ἡλίω, ὡς αἰν' ὁ Θεός ἐποτεύει. pag. 414. B. ὑπιⓄ ποταμός. 532. C. de pugna Martis cum Enyalo. 673. C. 674. A. usus est voce ἀργυρⓄ in prosa. 678. B. de *Crocodica*, foemina magica, 881. C. de Abiis Scythis. 916. B. de Saltatione σίκωνις dicta. B.

Ἐν τῇ Ἰνδικῇ. p. 474. C.

Ἐν Βιθυνηκοῖς. 490. A. Καθμεία νίκη, ἀντί ἔ', μεγάλη (Ἐν Βιθυνηκοῖς) ὅτι ἀνιόντες εἰς τὰ ἀκρὰ τῶν ὄρων Βιθυνοί, ἐκάλων πάπαν τὸν Δία, καὶ ἄγην τὸν αὐτόν. 565. A. ΠρίεπⓄ, per E. p. 691. C. 1017. A.

Aesclepiades. p. 878. A. *Odyss.* 1632. 7, 1713. 33.

Aesclepiades Myrleanus. de Plejadibus. pag. 1351. C. *Odyss.* p. 1697. 53, 1775. 24.

Athenzus. * ὅτε ἰχθύων ὕσεν ὁ Θεός πολλαχῶ. 35. B. αἰτυχῆς ἰχθύδιον. 100. C. λαγός pro λαγώς. 136. C. 150. B. κύλικες φοξάι. 207. A. νοσάδες ὄρνις. 228. C. 242. C. 247. A. de Antyla urbe. 258. C. 261. A. Δημήτηρ σιτῶν. 265. C. Φάλαγγας ἐπιμαρσίας. 285. C. ἰχθῖνⓄ est vox πολύσημⓄ. 309. A. 315. B. 331. C. 346. A. de pygmæis. 372. B. ὀλβιογάσων & καλιδοάμων. 402. A. μίτις 440. B. λύχνⓄ δίμυξⓄ. *ibid.* αἰφώρητοι βλαῦται. 454. C. ultimam Syllabam in v. τῶς circumflexo & Spir. aspero notabant. 524. B. ὅτι πλημοχόη σκευὸς τ. 598. B. ἀρδεταί εἰνὼ ὁ νῆς, ὡς λέγου τ. δεξιόν. 641. A. de tripodibus. 740. A. 740. B. ὅτι κερδαμύλη μάζα τ. 743. A. κρέα κατιστά. 750. C. ἐκτίδω pro κεκτίδω. 759. C. 810. B. 852. A. 857. B. 859. B. τὸ ὄψον pro pisce interdum accipi. 867. C. 868. A. ὅτι μέλη ποτηρίῃ εἶδⓄ ἦν. *ib.* B. *ibid.* C. de variis poculorum generibus. 869. A. ὅτι τὰ κανίστα ἢ ἅπαντα χρυσᾶ. *ib.* C. *ibid.* iterum. de Nestoreo poculo. 870. A. B. & 871. A. *lib.* B. 879. C. 900. A. de versibus apud Homerum, qui sunt ἀκέφαλοι, λαγαροὶ &c. 900. B. πρόκρουσⓄ. 903. B. 907. B. de turdis. 947. A. 948. B. de adulatoibus. 952. C. de laude Atticz. 915. A. τὸς ἠθονικὰς φιλοσόφους ἀμαρτολόγους Φησί. 962. A. 964. C. paradia. 975. A. ἀρτⓄ αἰεφατότης. 975. C. Polybius autor est, in Iberia occidentali esse quercus, cujus fructu Thynni pisces vescuntur. 994. C. μάζα ἀμολγαίη. 1018. A. 1042. A. 1049. B. 1056. B. τὸ δὲ τῶ Ναυκρατίτη σοφιστῇ ἀμφίτατοι. 1057. A. 1077. B. de saltatione. 1078. B. de Musica. 1078. C. *ibid.* iterum. 1085. C. 1087. C. 1088. A. Athenzus ὁ κανουστῆς. 1286. C. ὅτι Μαρυανδύνοι ἐκάλωντο δευφάροι. 1090. C. 1091. C. τὸν-
θελυ-

* Epitoma tantummodo Athenæi usum Eustathium, annotavit doctiss. Bentleius.

Φολυγεν & κοχυδαι de fluminibus. 1095. A. de festo Pelorio. 1101. A. ὅτι
 κλείς μέγ^α Θύνων. 1108. B. qua ratione graculi capiantur. 1126. B. de candau-
 lo, cibi genere, apud Lydos olim usitato. 1144. A. ἐξήλαυδόν ἴνες ἴον ἀργυ-
 ρον εἰς ὑμῶν ἰδέαν. 1157. A. 1157. C. ἀλάβασον. 1161. B. ὅτι ἀμαίλαι ἰαδρά-
 ματα ἴων κριδῶν. 1162. B. ἐθλασμίον προ ἰεθλασμίον. 1163. B. αἰλιω^α.
 1164. A. ὁ παιδίσκ^α. ibid. ἐπινομίς. 1165. C. ἀποχρῆν. 1179. B. κωλήνες. 1183.
 A. De Ebrietate. 1198. A. περὶ εἰνεῦ. 1208. A. ὅτι οἱ οἰνοχοῦντες ἠΐθεοι ἐν ἴῃ
 Ἐ Ποσειδῶν^α εἰρητῆ^α ἰοῖς Ἐφεσίοις ἴαυροι ἐκαλέντο, 1205. B. 1207. A.
 μελία. 1210. B. ὁ Βαιῶν, ἰχθύς. 1211. B. 1213. B. Πορφυρε^α θανατ^α. ib. C. ἡρα-
 φανίς. 1220. C. dedelphine. 1221. B. κόνδυα ἀεγυρα. 1224. A. ὅτι ἅπας ἰχθύς
 σάρκα Φιλῆ βροτείαν. 1227. B. 1230. A. αὐλήσεων ἀφ' ὀροῖ ὀνομασίαι. 1233. C.
 περὶ σαλπύγγων. 1242. B. λεπασῆ κύλιξ. 1246. B. de Phryne meretricē.
 1259. A. de phialis ex Cratino & Jone. 1261. B. de vino hordaceo. 1270. A.
 λαγός, λαγῆ & λαγώς, λαγῶ. 1271. A. Parodia versus Homericī, Ἡράμεθα
 μέγα κῶδ^α. &c. 1275. C. εὐχλωμαῖοι ἐκαλέντο οἱ ἴῃ βασιλεῖ ἴων Γαλατῶν
 συζῶντες, καὶ σωμαπιδνόσκοντες 1278. B. ἐκμοσίζεν. 1282. B. ὅτι κέρυμβ^α ἔ-
 μονον ὄρεσ, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς. 1282. B. θριδάκα, ἀσύτιδα καλειοθα.
 1283. B. ὅτι ἴῃ βασιλεῖ ἴων Περσῶν χίλια ἰερέα τῆς ἡμέρας κατεκόπτοτο. 1285.
 C. de rosis. 1295. A. ὅτι ἡ θράκη πολυοιν^α. 1297. A. 1299. B. ὅτι ἐμβαθυ-
 χύτης ποτηρίῃ εἶδ^α. 1299. C. 1300. C. de crateribus 1319. C. de Alczo.
 Ibid. ὅτι γέραν ἀκανθῆς ἐπάνθημα. 1343. A. 1345. B. 1348. C. λαβαργυ-
 ρ^α. 1349. A. ὅτι λύκ^α σκῶμμα στρατιωτικόν. p. 1349. A. De Aquila. 1351. B.
 de luxu Abydenorum. 1358. A. 1359. C. μύστ^α & ὀπτήσιμ^α γογγυλίς.
 1368. A. de pulchritudinē. 1375. A. Odiss. De Cephissodoro & Matrea im-
 postoribus. 1382. 40. Rhodii de uxoribus talorum jactu certabant. 1397.
 46, 1383. 35, 1389. 25. κακκάβα Ζεῦσα. 1390. 51. ἀγχίαλ^α. 1396. 20, 1397.
 51, 1398. 1. ἐξοῖνια. 1398. 16, οἶν^α πρὸς φιλοσοφίαν ἐλκυτικόν τι. 1399. 26. θρη-
 σα. 1400. 25, πρεχοος. 1401. 4, Τραγῆματισμός. 1401. 23, τραγάλια ib. 49.
 δαίς εἴση. ib. 55. κλείδημος vocat μαγείρας κήρυκας. 1402. 49. 63, 1403. 61,
 1405. 12, 51, 1406. 57, 1409. 53, 1411. 15, 1413. 5, 50, 1420. 36, 1423. 16,
 de πεττεία ἴων μνησηράων 1426. 13, 1428. 60, 1429. 21, 1433. 46, 1434. 62,
 1436. 46, Fr. 1449. 9, 1453. 8, 1455. 60, 1466. 44, 1467. 10, 1471. 39, 1477.
 47, 1479. 27, 1480. 14, 26, 1481. 54, 1482. 4, 1483. 1, 24, ib. 39, 48, 1484. 15,
 1485. 18, 29, 38, 1489. 21, 1493. 17, 18, 22, 1501. 35, 1503. 39, 1523. 6, 59,
 1524. 1, 53, 1533. 58, 1535. 55, 1542. 41, 1552. 26, 1553. 29, 1558. 7, 9, 1560.
 47, Fr. 1616. 47, 1623. 39, 1624. 33, 1625. 20, 1626. 34, 1630. 40,
 1661. 48, 1679. 12, 1858. 53, 1859. 38, 44, 1862. 13, 1864. 8, 1872. 8, 16, 1882.
 25, 1885. 25, 29, 36, 1887. 56, 1900. 9, 1904. 34, 1908. 49, 1910. 5.

23, 38, 48, 1915. 22, 1921. 54, 1934. 23, 1936. 17, 1941. 53, 1961. 1964. 9.

Avtochthon Grammaticus 1207.

Bacchylides, ἔντε τὴν ἀπ' ἀκύλης πίνουσι. 344. B. 864. B. 1198. A.

Odyss. 1909. 61.

Byzantinus Rhetor, 962.

Callimachus. Fr. τὸν ἐπὶ ραίβδω μῦθον ὑφανόμενον. p. 6. B. ἡ ἀκτὴ dicitur etiam ἀκταίη, ὡς ἐπὶ Ἀττικῆς ᾧ καλεῖται Καλλιμαίχῳ. 84. A. τὰ τράχηλα, πρὸ οἱ τράχ. 108. 8. Epigramma de Creophylo Samio. 331. A. Ἐλικώτατον ὕδωρ Λισιάπυ. 354. B. 380. A. ὑδατοσύνη. una ex Nereidibus. 437. B. ἔλκῃ ἀπιλος. 462. C. ὅτι ἴσυχων ἐτέρω κακὸν εἶς. 522. B. Ἔμεθυπλήγῃ Φροίμων Ἀττιλόχῳ. 629. C. 630. A. ἀπότρηχες, οἱ ἀνηθοί. 727. A. Μῆσαι καλάι καὶ Ἀπόλλων, οἷς ἐγὼ σπενδῶ. 781. C. 827. B. 855. A. 870. A. 1204. A. κάλαθῃ. 1208. B. 127. B. 1289. C. Θῆρ μάτορος. i. e. ἐνθῃ. 1299. B. ὀραμὸντῃ ἐτέρων ἰχθια μὴ καθ' ὀμά. 1317. A. *Odyss.* κρήνη λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλε. 1404. 38. Fr. 1457. 50, τρύπανον αἰπολικόν. 1471. 9, Fr. 1438. 37. 1571. 57, 1584. 14, ἀπότρηχα. 1592. 58, 1599. 24, τῷ γ' ἐμῷ δοκῷ. 1627. 43, 1665. 47, 1687. 40, (ἐν ὑπομνήμασι. 1714. 43.) 1759. 25, 1761. 44, 1769. 2, 1832. 64, 1849. 18, 1946. 25, 1959. 61, 1988. 60.

(Callim. ad v. 136. Bæot.) ad v. 273. Bæot. ad v. 1. II. Γ. Herculem ludos olympicos primum instituisse. ad v. 697. II. A. ad v. 53. II. P. de Callisthene Lycaonis filia, sideribus illata. ad v. 487. II. Σ. ad v. 398. II. X.)

Ἐν Γαλατείᾳ, χρίσιον ἐν ὀφρύσιν ἰερὸν ἰχθύον. p. 1067. C.

Ἐν ἔθνικαῖς ὀνομασίαις. *Odyss.* 1936. 15.

Callinus. *Odyss.* 1885. 51.

Callisthenes. 918.

Callistratus. *Odyss.* 1827. 58, 1818. 3.

Carcinus. *Odyss.* 1574. 14.

Centonum Homericorum Scriptor, 1206. B.

Cephalodorus. *Odyss.* λυχνόκαυτιαν. 1571. 22.

Chamæleon. Grammaticus. var. lect. p. 12. 1290. 1310.

Charax. quare Cecrops διφυῆς διέκλυς fuerit. 1156. C. *Odyss.* p. 1504. 57, ejus canones. 1600. 17, 1859. 44.

Ἐν Ἰταλικαῖς. p. 734. C.

Cheremo Tragicus. *Odyss.* 1545. 53, Fr. 1658. 55.

Chærobofcus. pag. 269. B. 365. B. 368. A. 380. B. 818. B. *Odyss.* ejus Ἐξήγησις. 1599. 47.

Εν τῇ ἐρσογραφίᾳ. 315. C. 356. B.

Chiron ὁ Ἀμφιπολίτης. Odyss. 1712. 55.

Chrylogus. κρατῆρες εἰς ἐμμέλοι οἶνον. p. 137. A.

Chrysipus. p. 447. B. ἐδόξασε, σφαιροειδῆς τὰς ψυχὰς μετὰ θάνατον γίνεσθαι. 1288. A. Odyss. 1602. 23. 1679. 25.

Clearchus. zigma de Eunucho pumice noctuam petente. 713. A. Odyss. 1397. 35, 1541. 36, 1623. 47, 1908. 47.

Claudianus Philosophus. p. 995. A.

Cleitodemus. Odyss. 1419. 56.

Cleonymus. Odyss. 1630. 9.

Clitomachus. Odyss. 1753. 17.

Comicus. ὅτι ποιῶν πρὸς τοῖς παλαῖσι, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς ἐμφαίνει
 τὸ ποιητικῶς ἤγειν ἐμμέτρως αἰεῖν καὶ γράφειν. pag. 4. ἢ θυμὲ βωμολόχον τι
 εἴη. 9. C. Ἰπέμφοι τὰς εἰσοφραῖς. 16. C. Auleta Olympus. 27. C. εἰάν μὴ
 ἀποφῆνω πάντων αἰτίαν ἐμὲ, εἰ δὲ μὴ, ποιῆτε ὅπερ ἀνδοκῆ ὑμῖν. 66. C. ἐτῶν
 ἐνιαυτῆς. 191. B. σφραγίσεν. 228. C. 277. A. Μαρικᾶς. 300. B. ὡς ἀνδραποδίσαι
 οἱ θεῖταλοι. 331. C. τὰς ἀλοπάς καὶ τὰς σμιέλας. 363. B. πτυνωαῖα πτερά.
 411. C. ἐρανεῖ δὴ. 428. A. μύζεν, τὸ τῆν Φωῖν ἔμ. σοικεῖς ἐκφώνειν.
 440. B. ψευδολίτρη κοῖνας, πρὸ ψευδονίτρη. 483. A. πλευμόνων πρὸ πνευμόνων.
 ibid. τὸ βάρει ὁ σὺ φέρεῖς ὁ ὕνεσ φέρεῖ. 488. A. Καταπαττόμμος παμπάλη.
 527. B. ψευδοτραφύζυς πλέα. 539. A. ἐμπεφορβεωμῆμος 539. A. ἄγομαι, φέ-
 ρομαι τὰ χρήματα ἐνεχυράζομαι. 573. A. ὅτοτυξίης. 594. B. Στενεβωα. 632. A.
 ἀξί σε τὸν δὲ τὸν βαδὸν βαδίζομεν. 637. A. ἄρδεταί οἶνω ὁ νῆς, ὡς λέγειν τῆ
 δεξιόν. 641. A. Equit. pag. 293. C. δῆμον βόσειον ὡς ἐν παρωδία εἶπε τὸν δῆμον
 Ἀττικόν. pag. 710. C. χελιδόι πρὸ χελιδόνι 716. C. τὸν νῆν ἢ ἀρδω, καὶ λέγω δε-
 ξιόν. 736. C. λεσβιάζειν. 741. A. ἡ κύσθη ἢ κύσθη λεοντή. 746. A. Κάθελε τῆ-
 λεον. 749. A. 750. B. καταπαττόμμος παμπάλη γενήσομαι. 786. A. ἀλινδή-
 θρας ἐπῶν, ἤγειν κοῖνας. 836. C. ἀπὸ θάρης τὰς φρεῖς ὑπερφρονεῖς. 843. B.
 αἰσάνη λίθος. pag. 880. C. πρὸ χύτρας καὶ λοπάδος. 896. C. Nub. pag.
 188. D. καὶ γὰρ ἀποθαυμάσαι τι τὸν διδάσκαλον. ὁ πρὸς εὐφῆμωσ ἐορήθη,
 ἀντὶ ἔμμοδὸν δῆσαι. pag. 912. C. Equit. pag. 292. C. Τόσονδ' αὐτῆ βῆμα
 ἀφροβηκότος. 914. B. νηπίτιος. 932. C. ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν σεμ-
 μάτων. 950. A. βίον ἀκορητον εἰκῆ κείμνον. 951. C. ἀμνοκῶν, ὁ ἐσινωῶν ὡς
 ἀμνός. 962. A. ἐκκυκλος, vel ἔγκυκλος, vestis muliebris. 976. A.
 πρὸς τισιν ἄμα τετέλεσαι καὶ τέθνηκεν ἢ χάρις. 982. C. 1084. A. ridet
 versum aliquem Euripidis. κακοηθέστατα κλειδιά. 1108. B. ἐξ ἀγίης ξύλω
 καὶ ἀπαγξασθαι 1121. C. ἡμίκραρα, τὸ τῆς κεφαλῆς ἡμισυ. 1127. B. 1152. A.
 ἐφέ-

ἰΦέπηξε, pro ἐκπεπηξε. 1163. B. κωλή (ex κωλία) pro κωλήν. 118. A. Μορμώ
 ἔθρασας. 224. C. ἀνάβρασον. 1241. A. Δίαμα ἀγροτέρα. 1247. A. εἰς ταυτὸν
 αἶγει τὸ περαίνεσθαι, καὶ τὸ κόπτεσθαι. 1256. A. ὄναιο μὴ ἔν εἰ 76. ἐκπλύνει
 σε. 1203. C. κάλλαι οἱ πώγωνες τῶν ἀλεκτρούων. 1278. C. κρηθανωτὰ ζῶα.
 1286. A. ἔτοι δ' ἀφεσήκασι πλεῖν ἢ δύο δοχμά. 1291. C. σκάφιον κερῆς
 εἶδῃ. 1292. C. σκέλῃ κρηθάσαι. 1326. C. λαβὴν ἐνδεδωκας. 1327. A. ἔπῃ
 πρὸς ἔπῃ ἡρεσόμεθα. *ibid.* δειλάκρα. 1363. A. Odyss. 1450. 45, 1454. 28,
 1462. 45, 1464. 1, Σενιάρατον. 1467. 42, 1468. 63, 1469. 48, 60, Fr. 1470.
 64, δῶιδυξ. 1471. 7. 13, 1479. 26. 44, ἀνέκαψε. 1481. 32, 1482. 61, 1484. 51,
 1485. 29, 1489. 5, 1490. 45, κλῆσον τῆν πόλιν ταύτην. 1497. 53, 1503. 2,
 1508. 21, τρύμη. 1517. 8, Κέκφας. 1522. 55, 1528. 2, 1532. 3, κατακτώσα μὴ
 γελας θυράς. 1532. 59, 1534. 49, 1535. 21, 1539. 33, 1540. 45, 59, 1542. 43,
 48, 1543. 50, ἀποφασάμεν. 1547. 61, βοθρὸς καὶ πλωυξ. 1550. 23, ἀταυρώ-
 την. 1554. 29, αὐαίνα λίθον. pag. 1559. 45, 1570. 5, Fr. 1578. 14, 1581. 21,
 παίγνιον. 1549. 47, ἀρύτατα. 1599. 50, ἐπιπαύλων. 1602. 12, 1603. 54, 1604.
 19, ἀλαξίφίξέσθαι. 1604. 50, 1605. 17, 1607. 16, 1608. 61, 1924. 33, 43, 54,
 1625. 4, 13, 55, ἀπεπυδάρισα. 1679. 38, 1680. 28, 1684. 30, καὶ τῷ Σιω.
 1702. 2, Ἡβυλλίαν 1703. 20, 1710. 43, 1713. 49, 1714. 35, 51, ψευδολιτρεῖ
 κονία. pag. 1714. 62, 1715. 24, 62, βομβάξ. 1718. 9, 1719. 1, 1720. 25, 1723. 20,
 δρυκολάπη. 1726. 14, 1729. 43, 1745. 49, 1746. 43, 1752. 24, 1753. 5, 28,
 1754. 43, 64, 1757. 38, 1761. 26, 1763. 59, 1764. 33, 42, 1766. 43, 1769.
 43, 1770. 8, 1774. 39, 1776. 40, 1786. 42, 1788. 20, 22, 23, 1792. 4,
 1818. 4, 1822. 21, 1828. 12, 55, 1834. 23, 1846. 8, 1848. 62, 1852. 41, 1854.
 11, 1856. 2, 1857. 16, 17, 1858. 58, 1859. 38, 42, 1866. 18, 42, 1867. 26,
 1871. 43, 1875. 41, 1886. 47, 1887. 15, 51, 1892. 44, 1896. 56, 1899. 61,
 1901. 18, 1909. 54, 1910. 12, 1914. 34, 1928. 33, 1937. 63, 1941. 46, 1954. 19,
 1963, 64, 1969. 53.

Comanus. p. 846. C.

Commentarii in Lycophronem. p. 269. C. 302. B.

Copronymus. Odyss. 1406. 11.

Corinna. p. 266. A. Φρατῆω pro Φραζῶ. 824. B. Odyss. 1654. 24.

Crates. pag. 814. A. (ὁ μαλλώτης) pag. 890. B. 965. B. 1003. B. 1283.
 A. Odyss. 1468. 50, 1485. 1, 1649. 33, 1671. 2, 59, 1748. 56, 1863. 43,
 1893. 1.

Ἐν τῷ περὶ λιμῶων. Odyss. p. 1613. 39.

Cratinus. Terram Laconicam Spartam vocavit. p. 294. C. πῖν ᾧ
 θάνατῃ οἶνον ἀν ὕδωρ ἐπῆ. 344. B. σκήπτρῳ ἀνάσκα προεβῶντα. 668. B.

717. A. Φύσκαί προσπατήσασθαι. 759. C. ὁ δ' ἠλπίσθη ὡσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει. 768. A. ὅτι σάννας ὁ μωρὸς ᾤοντο Κρατῖνω. 777. C. 899. A. 947. A. Fr. 1220. C. Φιάλας Ἰναιὸς βαλανοειμοφάλας δίκιτ. 1261. B. Odyss. Ἰσιμελῆ. 1398. 20, 1430. 25, 1446. 29, 1479. 43, 1484. 28, ἀρρηνώπας. 1571. 45, 1601. 47, 1651. 1, 1669. 45, 1721. 27, 1761. 20, 26, 1828. 9.
- Cratisthenes. ὁ Φλιασίτης. Odyss. 1503. 30.
- Ctesias, Odyss. 1552. 30, 1834. 6.
- Ctesibius ὁ χαλκιδεὺς φιλόσοφος. Odyss. 1603. 53.
- Κυκλίων ποιητής. Odyss. 1494. 55.
- Cycnus Historicus, Odyss. 1968. 45.
- Cypriorum conditor. ὁ γὰρ Κύπρια ποιήσας, ὅτι Ἰεραῖος ἐκ Σπάρτης
- Ἀλέξανδρος ἀφίκετο εἰς τὸ Ἴλιον. p. 643. A. 1321.
- Daitmachus. ἐν πολιορητικοῖς. 294. A.
- Demetrius. 1037. C. Odyss. Phalereus. 1486. 1. ὁ ἰλιεύς. pag. 1696. 41, Βυζάντιος. 1584. 8.
- Demo (Δημῶ ἢ Φιλόσοφος) Poëtz ἀσπιδοποιῶν allegorice interpretata est. p. 1154. C.
- Democritus. p. 370. A. quare Minerva dicatur Τριτογένεια. p. 696. B. 862. B. Odyss. 1441. 16, 1490. 61, 1784. 58.
- Demosthenes. p. 62. A. 273. C. 324. C. 927. C. 1015. C. χαλκῆς κλέπτῃς. 1243. A. 1356. C. Odyss. 1448. 2, 1483. 5, 1573. 49, 1702. 34, 1758. 7.
- Demosthenes Thrax. Odyss. 1383. 26, 1398. 27, 1406. 19, 1409. 61, Fr. 1419. 11. Fr. 1485. 32, 1486. 58, 1495. 29, 1639. 59, 1645. 23, 1658. 61, 1661. 52, 1662. 4, 1683. 33, 1716. 47, 1809. 28, 1833. 50, 1836. 32, 1838. 53, 1851. 29, 62, 1852. 13.
- Diczarchus. de Theba, urbe Ciliciz. Sch. H. ad v. 396. ll. 2.
- Dictyaca. ὁ γὰρ Δικτυακὰ μελετήσας. p. 1192. C.
- Dictys. p. 1319. C. στρατιώτης ὑπὸ Ἰδομέμει 319. ubi docet Eustathius thius multos doctos viros etiam bonos milites ac duces fuisse.
- Didymus. p. 362. A. ὅτι ἰδὴ ἔ μόνον ἢ τρωϊκῆ, ἀλλὰ πᾶν ὄρος, ἐξ ἧ γὰρ κύκλω ἐστὶν ἰδῆν. pag. 500. C. de vino Pramnio. 871. B. de voce ἀφλασον. 1039. B. 1146. C. 1300. A. Odyss. pag. 1392. 23, 1408. 49, 1422. 6, 1430. 61, 1727. 9.
- Ἐν ἰσορμιῶ. pag. 624. B.
- Dinarchus. Odyss. 1840. 22.
- Diodor. Historicus, de Scipione. p. 130. n. 11.

Τὴν κοτύλην καλεῖσθαι λέγει καὶ ἡμιαν. pag. 1282. C. Odyss. 1390. 20, 1896. 53, 1962. 25.

Ὁ Ἄριστοφάνειος. Odyss. 1480. 24. 25.

Megaricus. Odyss. 1397. 34.

Grammaticus. Odyss. 1504. 38.

Dio. ὅτι τὸ κλισίον τὸ ἴων προβάτων σκεπαστικὸν οἰκίδιον ἐστὶ. 78. A; εἰλαὶ pro ἐλαχύται 133. A. εἴσεται, non εἴσεται secundum Dionem dicendum p. 655. A.

Dio Chrysostomus. 460. ἡγεμονικώτερον ἰαῦρος λέοντος. pag. 258. Odyss. 1675. 62, 1961. 15.

Diogenianus. Odyss. 1533. 47.

Dionysidorus. Odyss. 1554. 31.

Dionysius Grammaticus. 78. Thrax. pag. 854. A. 1040. B. exponitur

quid sit ἀμφιθετός φιάλη apud Poëtam. 1299. C

Dionysius Halicarnassæus. γνωμηδόν. p. 927. C.

Dionysius. pag. 1148. A. Odyss. χάλις. 1471. 3, 1647. 59, 1680. 48.

Dionysius. Poëta & Rhetor. p. 1243. A.

Dionysius Sidonius. Odyss. 1410. 59.

Diotimus Adramyttenus. 986.

Diphilus. ἀργυρεὶς βραχύλι γάλαντον. p. 740. A. ἔγκλον πικρὸν εὐζω-
ρώτερον, ἵδὸ γὰρ ὑδαρεὶς ἀπαν τῆς ἐστὶ τῆ ψυχῆ κακόν. 746. C. εἶτοι δεδωπητή-
κασιν. ὁ δὲ τάλας ἐγὼ κερσεύς ἀν εἶην ἐνεκα νησίας ἀκρας. 1178. A. 1205. A.
ῥυτὸν χωρῆντα δύο χοῶς. 1286. B. Odyss. 1479. 44, 1483. 50, 1571. 19, 1678.
46, 1829. 49.

Dorotheus. p. 1297. B.

Duris. p. 1187. B. Odyss. 1834. 7.

Ἐθνικῶν καταγραφή. in ea Anax pro nomine proprio occurrit. pag. 21. B.
Κύλλιος pro Κυλλήνιος. 300. C. de Pheneo. 301. A. de Parrhasia. p. 302. B.
de Buprasio. 303. C. de Hyrmina. p. 304. A. de Oleno (ὠλενός) ib. B. de
Alesio. ib. de Dulichio. pag. 305. C. de Ithaca. 307. B. ὅτι ἀπὸ τῶν ἐπίθετον,
ὡς τὸ αἰτεῖν. pag. 211. B. de Lycto. 313. A. de Lycasto. ib. de Phzsto. ib. B.
de Lindo. 315. B. ὅτι τὰ ἔθνη ἐπιτέμωνων. 34. A. de Alo. p. 320. A. de Pyraso,
324. B. Αντρωνίος ὄντος Prov. p. 324. C. de Bæba. 327. C. de Glaphyris;
327. C. de Metona Thracica. 328. C. de Ithoma. 330. B. de Titano, regione
Sicyonia. 332. C. de Argissa. 333. B. de Gyrtone. ib.

ὁ τὰ ἔθνη γράψας. de Phthia, Achillis patria. 71. A. 265. C. ὅτι τὰ θε-
σπια

σπία κη ἰκτινῆται κη συτίλλεται ὠδὴ Κορίνη. 226. A. de Thespiis Thes-
 salica. ib. de Coronea. 268. B. de Alarctō. ib. & C. de Gliffa. 269. B. de
 Ongeffo fluvio. 270. A. Βασίλη ἢ πόλις. Βασίλειος ἢ βασιλεία. 274. C. de
 Anemoteia. 274. C. de Scarphe. 277. C. de Urbibus quae Dii nomina ha-
 buerunt. pag. 280. C. Epidaurus ἠηλικόν. 287. C. Μυκῆναι & Μυκῆναι.
 290. A. de urbe. Ὀρμῆ. 291. A. de Ara thurea. 291. B. πρὸ τορῶματῶ
 Λακωνικῆ. 294. A. Ἰνὸν φάρον ἀπὸ τῶν ἀδῶναι φάριται. 294. B. de urbe La-
 coniz Elos dicta. 295. B. de Oetylo Urbe. 295. C. Pyli urbes tres.
 296. B. de Thyro. 297. A. Plures fuerunt urbes, Oechlaiz dicta. pag.
 298. B.

Ethnicorum scriptor. de regione Ethicia. 334. A. de Dodone.
 pag. 335. C. Ἀτρεαίος λυκός. pro quo in quibusdam exemplaribus le-
 ctum fuit, ἀτρεαίος λυκός. 337. B. ὠβὴ πηλείας. 341. C. de Adrasteia
 urbe. 355. A. undecim Larissas recenset. 358. A. de Ciconia regione. 359.
 A. de Enectis. 361. A. de Halizonibus. 363. C. de Ascania. 364. C. de Phthi-
 ribus. 368. A. de Phza urbe. 671. A. de urbe Cerdamyle. 743. A. de Thyro
 urbe. 880. B. 883. A. ib. iterum. de Bodeo. 1076. B. de Panope, urbe Phocidis.
 1108. A.

Empedocles. ἀπὸ δὲ θηπέτῃ φύοντο τὰ πρῶτα ἄδῶναι ἀναί ζω-
 ράτε τὰ πρῶτα ἄδῶναι. 746. C. οὐρανὸς κεντρῶν ἀπὸ βλαστῶν. 1338. C. Odyss. 1597.
 54, 1645, 43, 1720, 45, 1838, 54, 1882, 27.

Eraphroditus. p. 886. C. p. 1172. B.

Eraznetus. Odyss. 1485, 45.

Eriippus Comicus. ἦλις κη μεθύει κη ψεύδεται. &c. pag. 879. B.
 p. 948. B. p. 1178. B.

Ephorus. p. 313. C. Odyss. 1556, 59, 1864, 22.

Epicharmus. Κακὸς θαρρῆ μάλ' αὐτόθεν, ἔπειτα δὲ φεύγει. 667. C.
 727. C. εὐανέστηρον. hac voce usus est Epicharmus, 746. C. Ἡρακλεῖ ἔδωκε
 βρομῆν ἢ φάρυγγ' ἔνδοσι, ἀραβῆ δ' ὁ γνάθῳ. &c. 870. A. ἰσχυρῶς
 dixit μακροκαμπυλαύχηναι. 1038. B. 1163. A. ὅτι αἰλῶν ὠδὴ ἰσχυρῶν.
 1164. A. 1183. A. 1196. A. 1282. C. ὕδαρ χλιαρὸν ἡμίνας δύο. ibid.
 Odyss. Τρίπυς. 1398. 20, χερσὶν βα. 1401. II. Fr. 1476. I, 1541. 29,
 1634. 5, 14, 1686. 48, 1775. 9, 1936, 55, 1964, 23, 1634. 5, 1676. 39,
 1752, 13, 1817. 52, 1915. 21, 1934. 17, 31.

Epigrammata. Epigramma Phthiadis Megarenfis in eos, qui à Persis occisi erant, pag. 266. A. Epigr. in aquam infalubrem urbis Dii, νᾶμα τοῦ διηρόν, γλυκερόν ποτόν, ἦν δέ γε πίης παύση μὲν δίψης, εὐθύ δὲ καὶ βίότη. pag. 280. C. Epigr. in Ajacem ex Porphyrio. Ἄ δ' ἐγὼ αἰ Γλαμῶν ἀρετὰ ὄψα ἴσθαι κάθημαι Αἴαντῶ. Ἰύμβω κεραιμῆη πλοκάμης. &c. pag. 285. A. In Nestoreto. pag. 296. B. In Timotheum Citharoedum. 313. A. In Erinnam Poëtriam. 327. A. In Arcadionem ὃς θάνεν ἐκ χανδῆς ζωοποτῶν κύλικῶ. 746. C. In Linum. ὃ λίνε πάντα θεοῖσι ἱετιμύε &c. 1163. C. In Hecaten. 1197. B. In tripodem, à Diomede Apollini Delphico consecratum, χάλκος εἰμι ἱεῖπας, Πυθῶϊ δ' ἀνάκειμαι ἄγαλμα &c. 1313. C. In Archilochum, εἰμὶ δ' ἐγὼ θεράπων μὲν ἐνυάλιο γέροντῶ &c. 1320. A. In Nioben. ὃ θύμβῶ ἔτῶ ἐνδον ἐκ ἔχει νέκυν. &c. 1368. B. Odyss. Ἰεῦξ' Ἐλικῶν Ἄκισσᾶ Σαλαμίνῶ. &c. 1400. 13, 1457. 23. In Phyllum Crotoniaten. πέντ' ἐπὶ πενήκοντα πόδας. &c. 1591. 54. In Medicum Acronem. 1634. 10.

Eratothenes. ὅτι Φαλλὸς ὄψα ἀρκάσι μίσον ἵε πρίνυ καὶ δρυὸς. 302. B. de Bæotorum πολυφαγία. 954. B. Odyss. 1445. 41, 1483. 57, 1612. 19, 1645. 63.

Etymologus. de Alefio (Ἀλείσιον) p. 304. B. & p. 883. A.

Etymologicum magnum. p. 268. C. p. 834. C. Odyss. 1397. 50, 1422. 2, 1433. 64, 1692. 1.

Eubulus. βεβρεγμῶν ἠκω καὶ κεκωθωνισμῶν. 890. C. Bæotos fuisse πολυφαγῶς. 954. B. Fr. p. 976. C. Eubulus ἀποσερεῖ πτερῶν τὸν ἔρωτα, & quare. pag. 987. B. de Philosophis dixit, ἀνιπτόποδες, χαμαιτυράδες, αἰερίοκοι, ἀνόσιοι, λάρυγγες, ἀλλοτριῶν κτεάνων ὄψαδευτιδης. pag. 1058. A. 1167. A. ὡς νῦν Ἰετάρτην ἡμέραν βαπτίζετα νῆσις πονήρη κεσερέως ἱεβῶν βίον. 1178. A. Odyss. Fr. 1422. 47, 1538. 43, 1720. 29, 1843. 16.

Eudemus. p. 553. B.

Eudoxus, p. 270. C. Odyss. 1505. 61.

Euenus. Ἰῶν ἠδυσμάτων τοῦ πῦρ εἶναι κράτιστον ἔφη. Plutarch. II. 50. A.

Euphantus. Odyss. 1713. 47.

Euphorion. de Achille ait: ἐς Φθίην χιλῆ κατῆς πάμπαν ἄγευ-
τῶ. Τᾶνεκα Μυρμιδόνες μιν Ἀχιλλεα Φημίξαντο. pag. 15. A. κλέῶ ἀσιμβα-
κτον. 235. A. 266. B. 270. B. ὅτι ἐκ ἔ ἀμᾶλῶ ἔ ρυέντῶ ἐκ ἴης ἔ Αἴαντῶ
σφαγῆς ὑάκινθῶ ἔξέφυ. 285. C. 747. A. 1183. B. Odyss. 1397. 9, 1493. 45,
1784. 60, 1837. 29.

Euphorus, p. 363. C.

Eupolis. 231. B. ἐξεπλάγην γὰρ ἰδὼν εἰλθόντα τα λαμβάδα. 293. C. ἡ κόρη τὸ σαῖς ἠΐθε. 500. C. 1033. A προβατικὸν χορὸν λέγει τὸν ἐξ αἰγῶν. 1063. C. ἀγελαίας ἰσχάδας, γαῖς εἰκασίας ἐφη. 1165. A. Odyss. 1387. 47, χειρότρον. 1401. 10, Fr. 1406. 17, Fr. 1422. 54, 1441. 16, 1432. 36, 1481. 32, 1517, 1534. 14, 1535. 18, 1547. 53, 1571. 35, 1624. 44, 1680. 26, 1761. 39, 1817. 49, 15. 17.

Δήμοις. Odyss. 1554. 44.

Euripides. Συλλάβητε ὄμηρον τήνδε. pag. 4. Ἄναξ θεὸς γὰρ δεσπότης λαῶν χρεῶν. pag. 21. B. Αἰτῶ ἢ νύξ Διὸς τὴν παρ' Εὐριπίδῃ σοφῆν καὶ πότιον θρη, pag. 22. C. Λαοὶ δ' ἐπερόθησαν. 28. B. ἐξ ἰδίας ἀνοίας κοινὰ κακὰ θεῶν γίνονται. p. 42. A. ὅτι τὸ τῆς κλυταμνήστρης δέμας πυρὶ καθήγνισαι. 43. Διὶ ἰσπλά, ἔτ' ἐγγύ. p. 48. A. Ἀνάγκαι κρείσσοις. 55. A. καί πως ὀλίγ' ἀρχόιοι, πολλὰ κρατύντες, χαλεπᾶς ὄργην μεταβάλλουσι. 55. B. προνώπιον, προσενώπιον. 82. C. Θάλασσα κλύζει πάντα τ' ἀνθρώπων κακὰ. 108. B. ἐλελίζει λιον. 125. B. ὄρω σε δεξιῶν κρυπτόντα, καὶ πρόσωπον ἔμπαλιν φρέφοντα, ὡς μὴ προδίδω γενεῖάδ'. pag. 129. B. εὐναιαί pro εὐναι. 131. B. Ἄβρον βαίνουσα ἰλλεύκω ποδὶ pag. 146. B. παρηγορήσαι. 152. C. ἐπεὶ δὲ κρείσσον τὸ κακὸν ἐστὶ τ' αἰθῆ. 154. C. Ex illo Homericō, ἐπεὶ τὰ χρεῖσινα νικᾷ ἰπποβοσκῶ. 160. τὴν Μηδείαν φησὶ τοκάδ'. δίκην λαίνης ταυρμηδῆν. 160. A. Αἱ δευτεραίς φροντίδες σοφώτεραι. 164. B. ἤδη ποτ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χροῶν ἐφροντα. 168. A. Θεὸν λαμπάδα τὴν ἡμέραν φησὶ. 170. C. γῆ μελανοπτερυγῶν οὐεῖρων της. 173. B. de Argi oculis. 182. B. de Agamemnone, quam lati imperaver. 185. A. De Troja ait, ἀπὸ δε φεφάναν κέκαρσαι πύργων. 189. A. κατέξανταί μας. 189. B. μανίας ἐποχ. λόγ. 210. C. κρυπτεσα ἀ κρυπτειν ὀμμαῖα εἰων. 216. A. ὑγρὸν δάκρυον καὶ χλωρὸν. 217. A. 233. C. 236. B. C. ubi quædam λαικοφανῆ ex eo adducuntur. σοφὸν ἐν βέλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ. C. Ἄλλοισιν ἄλλ. θεῶντε κ' ἀνθρώπων μέλοι. 245. B. 249. C. 250. C. λελησ. pro λελησιμῆ. 264. B. ποτινάδες ἴπποι. i. e. Diomedis. 269. C. Deiphontem ὄζον Ἀθηναίων vocat. 284. C. 319. C. De Sophismate Theflalico. i. C. μεσάγκυλ. 344. B. 353. A. πῆν θεράκην ἄρει. οικητήριον φησι. 358. B. ἐμῖνιτ ἴππων εἰετικῶν. 361. B. ἐρωτι θυμὸν ἐκωλαγείσα. 374. A. Αἰνοπαρι. C. ἄπ. i. e. κάματ. 381. B. ibid. plura Euripidis ἀπαξ λεγόμενα adducuntur. ἐκβλήθον τὸ τῆς θαλάσσης ἐκβρασμα. 384. B. Ἀδρινη, pro Ἀδρικῆ. 405. B. exemplum μεταβάσεως a plurali ad singularem. 415. A. Ἰέτρωι ὄχ. 427. B. ἀφθογγα δάκη θηῶν. ib. ἐρως ὡς καὶ ὀμμάτων φάλλεις ἴθον. 452. A. δι' ὄσων ὀμμί' ἔχω δακρυρροῦν. ib. Ζηνὸς πολυχρυσ. εἰκ. 6. B. Ἀμβρόσιον σόμα. 438. B. τὸν ἥλιον τῆν ἐν ἄστροις ἕραν ἔθμενεν ἐφη ὀδόν. 16. C. Δικωταῶσαι, 452. C. μήτραις ἀναδέτοις ρυθμίξωδε πλόκαμον. 454. B.

μεγαλάνορα ὑπερηγορίαν. 462. A. πυκναῖς ἀσπίσι πεφρικότα. 473. A. λέον-
 τ[Ⓞ] δέξ[Ⓞ] χαίτη πεφρικός. ib. 476. B. πεισγός ἀνήρ, ἀντί ἔ μέγας. 484. A. ἔ
 μάντως ὅπα ἔμενας, ἔ χροῖω μακρῶ σκέψιν ἐνεμας. 488. B. οἰνωπὸν ἀχρη,
 492. A. κῦμα ἔρανὸν σφρίζον. 495. B. Neptunus πόντος κροῖων. 500. A. ἦθο[Ⓞ]
 ὁ μήπω εἰς γάμον ἐλθὼν. ib. C. χλανιδίων ἔσω κρυφθεῖς. 519. C. ζυγὸν δ'
 ἐπὶ παοσάλω. 540. B. Ἐκτορός ἧ ἀπόλυται ψυχή. 545. B. μήποτ' ἐκ' ἐμοὶ
 χρυσέων τόξων ἐφίης ἡμέρω χρύσας ἀφυκτον οἴσόν. 568. B. μήτι σὴν δάκω
 φρένα. 575. A. σύριγγες ἵππων καὶ ἐνήλατα. 598. C. αἰτυξ χορδῶν. 599. B.
 κοινὸς ἐνουαλί[Ⓞ]. 612. B. Στενέβοια. 632. A. μὴ ἂν ἀγαθὰς εἰπέω γὰς γυαί-
 κας, ἔδ' εἰ παῖ τέττε τὴν ἐν ἴδη γραμμάτων πλησεῖ τις πεύκην. 633. B.
 ξένοις τε πέμπειν σύμβολα, οἱ δρασμοὶ σ' εὐ. 633. B. τὴν ἐμὴν ὑμῶσαι ἀπι-
 σοσύνην, ἦγην κακολογῆσαι. 634. A. ἀντίμολλον ὀλολυγῆς κοκυτὸν ἔπει. 643.
 B. τὸν οἰδίποδα χρυσοδέτοις πρηναις ἐπίσημον ἔφη. 650. C. 654. A. εὐνάς
 αἰγῆλαι. 656. C. ἐπεὶ δ' ἀφείδη πυρσός. 669. C. κακῆ ἀνδρῶς δῶρ' ἔησεν
 ἐκ ἔχει. 682. C. κύκλωμα ἰξίων[Ⓞ]. 683. C. ὁ αὐτὸς λόγ[Ⓞ] ἐκ τε δοκίτων
 ἰῶν καὶ μὴ δοκίτων ἔ ἧ αὐτὸν δένει. 732. C. σῶμα ἐν γυναιξὶ θηλίας πρέ-
 πων. 727. B. τὰς εὐσεβεῖς θεοὶ θυήσκοντας ἔ χαίρουσι. 737. A. 739. B. 742. C.
 γάμων φερνάς διδῶς αἰμονι. 743. A. 750. B. ἐνθεν ἐκγελά ὅσειων μὴ σαγέτων
 φόν[Ⓞ]. 757. C. 776. C. ξανθὸν κρατὰ δεκάλινα. 786. B. 789. A. 791. 822.
 A. (ὁ γλυκὺς) Δήμητρο[Ⓞ] αἰκτῆ. 868. B. ἕνα εἶναι τῶν ἵππων ἡλιε αἰθο-
 πα. 883. C. 892. B. ἔσωσα σ' ὡς ἴσασιν ἐλλήνων ὄσαι. 896. C. μέσον μ' ὀχμά-
 ζεις &c. 904. A. ὡς δ' ἐπεζάρεσ σφίγξ. 909. B. 830. C. ἔρα δ' ὁ σμενὸς
 κρανὸς πληρῆμ[Ⓞ] ὄμβρεσ, πεσεῖν εἰς γαίαν Ἀφροδίτης ὑπο &c. 978. B. de
 ἴσμπω, φίλον φέλητρον καὶ ἠδὲ ἐνδέοντι προσιών. 982. C. λά-
 τρις πινέσης ἀμὸς ἀρχαίων δομων. 1090. C. αἰλινος 1164. A. ἐκ παγ-
 τὸς ἂν τις πράγματος διασῶν λόγων ἀγῶνα θεῖτ' ἂν, εἰ λέγειν ἔη σοφός.
 1192. C. σέμματα ξήνασα θεά, ἐπέκλωσε πόλεμον. 1200. B. A. ἵππαβυ-
 κολοί. 1205. C. ὅτι δαλὸς ἀνημῆμ[Ⓞ] μάχης ἦν σύμβολον. 1242. C. ἀγῶν ἐν ᾧ
 ζῆν ἢ θανεῖν χρεών. 1264. A. βρετῶν ὁ πᾶς ἀσάθμητ[Ⓞ] αἰών. 1266. C. Quid
 sit ap. Euripidem ἀρμάτειον μέλ[Ⓞ]. 1276. A. ὁ πρέχων ἔ ασκῆ πῆς. 1303.
 B. σῶσον νῦν αὐτὸν, μὴδ' ἔρα ἔ πλησίον. 1312. B. ἀγορᾶς χραίνων κύκλον.
 1334. C. Φαῦλον, τὸ ἀγαθόν. 1356. C. θυγατέρες Νιόβης ἔπτα ἰσορεῖ.
 1367. B. Οάψ. 1359. 58. ποικιλόφρων. 1381. 39, 1397. 38, χέρνιψ. 1401. 12. 26.
 Fr. 1404. 56, 1404. 48, Fr. 1412. 14, Fr. 1419. 47, Fr. 1422. 14. Fr.
 1428. 21, 1435. 64, 1455. 33, 1485. 31, 1498. 57, 1519. 40, ὀχμάζω. 1528.
 28, 1556. 28, 1564. 33, 1593. 48, 1596. 45, 1632. 9, ἔξαχρίξω. 1636.
 47, 1647. 37, 1653. 27, 1688. 19, 1693. 10, 1695. 39, 1700. 21, 1713. 8.
 1731.

31. 54. 1743. 26. 1775. 18. 1799. 30. 1834. 21. 1837. 1. 1856. 13. 1861. 41.
 75. 46. 1910. 9. 1931. 13. 1956. 33.
 Eurboonides χαλκοδοτιάδας vocavit. p. 281. C.
 Ζεύς. p. 20. B.
 Φώνη. p. 763. A.
 Ελένη. τὸ λέγει ὑποσείσασαι. p. 30. C. p. 398. A.
 Ἰφιγένεια. ὅτι τοῖς Ἀχαιοῖς ἐξ αἰρέσεως ἢ βασιλεὺς ὁ Ἀγαμέμνων pag.
 Β. ...
 Σολοί. εἶα δὴ φίλον ξύλον, ἔκτενέ μοι σιαυτό, καὶ γίνου θεράσῃ. p. 107. B.
 Ἰωνοπέτρῃ. ἐπὶ ἀνδρῶν τὸν πῖπλον τίθησι. pag. 170. A. pag. 1081. A.
 ff. 1565. 8.
 καίβη. devoce δάπτου. 241. B. *Odyss.* 1495. 5, 1805. 34, 1815. 11.
 Ροιόσσαις. 394. A. ματικᾶς τινὰς ψήφους κλήρεσ καλεῖ ἐν τῷ, δέλετ κλη
 ἢ διδογμένη. p. 419. A. p. 666. B. p. 1021. C.
 Κρεμμύ. γύμνασά κύματ' ἑοσπόμε. pag. 656. C. *Odyss.* 1607. 3, 1681.
 1902. 1.
 Φαίδρα. ἀπείρονα γῆν. p. 690. B.
 Ἀλκμαίων. *Odyss.* ἀργαίην τὸ λευκαῖρον. 1430. 62.
 Euripides Φιλοσύγματ' fuit. 1170. C.
 Eustathius. εἰς τὸν ὄρασην. pag. 2. lin. ult. p. 27. C. pag. 158. B.
 1175. B.
 Euthydemus. *Odyss.* 1951. 20.
 Geographica Historia. 305.
 Georgius Technicus. p. 13. C. 45. A. 107. B. 561. C. 1155. C.
 Hecatæus. 274. B. 361. B. 363. B. 372. A. 1270. A. *Odyss.* 1441. 15.
 Hegemon ὁ παρωδός. *Odyss.* 1420. 37.
 Heliodorus. χρεαγωγὸν ἄπειν ἱμάντα τὸν ἐκδεδεμένον ποδός. pag. 160.
Odyss. 1465. 13.
 Hellanicus 385. C. affirmavit, vetus Pium ad sua usque tempora per-
 ifisse. 460. A. 916. C. 1173. B. Var. LeEt. *Odyss.* 1528. 6,
 Hermippus. pag. 261. A. 855. A. 1246. B. ἀμύδαλα στυγαλίοντα.
 C. βοῖδα λεωτροφίδα λεωτοτέρα καὶ θημάντιδ'. pag. 1288. C.
 Fr. 1404. 4, 1428. 60. Fr. 1483. 36, 1582. 18,
 8. 58.
 Heraclides five Alexandrinus five Milefius vel ambo videntur Ho-
 um emendasse ve explicasse. p. 54. 704. 722, 780.

Heraclides. p. 23. B. p. 28. lin. penult. ὅτι Κύπριοι καὶ Ἀττικοὶ παρεπιθέασιν ῥήμασι καὶ ὀνόμασι τὸ τ. ἴην πᾶσι λέγοντες &c. 32. C. 54. B. 341. C. 365. B. De voce μαδός & μαδός. 452. B. 607. C. 705. C. 718. A. Fr. pag. 722. C. 734. C. 756. B. pag. 764. B. pag. 773. B. pag. 774. C. 780. B. 831. C. 842. C. 853. A. (* ὁ Ἀλεξάνδριος) pag. 812. A. 1004. A. Fr. de voce πρέπας. 1098. A.

Heraclides Cumæus. p. 1288. C.

Heraclion Grammaticus. μαχέσασθαι non μαχήσασθαι. 106. C. 524. B.

Heraclitus ὁ σκοπευός, ὅτι ἔβίβη τὸ μὲν ὄνομα βίβη, τὸ δὲ ἔργον θάνατος.

Heraclitus εἰς τὸν Ὅμηρον. 40. A. Allegorice Homerum interpretatur. 614. C.

Heraclitus Mytilinæus. Odyss. 1503. 33. 1859. 44.

Heraclitus, ὁ τοῖς ἀπίστοις προθέμενος ἐμφηναίωσις. Odyss. 1504. 55.

Hermogenes. pag. 12. B. 148. B. 809. B. Odyss. 1653. 46. 1684. 23. 1834. 43. 1854. 20. 1864. 13.

Hermolytus Tacticus. p. 924. A.

Hermon. 804.

Herodianus. τὰ εἰς νῦ λέγοντα ἐν τῇ αἰτιατικῇ πάντα βραχέα εἰν. pag. 8. C. σωμαίεσις. pag. 11. B. de accentu vocis μύρια. 15. C. de etymologia vocis ἰάπτω. p. 16. C. ἴην ἐν τῷ σιδηρῆς &c. κρασίν συνίλησιν λέγει. 25. B. τὰ μὲν βαρύτερα τῶν εἰς 16 ληγόντων, συτέλλεται. &c. p. 26. C. 36. C. 67. A. τὰ εἰρησθῆ & Masc. & fœm. 73. C. μεγάλα κλισιάδες, &c. 78. A. 110. C. 113. C. 114. B. 117. C. ἄπορῆ πως ὁ Αἰριοφάνης νένοφα εἶπε, καὶ ἔνενοφα, ὡς λέλοιφα &c. 143. A. 149. A. de voce ἐπίηρον, ἐπίηρα 152. C. 154. C. de genitivis ἰπός, ὡς πυρός, αἰός &c. quomodo cum aliis vocibus componantur. 183. A. 187. A. 217. C. 224. C. 277. C. 283. C. ἔλληρ, ἔλλαν. ἱροίη. ἱροίαν. 287. B. 297. B. ὅτι εἰλωτες οἱ ἐπὶ Ἰαννάσῳ σατυροί. 297. C. 300. A. 324. C. 341. A. B. 346. A. Ζεὺς Ἀθῶν, qui in monte Atho colitur. 358. C. 376. C. 413. A. ὅτι κληρὸς ἀπὸ ἔ κάλον, τὸ ζύλον. 418. C. 423. B. De voce εἰνοχόσι. 438. A. dicendum esse χειμάρης, non χειμαρρῶ. 496. C. De declinatione vocis ἄρης. 518. B. Fr. 524. B. 531. C. 561. A. de voce ἠπιάλης, ἠπιάλστῳ ib. B. ὅτι πάντα τὰ κατὰ μάχην σκεπασήρια λαισθία καλεῖται. 570. B. 601. A. pro πετερέφεται in v. 903. ll. E. legit πετερέφεται. p. 620. B. 650. C. γόνας, γήνατῳ, δόρας, δόρατῳ. 677. B. pag. 764. B. ὅτι κέραι ἐπὶ ἱερῶς μάλισα ἐπὶ βοῶν καὶ ἄλλων θηρίων λέγεται. 851. C. 1020. B. 1175. A. 1235. B.

Εἰ

* Idem forte quem Laërtius V. 64. ait scripsisse τὰ Περσικὰ ἰδιώματα de Persicis proprietatibus, an dialectis.

Ἐν τῇ καθόλου προσωδία. pag. 265, C.
 Ἐν τῇ μεγάλῃ προσωδία. pag. 962, A.
 Ἐν ἐπιμερισμοῖς. de voce ὑπερκύδαντας. 1445, B. ubi Eustath. addit, non
 omnes ἐπιμερισμὸς esse Herodiani, sed quosdam pro spuris haberi.
 Ἐν τῷ ὀνοματικῷ *. 445, C.
 Herodicus 899, C. Σηλυβριανὸς παιδοτρίβης. 763. Babylonius. 1077.
 Herodotus. in vita Homeri pag. 4. & 913, A.
 Dii vocantur θεοὶ, διότι κόσμῳ εἶδεντο ἵα πάντα πρῆγματα. p. 19, A. Ἀνακὸς,
 21, B. ἐπιφημίεσθε. p. 28, B.
 νομιζόμενα ἐστὶ πᾶσα πάντων ἀνθρώπων τὸν πρεσβύτερον ἄρχεν. 28, C. πρὶ ὄπλο
 Φαγῶν μεμῶν. 35, A. ὅτι Πέρσαι ἴσπων Ἀπόλλωνι ἰέρων. 36, B. ὅτι πῖτις ἐκκο
 πῆσα ἐκ ἀναφύας μόνῃ πάντων δένδρων. 42, C. Egyptii cadavera mortuo
 rum condire solebant. 43, B. Urbs Thraciæ dicta Agora. 45, A. Jovis ἀγο
 ραίς ἀγα. ib. πεπλανημένα εἰς ἀνθρώπους ἐνύπνια πρῆξιν ἰσχυροῦ. 48, B. Clithe
 nes maclata Hecatomba filiz suz procos splendide excepit. 49, A. τὸ χόλον
 καταπέψαι χόλον ππέσαι Φησί. 54, B. ἢ ἰάγμα τῆ θεῖον ἐν Δελφοῖς οἱ θεο
 πρόσοι. pag. 55, C. δηλιόνται dixit pro ἐβλαπτον. 70, B. σαθμισάσασθαι apud
 Herodot. pro σοχάσασθαι. ibid. ὄρκος ἐπῆλασαν, pro ἐπῆλαγον. 70, C. Re
 gibus Spartanis, cum spolia dividerentur, duplex dabatur portio. 72, B. ὅτι
 γενεαί τρεῖς ἀνθρώπων ἑκατῆν ἔσται εἰσί. 97, C. ἰσορῆ στρατηγὸν Εὐρυβάτην ἀργῶν.
 110, A. de legatis à Lacedæmonis occifis. 110, B. κατίχει σέλας ἐκ τῶ κρῶν
 ἐπὶ τῆν βῆν τῆν γεννώσαν τὸν Ἄπυ. 133, B. Καταδυμία, nomen proprium fæmi
 nx. 149, C. μαρτύρων καταπτώμῳ. i. e. μαρτυρας προφίρων. 155, B. De Le
 mniis. 158, B. ἐπὶ Ἰουαννίδι ἐκόμησε. 165, B. ibid. 166, A. ὑπερασάν δὲ τὸ
 ὄνομα ὅ Ἀρταβάξω εἶπε. 167, A. σύλλογῳ ἐπὶ κλητῳ. 172, A. εὐ βεβλυσθαι
 κέρδῳ. εἰ γὰρ κῆ ἐναυτικῶθῆναι, βεβλυσται μὲν εἰδὲν ἦττον εὐ. ἦττηται δὲ
 ὑπὸ τῆς ἰύχης τὸ βέβλυμα &c. 173, C. 176, B. Ἄλια. i. e. ἡ ἄθροισις. 179, B.
 ἔνθα κρητι ψεῦδῳ λέγεσθαι, λεγέσθω. 188, C. Κᾶρες Διὶ στρατῶ θυστίας ἀνά
 γησι. 189, B. 190, C. 191, A. Ἄτρεμίζοντά σε μακαριστὸν εἶσαι. p. 201, B. οἰχῶνα
 207, A. 211, B. 233, C. 234, A. B. ἴσον ὡ βασιλεὺ κέκεται φρονέειν τῆ εὐ, κῆ
 τῷ λέγοντι κρητὰ θέλειν πείθεσθαι. 238, B. 240, C. 248, C. de Abis urbe.

T t

278,

* Ὀνοματικὸν, ὀνοματικοὶ κανόνες. i. e. Grammatica tractatio de nominibus, ut Alys
 ges Grammaticus Svida teste scripsit κανόνας ὀνοματικῶς. Sic ῥηματικὸν, quia
 composuerat Apollonius Grammaticus, erat tractatio de verbis, Herodiani ὀνοματικὸν
 memorat etiam Etymologici magni auctor in ὑπερκύδαντας. Aliud est ὀνομασικὸν,
 dictionarium quo vocabula exponuntur, quale scripsit Pollux. Vide insignis viri Ti
 berii Hemsterhusii præfationem ad Pollucem p. 35. Apud Stephanum Byz. quovis in
 Ταμίαις laudatur Georgius Charvoboscus in ὀνομασικῷ, ubi crediderim legendum
 ὀνοματικῷ.

278. C. de Labyrintho. 286. C. ὅτι κλειθένης Σικυῶν[Ⓢ] Ἰύραυ[Ⓢ] ἴπαισε
 τῆς ραιψώδης ἐν Σικυῶνι ἀγωνί[Ⓢ] εἶσαι. 288. C. ὅτι οἰκίη Πελοπόννησον, ἐθνη ἐπτά.
 289. A. καὶ ἔκλειε ἔξίφης ὁ μυκῆς ἀποπίπτει. 290. A. de Urbe κλαυαί.
 291. A. θηριωδῆσάτην φησὶ θαλασσαν ἴην πρὸς τὸν Ἄθω, propter multi-
 tudinem animalium marinorum. 294. B. Ad urbem Nonacridem aquam
 stygiam fuisse. 301. B. de Elide. 303. C. de Rhodo Ægyptia. 314. C. apud
 eum legitur πατρώς. i. e. ἀπὸ πατρικῆ ἀδελφῆ θείος 316. A. πρὸς ἔπαν-
 τος ἡδὴ δρῶντες θύοντες. 34. B. 346. B. Λημονοὺ καὶ ἱμβρον ὑπὸ πελασγῶν Ἡρό-
 δοτ[Ⓢ] οἰκιστάς φησι. 357. B. ὅτι πρὸς θράκην ὁ Ἄρης κάλος. 358. C. Helle-
 sπόντου vocavit ἀλμυρὸν ποταμόν. 359. A. de Pzonibus. 359. C. de voce
 κεραιζέω. 364. B. ὅτι Μήριος πρότερον καλέμβιοι, ὕστερον Λυδοὶ ἐκλήθησαν. 365.
 C. de Pythio homine opulento. 366. C. εἰσέπεισον αἰεὶς εἰς τὴν Πύρρα. 373.
 C. ἀνθρώπων, i. e. ἀνθρώπων δόξα. 374. C. ἰόξα παλίνοια. 375. A. ὅτι Φίλιπ-
 π[Ⓢ] Ὀλυμπιονίκης κάλλιπ[Ⓢ] ὧν ἐτιμήθη ἐν Σικελία. 383. C. ἄλιγμ[Ⓢ] κακῶ
 ἔθηκε μέγα νέκος ἀναίρειν. 386. B. 394. B. εὐέλθω, ὄν. κύρ. p. 395. A. Helenam
 nuhquam fuisse Trojæ. 397. C. narrat Græcos misisse legatos ad Trojanos,
 qui Helenam repeterent. 405. B. de proxenis, sive qvī peregrinos pu-
 blico Hospitio excipiebant. 405. B. ὁ θάνατ[Ⓢ] μοχθηρῆς ἄσης τῆς ζωῆς
 ἀρετώτερο[Ⓢ] τῶ ἀνθρώπῳ γέγονε. ubi Eustath. dicit, τὸ ζωῆς in quibusdam ex-
 emplaribus per o scriptum esse. 411. A. ὅτι ἄρμερα εκατὸν πῆχεων λιγυπτίων
 παντῆ. 411. C. κλισίον, κλισιάδα φησὶ. 412. A. καὶ ἐγγχερίδι[Ⓢ] πρὸς τὸν δεξιὸν
 μηρόν. 413. C. ὅτι Γλαῦκ[Ⓢ] βεληθείς ἐπορκῆσαι, προῖρμ[Ⓢ] ἐστρέβη ἐκ
 Σπάρτης. 414. C. ibidem ex eo refertur Oraculum de pœna perjurii δικαί
 τῆς ἀρετῆς. i. e. πρόσμιμον. 415. C. τὸ ἀσπαίρειν ἔφη τὸ θερμότερον σπυρδεῖν καὶ
 ἀνασκιρτεῖν. 416. C. ὅτι ξένος οἱ Λάκωνες ἐκάλεν τῆς βαρβαρῆς. 423. B. de
 Candaule, vehementi uxoris suæ amore capto. 431. B. μίτρας κατελβχατο.
 454. B. εὐθὺς κείρα. 456. A. [ὁ γλυκὺς ἰών] tenues pro aspiratus more
 Ionum ponit; ut βάτρακ[Ⓢ], ἐνθῦτον, κιθάρη. 468. C. ὀμιλήσας ἐλλήνων ἐ τῶ
 ἀσοφωτάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρῳ. 497. B. ἰελευτήσαι τὸν αἰῶνά φησι τὸ θανάτ[Ⓢ].
 501. B. De Cleomene, qvī ignem ex pectore statuz emicantem vidit.
 513. B. 522. A. Filios olim artem parentum plerumqve secutos fuisse. 808. A.
 538. C. καλεῖται Ζεὺς ὀρθότατα παπαῖ[Ⓢ] ὑπὸ Σκυθῶν 565. A. φησὶ πρὸς τι-
 νων Ἡρόδοτ[Ⓢ]; ὅτι λαοσῆια ἔχον ἀντὶ ἀσπίδων. 570. B. ἔφερον καὶ ἦγον τῆς ἐν τῇ
 κίτῳ. 573. B. ἐπέχραεν εἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον. 579. A. 601. B. de Ægi-
 de Minervæ. 602. C. 602. A. θύοντο μάχεσθαι. i. e. ὤρων. 621. C. ὅτι Ὀσι-
 ρίς κατ' ἐλλάδα γλῶσσαν ὁ Διόνυσ[Ⓢ]. 629. B. de campo Aleio. 636. C. de
 Dienece. 638. C. ὅτι ἐκ λιθῶν ἦλθεν εἰς ἔλληνας τὸ ὀλολύζεω ἐπί τῶν ἱερῶν.
 643. B. εὐδὺς χιτῶνα μέγαν, καὶ πόλπον πωλὺν καταλιπόμε[Ⓢ] ἔχων χιτῶνος.
 655. C.

655. C. de Euelthonte qui Pheretimæ, Batti uxori, exercitum ad bellum petenti, colum aureum misit. 657. C. de Sefostride, qui αἰδοῖα γυναῖκῶν ταῖς σήλαις προαενέγραφα. 668. C. ὡς Πέρσαις γυναῖκός κακίως ἀκῆσαι, δέντος μέγιστος. [δέντος, i. e. ὑβρίσ] ibid. 670. C. κακίως αὐτοῖς ἡ ἀχμὴ ἔσκη πρὸς τῆς &c. 680. A. Φοσὶν Ἡρόδοτος γέρα εἶναι τοῖς βασιλευσὶν ἐν Σπάρτῃ τῶν θυομένων τὰ δέρματα καὶ τὰ νῶτα λαμβάνειν, καὶ διπλάσια νέμειν αὐτοῖς τὰ πάντα. 682. C. Τραπέζῃ μαλιζαντας. 688. A. τὸ θεῶν ὡς ἐστὶ φθονερόν. 690. B. ἄμα ἠλίω σκιδναμίω. 691. A. ὅτι Τεσσαρας ἴππους ζευγῆσαι ὡς Λιβύων Ἕλληνας μεμαθήκασι. 707. A. 707. B. τὸ ἔλα καλίτοσα. 712. A. 712. B. 742. C. ἐπὶν ζωρότερον βέλονται οἱ Σπαρτιάται πιῖν, ἐπισκύθισον λέγασι &c. 746. C. montis verticem κορυμβόν vocat. 750. B. ὅτι ἡ Βαβυλῶν ἐκατόμυλον ἦν. 758. A. ἐκτημίμοι, pro κκτημη. pag. 759. B. παυσάμεθα μηδὲ κακῶν μεμνώμεθα. 767. B. σὺς μέγα χῆμα. pag. 773. A. 827. C. ὅτι ἠλίω ἴππῳ ἀναπέθει. 844. B. τὸ κολώνη Λιβύων λέξιν εἶναι Φησι. 880. B. de Cleomene qui fascium lucum incendit. 907. B. de leporibus. 908. A. ολίτροχος, laxum rotundum. 925. A. χῆμαθ' ὑποσακίσει μῆνι. 940. A. 945. B. ἀναγνώσκων, pro ἀναπέθειν. 957. C. προκρούσας καῖς. 965. B. κλίβανος pro κρίβανος. 975. C. de Hercule & Perfea. 989. B. μεγάλα πρήγματα μεγάλοις κινδύνοις θελεῖ καθαιρεῖσθαι. 1026. C. τὸ γέλα pro γαῖμα. 1144. B. Λήδανον, ἰθνηκόν ἐστὶ παρ' Ἡροδοτῶ. 1147. A. ὅτι ἔσθ' αἶμα ἐστὶ τὸ σῶμα κατιόντος, ἀναπλάει ἔπειτα μαινομένη ὡς ἔποντα. 1156. A. ἔπειτα & ἔπειτα pro ἔπειτα & ἔπειτα. 1158. B. Τετάρτη ελασρευμίας. 1161. B. de Lino. 1164. A. Ταῦτα ἔπειτα, καὶ ἄμα ἐπὶ τὸ καὶ ἔργον ἐποίησε 1182. B. μαχλοσύνην ἐπεμύκασα οἱ, i. e. κατηγορήσασα. 1183. B. 1190. C. 1206. A. de Tritantechme. 1206. A. ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ φύσει μὲν Περσείδων θυγάτηρ νομίζεται τοῖς ἐν τῇ Λιβύῃ, θεσει δ' ἔσθ' Διός. 1216. C. σφαγισάμενοι τῇ θαλάττῃ ταῦρον, 1227. B. Ζῶν ἀμβλολάδην. 1241. B. de Scythico fluvio Tero. 1263. B. θεῶν τες τὸν ὡς ἔσθ' παντός ἤδη δρόμον, 1264. B. ὅτι οἱ ὡς τῇν Τριτωνίδα λίμνην, μάλιστ' ἀφῆσιν τῇ Ἀθηνᾶ 1265. A. ὡς ἐπὶ τῷ Μασισίῳ Μαρδόνιος καὶ ὁ στρατὸς ἐπέειθσαν, σφέας τὲ αὐτὸς κείροντες, καὶ τῆς ἴππῳ καὶ τὰ ὑποζύγια. 1292. B. μετ' ἑτέροι. 1306. C.

Herodorus. εἰς τὰ ἔσθ' Ὀμήρου. p. 28. A. 47. A. ὅτι τὸ ὡς, ὅτε δηλοῖ τὸ ὅμως, περισσῶτα. 62. A. [vid. Apion.] p. 407. C.

Hesiodus: ejus ῥῆσι. ἐν δῆλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὀμηρος αἰδοὶ μέλπομεν ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥαψαντες αἰοῖν. pag. 6. B. Μῆσαι ἐπέπετε. 9. A. Ἡρώας vocavit ἡμιθεῖς. 17. B. Ἡέρα ἡσαμέμοι πάτην Φοιτῶντες ἐπὶ αἶαν. 17. C. Agamemnonem Plifthenis filium dicit. 21. A. de

Pandora. 23, C. αἰβύτης αἰήρ. 171, A. ἐκ Διὸς βασιλῆες. 76, A. 88, B. δαυροφάγοι βασιλεῖς. 91, A. Μήτη Ἰσηκόντων ἐτέων μάλ' ἀπολείπων. 97, A. Ἴλνυς, pro οἰλνυς. 101, B. Τάρταρά ἴε κέρντα. 108, B. Menœtium, Patrocli patrem, fuisse Pelei fratrem. 112, C. παῦροι δὲ ἴε πατρός κέρνυς. 124, C. Φίλῆσι ἢ Φύλον αἰοιδῶν. 125, B. ἐνοχθεῖν, τὸ ἐπὶ καλοῖς κοπιᾶν. 143, B. Εὐσχῆν κατὰ Ἰωνας, pro εὐωχῆν. 156, C. ἴες αἰοιδῶς κατὰ γει, ἐκ Μισσῶν καὶ Ἀπόλλων. 161, B. γλαφυ πετρήεν. 178, C. χειροδίκης. 201, A. προφέρει μὲν ὁ δὲ, προφέρει ἢ κῆν ἐργῶ. 214, A. Γέρηον. 231, B. μήδεα, testes, testiculi. 234, C. Αὐτός μὲν παναίεσθ' ὡς οὐ εἰπόντι πίθηται. &c. 238, B. 245, C. Ἀμβολιέργος. 250, C. ἔργον δ' αἰὼν ὀνειδῶ. ibid. Hoc dictum a Socrate usurpari solitum, inimicis ejus calumniandi ansam præbuit. vid. Eustath. p. 251, A. ἢ διη ὑρή βοιωτίας Ἰεφφὲ κέρη, 265, A. Ἄσκη χεῖμα κακῆ. 270, C. De Cephisso flavio. 275, B. de Cycloribus. 286, B. de Iphiclo, ὅτι διηνογες ἰαχύτητι. 323, C. Ὑβὶ αἰκρον ἐπ' αἰθέρικων καρπῶν θείν, ὑδὲ κατόκλιε &c. Ἡέρα ἠγοασθαι. 379, B. Τροία καλλυγυναίξ. 385, C. Τέττογες ἀχίται 385, C. μέζικα, ἴα αἰοιδῶν. 407, A. ἀερισπότησ' ἀραχῆς. 420, A. ἤηται ἀνέμῳ. 427, B. Ἀλεξίαση νέων. 439, C. Παῦροι γὰρ παῖδες οἰόκασι πατράσιν, οἱ πλείονες κακίως. 447, B. Ἄσκησ' ἀνδρον εἰς Δαναοὺς ποίησεν εὐνδρῶ. 461, A. κρητιάδης. 518, B. ὁ ἰούων ἐτέρω κακὸν εἰς ἠπίσσι Ἰούχαι. 522, B. Ἰὸν ἐν τῷ εἰδάφει εἴ πλοῖς πάτταλον χεῖμαρρον καλεῖ. 525, B. Ἰωσαρακονταετής αἰχῆς. 526, B. ὑπὲρ καπνῶ θῆων πηδαλιον. 540, B. ἴες μὲν ἴων ἡμερῶν μητέρας, τὰς δὲ μητεράς λέγει. 560, A. Ἰεπίθασμον ἄψω. 574, B. Ἰὸ ὄρμαῖν Φοιτῶν λέγει. 585, A. ὀλίγ'. pro μικρός. 610, B. πῶλ'. ασκητός. 613, C. Chimæram tricripitem fingit. 634, B. μνογονῆς δὲ παῖς εἰη Φεβέιδω. 649, B. προλιπὼντες ἀνθρώπους αἰδῶς καὶ νέμεσις. 723, A. παρ' οἷς ἡ δίκη προσβούται, ἴοισι ἴεθλη πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ. 743, B. Ἰὸν Φιλοῦτα Φιλῶν. 778, A. Γερμίοις χιτῶν. 794, A. θέρεσ' δὲ νεωμῆη ἐκ ἀπατήσσει. 811, B. ἀμολογαῖη μάζα. 838, C. σμικρὸς ἐπὶ σμικρῶ &c. ib. νῦν δ' αἶνον βασιλεῦ σ' ἐρέω. 855, A. 866, B. βύβλιον οἶον. 871, C. εὐεῖ ἄτερ δαλῶ. 934, B. εὐκρονεῖς αὐραὶ. 965, A. νότοιο δέναις αἴτας. 982, B. 1040, A. δυσπῆμφελ'. νουτιλία. 1084, B. ὑπόπαρδεις ἐριθ'. 1091, C. ἐπάχρωσε φίλον ἦτορ. 1097, C. Εἰδορα ἡματα, ἐν οἷς βόες ἀποδέρονται. 1117, C. ἕρανῆ δ' ἀρ' ἐτίκτε λίον πολυῆρατον ὑόν &c. 1163, C. de Iphiclo ait: ἐπὶ πυραμῆς ἀθέραις ἐκείν' ἴθις, velocitatem ejus significat. 1206, A. ὅτι μελίαι ὄνομα ρυμφῶν. 1210, B. ἀπὸ κῆθεν βλεφάρων. 1257, C. expositi infantes credebantur ex arboribus & faxis nati. pag. 1262, A. 1293, B. ὑπερβασίαι δ' αἰλεγωναί. 1318, A. γυμνὸν αἰσάγει ἰπποπόδημν ἀγωνίζόμενον ἴη Ἀτταλάντη. 1324, A. ἐκγελαῖν, ἴὸ εἴξ' ἐκπαλῆς γελαῖν. 1330, A. 1363, B.

Ἐν καταλόγῳ. p. 13, C. Catalogi sceminarum heroicarum mentio fit, p. 745, C, ad Odyss. N. p. 1746, 9.

Ἐν τῇ Θεογονίᾳ. ἐρ[⊙], pro amor, desiderium. 136, C. Μηνῶνῃ 291, B.

Ἐν τῇ μελαμποδίᾳ. pag. 900, A.

Hieronymus. pag. 825, C.

Himerius. p. 14, B. ὅτι ἤρ[⊙] ἡ γῆ μειδιά ἠδὺ ἴε καὶ χρυσαυγίε. p. 159, B. Odyss. 1637, 13. 1710, 38.

Hipparchus. terram Ἰεραπερσειδῆ dixit. 690, B.

Hippocrates. ejus ἐνοδιον σύμβολον. pag. 48, B. ὅτι οἱ ἀσπασζόμενοι, ὑπὶ χνύμενοι &c. εἰς πᾶσαν ἴησιν ἀγαθοί. &c. p. 643, C. ὑπὸ πλάτον φάρμακον, ἴδ' κατακαθαίρον. 1163, B. ὅτι ἰατροὶ εἰν ἀλλοτρίαις συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρπύ-
ται. 1209, A. (ἐν τῷ πρὸ ὁ ξείνῳ) p. 1367, B. Odyss. 1547, 30. πλῆγμα. 1564, 51. 1672, 31. 1700, 13.

Hipponax. p. 114, B. Κυπρίων βέν[⊙] καὶ ἡμαθυσίαν πυρῶν. 305, C. τὰς σολοίκους ἐν εἰθέλῃσι περιᾶσιν. 368, A. 725, B. 741, B. ἴδ' σπῆϊας ὑποσφα-
γμα. 1288, A. (ὁ βαρύγλωσσ[⊙]) βορβορόπην γυναῖκα. 1329, B. ἀνασσειφάλλ-
λ[⊙] γυνή. ib. 1332, C. Odyss. σικράφοις ἀντιτάλλεις. 1397, 27. Fr. 1531, 56. 1542, 50. ὁ πικρὸς χυλῖαμβοποιῶν. 1684, 51. 1721, 62. 1752, 15. 1817, 20. 1828, 11. 1837, 41. μεσηγυδὸροχέτης. 1837, 41. 1964, 15.

Histia. Grammatica. p. 384, B.

Homeri ἄλωσις οἰχάλιας. 330.

Hybrias Cretensis. Odyss. 1574, 6.

Hyperides p. 1151, A. Odyss. κατὰ Δημάδην. 1448, 7.

Jamblichus. ἰστορεῖ ὁ σοφώτατ[⊙] Ἰάμβλιχ[⊙], ἴδ' Πυθαγορικά συσσί-
τια μὴ ἔχειν πλείω ἢ δέκα ἀνθρώπους. pag. 190, B. Fr. p. 360, C. 626, 19. 951, C.
Odyss. 1439, 23. 1461, 48. 1807, 16.

Εἰς ἴδ' κατὰ Πυθαγόραν. p. 114, B.

Ἰατρικὸν βιβλίον. in eo αἱ παρῳτίδες vocantur διόσκυροι. 410, B.

Ibycus. Odyss. 1558, 16. Fr. 1577, 2. 1633, 11. 1686, 47. 50.

Ilias. ὁ τὴν Ἰλιάδα γεγράφας 285, C. Fr. p. 1187, A.

Jon. Φιάλαι μισσόμφαλοι. 1261, B. ἐκπῶμα δακτυλωτῆν ἄχραντον πυρῆ.
1300, A. Odyss. 1479, 27. 1541, 43. 1761, 32. 1775, 9.

Isocrates. de Canonetria prædicat, ἐπιμέλειαν, πείσιν, ἐμπειρίαν.
p. 90, A. 866, B. Odyss. ἐν παναθηναϊκῷ. 1455, 25. 1658, 31.

Ixion Grammaticus videtur Homerum illustrasse. p. 518, B. [de hoc Ixione vid. Suid, in Δημήτρι[⊙] ὁ ἔπωκλ.)

Laertes. ἐν τοῖς ἰῶν σοφιστῶν βίαις. pag. 896. C.

Lamprocles. Odyss. 1713. 5.

Laodamas ὁ Φαίαξ. Odyss. 1837. 49.

Lexicon Rhetoricum [Pausanix 801.] explicatur vox ἀμοδίτησαν.

134. C. 200. A. 206. 217. B. ὅτι Ἡλείοι βαρβαρόφωνοι ἐκαλεῖντο, 218. ἰὼν πλεονασμὸν 219. C. 295. B. C. explicatur vox Αἰγίλαψ. 307. B. Ἰογγάβαρι, ἰὸ κινάβαρι. Ἀττικὸί &c. 310. B. 370. A. 411. A. 416. C. ὅτι ἰζαλος ὁ προσηδῶν καὶ ἰέλειος. 450. B. ὅτι λευκοὶ οἱ δειλοί. 455. C. 561. A. de voce καππιζέω. 565. B. ὀρθοπαλῆς ἴσπαρος. ὁ ὀρθὸς αἰρέμενος. 629. C. 632. A. de voce Φερνή. 742. C. 799. B. 812. C. 855. B. de significatione vocis ἐσσωπαί. 1036. A. ἀναβλυθονεῖν 1095. A. de Hyadibus. p. 1155. C.

Libanius. ἐν ἰῶ εἰς ἰὼν ἐρραβιάτην ἐπιταφίῳ. 1223. A. 1366. A. Odyss. εἰς ἰὼν Ἰηλιανόν. 1421. 59, 1639. 47, 1867 57. 1951. 9.

Libanius. pag. 646. A. 841. C. 1282. C.

Longinus censet spurium esse illum versum Il. a. Ἄξω ἐλὼν ὁ δὲ καὶ κεχολώσεται ὄκνην ἰκωμαι. pag. 67. B. Spurium censet versum illum Homeri, Σημαιν ἔ γάρ ἐγωγῆ ἐτι σοι πείσεσθαι οἴω. pag. 106. C. Odyss. 1919. 14.

Lucianus. Negat, Attice ἰὸ ἤδη etiam de tempore futuro dici. 100. A. Sed ab eo dissentit Eustath. pag. 153. B. & 1069. C. Odyss. 1703. 18, 1720. 63, 1747. 16.

Lucillus Tarræus. ἐν πρώτῳ πρὸς παρομιῶν. 855. A.

Lycophron. Sirenas ἀηδῆνας vocat. pag. 9. B. ὅτι Πείριμος πρὸς ἰὸν πρίασθαι λέγεται. 27. B. ἴην σκύλλαν καυθεῖσαν δομηθῆναι Φησί. 43. A. Calchas prae mœrore obiit, σφαλεῖς 3 ἀριθμῆ ἰῶν ὀλύνθων 3 ἐρνεῶ, 51. A. κηλώσῃ ἰὰ πορνεία. 70. B. Φηλώσας πρόμον. 70. C. στρατὸν μυρμιῶν ἐξάπειρον. 76. C. Κομαιθῶ. 83. A. δύσαι αἰ βακχαί. 114. C. μέλανθες Περσειδῶν. 116. A. μῶμαρ pro μῶμος. 154. C. λάφος ἀτης ἐν Τροίᾳ. 157. A. λέοντα κείροντα ὀδόντι καὶ γνάθοις λήιον. 160. A. ποιφύσων pro φυσῶ. 160. B. Ζεὺς ἄγαμέμνων. 168. A. κληδῶν θρονοί. 174. B. Therfiten dixit πιθπύμορφον. 206. A. Λᾶν περήσεις. 230. A. Ἀσέμβακτα. pag. 235. A. 264. B. ποιμανθεία. 266. B. θερικήη Ἀνθηδῶν. 271. A. Μινύαι οἱ ἀργαυτοί. 272. C. Γόνος ἐν δύσι νυ. 291. C. Λᾶν περήσεις. 295. C. τὰς νῆας κόρας Φησί. 308. B. πτέρπάλως, i. e. βᾶσκι. 310. A. Lemici cuiusdam meminuit. 312. B. Myrmaidones à formicis sic dicti. 320. C. κλώμακες. 330. C. 333. C. Γόνος. 335. A. Ἄτραχες. 337. B. [* hodie legitur ap. Lycophr. ἀρπαγας. vid. Steph. v. ἀτραξ. & ibi Holsten.]

sten.] 343. A. σίγυμνον. 344. A. de Myrinna. 351. B. ραμβὰ ῥόξα. 375. A. σίγυμνον. pag. 381. B. πλόκαμ[Ⓞ] πηγός. i. e. λευκός. 403. C. de morte Castoris & Pollucis. 410. A. αὐθόμαιμοι. 410. C. πέτρα Φαληριώσα. 424. A. καδμίλ[Ⓞ]. 487. C. λέπας. i. e. ὄρεσὴ τραχύτης. 488. B. ἐγχαρ[Ⓞ], pro ἐγκώρι[Ⓞ]. 488. C. de Phereclo. 522. A. 557. C. ἄσταμ[Ⓞ]. i. e. μάγασ[Ⓞ], κρεβρ- γός. 577. C. κρηθμός ap. Lycophr. non κρηθμός. 582. B. ὑλάτης Ἀπόλλων, ab Hyla urbe Cypri. 596. C. Ἰσπυατὴ ἔ' Ἰροχῆ Ἰόρμα. 598. B. πρύλις. 601. A. Κρωσοί. 603. B. ἴσμα ἴδρυμα δηλοὶ π' ἔξ Λυκόφρ. pag. 607. A. Ἄμ- πρεύεν. 623. B. Σισυφεύς, γράνη, πέτρα. 633. C. de voce Δαίερα. 648. B. Ἰαυ- ρομορφον Ἰσπυαμα. i. e. navis, quae Europam rapuit. 667. A. ἀμαλάπτειν. 691. C. Ἰὼν ἀθην π' ἔξ Λυκόφρ. καθά ἴνεις νοῆσι τόξοις ὁ Ἡρακλῆς ἐδέξασατο, βα- λῶν ἐκῶον. 714. A. 741. B. ἀγνίτην ἄλα. 748. C. ἐγκαρος i. e. ἐγκέφαλος, μοῖρα χωλαί. 768. B. ib. Ἀγκάος. 773. C. Φηλώσας πρόμον. 781. A. Ἰὴν Σκυ- ρον αἰγίλιπα ἔφη. 782. B. de Theseo. 782. C. Ἀθηνᾶ σκυλήτρια. 818. B. 825. B. 827. B. ἀλυβόθησσα. 841. A. 842. C. 868. B. C. λήϊτιν Φησί τὴν ἀχμαλω- τον. 877. C. Argonautas. Μούας vocat. 880. C. Γραικοί. 840. A. 893. B. 894. B. ὅτι ὁ μέγας Δίας ἀτρωτ[Ⓞ] δῆλας τῆς πλευρᾶς. 934. C. ῥύνδακ[Ⓞ]. 959. B. Φαληριώσα πῖλ[Ⓞ]. 960. C. δαπταί αἱ μῆαι. 962. C. σιφλος. 972. B. 988. C. μειμαλλόνες. 989. B. Ἄρπιννα. 1051. A. Ἰόμαρον μάντων λέγει. 1057. C. 1076. B. Ἀθηνᾶ σάλπιγγ. 1139. C. ὀλίζον, pro ὀλύγον. 1160. A. quomodo ortum hujus describat. 1168. B. 1169. B. 1187. A. B. De Dardano. 1204. C. naves ἰωλοπέζης ἔφη. 1215. A. 1273. B. ἴας ἀγκυρας, ἔκτορας πλημμυρίδος ἔπει. 1283. C. ἐκτορεῖος, κερᾶ. 1292. C. θρύλλισμα. 1307. C. λοφνίδες, αἱ εἰς ὄρες μονόξυλοι λαμπάδες. 1313. B. 1321. A. de Epeo. 1323. C. σύφαρ. 1330. A. 1348. C. *Odys.* 1384. 8, 1385. 64, εὐώπες κόραν. 1388. 63. de Codro. 1391. 37. Ταμάσιος κρατήρ. 1409. 16, 1435. 50, 1462. 43, δαπταί. 1466. 30, Fr. 1473. 46, Fr. 1490. 12, 1493. 46, 1494. 63, 1495. 25, 1501. 50. κηλωσά. 1527. 33, 1529. 51, 1534. 25, 55, συφος. 1536. 18. πλοκος. 1539. 49, 1557. 51, 1558. 10, 1571. 27, ἐπεισιον. 1573. 14, ζυγαστρ [non exstat] 1604. 14. Βαβαξ. 1604. 60, 1605. 3. Ληκτρίαν. 1613. 34, Αἶα. 1614. 1, 1631. 27, ἔρπεις. 1633. 6. ἐγκεφαλον. 1639. 13, 1644. 53, 1651. 13, 1653. 16, λοφνίδων, 1665. 64, 1667. 43, 1676. 29, 1680. 33, 1683. 43, 1685. 57, 63, 1686. 39, 1691. 53, 1696. 44, 1697. 56, 1701. 23, 1709. 49, 1712. 5, 1714. 46, 1728. 16, 1733. 31, 1747. 15, 1750. 23, 1751. 51, 1760. 48, 1761. 30, 1765. 9, 1769. 14, 1771. 43, 1787. 19, 1788. 59, 1795. 15, 1802. 63, 1806. 44, 1809. 45, 1816. 6, 1835. 28, 1854. 25, 1857. 62, 1860. 56, 1861. 35, 1885. 64, 1894. 49, 1895. 36, 1898. 47, 1900. 26, 1902. 43, 1908. 43, 1910. 17, 1914. 24, 1941. 43, 1943. 5, 1947. 23, 1967. 25.

- Lycurgus Rhetor. ejus Fragm. de Ilio, ejusque excidio. 460, A.
 Lyfianias. p. 1075, C.
 Lyfias. Odyss. χρυσῶς χρυσίβοις. p. 1401, 10.
 Κατὰ Ἀνδρόνικον ἐν τῷ περὶ ἀστυθείας. p. 381, B.
 Μάγνης. Odyss. 1604, 27.
 Manethon. ἐν τοῖς πρὸς Ἡρόδοτον. p. 857, C.
 Matreas ὁ Ἀλεξανδρεὺς. Odyss. 1580, 27.
 Matron, parodus. p. 261, C. 310, B. 871, B. ὁ περίπτως. παλαιῶς)
 Βυλκίνας ἄς ἐν χερσὶν θρέψῃ Διὸς παῖς ἀσπυτὸν ὄμβρον. &c. 1053, A. Odyss.
 1382, 60. 1665, 33. 1700, 4. Male Μάντρον. 1094.
 Melager Gadarensis. Homerum Syrum dixit. p. 868, A.
 Menander. εἰ μὲν δὴ ἴσα πόρον ἔχεις, εἰ δὲ μὴ νενοηκί εἶμι. pag. 66, C.
 ἐπέπασα ἐπὶ τὸ φαριχὸν ἄλας. 73, C. εἰ δ' ἐστὶν ἄτ. τὴν κερην διαφθορῶς,
 191, B. ὁ προσίων γέρον ἀλιεύς παρ' ἔ τὸ Φερινιον τρίτην ταύτην ἐπειράμεθ'
 ἡμέραν. 742, C. λυποφίλοι μὲν εἰσω αἱ Διπλαγααί. 809, C. βοίδης, i. e. πρῶτος,
 εὐήθης. 962, A. ἔγωγ' ἐπίσταμαι ῥινῶν. i. e. ἀπατῶν. 998, A. ἀλαβάσρον, pro
 ἀλαβάστρον. 1161, B. λελεμμένη γὰρ ἡ ἴαμεα, καὶ Διφφανές, χιτωνάριον ἔχουσα,
 1166, C. 1173, C. Odyss. Fr. 1412, 15. ἠδουλίξεν. 1417, 21. Fr. 1440, 50. 1504,
 63. 1547, 28. Φάνιον. 1571, 3. 1595, 63. 1647, 58. 1724, 53. ἀστὴρ τῆς νίας κω-
 μωδίας. 1776, 48. Fr. 1781, 2. 1799, 16. Ex Ælio Dionys. 1822, 43. 1833, 58. 1840,
 3. ex Athenzo. 1854, 7. 12.
 Menecles. pag. 1322, C.
 Menecrates. p. 363, B.
 Menogenes 23, Bœotiam Homeri tribus & viginti libris exponit;
 pag. 263, C.
 Metacrides. pag. 84, B.
 Mimnermus. Odyss. 1632, 27.
 Μησιμαχὸς, Comicus. festive dixit, ὅτι ἕταν, ἵα μωρὰ ἔ θά;
 νάτε μυστήρια. p. 981, A. Odyss. 1717, 43.
 Mæro [Μαιρῶ Βυζαντία ποιητρια] ejus versus de aquila pag. 1351, B.
 Odyss. 1713, 1.
 Musæus. ἀκέσσης νόσων conscripsit. pag. 4.
 Naucrates quidam Erythræus commentarium in Homerum scri-
 psisse dicitur. p. 267, A.
 Ναυκρατίτης σοφός 1259. [Athenzus.]
 Neanthes Cyzicenus. Odyss. 1564, 33. 1571, 7.
 Neoptolemus γλωσσογράφος. p. 757, A. Odyss. 1817, 21.
 Neoptolemus ὁ παριανός. p. 1347, B.

Neoteles Grammaticus. pag. 715. B.

Nicanor, ὁ σιματίας ἐπικληθεὶς, διότι ἐπαλυλόγησε πρὸ ἐργῶν. 20. A. 107. B. 302. B. 905. C.

Nicander. ψολόεντⓄ ἐχίδνι. pag. 287. C. ἀκοσαὶ κρηθαὶ 658. C. Ἐληφρον μῦθος οἷα μνησθῆναι ἐν χροὶ νύγμα. 705. C. 917. A. βυκαῖⓄ ὁ ἀγροκⓄ. 962. A. 1017. A. 1057. A. Φιττάκια. 1210. C. de rosa. 1295. A. Odyss. Σισύμβριον ὄσμηρον. 1504. 41, 1538. 43, ἐλάτη. 1571. 9, 1632. 7, ψυκτῆρας. 1632. 10. 1714. 36, 1863. 52.

Ἐν γαργυκῶς. 906. A. ἐν θημακῶς. 948. B. ἐν γλωσσῶς. 1295. B.

Nicias. p. 496. C. Grammaticus. p. 539. A.

Nicostratus. p. 677. A. p. 917. B. 1207.

Nonnus (ὁ τὰ Διονυσιακά ποιῶν) εὐ αἰδὸς πόνον ἄλλον ἐπὶ ἐνέσσει κάρητι. 409. C. κάρητι. 700. C. ὄγκον ἔχων ἐγκύμωνι κάρησι. i. e. κεφαλῇ. 701. A.

Nymphodorus. Tenedum καλλιγύναικα vocavit. pag. 875. C. Odyss. 1503. 33.

Oenomaus. 776.

Oppianus (κίλιξ ποιητῆς) ὅτι ἡ τρίγλα τριγόνος γυναιὶς ἰπποπόμασται. 87. B. ἡ Δίωσφαξ τῆς ῥίνης. 134. B. 255. B. γλαγγόσα μύξα. 310. B. 329. C. λατύοιεδαι. pag. 381. B. ἡλέματων, compositum ex ἡλεῖν & ματαῖον. 437. B. μύξα γλαγγόσα. 440. B. ευρωπῶν σπηλαιον. i. e. εὐρύ. 672. B. ὄχθρων σφαικέλω. 709. A. 865. B. λιθῖνη φησὶ τὴν αἰχμάλωτον. 877. C. Δίωσφαξ. 897. C. ἀγκίστρον ἐρεⓄ. 969. A. (ὁ γλυκύτατⓄ) 994. B. 1023. A. de Delphine 1221. B. 1231. B. φλέγμα λόγει τὴν θρωπὴν φλόγωσιν. 1239. B. ἐγχεῖλος, πρὸς τὴν ἰλύν. 1240. A. ὄσρακα συμπλατάγησι. 1290. C. ὁ λυθρος προ τοῦ λυθρον. 1309. B. Odyss. Fr. 1406. 34. σομάτιοσι. 1412. 28, 1450. 21. Fr. 1468. 16. Fr. οφέλλιμⓄ. 1472. 32, 1476. 59, 1477. 6, 1505. 14, πομπίλⓄ ἐχθρῶς. 1509. 17, 1523. 33, ἐλάτας βλωθραίς. 1532. 45, Σαργοί. 1538. 14, σίντησι μέγαν πόνον. 1549. 23, 1595. 57, 1650. 50, 1676. 48, 1590. 53, 1715. 41, 1716. 26, 1728. 53, 60, 1751. 15, 1831. 57. σισίθμης. 1847. 49, 1851. 43, 1934. 26.

Oracula. Odyss. 1697. 43, 45, 53.

Orpheus. Odyss. 1840. 58. ei tributum ποῦμα σφαῖρα in honorem

Lini, 1163.

Orus (ἀρⓄ) Grammaticus. p. 857. C. p. 859. C.

Othryones Grammaticus. 1290.

Palzphatus. ὅτι οἱ ἰπποκρίταυροι δεξιοὶ καλλιζῶν ἦσαν. pag. 102. A. ὅτι Αἰνείας ἀνείλε τὸν Προτεσίλαον. 363. B. de Niobe. 1368. A. Odyss. 1382. 48. 1504. 57, 1684. 23, de Sphynge. 1769. 9, 1859. 47.

Pamphilus. p. 922. C. 1336. B. *Odyss.* ἐν τῷ περὶ γλωσσῶν. 1572. 41.

Panzsius. *Odyss.* 1946. 23.

Pappus. *Odyss.* 1567. 60.

Parabates (Julianus) ἐν τῷ εἰς τὸν ἥλιον ἐγκωμίων. 38. B. *Minervam esse providentiam.* 83. C. ἐν τῷ μύθῳ, ἧ ἡ ἀρχή, πλεσίῳ ἀνδρὶ πρόβατα ἢ πολλά γράφεται, &c. p. 160. A. ὅτι οἱ δίσκοχοι εἰς τὰ δύο ἡμισφαίρια ἔπαντος ἐνοήθησαν. 410. B. ὅς περ ὡς τῷ Ἰαλιανῷ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρει τὰ τρέπαια, &c. pag. 600. C. 728 A. 877. C. 1190. A. *Epistolarum ejus mentio fit pag. 800. A.*

Parmenio, βυζάντιος ποιητής. *Odyss.* 1500. 6, 1635. 7.

Parmeniscus. pag. 854. A.

Parodia. 285. B. 714. B. *Καχέτεναοί, pro λαοί.* 1108. C.

Parrhasius Ephesius. *Odyss.* 1698. 59.

Parthenius. versus ejus de fonte prope Glaphyras, in quem nymphæ mutata fuerat. 327. C. quid sit ἀμφίδετος Φιαλή apud Græcos. 1299. C. *Odyss.* 1776. 34.

Pausanias (in Lexico) pag. 84. B. *ἀργειφόντης, ὁ ὄφιοκτόνος.* 103. A. 106. B. de voce ἐνίλλειν & ἰλλώπτειν. ib. *βουσαύχην.* 107. A. 219. B. 250. B. *θεὸς θεὸς οἱ παλαιοὶ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέλεγον ἐπιφημιζόμενοι.* 258. B. 274. B. de proverbio ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρα, 278. A. (in Lexico Rhetorico) de Amyri. 298. A. 302. B. *μίλτος ἐλέγετο καὶ ἡ ἐρυσίθη.* 310. C. 326. C. 331. A. de proverbio, *θητταλικὸν σόφισμα.* 331. B. de Embaro. ib. *γαῖον, δόρυ ὀλοσίδηρον.* 344. A. *Adrasteiam à Nemeli diversam esse.* 355. C. *μὴ εἰκὴ τὴν ἄεθρον.* prov. 357. A. *Diana ἀγραῖμα.* 361. C. *δῖσκοι οἱ φθῆρες.* 368. A. *καρδακες, genus militum, barbare loquentium.* 368. C. *ἐν καρὶ τὸν κίνδυνον.* prov. ib. 389. C. *περὶ τρεττίγων.* 396. A. 402. A. *ἐκπλωμῆς ὁ συνήθης τινί.* ib. C. *δορυξένος, ἀσόξενος.* pag. 405. C. de prov. *ἀργεῖα φορά.* 286. B. ib. Prov. *πατέρα μὲν δόρυ, πατέρα δὲ κηρύκειον προϊχόμενος.* 408. A. *Πτωγάτη.* 437. A. 487. A. de voce *φρεσίδος.* pag. 574. B. *κυμβαῖον εἶδος τῆς πατηρίας.* 584. B. *ἄλτος Ἡρακλῆς.* prov. pag. 589. C. de significatione vocis *τρημη.* 598. B. ὅτι αἰγίς τὸ ἐκ τῶν σεμμάτων πλέγμα. 603. A. *εἰριάζειν, τὸ περιάπτειν ταῖς ἡμέραις συκαῖς ὀλύνθους.* 653. C. de voce *ἀρδανιον.* 707. B. 735. C. *τὴν κρέα γαν etiam λύκον dici.* 747. A. de voce *κρατευτά* apud Hom. v. 215. II. I. pag. 749. A. *Διὸς ἐγχεφαλος.* prov. p. 757. C. de festo, *dicto ἁλώα.* 772. B. *χιλός, pro χλιή.* 773. A. de Halcyoniis. 776. B. de Prov. *ἀρχὴ ὑκυρία.* 782. C. ὅτι τὴν δαράν ἀπαθήτον (vel ἀνύφαντόν) τῆς ἐπὶ χλαίνας. 787. A. 799. B. 801. C. 823. B. ὅτι ἐν γάμοις τρεῖς ἀμάξης ἐκάθητο μίση ἢ νύμφη, ἐκάτερον

εκατέρθεν ἢ ὁ συμφίσις καὶ ὁ πάροχος. 833. C. ἐν ὄλμῳ ἐκωμῶσω. Prov. ἦγαν, μαντικὸς ἔγενε. 836. C. 837. C. κενπιζαί. 867. B. 870. B. de voce προ-
πέλας, 881. B. οἱς μάλα τας ἐκωμῶσας. Prov. 897. C. ζυγαῖον, καθίζω, δαμά-
σω. 956. A. ἰδὺς ἴδεις μακρυάς. Φωκ. 1158. B.

Periegeta (Dionysius) pag. 192. C. 262. C. 277. B. 279. A. σφουρὸν
αἰέμα. 310. A. 429. B. Ἰον ἰστικὸν κόλπον δράκοντι ἔκασσι. 585. C. 725. A. 905.
A. 975. A. 994. B. 1110. A. 1175. A. Odys. 1387. 47, de Atlante. 1390.
10, 1462. 32, 1468. 57, 1478. 38, 1484. 19, 1491. 8, 1502. 14, 1521. 30,
1545. 43, 1561. 13, 1589. 5, 1659. 28, 1688. 10, 1711. 60, 1716. 36,
1913. 41.

Phznias, auctor est, in Chersoneso tribus diebus pluisse piscibus.
pag. 35. B.

Phanodemus. Φαύλωσ Ἀφροδῆτης νομίζει Ἰὼν Δάμωσ. 648. B.

Pherocrates. pag. 707. B. δῶσε δὲ σοὶ γυναικας ἴστω ἁσβίας. 741.
B. Nūn ἐπιχέουσαις κερδᾶς δέ, πτίττειν, Φούγω, ἀναβράττω, αἰνή. 801. C.
ἰδιότερον. λοιπὰς παφλάζει βαρβάρους καλῆμασιν. 1290. C. ἑρμηματοδέσματα.
1269. O. Odys. 1405. 23, 1428. 60, 1438. 38, 1445. 42, 1456. 53, ex He-
lio Dionys. καρεβάσας. 1461. 26, 1484. 50, 1528. 47, 1624. 50,
1632. 30.

Ἰπνὸ ἀνέπληστα ἰφθαλμῶ πάλης Φουσιῶν Ἰὸ πῦρ. 890. A.

Pherocles de Daira. 648. B. 1348. A. Odys. 1387. 28.

Philetus. Odys. 1624. 55.

Philetas. Var. Lect. p. 1235. A. Odys. 1885. 51.

Philemo. μεθύνει, διαγραμμίζει, κυβεύει. 634. A. De voce κολῶν.
880. B. μεμῖδωται με δειλῆς προίας. 1142. C. οἷς ἑαμῖον ἢ Ἰὼν προσωδίαν
λέγω. 1146. C. Ubi agitur de accentu vocis λήδον, quam Philemō παροξυ-
τονον esse voluit, ut ἑαμῖον. χαιρε πάππα Φίλτατε. 1283. B. 1299. C. 1368. A.
Odys. 1707. 7. 1964. 8.

Philemo ἐν νοθῶ 1142. 880.

Philo, p. 73. C. p. 909. A. Odys. 1540. 4.

Philo (Erennius) p. 855. A. 907. A. Odys. 1698. 28, 1871. 48.

Ἐν Ἰῶ πρὸς Διὰ Φόρων ἀσηματομένων. p. 831. A. p. 906. C.

Philippides. Τυρὸς καὶ ταρίχης. 73. C. Odys. (Συρακῆσι) 1503.
33, 1571. 13, 1646. 15, 17.

Philius. pag. 1295. B.

Philistides. Ἐν Συγγονικαῖς ὅτι πάλαντες ὦρε ἰοῖς ἀρχαίοις οἱ πρὸ.
pag. 84. C.

- Philochorus. Quare Linus ab Apolline occifus fit, p. 1163. C.
 Philomedes Lesbius, 47.
 Philoponus, ὅτι γελοῖος ὁ καταγέλαστος. γελοῖός δὲ, ὁ γελοιοποιός.
 p. 906. C. Odyss. (περὶ λέξεων Διαφόρων Ἰονομένων) 1681. 1.
 Philostratus. Apud eum multa σολοκοφανῆ reperiantur. pag. 236. C.
 1157. B. Odyss. 170. 12.
 Philostratus ὁ νέος. De Orpheo fidibus canente inquit: Οἱ δάκτυλοι
 ᾄδῃς μίτοις ἐπεπετάνοντο, p. 1108. A.
 Philoxenus. Τὸ κλωθὸς ἀπὸ κλω̄ derivat. 154. A. ἑμμαπίως. i. e.
 σπυδαίως, quasi ἀμπεύως, ἦγυν ἄμαϊ ἐπει καὶ λόγῳ, p. 612. C.
 Philoxenus ὁ Κυθηρῶν. p. 1192. C. Odyss. Fragm. 1388. 64, πρὸς ἑω-
 μάων Διαλέκτα. 1570. 38, 1598. 6, 1613. 39, 1746. 3, 1770. 9, 1784. 60, 1817.
 26, Κυθηρῶν. Fragm. 1558. 15, 1887. 50.
 Philyllius. Odyss. 1533. 10, 1571. 4.
 Phocion, pag. 62. B.
 Phrynichus. pag. 407. C. Odyss. 1430. 62, 1555. 64, 1731. 44
 1862. 19.
 Phrynichus Μύση ἐβηλέμην ἀν' ἡμῶν ὥσπερ καὶ προῖ. 1112. B.
 Phylarchus. πολεμίας σάλπιγγος ἔδ' ἐν ὑπνοῖς ὑπορῆμαι αἰκῶσαι. In
 hominem imbellem, p. 1242. C.
 Pindarus. meminit Homeridarum, p. 4. Rhapsodos vocat μαπτων
 ἐπέων αἰοίδες, p. 6. B. μαντεύειο Μῆσα p. 9. B. Μῆσα ἀνέγκέ με, pag. 9. C. μαντεύειο
 Μῆσα, προφατεύσω δ' ἐγώ, pag. 9. C. ἄτερ εὐνᾶς ἐκτίσαντο λίθων γονον, pag.
 23. C. Aurum Soli tribuitur, & argentum Lunæ, καθάπερ ἐν τοῖς ἔ Πιν-
 δάρῳ φέρεται, pag. 25. A. Sceptrum vocat σκᾶπτον, pag. 25. A. Hyperborei
 asinum immolabant Apollini, pag. 36. B. πάντα θύειν ἑκατόν 49. A. Apollin-
 em vocat εὐρυφαρέτραν, 52. B. ἄμπαλον, ἵετίσι δεύτερον πάλον καὶ κλήρον
 ἐπὶ μερισμῶ. 64. C. Herculi Pylum obsidenti restiterunt Neptunus
 & Apollo, 97. A. Κέχλαδα, 153. C. ἀνέγκέ μοι ἡ Μῆσα, 179. A. στρατὸς
 νεφελῶν. ib. Locrenses epizephyrios laudat. 277. B. 291. A. 303. C. βομῆ
 θέναρ, i. e. πλάτος, 309. B. 311. B. Rhodios laudat. 314. C. μάτρωας δι-
 χίτ γονέας μητρός, 316. A. 317. A. 345. C. Ἰουφάων, pro Ἰουφῶν, 346. A. βᾶ-
 τνα, pro βᾶτοι, 351. C. νίκη μίγνυσαι, pro νικᾶν, 382. C. Τύμβος ἀμφίπυ-
 λος ὁ κύκλω ἐπιπολύμνος, 394. C. θαυματὰ, pro θαυμασιά, 400. B.
 Crebro utitur voce μίγνυσαι, 406. A. 413. A. πολλαχῆ ποσὴν ἦν ὑπὲρ
 καλῆ ἀμοιβῆν λέγει, 416. A. (ὁ πολὺντε λυρικὸς) στρατὸς νεφελῶν, 471. C.
 αἰκέντητον Ἰσα ἔσπον ἔπαινε ὡς εὐπρόθυμον, 479. A. θέναρ βομῆ λέγει τὸ
 πλάτος, 553. B. αἰδομένη πρὸς χρυσὸν ἕκαστε, 603. C. (ὁ μογαλάτος Πίνδα-
 ρος)

Ⓢ) 604. B. Τῶς ἡτταιμῶν ἐπίκουρός ἐσιν αἶμα. 621. C. δυσπαλῆς 674. A. 713. A. κέχλαδα. 723. C. σκιάς ὄναρ. 757. B. 775. C. ἀκέρδεια λήλογγε θάρσιν κακηγόρεω. 790. A. de Rheio. 817. B. γλυκὺς ἀπὸ πύλου 841. B. ἴαίς ἔ Διομήδης ἴππους πρόβατα καλά. 877. C. 882. B. Διὸς αἶψα πανδόκω. pag. 907. C. ἐπεὶ Φῆρες, δαίτην ἰππῶν μελιχρῆ. 916. B. de Apolline alicubi ait, ὡς βήματα ἐν πρώτῳ κυχῶν παῖδα ἐν νεκρῷ ἀρπασε. 917. B. ἀργυρία κέρατα. 917. C. Βοιωτία ὕς. 954. B. 975. C. παλαιὰ μὲν εἶδη χάρις. 982. C. 1006. B. de Ergino. 1076. B. ἀγαθὸν αἶψα καὶ δύο ἀγαθίας ἀπτοσκήμθαι. 1078. A. Herculem origine Argivum esse. 1175. B. ἔχθρὸν παῖδός Φάργον ἰὸ κῆτος Φησι. 1221. B. 1237. C. Ζεὺς ἐγγυκέραιον. 1240. C. γλαυκὸν ψ, γλαυκῶπ. 1279. A. 1334. A. ἔντα ἴα ἀρματα. 1350. B. ἐν παρ' ἐγλῶν σὺνδου κῆματά δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι. 1363. C. Odyss. Ἰπταμοῖδος. 1383. 37. ἑρῶν κίονα. 1390. 19, 40. γλυκὺ Ἰρωγῆλον. 1401. 49, αὐτόθι Φωσίδεας. 1404. 23, Διόβολ. ἀνδραπο. 1406. 15, 1419. 15, ἄρρη. Fi. 1422. 46, ἄρρη πατρίαν. 1426. 48, 1427. 9, 1428. 34, 1429. 16, 1430. 61, 1442. 13, 16, 1454. 8, 1463. 4, 1480. 21, 1488. 31, 1490. 38, 1527. 59, γλίφαρμα 1534. 63, 1535. 50, 54, πῖσια. 1554. 43, Δευκωπ. Περσεφον. 1562. 37, ἔχθρ. 1577. 45, 1581. 53, 1589. 53, 1591. 8, 29, 1596. 18, ἐρχηπ. 1602. 23, 1605. 8, εὐδαίλος. 1613. 35, 1614. 61, 1636. 8, βέλα Φοσῦτα. 1639. II. Φωτῆς. 1648. 4, 1649. 5, 1657. 14, 1668. 8, 1681. 50, 1684. 23, 1687. 37, 1689. 9, 37, 1702. 4, 1712. 5, 10, 1713. 3, 1721. 16, 1796. 1, 1882. 2, 5, 1859. 35, 1867. 23, 1872. 44, 1875. 37, 1919. 19, 1930. 3, 4, 1934. 29.

Ἐν Πυθιονίκαίς. ἐδάς pro ἡδῆς. p. 287. B. χερᾶδι παμφόρω. 1238. A.

Ἐν Ὀλυμπιονίκαίς. ἀπ. i. e. ἐν Διόφτημα. 381. B. 714. C.

Ἐν Ἰθμοϊνίκαίς. 65. B. Odyss. 1715. 63.

Ἐν Ἰαίς ἔ Πινδάρι. 338. B. ubi de Magnete, genitore Centaurorum.

Plato. ἔχων ἴα ἀνδραποδῶδες ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἰαίχας. 79. A. 261. B. 263. A. γενναῖα σῦκα. 545. C. per auream catenam apud Homer. II. Θ. solem intelligit. 695. A. ἐπηλυγασάμδ. ὁ προβαλόμδ. καὶ ἐπισκασάμδ. 809. C. 882. B. ἀμῶδα, pro παρῶ. 901. A. ἐπὶ εἶδὲν ζῶν λυκῶν ἀδῶ. 1078. B. κερᾶσβόλα λέγει ἴα σκληρᾶ. 1154. A. ἐθρηύετο λωοσατῶμδ. ὑπὸ ἔρωτ. 1164. B. Ratio vivendi apud Siculos Platoni non placuit. 1358. A. Odyss. 1389. 44, 1390. 14, 1415. 64, 1441. 27, 1503. 14, 1554. 5, 1638. II, 1655. 57, 1701. 30, 1704. 36, 1713. 13, 1724. 49, 1770. 5, 1946. 23, ῥάμδ. 1403. 37, θρηπῆδες α ξυληφια. 1403. 37.

Ἐν Φαίδρω, de Proverb, γλυκὺς ἀγκῶν. 791. A. Odyss. de inventore ἴων Περσῶν. 1397. II, 1713. 13.

Ἐν ἀπολογία Σωκράτους. ὅτι οἱ ἄνθρωποι μάλιστα χρησιμώτατον ὅτ' ἂν μέλλωσιν ἀποθανεῖσθαι. pag. 1089. C.

Ἐν ἱαῖς πολιτικαῖς. 1129. C. ὅτι ὁ θεὸς ἀγαθός, ἐδὲν δὲ ἀγαθὸν βλαβερόν. 1362. A. Odyss. 1441. 29. 1573. 51.

Ἐν Νόμοις. ἀξιοὶ καὶ ἱαῖς γυναῖκας γυμνάζεσθαι τὰ πολέμια. pag. 1159. C. Odyss. 1397. 18.

Ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. Odyss. 1450. 26, 1959. 61.

Theatrito. Odyss. 1601. 46.

Symposio. Odyss. 1632. 11.

Νόμων α. Ταῦτα ἰαῖ παθὴ νεῦρα ἢ σμίονθοί τινες ἐνῆσαι, σπεῦσι τε ἡραῖς, καὶ ἀνθέλθουσιν ἀλλήλοις. 1333. B. Odyss. 1448. 6.

Plato Comicus. Ἐν μὲν σοι ἴην θάλασσαν ἀποδώσει ἐκὼν, εἰ δὲ μὴ. Ταῦτα πάντα συντραυλιῶν ἀπολέσσα. 66. C. 302. C. εἰκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι ἴσισι λεπτίαις ἀραχίαις, ἃ ἴσισι ἴοίχοις ἢ φάλαγγ' ὑφαίνεν. 924. A. ἰαῖ ἰσχυρήματα vocavit ἐπιτραπιζώματα. 1141. A. de Proverb. ὁσρακὴ περιτροφή. 1161. C. ἐκμυσίξεν. 1282. B. penem vocat ἰμαίαις. 1283. B. ἀγευς Ⓞ, ἀσπλαγχνⓄ & c. 1345. B. Odyss. Fr. 1479. 45, 1761. 36, 1817. 57.

Ἐν Μένωνι. 1173. C.

Ἐν Κλεοφῶντι. Odyss. 144. 25.

Ἐν Ἑορταῖς. Odyss. 1547. 59.

Plutarchus dicit, dioscuros primos fuisse appellatos ἀνακτας. p. 21. B. ὁ μέγας Περικλῆς ὀνειδισμόν ἵνα εἶχεν ἀπὸ τοῦ τῆς κεφαλῆς πρόμοις. 207. A. 314. C. etymologia vocis δραχμή. 421. B. ἔτα δὲ ἱερά καὶ ἰερχὴ πόλεως. λέγει δὲ πρὸ χρησιμῶν ἵνα περὶ ἰετῶν καὶ ΠλατταρχⓄ. 449. A. voce ἀλύω saepe de gaudio utitur. 555. B. 669. C. τὸ ναφθα. 700. C. δόκανα Διοσκύρων ἀφιδρύματα. 1125. C. 1133. A. Odyss. ὄσπρια κερσβόλα. 1405. 18, 1447. 64, 1500. 64, 1557. 5, 1657. 8, 1710. 37, 1735. 55, 1849. 10.

Ἐν ἱῶ περὶ ποταμῶν. ὄσ Ⓞ βαλιναῖον. i. e. βασιλικόν. pag. 381. B. Odyss. 1854. 26.

Ἐν συμποσιακοῖς. pag. 748. C. Locus prolixus adducitur, in quo Plutarchus explicat verba illa Homeri, τῶ δὲ μιν ἐν καρὸς ἀΐση. 757. B. 1154. A. ὅτι ἰργεδανὸν καὶ κρυερόν ἰδὲ λυπηρόν καὶ φοβερόν. 1187. A. Odyss. 1559. 46, 1189. 36, 1709. 52, 1943. 2.

Ἐν τοῖς κατὰ τὸν Ἄρατον. pag. 1274. B. in descriptione Rhodi. 314. παροιμιῶν ἀναγραφαί. 298.

Polemo. de Palamede, κυβείας & πετρίαις inventore. p. 228. A. de Arcestrato, homine gracili & levissimi ponderis. 1288. C.

Polybius, de Bœotia, 954. B. Thynnos, circa Iberiam Occidentalem, glandibus quercuum pasci, 994. C. ex Athenæo, p. 1015. C. πάσας 1178. A. Odyss. iudicium de Odyss. 1379. 39. 1483. 60. 1534. 13. 1616. 53.

Polycratus Sophista, Odyss. 1387. 28.

Porphyrus. ἵο εὐλομένην dicit συνθετοὶν ἐκ τῶν ὀλοῶν καὶ ἵο μῦθος. p. 15. A. ἐν ἱωὶ τῶν παλαιῶν Περσῶν ἐπιγραμμάτων, ἐν ᾧ κεῖται ἵο, σημα μῦθος ἐν Πόντῳ κεῖται, πνεῦμα δ' αἶψα ὃ δ' ἔχει, pag. 17. C. ὅτι ἡ Κίλλα ἔχεν ἱερόν ὃ διέσηκε θαλάσσης πλέθρα Ἰεσσαρα. 23. C. An in genealogia Calchantis versus aliqui desiderentur. 51. A. 59. B. de voce αὐτάντων 198. C. 225. B. 263. C. 281. B. Ex eo Epigramma in Ajacem adducitur, 285. B. 305. A. 318. C. 322. B. 325. C. 328. C. 329. B. C. 335. A. 359. C. κτίλθη 715, Διὸς ἀπογονοῦ 403. C. Ἰξαλον ἀγαθὸν ἰομεία Φησί. 450. A. 554. A. 632. A. de Chimæra, 634. C. 649. C. 650. C. 696. C. 727. B. de talento, 740. A. 757. A. 815. B. 832. C. 913. A. 1075. C. 1099. C. 1294. A. 1299. C. Odyss. Adducit. Fr. Hesiodi. 1424. 7. 1448. 11. 1467. 24. Μεγαπείθης 1480. 4. 1508. 54. 1687. 33. Epigram, apud Porphyri. 1698. 23. 1723. 47. 1734. 62. 1951. 46.

Ἐν ἱοῖς αἶψα ἵον Ὀμηρον. p. 285. B.

Ἐν ἱοῖς πρὸς πηδάλιον. p. 487. B.

Posidonius, Aristarchi antagonista, in v. 511. ll. ζ. pro ῥίμφα ἔγνε φέρεαι, una voce legit ῥίμφας. γ. φ. p. 659. A. 1096. A.

Posidonius Stoicus, terram σφενδοουσιδή dicit. p. 690. B.

Posidonius Philosophus ἐν ἱῶ πρὸς ψυχῆς. p. 910. B.

Posidonius p. 916. B. βίσακια 1210. B. de vento ἀργέτης dicit, 1239. A. Odyss. 1485. 63. 1606. 14.

Praxilla. Ejus Scolium. p. 326. C.

Proclus. Odyss. 1418. 20.

Procopius ἱοῖς παλαιῶς παρὰ μαζὸν ἰσορεῖ ἔλκεσθαι ἴην νευράν pag. 715. B.

Ἐν ἱοῖς Λιβυκοῖς. pag. 452. A.

Ptolemæus Afcalonita, pag. 369. C. 496. C. 518. B. 524. A. 549. A. 555. B. 556. C. 618. A. 641. C. 106. C. 1080. A. ἵο λιτὴ pro λιτῶ, negavit esse Metaplasmm, sed formatum à recto λισ. p. 1146. C.

Ἐν ἱῶ πρὸς ἱῶν ἐν Ὀδυσσεύῳ προσωδιῶν 341. B. Odyss. 1387. 5. 1493. 29. 1542. 34.

Ptolemæus, cognominatus Epithetus, in v. 37. ll. ξ. pro οὐμείοντες, legit & ψαύοντες. pag. 966. A.

Pythagoras, ejus dictum de Deo, pag. 187. B.

- Quintus. (Κοϊντος) ἐν τοῖς μετὰ τὸν Ὅμηρον. pag. 5. C. 136. C. 352. A.
 Odyss. 1608. 2, 1698. 47, ἠφροσύνη. 1702. 10.
 οἱ κατὰ σοιχεῖον τὰ ῥητορικά ἐκθέματα. 988. Vide supra, Lexicon Rhetoricum.
- Rhetor. ἐν ὀγδῶ λόγῳ. p. 55. C.
 Rhetor Cilix. ἐν τῷ περὶ ἰδίων. p. 1133. B.
 Rufus. de signif. vocis γλαυτός. p. 522. B. p. 716. B.
 Salpe mulier. 1163.
 Salustius. πῦρ ἄρα εἴκει ὁ ἀνδρῶπις ἐξάπτουσι πάντα τὰ πῦρ κείμα. pag. 513. B.
 Sappho. ἄγε μοι δια χέλυ Φωνάεσσα γένοιο. pag. 9. C. ejus scoliūm 326. C. 407. C. ἀνεμος κατάρησ. 603. B. ejus p̄nigma de epistola ἐστὶ Φύσις θήλεια καὶ βρέφη σάξασ' ὑπὸ κόλπῳ αὐτῆς. ταῦτα δ' ἄφωνα βοῆν ἔπει χογιανὸν καὶ Διὸ πάντων οἶδμα. 632. A. Ἄερες μὲν ἀμφὶ καλὰν σελήνην εἴψ ἀποκρύπτουσι φασγόν ἴδος, ὅπῳτ' ἂν πλήθοισα μάλινα λάμπη γαῖν. 729. B. χρύσειοι ἐρέβινθοι ἐπ' αἰώνων ἐφύοντο. 948. C. τὸν Ἑρμῆν αἰνοχοῖα φησι θεοῖς. 1205. A. Odyss. 1633. 2, 1686. 47, 1720. 57, 1916. 49.
 Scolia παλαιά Sch. in Homerum nempe. pag. 287. B. pag. 1017. B. Odyss. 1492. 9, 1582. 24. 1698. 45.
 Scholiastz. pag. 328. C. 337. C. 353. A. 358. A. 359. B. 366. A. 368. A. 948. C. Odyss. 1490. 24, 1502. 25, 1533. 61, 1540. 33.
 Scolia. πᾶσι τελαμωνίος Ἰλιαν αἰχμητὰ &c. 285. A. Solum in Admetum. 326. C. in Alcmaonidas. αἰ αἰ λεπύδριον &c. 461. B.
 Scholiastz Pindari. 978. A. Odyss. 1542. 20.
 Scholiastz Sophoclis. vox προχάη explicatur. p. 723. B.
 Scholiastz ad Euripidis Phædram. p. 633. A.
 Scholiasta Aristophanis. ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν. 722. B. in Plautum. 746. B. Odyss. 1483. 31.
 Scholiastz Arati. p. 1156. A.
 Scholiastz Rhetoricorum, οἱ κατὰ σοιχεῖον τὰ ῥητορικά ἐκθέματα. p. 989. C.
 Scymnus Tarentinus. Odyss. 1503. 33.
 Seleucus. pag. 225. C. pag. 1024. C. Odyss. 1441. 17, 1483. 41. ἐγγλίσσεται. 1962. 33.
 Semanthes Sicyonius scripsit τὴν ἐν Ἀυλίδι σφαγὴν τῆς Ἰφρυγιάδας. 1343.
 Σημ. Odyss. 1773. 21.

- Silenus Glossographus. Odyss. 1571. 5.
 Sidonius. pag. 1017. B.
 Simocattus. pag. 1236. A.
 Simonides. p. 163. B. 207. A. *κατόντα σκύφον*. 870. A. 877. C. Epigramma in Harmodium & Hipparchum. 984. A. *πύλας ἀνεμοστρεφίας λέγει, ἴας ἐυτόνος*. 1034. A. *lomonum δαμασίφωτα dixit*. 336. A. Odyss. 1541. 30, Ejus *zigma* 1606. 60, 1649. 3, 1686. 50, 1713. 2, 1761. 23, 1766. 2, 1775. 19, 1821. 36, 1875. 40.
 Simplicius. pag. 613. A.
 Sopater. Eretriam *λευκάλιτον dixit*. 280. A. Odyss. 1506. 64, 1701. 4.
 SOPHOCLES. *Φιλάυλης μίσσας*. p. 11. B. *λαίρτι* ⊕, *προλαεργης*. p. 13. C. *λόγοις προιάπτων*. 17. A. *ιάψης ὀρχήματα*. ib. *αὐτὸν ὡς σῶμα ἱμβεύσασα ἱάφω*. 19. B. *Μαθησόμεθα δ' Ἀτρείδας σάβωον*. 21. B. *παντηργός*, *προ πανηγρός*. 29. C. *Ἀγκύλα χρυσοσφόρα ἴα εἴ φοίβη ἴόξα λέγει*. 33. A. *ὄρεσ' ἔρα παμβώτι γὰρ*. p. 46. A. *de Tiresia*. 47. C. *ἴον θεσορίδην, θεσορίον κτητικῶς λέγει*. 50. B. *ἐκ ἐκπέλει φρονεῖν μέγα, ὅς δ' ἄλλος ἐστὶ ἴων πέλας*. 55. B. *σάδω*, *προ σοείδω*. 62. C. *κυδάξειδάσῃ προ λοιδορεῖδάσῃ*. 64. B. *εἰ μὲν ἴς ἐν ἔξεισιν, εἰ δὲ μὴ, λέγει* 66. C. *ὅπως ἱάχιμα, ἀντι εἴ, λίαν ἱαχίμας*. 79. C. *ὁ ὄρσθ' Σοφοκλεῖ λεύκιππ* ⊕ *αἰνίαν*. 83. A. *Ἀπία γῆ*. i. e. Peloponnesus, 102. C. *ὑποβολιμαῖοι λόγοι*. 106. A. *κακοπινεσάτων ἀλγημα*. 126. C. *φρονεῖν γὰρ ὁ ἱαχεῖς ἐκ ἀσθαλῆς*. pag. 127. B. *ἄνω περίπασσ' ἔσφαζεν*. 134. B. *ὄν σὺ ἴον νεκρὸν ἀπέπτας ἰδ' ἐκκάλυψον*. 165. C. *ὁ παγκρατῆς ὑπνος λυεῖ πεδῆσας* &c. 173. B. *κλεων ἔπ* ⊕ *πέφανται*. 189. B. *ἴας ἔσας ἴε μὲ καὶ ἴας ἀπέσας ἐλπίδας διεφθορας*. 191. B. Sophocles *Φιλόμηρος* ⊕ *vocatur* 198. A. *θεροίτης γλώσση δεινὸς καὶ σοφός*. 205. A. *de Therfite*. 105. B. *ψάυων ἴονθεον*. 219. C. *ἀλλ' εἰ δοκεῖ χωρῶν μὲν ἐνδοθεν λαβῶν ὁ ἴη σε πόθ* ⊕ *ἔχει*. 236. C. *ἴρα ἴν' ἴση κράτα καλυψάμενον* &c. *ubi ἴο ἴνα*, *προ ἕκασον*. 237. B. *ὅσις γὰρ ἡ φρονεῖν μὲν* ⊕ *δοκεῖ, ἡ γλώσσαν ἔχεν*. 237. B. 250. B. *δαρός (δηρὸς) χροῖν* ⊕ 250. C. 274. C. *Abam urbem, Abas πληθυντικῶς dixit*. 279. A. *ἴην δωδώνη δωδῶνά φησι*. 286. C. *ἐκ ἐνθάδε οἱ πλοῖ ἴοῖσι σάφροσι βροτέων*. 290. C. *ραῖ per apoc.* *προ ῥαδιον*. 295. A. *χθῶν φερνῆχ* ⊕. 309. C. *ποικιλος ὄλ* ⊕ *ναῦς*. 310. C. *Chryse numphæ meminuit*. 330. A. 335. A. B. *Quercum Dodoneam πολύγλωσσον dixit*. 335. C. *ἄλλ' ἀλίσκεται χ' ὠ δεινὸς ὄρχ* ⊕. 336. B. *σεναχίζει πόντ* ⊕. 347. A. *ὄπτῆρ*. i. e. *σκοπῶς*. 348. C. *κολώνη ἀκρεά ἱάφως*. 351. A. 352. C. *λύκει* ⊕ *ἀγορέα*. 354. B. Anachronismi quidam Sophoclis ostenduntur. 361. B. *γνωτὰ κ' ἐκ ἀγνωτὰ μοι*. 383. B. *ἴας κόρας ἴας δὲ ἄσπον προπολημιάας*. 394. B. *Σοφοκλῆς ἴσορεί, ἐν ἀλώσει Ἰλίου παρδαλέην ἴης θύρας προτεθῆναι εἴ Ἀντήνορ* ⊕, *σύμβολον εἴ ἀπόρθητον ἰαθῆναι ἴην οἰκίαν*. 405. B. *δορυξένων*. 405. C. *ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ ἴολμης πικρᾶς*. 409. C. *πρὸς σῆς ὀμαίμας καὶ κασιγνήτης*. 410. C. *κακὸς κακῶς ἀθάπτ* ⊕ *ἐκ' ὀπτοῖσι χθῶνες γένεσ' ἀπ' ἀντας ῥίζαν ἐξημημῆμ* ⊕ *ἔτως (αὐτως) ὅπως περὶ ἴον δ' ἐγὼ ἴεμινω*
 χ χ πλό-

πλόκον. 413. C. Exemplum μεταβάσεως a plurali ad singularem. 415. A. οἱ τετα-
 γμένοι βραβείας κληρῶς ἔπλησαν. 419. A. ἴως αὐτοσφαγεῖς οὐλάωτο. 429. C. βαρκαίους
 ὄχοις. 432. B. ὀμνυμι πέδον γῆς. 436. C. ἀλεξιμῶρ. 439. C. (Φιλόμενος) κρυπτά
 ἴαχεων ἐν ἡβῃ. 440. C. ἀτρυκτὸ κατελευτητὸ. 441. B. πῶς περιχρῆς. 442. A.
 γέλωτι Φαίδρον κάρα. 455. C. πρῶσβυς, ἢ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίᾳ πρώτης. 479.
 B. κίναδος ἐπίτηκτον. Ulysses vocat. 481. A. βάλλει δ' ἔρανας ὑπ' ἀχνης ὁ καλ-
 λίβροτος Νάρκισος. 492. A. Ζωὴν ἀνθρώπων τὸν αἰετῶτον Φησι. 501. B. (Ζηλοτῆς Ομή-
 ρου) πῦρ πνεύτων χορηγὸς ἀστέρων. i. e. Διόνυσος. 514. C. Λεύκιππος αἰνιάν γένος. 524.
 C. τ' ἕμὸν ἐνειρὸν Φρενῶν. 533. A. de Orphanistis. p. 533. C. Φορβὰς γῆ. 539. A. ματά-
 ζω. 543. B. ἀπελυθῆς, προ ἔθωνος. 548. C. θυμοφθορεῖν. 575. A. λαδοκαίει παιδί
 &c. 601. C. οἰκμῆρις, οἱ ὑπὲρ οἰκμῆρις μισοί. 602. C. κρωσός. 603. B. τύραννα δρᾶν.
 611. B. Ἀπέψυξε βίον, ἐντελῶς dixit. 622. B. ἐσθλῶν ἡδῆ, κατὰ βίωσαν. 623. B. χερ-
 σὶν ἀφνεωτέρας. 623. C. Αἴας δ' ἐστρεφῶν ὠμῶς νόμος καλεῖ τὴν εἰαῖ τρέπης. 624.
 C. ὑπνον ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν, ὑμνήσεις κακά, ἦγεν ὑβρίσους. 634. A. ὅτι ὑδὲν ἐστὶν ὑδὲ
 πόλις, ὑδὲ ναῦς ἐρημὸν ἀνδρῶν. 638. A. de voce προσπολ. 642. B. (Φιλόμενος)
 645. A. 656. C. κατ' ὄρθον ἄριστας. 661. C. ἐκπεφουγίση παθ. 666. B. δηλῆς κέ-
 νος. 666. C. μη γυνάμης ἀπ' ἀνδρῶν πέλαις ἔσατε. 668. B. δπλαζαν. 668. C. δπλαζος
 φορεῖς. 674. C. πολυφθορὸν ἴε δῶμα πελοπιδῶν. 674. C. πρῶτος ἐμελλω ἀλμα κη-
 φειν. 675. B. μίας τρέφῃ πρὸς ρυκτός. de Tiresia. 675. C. μυδασ ακηκίς μηρῶν ἐτή-
 κτο. 680. B. ὅτι δυσδωρα ἴα δῶρα ἴων ἐχθρῶν. p. 682. C. τυμβεύσαι, τάφω. 687. C.
 692. C. ἐν αἰθέρι μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλῖς κυκλος i. e. fuit meridies. 698. B.
 μέλλων μφ. τάλις. 699. B. ἀμφικίονας ναῦς πυρῶσαν ἦλθον. 706. B. ἐπ' αὐτῶν
 τὸν μόρον κακίς. 710. C. 711. C. εὐσεβείας ἐπιβαίνοντες, προ εὐσεβῆντες. 711. B. (Ὀ-
 μηρικῆς Ζηλοτῆς) πρῶτα σε κικλομῆ. 714. C. ἀηδῶς, προ ἀηδόνες. 716. C. πα-
 ρύσης ἴης δε πλυσίας ἐμοί. 723. B. ἀνομωκτὶ χανεῖν τὰ δεινά. i. e. ἐπ' αὐ. ib. ἀλόγως
 i. e. ἀφῶως. ib. τρέιδυλον τὸν ἐκπερογονὸν δῶλον ἔφη. 725. B. ἐμῆγε ἡ σονόσσα ἀφῶν
 ἄραρον. 725. C. Ἡδὴν τὸν ἐμὸν πατέρα εὐλογῶντά σε. 737. A. δῶμα πάπτι ἦγον
 σύγκλεις. 742. C. Ψῆ κατ' ἀκρας ψιλᾶδος. 751. C. σὺ δ' αὐτὸς ὥσπερ οἱ σφῆαι, τὰ
 μῆν δίκαι ἐπαίρει, τὰ δὲ κερδαίνειν ἐχ. 752. B. δύο φέρῃ δαρήματα, ἀπὶ τ' φέρεις,
 753. C. 754. B. 756. A. ἐχθρῶν δῶρα ἀδωρα. 757. A. καπνῶσκιᾶ. 757. B. ἐὼπαπα-
 ρεῖαν. 768. B. ἐξιννυει λωβητῆρες ὑστεροφθοροί. 768. C. 775. A. de nomine λαντ.
 776. C. 777. C. ψακαλᾶχοι μητέρες. ib. στεροψ, προ στερωπή. 786. A. 789. A. incom-
 moda sene Et utis enarrat. 790. C. ἔρατι μῆν νῦν ὅσις ἀπτανίσαται πικτῆς &c. 792.
 A. usus est voce ὀργαμην. 792. B. 795. C. ζυρεῖ ἐν χρω. 796. C. πάντα γὰρ τὰτ' ἐν
 πάθῳ, τὰτ' εἰσέπειτ' ἀτὴ κυβερνώμαι χερσὶ. 805. B. ἐρμῆ τῆδε πομπέωυ τέχνη
 βέβαιον. 808. A. ἀνανεώσαδαι λόγους, τὸ ἀνακωῆσαι. 811. B. 851. C. σικῶ, ἀπὶ τ'
 ἰχθυῶ. 854. C. 859. C. 867. C. τὴν λαθὴν τ' ἕξιφες πῦνδακα ἔφηκε. 870. B. videtur
 omnia animalia aliquo loco μῆλα νοσᾶτε. 877. C. ὑδῶς ταυρεῖον. 881. A. Γρασκῶ.
 890. A. κατ' ἐρμῆζεν ἐκ ἰπποχολᾶζεται βλάστη. 899. A. 902. A. κομῶ τὸ ἔλκος.
 905.

905. A. ὦ κοίλης πέτρης γυάλων. 914. B. Ζῆν ἔστον, ἀλλ' ἐμψυχον ἠγάμαυ νεκρόν. Hunc versum in quibusdam Sophoclis exemplaribus defuisse testatur Eustath. p. 957. A. καὶ μεγάλοι ἐρθάντο ἀν' ὑπὸ σμικροτέρων. 970. B. somnum vocat. ὀφύνης καὶ ἀλγέων ἀδάη. 974. B. de Ajace. 995. A. τὸν κωταρεῖδὸν σοφιστὴν λέγει. 1023. A. δὲ γὰρ ἢ πρόσσειν, ἀγχύνη θ' ὄμω &c. p. 1036. A. βορέας ἀμικπος. 1037. C. 1041. B. ἐπὶ κλημα, προ, κατηγορία. 1053. B. πτέρυγι, τὰς Ἰῶν Ἀργείων ἀσπίδας ἔκαστε. 1055. B. (Ὀμηρικὸς ἠλωτής) pag. 1083. A. 1085. C. πρὸς Ἰὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἔρπει. 1093. C. 1100. B. Ajax de se gloriatur, τοῖσ' ἄναι, εἶον ἔπνω στρατῆ ἰδὲρχθῃ Τροία χθονὸς μολόντ' ἀπὸ Ἑλλάδι. 1133. C. ἢ πρὸς ἰατρῶ σοφῆ θρητῆν ἐπαυδᾶς πρὸς τομῶν ἴε πῆματι. 1147. A. σωτῆρα ἴυχη dixit. 1154. B. βῆ πάραυλ. 1157. C. Κνώσια ὄρηματα. p. 1166. A. 1196. C. θάνατον dixit. αἰένωντων. 1201. B. πῆπον ἐρωὸς ἀχρεῖ ὧν εἰς βρωσῶν, ἀλλες ἐξεριναλεις λόγια 1205. A. ἴαπωσιον ἢ κύμβασι ναυσολέες χθόνα. i. e. ἴαπότης ἦκει. 1205. C. ἐχθροὺς δόδορκότα λάμψεν ὡς ἄσρον. Ubi Eustath. dicit, τὸ δόδορκότα passive, pro ὄραθῆντα, accipiendum esse. 1260. A. σμικρὰ παλαμά σωματ' ἐντάζει ῥοπή. 1266. C. Ἀργεῖοι λευκάσπιδες. 1270. B. 1293. B. ἔχ' ἴδρας αἰκμή. 1295. C. τὰδε μὲν σὺ πρᾶχοιο. 1303. B. ἀρχῆς τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα. 1305. C. σῆγα νῦν ἐσῶς, καὶ μὲν ὡς κυρεῖς ἔχων. 1312. A. νῶτ' ἔυλοφ. 1313. B. κοῖλα χρυσοκόλλα, καὶ παναργυρα ἐκπώματα. 1319. C. αὐτοκάβδαλον, i. e. αὐτόξυλον ἐκπώμα. 1332. A. κυκλόπτα θῶκον ἀγοραῖς. 1335. A. ἀνολβος ὁ ἀπαίδευτ'. 1364. A. ἐδὲ μιν ἐξ αἰδοσ παγκόως λίμνης ἀναστήσει. 1364. C. Niobz liberos Thebis periisse tradit. 1367. B. de Niobe. 1368. B. 1374. A. apud eum legitur vox κάπτει. 1376. B. Ἐν Τραχινίαις. ὅτι ὁ ἥλιος ἐκ τῆς νυκτὸς εἰα μητρὸς γενναῖοθαι δοκεῖ. p. 22. B. (ἢ νύξ ἵναριζομένη ἵκτε κατευναλζει ἴε Ἰὸν ἥλιον) de Hecatomba. 49. A. χλωρα ἀχη δακρυῶν. 217. A. 264. B. ὅτι Δίαφοραὶν ἔχει ὁ πόσις καὶ ὁ ἀνῆρ. 420. C. Ἰὸν Ἡρακλεὺς χιτῶνα, ὃν ἔβαψε Δηϊάειρα, εὐαφῆ πῆπλον λέγει. 599. C. & 600. A. λευκὸν μύελλον vocat cerebrum. 757. C. arborem fatidicam πολὺ γλωσσον vocat. 1057. differentia inter πόσις & ἀνῆρ. p. 1374. Ἐν Οἰδίποδι, ἴω ἐπὶ κολώνω. p. 31. A. πολλὰ Ἰῶν ἀντηγράφων Ἰὸ ἐδον (limen) γράφει δὲ χαρῶ ὀδόν. p. 156. C. πτῆσθαι. p. 452. C. ὄσως λῦσιν τίν' ἡμῶν εὐαγῆ πόροις. 1112. B. 1231. A. Ἐν Παλαμῆδῃ. χρίνθ τε Δίατριβαῖς σοφωτάτας εὐφεῦρε Φλοίσβη μετὰ κόπη κωθημῶις, πείσθς κύβηθς ἴε ἴεπνὸν ἀργίας ἀκ. 228. A. Ἐν θαμύριδι. σκωσιαν Ζηνὸς Ἀθῶς. (a Monte Atho sic dicit) 358. C. Ἐν Οἰδίποδι τυράννω. τοιαῦτ' ἐφυμῶν, προ δυσφημῶν. 634. A. 755. A. Ἐν δευτέρω Οἰδίποδι. ἀλόγως, i. e. ἀλαλήτως, p. 723. B. Ἐν Φιλοκτήτῃ. pag. 763. A. Ἐν Ἀντιγόῃ. τὰς στρατιωτικὰς παντευχίας πάγχαλκα ἴελη λέγει. p. 686. A. Ἐν Ἡλέκτρῃ. pag. 723. Ἐν Φοίνικι. pag. 1088. B.

Ἐν Μαστιγοφόρῳ σάλπιγγι Τυρσηνική. pag. 1139. C.

Sophon. Ἡρακλῆς ἠπιάλητα πνήγων. p. 561. B. κνήσω δ' ἦδη κῆρ ἴδον
αἰφ' ἰεραῖς. 633. C. 851. C. κατὰ σρεψον ἴεκνον ἴην ἤμιαν. 1282. C. Odiſſ. λαρι-
νευοῦσαι, στίξιζοθα. 1383. I. αἰδαῖον. 1394. 36. Τρηματίται. 1397. 23, 31, 1457. 24
1651. I, 1766. 34.

Sosiphanes. Var. Lect. pag. 763. A.

Softratus. Odyſſ. 1696. 49.

Ἐν Τειρεσία (Ποίημα ἐλεγειακόν) 1665. 47.

Sotades. σείων μελίην πηλιάδα διζῖον κατ' ὤμων. p. 12. B.

Sozomenus. 1228.

Spiritus. ὁ συνθεῖς ἴδ' κατὰ σοιχεῖον πνευματισμῶς. p. 648. C.

Stephanus ἐν ἴσις Ἐθνικοῖς. 649. C. vide supra, Ethnicor. scriptor.

Stesichorus. 1018. C. αἰπειρέσι κυνηλαγμός. 1253. C. de Epeo. 1323. C.

Odyſſ. 1397. 38, 1441. 14, 1480. 21, 1632. 23, 1697. 2, 1717. 33. δῶρ' ἄγε καλ-
λιόπεια λυγῆα. Iliad. p. 10. A. 277. A. πατέρωα vocat ἴον κατὰ πατέρα πρῶ-
γονον. 316. B. Λεύκωω πρῶτος Στησιχ. ἐπιθ' ἐτικῶς λέγεται. 524. B. 688. A.
ἴας κῆρας κῆρ ἴας σκοτάσεις ἰελχίνας πρῶσηγόρευσε. p. 772. A.

STRABO (ὁ γεωγράφος) * pag. 9. A. de voce προῖάπτω. p. 16. C.
ἔτι βασιλεῖς ἴνες σκίπωνα ἔχουσιν ἀντὶ σκῆπτρου. p. 25. A. 27. C. Milesii
coluerunt Apollinem ἄλιον. 32. C. de Cilla & Apolline Cillæo. 33. C. & 34. A.
πρὶ ὄπλοφάγων μῦθον. 35. A. Agamemnonis classis Mysiam vastavit. 46. C.
de Calchantis morte. 51. A. ἴον πύλον Φησί. 98. A. de pugna Lapitharum
cum Hippocentauris. 100. C. de agro Thebano. 119. A. ὅτι ἀπὸ ἴης Κιλίκων
Χρῦσης, ἐπὶ ἴον ναύσταθμον, ἐκτακισιὰ πρὸς εἰς Δίον. 130. C. de more sacrifi-
candi ap. Persas. 135. A. ὅτι πρὸς Ὀμηρικόν πρῶτον δευγμα, ἴον, ἐπ' ὄφρ' ἴσι νεῦσαι,
ἔ Φειδίας ἐποίησε ἴον ἐν Ὀλυμπία Δία ἐλεφάντινον. 145. B. Σίντοι, pro Σίντας.
158. B. πύλον ἡμαθίας. 174. C. 191. B. 193. A. 231. B. ἄργις ὄρ. 252. A. πρὶ
ἄσις λειμῶν. 254. B. πεδῖον σκαμάνδριον. 255. B. de Hyria. 264. C. de Auli-
de. 265. A. de schæno. ib. B. de Afopo. ib. C. de Græa. 266. B. de Mycalesso,
ib. de Erythris. p. 267. A. de Eleone. ib. de Hyla. ib. B. de Peteone. ib. de
Medeone. ib. 268. A. de Thisba. ib. de Coronea. 268. B. de Aliarto. ib. de Pla-
tæa. 269. A. de Potniis. 269. C. de Hypothebis. 270. A. de Onchesto urbe. 270. B.
de Aspledone. 272. B. de Orchomeniis Bæotiis. ib. C. de Crissa. 273. B. de Dau-
lide. 274. B. πανοπηῖς. ib. C. de Anemoria. ib. & 275. A. Hyantes Hyam Ur-
bem condiderunt. 275. A. de Locris. 276. A. de Locride. ib. B. de Opunte.
277. B. de Bessa. ib. C. de Scarpha. ib. de Boagrio fluv. 278. A. de Eubæa. 278.
C. de Dio. 280. C. de Carysto. 281. A. de Chalcide. 279. B. de Eretria. ib. C. de
Hi-

* Eustathium Codicibus Strabonis admodum depravatis usum, notavit Casaubonus ad Stra-
bon. lib. IX. p. 186. & alibi.

Hiftiza. 280. B. de Cerintho. ib. C. de Styra. 281. A. βαβυλώνῃ τὸ ἔθνηκον ἐκ
 ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀλλὰ τῆς χώρας. 281. B. de Urbibus Atticz. 284. B. de versu,
 quem Solon Homero inferuerit. 285. A. de equis Nisæis. ib. C. de Afina. 287.
 A. Ἡῖόνες. Urbs. 287. B. de Epidauro. ib. C. ὁ χρόνῃ τῶν Ὀμήρου ἡμαυρωκε πολλ-
 λά. 290. A. de Corintho. 290. B. C. de Urbe Οὐρναί. 291. A. de Arzthyrea. ib.
 B. de Sicyone. ib. quatuor fluvii, Afopi dicti. ib. de Pellena. 292. A. de Ægia-
 lo. 292. A. de terra Laconica. 293. C. de Sparta. 294. B. C. de Pylo. 296. B. de A-
 rena. p. 296. C. de Alpheo. 297. A. de fluvio Cyparisseis dicto. 297. B. de Pteleo,
 ib. de Dorio, urbe an campo. 297. C. de Oechalia. 298. B. de Mantinea. 302. A.
 de lacu Stymphalide. 302. A. de Buprasio. 303. B. de Aleisio. 304. B. ὅτι τῆ
 μέρῃ συγκαταλέγεται ἐοῦ ὅτε τῶ ὄλω, οἶον, ἀν Ἑλλάδα κημιέσον Ἄργῃ. 305. B.
 de Zacyntho. 305. C. de Samo five Cephallenia. 307. G. de aqua stygia circa
 urbem Pheneum. 301. A. de Ripis. ib. B. de Tegea. ib. C. Ætoli fundatores
 boni. 311. B. de Oleno. 311. C. de Cnossio. 312. C. de Gortyno. 313. B. de Ephyra.
 316. B. de Calydnio. 319. A. de Phthia. 320. B. de Hellade urbe. ib. C. de urbe
 Attalia. 322. B. de Thebis & Lyrnesso. ib. de Pyrafo. 324. B. de Pheris.
 327. B. de Phthiis. 329. A. de Tricca, ubi antiquissimum templum Æ-
 sculapii. 330. B. de Ithoma. ib. C. de Creophylo Samio. 331. A. de Ormenio.
 332. A. de Titano. ib. B. de Ortha. 333. B. de Centauris. 334. B. de Perræbis. 335. B.
 de Titaresio fluv. postea Eurotus dicto. 336. B. de Peneo. 337. A. de Magnesia.
 338. A. de Arimis. 346. B. de Typhæo. ib. de Myrinna. 351. B. de Bateja,
 Dardani uxore. ib. de Dardano urbe. 352. C. de Ilda. 353. B. de Lyciis. 454. A. de
 Adrasteia. 355. A. de Pzfourbe & fluvio. 365. A. ὅτι ὁ ποιητῆς καὶ ἐκ ποταμῶν
 οἰκήσεις ἐδήλωσε. 356. C. de Sesto & Abydo. ib. de Pelasgis. 357. B. de Larissa. ib.
 C. & 358. A. de Thracia. 358. C. de Amydone, five Abydone. 360. A. de
 Enetis. 361. A. de Sefamo. 362. A. de Parthenio fluv. ib. de Ægialo & Cro-
 mna. 362. B. de Cauconibus. Ibid. C. de Halizonis. 363. A. de Ascania. 365. A.
 Homerum Lydos appellare Μύνας. 365. C. de Gygzo stagno, & Colona.
 365. C. & 366. A. 366. B. Cares quare βαρβαρόφωνοι ap. Homer. dicuntur.
 367. B. de Phthiribus. 368. A. de Boeotia Homeri. 369. C. de Pygmæis. 372. B. de
 Amazonibus. Fr. p. 402. C. & 403. A. ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων.
 403. C. de Pandaro Heroe. 448. B. de Ilio. 459. C. Ἄργῃ πολυΐψινον. 461. A. de
 monte Cadmo. 487. C. Ilienfes Heroes quidem Græcos sed non Herculem
 coluere. 590. C. de Lacu Cephisside. 597. A. de Pedaso. 621. A. de Simulacro Mi-
 nervæ ap. Trojanos. 627. A. de Chimæra. 635. A. de Solymis. ib. B. λιέν ἀριστεύ-
 εν. &c. 637. B. Veteris Ilii nullum amplius vestigium extare. 653. B. de Erineo,
 loco prope Trojam, cuius Homerus Il. z. meminit. ib. de Rhætio, ubi sep-
 ulcrum Ajacis olim fuit. 666. C. de Pheia urbe & fluvio Jardano. 671. B. de
 signif. vocis ἀκαλαρρέτης. 688. C. ὅτι γάρ γε γὰρ τέπῃ ἐν τοῖς ἀνω μέρεσιν τῆς
 ἰδης.

ιδης. 697. c. ὅτι γίνεται ἐν Ἰνδία σίτη αὐτοφύης, οἰκίως πυρῶ. 707. c. de Ægis Eubæz. 708. c. de Styge, fonte in Arcadia. 718. b. de Zephyro. 732. a. de Cerdamyle, Urbe. 743. b. Orcum aliquo in loco olim cultum fuisse. 744. a. 754. b. de Thebis Ægypti. 758. a. Phocenses expilasse fanum Apollinis Delphi. pag. 759. b. de Phœnice Achillis comite. 762. b. de Curetibus. 771. b. c. de vento ἀργέτης dicto. 845. c. de fluvio Minyeio. 880. c. ἰνδοί. 881. a. de Arsenico. 913. c. de Nomadibus. 916. a. de Hamaxobiis ib. b. de Samiis & Samothracia. 917. a. de Sellis, quos quidam Hellos vocant. 1057. c. de Callicolone, loco prope Ilium. 1195. c. de Ænea. 1209. a. de Cauconibus. 1210. c. de Hermo. 1212. c. de Lelegibus. 1225. c. ὅτι ὁ ποταμὸς τὸν μὲν ἀργέτην ἴψῃ νότῳ προσνέμει. 1238. c. de Zephyro, ib. quam late imperaverit Priamus Rex Trojæ. 1364. b.

Strattis. Χῖθου ὄρεσας, Κῶν ἐκ ἐὰ λέγουν. pag. 1289. c.

Svidas (ἐν στοιχειακῇ γὰρ λέξων.) 378. a. 834. c. Odysf. 1403. 17.

ὄρεσθληθην. 1406. 23, 1441. 12, 1469. 23, προσγμῶ. 1528. 28, 1538. 45, in a. 1554. 33, ἀνδρακθου πυρσερίδας. 1571. 25, 26, 1851. 13. (μιοθάρων. Sed non reperio in Svida.)

Technicus, ὅτι χάρει ἢ ἀνειμίη φράσις ἢ ἄλλεπαλληλία ἴων φωνηέντων. p. 12. A. Τεχνικός (παλαιός) 114. A.

Telegoniz αυكتور (Eugamon) Cyrenzus, 1800.

Telefilla. pag. 1207. A.

Theocritus, feminam vocat ἑτήνην. p. 21. c. Αὐτὴ μοι φορήσει καλά δέμνια, respondet illi Homericō, καὶ ἐμὲν λέχθου ἀντιόωσαν. 30. c. ἔτε φῆς ἐπιδουέες ἔτε νόοιο. 61. c. δορυοσίθου Κάστωρ. 62. c. Διὸς μέγα βελέουσιθου. 75. c. Μύρμηκας ἀνάριθμοι, ἐπὶ πολυπληθείας λαῶν. 77. A. ἴον ῥύπον φησί. 108. b. ὄρη φίλε ὁ μελύδριον ὄρη ἐξεπόνθησα 125. b. ἔτε κ ἀπῆπεν. 161. c. Λαῖον, πρὸ λήιον. 193. c. εὐεδρεθου Λεγά. 197. A. εὐρυτοὶ διδάσκαλον ἔ Τοξέυσεν Ἡρακλεῖ, Θεοκρίτου ἰσορεῖ. 299. A. Burina, fons ita dictus. 309. A. Ἀφροδίτη χρυσῶ παίλυσσα, 384. b. Δαμοίτης, nomen proprium. 395. b. ἰωπῶσαι κόρην σκεπάσασαι ἔδειξαι. 421. c. ἴον Ἰεωικὸν κύκνον λευκὸν ὄντα θῆλυον ἔφη. 455. c. ἀπὸ προτάφων πελόμεθα πάντες γηράλεοι. 492. c. ἀδύτι ποσπυλίαςδει. 565. A. Ἀπφύς. 565. b. ὅτι ἀδελή ἐστὶν Ἄρεθου ἢ Ἡβῆ 620. b. Ἀχιλλεῖα πύργον αὐτῆς φησί. 621. c. χρωῖς ἐπὶ χρωτὶ πεπαρετο. 624. c. ἴον ἀπὸ γραμμῶς κινεῖ λίθον. 633. c. ἔλοφυγδῶν. 643. b. ἐργατίας. 660. A. πάραρεθου. 672. c. μαλπαρήθου. i. e. ἀπαλοπάρηθου. 691. c. ἀναβθου παῖς 727. A. βατεῦνται, ἐπὶ ζῶων μίξεως. 741. c. προσωταίεισ ἀρβύλαις, ubi lapides canere dicuntur. 746. A. usus est voce λέλογχα 790. A. θρήξ ἀνά μέσον. Πτόν. 796. c. χλαρόν γόνυ 812. c. 855. B. 862. c. ἐπιγερω. 877. A. βεκαῖθου. 962. A. ἀπφύς. 971. b. ἀμολγυῖς ποιμνιάκον ἴι ἀγγεῖον. 1018. b. (ἐν

(ἐν Βερενίκη) ἰσθρὸν ἰχθύν, ὃν λευκὸν ἢ γλαυκὸν καλέουσι. 1067. C. πολλὰ δ' αἰμῖν ὑπερθε κατὰ κρατὲς δονέοντο. 1112. B. Ἐρωτακίς ἢ μοδάστρια. 1162. B. ὅτι ἴδον Ἡρακλέα γραμμᾶτα λίνθου ἐδίδαξεν. 1163. C. μεγάλοισθου, ὁ πᾶν δυσυχῆς. 1186. C. ὅτι σύριγγ, ποδὸς ἔλκθου. 1189. C. ἀνδρείκθου. 1206. A. λίνθου αἰεῖται. 1236. A. Φησὶν ἔ πάντα τὸν ἡλὸν δεδουκῶν. 1266. C. ὄρεχθῆν. 1285. C. πάραρος quid signif. ap. Theocr. p. 1319. A. ροιλὸν λαγῶβολον. 1332. C. ποκιχθῆντα. 1348. C. πλυθῆναι τι ἐφη πρὸς κρᾶναις ὠρᾶν. 1349. A. Odyss. 1392. 30. ἐπιφθύζω. 1392. 41. ἀπὸ γραμμᾶς κινήσω λίνθων. 1397. 33. ἀκηθῆν. 1428. 21. ἐπιφθύζω. 1482. 43. ἄπαν ῥυπον. 1553. 43. γόνυ χλωρον. 1615. 27. 1622. 50. 1625. 5. 1627. 31. λιπαραῖον. 1644. 34. σομάλιμον. 1649. 57. 1713. 8. 1717. 16. 1749. 40. 1763. 25. Ἐν Ἰδωνίχθῶσιν. Φλίψεται, προθλίψεται. Iliad. p. 102. A.

Ἐν Βερενίκη. 1324.

Ἐν Φαρμακεύτ. Odyss. 1767. 19. 1815. 14. 1824. 28. 1839. 55. 1867. 58. 1885. 23. 1895. 16. 1963. 43.

Scholiasfes Theocriti. Odyss. 1685. 37.

Themistius. p. 404. B. κύνα ἰδὸν λέοντι μὴ ἐπιξίναται καὶ παρδάλει, λύπης ἢ ὑπερορᾶν καὶ ἀλώπεκας. p. 797. B. p. 866. B. Odyss. 1658. 43.

Theognis. ἴμ. γροῖη ὅσων ἄκων κρείσσαντες ἡμίονοι. Iliad. p. 1291. C.

Theodoridas. Odyss. 1476. 39. Syracusius. 1571. 15.

Theodorus quidam. Odyss. p. 1602. 23.

Theopompus. κάρδακας, οἱ μὲν ἔσρατουόμοιοι βάρβαροι. pag. 368. C. μητρώος. p. 560. A. 862. A. Odyss. ὀβελισκολύχθου. 1571. 21. 1604. 6. 1724. 58. 1854. 18. ὁ κωμικός. 1863. 50.

Theophrastus, refert Theseum ὀσρακιοθῆναι. p. 782. C. 871. C. 932. B. 948. B. ὅτι οἱ πέριδικες τιτυβίχθῶσι. 1290. Odyss. 1423. 12. 1667. 22. 1680. 47. 1775. 54.

Thucydides, ἀφ' τὴν ἔσρατειχισμόν, ἦγαν τὸ ἀτείχισον. p. 111. B. πανσυδεὶ διέφραται. i. e. παντελῶς. 160. A. Ἡῶν, πόλις ἐν χερρόνησῳ ὡς θυκυδίδη. 179. C. 260. A. μοναλησὸς κεῖται ὡς θυκυδίδη. p. 266. B. Ἡῶν πόλις χερρόνησῳ. 287. B. Corinthum vocatemporium τῆς Ἑλλάδος. pag. 290. C. de Iulula Crocyleo. p. 307. B. ὅτι Ἀθηναῖοι τέτλιγας χρυσῆς ἐφόρην εἰς σύμβολον ἔγχευεῖς εἶναι. p. 385. C. τῶν τευχῶν ἡμῶν περᾶν, προ, περᾶσθαι. p. 445. B. ἀξιώτω τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύνεσθαι. pag. 546. C. ulusest voce στρακίον. pag. 795. B. ἀποσιμῶσαι, τὸ μετεωρίσθαι τὰς ναῦς. pag. 965. C. κοτύλην ὕδατος, καὶ δύο κοτύλας κρητῶν Φησί. pag. 1282. Odyss. μήκωνα. 1390. 50. σίτη ἐκβολή. pag. 1405. 12. 1406. 17. τεγῆς. 1421. 6. 1437. 33. 1450. 34. 1457. 59. ἀνλῶν. 1483. 55. 1484. 54. 1501. 28. 1641. 7. 1946. 23.

- Timachidas. pag. 1067. C. Odyss. 1571. 7.
 Timolaus Larisszus. Odyss. 1379. 48. 1697. 57.
 Timon. versus de Baccho. p. 989. B. Odyss. ὁ πικρῶδός. Fragm. pag. 1404. 2, 1505. 1, 1523. 63.
 Timotheus Milesius. Odyss. Fragm. p. 1422. 49.
 (Ἐν Κύκλωσι) Odyss. 1631. 61, 1632. 5.
 Ἐν Ἰσῆ Ποιηματι, λέγ. Ναυτίλω. Odyss. 1538. 4.
 Tisias, antiquus Criticus. Iliad. p. 773. A.
 Tragedia (Tragicus) ὅτι ἡ τραγικὴ ἐκάθη μονοῦχι φόρμασι κατὰ
 ἰερεῖσθαι πολλοῖς εὐχεται, ὡς πρὸς καὶ ὁ Λεγός τοῖς ὄμμασι. p. 261. C. προσηπῶν,
 pro, προσηπῶν. p. 312. A. Ἰὺς ἀσπιδίας ἀσπίδοφέρμονα θιάσον ἢ τραγωδία εἶ-
 πεν. p. 465. A. ἰπὶ βόα, ἢ Τρηάδος. p. 500. C. Ἰὸν Ἰύμβον μετὰ Ἰὸν θανάτου εἰ-
 φανῶσαι δέν. p. 666. C. διξῶσθε Ληϊς. p. 675. B. λέι γὰρ εὐ πύπτωσιν εἰ-
 Διός κύβου. pag. 1084. A.
 Tryphon. Iliad. p. 303. C. p. 524. A. 549. A. de voce λήδιον. p. 1146. C.
 de voce ὡς. p. 1214. C. p. 1236. C. 1271. A. 1291. C. Odyss. 1447. 47, 1698. 28.
 Ἐν Ἰσῆσιν περὶ ἀρχαίας ἀναγνωσεως. pag. 556. C.
 Tryphiodorus. Odyss. Τροίας ἄλωσιν scripsit. p. 1379. 53, 1607. 60.
 Tyrannion. Iliad. p. 617. C. 855. B. 858. C. 890. A. 1197. C. Odyss. 1613. 8
 Xenarchus. Πελοποννησίων ἀστυτῶν οἰκῶν. i. e. ἀκράτος p. 1283. C. Od. 1871. 5.
 Xenodemus. Odyss. 1596. 18.
 Xenophanes, Scripsit Sillos. p. 204. B. πάντες γὰρ γαίης ἴε καὶ ὕδατος
 ἐκγεγόμεθα, p. 668. C. de Iride, ἣν τῶν ἰσῶν καλεῖσιν νέφος, καὶ ἔστο πέφυκε προ-
 φῦρον καὶ Φωίνισον καὶ χλωρὸν ἰδέσθαι. p. 827. C. p. 948. C.
 Xenophon. Ufus est voce χίλος. p. 15. A. p. 193. A. ἐπὶ πολυτελέστατον
 ἀνάλωμα ὁ καιρός. p. 250. B. λόχος apud Xenophontem 100. viris constat.
 p. 488. A. Ἐπευχομαι πρὶν ἰαῦτα ἰδεῖν μυρίας ἐμέγε κατὰ γῆς ἀργυρίας γενέ-
 σθαι. p. 642. A. Veteres poculis corneis usos fuisse. p. 707. C. p. 773. C. ἰσπὶ
 δὲ ἔληξεν ἢ μάχη, παρῆν ἰδεῖν, ἴην μὲν γῆν ἀίματι πεφυρμένην, νεκρῶς δὲ κοι-
 μένης, &c. pag. 805. C. p. 924. A. Persas fere semper ἐφίππωνας fuisse. p. 1076.
 C. de Gigrainis tibiis. p. 1157. C. βίκοι, οἰνοδοχα ἀγγεῖα. p. 1163. B. 1300. B. κἀν-
 ναθρον. 1344. C. Odyss. φοβῶμεθα ἀθανασίαν 1402, καθαρῶς ἐνέχσον. 1402.
 56. βλακῦεσθαι, καὶ κωθρένεσθαι. 1405. 37, 1441. 30.
 Ἀνάβασ. Odyss. 1445. 47, 1448. 7, 1596. 21. p. 1641. 5.
 Ἐν Ἑλληνικοῖς. Odyss. 1769. 38.
 Ἐν Κυρηναῖς. Odyss. 1534. 15.
 Xenophon dictus Ἀττικὴ μέλισσα, 1686. 60, 1717. 37.

Zeno Homerum illustravit. 1158.

Zeno ὁ κρης. Odyss. 1602. 23.

Zenodotus. in loco illo Homeri, *δαυοῖσί τε παῶσι*. pro παῶσι substituit *δαῖτα*. Iliad. p. 19. C. p. 173. A. pro *τρίγυῶτας* scribit *τῆριζόντας*. p. 229. B. p. 260. B. p. 270. C. Var. Lect. p. 274. C. versus duos, nempe 36. & 37. ex Bœotia tanquam spurios ejiciendos censuit. p. 276. C. Var. Lect. 289. C. versus quosdam obelo tanquam spurios, in Boeotia, confixit. p. 317. B. Var. Lect. 361. B. p. 410. A. Var. Lect. 438. A. Var. Lect. p. 716. C. p. 741. A. Var. Lect. p. 927. B. Var. Lect. p. 953. A. Var. Lect. p. 962. A. Var. Lect. p. 966. B. p. 1006. A. Var. Lect. p. 1018. C. Var. Lect. p. 1084. B. versus nonnullos in Iliad. P. tanquam spurios rejecit. p. 198. C. p. 1290. B. Odyss. *Διαιτὸς εἶσθε*. p. 1410. 55, 1470. 7, 1438. 37, 1490. 23, 1500. 40, 1773. 28, 1841. 12, 1885. 53.

Zoilus. Homeri locum reprehendit. Iliad. p. 512. B. Odyss. pag. 1614. 48.

Ζάπυρο. Var. Lect. pag. 804. C.

IV. *Indiculus in excerpta Scholiorum veterum ad Iliadem, quæ e Codice Aloysii Alemanni ediderunt Cantabrigienses.*

A Ristarchus H. 197. O. 24. Π. 379. P. 465. 481. Σ. 77. 444. X. 281.

οἱ *ᾠεῖ Ἀσκάλωνα*, vide Ptolemæus.

Aristophanes. P. 368.

Callimachus. X. 452.

Chrysipus. X. 212.

Crates. Φ. 323.

Κυπριανὴ λέξις, ἀποέρσειεν, πνίξειεν. Φ. 329.

Γλωσσογράφοι. Σ. 378. X. 322.

Herodianus. P. 465. T. 56.

Λακωνες τὸ θάπτειν φασὶ τιθῆναι. Ψ. 83.

Παῖνας δύο ἦδον οἱ παλαιοὶ, τὸν μὲν πρὸ τῆς μάχης τῷ ἄρει, τὸν δὲ με-

τὰ τὸν πόλεμον τῷ Ἀπόλλωνι. X. 391.

Ptolemæus. Θ. 23. οἱ *ᾠεῖ Ἀσκάλωνα* (Ptolemæus Ascalonites) P. 465.

Pythagoras Euphorbi scutum agnoscens. P. 28.

Sidonius. O. 229.

Sophocles. Σ. 274.

Οἱ *Τραγικοί*. Φ. 430.

Zenodotus M. 428. N. 546. P. 149. 368. Σ. 339. forte & 356. sequent. ubi hæc legas: *Ζηνοδοτος, ἀφελομένων τῶν τῶν γύ σίχων τὰ λοιπὰ ἔχει ἀερμονίαν*. Γ. 180. sequent. ἔτσι οἱ Ζ. σίχοι ἀθροίζονται ὡς τῆν Διόνειον ἀπρεπῆς.

Y y

CAPUT

CAPUT V.

De Commentariis in Homerum variisque Scriptis cum spectantibus qua interciderunt.

AGIDIUS MENAGIUS in notis ad Laërtium pag. 99. pag. 202, & 232. editionis præclaræ Wetstenianæ, testatur se peculiarem dissertationem scripsisse, *περὶ Ἑλληνῶν ὁμηρῶν*. Et JOH. JONSIUS Lib. 3. de scriptoribus Histor. Philosoph. pag. 238. promittit se alibi plura dicturum de Homeri commentatoribus, sed neutrius labor lucem adspexit. NICOLAUS quoque MAJORANUS in prolegomenis ad Eustathium, amplius septuaginta nominare se posse professus qui ex antiquis Homerum illustraverunt, nullum commemoravit. Igitur post paucula illa quæ in prolegomenis ad librum primum Iliados de Poëtæ interpretibus deperditis notavit vir insignis JOACHIMUS CAMERARIUS, non ab re, fortassis fuerit hoc argumentum paulo diligentius attingere, & quos è veterum scriptis mihi notavi Homeri *ἑλληνῶν*, literarum ordine digestos præsentis loco strictim recensere, quibus plures aliorum industria facile adjiciet.

- I. ÆLIUS SERENUS. Infra in *Philoxeno*.
- II. AGALLIUS Corcyræus Aristophanis Grammatici discipulus. Vide Scholia ad Iliad. Σ 491.
- III. AGATHOCLES GRAMMATICUS commentarios in Homerum scripsisse colligitur è Scholiaste Apollonii ad Lib. IV. etymologico M. in *δίσκουον* & Eustathio.
- IV. ALEXANDER ÆTOLUS ex Plevrone Ætoliz opido. Confer indices superiore capite.
- V. ALEXANDER COTIÆUS, *κοτταῖος*, cognomento *πολυμαθῆς* allegatur à Porphyrio in quaestionibus Homericis p. 14. & 46 & ab Eustathio ad Iliad. λ. p. 803. Apud Camerarium perperam scribitur Alexander Cosytæus.
- VI. ALEXANDER MILESIUS, Polyhistor, Cratetis discipulus, æqualis Syllæ.
- VII. ALEXANDER MYNDIUS five ut in Laërtii libris I. 29. *Ἀλέξανδρος*. ALEXANDER PLEVRONIUS. Vide supra Alex. Ætolus.
- VIII. AMMONIANUS Grammaticus, Syriani æqualis & amicus, à Camerario inter Homeri interpretes poni videtur ob perperam intellectum locum Svidæ.
- IX. ANAXARCHI *διόρθωσιν* Homericam memoravi supra c. 2.
- X. ANDRONICUS. Vide supra c. 3. §. 13.

- XI. **ANTIMACHUM** Colophonium de Homero egisse à Tatiano discimus, pro quo Callimachi nomen apud Eusebium X.2. præparat. irrepfit. Allegatur subinde ab Eustathio, & in scholiis minoribus ad Iliad. E. 389
- XII. **ANTISTHENES** Atheniensis, Socratis discipulus, auctor Cynicæ sectæ, inter alia teste Laërtio VI. 17. scripsit *περὶ ἐξηγησίων*, & *περὶ Ὀμήρου*, aliaque ad Poëtam spectantia *περὶ κάλχανου*, *περὶ καλισκόπου*, *περὶ ἠδονῆς*, *περὶ Ὀδυσσεύας*, *περὶ τῆς βίβλου Ἀθηναῖ ἢ περὶ Τηλεμάχου*, *περὶ Ἐλένης καὶ Πηνελόπης*, *περὶ Πρωτέως*, *Κύκλωψ ἢ περὶ Ὀδυσσεύας*, *περὶ ὄνου χρύσεως*, ἢ *περὶ μίθης*, ἢ *περὶ ἘΚύκλωπος*. *Περὶ Κίρκης*, *περὶ Ἰμφιαραῦ*, *περὶ Ἐὸδυσσεύας καὶ Πηνελόπης*, καὶ *περὶ Ἐκων*.
- XIII. **APION** Didymi discipulus cognomento *μόχθος* cum Herodoro Homerum recensuit & commentariis illustravit, quæ tanto applausu excepta sunt, ut Seneca Epist. LXXXVIII. affirmet eum C. Cæsaris temporibus totâ circumlatum Græcia, & in nomen Homeri ab omnibus civitatibus adoptatum, hoc est, ipsius commentarios & expositiones aliorum scriptis in Homerum editis prælatas fuisse. Apionis & Herodori commentariorum in Poëtam frequenter meminit Eustathius. *Λέξεις Ὀμηρικαὶ* ab Apione expositas testatur Hesychius Alexandrinus in præfatione Lexici.
- XIV. **APOLLODORUS** *ἐν νεῶν καταλόγῳ* allegatur à Stephano Byz. & Strabone IX. p. 405. Eustathius in Iliad. β p. 199. è Porphyrio: *λέγει ᾧ ὅτι πρὸς ἄλλοις Ἀπολλόδορον ὁ Ἀθηναῖος ἐπραγματεύσατο τὰ περὶ Ἐκαταλόγου ἄριστα, ἐν δώδεκα βιβλίοις.* Apollodorum *ἐν β. καταλόγῳ* laudat Tzetzes VII. Chil. v. 761. Respicit Strabo passim ut X. p. 453. 457. 460. & IX. p. 416.
- XV. **APOLLONIUS** Grammaticus *ἐν καταλόγῳ νεῶν* allegatur à Schol. Homeri ad Iliad. IX. 484. ubi sane respicitur Commentarius Grammatici cujusdam in Catalogum navium Homericum, non vero Argonauticorum scriptoris Apollonii Rhodii Catalogus Heroum sive Argonautarum. Ut ex Pindari scholaste ad Nemeon. Od. 5. ubi v. 93. libri I. Apollonii Rhodii affertur, conjiciebat vir doctus Tho. Gale in diss. de Apollodoro p. 18. Nam Scholiastes Homeri narrat Telamonis & Teucris breviter Historiam, eamq̄ ab aliis accuratissime memoriz mandatam scribit, & præcipue ab Apollonio in Catalogo navium. At Apollonius Rhodius verbo tantum Telamonis meminit, neque naves recensuit sed Argonautas. Itaque libenter assentior Illustri Gisb. Cupero qui illam Galei conjecturam rejiciendam esse mihi significavit. Non prætereundus quoque Apollonii discipoli, Alexandrini, (qui Herodiani pater fuit) liber *περὶ κλημάτων Ὀμηρικῶν* laudatus

- tus Svidæ, & Lexicon Homericum ab Apollonio Archibii F. concinnatum quod memorat Hefychius Alex. in præfata glossarii sui. Apollonium Grammaticum iterum laudant Scholia ad Iliad. Σ. 505. Τ. 177. & Porphyrius in quaestionibus Homericis, doctorem suum appellans, p. 45. Apollonium Molonis id. p. 10.
- XXVI. ARATUS** Solensis περὶ Ὀμήρου καὶ Ἰλιάδος & διορθωσα Ὀμηρικῆν auctor vitæ Arati & Svidas. Confer quæ supra cap. 2. num. 19.
- XXVII. ARCHIBIUS** Alexandrinus.
- XXIX. ARCHIMEDES** Philosophus Trallianus ὑπόμνημα εἰς Ὀμηρον scripsit teste Svida.
- XIX. ARISTARCHUS** Grammaticus διορθωσα & commentarios in Homerum concinnavit, ut dixi cap. 2. num. 18. Confer indices superiori capite exhibitos.
- XX. ARISTOCLES** Messenius Philosophus Peripateticus teste Svida scripsit decem libros de Philosophia πότερον ἀσφαλιότερος Ὀμηρος ἢ Πλάτων.
- XXI. ARISTODEMUS** Nyssæus Rhetor & Grammaticus ante Apionem in Homero recensendo versatus fuisse videtur. Vide Eustath. ad Iliad. 1. p. 667.
- XXII. ARISTONICUS** Alexandrinus Grammaticus περὶ σημείων Ἐ Ὀμήρου Etymol. M. in λύχνῳ, ἐρσαι, ὀπή, Svida teste scripsit περὶ τῶν σημείων τῶν τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεύς. Vir summus Camerarius ait Aristonicum sex in Homerum libros scripsisse: sed aliud opus est quod apud Svidam sequitur ἀσυντάκτων ὀνομάτων βιβλία 5.
- XXIII. ARISTOPHANIS** Byzantini Grammatici διορθωσα Homericam memoravi supra cap. 2. num. 17.
- XXIV. ARISTOTELES** Stagirita præter ἐκδωσα Homeri τὴν ἐν Ἐ νάρθηκῳ (de qua supra c. 2. n. 12.) scripsit plures libros problematum Homericorum aliaque huc spectantia. Et Aristotelis τὸν Ὀμηρον ἐξηγημένον meminit Dio 2. de regno p. 36. Vide quæ notavi in catalogo scriptorum ejus deperditorum infra Lib. III. c. 6.
- XXV. ARISTOTELES** alius à Laërtio memoratur ὁ περὶ Ἰλιάδος πεπραγματοποιήσας, quem à Stagirita distingvit Lib. V. sect. 35.
- XXVI. ARTEMON** Clazomenius ἐν τῷ περὶ Ὀμήρου laudatur à Svida in Ἀρξίνῳ.
- XXVII. ASCLEPIADES** Myrleanus. Vide indices superiori Capite & Etymologicum M. in ἀνάσας ubi laudatur in ὑπομνήματι Ὀδυσσεύς, Ammonium in ἄμα.
- ATHENODORUS** Arati Poëtæ frater, Homerum adversus Zoilum defendit, ut notavi infra cap. VII. §. 10.
- XXIX. BASILIDIS** περὶ Ὀμηρικῆς λέξεως opus in epitomen misit Cratinus teste Etymologico M. in ἀρίστῳ. XXIX.

XXIX In Homerum scripta à CALLIMACHO commentaria Meurfius in Bibl. Græca colligit ex Strabone L.I.p.44.&L.VII.p.299. Sed quæ ibi Callimachus diversa ab Homero tradidisse arguitur, in quovis alio opere vel poemate quam in Commentario ad Homerum scribere potuit. Laudatur tamen à Tatiano inter eos qui de Homero egerunt, quia in πίναξι nimirum hoc fecerat Callimachus. Videtur etiam in αἰτιῶν libris lucem Homericis quibusdam scriptis attulisse. Conf. Eustath.

XXX. CALLISTHENIS διόρθωσιν Homericam memoravi supra c. 2.

XXXI. CHAMÆLEON Heraclæota, Heraclidis Pontici æqualis, Peripateticus, ἐν πέμπτῳ περὶ Ἰλιάδου laudatur à Scholiaste Apollonii L. II. p. 177. Meminit & Tatianus inter eos qui de Homero egerunt. Confer Reinésii Var. Lect. p. 333. Ab Heraclide Pontico sibi per plagium surrepta fuisse quæ de Homero & Hesiodo scripserat, conqueritur apud Laërtium V. 92.

XXXII. CHRYSIPPUS Stoicus in libro περὶ ποιημάτων πρὸς Φιλομαθῆν & libris duobus περὶ ἕκαστῶν τῶν ποιημάτων ἀκέραια & in libro πρὸς τὰς κριτικὰς πρὸς τὸν Διόδωρον videtur loca non pauca Homeri illustrasse. Allegatur subinde ab Eustathio, & à Plutarcho de audiendis Poëtis ubi de loco Homeri agit. Vide quæ infra in Cleanthe.

XXXIII. CINÆTHUS Chius hymnum Homero tributum in Apollinem composuisse & primus Homeri Rhapsodus fuisse traditur in Scholiis ad Pindari Nemeonicas Od. 2. atque inde à Scaligero in descriptione græca Olympiadum: quod si verum agnoscimus, error fuerit quod ibidem additur floruisse circa Olympiadem LXIX. Quis enim nescit jam Solonis & Pisistrati ætate hoc est ante Olympiadem XLVI. carmina Homericà à Rhapsodis decantata fuisse. Arguit autem Cinæthum Eustathius Homeri carminum corruptorem interpolatorum, his verbis: Ἐλυμῆτα γὰρ οἱ φασὶ τῆ Ὀμήρου ποίησι πάντοτε οἱ περὶ Κίναϊθον, καὶ πολλὰ τῶν αὐτῶν αὐτῆ παρεῖβαλον. Cæterum non ab Atheniensibus tantum sed etiam ab Epidauriis Rhapsodorum agonem institutum docet Plato in Jone, ubi de officio Rhapsodi differens εἰδὲν ἂν γένοιτό ποιεῖν ῥαψωδὸς εἰ μὴ συνίη τὰ λεγόμενα ὑπὸ ἕκαστου. Τὸν γὰρ ῥαψωδὸν ἐρμηνεῖα δὲ ἕκαστος τῆς Δραμοῦ γίγνεσθαι τοῖς ἀκέραια

XXXIV. CLEANTHES Stoicus inter alia teste Laërtio VII. 135. scripsit πρὸς Ἀρίσταρχον & περὶ ἕκαστου, unde inter Homeri interpretes à viris quibusdam doctis computatur, etsi περὶ ἕκαστου non necesse est reddere de Homero, sed potest etiam verti: de officio poëtae, ut recte Menagio observatum. At à Plutarcho quoque lib. de audiendis Poëtis. p. xi. reprehenduntur Cleanthes atque Chrysippus, Homeri quædam frigidius interpretantes.

CLEOMENES ἐν τῷ περὶ Ὀμήρου. Clemens I. Strom.

XXXV. COMETES Homeri poemata punctis & colis distinxit. Vide supra

- XXXVI. CRANTOR Solensis Homeri studiosissimus teste Laërtio IV. 26. & Hesychio illustri.
- XXXVII. CRATES Grammaticus MALLOTES zmulus Aristarchi. Homerum & ipse emendavit illustravitq̄. Vide Geminum c. 5. & 12. Afro- nom. Eustathium, & qvz supra c. II. n. 20. Achilles Tatius Isagoge in A- ratum: *Μαθηρῶσι ἡ Κράτης κ. Ἀπίων ὁ Πλευρονίκης, ὅτι Ἀξέννομος Ὀμηρος.*
- XXXVIII. CRATES THEBANUS in Παργνίσι suis Homerum *παρωδή- σαι* cognoscitur ex Laërtii VI. 85. Juliano &c.
- XXXIX. CRATINUS. Vide paulo ante in Basilide.
- XL. CRONIUM Pythagoricum in Homeri fabulis Philosophice expli- candis operam posuisse, docet Porphyrius de antro Nympharum & in fragmento de styge.
- XLI. DEMETRIUS IXION, Adramyttenus Aristarchi discipulus sub Augusto Imp. clarus Pergami, scripsit inter alia *ἐξήγησιν εἰς Ὀμηρον* ut testatur Svidas.
- DEMETRIUS PHALEREUS teste Laërtio V. 80. scripserat *περὶ Ἰλιάδου ἅ περι Ὀδυσσεύας ἀ, β, γ, δ. & Ὀμηρικόν, ἀ*
- XLII. DEMETRIUS Scepsius de quo Strabo Lib. XIII. p. 609. *Ἐκ τῆς Σκῆψιδος καὶ ὁ Δημήτριος εἰς τὴν ἄ μνημῆδα πολλὰ κίς, ὁ τὸν Τραϊκὸν Διό- κοσμον ἐξηγησάμενος Γραμματικὸς κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον γεγενοῦς Κρά- τησι καὶ Ἀριστάρχῳ. Confer Athenæum VI. p. 226. Interdum à Stra- bone simpliciter ὁ Σκῆψις appellatur, ut X. p. 456. IX. p. 438. 439.*
- XLIII. DEMOCRITUS Abderita inter alia teste Laërtio IX. 48. scripsit *περὶ Ὀμήρου ἢ ὁρθοπειῆς καὶ γλωσσῶν.*
- XLIV. DEMOSTHENES Thrax Iliadem paraphrasi profaica dissolverat, ut ex Svida jam notavi supra c. 3. §. 15. Hæc frequenter ab Eustathio allegatur.
- XLV. DIDYMUS Chalcenterus. Vide qvz eodem capite 3. §. 1.
- XLVI. DINARCHUS diversus à Rhetore hujus nominis, *περὶ Ὀμήρου λόγον γραφίας* memoratur à Demetrio Magnete apud Dionysium Halicarnasseum T. 2. p. 112.
- XLVII. DIOGENES TARSENSIS in libris *περὶ ζῆσημάτων ποιητικῶν* Svi- dz memoratis vel primam rationem videtur habuisse Homeri.
- XLVIII. DIOSCORIDEM *ἐν τοῖς παρ' Ὀμήρω νόμοις* laudat Svidas in *Ὀμηρῳ*. Adde Casaubonum ad Athenæum lib. I. c. 8
- XLIX. EPAPHRODITUS Archebii discipulus Chzronensis in *Iliadem* laudatur à Stephano Byz. in *Δωδώνη*. Confer Jac. Gronovii exer- citt. de Dodone p. 27. In *Odyssæam* ab Etymologico M. in *ἀωροῖς & κε- Φαλληνία*. De hoc Epaphrodito plura Svidas, Ejus imago apud eun- dem Gronovium T. 3. Antiquitat. Græcarum bbbb,

- L. EPHORUS Cumanus de Homero egit, teste præter Tatianum Plutarcho in Homeri vita.
- LI. Inter EURIPIDIS tertii, Tragodiarum alioqvi Poëtæ, scripta Svidas refert *Ὀμηρικὴν ἐκδοσὴν recensitionem scriptorum Homeri* ut notavi supra c. 2.
- LII. ERATOSTHENES à Tatiano laudatur inter Grammaticos qvi res vel Poëmata Homeri illustrarunt.
- LIII. FAVORINUS Plutarchi æmulus, inter alia, Svida teste, scripsit *περὶ τῆς Ὀμήρου Φιλοσοφίας*, in quo libro videtur non pauca Poëtæ loca illustrasse.
- FRONTO. Vide infra in Hermia.
- LIV. GLAUCONEM, Metrodorum Lampfacenum & Stefimbrotum Thasium de Homero quædam prodidisse & ejus poëmata illustrasse innuit Plato in Jone, sub init.
- LV. HEGEMON Thasius Parodiarum Homericarum scriptor. Vide infra c. 7. n. 2.
- Pro HELIODORO apud Hesygium Alexandrinum in præf. recte Herodori nomen reponit elegantissimus Grævius. Idem sphalma apud Svidam in *τρίγλωσσα*.
- LVI. HEPHESTION Alexandrinus. Vide infra, Ptolemæus Hephæstionis.
- LVII. HERACLEON Ægyptius *ἐν ὑπομνήμασι Σ. Ἰλιάδῃ* laudatur ab Eustathio, tum ab Etymologo in *ῥαδωνίῳ*. Huic scholia brevia quæ sub Didymi nomine in Homerum habemus tribuuntur à Josua Barnefio ab Euripidis Trondes v. 849. T. 2. p. 158. incerta conjectura ut exillimo.
- LVIII. HERACLIDES Alexandrinus.
- LIX. HERACLIDES Cilix, Mopsuestenus.
- LX. HERACLIDES Milefius. Vide Eustathium.
- LXI. HERACLIDES Ponticus, Didymi auditor, quem *ἡμῆτερον* vocat Ammonius in *σαφελῶν*. De eo Laërtius V. 92. *Χαμαιλέον τὰ παρ' ἐαυτοῦ Φησὶ κλείψαντα αὐτὸν τὰ περὶ ἱσιόδου καὶ Ὀμήρου γράψαι*. Idem Laërtius testatur scriptos ab eo libros duos *περὶ τῆς Ὀμήρου ἢ ἱσιόδου ἡλικίας*. Et totidem *λύσεων Ὀμηρικῶν & περὶ Ἀρχιλόχου ἢ Ὀμήρου*. De commentariis & allegoriis ipsi tributis dixi supra Lib. I. c. XXII. n. 3. Heraclidem *ἐν τῷ περὶ Ὀμήρου* laudat Euftratius ad Ethica Nicomachea Lib. III. Vide & supra in Chamæleonte.
- LXII. HERACLITUS junior, Grammaticus. De hujus commentariis in Homerum actum à me est eodem loco.
- HERMIAS. *περὶ τῆς καθ' Ὀμηρον τακτικῆς ἐν ἰσχυροῖσι συγγραφεύσι Στρατοκλεῖτε Ἡμεῖα καὶ Φρόνησι ὑπαρτικῶ ἀνδρῶν*. Ælian. c. I. Tacticor.
- HERMIPPI Collectanea de versibus Homeri aliqua * virtute insignibus laudantur à Stobæo in florilegio, sermone V. de temperantia.
- LXIII. HERODIANUS Apolloni Dyicoli F. *ἐν τῇ Ὀμηρικῇ προσωδίᾳ*, Svidas in *μέμνησο*. Eundem in *Ἰλιακῇ προσωδίᾳ* laudat Etymolog. in *Ὀδυσσεικῇ προσωδίᾳ* Schol. Comici ad aves.
- LXIV. HERODORUS quoque Homerum illustravit. Vide supra in *Ἀριον* & Clariss. Grævii notam ad præfationem Hesychni Alexandrini.
- LXV. HIPPARCHO Pisistrati F. tribuitur *διόρθωσις Ὀμηρικῆ* ut supra c. 2. notavi. Alius Hipparchus *ὁ τὴν Αἰγυπτιακὴν Ἰλιάδα συνθεῖς* Athen. III. p. 101.

LXVI.

* Confer quæ infra cap. VI. §. 16. pag. 351.

- LXVI. HIPPIAS** Thasius difficile quosdam & ambiguos Homeri locos interpretatus esse ac solvisse colligitur ex Aristotele cap. 25. poëtic. Eadem loca ex eodem ut apparet Hippias tangit Lib. I. Sophist. Elench. c. 3. Plato quoque in Hippias 2. notat ab Hippias Eleo observatum: quod Ilias præstet Odysseæ, & introduci *Αχιλλεία μὴ ἄνδρα ἄριστον, Νέστορα σοφώτατον, Ὀδυσσεύα δὲ πολυρροπώτατον.*
- HISTIAEA** sive *Hestia*: Alexandrina de Homeri Iliade nescio quid conscripsit, disquisivitque de situ Trojæ ad quam fuisset bellatum, ut è Demetrio Scepsio refert Strabo XIII. p. 599. Allegatur etiam in Scholiis minoribus & ab Eustathio ad IL γ. Neuter autem ex his ac ne Strabo quidem Histiaea ipse scripta inspexit.
- LXVII. HORAPOLI.** O Panopolites Grammaticus qui sub Theodosio Imp. Alexandriæ & CPoli docuit, inter alia à Svida traditur scripsisse in Homerū.
- LXVIII. DIONYSIUS LONGINUS**, de quo infra suo loco, scripsit Svida teste *Ἀπορήματα Ὀμηρικά, εἰς φιλοσοφίας Ὀμηροῦ, προβλήματα Ὀμηροῦ ἢ λύσεις βιβλία β'. Τίνα τῶν τῆς ἰσορίας οἱ γραμματικοὶ ὡς ἰσορικά ἐξηγῆσαι. Et περὶ τῶν παρ' Ὀμηροῦ πολλὰ σημαίνων λέξεων βιβλία δ'.*
- LXIX. MASSALIOTICA** Homeri διόρθωσις. Vide supra c. 2.
- LXX. MATRON** parodiarum Homericarum scriptor. Vide infra c. 7.
- LXXI. MAXIMUS** Tyrius sub Commodio clarus ab eodem Svida scripsisse traditur *περὶ Ὀμηροῦ ἢ τίς παρ' αὐτῷ ἀρχαία φιλοσοφία.* Non dubito respici è dissertationibus Maximi quæ exstant diff. VII. & XVI.
- LXXII. MELEAGER** Gadarensis, Homericæ quædam illustrasse colligitur ex Eustathio ad Iliad. λ. p. 814.
- LXXIII. MENOGENIS** Libros XXIII. in Catalogum navium Iliad. β. memorat è Porphyrio Eustathius p. 199. edit. Basil.
- LXXIV. METACLIDES** ἐν τοῖς περὶ Ὀμηροῦ laudatur à Svida in *ἀθηναίας* ubi male excusum *μεγακλείδης*, docet idem Svidas in *Μεγακλείδης*. Peripateticus fuit ut notat Tatianus, de Homero scripsisse itidem testatus, & Tatiani locum laudans Eusebius X. 2. præparat.
- LXXV. METRODORUM LAMPSACENUM** ἐν τῷ περὶ Ὀμηροῦ allegat idem Tatianus Orat. contra gentes & omnia Poëtæ allegorice interpretatum fuisse & ad res naturales retulisse notas. Meminit & Plato in Jone, ut Laërtium præteream.
- LXXVI. MNASEA** Berytius.
- LXXVII. NAUCRATES** Erythreus, ὁ Ὀμηρον ὑπομνηματῆσας laudatur Eustathio, tum Stephano Byz. in *Ἐρυθραία*.
- LXXVIII. NESTOR** Larandensis Lycii sub Severo Imp. clarus scripsit teste Hesychio Illustri ac Svida Iliadem *λεπτογράμματος* ita ut in lingulis libris una exularet litera, in primo α, in secundo β, in tertio γ, atque ita in cæteris.
- LXXIX.**

- LXXIX.** NICANOR Alexandrinus clarus sub Cæsare Hadriano scripsit teste Svida *περὶ σιγμῆς τῆς παρ Ὀμήρου καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν Διαφορᾶς ἐν τῇ Διανοίᾳ*. Hujus Stigmatæ Nicanoris subinde in suis ad Homerum commentariis mentionem facit Eustathius. Non putem diversum fuisse Nicanorem quem Hierapolitanum Phrygem facit Stephanus Byz. & *νοῦτον Ὁμηροῦ* dictum testatur in *ἱεράπολις*.
- LXXX.** OENOMAUS Gadarenfis Philosophus Cynicus qui paulo ante Porphyrium vixit, scripsit *περὶ τῆς καθ' Ὁμηρον Φιλοσοφίας*. Svid.
- LXXXI.** PANÆTIUS Cratetis Mallotæ discipulus.
- LXXXII.** PARTHENIUS Nicaënsis quo nomine à Camerario annumeretur iis qui Homerum illustrarunt nondum comperi. Eustathius quidem semel iterumque & ante eum Athenæus à Parthenio lucem afferunt verbis quibusdam Homericis, sed Parthenium Dionysii Grammatici discipulum intelligunt, cujus librum *περὶ τῶν παρ' Ὀμήρου λέξεων* laudat idem Athenæus libro XI.
- LXXXIII.** PERSÆUS Zenonis Citiei discipulus post Magistrum suum nonnulla ad Homerum explicandum & secum conciliandum scripsisse traditur à Dione Chrystostomo Orat. 53.
- LXXXIV.** PHILOSTRATUS Lemnius junior præter *Τρωϊκὸν* & alia scripsit *παρὰ φράσιν τῆς Ὀμήρου ἀσπίδος* (Iliad. Σ.) ut Svidas auctor est.
- LXXXV.** PHILOXENUS Grammaticus Alexandrinus Romæ clarus scripsit teste Svida *περὶ σημειῶν τῶν ἐν τῇ Ἰλιάδι* five de obelis & aliis notis Criticis quibus Grammatici in Iliadē usi sunt, & *περὶ τῶν παρ' Ὀμήρου γλωσσῶν*, de vocibus obscuris & peregrinis apud Homerum. *Ἐπιμνήσκων* eodem Svida auctore in *Σερῶν*, composuit *ἐπιτομὴν τῶν Φιλοξένου εἰς Ὀμηρον*, librum unum. Leguntur & hodie nonnulla Philoxeni hujus in glossariis editis ab H. Stephano, Vulcanio & Labbéo. Philoxeni commentaria in Odysseam laudantur à Stephano Byz. in *δωδάνη*.
- LXXXVI.** PIGRES Halicarnasseus frater Artemisæ Cariz Reginae idem cui Margitem & Batrachomyomachiam à quibusdam tributam supra notare me memini, Svida teste singulis Iliados versibus subjecit Pentametrum, (perinde ut Timolaus Larissæus postea Hexametrum) hoc modo: *Μῆνιν ἀείδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆϊ μῦσα γὰρ σὺ πάσης Πέρας ἔχεις σοφίης*.
- LXXXVII.** PINDARION. Vide infra PTOLEMÆUS Alexandrinus,
- LXXXVIII.** PIUS in commentario ad Odysseam κ'. laudatur à scriptore Etymologici magni in *ὠμῆρησεν*. Ejusdem Pii mentio in *περιερρήδης*. Et apud Eustathium, tum apud Servium in V. Æneidos.

Σείων μελίην πηλιάδα δαζίων κατ' αὐτοῖν.

- CIX.** STESIMBROTUS Thafius, Physiologiam Homericam scripsisse traditur à Jacobo Duporto præf. ad Gnomologiam Homericam licet nihil tale apud Platonem in Jone, nisi quod cum Glaucone & Metrodoro eum conjungit, & de Homeri scriptis aliquid composuisse innuit.
- CX.** STRATOCLES Rhodius scripsit *περὶ τῆς καθ' Ὁμήρον Τακτικῆς* teste Æliano c. I. *Tactic.* ubi docet idem argumentum tractasse *Hermiam* quendam, & *Frontonem* Virum Consularem Æliani æqualem, sub quo nomine *Frontinum* alii intelligunt.
- CXI.** SYRIANUS Alexandrinus Procli Philosophi Magister scripsit in universum Homerum libros commentariorum septem, & partem habuit in opere Procli *περὶ τῶν παρ' Ὁμήρω Θεῶν*. Vide Svidam.
- CXII.** TELEPHUS Pergamenus, idem ni fallor cum Telepho Grammatico præceptore Veri Imp. de quo Capitolinus, scripsit teste Svidâ *περὶ τῶν παρ' Ὁμήρω σχημάτων ρητορικῶν* libros duos. *Περὶ τῆς καθ' Ὁμήρον Ῥητορικῆς*. Cujus operis mentio etiam in Scholiis ad Hermogenem *πρὸς ἑσάσεων*. *Περὶ τῆς Ὁμήρου κ' Πλάτωνος συμφάνιας*. Et *ὡς μὲν Ὁμήρου τῶν ἀρχαίων ἐλληνίζει*. Item de erroribus Ulyssis ab Homero decantatis. Alius fuit Telephus Philetæ Coi Grammatici pater, temporibus Philippi Macedonis. Ne dicam de Telepho Myfiz Rege in quem exstabat Euripidis Tragœdia.
- TERPANDER** primus modulò aptavit versibus Homericis, quos solitus est in agonibus decantare. Vide Plutarch. de Musica p. 1132.
- CXIII.** THEAGENES ὁ περὶ Ὁμήρου (sive ut Svid. ὁ εἰς Ὁμήρου) γραψίας memoratur Scholiastæ Aristophanis, & Svidæ in *ἰωνεία*, *εκατεῖον ας Θιαγ*. Theagenis hujus Rhegini qui Cambyssis tempore vixit mentio in loco Tatiani quem retuli supracap. 1. §. 4.
- CXIV.** THEONEM ἐν ὑπομνήματι Ὀδυσσεύς allegat Etymologicum M. in *πύελ*.
- CXV.** THEOPOMPUS ἐν Ὀδυσσεύα hoc est ut intelligo in Commentario ad Homeri Odysseam laudatur ab Erotiano in *λασίον*.
- CXVI.** THRASYBULUS in Homerum commentatus cognoscitur è Stephani Byzantini fragmento de Dodone, ad quod vide notas Eduardi Bernhardi p. 3.
- CXVII.** TIMOLAUS Larissæus Iliadem altero tanto majorem edidit, singulis versibus singulos ex ingenio suo subjungens, ita ut sensus Poëtæ non periret sed clarior redderetur. Specimen hujus operis habes apud Eustathium præf. in Odysseam p. 4.

Hom. Μῆνιν ἀείδῃ θεὰ πηληϊάδεω Ἀχιλλῆϊ

Timol. Ἦν ἔθετο χεῦτ' ἐκχολώμεν

Hom. Οὐλομένην ἢ μὲν Ἀχαιοὶς ἀλγὴ ἔθηκε

Timol. Μαργαμένοις ὅτε Τρωσὶν ἄτερ πολέμιον ἄνακτ'

Hom. Πολλὰς δ' ἰφθίμης ψυχὰς αἰεὶ προΐαψεν

Timol. Ἐκτορ ἐν παλάμῃσι δαΐζομένων ἀπὸ δούρι.

Confer quæ supra dixi in Pigrete.

TRIBONIANUS Sidetes qui sub Justiniano floruit Svida teste, scripsit inter alia *Μετάφρασιν Ἑὸ Ὀμηρικῆ Ἑ νεῶν καταλόγῳ.*

CXVIII. TRYPHIODORUS Ægyptius præter ἰλίῳ ἄλωσιν de qua inferius capite VII. dicturus sum, ab Hesychio Illustri in *Νέστωρ* traditur scripsisse *Odysseam λειπογραμματον* ita ut primo libro nullum esset α, secundo nullum β atque in cæteris uti supra in Nestore dixi. Equidem Eustathius in proleg. ad *Odysseam* p. 4. hoc aliter accepit, existimavit enim in toto Tryphiodori opere nullum fuisse sigma, quod si verum est, exulavit ab universo poemate ipsius nomen Ulyssis. Ejus verba sunt: *Ὀδύσειαν λειπογραμματον ποιῆσαι ἰσόρηται ἀπελάσας αὐτῆς τὸ σίγμα*, sed ex his ipsis constat Eustathio neutiquam visam hanc *Odysseam*, cujus meminit & Svidas qui præterea auctor Tryphiodorum scripsisse *ᾠδὴν φράσιν τῶν Ὀμήρων παραβολῶν.*

CXIX. TYRANNIO junior (alio nomine *Diocles* Artemidori F. patria Phœnix) Terentiz uxoris Ciceronis libertus præter alia scripserat *περὶ τῆς Ὀμηρικῆς προσωπίδας. Ὅτι ἀμφωνῆσι οἱ νεώτεροι ποιηταὶ πρὸς Ὀμηρον. Διάφρασιν Ὀμηρικῆν.*

CXX. ZENO Citieus de quo Dio Chrysostomus diff. 53. *γέγραφε ἅ καὶ ζήνων ὁ φιλόσοφος εἰς τὴν ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδυσσεΐαν καὶ πρὸς Ἑ Μαργαρίτην* — *δηγόμενος καὶ διδάσκων ὅτι τὰ κατὰ δόξαν τὰδε κατὰ ἀλήθειαν γέγραπεν, ἵπως μὴ φαίνεται αὐτὸς αὐτῷ μαχόμενος.* Homericarum quæstionum libros quinque scripsisse ex Laërtio VII. 4. & Svida discimus. Laudat etiam Eustathius.

CXXI. ZENODOTUS Alexandrinus teste Svida scripsit *περὶ τῆς Ὀμηρικῆς συνθέσεως, & λύσεις Ὀμηρικῶν ἀπορρημάτων.*

CXXII. ZENODOTI Ephesii *διάρθρωσιν* Homericam memoravi supra c. 2. num. 16. Allegat Porphyrius in quæstionibus Homericis & scripsisse Eustathius. Consule & reliquos indices superiore capite à me exhibitos. In Scholiis ad Lucianum T. 2. pag. 4. male vocatur *ζηνόδοτος Ὀμηρομάξις ἢ ζηνόδοτος* (ita legendum) *ἐπεκλήθη ὀβελίσας καὶ ἀδελφίσας πολλὰ Ἑὸ Ὀμήρων ἐπῶν.*

CXXIII. De ZOILO itidem Ephesio dictum infra est cap. VII.

LXXXIX. PLUTARCHUS Chazronensis inter alia deperdita composuerat etiam librum *περὶ τῶν χρόνων τῆς Ἰλιάδος* & Ὀμηρικῶν μελετῶν βιβλία 8, teste Lampria, *Μελέται Ὀμηρικῆ* laudantur etiam in scholiis ad Iliad, 625, & Schol. ad Euripidis Alcest, v. 1128.

POLLES Ægiensis scripserat Svida teste *περὶ τῆς καθ' Ὀμηρον οἰωνοπολίης*.

XC. PORPHYRIUS præter Ὀμηρικὰ ζήτηματα **XXXII.** ad Anatolium & libellum de antro Nympharum **Odyss. XIII.** quæ etiamnum extant, scripserat librum *περὶ τῶν ἀσβελελειμένων τῶ ποιητῆ ὀνομάτων* sive *de verbis quorum Homerus non meminit*, laudatum in scholiis ad Iliad, γ. 175. 314. tum quos Svidas memorat, *περὶ τῆς ἐξ Ὀμήρου ἀφελείας τῶν βασιλείων*, βιβλία 1. Denique librum *περὶ τῆς Ὀμήρου φιλοσοφίας*, cuius particula libellus de antro possit videri, & Commentaria in Homerum, quorum reliquæ adhuc creduntur superesse MSS, in quibusdam Bibliothecis. Vide quæ supra c. 3. §. 13.

XCI. POSIDONIUS Aristarchi Anagnostes aliquoties allegatur ab Eustathio, ut jure suspiceris, eum nonnihil contulisse ad emendandum vel interpretandum Homerum.

XCII. PROCLUS Philosophus inter alia scripserat *περὶ τῶν παρ' Ὀμήρου θεῶν*, & in universum Homerum *ὑπόμνημα*. Vide quæ infra suo loco, ubi Procli scripta deperdita recenséo.

XCIII. PROCOPIUS Gazæus Metaphrasæ Homericorum carminum scripsit variis dicendi formis, eloquentiam Homeri profaria oratione sive exprimens sive superans ut ait Photius Cod, 160.

XCIV. PROTAGORAS glossas Homericas scripsit si credimus Jacobo Du Porto, Laërtium auctorem hujus rei laudanti in præf. ad Gnomologiam Homericam. Sed nihil tale apud Laërtium reperire potui.

PTOLEMÆUM Philadelphum non modo Zoilum obtrectatorem Homeri extremo affecisse supplicio, sed & *ζήτηματα Ὀμηρικὰ* scripsisse, nescio quo veteri auctore scribit Petrus la Seine. de Nepenthe Homericæ part. 2. p. 1349.

XCV. PTOLEMÆUS Alexandrinus cognomento *Pindarion* discipulus Aristarchi Grammatici scripsit *Ὀμηρικῶν ὑποδειγμάτων* (nisi numerus apud Svidam corruptus) Libros XC. *Περὶ τῆς Ὀμηρικῆς χαρακτῆρος*. *Περὶ τῆς παρ' Ὀμήρου ὀυτιδος*. *Περὶ ἀστρονομίας παρ' Ὀμήρῳ μνημονευομένης*.

XCVI. PTOLEMÆUS alter sectator Aristarchi cognomento *ἐπιδότης*, eodem Svida teste scripsit *περὶ τῶν παρ' Ὀμήρου πλεγμάτων* sive de * plagis apud Poëtam memoratis, & Commentarium in *Odyssæam*.

XCVII. PTOLEMÆUS Aristonici Pater Romæ clarus & ipse in Homerum scripsisse à Svida traditur, **XCVIII.**

* Non assentior Wowerano qui c. 17. de Polymathia suspicatur hoc libro Ptolemæum egisse de Homeri reprehensibus.

- XCVIII.** PTOLEMÆUS Evergetes Ægypti Rex, Aristarchi discipulus fuit & à viro præstantissimo Joachimo Camerario recensetur inter διορθωτὰς Homeri, forte propter locum Eustathii ad Odysf. ε. p. 203. ὅτι ἡ Πτολεμαῖος Αἰγυπτία βασιλεὺς ὁ Εὐεργέτης ἠξίωσε γραφῆναι παρ' Ὀμηροῦ λειμῶνες μελακκοὶ σὶς ἢ ἡ σελίνη. Potuit tamen hunc Homeri versum in suis Historiarum libris obiter adducere Ptolemæus, ut non necesse sit ex hoc loco colligere Poëtam integrum ab illo recensitum.
- XCIX.** PTOLEMÆUS Ascalonita, de quo alibi dixi, scripsit, Svida teste, προσωδίων Ὀμηρικῆν. Ammonius quoque in σαφύλην, laudat Ptolemæum ἐν δευτέρῃ παρὰ τῶν ἐν Ὀδυσσεΐα προσωδίων, & μοχ ἐν δευτέρῃ τῶν ἐν Ἰλιάδι προσωδίων. Addit Svidas eundem scripsisse περὶ τῆς ἐν Ὀδυσσεΐα Ἀριστάρχου διορθώσεως. Laudatur in Scholiis ad Homerum minoribus & ab Eustathio jam sub nomine Ptolemæi jam sub Ascalonitæ nomine, superiore capite ut in utroque indice scriptorum notatum reperies.
- C.** PTOLEMÆUS Chennus Hephæstionis F. Alexandrinus (de quo lib. IV. cap. 14. §. 15.) scripsit inter alia ἀνθόμηρον sive Poëma Homeri exemplo divisum in libros XXIV. teste Svida. Ita inter latinos poëtas Alanus poëma quoddam suum inscripsit Anti Claudianum.
- CI.** PYTHAGORAS incertæ ætatis & Medicus περὶ Ὀμήρου τινὰ συνταγμὴν memoratur à Laërtio VIII. 47.
- CII.** SELEUCUS Alexandrinus, cognomento Homericus, in univsum fere Homerum ἐξηγητικά sive expositiones scripsit teste Svida, Meminit Athénæus V. p. 188. Harpocration in Ὀμηρίδαι, Scholiastes minor in Homer. Odysf. B. 190. Eustathius &c. Incertum idemne Seleucus de quo Svetonius Tiber. c. 56. Certe ita usum Torrentio.
- CIII.** Ælius SERENUS. Vide paulo ante in PHILOXENO.
- CIV.** SINOPICA Homeri διορθώσις. Vide supra cap. 2. num. 14.
- CV.** SOSIRIUS Laco, λυβικός vocatur ab Athenæo & Eustathio, quod λυβίσις Homericas, ut suspicor, & in alios forte poëtas scripserat.
- CVI.** SOSIPHANEM in Homero recensendo versatum fuisse colligo ex Eustathio in Iliad. i. p. 667.
- CVII.** SOTERIDIS Epidaurius Grammaticus inter alia teste Svida scripsit ζητήσεις Ὀμηρεῖας.
- CVIII.** SOTADES Poëta Ptolemæi Philadelphii temporibus clarus Iliadem singulari quodam Carminis genere expressit, quod ab ipso Sotadeum dictum est. Vide Scholiastem Hephæstionis p. 10. Exempli loco potest esse hic versus:

Σείων μελίην πηλιάδα δεξιὸν κατ' ὤμου.

- CIX.** STESIMBROTUS Thafius, Physiologiam Homericam scripsisse traditur à Jacobo Duporto præf. ad Gnomologiam Homericam licet nihil tale apud Platonem in Jone, nisi quod cum Glaucōne & Metrodoro eum conjungit, & de Homeri scriptis aliquid composuisse innuit.
- CX.** STRATOCLES Rhodius scripsit περὶ τῆς καθ' Ὀμηρον Τακτικῆς teste Æliano c. I. Tactic. ubi docet idem argumentum tractasse *Hermiam* quendam, & *Frontonem* Virum Consularem Æliani æqualem, sub quo nomine *Frontinum* alii intelligunt.
- CXI.** SYRIANUS Alexandrinus Procli Philosophi Magister scripsit in universum Homerum libros commentariorum septem, & partem habuit in opere Procli περὶ τῶν παρ' Ὀμήρω Θεῶν. Vide Svidam.
- CXII.** TELEPHUS Pergamenus, idem ni fallor cum Telepho Grammatico præceptore Veri Imp. de quo Capitolinus, scripsit teste Svidâ περὶ τῶν παρ' Ὀμήρω σχημάτων ρητορικῶν libros duos. Περὶ τῆς καθ' Ὀμηρον Ῥητορικῆς. Cujus operis mentio etiam in Scholiis ad Hermogenem πρὸς τὰς τρεῖς. Περὶ τῆς Ὀμήρου ἢ Πλάτωνος συμφάνιας. Et ὡς μόνος Ὀμηρῶ τῶν ἀρχαίων ἐλληνίζει. Item de erroribus Ulyssis ab Homero decantatis. Alius fuit Telephus Philetæ Coi Grammatici pater, temporibus Philippi Macedonis. Ne dicam de Telepho Mysiæ Rege in quem exstabat Euripidis Tragædia.
- TERPANDER** primus modulos aptavit versibus Homericis, quos solus est in agonibus decantare. Vide Plutarch. de Musica p. 1132.
- CXIII.** THEAGENES ὁ περὶ Ὀμήρου (sive ut Svid. ὁ εἰς Ὀμηρον) γραφίας memoratur Scholiastæ Aristophanis, & Svidæ in ὑψηλῆ, ἑκατεῖον ας Θεαγ. Theagenis hujus Rhegini qui Cambyſis tempore vixit mentio in loco Tatiani quem retuli supra cap. 1. §. 4.
- CXIV.** THEONEM ἐν ὑπομνήματι Ὀδυσσεύς allegat Etymologicum M. in πύελος.
- CXV.** THEOPOMPUS ἐν Ὀδυσσεύς hoc est ut intelligo in Commentario ad Homeri Odyſſeam laudatur ab Erotiano in λασίων.
- CXVI.** THRASYBULUS in Homerum commentatus cognoscitur è Stephani Byzantini fragmento de Dodone, ad quod vide notas Eduardi Bernhardi p. 3.
- CXVII.** TIMOLAUS Larissæus Iliadem altero tanto majorem edidit, singulis versibus singulos ex ingenio suo subjungens, ita ut sensus Poëtæ non periret sed clarior redderetur. Specimen hujus operis habes apud Eustathium præf. in Odyſſeam p. 4.

Hom. Μῆνιν ἀειδὲ θεὰ πηληϊάδεω Ἀχιλῆϊ

Timol. Ἦν εἶθε χρυτὲ κεχολώμεν εἴπειτα κέρως,

Hom. Ουλομένην ἢ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἀλγὲ εἶθ' ἔθηκε

Timol. Μαργαμένους ὅτε Τρῶσιν ἄτερ πολέμου ἄνακτ' ἔθηκε,

Hom. Πολλὰς δ' ἰφθίμης ψυχὰς αἰδοῖ προΐαψεν

Timol. Ἐκτορ ἔν παλάμῃσι δαιζομένων ἀπὸ δαρεί.

Confer quæ supra dixi in Pigrete.

TRIBONIANUS Sidetes qui sub Justiniano floruit Svida teste, scripsit inter alia Μετάφρασιν Ἐ' Ὀμηρικῶν Ἐ' νεῶν καταλόγῳ.

CXVII. TRYPHIODORUS Ægyptius præter ἰλίῃ ἀλωσιν de qua inferius capite VII. dicturus sum, ab Hesychio Illustri in Νέστωρ traditur scripsisse Odyssæam λειπογραμμάτων ita ut primo libro nullum esset α, secundo nullum β atque in cæteris uti supra in Nestore dixi. Equidem Eustathius in proleg. ad Odyssæam p. 4. hoc aliter accepit, existimavit enim in toto Tryphiodori opere nullum fuisse sigma, quod si verum est, exulavit ab universo poemate ipsius nomen Ulyssis. Ejus verba sunt: Ὀδύσσειαν λειπογραμμάτων ποιῆσαι ἰσόρηται ἀπέλασας αὐτῆς τὸ σίγμα, sed ex his ipsis constat Eustathio neutiquam visam hanc Odyssæam, cujus meminit & Svidas qui præterea auctor Tryphiodorum scripsisse πρὸς ἑφάρασιν τῶν Ὀμήρων παραβολῶν.

CXIX. TYRANNIO junior (alio nomine Diocles Artemidori F. patria Phœnix) Terentiz uxoris Ciceronis libertus præter alia scripserat περὶ τῆς Ὀμηρικῆς προσωπίδας. Ὅτι λεφωνήσι οἱ νεώτεροι ποιηταὶ, πρὸς Ὀμηρον. Διόρθωσιν Ὀμηρικὴν.

CXX. ZENO Citieus de quo Dio Chrysostomus diff. 53. γέγραφε ἧ καὶ ζήνων ὁ φιλόσοφος εἰς τε τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδυσσεϊάν καὶ πρὸς Ἐ' Μαργνῆτε — διηγούμενος καὶ διδασκων ὅτι τὰ κατὰ δόξαν τὰδε κατὰ ἀλήθειαν γέγραφε, ὥπως μὴ φαίνεται αὐτὸς αὐτῷ μαχεμένῳ. Homericarum quæstionum libros quinque scripsisse ex Laërtio VII. 4. & Svida discimus. Laudat etiam Eustathius.

CXXI. ZENODOTUS Alexandrinus teste Svida scripsit περὶ τῆς Ὀμηρικῆς συνθεσίας, & λύσεις Ὀμηρικῶν ἀπορήρημάτων.

CXXII. ZENODOTI Ephesii διόρθωσιν Homericam memoravi supra c. 2. num. 16. Allegat Porphyrius in quæstionibus Homericis & scripsisse Eustathius. Consule & reliquos indices superiore capite à me exhibitos. In Scholiis ad Lucianum T. 2. pag. 4. male vocatur ζηνόδοτος Ὀμηρομάσις ἢ ζηνόδοτος (ita legendum) ἐπεκλήθη ὀβελίστας καὶ ἀθετήσας πολλὰ Ἐ' Ὀμήρων ἐπιῶν.

CXXIII. De ZOILO itidem Ephesio dictum infra est cap. VII.

CAPUT VI.

De Omnigena Homeri Doctrina & apud Vete- res auctoritate.

*Poëta pro Homero. Homeri nomen de eo qui in quaque re excelleret. 1. Rei My-
thica & Historia Magister Homerus. 2. Blanchini & Cræsi sententia de sen-
su Historico Iliados & Odyssæ. ibid. Ad veteres scriptores intelligendos, ad anti-
quos mores & ritus perdiscendos utilissimus Homerus 3. Peritus Geographia.
Num America ei innovuerit. 4. Astrologica, Musica & reliquis Matheseos scien-
tia in Homero celebrata. Scriptores & pictores ex ejus descriptionibus profi-
cientes. 5. Homeri eloquentia. 6. Pictas & quantam ad mores forman-
dos conducatur. 7. Sententia Homérica. 8. Proverbia. 9. Principum & du-
cum militarium doctor Homerus. 10. Jcti ad eum provocantes. ibid. Ho-
meri Philosophia. 11. Sensus allegoricus Physicus Esbicus & Theologicus in
Homeri poëmatibus. 12. Medica Homeri peritia. 13. Theologia. 14. Futu-
rorum, si Diis placet, conscius Homerus. 15. Sortes Homérica, & alia su-
perstitiones circa usum versuum Homeri. Grammaticorum stoliditas omnia
atati prisca nota in Homero querentium. Eorundem varia nuga & arguta-
tiones. 16. Mirifica quadam & singularia carminum Homeri exem-
plaria. 17.*

L

Nemo nescit, apud Græcos pariter & Latinos Homerum habi-
tum *fontem atque originem metricæ disciplinæ*, quomodo
vocatur à Mario Victorino sub extremum Libri L. Artis
Grammat. & Poëtam *sine exemplo maximum, qui magnitudi-
ne operum*, ut ait Vellejus, Lib. I. & *fulgore Carminum solus ap-
pollari Poëta meruit*. Athenæo Mechanico lib. de Machinis ὁ μόνος καὶ εἰς
δικαίως ποιητής. Philo de Abrahamo: καθάπερ γὰρ ὁ ποιητής Ὀμη-
ρευίων ὄντων ποιητῶν κατ' ἐξοχὴν λέγεται. Cicero in Topicis: *Homerus pro-
pter excellentiam * commune Poëtarum nomen apud Græcos effecit suum*. Impera-
tor Justinianus §. 2. Inst. de J. N. *Sicuti cum Poëtam dicimus, nec addimus no-
men, subauditur apud Græcos egregius Homerus, apud nos Virgilius*. Hieronymus
Lib. II.

* Adde Barthium ad Statii IV. Thebaid. T. 1. p. 1097. seq. Sic & *Trojani belli scriptor κατ' ἐξοχὴν* dicitur Homerus, licet plurimi fuerint, qui idem bellum descriperunt, tum pro-
sa tum versu. Horatius L. I. Epist. 2. *Trojani belli scriptorem, Maxime Lolli, dum tu
declamas Roma, Præste relogi*. Fallitur Vir clariss. Joh. Henr. Meibomius qui in Mac-
cenate suo, ex his verbis, Lollium Trojani belli scriptorem exculpfit; notatus eo nomine
à Theodoro Gorrallo sive Joh. Clerico ad Pedonem Albinovanum.

Lib. II. commentar. in Michæ c. 7. laudaturus Virgilii versum, *sed & Poëta*, inquit, *sublimis, non Homerus alter, ut Lucilius de Ennio * suspicatur, sed primus Homerus apud Latinos.* Confer Plutarchum IV. 4. Symposiac. & Boëthium V. in Topica Cic. p. 832. Hoc postea etiam ad alia translatum est, ut Homeri nomen acciperetur pro homine in quacunque doctrinâ summo, quo sensu Plato à Cicerone appellatur Homerus Philosophorum, etsi inter Poëtas Homero tantum concederet, ut ab Æliano Lib. II. c. 30. Variar hist. ab Eustathio ad Iliad. Σ. v. 392. & P. v. 265. feratur, carmina, quæ composuerat, heroica ipse flammis tradidisse, quia cum Homericis illa contendens, longe inferiora esse deprehendit, & ingenium atque *ὀνομαστοποιίας* ejus assequi se posse desperavit. Similiter Sappho *Θῆλ. Ὀμηρος* in Antipatri Epigrammate lib. I. Antholog. capite in Poëtas, & Æsopum *Homerum fabularum* à Juliano Imp. dictum & Sophoclem à Polemone apud Svidam *Homerum Tragicum* appellatum observant viri ** docti. Quantum Poëtam Aristoteles existimaverit Homerus, ex ejus libro de Poëtica manifestum est, quo passim eum in exemplum proponit; ostenditque arte, Ingenio, Doctrinâ summum existisse. Quid Poëtæ ipsi? non Græci tantum, atque in his Empedocles Philosophus quem *Ὀμηρικόν* vocat Aristoteles apud Lærtium VIII. 57. sed Latini quoque, Heroici cum primis, sed & Tragicæ, Comicæ & Sillographi & Satyrici tum Lyrici & Epigrammatum scriptores quorum omnium quique optimi eum unicè semper imitandum sibi proponere, ut infra capite septimo sum dicturus. Neque Valgius majore elogio credebat maculare se posse Tibullus quam hōc IV. I. 180. *Valgius aeterno propior non alter Homero.*

II. Jam id potissimum agere animus est, ut, quam in aliis doctrinæ generibus palmam doctorum hominum judicio retulerit, paucis demonstrarem. Nam non *fabularis* tantum Rei præcipuus est autor, vel eo nomine pernecessarius ad Scriptores posteriores tum Græcos tum Latinos pernoscendos, qui ad Mythologiam Homericam passim alludunt: Sed & ad *historiam* veram illius ætatis utcunque intelligendam unicè confert, cujus res, quia fabulis permixtæ multis sunt, *interfallum Temporis μεθυσκόν* dixit Varro apud Censorinum Cap. 21. Sane non omnia eum finxisse Polybius *** Lucianus & alii præstantis Judicii Scriptores fatentur, ut Strabo majorem quoque fidem Homero in Heroum gestis tribuat, quam vel Ctesæ alicui vel Hellanico vel etiam Herodoto. *Franciscus Blantinus* vir Doctissimus & Ingeniosissimus in historia universali ex antiquis monumentis illustrata & Hetrusco idiomate edita Cap. XXX. prolixè conatur Poëtam Homeri ad historicum sensum revocare, contenditque Homerus sub *Ἰσθίς* nomine describere Regem Æthiopum, sive Arabiæ
(quæ

* Horatius lib. 2. Epist. 1. *Ennius & sapiens & fortis & alter Homerus.* Vet. Schol. *Ennius in principio Annalium suorum somnio se scripsit admonitum, quod secundum Pythagoræ dogma, anima Homeri in suum corpus venisset.*

** Cuperus *αὐτοθέρωσ*, p. 135.

*** Idem p. 67.

(quæ tunc Æthiopia Orientalis habebatur) atque Ægypti, sub nomine *Ju-
nonis* Regnum Syriz, *Neptuni*, Cariz : *Apollinis* Assyriæ sive Babyloniz, at-
que ita de cæteris, quæ referre longum fuerit. Quid quod *Gerardus Cræsius*
in *Homero Hebræo* * sive *Historiâ Hebræorum ab Homero*, contendit Poëtam ma-
xime in suis operibus descripsisse historiam quæ exstat in sacris literis usque
ad tempus quò Israëlitz sibi terram Canaam prorsus sub primis suis regi-
bus subjecere, & id eâdem fere serie rerum ac temporum atque S. Scriptura,
& hoc nominibus quantum attinet ad summam rerum Hebraicis, aliter
quidem sonantibus literis sed significantibus easdem sua potestate res, ni-
hilominus tamen admixtis atque interpositis suis Poëticis fictionibus. At-
que in *Odyssæa* quidem, quam prius scriptam & priorem locum sibi me-
rito vindicare putat, describi Patriarcharum & Israëlitarum varios casus &
eventus inde ab egressu Loti ex Sodoma usque ad Moyfis in montem Ne-
buntis abitumque. In *Iliade* vero depingi oppugnationem exci-
dionemque Hierichuntis & siliarum urbium terræ Chanaanæ per Josuam &
Israëlitas, additis variis casibus in quos populi utrinque incidere, & ad-
junctis aliquibus quæ in sequentia tempora incidunt. Hæc Cræsius.

III. Ad neminem porro frequentius provocant, nullius testimonio
libentius utuntur Scriptores Græci & Latini, quam ad *Homerum*: ita ut in
utrisque multa facilius intelligat, cui *Homerus* familiaris fuerit. Hunc enim
primum in Scholis edidicerant, ** hunc tenebant memoria, hunc in ore &
animo ferebant, suspiciebantque velut Vatem aliquem Sacrum ac Divi-
num. Ex nemine etiam antiquissimorum temporum mores, *antiquitates*,
ritus vel jucundius vel etiam certius petas, quam ex *Homero*, ut perele-
ganti libello ostendit *Juvenis* doctissimus *Everardus Feitbius*, quem in qua-
tuor libris distribuit, & antiquitates *Homericas* inscripsit, in lucem edi-
tas post scriptoris fata demum *Lugd. Batav.* 1677. 12mo, & nuper insertas
thesauro antiquitatum Græcarum *Gronoviano Tom. VI.*

IV. Geo-

* Pars prima hujus Operis in quâ post introductionem agit de VII. primoribus libris *Odyssææ*,
prodiit *Dordraci* 1704. 8. Quemadmodum vero paucis persuadebit suam sententiam, ita
Odyssæam ab *Homero* *Iliadi* promissam p. 21. & 62. infeliciter probat ex eo, quod *Nepos*
in *Dione* locum ex *Iliade* allegans, laudat secundum *rhapsodiam*. Nam locus quem *Nepos*
respicit exstat in secunda *rhapsodia* sive libro secundo *Iliados*, ut ipse *Vir Cl.* agnoscit, &
nullo exemplo vel testimonio probari potest integram *Iliadem* vel *Odyssæam* dictam veteri-
bus fuisse *rhapsodiam*, ita ut *Odyssæa* fuerit *Rhapsodia* prima, *Ilias* secunda. *Lucianus*
2. de vera *Historia* T. 1. p. 676. per jocum ait se apud inferos inter alia ex *Homero* rogasse
ei πρότερον ἔγραψε τὴν Ὀδυσσεῖαν τῆς Ἰλιάδος, ὡς πολλοὶ φασίν, & subjungit
ipsum hoc fuisse inscriptum : ὁ δὲ ἠρνεῖτο. Apud *Svidam* legas *Anianum Alexandriadem* sive
Poëma Heroicum de *Alexandro*, *Homeri* imitatione scripsisse ἐν ῥαψωδίαις κδ'.
Ita enim legendus ille locus.

** *Plin. Lib. 2. Epist. 14. Quintilian. &c. Augustin. lib. 1. c. 14. Confess.*

IV. *Geographia* vero quod peritum se ostendat Poëta*Carminis complexu Terram, Mare, Sidera, manes,*

Ut ait Silius XIII. 788. cuiam libentius accredes quam Geographorum principi Straboni, qui eum cum Hipparcho non modo ἀρχηγέτην τῆς γεωγραφικῆς ἐμπειρίας vocat; sed vere ita dici per totum ferè librum primum, & alibi passim ostendit, cui addendus è recentioribus Amplissimus Cuperus est, libri laudati p. 128. seq. Antiquioribus nominibus locorum usum Homerum observat Stephanus Byz. in χαρτανεία. Nec prætereundum, hinc integras Tribes de finibus ambigentes litem suam Homeri auctoritate decidisse, adeoque fuisse, qui in suorum gratiam versus quosdam Homericò Carmini inferent, ut in gratiam Atheniensium à Solone ac Pisistrato factum narrant idem Strabo IX. v. 394. Plutarchus p. 83. itemque alii, quos observat Menagius ad Laërtium Lib. I. Sect. 48. & Joh. Meursius in Solone c. 7. Addit Strabo: ἡ παραδόχουσα ἢ τῶν οἰκιστῶν. Innotueritne Homero *America* quoque, quam per occidentales Æthiopes innuerit Odyssæi primo v. 24. non aulim cum doctissimo viro Erasmo Schmidio in oratione (Pindaro subjecta) de *America* p. 258. affirmare, cum ipsa Æthiopia Africana in Orientalem & occidentalem commodè distingui possit, vel orientales Æthiopes Homerosunt Sabæi five Homeritz non ignotus Arabiz in Asia populus, quorum respectu Africanos Æthiopes vocat occidentales. Quæ de re consules Jobum Ludolfum Commentario ad historiam Æthiopicam p. 228.

V. *Astrologia* * & *Matheseos* peritum Poëtam jam ex vita Homeri Eustathio, Achille Tatio aliisque notavit doctissimus Cuperus p. 90. seq. quibus addo, quod de *Musica* ejus peritia observat Aristides Quintilianus Lib. II. de Musica. p. 87. Quin & *Artifices, Pisces* præcipuè ac *Sculptores* multum ex Homeri descriptionibus proficere posse se nulli dubitabant, ut præter vitam Homeri p. 401. edit. Galei, docent tabulæ veteres à celeberrimis artificibus expressæ, ut *Necromantia* Homeri picta à Nicia, quam memorat Plinius Lib. XXXV. c. 11. Phidiaz Jupiter Homericus apud Strabonem Lib. VIII. p. 354. Dionem Chrysof. XIII. p. 200. & Svidam in *Quædams*. Scyphi Homericæ gratissimi usus memorati Svetonio in Nerone c. 47. Confer Stuckii Antiquitates Convival. lib. 3. c. 12. Huc spectat tabula Iliaca vetus in navi Hieronis, quam è Moscione memorat Athenæus V. p. 207. alia item adhuc superstes quam ad Calceum Commentarii in Columnam Trajani Imperatoris vulgavit, illustravitque Raphaël Fabre Rom. 1685. fol. & post Fabretum Laurentius Begerus antiquarum elegantiarum Oedipus felicissimus in excidio Trojano ex antiquitatum reliquiis tabula præfertim Iliaca delineato & Commentario illustrato Berolin. 1699. 4to. Iliacum bellum pluribus tabulis pictum à Theodoro, quod fuit Romæ in porticibus, Plinius XXXV. 11. commemorat, ut Petronius Iliadem & Odyssæam pictam in media porticu, Vitruvius V. 7. Trojanas pugnas & Ulyssis errationes. Raptum Helenæ in Olympia depictum in templo Junonis Dio Chrysof. XI. p. 153. ὑπομνημα τῆς ἀρπαγῆς → καὶ ἐπίγραμμα ἀρχαίως γραμμῶσι. Ilii excidium pictum à Polygnoto, Plutarchus de Oraculor. defectu p. 436. Præclarus quoque *Architectus* Homerus iudice apud eundem Plutarchum p. 679. Alexandro Rege.

A a a

VI. Jam

* Vide Pseudo Didymum ad Iliad. κ'. 252. α'. 606. Nullius non artis aut perfectæ aut certe non dubia vestigia in Homero reperiri ait Quintilianus XII. ult.

VI. Jam inter *Rhetores & Oratores* Græcos Latinosque quotusquisque est, qui Homeri verba, Sententias, affectus, figuras non sit admiratus, qui in descriptionibus, exemplis, comparationibus, non eum sibi sequendum proposuerit. Et quam invidendum encomium est, quod Homerus Quintilianij iudicio Lib. X. c. I. *Omnibus eloquentiæ partibus exemplum & Ortum dedit.* Hoc pluribus eodem in loco idem Fabius docet, & ante eum auctor vitæ, quam Dionysio Halicarnassensi tribui à Clarissimo Galeo dixi, quibus accedit Cicero in Bruto c. 10. Lucianus in laude Demosthenis, & inter recentiores Illustris Cuperus p. 112. sq. Nic. Causfinus Lib. I de eloquentia Sacra & humana Lib. I c. 10. Auctor scholiorum ad Iliad. IX. ab Hornejo editorum v. 443. *φαίνεσθαι ἔν κῆ τὸ τῆς Ῥητορικῆς ἔνομα εἶδος. — Ὁ περὶ Κόρακα δὲ κῆ Κτησίαν (lege Τισίαν) ὕπερον ἐξέκομισαν τὴν Ῥητορικὴν.* Homeri Rhetoricam sive eloquentiam singulari libro olim celebraverat Telephus Pergamensis, ut testatur Anonymus Scholiorum auctor ad Hermogenem *περὶ εἰσαγωγῶν.* Hippodromi quoque iudicio apud Philostratum 2. de Sophist. p. 615. Sophistarum pater Homerus. Confer quæ Tzetzes XI. Chiliad. v. 758. seq. 715. seq.

VII. Singularis quoque est *Pietatis*, quod Homerus per totum Poëma, soli Divino beneficio non suæ vel cuiusvis hominis industriz tribuit, quod ipse aut quicumque demum alius, vel carmine, vel in dicendo, vel Musica vel quacunque demum scientia aut virtute valuissent, ut observat Aristides Orat. 1. Platonica T. 3. p. 38. 43. Ad *mores* formandos sive Præcepta *Ethica** instillanda animis, utilissimum esse Homerum, probat Horatius, qui plus honestatis & utilitatis se apud Mæoniden invenisse gloriatur, quam plurium Philosophorum sit præceptis expressum, ejus enim iudicio Lib. I. Epist. 2. Homerus est

*Qui quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius ac melius Chrysippo & Cransore dicit.*

Quod ne gratis affirmasse videatur, confirmatum ex Iliade v. 6. - 16. tum ex Odyssæa v. 17. seq. Etiam Pythagoras jam olim Homeri & Hesiodi selectis sententiis ad emendandos animos usus est teste Jamblichio in ejus vita c. 29. & Anaxagoras pronunciavit Homericæ poëseos præcipuum esse argumentum, virtutem & justitiam, ut refert Laërtius Lib. II. Sect. XI. Idem libenter fassi sunt alii Philosophi Ethnicorum, Plato inprimis & Aristoteles, ne juniores commemorem, Lucianum, cui *μέγας ἀληθείας προφήτης* audit Homerus in amoribus p. 890. auctorem vitæ Homeri, quem Dionysium Halicarnassensem à Clarissimo Galeo haberi supra ob-

* Magdeburg. A. 1617. 8vo. Germanicè editus est Joh. Scharlachii Diaconi Sotzvellensis speculum virtutum Homericarum sive monita moralia ex XII. libris prænotius Odyssææ collecta. Liber est paginarum ultra 700.

rvavi, Dionem Chryfostomum, à quo Socrates Homeri *Ζηλωτής* fuisse robatur diff. 55. Maximum Tyrium, Plutarchum de audiendis Poëtis, Ieracliti allegorias Homericas, Proclum in Platonem de Rep. auctorem nonymum moralis interpretationis errorum Ulyffis, Pfellum, Tzeam, Johannem Diaconum in allegorijs Homericis editis & MSS. itemve alios. Sed Christiani Doctoris pii ac disertiffimi Basilii Cæfareensis testimonium præterire nefas fuerit, quo iudice *πᾶσα μὲν ἡ πάσις τῶ Ὁμήρου εἴη ἐστὶν ἑκαστοῦ, καὶ πάντα αὐτῶ πρὸς τὸ φέρει ὁ, τιμὴ πάρεργων.* Orat. de Regendis Græcorum scriptis.

VIII. Huc refer pulcherrimas *Sententias*, quæ in Homero occurrunt, collectas à Mich. candro Lib. II. Gnomologici Basil. 1564. 8vo: à Boëtio Rordabufano, Lovan. 1555. 4to. & cum aliorum scriptorum, sacrorum præcipuè, sententijs eruditè contulit Jacobo DuPorto 1710. Hujus Gnomologia Homericæ lucem adspexit Cantabrigiæ A. 1660. 4to. & Studiosis erito debebat esse quàm commendatiffima. Non digerit autem sententias Homeri sub certis titulis, ut legas in Polyhistoris Viri clariffimi lib. I. p. 253. sed ordine librorum excerptas lectori hæbet.

IX. Quid dicam de pluribus verè, argutè, prudenter ab Homero dictis ac pronuntiatis, & posteriori ætate in totidem *proverbia* abierunt. Quin singula ipsius *ἀποφθέγματα* cum proverbiorum in omnium ore sancta, testatur Macrobius Lib. V. Saturnal. c. 16. Est in anibus collectio & expositio versuum proverbialium Homericorum CCLXXIV. excusa in mo. Henrici Stephani typis, nescio, an eodem auctore, nam in meo exemplo nomen desideratur. Eandem Collectionem manu Frid. Lindenbrogii scriptam, memini me videre in Bibl. Joannea Urbis nostræ Hamburgensis.

X. De utilitate, quam *Reges* ac *Principes* capere possent è Lectione Iomeri ejusque Poësi, quam τῶ ὄντι γενναίαν esse καὶ μεγαλοπρεπῆ καὶ βασιλευσίν affirmat Dio Chryfost. 2. de regno p. 19. & tota illa dissertatione comprobatur: *ὡς εἰ τῆς ἐξ Ὁμήρου ἀφελείας τῶν βασιλείων* decem libros scripserat Porphyrius, teste Suida. Laudanturque Principes *Φιλόμηροι* Alexander Magnus Iomeri poëmatis indormire etiam solitus, (ut referunt Plutarchus lex. p. 668. & Julianus Imp. Epistola 15.) & Achillem prædicans beatum, vod in vita fidelem amicum & post fata *μέγαν κήρυκα* nactus esset: (Plutarch. p. 672.) tum pretiosissimo Darii nartheoio nihil se posse dignius quam Iomeri Iliadem condere existimavit (id. p. 679.) Cassander Macedoniæ, Julius Cæsar Imperator, qui Præcepta reipublicæ gerendæ pariter ac militaria præstantiffima juxta cum pulcherrima fortium & prudentum heroum celebratione in Homero & legerunt libenter & imitati sunt, ut de Phœmenc etiam Plutarchus. p. 358. *καὶ τῶν Ὁμηρικῶν ὅσα τὰς πρὸς ἀνδρανεῖρας καὶ παρορῶν ἐνόμιζε Φαλασσίας, τέτοις προσείχεν.* Stratagemata sua ex Iomero describere orditur Polyænus, ut præteream, quæ de usu Iomeri in disciplina militari post auctorem de vita Iomeri p. 387. sq. edit. Galei disse-ant Collectores Actorum Erudit. T. 2. supplem. p. 264. Syetonius auctor est, Claudium Imperatorem pro Tribunali etiam locutura sæpe versibus

bus Homericis. Consule ejus vitam c. 42. Atque in libris *Juris Civilis Romani* frequenter videmus Homeri testimonia, Oraculorum instar, adducta, quæ de re adeas licet Guil. Budæum annotat. prior. in pandectas p. 545. sq. Scipionem Gentilem Lib. II. Parergon, & Petrum Fermat de auctoritate Homeri apud JCTos (Tolosæ Ao. 1682. 8vo.) Menagium amœnitat. juris p. 459. & anti Bailleti T. I. p. 231. De Philopœmene, Alcibiade, Pompejo aliisque Ducibus ac regibus familiarem sibi Homerum habentibus, magnique facientibus, agit Johannes Sanderus in Homeri vita p. 67. seq. & Clarissimus Kusterus p. 36. seq. Historiæ Criticæ Homeri, ubi singillatim de Imperatoribus Romanis Homeri Lectione atque usu sese oblectantibus, animumque confirmantibus. Eustathius ad Iliad. ω. p. 1497. οικότως ἐν ὁ ποιητῆς ἐφιλέτο τοῖς γε τὸ καλὸν εἶδосιν. Ιτορῶνται γὰρ Φιλόμηροι μάλιστα μὲν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἥδη ἢ καὶ Κάϊσανδρος, (Vide de Alexandro Dionem Chrysoft. diss. 2. de regno p. 19. seqv. & diss. 4. p. 65. ubi tradit Iliadem eum edidicisse totam, & magnam partem Odysseæ: Ptolemæum Hephæstionis Lib. IV. Lucianoum T. I. p. 287. & Scholia p. 12. & T. 2. p. 37. Eustathium initio prolegom. in Iliadem & quæ supra cap. 2. num. 12. & 13.) ὁ καὶ αὐτὸς Μακεδόνων βασιλεὺς ἔτω Φιλῶν Ὀμηρον, ὡς διὰ τὴν εὐμασίαν Φασιν ἔχειν τῶν ἐπῶν αὐτοῦ τὰ πολλὰ. Ἦν ἢ τοιῶν καὶ Φαληρεὺς Δημήτριος πρῶτος εἰς Θέσσον παραγαγέ Φασίρα φῶδες τὰς καὶ Ὀμηρεῖας καλαμένους οἱ ἐμελεῶσεν τὰ Ὀμηρεῖα κατὰ πρὸς ἄλλοι τὰ Ἡσίοδα καὶ Ἀρχιλόχου καὶ ἑτέρων.

XI. Longino quoque olim scriptus Liber ἐπὶ Φιλοσόφῳ Ὀμηρῷ; ut Svidas refert, & omnes propemodum Sectæ Principem illum subscriptoremque Dogmatum suorum esse voluerunt. Vide Senecam Epist. 88. & Vitam Homeri à Dionysio Halicarnassico, si Galeum audimus, scriptam pag. 341. seqq. è recentioribus Johannem Jonsium p. 245. de Scriptoris Hist. Philosoph. & Cupetum p. 119. seqq. ubi pro Oenatiæus leges Oenomaus. Cynicus enim Oenomaus scripserat teste Svida. περὶ τῆς κατὰ Ὀμηρον Φιλοσοφίας, quo de argumento integris etiam libris egere Favorinus & Porphyrius & qui Homerum illustrarunt olim ἐ Φιλοσοφίαι, Antisthenes, Zeno Citteus, Posidonius, Panætius, aliique quos cap. V. recensemus. Præstantissimos enim Philosophorum, cujusvis ætatis Sectæque Platonicos præsertim in Homero, tanquam præcipuo auctore suo explicando operam posuisse rectè observat Holstenius, quem vide de Porphyrii vita p. 44. & 50. edit. Cantabrig. Etiam Dione Chrysostomo notante XLVII. p. 523. ἂ μόνον ποιητῆς ἀγαθὸς ἦν ἀλλὰ καὶ τῶ τρόπῳ Φιλοσόφῳ.

XII. Non omnia ab Homero quæ narrat probari, sed alia svadere eum, alia laudare, alia simpliciter referre, alia denique exponere ut rideat & exagitet, observatum eidem Dioni 2. de regno p. 27. Proclus quoque & in Platonis vita Olympiodorus testantur Homeri Scripta, à veteribus accepta non secundum sensum tantum simplicem literalem; Sed Φυσικῶς quoque & Ἠθικῶς & Θεολογικῶς, καὶ ἀπλῶς πολλαχῶς. Putabant nempe βαθυτέρον νῦν ἐγκεκαυμένον τοῖς ἔπσοι ut est apud Plutarchum, Lib. de Musica, quam in sententiam notum dictum Platonis in Alcibiade ventantis

tantis imperitos ad Homeri Lectionem temerè accedere, *ὅσα μὴ ἀμύητοι τῆς σοφίας μύθους ἀνίστατο γράφειν τὸν ἥρωα.* Sic fabulas Homeri Philosophice interpretatus fuit Cronius Pythagoricus, Numenii familiaris, teste Porphyrio de styge, & Lib. de Antro Nympharum, itemqve Nemefius. Verum de totâ illa ratione *allegoria*, Homerum aliosqve Poëtas interpretandi plura dixi Lib. quinto ubi ago de Procli Commentariis in Platonem de Rep. Nunc tantum memorabo ab Eustathio in prolegom. ad Iliadem reprehendi duo interpretum Homericorum veluti extrema & modum excedentia, unum omnia in allegoriam trahentium *ἢ μόνον εἶ τι πῦρ μυθικόν, ἀλλὰ καὶ τὰ ὁμολογούμενας ἰσορρομμένα, τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸν Ἀχιλλέα, τὸν Νέστορα, τὸν Ὀδυσσεύα, τὴν λοιπὴν Ἡρώα.* Alterum, quorum Princeps Aristarchus, omnia ad literam striete interpretantium & *ἕδὲν ἕθ' ὅλως ἀφαιρέμενον ἀλλογορεῖσθαι παρ' Ὀμήρου ἕδὲ τὰς ἰσορίας, ἕδὲ τὴν μύθους.* Quibus rejectis subjungit: *οἱ δ' ἀκριβέστεροι ὡς τὰς ἰσορίας ἐφ' ἐαυτῶν μένειν ἀφήκαν, ἕτω καὶ τὴν μύθους τὰ πρῶτα μὲν τιθέναι ἕτως ἔχεν ὡς λέγονται, καὶ ἐπισκέπτονται τὴν πλάσιν αὐτῶν καὶ τὴν ἐν αὐτῇ πιθανότητα δι' ἧς ἐν μύθοις ἀληθεῖα τις εἰκονίζεσθαι. ὅσα δὲ τὸ ἐν αὐτοῖς φύσει ψευδὲς ἀφάνης τὸ σωματικὸν εἰκότισμα, ἀναλρέχσθω εἰς τὴν ἐξ ἀλλογορίας θεραπείαν ἔ μύθους ἢ φυσικῶς ἐξελάζοντες, ἢ καθὰ ἡθ' ὅσα, πολλαχῶς ἢ ἰστορικῶς.* Inter eos qui allegoriis in Homero quaerendis modum excefferunt fuit etiam Metrodorus Lampfacenus, qui in libro de Homero Physicè omnia exposuerat, non Jovem modo & Minervam ac Junonem, sed Achillem quoque Hectoremqve & Agamemnonem, ut praeter Laërtium Lib. II. Sect. XI. notat Tatianus, quem vide p. 80. Idem fecit Heraclitus junior Allegoriis Homericis, quæ exstant, Proclus in Commentariis jam dictis, Porphyrius in quaestionibus Homericis & Lib. de antro Nympharum, ut deperdita ejus scripta omittam. Ex recentiorum scriptis hoc loco commemorandæ Johannis Baptistæ Personæ Bergomatis Noctes Solitariae, sive de iis, quæ Scientifice in Odyssæa scripta sunt, Liber in LXX. Colloquia distributus, editusqve Venetiis Anno 1613. 4to.

XIII. De *Nepenthe* Homericæ ad Odyss. Δ 221. exstat liber eruditus posthumus Petri Petiti Medici Parisiensis Traject. 1689 8vo. & alter Petri la Seine præcipue parte 2. Lugd. 1624. 8. recusus T. XI. thesauri Gronoviani. Idem etiam curâ expendit in Exercitatione decima decadis 6. dissertationum Medico Philolog. præstantissimus Jenensium Æsculapius Georgius Wolfgangus Wedelius qui etiam diss. 6. ejusdem decadis agit de radice amarâ quâ vulnus Eurypyli curatum Homerus refert Iliad. Α 845. & dignum esse Poëtam pronunciat quem & Medici legant & non paucis locis explicent ab aliis minus intelligenda citra divinæ Medicinæ scientiam. *Medicæ artis* *peritum Homerum ostendit præter auctorem vitæ ejus

* Chemicæ quoque, si credimus Jac. Tollio p. 200. fortuitor.

p. 390. seq. edit. Galei, Tiraquellus in libro de Nobilitate p. 274. - 289. Thomas Bartholinus sub initium Libri de Medicis Poëtis; & Adamus Brendelius dissertatione de Homero Medico Wittebergæ nuper Ao. 1700. in vulgus edita. Convivendi rationem ex Homero persequitur Athenæus lib. V. Dipnosophist. præferens convivium Homericum Symposiis Platonis, Xenophontis, Epicuri & aliorum Philosophorum.

XIV. *Theologiam* Homeri * quoque fuit, qui singulari libello persequeretur, Petrus Lessaloperius, ad Calcem Commentarii in Librum II. Ciceronis de Natura Deorum. Exstat & Nic. Bergmanni diatriba de Theologia Homeri, Præside Rev. Adamo Rechenbergio ad disputandum proposita Lipsiæ Anno 1679. cui addi possunt quæ de eodem argumento notavit Gerh. Crocius in Homero Hebræo T. I. p. 179. seq. usque ad 224.

XV. Sed & futurorum conscius aliquibus visus Homerus, ut superiore libro c. XXIX. num. 2. dixi, quibus adde, quod Jacobus Hugo ** Belga Insulensis in vera historia Romana seu Origine Latii sive Italiæ ac Romanæ urbis à tenebris longæ vetustatis in lucem producta contendit, Homerum divino instinctu sub Historia Trojana Hierosolymæ excidium, sub fabulis Græcorum in Iliade Servatoris nostri Vitam, miracula, passionem & facta Ecclesiæ sub Imperatoribus prædixisse: Harpyjarum nomine perstrinxisse Hollandos, nomine Evenidis Genevensem Calvinum, Antinoi & Lædis Martinum Lutherum, & Lothophagorum, Lutheranos. Quam ludicram ejus Delirationem editâ Jenæ exercitatione seriò confutavit Ebertus Rudolphus Rodius. Quid quod Petro Loyerio Andegavensi, Libro de Coloniais Idumæorum contigit in uno Homeri versu *** prædictum reperire prænomen & cognomen suum patriamque & annum quò hæc esset inventurus.

XVI. Sed & multis jam olim Versus Homeri pro *Sortibus* atque *Omenibus* fuerunt, veluti ab Antonio van Dale observatum est de Divinationibus Idololatricis V. T. c. 4. Prætereo alias superstitiones & *επαοιδάς* ope versiculorum Homericorum patratas, quibus fugari pestilentiam, dolores arthricos mitigari, pelli ebrietatem, febrem quartanam levari, & similia ejusmodi fieri posse opinabantur. Vide quæ infra libro sexto, ubi recensemus Scriptores in Geoponicis laudatos, tum Brodæum Lib. VI. Miscell. c. 20. Cuperi Harpocratem p. 44. Tho. Crenium part. I. animadvers. p. 124. Denique Homerus plerisque Poëta ita multiscius, vel potius, ut Apuleji in Apologia (p. 40. edit. Casauboni) verbis utar, *cumstarum rerum apprime peritus* est habitus, & Homeri poëma quibusdam adeo omnium rerum scitu dignarum Compendium visum est, ut non modo ex illo sollicite & longe

sepius

* Notatu dignus locus Scholiorum ad Iliad N. 521. *ὅτι ὡδὲ τῶ ποιητῆι οἱ θεοὶ σωματικῶς λαμβανόμενοι ἀνθρωποειδῶς ἐπιτάλαι, καὶ ἀθανασία μίνον διαφύρατες ἀνθρώπων τοῖς αἰσῶσι ἐνεχούσαι πάθεσι.* Causam quare in Poësi etiam Diis tribuantur affectus, ne scilicet sublato veluti adversario languida sint & otiosæ actiones, notatum Plutarcho de audiendis poëtis p. 25.

** Liber ejus lucem vidit Romæ A. 1675. 4to.

*** Odyss. λ. 183. *Σὺν δ' ἔπω τις ἔχει καλὴν γέρας, ἀλλὰ ἔκηλ.* Per anagramma, Πέτρ⊕ Λωέρι⊕ Ανένια⊕ Γαλλ⊕ Υλειη. Restant literæ α, χ, κ. quæ indicant annum 1620. Vide Menagium in vita Petri Ærodi p. 167. & Clarissimi Bælii Lexicon in Loyero.

ſæpius petitis conjecturis res & mores temporum Heroicorum indagarent, cujus rei inſigne ſpecimen refert Plutarchus de Oraculorum defectu p. 410. ſed & quæ in illo non memorentur, ea illi ætati ignota fuiſſe affirmarent. Quod poſtremum merito explodit Strabo Lib. XII. p. 554. Sic Joſephus Lib. II. contra Appionem p. 1070. leges Græcis antiquiſſimis ignotas fuiſſe probaturus, μηδ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, inquit, πάλαι ἐγινώσκετο ὡς αἰ τοῖς Ἕλλησι καὶ μαύρτος Ὀμηροῦ ἔδαμῃ τῆσ ποιήτεωσ αὐτῶ χρησάμενο. Hypſicrates Grammaticus notavit ſolum eſſe vocabulum quod in οἶψ definat, καλαύροψ, quod reſellit Stephanus Byz. in Διόδοῦ. Prætereo alias Grammaticorum arguta- tiones, qui verſus ἰσοψήφους, * ὡς ὁσείχιδας, verſus Rophalicos five per ſingula vocabula ſingulis ſyllabis creſcentes qualis eſt Iliad. γ. 182. & alia ejusmodi in Homero inquirebant, memorata Gellio L. XIV. c. 6. & Euſta- thio ad Iliados α. ſub initium. Tale eſt quod Zopyrion Grammaticus apud Plutarchum IX. 2. ſympoſ. notat primum Iliadis verſum ἰσοσύλλαβον eſſe cum primo & poſtremum cum poſtremo verſu Odysſææ. Quod Appion obſervavit in prima Syllaba verſus primi Iliados in voce μῆνιν numerum li- terarum XLVIII. utriuſque poëmatis contineri, ut ex Senecæ Epift. LXXXVIII. notavi ſupra cap. 2. num. 9. Denique quod apud Plutarchum quæſt. 10. Platonica animadvertitur in uno verſu Iliad. α. v. 185, omnes oc- currere partes orationis.

XVII. His Grammaticorum difficilibus nugis, affinia erant proble- mata HomERICA quibus ſeſe in conviviiſ exercabant eruditi, ut conſtat ex Plutarcki libro IX. ſympoſ. iſdem hoc loco à me aliorum in deſcribendis Homeri carminibus περιεργία non abſurde adjicietur. Cujus generis eſt quod Ciceroniſ teſtimonio tradunt Plinius VII. 21. & Solinus c. 6. *Iliada Homeri omnem ita ſubtiliter in membrana deſcriptam, ut teſta nucis clauderetur.* Plu- tarchus ad verſus Stoicos p. 1083. Οἱ δὲ περὶ Καλλιμαχάτη καὶ Μυρμηκίδην λέγον- ται δημιουργῶν ἄρμαῖα μίας πτεροῖσ καλυπτόμενα, καὶ διατορνεύειν ἐν ſησάμῳ γραμμασῶ ἐπὶ Ὀμηροσ. Et quod Zonaras ac Cedrenus narrant in Biblio- theca CPolitana ** 120000. librorum, quæ ſub Baſiliſco Imperatore con- flagravit, inter alia fuiſſe τὸ ἔδρακον ἐντερον ποδῶν ἐκατὸν εἰκοſι, ἐν ᾧ ἦν γε- γραμμένα τὰ Ὀμηροσ ποιήματα ἢτε Ἰλίουσ καὶ ἡ Οδυσσεῖα χρυσοῖσ γραμμασὶ μέτρη καὶ τῆσ ἰσορίας τῆσ τῶν ἡρώων περὶ ἄξωσ draconis in teſtinum pedes CXX. longum, cui Homeri poëmata Iliad & Odysſæa aureis literis fuerant inſcripta cum hiſtoria rerum ab heroibꝯ geſtarum. **Constantinus Manafſes in Leone Iſauro de eadem Bibliotheca diſſerens;**

Ἰσαν

* Vide Muretum Lib. XIV. Var. Leſt. c. 13. Homeri verſus ἰσοψήφους caſtare in codice Regiſ Chriſtianiſſimi MSto. 2216. teſtatur Labbeus Bibl. nov. MSS. p. 234. Conſer Jac. Gro- novii notas ad Gellium p. 655. ſeq.

** De hac Bibliotheca conſulte Cangium in CPoli Chriſtiana Lib. II. p. 150. ſeq.

Ἦσαν ἐκεῖ τὰ κάλλιστα πάντων τῶν παιδευμάτων
καὶ τόμῳ εἰς ἐξάσιον ἐκ δράκοντος ἐντέροι
ταῖς δέλταις ταῖς Ὀμηρικαῖς φέρων ἐγγεγραμμένας
τὴν Ἰλιάδα δὲ Φημι καὶ τὰ τῆς Ὀδυσσεύς.

CAPUT VII.

De imitatione Homerica, de Parodiis, Homero-Centris, Paralipomenis ad Homerum, ac demique de Homeri Zoilis ac detractoribus.

Homerus à Græcis & latinis propositus ad imitandum, In oraculis ipsis frequentia imitationis Homerica vestigia. 1. Parodia Homerica, earumque auctores & scriptores varii. 2. Homero-centones. 3. De Homero-centonibus qui exstant hodie & à quibusdam Eudocia vel Pelagio Patricio tribuuntur. 4. Paralipomena Homeri scripta à Cycliis Poëtis & inter Latinos à Camerino & Emilio Macro. 5. De Quinto Smyrneo ejusque editionibus & interpretibus. 6. De Colutho. 7. De Tryphiodoro. 8. De Haacio Porphyrogeneto, Job, Tzetza atque aliis Paralipomenon Homeri scriptoribus. Et de Illustris Fenelonii Telemacho. 9. De iis qui Homeri laudibus detraxerunt. 10. Homeri plures. 11.

I.

Quanquam Vellejo iudice neque ante Homerum quem ille imitaretur, neque post illum qui eum imitari posset inventus est, certum tamen & notissimum ab eo ceu fonte perenni vatum tantum non omnium ora Pieriis rigata aquis, ut canit Ovidius III. 8: amor. cui præter Manilium II. 8. seqv. suffragatur trita Galatonis * picturis tabella, qua Homerum evomentem, alios Poëtas ea quæ ipse evomuerat haurientes pinxit teste Æliano XIII. 22. Var. & Scholiaste Luciani T. I. p. 14. Ut adeo fuerit *fons*, veluti quidam *Ingeniorum*, quomodo eleganter dicitur à Plinio XVII. 5. suis potius verbis Dionysii Halicarnassensis iudicio appellandus:

— βα.

* Cœlio Rhodigino Παλάτων XXI. 44. Scholiaste Luciani Γελάτων, ut pridem in illo antequam à Clariss. Clerico in lucem ederetur legit Franciscus Junius, pro quo doctissimus Perizonius conjicit Γελάδας qui aliis Ἐλάδας Phidiaz præceptor, statuarius. Sed Æliani lectionem non crediderim sollicitandam propter corruptos manifeste Cœlii & Scholiaste codices, perinde ut ab illustri Cupero p. 63. ἀποθεῖσθ. recte puto rejici sententiam Vولاتerrani, Nannii & Kircheri, qui Homerum in Galatonis pictura introducunt non vomentem sed mejentem.

— — βαθυρόιταο μέγα σθένος Ὀκεανοῖο

Ἐξ ὑπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα

καὶ πᾶσαι κρήναι καὶ φεγάτα μακρὰ νάισιν. Odyss. Φ. 195. seq.

De imitatione *Poëtarum Græcorum* Homericæ plenius dicere instituentem tempus citius quam materia defecerit, verum non is mihi scopus cui sufficit lectores meos hac de re verbulo monuisse, & exempla quædam illustria hujus rei cernere gestientes amandasse ad Cæsaris Scaligeri Criticum sive librum quintum poëticae & Henrici Stephani dissertationem de Sophoclea Homeri imitatione, de qua egerat haud dubie etiam Philostratus Alexandrinus in sua *πραγματεία περὶ τῆς Ἐσοφοκλέους κλοπῆς* memorata Eusebio X. 3. præparationis Evangelicæ. Non prætereundum vero est quod haud tantum in Sibyllinorum libris quos habemus, sed & in aliis quæ apud Ethnicos scriptores feruntur *οπισθίω* frequentia & manifesta imitationis Homericæ vestigia sibi notabunt *Φιλόμηροι*, ut ex gentilium sententia non hominibus modo sed ipsis etiam Diis Homerus ad imitandum videatur propositus fuisse. Quam frequenter ac feliciter eundem è *Latinis Poëtiis* horum princeps imitatus sit *Virgilius*, * post Gellium IX. 9. Macrobius lib. V. Saturnal. Cæsarem Scaligerum & H. *Stephanum* docet egregius Vir Fulvius Ursinus in *Virgilio Græcorum scriptorum collatione illustrato* Antwerp. 1568. 8. Jacobus Tollius capite XIII. fortuitorum, Renatus denique Rapius in collatione *Virgilii cum Homero*, quæ post iteratas Gallicas editiones ab elegantissimo Brouckhusio latine versa vidit lucem Trajecti ad Rhen. 1684. 12. & hoc ipso A. 1704. 8. à Jano Berkelio adjuncta est Palmerii Apologiz pro Lucano & scriptis hujus generis aliis. E *recentioribus* unum felicissimæ Homeri imitationis adducam exemplum *Jacobum Du Portum* cujus *Metaphrasi Græca Psalmorum Davidis, librorum Salomoneorum & Jobi* nihil exstare *Ὀμηρικώτερον*, omnes qui Homerum familiarem habuerint & Duporti libros legerint, lubenter fatebuntur.

II. Singulare genus imitationis Homericæ sunt *parodiæ* sive versuum Homericorum vel singulorum vel plurium ad aliud argumentum paucis verbis mutatis plerumque in jocum facta flexio & accommodatio. Quænamquam interjecto tempore ad aliorum quoque Poëtarum tum Epicorum tum Tragicorum, Comicorum & quorumcunque cæterorum versus *parodiæ* usurpari cæperunt, antiquissimæ tamen & frequentissimæ fuerunt Home-

B b

ricæ,

* Homero Virgilium præferunt Cæsar Scaliger, Joh. Dunæus in Scæzonte adversus Lipsium pro Scaligero sive Vindictis Virgilianis (quas exhibet Georgius Hackervill in opere præclaro de Providentiæ Anglice edito p. 288. seq.) Denique Carolus Perraultus in collatione veterum cum recentibus, Gallice vulgarâ. Saltim non in omnibus locis vicit Homerum, qui tunc quoque vix poterit vicisse dici, quando illius sententias exornavit. At cum nusquam meminerit Homeri, *ingratisimus* fuisse arguitur *erga eum cui nihil non debebat*, ut ait Casaubonus ad Strabonem Lib. XIV. p. 236.

ricæ, quarum exemplo latini etiam in hoc genere elaborarunt, ut notum est vel è Virgilio parodia ad Phaselum Catulli. Primam parodiam scriptam ab *Hippye* Rhegino tradit Svidas, testatus eum temporibus Persicis, hoc est si Vosium de Hist. Gr. p. 441. audimus Darii & Xerxis temporibus floruisse. Sed Polemo apud Athenzum Lib. XV. p. 698. *Hippoaristi* hoc tribuit *εὐσελὴν μὲν ἐν ἑ' γένει ἱππώνακτα Φατέον τὸν Ἰαμβοποιόν.* Aristoteles vero c. 2. Poëtices, *Hegemoni* Thasio: *Ἠγῆμων ἢ Θάσιος ὁ τὰς παρωδίας ποιήσας πρῶτος.* Atque primum inter Comicos Hegemonem parodiis (ut Rhapsodi antea Rhapsodius, confer Cæsarem Scaligerum Lib. I. Poëtices c. 42.) in theatro certasse legas apud eundem Athenzum p. 699. *καὶ τέτων δὲ (τῶν ἀρχαίας κωμωδίας ποιητῶν) πρῶτος εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀγωνίαν τὴν θυμολικῆς Ἠγῆμων καὶ παρ' Ἀθηναίους ἐνίκησεν ἄλλαις τε παρωδίας καὶ τῇ Γυγαντομαχίᾳ.* Mentio ejusdem Hegemonis *παρωδῶν* & ejus *Γυγαντομαχίας* apud Eustathium. Eodem in loco Athenzi memorantur *Eubæi* Parii, qui Philippi Macedonis ætate floruit parodiarum Libri IV. Præterea *Βασίως* quidam Parodiarum scriptor. Docet ibidem Polemo hoc genere subinde usum in fabulis suis veteris Comædiz poëtas, *Epicarmum* Syracusanum, & *Cratinum* in dramate quod inscripserat *Εὐνοῖδας*, itemque *Hermippum*. *Σοπατρὶ* præterea *παρωδῶν* mentionem Svidas facit, & ante Svidam Athenzus pluribus in locis modo *παρωδῶν* modo *Φλυακογράφον* appellans. Neque alium existimo esse Sopatrum qui ab Eustathio quandoque allegatur. Sed & *Ματρωνῆν* * *παρωδῶν* non infrequenter laudat Eustathius, cujus perelegans carmen centum amplius versuum exhibet Athenzus Lib. IV. p. 134. 19. & pluribus locis illustrat *Ἰφ. Καταύου* c. 5. animadversion. Initium hoc est: *Δεῖπνα μοι ἔννεπε μῆσα πολυτροφα καὶ μάλα πολλά.* Hoc ipsum carmen cum aliis ejusdem & aliorum *παρωδῶν* Græcorum & latinorum apofpasmatis atque erudita de parodiis dissertatione edidit *Henricus Stephanus* A. 1575. 8. ad calcem certaminis Homeri & Hesiodi, ubi p. 178. habes etiam *Josephi Scaligeri* ad Matronis carmen castigationes. Eodem A. 1575. 8. prodierunt H. Stephani parodiz morales, ad quarum calcem exstant centonum & parodiarum veterum exempla Græca & latina ab illo selecta & illustrata. Pulchre inter alia observat Philosophos quoque frequenter olim delectatos parodiis ejusmodi concinnandis, ut exemplo suo nos docet Lucianus, tum præ cæteris Laërtius, qui versus Homericos à Platone, Diogene, Bione, Carneade & aliis ingeniose ac festive inflexos refert: Præcipue vero in componendis parodiis multos fuisse constat, non nunquam etiam parodiam parodiz oppositam, ut Carneadi à Mentore, quod *ἀντι-παρω-*

* *Matron Poeta Græca multa milia Græcorum versuum ad cæsum & macellum invenit iusto poemate.* Cæsi Scaliger Lib. I. Poëtis. c. 52.

αρωδήσαι dictum, ex Strabonis L. IX p. 394. jam observavit doctissimus Ste-
 nanus: *Cratetem Thebanum* de quo Laërtius Apulejus in Apologia, p. 28. edit.
 αἰαυβονί, Plutarchus de laude sui p. 546. & Athenæus, tum Sillographum
 ποίηται de cujus parodiis præter H. Stephanum consulendus Dan. Hein-
 us libro de Satira Horatiana p. 133. Exemplum infigne alludens ad versus
 imos libri primi Iliados exhibet Eusebius XV. præparat. p. 855. Neq; Ora-
 res à parodia abstinuisse exemplis variis patet, & notatum Hermogeni
 ἐν μεθόδῳ δεινότητος c. 18. Prolixior quædam parodia sine auctoris nomi-
 ne occurrit apud Dionem Chrysostomum orat. XXXII, quæ est ad Alexan-
 dros: τοιγαρὲν ἔκακῶς τις παρεποίησε τῶν σαπρῶν τῆτων ποιητῶν κ. τ. λ.
 ætereo quam plurimas breviores apud Athenæum obvias & in his per-
 ram lepidas plerasque. Eustathius semel iterumque mentionem etiam fa-
 cit: παρωδῆ νέα, & τῶν τινος νεωτέρων παρωδῶν. Confer Tzetze Chiliad. X.
 st. 319. & XIII. hist. 483. Photius quoque Cod. CLX. memorat Procopii
 ἀρῶν τῶν Ὀμηρικῶν μέγα φράσεις εἰς ποικίλας λόγων ἰδέας ἐκμετροφω-
 ρίας. Si quis vero requirat exemplum parodiæ Homericæ nostræ ætate
 ram felicissimum & elegantissimum, is Sufiadem legat Græcantissimi
 sua *Barnesii* Angli, quæ Estherz historiam complexus est, Lond. 1679. &
 id quid vetat initium ejus, speciminis causa infra ponere:

Μῆνιν ἀείδε θεὰ Ἀμαλγχιμάδω Ἄμανηθῶ
 Ουλομένην, ἣ μῦρι ἔβραβίους ἄλγε' ἔθηκε
 Περσέων δ' ἰφθίμης ψυχᾶς αἰὶδὶ προΐαψεν
 Οὐκ αἰψῶν. Αὐλοῖσι δ' ἐλώρια τέυχε εἰυῖόν
 Ἦδ' εἶον οἶκον ἄπαντα. θεῶν ἐτελείατο βυβλή
 Ἐξ ἧ δὴ πρῶτα Διὸς ἔρις ἀντιεῖρε
 Μαρδοχίου τ' Ἐσθηρι Φίλῳ καὶ δεινὸς Ἄμανεύς.

III. Consequens est ut non nihil dicam de *Homero Centonibus* qui Græcis
 ἐπιοκέντρωνες sive Ὀμηρόκεντρα appellantur, & sunt carmina ex integris
 I dimidiatis Homeri versibus hinc inde per universam ejus Poësin sele-
 tis ac novo proprioque ordine digestis composita, unde alius sensus & no-
 m. poëma prodit. Antiquissimum ni fallor Homero centonis exemplum
 od hodie exstat decem constans versibus de Hercule ad inferos misso
 vatatum est ab Irenzo Libro & capite I. p. 43. editionis præclaræ Grabianæ:
 qui Irenzi locum Græcæ nobis tradidit Epiphanio hæresi XXXI. 29. Al-
 tum occurrit libro I Anthologiæ Epigramm. Græcorum c. 35. f. 73. εἰς τὸν
 ὡτως ἀκχσάντα ἠχῆς, itidem versibus decem. Meminit hujus generis scri-
 ndi etiam Tertullianus de præscript. advers^o hæreticos c. XXXIX. *Homero-
 nonas vocare solent qui de carminibus Homeri propria opera more centonario ex multis
 et inde compositis in unum sarcinunt corp^o* Hieronym^o Ep. 103. ad Paulin. *Quasi non
 legerit*

Icgerimiu Homero-centonas & Virgiliocentonas &c. Svidas in κείρων ὑσάντας κῆ λόγους ἐκ Διὰφόρων στωιλεγμένους κ' ἐνα σκοπὸν ἀπαξιῶσις, κείρωνας εἶλεον, οἳα εἰσι τὰ Ὀμηροκεῖρα. Eufstathius ad Iliad. ψ. p. 1425. ὡς περ ἐγκειρίζον ἐστὶ τὸ ἐγκεντεῖν κῆ ἐμβάλλειν φύλῳ τῶι κλαδίσκον ἀλλοῖς φύξ, ἄτο κ' κέντρων ραπίδος μὲν ὡς περ ὡσανεὶ ὡρκεντήνται Διὰφόροι χροαὶ ὑφασμάτων, γραπίδος ἢ ὡ ὡρκεντήνται τοιάτῃ ὡρκεντήματι δίκην μεση ποιημάτων κῆ ταιχίων ἀλλοθεν ἀλλὰ, ὅποια κ' τὰ ἐντεῦθεν κληθέντα Ὀμηροκεῖρα, τῆτις τῶ οἱ Ὀμηροκεῖρα κέντρωνες οἷς ὅμοιοι γανοτ' ἀν κ' ἐξ ἐτέρων ποιητῶν ἤδη δὲ πῃ κῆ ἐκ περλογομῶν, ὅποιοι στωφθῆσονται εἶναι οἱ μὴ γενῶντες ῥητορείας οἰκίας, ἀλλ' ὡς ἐπείν λογοσυλλακτάδα ὄντες κ' δι' ὅλα σπερμολογῆντες ἐν ἐγκωμίοις. Idem ad Iliad. α. sub initium, docet Homero-centones ejusmodi ex nonnullorum sententia fuisse antiquas rhapsodias, qva de re confer si placet qvx dixi supra c.2. n.22. διότι κατὰ μέρῳ Φασὶ τῆς ποιήσεως Διὰδεδομένης τὴν συμπασαν ποιήσῃ ἐπιόντες οἱ ἀδοσίτες κ' τὰ ἐξ ἐκατέρων Ὀμηροκεῖρας βίβλων συρράπτουσι ὡς ἐβάλλοι, ἢ ραψῶδι ἐντεῦθεν προσηγορεύθησαν. Τῆς ἢ τοιαύτης ραψώδας ὡρκεντήμα σαφῆς κ' οἱ κείρωνες τῆτις τὰ λεγόμενα Ὀμηροκεῖρα. Κείρωνες τε γὰρ κυρίας λέγουσι ἐκ Διὰφόρων χροαῶν στωερράμμένα εἰς ἐν οἷς ὁμοιώνει πῶς τὰ Ὀμηροκεῖρα. Καὶ ραψῶδια ἢ ἢ ἐκ ἐκατέρων τῶν Ὀμηροκεῖρων ποιήσεων συρράφεται ὡδὴ ἀναλογιστῶ ὑποκειμένῳ πράγματι, γάμω τυχόν ἢ ἰορτῇ. Τῆ ἢ ἀπαγγέλειν Ὀμῆρ ποιήσῃ σκεδαδεῖσαν ἀρχὴν ἐποίησατο Κίναθῳ ὁ Χίῳ &c. Confer qvx de hoc Cinztho notavi capite superiore n. 33. Verisimile sane videtur centones * ejusmodi Homericos decantatos fuisse à Rhapsodis, anteqvam de vero ordine carminum Homericorum constaret, nec Pisistrati cura opus Poëtæ utrumq; digessisset: Postea autem lege Solonis jussi fuerunt Rhapsodi ordine carmina Homericæ decantare, ut demonstravi c.2. n.11. itaqve ab eo tempore rhapsodia nihil aliud fuit qvam pars sive liber alterutrius Poëmatis Homericæ, quantum una vice absolvere cantando possent: qvo sensu apud Nepotem & alios veteres scriptores græcos & latinos vocabulum ραψῶδιας est obvium. Cumqve laurum manu gestarent Rhapsodi Homericæ, interjecto tempore adjectum insuper est ut violaceis vestibus induerentur qvi partem Odyssææ, rubris qvi partem Iliadis decantabant. Idem Eufstathius: εἰ ἢ τῶ Ὀμηροκεῖρα οἱ ὑστρον ὑπεκρίνοισι δραματικῶν τῶν, τὴν μὲν Ὀδυσσεῖαν ἐν ἀλαργοῖς ἐοδήμασι τὴν ἢ ἰλιάδα ἐν ἐρυθροβαφέσιν, ἐκείνο μὲν κατὰ τῆς παλαιῆς Διὰ τὴν ἐν θαλάσῃ πλανήσῃ Ὀδυσσεύς, ἔτο δὲ Διὰ τῆς ἐν Τροίᾳ φόνους κ' τὰ ἐντεῦθεν ἀμαίσα. Ἀλλὰ ἔτο μὲν στωμαμα κ' κανότερον ἐπινοήμα τῶν ἐσυσέρων. Forte à Demetrio Phalereo hoc fuit, qvi Rhapsodos Homeristas primus in theatrum produxisse dicitur, ut superiore capite notavi ex Eufstathio ad Il. Ω. p. 1497. Athenæo XIV. p. 620.

IV. ΕΧ-

* Lucianus in Convivio T.2. p. 641. meminit centonis è pluribus consuti Poëtis. Ὁ δὲ ἰσχυρῶς ὁ γεμαμαλικὸς ἐρραψῶδι ὑστρον καλακίμῳ, κ' συνέφερον ἐς τὸ αὐτὸ τὰ στωμαμα κ' ἰσχυρῶς ἀνακροῖσος, ὡς ἐξ ἰσχυρῶν μίαν ὡδὴν στωμαμα ἀποτελεῖσασα

IV. Exstant etiamnum Homero-centones in sacrum argumentum deflexi, in quibus historia paradisiaca, primum peccatum protoplastorum, hinc Dei de hominibus in gratiam per Christum recipiendis consilium, prae-cipue vero historia Evangelica & gesta Servatoris nostri fufe expo-nuntur per capita LV. Primus illos cum Latina interpretatione *Petri Can-didi* in lucem edidit *Aldus Manutius Venetiis* A. 1504. (non ut in *Eliz Du Pinii* Bibliotheca scriptorum Eccles. excusum est 1554.) 4. Hinc Græce & Latine recusi sunt *Francofurti* 1541. 8. & 1554. 8. cum *Probræ Falconiz* * (sive ut vir præstantissimus *Thomas de Simeonibus* nomen ejus efferendum monet, *Faltoniz*) centonibus *Virgilianis* & *Noni* paraphrasi Evangelii *Johan-nei: Henricus* quoque *Stephanus* Græce excudit additis iisdem *Probræ Virgi-liocentonibus* & jam commemorato *Nonni* poemate 1578. 12mo. Ab eo tempore *Claudius Chapeletus Paris.* 1609. 8. in usum *Gymnasii* societatis *Jesu* typis suis exscripsit *Poëtas Græcos Christianos* cum Latina versione, in quibus familiam ducunt isti Homero-centones. Sed & in appendice *Biblio-thecæ Patrum Græcolatina Bigneana* occurrunt *Paris.* 1624. Fol. pag. 95. & *Tomo XI. Bibliothecæ Patrum Græcolatina Paris.* 1644. p. 572. Ne dicam in latinis *Bibliothecæ Patrum* editionibus plus simplici vice vulgatos lati-ne. Denique Græce subiecti sunt editioni *Homeri Græcolatinæ Amst.* 1648. 8vo. Illustrantur varia horum centonum loca ab *H. Stephano* in disserta-tione quam parodiis suis mortalibus subjecit A. 1575. 8. Eos *Aldus, Franco-furtenfès, H. Stephanus* & *Chapeletus* sine nomine auctoris ediderunt. At in *Appendice Bigneana* & in *Græcolatina Bibliotheca Patrum* inscribun-tur *Homericæ centones Eudocia Augusta sive Pelagii Patricii. Equidem Athenais,* fi-lia *Leontii Philosophi Atheniensis,* quæ cum *Theodosio juniore Imp.* nub-fisset & lavacro baptismatis tincta esset, *EUDOCIÆ* nomen accepit, à *Po-etica facultate* celebratur apud *Socratem VII. 21. Photiumq; Cod. CLXXXIII. & CLXXXIV.* Sed cum alia ejus *Poëmata Heroica* memorent, *Metaphrasin Octateuchi, Metaphrasin Prophetiarum Danielis & Zachariæ, Historiam Cypriani Martyris* (illius ** cujus pœnitentia sive confessio fertur ad cal-cem editionis *Cypriani præclaræ Oxoniensis*) & *Justinæ Virginis,* tum poemata Heroicum in victoriam à *Theodosio* marito ex *Persis* reportatam: Neuter tamen facit mentionem compositorum ab illa Homero-cento-num, quemadmodum nec *Nicephorus XIV. 23.* At *Johannes Tzetzes Chiliad. X. hist. 306.* postquam negasset se *Eudociæ Octateuchum* & reliqua poemata nancisci potuisse, duos ejus libellos carmine scriptos legisse se testatur, *Homero-centones* & *Metaphrasin Zachariæ ac Danielis.*

B b b 3

H d

* De Virgilio centonibus dixi in Bibliotheca latina.

** De hoc Cypriano *Jacobus Goar* ad *Evchologium Græcorum* p. 719.

Ἡ δ' Εὐδοκία βασιλῆς ἢ Λέοντος * θυγάτηρ

Ἦς δύο βιβλιδάκια τὰ δι' ἐπῶν ἀνέγγων

Τὸ εἰς τὸν Ζαχαρίαν τε καὶ Δαυὶδ ὁμοίως

Καὶ δὴ τὰ ὈΜΗΡΟΚΕΝΤΑ τὰ ταύτη συνίδηται

In Friderici Sylburgii Catalogo MSS. Bibliothecæ Palatinæ p. 100. memorari videas *Patricii Presbyteri de Christi incarnatione, vite, morte, resurrectione poetizationem, Homericis versibus & semiverfibus concinnatum*, Ὀμηρόκεντρα vulgo dicta, *Eudocia Augustæ in eadem Ὀμηρόκεντρα epigrammata*. Et p. 121. *Patricii Homeroποιεῖται, seu Christiadem ex Iliade & Odyssæa*. Hic est PELAGIUS Patricius quem interfecit Zeno Imperator, à quo Pelagio Homerocentones compositos testantur Cedrenus & Zonaras. Cedreni verba hæc sunt in Zenone p. 291. *Ἀνακεῖ δὲ καὶ τὸν θαυμαστὸν καὶ περὶ ποιήσιν ἐπῶν ἀξίολογον ἄνδρα Πελαγίον τὸν Παλρείκιον ἰλευθροσομῆν εἰδὼτα* — *Ἐπεὶ φέρεται ἱστορία δι' ἐπῶν γεγραμμένη ἀπὸ Ἀνγέστου Καίσαρος*, *Ἐπέμποιημα καὶ τὰ λαλῆματα ὈΜΗΡΟΚΕΝΤΑ καὶ ἄλλα μύρια θάυμαλα ἀξία*. Zonaras quidem in Theodosio juniore T. 3. Annal. p. 37. ait Homerocentonibus à Pelagio imperfectis relictis ultimam manum additam esse ab Eudocia Theodosii uxore: *Ὅσα δὲ περὶ λόγους ἢ ἢ βασιλικῆς ἐκείνης, ἐλήθησι τὰ λεγόμενα Ὀμηρόκεντρα. Πατρικίῃ δ' τι ἐπιχειρήσασθαι τῷ σπαρδασματι, ἀτελεῖς δὲ καταλιπόντ' αὐτὸ καὶ οἷον εἰπεῖν ἀνοργάνωτον (in membra non digestum) ἐκείνη καὶ εἰς τέλος ἤγαγε καὶ ἀργάνωσεν ὡς καὶ ἡ παρ' ἐκείνης Διὰ σίχων ἡρωικῶν τῶ ποιήματι γενομένη ἐπιγραφή τῆς ταύτης ἐπιῆσι παρῆσθαι*. Verum huic sententiæ temporum ratio repugnare videtur, Eudocia enim prius mortua existimari potest quam Homerocentones à Pelagio componerentur. Et forte Epigramma Eudocia quod in codice Bibl. Palatinæ Homerocentonibus præmittebatur respici.

* h. e. Leontii Philosophi. Ceterum, lubens hoc loco cum lectore communico quæ ex clarissimi Boivinii præclara observatione me monuit doctissimus vir Ludolphus Neocorus. Quod Codex 2591. Bibl. Reg. Paris. exhibet Homerocentones quales à *Patricio* primum collecti sunt, idque opus tantum constat versibus 103. Porro Codex 2977 & 3260. eundem Centonem exhibet ab *Eudocia* concinnatum & auctum qui conflatur versibus 615. Sed in Codice 2977. illud carmen non Eudocia Theodosii conjugii sed alii Eudocia, sorori nempe Cyrzoës Monomachi uxoris tribuitur. Præterea alius Codex Homerocentones exhibet quales Aldus primum deinde H. Stephanus & alii ediderunt, quadruplo ampliores quam qui Cod. 2977. Eudocia adscribuntur. *Prima* collectio quæ Patricium auctorem habet & cujus apographum apud laudatum Neocorum extat, quanquam est brevior, ea tamen omnia attingit quæ de CHRISTO in Symbolo Apostolorum & Nicæno continentur: *Secunda* collectio quæ Eudocia est, præter illa quæ attigerat Patricius, varias continet de CHRISTI miraculis narrationes, suis quasque locis insertas, & supremi iudicii peculiarem habet in fine descriptionem. *Tertia* collectionis auctor præfixit operi sui capita quatuor de Mundi creatione, de Paradiso, de astu serpentis, & de violata à primis parentibus lege divina. Ad hæc non solum integros passim versus, sed & episodica poetica & descriptiones trivolas adtexuit tanta licentia, ut sæpe ab Evangelica veritate discrepet. Hæc præstantissimus Neocorus, cui & eruditissimo Boivinio pro insigni hac annotatione gratias mecum habebunt Studiosi.

respiciebat non Pelagii poema sed ipsius Eudociæ quæ & ipsa teste Johanne Tzetta Homero-centones scripserat. Porro illos qui editi hodie exstant Homero-centones Pelagio potius tribuerim quam Eudociæ propter ejusdem codicis Palatini fidem, quæ Vossium etiam ut idem sentiret, videtur permovisse. Aubertus vero Miræus qui in auctario de scriptoribus Ecclesiasticis hos centones adscripsit Eudociæ Augustæ non Theodosii jun. sed Constantini XII. cognomento Ducæ conjugii, recte reprehensus est à Gvilelmo Caveo, viro de Ecclesiastica historia si quisquam præciare pro merito. E recentioribus Carmen *Ὀμηροκεντρικόν* in somnum concinnavit Jacobus Duportus, quod in ejus Poëmaticis p. 231. legitur.

V. Quandoquidem Homerus, non Historicus sed Poëta, bellum Troicum neque ab ovo repetiit neque ad exitum perduxit, jam olim paralipomena ejus exsequuti sunt scriptores *Cyclici*, de quibus supra c. II. sect. 24. p. 12. 15. & 18. atque è Latinis *Camerinus*, de quo Ovidius Lib. IV. de Ponto Elegia 16. *Quisq̄ canit domitam Camerinus ab Hercule Trojam*. Tum *Amilius Macer*, inde *Iliacus* dictus ab Ovidio IV. 16. ex Ponto, & de quo idem Poëta L. II. Amorum Elegia 18.

Carmen ad iratum dum tu perducis Achillem

Primaq̄q̄ juvenis induis arma viri.

Et Lib. II. ex Ponto Elegia 11.

Tu canis aeterno quicquid restabat Homero

Ne careant summa Troica bella manu.

VI. Exstant quoque COINTI cujusdam sive QVINTI, * quem ex nomine ut exillimo *Romanum* suspicati sunt Volaterranus & Ptolemæus Flavius, τῶν μεθ' Ὀμηρον sive ὠλολεσκομένων Ὀμηρῶν Libri XIV. versu græco Heroico bellum Iliacum ab Hæctoris interitu usque ad reditum sive naufragium Græcorum persequentes. In primâ editione dicitur *Quintus Calabria*, ** nullam aliam quantum scio ob rationem, quicquid paratragœdiatur Dausquejus, quam quod Poëma ejus in *Calabria* repertum est ad Hydruntem, maritimum Calabriae opidum, in veteri templo S. Nicolai. Vita Colathi *** ab Aldo Manutio poemati ipsius de Helenæ raptu præfixa: *Κολαθῶ ἐπιγέγραπται καὶ τὸ παρὸν ποίημα Ἐλένης ἀρπαγῆ ἐν Ἀπυλία συνθεθε καὶ γνώριμον ὅτι καὶ ἡ ποιησις ἔσ' Ὀμηρικῆ ΚΟΙΝΤΟΥ πρῶτον εὐρηται ἐν τῷ ταῦ ἔθει Νικολαῖ τῶν Καλαβῶν ἔξο ἔ' Ἰδρόντων. Ὁ ἀνασῶσας ὁ θεὸς Βησσαρίων ὁ Νικαίας Καρδινάλις ὁμοκτελέων τοῖς βελομένοις ἐκοίνωσε, καὶ ἔτο δὲ ἀπόκρυφον γεγονὸς νῦν κοινὸν ἔσαι.* Constantinus Lascaris in Grammatica institutione ab eodem Aldo edita: *Poësis autem Homericissimæ Quinti jam multo tempore ignota*

* Idem plane nomen est Κοῖντῶ & Quintus, neque alia est differentia nisi quod unum sit scriptum literis latinis, alterum Græcis. Sic Quintus Fabius apud Dionysium Halic. Plutarchum, Appianum & alios Græcos scriptores Κοῖντῶ Φαβίῶ, & Quintus Κοῖντιῶ. Apud Dionem Cassium modo Κοῖντῶ scribitur pro Quinto modo Κυῖντῶ & pro Quintilio Κυῖντιῶ, Κοῖντῶ Medicus memoratur apud Galenum T. 4. edit. Basil. p. 370. & alibi.

** Quintum Calabrum à Cointo male diversum facit Anna T. Fabri ad Diçtyos IV. c. 1. notata eo nomine à præstantissimo Perizonio diss. de Diçtye sect. 13. Quintus Catabius typographi vitio dicitur apud Montacutum T. 1. Orig. Eccles. p. 378.

*** Ex hac idem referunt Rhodomannus in præf. & Leonhardus Nicodemus in additionibus ad Bibl. Neopolitanam Nicolai Toppi p. 215. seq. ut Vossium, Bailletum & Laur. Crassum de Poëtis Græcis præteream.

§ Alterum Homerum vocat J. Thomas Frægius Epistolâ Quinto præmissâ. *Homero proximum*, Barthius II. 8. Adversar. *Optimum Poëtam & solum legi dignum post Homerum*, Dan. Heinsius ad Nonni Dionysiacæ.

ignota fuit & tanquam extincta: sed propius Bessarion Nicæas Cardinalis Tusculani, ille sane quam bonus & ut Homericè dixerim similis Deo vir, aliæque plurima in nos & banc ex Apulia cum servasset, volensibus tradidit, quam & ipse olim desiderabam. De se ipso pauca hæc commemorat Qvintus libro XII. v. 302.

Τὴς μοι νῦν καθ' ἑκάστον ἀρειομένω σάφα Μῦσαι
ἔσπεθ' ὅσοι κατέβησαν ἔσω πολυχανδέῃ ἴππῳ,
ἤμεις γὰρ πᾶσαν μοι ἐνὶ φρεσὶ θήκαί' αἰοδῆν
πρὶν μοι ἀμφὶ παρεια καίασκίδαδαί ἴβλον
Σμυρνήθ' ἐν δαπέδοισι περικλυτὰ μῆλα νέμοισι.

Ex hoc loco *Smyrneum* appellat post Tzetzem Chiliad. 2. versu 488. & Benedictum Ægium Spoletinum p. 10. ad Apollodor. Rhodomannus, & cum Parrhasio inde colligit Scholam Smyrnæ habuisse & discipulos instituisse: quod postremum Vosfio licet & Reinesio aliisque viris doctis probatum merito in dubium vocat Clarissimus Baylius T. 3. Lexici Historico Critici p. 2540. quia nihil aliud affirmat hoc loco Poëta quam se adolescentem adhuc & in Smyrnæ campis inclytas oves pascentem (ex quo ipso ne Smyrnæum quidem certo colligas) à Musis carmen edoctum fuisse, perinde ut Hesiodus dum puer paterna armenta custodiret (Ἄγνας ποιμαίνων Ἐλικῶντες ὑπὸ Ζαθέοιο) à Musis amatus fuisse traditur à Luciano T. 2. p. 310. Idem Reinesius in Epistola ad Johannem Weitsium, & Epist. LXVII. ad Rupertum p. 591. Cointum nostrum eundem esse existimat cum *Corintho** *Smyrneo* Grammatico non adeo antiquo cujus libellus de dialectis, infra suo loco commemorandus existat. Sed utut non indignum poëma istud Grammatico esse fateor tum ob argumentum tum propter accuratiorem & γραμματικώτερον in carmine & descriptionibus locorum Characterem, quem in illo notarunt viri docti, hæc tamen Reinesii conjectura levi nominum similitudine nixa refellitur ab auctore scholiorum minorum in Homerum & ab Eustathio tum à Tzetzæ in Chiliadibus, & ad Hesiodum ac Lycophronem qui non uno in loco ejus mentionem facientes semper Κοινήον appellant, ipsorum testimoniis suffragante consensu MStorum codicum & illius quo Aldus usus est & alterius in Bibl. Barberina scripti manu Georgii Hermonymi Typhernatis qui primus Græcas literas docuit Luteriz & Reuchlini in his literis præceptor fuit (Allat. de Georgiis p. 393. sq.) aliorum item duorum in Bibl. Cæsarea quorum meminit Nesselius IV. p. 5. & 52. Neque Casp. Barthii suspicio multum habet verisimilitudinis qui p. 960. b. in Claudianum cum Cointo nostro eundem esse putat *Milesium* illum

* Corinthum vocat etiam Rev. Johannes Faës in notis ad Gyraldum de sepultura veterum pag. 692. b.

illum Smyrnæum, cuius poëticam facultatem laudat Eunapius in Proze-
 sio p. 121. Sane per tot secula plures potuerunt esse Poëtæ patria Smyrnæi,
 neq; de ætate Cointi adeo certi quicquam constat, licet ex Charactere car-
 minis, lubrico nimis argumento, Rhodomannus & post eum alii conjece-
 runt propinquum fuisse ætati Nonni, Coluthi, Tryphiodori, & Musæi qui
 de Ero & Leandro poëmation composuit. Barthius vero ipse alibi [II. 10.
 Adversar.] Cointum putat sub primis scripsisse Imperatoribus, idq; collig-
 it è vaticinio Calchantis XIII. 336. seq. sed quod scriptum potest esse ad imi-
 tationem vetustioris Poëtæ. Primam Qvinti Smyrnæi editionem Græcam,
 licet plenam mendis ut notat Gesnerus, studiosi debent *Aldo Manutio*, una
 cum Tryphiodoro ac Colutho sine temporis nota vulgatam in 8. Hinc re-
 cusus est Basileæ, 1569. 8. itidem parum emendate: Latina prosa vertit *Jo-
 docus Valareus* Antwerp. 1539. 8. & Lugd. 1541. 8. *Bernardi Baldi* versionem
 [latinam an Hetruscam] non vidi. *Casparis Barthii* Metaphrasis qui Tomo I.
 ad Statium p. 584. testatur se adolescenti ætate Qvintum Smyrnæum cor-
 rexisse & latino carmine transfulisse, lucem non adspexit. *Johannis Brodæi*
 notæ & castigationes in Oppianum, Q. Smyrnæum & Coluthum prodie-
 runt Basileæ 1552. 8. In Poëtis Græcis principibus Henrici Stephani Q.
 Smyrnæus est omissus, sed Græce & latine exstat in corpore Poëtarum Græ-
 corum Heroicorum cura *Jacobi Lestii* edito Genev. 1606. fol. Tom. 2. pag.
 137. Libri tres postremi cum *Michaëlis Neandri* qui in Schola Ilfeldensi illos
 interpretatus fuerat versione profana editi sunt à *Laurentio Rhodomanno* in
 parte posteriore operis aurei Neandri Lips. 1575. 4. Rhodomannus in ele-
 ganti quod præmisit carmine Græco & latino refert se inter auditores Ne-
 andri tunc fuisse, atq; ipsum Qvinti libros prælegentem auscultasse. Idem
 Rhodomannus postea integrum Cointum recensuit, & cum versione nova
 sua profana post triginta annos, per quos in privatis scriniis delituerat, se-
 cundis auctoris curis emendata, & castigationibus edidit Græce & latine
 Hanovix typis Wechelianiis 1604. 8. In eadem editione occurrit Rhodo-
 manni Poëma duplex Græco latinum, quorum alterum inscribitur Ilias
 parva* complexa epitomen singulorum librorum Homeri & Cointi, alte-
 rum Troica sive breviarium historia Trojanæ undiquaque decerptum.
 Præterea Dionis Chrysofomi Oratio XI. de Illo non capto, cum Rhodo-
 manni versione & notis, & *Johannis Hartungi* in Qvintum Smyrnæum bre-
 ves observationes quæ uno alteroq; folio constant. Hujus Rhodomannia-
 næ editionis exempla quædam cum in officina libraria Wecheliana adhuc
 superessent Ao. 1614. quo lucem viderunt *Claudii Dausquii* notæ & observa-
 tiones [quibus Brodæanæ subinde interspersæ sunt] in Qvintum Smyrnæ-
 um, Tryphiodorum & Coluthum, Francof. ex eadem Wecheliana sive

Ccc

Aubria-

*Confer quæ de hoc poëmante notavi supra c. 2. sect. 24. num. 12.

Aubriana officina, 8vo, quo facilius junctim venderentur, novus à typographo titulus *Qvinto* præfixus est, atque inde factum ut in quibusdam exemplis editionis Rhodomannianæ compareat annus non 1604. sed 1614. De Rhodomanno apponam unicum idque rectissimum judicium Casp. Barthii LIX. I. Adversar. *Locus is Calabri vulgo corruptus circumfertur, sed nos eruditissimi Rhodomanni emendationem merito sequemur, quæ cum dicitur Poitam totum in se redegerat, adeo ut similia eidem rara felicitate scribere posses. Qvo quidem viro gratum Poitam neminem unquam meliorem habuisse Germaniam nostram existimo, cujus Poematis plerisque talibus si nomen abesses, nos antiquum auctorem & non de bucconibus aliquem adscripturum fuisse rectissima iudicabit Josephus Scaliger.* Loca quædam Cointi emendat Guil. Canterus lib. I. Novar. Lect. cap. VII. *Qvintum* ut Historici magis quam Poëtæ officio functum reprehendi ab Udeno Nifiello in parte 4. progymnasium Italice editor. notavit Laurentius Crassus in opere de Poëtis Græcis eadem lingua vulgato p. 438. At Bailletus Gallus fallitur, qui judic. de Poëtis T. 2. p. 524. affirmat *Qvinto* præter XIV. libros paralipomenon Homeri, binos tribui seorsim scriptos de Ilii excidio. Nam duodecimus & decimus tertius ex illis XIV. sunt quos Michael Neander seorsim in aureo opere edidit sub titulo *Ἰλίου ἀλώσεως βιβλία δύο.*

VII. COLUTHUS è Lycopoli Thebaidis in Ægypto civitate clarus sub Imperatore Anastasio [qui A. Christi DXVIII. obiit] præter *Καλυδωνικῶν* Libros VI. *ἑγκώμια* versibus Heroicis & *περσικά* quæ universa Svidæ memorata interciderunt, scripsit *Ἑλένης ἀρπαγὴν* sive *de raptu Helene* poema Heroicum versibus CCCLXXXIV, repertum à Cardinali *Bessarione* in Calabria una cum *Qvinto* Smyræo, & Græce primum editum ab *Aldo* in 8. sine temporis notatione, deinde recusum emendatius in Poëtis principibus *H. Stephanus* Paris. 1566. fol. Latina prosa vertit *Jodocus Valerianus* Antw. 1539. 8. Lugd. 1541. 8. carmine *Helius Eobannus Hessus*, quod inter alia ejus poemata recusum Franc. 1564. 8. Porro cum versione & notis *Mich Neandri* exstat in hujus opere aureo T. 2. Lips. 1577. 4. Prætereo quod legitur Coluthus ad calcem nonnullarum Homeri editionum ut in Græca & Græcolatina quam curavit *Æmilius Portus* Genev. 1609. 12. tum in corpore Græcorum Poëtarum cum latina versione, ex recensione *Jac. LeBii* ibid. 1606. fol. Notas & castigationes *Johannis Brodai* & *Claudii Dausqueji* paulo ante de *Qvinto* differens memoravi. Cum versione & notis *Stephani Ebclii* Coluthus prodit Franeqveræ 1600. 8. Cum metaphrafi latina *Eob. Hessi* & *Musæi* poematio de Herone & Leandro, Hamburg. 1617. 8. curante *Henrico Rumpio*. Hunc poëtam emendatiorem cum scholiis Græcis, variis lect. Observationibus Philologicis, glossario Coluthiano & dissertatione de CLII Trojani belli scriptoribus edere ante aliquot annos* recepit Rev. D. *Valentinus Ernestus Laseberus*, qui fidem quo minus hætenus exsolveret à sacro quod ornat mune-

* Confer Nova litteraria Hamburgens. A. 1704. p. 265.

re prohibitus fuit. Est & mihi Coluthi itemque Tryphiodori codex scriptus ante annos circiter trecentos, qui olim fuit Eliaz Putschii. *Germanico* carmine haud infeliciter à se expressum Coluthum ante aliquot annos ostendit mihi nobilissimus Vir *L. Christianus Henricus Postellus* Hamburgensis. *Anglico* reddidit & notis illustravit *Eduardus Sberburne*. quod prodiit Londini 1651. & 1702. 8. una cum aliis eruditi & præclari viri poematis.

VIII. Coluthum in plerisque editionibus, ut Græcis *Aldini* & emendatiore *H. Stephani*, tum Græcolatinis *Mich. Neandri*, qui notas addidit, *Emilii*que *Porti* & *Jacobi Leclii* comitatur TRYPHIODORUS * seu Tryphiodori Egyptii Poëma Epicum versuum DCLXXVII. quod inscribitur *Ἰλίου ἄλασσι* sive *de Troja everfione*. Græce separatim editum est A. 1617. 8. curante *H. Rumpio* in usum Gymnasii Hamburgensis. Nonnulla ejus loca emendat & illustrat *Paulus Leopardus* vir harum literarum apprime peritus XIX. 1. & Libro XX. emendationum. Præstantissima editio est quæ cum versione latina duplici [prosa & eleganti carmine] ac notis *Nicodemi Frischlini* ac castigationibus *Laurentii Rhodomanni* lucem vidit Francof. 1588. 4. Vertit & *Guil. Xylander* carmine, ad calcem Diodori Siculi Basil. 1578. fol. post priorem versionem quam similiter carmine elaboraverat vix sedecim annos natus & infcio ipso Oporinus ediderat. *Claudii Dausqueji* notis in Quintum & Coluthum animadversiones ejusdem in Tryphiodorum exstant adjectæ, ut paulo ante monere me memini. Scripta Tryphiodori deperdita sunt: *Μαργαριτακα* & *τα κατά ἰπποδάμειαν*, tum *ἡ ἑξήκοντα ἑξαεταίωτος ὁμήρου ἡ ἑξήκοντα*, & *Odyssea λεπτογράμματα* de Ulyssis laboribus & fabulis eum spectantibus, de qua dixi capite superiore num. CXVIII.

IX. ISAACUS COMNENUS PORPHYROGENETUS cujus scholia inedita in Homerum memoravi c. III. num. 15. scripsit præterea prosa Græca libellum de prætermiſſis ab Homero & *χαρακτηρισματα* Græcorum Trojanorumque ducum ex Diçtye ut ait decerpta. Posterioris partis editionem è MS. Bibl. Amstelodamensis debemus *Jano Rutgersio* V. 20. Variar. lect. Lugd. Bat. 1618. 4. Utriusque *Leoni Allatio* in excerptis Rhetorum antiquorum & Sophistarum, Græce cum versione ipsius vulgatis Romæ 1644. 8. JOHANNIS TZETZÆ Ante Homericorum & Post Homericorum mentionem feci cap. III. num. 14. Videntur etiam Parlipomenon Homeri scriptoribus adjungendi qui singulis Homericis versibus de suo versum intercalarunt & subjunxerunt ut *Pigres* &

C c c 2

Timo-

* Coluthi æqualem plerique conjiciunt è carminis similitudine. Sed Gyraldus longe antiquiorem existimasse videtur, commemorat enim inter Poetas qui sub Ptolemæis vixerunt, T. 2. Opp. p. 166. Antiquissimus quod sciam qui mentionem Tryphiodori fecit est Hesychius Illustris ubi de Nestore Lyeio. Post Hesychium [qui sub Anastasio Imp. claruit] Svidas, Tætzæ ad Lycophronem & Chil. IV. 997. Eustathius ad Odyſſ. θ. p. 324. &c.

Timolaus Larissæus de quibus superiori capite, & de quo ibidem dicere neglexi *IDÆUS Rhodius* *Lisfi* Heroicorum carminum scriptor, qui *Svida* teste *παρεμβολῶν σίχων σίχων* εἰς πλάσσει τὴν ποιήσιν Ὀμήρου. E recentioribus nemo amœnius disertiusque in paralipomenis Homeri scribendis versatus est *Archi* Episcopo *Cameracensi* illustrissimo *Francisco Salignaco Fenelonio*, cujus *Telemachus* sive continuatio libri quarti *Odyssææ* Gallica prosa scripta & pulcherrimis monitis Ethicis ac Politicis Principi potissimum observandis referta simulac (auctore ut ferunt incio) adspexit lucem, tanto omnium applausu excepta, tam avide ab omnibus lecta est, ut intra breve tempus non modo plus decies recusa fuerit, sed & sua eum lingua exstare jusserint Itali, Angli, Belgæ, Germani: solis Gallis quibusdam iniquiorem de tanti civis sui ingenio sententiam ferentibus, sed in qua plus malignitatis atque invidiæ quam candidi iudicii facile agnoscas.

X. Antequam de Homero dicere desino, cujus commentatoribus merito suo adjungendum doctum & laboriosum scriptum doctiss. *Medici Leidensis Caroli Drelincurtii* *Homericus Achilles*, *Lugd. Bat. 1693. & 1694. 4.* commemoranda etiam nonnulla de ejus *Zoilis* ac detractoribus sunt. Equidem haud negandum videtur multos in ejus laude & admiratione modum excessisse, * atque dum omnia, pugnancia etiam ex Homero exculpere voluerunt, justam dedisse ansam *Seneæ* *Epist. LXXXVIII.* scribenti: *apparect nihil horum esse in illo cui omnia insunt.* Itaque pedibus eo in sententiam *Antonii Van Dalen* acutissimi *Medici & Philologi Harlemensis*, qui in libro de oraculis p. 84. editionis secundæ & libro de *Aristea* c. 26. p. 200. seq. ostendit se non magnam admodum *Hebraicarum* rerum vel linguæ notitiam Homero tribuere, etsi de illius allusionibus ad phrasas & ritus *Hebraicos* multa disputantur à viris eruditissimis ut à *Jacobo Cappello* in *Vindiciis* pro *Is. Casaubono* c. II. & 12. à *Merico Casaubono* de *Schreveliana* *Homeri* editione p. 46. seqq. *Zacharia Bogano* in *Homero* *Hebraizante* *Oxon. 1655. 8.* ut *Dan. Heinsium*, *Cræsum* aliosque præteream. Quemadmodum vero parum hoc detrahit *Homeri* *Græci* poetæ laudibus, ita sibi potius quam ejus famæ nocuerunt iniqui & inepti censores οἱ τὴν ἀπεφάλας καὶ μείζους Ὀμήρου σίχους ἐκλόγοντες, τὰ δὲ πολλὰ καὶ μεγάλα τῶν πεποιημένων ὑπερῷ παρορῶντες, de quibus *Plutarchus* in consolatione ad uxorem p. 644. præcipue cum *Homerus* confidentia ingenii sui adeo non curaverit *Grammaticas* minutias, ut primum etiam *Iliadis* versum ἀμεινον posuerit notante *Plutarcho*, de profectu in virtute p. 80. Sed vitio humani ingenii factum esse videtur, ut nimias *Homeri* laudes ferre quidam non valentes, in vituperatione ejusdem & ipsi nimii essent, & ex reprehensione ejus quem omnes

* His merito annumeres *Jo. Tzetzen* *Chil. XIII. v. 670.* qui non dubitat appellare τὸν ὑπὲρ πάντας ἅπαντά τὸν Ὀμηρον τὸν μέγαν.

omnes admirarentur, captarent laudem detracatoris iudicii. Talis fuisse videtur ZOILUS, qui in Scholiis minoribus ad Iliad. E. 4. & ab Eustathio p. 387. *Ephesius* appellatur, sed Heraclito in allegoriis Homericis p. 427. & Plutarcho Sympof. V. 4. *Æliano* XI. 10. Var. & Svidæ *variis in locis *Amphipolites*. Vitruvio etiam præfat. ad Librum VII à Macedonia venisse Alexandriam dicitur & Plinio indice Libri XII. & XIII. Zoilus Macedo: atqui Macedoniae opidum Amphipolis. Idem Heraclitus eodem loco *Thracium mancipium* appellat: quodque plures allatrasset & reprehendisset, dictus fuit teste *Æliano* Κούων ῥητορικός *Canis Retboricus*. *Ætas* illius eo usque certa est, quod vivendo superavit Philippum Macedoniae Regem, ad hujus enim mortem historiam suam perduxisse traditur. Cum vero Demosthenes ex orationibus ejus profecisse dicatur, & discipulus fuerit Zoilus Polycratis Atheniensis qui Socratis æqualis fuit, aut ad summam senectutem pervenisse eum est necesse [Tanaquillo Fabio enim in notis ad Longinum, Zoilum Rhetorem qui contra Platonem scripsit à Zoilo Homeromastige distinguenti contra veterum sententiam assentiri nolim] aut errasse Vitruvium Architecturæ certe quam historiarum & Chronologiæ peritorem, qui illum sub Ptolemæo Philadelpho post Aristophanem Grammaticum Alexandriam venisse scribit. Sed locus ejus insignis non est prætermittendus. *In septuaginta annis à Macedonia Zoilus quibus adoptavit cognomen ut HOMEROMASTIX excitaretur Alexandriam venit sua scripta contra Iliadem & Odysseam comparata Regi recitavit, Ptolemæus vero cum animadvertisset Poëtarum parentem Philologiæque omnis ducem absentem hexari, & cujus à cumbis genibus scripta suspicerentur, ab eo vituperari, indignatus nullum ei dedit responsum, Zoilus autem cum diutius fuisset in regno inopia pressus, summisit ad Regem postulans ut aliquod sibi tribueretur. Rex vero respondisse dicitur Homerum quibus annos mille decalisset, ebo perpetuo multa millia hominum pascere. Item debere quibus meliori ingenio se profiteretur non modo se unum sed etiam plures alere posse, Et ad summam mors ejus ** ut parricidii damnati varie memoratur.*

C c c 3

* Vide Svidam in *Ἀναξιμένης, Δημοσθένος & Ζωίλου*. Apud Plutarchum quoque in Democriti vita memorantem τῶν ἑπτὰ ἔτη Ἀμφιπολίτης λόγους, legendum Ζωίλου ἔτη Ἀμφιπολίτης, ut ex Dionysio Halic. libro de Demosthenis gravitate & Svida monuerunt Reinesius p. 328. Var. & Jonsius p. 42. & 126. Confer etiam quæ de Zoilo notavit Vossius lib. I. de Hiitor. Græcis c. 15. & Boileus (Mr. Boileau Despreaux) reflex. V. sur Longin

** Tam diversæ de morte Zoili narrationes docent parum certam esse universam illam traditionem, & forte debere illis qui tam malo mortis genere hominem dignum esse tenere & parum humane opinabantur ex iniqua admiratione Homeri, vel sui ipsorum potius nimia æstimatione. in quos Homeri contentum redundare exilimabant Quis jam miretur religionem tantumdem mali fradere potuisse mortalibus, ut quos tanquam hæreticos detestabantur, de illis foedas mortes vel si essent libenter commemorarent, vel si non essent fingerebant. Zoili enim exemplo videmus unius Poëtae causa, quem ipsi omnibus encomiis efferebant, ille vero aspernabatur, truculentissimo supplicio dignum habitum fuisse, Vitruvii etiam iudicio, qui post verba à me jam adducta subjungit: *Utrum ei acciderit, merenti digna constitit poena. Non enim aliter videtur promereri, quibus citat eos, quorum responsum quibus scripsit scribentes non potest coram indicari.*

tur. Alii eum scripserunt à Philadelpho esse in crucem fixum, nonnulli in eum lapides esse coniectos, alii Smyrna vitium in pyram coniectum. Diversum ab his genus mortis Zoili commemorat Svidas, ait enim in Olympia de Scironis faxis esse deturbatum. ἐπεκλήθη Ὀμηρομασίξ ὅτι ἐπέσκωπτεν Ὀμηρον, διὸ αὐτὸν διέξαιψες οἱ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ κατὰ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν ᾤθησαν. Ab eodem Svida discimus novem libros à Zoilo compositos adversus Homeri Poësin (Ἰας καὶ Ὀμηρου σωτὰ ξεις vocat Dionysius Halicarnass. in Ilixo p. III.) & præterea Homeri vituperationem. Πρῶτος ἦν καὶ φιλοσοφῶν, ἐγραψε μὲντοι τινὰ καὶ γραμματικὰ καὶ κτὰ τῆς Ὀμηρῆς ποιήσεως λόγους ἐννέα ἰσορίαν ἀπὸ Θεογονίας ἕως τῆς Φιλίππια τελευτῆς βιβλία τρία. Περὶ ἡμῶν Φιλίππειος, καὶ κατὰ Ἰσοκράτους Πρῶτος καὶ ἄλλα πλείστα ἐν εἰς καὶ ψόγον Ὀμηρῆς. Quælia fuerint quæ reprehendit in Homero Zoilus, vide si placet aquad Longinum p. 70. edit. Jac. Tollii, Heraclitum qui vulgo Heraclides: loco laudato, Plutarchum V. 4. sympoſ. tum scholia minora ad Iliad. É. 4. & 20. Eustathium ad Iliad. E. p. 512. Ω. p. 1510. Odyſſeæ I. p. 335. Non absurde quædam notasse & in principe Poëtarum carpisse certissimum est, quod tamen tot libros reprehensione implevit poëmatum multis nominibus svavissimorum & pulcherrimorum, in ipsum præterea Homerum, candidissimum omnium laudatorem, singulari oratione invecus, nescio quam arguit animi vel vanitatem vel lolliginem, præcipue si verum est quod legas apud Ælianum XI. 10. Var. Galenum Method. Therapeut. Lib. I. c. 3. T. 4. Opp. p. 37. Homeri iconem a Zoilo flagris * cæsam ἀλλ' ἔγωγε καὶ Ζωίλῳ ἐνδοξῶς τὴν Ὀμηρῆς μαστίλει ἐκίνα. Ibidem addit Zoilum non magni fieri nisi à Φιλολοιδοροῖς, Dionysius tamen Halicarnassensis Epist. ad Pompejum p. 127. eum refert inter eos qui Platonem (nam adversus hunc quoque & adversus Isocratem scripsit) reprehenderint ἢ διὰ Φρόνον ἢ διὰ Φιλαπεχθημισίην κωμωδῶντες, ἀλλὰ τὴν ἀληθειαν ἐξετάζοντες. Ab hoc viro obtrectatores quicumque vocantur non modo Zoili, ut apud Martialem & alios, sed etiam *Homero mastigas* ** ut Plinio in præf. historix: *ut ob id caveatis illos Homero mastigas.* Homero ipsi tamen Zoilus debuit ut posteris innotesceret, iudice Ovidio remed. amor. vers. 365. ita enim intelligendus ille locus:

Ingenium magni detrectat livor Homeri,

Quisquis es, ex illo, Zoile, nomen habes.

Primus pro Homero contra Zoilum scripsit Arati Poëtæ frater *Athenodorus*, ut legitur in Vita Arati Græcis in illum scholiis præmissa. Definitionem schematis seu figuræ hanc è Zoilo profert Phisammon Rhetor p. 98. edit. Laurentii Normanni *Ἐμακαρίτην ἁπλῆμα ἐς ἄτερον μὲν προσποιῶσθαι ἕτερον δὲ λέγειν.*

* Similiter Theagenis Thasi-athlethæ statuam ab inimico, sed haud impune, (collapsa enim ipsum oppressit) cæsam flagris narrat Dio Chrysoſt. XXXI. p. 339. seq.

** Sic Largi Licinii olim liber terebatur, infando (ut ait Ocellius XVII. 1.) titulo *Cicero mastix.*

λέγειν. Reprehendit Quintilianus IX. 1. *Verum id ipsum anguste Zoilus terminavit, qui id solum putaverit sebetna quo aliud simulatur dici quam dicitur.* Zoilus Rhetor ὁ τὸν Ὀμηρον ψέγων ὡς μυθολογῶν, laudatur ἐν τῷ Τωνιδίων ἐγκωμίων apud Strabonem VI. p. 271. Plures autem fuere Zoili præter Amphipolitam nostrum. 1.] Zoilus Patruus Pythagoræ. Laërt. VIII. 2. 2.] Zoilus Lampfacenus Themistonis Epicureæ filius, Clemens Alex. IV. Strom. p. 522. 3.] Zoilus Cedrasensis [ὁ Κεδρασεὺς] Etymolog. M. in αὐτῷ. Forte Grammaticus ille hoc nomine, qui ab Athenæo inter Dipnosophilas collocutores introducit. 4.) Zoilus Pergæus quem de Diogene Cynico quædam commemorantem laudat Laërtius VI. 37. 5.) Zoilus Sacerdos Boeotius Plutarchi æqualis qui ejus meminit quæst. Græc. XXXVIII p. 297. 6.) Zoilus Cyprius artifex ferrarius, de quo idem Plutarchus in Demetrio p. 898. 7.) Zoilus Medicus cujus antidotum memorat Galenus II. 13. de antidotis, nescio diversusne sit à Zoilo Ophthalmico cujus meminit idem IV. 7. de medicamentis κατὰ τόπους. 8.) Zoilus Trevirensis apud Aufonium in Epistola cupidini crucifixæ præmissa, ad quem locum Scriverius notavit alios Zoilos tres ex Gruteri Inscriptionibus p. 302. 2. p. 438. 2. p. 900. 9.) alios item tres Zoilos Martyres ex Adone & Ufuardo 24. Maj. & 27. Jun. & Martyrolog. Rom. 24. Nov. His adde 15.) Zoilum Alexandriæ Piscopum de quo Nicephorus XVII. 8. & 26. 16.) Zoilum qui sub Theodosio jun. Antiochiæ porticum exstruxit. id. XIV. 46. 17) Publium Ælium Flavianum Zoilum, Apollodori Aspendii Philologi fratrem, in veteri inscript. apud Sponium 1. itinerar. p. 107. 18) Zoilum Milesium, in veteri anaglypho apud Bernhardum de Montfaucon p. 70. Diarii Italici. 19.) Zoilum Tyrannum Cæsarensē de quo Josephus XIII. 20. & 20.) L. Nostium Zoilum heredem Ciceronis XIII. 46. Epist. ad familiar. Sed ut ad Homerum & alios ejus reprehensores nostra redeat oratio, ei viventium & adversarium fuisse *Sagarin* sive *Syagrum*, defuncto *Xenophanem*, tradit Laërtius in Socratis vita, II. 46. *Καὶ Σάγαρις ἐφίλωνέκει Ομήρω ζῶντι, ἀποθανόντι ἔξνοφάνης ὁ Κολοφώνιος*. De Syagro dixi L. I. c. XXXIV. n. 3. *Xenophanem* idem Laërtius IX. 18. testatur graviter perstrinxisse quæ Homerus & Hesiodus scripserant de Diis: *γέγραφε δὲ καὶ ἐν ἔπεισι καὶ ἐλεγείαν καὶ ἰάμβους κατὰ ἱσιόδου καὶ Ὀμήρου ἐπισκοπτῶν αὐτῶν ἅ ἐπὶ θεῶν εἰρημένα.* Sextus Empiricus VIII adversus Mathematic. p. 341. *ἐνθεν καὶ ἔξνοφάνης διελέχων τὸς ἐπὶ Ὀμηρον καὶ ἱσιόδου φησί.*

Πάντα θεοὶς ἀνέθηκαν Ὀμηροῦ δ' ἱσιόδος ἴε
Ὅσα παρ' ἀνθρώποισιν οὐκ εἶδεν καὶ ψόγῳ ἐστὶ
κλέπτειν μοιχέυειν τε καὶ ἀλλήλοις ἀπατεύειν.

Idem lib. 1. p. 57. *Ὀμηροῦ καὶ ἱσιόδου κατὰ τὸν Κολοφώνιον ἔξνοφάνης ὡς πλεῖστα* (ita videtur legendum pro ὅς πλεῖστα) *ἐφθόγγεζαντο θεῶν ἀθέμισια ἔργα κλεπτειν μοιχέυειν τε καὶ ἀλλήλοις ἀπατεύειν* Eo nomine & penes inferos poenas dare finguntur Homerus & Hesiodus apud Laërtium VIII. 21. & Svidam in Πυθαγόρας. Ab *Atheniensibus* (ob eandem ut suspicor causam) multatum Homerum tanquam insanientem quinquaginta drachmis, tradit Heraclides, eodem Laërtio teste II. 43. *Heraclitus* vero Philoſophus (id. IX. 1.) Homerum affirmabat dignum qui ex certaminibus ejiceretur & colapsus cæderetur. Adde Augustin. IV. 26. & 30. de C. D. *Plato* * quoque in libris de legibus testatus se fabulas illas & fictions indignas Diis improbare, tertio Politias è Republica sua exesse Homerum jubet & aliorum ablegat quancquam honoris causa unguento delibutum lanaque Dei instar (confer Grævium ad Hesiodi ἔργα v. 499.) coronatum, qua de rescripserat olim Ælius Serapion teste Svida: Interim videri placet quæ ad Dionis Chryſostomi Diff. LIII & ad dissertationem VIII. Maximi Tyrii Isaac Casaubonus & Daniel Heinſius; Caspar Barthius ad Zachariam Myrtenacum p. 300. Tho. Reinſius lib. V. var.

* Confer Euseb. XIII. 3. præparat. & Proclum in Politiam p. 368.

ignota fuit & tanquam extincta: sed propius Bessarion Nicaeae Cardinalis Tusculani, ille sane quam bonus & ut Homericè dixerim similis Deo vir, aliisque plurima in nos & hanc ex Apulia cum servasset, volentibus tradidit, quam & ipse olim desiderabam. De se ipso pauca hæc commemorat Quintus libro XII. v. 302.

Τύς μοι νῦν καθ' ἑκάστον ἀρρομομένω σάφα Μῦσαι
 ἔσπεθ' ὅσοί κ' ἔβησαν ἔσω πολυχανδέσσι πᾶσι,
 ὑμεῖς γὰρ πᾶσαν μοι ἐνὶ φρεσὶ δῆκ' αἰοδῆν
 Πρὶν μοι ἀμφὶ παρῆα κ' ἀσκιδναοῦσαι ἕβλον
 Σμύρνης ἐν δαπέδοισι περίκλυτα μῆλα νέμοισι.

Ex hoc loco *Smyrneum* appellat post Tzetzem Chiliad. 2. versu 488. & Benedictum Ægium Spoletinum p. 10. ad Apollodor. Rhodomannus, & cum Parrhasio inde colligit Scholam Smyrnæ habuisse & discipulos instituisse: quod postremum Vosfio licet & Reinesio aliisque viris doctis probatum merito in dubium vocat Clarissimus Baylius T. 3. Lexici Historico Critici p. 2540. quia nihil aliud affirmat hoc loco Poëta quam se adolescentem adhuc & in Smyrnæ campis inclytas oves pascentem (ex quo ipso ne Smyrnæum quidem certo colligas) à Musis carmen edoctum fuisse, perinde ut Hesiodus dum puer paterna armenta custodiret (*Ἄνας ποιμαίνων Ἐλικῶνας ὑπὸ Ζαθέοιο*) à Musis amatus fuisse traditur à Luciano T. 2. p. 310. Idem Reinesius in Epistola ad Johannem Weitsium, & Epist. LXVII. ad Rupertum p. 591. Cointum nostrum eundem esse existimat cum *Corinthis** *Smyrneo* Grammatico non adeo antiquo cujus libellus de dialectis, infra suo loco commemorandus existat. Sed utut non indignum poëma istud Grammatico esse fateor tum ob argumentum tum propter accuratiorem & γραμματικώτερον in carmine & descriptionibus locorum Characterem, quem in illo notarunt viri docti, hæc tamen Reinesii conjectura levi nominum similitudine nixa refellitur ab auctore scholiorum minorum in Homerum & ab Eustathio tum à Tzetzæ in Chiliadibus, & ad Hesiodum ac Lycophronem qui non uno in loco ejus mentionem facientes semper *Κοίνην* appellant, ipsorum testimoniis suffragante consensu MStorum codicum & illius quo Aldus usus est & alterius in Bibl. Barberina scripti manu Georgii Hermonymi Typhernatis qui primus Græcas literas docuit Luteriz & Reuchlini in his literis præceptor fuit (Allat. de Georgiis p. 393. sq.) aliorum item duorum in Bibl. Cæsarea quorum meminit Nesselius IV. p. 5. & 52. Neque Casp. Barthii suspicio multum habet verisimilitudinis qui p. 960. b. in Claudianum cum Cointo nostro eundem esse putat *Milesium* illum

* Corinthum vocat etiam Rev. Johannes Faës in notis ad Gyrardum de sepultura veterum pag. 692. b.

illum Smyrnæum, cujus poëticam facultatem laudat Eunapius in Proxre-
 fio p. 121. Sane per tot secula plures potuerunt esse Poëtæ patria Smyrnæi,
 neq; de ætate Cointi adeo certi quicquam constat, licet ex Charactere car-
 minis, lubrico nimis argumento, Rhodomannus & post eum alii conjece-
 runt propinquum fuisse ætati Nonni, Coluthi, Tryphiodori, & Musæi qui
 de Ero & Leandro poëmation composuit. Barthius vero ipse alibi [II. 10.
 Adversar.] Cointum putat sub primis scripsisse Imperatoribus, idq; collig-
 it è vaticinio Calchantis XIII. 336. seq. sed quod scriptum potest esse ad imi-
 tationem vetustioris Poëtæ. Primam Quinti Smyrnæi editionem Græcam,
 licet plenam mendis ut notat Gesnerus, studiosi debent *Aldo Manutio*, una
 cum Tryphiodoro ac Colutho sine temporis nota vulgatam in 8. Hinc re-
 cusus est Basileæ, 1569. 8. itidem parum emendate: Latina prosa vertit *Jo-
 docus Valareus* Antwerp. 1539. 8. & Lugd. 1541. 8. *Bernardi Baldi* versionem
 [latinam an Hetruscam] non vidi. *Casparis Bartheii* Metaphrasis qui Tomo I.
 ad Statium p. 584. testatur se adolescenti ætate Quintum Smyrnæum cor-
 rexisse & latino carmine transfulisse, lucem non adspexit. *Johannis Brodai*
 notæ & castigationes in Oppianum, Q. Smyrnæum & Coluthum prodie-
 runt Basileæ 1552. 8. In Poëtis Græcis principibus Henrici Stephani Q.
 Smyrnæus est omissus, sed Græce & latine exstat in corpore Poëtarum Græ-
 corum Heroicorum cura *Jacobi Lestii* edito Genev. 1606. fol. Tom. 2. pag.
 137. Libri tres postremi cum *Michaëlis Neandri* qui in Schola Ilfeldensi illos
 interpretatus fuerat versione profana editi sunt à *Laurentio Rhodomanno* in
 parte posteriore operis aurei Neandri Lipsi. 1575. 4. Rhodomannus in ele-
 ganti quod præmisit carmine Græco & latino refert se inter auditores Ne-
 andri tunc fuisse, atq; ipsum Quinti libros prælegentem auscultasse. Idem
 Rhodomannus postea integrum Cointum recensuit, & cum versione nova
 sua profana post triginta annos, per quos in privatis scriniis delituerat, se-
 cundis auctoris curis emendata, & castigationibus edidit Græce & latine
 Hanovix typis Wecheliani 1604. 8. In eadem editione occurrit Rhodo-
 manni Poëma duplex Græco latinum, quorum alterum inscribitur Ilias
 parva* complexa epitomen singulorum librorum Homeri & Cointi, alte-
 rum Troica sive breviarium historix Trojanæ undiquaque decerptum.
 Præterea Dionis Chrysostomi Oratio XI. de Ilio non capto, cum Rhodo-
 manni versione & notis, & *Johannis Hartungi* in Quintum Smyrnæum bre-
 ves observationes quæ uno alteroq; folio constant. Hujus Rhodomannia-
 næ editionis exempla quædam cum in officina libraria Wecheliana adhuc
 superessent Ao. 1614. quo lucem viderunt *Claudii Dausquii* notæ & observa-
 tiones [quibus Brodæanæ subinde interspersæ sunt] in Quintum Smyrnæ-
 um, Tryphiodorum & Coluthum, Francof. ex eadem Wecheliana sive

Ccc

Aubria-

*Confer quæ de hoc poëmate notavi supra c. 2. sect. 24. num. 12.

Timolaus Larissæus de quibus superiori capite, & de quo ibidem dicere neglexi *IDÆUS Rhodius* *Lissif. Heroicorum carminum scriptor*, qui *Svida* teste *παρεμβάλων σίχων σίχων* ἐδίπλασε τὴν ποίησιν Ὀμήρου. E recentioribus nemo amœnius disertiusque in paralipomenis Homeri scribendis versatus est *Archi Episcopo Cameracensi illustrissimo Francisco Salignaco Fenelonio*, cujus *Telemachus* sive continuatio libri quarti *Odyssææ Gallica prosa scripta & pulcherrimis monitis Ethicis ac Politicis Principi potissimum observandis referta simulac (auctore ut ferunt incio) adspexit lucem, tanto omnium applausu excepta, tam avide ab omnibus lecta est, ut intra breve tempus non modo plus decies recusa fuerit, sed & sua eum lingua exstare jusserint Itali, Angli, Belgæ, Germani: solis Gallis quibusdam iniquiorem de tanti civis sui ingenio sententiam ferentibus, sed in qua plus malignitatis atq; invidiæ quam candidi iudicii facile agnoscas.*

X. Antequam de Homero dicere desino, cujus commentatoribus merito suo adjungendum doctum & laboriosum scriptum doctiff. *Medici Leidensis Caroli Drelincurii* *Homerici Achilles*, *Lugd. Bat. 1693. & 1694. 4.* commemoranda etiam nonnulla de ejus *Zoilis* ac detractoribus sunt. Equidem haud negandum videtur multos in ejus laude & admiratione modum excessisse, * atque dum omnia, pugnancia etiam ex Homero exculperè voluerunt, justam dedisse ansam *Senecæ Epist. LXXXVII. scribenti: apparet nihil horum esse in illo cui omnia insunt.* Itaque pedibus eo in sententiam *Antonii Van Dalen* acutissimi *Medici & Philologi Harlemensis*, qui in libro de oraculis p. 84. editionis secundæ & libro de *Aristea* c. 26. p. 200. seq. ostendit se non magnam admodum *Hebraicarum* rerum vel linguæ notitiam Homero tribuere, etsi de illius allusionibus ad phrasas & ritus *Hebraicos* multa disputantur à viris eruditissimis ut à *Jacobo Cappello* in *Vindiciis* pro *If. Casaubono* c. 11. & 12. à *Merico Casaubono* de *Schreveliana* *Homeri* editione p. 46. seqq. *Zacharia Bogano* in *Homero Hebraizante* *Oxon. 1655. 8.* ut *Dan. Heinium*, *Cræsum* aliosque præteream. Quæmadmodum vero parum hoc detrahit *Homeri Græci* poëtæ laudibus, ita sibi potius quam ejus famæ nocuerunt iniqui & inepti censores οἱ τὸς ἀπεφάλως καὶ μείζους Ὀμήρου σίχων ἐκλέγοντες, τὰ δὲ πολλὰ καὶ μεγάλα τῶν πεποικιμένων ὑπερεὺ παρορῶντες, de quibus *Plutarchus* in consolatione ad uxorem p. 644. præcipue cum *Homerus* confidentia ingenii sui adeo non curaverit *Grammaticas* minutias, ut primum etiam *Iliadis* versum ἀμετρον posuerit notante *Plutarcho*, de profectu in virtute p. 80. Sed vitio humani ingenii factum esse videtur, ut nimias *Homeri* laudes ferre quidam non valentes, in vituperatione ejusdem & ipsi nimii essent, & ex reprehensione ejus quem omnes

* His merito annumeres *Jo. Tzetzen* *Chil. XIII. v. 670.* qui non dubitat appellare τὸν ὑπὲρ πάντας ἀπαντὰ τὸν Ὀμηρον τὸν μέγαν.

omnes admirarentur, captarent laudem detracatoris iudicii. Talis fuisse videtur ZOILUS, qui in Scholiis minoribus ad Iliad. E. 4. & ab Eustathio p. 387. *Ephesius* appellatur, sed Heraclito in allegoriis Homericis p. 427. & Plutarcho Sympof. V. 4. *Æliano* XI. 10. Var. & Svidæ *variis in locis *Amphipolites*. Vitruvio etiam præfat. ad Librum VII à Macedonia venisse Alexandriam dicitur & Plinio indice Libri XII. & XIII. Zoilus Macedo: atqui Macedoniae opidum Amphipolis. Idem Heraclitus eodem loco *Thracium mancipium* appellat: quodque plures allatrasset & reprehendisset, dictus fuit teste *Æliano* Κούων ῥητορικὸς *Canis Retboricus*. *Ætas* illius eo usque certa est, quod vivendo superavit Philippum Macedoniae Regem, ad huius enim mortem historiam suam perduxisse traditur. Cum vero Demosthenes ex orationibus ejus profecisse dicatur, & discipulus fuerit Zoilus Polycratis Atheniensis qui Socratis æqualis fuit, aut ad summam senectutem pervenisse eum est necesse [Tanaquillo Fabio enim in notis ad Longinum, Zoilum Rhetorem qui contra Platonem scripsit à Zoilo Homeromastige distinguenti contra veterum sententiam assentiri nolim] aut errasse Vitruvium Architecturæ certe quam historiarum & Chronologiæ peritorem, qui illum sub Ptolemæo Philadelpho post Aristophanem Grammaticum Alexandriam venisse scribit. Sed locus ejus insignis non est prætermittendus. *In septentibus annis à Macedonia Zoilus quibus adoptavit cognomen ut HOMEROMASTIX vocaretur Alexandriam venit suam scripta contra Iliadem & Odysseam comparata Regi recitavit, Ptolemæus vero cum animadvertisset Poetarum parentem Philologiæque omnis ducem absentem vexari, & cujus à cumbis genibus scripta suspicerentur, ab eo vituperari, indignatus nullum ei dedit responsum, Zoilus autem cum diutius fuisset in regno inopia pressus, summisit ad Regem postulans ut aliquibus sibi tribueretur, Rex vero respondisse dicitur Homerum quibus annos mille decisset, ebo perpetuo multa millia hominum pacere. Item debere quibus meliori ingenio se profiteretur non modo se unum sed etiam plures alere posse, Et ad summam mors ejus ** ut parricidii damnati varie memoratur.*

C c c 3

* Vide Svidam in *Ἀναξιμένης, Δημοσθένος & Ζωίλου*. Apud Plutarchum quoque in Demosthenis vita memorantem τῶν Ζήθου & Ἀμφιπολίτου λόγους, legendum Ζωίλου & Ἀμφιπολίτου, ut ex Dionysio Halic. libro de Demosthenis gravitate & Svida monuerunt Reinesius p. 328. Var. & Jonsius p. 42. & 126. Confer etiam quæ de Zoilo notavit Vossius lib. I. de Hiilor. Græcis c. 15. & Boileus (Mr. Boileau Despreaux) reflex. V. sur Longin

** Tam diversæ de morte Zoili narrationes docent parum certam esse universam illam traditionem, & forte debere illis qui tam malo mortis genere hominem dignum esse tenere & parum humane opinabantur ex iniqua admiratione Homeri, vel sui ipsorum potius nimia æstimatione. in quos Homeri contemptum redundare exilimabant Quis jam miretur religionem tantundem mali fradere potuisse mortalibus, ut quos tanquam hæreticos detestabantur, de illis foedas mortes vel si essent libenter commemorarent, vel si non essent fingerent. Zoili enim exemplo videmus unius Poëtæ causa, quem ipsi omnibus encomiis efferebant, ille vero aspernabatur, truculentissimo supplicio dignum habitum fuisse, Vitruvii etiam iudicio, qui post verba à me jam adducta subjungit: *Utrum ei acciderit, merenti digna constituta pœnia. Non enim aliter videtur promereri, quibus citas eos, quorum responsum quibus senserint scribentes non potest coram indicari.*

tur. Alii eum scripserunt à Philadelpho esse in cruce[m] fixum, nonnulli in eum lapides esse coniectos, alii Smyrna vitium in pyram coniectum. Diverfum ab his genus mortis Zoili commemorat Svidas, ait enim in Olympia de Scironiis faxis esse deturbatum. ἐπεκλήθη Ὀμηρομάστιξ ὅτι ἐπισκώπτειν Ὀμηρον, διὸ αὐτὸν διώξαντες οἱ ἐν ἡ Ὀλυμπία κατὰ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν ᾤθησαν. Ab eodem Svida discimus novem libros à Zoilo compositos adversus Homeri Poëfin (Ἰὰς καὶ Ὀμηροῦ σωτὰξες vocat Dionysius Halicarnass. in Iſxo p. III.) & præterea Homeri vituperationem. Ἔφητο δὲ ἢ καὶ φιλοσοφῶν, ἐγράψε μὲντοι τινὰ καὶ γραμματικὰ καὶ κατὰ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως λόγους ἐννέα Ἱσθρίαν ἀπὸ Θεογονίας εἰς τῆς Φιλίππου τελευταίας βιβλίας τρία. Περὶ ἡμιφιλίππου καὶ κατὰ Ἱσθρατὸς ῥήτορος καὶ ἄλλα πλείστα ἐν εἰς καὶ ψόγον Ὀμήρου. Quælia fuerint quæ reprehendit in Homero Zoilus, vide si placet aquod Longinum p. 70. edit. Jac. Tollii, Heraclitum qui vulgo Heraclides: loco laudato, Plutarchum V. 4. symposi- tum scholia minora ad Iliad. É. 4. & 20. Eustathium ad Iliad. E. p. 512. Ω. p. 1510. Odyſſeæ I. p. 335. Non absurde quædam notasse & in principe Poëtarum carpisse certissimum est, quod tamen tot libros reprehensione implevit poëmatum multis nominibus suavissimorum & pulcherrimorum, in ipsum præterea Homerum, candidissimum omnium laudatorem, singulari oratione invectus, nescio quæ arguit animi vel vanitatem vel lolliginem, præcipue si verum est quod legas apud Ælianum XI. 10. Var. Galenum Method. Therapeut. Lib. I. c. 3. T. 4. Opp. p. 37. Homeri iconem a Zoilo flagris * cæsam ἀλλ' ἔτω γε καὶ Ζοίλου ἐνδοξὸν τὴν Ὀμήρου μάστιγιν ἐκίονα. Ibidem addit Zoilum non magni fieri nisi à Φιλολοιδόροις, Dionysius tamen Halicarnassensis Epist. ad Pompejum p. 127. eum refert inter eos qui Platonem (nam adversus hunc quoque & adversus Isocratem scripsit) reprehenderint ἢ διὰ Φρόνον ἢ διὰ Φιλαπεχθημοσύνην κωμωδῶντες, ἀλλὰ τῆ ἀληθείαν ἐξετάζοντες. Ab hoc viro obtrectatores quicunque vocantur non modo Zoili, ut apud Martialem & alios, sed etiam *Homero mastigas* ** ut Plinio in præf. historix: *ut ob id caveam istos Homero mastigas*. Homero ipsi tamen Zoilus debuit ut posteris innotesceret, iudice Ovidio remed. amor. vers. 365. ita enim intelligendus ille locus:

Ingenium magni detrectat livor Homeri,

Quisquis es, ex illo, Zoile, nomen habes.

Primus pro Homero contra Zoilum scripsit Arati Poëtæ frater *Athenodorus*, ut legitur in Vita Arati Græcis in illum scholiis præmissa. Definitionem schematis seu figuræ hanc è Zoilo profert Philammon Rhetor p. 98. edit. Laurentii Normanni ἡ μακαρίτης ἡμῶν ἕτερον μὲν προσποιεῖσθαι ἕτερον δὲ λέγειν.

* Similiter Theagenis Thasiathlethæ statuam ab inimico, sed haud impune, (collapsa enim ipsum oppressit) cæsam flagris narrat Dio Chrysoft. XXXI. p. 337. seq.

** Sic Largini Licinii olim liber ferebatur, infando (ut ait Gellius XVII. 1.) titulo *Cicero mastiga*.

λέγειν. Reprehendit Quintilianus IX. 1. *Verum id ipsum anguste Zoilus terminavit, qui id solum putaverit scilicet quod aliud simulatur dici quam dicitur.* Zoilus Rhetor ὁ τὸν Ὀμηρον ψέγων ὡς μυθολογῶν, laudatur ἐν τῷ Τελεδίων ἐγκωμίων apud Strabonem VI. p. 271. Plures autem fuere Zoili præter Amphipolitam nostrum. 1.] Zoilus Patruus Pythagoræ. Laërt. VIII. 2. 2.] Zoilus Lampfacenus Themistionis Epicuræ filius, Clemens Alex. IV. Strom. p. 522. 3.] Zoilus Cedrasensis [ὁ Καδρασὺς] Etymolog. M. in αἰῶ. Forte Grammaticus ille hoc nomine, qui ab Athenæo inter Dipnosophistas collocutores introducit. 4.) Zoilus Pergæus quem de Diogene Cynico quædam commemorantem laudat Laërtius VI. 37. 5.) Zoilus Sacerdos Boeotici Plutarchi æqualis qui ejus meminit quæst. Græc. XXXVIII. p. 297. 6.) Zoilus Cyprius artifex ferrarius, de quo idem Plutarchus in Demetrio p. 898. 7.) Zoilus Medicus cujus antidotum memorat Galenus II. 13. de antidotis, nescio diversusne sit à Zoilo Ophthalmico cujus meminit idem IV. 7. de medicamentis κατὰ τόπους. 8.) Zoilus Trevirensis apud Aufonium in Epistola cupidini crucifixæ præmissa, ad quem locum Scriverius notavit alios Zoilos tres ex Cruteri Inscriptionibus p. 302. 2. p. 438. 2. p. 900. 9.) alios item tres Zoilos Martyres ex Adone & Usuardo 24. Maj. & 27. Jun. & Martyrolog. Rom. 24. Nov. His adde 15.) Zoilum Alexandriæ Episcopum de quo Nicephorus XVII. 8. & 26. 16.) Zoilum qui sub Theodosio jun. Antiochiæ porticum extruxit id. XIV. 46. 17) Publium Ælium Flavianum Zoilum, Apollodori Aspendii Philologi fratrem, in veteri inscript. apud Sponium 1. itinerar. p. 107. 18) Zoilum Milesium, in veteri anaglypho apud Bernhardum de Montfaucon p. 70. Diarii Italici. 19.) Zoilum Tyrannum Cæsarensē de quo Josephus XIII. 20. & 20.) L. Nostium Zoilum coherentem Ciceronis XIII. 46. Epist. ad familiar. Sed ut ad Homerum & alios ejus reprehensores nostra redeat oratio, ei viventi æmulum & adversarium fuisse *Sagarin* sive *Syagrum*, defuncto *Xenophanem*, tradit Laërtius in Socratis vita, II. 46. *Καὶ Σάγαρις ἐφιλονεῖκε Ὀμηρῶ ζῶντι, ἀποθανόντι ἢ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος.* De Syagro dixi L. I. c. XXXIV. n. 3. *Xenophanem* idem Laërtius IX. 18. testatur graviter perstrinxisse quæ Homerus & Hesiodus scripserant de Diis: *γέγραφε δὲ καὶ ἐν ἑπέσι καὶ ἐλεγίαι καὶ ἰάμβους καὶ Ἡσιόδου καὶ Ὀμήρου ἐπισκοπτῶν αὐτῶν ἢ περὶ θεῶν εἰρημένα.* Sexus Empiricus VIII adversus Mathematic. p. 341. *ἐνθεν καὶ Ξενοφάνης διελέχων τὸς περὶ Ὀμηρον καὶ Ἡσιόδου φησί.*

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὀμηρός ὃ Ἡσιόδός τε
ὅσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνειδέα καὶ ψόγῳ εἶσι
κλέπτειν μοιχέυειν τε καὶ ἀλλήλοις ἀπατεύειν.

Idem lib. I. p. 57. *Ὀμηρῶ καὶ Ἡσιόδῳ κατὰ τὸν Κολοφώνιον Ξενοφάνη ὡς πλεῖστα* (ita videtur legendum pro ὡς πλεῖστα) *ἐφθίγγαντο θεῶν ἀθέμιτια ἔργα κλέπτειν μοιχέυειν τε καὶ ἀλλήλοις ἀπατεύειν* Eo nomine & penes inferos poenas dare finguntur Homerus & Hesiodus apud Laërtium VIII. 21. & Svidam in *Πυθαγόρας*. Ab *Atheniensibus* (ob eandem ut suspicor causam) multatum Homerum tanquam insanientem quinquaginta drachmis, tradit Heraclides, eodem Laërtio teste II. 43. *Heraclitus* vero Philosophus (id. IX. 1.) Homerum affirmabat dignum qui ex certaminibus ejiceretur & colapsus cederetur. Adde Augustin. IV. 26. & 30. de C. D. *Plato* * quoque in libris de legibus testatus se fabulas illas & fictiones indignas Diis improbare, tertio Politias è Republica sua exesse Homerum jubet & aliorum ablegat quanquam honoris causa unguento delibutum lanaque Dei instar (confer Grævium ad Hesiodi *ἔργα* v. 499.) coronatum, qua de rescripserat olim Ælius Serapion teste Svida: Interim videri placet quæ ad Dionis Chrysostomi Diff. LIII & ad dissertationem VIII. Maximi Tyrii Isaacus Casaubonus & Daniel Heinsius: Caspar Barthius ad Zachariam Myrietenæum p. 300. Tho. Reinesius lib. V. var.

* Confer Euseb. XIII. 3. præparat. & Proclum in Politiam p. 368.

lect. cap. 6. post Epistolam ad Daumium p. 322. seq. G. J. Vossius de Poëtica natura cap. VIII. & Lud. Thomasinus, in methodo Christiana legendi Poëtas p. 105. seqq. Huc refer & *Sibylle* illud quod laudat Lactantius Lib. I. cap. VI. *Homerum mendacia scripturum*, & quæ in eandem sententiam Lucianus Gallo T. 2. p. 73. Usque adeo ut *Ὀμηρίζων* & *Ἡσιόδιζες*: veteribus quibusdam idem sit ac mentiri, & *Ὀμηρίδας* *Arcyalogi* velut notatum Salmasio ad Suetonium c. 74. August. Nec prætereundus *Daphidas* Telmissensis Grammaticus (Ciceroni de fato & Straboni XIV. p. 647. *Daphidas*) Svida teste *γυργαφῶς πρὸς Ὀμήρου ἢ τῆς αὐτῆ ποιήσεως ὅτι ἐψευσατο*. Reprehensus quoque Homerus à *Metrodoro* in pluribus scriptis Plutarch. pag. 1087. quod non sicut vivere liceat sec. Epicurum, à *Pammene* Thebano. id. lib. 1. Sympof. qu. 2. à *Paribemio* Phocænsi, Vide Epigramma Erycii quod edidit Clariff. Neocorus ad Svidam in *Παρθένης*, à *Bione* Sophista de quo Acron ad Horatii II. 2. Epist. à *Protagora* denique, de quo *Aristoteles* c. 19. Poëtics. Quibus accedit *Dio Chrysofomus* Oratione XI. de Ilio non capto quam separatim cum notis & versione sua edidit ad calcem Quinti Rhodomannus, confutandum in se suscepit *Georgius Henricus Ibsinus* Oratione de Ilio capto quæ subjicitur egregiis viri illius eruditi observationibus Philologicis, editis Ratisbonæ 1679. 8. ut præteream quæ *Dioni Chrysofomo* opposita sunt à *Godofredo Kirbach* in dissertatione vulgata Witebergæ 1687. Quamquam *Origenes* quoque 1. adversus Celsum p. 32. falsus est difficillimum esse tueri quæ de bello Iliaco ab Homero tradita sunt. Non repetam in præfenti exprobatam Homero in profodia vocum licentiam, & illud *Ἄεξ Ἄεξ* apud Martialem, tum quod idem sæpius repetit & in epithetis usurpandis non pariter semper delectu versatur: neque persequar eorum criminationem qui parum verisimiliter plagium Homero in Sibyllam, Dictyn, Museum, Orpheum, aliosque quos jactant antiquiores Poëtas commissum objecerunt, quæ de re dictum passim Libro superiore: Nec quod de Homeri poematis abolendis cogitarunt *Caligula* Sveton. c. 34. & qui illis Antimachum præferbat *Hadrianus*. Dio LXIX. p. 790. Nec denique quæ in Homero reprehenderunt recentiores, *Julius Caesar Scalliger* Poëtic. V. 2. seq. *Paulus Benius* in collatione Homeri ac Virgilii cum Tasso & Ariosto, *Rematus Rispinus* in comparatione Homeri & Virgilii, *Alexander Tassonus* * *Jacobus Gaddius* ** *David* & *Johannes Clericus* *** & in invidiosa fastidiosaque comparatione veterum ac recentiorum *Carolus Perraultus*, vir ingeniosissimus à *Boileau* in observationibus ad Longium confutatus, nedum quæ *Boisrobertus*, **** *Marejus Sorlinus* & similes. Jam pridem enim tempus est ut nullo tandem Homero ad alios scriptores Græcos noster sermo descendat.

XI. Fuere

* Erythraus Pinacothec. I. 486, in Tassoni vita: *Narrabit mibi se quingentas Homeri sententias & amplius in unum volumen collectas habere, quas editurus esset, stulte ridiculas. præfationem ad annotationes Tassoni posthumas in Vocabularium Academicorum della Crusca Venet, 1698. fol. ubi inter alia memorantur Censuræ ejus in Homerum, Petrarcham & Boccacium.*

** De scriptoribus non Ecclesiasticis T. 1. p. 208.

*** Johannes Clericus Vir Cl. in arte Critica T. 1. p. 100. David Clericus Oratione quarta lectu non indigna quæ est in vituperationem Homeri. Præclarum tamen ejusdem Jo. Clerici de Homero judicium exst at T. XI. Bibl. selectæ p. 355. seq.

**** Baillet. Judic. de Poëtis T. 1. pag. 40. seq. Adscribam denique hæc *Abulfaragii* p. 40. *Dicitur Ananias* (al. Anabias) *curra ad Homerum dixisse, diceris me incesse, ut ex comitiis tuis gloriam captem, cum laude tua non sum dignus: Dicent quæ illo, nunquam id facturus sum, respondisse, adiens ergo principes Græcorum pusi: lanimitatem illis tuam notam faciam. Cui flatim Homerus: Accipimus petente cane ut cum leone pugnam inires in insula Cypro, abnuisse leonem, dedignatum hoc facere. Dixit ergo canis: adiens ego ad leones, ignamiam tuam illis indicabo, Cui leo: ut exprobrent mibi leones quod haud ausus fuerim tecum congrederi, satius mibi est, quam ut myflaces meas sanguine tuo oblinam.*

XI. Fuere & alii Homeri, i.) Phocensis Euphronis F. Hesiodi & qualis, si fides Tzetæ Chiliad. v. 209. & schol. ad Hesiod. p. 3. & 69. 2.) Byzantinus, Tragicus, de quo infra c. XIX. 3.) Homerus Sellus Grammaticus, de quo Svidas. Ut omittam 4.) Omerum Esavi nepotem à quo Homeritas dictos suspicatur Holstenius ad Stephanum Byz. p. 235. & 5.) Regem quintum Arabiæ felicis (apud Pocokium specim. Hist. Arabum p. 57. Hamyar Sabz F.) à quo potius Homeritarum nomen repetendum contendit Jobus Ludolfus Comment. ad Hist. Æthiop. p. 231. Pseudo Archilochi vero nugæ relatu indignæ sunt qui ex diversa patria Homero Poëtæ assignata octo Homeros effinxit, ut mirum sit ab illo verba sibi dari passum Jacobum à Cruce Bononiensem, qui ejus testimonio tanquam fide digno ac certissimo usus est in annotatione, pulcherrima ut ipse vocat, ad Gellium, quam in face artium recudi curavit Janus Gruterus T. I. p. 693. seq. Recte illa rejiciuntur etiam ab Allatio lib. de patria Homeri cap. ult.

CAPUT VIII.

De HESIODI ASCRÆI ætate, scriptis editis ac deperditis, eorumque quæ existant editionibus atque interpretibus.

De Hesiodi ætate, 1. Certamen cum Homero an genuinum. 2, 3. De vita ejus scriptores, & observationes quædam. 4. Ἔργα καὶ ἡμῶν. 5. An ex Orphei & Melampodis descripta. 6. Argumentum. 7. Poëma illud admiratus Seleucus Nicator. 8. Primi decem versus utrum genuini. 9. Græci Scholiastæ ἔργων Hesiodi. 10. Ἀσπίς à multis Hesiodo abjudicata. 11. Num fuerit pars τοῦ μυσάλλων sive quartὴ καταλόγῳ? 12. Græca in Aspidem scholia. 13. Theogonia Hesiodi & in eam veterum scripta deperdita. 14. Alii Theogonia scriptores, eorumque scopus, & num Theogonia Hesiodæ quadam inserta sint è Theogonia Orphei. 15. Scholia edita & inedita in Hesiodi Theogoniam. Et deperditi quidam in alia Hesiodi scripta commentarii. 16. Catalogus scriptorum Hesiodi deperditorum cum variis observationibus. 17. Non videri scripsisse de herbis, de re Medica, nec separatim fabulas. Euthydemipœmata sub Hesiodi nomine vulgata. 18. Editiones Hesiodi Græcæ. 19. Cum scholiis Græcis. 20. Græcolatina & nois illustrata. 21. Metaphrases Hesiodi latina & vernacula. 22. Hesiodi fragmentum in Fulgentii Mythologia tentatum. 23. Hesiodus Homeri imitator & ἑσπερίων. 24. Catalogus scriptorum à Græcis Hesiodi interpretibus allegatorum. 25.

I.

DE ætate Hesiodi, Patria Cumani, sed ab educatione in A-
scra * Bœotia vico Ascra, dicere quædam me memini li-
bro superiore c. XIII. ubi eorum testimonia in medium attu-
li, qui Hesiodum non dubitant Homero ipso facere antiqui-
orem. Jam iis placet accedere, qui eum cum Euthymene & Arche-
macho apud Clementem I. Strom. p. 327. Homero supparem, annis ta-
men aliquantò juniorem fuisse statuunt. Varro quidem apud Gellium
Lib. III. c. II. non dubium esse ait quin aliquo tempore eodem vixerint,
idque ex epigrammate ostendi, quod in tripode scriptum est qui in monte
Helicone ab Hesiodo positus traditur Lib. III. Antholog. p. 389. & apud
Dionem Chrysostomum orat. 2. de regno statim sub initium, & in certa-
mine Homeri atque Hesiodi p. 327.

Ἡσίοδος Μῆσας Ἐλικονίσι τὸν δ' ἀνέθηκε

ἕμνω νικῆσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὀμηρον.

Sed ab admiratoribus Hesiodi hoc confictum esse contendit Salmasius p.
869. ad Solin. perinde ut alterum quod refertur ab Eustathio ad Iliad. α.
p. 5. & Scholiaste Pindari ad Nemeonic. Od. 2.

Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὀμηρος ὠοῖδοι

μέλπομεν ἐν νεαροῖς ἕμνοις ράψαντες αἰοῖδον.

Georgius Syncellus p. 172. Ἡσίοδος ἐγνωρίζετο, ὃν Ἐφορος ἀναβίων ἢ σύγ-
χρονον Ὀμήρου φησίν. Ita legendum, male enim editum ὁμῶς φησίν, quod pe-
jus etiam vertit Goarus: quem Erphorus nepotem sibi Coœum celebrat. Idem
Syncellus p. 176. temporibus Davidis Regis: ἐπ' αὐτοῦ ὁ μέγας ποιητὴς Ὀμη-
ρος παρ' Ἑλλήσῳ καὶ Ἡσίοδος.

II. Idem judicium viri eruditi ferunt de libello inscripto ἀγὼν Ὀμήρου
& Ἡσίοδος quem græcè primus edidit H. Stephanus A 1573. 8vo (una cum
Matronis & aliorum parodiis Homericis & reliquiis Pepli Aristotelis sive
epitaphiis Homericorum Heroum) & Dan. Heinsius itidem Græcè tantum
Hesiodo suo Lugd. Bat. 1603. 4to subjecit. Hoc certamen Hesiodus cum
Homero iniisse dicitur ad exequias Amphidamantis in Chalcide, coram
Panide Rege, defuncti fratre, qui tripodem victoriæ præmium adeoque
& primas non Homero sed Hesiodo tribuit. Mentio hujus rei apud Plutar-
chum Lib. V. Symposiæon quæst. 2. & in Convivio septem Sapientum p.
153. seq.

* Hesiodi Ἔργ. v. 540. Strabo IX. p. 409. & 413. Ovid. IV. 14. 31. seq. ἐ Ποντο. Alius Hesio-
dus servus, cujus meminit Lyfias apud Svidam in Μῆσαῖ. Alius Hesiodus qui adver-
sus hæreses scripsit teste auctore Prædestinati in limine Libri I. & hæresi LXXXIII. Effi-
gies Hesiodi nostri existat T. 1. thesauri Antiquitatt. Græcar. Gronoviani tabula XXII. ἐ
Fulvio Ursino p. 23. Epitaphium à Pindaro positum apud Svid. in Ἡσίοδος γῆρας.
Aliud in Appendice Vaticana proverbior. IV. 3.

153. seq. & apud Philostratum in Heroicis, Libanium in Socratis Apologia
 • T. I. Opp. p. 653. Themistium Orat. XXX. p. 349. Præterea apud Joh.
 Tzetzam prolegomenis ad Hesiodum. Vide & Jani Rutgerfii Varias le-
 ctiones p. 423. Heinsii introductionem ad Hesiodum p. 42. seq. & Aposto-
 lium XV. 88. Erasmus in Adagio ΠάνιδⓄ ψῆφⓄ. Sanè victoriz & tripodis
 Musis dedicati meminit ipse Hesiodus in Ἔργοις v. 655. seq. Sed Home-
 rum à se victum non memorat, de quo ambigit etiam Eustathius prole-
 gom. ad Iliad. εἰ ἢ κ' ἤρισεν Ὅμηρος Ἡσιόδῳ τῶ Ἀσκραίῳ κ' ἠτῆθῃ, ὅπερ ὄντ' τοῖς
 Ὀμηρίδαϊς κ' λέγειν ζήτητέον ἐν τοῖς εἰς τῆτο γράψασιν, ἐν οἷς ἐκκενται κ' τὰ ῥητά
 τῆς εἰρίδⓄ. Homerum in campis Elysiis victum ab Hesiodo licet longe
 inferiore, fingit Lucianus 2. de vera Hist. T. I. p. 677.

III. Quamquam verò certamen istud quale hodiè fertur & post Adriani Imperatoris tempora
 cujus nominetenus meminit scriptum constat, totum confictum fortassis est, non minus quam
 σύγκριστις *Philistionis atqve Menandri* edita à præstantissimis Viris Rigaltio ac Rutgerfio,
 rem ipsam tamen contra tot tamqve antiquos testes in dubium vocare non ausim. Neqve id facere
 audeat Clarissimus Dodvvelus, qui diss. 3. de Cyclis Græcorum eruditè de Homeri & Hesiodi
 ætate agit, & certamen illud circa annum primum Olympiadis undetrigesimæ * certatum esse
 concludit. Viceris itaqve Homerum ætate provectum (neqve enim Tzetzæ de juniore nescio
 quo Homero conjectura probanda videtur) vicerit inquam Homerum illum celebratissimum He-
 siodus florens adhuc annis, ut Æschylus senex victus est à juvene Sophocle.

IV. Præterea *Cercopem* quendam (Milesium haud dubie Athenæo memoratum) cum Hesi-
 odo certasse legas in Thomæ Magistri argumento ranarum Aristophanis: τῶ ὑπὲρ φύσιν
 Ὀμήρω τις ἀνώνυμⓄ ἤριζε ΣάτυρⓄ (lege ΣύαγρⓄ) Ἡσιόδῳ ἢ Κέρκωψ. Laërtius
 II. 46. Καὶ Κέρκωψ ἐφίλονέικει Ἡσιόδῳ ζῶντι, τελευταῖσάντι δὲ Ξενοφάνη. De vita
 Hesiodi non indiligenter agit Lilius Gyraldus dialogo 2. de Historiâ Poëtarum à Colomnesio illu-
 stratus: & multa præfatur Joh. Tzetzes in suis ad ἔργα prolegomenis, quæ hoc loco à me repeti
 nihil est necesse. A Musis edoctum se testatur ipse in Theogoniâ v. 22. seq. & in ἔργοις
 v. 659. de quâ re videndus Dio Chrysof. diss. 77. & Maximus Tyrius diss. 22. illustratus à Pe-
 tro Petitio Lib. I. Miscellan. c. 20. Vaticinandi facultatem Hesiodo ereptum it Lucianus in

D d d 2

21α-

* Pleriqve omnes veterum ac recentiorum longe antiquiorem faciunt tum Hesiodum tum
 præcipue Homerum. Sed si verum est Thaletem qui natus est Olymp. XXXV. I. fuisse inventorem
 æquinoctii, τροπῶν solis, & aliarum ejusmodi observationum Astronomicarum, non video quid
 responderi possit doctissimi Dodvveli argumentis, cum non tantum apud Hesiodum illarum ve-
 stigia occurrant. sed & Heliotropii in Syra insula (à Pherecyde ut refert Laërtius lib. 1. sect. 119.
 positi) diserta mentio apud Homerum *Odyss. ó v. 403.* Quamvis vero hanc potius probo loci istius
 Homericæ interpretationem quam Perraulti & Boilæi p. 130. Observat. ad Longinum, Fateor tamen
 in plerisque illis traditionibus de inventis veteres neqve ita sibi constare, neqve adeo tantam meo ju-
 dicio mereri fidem, ut ex illis certa argumenta Chronologica duci possint. Sic Anacharsidi inventam
 figuli rotam tribuunt Posidonius, Euphorus, Plinius, ut Laërtii & Svidæ testimonia omittam. At qui
 τροχὸν κεράμειως diserte memorat Homerus *Iliad. Σ. 600.* Quid itaqve? num Homerus ju-
 nior Anacharside? Aut num audiendus Posidonius, qui malebat *versus* in Homeri libris *falsis*
 esse *quam fabulam*, ut ait Seneca *Epist. 90.* Neutrum puto verisimile, sed potius assentior Straboni
 & Senecæ, qui figlinæ rotæ usum pridem ante Anacharsin hominibus innotuisse existimarunt.

Διγλάζει πρὸς Ἡσίοδον T. 2. Opp. p. 487. non ab re quidem, si propriè hoc accipias de vi prædicendi futura, quicquid etiam adversus Samofatensem discutet Barthius Lib. II. Adver. c. 8. Vellejo iudice *Vir* fuit Hesiodus *perlegantis ingenis & mollissima dulcedine carminum memorabilis, otii quietus, cupidissimus, ut tempore Homero, is a operis auctoritate proximus* L. I. c. 7. Ad Hesiodi sepulchrū hirundines convolasse innuit Lucianus de morte Peregrini p. 588. T. 2. *Χελιδόνας* enim illo in loco non *κορώνας* legendum esse contendit Menagius ad Laërtium p. 255. *sv*avem hirundinum cantum observans fuisse Mofcho, Achilli Tatio aliisque *Plutarchi* liber de vita Hesiodi, Lampriz memoratus intercidit, quemadmodum & *Cleomenis* liber de Hesiodo cujus meminit Celsus Alex. 1. Strom. p. 300. Et quæ de Hesiodo scripserat *Heraclides Hermacleotes*, *Chameleontis* civis sui scripta expilans, de quo Laërtius L. V. f. 92.

V. Per opus Hesiodi cui auctoritatem Homericis scriptis proximam tribuit Vellejus, suspicari liceat peculiariter ab eo intelligi Poëma cui titulus ἜΡΓΑ καὶ ἩΜΕΡΑΙ, *Opera & Dies*: Nihil enim inter omnia Hesiodi scripta isthoc unico est celebrius, nihil in veterum scriptis frequentius usurpatum, imo quod solum pro Hesiodio agnoscebant Bæotii Heliconis accolæ teste Pausaniâ in Bæoticis p. 771. Hoc perperam in duo diversa scripta distingvi, quorum alterum ἔργα alterum à v. 763. *ἡμέραι* inscribatur, probat Dan. Heinsius in introductione c. 18. Olim enim doctrina τῶν ἡμερῶν sive de diebus homini œconomō observandis, sine ulla distinctione *εργα* sive vitæ præcepta subsequēbatur, ita ut communis ac generalis esset inscriptio ἔργα καὶ ἡμέραι, quo nomine etiam allegant passim veteres unum aliquem versum poëtæ producentes, licet sæpius brevitatis causâ tantum ἔργα appellant, neque causa est cur post versum 380. secundus liber ἔργων incipiat, neque enim constat ab Hesiodo in plures libros hoc opus divisum fuisse, neque hanc distinctionem vel scriptores antiqui vel codices MSS. probz notz agnoscunt, ut docuit Joh. Georgius Grævius elegantioribus literis quas cum singulari laude ornabat nuper ereptus lectio. Hesiod. c. 9. Quamquam Poëmatis istius à citharædis per partes decantari soliti, partes singulæ pro argumenti varietate à veteribus Grammaticis laudantur interdum sub titulis: *δαμονολογία, πανδώρα, πιθουγία, *λήξεις* &c. Quemadmodum partes poëseos Homericæ similiter ab argumento appellatas notatum à me supra est c. 3. num 28. Sic & *ἡμέρας* Hesiodi seorsim quandoque laudant Grammatici recentiores, ut Johannes Tzetzes Chiliad. 12. v. 174. καὶ ἐν τῇ βίβλῳ ἡμερῶν ἀστρολογεῖ ἡ πόσσα; Eustathius ad Odyss. Σ. p. 661. ἡ καὶ ὅτι πρὸς τὰς ἡλιακὰς ἡμέρας βιάμεν ὁποῖον τι καὶ τὸ Ὀρφέως καὶ Ἡσίοδος παρὶ ἡμερῶν.

VI. Dicitur Hesiodus in hoc opere imitatus esse ἔργα καὶ ἡμέρας Orpheû; de quibus dixi Lib. I. c. XIX. §. III. Sed Plinius Lib. XIV. c. I. affirmat Hesiodum

* Vide Eustath. in Iliad. ω. p. 1501. Heinsii introduction. c. 7. Hesiodum *ραψῳδῶν* vocat Lucianus in Hermotimo, T. 1. p. 522.

dum præcepta agricolis pandere orsum, & Lib. XVIII. c. 25. principem omnium de agriculturâ præcepisse. Ac valde incertum est poëmata Orpheo tributa Hesiodo fuisse antiquiora, perinde ut fallitur idem Joh. Tzetzæ qui in scholiis p. 180. b. editionis Heinsianæ putat Hesiodum quædam hausisse ex * *Melampode*, cum Melampus ille ex quo ibi nonnulla à Tzetzæ proferuntur longe sit Hesiodo junior & libros suos Ptolemæo Philadelpho inscripserit.

VII. Quæquam verò vocabulum ἐργον peculiariter interdum dicitur de agriculturâ, operisque rura colentium, ut notavit Eustath. ad Iliad. β. p. 1135. & de hoc ipso Hesiodi poëmate agens Olympiodorus in I. Meteor. praxi 17. Salmasius de usuris p. 299. Petrus Moll ad Longum p. 37. & Anna Dacieria p. 22. ad Anacreontem, ac novissime Clariss. Lambertus Bos Observ. Critic. c. VI. p. 32. seq. Præterea Manilius quoque non aliud scriptum intellexit cum Lib. II. v. 19. sq. de Poëta nostro cecinit:

*Quin etiam ruris culcus legesque rogavit
Militiamque solis, quos colles, &c.*

Neque Plinius XIV. I. *Tanto prætorum cura fertior aut industria felicior fuit, ante millia annorum* (scripsit Plinius circa Annum U. C. 830.) *inter principia literarum Hesiodo præcepta agricolis pandere orso, subsequentiæque non paucis hanc curam ejus.* Neque Themistius Orat. XXX. ubi ei Hesiodus dicitur *τὴν ποιήσαν διανείμας εἰς Ἡρώων τε καὶ Μυσοίων ἐπαίθους, καὶ τὴν γεωργίαν ἐν τέτοις τάξας.* Tamen Hesiodi scopus princeps in hoc Poëmate non fuit agri colendi rationem tradere, sed *Persen* fratrem suum (quem ἐποποιόν nescio quam vere Svidas vocat) à voluptatibus & otio avocare, Ethicisque atque æconomicis præceptis imbuere: ἐγράφε δὲ βιβλίον τὸ παρὸν πρὸς Πέρσην τὸν ἀδελφὸν ὡς δὲ γίνεσθαι ἠθικὴν καὶ οἰκονομικὴν περιέχον παντοίαν, quam Tzetzæ observatio- nem introductione sua multis confirmavit Dan. Heinsius, & capite ult. ostendit vocabulum ἐργα latius sumi debere, ac de universis quæ bono æconomio facienda incumbunt, esse intelligenda. Illam viri docti sententiam Scholiastes Nicandri quoque comprobare videtur dum p. 27. b. Hesiodum laudat ἐν τοῖς πραττομένοις, præcipue vero Maximus Tyrius Heinsio ipsi commemoratus qui diff. 16. ait Hesiodum scripsisse *τὰ εἰς τὸν βίον ἐργα τε ἀδρασεῖον καὶ ἡμέρας ἐν αἷς δρασεῖον.* Sic θαλάσσια ἐργα scripserat Pancrates Arcas laudata Athenæo VII. p. 283. & alibi.

VIII. In deliciis hoc Poëma fuit olim Seleuco Nicatori, ita ut capiti ejus mortui appositum fuerit inventum teste Ptolemæo Hephæstione Lib. V. apud Photium cod. 190.

IX. Primos decem versus Hesiodum autorem agnoscere negat Plu-

D d d 3

tarchus

* Hunc locum ni fallor respicit Salmasius p. 825. de annis Climactericis, ubi Melampodem refert inter eos qui ἡμέρας scripserint. Sed & Hesiodi loca quædam illustrat ibidem vir doctissimus.

tarchus, qvi Lib. IX. Symposiaco problem. 1. versum *ἔκ ἄρα μῦθον ἔπη ἐμ-
δῶν γένεσθαι* vocat *πρῶτα τῶν ἔργων*. Negat Pausanias in Boeoticis p. 771. ex
mente accolarum Heliconis, qvi prooemium in musas Hesiodo abjudica-
bant & initium poëmatis affirmabant esse *τὸ ἐς ἑρίδας*, demonstratis scri-
ptori illi antiquissimis plumbeis laminis in quibus *τὰ ἔργα* eo modo inscri-
pta erant. Similiter Joh. Tzetzes auctor est prooemium Hesiodo abjudica-
tum esse ab Aristarcho, Praxiphane Theophrasti discipulo, aliis *ᾤσιεν ὅτι*
Ἀρίσταρχος & ἄτεροι *ὀβελίσαν τὸ προοίμιον*, & *Πραξιφάνης ὁ μαθητὴς Θεοφράστου*,
λέγων ἀπροομιαιστὸν βιβλίον εἰσυχῆν, ἀρχομένω ἐν τεύθειν. *Οὐκ ἄρα μῦθον ἔπη ἐ-
δῶν γένος*. Rejicit etiam Heinsius c. 17. introductionis, professus mali Poëtæ
esse sed boni Philosophi & qvi cum cura hunc librum perlegerit. Neqve de-
fuisse olim, qvi Hesiodi poëmata interpolarent, docet Pausanias in Corin-
thiacis p. 171. At enim Dio Chrysostomus diss. 12. p. 199. ita hoc prooemium
Hesiodi esse non dubitat, ut propter illud Hesiodū etiam præferat Homero.

X. In *ἔργα* & *ἡμέρας* triplicia Græca extant scholia atqve commen-
taria, in quibus singulis prooemium quoque explicatur. Antiquissima
sunt *Procli* neque integra illa sed excerpta tantum * *ἐκ τῶν Πρόκλου Διαδόχου*,
argumenti maximam partem Philosophici, moraliaque & *παιδευτικὰ* per-
sequentis. Secunda sunt ** *Job. Tzetze* hominis non ineruditi, sed vani &
Proclo sæpe præter rem petulante insultantis. Tertia *Emanuelis Moschopoli*
Grammatica & intelligendæ Poëtæ dictioni utilissima. Denique subjecta
est *Job. Protospatharii* *ἐξηγησις φυσικὴ τῶν ἡμερῶν Ἡσιόδου* in filii gratiam ab au-
ctore scripta & paucissimorum foliorum. Porro ediscendum pueris Hesio-
dum datum esse jam olim, docet vel Cireronis illud Lib. VI. ad familiar.
Ep. 18. *Lepta suavissimum ediscat Hesiodum, & habeat in ore: τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρω-
τα*. Etiam à Rhapsodis cantatum ad Iyram, testis Plutarchus IX. sympos.
p. 736. 743.

XI. Solet Hesiodi *ἔργοις* vulgò subjici ἈΣΠΙΣ ἩΡΑΚΛΕΩΣ five *de scuto*
Herculi poëma, quod plurimi olim negarunt esse Hesiodi. Nam præter
Bæotos quos sola *ἔργα* pro genuino Hesiodi scripto habuisse ex Pausania
ante notavi, Aristophanes Grammaticus eam supposititiam esse ratus est &
ex Homeri descriptione *ἀσπίδος* Iliad. Σ. expressam, teste anonymo græ-
co scbolii quod in editione Aldina *ἀσπίδι* subjicitur. Longinus in libro
περὶ ὑψηλῶν p. 56. versum *Ἡσιόδειν* ex Aspide proferens addit: *εἶγε Ἡσιόδου καὶ*
τὴν ἀσπίδα θελεῖν. Theodosius Alexandrinus in scholiis ineditis ad Diony-
sium Thracem: *δοῖ ᾧ τὸν Γραμματικὸν καὶ τὰ Ἑλληνικὰ βιβλία γινώσκων*. *Ἔστι*

γὰρ

* Ita conficio ex his verbis Græcis quæ in editionibus præponi video. In MSto tamen codice
Gudianò, qvi editis locupletior non est inscribitur: *Πρόκλου Διαδόχου εἰς τὰ ἔργα*
καὶ ἡμέρας Ἡσιόδου.

** Meminit Tzetzes ipse Chil. VI. v. 842.

γὰρ καὶ ἐν αὐτοῖς ὁμώνυμα βιβλία ψευδῆ, οἷον ἡ ἀσπίς Ἡσιόδου καὶ τὰ Θηριακὰ Νικάνδρου, ἐτέρων γὰρ εἰσι ποιητῶν. In aliis ad eundem Dionysium scholiis ineditis: ζητῶμεν δὲ καὶ τὸν συγγραφέα, ἵνα τὸ ἀξιοπίστον ἢ μὴ ἔσσυγγραφεύμενος καταλάβωμεν. Τῆτο δὲ βιβλίον ἐπίγραφον (forte ψευδοεπίγραφον) τῶν βιβλίων, ὡς ἔχει ἡ ἀσπίς Ἡσιόδου, ἐτέρων γὰρ εἰσι. Ἐπίγραφῃ ἢ καὶ ὀνόματι ἐχρήσατο ἔσσυ Ἡσιόδου, ἵνα τῆ ἀξιοπιστία ἔσσυ ποιητῆ ἀξία κερθῆ ἀναγνώσεως. Eustathius ad Iliad. Σ. p. 1218. ex Homeri xmulatione (Ὀμηρικῶ ἡλίω) qvxdam in illa expressa notat, sed p. 2110. tamen tantum ait interesse inter Homeri Ἀσπιδοποιῶν* & Hesiodi aspidem, qvantum inter divinum opus & hominis.

XII. In veteri scholio qvod in editione Aldina subjicitur, notatur illius initium legi in qvarto Hesiodo Catalogo. Τῆς Ἀσπίδος ἡ ἀρχὴ ἐν τῷ δ. καταλόγῳ Φέρειαι μέχρι τῶν ἑσ. Hunc qvartum Catalogum viri docti non absurde sentiunt complexum fuisse Hesiodo tributas μεγάλας ἡοίας, Eunapio in Ἄdesio aliisque pluribus commemoratas, qvarum partem esse Aspidem, prima hujus poematis vox ἡοίη dubitare nos vix permittit, & jam pridem persvasum fuit Guil. Cantero Lib. IV. nov. lect. c. 3. Tres priores Catalogi subinde laudantur sub titulo καταλόγοι γυναικῶν. Sane Harpocrationi in μακροκέφαλοι & Svida in ὑπὸ γῆς οἰκῶντες laudatur Hesiodus ἐν τῷ γυναικῶν καταλόγῳ. Post librum qvartum ἡοίας μεγάλας complexum fuit qvintus ἡρωικὴ γενεολογία sive ἡρωγονία, Heroum natales ex fœminis illustribus describens. Nam teste Maximo Tyrio diff. 16. Hesiodus χωρὶς μὲν τῶν ἡρώων, ἀπὸ γυναικῶν ἀρχόμενος, κατέλεγε τὰ γένη, ὅσκι ἐξ ἧς ἔφυ. Vide qvæ in hanc rem disputata sunt viris doctissimis Samueli Petito ad leges Atticas p. 460. seqq. If. Casaubono ad Strabonem Lib. I. p. 26. Dan. Heinsio ad Hesiodi interpretes p. 76. seq. & Joh. Meurfio Atticarum lectionum Lib. II. c. 20. Qvunquevero Aspidem ita ponimus fuisse ἡοιῶν μεγάλων partem, nihilominus incerta res fuerit de auctore Hesiodo, qvoniã totum illud opus suspectum doctis jam pridem fuisse testatur Ælianus, ubi ad illud respiciens, subjungit: εἰ μὴ ἄρα ἔκ εἰσι Ἡσιόδου τὰ ἔπη, ἀλλ ὡς πολλὰ καὶ ἄλλα κατέψευσαι αὐτῷ Lib. XII. Var. Hist. p. 726. edit. præclaræ Perizonianæ. Josephus Scaliger Epistola 247. ad Salmasium p. 530. *Ut anni sic poëtes græca qvatuor tempestivitates fuisse animadverti. Prima fuit illa in qva princeps Homerus ἔσσυ Hesiodus. Hanc potes judicare atqve adeo vocare ver Poëtices, pubertatem potius*

* Ut Homeri partem postremam Iliados Σ. ἀσπιδοποιῶν vocat Eustathius & Pseudo Diodymus ad v. 491. ita Servio ad 12. Æneid. v. 161. Hesiodus etiam laudatur in Ἀσπιδοποιῶν. Philostratus junior teste Svida scripserat Παράφρασιν τῆς Ὀμήρου ἀσπίδος. Judice Ludovico Hestello (Clovis Hestau) Hesiodus Homericum Achilles scutum in suo poemate fideliter expressit. *Hesode en son Aspis n'a fait qve rebatre le bouclier d'Achilles forgé par Homere.* Vide Antonii Verderii Bibliothecam Gallicam p. 232.

potius quam infantiam. Excipit eam aetas, non fervida quidem sed qua ex illo vere vestigia non obscura retinuit, in qua Onomacritus, Solon, Tyræus, & quibusdam aliorum fuit τῶν ἠοιῶν κ' τῆς ἀσπίδος, quam praeposito judicio Criticorum natio Ascrea illi tribuit. Scaligero assentiuntur Heinsius & in libro de poetis Vossius. Apollodoro tamen aliter olim visum, qui libro secundo Bibliothecæ Aspidem audacter Hesiodo adscribit. Ad quem locum Tan. Faber p. 274. Sane miror fuisse olim atque adeo hodieque reperiri qui ea de re dubitant. Certa enim res est, & qui Hesiodi non esse putant τὴν ἀσπίδα, ne illi poësin graecam baud satis norunt. Audacter etiam Aspidem Hesiodo tribuit Athenæus lib. 4. p. 180. Sed & Megacles Atheniensis & Apollonius Rhodius & Stefichorus Hesiodi esse illud poema non dubitarunt, ut notat auctor vetus scholii quod in editione Aldina Aspidi subijci dixi & hoc loco integrum describam: Τῆς ἀσπίδος ἡ ἀρχὴ ἐν τῷ δ' Καλαλόγω φέρεται μέχρι σίχων ἢ κ' σ' Ἰπόπτεως ἢ Λεωφάνης ἢ ὁ κωμικός ἀλλὰ τις ἕτερος Γραμματικός, ὡς ἐκ τῶν αὐτῆν ἱστοῶν, ἀλλ' ἐτέρων τινος, τὴν Ὀμηρικὴν ἀσπίδα μιμησάσθαι προαιρημένον. Μεγακλῆς ἢ ὁ Ἀθηναῖος γνήσιον μὲν οἶδε τὸ ποίημα, ἀλλ' ὡς ἐπιμῆναι τῷ Ἡσίοδῳ, ἀλογον γὰρ φησὶν ποιῆσαι Ἡφαιστοῦ τῆς μητρὸς ἐχτροῖς ὅπλα παρέχοντα. Ἀπολλώνιος ἢ ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ γ' φησὶν αὐτῆς εἶναι ἐκ τῆς χαρακτῆρος καὶ ἐκ τῶν Ἰόλαον ἐν τῷ καλαλόγῳ εὐρίσκειν Ἡσιόδῳ τῷ Ἡρακλεῖ, ὡς αὐτῶς δὲ καὶ Στησίχορος φησὶν Ἡσίοδῳ εἶναι τὸ ποίημα.

XIII. In hoc Poëma exstant commentarii Græci *Johannis Tzetza* & alterius *Johannis Pediasimi*, Diaconi, junioris utique Joh. Philopono quem laudat p. 197. In Etymologico MS. apud doctissimum Kusterum in ἀλκαία allegantur *Hieronymus* & *Eraphroditus* ἐν ὑπομνήματι ἀσπίδος Ἡσίοδου.

XIV. Superest ex iis quæ exstant Hesiodo tributis scriptis dicenda, longe celeberrima ΘΕΟΓΟΝΙΑ, hoc est *Deorum generatio* ut Lactantius transfert lib. I. c. 5. sive *origines Deorum γεννησῶν** quam non memini à quoquam vocari in dubium aut Hesiodo abjudicari nisi ab unis Boeotiis de quibus supra dixi ex Pausania p. 771. Neque tamen per omnia fidem Boeotiis habuit ipse Pausanias sed p. 781. laudans Hesiodum in Theogonia subjungit: προσείδω δὲ ὄτῳ φίλον τὴν Θεογονίαν. Confer eundem p. 634. Neque dubitarunt illam Hesiodo tribuere Pythagoras, (qui finxit Hesiodi animam vidisse se apud inferos vinculis adstrictam columnæ tres, stridentemque, propter ea quæ de Diis finxerat teste Laërtio lib. VIII. sect. 21.) Herodotus lib. II. c. 53. Plato, qui Theogoniam subinde sequitur notante Proclo in Timæum lib. 5.

p. 29L

* Vide Radulphum Cudworthum libro de vero Systemate intelligibili universi p. 211. 212. 216. Johannem Clericum ad v. 44. & 106. Porro Theogoniam ante ἔργα καὶ ἡμέρας ab Hesiodo editam non dubitat Proclus p. 24. ad Hesiodum δηλονδὲ ὡς προσεδέδοξα ἢ Θεογονία. Confer quæ de ordine scriptorum hujus Poëtæ notavi infra num. 29.

p. 291. Aristoteles Lib. III. de cœlo c. 1. & alibi, Manilius Lib. II. v. 12. seq. nec Agatharchides Cnidius apud Photium p. 722. edit. Hæschelii, neque Eratosthenes in Catasterismis c. 9. & 1. & 19. & 32. neque *Acusilaus* b) Argivus, qui in Thegonia sua Hesiodum sæpe numero castigavit teste Josepho lib. I. contra Apionem p. 1034. neque *Eumelus* Corinthius, à quo non minus atque ab Acusilao, Hesiodi Theogoniam profario sermone expressam & pro sua venditam esse tradit Clemens Alexandr. 6. Strom. p. 629. Neque *Xenophanes Colophonius*, quem in elegiis suis ac Jambis perstrinxisse ea quæ Hesiodus de Diis scripserat, testatur Laërtius IX. 18. & Sextus Empiricus adversus Mathematicos lib. I. p. 57. & 341. Neque *Demosthenes Thrax*, à quo ejusdem Theogoniz Hesiodæz metaphrasin profariam scriptam esse Svida referente cognoscimus, vel *Arisponicus* Grammaticus aut *Zenodotus Alexandrini*, quos in Hesiodi Theogoniam scripsisse, ut Sabinum Sophistam in Acusilai, ex eodem Svida constat. Nec *Zeno Stoicus*, quem Cicero lib. I. de natura Deorum c. 36. testatur Theogoniam interpretatum esse, nec *Chrysoippus* denique, quem idem Cicero lib. II. auctor est fabulas Orpheï, Musæi, Hesiodi, Homerique ad rerum naturam accommodasse.

XV. Nihil vero aliud significare videntur veterum Genealogiz ac Theogoniz, quales præter Hesiodum scripserunt Abaris c), Musæus d), Pherecydes Atheniensis e), Orpheus f) Aristæus, Epimenides g), Antiphon h), Hecateus, * Andron, ** Dromocrides i), *Emilius*.

E e e

Ma

b) Acusilai argivi genealogias laudant præter Strabonem & alios Vossio dictos in Hist. Græcis p. 436. Tertullianus lib. 2. ad Nationes c. 2. (ubi male viri docti reponunt *Arcefilani*) Schol. Hesiodi ad Theogon. p. 269. Scholiastes Homeri & Svidas, qui refert Acusilaum genealogias scripsisse *ἐκ δὲ ἄτων χαλκῶν*. Miror Clarissimo Dodwello in Diss. de ætate Phalaridis p. 25. seq. Acusilaum antiquiorem videri Hesiodo, vel saltim *ἡοιῶν μεγάλων* scriptore. Arduum enim mihi esse videtur in tam remota antiquitate veritatem historicam argumentando assequi vel tueri contra diserta veterum scriptorum testimonia. Præcipue observandum, quod apud Svidam in *συγγραφή* diserte legitur, *τὰ Δικουιλῆος τοῦ Σειουδαί*. Confer Valesium ad Harpocrat. in *Ὀμηρίδαι*. Alius fuit Acusilaus Atheniensis Rhetor, sub Galba, de quo idem Svidas. Alius denique Acusilaus Tarentinus Pythagoricus Jamblichæ memoratus.

c) Svidas in *Ἄβαρις*. d) Laërtius in proœmio.

e) Vide quæ viri docti notant ad Laërtium in Pherecyde, & Svidam in *Φερεκύδης*. Idem opus ni fallor respicitur ab Eratosthene in Catasterismis, Scholiaste Homeri, Germanici, Pindari & Apollonii, quando Pherecydem laudant.

f) De hoc dixi supra Lib. I. c. 19. Adde Theodor. Canterum I. 26. & II. 26. Var. Lect. & Rich. Bentleium in limine Epistolæ ad Joh. Millium.

g) Vide de Epimenide supra Lib. I. c. VI. § 3. & de Aristæa Lib. I. c. II. § 6.

h) Irenæus Lib. II. 19. * Athenæus lib. IV.

** Schol. Apollonii. Confer H. Lindenbrogium ad Cenforium p. 33.

i) Fulgent. II. 17. Mythol.

Macer k], itemque alii, nihil inquam videntur significare aliud, quam Cosmogoniam *Φυσιολογίαν* ac Geogoniam fabulis Poëticis obumbratam, ut recte observatum est acutissimo Philosopho Thomæ Burneto in Archæologia Philosophica p. 297. 399. seq. & in theoria telluris lib. 2. c. 7. ubi inter alia locum insignem in Aristophanis avibus p. 395. edit. Froben. confert cum Orpheo atq; Hesiodo. Adde simplicium ad 3. de cælo, comment. VI. & Cotelerii notas ad recognitiones Clementis lib. X. c. 31. Nescio fatisme firmum argumenti genus sit Thomæ Galei viri cum insigni Græcarum literarum jactura nuper denati, qui in notis ad Apollodorum p. 6. ex eo quod in Theogonia Hesiodi v. 218. Parca noctis filia esse dicuntur, at v. 913. Jovis ac Themidis; concludit, Poëma hoc non unius esse auctoris, & fortasse partem Theogoniae Orphei Hesiodo adfutam.

XVI. In Theogoniam exstant commentarii græci duplices, quorum unus inscribitur: *Ἐσοφωτὰ τὰ κτὶ λογιωτὰ τὰ Κυρῆ Ἰωάννη Διακόνου Ἑ Γαληνῆ εἰς τὴν Ἡσιόδου θεογονίαν ἀλληγορίαι*, l) alter vero: *χρόλια εἰς τὴν Ἡσιόδου θεογονίαν παλαιά*, quorum auctorem Didymum existimasse videtur Natalis Comes lib. 6. c. 18. Mythologiae pag. 633. Joh. Alexander Brasicanus A. 1530. præf. ad Salvianum testatus est se habere *Johannis Philoponi* cognomento Grammatici commentarios in Hesiodum, fortassis non alios intelligens quam quos sub *Johannis Galeni* nomine habemus, vel commentarios in *ἔργα καὶ ἡμέρας* sed qui Tzetzae sunt non Philoponi. Alium ramen ineditum Hesiodi Scholiasten allegat Henr. Stephanus de institutis Græcæ lingvæ studiis p. 8. & Demetrii Triclinii Scholia in *Theogoniam Hesiodi* MSta exstare in Bibl. Vindobonensi testatur Nesselius IV. p. 21. ne deperditos Poëtæ exegetas memorem, *Demetrium Ixionem Adramyttenum & Dionysium Corinthium* de quibus Svidas; tum commentarios *Plutarchi* m) laudatos Gellio lib. XX. c. 8. & in græcis ad Hesiodum Scholiis passim: *Ἀριστοτέλιος ἀπορηματὰ Ἡσιόδου*, quæ inter Philosophi scripta refert Anonymus vitæ ejus auctor à Menagio vulgaris ad Lactantium p. 202. *Ἀριστονίσι Alexandρίνοι ἐπὶ τῶν σημείων τῶν ἐν τῇ θεογονίᾳ Ἡσιόδου*, Suid.

XVII. Theo-

k) Nisi apud Nonium in *picinnus* (quæ avis est Marti dicata) legendum *Ornithogonia*, ut sane videtur. Confer Colomesium ad Gyraldum p. 217. Idem p. 120. notat *Cynæbonem* Lacedæmonium, cujus etiam *Ἡρακλείαν* laudat Schol. Apollonii, non *Theogoniam* scripsisse, ut affirmat Gyraldus, sed *Telegoniam*. Atque ita Vossius quoque p. 13. de Poëtis Græcis ex Eusebii Chron. ad Olymp. V. 3. quonquam Meursius IV. 17. Misc. Lacon. apud Hieronymum & Marianum Scotum putat legendum *Genealogiam*, quia Pausanias testatur eum *γενεαλογῆσαι ἔπεισι*. Sed hoc etiam in Telegonia facere potuit. Constat tamen alioqui Telegoniam scriptam ab Eugamone Cyrenæo, quem *Ἐσφο* æqualem facit Syncellus p. 239.

l) Allegoricos in Theogoniam interpretes legisse se innuit Eustathius ad Iliad. ̄, p. 98a.

m) P; Lambecius in Lucubratt. Gellianis p. 117. pro verbis Gellii in IIII in *Hesiodum commentario*, omnino scribendum suadet in *Isidoro & Ofridano commentario*. Sed quonquam in libro de Iside & Ofride gemina quædam leguntur iis quæ Gellius è Plutarcho producit, non audeo tamen conjecturæ Lambecianæ accedere contra fidem Codicum MSS. eandem tradere Plutarchus potuerit & tradiderit non semel pluribus in scriptis suis.

XVII. Theogoniam suam ita claudit Hesiodus, ut post genealogiam Deorum ad sœminarum genus decantandum Musas adhortetur:

Νῦν δὲ γυναικῶν Φῦλον αἰδάτε Ἥδυπέται
Μῆσαί Ὀλυμπιάδες κῆραι Διὸς ἀργιόχοιο,

Nimirum ut ad DEPERDITA HESIODI SCRIPTA [sedecim enim poëmata ab Hesiodo composita esse affirmat Joh. Tzetzes] pedem promoveamus, in iis primo statim loco memorandus venit:

ΓΥΝΑΙΚΩΝ sive ut Eustathius ad Iliad. i. p. 643. allegat ἩΡΩΪΔΩΝ ΚΑΤΆΛΟΓΟΣ Α, Β, Γ. τυπῆ

ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΤΆΛΟΓΟΣ Δ, sive ἩΟΪΑΙ ΜΕΓΆΛΑΙ [quarum forte pars super est, Scutum Herculis] Et

ἩΡΩΓΟΝΙΑ sive ἩΡΩΙΚΗ ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ. Vide si lubet quæ de quinque hisce libris ita distinguendis dixi paulo ante § 12. ubi agebam de Aspide sive Scuto, nec male hac ratione constabit numerus librorum à Svida assignatus, cui inter Hesiodi scripta memorantur Ἡρωικῶν γυναικῶν κατάλογος ἐν βιβλίῳ πέντε, quod opus ab Aspide ibidem distinguit non minus ac Tzetzes in suis ad Hesiodum prolegomenis. In illis Catalogis Hesiodum etiam de Deorum nuptiis egisse testatur Menander Rhetor. p. 628. πολλὰ δὲ καὶ αὐτῶ ἐν τοῖς καταλόγοις τῶν γυναικῶν περὶ θεῶν συνουσίας καὶ γάμων. Hesiodi exemplo Ἡρωικῆς Θεογαμίας scripsit Pisander Poëta memoratus Zosimo Lib. V, c. 29. Catalogi Hesiodi mentio etiam apud Lucian. in amoribus T. I. p. 875. Stephanum in γερησία &c. Dio autem Chrysofostomus. 2. de regno p. 21. ex hoc probat Hesiodum ipsum se Homero inferiorem libenter agnovisse, quod Heroibus Homero relictis, ipse celebrandas sibi sumserit mulieres.

Præterea Hesiodo adscriptæ fuerunt ΠΑΡΑΪΝΕΣΙΣ sive ὙΠΟΘΗΚΑΙ ΧΕΪΡΩΝΟΣ ad Achillem instituendum, de quo scripto dictum est supra libro primo in *Chirone*.

ΜΕΛΑΜΠΟΔΙΑ sive Εἰς τὸν Μάντιν Μελάμποδα. De hoc quoque poëmate, cujus librum tertium laudat Athenæus Lib. XIII. p. 609. egi superiore libro in *Melampode*.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ ΜΕΓΆΛΗ sive Ἀστρική Βίβλος. Plinius lib. XIII. c. 25. *Oraculum matutinum Virgiliarum Hesiodus, nam hujus quoque nomine existat Astrologia, tradidit fortasse aërio Plinio autumni conficere tur.* Scholiastes Arati ad v. 255. τὰς καλεμμένας ὑάδας, ὧν καὶ Ἡσίοδος ἐν τῇ ἀστρική αὐτῆ τὰ ὀνόματα διδάσκει βιβλῷ, λέγων. Φαισύλη ἡ δὲ κορωνίς εὐσέφανός τε κλέια Φαιώδ' ἡμερόσσα καὶ εὐδώρα ταυνοπέλα. Eosdem versus profert Joh. Tzetzes in scholiis ad ἐργα p. 91. & Variar. Hist. Chil. 12. v. 167. seq. βίβλον ἀστρικήν Hesiodi laudans, quam tamen non videtur ipse inspexisse. Respectu hujus operis potissimum Callimachus opinor Aratum ut Hesiodi ζήλωτην perstrinxit in notissimo epigrammate quod

exstat in Arati vita apud Petavium in Uranologio p. 270. & emendatum est ab If. Casaubono in Lectionibus Theocriticis c. IV. à Fulvio Ursino in Virgilio cum Græcis scriptoribus collato p. 251. ab Hugone Grotio ad Aratum; à Salmasio ad Solinum p. 525. sq. ab If. Vossio ad Melam p. 68. ab Holstenio ad Stephanum p. 301. & novissime à Rich. Bentleio in Græviana Callimachi editione p. 204. & 222. Hesiodo tamen suppositam fuisse Astronomiam innuit præter Plinium Athenæus lib. XIII. p. 491. καὶ ὁ τὴν εἰς Ἡσίοδον δὲ ἀναφερομένην ποιήσας ἀστρονομίαν. Cum admodum simplices & rudes essent observationes in illo opere & in ἔργοις traditæ, hinc apud Platonem & alios dicuntur ἀστρονομῆντες καὶ Ἡσίοδον, qui populariter & ad vulgi captum, non accuratius & μαθηματικῶς Astronomica tractabant.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ Εἰς Βάτραχον ἴτινα τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ. Memorat Svidas.

ΠΕΡΙ ἸΔΑΙΩΝ ΔΑΚΤΥΛΩΝ. Idem Svidas. Et ex hoc Poëmate fortassis scripsit Plinius lib. VII. c. 56. Hesiodum tradere quod ferrum in Creta repererint Idæi Daetyli.

ἘΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ ΠΗΛΕΩΣ καὶ ΘΕΪΤΙΔΟΣ. Hujus versiculos binos primores profert Isaacius Tzetzes prolegom. in Lycophronem, atque ex illo loco, licet dissimulet, Ismaël Bullialdus ad Theonem p. 287. Barnesius ad Euripidis Phoenissas v. 829.

ΓΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΣ memoratur à Strabone lib. VII. p. 302. Cæterum obiter notare liceat versum quem inter Hesiodi fragmenta ponit Heinsius ex Etymologico magno in βύβλ. Ⓞ, non esse Hesiodi sed Dionysii Periegetæ, v. 912.

ΑἶΓΙΜΙΟΣ sive in *Ægimium Poëma* ab aliquibus Hesiodo, ab aliis tributum Cercopi Milesio. Athenæus Lib. XI. p. 503. καὶ ὁ τὸν Αἰγίμιον δὲ ποιήσας εἶδ' Ἡσίοδος εἶπεν, ἢ Κέρκωψ ὁ Μιλήσι Ⓞ. Dalechampius *Αἰγυώμιον* legendum conjicit, de pascentis & alendis capris, sed Scholiastes Apollonii quoque in libro 4. ὁ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας, ἐν δευτέρῳ Φησὶν, ὅτι ἡ Θέτις εἰς Λέβητα ὕδατα Ⓞ &c. Porro *Cercopem* illum Hesiodi æqualem atque æmulum fuisse notavi supra § 4. è Laërtio in vita Socratis, & ex argumento Aristophanis ranarum. Alius fuit & junior Cercops Pythagoræus de quo dixi L. I. c. XIX. sect. 2. Etiam Svidæ *Αἰγίμιος* est nomen proprium. Sed fuit quoque *Ægimius* quidam Eleus, Medicus antiquissimus, cujus περὶ παλαιῶν memorat Galenus IV. de pulsibus, T. 3. p. 44. 50. περὶ πλακύντων Athenæus XIV. p. 643.

ΘΗΣΕΩΣ Εἰς τὸν Αἰῶνα Καταβάσις. Pausanias in Boeoticis p. 772. inter scripta Hesiodo tributa commemorat καὶ ὡς Θησεύς εἰς τὸν Ἀδην ὁμῶς Περὶ θῶ καταβάσις. Confer Joh. Meursium in Theæo c. 27.

ἘΠΙ ΜΑΝΤΙΚΑ καὶ ἘΠΙ ΤΡΑΣΙΝ. Idem Pausanias; εἰ δὲ

δὲ αὐτοὶ ἔτοι λέγουσιν καὶ ὡς μαντικὴν Ἡσίοδος διδάχθειμ ὡς καὶ Ἀκαρμάνων, καὶ ἔτι ἔπειτα μαντικά, ὅποσα τε καὶ ἐπελεξαμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρασθ. Nescio iidem ne fuerint.

ΘΕΟΙ ΛΟΓΟΙ, de quibus Maximus Tyrius diff. 16. de Hesiodo agens; χαρὶς δὲ αὐτῷ, inquit, πεποιήντα οἱ θεοὶ λόγοι, αἶμα δὲ τοῖς λόγοις θεογονία.

ΚΕΡΑΜΕΪΣ. Vide supra, c. 2. inter scripta Homeri deperdita num. 13.

ΜΕΓΆΛΑ ΕΡΓΑ, Athenæus lib. 8. p. 364. ἅπας πάντα ἐκ τῶν εἰς Ἡσίοδον ἀναφερομένων μεγάλων Ἡοῶν καὶ μεγάλων ἔργων παρῴδηται. Confer Langbæzium ad Longinum p. 57. edit. Tollianæ.

ΚΗΤΚΟΣ ΓΑΜΟΣ. Idem Athenæus lib. II. p. 49. ὅτι Ἡσίοδος ἐν Κήκῳ γάμῳ, καὶ Γραμματικῶν παῖδες ἀποξενῶσι ἔποιητῆ τὰ ἔπη ταῦτα, ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ ἀρχαῖα εἶναι, τρίποδας τὰς τραπέζας Φησί. Plutarchus VIII. 8. symposiac. ὡς τὸν Κήκῳ γάμον εἰς τὰς Ἡσίοδος παρεμβάλων εἶρηκεν.

XVIII. DE HERBIS scripsisse Hesiodum colligunt viri docti ex Plinii Lib. 15. c. 1. Lib. 21. c. 17. & 20. Lib. 22. c. 22. Lib. 25. c. 2. Sed fortasse obiter in aliis poematis ista tractaverat Hesiodus, ut de scolymo & asphodelo dixit in ἔργοις.

DE MEDICINA scripsisse singulari quodam libro, minus adhuc mihi persuadeo, licet Cleodemus Medicus apud Plutarchum in convivio septem sapientum p. 158. contendit Hesiodum Medicum fuisse, qui tam accurate & perite de victus ratione, vini temperie, aquæ bonitate, lavacris, mulieribus, congressus tempore & infantum sessione differuerit.

Neque FABULARUM quæ Æsopo tribuuntur auctor fuit, aut singulari quodam opere apologetis scripsit Hesiodus, licet eodem Plutarchi loco legas Æsopum sese Hesiodi discipulum jure profiteri posse, propter fabulam de accipitre & luscinia apud Hesiodum in ἔργοις v. 202. seq. & Quintilianus Lib. 5. c. 11. negat fabulas originem accepisse ab Æsopo, sed videri primum auctorem earum Hesiodum. Hermogenes in progymnasium. Prisciano interprete: *Ubi sunt fabula vetustissimi quoque auctores ut Hesiodus, Archilochus, Horatius, Hesiodus quidem lusciniæ, Archilochus autem vulpæ, Horatius muris.* Theon Alexandrinus in progymnasium. p. 22. *ἱστώπειο ἢ ὀνομάζονται οἱ μῦθοι ὡς ἐπίπαν, ἔχ' ὅτι ἱστώπ' ἢ πρῶτ' εὐρετής τῶν μύθων ἐγένετο, Ὀμηροῦ καὶ Ἡσίοδος* [confer Svidam in μῦθ' ἢ] καὶ Ἀρχιλοχ' καὶ ἄλλοι τινὲς πρεσβύτεροι γεγονότες αὐτῷ φαίνονται ἐπιστάμενοι, καὶ δὴ καὶ Κόνις ὀκίλιξ [ita recte Colomæsius in Opusculis p. 224. & p. 103. ad Gyraldum] καὶ Ὀδρ' ὁ Συβαρίτης καὶ Κυβισσός ἐκ Λιβύης μνημονεύοντα ὑπὸ τινῶν ὡς μῦθοιοι, ἀλλ' ὅτι ἱστώπος αὐτοῖς μᾶλλον καθ' ἀκόρως καὶ δεξιῶς ἐχρήσατο. Denique Euphorion, teste Svidâ, Heroicum Poëma edidit quod inscripsit Ἡσίοδον. Inter Teleclidis Comædias quoque fuit Ἡσίοδος memorata eidem Svidæ in ἑδάμῃ & Scholiasti

Aristophanis, Athenæo Ἡσιόδοι. Neque prætereundum est quod *Enthydamus* Atheniensis versus quosdam sub Hesiodi nomine vulgare traditur ab eodem Athenæo L. III. p. 116. Pythagoram Homeri & Hesiodi carminibus decantatis animum suum delinire solitum refert Porphyrius in ejus vita p. 21. Neque Homeri tantum sed Hesiodi quoque carmina μελωδῶδηται testatur Athenæus Lib. XIV. p. 620.

XIX. Superest ut jam deinceps editiones præcipuas scriptorum Hesiodi quæ exstant, succincte persequamur.

Editiones Hesiodi Græcæ,

Prima *Aldi Manutii* Romani, dicata Guarino Veronensi, & luculentis typis exscripta Venetiis 1491. fol. In hac post Theocritum & Catonis disticha à Max. Planude Græce versa sententiasque Theognidis, Pythagoræ ac Phocylidis, sequitur Hesiodi Theogonia, post Theogoniam scutum Herculis, & postremo loco ἔργα καὶ ἡμέραι. Quem ordinem in novissima editione Hesiodi servavit Vir Cl. Johannes Clericus. Est mihi exemplum editionis hujus Aldinæ idem, quo usus olim Daniel Heinsius, qui manu sua nonnulla annotavit, & quædam non vulgaria ex hac in reliquis recentioribus emendari posse monuit.

Ἔργα καὶ ἡμέραι Paris. 1507. 4. curante Francisco Tissardo Confer A. Chevillierium de origine typographiæ Paris. p. 249.

Hesiodus Græce apud Juntas. 1515. 8. & Basil. ap. Job. Frobenium 1521. 8vo. Venet. 1542. 8. Francof. 1549. 8.

Inter Poetas Principes Henrici Stephani A. 1566. fol. typis majoribus & luculentissimis.

XX. Editionis Hesiodi cum scholiis Græcis.

Prima Veneta, ex officina Job. Francisci Trincavelli Ao. 1537. in 4to. elegans & emendata, quam ex codice MSto suppletam me memini videre in Bibliotheca Gottorpiensi Serenissimi Holstatiz Ducis, inter libros Wowerianos. In hac editione, quædam melius legi quam in posterioribus etiam Heinsiana, notatum Seldeno ad marmora Oxoniensia p. 36. seq.

Secunda *Basileensis* A. 1542. 8. in qua Hesiodus cum versione *Bonini Mombricii*: scholia Græca pleniora quam in priore sed longe minus emendata, & augmentis quibusdam non uno in loco interpolata potius quam suppleta, & hinc inde vitata atque corrupta, adjunctis Job. Tzetzæ scholiis latine versis à *Georgio Henischo*.

Tertia cum scholiis sive commentario ejusdem Tzetzæ. ad libri calcem. Basil. 1574. 8.

Quarta *Heinsiana* Lugd. Bat. ex officina Raphelengii A. 1603. 4to. in qua post dedicationem ad Ordines Hollandiæ, sequuntur *Dan. Heinsii* prolegomena, in quibus Poëtæ Hesiodi character simplex à Grammaticorum calumniis vindicatur. Inde post nonnulla ex Svida, Anthologia, Gyraldo aliisque de Hesiodo adscripta, legitur elegans Heinsii in Pandoram hymnus Græcus, quem cum primum nomine auctoris dissimulato seorsim

ex-

excusum Josepho Scaligero typographus communicasset, vir ille doctissimus antiquo Poëtz tribuere non dubitavit, teste auctore Apologiz pro Heinſio adverſus Crojum p. 129. Quin Heinſio ipſo teſte in literis ineditis ad Æliam Putſchium, negavit ſe, ex quo renatae ſunt literæ, ſimile quid Poëmatis græci compoſitum vidiffe. Penultimus in appendice hymni verſus: Γρωτια δην τ' ερίηρα φίλων ζύγῳ αἰὲν εἶδητι omiſſus eſt in editione Heinſiana 1622. 8vo. poſt Synodum Dordracenam edita, [etiam in aliis recentioribus]* quod Heinſius non auderet tantis laudibus maſtare nomen Hugonis Grotii, laudariſſimum profeſſo, ſed prævalentibus tum in Belgio partibus in viſum. Poſt alia in Heſiodum Heinſii Epigrammata occurrit argumentum ἔργων Heſiodi ab Heinſio græce ſcriptum, in quo nonnulla ut parum græciſmo congruentia perſtringit Johannes Crojus p. 251. ſeq. Obſervationum ſacrarum. Deinceps ſuccedit Heſiodus ipſe græce & latine cum græcis ſcholiis, quæ ex editione Veneta per Bonav. Vulcanium MSti codicis auctoriſate ſuppleta & caſtigata, collata in ſuper Baſileenſi editione Heinſius recensuit. Iconem variorum inſtrumentorum ruſticorum quæ exſtat p. 310. quamque in ſua editione p. 261. repêti curavit Johannes Clericus, debuit Heinſius Conrado Geſnero pag. 81. Operis de quadrupedibus. Deniq; ſubjiciuntur *fragmenta Heſiodi* ex veteribus ſcriptoribus collecta à *Joſ. Scaligero* & *Dan. Heinſio*, tum *Heſiodus καὶ Ομηροῦ ἀγών* Græce ex editione Henr. Stephani Ao. 1573 8vo. Catalogus ſcriptorum Heſiodi, Heinſiique introductio in doctrinam quæ libris Heſiodi *ἔργων καὶ ἡμερῶν* continetur: notæ emendationes & obſervationes ejusdem Heinſii in Heſiodi *ἔργα*, & Scholiaſtas Græcos, latinumque interpretem, & ſpicilegium fragmentorum Heſiodi à *Job. Meurſio* ſuppeditatum, atque in græcos Heſiodi commentatores locupletiffimus index Græcus.

XXI. Editiones Heſiodi præcipuæ Græcolatinæ cum verſione & notis doctorum Virorum.

Cum verſione latina & variantibus lectionibus è MSS. Palatinis & notis doctorum virorum ex officina *Hieronymi Commelini* A. 1591. 8vo.

Cum verſione emendata ab *Eraſmo Schmidio* & in *ἔργα* enarratione *Melanchtonis* & 23. tabulis ſynopticis ejusdem Schmidii. Witebergæ 1601. 8vo.

Cum verſione emendata à *Dan. Heinſio*, ejusdem introductione, notisqve in opera & dies, & Heſiodi fragmentis. Lugd. Batav. 1613. & 1622. 8vo.

Cum

* Johannis quoque Clerici. Vide memorias Dombenses ſive Trevoltianas Anni 1701. p. 269. edit. Amſtelod.

Cum versione ab Heinsio castigata, notis *Cornelii Schrevelii* & indice *Georgii Paforis* longe quam in ejus collegio Hesiodico Amst. 1632. 8vo. prodierat, locupletiore. ibid. typis Elzevirianis nitidissimis Anno 1657. 8vo. Huic editioni in quibusdam exemplaribus etiam additur fufior *Lamberti Barlai* in Theogoniam commentarius, in quo analysi & Mythologia in titonum gratiam perspicue traditur.

Cum *Job. Georgii Grævii* lectionibus Hesiodicis. Amst. 1669. 8vo.

Cum versione à *Job. Clerico* * emendata, Grævii lectionibus Hesiodicis auctioribus, Dan. Heinsii introductione notisque: & *Josephi Scalligeri* ac *Francisci Guetii* in Hesiodum, tum in partem ἔργων *Stephani Clerici* annotatis, & filii ejus *Johannis Clerici* Viri Cl. animadversionibus in universa Hesiodi opera, Theogoniam præsertim, & fragmenta, quæ latine vertit & illustravit, indicemque Georgii Paforis addi curavit Amst. 1701. 8vo.

Familiam quoque ducit Hesiodus in editionibus Græcolatinis Poëtarum Georgicorum, Bucolicorum & Gnomiæcorum, sæpius editorum non uno in loco 8. & 12.

Olai Wormii quaestionum Hesiodearum heptades duz lucem adspexerunt Hafniæ A. 1616. 4to. *Radulphi Wintertoni* notæ in Hesiodum cum ejus Poëtis Græcis minoribus Cantabrig. 1652. 8vo. Prætereo *Johannis Spondani* in ἔργων notas vulgatas Rupellæ A. 1592. 8vo. & in idem poemata passim edita scholia *Job Castelli*, *Jacobi Cæporini*, *Johannis Erisii*, *Matthie Garbitii*, *Matthie Flacii* & notata Ethica atque Oeconomica *Job. Conradi Dieterici*, Lexilogiamque ejusdem Hesiodicam vulgatam Gieslæ 1659. 8vo. & *Georgii Henischi* schematismos, Basil. 1508. tabulasque *Johannis Posselii*. Tum ineditum *Zach. Lundii* commentarium in Opera & dies, qui Hafniæ servatur MS. in Bibl. Excellentissimi Viri *Johannis Moth*.

XXII. Latino carmine ἔργων καὶ ἡμῆρας vertit paulo liberius *Nicolans Valle* sive *de Valle* Paris. & Lips. 1507. 4to. Strictius *Ulpus Franekerensis* Frisius Basil. 1540. 8vo. Utraque metaphrasis addita est versioni profariz & commentario *Stephani Riccii* in Hesiodi ἔργων recuso Lipsiæ A. 1611. 8vo. & prima vice edito ibid. A. 1580. 8vo.

Georgius Rotallernus carmine elegiaco reddidit Francof. 1576. 8.

Theogoniam transtulit versibus hexametris *Boninus Mombritius* Patricius Mediolanensis & uberiore carmine elegiaco in libros quinque distributo *Burchardus Pylades*, Brixianus, Basileæ ap. Oporin. 1544. 8.

Scutum Herculis Heroico carmine *Johannes Ramus de Goës*, quod cum *Nicolai Valle* Metaphrasi ἔργων, & *Mombrittii*, *Pyladaque* Theogonia existat in calce editionis Hesiodi Græcolatinæ Lipsiensis 1597. 8.

Opera

* Confer ejus Bibliothecam selectam T. XI. p. 349. & Memorias litterarias Trivulginas sive Dombenses A. 1701. T. 1. p. 250. seq.

Opera & dies Gallico carmine per Jo. Antonium Bysium, cum aureis Pythagoræ carminibus sententiisque Phocylidæ & Naumachi Paris. 1574. 4. Hesiodi tradit par le Gras. ibid. 1586. 12.

Rhythmis Danicis Hesiodum expressit Henr. Thomas Gerner.

XXIII. Inter fragmenta Hesiodi ab Heinsio Clericoque omisus est locus, servatus utcumque à Fulgentio Lib. III. Mytholog. c. 1. quem hoc loco restituere conabor. Fulgentii verba hæc sunt: *Proetus Pamphylia lingua sordidus dicitur, sicut Hesiodus in Bucolico ludico scribit, dicens: PEPRIGROSISTAFVLVEVLACTISMENESEMORUM. Id est: sordidus instar uvarum bene calcatarum sanguineo rore.* Antiquæ Fulgentii editiones, verba Græca plane omiserunt. MSti codices cum editione Munckeri non sapiunt ultra ea quæ adscripti. Vere monuit Reinesius, Græca latinis scripta literis, per librarios præcipue adeo imperitos, lectu & intellectu difficillima esse c. 13. de lingua Punica num. 24. seq. Tentavit tamen I. Casaubonus ad Svetonii Augustum cap. 67.

Προῖτ⊕ εὐσιβέων βοτάνων δρόσῳ αἱματόσῳτι.

Jacobus Gronovius in Exercitationibus de Dodone. p. 36.

ἐρίθῳσι σαφυλῆς εὐσάκτης μῆνες ἔνωροι

Videndum veterine lectioni propius accedat & Fulgentii versioni melius respondeat, quomodo scribendum conjicio:

Προῖτ⊕ ῥῶς σαφυλ' εὐλακτισμέναι αἱματ⊕ ἔρη.

Alium Hesiodi versum de Præti filiabus servavit Svidas in μαχλοσύη.

Εἶνεκα μαχλοσύνης συγερῆς τέρεν ὄλεσαν ἀνθ⊕.

XXIV. Hesiodum *Homeri Imitatorem* multi observarunt, ita ut jam olim notaverint Critici, Eustathius, aliique versiculos præne eosdem apud Homerum & Hesiodum pariter occurrentes. Adde Bochartum in Hierozoici T. I. p. 681. Convenit & in hoc Poëtæ nostro cum Homero, quod similiter atque ille visus est interdum parum abhorreere à *Pbrasi Orientalium*, ut ostendit *Zacharias Boganus* in Homero & Hesiodo Hebraizante. Oxon. 1655. 8vo. Ne dicam de variis Etymologiis ex Phœnicia lingua petitis, quibus Hesiodi Theogoniæ lucem afferre conatus est præcæteris Johannes Clericus.

XXV. Concludam hoc caput indiculo scriptorum ab interpretibus Græcis Hesiodi allegatorum, qui cum in Heinsii editione desideretur, illum non ingratum studiosis harum literarum esse futurum confido.

*Index Scriptorum ab interpretibus Græcis Hesiodi
laudatorum.*

Variis locis auctior ex observationibus Illustris viri
GISBERTI CUPERI.

- A** Bron 269. b.
Acufilaus 269. a.
Adamantius ἐν τοῖς Φεῖ
ἀνέμων, 276. a.
Æschines tympanistrizæ F. 2. b.
Æschylus 2. b. 31. a. 41. a. 46. a. 292. a.
Διχύλλος γὰρ ἀρχικός ἦν καὶ σο-
φός καὶ βασιλεὺς γένους εἴλεκε σειρᾶν
καὶ τοῖς ἀδελφοῖς στρατηγῶσι τὸν
πέρησιν συγκατεναυμάχησεν καὶ ἐν
ἠπείρῳ νενίκηκε, καὶ συμποσίων καὶ
ἀργῶν ἐκτός ἦν, καὶ ἀδάπτειτος,
καὶ τὸ εὐγενὲς ἐν πᾶσι τῆρων &c.
Ibidem indigne fert Tzetzes,
Euripidis scripta Æschyleis ali-
quando fuisse prælata.
Æsopus 89. a. 154. b. 167. a. servus. 2. b.
Agathocles Babylonius. 280. b.
Aicæus 133. a. 153. b. 257. b.
Amerias 74. b.
Anacharhis Scytha. 2. b. ubi probat
Tzetzes abjecto genere natos
magnam non raro sapientiam
sibi parasse.
Anacreon. 1. a. 86. b. 87. a. 88. b.
292. b.
Anaxagoras. 265. b.
Antimachus Colophonius. 2. a.
Apollodorus. 56. b.
Apollonius Rhodius. 234. b. 180. b.
ubi Proclus ad extrema ἔργων.
τάτοις, inquit, ἐπαύχασίτοις τὴν
ὀριθομαντείαν, ἅπαντα ἀπολλώνιος
ὁ ῥόδιος ἀθετῆ Grammaticus. 24.
b. ubi culpatur Hesiodum, quod
singulari pro plurali usus sit.
Aratus. 50. a. b. 105. a. 265. b. 288. b.
289. b. ἐν τοῖς Φασημένοις 92. a.
ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν ἀστεικῶν, 6. b.
Arcefilas. 247. a.
Ἀρχιέπης Hesiodi F. 66. 71.
Archilochus. 67. a. 74. a. 122. b. 126.
a. 142. a. 156. a. 275. a. 276. a.
310. b.
Archytas. 79. a. 81. a. 82. b.
Aristarchus. 6. b. 35. a. 57. a. 58. a. 89.
a. 236. b. 347. a. 252. b.
Aristippus Socraticus. 74. a.
Aristonicus Grammaticus. 248. b.
Aristophanes Comicus. 92. b. 212. b.
246. b. 247. b. 310. b.
Ἀριστοφάνης ἐν τῇ βίβλῳ λέγει Ἀμφι-
τρυῶν ἢ αὐτῶν γενναϊότερον παῖδα
γενᾶ. 246. b. Aristophanes
Grammaticus. 236. a.
Aristoteles Philosophus & is qui Pe-
plos scripsit distinguuntur. 3. b.
Peplorum auctori tribuitur ἢ
τῶν ὄρχομένων πολιτεία. ibid.
allegaturea dem Politia 142. a.
Aristoteles 74. b. 81. b. 86. a.
97. a. 122. b. 123. a. 126. a. 142. a.
229. a.

229. a. 230. a. 256. a. 160. b. 270. a. 274. b. 275. a. 276. b. 278. b. 289. a. 300. a. *ἐν δευτέρῳ μεταω-
ρων* 265. b. *ἐν τρίτῳ μεταωρων*. 294. a. b. Post uxoris mortem ex ser-
va Herpylide filium suscepit.
97. a.
- Aristoxenus Musicus. 54. a. 81. b.
- Arxippus. 2. b.
- Asclepiades *ἐν τοῖς τραγωιδιμένοις*.
250. a.
- Atlas Libycus Mathematicus. 92. b.
- Bacchylides. 303. b.
- Callimachus. 24. b. 111. a. 122. b. 228. b.
- Callistratus. 133.
- Chrysippus. 247. 279. b.
- Clitarchus *ἐν γλώσσῃς*. 123. a.
- Cointus. 72. b.
- [Comanus Regius archipincerna
spem inter homines reliquam
in dolio demonstravit. 35. a.]
- Conon. 92. b.
- Crates Grammaticus qui in Hesio-
dum scripsisse videtur. 246. b.
247. b.
- Demades. 303. b. *ἐχθροσώλης*. 2. b.
- Didymus. 74. b. 246. b.
- Dion. 50. a.
- Dionysius Cyclographus. 3. a.
- Dionysius [Thrax] 129. a. ejus βί-
βλος five ars Grammatica. 72. b.
- Empedocles. 40. a.
- Ephorus Cumanus. 142. a.
- Epicetetus servus. 2. b.
- Epicharmus *ἐν τῷ τῆς ἠθικῆς γάμῳ*. 6. b.
- Eratosthenes 327. *ἐν ποιμασικαῖς*.
133. b.
- Eudoxus. 142. a. 165. b.
- Eumelus. 1. a. Corinthius. 6. b.
- Euripides. 21. a. 48. a. 50. a. 53. a. 99.
a. 104. a. 111. b. 120. b. 132. a. 218.
b. 236. a. 249. a. *ἐν Θυέστῃ*. 53. a.
ὁ λαχωνεύς. 2. b.
- Glossographi. 207. a. Confer si pla-
cet. Dan. Heinſii notas. p. 120.
- Gorgias. 165. a.
- Gregorius Theologus *ἐν ταῖς ἔπιστῃς*.
12. a.
- Helenus 309. a.
- Hellanicus. 247. a. 257. a. *ἐν Φερσίδῃ*.
141. b.
- Heraclides Ponticus *ἐν τῷ περὶ χρονο-
ρίων*. 194. b.
- Heraclitus. 237. b.
- Hermippus *ἐν τῷ περὶ ἐπὶ σοφῶν*
19. b.
- Herodorus [Lycius] *ἐν τῷ πρῶτῳ τῷ
καθ' Ἡρακλέα λόγῳ*. 20. b. ubi
male *Ἡρόδοτος* ut è Stephano
Byz. constat & Athenæo.
- Herodotus. 127. a. 144. b. 205. b.
- Hesiodi Ascræi ætas vita & laus 2.
ἀπόγονος Orphei 141. b. *ἐς τὰ
ἔργα καὶ ἡμέρας*. 192. b. *ἀστρικὴ
βίβλος*. 92. a. *παλαιὰς ἐξηγητῆς
Θεογονίας* 265. a.
- Hippo Atheus. 237. b.
- Hipponax. 67. a. 74. a. 82. b.
- Homeri *παλαιὰ* ætas 2. Hesiodo an-
tiq̄ior. *ibid.* & 261. Homerus
alius Phocænsis, Hesiodi æ-
q̄ualis, filius Euphronis [ita
enim leg. ex Chiliad. XII. Tzo-
tæz v. 209. pro Euphronis]
3. & 69. ubi male, Emphronis.
Tertius Homerus Byzantinus

- Andromachi (male p. 69. Andromaches) filius ὁ τῆν Εὐρυάλειαν ποιήσας. 3. Ὀμηροὶ γὰρ πολλοὶ γογόνασιν ἕτεροι, ζῆλω δὲ παλαμῆ τὴν τᾶτε κλησιν λαμβάνοντες. ibid.
- Homerus 8. a. 10. b. 11. a. 16. b. 17. 27. 30. 35. a. 46. b. 48. a. 50. a. 53. b. 54. a. 65. b. 66. b. 69. 70. 71. 72. 74. b. 75. 80. a. 81. a. 98. b. 103. a. 107. b. 116. a. & b. 122. b. 129. a. 133. b. 135. a. 141. b. 153. b. 154. b. 157. b. 178. b. 179. a. 190. b. 192. b. 196. a. 197. b. 205. b. 206. a. 209. a. 212. a. 217. b. 218. a. 219. b. 220. b. 234. a. & b. 236. b. 239. a. 245. b. 246. b. 247. a. 248. a. 250. a. 256. a. 257. 261. b. 265. a. 266. a. 269. 274. b. 280. a. 281. b. 291. a. 292. a. 300. a. 302. b. 303. b. 304. a. 309. a. Thebanus Ægyptius, 192.
- Isocrates 123. b. 175. a.
- Lampis 88. b.
- Lexicographi. 142.
- Linus 6. a. Urania F. ὁ τὰ περὶ ὕραν ἢ καὶ κόσμου παντός συνταξάμενος. 8. b.
- Lucianus Syrus Rhetor λαδοζόος καὶ ἠμίδολος. 2.
- Lycophron 50. a. 234. b.
- Lycurgi lex περὶ τῶν θυρῶν κατασκευῆς. 4.
- Lycus ἐν τῷ περὶ Ἐπιδάμων. 261. a.
- Lysimachus Cyrenæus ἐν τῷ πρώτῳ ποιητῶν. 8.
- Melampus 180. b. Vide quæ supra lib. I. c. 15.
- Melissus ὁ τὰ Δελφικὰ συνταξάμενος. 8. ita enim legit Heinl. pro ἀδελφικά.
- Melanthius Tragicus. 82. b.
- Menander 116. b. 142. a. 247. a.
- Meton 108. b.
- Metrodorus 74. a.
- Mnaseas filius Hesiodi. 66.
- Neoptolemus ἐν τῷ περὶ γλωσσῶν. 116. a.
- Nefus Chius 30. b.
- Oppianus 206. b.
- Orpheus 4. a. & b. 30. a. 39. a. 44. 49. a. 125. a. 129. 130. b. 167. b. 168. b. 170. b. 175. a. 177. b. 178. b. 180. a. 182. b. 249. b. 267. a. 268. a. 278. b. 303. b. 305. a & b. 309. ὁ μέγας. 4. 170. ὁ θράκιος. 175. Ejus ἔργα καὶ ἡμέραι. 4. περὶ γεωργίας. 175. Θύματα ἀρώματα. 207. Orpheus ἐν τῷ λεγομένῳ κρατῆρι. 278. Inventor καλλιλογίας ποιητικῆς καὶ ὕμνων εἰς τὰς θεάς. 8. σύγγραμμα Ὁσφακίων. 207.
- Palæphatus 6. a. Thalix F. ὁ τὰ περὶ Φύσεως γέγραφε. 8.
- Panætius 151. b.
- Panyasis 2. b.
- Παρακατῶν. 184. lege : ὡστε ὁ Κατῶν λέγει.
- Phalaris 56. b.
- Phanodemus 303. b.
- Pherecrates. 2. a.
- Pherenicus Tragicus. 104. b. lege Phrynichus.
- Pherecydes 239. b. 310. b.

- Philochorus 66. b. 173. b. 178. b. ἐν τῷ
 περὶ ἡμερῶν. 169. a.
- Philoponus 197. a.
- Philostratus 50. a.
- Phrynichus 104. b. Tragicus.
- Pindarus 1. b. 65. b. 103. a. 104. 201.
 b. 214. 215. a. 238. a. 255. 257. b.
- Pisides 105. b.
- Pisander Camireus 2. b.
- Plato 16. 28. b. 39. a. 44. b. 45. 53. b.
 66. b. 68. a. 74. b. 83. b. 88. b.
 107. b. 126. 128. b. 130. a. 138. b.
 147. a. 149. a. 150. b. 151. b. 152.
 a. & b. 157. b. 164. b. 168. b. 178.
 a. 201. b. 215. a. 238. a. 240. a. b.
 275. a. 290. b. ἐν γ' τῶν νόμων.
 20. a.
- Plotinus 229. a.
- Plutarchus 23. a. 57. a. 65. a. 67. a. &
 b. 79. a. 81. a. 83. b. 96. b. 101.
 b. 102. b. 103. a. 115. b. 116. b.
 122. a. 125. b. 129. b. 133. b. 142. a.
 b. 157. a. 161. 162. b. 164. a. 167.
 b. 172. a. 173. a. ὁ ἐκ χαρῶνείας.
 265. in Hesiodum scripsit, 66. a.
 71. 85. b. 86. b. 87. a. 88.
- Polus Philosophus. 252.
- Porphyrius 215. b.
- Praxiphanes 6. b. Theophrasti disci-
 pulus. 2.
- Proclus ὁ σοφὸς, σοφώτατος, φιλο-
 σοφώτατος traducitur à Tzet-
 tza, qui non contentus profa-
 rio sermone ei insultasse etiam
 carmina in eum jacit. 9. 20. 26.
 36. Vide & p. 1. 8. &c.
- Pronapides Homeri interpres 309. a.
- Ptolemæus 208. b. ejus Musica. 185. b.
- liber tertius ἀγρονικῶν. 275. a.
- Pythagoras 79. a. 81. a. 151. b. 155. b.
 184. a. 185. a. 231. a. 251. a. 275. a.
 276. a. ἀρχηγὸς φιλοσοφῶν. 82. a.
- Sancta Scriptura, ἡμετέρα γραφή. 49.
 τὰ λόγια. 45.
- Sappho 30. a.
- Seleucus Grammaticus, 35. 124. b.
 221. b. 248. a. 253. b.
- Simocrates 192. a. infra *Timocrates*.
- Simon ὁ σκυτίης. 2.
- Simonides 88. a. 152. a. 257. b.
- Socrates 16. b. 57. b. 67. b. 110. b.
 229. a. λιθοξόος. 2. b.
- Sophocles 2. b. 20. a. 44. a. 54. b.
 103. b. 234. b. 244. a. 280. b. ἐν
 Τηρεί. 130.
- Soterichus ὁ χρυσογνώμων. 2.
- Stefichorus 1. b. 3. b. 256. b. Hesiodi
 F. Clymenegenitus. 66.
- Thales 239. b.
- Thamyris, Eratus F. ὃς πρῶτος ἔρω-
 τικὰ συνῆξάμενος. 8.
- Theocritus 36. b. 196. a. 211. b.
- Theodosii Grammatici Canones,
 72. b.
- Theognis. 34.
- Theophrastus 104. a.
- Thrasymachus. 56. b.
- Thucydides. 35.
- Timæi interpretes 97. a.
- Timocrates 74. supra *Simocrates*.
- Triptolemus περὶ γεωργίας 18. Po-
 lymnia F. invenit γεωργίαν τὴν
 πολλοῖς ὑμνεμένην, ἢ τὴν ποδητῆαν
 καὶ πολυμήμονα. 8.
- Tryphon. 269. b.

Tzetzæ fratris ἐξήγησις in Lycophronem. I. b.	Xenophanes 67. a. 167. a.
Xenocrates 88. a. 165. a. Philosophi	Zeno Stoicus 74. a. 240. a. 246. 247. b.
Xenocratis σῶφρονος statua. 151.	Zoroaster 108. b.

CAPUT IX.

De ÆSOPO & aliis fabularum scriptoribus.

Æsopiætas. 1. Vita à Max. Planude scripta indigna fide & plena fabulis atque anachronismis. 2. Plures Æsopi. 3. Æsopi Phrygis libri de iis quæ ipsi apud Delphos acciderunt. 4. Fabula nunc ab ipso scripta, ambigitur. 5. Varia fabularum collectiones Græcæ deperditæ. 6. De fabularum scriptoribus Græcis qui exstant. 7. De Gabria sive Babria. 8. De ejus fragmentis & Metaphrasi sive Epitome Ignatii Diaconi. 9. De fabulis Aphtonii. 10. Collectio fabularum Æsopiarum à Neveleto edita. 11. Collectio Maximi Planudæ. 12. Latini veteres fabularum scriptores. 13. Locmannus Arabs neutiquam idem cum Æsopo. 14. Recentiores fabularum interpretes & scriptores qui latine illas ediderunt. 15. Versiones fabularum Æsopi Hebræica, Græcobarbara & in varias linguas vernaculas. 16.

I.

ÆSOPUS è Cotieo Phrygiæ, æqualis Solonis, Periandri, Chilonis & aliorum sapientum, floruit circa Olympiadem LII. * cujus annus primus incidit in 572. ante Christum. Postquam Demarcho Atheniensi & postea Xantho Samio denique cum Rhodope Threissâ Jadmoni itidem Samio** serviisset, ab hoc libertati redditus est, quam pridem meruerat ob ingenium liberale ac peramœnum. Cræso Regi charum fuisse Svidas*** auctor est, missumque ab eodem Delphos**** & Corinthum ad Periandrum tradit Plutarchus. Sed Soficrate apud Laërtium***** teste, Periander obiit Olympiade XLVIII.

* Laërtius in Chilone Lib. I. sect. 72. è Soficrate.

** Hinc Samius quibusdam dicitur Æsopus. Confer Julianum Orat. VII. p. 107.

*** Svidas de Æsopo: διστειψε τὸν Κροίσω Φιλύμενον. Idem & in μάλλον ὁ Φεῦξ. Plutarchus in Solone p. 94. Ab Idmone libertati redditum testatur Heraclides in politica Samiorum.

**** Plutarch. in convivio VII. sapientum p. 151. ἐτύγχανε γὰρ ἀπὸ Κροίσου νεωστὶ πρὸς τὴν Περίανδρον ἀμακίαν πρὸς τὸν θεὸν εἰς Δέλφους ἐπεσταλμένον.

***** Laërt. Lib. I. Sect. 35. de Periandro: Σωσικράτης δὲ φησὶ πρότερον Κροίσου τελευτῆσαι αὐτὸν ἔτσι ἵστῶν τετράκοντα, καὶ ἐνὶ προτῆς τεσσαρακοστῆς Ὀλυμπιάδου. XL. Annis ante finem regni Cræsi, & ante Olympiadem XLIX. anno uob.

XLVIII., annis XL. ante Crœsi calamitatem, & Crœsus cum quatuordecim annos regnasset, à Cyro victus est Olympiade LVIII. Æsopi mors refertur ab Eusebio & Svida ad Olymp. LIV. Atque Olymp. LV. I. Pisistratus primo tyrannidem occupavit Athenis, quo factò fabulam de ranis regem petentibus ab Æsopo relatum testatur Phœdrus Lib. I. fab. 2.

II. Equidem Maximus Planudes refert inter alia Æsopum laudantem dictum Euripidis in mulieres, qui natus fuit Olymp. LXXV. anno primo. Sed à multis eruditis jam animadversum fuit illam vitam fide profus indignam & pluribus Anachronismis atque absurdis commentis refertam esse. Ita Franciscus Vavassor Lib. de ludicra dictione p. 19. seq. & Libro de epigrammate p. 192. Petrus Baylius in Lexico Historico Critico ubi de Æsopo erudite disserit, p. 1172. seq. editionis secundæ, Menagius ad Laërtium p. 27. David Clericus quæst. III. & Rich. Bentlejus in diss. Anglice edita de fabulis Æsopi p. 147. seq. qui & illa fabulis adscribunt, quod ab eodem Planude traditur fuisse

— — — — — *Macer turpi * gibbâque figurâ
Bosonisque oculis, & naso rhinocerotis.*

De Æsopo præterea videndus Gisbertus Cuperus libro & capite quarto observationum, M. Z. Boxhornius in oratione de sapientiâ Æsopi, & qui vitam ejus latine composuit Joachimus Camerarius. Gallicè Caspar Bachetus Meziriacus, Burgis Anno 1632. 16. & fabulator nostri temporis ingeniosissimus Johannes Fontanus.

III. Fuere itidem alii Æsopi in veterum monumentis memorati, de quibus Nobilissimus Vir Petrus Axenius ὁ μακροβίτης in limine notarum ad Phœdrum.

1.] Mithridatis Regis anagnostes, qui ejus elogium & de Helena librum scripsit. Hefych. illustris & Svidas in Ἀισωπος tum idem Svidas in Πάν.

2.] Claudius Æsopus pater, tragœdiarum histrio excellens, qui arte sua magnas opes coacervavit. Vide ad Plin. X. 51. XXXV. 12. Salmasium ad Tertul. de pallio p. 427. seq. Lindebrogium ad Terentium p. 588. & Octavii Ferrarii electa p. 128. Servum ejus Licinium memorat Cicero ad Q. fratrem Lib. I. Epist. 2. Idem Cicero Æsopo huic perinde ut Roscio histroni Comico præstantissimo operam dedit ut ab iis actionem disceret. Confer Plutarch. in Cic. p. 863. Mentio hujus Æsopi etiam apud Symmachum X. 2. Epist. Macrobius &c.

3.] Claudius Æsopus superioris filius, luxuriosissimus. Horat. 2. ferm. 3. Valerius Max. IX. 1. extern. 2. Plin. IX. 35. &c. Confer Baylii Lex. p. 1177. seq. atque iterum Tertullianum cap. V. de pallio.

4.] Æsopus

* Frid. Nominus Satira XIII. p. 164.

- 4.) Æsopus Demosthenis libertus. Macrobi. Lib. I. c. XI. Saturnal.
- 5.) T. Curtilius Æsopus in Vet. inscript. apud Gruterum p. 868. 8.
- 6.) L. Herennius Æsopus apud eundem p. 913. 13.
- 7.) Q. Lælius Æsopus. id. p. 347. 4.
- 8.) Æsopus Cæsaris Aug. dispensator Apfyrtianus, apud Reines. in-
script. IX. 79.
- 9.) Æsopus scriptor Historiæ Alexandri M. de quo infra, Libro VI.

IV. Cæterum priscum illum Æsopum de quo in præsentī agimus Phrygem Svidas refert scripsisse *Libros II. de iis quæ ipsi apud Delphos acciderunt, τὰ ἐν Δελφοῖς αὐτῷ συμβάντα, ἐν βιβλίῳ β.* quod Scaliger repetit in *ἀναγξαφῆ* Olympiadum ad Olymp. XL. sed in notis ad Eusebium hoc absurdum esse notat, quia Æsopus à Delphis interfectus sit Olymp. LIV. Ne vero sit opus comminisci Æsopum revixisse, * aut bis fuisse apud Delphos, & de priori suo accessu scripsisse, atque in opere illo Sacerdotes Delphicos offendisse, atque ita ad eos reversum periisse : Svidas ipse parum tribuit famæ de libris illis ab Æsopo ipso compositis : *Μᾶλλον δὲ τινες φασι τὸν Αἰσωπὸν ἀποκρίματα* (h. e. λόγους sive fabulas unde λόγοι & ἀποκρίματα conjunguntur apud eundem Svidam in *λογοποιῖς*.) *γεγραφέναι μόνον. ἐν γὰρ Δελφοῖς ἀδίκως ἀπολέσθαι ὑπ' αὐτῶν κατακρημιθέντα, ἀπὸ τῶν Φαιδριαδῶν καλυμένων πετρῶν κατὰ τὴν δ' Ὀλυμπιάδα.* Causam interfecti Æsopi ultionemque ita refert Plutarchus de fera numinis vindicta p. 556. seq. *Δίγεται Αἰσωπὸν ἐν ταῦτα ἐλθεῖν &c. Æsopum huc (Delphos) advenisse ferunt allato à Cræσο auro, ut ὁ magnifico sacrificio Apollinem veneraretur, ὁ Delphis viritum quater-
nas minas distribueret. Cum vero ei offensa quadam ὁ discordia cum Delphicis esset oborta, sacris quidem fuisse operatum, sed pecuniam Sardes remisisse, ut qui homines istos beneficio indignos judicaret. Delphos è composito sacrilegii insimulatum (phia-
lam nempe auream ejus supellectili permixtam deprehenderant, ut au-
ctor est Heraclides in Politia Magnetum) eum interfecisse precipitatum è saxo quod ὑάμπειαν nominant. Ex eo Deum iras in ipsos exercuisse, ** ὁ cum solo ste-
rilitatem, cum Homini-
bus omnis generis tetros morbos intulisse, ita ut Delphi singulis Græcorum conventibus edixerint, se paratos esse si quis Æsopi gratia pœnas ab ipsis exigere vellet. Tertia demum ætate venisse Idmonem Samium (sive Jadmonem He-
rodot.*

* Ptolemæus Hephæst. apud Photium p. 252. edit. Hofschelii : *ὡς Αἰσωπὸς ἀναγξαφῆς ὑπὸ Δελφῶν ἀναβίωσεν καὶ συνεμάχησε τοῖς Ἑλλησι πρὸς Θερμοπύλην.* Zenobius I. proverb. 47. Svidas in *Αἰσωπὸς* & *ἀναβιῶναι*. Scholiastes Aristoph. p. 357. ad Vesp. & p. 387. ad Aves.

** Vindictæ ab Apolline Æsopi cædis meminit etiam Libanius in Apologia Socratis T. I. p. 687.

rodot. 2. 134.) qui genere Æsopum nequaquam attingeret, sed prognatus ab iis esse qui Æsopum Sami emissent. Huic pro delicto satisfacisse Delphos, atque ita malis eos liberatos fuisse. Ferunt ex hac re tractum, ut supplicium sacrilegorum ab Hyampeia in Naupliam petram transferretur. Etiam à Delphis ἑήλην sive statuam erectam interfecto injustè Æsopo tradit Maximus Planudes. * Similiter statuam ingentem Æsopo Athenis positam memorat Phædrus ** in epilogo libri 2. quam à Lyfippo statuario factam colligitur ex epigrammate Græco Agathiaz. Præterea quod incerta fide idem Planudes refert Lycerum Regem Babylonis tanti æstimasse Æsopi ingenium, ut statuam auream ei consecraret, quem suspexerat tanquam κίονα τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας, & quod teste Tatiano adversus Græcos p. 55. non tantum fabulæ sempiternam Æsopo memoriam pepererunt, sed & Aristodemi plasticæ eum clariorem reddidit, & quod Philostratus denique Lib. I. imaginum c. 4. describit Æsopum cum oculis in terram defixis in medio choro vulpium aliorumque animalium imitantium humanum habitum atque incessum.

V. FABULIS Æsopi quidem jam pridem nihil fuit celebrius, quas ob singularem venustatem Ausonio Epist. 17. celebratam creditus fuit sive à Mercurio votis obtinuisse, ut legas apud Philostratum V. 5. de vita Apollonii, sive jussu Apollinis in medium protulisse, ut est apud Avienum qui in præfat. fabularum Æsopus, inquit, *responsò Delphici Apollinis monitus ridicula ausus est, ut legenda firmaret.* Ridicula vocat, quæ Aristophanes in avibus & vespis fabulas memorans vocat *ἁισώπων γελοία*, unde Clariss. Bentlejus rectè reprehendit Scholiasten Aristophanis qui p. 33. ad

G g g

Vespas

* In vitâ Æsopi extremâ: *ὡς στυγερότερος ἑαυτοῦ ἀδίκως Φουουθῶνι ἁισώπων καὶ ἑήλην ἀνέστησαν.*

** Verba Phædri hæc sunt:

*Æsopo ingentem statuam posuere Attici,
Serbumque collocarunt aternâ in basi,
Patere honoris scirent ut cunctis viam,
Nec generi tribui, sed virtuti gloriam.*

Ingentem statuam, accipio splendidam, illustrem, neque necesse arbitror cum clarissimo Gudio rescribere Æsopi ingenio. Agathiaz Epigramma in Æsopum exstat Libro IV. Anthologie tit. 33. in Philosophos, & ex Grotii versione sic se habet:

*Fistorum Lyfippe decus Sicyonie, laudo
Æsopi Samii quod senis effugiem
Antelocas septem Græcis sapientibus; horum
Nam dictis sic est plurima, siada deest.
Ille docet verum blanda sub imagine falsi,
Sed docet & monstrat seria cuncta joco;
Astra jubens alios; Samji me fabula mulcet,
Utile sub dulci quæa clepit illecebum.*

Vespas putabat ab Aristophane respici gestus ridiculos Æsopi Tragici histriionis *Λισώπος Τραγωδίας ἐγένετο ὑποκριτῆς γελοιώδης*. Verum histrio ille Romæ clarus non uno post Aristophanem sæculo, respici à Comico neutiquam potuit, & clarè Hesychius: *Λισώπῃ γελοία, ἕτως εἰλεγον τῆς Λισώπῃ μύθῃς*. *Æsopi logi* vocantur Senecæ consolat. Polyb. c. 27. unde Æsopus *λογοποιός** apud Eustathium, Theonem, Laërtium, Herodotum, & alios. Non primum sed præcipuum fuisse fabularum auctorem sive ut Macrobbi verbo utar fabulonem, notavit præter Quintilianum ** V. II. idem Theo in progymnasmatibus, cujus locum insignem produxi supra c. 8. §. 18. Fabulas scripto consignasse hunc ut Julianus Imp. Orat. 7. *τῶν μύθῳ Ὀμηρῶν; δις εἰρηματίζει* Aphthonius. *Νικᾷ δὲ μάλῳ Ἀισώπειος λῆγεσθαι (ὁ μύθος) τῶ τὸν Λισώπον ἀριστα πάντων συγγράψαι τῆς μύθῃς*. Confer Svidam in loco ante allato & Eustathium ad Iliad. a. p. 22. cui Æsopus vocatur *μυθογράφος* quemadmodum etiam Tzetza IX. hist. 260. & VII. hist. 105. Videtur etiam scriptas fabulas innuere Plutarchus contra Stoicos p. 1067. & convitium Aristophaneum in Avibus p. 387. *ἔδ' Ἀισώπον πεπατήκας*, nisi hæc verba Apostolio etiam laudata VIII. 85. proverb. sic malis interpretari: *nec detristi illa Æsopi fabula inavidivisti*, Apud Galenum XI. de simplic. medicam. T. 2. p. 149. excusum invenio, *ἔδ' Ἀισώπον μαμάθηκας*. Omitto verba Planudæ in Æsopi vita: *καὶ μετὰ τὸ τοῦ εἰκείνου συγγραψάμενος μύθῃς τῆς μέγιστῃ καὶ νῦν Φεροιμένης πρὸς τῷ βασιλεῖ (Κρείστω) κατέλιπε*. Occasionem componendarum fabularum his verbis refert Phædrus in præmio libri tertii:

--- Ser-

* *Λογογράφος* plerumque denotat scriptorem prosarium, quales sunt tum alii, tum qui Historias scribunt. Itaque apud Plutarchum V. 2. *συμποσ. τῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν ἔθνος* minus bene reddidit eruditus interpres: *Fabularum scriptores & poetarum gentem* p. 674. Neque rem acu tetigit Amiotus, qui de Oratoribus hunc locum intellexit. Licet enim illi quoque dicuntur *λογογράφοι*, tamen alios etiam qui pedestri sermone utuntur illo vocabulo denotari constat.

** Quintiliani verba sunt: *illa quæque fabula quæ etiam si originem non ab Æsopo accipiunt, nam videtur earum primus auctor Hesiodus, nomine tamen Æsopi maxime celebrantur*. Hunc locum ita intellexit scriptor libelli Anglice editi sub titulo: *a view of the dissertation upon the Epistles of Phalaris* Lond. 1698. 8. ac si Quintilianus existimasset fabularum quæ ipsius ætate sub Æsopi nomine scribantur, verum auctorem esse non Æsopum sed Hesiodum. At enim epitheton *primi* auctoris non respicit fabulas Æsopias quæ unum tantum possunt habere auctorem, sed fabulas universæ, neque aliud docet Quintilianus, ut Theo quoque, quam Hesiodo ante Æsopum idem scribendi genus placuisse: in Hesiodi enim poematis etiam fabula occurrit de accipitre & Iulcinia. Vide quæ supra c. VIII. 18. Sic Augustinus lib. 2. c. 3. adversus Academicos fabulam fingens de Philocalia & Philosophia, *quæam totam*, inquit, *nam subito Æsopus factus sum, Licentium carmine sibi abis indicabis, poeta est enim primum perfectus*.

— — — *Servitus obnoxia* (i. e. *Æsopus servus*)

*Quia quæ volebat non audebat dicere,
Affectus proprios in fabellas transfudit,
Calumniamque fidei cluse joris.*

Incertum tamen est utrum veteres qui *Æsopias* fabulas memorant* *Aristophanes*, *Plato* & *Aristoteles* usi sint *Æsopi* ipsius scripto, aut potius eas retulerint quales vel ore traditas vel ab alio collectas acceperunt, ut *Socrates* in *Platonis Phædone* ait se *Æsopi* fabulas versibus complexum quas memoria repetere potuit. Monitum enim somnio ut *Musicæ* operam daret, scripsisse *pæana*, deinde ut *προχέρας* inquit *ἔχον καὶ ἐπισάμην μῦθους τὰς Ἀισώπῳ, τῶν ἐπιόσων ὡς πρώτους ἐπέτυχον*. Tum in initio operis quod refert *Laërt. II. 42.* *Socrates* *Æsopum* dicentem inducit, non scribentem:

*Ἀισώπος ποτ' ἔλαξε Κορίθιον ἄστυ νέμεσι
Μὴ κρίνω ἀρετὴν λαοδίων σοφίῃ.*

VI. Fabulas *Æsopi* à *Socrate* versibus expressas memorat præterea *Svidas* in *Σαυκράτης*, *Plutarchus* de audiendis poetis, & *Avienus* in præfat. fabular. *Diogenes* quoque *Melius* qui *Olymp. XCI.* Athenis exulavit, fabularum *Æsopiarum* collectionem edidisse videtur, nam ejus *Φρυγίης λόγους* *Tatianus* memorat, certe constat *λόγους Φρυγίης* dici ut *Φρύγιον ἀνύγμα* apud *Maximum Tyrium* *Diff. XXXIII.* ab *Æsopo Phryge*, ut *Sybariticus* ** à *Thuro Sybarita*, cujus meminit *Theon*.

G g g 2

& L.

* *Aristophanes* in *Vesp.* & *pæce.* *Plato* *Alcibiade* 1. *Aristoteles* 2. 20. *Rhetor.* *Dio Chrysostomus* *Orat. XXXII.* ad *Alexandrinus* p. 380. *ἔχω ἢ καὶ ἄλλον εἰπεῖν λόγον ἀνθρώπων Φρυγὸς ἀκέρσας, Ἀισώπῳ συγγενὲς &c.* adde *XII. p. 195.* *XXXIII. p. 398.* *LXXII. p. 631.* *Lucianum* *Hermotimo* *T. I. p. 567.*

** *Aristoph.* *Vespis* p. 357. *Ἀισωπικὸν γέλοισιν ἢ Συβαριτικόν.* *Hesychius* in *Συβαριτικοὶ λόγοι.* Exemplum est apud *Aristoph.* *ibid.* p. 362. quod è versione *Orotii* adscribam;

*Sybarita quidam præcepit de curru datum
Græbe vulnus & quidam ipse in capite acciperet
Ignarus quippe frenâ regere quadrupedum,
Quem sic amicus adstantis caput alloquitur:
Quam quibusque callet artem in ea se exerceat.*

Meminit & *Aphthonius*: *καλεῖται δὲ Συβαριτικὸς ὁ μῦθος, καὶ Κίλιξ* (à *Conno Cilice*) *καὶ Κυπριος*, πρὸς τὰς εὐρέντας μεταθεῖς τὰ ὀνόματα. Fabulam de *Mida Phrygion* λόγον vocat *Nazianzenus* *Orat. XX. pag. 331.* *Hermogenes* *Prisiano* interprete: *Nominantur autem ab inventoribus fabularum alia Æsopia, alia Cypria, alia Libyca, alia Sybaritica, omnes autem communiter Æsopia dicuntur, quoniam in convitiis frequentius solebat Æsopus fabulis uti.* *Theo progymnasim.* *καλεῖνται δὲ Ἀισώπειοι [μῦθοι] καὶ Ἀιβυσιτικοὶ* (*Dio Chrysof.* *IV. de regno* p. 71, & *diff. V. p. 82.*) ἢ *Συβαριτικοὶ* τε καὶ *Φρυ-*

& *Libycos** à Cybisso qui ex Libya oriundus fuit, *Jonicos* à Sotade qui Jonice scripsit teste Svida in Σωιδης. Neque obstat quod Hefychius illustris & Svidas, quibus illud Diagoræ scriptum dicuntur ἀποπυργίζοντες λόγοι, ** notant in illo parum reverenter tractatos esse Deos, nam hoc in fabulis etiam fieri potuit, ut Bernhadi Ochini apologi redarguunt superstitiones Ecclesie Romanæ. Inter *Demetrii Phalerei* scripta à Laërtio V. 81. Αἰσωπέων αἱ, atq; iterum 80. referuntur λόγων Αἰσωπέων συναγωγαί quod interpret latinus, etiam in edit. Wetsteniana male reddit orationum Ἐφοριῶν collectiones, cum per λόγους fabulas indicari ex jam dictis clarissimum sit, unde λογοποιήσαντες apud Hefych. πλασάμενοι λόγοι ψευδείς. Confer Svidam in λογοποιῶν & Varinum in λόγῳ, ubi ex Eustathio (quem non nominat) ad *Iliad.* p. 22. docet λόγων veteribus fuisse qui postea μῦθῳ, contra μῦθον qui antea

pro

γιοι καὶ Κίλικιοι καὶ Καρτικοί, (horum exemplum in appendice Vaticana proverb. 61.) Αἰγύπτιοι καὶ Κύπριοι ἀπὸ Κυπρίας γυναικός. Scholiastes Arphthonii p. 4.: οἱ μὲν Συβαίται ἐκ μόνων λογικῶν ζῶων μύθους ἐξῆυρον (hoc utcumque confirmatur exemplo quod ex Aristophane attuli) οἱ δὲ Κίλικες καὶ Κύπριοι ἐμπορευόμενοι καὶ τόπους ἀγνωστὰς διερχόμενοι ἐνεπλασαντο τὰς ἐξ ἀλόγων ζῶων μύθους, ὡς ἑωρακόντες ἐν τόποις τισὶ ξένην μορφήν ἔχοντα ζῶα. Οἱ δὲ Αἰσωπῶν τὰς ἐξ ἀλόγων καὶ λογικῶν μύθους ἀνεπλασαντο πρὸς βιωφελῆ παραίνεσιν. Aliter Isidorus Hisp. Lib. I. cap. 39. *Fabulas prius invenisse traditur Alcæon Crotonensis: Appellantur Ἐφορικά quia in apud Phrygiam in hac re polebas. Sunt autem fabulae aut Ἐφορικά aut Libyfica. Ἐφορικά sunt cum animalia muta inter se sermocinasse finguntur, sed quæ animam non habent, ut urbes, arboris, montes, petrae, flumina. Libyfica autem dum hominum cum bestis aut Bestiarum cum hominibus fingitur sociis esse commercium.* Aliter denique Theo nullam ejusmodi differentiam agnoscens, cui assentit Vossius II. 15. 2. Instit. Or.

* Hefychius: Λιβυκοὶ λόγοι. Χαμαιλέων Φησὶ Δίβυν τὸν (ex Theone scribendum puto Κυβιστὸν τὸν Λίβον) εὐρεῖν τὰς λόγους τὰς τὰς. Meminit eorundem etiam Æschylas Mytmidonibus apud Svidam in ταυτί. ὁ δ' ἔστι μύθων Λιβυτικῶν λόγῳ. Vide A. Schoittum ad proverb. p. 543. Aristoteles 2. 20. Rhetor. ἐν μὲν παραβολῇ, ἐν δὲ λόγοι οἷον οἱ Αἰσωπῆοι καὶ Λιβυκοί. Male clariss. Bullialdus in versione Theonis Smyrnæi p. 112. *Libyca oratio*, fabulam enim notari ipse agnoscit in notis; itaque reddendum erat *Libyca logos*. Confer veterem λόγον sive fabulam de leone Virginis nuptias petente apud Diodorum Sic. XIX. T. 2. p. 672. Etiam Λυδίας λόγους memorat Schol. Arphthonii.

** Quasi de turris precipitantes dicas. Hoc nomen videtur libro impositum ab iis qui Diagoram exosum reddere volebant. Nam si ab auctore ipso fuisset, opportunior scopo Tatiani, neque ab illo prætermisus. Cæterum re diligentius considerata fateor partem certam esse hanc de Φρυγίῳ Diagoræ λόγῳ conjecturam, neque me præterit, in aliq; abire Vossium de Hist. Gr. & clariss. Baylium in Lexico p. 1041. edit. secundæ. Inter Democriti quoque scripta Φρυγίῳ λόγον memorat Laërtius.

pro narratione vera accipiebatur, frequentatum post deinde pro ficta & fabulosa. Perinde ut latinis quoque *fabulam* vero sermone dictam multis exemplis docet Vossius in Etymologico. Fabulas scripserat etiam *Myro* Rhodia, ut Svidas auctor est. Forte & *Pasacus*, qui Æsopi se animam natum jactabat teste Plutarcho in Solone p. 81.

VII. Ab eo tempore *Babrius* quidam, ab aliis *Babrias* vel *Gabrias** nominatus, non invita ut ex fragmentis apparet Minerva scripsit Æsopios μύθους sive μυθικά libris decem, ut Svidas, vel ut Avienus, *duobus*, & quidem versu Choliambo sive Scazonte. Primus qui ejus meminit est Julianus Imperator Epist. 59. ad Dionys. τὸν μῦθον τὸν Γαβρίας αἰκίκοας. Γαλή ἀνδρὸς εὐπρεπῆς βραδείσα. τὰ ἢ ἀλλὰ ἐκ βιβλίου μάνθανε. Ita se in Barociano Codice reperisse Petavius testatur. Avienus in præfat. *quas* (fabulas) *Græcis jambis Gabrias repetens in duo volumina coarctavit*. Babrium vocat Etymologici M. auctor in ὁμφαξ & in πεπρωμένον, ubi hos elegantes ex eo versiculos profert:

Ἄ σοι πέπρωται, ταῦτα τλήθῃ γενναίως
καὶ μὴ σοφίῃ, τῶν χρεῶν γδ' ἔφειξ.

Γαβρίας dicitur in Johannis Tzetze codicibus chil. VIII. v. 516. sed *βαβρίας* XIII. v. 258. ὡς περ βαβρίας γράφει ἐν μυθιάμοις τοῖς χαλοῖς &c. Affert deinde ex illo versus quosdam scazontes qui duobus auctiores leguntur apud Natalem Comitem IX. 5. Mythologiz. Fabula ipsa legitur in Prosaicis Græcis à Neveleto vulgatis fab. 245. Tzetzes idem XIII. vers. 494. τοῖς μύθοις τοῖς λισώπυ τε κῆ σίχοις ἔβαβρίας λέων καθεύδων πλάττεται &c. mox adducit versum non scazontem sed Jambicum:

Ὁ μὴν προῖμαι τὴν ἢ ὄρμην ἐκτρέπω.

qui versus inemendatus legitur fabula 2. inter eas quas sub Gabriæ nomine habemus. Svidas quam frequentissime Babrium laudat & plurimos ex eodem profert Choliambos: aliquos etiam hinc inde, Babria non laudato, quos ex argumento facile agnoscas illius esse. At verba apud eundem in παλαμναῖ, ἐκ ἔδοξαν ἄνθρωποι εἶναι ἀλλὰ δαίμονες παλαμναῖοί τινες, non Babrii sunt sed Procopii Hist. arcanæ c. 12. ut doctissimo Neocoro probe animadversum. Ceterum non male Carolus Boylius in examine dissertationis Bentlejanæ de fabulis Æsopi p. 125. suspicabatur versus binos quos ἐκ τῶν ἔλίσωπυ μύθων profert Scholiastes Thucydidis, Babrii nostri esse, sunt autem hi:

— — ἀλλ' ἄλλον ἀγρεύσαι θέλω
τρέχει τις ἀλλ' ἐκ κακῆ σάκων.

G g g 3

Sed

* Michaëlis Gabriæ Epistolas MSS. memorat Gesnerus in Bibl.

Sed & versus Hexametros laudato eodem Babria profert idem Svidas in *ἑταιρεία*, in quo nisi sefellit eum memoria, credible est etiam versus Hexametros & Pentametros quos ex *μῦθοις* vel *μυθμοῖς* producit in *ἀπειρή, ἄδεν, ἀιηδής, δῖη* & *συφελός*, Babrii esse, ut forte diverso carminis genere interdum usus sit Babrius in fabulis exscribendis, quæ ejusdem Boylii conjectura est, licet Bentlejus hanc Heroicam vel elegiacam Metaphrasin mavult tribuere Anonymo alicui Babrià antiquiori. Galenus etiam in protreptico T. I. p. 6. fabulam de athletic quos bestix in stadio facile vincunt proferens ait se adducere *μῦθον ὃν τῶν ἐκ ἀμύσων ἀνδρῶν τις ἐν τῆνός ἐπεισι διασκύασεν*. Potuit tamen hoc facere poëta aliquis in alio opere quam meras fabulas complexo.

VIII. Exstant hodie sub *Gabria* nomine fabulæ LIV. ex quibus XLIII editæ sunt Græce & latine ab *Aldo Manutio*, cum Phurnuto, Palzphato & aliis Venet. 1505. fol. & à Frobenio Basileæ 1518. 8vo. Tubing. 1546. 8. *Γαβρίας Ἑλληνας τετρασίχα*, reliquas XI. è codicibus Palatinis addidit Heidelberg. 1610, 8vo. *Isaacus Nicolaus Neveletus*. Hæ singulæ Epimythion prosa subjunctum habent, nec Choliambis constant sed tetrastichis Jambis exceptâ quadragesimâ tertiâ quæ tredecim choliambis absolvitur & sola videtur esse Babrii ipsius. Reliquæ sunt ab *Ignatio Magistro* & *Diacono* cui in MStis codicibus tribuuntur teste Fabio Paulino Utinensi: *ἰγνατίου Διακόνου τετρασίχα Διάμειρα εἰς τὴν μῦθον ἁισιωπικῆς μετὰ φρασικά* five ut Lambecius in codice Cæsareo reperit: *βαβρίας ἐν ἐπιθουμῇ μετὰ γραφὴν ὑπὸ ἰγνατίου Μαγίστρος*. Vide ejus commentar. VII. de Bibl. Vindob. p. 137. & 254. Similem inscriptionem in Palatinis codicibus invenerat Neveletus & sub Ignatii nomine fabulæ eadem editæ sunt ad calcem Phædri à Ritterhusio & aliis illustrati Lugd. Bat. 1598. 8. apud Plantinum, tum à *Johanne Fidlerio* Reichenbacensi Varisco, qui post *Fabium Paulinum*, & Anonymum in edit. Plantiniana (quem *Josephum Scaligerum* Fidlerus, Daumius & alii vocant, licet Sriverius in editione poematum Scaligeri eum prætermisit) Jambis latinis vertit & Epimythia singulis Hexametris expressit, notulasque addidit. Cygneæ 1668 12. cum Fidleri versione additis Neveleti & uberioribus *Johannis Hennigii* Solqvella Marchici, Conrectoris Quedlimburgensis & postea Pastoris ad S. Ægidii A. 1694. denati animadversionibus recusæ sunt hæ fabulæ Quedlimburgi 1679. 12. parum emendate. De Ignatio præterea notabis quod hujus *Jambi in Adamum* Labbeo in Bibl. novâ MSS. p. 134. memorati exstant in variis Bibliothecis, & pars illorum edita est à clariss. Græbio Tom. 2. spicilegii Patrum p. 229. Occurrunt quoque in Actis Sanctorum 25. Febr. & 13. Mart. *Vita Tarasii & Nicephori, Patriarcharum Constantinopolitanorum* ab Ignatio

Ignatio scriptæ, cum quibus vixit circa sæculi à Christo nato noni initia. Vide Martinum Hanckium de scriptoribus Byz. p. 247. seq. Svidas testatur Grammaticum hunc ex Diacono & vaforum in Ecclesia CPolitana custode evectum esse ad dignitatem Metropolitæ Nicæni, & præterea scripsisse elegos funebres, Epistolas, Jambos in Thomam Antartem sive τὰ κατὰ Θωμάων quorum nihil ad nos pervenit.

IX. Ut ad fabulas Æsopi revertar, earum nonnullas quoque selegit & prosa Græca eleganti breviter expressit adjunctis Epimythiis Rhetor notissimus *Aphthonius*, Antiochenis, Babriæ ut puto antiquior. Quadraginta fabulæ Aphthonii cum versione Jacobi Kimedontii filii primum editæ sunt apud Commelinum 1597. 8vo. ad calcem progymnasmatum quæ recufata etiam Lugd. Bat. 1623. 8. apud Abrahamum Commelinum. Cum eadem versione vulgavit Neveletus Anno 1610. in jam laudata fabularum collectione Anno 1660. repetita, & castigationes addidit. Prodierunt etiam minori forma Græce & latine una cum progymnasmati Paris. 1648. auctæ & recognitæ à patribus Societatis Jesu.

X. Exstat præterea duplex collectio profaria fabularum Æsopiarum Græca, utraqve ordine Alphabetico digesta, quarum alteram fabularum CXXXVI. ex Bibliotheca Palatina primus edidit & latine vertit castigationibusque ac notis illustravit laudatus Neveletus. Monachorum mentio cum laude occurrit fabulâ 3. (sive 152. si pridem vulgatas annumeres) & in Epimythio fab. 122. (271.) quæ Neveletus producit in notis p. 632. In fabula 181. Demades Rhetor Atheniensis fabulam narrans inducitur, qui diu post Æsopum vixit. Fabula 193. Momus alia reprehendere fingitur quàm Momus Æsopi apud Aristotelem III. 2. de partibus animalium & Lucianum in Nigrino atque Hermotino. Nonnulla quoque contraxit & verbotenus repetiit ex Babriæ auctor quisquis fuit, ita ut integros quoque scizontes in hac collectione observarint Neveletus ac Bentleyus fab. 157. 173. 243. 261. 263. 293.

XI. Alteram collectionem fabularum CXLIX. cum vita Æsopi à *Maximo Planude* scripta Græcè & latine primus edidit Aldus Manutius Venet. 1505. fol. testatus se in illis vertendis multum elaborasse. *Nam*, inquit, *quæ ante tralata habebantur, infida admodum erant.* Prodierant Æsopi vita & fabulæ per *Rimitium* nescio quem latine versæ Mediolani 1480. 4. ut notavit Beughemius in incunabilis typographiæ, qui etiã Æsopi fabulas à *Laur. Valla* ante Aldum latine versas memorat, quæ tamen ab Aldina illa collectione nonnihil differunt: ne in presenti dicam de fabulis Æsopi in latinum sermonem versis ab *Omnibono Leonicensi* ad Franciscum Gonzagam, quas MSS. habuit

buit Naudæus teste Labbæo Bibl. nov. MSS. p. 233. Cæterum quales ab Æsopo ipso profectæ vel scriptæ sunt (si ullas unquam scripsit fabulas) neque in altera illa neque in hac collectione reperiri, viris eruditis jam pridem est persuasum. Et hanc quidem valde credibile est eundem auctorem agnoscere *Planudem* Monachum* CPolitanum, qui annis ab hinc trecentis vitam Æsopi composuit. Neque aliâ multorum fuit sententia jam medio sæculo decimo sexto, ut docet Michaël Neander Erotem. Hebraic. p. 560. Idem senserunt Gesnerus in Bibl. & Henricus Stephanus qui Æsopiarum fabularum auctoritatem negligit in Thesauro Græcæ lingvæ. Neveletus in præfat. Franc. Vavassor p. 21. de ludicra dictione, & nostrâ ætate Viri clarissimi Bentlejus in diss. de Æsopi fabulis, & Baylius in Lexico. Neque in ullo codice MSto qui ætatem Planudis excedat hæcenus fabulæ illæ sunt repertæ, & majus examen requirit quod de codice MSto Isaci Vossii 500. annorum legas apud Car. Boylium in examine dissertationis Bentlejanæ p. 266. Unde Æsopiarum fabellarum Græcam farraginem qui fecit, pro auctore probato Græcæ lingvæ frustra obtrudi monet Gatakerus c. 30. & 23. de stylo N. T. Præterea quod observatum est in fabula 145. laudari dictum Jabobi IV. 6. vel I. Petr. V. 6. (uti fab. 288. in collectione à Neveleto editâ verba Joh. I. 21.) & quod fabula 75. verbotenus repetita est ex Aphthonii fabula sextâ, quemadmodum fabula 4. refert paraphrasin fabulæ 284. collectionis Neveleti. Hæc collectio fabularum Planudæ post Aldinam editionem frequentissime una cum vita Æsopi à Planude scripta lucem aspexit Græcè quidem Basileæ apud Frobenium 1521. & 1550. 8. & Paris. 1546. 4. apud Rob. Stephanum quæ perquam nitida est editio. *Græcè & Latine* Basil. 1518. 1538. 1544. & Antwerp. apud Platin. 1560. 8. Tum forma minore ibid. 1574. Paris. 1549. ex officina Arnoldi Birckmanni tum apud Benedictum Prævotium & Basileæ apud hæredes Nic. Brylingerii 1574. cum Gabriæ fabulis, Homeri Batrachomyomachia, Hippocratis jurejurando, Musæo, Agapeto, Galeomyomachia & aliis quibusdam. In laudata *Neveleti* collectione fabularum cum ejus notis, Heidelberg. 1610. & 1660. 8. Exstat & editio Græcolatina Londinensis cum Batrachomyomachia

* Clarus fuit circa A. C. 1350. Vide quæ infra Libro V. Clariss. Montfauconius in Diario Italico memorat Codicem MS. Grammaticæ Planudis in cujus extremo notatur annus mundi è computo Græcorum 6849. Deme 5508. & habes Annum CHRISTI 1341. Idem Montfauconius pollicetur se editurum esse è Codice MS. Monasterii S. Mariæ Florentiæ vitam Æsopi cum fabulis quales ante Planudem feruntur, stylo *χρδαίω* Planudem enim fabulas quasdam omisisse, & longe diverso stylo suoque more vitam fabulasque conscripsisse. In illo Codice incipit: Βίη τῆ πανθαυμάτης Αἰσώπῳ, Ου κατὰ πάντα τὸν βίον βιωφελέςαίη ἦν Αἰσώπῳ.

chia & aliis nonnullis Lond. 1657. 8. Tum Sexaginta fabulæ Æsopi selectæ una cum versione, paraphrasi & scholiis *Georgii Sylvani* Lond. 1685. 12. Mythologia Æsopi & Gæbriz, ac tabula Cebetis. Lond. 1682. 12. Præterea Oxonii *A. Altop* è Collegio Corporis Christi typis Scheldonianis A. 1698. 8. vulgavit fabularum Ælopicarum delectum, in quibus occurrunt Græcæ CLVIII. rescisfis (ne usum restringerent) *ἐπιμνηστικῶς*, recensitæ ad fidem editionis nitidissimæ Rob. Stephani, nec non Westmonasteriensis & Etonensis, præsertim vero Neveleti, collatæ cum MS. If. Vosfii & binis codicibus Bibl. Bodlejanz: Quas excipiunt fabulæ Hebraicæ X. è libro fabularum Venet. 1545. 8. * excuso excerpta, denique Arabicæ Locmanni totidem, ex editione Erpeniana. Singulis Metaphrasis Poëtica latina subiecta est è Phædro, Avieno, Faërno, & qui Locmanno operam impendit Tan. Fabro. Denique Historiarum fabellarumque delectus novus Græce & latine cum notis editus est Lond. 1701. 8.

XII. E veteribus latinis fabulas Æsopiarum exemplo composuere versu quidem Jambico *Phædrus*, & ante Phædrum fortassis *C. Cilius Melissus* libertus Mæcenatis, vide Nic. Heinsum ad Ovidii IV. 16. 30. è *Ponto Elegis Festus Avienus* & alter sine nomine vulgatus tum ab aliis tum à Neveleto, & viris doctis quibusdam laudatus sub nomine *Accii* vel *Romuli* sive ** *Romali* vel denique *Salonis* aut *Bernardi*. De his dictum à me est in Bibliotheca latina. Prosa latina Æsopi fabulas scribi à Polybio suo nolens voluisse videtur Seneca in consolatione ad eum scripta c. 27. *Non audeo te usque eo producere ut fabellas quoque & Æsopæos logos intentatum Romanis ingenio opus solita tibi venustate connectas.* De prosa non de versibus loqui Senecam colligo è verbo *connectas* & quod. c. 30. ejusdem consolationis Seneca Polybium laudat quod utriuslibet auctoris carmina ita *resoluerit*, ut quamvis structura illorum recesserit, permaneat tamen gratia. *Sic enim illa ex alia lingua in aliam transtulisti, ut quod difficillimum erat, omnes virtutes in alienam te orationem secuta sint.* Non mirum igitur quod *intentatum Romanis ingenio opus* vocavit Seneca, quod neque Phædrus neque alius quisquam ante id tempus fecerat, fecit autem post illa tempora *Julius Titianus* Rhetor, à quo *Æsopiam Trimetriam* hoc est, ut ego conjicio fabulas Babriz græcis Choliambis scriptas, profario sermone latino expressas testatur Aulonius Epistola 16. ad Probum.

H h h

Apo-

* Vide Bartoloccium Bibl. Rabbin. T. I. p. 98. ubi notat Æsopi fabulas (non integras) versas Arabice & inde Hebraice ab Anonymo.

** H. Bebelius Epistolâ, qui auctores legendi sint ad eloquentiam comparandam Argent. 1513. 4. *Æsopus -- uti etiam Quintiliano visum est, jucundus esset pueris, sermum à Romulo quodam Grammatico, ut dicitur, translatus est in carmen, nulla Venere & lepore, Musis scilicet & Græcis repugnantibus, ubi puritas quoque Serborum desideratur.*

*Apologos en misit tibi
Ab usque Rbeni limite
Ausonius nomen Italum
Præceptor Augusti tui
Æsopiam trimetriam
Quam vertit exili stylo
Pedestre concinnans opus
Fandi Titianus artifex.*

Alia hujus Titiani scripta breviter perstringit Jacobus Sirmondus ad Sidonium p. II.

XIII. De fabulis *Pilpai* sive de antiquissimo libro fabulari Indorum *Kelila Va Dimma*, dicendi infra locus erit libro V. ubi de scriptis Simeonis Sethi, qui librum illum Græce vertisse dicitur, agam. Septentrio-
nalibus celebratur *Edda* Snorronis Sturlesonii A. 1215. Islandice scripta &
à Petro Joh. Resenio illustrata Hafniæ 1665. 4. Germanis Anonymus sub
Friderico II. clarus; quem edidit illustravitque Jo. Georgius Schertz* Ar-
gentorat. 1706. 4. Inter Arabes non obscurus liber Al-Amthal sive fabu-
larum *Locmanni*, quem propterea cum Æsopo nostro viri nonnulli eruditi
confuderunt. Vide Hottingeri Hist. Oriental. p. 68. seq. Jac. Golium ad
Grammaticam Erpenii p. 189. Joh. Molleri Homonymoscopiam p. 252.
Maraccium ad Alcorani Suram XXXI. Stephani Clerici *Quæstiones* p.
325. seq. & Huetium de fabulis Romanensibus p. II. Bartholomæo tamen
Herbeloto aliud videtur, quem adibus in Bibliotheca Orientali vocabulo
Locman. p. 517. vel si ea ad manus non sit, Clarissimum Neocorum in
Bibliotheca novorum libror. A. 1697. p. 451. seq. Prodierunt fabulæ Loc-
manni, ** quæ eodem Herbeloto judice longè recentius ab aliquo ex Loc-
manni (quem Davidis Regis æqualem *** fuisse putat, alii Josifz Regis Ju-
dz)

* Vide Nova litterar. Hamburg. A. 1706. p. 345.

** Aliud opus est de quo Kircherus T. 2. Oedipi part. 1. p. 39. seq. *Alter Arabum auctor*, qui
*elegantissimum fabularum opusculum condidit, est Locman sapiens, cujus in Alcorano
suo meminit Mubamed, patria ut ajunt Persa, gente vero & religione Judæus, qui uti
corporis deformitate animiqve & ingenii pulchritudine atqve amænitate Æsopo fuit
simillimus, ita eodem quoqve tempore videtur fixisse, regnante scil. Cosroc septimo an-
te Darium Persarum Imp. tantamqve apud suos sapientia famam est consecutus, ut indi-
caturi aliquem alterius institutione & consilio non indigere, dicere soleant, non est necesse
docere Locmannum. Hic itaqve ingens volumen quod bodie adhuc in Bibl. Vaticana
continetur conscripsit, in qua miræ eruditione per ingeniosas animalium actiones mores
hominum, Regum gesta, corruptos Reip. mores aliqve ad civilem vitam necessaria doctæ
elegantè & jucunde describit.*

*** Confer Abulpharagium p. 33. Non defuerunt qui *Assaphum* Prophetam, Davidis itidem
æqua-

dz) traditis sermonibus digestz fuerunt, Arabicè cum versione *Tho. Erpenii* Lugd. Bat. 1615. 8. qui in præfat. testatur hunc Locmannum ab Arabibus, & natione Persam & religione Judæum haberi. Repetita editio A. 1636. & 1656. ad calcem Grammaticæ Arab. Erpenii. Decem fabulæ Arabicè exhibentur ab A. Alfop. in suo fabularum delectu, Oxon. 1698. 8. Octo & decem fabulas Locmannianas eleganti carmine Jambico latino ornavit *Tanaquillus Faber* in cujus Epistolis præmissa singulis Erpenii versione leguntur Tomo primo p. 268. sq. Salmur. 1674. 4. & separatim prodierant ibidem 1673. 12. Fuit & alius Locmannus junior cui sapientiam datam à Deo traditur in cap. XXXI. Alcorani. Confer Pocockii notas ad *Abulfaragium* p. 36. Locmanni nomen cum Alemane confundunt *Christianus Ravivius* in verbis ab *Hottingero* p. 13. *Hist. Or. productis* & *Jobus Ludolfus* ad *Hist. Æthiopicam* p. 53.

XIV. E recentioribus latine fabulas scripserunt vario versu genere quidem 1.) *Gabriel Faërnus* Cremonensis, ingenii versuumque elegantia alter quidam veluti *Phædrus*, Rom. 1564. 4. Antwerp. apud *Plantinum*, forma minore: & cum præf. *Joh. Caselii Rostoch.* 1569. 8. tum Lugd. Bat. 1600. Lips. 1618. 8. Lond. 1672. 8. Bruxell. 1682. 8. & *Hamburgi* in *Mythologia Metrica* curante exoptatissimo socero meo *Johanne Schultze* edita 1698. 8. Eisdem Faërnii * *Fabulas*, versibus Gallicis expressit *Carolus Perraultus* Paris. 1699. qui *Phædrum* à *Faërno* ne visum quidem nedum exscriptum aut supressum observat. 2.) *Pantaleon Camadidus* Austriacus. Francof. 1604. & *Hamburgi* in eadem *Mythologia Metrica*. 3.) *Caspar Barthius* fabularum Æsopiar. libris quinque. Francof. 1623. 8. Hosce magno numero sequuntur *Hieronymus Osius* Witteb. 1564. & emendatius Francof. 1574. *Lucas Lossius* Argent. 1575. *Carolus Utenbovius* Francof. 1615. *Johannes Postbius* Germersheimius qui fabulis prosæ à se editis *epimythia* singula subjecit disticho vel tetrasticho comprehensa Francof. 1566. quæ parte 2. ejus poematum Lib. III. Sylvarum p. 170. seq. repetuntur & cum *Epimythiis Hartmanni Supperi* Norici insertæ sunt etiam *Mythologiz metricæ* à laudato socero meo editæ Hamb. 1698. 8. In eadem præter *Georgii Sabini* nonnullas habentur etiam fabulæ versu vulgatz à *Job. Baptista Arigonio*, *M. Antonio Fiducio Uinensi*, *Alexandro Paulino*, *Leonbarto Goricio Carga*, *Francisco Amulio* & *Jano Dominico Canciano*, quæ junctim

H h h 2

lu-

æqualem, propter nonnullam nominis convenientiam confunderent cum nostro Æsopo Abfurde profecto, ut variis argumentis demonstrat *Joh. Jacobus Schudt* in *Compendio Hist. Judaicæ* p. 88.

* De hoc Faërno vide *Gaddium* de scriptoribus non Ecclesiasticis T. I. p. 191. & *Teissierum* ad *elogia Thuanæ A.* 1561. qui Faërno emortualis fuit.

lucem adspexerant Venetiis 1592. Non contemnenda collectio nova fabularum fieri posset ex poematis *Job*, *Commirii* (qui diem obiit die XXV. Decembr. A. 1702.) & aliorum, qui nostra ætate cum laude in hoc genere scribendi versati sunt.

Prosa latina præter *Rimicium*, *Laur. Vallam* & *Omnibonum Leonicensem*, de quibus paulo antememini, fabulas scripsit *Poggius Florentinus* in facetiis Argentor. 1513. fol. *Laurentius Absternius Maceratenfis* in hecatomythio sive fabulis ducentis scriptis ad Octavianum Ubaldinum comitem Mercatelli Argent. 1522. Heidelberg. 1610. 1660. 8vo. *Joachimus Camerarius* Anno 1539. primum, deinde Anno 1564. & Lipsiæ Anno 1570. quæ plenissima & elegantissima est editio. *Christianus* vero *Daumius* fabulis Camerariensis selectis quas Lipsiæ 1689. 8. recudi fecit, addidit notulas in quibus loca scriptorum veterum recentiumque, in quibus fabulæ eisdem perstringuntur vel exponuntur. Variorum quoque fabulas congefferat *Martinus Doppius*, *Gvilelmi Goudani*, *Hadriani Barlandi*, *Gvilelmi Hermanni ex Aniano* (*Avieno*) *Erasmi in Chiliadibus*, *Absternii* & aliorum. Lips. 1532.

XV. *Hebraicam* versionem fabularum *Æsopi* sed ineditam memorat *Plantavitius Bibl. Rabbin.* p. 571. De edita fabularum collectione *Hebraica* dixi paulo ante §. 12. cui utpote ab instituto nostro alieniora adjicere nolo *R. Isaaci ben Salamonis* (A. 1268. defuncti) proverbia & apologos antiquorum, rhythmis sive versibus conscriptos. At *R. Barachiz Nikdani* liber neutiqvam prætereundus, inscriptus parabolæ vulpium, quas cum latina *Melch. Henelii Jesu* socii translatione excusas evolvi. Pragæ 1661. 8. Tum fabulæ Variorum, Constantin. 1517. 4.

Italice vitam *Æsopi* & fabulas transtulit *Julius Landi* & *Bemivolus*, pluries excusas Venetiis, ut præteream *Francisci de Tупpo* vitam *Æsopicam* fabulasque *Italice* translatas additis allegoriis, Aqvilæ 1493. fol. *Angeli Firenzuole* Colloquia animalium &c. quæ ex *Italico Gallice* etiam exstant Lugd. 1656. 16.

Gallica prosa *Job*, *Balduinus* Paris. 1627. fol. & ab eo tempore scriptissime variis in locis. Sed & hujus versio cum iconibus & moralibus observationibus novissime iterum typis exscripta est Amstelodami 1700. 12. Post *Balduinum Antonius Furterius* prosa Paris. 1694. Bruxellis 1695, * 12. & versu *Johannes de la Fontaine*, qui suo ex ingenio quam plurimas novas adjunxit vel ex aliis veteribus repetiit IV. Volum. Paris. 1678. 12. Prætereo fabulas obvias *Comicis* in dramatibus de *Æsopo*, quæ *Gallice* ediderunt *Nobilis*

* Titulus libri: *Esopo en belle humeur*. Prodiit etiam hic *Gallicus Æsopus* cum *Germanica* versione, additis selectis *Fontani* fabulis, & *Gallica* translatione fabularum *Filipati* 1707. 12. Hamb. apud Benjamin Schiller.

bilius Paris. 1691. aliiqve. *Versibus Gallicis fabulas Æsopias expresit etiam pridem *Ægidius* quidam *Corrozetus* Paris. 1548. forma minore. Sed & *Tetraichis*, incertus auctor Paris. 1678. 12. apud *Cramoisius*. Confer *Ephemerides* Paris. ejus anni p. 347.

• *Anglica* Metaphrasi Poëtica *Job. Ogilby*, sive *Oglebius* eqves Lond. 1651. 8. 1673. fol. Prodiert & *Anglica* prosa è Gallico *Joh. Balduini* 1702. & 1704. 8. (cui editioni præfixa vita *Æsopi* è Gallico *Meziriaci* *Anglice* translata) tum in præclaro opere fabularum undiqve singulari studio collectarum à *Rogero Efrangio*, Lond. 1692. 1699. fol. 2. Volum. Exstat præterea nova fabularum centuria edita sub titulo *Æsop naturalized and exposed to the publick view in his own and dress, by Way of essay on 100. fables.* A. 1703. 12.

Hispanicè quoqve viderunt lucem *Madrit.* 1621. 8. & plus simplici vice *Belgicè*.

Hungaricè, *Vindobonæ*, 1536. *Danicam* versionem civis cujusdam *Hafniensis Hermanni Weigeri* *Lubec.* 1555. 4. memorat egregius *Vir Juvenis Joh. Christophorus Wolfius Wernigerodensis* in erudita diatriba de *Mythica moralia tradendi ratione* novantiqva *Witemb.* 1704.

Germanicè XVI. *Æsopi* fabulas transtulit *D. Martinus Lutherus* noster, perquam utile ejusmodi scribendi genus esse existimans, licet à *Melanchthone* ad reliqvas transferendas invitatus, propter alia negotia rem perficere non potuit. Cæterum *Gotfridi Arnoldi*, *Melanchthonem* eo nomine perstringentis acumen *Tom. 2. historix* sive potius *apologix hæresium* p. 107. b. non magis credo lectori cordato se probabit, quam quod *Pontificii* quidam *Lutherum* arguunt quod *sacras literas* non majoris habuerit quam *fabulas Æsopi*. Hanc quidem calumniam retudit singulari scripto A. 1701. *Rev. D. Georg. Henr. Gœzius Lubecensium Antistes dignissimus*: at *Hosium* non puduit lib. 3. de auctoritate *S. Scripturæ* contra *Brentium* p. 271. suffragio suo comprobare *Wolfgangi Hermanni* vocem, affirmantis, *Scripturas* si desit *Ecclesiæ auctoritas*, tantum valere quantum *fabulæ Æsopi*. Has porro post *D. Lutherum* *Germanicè* vertunt *Joh. Mathesius*, *Nathan Chytræus*, & versu *Burchardus Waldis*. Vide *Martini Lipenii Bibliothecam Philosophicam & pandectas Brandenburgicæ Christophori Heidenreichii*.

Deniqve *Fabulæ Æsopi Græco-Barbaro* quoqve idiomate editæ sunt *Venetis* A. 1603. & 1644. 8vo. quibus subinde in *Glossario* suo *græco* utitur *Cangius*, merito addubitans utrum versio illa *Græco-Barbara* auctorem agnoscat *Simeonem Cabasilam*, licet hic *Martino Crusio* promiserat

H h h 3 se

* Vide *Ephemerides* Paris. 1690. p. 482.

se Æsopi fabulas vel Isocratis orationes quasdam sermone vulgari Græco interpretaturum. Consule Crusii Turcogræciam p. 461.

CAPUT X.

De Epistolis quæ ad PHALARIDEM referuntur, ac de aliis Epistolarum Græcarum scriptoribus.

De Epistolis Græcis editis scriptorum non Ecclesiasticorum, Æliani §. 28. Ænea Gazæi. 29. Æschini. 6. & 15. Æschini Socratici. 35. Alciphronis. 25. Alexandri M. 17. Amasidis Egypti R. 33. Anacharsidis. 22. Antisthenis. 35. Apollonii Tyanensis. 11. Aristaneti. 49. Aristippi. 35. Aristotelis. 17. 39. Artaxerxis Regis. 18. M. Bruti. 10. Chionis. 4. Claudii Imp. 11. Crætetis Cynici. 21. Democrati. 18. Demosthenis. 15. Dindimi Regis Bragmanorum. 17. Diogenis Cynici. 20. Dionis. 16. Dionysii 31. Epimenidis. 18. (in notis.) Euripidis. 23. Galli Cesaris. 12. 27. Garmi Regis Babyl. 11. Heracliti. 19. Hippocrætis, Abderitarum & Coorum ad Hippocratem &c. 18. 38. Hyftanis. 18. Isocratis. 7. Juliani Imp. 12. 27. Libanii. 3. Luciani. 41. Lucilli. 35. Lysidis. 32. Megethii. 30. Melissa. 24. Musonii Philosophi. 11. 33. Myia. 24. Nucilli. 36. Peti. 18. Phadri Socratici. 35. Phalaridis. 1. Pherecydis. 18. (in notis.) Philippi Regis Maced. 17. Philostrati. 26. Phnoctæ Indorum Regis. 11. Pittaci Mitylenæi. 18. Platonis. 16. 35. 39. Procopii Gazæi. 30. Pythagora. 9. Simonis coriarii. 35. Socratis & Socraticorum. ibid. Solonis. 18. Synesii. 14. Telæugis. 18. Thaletis. ibid. in notis, Theanæus. 24. Themistoclis. 34. Theophylacti Simocata. 27. Thoma Magistri. 50. Titi Vesp. 11. Magni Turci 36. Xenophontis. 35.

De Epistolis Græcis scriptorum præcipuorum Ecclesiasticorum, Basilii M. 4. 42. Job. Chrysofomi. 43. Cyrilli Alex. 45. Isidori Pelusiota. 44. Gregorii Naz. 42. Nili. 47. Photii. 48. Theodoriti. 46. Theophylacti Bulgar. 49.

Libanii sive Procli sive Theonis Characteres Epistolici. 13.

Collectiones Variæ Epistolarum: Græca Aldi Manutii & Græcolatina Jac. Cujacio incerta fide adscripta. 2. — 33. Græca H. Stephani. 3. alia Parisiensis & tertia Commeliniana. 38. Græcolatina Barthol. Justopolitani. 1. Joachimi Camerarii. 38. Eilbarði Lubini, sive Commeliana. ibid. Latina Gilberti Cognati & Job. Buchleri. 36. Epistola Procerum Mundi. 17. 37. Epistola Cynica. 21. Anglica collectio Savagii. 1.

Epistole quædam Græca inedita. 50. & deperdita. 41.

I.

PHALARIDIS * patria Astypalænsis : Agrigentinarum (quæ urbs non condita ante Olymp. L.) Tyranni tempora pro veterum dissensu & virorum nostra ætate doctissimorum diffidiis determinare accurate, difficillimum est. Itaque h. i. suffecerit nobis ab eo tyrannidem non exercitam ultra annos XXVIII. nec minus annis XVI. Cædemque ejus non priorem fuisse Olymp. LVII. 4. quæ doctiff. Bentleji, nec posteriorem Olymp. LXIX. 1. quæ præstantissimi Dodwelli est sententia. Jam pridem sub Phalaridis nomine feruntur Epistolæ CXLVIII. (quingvagesima septima Aberidis nomine legitur ad Phalaridem) quas memorat Joh. Stobæus florileg. serm. 7. 47. & 84. Photius Epist. 207. Svidas in *Φάλαρις* (cui *Θαυμάσια πανυ* sunt) Joh. Tzetzes Chiliad. I. hist. 25. & Chiliad. V. hist. 31. Nonnus sive Maximus in Gregorii Naz. invektiv. p. 144. Apostolius XX. 13. prov. ac recens auctor scholiorum Græcorum in Aristophanis Plutum v. 142. Pro genuinis habent præter editores Volaterranus in Commentar. Urbanus Thomas Fazellus in rerum Sicularum historia, Andreas Arnaudus in Apologia Phalaridis Erasmi Vindingius in Hellene T. XI. thesauri Gronoviani p. 557. seq. Joh. Seldenus ad marmora Arundeliana p. 106. Josua Barries ad Euripidem T. 2. p. 523. Henricus Dodwellus in præclaro opere de Cyclis Græcorum, & diff. de ætate Phalaridis, in cujus præfatione usum Epistolarum scribendarum ante Atossæ tempora cui inventum hoc tribuit Hellenicus apud Tatianum & Clementem, ** invaluisse clarissime & non inficiandis testimoniis evincit, Lond. 1704. 8. Gvilelmus denique Templeus in Miscellan. T. 2. p. 77. aliique. Post Photium addubitavit & primus Luciano tribuit Angelus Politianus Lib. I. Epist. 1. cujus judicium secuti sunt Janus Parrhasius in oratione habita ante prælectionem Epistolarum Ciceronis ad Atticum T. 1. facis artium Gruterianæ p. 826. Lilius Gyraldus dialogo 3. & 9. de historia Poëtar. Vosius de Poëtis Græcis p. 16. & Janus Bourdelotius præf. posteriore ad Lucianum. Sed Luciani neutiqvam esse videntur, quæ cum Lucianicis de Phalaride orationibus non tantum nihil habent commune, sed & illis in quibusdam diferte adversantur, ut observatum

Caro-

* Taurum Phalaridis (de quo videnda Epist. 122. Pindarus Pythionis, I. v. 185. Diodorus Sic. XIX. T. 2. p. 741. Plutarchus parallelis minoribus p. 315. Lucianus in utroque Phalaride frustra olim in dubium vocavit Timæus confutatus à Polybio & Diodoro Sic. Lib. XIII. Vide excerpta Peiresciana p. 57. Ciceronem Verrina 4. c. 33. Alla ejusmodi commenta ingeniosæ crudelitatis commemorat Diodorus Sic. XX. T. 2. p. 802. seq. ubi de Agathoclis lecto: Franciscus Junius Lib. II. de pictura c. 8. Cerda Adversar. sacr. p. 262. seq. & Motanus Vayerus T. 2. Opp. p. 561. seq. edit. in fol.

** Clem. I. Strom. p. 307. seq.

Carolo Boylio in præf. ad Epistolas, & Rich. Bentejo in diff. de Epistolis Phalaridis §. 16. Forte igitur sunt *Adriani* Sophistæ sub M. Antonino Imp. clari, qui teste Svida scripsit *Ἐπιστολάς, λόγους ἐπιδεικτικῆς, Φάλαριν*. Phalaridis certe ipse esse ut dubitem, facit præter silentium antiquiorum scriptorum, & dialectum Epistolarum, quæ contra morem Siculorum illius ætatis Attica est, non Dorica; mentio Thericleorum* poculorum, aliæq; argumenta à Clarissimo Bentejo producta in dissertatione de Phalaridis Epistolis quam Anglice scripsit ad Gvil. Wottonum Lond. 1697. 8vo. ejusq; erudita Apologia adversus Carolum Boylium ibid. 1699. 8vo. paginar. 549. Neq; videntur ex animo refragari huic sententiæ vel ipse Boylius vel hujus Hyperaspistæ, quibus per varios quos Anglico idiomate emisserunt libellos magis ni fallor cordi fuit adversario suo ægre facere**quam Phalaridi Epistolas vindicare. Bentejum vero advers^o se armaverat editor Epistolarum, quod in præfatione

* Epist. 70. In transcurso obversa quod Phalarin pro quolibet tyranno ponit Hyginus fab. 257. ubi vide notas Tho. Munckeri. Sic Derpanius Pacatus c. 29. panegyrici. Cicero in Pisonem c. 30. *te non Aristarchum sed Phalarin Grammaticum habemus*. Vide & Lucian. 2. de vera historia T. 1. p. 678. Apologiam Phalaridis scripserunt præter eundem Lucianum in duabus Orationibus T. 1. p. 731. seq. *Mathæus Bossus* adversus Benedictum Calchum & *Andreas Arnaldus*, cujus scriptum exstat in Casp. Dornavii Amphitheatro sapientiæ Socraticæ jocosaria T. 2. p. 18. Vide elegantissimi Bælii *Lex. in Bossus (C) & Epist. (L)*

** Titulus libri Boyliani est; *Dr. Bentley's dissertations on the Epistles of Phalaris and the fables of Æsop. examined, by the honourable Charles Boyle Esqr* Lond. 1699. tertia editio paginar. 266. 8vo. Ex cæteris scriptis quæ circa hanc controversiam incredibili contentione animorum agitatam viderunt lucem sine nomine auctoris, hæc ad manus meas pervenerunt; *A treatise of the dissertations upon the Epistles of Phalaris*. Lond. 1698. 8. paginar. 78. Ex ipso litigantium testimonio auctor quiquis est docet nihil incertius esse Chronologicis hisce quas tractent controversiis. Ab eotempore produit; *A short review of the controversy betwixt Mr. Boyle and Dr. Bentley* 1701. 8vo. paginar. 158. Verum auctor libelli qui inscribitur; *Essay concerning Critical and curious learning, in which are contained some short reflections on the controversy, &c.* by T. R. Esqr. Lond. 1698. paginar. 77. ita acerbe perstringit Wottonum & Bentejum, ut nec Boylio parcat nec cumulatifimo laude viro H. Aldrichio. Ad risum ciendum compositus est alius qui inscribitur; *X. Dialogues of the Dead, relating to the present controversy concerning the Epistles of Phalaris, by the author of the journey to London* 1699. 8. paginar. 83. sub Bentivoli nomine insultat Bentejo ejusque argumenta ridet. Inde lucem vidit aliud scriptum magis serium sub titulo: *A short account of Dr. Bentley's humanity and justice tho' those Authors seem to have written before him, with an honest vindication of Tho. Stanley Esqr and his notes on Callimachus, to which is added an appendix by the Bookseller Tho. Bennet*. Lond. 1699. 8vo. pag. 140. De hoc dixi infra libro III. in Callimacho, c. 19. p. 481. Tangit quoque hanc controversiam sed joco magis quam serio liber cui titulus: *a full and true account of the bitter fought last friday betwixt the ancient and the modern books in St. James library*. Lond. 1704. 8. ad calcem libri qui inscribitur; *a tale of a tub*.

gione scripserat: *Epistolas ipsas cum duobus MSS. Bodlejanis & Cantuariensi & Soldani Museo contuli, collatas etiam cum usque Epist. 40. cum MS. in Bibliotheca Regia cuius mihi copiam ulteriolem Bibliotecarius (Bentlejus) pro singulari sua humanitate negavit.* Cæterum licet Phalaridis fortassis, ut dixi, minime sunt, elegantes tamen esse & cum fructu ac voluptate legendas, pauci qui expendent negabunt. Græce editæ primum sunt inter Variorum scriptorum Epistolas Græcas ab Aldo Manutio vulgatas Venet. 1499. 4. Latina versio in collectione Genevensi Epistolarum Græcolatina A. 1606. Jacobo Cujacio tributa his verbis incipit: *Polyletus Messenius quem tu apud civos prodicionis arcessis;* & repetitur in Epistolis Phalaridis Græce & latine octennio post excusis ingolstadii A. 1614. 8vo. Aliam pridem versionem adornaverat *Franciscus Aretinus* Florent. 1480. Venet. 1491. Paris. 1493. & Cremonæ 1505. sed valde imperfectæ sunt illæ editiones, cum & ordo turbatus sit, & loca hinc inde omissa, etiam Epistolæ integræ, ut VII. LH. LVII. LIX. & LXXV. Aretini versionem elegantem alioqvi nec contemnendam supplevit & restituit *Thomas Savio* Medicus Lugdunensis, ex cujus recensione Phalaridis Epistolæ ab Aretino versæ leguntur latine in Gilberti Cognati Nozerini farragine Epistolarum Laconicarum Basil. 1554. 12mo. & Colon. 1606. 12mo. tum in Thesauro Epistolarum Laconicarum Joh. Buchleri à Gladbach. Post Aretinum, cujus versio à Savio recensita prodit etiam Lugd. 1550. 8vo. Phalaridis Epistolas ad verbum transtulit & cum Apollonii & Bruti Epistolis similiter versis Græce ac latine edidit *Bartholomæus Justinopolitanus* Venetiis Anno 1502. 4. Vertit etiam *Thomas Naageorgus* Straubingensis & cum Græcis vulgavit Basil. 1558. 8vo. Quæ editio cum MSS. Vulcanii annotationibus fuit in Bibliotheca Nic. Heinsii. Omitto tredecim breviores Phalaridis Epistolas in H. Stèphani collectione vulgatas Græce Anno 1577. 8vo. Exstat etiam editio omnium 148. Phalaridis Epistolarum Græca curante *Eilbaro Lubino* Rost. 1597. 8vo. & Græcolatina Commeliniana eodem anno eademque forma impressa. Denique *Carolus Boyle* Eqves Anglus *has Epistolas ad MStos codices recensuit, nova versione latina per singulas paginas infra contextum posita, & brevibus notis illustravit, Scheldonianisque typis describendas dedit Oxonii 1695. 8vo. Hujus editionis & versionis loca quædam non absurde castigavit *Rich. Bentlejus* Vir Clariss. in dissertatione quam paulo antè memorabam. Fuit etiam qui in Italicam linguam Phalaridis Epistolas transfunderet *Bartholomæus Fontinus* Florentiæ 1491. & in Gallicam *Claudius Cruperus* Parisinus, Paris. 1550. 8. & qui in Anglicam, *Saxepius* in selecta collectione

I i i

Epi-

* Hodie Comes d' Orery.

Epistolarum veterum Græcarum latinarumque Anglice edita Lond. 1703. 8vo. in qua etiam occurrunt Epistolæ tributz Soloni, Socrati, Pythagoræ, Euripidi, Xenophonti, Aristoteli, Philippo Regi Macedoniæ, Alexandro M. Democrito, Heraclito, Diogeni Cynico, Isocrati, Hippocrati, Juliano Imp. &c. Parentis sui *Josue Arndii* & *maxagitz* affectum in Phalaridis Epistolas commentarium memorat filius Carolus Arndius in schediasmate quodam edito Rostochii A. 1702. 4to. in quo de Phalaride, M. Antonini scriptis, & Agapeti Scheda Regia agit.

II. Facturum me existimavi operæ pretium, si data hac occasione alias quoque quæ exstant Græcorum scriptorum Epistolas recensuerim, ac primum illas quæ occurrunt in collectione Aldi Manutii à Marco Musiro recensita, & Antonio Codro Urceo inscripta, quæ Romæ A. 1499. 4to. Græce lucem adspexit sub hoc titulo: *Epistola diversorum Philosophorum, Oratorum, Rhetorum &c.* Eadem collectio * Græce & latine edita est Colonia Allobrogum sive Genevæ A. 1606. fol in cujus præfatione *Pyrrhus Caldorem* præfat. ad Barthol. Camelinum Foro-Juliensem Dominum: *Volumen Epistolarum Græcarum est, quas vir Clarissima memoria Jacobus Cujacius, I. C. Romana civitate donavit, ut persancte affirmarunt mihi ii, qui manum scripturamque ejus probe norunt. Scin tu porro unde illas acceperim? Ex arce ipsius Minerva, vel si mavis ex Bibliotheca doctissimi atque clarissimi Pirbei, qui benigne nobis illarum copiam fecit, ut quoad fieri posset emendatissime eas typis excudendas curarem.* Notum ab re tamen multi viri docti dubitant Cujacium illius versionis esse auctorem. Certè versiones nonnullæ in hac collectione vulgatæ aliis auctoribus manifesto debentur, & ante Cujacium lucem viderunt, ut suo loco dicam; sed neque aliz in isthac editione primum excusæ Cujacii eruditione dignæ esse videntur. Unde Joh. Frid. Gronovius in elencho anti-diatribes Mercurii Frondatoris (Emerici Crucei) ad Statii Silvas p. 99. *Quis æstimabile scriptum nibili, cui docti Viri nomen adscribitur? Quis versionem Græcarum Epistolarum laudat, aut parcere ei velit, quia Cujacio mendaciter attributa est?* Paulus Colomesius ad Gyraldum de Poëtis p. 170. ubi de Epistola quadam Theophylacti Simocattæ: *Habetur, inquit, hac Epistola inter Græcaneas, Genevæ A. 1606. excusas, quarum interpretatio magni Cujacii nomen falso ostendat.* Occurrunt autem in collectione Aldina & Genevensi, hoc ordine, vel nullo ordine potius:

III. I.

* In Actis Eruditor. A. 1696. p. 501. hæc collectio traditur esse locupletior quam Aldina, & 150. Auctorum Epistolis continere. Quamquam vero index qui Genevensi editioni Græcolatinæ præfigitur, colligit tot nomina, sub quibus Epistolas consinxere Alciphron, Theophylactus & alii, neutiquam tamen plures auctores Epistolarum nec plures Epistolas quam Aldina exhibet.

III. I. BASILII Cæsarensis ad Libanium aliosque, Epistolæ XXXII; & LIBANII Epistolæ XII. ad Basilium. Latina versio incipit: *Pudet me singulos tibi Cappadoces adducere.* Ex his, Epistolæ duodeviginti mutuas Basilii & Libanii Græce etiam edidit H. Stephanus in collectione sæpius infra laudanda, cui titulus: *Epistolia, Dialogi breves, oratiuncula, poemata ex variis utriusque lingue scriptoribus* A. 1577. 8vo. Ex innumeris LIBANII Epistolis elegantiores selectioresque numero CCLXIV. in unum volumen olim digessit *Georgius Lecapenus*, quas puerum se undecennem in Collegio Græcorum furtim exscripsisse refert *Allasius* de Georgiis p. 364. Duodecim Epistolæ Libanii ad Aristænetum ab Holstenio acceptas ex Cod. Vaticano Græce edidit Lambecius Lib. VI. de Bibl. Vindob. p. 244. seq. testatus has aliasque MStas etiam in Bibl. Cæsarea extare, & p. 255. memorans codicem ejusdem Bibl. membranaceum, in quo CCCCXVIII. & alium chartaceum in quo CCLXXXIX. Libanii Epistolæ continentur. Duodecim illas quas dixi laudabili studio sed infeliciter vertit & Græce ac latine separatim edidit Bartholdus Christianus Richardus. Jenæ 1707. 8. Singulas quasdam Libanii Epistolæ ediderunt *Fred. Morellus* ante tomum I. operum Libanii (cum aliis Epistolæ in sua illius scriptoris editione prætermisisset,) *Henr. Valesius* præfat. ad Ammianum. *Cotelerius* T. 2. monument. Ecclesiæ Gr. p. 96. itemque alii. Plures Libanii Epistolæ latine translatae sunt à *Francisco Zambicario* Bononiensi, editæque una cum argumentis *Job. Sommerfeldii* Cracov. 1504. 4to. Græce etiam Parisiis quasdam vulgavit *Guil. Morellus*, & ibidem libros duos Epistolarum cum versione sua *Antonius Picbonus* Chartensis. Paris. 1576. 4. Libri IV. Epistolam 284. laudat Valesius ad Ammianum p. 556. Longe plurimum vero editionem moliti sunt viri doctissimi *Leo Allatius*, *Ezechiele Spanbemi*, *Laur. Normannus* cum incredibili Græcarum literarum jactura anno 1703. denatus, & *Gotfridus Olearius*. Sed nemo hac provincia defungi felicius poterit Nobilissimo *Friderico Rosgaard*, à quo mille & sexcentas amplius Libanii Epistolæ ex omnibus Europæ Bibliothecis conquisitas descriptas & cum variis codd. collatas videre me memini. Lubens quoque novissime vidi *Joannem Boivinum* eruditissimum virum præfat. ad Nicephorum Gregoram testari se Libanii Epistolæ edere intuituisse & multas jam latine vertisse.

IV. BASILII Epistolæ cum quibusdam Nazianzeni Græce, præfixa *Vinc. Opsopæi* præfatione prodierunt Haganoz A. 1528. 8vo. & in prioribus Basilii operum editionibus extant CLXXX., quarum plerasque verterunt *Guil. Budæus* & *Jac. Mycillus*. In postremis editionibus

bus * Parisiensibus Græcolatinis præter Epistolas illas cum eadem versione à *Godfrido Tilm* inno recognita, accesserunt aliz CCXLVIII. (ita ut numerus ascendat ad CCCXXVIII.) in lucem protraxit à *Wolffg. Musculo*, *Flaminio Nobilio*, *Dauidе Hæschelio* ** & *Richardo Montacutio*, qui postremas CCIV. primus eruit & latinitate donavit, nisi quod *Abrahamus* quoque *Stukotum* parte quarta Medullæ Patrum p. 253. sexaginta Basilii Epistolas ab *Hæschelio* ex MSS. collectas vulgavit ex versione *Joh. Jacobi Beuveri* in quibus occurrit etiam *Epistola Apollinarij ad Basilium* & *Basilii ad Apollinarium* quæ in omnibus Opp. Basilii editionibus desiderantur, & forte spuriz sunt, ut de Epistolis Basilii à *Corelerio* T. 2. monument. Ecclesiz Gr. vulgatis persuadent sibi eruditi. Epistolas Basilii tanquam normam *Ἐπιστολιμαίης Χαρακτῆρος* prædicat *Photius* Cod. 143. & Epistola 207. ad *Amphilochium Cyzici* Metropolitam. Nihilque illis melius aut præstantius reperiri affirmat *Svidas* in *Βασίλειος*.

V. 2. CHIONIS Heracleensis, Matridis F. qui cum *Leonida*, five, ut *Memnoni* vocatur, *Leone* *Platonis* discipulus *** fuit, Epistolæ XVII. Latina versio incipit: *Reddidit mihi Epistolam Lysis jam tertium diem.* Epistolæ VII. p. 28. verba: *ἄνω ἀμείβεσθαι χίον τὰς βλασφημίας αὐτοῦ* reddenda sunt: *ita Chion solus maledicta* (beneficiis) *rependere*, non ut interpret *insulam Chio excipere maledicos*. Has Epistolas uti *Æschinis* quoque (de quibus mox) ex collatione vetusti codicis, locis quibusdam melior es reddere possum. Separatim quoque edidit Epistolas Chionis *Johannes Casolinus* Græcè, *Rostoch.* 1583. 4. Crebra in illis laus *Socratis*, *Xenophontis* ac *Platonis*. In primis vero qui eas scripsit conatus est demonstrare, quod *Philosophia* non reddat homines inertes, verum ad negotia publica non minus quam privata idoneos. Epistolam tertiam latine à se versam *Xenophonti* præmisit *H. Stephanus* A. 1581. fol.

VI. 3. ÆSCHINIS Oratoris Epistolæ XII. conscriptæ ad *Athenienses* in exilio, cum accusato frustra *Ctesiphonte*, cesisset *Athenis*, atque *Rhodum* se contulisset. Latina versio incipit: *Cum vespere solvissimus è Munichia.* Leguntur etiam in editione operum *Æschinis* ac *Demosthenis* ante *Orationem Demosthenis* XIX. cum versione *Hieronymi Wolffi* T. 1. p. 122. seq. Sed diversa hæc versio est, nescio an etiam diversa sit à translatione *Petri Nannii*, qui itidem *Æschinis* Epistolas latine vertit, sed jam non est

* Ultraque, tamen 1618. quàm anni 1638. fol. Fallitur enim accuratissimus *Caveus*, qui parte 1. hist. literariæ editionem anni 1638. plusquam ducentis Epistolis illa Anno 1618. ætiores esse affirmat.

** In notis ad *Phrynichum* p. 130. seq.

*** Vide *Justinum* Lib. XVI. c. 5.

est ad manus. Photius novem tantum Æschini Epistolas memorat, totidem Musarum nomine celebratas cod. 61. & 264. De morbo Deliorum quem in Epistola ad Philocratem describit, videndus Hieron. Mercurialis III. 18. Var. Lect.

VII. 4. ISOCRATIS Rhetoris Epistola VIII. Latina versio incipit: *si tam essem ætate juvenis, quam senex.* Quatuor primæ scriptæ sunt ad Philippum, quinta ad Alexandrum (nondum Regem Macedonia) sexta ad Jasonis Thesalorum ducis liberos, septima ad Timotheum Heraclæ (diversum à Timotheo Cononis F. Atheniensi Tyrannum, à quo pro Epistolis ad Athenienses mittendis talentum præmii loco tulisse Isocratam testantur Plutarchus & Photius in ejus vita) octava ad Magistratus Mytilenorum. Photius Codice CLIX. novem Epistolas Isocratis ait se legisse, deinde refert duas ad Philippum, & singulas ad Alexandrum, Dionysium, Archidamum, Antipatrum, Timotheum & ad Mytilenorum Magistratus: quæ non plures sunt quàm octo. Hieronymus Wolfius in sua Isocratis editione & aliam translationem à se elaboratam, & novam Isocratis Epistolam ad Dionysium juniorem, Siciliz Tyrannum, adjunxit. Cum eadem versione prodierunt separatim, Paris. 4. & leguntur ad calcem Phrasæologiz Isocratez Mich. Neandri. Basil. 1558. 8. Prodierunt etiam Isocratis Epistolæ Paris. 1557. 4to. Græce, unâcum Epistolis Demosthenis, Æschini, Platonis & Bruti. Tum Londini 1685. 12mo. cum versione, paraphrasi & scholiis *Georgii Sylvani*, Pannoniæ Medici, quæ editio recensetur in Actis Eruditor. A. 1686. p. 259. Epistola ad Archidamum Lacedæmoniorum Regem Photio laudata primum è Codice Fulvii Ursini descripta ab A. Schotto est & edita Græce ab *Hæschelio* in notis ad Photium. Deinde eandem latine *A. Schottus* vertit ad Cod. CLIX. Photii. Denique separatim cum Schotti & nova sua versione excudi curavit, emendationesque adjunxit *Io. David Kalerus*, Coldicensis. Witteberg. 1706. 4.

VIII. 5. PHALARIDIS Epistolæ de quibus dictum supra §. I.

IX. 6. PYTHAGORÆ Philosophi Epistola ad Hieronem Siciliz Tyrannum, quæ ad illum venire recusat. Latina versio incipit: *Mea vita in securitate & otio posita est.* Hanc epistolam ex sua versione (diversa quidem illa) latine edidit in farragine Epistolarum Laconicarum p. 424 *Gilbertus Cognatus*: tum Græce ac latine ad calcem protreptici *Jamblichiani* cum alia *Joh. Curierii*. Angli versione *Joh. Arcerii*. Cum alia denique translatione *Johannis Northi* & hanc ad Hieronem, & alteram Pythagoræ ad Anaximenem * ex *Laërtii Lib. VIII. sect. 49.* petitam recudi iussit *Thomas*

I 11. 3

Galeus

* Respondet hac Epistola Pythagoras (Athleta ut videtur, non Philosophus) ad Epistolam quam sub Anaximenis nomine exhibet *Laërtius Lib. II. sect. 4. seq.*

Galeus Vir Cl. in Opuſculis Phyſicis Mythologicis & Ethicis p. 735. ſeq. Jo- achimus Zehnerus inter fragmenta Pythagoræ Lipſ. 1602. 8vo. edita, has Epiftolas, quod miror, omiſit. Anglice exhibet utramqve Tho. Stanleius p. 512. Hiſt. Philoſoph.

X. 7. M. BRUTI, illius qui C. Julium Cæſarem interfecit, Epiftolæ XXXV. cum totidem aliorum reſponſoriis ad eum, præmiſſâ præfatione Mithridatis ad Regem Mithridatem, ſuum conſobrinum. Latina verſio incipit: *Bruti Epiftolas iterum ac ſepius ſum admiratus.* Ex alia verſione *Raimundii Florentini* Nicolao V. Pontifici inſcripta leguntur in ſarragine Epiftolarum Laconicarum Gilberti Cognati, in Joh. Buchleri theſauris Laconicarum Epiftolarum, & in editione Græcolatina Commeliniana, ad- junctâ latina Bruti ad Ciceronem Epiftola, quæ incipit: *quanta ſum lætitia affectus*, A. 1597. 8vo. Alia verſio *Bartolomei Juſtopolitani*, in Græcolatina editione A. 1502. 4to. Exſtant & Græce cum Demotheſis, Æſchimis, Platonis & Iſocratis Epiftolis Pariſ. 1557. 4to. & omiſſâ Mithridatis præfatione in collectione H. Stephani A. 1577. 8vo. Equidem Cicero jam pridem brevitatem Epiftolarum Bruti laudavit, & Phrynichus apud Photium cod. 167. auctor eſt Marcianum, qui Cretica ſive de rebus Cretenſium ſcripſit, Brutum in ſtylo Epiftolari prætuliffe Demotheſeni, Platonique. *Καὶ Μαρκανόν Φησι τῶν Κρητικῶν ſυγγραφέα ὑπεροβῆν μὲν Πλάτωνος καὶ Δημοσθένος, καὶ κανόνα τὸ ἐν λόγῳ ἀρετῆς ἀποφαίνεω.* Philoſtratus quoque Epift. I. in charactere Epiftolico inter duces bellicos prætare ait Brutum, *ἢ ὅτι Βρούτου πρὸς τὸ ἐπιπέλλω ἐχρήτο.* Laudat & Photius Epift. 207. Nihilominus Epiftolia hæc Græca quæ habemus, quæque ſcripta feruntur eo tempore quo Brutus & Caſſius extincto Cæſare bellum cum Dolabella geſſerunt, tanquam à Sophiſta quodam exercitii gratia compoſita pro ſuſpectis habent viri eruditi. Ita Eraſmus libro & Epiftola primâ: *Porro Epiftola quæ nobis reliquit nescio quis Bruti nomine, nomine Phalaridis, nomine Senecæ & Pauli, quid aliud cenſeri poſſunt quam declamantiuncula?* Latinas Bruti Epiftolas, ex quibus nonnullæ etiamnum inter Ciceronianas leguntur, allegant Diomedes Lib. I. p. 383. & Prifcianus Lib. IX. p. 863. Vide & Plinium Lib. XXXIII. c. 3. Ovidium I. de ponto eleg. I. v. 24. Auctor dialogi de oratoribus: *Legiſti utique & Calvi & Bruti ad Ciceronem miſſas Epiftolas, ex quibus facile eſt deprehendere Calvum quidem viſum Ciceroni ex ſanguinem & attritum, Brutum autem otioſum atque diſjunctum.* Quo in loco otioſum legi debere, non ut Lipſius odioſum, contendit Gevartius p. 223. lection. Papinian. ad hæc Statii IV. 9. ſilvar. *Sed Bruti ſenſe oſcitantior.* Litteras Bruti eruditiffimè ſcriptas laudat Cicero in oratore c. 52.

XI. 8. APOLLONII TYANENSIS Epistolæ LXXXV. in quibus sunt binæ *Mufonii* Philosophi, singulæque *Claudii* Imperatoris, *Garmi* Regis Babylonii, *Pharata* Indorum Regis, *Vespasiani* Imp. & *Lacedæmoniorum*. Epistolæ à XLIII. ad XLVIII. & ab LXXXI. ad LXXXV. passim occurrunt apud *Philostratum* in vita *Apollonii* qui Lib. I. c. 2. testatur se ea quæ de *Apollonio* tradit accepisse tum aliunde tum ex Epistolis ab eo scriptis. *Ἐπιτολὰς ἢ βασιλευσιν, σοφισταῖς, ἡλείοις, ἀελφοῖς, ἰδοῖς, ἀργυρίοις, ὑπὲρ θεῶν, ὑπὲρ ἰδίων, ὑπὲρ θεῶν, ὑπὲρ νίκων παρὰ δὲ ὅτι ἀνὴρ καὶ σοφὸς ἐπικρατῆς.* Idem Epistola 1. affirmat inter Philosophos Epistolarem characterem optime tractatum ab *Apollonio* & *Dione*. Passim Epistolas *Apollonii* laudat & ex eis nonnulla producit in sterilegio *Stobæus*. Epistola ad *Jarchasum* occurrit apud *Philostratum* III. 15. Epistolæ octogesima tertia, quæ est ad *Titum* Imp. miror ex eodem *Philostrato* non adjunctam esse *Titi* responsionem quæ his verbis absolvitur: *Ἐμοῦ δὲ Πατρὸς ὀνόματι τὸν χάριτας ἔχεις, ὅτι ἔσθ' ἔτι μικροτέρου ἢ ἐγώ. Ἐγὼ οὖν ἡλιθιωτάτος, σὺ δὲ ἀνὴρ καὶ σοφὸς ἐπικρατῆς.* Epistolam *Apollonii* ad *Brachmanas* memorat & *Porphyrus* apud *Stobæum* in fragmento de *Styge*. Epistolas mutuas *Apollonii* & *Mufonii* *Svidas* in *Μουσωνίου*. Epistolas ad *Bassum* Corinthium, in *Βάσσου*. Ad *Scopelianum* in *Σκοπελιανός*. *Svidas* in *Σοφοκλῆς* à *Philostrato* notat *Euphratem* Philosophum *ψυδῆ γράμματα* adversus *Apollonium* composuisse. Latina versio primæ Epistolæ in editione *Genevensi* *Cujacio* adscripta incipit his verbis: *Ego quidem Philosophis amicus sum, Sophistis vero &c.* Alia versio *P. Navarii* exstat in farragine Epistolarum *Laconicarum* *Gilberti Cognati* p. 404. seq. & *Buchleri* thesauro p. 584. seq. Alia *Eilbardi Lubini*, cum quæ excusæ *Apollonii* Epistolæ Græcè & lat. apud *Commelinum* Ao. 1601. 8vo. Supra quoque memoravi editionem Græcolatinam cum versione *Bartholomæi Justinopolitani* Ao. 1502. 4to. Epistolam ad *Valerium* Virum *Consularem* de contemptu latine vertit & separatim edidit *J. Alexander Brassicanus*. 4.

XII. 9. JULIANI Imp. Epistolæ XLVIII. Latina versio incipit: *Ego te jam dudum Nilum tenere putabam, sapiusque mihi &c.* Nescio sitne eadem translatio quæ in editione Epistolarum *Juliani* Græcolatina *Wecheliana* cum ejusdem *Misopogone* vulgata A. 1565. 8vo. Alia certe est *Petri Martini* *Navarii* *Parisi*. 1583. 8vo. in qua *Juliani* opusculorum editione Græcolatina præter jam dictas XLVIII., aliæ *Juliani* novem Epistolæ *Lugd.* Ao. 1617. Græcè primum editæ accedunt, cum ejusdem *Martini* versione. Epistolam ad *Alexandriinos* primus in lucem protulit vertitque *Nicolaus Rigaltius* adjunctam *funeri Parasitico*, *Parisi*. 1601. & à *Dionysio*

Petavio deinde in sua Juliani editione Græcolatina Parisi 1630 4to. in binas Epistolas (numero LVIII. LIX.) divisam. Addidit & duas alias Juliani Epistolas Petavius, à Patricio Junio ad se missas (LX. & LXI.) Denique inter Opera Juliani Lipsiæ A. 1666. fol. ab illustri Ez. Spanhemio post Petavium ad MSS. codices recensita ac suppleta, leguntur Epistolæ Juliani LXIII. & una sub nomine Galli Cæsaris * ad Julianum fratrem, adjuncta Martinii & in postremis Rigaltii, Petavii atque ejusdem Spanhemii versione. Intellexi etiam nobilem atque doctissimum virum *Fridericum Rostgaard* Danicum plures Juliani Epistolas ineditas (sedecim numero ni fallor) possidere, & ex itinere domum secum tulisse. E primoribus Epistolis XLVIII. H. Stephanus septem breviores selectas Græcè edidit in sua collectione jam sæpius memorata A. 1577. 8vo. Ex Epistolis Juliani quædam profert Svidas in *Ἡρόδοτος*, *Μυρώνι* &c. Decima ad Alexandrinos legitur apud Socratem Hist. Eccles. III. 3. Quadragesima secunda continet edictum de Christianis ** à munere docendi literas humaniores arcendis, de quo præter Rufinum I. 32. Socratem III. 12. Sozom. V. 17. Theodoritum III. 8. Orosium VII. 30. & Annalium scriptores meminit Ammianus Lib. XXII. p. 324. & XXV. p. 427. Epistolas ad Jamblichum Juliano suppositas conjicit vir præstantissimus H. Dodwellus Exerc. de Pythagoræ ætate p. 187. *Hæc diu mihi, inquit, suspectas faveor. Agunt certe omnes de Argumentis admodum levibus Sophista profecto quàm principum dignioribus. Negotium in illis serium nullum est, & styli curam majorem sapiunt quàm qua deceat vel Philosophum. Præcipuum vero in illas argumentum est neglectæ Chronologia. Sopatrum hic (Epist. XL.) redivivum legimus, sub Constantino M. interfectum.* Sed forte non necesse est Sopatrum Syrum Jamblichi discipulum eundem existimare cum Sopatro quem Ablabii sycophantiã interemit Constantinus, quemque Sozomenus I. 5. Hist. Eccles. Plotini discipulum fuisse, non Jamblichi innuit. Non prætereundum est quod Epistolis etiam accensendæ sunt, quæ propter prolixitatem editæ fuerint inter Juliani Orationes, *οὐκ ἔστιν* propempticum ad Sallustium Philosophum iter meditantem : *nona* ad Themistium itidem Philosophum in qua plures suas ad eum Epistolas memorat p. 260. edit. Lipsienf. *Decima* ad Senatum popu-

* Hanc è Bibl. Vaticana descriptam, latine vertit Nic. Alemannus. Petavio autem conficta videtur ab otioso quodam Græculo, quia tradit *ἐκ πρῶτων* Julianum accepisse, ut esset Christianus. Confer Petavii Epist. 15. Libri II.

** Vide Baron ad A. C. 362. n. 275-297. Jac. Gothofredum ad L. V. Cod. Theodos. de Medicis & Professor. Montacutium ad Nazianzenii Stelitæ Valedium p. 119. ad excerpta Pirefæ.

populumque Atheniensem, & undecima qua de humanitate & libertate colenda, imaginibusque Deorum & sacerdotibus honorandis præcipit. Ex deperdita Juliani Epist. ad Corinthios quædam profert Libanius T. 2. pag. 217.

XIII. IO. ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ five *Ratio, formulaque scribendarum Epistolarum varii generis, ad Heraclidam.* Latina versio incipit: *cum viderem, Heraclida, te styli Epistolarium &c.* Hic libellus qui sine nomine auctoris in Aldina Græca Epistolarum collectione, & Græcolatina Genevensi exstat, ab aliis tribuitur *Libanio*, ab aliis *Theoni Alexandrino*. Similem libellum inscriptum *Characteres Epistolici*, sub auctoris *Libanii* nomine ex versione latina *Wolfgangi Anemæcii* præmissum video farragini Epistolarum Laconicarum a Gilberto Cognato collectæ editæque ap. Joh. Oporinum Basil. 1554. 12mo. Eundem sub eodem Libanii nomine Græcè cum versione *Casp. Siblini & Christophori Casseani* præmittit editio Commeliniana Græcolatina Epistolarum Phalaridis & Bruti A. 1597. incipit: *Ratio conscribendi Epistolas varia est.* Sine nomine auctoris seorsim excusus est Græcè typis Regiis in officina Fed. Morelli Ao. 1577. 4to. Græcè & latine Basil. 1548. 8vo. In MSS. quibusdam ut Vindobonensi, Oxoniensi Barocciano, & tribus Regis Christianissimi memoratis Labbeo p. 109. Bibl. novæ MSS. hoc scriptum non ad Libanium sed ad *Proclum* refertur, ut in elencho scriptorum ejus num. XV. observavi, Lambecius vero Lib. III. commentar. de Bibl. Vindob. p. 150. cum retulisset eundem libellum MStum exstare in thesauro librario Augustissimi Imp. addit integram illam conscribendarum Epistolarum methodum variis exemplis illustratam, ex qua hæc Epitome excerpta est, editam esse latine tantum & absque nomine auctoris à *Johanne Sambuco* Tirnaviensi, typis Joh. Oporini Ao. 1588. 8vo. in præfatione autem Sambucum testari quod auctor sibi videatur *Libanius*. De Epistolarum caractere videndus etiam Isidorus Pelusiota Lib. V. Epist. 133. Philostratus Epist. 1. Photius Epist. 207. & Gregorius Nazianzenus Epist. 2. ad Nicobulum, quam cum versione sua dat etiam Aldus Manutius Pauli F. in quæstis per Epistolam T. 4. facis artium Gruterianæ p. 231. seq. ubi plura hujus argumenti ex Demetrio *περὶ ἰσημερινάς*, & aliis Rhetoribus collecta possunt videri.

XIV. II. SYNESII Cyrenzi, Philosophi, & Ptolemaidis Episcopi Epistolæ CLV. Latina versio incipit p. 169. *Liberos ego genui orationes &c.* Prodierunt etiam inter alia Synesii scripta Græcè edente Turnebo A. 1553. fol. & latine ex versione *Jani Cornarii* Basil. 1560. fol. Seorsim præterea Græcè ac latine cum translatione *Thome Naogeorgi* Basil. 1558. 8vo. &

cum versione & animadversionibus *Adr. Turnebi*, qui publicis prælectionibus est interpretatus, notisque *Francisci Porti*, edente Fed. Morello, Parisi 1605. 8vo. Denique cum versione *Diomysii Petavii* inter Synesii opera ab illo junctim edita & illustrata Parisi 1612. 1631. 1640. fol. Exstant Epistolæ Synesii MSS. in Bibl. Paulina, Lipsiæ, ex quo codice editionem Petavianam in non paucis locis emendari posse monuit me qui ante aliquot annos contulit *Johannes Fridericus Fellerus* Joachimi Γεωργίου Filii. Breviares Epistolas Synesianas XXVIII. selegit & suæ collectioni inseruit Henr. Stephanus A. 1577. 8vo. Transtulit etiam nonnullas *Petrus Nannius* Alcmarianus, undecim enim Epistolæ Synesii ex latina Nannii versione leguntur in farragine Epistolarum Laconicarum Gilb. Cognati Basil. 1554. 12mo. Epistolam ad Orum cum libris de providentia Græce edidit & latine vertit *Efromus Rudingerus* Bambergensis Basil. 1656. 8vo. Nicéphorus Lib. XIV. c. 55. Epistolas Synesii CLX. memorat, easque θαυμαζώμας vocat Svidas, quæ Photio cod. 26. judice ita venustate ac dulcedine exuberant, ut non minus afficiant pondere ac densitate sententiarum. Præter rem ni fallor Synesio nostro tribuitur Epistola ad Dioscorum Serapidis Alexandrini sacerdotem, sive *scholia ad Chemicum Democrii Librum*, in editionibus operum Synesii recte omissa, de quibus dixi Libro sexto, in recensione scriptorum variorum Chemicorum.

XV. 12. DEMOSTHENIS Oratoris Epistolæ VI. in exilio non diu ante mortem scriptæ, ex quibus quatuor * primores & postrema scriptæ sunt Senatui populoque Atheniensium, quinta Heracleodoro. Latina versio adjuncta est *Hieron. Wolfii*, à quo Demosthenis opera latine translata & notis illustrata, Epistolas vero post Orationem XVIII. subjectas esse constat. Vertit etiam Demosthenis Epistolas *Petrus Nannius* Alcmarianus. Et Græce Æschini Demosthenisque Epistolæ separatim editæ sunt Parisiis in quarto. Cicero in Oratore c. IV. ait ex Demosthenis Epistolis intelligi posse quàm frequens fuerit Platonis auditor.

XVI. 13. PLATONIS Philosophi Epistolæ XIII. quas Demetrius libro de elocutione §. 237. 243. Plutarchus de vitioso pudore p. 533. Lucianus de lapsu inter salutandum T. I. p. 497. Origenes libris contra Celsum, Eusebius in præparat. & Julianus Imp. lectas sibi testantur, & agnoscit inter γήσια Platonis scripta Thrasyllus apud Laërtium III. 61. & Aristopha-

* Secunda ὑπὲρ τῆς αἰουτῆς καὶ τρίτη ὑπὲρ τῶν Λυκίγγου παιδῶν allegatur ab Hermogene lib. 2. περὶ ἰδίων cap. 8.

Stophanes Grammaticus ibid. 62. ut Svidam (qui etiam Dionis principis Syracusani ad Platonem Epistolas memorat) Photium Epist. 207. & alios juniores omittam. Vide & Lambecium T. 7. commentar. de Bibl. Vindob. p. 10. Latina versio adjuncta est *Marsilii Ficini*, præter quem Epistolas Platonis latine vertit & argumentis illustravit *Petrus Ramus* Veromandus Basil. 1580. 4. ad calcem prælectionum suarum in Ciceronis & nonnulla *Quintiliani*. Tum *Johannes Serranus* in sua Platonis editione. Prodierunt etiam seorsim Græce & latine cum *Job. Jacobi Beureri* Professoris Friburgensis notis Logicis Ethicis & Politicis Machiavellismo oppositis, Basileæ 1585. 4. Epistola Platonis ad Dionem quâ centum minis sibi emi rogabat commentarios Pythagoricos Philolai Crotoniatæ memorata Laërtio VIII. 15. & 85. inter tredecim illas quas dixi non exstat sed intercidit. Platonis Epistolam ad Archytam exhibet idem Laërtius VIII. 81. quæ inter editas est duodecima. Decima ad *Aristodorum*, in ejusdem Laërtii codicibus III. 61. inscribitur ad *Aristodemum*. Duodecimæ ad Archytam & tertix decimæ ad Dionysium nescio quare in Platonis editionibus, Criticorum *ῥοθιεύεται* præfigitur, cum à Thrasyllo & Laërtio agnoscantur. Fallitur etiam Menægius ad Laërtium p. 155. & 158. scribens inter tredecim illas desiderari Epistolam ad Erastum & Coriscum quæ laudatur à Clemente & Origine, & videri à Christianis suppositam. Est enim sexta inter eas quas habemus, & quas agnoscit Thrasylus. Alterius Epistolæ ad Dionysium senioremem meminit Laërtius III. 21. Corisci & Erasti ad Platonem Pollux lib. X. sect. 150.

XVII. 14. ARISTOTELIS Philosophi Epistolæ VII. binæ ad Philippum, ad Alexandrum tres, ad Olympiadem una, una ad Theophrastum & una *Philippi* Regis ad Olympiadem, alteraque ad Aristotelem *Alexandri*, quæ cum Aristotelis responsione occurrit etiam ex Andronici libro apud Gellium Lib. XX. c. 5. Plutarchum in Alexandri vita p. 668. & Themistium præf. ad Physica Aristotelis. Latina Versio Epistolarum Aristotelis incipit: *Qui imperia ad subditorum beneficium atque utilitatem referunt*. Quinque ex his Epistolis cum versione sua refert Franciscus Patricius discuss. Peripatet. lib. VII. p. 99. Aliam Aristotelis ad Alexandrum Epistolam sive volumen potius (*συγγραμμα ἀντὶ ἐπιστολῆς*) memorat Demetrius libro de elocutione §. 253. Cujus judicio §. 239. Aristoteles *ὡς μάλιστα ἐπιστευχέναι δοκεῖ ἔ τῶν ἐπιστολικῶν*. Ex illa longiore Epistola, *ὅτι ἔ παρτὸς*, fragmenta exstant apud Stobæum Eclog. p. 7. 14. & 70. seqq. quæ omnia ad verbum leguntur in libro quem sub Aristotelis nomine habemus *de Mundo*. Unde perspicuum esse puto & scriptum illud vere esse Aristotelis.

telis & tanquam Epistolam missum esse ad Alexandrum. De deperditis Aristotelis Epistolis agit Casaubonus ad Athenæum XIV. 22. Jonsius de scriptoribus hist. Philos. p. 70. & Menagius ad Laërtii Lib. V. sect. 27. quorum observationibus eruditus adde Epistolam Aristotelis de Alexandro ad *Antipatrum* memorari à Plutarcho de profectu Virtutis sentiendo pag. 78. & in Alexandri vita p. 675. 688. 691. 699. 705. 697. 694. Idem p. 668. post allatam Alexandri Epistolam ad Aristotelem de qua jam dixi, testatur, ex aliis etiam Regis Epistolis apparere quod Medicinæ studio ab Aristotele fuerit imbutus, & amicos laborantes consilio juverit & victus rationem præscripserit. Epistolas Alexandri iterum allegat pag. 674. 686. 698. Epistola ad *Philoxenum* pag. 676. ad *Parmenionem* pag. 677. ad *Agonem* Tejum, ibid. ad *Leonidam* p. 679. ad *Athenienses* de Samo p. 681. ad *Darium* p. 681. ad *Gracos* p. 685. ad *Phocionem* p. 687. ad *Pencorstam* p. 688. ad *Hephestionem* p. 689. ad *Pausaniam* Medicum, ibid. ad *Megabyzum*, ibid. ad Medicum *Alexippum* ibid. ad *Craterum*, *Attalum* & *Alcetam* p. 696. Ad *Cleomenem*, de morte Hephestionis. Arrian. VII. de Alexandro p. 164. seq. Plures Alexandrini M. Epistolas laudat præter Hefychitum in Lexico tribus locis, idem Plutarchus de laude sui p. 545. Laërtius VI. 44. Dio Chrysoft. XLVII. p. 525. & Plinius Lib. VI. Hist. natural. c. 17. Curtius Lib. IV. c. 1. & c. Vide & Eusebium de præparat. XV. 2. p. 792. A. 793. B. Plutarchum in Phocione p. 749. ubi è Duride & Charete narrat Alexandrum post victum Darium in Epistolis suis nemini scripsisse *χαίρειν* nisi Phocioni & Antipatro. Confer Ælian. lib. I. Var. c. 25. Calani Epistolam ad Alexandrum, Philo *ἡμεῖς πάντα ἀσπιδάμον εἶναι ἑλευθερον* p. 680. Illas vero ad diversos quæ Alexandri nomine leguntur in collectione latina Epistolarum quæ produit Argentor. A. 1593. 8vo. sub titulo: *Epistole Procerum mundi, Regum, Principum, Rerump. & sapientum virorum*, pro supposititiis habet Tho. Reinesius in Epistola 38. ad Christoph. Adamum Rupertum p. 312. præsertim quas Illyriis, Lacedæmoniis, Dario, Poro (ita p. 201. legendum pro Pyrrho) & Didymo (lege Dindimo) Brachmannorum Regi, qui apud Syncellum p. 261. male *Ἀβδαμῆς*, misisse dicitur. Idem dixeris de Epistola Alexandri quæ *de situ & mirabilibus India* ad Aristotelem interprete ut falso jactant *Cornelio Nepote* fertur, editaque est latine (non Græce ut affirmat auctor Pandectarum Brandenburgenstum) à *Jacobo Catalanensi* in officina Joh. Gormontii, sine nota loci vel anni quo impressa est, tum Venetiis 1499. Bononiæ 1501. Paris. 1537. 8vo. & ad calcem quarundam editionum Curtii, ut Basil. 1517. Recula novissime est curante Andrea Paulino, qui nec de auctore neque de interprete dubitat, atque ideo in Schola Darmstadiensis prælegendum disci-

discipulis suis instituit Gieslz 1706. 8. Exstat & MSta in membrana, Hamburgi in Bibl. Johannea, & in aliis Bibliothecis passim. Memoratur etiam Palladio lib. de Bragmanibus pag. 2. edit. Bissei: *δείγμα ἧ, inquit, Φέρεται Ἀλεξάνδρου ἔ τῶν Μακεδόνων βασιλείας, ἐξηγησάμενος πῶς τὸν βίον αὐτῶν (Ἰνδῶν.)* Ad calcem ejusdem Palladii p. 85. seqq. latine subjiciuntur Epistolæ mutux *Dindimi* Regis Bragmanorum & Alexandri. De Alexandri Epistola *ad matrem Olympiadem* memorata Plutarcho in vita Alex. pag. 680. Athenagoræ pag. 21. Apologiz. Polluci VI. sect. 87. Tertulliano cap. 3. de pallio, Mimucio Felice, Augustino VIII. 5. & 27. & XII. 10. de Civ. Dei aliisque, vide notas Episcopi Oxoniensis Joh. Felli ad Cyprianum de Idolorum vanitate p. 12. & Georgium Gentium ad Canones Ethicos Maimonidis p. 111. Fallitur itaqve Cellarius *ὁ μακαρίτης* qui ex Alexandri Polyhistoris *Ægyptiacis* petita illa existimat p. 70. ad Minucium. *Artemon ὁ τὰς Ἀρσέβιδας ἀναγράφας Ἐπιστολάς* qui *Aristotelis Epistolas recensuit* memoratur à Demetrio Lib. *πρὸς ἑρμηνείας*. Ita enim locum illum intelligo, licet alii putant eum Aristotelis Epistolas exscripsisse ut Menagius p. 157. ad Laërt. III. 27. & 50. vel commentario illustrasse, ut Meursius in Bibl. Græca. Sic Laërtius in Democrito IX. 45. *τὰ ἧ βιβλία αὐτῆ καὶ Θράσυλλος ἀναγράφει κατὰ τὰ ξυ ἄνω.* Prætereo Epistolia quædam Alexandri, è variis scriptoribus collecta à *Gilberto Cognato* & latine edita in ejus farragine Epistolarum Laconicarum p. 441. seq. *Philippi* Regis Epistolæ quædam in Demosthenis Orationibus scriptis memorantur & exhibentur, quibus adde sis Epistolam ejus ad *Aristotelem*, apud Gellium IX. 3. Epistolarum scriptione *σφόδρα εὐδοκίμων* Philippum scribit Dio 2. regno p. 23. Ejus Epistolam ad *Menecratem* Medicum memorat Athenæus VII. p. 289. *λόγῳ δεινότητι σοφιστικῶς καὶ ἰατρικῶς μόνῳ* Philippus perstringitur à Plutarcho in vita Alex. p. 668. Cicero II. 14. Offic. *Exstant Epistola ἔ Philippi ad Alexandrum, ἔ Antipatri ad Cassandrum ἔ Antigoni ad Philippum filium, trium prudentissimorum (sic enim accepimus) quibus præcipiunt, ut oratione benigna multitudinis animos ad benevolentiam alliciant, militesque blande appellando deliniant.* *Parmenionis* Epistola ad Alexandrum memoratur ab Athenæo XIII. p. 607. *Theopompi* p. 595. *Gorgi μέγαλου* Chalcidensis apud Strabonem IX. p. 407. ubi confer Casauboni commentar. *Olympiadis* ad eundem Alexandrum Pollux VII. sect. 28. & Plutarch. in vita Alex. pag. 688. *Antipatri* longa Epistola Olympiadem criminantis, ibid. & Arrian. VII. de Alex. p. 155. *Antigoni* ad Zenonem Citieum Epistola, Laërt. VII. 7. &c.

XVIII. 15. HIPPOCRATIS Coi, Medici, & aliorum Epistolæ XIV. quarum 1.) Artaxerxis ad Pætum 2.) Pæti ad Artaxerxem 3.) Artaxerxis ad Hyftanem. 4.) Hyftanis ad Hippocratem 5. — 12.) Hippocratis

ad Hyftanem, ad Abderitas, ad Philopœmenem, ad Dionyfium, ad Damagetum, * iterum ad Philopœmenem, ad Craterum & ad Damagetum 13.) Democriti ad Hippocratem 14.) Hippocratis ad Democritum. Latina verſio adjuncta eſt *Ananii Foëſii*, qui Hippocratis ſcripta latine vertit poſt *Janum Cornarium*, cujus verſio ſervatur tum in aliis tum in editione Græco-latina Lindeniana. Cæterum in Foëſiana edit. Sect. ult. in Pariſienſi Renati Charterii Tomo I. in Lindeniana & editionibus plerisque Hippocratis, præter illas quatuordecim Epiftolas (quas ſolas etiam *Eilhardus Lubinus* Græce & latine cum nova verſione ſua recudendas dedit apud Commelin. 1601. 8vo.) aliz ſex occurrunt: 15.) Hippocratis ad Demetrium Regem 16.) Hyftanis ad Artaxerxem 17.) Artaxerxis ad Coos 18.) Coorum Reſponſio 19. Abderitarum ad Hippocratem, & 20.) Hippocratis ad Theſſalum filium. Haſ viginti Epiftolas latine ex Cornarii verſione *Chriſtianus Thomafius* recudendas dedit in *Historia ſapientiz & ſtultitiz* Tomo 2. obſervationibusque moralibus illustravit ſub titulo: *Democritus & Hippocrates Philoſophi morales*, Halæ Sax. 1693. 8vo. Ex verſione *Rainutii Florentini* eodem XX. Epiftolæ leguntur in ſarragine Epiftolarum Laconicarum Gilberti Cognati Baſil. 1554. 12mo. Binas Democriti ad Hippocratem cum Hippocratis Epiftola ad Democritum & altera ad Damagetum, Græce in Poëſi ſua Philoſophica p. 181. ſeq. recudit H. Stephanus. Epiftolas hæcæ memorat Svidas, itemque Soranus in Hippocratis vita. Cæterum ſuſpectæ ſunt viris ** eruditis ex quibus Joſephus Scaliger Epiftola CCCVI. ad Everhardum Vorſtium: *De Epiftolis Hippocratis quod ex me queris, antiquas eas eſſe ſcio, ut Democriti, Solonis, Pittaci Mitylenai, que apud Laërtium leguntur. Sed quia omnes illas que illis Philoſophis à Laërtio attribuuntur multis argumentis conſiſtas a Græcis quibus nunquam menſiendi voluntas aut facultas deſuit probare poſſum, ideo cur & de his Hippocrateis dubitem juſtiſſima cauſa eſt. Et certe ſi animi nervos intendere velim, facile non eſſe Hippocratis vincam. Unicuique judicium ſuum relinquimus, tutius tamen eſt de eo dubitare quod facilius eſt conſutare quam aſſerere.*

* Hujus Epiftolæ ad Damagetum interpretationem & paraphraſin edidit Alardus Amſtelodamus. Saligniaci A. 1530. 8vo.

** Ita jam olim Demetrius Magnes libro de ſcriptoribus Homonymis apud Laërtium Lib. I. ſect. 112. conſectam arguit Epiftolam ſub *Epimenidis* nomine ad Solonem. Idem de Epiftola *Pherecydis* ad Thaletem judicat Salmaſius p. 842. ſeq. ad Solin. edit. Pariſi De Epiftolis *Thaletis* Menagius ad Laërt. Lib. I. ſect. 42. Petavius in paralipomenis libror. de doctrina temporum p. 858. Huetius pag. 77. demonſtrationis Evangelicæ. Ita *Tolagis* Epiftola ad Philolaum memorata Laërtio VIII. 53. & 74. tanquam ſuppoſita parumque exploratæ fidei rejicitur apud eundem VIII. 55.

asserere. Longe minus pro genuinis habendæ sunt Epistolæ duæ quæ Hippocratis nomine ad Antiochum & Mæcenatem leguntur latine ante librum Marcelli Empirici de Medicamentis & inter Opera Hippocratis T. I. edit. Lindenianæ p. 646. seq. Et altera quidem ad Mæcenatem rectius in editionibus quibusdam ut Norimb. 1588. tribuitur *Antonio Musa.* Confer Labbæum Bibl. nov. MSS. p. 215.

XIX. 16. HERACLITI Philosophi Epistolæ VI. cum binis Darii, una ad Heraclitum, altera ad Ephesios. Latina versio incipit: *Emiffi scriptum sermonem de natura.* Græce exstant etiam in Poësi Philosophica H. Stephani p. 142. seq. Græce & latine edidit *Eilhardus Lubinus* cum latina sua versione (diversa ab illa quæ in Genevensi editione Græcolatina exstat) ap. Commelin. 1601. 8vo. Epistola Darii qua Heraclitum rogat ad se venire cum Heracliti id facere abnuentis responsione legitur etiam apud Laërtium Lib. IX. sect. 13. seq. Contemptamque Regis Persarum invitationem à Philosopho scribit Clemens Alex. I. Strom. p. 302. Verba Epistolæ Heraclito tributæ hæc sunt: *ἐγὼ δὲ αἰμυνησίην ἔχων πάσης ποτηρίας, καὶ κόρον φεύγων παντὸς οἰκεαύμενον φθόνου διὰ τὴν ὑπερηφάνειαν, ἐκ ἀν ἀφικοίμην ἐς Περσικὴν χώραν, ὀλίγοις ἀρκούμενοι καὶ ἔμην γνώμην.*

XX. 17. DIOGENIS Cynici Philosophi Epistolæ XXVII. Latina versio incipit: *Vos me exilio damnastis, ego vos domo,* neque diversa est ab ea quam *Franciscus Aretinus* edidit, dicavitque Pio IV. Pontifici. Non integram tamen exhibent Genevenses Aretini translationem. In illa quippe qualis exstat in farragine Epistolarum Laconicarum *Gilb. Cognati,* & *Job. Buchleri* thesauro, & alius ordo est, & numerus Epistolarum longe major, surgit enim ad XLVII. *Eilhardus* quoque *Lubinus* Diogenis Epistolas Græce & latine recudendas dedit, novaque versione donavit ap. Commelin. A. 1601. 8vo. Sed ab eo post XXVII. illas tantum duæ adduntur, una ad Cratetem, altera ad Dionysium. Diogenis Epistolas laudat Laërtius in ejus vita Lib. VI. sect. 23.

XXI. 18. CRATETIS, Philosophi itidem Cynici, Epistolæ XIV. quarum una est ad nescio quem Origenem. Latina versio incipit: *Redi summa cum celeritate.* Alia versio est *Eilhardi Lubini,* cum qua hæc Cratetis Epistolæ alio ordine dispositæ & Epistolis hæctenus memoratis Hippocratis, Heracliti ac Diogenis subjectæ exhibentur A. 1601. ap. Commelin. 8vo. Laërtius in Hipparchiæ vita Lib. VI. sect. 98. *Φέρται δὲ τὴν Κρατήϊ βιβλίον ἐπιστολαί,* ad quem locum Menagius p. 266: *Exstant hodie Cratesis Epistola quaedam sed supposititia.* Eodem loco putat verba Laërtii

Laërtii legenda esse sic: *Φέρειαι ἢ πρὸς τὸν Κράτητα βιβλίον Ἐπιστολαί.* Sed non necessarium duxerim contra codicum fidem hæc ita mutare, quia Cratetis Epistolis Epistolas Hipparchiæ adjunctas Laërtius intellexit, qui & alias & longe plures quam hodie exstant Cratetis Epistolas evoluisse videtur. Parisiis circa A. C. 1470. excusum volumen in 4. latine, hoc titulo: *Ἐπιστολὰ Κυνικὰ*, h. e. Phalaridis Epistolæ à Francisco Aretino, M. Bruti cum Mithridatis ad eas rescripto à Raimitio, Cratetis Cynici ab Athanasio CPolitano Archiensis Abbate in latinum translatae. Memorat A. Chevillierius de origine typographiæ Paris. p. 36. qui p. 51. refellit Mentelium suspicatum, hoc volumen excusum fuisse Argentorati.

XXII. 19. ANACHARSIDIS Scythæ, Philosophi qui Solonis temporibus vixit & Athenas accessit, Epistolæ IX. Latina versio incipit *Ridetur meam vocem quia non plane atque exquisite &c.* Cum alia versione prodierunt separatim Paris. 1581. 4. ex typographia Steph. Prævoſtzi heredis Guil. Morellii in Græcis typographi Regii in clauſo Brunello. Cum alia denique versione a se elaborata Anacharsidis Epistolas Græcæ & latine edidit *Eilbardus Lubinus* ap. Commelin. 1601. 8vo. Quintam ad Hannonem latine refert Cicero 5. Tuſc. Quæst. p. 246. Nona ad Cræsum scripta est, sed aliam Anacharsidis ad Cræsum Epistolam leges apud Laërtium in Anacharsidis vita Lib. I. sect. 105.

XXIII. 20. EURIPIDIS Tragicæ Epistolæ V. Latina versio incipit: *Argentum iterum ad te remisimus.* Prodierunt & cum alia versione *Eilbardi Lubini* Græcæ & latine ap. Commelin. 1601. 8vo. Denique cum nova versione *Josua Barnesii* ad calcem præclaræ editionis tragædiarum Euripidis Cantabrig. 1694. fol. Quamquam vero Anonymus Græcus vitæ Arati scriptor notat fuisse olim qui Epistolas à *Pollone* sive *Pollione* quodam Euripidi suppositas esse crederent, ita enim ille: *Ἀπολλωνίδης ὁ Κηφούς* (*Richardus Bentlejus* ex *Ammonio* in *κατοίκησις* probe observavit legendum *Νικαεύς*) *ἐν τῷ ὄργῳ πῶς καὶ ψεύσῃ μῦθος ἰστορίας ἐκ ὄναρ αὐτῶν ἄρα τῶν Φησὶ ἀλλὰ Σαβειρίου Πόλλωνος* (*Sabidii* vel *Sabini Pollionis*, nisi legendum *Ὀυαλερίου Valerii Pollionis*) *ἔστω δὲ Φησὶν εἶναι ἐπιγεγραμμένας Εὐριπίδου Ἐπιστολάς.* Nihilominus Clariss. Barnesius tam præclare de his Epistolis sentit tum in Euripidis vita p. 27. tum in argumento Epistolis præfixo T. 2. p. 523. ut affirmet neminem facile futurum *adeo perfriſſa frontis aut iudicii imminuti*, qui si tempus & phrasin vere Atticam & res & personas & simplicitatem & stylum minime elaboratum, cum summa tamen puritate nitentem penitus introspexerit, easdem vel Euripide hoc nostro indignas pronunciet, vel ab alio Euripide scriptas, vel ab ullo alio ætatis minus puræ

puræ auctore confictas suspicetur. Vicissim Richardus Bentlejus in singulari diff. Anglice Lond. 1697. 8vo. edita & Barnesio opposita illas Epistolas & vocavit in dubium, & argumentis non absurdis easdem Euripidi suppositas esse contendit. Subjecta est ejusdem viri doctissimi diatribe de Epistolis Phalaridis, quam paulo ante commemorare me memini.

XXIV. 21. THEANUS (qvæ Pythagoræ sive uxor * sive discipula fuit) Epistolæ tres, una ad Ebulen de liberis educandis, altera ad Nicostratam zelotypam, & tertia ad Callistonem de familia recte gubernanda: Adjuncta est MELISSÆ una ad Claretam, & MYIÆ ad Phyllidem. Latina versio incipit: *audite delicatam & luxuriosam &c.* Cum eadem translatione in Opusculis Mythologicis Physicis & Ethicis edidit Thomas Galeus p. 740. seq. Amst. 1688. 8vo. Cum alia versione sua ad calcem Jamblichi de vita Pythagoræ vulgavit Job. Arceus Theodoretus, Franekeræ 1598. 4to. professus se primum illas latine vertisse. Græce ediderat H. Stephanus ad calcem Laërtii sui inter fragmenta Pythagoræorum. Exstant & Græce ac latine cum nova versione Eilhardi Lubini ap. Commelinum A. 1601. 8vo. Epistolam Theanûs ad Nicostratam ex Job. Brechai versione leges apud Andream Tiraquellum p. 395. de legibus Connubialibus edit. Basil. 1561. fol. Alia quatuor Epistolia sub ejusdem Theanûs nomine ex codice Vaticano vulgavit Lucas Holstenius in notis ad vitam Pythagoræ a Porphyrio scriptam pag. 78. seq. In illarum postrema memoratur Parmenides Platonis, unde supposititias esse non est dubitandum.

XXV. 22. ALCIPHRONIS Sophistæ Epistolæ ἀλιουτικά καὶ σταυρικά sive piscatoriæ & amatoricæ XLIV. sub variorum ad varios nominibus scriptæ. Latina versio incipit: *Opportune nobis hodierno die &c.* Sunt in his etiam nonnullæ argumenti parasitici, ut Epistola V. XV. seq. XX. XXI. XXII. &c. Octo Epistolas Alciphronis Parasiticas MSS. habuit Petrus Lambecius, ex quibus unam vulgavit in Prodomo Gelliano p. 78. seq. (in Gellio Jac. Gronovii p. 215.) Idem L. VI. Commentar. de Bibl. Vindob. p. 259. testatur in Cæsarea illa Bibliotheca exstare XXXVIII. Epistolas ejusdem Alciphronis ἀγροικικὰς sive rusticas. Loca quædam Alciphronis illustrat Caspar Barthius Lib. III. adversar. c. 17. ubi vocat scriptorem venustum & acutum sed Atticissimi nimium affectatorem, infaviolemque & cui interprete erudito opus sit. Incertum est ecquis sit ille Alciphron Epistolarum jam recensitarum auctor. Nam alius ni fallor fuit Alciphron, Mæandrius ab Athenzo appellatus Lib. I. p. 31. sive ut a Svi-

* Vide Menagium in mulierum Philosopharum historia.

da annotatum est, Alciphron Philosophus ex Magnesia prope Mzandrum, memoratus Marco Antonio Lib. X. sect. 31. Sane Epistolæ quæ exstant, Rhetorem ac Sophistam potius auctorem referunt quam Philosophum. Antiquiorem tamen putem Aristæneto, qui eum quandoque imitatur, ut notavit Josias Mercerus ad hujus Lib. I. Epist. 2. quam Luciani nomine Aristænetus inscripsit ad Alciphronem. Laudatur Alciphron quidam, (nostrer fortassis) ab Etymologico magno in *ἀσελαγμένω*. Alius Alciphron fuit pater Demosthenis ducis, nisi locus apud Themistium est corruptus; idem enim qui Themistio Orat. 10. p. 138. vocatur *Δημοσθένης ὁ Ἀλκιφρόνης*, a Thucydide Lib. III. p. 234. *Δημοσθένης ὁ Ἀλκιφρόνης* appellatur, ut ad Themistium observavit Joh. Harduinus.

XXVI. 23. PHILOSTRATI Lemni (ejusdem ut existimō qui Julæ conjugis Alexandri Severi jussu conscripsit vitam Apolloniū Tyanensis) Epistolæ LXIII. Latina versio incipit: *Epistolaremorationis stylium post veteres* &c. neque alia est quam *Antonii Bonfinii*, qui has Epistolas una cum Heroicis & vitis Sophistarum, iconibusque Philostrati latine vertit & Matthiæ Corvino Hungariæ Regi dicavit, ut notatum etiam Lambecio est Lib. II. commentar. p. 995. Eædem Epistolæ cum Bonfinii versione exstant ad calcem operum Philostrati Græce & latine editorum à Fed. Morello Paris. 1608. fol. Idem Lambecius Libro sexto p. 259. testatur se admodum Juvenem Philostrati Epistolas recensere atque latina versione illustrare instituisse. Fragmentum de charactere Epistolico quod idem Lib. I. p. 377. memorat, nihil aliud est quam Epistolarum Philostrati ab Aldo editarum prima. Philostrati Epistolas ex MSS. Palatinis auctiores & *Jodoci Kemendoncii* notis copiosis ineditis illustratas habere se testatus est Gothofredus Jungermannus, in Epistola MS. ad Eliam Putschium data 16. Febr. 1603. Alias Philostrati Epistolas VIII. eousque ineditas, & quinque editarum auctiores, Græce ex cod. MS. membranaceo Bibl. Lugd. Bat. edidit & dissertatiunculam de tribus Philostratis adjecit *Johannes Meursius*, Lugduni Batav. 1616. 4to. Notas *Casanovani* (Mr. de Caseneuve) in Philostrati Epistolas laudari vidi, ipsas non vidi. Svidas inter scripta Philostrati qui vitam Apollonii composuit, refert, *ἐπιστολάς ἑρωτικάς*.

XXVII. 24. THEOPHYLACTI Scholastici ac Sophistæ cognomento SIMOCATÆ patria Locrensis religione Christiani, qui temporibus Heraclii Imp. vixit, & conscripta Mauritiū Imp. historia celebris est, Epistolæ LXXXV. ex quibus Ethicæ XLIX. Rusticæ XXVIII. & amatoriarum totidem. Latina versio incipit: *Cicada musica, simulac ver apparuit, cavendi facis initium*. Has Epistolas Græce Lugd. Bat. A. 1596. 12mo. recudi

cudi curavit *Bonaventura Vulcanius* cum ejusdem Theophylacti quaestionibus Physicis, Cassii Medicis quaestionibus, praeterea Epistolis quibusdam Juliani Imp. & Galli ad Julianum, Basiliique & Gregorii Naz. Graece vero & latine cum *Jacobi Kimendoncii* Filii, vix septendecim tum annos nati versione separatim excusâ Janus Gruterus easdem Epistolas recudendas dedit, cum excerptis legationum ex historia Theophylacti Mauriana, & problematis sive quaestionibus Physicis. Heidelbergæ ap. Commelin. 1598. 8vo. è Bibliotheca A. Schotti.

XXVIII. 25. Ex ÆLIANI rusticis sive variorum Atheniensium rusticorum nomine scriptis Epistolæ XX. Latina versio incipit: *Rescipienti mihi ad solis splendorem botros, accedens*. Has Epistolas cum *Sebastiani Goldenbeckii* versione inter Claudii Æliani scripta edidit Conradus Gesnerus A. 1556. fol. Vide quæ infra Libro quarto, ubi de Æliano.

XXIX. 26. ÆNEÆ Sophistæ sive Rhetoris Gazzæ, Christiani, qui circa tempora *persecutionis Vandalicæ, hoc est extrema sæculi a nato Christo quinti claruit, ac dialogum insignem Theophrastum de immortalitate animarum & corporis resurrectione scripsit, Epistolæ XXV. Latina versio incipit: *si tuus esset liber, & amarem, penes me optimo jure esset*. Quare decima Epistola ab interprete est prætermissa, Christianum scriptorem indicat Epistola XV. ad Stephanum presbyterum. Procopius Gazzæus ab eo respicitur Epistola XIX. ὁ ἐμὸς Προκόπιος. Etiam ad eosdem fere scribit ad quos datæ sunt Procopii de quo mox, Epistolæ, ut æquales illos fuisse non dubitem. Neque fides temere habenda Barthio Lib. III. Adversar. c. 20. qui nomina in hisce Epistolis conficta esse affirmat. Hujus puto Æneæ Elenchum τῆς παρ' ἑλλήσι λογομαχίας in Bibliothecis quibusdam MStum exstare Gesnerus ac Simlerus referunt. Svidas post memoratum Ænicum Poëtam veteris Comædiæ, ἔστι ᾗ, inquit, ἄνειος σοφιστῆς ἔτιν' βιβλία αἱ μεταβολαί. Sed forte hic pro ἄνειος legendum non Ἀνείας ut Simlerus & alii, sed ἄνικος.

XXX. 27. PROCOPII Sophistæ Gazzæ itidem Christiani Epistolæ LX. in quibus undequingagesima est *Megethii* ad Procopium quâ laudat ejus Ἀττικαῖς μελίττας, s'vavitatemque orationis cujusdam funeris ab eo habitæ, ac testatur aureos ingenii illius fœtus in omnium admiratione esse, quod judicium confirmat Photius cod. 160. & 206. Ut adeo haud dubitem Procopium hunc eundem Sophistam Gazzæum,

LII 2

quem

* Vide Æneæ Theophrastum pag. 81. & Barthii notas pag. 155. Latine dialogum illum verterat ante Barthium Ambrosius Camaldulensis & Joh. Wolfius Tigurinus.

quem in funere laudavit *Choricus* ejus discipulus. Hujus *Choricii** orationem memorizæ *Procopii* dicatam habeo & ipse *MStam* ac luci publicæ donatum iri confido à Clariss. cive & amico nostro *Godfrido Oleario*, qui eam *Procopianis* in *Otateuchum* & alios V. T. libros commentariis Græce ex Bibliotheca ** *Augustana Vindelic.* descriptis & cum nova sua versione edendis præmittet. Non solum vero orator egregius fuit *Procopius*, sed teste *Choricio* tanta quoque rerum divinarum scientia & sacrarum literarum cognitione fuit instructus, ut miraculi instar posset videri usque adeo eundem in dicendi facultate profecisse. Nec minus probis quoque moribus exstitit, ut solo habitu excepto referret sacerdotem, & multos ad meliorem frugem oratione sua converteret. Declamationes quasdam hujus *Procopii* ineditas memorat *Nicolaus Alemannus* in notis ad *Anecdota* alterius *Procopii* itidem *Palæstini* licet non *Gazzi* sed *Cæsariensis*. Omnino autem fallitur vir doctus *I. Vossius* qui in responso ad tertias *Rich. Simonis* objectiones p. 118. ex vigesima sexta Epistola ad nescio quem *Hieronimum Ægyptium* concludit *Procopium* hunc *Hieronimi Stridonensis* fuisse æqualem, quem longe fuisse juniorem ex *Ænea* & *Choricio* certissime constat.

XXXI. 28. *DIONYSII* Sophistæ *Antiocheni*, Christiani ni me omnia fallunt & ejusdem ad quem scripta est Epistola *Æneæ Gazzi* undevicesima, Epistolæ XLVI. Latina versio incipit: *Optata mihi res est Epistola vestra.* Ex eadem incerti translatione hæc Epistolæ leguntur latine in farragine Epistolarum *Laconicarum* *Gilberti Cognati Basil.* 1554. 12mo. & in *Joh. Buchleri* thesauro Epistolar. *Laconicarum* *Colon.* 1606. 12mo. Græce eas in sua collectione recudendas dedit *H. Stephanus* Ao. 1577. 8vo. *Jo. Meursius* libro de *Dionysio* has Epistolas tribuit *Dionysio Milesio*, de quo *Philostratus*: sed nullam sententiæ hujus suæ affert rationem.

XXXII. 29. *LYSIDIS* *Pythagorei* Epistola aureola ad *Hipparchum* Magistri sui communis *Pythagoræ* Philosophiam vulgo profittuentem. Latina versio incipit: *Postquam ex hominum consortio Pythagoras excessit.* Cum eadem versione quæ exstat etiam in *Theodori Canteri* Var. Lect. Lib. I. c. 12. & in farragine Epistolarum *Laconicarum* *Cognati* pag. 523. hanc Epistolam recudendam dedit *Thomas Galeus* in *Opusculis Mythologicis Ethicis Physicis* p. 736. *Amst.* 1688. 8vo. Alia Versio *Cardinalis Bessarionis* occurrit in hujus libro primo adversus calumniatorem *Plato-*

* Editionem ejus ex *MS.* codice *Vaticano* promiserat *Holstenius* in *Porphyrii* vita. Allegat & *Allatius* ad *Georgium Acropolitam* p. 269. & ante hunc *I. Casaubonus* ad *Polybium* pag. 89.

** Laudat illum Codicem *Georg. Hieron. Welfchius* de *Vena Medinensi* p. 66.

Platonis c. 2. Græce eam edidit H. Stephanus inter Pythagoreorum fragmenta ad calcem sui Laërtii qui L. VIII. sect. 42. quædam ex illâ producit: quemadmodum & Jamblichus eam inseruit Vitæ Pythagoræ cap. XVII. Mentio hujus Epistolæ apud Synesium Epist. 143. & Eustathium ad Iliad. β. p. 360. edit. Rom. ut doctissimo Neocoro notatum. De Lyfide atqve Hipparcho dixi infra c. XIII. in catalago Pythagoreorum.

XXXIII. 30. Deniqve post AMASIDIS Ægypti Regis Epistolam ad Polycratem Principem Sami ex Herodoti Thalia sive Lib. III. c. 40. petitam, univërfa collectio Græca Aldina, eamqve presso pede sequens Græcolatina Genevensis editio clauditur elegantissimâ MUSONII Philosophi, qui sub Nerone Imp. claruit, ad Pancratidem Epistola de liberis ad Philosophiam instituendis.

XXXIV. Præter collectionem hæctenus recensitam existant & aliz Græcorum Epistolæ paucis hoc loco à me commemorandæ. THEMISTOCLES dux Atheniensis inclytus, & rerum gestarum gloria, ex Herodoto, Thucydide, Diodoro Siculo, Plutarcho, Nepote ac Justino notissimus, in exilio extinctus est Magnesiæ * A. 470. ante natum Christam, Olymp. LXXVII. anno 3. Sub ejus nomine feruntur quas exul scripserit *Epistole XXI.* historici fere argumenti, & à Thoma Lydiato ad Epochas marmoreas Arundelianas p. 77. aliisque nonnullis viris doctis pro genuino Themistoclis fœtu habitæ. Primas illas in lucem protulit ex MSto Cod. Vaticano, & latina versione donavit *Job. Mattheus Caryophilus* ** Iconiensis Episcopus, Romæ 1627. 4to. quæ editio cum emendationibus MSS. Lucæ Holstenii fuit in Bibliotheca instructissima Bigotiana. Postea Græce & latine è Bibliotheca *Eliz Ehingeri* *** recusa sunt Francofurti 1629. 8vo. Cæterum Themistoclis non esse colliguntur ex silentio veterum (si ab uno Svida, qui *Ἐπιστολὰς Φρονήματ' ἑμμοσας* vocat, discesseris) & quod Epistola 10. mentio fit Bojorum, tum quod uno vel altero modo prodit se dictio Sophista dignior, quam Themistocle. Unde Leo Allatius dialogo de scriptis Socratis p. 78. *Nuper etiam vulgata sunt Epistole Themistoclis, quarum concinnitas non nisi acutioribus omnibus fucum fecit. Eas tamen Themistoclis non esse, uno vel altero loco, in quo se prodit auctor, dum declamatorio modo rem effert & Sophistico penicillo depingit, manifesto evincitur.* Similiter Vir Clariss. Conradus

L II 3 . radus

- * Vide Usserii Annales ad A. Per. Jul. 4248. De genere mortis Cicero in Bruto c. 11. Effigies Themistoclis in Tomo 2. Thesauri Antiquitat. Græcarum Gronoviani tabula 59.
- ** Laudat eo nomine Coryophilum Janus Nicius Erythræus 1. Pinacothec. p. 224. neque suspectas sibi esse Themistoclis Epistolas vel verbulo innuit.
- *** Fallitur Reinseus qui Ehingero primam Epistolarum Themistoclis tribuit editionem p. 467. Var. Lectio.

radus Samuel Schurzfleischius in dissertatione quadam has Epistolas recentius confictas esse non dubitat ab aliquo vitæ morumque Themistoclis gnaro, ac cum primis in Herodoti, Thucydidis, Diodori ac Plutarchi lectione versato. Hoc idem singulari dissertatiuncula Anglice scripta ad Guil. Wottonum Lond. 1697. 8vo, demonstravit *Richardus Bensleius* Vir Doctissimus. Porrò longe recentius commentum est Epistola sub nomine *Themistoclis ad Chryssippum*, in qua de gracculo Æsopio agitur, quadragesima inter Epistolas Theophylacti Simocattz. Fuit & Themistocles quidam Philosophus Stoicus, Porphyrii æqualis, cujus iste mentionem facit in vita Plotini, & de quo Oraculum apud Syncellum p. 361. ἐὶθλος ἀνὴρ μακάριστος τιμημένος ὁλιβοδαίμων.

XXXV. *Leo* præterea *Allatius* Parisiis A. 1637. 4. Græce cum versione sua notisque edidit Epistolas XXXV. sub nomine SOCRATIS & SOCRATICORUM. Ac septem quidem primores Socrati ipsi tribuuntur, reliquæ *Antistheni*, 8. *Aristippo*, 9. 11. 16. 27. *Simoni* * coriario, 12. *Xenophonti*, 15. 18. 19. 21. 22. *Æschini* 23. *Platoni* 24. ac *Phedro* 25. Octavam sub Antisthenis nomine ab Allatio editam, Codex Bibliothecæ Bodlejanz Barroccianus non Antistheni tribuit sed Platoni (male quidem, nam à Platone, qui & ipse Siculis ** auferit mensis, scriptam non esse argumentum ipsum evincit) & in duas (recte sane) Epistolas dispescit. Atque ita quales in hoc codice repperat cum versione sua edidit Clarissimus *Godfridus Olearius*, in Exercitatione adversus Allatium de scriptis Socratis edita Lips. A. 1696. 4to. In hac eadem alias binas Epistolas ἀνεκδότους ex eodem Barrocciano codice sub *Platonis* nomine vulgavit & latine vertit: tum has pariter & cæteras omnes ab Allatio vulgatas non factus illorum quibus tribuuntur Philosophorum, sed Sophistarum longe recentiorum μελέτας esse contendit, Allatiumque qui in illis afferendis p. 105. seq. desudaverat, ex affectato scribendi genere, silentio veterum & aliis argumentis refellit. Johannes quoque Pearsonus parte 2. Vindiciar. Ignatii p. 12. seq. ex Chronologicis rationibus demonstraverat Epistolas illas Socratis & reliquorum quibus inscribuntur esse non posse. Quam opinionem, præter alios viros doctos plerosque omnes, amplectitur etiam Menagius p. 23. ad Laërtium. Thomas vero Stanleius illas Epistolas quas Allatius ediderat aliquot locis emendatas Anglice vertit & Historiæ suæ Philosophicæ illo idiomate editæ p. 95. seq. inseruit.

XXXVI:

* Epistolam Simonis Coriarii laudat Stobæus form. 15. & Xenophontis ad Æschinem, à Theodorito quoque allegatam lib. 2. Therapevt. p. 25. & lib. 12. p. 175. Plures ejusmodi Epistolæ à Stobæo exhibet Anglice Stanleius p. 117. seq. Hist. Philosoph.

** Perstringit eo nomine Platonem Xenophon Epistola ad Æschinem apud Euseb. XV. 12. παρατάτ.

XXXVI. GILBERTUS COGNATUS, Nucerinus, in farragine alterâ Epistolarum Laconicarum (quæ Græcas ex latinâ versione, ut prior latinas complectitur) editâ ap. Joh. Oporinum p. 179. seq. exhibet præter supra passim suo loco memoratas Epistolas M. Bruti, Hippocratis, Diogenis Cynici, Phalaridis, Synesii, Apollonii Tyanensis, Dionysii Sophistæ & Lysidis Pythagorici, quique his præmittuntur Libanii characteres Epistolicos: Viginti septem Epistolia Philosophorum *Thaletis, Pisistrati, Solonis, Chilonis, Pittaci, Cleobuli, Periandri, Thrasibuli, Anacharsidis, Epimenidis, Phercydis, Anaximenis, Archyta, Arcesilai, Zenonis, Pythagora, Platonis & Heracliti* (è Laërtio, & ab Ambrosio Camaldulensi latine versas. Deinde p. 198. sq. subjungit alias septendecim Epistolas varias ex Plutarcho, Gellio aliisque scriptoribus hinc inde collectas & p. 424. seqq. alias Epistolas breves variorum à Cognato latine redditas LXXXIV. Tum Epistolia XXX. NUCILLI (an *Lucilli Tarrhei*?) & XL. *Magni Turci* sive Mahumedis Turcarum Imp. Syriaco & Græco, partim etiam Scythico sermone ut fuerunt scripta, & à Landino Equite Hierosolymitano latine edita. Eadem hæc omnia ex Cognato repetita ac recusa videre licet in parte secunda thesauri Epistolarum Laconicarum JOH. BUCHLERI à GLADBACH, Colon. 1606. 12. Nisi quod Libanii characteres Epistolicos, Synesii Epistolas & Lysidis Epistolam prætermisit.

XXXVII. EPISTOLÆ PROCERUM MUNDI, Regum, Principum, Rerump. & sapientum virorum, Græcorum & latinorum; Veterum & recentium, nullo ordine undiquaque collectam farraginem sistunt, nec integras quasdam Epistolarum συναγωγὰς hæcenus recensitas sed singulas vel paucas singulorum Epistolas & in his dubiæ nonnullas fidei * complectuntur. Prodiere latine Venetiis primum deinde Argentor. A. 1593. 8vo. typis Jacobi Folieri typographi Basileensis.

XXXVIII. JOACHIMUS CAMERARIUS Tubing. 1540. 8. edidit *ἐκλογὴν καὶ οἰῶν ἀπάνθισμα διὰ Φόρων ἐπιστολῶν Ἑλληνικῶν*, Epistolas selectas LXXXVI Græcè cum versione separatim subjunctâ ejusdem Camerarii, Jo. Sciuri, Pauli Vadini. Christophori Bussi Papebergenensis, Matthiæ Illyrici, Laur. Durrii Norici, Hieron. Schnœdi, Matthiæ Irenæi & Jo. Schelii. Subjiciuntur & aliæ undecim Epistolæ Græcolatinæ in quibus & mutæ Sopatri atque Dionysii Areopagitæ, & binæ ipsius Camerarii.

A. MDLXXXVII. 8. Heidelbergæ apud Commelinum prodit libellus 64. paginarum, in quo continentur Colloquia septem Scholastica: *πρὸ τῶ ὁρθοῦ ἐγγρηγορησα ἐξ ὑπνῶ*, &c. (ejusmodi ferè qvalia composuit Jo. Possellius Græcè & latine edita 1588. & Witeb. 1648. 8.) Æsopi fabulæ selectæ XXXVII. Epistolia Phalaridis XIV. Bruti XVIII. &c.

A. MDLXXXIII. 4. Parisiis lucem vidit τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν Ἀνθολογία Epistolæ selectæ LIII. Græcè è typographia Stephani Preyosteau. EIL-

* Vide supra num. 17.

EILHARDUS LUBINUS Græcæ & latine edidit Epistolicos characteres incerti auctoris Epistolas Phalaridis, & Bruti; tum Epistolas Hippocratis, Democriti, Heracliti, Diogenis Cynici & Cratetis: Denique Apollonii Tyanensis Anacharsidis, Euripidis, Theanus, Melissæ & Myiæ. Apud Commelin. 1597. & seqq. annis, ut suo subinde loco indicavi, 8.

XXXIX. *Platonis & Aristotelis* Epistolæ de anima hominis quatuor temporibus, aliæque Epistolæ Medicæ *Hippocratis, Galeni, Praxagoræ, Sorani & Urviasii* (forte *Oribasii*) memorantur Labbeo pag. 215. Bibl. novæ MSS. & p. 216. Epistolæ Magicæ Pelagii ac Libanii.

XL. ARISTÆNETUS Nicæâ Bithynus, religione Ethnicus, amicus Libanii Rhetoris, qui ejus meminit in orat. de vita sua T. 2. p. 21. & ad ipsum varias Epistolas scripsit, quarum nonnullæ ab Holstenio ex MS. Vaticano exscriptæ, editæque à Lambecio sunt Lib. VI. commentar. de Bibl. Vindob. p. 244. seq. Perit in terræ motu quo Nicomedia obruta est A. C. 358. sub Constantino Imp. ut refert præter Libanium eloquentiam ejus & suavissimos mores prædicantem Ammianus Marcellinus Lib. XVII. c. 7. his verbis: *Quosdam domorum inclinata fastigia intrinsecus ferebant intellotos, angore & inedia consumendos. Inter quos Aristænetus affectatam recens diacresin curans vicaria potestate, quam Constantius ad honorem uxoris Eusebia Pietatis cognominaverat, animam hoc casu cruciatam diutius exhalavit.* Huic Aristæneto tribuendi videntur libri duo Epistolarum amatoriarum, tersi, elegantes, eruditi, optimorum scriptorum Platonis, Luciani, Philostrati aliorumque flosculis & imitatione exornati, ac proverbii sensibusque jucundissimis referti, quos Græcæ primus cum Epitaphiis Heroum sive Peplo Aristotelis non Stagiritæ edidit *Johannes Sambucus* Antwerpiz ex officina Plantiniana A. 1561. 4to. usus cod. MS. qui nunc exstat in Bibliotheca Augustissimi Imp. Dignam amœnissimo scriptore versionem & notas in illum pereruditas composuit *Josias Mercerus* *, qui nomine suo suppresso Aristæneti Epistolas cum versione sua ac notis edidit & Jacobo Bongarsio dicavit Paris. 1595. 8vo. recusas ibidem 1600. & 1610. 8. Post Mercerum *Petrus Lambecius* in Aristæneto illustrando versatus est, cujus commentarium ineditum etiamnum servat Bibliotheca Cæsarea, & à Nesselio communicatum memini cum Excellentissimo Potentissimi Danorum Regis Archiatro *Georgio Franco de Franckenæ* ** qui novam earum-

* Non Jacobus Bongarsius, ut traditum Laur. Lundio in compendio Bibl. Græcæ p. 28.

** Diem obiit supremum Hafniæ A. 1704. 14. Junii annos natus LXI. Vide Rev. Henrici Pippingii memorias Theologor. p. 1134.

earundem Epistolarum editionem jampridem parat, quanquam spem persequendi operis & extenuari indices & forsitan evanescere affirmat C. S. Schurzfleischius in Epistola ad Nesselium p. 965. ubi se quoque notas in Aristznetum MSS. Romæ nactum testatur. Loca quædam Aristzneti illustravit Caspar Barthius in Adversariis, qui p. 261. sui in illum scriptorem indicis meminit sed hæcenus ἀνεκδότα. Fuere & alii Aristzneti 1.) ad quem est Phalaridis Epistola LXXXVII. 2.) Aristznetus Dymæus Achivus dux Romanorum, Philopœmenis æqualis de quo Svidas in ἱστοριῶν Plutarchus in Philopœmene p. 363. 366. & Polybius 3.) Aristznetus Nicæensis memoratus Plutarcho Lib. III. sympos. quæst. 7. 4.) Aristznetus cujus Liber primus de Phaselide allegatur à Stephano in Γέλα, idem forte qui Aristznetus historicus dicitur Nonno Monacho in συναγωγῇ historiarum ad Nazianz. 2. 25. ἀνέγγων δὲ τῷ Ἄριστῳ ἱστορικῶ ὅτι ἱστορεῖ ὅτι εὐραζῶσα Αἰγύπτιοι τῷ Νείλω πανδημί. 5.) Aristznetus ad quem lex. 2. Cod. de rei vindicatione, data Antonino IV. & Balbino Cofs. A. C. 214. 6.) Aristznetus Byzantinus Rhetor, auditor Chrestii Byzantii laudatus Philostrato Lib. II. de vitis Sophistar. p. 587. 7.) Aristznetus qui cum Honorio consultatum gessit A. C. 404. & memoratur Socrati Lib. VI. Hist. Ecclesiasticæ cap. 18.

XLI. Omitto Epistolas IV. * κρονικὰς five ad Saturnum & Saturni nomine scriptas à Luciano T. 2. Opp. edit. Amst. 1687. 8. p. 619. seq. Tum Epistolas deperditas variorum scriptorum amatorias, aliasque, ut Zenai cujusdam de quo Svidas sic : ζωνᾶς ἔγραψεν Ἐρωτικὰς Ἐπιστολάς καὶ πρὸς Σφαιρίων. Φέρονται δὲ αὐτὰ καὶ ἕτεραι Ἐπιστολαὶ ἀγροικικαί, ἀλλ' ἀποπίπτουσι ἔχαρακτηρηθῆ. Vel Melesertii de quo idem : Μελήσερτον Ἀθηναῖος σοφιστὴς ἔγραψεν Ἐπιστολῶν ἑταιρικῶν βιβλία ἰδ, καὶ ἀγροικικῶν ἑν, μαγειρικῶν ἑπιστολῶν ἑν, συμποσιακῶν βιβλίον ἑν. Vel Lyfæ Rhetoris, inter cujus scripta idem Svidas memorat Epistolas septem, unam πραγματικὴν five de negotio aliquo, reliquas ἑρωτικὰς, quarum una laudatur etiam à Svida in Φαυλον. Vel Menimes ad Mithridatem, hujusque ad illam Epistolæ parum pudicæ, quas in Pompeji manus venisse narrat Plutarchus in Pompejo p. 639. Vel Menandri Comici denique cujus Epistolas ad Ptolemæum Svidas idem memorat. Ptolemæi Lagi Epistolas collegerat Dionysodorus teste Lucian. T. I. p. 500. Eumenis Sardiani ad Antipatrum id. p. 499. Arati Solensis Epistolas carmine & prosa scriptas, Aristoclis item Pergameni, Aristogenis Thasii Medici Ἐπιστολικά, Aufonii Sophistæ Epistolas ad Nonnum, Theocriti Chii Epistolas Θαυμασίας Svidas laudat.

M m m

Pneu-

* Vide Sam. Petium Lib. I. c. IX. observat.

Pneumatici librum undecimum Epistolarum Galenus T. 3. edit. Basil. pag. 272.

XLII. Ex Ecclesiasticis scriptoribus non prætereundæ Epistolæ CCXLII GREGORII NAZIANZENI ex quibus decem postremæ à *Rich. Montacurio* primum editæ Græce Etonæ 1610. 4to. deinde cum *Fed. Morelli* versione in editione operum Nazianzeni Paris. 1630. Lips. 1690. fol. Tomo I. In primis editionibus Epistolæ non plures LXXX. Ceteras usque ad CCVII. Paris. 1583. fol. primus edidit & universas latine vertit *Jac. Billius*, conqvestus se duas Epistolas (quarum *Beatus Rhenanus* meminit) ad *Themistium* nec Græce potuisse nancisci, nec latine. Præter illas Epistolam ad *Nectarium* vulgavit *Job. Baptista Cotelerius* in notis ad *Patres Apostolicos* T. I. p. 37. qvip. 588. b. agit etiam de prima Epistola quæ in MS. Vindobonensi male tribuitur *Basilio*, & inscribitur *προς Κελευσιον ἀρχοντα, φίλου ἐν τῇ Λαμυδί ἡσύχασεν.* Basilii & Nazianzeni Epistolæ Græcè editæ separatim Hagenoæ 1528. 8. Selectarum Nazianzeni Epistolarum Libri quatuor Græce & latine in usum scholarum aliquoties editæ sunt *Ingolstadtii*, quarum editio quarta ad manus mihi est Anni 1619. 12mo.

XLIII. JOH. CHRYSOSTOMI Epistolæ CCCXLII. Græce Tomo septimo editionis Græcæ Savilianæ Etonæ 1612. fol. & cum latina versione *Jacobi Billii* Prunæi, qui Epistolas CLXXIII. ac *Frontonis Ducæi* qui Epistolas LXIX. transtulit, Tomo quarto editionis *Ducæanz Græcolatinæ* Parisiis Anno 1609. & 1636. & *Francos.* 1699. fol. Epistolam CXXV. (in aliis CXLIII.) ad *Cyriacum* exulantem, pro *Ipuria* habent *Boisius* & *Halesius*, pro genuina agnoscit *Photius*, neque aliud fere *Boisius* quam styli diversitatem objicit, quæ facile oriri potuit à causa quam ignoramus, in Epistola familiari, scripta exilii tempore. Exstat etiam *latina versio* antiqua *Epistole* (in editionibus operum *Chrysofomi* hætenus quidem omiffæ, ab aliquot annis autem celeberrimæ sæpiusque recufæ) ad *Cæsarium Monachum*, adversus hæresin *Apollinaris*. Ex hac disertum *contra *μετυσίωσιν* testimonium pridem laudavit *Petrus Martyr* Florentinus, sed mala fide egisse visus est *Perronio* & post *Perronium* alius, donec *Emericus Bigotini* in codice anti-

* Verba hæc sunt: *Sicut enim anteqvam sanctificetur panis, panem nominamus, divina autem illum sanctificante gratia predicante Sacerdote, liberatus est quidem appellatione panis, dignus autem habitus est Dominici Corporis appellatione, etiamsi natura panis in ipso permansit, & non dato corpore sed unum Filii predicatur &c.* Similis locus S. Nili Epist. CCLXIV. edit. Possini. quem pro *μετυσίωσιν* invitum testem citat Possinus in notis p. 399. Ait ibi Nilus chartam ex papyro & glutine confectam vocari chartam, sed post subscriptionem vocari Cæsaream.

antiquo Florentino * (eodem quo usus fuerat Martyr) illam Epistolam reperit, & cum Palladio de vita Chrysoſtomi edere conſtituit. Sed jam typis exſcriptæ manus injecerunt Cenſores Sorbonici *Martinus Grandinus & Favrus*, atque in libro Bigotiano Pariſ. 1680. 4. poſt paginam 226. hiatam apparere juſſerunt. Fruſtra tamen ex hominum memoria eam delere ſunt conati, jam tum enim A. 1682. *Petrus Allixius* in expoſtulatione Libro XII. Anaſtaſii in Hexaemeron præmiſſa, Londini in 4. & ſeparatim recuſa Amſtelodami in 12mo. tum *David Abercrombium* in ſure Academico ſect. 35, Amſt. 1689. 1701. 12. hac de re publice ſunt conqueſti: ſed & *Stephanus Le Moyne* Epistolam Chryſoſtomi ex eodem Codice Florentino deſcriptam latine edidit T. I. Varior. Sacrorum p. 530. ſeq. Lugd. Bat. 1685. & 1694. 4. Quid quod ipſum folium editionis Bigotianæ à Cenſoribus ſuppreſſum natus *Eduardus Stillingfleetus* cum parte inedita præfationis Bigotii & fragmentis Græcis ab eo collectis inferuit Vindicium ſuis Anglice editis expoſitionis doctrinæ Eccleſiæ Anglicanæ Epifcopo Meldenſi Boſſueto ejusque hyperaſpiſtæ Anglo oppoſitis p. 146. ſeq. Lond. 1686. 4. Stillingfleetum ſecutus *Jacobus Baſnagius* eſt, qui eandem Epistolam ex Bigotiana editione iterum vulgavit Trajecti ad Rhenum 1687. 8. præmiſſum ſuis de hæreſi Apollinaris & aliis quibusdam diſſertationibus. Inſigne hujus Epistolæ fragmentum ex Arundelianæ Bibl. Codice MS. Græce deſcriptum publico haud invidit *Guil. Caveus* in Chartophylace Eccleſiaſtico Lond. 1685. & Lipſ. 1687. 8. pag. 82. Denique *Johannes Harduinus* Jeſu Socius Pariſ. 1689. 4. nec ipſe dubitavit novam hujus Epistolæ editionem cum commentario atque diſſertationibus ſuis procurare, vanoque timore ſuppreſſam contendit, quæ pro viri illius ſingulari perſpicacia, non repugnat ſed potius favet tranſubſtantiationi. Quam paradoxam ſuam opinionem adverſus objectiones Joh. Clerici T. XV. Bibl. Univerſal. p. 254. mordicus tueretur in Ephemeriſibus Pariſ. A. 1690. p. 524. Viciffim repreſſus T. XIX. Bibl. p. 527.

M m m 2

XLIV.

* Ejusdem Epistolæ exemplum Romæ in Altaempenſi Bibliotheca vidiffe ſe affirmat *Mabillo-nius* T. 1. Muſei Italici p. 178. At Florentini codicis inſpectionem propter diſertum vetitum Magni Ducis negatum ſibi eſſe teſtatur *Maximilianus Miſſonus* in itineralio Italiæ Gallice edito p. 157. Similiter *Sandius* in Appendice ad Hiſt. Eccleſ. p. 39. negat Laurentium Panciatichum ſibi vel copiam hujus Epistolæ ſacere vel argumentum ejus indicare voluiſſe. Chryſoſtomo ſuppoſitam & poſt damnatum Neſtorium ſcriptam contendit auctor libelli *Avis imp* rtans à Mr. Arnaud. p. 28. Confer *Rich. Simonis* Epistolæ ſelectas p. 86. *Natalis Alex. Sec. X. & XI. part. 3. p. 571.* tribuit eandem Johanni Neſtevtæ ſive Jejunatori. *Gardinerus* quoque Wintonienſis eam Johanni Eleemoſynario vel Johanni cuidam C'Politano juniori adſcripſit. Sed ad Chryſoſtomum auctorem candide reſert *Elias du Pin*, tantum explicatione commoda juvanda innoit.

XLIV. ISIDORI PELUSIOTÆ Epistolæ 2013. exstant Libris V. distinctæ, in quibus præter alia præclara occurrunt egregiæ variorum locorum S. Scripturæ explanationes. Libros tres primores quibus Epistolæ 1213. continentur, Græce cum versione sua & sacrarum observationum Libris edidit *Jacobus Billius* Paris. 1585. fol. Quartum Librum Epistolarum 230. in sua editione adjecit, latine vertit, & notas in omnes quatuor Libros subjunxit *Conradus Rittershusius*. Heidelb. ap. Commelin. 1605. fol. Librum quintum Epistolas 570. complexum, in quarum centesima quinquagesima tertia præcipit de relecta scribendarum Epistolarum ratione, Græce edidit *Andreas Schottus* Antwerp. 1623. latine cum argumentis scholiisque Rom. 1624. Græce & latine recusum Francof. 1629. fol. Junctim omnes Libri quinque excusi Græce & latine Paris. 1638. fol. Latine exstant tomo VII. Bibliothecæ Patrum edit. Lugd. *Petrus Possinus* Romæ A. 1670. 8vo. edidit collationes Isidorianas, in quibus MStorum ope plura Isidori loca emendat. *Andreas Schotti* versio Libri quinti sæpenumero à sensu scriptoris aberrans emendationem desiderat. *Facundus Hermianensis* Isidoro nostro bis mille Epistolas tribuit: Sed *Nicephorus* Lib. XIV. c. 53. affirmat ab eo scripta decem millia Epistolarum, ex quibus tria millia teste *Svida* fuisse in loca Scripturæ, septem millia varii argumenti. Neque dubium quin ineditæ adhuc nonnullæ in variis Bibliothecis delitecant, v. g. inter illas 2000. quas in Bibl. Vindobon. testatur *Lambecius* exstare Lib. I. p. 149. vel inter illas 1148. quas in Bibl. S. Marci Venetiis vidisse se refert *Sixtus Senensis* Lib. IV. Bibl. S. præcipue cum initium primæ à Sixto notatum ἐπειδὴ κοινικὸν ἐστὶ χρόνον nulli ex editis congruat, ut clariss. *Caveus* in historia literaria annotavit. Vel denique inter illas 1600. quas in Codice Bibl. Cryptæ Ferratæ A. C. 986. exarato exstare testatur *Clariss. Montfauconus*, Diario Italico p. 336. *Chrysofomi* doctores sui sententias passim imitatum esse Isidorum, variis exemplis docet *Rittershusius* suis in *Pelusiota* notis & in sacris lectionibus Lib. IV. c. 16. seqq. Lib. V. c. 13. Lib. VI. c. 13. Lib. VII. c. 7.

XLV. CYRILLI ALEX. Epistolæ LXI. in editione Græco latina *Johannis Auberti* Paris. 1638. fol. parte posteriore Tomi quinti. Ex illis Epistolas XXXIX. latine verterat *Wolfgangus Musculus*, cujus translatio etiam in antiquioribus Cyrilli editionibus occurrit.

XLVI. THEODORITI Epistolæ CXLVI. cum *Jacobi Sirmondi* versione, Tomo tertio operum edit. Paris. 1642. fol. Præter quas alix XV. exhibentur in auctario Theodoriti edente *Johanne Garnerio*, cum Epistolis variorum Episcoporum Paris. 1684. fol. Confer Epistolarum & Actorum

rum Synodi Ephesinz Syllogen vulgatam à *Christiano Lupo* A. 1682. 4to. Lovanii, ex MSto codice, quem ab eo tempore à Romanis diligenter suppressum esse testatur *Elias du Pin* T. 4. Bibl. novæ Scriptorum Eccles. p. 112. editionis Amstelod.

XLVII. NILI CPolitani Epistolæ CCCLV. cum versione & notis *Petri Possini* editæ, Paris. 1657. 4to. & plurimis aliis Epistolis additis in quatuor Libros divisæ cum versione *Leonis Allatii* & ejus diatriba de Nilis Rom. 1668. fol. & latine T. 7. & 27. Bibl. Patrum edit. Lugd. Pleræque potius excerpta sunt ex variis scriptoribus, quam Epistolæ; ut notatum *Cotelerio* in notis ad Patres Apostolicos T. I. p. 509. Binæ Nili Epistolæ recitantur in Synodo Nicæna II. Actione IV. Menologium 12. Nov. de Nilo: Ἐπιστολαὶς τε καὶ κεφάλαια συνθεῖς πλεῖστα.

XLVIII. PHOTII Patriarchæ CPolitani, qui medio sæculò nono post Christum natum floruit, Epistolæ CCXLVIII. disertæ, eruditæ & lectu dignissimæ. Cum versione & notis *Rich. Montacutii*, Londini A. 1651. fol. Epistola secunda ex his est celebris illa adversus Nicolaum Papam Circularis, quam integris libris impugnarunt *Æneas Parisiensis*, *Ratramus*, & cujus scriptum intercidit *Odo*. Epistola 207. ad *Amphilochium* Cyzici Metropolitanum continet judicium de Epistolarum scriptoribus præcipuis, quod utpote ab hoc loco non alienum adjiciendum putavi. Οἱ μὲν ἄλλοι ἔχειν ΠΛΑΤΩΝΟΣ λόγους ἔχειν πολιτικὰ λόγια περὶ φύσεως γνῶμονες, πλὴν οἱ τι καὶ ἐκλόγην ὀνομασίων ἐνιαχὲς παρημέληται. Αἰδὲ τὰς ἑπιστολάς ἴσον τε τὸ ἐκείνου λογισμῶν καὶ ἔχει ἑπιστολιμαίαν τύπην ἀπολείπειν. Αἱ δευτέραι ἄριστοτέλους τῶν μὲν ἄλλων αὐτῶν γραμμάτων εἰς ἰσὺς λογοθέτηται, πλὴν ἐδὲ ταῖς Πλατωνικαῖς ἐξιστάσθαι. ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ δὲ οἱ μὲν ἄλλοι πόνου καὶ ῥητόρων καὶ κριτικῶν πληρῶσι τὰ σόματα, τὰς ἑπιστολάς δὲ ἔδον ἀμείνους εὐρήσεις τῶν Πλάτωνος. Τίσιν ἐν ἑπιστολαῖς ὁμιλήσων; καὶ τίσι τὸν ἐπιγνωθῆναι ἡμῶν διὰ τὴν τέχνης χαρακτῆρα ἐφαρμοζόντες τὴν γυμνασίαν συλλεξόμεθα; Ἔστι μὲν ἄλλο πλῆθος ἀπειρον. Ἐχεις δὲ ἴσα μηδὲ μακρὸν ἢ σοὶ τὸ τὴν γυμνασίας σάδιον, τὰς εἰς ΦΑΛΑΡΙΝ ἐκείνον οἶμαι τὸν Ἀκραγαγαντίνων Τυραννον ἀναφερομένης ἑπιστολαῖς, καὶ αἰς ΒΡΟΥΤΟΥ ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς ἐπιγραφεῖται, καὶ τὸν ἐν βασιλεῦσι φιλόσοφον (*Marcum Antoninum* potius intelligere videtur, quam ut *Montacutius* existimavit *Julianum*, *Marci Antonini* certe Epistolas cum *Bruti* Epistolis conjungit & tanquam normam characteris Epistolici Regii laudat *Philoftratus* Epistola I.) καὶ τὸν σοφιστὴν ἐν ταῖς πλείσταις (scil. ἑπιστολαῖς, male enim interpres eruditus qui reddit: *sophistam apud vulgus*, ac si esset ἐν τοῖς πλείστοις) ΔΙΒΑΝΙΟΝ. Εἰ δὲ βέλτε συντῶν χαρακτῆρι καὶ πολλῶν ἄλλων καὶ μεγάλων συλλεξάμενος ὠφέλειαν ἀρκήσεις σοὶ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ὁ γλυκὺς, καὶ ὁ καλὸς εἰ τις ἄλλος ἐργάτης ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ (*Nazian-*

zianzenus) καὶ ἡ σοικίλι καὶ τὴ ἡμετέρας αὐλῆς Μῦσα ἸΣΙΔΩΡΟΣ (Isidorus Pelusiota, quem ἡμετέρας αὐλῆς vocat, ut Christianum distinguat ab Isidoro Ethnico, cujus vitam scripsit Damascius. Miror eximium interpretem qui vertit: *variata illa Isidori Musa qui ut nos Monachus fuit.* Metaphora αὐλῆς petita est ex Joh. X. 16.) ὅς ὡσπερ λόγων ἔτω δὲ καὶ ἱερατικῆς καὶ ἀσκητικῆς πολιτείας κινήτων ἐστὶ χρηματίζεσθαι ἀξιοχρεώσ. Καὶ εἰ τις ἐτεροῦ μετα τὴ ὁμοίως προαυρῶσεως τὴν ἐκεῖνων ἰδέσθαι ταῖς ἰδίαις ἐπιστολαῖς ἐνεδυναμώθη μορφώσασθαι.

XLIX. THEOPHYLACTI Bulgarorum Archi Episcopi circa A. C. 1077. clari Epistolas LXXV. ab *Andrea Scbotto* acceptas primus vulgavit. *Job. Meursius* Græcè cum castigationibus Lugd. Bat. 1617. 4to. Latine convertit *Vincentius Marinarius* Valentinus, Colon. 1622. cujus versio recusa est in Bibliotheca Patrum edit. Lugdunens. Tomo XVIII.

L. Exstant denique Epistolæ οὐκ ὀκτώ THOMÆ MAGISTRI, cum versione latina editæ à *Laurentio Normanno* τῷ μακαρίτῃ Upsalix 1693. 4to. Ut præteream Epistolas XI. sub *Dionysii Arcopagita* nomine sæpius vulgatas, & *Simeonis* Magistri & *Logothetæ* curfus Epistolas IX. editas cum versione Allatii ad calcem libri de Simeonum scriptis Paris. 1664. 4. Feruntur etiam in Bibliothecis hinc inde delitescentes plures ineditæ Epistolæ tum ejusdem Thomæ Magistri, tum aliorum. Ut *Eustathii* Archi Episcopi Thessalonicensis & *Pfelli* * ad Eustathium, quas descriptas extare memini apud Clariss. Frid. Rostgaardum: alias *Johannis Zonara*, *Niceta Scutariota*, *Theodori* Archi Ep. Cæsariensis, *Nathanaëlis* Cbumni & *Georgii Gemisti*, quas memorat Labbeus Bibl. nov. MSS. p. 98. seq. *Georgii* sive *Gregorii* Rhetoris Antiocheni Epistolas laudatas Allatio diatriba de Georgiis p. 358. Epistolas *Georgii Niceta*, *Georgii Lecapeni* & *Andronici Zarida* Epistolas τεχνολογούμενας XXXII. de quibus idem p. 359. 363. *Georgii Pachymera* Epistolas quas in Italia Bibliothecis delitescere pridem scripserat Gesnerus, licet idem Allatius p. 369. ulla se ejus unquam reperire potuisse negat. *Michaëlis Apostolii* Epistolas XLV. quæ teste Nesselio habentur in Bibliotheca Vindobonensi. *Joannis Tzetza* tres tantum Epistolæ cum quarta initio editæ sunt ad calcem Chiliadum. Sed longe plures è Codice MS. Bibliothecæ Regiæ Paris. descriptas servat Clariss. Neocorus. Ex his unam publicavit in notis ad Svidam in *Λυκόφρων*, & doctissimus Potterus in posteriore editione Lycophronis, e qua constat, Scholia sive commentarios in Lycophronem non esse Isaaci Tzetza sed Joannis, qui sub fratris nomine illas in manus hominum dedit.

CAPUT

* Pfelli Epistolæ XXXIII. fuerunt in Bibl. Palatina teste Sylburgio p. 105. Catalogi MSS.

CAPUT XI.

De THEOGNIDE, PHO CYLIDE & aliis
quibusdam sententiarum Græcarum Auctoris ac
Collectoribus.

De Theognide Megarensi. 1. & ejus editionibus. 2. De Phocylide Mileſio & carmine vs̄ *Ἰετυω̄* quod sub ejus nomine habemus. 3. Collectio sententiarum Græcarum Aldina, & obiter de vocibus variarum animantium Græce efferendis 4. Collectio Frobeniana. 5. Joach. Camerarii. 6. Jacobi Hertelli, repetita à Job. Crispiño & Job. Commelino atque à Frid. Sylburgio recensita. 7. De Solone, Tyrtao, Nannachio, Evemo utroque, Rbiano, Panyaside, Menecrate, Posidippo, Metrodoro & Simonide. ibid. Mich. Neandri varia collectiones Gnomologica, & Jac. Du Porti Gnomologia Homericæ. 9. Sententia Comico- rum Græcorum XLII. a Guil. Morellio edita. 9. Quinquaginta Comico- rum sententia collecta à Jac. Hertelio 10. H. Stephani Gnomæ Comico- rum Græcorum & Latinorum. 11. Hug. Grotii excerpta è Tragicis & Comicis Græcis. 12. Poëta Græci minores edisi à Radulpho Wintertono. 13.

I.

THEOGNIS * è Megara, non Siciliz (ut è Platonis I. de legibus Svidas & alii) sed Atticæ, ut ex ipsius versu 781. Ἡλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελίην ποτε γαῖαν probat Harpocraton in Θεο- γνυῖς, & agnoscit Stephanus Byz. in Μέγαρα. Joachimo Camera- rio viro paucis comparabili versus ille, Theognidis scriptis videtur ab aliquo fuisse infertus. ** Sed est & alter locus v. 772. Harpocra- tionis

* Hinc *μεγαρικὸς ποιητῆς* pro Theognide, apud Athenæum XIII. p. 559. Ceterum fuere & alii hoc nomine 1.) Theognis unus è XXX. Tyrannis Athenis, Xenophon 2. Ἑλληνικ. Lysias Orat. XI.) idemque Tragicus subfrigidus, de quo in notitia Tragicorum. 2.) Theognis Demetrii Phalerei amicus Athen. Lib. XII. p. 542. 3.) Theognis cu- jus *ὄψις τῶν ἐν Ρόδῳ θυσιῶν* laudat Athenæus. 4.) Theognis sub Tiberio Constantino Imp. de quo Menander Protector in Excerptis p. 109. 149. edit. Hæschelii.

** Camerarius prolegom. ad Theognidem. *Εἰ μὲν ἂν ἀναμνήρισον ἢν πεποιηκέναι ἐκείνα τῶν ἐπῶν τὸν Θεόγνιν, καὶ μὴ εἶναι παρενθήκην ἀλλὰ τῶς αὐτὰ, σα- φῶς εἰδείκνυτ' ἀν οἶμαι ὅτι Μέγαρα τὰ τῆ Ἀττικῆ προσχωρῆσα παλαιοῖς ἔχεν ὁ ποιητῆς. Κῦν ᾗ φανερόν ὅτι τὰ Θεόγνιδος ἐπιγραφήν ἔχοντα ἔπη συναθροί- σμός τις ἐστὶ ποιημάτων διαφόρων, περιειρηθεῖτων δηλαδὴ ἐκ τῶν ἐκείνων ὅσα*

tionis Stephaniqve sententiam confirmans & Scaligero p.94. ad Eusebium, Eliæ Vineto ac Frid. Sylburgio observatus, quo Megaram illam suam ab Alcatoo Pelopis F. conditam docet atqve adeo Athenis vicinam se intelligere innuit. Floruit Theognis circa Olympiadem LVIII. (medio sæculo ante Christum natum sexto) ut è Chronico Eusebiano Svidas in *Θεόγνις, Φωκυλίδης & Φερεκύδης*. Sed longe post vitam produxisse est necesse, ut fortasse haud erraverit qui circa Olymp. LVIII. natum fuisse suspicetur. Nam meminit Simonidis v. 469. & Onomacriti v. 503. & Medorum adventus sub Dario Hystaspis, Olymp. LXXII.

Μηδῶν τῶν Μήδων δεδιότες πόλεμον.

*Perstringit cives suos qui Megaris fovebant partes Corinthiorum Cypselidarum à Periandro Cypselida v. 890. Scripsit ad eos quoque teste Svida elegiam, qui è Syracularum obsidione sunt servati, ante tyrannidem puta a Gelone Olymp. LXXII.2. occupatam. Ex quibus singulis ratio temporis, quo vixit noster, confirmatur. Genere nobili fuisse & Thebas missum in exilium cum uxore Argyri docet v. 1209. seqq. Exstant ejus ΓΝΩΜΑΙ *sententiae* sive præcepta egregia vitæ, singulari suavitate elegiaco carmine scriptæ Versus 1238. in quibus sæpissime affatur Cynnum, quem à patre Polypæde *πολυπαῖδην* vocat. Interdum alloquitur æquales Academum, Clearistum, Democlem, Onomacritum, Simonidem, Theotimum & Timagoram. Svidas testatur Theognin scripsisse sententias versibus Heroicis 2800. Et ad Cynnum amasium suum, Gnomologium carmine elegiacò : Et alias *ὑποθήκας ᾠδῶναιτικῆς*, in quibus obscæna nonnulla. Ex his duobus opusculis postremis videatur coaluisse quod habemus poëma obscænis quidem rescissis & illorum loco insertis aliis, vel hiatu relicto. Est enim quando parum dicta cohærent, & cum eadem diversis locis repetuntur, sunt & nonnulla quæ ab aliis tribuuntur Soloni vel Tyrtæo vel Eveno Pario, aut inter Phocylidea leguntur, ut Cameraio & Sylburgio animadversum. Neque vero Dorica utitur dialectò Theognis ut legas in Censuris Thomæ Pope Blount, sed Jonica. Passim allegatur à veteribus, ut Platone, Xenophonte, Aristotele, Plutarcho, Athenæo, Dione Chrystostomo, Strobæo aliisque. Meminit etiam Hocrates p. 44. Orat. ad Nicoclem. Poëtam veterem ac prudentem vocat
Am-

ὅσα τινὸς αἰσχρολογίας ἔχουσαι ἔδοξαν ἔ, ἀντὶ τῶν ἐμβληθέντων ἄλλων. Διὸ καὶ αἰσυναρμοσά ἐσι τὰ πλείεστα, καὶ τὰ αὐτὰ ἀναπολύτικῶς παλιλλογέται. Ὅτι δὲ καὶ Σόλωνος καὶ Εὐνήν καὶ Τυρταίου ἐπι κατεμύμικτο τοῖς Θεογνιδείοις, σαφῶς ἐνδείξομεν ἐν τοῖς ὑπομνήμασι.

* v. 792, adde Scalig. ad fragmenta Græcor. p. 48.

Ammianus Marcellinus XXIX. 5. *Antiphemis* ἠβὶ θεογνιδῶν memorat Laërtius VI. 16.

Editiones Theognidis.

II. *Græcè* luculentis typis unà cum Theocrito, Hesiodo, Pythagoræ aureis, Phocylide, Catone Planudis & aliis quibusdam Gnomiis primum prodiit Venet. 1495. fol. apud Aldum Manutium.

Cum fabulis Æsopi &c. Basil. 1521. 8. apud Joh. Froben.

Cum Pythagoræ, Phocylidis, Solonis, Tyrtæi, Simonidis, Evani Parii & Callimachi quibusdam carminibus & *Joachimi Camerarii* eruditissimis commentariis Græcis, præcipue in Theognidem. Basil. apud Oporinum 1551. & 1555. 8. Usus est Camerarius quinque Codd. MSS.

Inter Poetas Græcos Principes H. Stephani Paris. 1566. fol. typis luculentis & nitidissimis.

Latine verterunt, prosâ *Elias Vinetus*, *Philippus Melancthon*, & *Mich. Neander*: versu *Jacobus Scheckius* & cujus nescio an edita est interpretatio, coætanæ *Scheckii Cyriacus Lindemannus*. Etiam *Eobannum Hessum* aliquando hoc molitum; sed destitisse ab incepto, deterritum depravatione codicum Græcorum, testatur Camerarius, quem vide præf. ad Theognidem & Epistola ad Lindemannum p. 189. Epist. posthum. Pythagoras, Phocylides ac Theognis carmine latino expressi *Peterejo Tiara* auctore. Franegv. 1589. 8.

Græcè & *latine*: Paris. 1554. 4. apud Morell. & 1553. 8. Antwerp. apud Plantin. 1577. 8. & cum Hesiodo, Theocrito, Moïscho, Musæo & Gnomiis Paris. 1628. 8. Præterea in corpore Poëtarum per Jac. Lectium Genev. 1607. fol. & inter Gnomicos Genev. 1613. 8.

Cum versione & scholiis *Eliæ Vineti* Paris. 1543. & Basil. 1550. cum Metaphrasi Poëticâ Theognidis per *Jacobum Scheckium*.

Cum versione & scholiis *Eliæ Vineti*, aliis Gnomiis adjuncta translatione Jac. Hertelii, & in Phocylidem ac Pythagoram scholiis *Viti Amerbachii* selectis, Genev. apud *Job. Crispinum* 1569. & 1584. 12.

Cum versione, prolegomenis & *Commentariis Mich. Neandri* Soravienfis Basil. 1559. 4. & Lips. 1577. 4. in ejus opere aureo, parte I.

Cum *Philippi Melancthonis* versione recusa Lond. 1639. 8.

Cum scholiis Græcis & notis *Joach. Camerarii* ex recensione *Wolfg. Seberi* Lips. 1603. 8.

Cum versione *Eliæ Vineti* & scholiis castigationibusque *Frid. Sylburgii*. Heidelb. 1596. 8. apud Commelin. cujus nonnullæ castigationes

in præf. ad Hœschelium præmissæ. Repetita editio Francof. 1603. 8. Utrecht. 1651. 12.

Cum versione Elizæ Vineti scholiisque & Jac. Schœgkii Metaphrasi: additis aliis Gnomonicis à Jac. Hertelio Curiensi collectis cum ejusdem profaria & aliorum poëticâ translatione. Basil. 1561. Lips. 1600. Helmst. 1668. 8.

In *Johannis Vorstii* Apospasmatiis selectis Poëtarum Græcorum, Berolini 1674. 8. cum latina versione, præter Librum sextum Iliados & Hesiodi *Ἐργα καὶ ἡμέρας*, occurrunt Theognidis quæcunq; supersunt (quibus alienum aliquid assutum esse Vorstius quoque suspicatur) Pythagoræ aurea carmina, Phocylidis poëma, Pindari Olymp. Od. 1. & Pythionior. Od. 7. Nemeonic. Od. 2. & Isthmionic. Od. 3. Euripidis Hecuba, pars ex Ajace flagellifero Sophoclis, Æschyli Prometheo victo & Pluto Aristophanis. Theocriti Idyllium 4. 9. 16. & 17. Moschi 4. Bionis 5. & 6. Pars ex Arati phænomenis, Argonauticis Apollonii, Callimachi hymnis in Jovem, Particula ex Perigiesi Dionysii (quem sub Antonino Caracalla vixisse perperam tradit) & Oppiani Cynegeticis, tum XXXVIII. selecta Epigrammata ex Anthologia Maximi Planudz.

David Hœschelius Gnomiconum atque adeò Theognidis *Ἐκδοσι* meliorem ad 3. MSS. codices meditatatus est, ut didici ex epistolis Gudianis p. 188. Miserat & nonnulla ad Sylburgium, sed quæ perisse ille sibi conquiretur in limine suarum animadversionum. Hodie editionem novam Theognidis accuratam cum notis, molitur Dresdæ Amicus noster Vir Cl. *Johannis Gideon Gellius*. Sententias quasdam ejusdem Poëtæ cum dogmatis moribusque Judaicis congruentes notavit Joh. Henricus Ernesti, Professor Lipsiensis, ad calcem Exercitationis de Pharisaïs in Libris profanorum Scriptorum occurrentibus. Lips. 1690. 12.

III. PHOCYLIDES Milesius Philosophus, Theognidis æqualis fuit, ut post Eusebium Svidas testatur: Sane ab Isocrate, Plutarcho, Dione 2. de regno p. 19. & aliis junctim laudatur cum Theognide. Isocrates Orat. ad Nicoclem: *σημείον δ' ἂν τις ποιήσατο τὴν Ἡσίοδος καὶ Θεόγνιδος καὶ Φωκυλίδος ποιήσων. Καὶ γὰρ τῆς Φωκυλίδος ἀρίστες συμβάλλει γεγενῆσθαι τῆ βίῳ τῶν ἀνθρώπων.* Idem Svidas ei tribuit *ἔπη* & *ἐλεγείας* tum *καθ' ἑαυτοῦ* sive *γνώμας* quas ait à quibusdam inscripta *κεφάλαια* sive *καρπὸν ἐκδοτικῆς*. Etiam Phocylidis carmina *μελωδηθῆναι* olim non minus quàm Homeri, Hesiodi, Archilochi ac Mimnermi, testatur Chamæleon apud Athenzum Lib. XIV. Exstat sub Phocylidis nomine hodieque *καρτενὸν θετικὸν* versuum 217. elegantissimis sententiis refertum. Sed præter Scholiasten Alexipharmacōn Nicandri qui versum 160. una cum tribus proximis allegat, nemo

mo fere veterum quicquam ex eo profert : non Justinus, non Clemens, Eusebiusvè aut Theodorus, qui tantò studiò Ethnicorum dicta cum Judæis vel Christianis dogmatis conspirantia collegerunt, qualia ex hoc carmine siquidem illis innotuisset quàm plurima afferre potuissent. Contra quæ è Phocylide laudant Plato, Aristoteles, Strabo, Lucianus, Dio Chrysostomus, Plutarchus, Clemens Alex. & Stobæus, in *υπερικῶ* nostro frustra quæres. Itaque Josephus Scaliger ad Eusebium p. 96. *Noli, inquit, putare hoc carmen illius Phocylidæ esse, sed ἀνωνύμου Christiani. Et fortasse fuerit idem auctor cum illo Naumachio, qui Christianum carmen υπερικῶν scripsit de Virginitate. Neque vero puto ullius veterum carmen exstare, quod cum Poësi hujus Phocylidis, si modo ei nomen id fuit, aut elegantia, aut nitore, aut cultu verborum conferri possit.* Scaligeri judicio subscribunt Daniel Heinsius Exerc. Sacr. ad Hebr. IV. 12. & ad Theocritum p. 20. Huetius demonstrat. Evangel. p. 113. & 608. & Alnetan. quæst. p. 136. Vossius de Poëtis Græcis p. 22. & de Philosophia p. 146. Joh. Reiskius p. 67. de Sibyllinis, Georgius Calixtus de resurrectione carnis §. 6. Marquardus Freherus p. 64. parergon: ut Barthium, Taubmannum, aliosque præteream. Vetustissimi scriptoris *Judæi* gnomas, sub Phocylidis nomine legi contendit If. Vossius de Sibyllinis oraculis c. 5. quæ sententia probatur Joh. Fello Oxoniensi Episcopo in notis ad Cypriani Lib. I. adversus Judæos p. 27. Sed non facile mihi persuaserim à Judæo scriptum v. 35. *ἔσωσαν ὁμότιμοι ἐπὶ λυθῆς ἐν πόλει ταῖς*, neque constat inter Judæos frequentatum criminis genus de quo v. 202. neque adeò multa video in Phocylidis carmine, quæ non potuerint ab Ethnico scribi æque atque à Judæo vel Christiano, sive ut auctor Græcorum in Phocylidem Jamborum, *χριστομύση*. Nam quod de morticinio non edendo Scaliger objicit è v. 132. 137. seq. notum est Pythagoricis quoque illud inter prohibita fuisse, vel è Laërtii VIII. 33. Ita quàm plurimis aliis Mosaicis institutis consenserunt Ægyptii & Græci, ne alias gentes jam commemorem, ut ostensum Viris Clariss. Spencero in opere de legibus Hebræorum, Marshamo in Chronico canone & Grotio ac Clerico commentariis in Pentateuchum. Resurrectionis dogma v. 97. seqq. neutiquam ita à Phocylide declaratur, ut non possit de Metempsychosi exponi, neque clarius adstruitur, quàm in hisce Epicharmi:

Συνεκριθή καὶ διεκριθή

Καὶ ἀπῆνθεν ὄθεν ἦν θε πάλω

Γὰ μὴ εἰς γαῖν, πνεῦμα δ' αἶνω. Apud Plutarch. in consolat. ad Apollon.

Vel in Euripidis, Chryſippo:

Χωρεῖ δ' ὀπίσω τὰ μὲν ἐκ γαίης
 φύντ' εἰς γαῖαν τὰ δ' ἀπ' αἰθερίας
 βλασφόντα γονῆς εἰς ἕρανιον
 Πόλον ἦλθε πάλιν.

Claufulam quoque carminis Phocylidei Chriftiano homine parum dignam eſſe obſervat elegans ſcriptor Hiſtoriz operum eruditorum Henricus Baſnagius Bellovallius A. 1699. p. 183.

Ταῦτα δικαιοσύνης μυσῆρια οἷα βιεῦντες
 Σωὴν ἐκτελείειτ' ἀγαθὴν μέχρι γῆρας ἔδδ.

Alia, inquit Baſnagius, *præmia pietatis propoſita fuiſſent ab auctore Chriftiano.*

Cæterum quod Svidas auctor eſt κεφάλαια Phocylidis è Sibyllinis ſurrepta fuiſſe, ita verum eſſe comprobatur, ut in Sibyllinorum codicibus quibusdam MSS. libro ſecundo multi legantur verſus, qui αὐτολεξείῃ eidem occurrunt etiam in Phocylideis. Vide editionem Græcolatinam Sibyllinorum Pariſienſem p. 405. ſeqq. Sed & Lib. III. p. 235. Verſus:

κ' ἔφιλοχρημοσύνη τίς γ' ἢ κακὰ μυρία τίπτει reſpondet Phocylidis v. 38. & libro 5. Sibyllin. p. 335.

Οὐδὲ γαμοκλοπία κ' παιδῶν κύπρις ἄθρο μὲν efformatus eſt è Phocylidis verſu primo. Hoc enim malo credere, Phocylidea Sibyllinis inſerta eſſe, quam contrà. Codicem MS. Phocylidis antiquiſſimum, in quo verſus plerique inediti, memorat Labbeus Bibl. nov. MSS. p. 372. Solet carmen hujus Poëtæ plerumque Theognidi ſubjici, quamobrem ad illius editiones paulo antè notatas lectorem remitto. Primus liber Græce in Gallia excuſus Pariſiis. A. 1507. 4. curante Franciſco Tiſſardo apud Guil. Gurmontium prodiit hoc titulo: *In hoc volumine contenta: Alphabetum Græcum, Regula pronuncianti Græcum, Sententia ſeptem Sapientum, Opusculum de invidia, Aurea carmina Pythagoræ, Phocylidei poemata admonitoria, Carmina Sibyllæ Erythraæ de judicio CHRISTI venturo, Differentia Vocum ſuccincta tractatio.* Vide A. Chevillierium de origine typographiz Pariſ. p. 249. qui p. 251. & 253. memorat & Gnomologiam h. e. Theognidem, Phocylidem &c. excuſam Pariſ. 1512. curante Hieron. Aleandro. Latina proſa vertit præter *Jacobum Hertelium, Vitus Amerbachius* & commentario illustravit Argentorat. 1539. 1561. 8. Lipſ. 1594. 8. Prodiit etiam Græce & latine per *Job. Setzerium, Hagenoræ* 4. & Baſil. 1547. 8vo. & verſibus redditum Elegiacis à *Steph. Rigelio, Niſſæ*, 1561. 8. Phocylidis Poëma & Pythagoræ aurea carmina Græce & latine cum indice Græco omnium verborum præſentium.

sumque & altero locorum communium, additis Joach. Camerarii scholiis Grecis, & notis Wolff. Seberi. Lips. 1604. 8. Hispanicè transfulerat Judæus celeberrimus *Menasse ben Israël* & cum notis edere voluit teste Theoph. Spicelio. p. 383. coronidis Philologicæ ad sacra arcana Bibliothecarum relecta. Gallicè prodiit Bruxellis A. 1699. 12mo. hoc titulo:

Les preceptes de Phocylide traduits du Grec avec des pensées & des peintures critiques de ce siècle; & une dissertation sur la bisarrerie des Hommes par M. de l'Académie Française.

IV. Non ab re fuerit hoc loco recensere collectiones varias scriptorum Gnomiorum & sententiarum è pluribus græcis vetustis scriptoribus, recentiorum industriâ congestarum, & in lucem editarum. Primus *Aldus Manutius* Venet. 1494. fol. typis luculentis, cum Hesiodo, Theocrito, Theognide & Phocylide edidit Catonis disticha a) a Maximo Planude Græcis Hexametris expressa, Sententias septem sapientum, b) Varia adversus invidiam eleganter dicta & cogitata: *Sententias jambicas* c) *monosyllabas* è variis poetis collectas sub titulis alphabeti ordine digestis *εις α γ α θ υς αι δ ρ ας, αι α λ η θ ρ ας* &c. Pythagoræ aurea carmina, Acrostichin Sibyllinam ex Eusebio, & *Διαφοράν Φωνής*, sive expositionem verborum quibus Græci sonos variarum rerum & voces variorum animalium exponunt, quam hoc loco integram subjiciam *επι κικων αδων, επι εηδου, τρετιλω, επι τειτη, ηχων, επι κικλης κικλζων, επι κορανης και κορακων κριζων, επι σφραξ και μαλιων βομβων. επι πυρος βρωμ, ανιμων παταγ, καλων συρραυς. επι ανθρωπων κεραυγιναι, επι κικων υλακων (latini *birringæ, rabies*) επι λυκων ωριουδαι, κυριας η η των κυτων φωνη ωριγη. επι προβατων βρυχαδαι, επι βοων μυκαδαι, επι ιαπων χρεμετιζων, επι οων βρομαδαι, λεγυσι η και ογκαδαι, επι λοντων βρυχαδαι, επι αεκων και παρδαλων ομαζων.*

Nnn 3

- a) Hæc post Planudem Græce verterunt *Matthæus Zuberus*; *Job. Myllus* Libenrodensis & felicissime *Josephus Scaliger*, qui etiam selectas sententias Publii Syri totidem verbis Græcis reddidit. Vide quæ notavi in Bibliotheca latina.
- b) Sententias hæc præter *Laërtium* lib. 2. tradunt *Hyginus* sabb. CCXXI. *Clemens* 1. Strom. p. 300. *Ausonius* p. 270. seq. edit. *Jac. Tollii*, *Sidonius* carmine 15. *Scholastes Luciani* T. I. p. 34. &c. A. *Leonardo* quoque *Lycio* septem Sapientum sententiæ Græcæ & latine editæ sunt cum notis Lips. 1562. 8. collectæ ex variis scriptoribus *Demetrio Phalereo* & *Sofista* apud *Stobæum*, *Plutarcho* constitiv. 7: *Sapient. Laërtio*, *Antonio* atque recentioribus *Alciato* & *Joach. Camerario*. Pro *Periandro Corinthio* tyranno alii septem sapientibus attribuerunt *Mysonem Cæneum*. (*Χυσιος* dicitur in *Platonis* Codicibus, *Protagora* p. 295.) vel *Pherecydem Syrium*, vel *Acusilam Argivum*, vel *Anacharsin Scytham*, vel *Cretensem Epimenidem*. Vide *Clementem* 1. Strom. p. 299.
- c) Hæc sententias quingentas amplius cum latina versione quælibetque sua separatim edidit *Oibmannus Nechtzall* Argentinus. *Argensœnti* 1515. 4.

ζεν, ἐπὶ ὄφρων καὶ δρακόντων συρίρειν, ἐπὶ αἰτῶν κλαγκάζειν, ἐπὶ ἀλεξίφρονων κοκκίζειν, κήχειν, ἐπὶ χείρων γρυλίζειν κή γρυζεν, ἐπὶ περδίκων κοκκυβάζεν, ἐπὶ γλαυκῶν κακκιδάζεν κή κλώζειν, ἐπὶ ὄρνιθων κακκάζεν, ἐπὶ ἀμαξῶν τριγγέναι. Dolendum est Isaaci Casauboni diatribā de vocibus animalium intercidisse quia scriptor eruditissimus testatur *se opes Græcicæ hujus generis in vocibus non segniter contulisse cum paupertate sermonis latini. Vide interim Cæsarium quæst. LXXVIII. p. 218. Carmen de philomela quod Ovidio tribuitur, Joach. Camerarium in commentariis utriusque lingvæ p. 198. seqq. Joh. Textoris Officinam p. 280. seq. Andream Schottum Lib. II. c. 51. Observatt. human. Samuelem Bochartum in limine Hierozoici, Jul. Cæs. Bulingerum de venatione Circi cap. 20. Frid. Hofmanni Epigrammata p. 158. seqq.

V. Alteram longe copiosiore collectionem Gnomiorum è MSto Codice descriptam ad Hieron. Frobenium misit *Matthæus Aurapallus*, quæ cum Callimachi hymnis græcisque in illos scholiis lucem adspexit Græce Basil. 1532. 4. à pag. 69. usque ad p. 245. De hac ita scribit *Sigismundus Gelenius* in præfatione ad Carolum Utenhovium: *Levius certe ferretur Menandri desiderium, si vel unica ejus fabula exstaret. Quando vero aliter fatis visum est, quid vctat minutissimas quoque tantorum ingeniorum reliquias tota complecti potest, maxime si tales sint, ut ob sui pretium non una cum cæteris perisse videantur, perinde ac si ex incendio quopiam horribili gemma dumtaxat unionesve incolumes eripiantur. In quo genere non memini me quicquam videre conferendum Gnomologiæ, Callimacho in hac editione subjunctæ, ex celeberrimis quibusque Poëtis, Oratoribus ac Philosophis ante bibliothecarum pantelethriam excerpta. Habentur quidem non pauca præcorum poëmatum fragmenta apud Athenæum, sed ea magis ad exhiberandum comicis salibus lectorem, quam ad instituendam vitam moresve formandos accommoda. Prodicunt jam pridem Græci senarii gnomici (ab Aldo, ut jam notabam, editi) sed magis opinor vulgo olim jactati quam ex veterum monumentis collecti. At hic mira in omnibus sententiis utilitas, in plerisque haud minor majestas quam in illis quæ in Delphico sacrario scriptæ memorantur: sunt quæ nec Ecclesiarum quidem parietes dedecere possint. Varietas vero tantæ, ut plus centum auctores habeant.* Elenchus scriptorum è quibus sententiæ excerptæ sunt libro præmissus ita se habet: Ἀγαθῶν. Ἀγησίλαος. Ἀλιανός. Αἰσχίνης. Αἰχὺλός. Ἄλεξίς. Ἀλαῖος. Ἄμφις. Ἀνακρέων. Ἀναξάμαρος. ** Ἀναξανδρίδης. Ἀναξίμενης. Ἀνάχαρσις. Ἀντίγονος. Ἀντιόχης.

176.

* Casaub. in notis ad Antonium Getam Ælii Spartiani.

** Versus qui sub Anaxamarydæ nomine leguntur in hac collectione p. 116. apud Stobæum in florileg. tit. 68. ὅτι ἔκ ἀγαθῶν τὸ γαμῆν, exstant sub nomine Anaxandridis, Incipiunt: ὅστις γαμῆν βελέυει ἔβελέυεται ορθῶς &c.

της. Ἀπιδάτης. Ἀπολλωνίδης. Ἀράτῳ. Ἀριανός. * Ἀρίταρχῳ. Ἀρτο-
 τέλης. Ἀριστοφῶν. Ἀρίτων. Ἀρχίλοχῳ. Ἀρυδάμας. Βακχυλίδης. Βάσις.
 Βίαν. Βούτῳ. Δημόκριτῳ. Δημόσιον. Δημοδότης. Διφίλῳ. Εἰρήνη. *
 Ἐπίκουρῳ. Ἐπίχαρμῳ. Ἐκασίστρατῳ. Ἐρατοδότης. Ἐρμαρχῳ. ***
 Ἐυφῳ. Ἐυπολις. Ευριπίδης. Εὐσίβῳ. Ἐυφορίων. Ἐυφρων. Ζήνων.
 Ἡλιόδωρῳ. Ἡνίοχῳ. Ἡρόδοτῳ. Ἡρώδης. Ἡσίωδῳ. Θαλῆς. Θέογνης. Θεό-
 φρονῳ. Θεοδέκτης. Θεόκριτος. Θεκυρίδης. Ἰέραξ. Ἰωνοδότῳ. Ἰωνοκράτης.
 Ἰωνοῦναξ. Ἰσαῖος. Ἰσοκράτης. Καλλιμάχος. Καλλῖνος. Καρκῖνος. Κάτω.
 Κλαύδης. Κλενίας. Κλείταρχος. Κλοῦβελος. Κράντας. Κράτης. Λαυ-
 δης. Λυκῆργος. Λυκόφρων. Λυσίας. Μενάνδρος. Μενεκράτης. Μητρίδατος.
 Μίμνεμος. Μοσχίωπ. Μόσχος ὁ Σικελός. Μισώνιος. Ναυμαχίος. Νου-
 πτόλιμος. Νεόφρων. Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός. Ἐποφάνης. Ξενοφῶν. Ὄβρι-
 μος. Ὀλυμπιάς. Ὀμηρος. Πατίασκι. Παρίδοος. Πείσανδρος. Πίνδαρος.
 Πιττακός. Πλάτων. Πλάταρχος. Πολύανος. Πολυίδης. Πομπηῖος μακρῖος. Περ-
 φύριος. Προδίκηπός. Πυθαγόρας. Πυθίας. Ραδάμανθυς. Σαπφῶ. Σείριος.
 Σιμωνίδης. Σόλων. Σοφοκλῆς. Στασίμος. Σωκράτης. Σόπιατρος. Σοσίδωτος.
 Σωτάδης. Σωτίων. Τίλης. Τιμοκλῆς. Τυρταῖος. Ἰππείδης. Φαβριδῖος. Φά-
 λαρις. Φανοκλῆς. Φερεκράτης. Φιλίας. Φιλήμων. Φίλων. Φιλῆτας. Φιλισπι-
 δης. Φίλισκος. Φωκυλίδης. Χαίρημων. Χείλων. Χοίριλος. Sententiz ex his
 scriptoribus versu & prosa collectæ exhibentur sub titulis; literarum or-
 dine digestis: *Περὶ αἰδῶς, περὶ ἀναδίας, περὶ ἀδικίας, περὶ ἀκρωσίας, περὶ*
*ἡλιθείας, περὶ ἀνεξμαχίας, περὶ ἀφροσύνης, περὶ ἀπορήτων, περὶ ἀστυ-
 ας, περὶ ἀφροδίτης καὶ ἔρωτος. &c.* Ceterum facile apparet conferenti,
 hanc collectionem sententiarum integram selectam esse nescio quo au-
 ctore è florilegio *Johannis Stobæi* tunc nondum edito, de quo perinde ut de
Antonii, Maximique & Job Damasceni similibus collectaneis dixi infra Libro
 V. Nam *Ori* quidem five *Oriónis συναγωγή γνωμῶν* five *ἀνθολόγιον* Svidæ me-
 moratum diu est quod intercidit.

VI. In præfenti paucis commemorandus *Joachimus Camerarius*
 est, vir summus, à quo præter editionem Theognidis Phocylidisque supra
 à me laudatam, cui Pythagoræ aurea carmina, tum Solonis, Tyrtaei, Simo-
 nidis

* Versus Hexametri ἢ ἄρα δὴ &c. sub Ἀριανῷ nomine in hac collectione p. 85. obvii,
 apud Stobæum tit. 4. περὶ ἀφροσύνης tribuuntur Rhiano.

** Versus bini Hexametri sub εἰρήνης nomine exstant in hac collectione p. 197. τῦτόκεν εἰς
 αἰδῶν &c. qui apud Stobæum tit. 119. περὶ θανάτου p. 416. editi; Græci tribuuntur
 incerto. In aliis Stobæi editionibus nomina scriptorum hoc loco ut in aliis passim plene
 sunt perturbata.

*** Stobæi codicibus Ἐρμαχος, Πτο Στασίμος alii Στασίμος.

nidis, & Callimachi quædam adjunxit, adolescentum studiis etiam consecratus fuit libellus alter Gnomologicus Græcolatinus, excusus Lipsiæ in 8. Inter alia in hoc Græce & latine quamvis sine nomine auctoris offendens * narrationem de gentibus Indiæ & Bragmanibus, quam postea vertit ac velut ante ineditam sub vero *Palladii*** nomine cum Ambrosio de moribus Bragmanum & Anonymo de Bragmanibus, Græce ac latine vulgavit Eduardus Biffzus, Lond. 1668. 4. Omitto ejusdem Camerarii, à quo etiam Sirachidis sententiæ castigatæ & versione ac notis illustratæ sunt, ἀριθμολογίαν ἠθικὴν, & disticha sacra ac moralia præceptaque honestatis vulgata Argenterati 1568. 8.

VII. Sed & *Jacobus Hertelius* Curiensis Sententias variorum Poëtarum veterum cum ex aliis tum è Stobæo maxime collegit & latina prosa vertit τὰ τῶν παλαιωτάτων ποιητῶν γνομικὰ ποιήματα συλλογμένα. Basil. 1561. 8. & frequenter recusa, ut Lipsiæ 1600. Helmst. 1668. 8. In hac collectione præter Theognidem cum versione Vineti & notis, Phocylidemque de quibus jam dixi, continentur Pythagoræ aurea carmina a) Fragmenta ex elegiis *Solonis* b) & ejusdem sententiæ quædam

* Hanc observationem fateor me debere Clarissimo Viro *Samueli Knauthio*, qui *Witbergæ* mihi aliquando versanti ejus rei fidem fecit producto statim libro, ut ipse est *Λεψιδίων* Camerarianorum indagator diligentissimus. Ad cum potissime recurrent si qui editionem Operum Camerarii in se suscipere cogitaverint, quod *Andræ Schotti* quondam consilium fuisse à *Thoma Segeto* vehementer ac merito probatum intelliges ex hujus literis ad *Jurmannum*, datis IX. Dec. A. 1606. ad calcem *Hottomannianarum* p. 463.

** Lubens assentior Rev. Viro *Guil. Caveo*, qui parte 2. *Hist. literar. Palladium hunc eundem esse docet* cum eo cui *Johannis Chrysolomi Vitam* ab *Emerico Bigotio* Paris. 1680. 4. editam & *Historiam Lausiacam* debemus. Nam & in codice *Colbertino* 973. post *Lausiacam Historiam* descripta legitur, teste *Gangio*.

a) De his infra cap. XII. quemadmodum de *Demophili*, *Democratis*, *Sixti* & *Secundi Pythagoræ* sententiis cap. XIII.

b) *Solonis* scripta qui *Archon* exstitit *Athenis Olymp. XLVI. 3.* fuerunt (præter leges de quibus infra cap. XIV.) *δημηγορίαι, εἰς ἑαυτὸν ὑποθήκαι, ἐλεγεία* adversus *Pisistrati tyrannidem*. *Diodor. Sic. XIX. 1.* tum ad *Cypranorem Regem* aliaque, τὰ πρὸς *Σαλαμῖν* versibus legis centum, τὰ πρὸς τῆς *Ἀθηναίων πολιτείας* Poëmæ *Heroicæ* versibus 5000. *Ἰάμβοι καὶ ἐπῶδοι*. Vide ad *Laert. I. 61.* *Meursium* in *Solone* c. V. & in *Bibliotheca Attica*. *Mnesiphilus Solonis* ἑλωτῆς sive discipulus quædam *Themistocles* frequentavit teste *Clemente 1. Strom. p. 302.*

dam. Fragmenta *Tyrtæi* c) *Naumachii* d) & *Mimnermi* e) Sententiæ nonnullæ *Callimachi*, f) *Eveni Parii*, g) *Rhiani* h) *Eratosthenis*

i) *Pan-*

- c) *Tyrtæus* Atheniensis, junior Licurgo, Solone antiquior, in bello Messenio circa Olymp. *XXV.* (Svidas *XXXV.*) ab Atheniensibus missus Spartanis dux, cujus anapæstus (Valef. ad Ammian *XXIV.* 6. & elegis ad virtutem bellicam excitati victoriam reportarunt. Vide Lycurgi Orat. adversus Leocratem p. 167. seq. Strabonem VIII, p. 362. Justinum III. 5. & Pausaniam Messenicis. Ampelium c. 14. ubi male *tertiusqbe*, pro *Tyrtæus*. Scholion Græcum ad Dionem 2. de regno p. 24. & Tzetzam Chil. 2. hist. 26. *οτι προβρεπτικα προς πολυμων ασματων μελη* vocat. Ex *Tyrtæi ενομια* quam laudat Aristoteles V. 7. Posit. videntur petiti versus quos producit Plutarchus in Lycurgo f. 43. Plura de *Tyrtæo* leges apud Franciscum Floridum Sabinum III. 10. lect. subcesiv. T. 1. facis artium Gruterianæ p. 1213. seq. Meursium ad Hesych. illustrem p. 207. seq. & in Miscellaneis Laconicis II. 3. & IV. 17. Vossium III. Inst. Poët. p. 53. Fragmenta *Tyrtæi*, *Mimnermi* & *Simonidis* diligentius collegit *Fulvius Ursinus* post carmina IX. illustrium fœminarum. Antw. 1668. 8. Svidas *Tyrtæum* ait scripsisse *πολιτειαν λακεδαιμονιαις, και υποθηκας δι ελεγχαις, η μελη πολεμιστρια βιβλια ε.* Meminit & Dio Chrysof. *XXVI.* p. 440. & Plutarch. Cleomene pag. 805.
- d) *Naumachii* versus in laudem virginitatis & de officiis probæ uxoris ante Arsenium produxit Stobæus. Videtur Christianus esse Erasmo, Gyraldo, Scaligero, Vosio aliisque licet nihil illius legere me memini, quod non ab Ethnico Poëta proficisci potuerit. Exstant & versiculi ejus in vituperationem divitiarum. Nescio diversus ne fuerit à *Naumachio* Medico Epirota Galeni æquali cujus mentio apud Svidam in *Φιλαργου*, & Proclum MS. in X. Platonis de Rep. quo in loco ait cum vixisse temporibus suorum *παππων*. Vide Alex. Morum ad Johann. XI. 39.
- e) Solonis æqualis hic fuit. Vide Laërtium I. 60. Colophonius, inventor Pentametri, qui ideo *Mimnermi* versus dicitur apud Propertium 1. 9. Meminit *Mimnermi* Hipponax apud Plutarchum lib. de Musica p. 1134. Gyraldus *Mnemermum* vocare mavult ratione levissima ductus contra veterum Codicum testimonia. Fragmenta ejus à *Fulvio Ursino* collecta esse jam dixi. Vide præterea A. Schottum II. 52. Obs. Human. Et quæ viri docti ad *Ælian.* XII. 36. Var.
- f) De *Callimacho* infra Lib. III. suo loco.
- g) Duos *Evenos* *Parios* Elegiographos fuisse tradit *Eratosthenes* apud Harpocrationem. Alter horum, [junior ut existimo, quem solum *γνωρίζεσθαι* sive celebritatem affectum scribit *Eratosthenes*] Socratis æqualis fuit. Plato in *Apologia* Socratis & in *Phædone*, *Aristoteles* VII. 11. *Nicomacheor.* & V. 5. *Metaphys.* &c. *Plutarchus* quæst. *Platon.* pag. 616. *Evenum εν τοις εις ενομιον ερωημοις* *Artemidorus* Lib. I. c. 5. Cum *Aristide* *Milesiarum* scriptore conjungit *Arrianus* *Epictetear.* IV. 9. Apud auctorem fragmenti *Cenforino* subjecti c. 8. pro *Evenero* *Evenum* reponit *Nic. Loënis* IX. 1. *Epiphylidum*. Vide & *Politianum* c. 26. Misc. ubi *Ovidii* locum ex *Eveno* expressum notat. *Eveni* nonnulla occurrunt in *Anthologia* & apud *Stobæum*. *Philistum* historicum *Socrate paulo* juniorem, *Eveni* *Elegiographi* discipulum fuisse, auctor *Svidas* in *Φίλις*.
- h) *Rhianus* *Benæus* *Cretensis* Poëta cujus nomen cum *Arriano* subinde confundunt librarii, sub *Ptolemæo Evergete* clarus scripsit pluribus libris *Αχαικα, Ηλιακα, Ιλιακα, Θεσσαλικα* & *Μεσοηικα*. tum *Ηρακλειδα* Libris XIV. Vide *Stephanum Byz.* in *βήνη*. *Vossium* de *Historicis Græcis* L. I. c. 17. & *Meursium* in *Creta*. *Cæterum* versus *Rhiani* quos

i) *Panyasidis*, k) *Lini*, l) *Menecratis*, m) *Posidippi* n) *Metrodori* o) & *Simonidis*. p) Tum Variorum Jambica Monosticha, quæ ab Aldo Græce vulgata esse supra §. 3. notabam. Denique sententiæ selectæ *Comicorum*, *Philemonis*, *Alexidis*, *Amphidis*, *Anaxandridis*, *Antiphanis*, *Apollodori*, *Diphili*, *Menandri*, *Diodori Sinopenfis*, *Eubuli*, *Hipparchi*, *Nicofratri*, *Pherecratis*, *Philippi*, *Philippidis*, *Sotadis*, *Cratetis*, *Eriphi*, *Posidippi*, *Timoclis* & *Clearchi*. Hanc Hertelii collectionem integram Græce & latine recudit *Joh. Crispinus* Genevæ 1569. & 1584. 12. *Jacobus Lelivus* in corpore Poëtarum Græcorum Genev. 1606. fol. Recensuit & castigavit *Frid. Sylburgius*, latinamque versionem passim emendavit, *Joh. Commelino* etiam nonnulla inter præfandum loca Gnomiæ notante Heidelberg. 1596. 8. Francof. 1603. 8. Ultraj. ad Rhen. 1651. 12.

VIII. Non minus diligenter in hoc sententias græcas colligendi & in

Hertelius produxit periti sunt ex Stobæi florilegio ferm. IV. p. 31. seq. edit. Grotii. Rhiano hoc delectatum Tiberium Imp. tradit Svetonius c. 70.

- i) De Eratosthenis scriptis qui Rhiani æqualis fuit ago infra Libro III. cap. 18.
- k) *Panyasis* Teognide junior, Herodoti, ut ajunt civis ac patruelis, Heroico poëmate scripsit *Ἡρακλείαν* libris XIV. versibus 9000. quam præter alios laudat Eratosthenes in *Catasterismis* c. 11. Si Clementem Alex. audimus, in hoc poëmate *Οιχαλίας ἀλωσιν* à *Crophylo* compositam exscripserat *Panyasis*, quam *Ἡρακλείαν* *Pausanias* vocat. Vide supra Lib. I. c. 4. Pentametro etiam carmine *Panyasis* composuit *Ἰωνικά* de *Codro* & *Nileo* *Coloniis*que *Jonum* versus 7000. Vide *Svidam*, & *Vossium* *Hist. Gr.* IV. 6. *Panyasin* juniorem qui libros 2. de insomniis scripsit & meliore jure quam prior *Τερατοσκοκῆ* nomen à *Svida* alteri tributum meretur, allegat *Artemidorus* L. I. c. 66. & L. II. c. 35. p. 124.
- l) De hoc dictum Lib. I. c. XIV.
- m) Duos tantum versiculos *Menecratis* affert Hertelius, qui leguntur in *Anthologia Græcorum* Epigrammatum Lib. I. c. XVI. & apud *Stobæum* ferm. CXVIII. Puto autem esse *Menecratis* *Smyrnæi*, cujus Epigramma legitur in eadem *Anthologia* L. I. c. LXXXVII. *Menecratis* *Grammatici* mentio apud *Artemidorum* IV. 62. p. 247. Alios *Menecrates* commemoro infra in notitia *Comicorum* ubi de *Menecrate* *Syracusano* *Comico*.
- n) *Posidippi* unicum Epigramma dat Hertelius sed perelegans in vitam humanam ex *Stobæi* ferm. 96. & *Anthologiæ* L. I. c. 13. in qua additur, illud ab aliis tribui *Crateti* *Cynico*. At *Ausonii* *Idyllium* XV. quod ex hoc Epigrammate expressum est, inscribitur: *Ex Græco Pythagor. con de ambiguitate Vita*. Felici *Metaphrasi* latina præter *Georgium Buchananum* & *Joh. Gorraum* reddidit princeps eruditorum *Josephus Scaliger*, quæ incipit: *Quod Vita insisteret iter si plena tumultu Rebus & implicitis sunt fora, cura domi*. Non minus feliciter *Grotius* in *Stobæo* suo & *Anthologiæ* versione inedita. Alia hujus *Posidippi* Epigrammata in *Anthologia* occurrunt. Ab isto *Επιγραμματογράφῳ* diversus *Posidippus* *Comicus* de quo infra suo loco.
- o) *Metrodori* Epigramma *Posidippeo* oppositum eodem *Anthologiæ* loco legitur & *Buchanani*, *Gorraei*, *Grotii*que *Metaphrasi* illustratum est.
- p) De *Simonide* dixi infra cap. XV.

& in adolescentum usum separatim edendi studio versatus est vir Optimus Mich. Neander * Soraviensis, cujus industriz debemus versione & notis illustrata 1) *Anthologicum Græcolatinum* h. e. insigniores sententias decerptas ex Hesiodo, Theognide, Pythagora, Phocylide, Arato, Theocrito &c. Basil. 1556. 8. 2) *Aristologism Pindaricam* sive sententias è Pindaro & Lyricis selectas. ibid. 3.) *Gnomologiam Græcolatinam* sive insigniores sententias Philosophorum, Poëtarum, Oratorum & Historicorum ex magno Anthologio Johannis Stobæi excerptas & in locos supra bis centum digestas. ibid. 1557. 8. 4.) *Gnomologicum Græcolatinum* in duos distributum libros, & sententias ex omni genere veterum scriptorum Historicorum quoque & Philosophorum Rhetorumque, non tantum Poëtarum complexum. ibid. 1564. 8. 5.) *Opus aureum* & Scholasticum, in quo præter Pythagoræ aurea Carmina, Phocylidem ac Theognidem, Gnomologicique libros duos jam memoratos continentur libri totidem Græcorum Apophthegmatum collecti à Matthæo Goto Elrichensi, *Nili* ** sententiæ, Coluthus, Tryphiodorus, Quinti Smyrnæi Libri III. postremi, Laurentii Rhodomanni Poëmata tria Græca & latina (I. Vaticinium Nerei Marini de Trojæ excidio, II. Mithridates, III. Arion) ac denique Luciani Somnium. 6) *Patrum* sive Ecclesiæ veteris doctorum ac Theologorum *Græcorum sententias* selectiores, una cum Catechismo Lutheri Græce reddito, Protevangelio pseudo Jacobi & aliis Apocryphis de Christo narrationibus. Basil. 1564. 8. In Gnomologico suo Homeri quoque sententias Neander exhibuit, quod præter *Boëtium Rodabusanum* majore deinde studio atque apparatu fecit in Gnomologia sua Homericæ *Jacobus Dupontus*, ut dixi hoc ipso Libro II. cap. 6. num. 8.

IX. E Comicis Græcis XLII. deperditis sententiæ collectæ lucem viderunt Parisiis ex Officina *Guil. Morelii* 1553. 8. Græce & latine.

O o o 2

Et no-

* De hoc Neandro consulenda Antonii Teisserii elogium Thuanea ad A. 1595. quo diem obiit supremum. Catalogus scriptorum Neandri occurrit in ejus Erotematibus Græcæ linguae p. 486. seq. editionis Witæb. 1586. 8vo.

** *Nilus* Asceta patria CPolitanus Chrysofostomi discipulus, clarus circa A.C. 440. à Neandro & aliis Episcopus vocatur, perperam quidem ut notatum Allatio lib. de Nilis p. 16. Sententiæ ejus Græcæ & latine exstant in Orthodoxographis [editionis secundæ, nam in prima latine tantum] & in Auclario Duçæano Bibliothecæ Patrum T. 2. in quo etiam Græcæ & latine reperiuntur *Tbalassii* Abbatis circa A. C. 640. clari quatuor centuriæ sive Hecatontades sententiarum cum versione Joh. Oecolampadii. *Nili* sententias latine carmine reddidit Antonius Meierus Uleteranus Flander, Cameraci 1561. 4. Prosa post Neandrum & alios Stephanus [Petrus facili memorie lapsu vocat præstantissimus *Caveus*] Schonning Doccumiensis Scholæ in Frisia Rector, Francqveræ 1680. 8vo. Cum Schonigii versione recudi curavit Christianus Weisius, Zitaviæ decus singulare. Gorlicii 1679. 8.

Et nomina quidem Comicorum hæc sunt : Alexis, Amphis, Anaxandrides, Antiphanes, Apollodorus, Axionicus, Batho, Clearchus, Crates, Crito, Crobylus, Damoxenus, Demetrius, Diodorus, Dionysius, Diphilus, Ehippus, Epicharmus, Epicrates, Eriphus, Eubulus, Eupolis, Euphron, Hermippus, Hipparchus, Menander, Mnesimachus, Nicostratus, Pherecrates, Philemo, Philippides, Philippus, Phrynichus, Plato, Posidippus, Sotades, Strato, Theognetus, Theophilus, Theopompus, Timocles, & Xenarchus. Scriptores vero qui has sententias in Libris suis servarunt præter Athenæum, Clementem Alex. Eusebium, Harpocratonem, Stobæum, Philonem, Plutarchum ac Svidam laudantur Auctor Collectaneorum impressorum cum Callimacho, de quibus supra §. V. dixi, & Hieronymus *Spartanus* in libello MS. cui titulus : *ἐκ τῶν Μηνάνδρου γυνῆμαι μόνοςτοι*, quem sine nomine auctoris evolvere me memini in Bibliotheca Gudiana.

X. Morellum secutus *Jacobus Hertelius* est, qui Basil. * 1560. 8. edidit collectas à se & latine versas sententias Comicorum quinquaginta, præmissa singulorum vita breviter scripta, vel perstricta potius, & dramatum Catalogo. Nomina Comicorum hæc sunt : Alexis, Amphis, Anaxandrides, Antiphanes, Apollodorus, Aristophon, Axionicus, Batho, Chæremon, Clearchus, Crates, Cratinus, Crito, Crobylus, Damoxenus, Demetrius, Diodorus, Dionysius, Diphilus, Ehippus, Epicharmus, Epicrates, Eriphus, Eubulus, Euphron, Eupolis, Heniochus, Hermippus, Hipparchus, Machon, Menander, Mnesimachus, Moschion, Nicostratus, Pherecrates, Philemon, Philippides, Philonides, Phænicides, Phrynichus, Plato, Posidippus, Sotades, Straton & Theognetus. Collectioni huic præmisit *Platonis* Grammatici fragmentum *περὶ Διαφορᾶς τῶν παρ' Ἑλλήσι Κομῶδιῶν & περὶ Διαφορᾶς χαρακτήρων* cum latina sua versione, quod Græcis in Aristophanem scholiis præfixum est à Thoma Magistro.

XI. *Henricus Stephanus* non modo inter Poëtas suos Græcos Principes emendatissime & elegantissime excusos Paris. 1566. fol. locum dedit Gnomis supra §. 7. commemoratis, sed & singulari parvo licet volumine congestit virtutum encomia sive gnomas de virtutibus ex Poëtis & Philosophis utriusque linguæ, Græcis versibus adjecta interpretatione sua A. 1563. 12. Denique forma minore Comicorum Græcorum latinorumque sententias selectas cum interpretatione & scholiis, A. 1569. *Græcorum* quidem Alexidis p. 4. & 453. Amphidis p. 12. Anaxandridis p. 19. Antiphanis p. 26. & 455. Apollodori p. 50. Axionici p. 418. Bathonis p. 419. Clearchi p. 420. Cratetis p. 421. Crobyli p. 423. Diodori p. 424. Dionysii p. 425. Diphili p. 63. & 458. Ehippi p. 426. Eriphi p. 427. Eubuli p. 428. Euphronis p. 431.

* In Koenigii Bibl. perperam legitur A. 1616.

431. Hermippi p. 432. Hipparchi p. 433. Menandri p. 89. & 459. Nicoftrati p. 434. Pherecratis p. 435. Philemonis p. 369. & 462. Philippi p. 436. Philippidis p. 438. Phœnicidis p. 441. Pofidippi p. 439. Sotadis p. 447. Timoclis p. 449. & Xenarchi p. 452. *Latinorum* Afranii, Cœcilii, Nævii, Plauti, Pomponii, Sex. Turpili, Terentii & Publii Syri. Sententias Comicoꝝ Græcorum ab H. Stephano editas recudi fecit, & præter H. Stephani versionem latinam duplici interpretatione metrica auxit *Christianus Egenolphus*, Francof. 1579. 8.

XII. His univerſis longe anteferenda eſt collectio non plenior modo ſed emendatior quoque & ſelectior *Hugonis Grotii*, tum in aliis ſcribendi generibus, tum in græcis latino verſu reddendis & univerſe in poëſi latina (Salmaſio etiam, & illo in loco ubi ejus laudibus detrahit, judice*) Magni & excellentis Viri, quæ inſcribitur: *Excerpta ex Tragediis & Comædiis Græcis tum quæ exſtant tum quæ perierunt, emendata & latinis verſibus reddita ab Hugone Grotio, cum ejus caſtigationibus & notis.* Pariſ. 1626. 4. *Tragicorum* ex quibus ſententias delegit Grotius, nomina ſunt XXVI. Achæus, Eſchylus, Agathon, Alæus, Antiphon, Apollonides, Ariſtarçhus, Aſtydamas, Carcinus, Crates, Critias, Dicæogenes, Diogenes Oenomanus, Dionyſius Tyrannus, Euripides, Jon, Lycophron, Melanippides, Melanthius, Moſchion, Neophron, Sophocles, Sofitheus, Theodectes, Theſpis & Timotheus. *Comicoꝝ* LXXXI. Alexis, Anaxandrides, Anaxilaus, Anaxippus, Antiphanes, Apollodorus Gelous, Apollodorus Caryſtius, Archippus, Ariſtophanes, Ariſtophon, Athenion, Axionicus, Bato, Callias, Chæremmon, Clearchus, Crantor, Crates, Cratinus, Cratinus junior, C. obylus, Damoxenus, Demonax, Diodorus Sinopenſis, Diphilus, Ecdorus, Ehippus, Epicharmus, Epicrates, Eriphus, Eubulus, Euphron, Eupolis, Hegesippus, Heniochus, Hermippus, Hipparchus, Hippothoon, Jophon, Laon, Lyſippus, Machon, Menander, Metagenes, Moſchion, Nauſicrates, Nicochares, Nicomachus, Nicophron ſive Nicophon, Nicoftratus, Pherecrates, Philemon major, Philemon junior, Philæterus, Philippides, Philippus, Philifcus, Philonides, Philoxenus, Phœnicides, Phrynichus, Phyllidius, Plato, Pofidippus, Sclerias, Serapion, Simylus, Sopater, Sophron, Soficrates, Sofipater, Sofitheus, Strato, Strattis, Teleclides, Theognetus, Theophilus, Theopompus, Timocles, Xenarchus & Xenon. De ſingulis hiſce Poëtis eorumque dramatis ago infra in notitia Tragicorum & Comicoꝝ deperditorum. Dolendum interim eſt à Grotio non notata eſſe loca verterum

O o o 3

* In Epiftola ad Sarravium, quæ G. J. Voſſium Grotio præfert, edita à Tho. Crenio parte 1. animadverſ. *Hiſtorico Philolog.* p. 23.

terum scriptorum unde singula fragmenta petita sunt, & vix hinc inde Auctoris nomen in notis, obiter veluti adpersum. Quamquam accepi hunc defectum in Codice suo supplevisse singularis doctrinæ virum Thomam Gatakerum * qui in Adversariis suis cap. IX. seq. & hinc inde in notis ad Marcum Antoninum non vulgaria quædam in excerptis Grotianis emendat & corrigit, quod etiam locis quibusdam factum à *Richardo Bentlejo* in fragmentis Callimachi & in Epistola ad Joh. Millium in qua pag. 21. affirmat se fragmenta omnium Poëtarum Græcorum cum emendationibus & notis grande opus edere pridem constituisse, sed mutato vitæ instituto hoc consilium, quod merito dolent harum literarum studiosi, abjecisse. Porro Grotius testatur se usum esse collectione inedita *Theodori Canteri*, quæ ab eo tempore pervenit in Bibliothecam Petri Francii ** Poëtæ & Oratoris nostræ ætate elegantissimi. Verba Grotii hæc sunt, cum de Æschylo, Sophocle, Euripide Tragicis; tum de Comicis Epicharmo, Aristophane, Menandro ac Philemone judicium tulisset, *Coilegeram*, inquit, *ex iis quæ existant Tragicis & Comicis ea quæ mihi utilissima videbantur. Eorum vero qui perierunt fragmenta Comicorum quidem prodierant aliqua pridem Lutetia à Morello, Basilea ab Hertelio edita, sed mendose admodum. His multa adjeceram, Tragicorum quoque nunquam editas ante reliquias annotaveram, leliis in hoc Platone, Aristotele & eorum explicatoribus, Philone præterea, Plutarcho, Sexto Empirico, Oratoribus Græcis & Oratoria artis Magistris, Historiarum scriptoribus, Eliano, Asbenæo & tragædiarum atque Aristophanis Scholiastis, Justino quoque, Theophilo, Asbenæoga, Clemente aliisque scriptoribus Christianis, cum vir natus demerendis literis Andreas Schottus me monuit factam à viro non mediocriter erudito Theodoro Cantero diligentissimam utriusque generis Comici ac Tragicæ collectionem, cui additas a se, item à Scaligero emendationes nonnullas, & ex libris antea editis latinam solutæ oratione versionem. Eos Codices ipso momento à Roverianis typographis utendos sumsi, unde habere poterit si quis implere velit quod nostro operi decet. Multa enim omisimus, quæ ad vocum duntaxat significationem discendam afferuntur; nonnulla etiam ob insignem spurcitiem, cujus tamen generis quædam melioribus connexa in alieno opere ponere coacti sumus, eo minore periculo, quod etiam talium usum, comparatione melioris institutionis, Christiani scriptores pridem monstraverint. In Opere ipso Grotius subinde remittit ad sententias Poëtarum excerptas à Stobæo & à se emendatas ac latine redditas quæ lucem viderant Paris. 1623. 4.*

XIII:

* Ejus codex fuit in Bibl. If. Vossii quæ perlata est ut audio Lugdunum Batavorum.

** Th. Janf. Almeloveenius Vir Clariss. præf. ad Epigramma & Poëmata Vetera latinæ: *Theodori Canteri Veterum Poëtarum Græcorum collectanea sæpe numero à V. C. Isaaco Casaubono expetita in Clarissimi atque amicissimi Viri Petri Francii Poëtarum facile principis Bibliotheca infructuissima plus semel vidimus. Obiit Francius Amstelodami A. 1764.*

XIII. Denique *Radulphus* etiam *Wintertonus* in adolescentum usum Gnomicos scriptores Græcos edidit cum latina versione, Cantabrigiæ 1661. 8. inter Poetas minores Græcos, in qua collectione occurrunt Hesiodus, Theocritus, Moschus, Bion, Simmias, Musæus, Theognis, Phocylides, Pythagoræ aurea carmina: tum fragmenta ac sententiæ quædam Solonis, Tyrtæi, Simonidis, Rhiani, Naumachii, Panyasis, Orphei, Mimnermi, Lini, Callimachi, Eveni Parii, Eratosthenis, Menecratis, Posidippi, Metrodori: dehinc Comicorum Philemonis, Alexidis, Amphidis, Anaxandridæ, Antiphanis, Apollodori, Diphili, Menandri, Diodori Sinopenfis, Eubuli, Hipparchi, Nicostrati, Pherecratis, Philippi, Philippidæ, Sotadis, Crætetis, Eriphi, Posidippi, Timoclis, Clearchi & aliorum incertorum, subjunctis ad calcem libri observationibus Wintertoni Grammaticis ad Hesiodum.

CAPUT XII.

De Pythagora & Empedocle, scriptisque ad hos relatis.

Pythagora Samii ætate. 1. Vita scriptores. 2. Plures Pythagora. 3. Scripta Pythagora Philosopho tributa quæ interciderunt. 4. Interpretes Symbolorum Pythagoricorum. 5. Sphæra & tabula Pythagorica. Epistola, Aureorum Pythagora Carminum auctor Empedocles Agrigentinus. 6. Horum editiones, & de Hierocle aureorum Carminum interprete. 7. Empedoclis scripta. 8. Sphæra ei tributa exhibetur integra cum Florentis Christiani notis Græce & Latine. 9.

I.

PYTHAGORAS Samius * duabus rebus pulcherrimis nomen dedit apud Græcos, Philosophiæ, cujus cultor studiosissimus, & Mundo, cujus contemplator sollertissimus fuit. De ætate ejus vehementer inter se pugnant veteres: dum incauti fortassis diversos Pythagoras permiscent ac confundunt, non minus ac quam contraria narrant de vita ejus universa morteque & mortis genere, ut arduum sit verum hic à falso nisi divinando distingvere.

* Diversas virorum doctorum de ætate Pythagoræ sententias vide sis apud H. Dodwellum p. 114. diss. de ætate Pythagoræ. In Samiorum numis Pythagoras conspicitur, sidera in orbe stellato indicans virga sive radio. Vide Jo. Harduini Chronologiam V. T. p. 90. seq. Aliis numus apud Fulvium Ursinum pag. 62. elog. è quo expressa Pythagoræ imago in Laërtio Westleniano & apud Jac. Gronovium T. 2. thesauri Antiqu. Græc. tabula XL. & in Jamhlichio Clariss. Neocori. Vide & Nobilissimum Virum Jacobum de Wilde ad numisma CXXXIX. & CXL. Pythagoræ imagines à Carpocratianis cultas referunt Nicetas & alii.

re. Nec minus in diversa abeunt, ne de aliis jam dicam, triumviri nostra ætate doctissimi qui de hoc argumento in primis diligenter egerunt *Guil. Lloydus* a) *Episcopus Coventrensis & Lichfeldensis*, (hodie *Vigornienfis*) *Rich. Bentleji* b) & *Henricus Dodwellus*. c) inter extrema medium * ni fallor tutissimum sit, nec certe natus Pythagoras ante Olympiadem XLIII. 4. quæ Bentleji: (Lloydus malit XLVIII. 3.) nec post Olymp. LII. 4. quæ opinio est insignis plane viri H. Dodwelli. Postquam audiisset Thaletem, Epimenidem, Pherecydem, Biantem, & per plures annos (XXII, quidam ponunt) sapientiarum causa peregrinando consumsisset, & Olymp. LVIII. naturam Luciferi indagasset, teste Plinio II. 8. Hist. captivus à Cambyse ** ductus fuit in Persiam Olymp. LXIII. 3. *** Inde in Italiam venit Bruto Consule, si Ciceronem ac Solinum audimus, hoc est Olymp. LXVII. 1. quam sententiam firmat Gellius XVII. 21. Non vixisse traditur ultra CXVII. annum ætatis, cum alii anno XCIX. (ut Tzetzes XI. hist. 366.) ætati citius d) referant obiisse: vel Metaponti, vel in prælio inter Agrigentinos & Syracusanos, postquam per annos viginti Crotone commoratus fuisset teste Justino XX. 5. indeque propter ingravescentem forte Cylonianam factionem se mature recepisset.

II. Vitam Pythagoræ e veteribus præter deperditos quamplurimos, Aristoxenum cum primis, Hermippum, Nicomachum aliosque, de quibus *Job. Jonsius* in opere eximio descriptoribus Historiarum Philosophicæ videri potest, scripserunt hi quatuor: 1. *Diogenes Laërtius* Libro VIII. doctis-

a) In libro Anglice edito paginarum 76. cui titulus: A Chronological account of the life of Pythagoras and of other famous men his contemporaries, with an Epistle to the Rd. Dr. Bentleji about Porphyry's and Jamblichus's lives of Pythagoras Lond. 1699. 8.

b) In Apologia dissertationis pro Epistolis Phalaridis, itidem Anglice edita.

c) Diff. III. de Cyclis Græcorum, §. 12. & in diff. de ætate Pythagoræ Philosophi, Lond. 1704. 8.

* Livius XXVI. 49. *Si aliquibus assentiri necesse est, media simillima veris sunt.* Antiochus Historicus apud Clementem 1. Strom. p. 309. Pythagoræ ηλικίαν ponit 312. annis ante mortem Epicuri, hoc est Olymp. XLIX. 2. Olympiade LXI. claruisse ait Diodorus, Sic in excerptis Peiresc. p. 241.

** Syncellus p. 210. narrans Ægyptum à Cambyse subactam, ἐνθα, inquit, καὶ Πυθαγόραν εὐρῶν ἐπιξενωθέντα διὰ φιλοσοφίαν σὺν τοῖς ἀχρημάτοις εἰς Πέρσας τελεῖ, ἠνίκα Φασὶν αὐτὸν πρὸς χαλδαίους ἐλθεῖν, καὶ τὴν παρ' ἐκείνοις σοφίαν μεταλθεῖν, καὶ πάλιν ἐκεῖθεν ἀναζεύξαντα εἰς ἰταλίαν χωρησάσθαι, Φυγόντα τῆρ πατρίδα Σάμῳ διὰ Πολυκράτην τὸν Τύραννον, καὶ διαξῆσαι τὴν ἰταλικὴν διατριβὴν συσῆσαι αὐτῶν.

*** Non LXIV. 3. ut ex eodem est an V. C. Joannis Clerici Bibliotheca selecta T. X. p. 96. ubi compendio exhibet quæ de ætate Pythagoræ disputarunt viri præstantissimi, Bentleius, Lloydus, Dodwellus & Dacærius.

d) Vide Lloydium ad Olymp. LXVIII. 3. & LXX. 4.

ctiffimorum hominum commentariis illustratus : 2. *Malchus* sive Græco nomine *Porphyrus*, in quem exstant notæ Conr. Rittershufii & Lucæ Holstenii. 3. *Jamblichus* ab anonymo veteri inedito, tum ab Arcerio & longe felicius denique ab illustri Ulrico Obrechtio latine versus & nuper à Clarissimo Kuffero emendatus atque illustratus. Et 4. *Anonymus*, cujus excerpta tantum exstant apud Photium Bibl. Codice CCLIX. ab Holstenio latine versa & cum Porphyrio ac Kufferi Jamblichis, cui etiam Porphyrius cum Holstenii & Rittershufii notis accessit, edita. De primis tribus infra Libro IV. dicturus suo loco, nunc tantum profiteor me non omnino probare suspicionem eruditi viri, cui Porphyrii antiquiorum usque quaque vestigiis insistenti & qui eum in plurimis sequitur Jamblichi liber videtur compositus & variis de industria commentis refertus in opprobrium nostræ religionis: cum uterque pars fuerit majoris operis, longe alium sibi finem propositum habentis. Quemadmodum vicissim neque illos puto audiendos, qui Pythagoram à contemptis apud gentes, & ab illis sua vicissim occultantibus Judæis e) nescio quæ edoctum fuisse sentiunt, confutati ab Antonio Vandalen libro de Aristeia c. XXVII. p. 206. seq. Jo. Clerico T. X. Bibl. selectæ p. 163. seq. Nic. Hieron. Gundlingio parte I. Hist. Philosophiæ

P p p

Mora-

- e) Placuit hoc perquam multis, ut Pythagoram vel ex Cabbalistarum traditis sapuisse crederent, uti Reuchlinus Lib. I. de Cabbala probante Clariss. Campegio Vitringa Lib. I. Obs. dist. 2. p. 10. 130. Vel ab Essæis sua esse mutuatum (Pythagoræ ætate forte nondum cognitum) ut vir summus Hugo Grotius Epist. 552. Vel certe ad Arabes Chaldæos & Hebræos pervenisse & ab iis edoctum fuisse & ex Judæa in Græciam sua intulisse, ut ex Hermippo apud Josephum & Origenem & ex Porphyrio p. 185. jactari solet: Ita Seldenus de Diis Syris & Lib. I. de jure Nat. c. 2. Huetius demonstrat. Ev. p. 89. *Godfr. Wendelinus* Epist. de tetraçty Pythagoræ, Gothofredus Voigtius in imagine Trinitatis p. 69. seq. *Joh. Franciscus Buddens* in dist. de Peregrinationibus Pythagoræ Jen. 1692. *Joh. Jacobus Syrbins* in Pythagora intra sindonem noscendõ Jen. 1702. 8. Sed Hermippi testimonium [quæ *Ἰδαίων* non *Ἰσδαίων* scripsisse suspicatur Jo. Clericus X. Bibl. selectæ p. 167.] ambiguum est Origeni ipsi non lectum, forte nec Josepho inspectum accurate, si genuinum. Cyrillus X. contra Julianum Porphyrii locum laudans, verba καὶ Ἑβραίων omittit. Et Mochus Sidonius Jamblichis memoratus tam diversus mihi esse videtur à Moyse Propheta quam Nazaratius Assyrius à Propheta Ezechiele vel quocumque Judæo Nazareo, aut *Ἐσάρæ* nomen filia Pythagoræ, à nomine Saræ vel Saræ uxoris Abrahami. Qui è Κοινοβίῳ apud Gellium l. 9. memoracione Monachum faciunt Pythagoram exploduntur à Scaligero præf. ad Eusebium perinde ut risisset si cum Monachis hodie conferentes vidisset quod apud Jamblichum p. 33. Pythagoras dicitur accessisse ad litora ὑπὸ Κάρμηλον τὸ Φαινικικὸν ὄρεϊ ἐνθα ἐμόνα' εἰ τα πολλὰ ὁ Πυθαγόρας κατὰ τὸ ἱερόν & p. 211. Pythagoræ traduntur μονάζοντες ἐν ταῖς ἐρημίαις. Sane ad Judæos penetrasse Pythagoram diserte negat Lactantius IV. 2. licet in Ægypto adit Sonchidem Archipphetam teste Clemente 1. Strom. p. 303. & ab Hebræis τῆν ονειρων γνώσιν ἠμεβωκίαναι refert Porphyrius pag. 8.

At Pythagoram Evagoræ Regis Cypriorum filium alii Πυθαγόραν appellant, Isocrates Protagoram, notante Meurfio in Cypro L. II. c. 12.

IV. Ut ad Pythagoram Samium Philosophum noster sermo recur-
rat, ab eo nullum ingenii monumentum relictum fuit quod ab omnibus
pro genuino ejus sætu haberetur. Josephus I. contra Apionem p. 1046.
loquens de Pythagora, αὐτὸν μὲν, inquit, ἡ δὲν ὁμολογεῖται σύγγραμμα. Quo
ex loco alter intelligendus Josephi locus ubi Pythagoram refert inter eos
qui pauca scripserunt apud Euseb. X. 7. p. 478. præparat. Plutarchus de for-
tuna Alex. p. 329. ἡ δὲ Πυθαγόρας ἔγραψεν ἑδὲν, ἡ δὲ Σωκράτης, ἡ δὲ Ἀριστοτέλης,
ἡ δὲ Καρνεάδης οἱ δοκιμώτατοι τῶν Φιλοσόφων - - ἀλλὰ καὶ χολάζοντες τὸ γρά-
φειν παρίσταν τοῖς σοφισταῖς. Lucianus T. I. p. 497. de lapsu in salutem. Ὁ μέγας
Θεαπόσιτος Πυθαγόρας εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτῆ ἡξίωσεν
&c. Laërtius præmio sect. 16. οἱ δ' ἕλως ἔσυνέγραψαν, ὡς κατὰ τινας
Πυθαγόρας, Ἀριστῶν ὁ χῆϛ, πλὴν ἐπιστολῶν ἐλίγων. Idem de Pythagora re-
petit, licet huic opinioni repugnans Lib. VIII. sect. 6. Porphyrius in Pytha-
goræ vita p. 40. narrans Pythagoricos dogmata sua diligenter occultasse,
addit: ἔτε γὰρ Πυθαγόρας σύγγραμμα ἦν. Aristides Orat. 2. pro Rhetorica
T. 3. p. 495. Καὶ Σωκράτης μὲν καὶ Πυθαγόρας &c. Rufinus investiva 2. in
Hieron. Denique intèr cetera etiam Pythagora libros legisse se jactat, quos ne ex-
stare quidem eruditi homines asserunt. Cui respondens Hieronymus non ait
sibi scripta Pythagoræ esse cognita, sed de dogmatibus, non de libris locutus sum,
quæ potui in Cicerone, Bruto, ac Seneca discere. Et aliquibus interjectis: Igitur etiam si
docere non possem ipsius Pythagora exstare monumenta, nec à filio ejus ac filia aliisque
discipulis probata (legendum existimo prolata) convincerem, me non temere men-
daci, quia non libros, sed dogmata legisse me dixi. Augustinus Lib. I. de consensu
Evangelistar. c. 7. Nam Pythagoras quo in illa contemplativa virtute nihil tunc
habuit Græcia clarius, non tantum de se, sed nec de ulla re aliquid scripsisse perhibe-
tur. Idem lib. 2. de Ordine c. ult. Pythagoram celebrans quod regendæ
Reip. disciplinam suis auditoribus ultimam tradiderit jam doctis, jam per-
fectis, jam sapientibus, jam beatis, addit: si quid literis memoria mandatis
credendum est, quamvis Varroni quis non credat? Claudianus Mamertus L. II. de
statu animæ cap. 3. Pythagora igitur, quia nihil ipse scripsit, à posteris qua-
renda sententia est. Contra sentit è veteribus Laërtius, ita ut etiam errare
vel nugari existimet eos qui nihil scripto consignatum à Pythagora fu-
isse existimant. VIII. 6. Ἐνιοὶ μὲν ἐν Πυθαγόραν μηδὲ ἐν καταλιπεῖν σύγγραμ-
μα φασί, ἀπαίροντες, five ut Scaliger legebat, ἀπαίροντες. Quod vero
ex Heraclito profert testimonium, non probat librum existisse ab ipso
scriptum Pythagora, sed tantum laudatam ab Heraclito Pythagoræ scien-
tiam ex scriptis variis (inter peregrinandum maxime) collectam. Neque
scripta

scripta tria quæ tanquam Pythagoræ Diogenes deinceps memorat, videre Heraclitus potuit, ut pulchre observat Dodwellus, diss. de ætate Pythagoræ p. 119. seq. quoniam illa à Philolao primum publicata ipse tradit Laërtius VIII. 15. confirmante hoc Jamblichus cap. 31. vitz Pythag. p. 172. neque Pythagoricus fuit Heraclitus, ut ei ab aliis hujus sæctæ ante publicationem communicatos quispiam suspicetur. Neminem enim audivit, teste Laërtio IX. 5, Tatiano, Dione Chrysof. Orat. LV. & aliis. Leoni autem Allatio qui inter recentiores paulo operosius Pythagoræ scripta asserere conatus est in dialogo paradoxo de scriptis Socratis, una cum supposititiis Socraticorum Epistolis edito Parisi. 1637. 4. satisfecit erudita Godfridi Olearii Exercitatio dialogo illi opposita Lipsiz 1696. 4. Interim cum sub Pythagoræ nomine jamdudum plura scripta jactata fuisse non sit obscurum, de hinc illa succincte referre congruens instituto meo esse putavi.

I. 2. 3. Συγγράμματα τρεῖς, ΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ, ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ, ΦΥΣΙΚΟΝ. Physici hoc initium affert Laërtius VIII. 6. Οὐ μὰ τὸν αἴρα τὸν ἀναπνέω, ἢ κατοίσω * ψόγον πᾶσι ἔλογον ἔϊ. Primus ut jam dixi hos tres libros ex quibus aliqua profert idem Diogenes VIII. 9. in lucem edidit Philolaus. Id. Laërt. VIII. 15. Μέχρι δὲ Φιλολάου ἢ ἢ τι γινώσκει Πυθαγόρειον δόγμα, οὗτος δὲ μόνος ἐξήνεγκε τὰ Διεβόηα ΤΡΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ἢ Πλάτων ἐπέσειλεν ἑκατὸν μνῶν ἰωνηθῆναι. Jamblichus c. XXXI. p. 172. Θαυμάζειται δὲ καὶ ἡ τῶν Φιλολάου ἀκριβεία. Ἐν γὰρ τοσαύταις γενεαῖς ἐτῶν ἔδειξεν ἑδὸν Φαίνεσθαι τῶν Πυθαγορείων ὑπομημάτων περιβήσυχως πρὸ τῶν Φιλολάου ἡλικίας, ἀλλ' ἔτι πρῶτος ἐξήνεγκε τὰ διεβόηα ταῦτα ΤΡΙΑ ΒΙΒΛΙΑ, ἃ λέγεται Δίον ὁ Συρακῆσιος ἑκατὸν μνῶν τριάσθαι, Πλάτωνος κελύσαντος, εἰς πενίαν τινα μεγάλην τε καὶ ἰσχυρὰν ἀφικνησάντων τῶν Φιλολάου. Non Pythagoræ sed Philolai Pythagorici tres libros decem millibus denarium ** mercatum Platonem legas apud Gellium III. 17. Laërtius III. 9: Λέγουσι δὲ τινες (ὧν ἐστὶ καὶ Σάτυρος) ὅτι Δίον ἐπέσειλεν εἰς Συκελίαν, ἀνήσασθαι τρεῖς βιβλία Πυθαγορικά πρὸς Φιλολάου μνῶν ἑκατόν. Καὶ γὰρ ἐν εὐπορίᾳ φασὶν ἦν (Dio, non Plato, ut ad Gellium perperam tradit A. Thyfius) πρὸς Διονυσίον λαβῶν ὑπὲρ τὰ οὐδοήκοινα ταλαῖα. Diversus autem ab his liber fuit, quem à Philolai (jam defuncti ut est credibile) cognatis Plato sibi comparavit minis argenti Alexandrinis XL. teste eodem Laërtio VIII. 85. ubi hoc illorum Πυθαγο-

P p p 3

ρικῶν

* Ambrosius Camaldul. non admittam, Aldobrandinus non effugiam. Rectius Stanlejus pag. 511. Hist. Philosoph. i shall not bear the blame of this discourse non perferam sive non experiar reprehensionem, nemo me reprehendet hujus disputationis causa.

** Summa centum minarum sive quod eodem recidit 1000. denariorum (centum enim denarii unam minam valent) est thalerorum 1250. De centum minarum summa meminit etiam Tzetzes Chil. X. hist. 355. & XI. hist. 362, & 364.

ρικῶν περὶ Φύσεως à Philolao compositorum affertur initium : Φυσις ἦ ἐν τῷ κόσμῳ ἀρμόχθη ἐξ ἀπείρων τε καὶ περαιούτων, καὶ ὅλῃ κόσμῳ καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα. Physicorum Pythagoræ meminit & Vitruvius IX. 7.

4. Aliud ab his fuit scriptum sub Pythagoræ nomine Laërtii etiamnum temporibus jaçtatum, quod à Lyfide conscriptum observat VIII. 7. τὸ ἢ Φερόμενον ὡς Πυθαγόρας Λύσιδος ἐστὶ τῆ Ταρσίνικη Πυθαγορικῆ Φυγούλῃ καὶ εἰς Θήβας καὶ Ἐπαμεινώνδα καθηγησάμενος. Laërtium non cepit Svidas in Πυθαγ. cujus hæc sunt verba : Συνέγραψε ἢ ὁ Πυθαγόρας μόνα τρία βιβλία παιδείκον, πολιτικόν, τὸ ἢ Φερόμενον τρίτον ὡς Πυθαγόρας Λύσιδος ἐστὶ τῆ Ταρσίνικη μαθητῆ αὐτῆ γεγονόμην &c. Quis non videt ridicule Pythagoræ sola tria relinqui scripta & iisdem verbis eripi tertium. Quam ob causam nec Meurfio subscribere ausim, qui in notis ad Aristox. pag. 153. apud Laërtium rescribere jubet τὸ ἢ τρίτον ὡς Φερόμενον Πυθαγόρας. Menagius aurea Carmina à Diogene significari conjicit, de quibus agam infra §. 6. ubi Empedocli non Lyfidi illa deberi evincam.

5. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ὉΛΟΥ, ἐν ἔπεισι. Primum est ex sex deinceps commemorandis scriptis quæ Pythagoræ tribuit Heraclides in Sotionis (qui sub Ptolemæis scripsit) Epitome apud Laërtium VIII. 7. Fortassis ex hoc opere petiti versus quatuor Hexametri, quos Pythagora auctore laudat Justinus de Monarchia p. 105.

6. 7. 8. ἹΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ duplex, unus versu scriptus & Heraclidi memoratus, cujus initium : ὦ νέοι ἀλλὰ σέβετε μεθ' ἡσυχίας τὰδε πάντα. Et alter ΠΕΡΙ ΘΕΩΝ, compositus prosa Dorica. Vide Menagium ad Diogenem p. 350. b. & quæ dixi supra in Orpheo Lib. I. c. XIX. n. 2. Laudatur & Ἱερὸς λόγῳ à Clemente Alex. Hierocle p. 225. Syriano in 2. Metaphys. p. 7. & in 12. p. 71. b. & 83. b. & in 13. p. 108. b. Stobæo Phys. Auctore Theologum, Arithmeticæ, Jamblichæ, Proclo, Etymologico M. Eustathio &c. Sed diversa erant Ἱερά ἀποφθέγματα scripto non tradita, de quibus Hierocles p. 301. seq. Non satis certo scio etiam, utrum idem cum alterutro λόγῳ Ἱερῶν fuerit, quod tamen vix mihi persuadeo, λόγῳ μουσικός, quem ab Hippaso sub Pythagoræ nomine scriptum sed ἐπὶ ἀλαβολῇ αὐτῆ in calumpniâ ejus scriptum Laërtius refert loco laudato. Vide infra c. XIII, in Hippaso. Diodorus Sic. libro I. Πυθαγόρας γέ τὰ κατὰ τὸν Ἱερόν λόγον, καὶ τὰ κατὰ Γεωμετρίαν Θεωρήματα, καὶ τὰ περὶ τῶν ἀριθμῶν, ἐτι ἢ τὴν εἰς πᾶν ζῶον μετὰβολὴν μαθεῖν παρ' Αἰγυπτίων. Euseb. X. præparat. 10. p. 482.

9. ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ. Heraclides apud Laërt.

10. ΠΕΡΙ ΕἰΣΕΒΕΙΑΣ. Idem.

II. ΗΛΟΘΑΛΗΣ five liber appellatus nomine *Helothalis*, qui Epicharmi Siculi pater fuit teste Laërtio VIII. 7. & 78.

12. ΚΡΟΤΩΝ. Eidem Heraclidæ memoratum
13. Quidam sub ORPHEI nomine edita. Jon apud Laert.
VIII. 8. Fortè respicit ad *ισθὸν λόγον* de quo num. 6.
14. ΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΙΑΔΕΣ sive ut alii codices *Σκαριαδῆς* vel de-
niqve *Κοπιαδῆς*. Scriptum moralis argumenti, ut licet suspicari ex initio,
quod eodem in loco refert Laërtius his verbis: *μη ἀναίδου μηδὲν*, qvz so-
limum Sibyllæ sibi esse fatetur Casaubonus. Non male videtur vertisse Al-
dobrandinus: *Ne impudenter agas in quocunqve*. Sed Palmerius pag. 459.
Exerc. in scriptores græcos, legit *ἀναίδου* & reddit *obnoxius esto nemini*. Am-
brosius: *nullius rei egens esto*, ita enim scripserat Camaldulensis, non ut in tot
editionibus vitiose recusum est: *nullius rex egens esto*. Tan. Faber pro-
bante Menagio: *μη ἀιδου μηδὲν, maleficus sis nemini*, Joachimus Kühnius: *μη
ἀιδου, ne sis impijbus erga quoscunqve*.
15. ΔΟΓΟΣ ΠΡὸς ΔΑΦΙΝ. Proclus L. III. in Timæum p. 141.
16. ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ *Διόφορα*. Tzetzes Chiliad. 2.
v. 891.
17. ΤΙΜΟΝΟΣ. Proclus V. in Timæum. p. 331.
18. ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ. Joh. Malalas Chron. T. 1. p. 201. *Πυθαγόρου ἡ
Ζάμης* τῆν ἀριθμητικὴν συγγράμματα. Hidorus III. 2. Orig. *Numeri discip-
plimum apud Græcos primum Pythagoram autem conscripsisse*. Meminit & Ce-
drenus duobus in locis.
19. ΠΕΡΙ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΥΡΟΥ ΚΑΙ ΕΛΛΙΩΝ, teste itidem Ma-
lala & Cedreno, quem falsum non dubitat Vosius pag. 435. de Hist.
Græcis.
20. DE VIRTUTIBUS MEDICIS HERBARUM, ex quo
profert nonnulla Plinius XXIV. 17. *Nec me fallit, inquit, hoc volumen à qui-
busdam Cleempro Medico adscribi, Pythagora pertinax fama antiquitasque vindic-
avit*. Idem XXV. 2. *Ab eo (Homero) Pythagoras clarus sapientia, pri-
mus volumen de earum (herbarum) effectibus composuit, Apolline Esculapioqve & in
totum Diis immortalibus inventionem & originem assignata*. Ruffus XIX. 5. ubi de
generibus scillæ herbæ: *Unum de his Volumen condidit Pythagoras Philosophus
colligens Medicas vires, quas proximo reddemus libro*. Videntur ex hoc libro
petita qvz Pythagoram laudans profert idem Plinius. XX. 9. ubi de brasfi-
ca, Pseudo Dioscorides c. 62. 136. (ubi de malva) 164. 192. 256. 264. 269.
277. Apulejus Lib. de herbis c. 4. 49. &c.
- Deniqve *Elegoi* quosdam sepulchro Apollinis Pythagoræ inscriptas
testatur Porphyritus p. 10. & Epigramma in monumentum Jovis, cujus hoc
ait fuisse initium: *Ὀδὸν Ἰασην κείτας Ἰὼν ἐν Δίῳ κελύκησιν,*

Non

Non mirum est tot scripta olim tributa Pythagoræ fuisse, cum Pythagorici omnia sua ad Magistrum suum referrent. Jamblichus cap. XXXI. p. 171. seq. Καλὸν δὲ καὶ τὸ πάντα Πυθαγόρα ἀναγιγνῆναι τε καὶ ἀποκαλεῖν, καὶ μηδεμίαν ἀεποιεῖσθαι δόξαν ἰδίαν ἀπὸ τῶν εὐρισκομένων εἰ μή τι τι σάβιον. Πάνυ γὰρ δὴ τινὲς εἰσὺν ὀλίγοι ὧν ἰδία γνώριζται ὑπομνήματα. Quæquam idem cap. XXIX. p. 142. non dubitare tamen videretur quædam saltem ex illis esse Pythagoræ ipsius, pleraque Pythagoricorum. Cum enim dixisset in omni genere doctrinæ existare scripta Pythagorica præstantissima & accuratissima, εἰ τοίνυν ὁμολόγηται, inquit, τὰ μὲν Πυθαγορῆς εἶναι τῶν συγγραμμάτων τῶν νυνὶ Φερριμῶν, τὰ δὲ ἀπὸ τῆ ἀκροάσεως αὐτῆ συγγράφθαι, καὶ Δία ἔτο εἰδὲ εἰαυτῶν ἐπεφημιζον αὐτὰ ἀλλὰ εἰς Πυθαγόρα ἀνέφερον αὐτὰ ὡς ἐκείνους ὄντα, Φανερόν ἐκ πάντων τῶντων ὅτι πάσης σοφίας ἐμπειροὺς καὶ ἀποχρώντως. *Lysidis, Hipparchi & Philolai* scripta & *Clempori Medici* sub Pythagoræ ambulasse nomine jam à me animadvertum est, sic plura *Aphanis Crotoniatæ*, eidem Philosopho adscripta refert *Laërtius VIII. 7.* Et *Archippum* ac *Lysidem* memoriter tenentes præcepta doctoris, ingenio pro libris usos scripsit Hieronymus apolog. 2. adversus Rufinum p. 166. & post quædam interjecta addit à filio & filia discipulisque Pythagoræ prolatæ monumenta, filiam respiciens *Theanonem* vel *Arignotem*, filium *Telaggen*. Equidem filiz suæ *Damoni* quoque commisisse Pythagoram commentarios à se scriptos nemini extra familiam communicandos, legitur in Epistola *Lyfidis* ad *Hipparchum*, testati *Damonem* nullo pretio eos vulgare sed *Bisbalie* filiz suæ eadem arcani lege custodiendos credidisse.

Dorica dialecto cuius tunc usus in parte Italiæ Pythagoræis *frequenterata erat, scripta fuerunt Pythagorica commentaria pleraque, quæ eademmodum tum ex fragmentis patet, tum notatum *Porphyrio* est, qui hoc inter causas decrementi sectæ illius retulit in vita Pythag. p. 40. Ἐπειτα Δία τὸ καὶ τὰ γεγραμμένα Δωριδί γεγράφηται, ἐχέσης τι καὶ ἀσαφῆς τὸ Διὰ λέγειν. Καὶ μηδὲν Δία ἔτο ὑπονεῖσθαι καὶ τὰ ὑπὸ αὐτῆς (ἀριθμητικῆς πραγματείας) ἀνισορρομῆμα δόγματα ὡς νόθα καὶ παρηκκομήμα, τῶ μὴ ἀντικρως Πυθαγορῆως εἶναι τῆς ἐκφέροντας ταῦτα. *Doricum* idioma tanquam optimum & antiquissimum placuisse Pythagoræ, contra disputat *Jamblichus* cap. XXXIV.

V. Constat Pythagoram & Pythagoreos quando apud extraneos agerent, usos inter se certis *Symbolis* atque ænigmatibus, brevibusque sententiis & obscuris. *Jamblichus* c. XXXII. pag. 191. ἐπὶ ἧ τῶν θυραίων καὶ ὡς εἰπῶν βεβήλων εἰ καὶ ποτε τύχοι, Δία συμβόλων ἀλλήλους οἱ ἄνδρες ἡντί-
τοντο.

* Pythagoras ipse tamen utpote *Samius* non videtur ab Ionica dialecto.

των. Confer ejusdem protrepticum p. 130. Ea in libros etiam relata, morti vicini suis diligenter commendarunt, ne alienis à secta sua hominibus vulgarentur. Idem c. XXXV. p. 211. διουλαβόμενοι ἢ μὴ παθηλαῖς ἐξείη ἀνθρώπων τὸ φιλοσοφίας ὄνομα, καὶ θεοῖς αὐτοῖ διὰ τὰ ἀπεχθάνουσαν διολέσασθαι ἀρδὴν τὸ τηλικύτοι αὐτῶν δαίμον, ὑπομνήματά τωα κεφαλαίωδη καὶ σύμβολα συναξάμενοι τά τε τῶν πρεσβυτέρων συγγράμματα καὶ ἂν διαμέμνητο συναλίσαντες κατέλιπον ἕκαστ. ἢ ἐτύχχανενέτελουτων, ἐπισκηψάσθαι οὐκ ἔστιν ἢ θυγαλίρῳ ἢ γυναίγι, μηδὲν ἀδομῆματων εἰς τὰς οἰκίας. Hæc Symbola * five ἴσα ἀποθεγμῆα ut vocat Hierocles p. 301. ex veteribus explicaverant Aristoteles, a) Anaxagoras, b) Alexander Polyhistor, c) Anaximander Milesius junior, d) & alii, quorum scripta interciderunt: forte etiam Aristoxenus & Theano à quibus Pythagorica Apophthegmata tradita constat è Stobzo ac Svida. At enim ex his quæritatem tulerunt, videndi Plutarchus, e) VIII. 7. symposiac. seq. & lib. de educatione liberorum p. 12. Laertius VIII. 17. seq. Hierocles p. 297. seq. Suidas in Πυθαγ. Hieronymus contra Rufin. T. 2. p. 166. edit. Francos. præcipue Jamblichus in protreptico ad Philos. cap. XXI. Inter recentiores hoc argumentum attigerunt Philippus Beroaldus Bononiensis, cujus libellus de Symbolis Pythagoricis separatim recusus cura Petri Fabricii Rostoch. 1604. 12. Calius Rhodiginus XVI, 17. sq. Antiqu. lect. Desiderius Erasmus in præclaro adagiorum opere sub initium, Marsilius Ficinus, Job. Reuchlinus Lib. II. de arte Cabbalistica (cujus disputationem Anglice vertit & Historiz suæ Philosophicæ inseruit Stanlejus) Lilius Gyraldus cujus eruditus liber & separatim & Tomo posteriore Operum & ad calcem Hieroclis edit. Lond. habetur, Calius Scalagninus in dictis moralibus, inter Opera Basil. 1544. fol. Paulus Scalichius libro de Mysteriis Pythagoræ, Joach. Zehnerus in fragmentis Pythagoræ Lipf. 1603. 8. Claudius Mimos, Athanasius Kircherus T. 2. Oedipi parte 2. p. 157. Tho. Stanlejus parte IX. Historiz Philosophicæ

Q q q

* Demetrius de elocutione §. 254. διὸ καὶ τὰ σύμβολα ἔχει δεινότηας, ὅτι ἐμφερῆ τῆς βραχυλογίας. Καὶ γὰρ ἔβραχέως ῥηθέντ. ὑπονοῆσαι τὰ πλείεα δεῖ, κατὰ πᾶρ ἐκ τῶν συμβόλων.

- a) Meminit Porphyrius, Hieron. adversus Rufin. &c. Vide infra Libro III. ubi de scriptis Aristotelis deperditis.
- b) Jamblich. Vit. Pythag. c. 28. & Theologumena Arithmeth p. 41.
- c) Vide Jonsum p. 199. Clemens Alex. 1. Strom. p. 304. Cyrillus IV. contra Julian. p. 133.
- d) Svid. in Ἀναξίμα.
- e) Conferenda LX. Pythagorica præcepta Mystica à Plutarcho interpretata, quæ latine manu Pandulphi Collenutii Pisaurensis descripta reperit Gyraldus, & cum libro suo de Symbolis Pythagoræ edidit. Libellus, inquit, est scitu dignus, sed quæsi minime inter Plutarchi scripta Græca reperiat, summa sit licet à me & cura & diligentia conquisitus.

phicæ p. 556. *Nic. Senellius* Jamblichi interpres, *Franciscus Bernius* Comes in Moralitate arcana è Pythagoræ Symbolis. Ferrar. 1669. 4. ac denique *Paulus Pater*, Professor nuper Thoruniensis, hodie Gedanensis, in Arcanis moralitatis ex XLI. Pythagoræ Symbolis Francof. 1687. 8. Ad Symbolum *Chabnici ne infidens* exstat ingeniosa & erudita dissertatio *Job. Rondelli** Gallicè edita Amst. 1690. 12. De eodem Symbolo agit Caspar Waserus Lib. II. c. 3. de mensuris Hebræorum.

VI. Feruntur & hodie nonnulla Pythagoræ nomine incerta fide; ut *Speculum Magia & Sphæra Pythagorica divinatoria* de decubitu ægrorum quam ab *Apulejo* ut fertur latine redditam affert Caspar Barthius XXX. 7. Adversar. Similem Rotam vitæ & mortis exhibet simul atque explodit Kircherus T. 2. Oedipi Ægyptiaci parte 2. p. 491. ** & canoras ejusmodi nugas non assis facere se, recte affirmavit Josephus Scaliger Epist. CLXXXI. Solet etiam *abacus Pythagoricus* vulgo appellari, utilior longe & rationabilior tabula multiplicationis numerorum (*das Einmaß eins*) Confer Boëthium lib. 1. Geometriæ p. 1517. 1518. & Bedam T. I. Operum p. 77. seq. quæ tamen aliâ longe usus fuerit Pythagoras, siquidem exploratum esset Pythagoræ tetractyn fuisse rationem numerandi non ultra quaternarium; inde facta reflectione ad unitatem, simili artificio, quo hodie per denarium facimus, quamcunque multitudinem quatuor numeris efferendi, de qua videndus Erhardus Weigelius in *Tetracty Pythagorica*, & *Aretologicæ* p. 350. seqq. Joh. Wallisius T. I. Opp. 25. & 66. Joh. Sturmius *Mathesi enucleata* p. 6. seq. Sed ingeniosè magis quam vere hoc à præstantissimo Weigelio excogitatum esse existimo, & sententiæ huic refragari universam Pythagoræ scholam, ut ex Nicomacho, Theologumenon Arithmeticæ scriptore, Jamblichi in Nicomachum Commentario, & Joh. Meursii denario Pythagorico constare cuilibet potest. Itaque si numerorum mysterium tetractyos nomine à Pythagora significatum esse dicendum sit, denarium potius respexisse cum viris doctissimis mihi persuaserim, qui ex additione unitatis binarii ternarii & quaternarii coalescit. Notum & Pythagoricorum *Περίελα* sive *Πεντάγραμμα* Symbolum *ὕψις*; quo in Epistolis usos notat præter alios Scholiastes Luciani T. p. 26. seq. Vide Vossium IX. 36. de idololatria, & Jac. Tollium c. 2. fortuitorum.

Nec

* Vide Acta Er. A. 1691. p. 77. ubi discis Virum hunc doctissimum universæ Philosophiæ Pythagoricæ illustrandæ animum appulisse.

** Eadem rejicitur à Naudæo in Apologia pro Magis c. X. Exhibetur & in Geomantia Gallicè edita à Christophoro Cartano, Nobili Genevensi, Paris. 1667. 4. Exstat etiam libellus hoc titulo: Nobilissimus & antiquissimus ludus Pythagoreus qui Rhythmomachia appellatur. Gallicè, auctore Claudio de Boissière Delphinat. Paris. 1556. 8.

Nec minus trita *quinque corpora Pythagorica*, è quibus, pyramidem igni, cubum terræ, aeri octaëdron, icosaëdron aquæ, Universo *δωδεκάεδρον* congruere opinabantur. Vide Platonem Timæo, p. 487. Laërtium III. 70. Plutarchum II. 6. de placitis Philof. & quæst. Platon. p. 609. seq. &c. Euclidem Lib. XIV. & XV. & Joh. Keplerum Mathematicorum principem in opere eximio de Mundi Harmonia. Prætereo *Monochordum* sive *κινύρα ἐκ μίας χορδῆς* inventum à Pythagora, de quo Laërtius VIII. 12. & Henr. Lindebrogius ad Censorin. c. X. Gassendus c. III. Theoriz Musicæ. Tum nobile *εὐρημα* Geometricum de area parabolæ, vel alterum de Potestate Hypothenuse in Angulo Orthogonio, Pythagoræ ipsi hecatombe dignum visum, teste Apollodoro apud Plutarch. p. 1094. de non sèrvaviter vivendo secundum Epicurum, quod præter Laërtium & alios celebrat Vitruvius IX. 2. & demonstrat Euclides Lib. I. propof. 47. & lib. VI. propofit. 31. Confer Proclum lib. IV. ad primum Euclidis p. 110. Hæc propositio quia in Academiis quibusdam demonstranda proponi consueverat creandis Philosophiz Magistris, ideo appellata est Magistralis. Denique imaginem Cæli & Terræ, quam ex ære factam Tarenti à Pythagora, scribit Varro IV. de Lingva latina.

De 2. *Epistola* sub Pythagoræ nomine exstantibus egi supra c. X. §. 9. Jam dicendum non nihil est de versiculis præcepta moralia continentibus qui propter usum & elegantiam *χρυσὰ ἔπη* sive *aurea carmina* appellari consueverant, & ad nostram ætatem pervenere cum commentario aureolo & ipso læctuque dignissimo *Hierocli* *Philosophi, non illius Nico-

Q q q 2

medi-

* Fuere & alii Hierocles qui à Joh. Pearsonio prælegom, ad Hieroclis commentarium enumerantur: 1) Hierocles Alabandeus, Asiaticorum princeps Rhetorum, Ciceroe puero clarus, qui ejus meminit in Bruto & 2. de Oratore, Strabo Lib. XIV. 2) Hierocles Strabone junior, cujus *Φιλισορας λόγους* allegat Stephanus Byz. in *Βραχυμῆνες & Ταρκυνία*. Tzetz. Chil. VII. hist. 144. & forte respicit Schol. Pindari Pyth. Od. 4 Svidasin *ἐμπροσθῶν & Apostolius VIII. 20.* prov. laudantes Hieroclem *ἐν δὲ Ἰέρει Φιλοσοφούμενων τῶν φιλοσόφων*. 3) Hierocles Hyllarimænsis Philosophus Stoicus, ab Athletica ad Philosophiam qui se contulit, Gell. IX. 5. & Steph. in *Ἰλλαρίμια*. 4) Hierocles causarum patronus qui libros binos *περὶ ἵππων Ἰσραπείας* scripsit ad Cassianum Bassum, de quo infra Lib. VI. ubi scriptores Veterinarios recenset. 5) Hierocles Grammaticus, qui *συνέκδημον* scripsit sive notitiam Imperii CPolitani; de qua ago Libro IV. cap. 2. §. 19. 6) Hierocles scriptor facetiarum. His adde 7) Hieroclem qui à Demosthene memoratur contra Aristogitonem. 8) Hieroclem Imp. Heliogabali *παιδικῶς*, quem Caricum sive Hyccaricum mancipium vocat Dio in excerptis Libri LXXIX. 9) Hieroclem patrem Hieronis, tyranni Siculorum Justin. XXIII. 4. Athen. V. p. 209. 10) Hieroclem Cassianum in Inscriptione Vetari Palmyrena, &c. 11) Hieroclem Arcesilai Philof. familiarum ap. Laërt. 12) Hiero-

At Pythagoram Evagoræ Regis Cypriorum filium alii Πυθαγόραν appellant, Isocrates Protagoram, notante Meurfio in Cypro L. II. c. 12.

IV. Ut ad Pythagoram Samium Philosophum noster sermo recurrat, ab eo nullum ingenii monumentum relictum fuit quod ab omnibus pro genuino ejus sætu haberetur. Josephus 1. contra Apionem p. 1046. loquens de Pythagora, αὐτὸν μὲν, inquit, ἔδεν ὁμολογεῖται σύγγραμμα. Quo ex loco alter intelligendus Josephi locus ubi Pythagoram refert inter eos qui pauca scripserunt apud Euseb. X. 7. p. 478. præparat. Plutarchus de fortuna Alex. p. 329. ἔδεν Πυθαγόρας ἔγραψεν ἔδεν, ἔδεν Σωκράτης, ἔδεν Ἀρκεσίλαος, ἔδεν Καρνεάδης οἱ δοκιμώτατοι τῶν Φιλοσόφων - - ἀλλὰ καὶ χολάζοντες τὸ γράφειν παρῖσαν τοῖς σοφισταῖς. Lucianus T. I. p. 497. de lapsu in salutem. Ὁ μεγαθιασίσιος Πυθαγόρας εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτῶν ἡξίωσεν &c. Laërtius proœmio sect. 16. οἱ δ' ὅλως ἔσυνέγραψαν, ὡς κατὰ τινὰς Πυθαγόρας, Ἀρίστων ὁ χιϛ, πλὴν ἐπιστολῶν ὀλίγων. Idem de Pythagora repetit, licet huic opinioni repugnans Lib. VIII. sect. 6. Porphyrius in Pythagoræ vita p. 40. narrans Pythagoricos dogmata sua diligenter occultasse, addit: ἔτε γὰρ Πυθαγόρα σύγγραμμα ἦν. Aristides Orat. 2. pro Rhetorica T. 3. p. 495. Καὶ Σωκράτης μὲν καὶ Πυθαγόρας &c. Rufinus investiva 2. in Hieron. *Denique inter cetera etiam Pythagora libros legisse se jactat, quos ne exstare quidem eruditi homines asserunt.* Cui respondens Hieronymus non ait sibi scripta Pythagoræ esse cognita, sed *de dogmatibus, non de libris locutus sum, quæ potui in Cicerone, Bruto, ac Seneca discrete.* Et aliquibus interjectis: *legitur etiam si docere non possem ipsius Pythagora exstare monumenta, nec à filio ejus ac filia aliisque discipulis probata (legendum existimo prolata) convincerem, me non teneres mendaci, quia non libros, sed dogmata legisse me dixi.* Augustinus Lib. I. de consensu Evangelistar. c. 7. *Nam Pythagoras quo in illa contemplativa virtute nihil tunc habuit Græcia clarius, non tantum de se, sed nec de ulla re aliquid scripsisse perhibetur.* Idem lib. 2. de Ordine c. ult. Pythagoram celebrans quod regendæ Reip. disciplinam suis auditoribus ultimam tradiderit jam doctis, jam perfectis, jam sapientibus, jam beatis, addit: *si quid literis memoria mandatis credendum est, quamvis Varroni quis non credat?* Claudianus Mamertus L. II. de statu animæ cap. 3. *Pythagora igitur, quia nihil ipse scriptitavit, à posteris querenda sententia est.* Contra sentit è veteribus Laërtius, ita ut etiam errare vel nugari existimet eos qui nihil scripto consignatum à Pythagora fuisse existimant. VIII. 6. *Ἐνιοὶ μὲν ἐν Πυθαγόραν μὴδὲ ἐν καταλιπεῖν σύγγραμμα φασί, ἀπαρῆκτοντες, sive ut Scaliger legebat, ἀπαρῆκτοντες.* Quod vero ex Heraclito profert testimonium, non probat librum exstitisse ab ipso scriptum Pythagora, sed tantum laudatam ab Heraclito Pythagoræ scientiam ex scriptis variis (inter peregrinandum maxime) collectam. Neque
scripta

scripta tria quæ tanquam Pythagoræ Diogenes deinceps memorat, videre Heraclitus potuit, ut pulchre observat Dodwellus, dist. de ætate Pythagoræ p. 119. seq. quoniam illa à Philolao primum publicata ipse tradit Laërtius VIII. 15. confirmante hoc Jamblichus cap. 31. vitæ Pythag. p. 172. neque Pythagoricus fuit Heraclitus, ut ei ab aliis hujus sectæ ante publicationem communicatos quispiam suspicetur. Neminem enim audivit, teste Laërtio IX. 5. Tatiano, Dione Chrysof. Orat. LV. & aliis. Leoni autem Allatio qui inter recentiores paulo operosius Pythagoræ scripta afferere conatus est in dialogo paradoxo de scriptis Socratis, una cum supposititiis Socraticorum Epistolis edito Paris. 1637. 4. satisfecit erudita Godfridi Olearii Exercitatio dialogo illi opposita Lipsiæ 1696. 4. Interim cum sub Pythagoræ nomine jam dudum plura scripta jactata fuisse non sit obscurum, de hinc illa succincte referre congruens instituto meo esse putavi.

I. 2. 3. Συγγράμματα τρία, ΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ, ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ, ΦΥΣΙΚΟΝ. Physici hoc initium affert Laërtius VIII. 6. Οὐ μὰ τὸν αἴρα τὸν ἀναπνέω, ἢ κατοίσω * ψόγον ὡς ἔ' λόγος ἔ' ᾗ. Primus ut jam dixi hos tres libros ex quibus aliqua profert idem Diogenes VIII. 9. in lucem edidit Philolaus. Id. Laërt. VIII. 15. Μέχρι δὲ Φιλολάου ἔκ' ἦν τι γινώσκειν Πυθαγόρειον δόγμα, οὗτος δὲ μόνος ἐξήνεγκε τὰ Διὰ Βόηθα ΤΡΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ἃ Πλάτων ἐπέσειλεν ἐκατὸν μινῶν ἑωνηθῆναι. Jamblichus c. XXXI. p. 172. Θαυμάζειν δὲ καὶ ἡ ἔ' Φυλακῆς ἀκριβεία. Ἐν γὰρ τοσαύταις γενεαῖς ἐτῶν εἰς ἐξὸν φαίνεται τῶν Πυθαγορείων ὑπομνημάτων περιβύχην πρὸ τῆς Φιλολαῦς ἡλικίας, ἀλλ' ἔτ' ἔ' πρῶτον ἐξήνεγκε τὰ Φυλακῆος τὰ ΤΡΙΑ ΒΙΒΛΙΑ, ἃ λέγεται Διών ὁ Συρακῆσιος ἐκατὸν μινῶν τριῶν Πλάτωνος κελεύσαντος, εἰς πέναντι τινὰ μεγάλην τε καὶ ἰσχυρὰν ἀφικνῆσθαι τῆς Φιλολαῦς. Non Pythagoræ sed Philolai Pythagorici tres libros decem millibus denarium ** mercatum Platonem legas apud Gellium III. 17. Laërtius III. 9: λέγουσι δὲ τινες (ὧν ἐστὶ ἡ Σάτυρος) ὅτι Διών ἐπέσειλεν εἰς Σικελίαν, ἀνήσασθαι τρία βιβλία Πυθαγορικά ὡς Φιλολαῦς μινῶν ἐκατόν. Καὶ γὰρ ἐν εὐπορίᾳ φασὶν ἦν (Dio, non Plato, ut ad Gellium perperam tradit A. Thysius) ὡς Διονυσίᾳ λαβῶν ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ταλάντα. Diverfus autem ab his liber fuit, quem à Philolai (jam defuncti ut est credibile) cognatis Plato sibi comparavit minis argenti Alexandrinis XL. teste eodem Laërtio VIII. 85. ubi hoc illorum Πυθαγο-

P P P 3

ρικῶν

* Ambrosius Camaldul. non admittam, Aldobrandinus non effugiam. Rectius Stanlejus pag. 511. Hist. Philosoph. i shall not bear the blame of this discourse non perferam sive non experiar reprehensionem, nemo me reprehendet hujus disputationis causa.

** Summa centum minarum sive quod eodem recidit 1000. denariorum (centum enim denarii unam minam valent) est thalerorum 1250. De centum minarum summa meminit etiam Tzetzes Chil. X. hist. 355. & XI. hist. 362. & 364.

ρικῶν περὶ Φύσεως à Philolao compositorum affertur initium : Φύσις ἦ ἐν τῷ κόσμῳ ἀρμόχθη ἐξ ἀπειραν τε καὶ περαιοῦτων , καὶ ὅλῳ κόσμῳ καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα. Physicorum Pythagoræ meminit & Vitruvius IX. 7.

4. Aliud ab his fuit scriptum sub Pythagoræ nomine Laërtii etiamnum temporibus jaçtatum , quod à Lyfide conscriptum observat VIII. 7. τὸ ἢ Φερόμενον ὡς Πυθαγόρου Λυσιδὸς ἐστὶ ἔ Ταραντίνου Πυθαγορικῆ Φυγούλῳ καὶ εἰς Θήβας καὶ Ἐπαμεινώνδα καθηγησάμενος. Laërtium non cepit Svidas in Πυθαγ. cujus hæc sunt verba : Συνέγραψε ἢ ὁ Πυθαγόρας μόνα τρία βιβλία παιδευτικόν, πολιτικόν, τὸ ἢ Φερόμενον τρίτον ὡς Πυθαγόρου Λυσιδὸς ἐστὶ ἔ Ταραντίνου μαθητῆ αὐτῆ γεγονόμην &c. Quis non videt ridicule Pythagoræ sola tria relinqui scripta & iisdem verbis eripi tertium. Quam ob causam nec Meurfio subscribere ausim, qui in notis ad Aristox. pag. 153. apud Laërtium rescribere jubet τὸ ἢ τρίτον ὡς Φερόμενον Πυθαγόρου. Menagius aurea Carmina à Diogene significari conjicit, de quibus agam infra §. 6. ubi Empedocli non Lyfidi illa deberi evincam.

5. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ὉΛΟΥ, ἐν ἔπεισι. Primum est ex sex deinceps commemorandis scriptis quæ Pythagoræ tribuit Heraclides in Sotionis (qui sub Ptolemæis scripsit) Epitome apud Laërtium VIII. 7. Fortassis ex hoc opere petiti versus quatuor Hexametri, quos Pythagora auctore laudat Justinus de Monarchia p. 105.

6. 7. 8. ἹΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ duplex, unus versu scriptus & Heraclidi memoratus, cujus initium : ὦ νέοι ἀλλὰ σέβετε μεθ' ἡσυχίας ταῦτε πάντα. Et alter ΠΕΡΙ ΘΕῶΝ, compositus prosa Dorica. Vide Menagium ad Diogenem p. 350. b. & quæ dixi supra in Orpheo Lib. I. c. XIX. n. 2. Laudatur & ἄρως λέγῳ à Clemente Alex. Hierocle p. 225. Syriano in 2. Metaphys. p. 7. & in 12. p. 71. b. & 83. b. & in 13. p. 108. b. Stobæo Phys. Auctore Theologum, Arithmeticæ, Jamblichæ, Proclo, Etymologico M. Eustathio &c. Sed diversa erant ἱερά ἀποφθέγματα scripto non tradita, de quibus Hierocles p. 301. seq. Non satis certo scio etiam, utrum idem cum alterutro λόγῳ ἱερῶ fuerit, quod tamen vix mihi persuadeo, λόγῳ μουσικός, quem ab Hippaso sub Pythagoræ nomine scriptum sed ἐπὶ ἀισβολῆ αὐτῆ in calumpniam ejus scriptum Laërtius refert loco laudato. Vide infra c. XIII, in Hippaso. Diodorus Sic. libro I. Πυθαγοραὶ γέ τὰ κατὰ τὸν ἱερὸν λόγον, καὶ τὰ κατὰ Γεωμετρίαν θεωρήματα, καὶ τὰ περὶ τὰς ἀριθμῶς, ἐστὶ ἢ τὴν εἰς πᾶν ζῶον μεταβολὴν μαθεῖν παρ' Αἰγυπτίαν. Euseb. X. præparat. 10. p. 482.

9. ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ. Heraclides apud Laërt.

10. ΠΕΡΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ. Idem.

11. ΗΛΟΘΑΛΗΣ five liber appellatus nomine *Helobalis*, qui Epicharmi Siculi pater fuit teste Laërtio VIII. 7. & 78.

12. ΚΡΟΤΩΝ. Eidem Heraclidæ memoratus.
13. Qvædam sub ORPHEI nomine edita. Jon apud Laërt.
- VIII. 8. Forte respicit ad *ισθὸν λόγον* de quo num. 6.
14. ΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΙΑΔΕΣ five ut alii codices *Σκοπιάδες* vel denique *Κοπιάδες*. scriptum moralis argumenti, ut licet suspicari ex initio, quod eodem in loco refert Laërtius his verbis : *μη ἀναίδου μηδενί, quæ folium Sibyllæ sibi esse fatetur Casaubonus. Non male videtur vertisse Aldobrandinus : Ne impudenter agas in quemquam. Sed Palmerius pag. 459. Exerc. in scriptores græcos, legit ἀναίδου & reddit obnoxius esto nemini. Ambrosius : nullius rei egens esto, ita enim scripserat Camaldulensis, non ut in tot editionibus vitiosè recusum est : nullius rex egens esto. Tan. Faber probante Menagio : μη ἀιδου μηδενί, molestus sis nemini, Joachimus Kühnius : μη ἀειδέου, ne sis improbus erga quemquam.*
15. ΛΟΓΟΣ πρὸς ΑΒΑΡΙΝ. Proclus L. III. in Timæum p. 141.
16. ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ *ἑξήφορα*. Tzetzes Chiliad. 2. v. 891.
17. ἸΜΝΟΣ. Proclus V. in Timæum. p. 331.
18. ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ. Joh. Malalas Chron. T. I. p. 201. *Πυθαγόρας ὁ Σάμιος τὴν ἀριθμητικὴν συνέγραψατο. Isidorus III. 2. Orig. Numeri disciplinam apud Græcos primum Pythagoram antimum conscripsisse. Meminit & Cedrenus duobus in locis.*
19. ΠΕΡΙ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΥΡΟΥ ΚΑΙ ΣΑΜΙΩΝ, teste itidem Malala & Cedreno, quem falsum non dubitat Vosius pag. 435. de Hist. Græcis.
20. DE VIRTUTIBUS MEDICIS HERBARUM, ex quo profert nonnulla Plinius XXIV. 17. *Nec me fallit, inquit, hoc volumen à quibusdam Clemporo Medico adscribi, Pythagora pertinax fama antiquitasque vindicant. Idem XXV. 2. Ab eo (Homero) Pythagoras clarus sapientia, primum volumen de earum herbarum) effectu composuit, Apolline Æsculapioque & in totum Diis immortalibus inventionem & originem assignata. Rurfus XIX. 5. ubi de generibus scillæ herbæ : Unum de his Volumen condidit Pythagoras Philosophus colligens Medicas vires, quas proximo reddemus libro. Videntur ex hoc libro petita quæ Pythagoram laudans profert idem Plinius. XX. 9. ubi de brassica, Pseudo Dioscorides c. 62. 136. (ubi de malva) 164. 192. 256. 264. 269. 273. Apulejus Lib. de herbis c. 4. 49. &c.*
- Denique *Eleges* quosdam sepulchro Apollinis Pythagoræ inscriptas testatur Porphyrius p. 10. & Epigramma in monumentum Jovis, cuius hoc ait fuisse initium : *Ἰδὲ θανάων κείται Ζῶν ὃν Δίος κινθήσκασιν,*

Non mirum est tot scripta olim tributa Pythagoræ fuisse, cum Pythagorici omnia sua ad Magistrum suum referrent. Jamblichus cap. XXXI. p. 171. seq. Καλὸν δὲ καὶ τὸ πάντα Πυθαγόρα ἀναριθμεῖν τε καὶ ἀποκαλεῖν, καὶ μηδεμίαν πεποιθεῖναι δοξᾶν ἰδίαν ἀπὸ τῶν εὐρισκομένων εἰ μή τιτι σπάνιον. Πάνυ γὰρ δὴ τινὲς εἰσὶν ὀλίγοι ὧν ἰδία γνωρίζεται ὑπομνήματα. Quamquam idem cap. XXIX. p. 143. non dubitare tamen videtur quædam saltem ex illis esse Pythagoræ ipsius, pleraque Pythagoricorum. Cum enim dixisset in omni genere doctrinæ existare scripta Pythagorica præstantissima & accuratissima, εἰ τοίνυν ἐμολόγηται, inquit, τὰ μὲν Πυθαγόρου εἶναι τῶν συγγραμμάτων τῶν νυνὶ Φερύμων, τὰ δὲ ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως αὐτῶν συγγράφου, καὶ Διὰ τοῦτο ἔδὲ εὐλύων ἐπεφώνηζον αὐτὰ ἀλλὰ εἰς Πυθαγόραν ἀντίφρασι αὐτῶν ὡς ἐκείνους ὄντας, φανερὸν ἐκ πάντων τούτων ὅτι πάσης σοφίας ἐμπειροῦ καὶ ἀποχράντως. *Lysidis, Hipparchi & Philolai scripta & Cleemperi Medici sub Pythagoræ ambulatione nomine jam à me animadvertum est, sic plura Athenis Crotoniatæ, eidem Philosopho adscripta refert Laërtius VIII. 7. Et Archippum ac Lysidem memoriter tenentes præcepta doctoris, ingenio pro libris usos scripsit Hieronymus apolog. 2. adversus Rufinum p. 166. & post quædam interjecta addit à filio & filia discipulisque Pythagoræ prolata monumenta, filiam respiciens Theanonem vel Arignotem, filium Telaogen. Equidem filiz suæ Damonis quoque commisisse Pythagoram commentarios à se scriptos nemini extra familiam communicandos, legitur in Epistola Lysidis ad Hipparchum, testati Damonem nullo pretio eos vulgare sed Bisfalie filiz suæ eadem arcani lege custodiendos credidisse.*

Dorica dialecto cujus tunc usus in parte Italiæ Pythagoræis *frequenterata erat, scripta fuerunt Pythagorica commentaria pleraque, quemadmodum tum ex fragmentis patet, tum notatum Porphyrio est, qui hoc inter causas decrementi sectæ illius retulit in vita Pythag. p. 40. Ἐπειτα Διὰ τὸ καὶ τὰ γεγραμμένα Δωριδί γεγράφου, ἐχέσθης τι καὶ ἀσαφὲς τῶν Διὰλέκτων. Καὶ μηδὲν Διὰ τοῦτο ὑποειδῆναι καὶ τὰ ὑπὸ αὐτῆς (ἀριθμητικῆς πραγματείας) ἀνισορρομῆμα δόγματα ὡς νόθα καὶ παρακωσῆμα, τῶν μὴ ἀντικεινῶν Πυθαγόρου καὶ εἶναι τῶν ἐκφέροντας τὰυτα. Doricum idioma tanquam optimum & antiquissimum placuisse Pythagoræ; contra disputat Jamblichus cap. XXXIV.

V. Constat Pythagoram & Pythagoreos quando apud extraneos agerent, usos inter se certis *Symbolis* atque *znigmatis*, brevibusque sententiis & obscuris. Jamblichus c. XXXII. pag. 191. ἐπὶ τῶν θυραίων καὶ ὡς εἰπῶν βεβήλων εἰ καὶ ποτε τύχοι, Διὰ συμβόλων ἀλλήλους οἱ ἄνδρες ἠνίκα τούτου.

* Pythagoras ipse tamen utpote Sanius non videtur ab Jonica dialecto.

των. Confer ejusdem protrepticum p. 130. Ea in libros etiam relata, morti vicini suis diligenter commendarunt, ne alienis à seſta ſua hominibus vulgarentur. Idem c. XXXV. p. 211. διουλαβόμενοι ἢ μὴ παθῆμεν εἰς αἰὲν ἀνθρώπων τὸ φιλοσοφίας ὄνομα, καὶ θεοῖς αὐτοῖσι διὰ τῆτο ἀποχθάνουσαν διολέσαντες ἀρδῆν τὸ τηλικύτον αὐτῶν δῶρον, ὑπομνήματά τωα κεφαλαίωδη καὶ σύμβολα συζητάμενοι τάτε τῶν πρεσβυτέρων συγγράμματα καὶ ἂν διαμέμνησθαι συναλίσαντες καὶ ἐλίπον ἕκαστος ἢ εὐτύχῃ ἀνετάλευτων, ἐπισκηψάμενοι υἱοῖς ἢ θυγατέρας ἢ γυναῖκα, μηδὲν ἀδομῆματῶν ἐκτός τὰς οἰκίας. Hzc Symbola * five ἢ ἀποθεγμῆτα ut vocat Hierocles p. 301. ex veteribus explicaverant Aristoteles, a) Anaxagoras, b) Alexander Polyhistor, c) Anaximander Milesius junior, d) & alii, quorum scripta interciderunt: forte etiam Aristoxenus & Theano à quibus Pythagorica Apophthegmata tradita constat è Stobæo ac Suida. At enim ex his quæ tatem tulerunt, videndi Plutarchus, e) VIII. 7. symposiac. seq. & lib. de educatione liberorum p. 12. Laërtius VIII. 17. seq. Hierocles p. 297. seq. Suidas in Πυθαγ. Hieronymus contra Rufin. T. 2. p. 166. edit. Francos. præcipue Jamblichus in protreptico ad Philos. cap. XXI. Inter recentiores hoc argumentum attigerunt Philippus Beroaldus Bononiensis, cujus libellus de Symbolis Pythagoricis separatim recusus cura Petri Fabricii Rostoch. 1604. 12. Calius Rhodiginus XVI. 17. 19. Antiqu. lect. Desiderius Erasmus in præclaro adagiorum opere sub initium, Marcellus Ficinus, Job. Reuchlinus Lib. II. de arte Cabalistica (cujus disputationem Anglice vertit & Historiæ suæ Philosophicæ inferuit Stanlejus) Lilius Gynaldus cujus eruditus liber & separatim & Tomo posteriore Operum & ad calcem Hieroclis edit. Lond. habetur, Calius Calagagninus in dictis moralibus, inter Opera Basil. 1544. fol. Paulus Scalibius libro de Mysteriis Pythagoræ, Joach. Zehnerus in fragmentis Pythagoræ Lipf. 1603. 8. Claudius Mimos, Athanasius Kircherus T. 2. Oedipi parte 2. p. 157. Tho. Stanlejus parte IX. Historiæ Philosophicæ

Qq q

- * Demetrius de elocutione §. 254. διὸ καὶ τὰ σύμβολα ἔχει δεινότητος, ὅτι ἐμφερῆ τῆς βραχυλογίας. Καὶ γὰρ ἔβραχέως ῥηθέντες ὑπονοῆσαι τὰ πλείεστα δεῖ, καθάπερ ἐκ τῶν συμβόλων.
- a) Meminit Porphyrius, Hieron. adversus Rufin. &c. Vide infra Libro III. ubi de scriptis Aristotelis deperditis.
- b) Jamblich. Vit. Pythag. c. 28. & Theologumena Arithmeth p. 41.
- c) Vide Jonsium p. 199. Clemens Alex. 1. Strom. p. 304. Cyrillus IV. contra Julian. p. 133.
- d) Suid. in Ἀναξίμα.
- e) Conferenda LX. Pythagorica præcepta Mystica à Plutarcho interpretata, quæ latine manu Pandulphi Collenutii Pisarenſis descripta reperit Gynaldus, & cum libro suo de Symbolis Pythagoræ edidit. Libellus, inquit, est scitu dignus, sed quæ minime inter Plutarchi scripta Græca reperitur, summa fit licet à me & cura & diligentia conscriptus.

phicæ p. 556. Nic. Senellius Jamblichi interpres, *Franciscus Bernius* Comes in Moralitate arcana è Pythagoræ Symbolis. Ferrar. 1669. 4. ac denique *Paulus Pater*, Professor nuper Thoruniensis, hodie Gedanensis, in Arcanis moralitatis ex XLI. Pythagoræ Symbolis Francof. 1687. 8. Ad Symbolum *Chanicæ ne insidens* exstat ingeniosa & erudita dissertatio *Joh. Rondelli** Gallicè edita Amst. 1690. 12. De eodem Symbolo agit Caspar Waserus Lib. II. c. 3. de mensuris Hebræorum.

VI. Feruntur & hodie nonnulla Pythagoræ nomine incerta fide; ut *Speculum Magia & Sphæra Pythagorica divinatoria* de decubitu ægrorum quam ab *Apulejo* ut fertur latine redditam affert Caspar Barthius XXX. 7. Adversar. Similem Rotam vitæ & mortis exhibet simul atque explodit *Kircherus* T. 2. Oedipi *Ægyptiaci* parte 2. p. 491. ** & canoras ejusmodi nugas non assis facere se, rectè affirmavit *Josephus Scaliger* Epist. CLXXXI. Solet etiam *abacus Pythagoricus* vulgo appellari, utilior longe & rationabilior tabula multiplicationis numerorum (*das Einmahl eins*) Confer *Boëthium* lib. 1. Geometriæ p. 1517. 1518. & *Bedam* T. I. Operum p. 77. seq. qua tamen alià longe usus fuerit Pythagoras, siquidem exploratum esset Pythagoræ tetractyn fuisse rationem numerandi non ultra quaternarium; inde facta reflectione ad unitatem, simili artificio, quo hodie per denarium facimus, quamcunque multitudinem quatuor numeris efferendi, de qua videndus *Erhardus Weigelius* in *Tetracty Pythagorica*, & *Aretologicæ* p. 350. seqq. *Joh. Wallisius* T. 1. Opp. 25. & 66. *Joh. Sturmii* *Mathesi enucleata* p. 6. seq. Sed ingeniosè magis quam vere hoc à præstantissimo *Weigelio* excogitatum esse existimo, & sententiæ huic refragari universam Pythagoræ scholam, ut ex *Nicomacho*, *Theologumenon Arithmeticæ* scriptore, *Jamblichi* in *Nicomachum* Commentario, & *Joh. Meursii* denario Pythagorico constare cuilibet potest. Itaque si numerorum mysterium tetractyos nomine à Pythagora significatum esse dicendum sit, denarium potius respexisse cum viris doctissimis mihi persuaserim, qui ex additione unitatis binarii ternarii & quaternarii coalescit. Notum & Pythagoricorum *Περίαλφα* sive *Πεντάγραμμοι* Symbolum *ὕγεια*, quo in Epistolis usos notat præter alios Scholiastes *Luciani* T. p. 26. seq. Vide *Vossium* IX. 36. de idololatria, & *Jac. Tollium* c. 2. fortuitorum.

Nec

* Vide *Acta Er. A. 1691. p. 77.* ubi discis Virum hunc doctissimum universæ Philosophiæ Pythagoricæ illustrandæ animum appulisse.

** Eadem rejicitur à *Naudæo* in *Apologia pro Magis* c. X. Exhibetur & in *Geomantia Gallicè* edita à *Christophoro Cartano*, Nobili *Genevensi*, Paris, 1567. 4. Exstat etiam libellus hoc titulo: *Nobilissimus & antiquissimus ludus Pythagoreus qui Rhythmomachia appellatur.* Gallicè, auctore *Claudio de Boissiere Delphinat.* Paris, 1556. 8.

Nec minus trita *quinque corpora Pythagorica*, è quibus, pyramidem igni, cubum terræ, aeri octaëdron, icosaëdron aquæ, Univerſo *δωδεκάεδρον* congruere opinabantur. Vide Platonem Timæo, p. 487. Laërtium III. 70. Plutarchum II. 6. de placitis Philoſ. & quæſt. Platon. p. 609. ſeq. &c. Euclidem Lib. XIV. & XV. & Joh. Keplerum Mathematicorum principem in opere eximio de Mundi Harmonia. Prætereo *Monochordum* ſive *κινύρα ἐκ μίας χορδῆς* inventum à Pythagora, de quo Laërtius VIII. 12. & Henr. Lindebrogius ad Cenſorin. c. X. Gaſſendus c. III. Theoriz Muſicz. Tum nobile *εὐσημία* Geometricum de area parabolæ, vel alterum de Potestate Hypothenuſæ in Angulo Orthogonio, Pythagoræ ipſi hecatombe dignum viſum, teſte Apollodoro apud Plutarch. p. 1094. de non ſvaviter vivendo ſecundum Epicurum, quod præter Laërtium & alios celebrat Vitruvius IX. 2. & demonſtrat Euclides Lib. I. propoſ. 47. & lib. VI. propoſit. 31. Confer Proclum lib. IV. ad primum Euclidis p. 110. Hæc propoſitio quia in Academiis quibusdam demonſtranda proponi conſueverat creandis Philoſophiz Magiſtris, ideo appellata eſt Magiſtralis. Denique imaginem Cæli & Terræ, quam ex ære factam Tarenti à Pythagora, ſcribit Varro IV. de Lingva latina.

De 2. *Episto* ſub Pythagoræ nomine exſtantibus egi ſupra c. X. §. 9. Jam dicendum non nihil eſt de verſiculis præcepta moralia continentibus qui propter uſum & elegantiam *χρυσὰ ἔπη* ſive *aurea carmina* appellari conſueverunt, & ad noſtram ætatem pervenere cum commentario aureolo & ipſo lectuque digniſſimo *Hieroclis* * Philoſophi, non illius Nico-

Q q q 2

medi-

* Fuere & alii Hierocles qui à Joh. Pearſonio prælegom, ad Hieroclis commentarium enumerantur: 1) Hierocles Alabandæus, Aſiaticorum princeps Rhetorum, Cicerone puero clarus, qui ejus meminit in Bruto & 2. de Oratore, Strabo Lib. XIV. 2) Hierocles Strabonis junior, cujus *Φιλιſορας λόγος* allegat Stephanus Byz. in *Βραχμῶνες & Ταρκυνία*. Tzet. Chil. VII. hiſt. 144. & forte reſpicit Schol. Pindari Pyth. Od. 4 Svidas in *ἐμποδίων* & Apoſtolius VIII. 20. prov. laudantes Hieroclem *ἐν δευτέρῃ φιλοſοφικῶν ἐπιγράμτων τῶν φιλοſόφων*. 3) Hierocles Hyllarimenſis Philoſophus Stoicus, ab Athletica ad Philoſophiam qui ſe contulit, Gell. IX. 5. & Steph. in *Ἰλλάριμα*. 4) Hierocles cauſarum patronus qui libros binos *ἐπι ἰππων θροαπείας* ſcripſit ad Caſſianum Baſſum, de quo infra Lib. VI. ubi ſcriptores Veterinarios recenset. 5) Hierocles Grammaticus, qui *συνέκδημον* ſcripſit ſive notiſſimam Imperii CPolitani, de qua ago Libro IV. cap. 2. §. 19. 6) Hierocles ſcriptor facetiarum. His adde 7) Hieroclem qui à Demoſthene memoratur contra Ariſtogenem, 8) Hieroclem Imp. Hælioſtali *πρωδικῶς*, quem Caricum ſive Hyccaricum nomenclium vocat Dio in excerptis Libri LXXIX. 9) Hieroclem patrem Hieronis, tyranni Siculorum Juſtin. XXIII. 4. Athen. V. p. 209. 10) Hieroclem Caſſianum in Inſcriptione Veteri Palmyrena. &c. 11) Hieroclem Arceſilai Philoſ. familiarem ap. Laërt. 12) Hiero-

mediensis qui adversus * Christianos scripsit, sed Platonicus Alexandrini qui diu post vixit τὰς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ διατριβὰς ὑψηλοφροσύνη καὶ μεγαληγορία κοσμοσας μετὰ ἑσπέρῃ καὶ μεγαλοπρεπῆς, sicut de eo Damascus apud Photium Cod. CCXCII. p. 551. Aurea quidem carmina ipsi Pythagora vulgo tanquam auctori tribuuntur & olim à multis adscripta sunt, ut à Chalcidio p. 229. *Pythagoras etiam in suis aureis versibus:*

*Corpore deposito cum liber ad aethera perges,
Evades hominem, factus Deus aetheris almi.*

Sic Clemens Alex. Lib. I. c. 10. pædagogici, Hieronymus contra Rufin. *Respicere omnem oram Italia quæ quondam magna Græcia dicebatur, & Pythagoricorum dogmatum incisa Publicis litteris ara agnosces. Cujus enim sunt illa χρυσῆ παραγωγέλαμα** nonne Pythagora, in quibus omnia ejus ita breviter dogmata continentur, & in quæ latissimo opere Philosophus commentatus est Jamblichus, imitatus ex parte Moderatum virum eloquentissimum & Archippum ac Lysidem Pythagora auditeres.* Etiam Proclus 3. in Timæum, Pythagoram appellat τὸν τῶν χρυσῶν ἐπιπῶν πατέρα. At Galeno subdubitanti lib. de dignotione affectuum T. 6. edit. Paris. p. 528. laudantur Ὁρραίνσεις Φερσίμου αἰὲς Πυθαγόρου. Et Chrysippus apud Gellium VI. 2. & in consolatione ad Apollonium Plutarchus; Jamblichus in Vita Pythag. p. 138. aliique non Pythagoræ ipsi sed Pythagoræ illa tribuunt. Et Hierocles p. 318. appellat non unius Pythagorici

sed

Hieroclem Alypii F. Antiochenum Libanii Sophistæ discipulum, de quo H. Valesius ad Ammian. XXIX. Idem Libanius in Epist. testatur Hieroclem cum Aristæneto periisse in terræ motu Nicomediensi, qui contigit A. C. 358. 13] Hieroclem Pirææ præfectum Laërt. II. 127. IV. 39. 40. eundem forte Hieroclem Carem de quo Polyænus V. 17. 14] Hieroclem Augurem, Aristoph. in Pace, v. 1068. 1069. 15] Hieroclem Strategum Mytilenseum, in numo apud Sponium p. 170. Misc. eruditæ Antiqv. Porro apud Athenæum Lib. XIV. ubi quid sit *σαρτίτας* placentiæ genus explicat, pro *Ἰεροκλής* legendum *Ἰατροκλής*, ut idem Pearsonus observat.

* Hic ex Vicario præfes Bithyniæ, atque inde Ἀλεξανδρείας ἐπαρχῆς [siquidem is ipse est de quo Epiphanius hæref. LXVIII. 1. & qui ab Edesio Martyre cæsus pugnis, vide Vales. p. 177. ad Euseb.] auctor & consiliarius ad faciendam persecutionem Diocletiano fuit, teste Lactantio de mortibus persecutor. c. 16. scripsit *λόγους φιλαληθείας διὰ πρὸς τῆς χριστιανῶν*. Vide eundem Lactantium Lib. V. c. 2. seq. Hujus operis particulæ quæ Christum Servatorem nostrum cum Apollonio Tyanensi contulerat, suum adversus Hieroclem librum opposuit Eusebius, qui etiamnum existat, cum Eusebii ejusdem demonstrationis Evangelicæ libris Græcè & latine ex versione Zenobii Accioli Florentini non usquequaque optimo sed à Luca Holstenio interpolata & in notis subinde castigata; existat etiam cum Accioli versione ad calcem Philostrati de Vita Apollonii, Paris. 1608. fol.

** Ex iis quæ apud Hieron. sequuntur possis colligere eum de symbolia potius Pythagoricis & Aporphthegmatis loqui, quam de aureis quæ habemus carminibus.

fed ὅλας τῶν συλλόγων ἀπόφθεγμακῶν, testatus in more positum fuisse ut quotidie mane & vesperi hocce πυθαγορικῶς θείον ab illius sectæ hominibus legerentur vel audirentur. Alibi p. 230. ὁ τῶν ἐπῶν τέτων συγγραφήως. Qui vero ad unum quendam è Pythagoricis putarunt esse has (ut idem Hierocles & Simplicius vocant) συνθηκῶς referendas, vel *Lysidem* cogitaverunt, quæ sententia probavit se quoque nuper Clariss. Andreas Dacier: vel *Philolaum*, vide Labbei Bibl. nov. MSS. p. 385. vel denique *Epicharmum*, quæ Stanlei conjectura est p. 512. Hist. Philosoph. licet Jamblichus cap. XXIX. p. 150. & cap. ult. p. 221. potius observat sententias Pythagoricas ab Epicharmo in Comædiis hinc inde fuisse adspersas, non quod auctor aureorum Carminum fuerit Epicharmus. Itaque si auctor illorum è Pythagoricis quærendus sit, nullum quidem magis quam *Empedoclem* Agrigentinum nominaverim, cujus καθαρῶν forte nobilis particula fuerunt. Equidem omnia illi mirifice convenire videntur, dialectus, dictio, argumentum, tum clausula plane digna Empedocle, εἶσται ἀθάνατος &c. Neque adeo nova est hæc sententia, ut propterea incredibilis alicui videri possit, cum diserte confirmetur ab auctore veteri Θεολογικῶν ἀριθμητικῶν p. 20. Τοιαύτης ἢ ἕσης ἐπώνυμον διὰ αὐτῆς τὰ Πυθαγορεῖα οἱ ἄνδρες θαυμαζόντες ἀποστέλλουσιν ἀνεπιφωτιστοῦ ἐπὶ τῇ εὐερίσει, καθάρσει καὶ ἐμπέδοκῳ.

Ὁ μὴ τὸν ἀμετέρα γὰρ ὁρῶντα τέτραυτον.

Παγὰν ἀεὶ αὐὰς φύσει ριζώματ' ἔχουσα.

VII. *Procli* Laodicensis Syri commentarius in χρυσῶ ἐπη, Svidæ memoratus intercidit. Editiones carminum aureorum plerasque insigniores retuli capite superiore cum Gnomicos recenserem, quorum non contemnenda pars esse solent. Eorum editionem novam ad MStos codices meditatatus *David Hæschelium* * non perfecit, licet ejus indicio constat in Pythagoricis post versum 39. in MS. Augustano legi versiculos binos, qui in vulgatis fere editionibus desiderantur, sed exstant apud Porphyrium p. 27.

Πρῶτα μὲν ἐξ ὑπνοιο μελίφρονος ἐξυπαναστάς

Ἐν μάλα ποιπνύου ὅσ' ἐκ ἡματι ἔργα τελέουσις

Et post versum 44. hunc tertium, itidem in editis libris prætermisum:

Ταῖς αὐταῖς ἀρεταῖς ποιῶ φίλον, ὃν κ' ἐθέλωτα.

Paraphrasin *Arabicam* cum versione latina *Jo. Elchmanni* edidit *Claudius Salmasius* ad calcem suorum in *Epicetum* commentariorum, unâ cum para-

993

raphra-

* Vide ejus Epist. ad Kirchmannum, datam 7. Id. April. 1603. Post Gudianas p. 188. ubi & Variæ lectiones quædam notata digne in καθεστῶ Phocylidia.

raphrafi Arabica tabulæ Cebetis. Lugd. Bat. 1640. 4. Græce vero & latine cum commentario Ethico exhibet carmina aurea *Magnus Daniel Omeis*, Altdorfii 1693. 8. qvi p. 91. ineditum *Matthia Georgii Kanigii* commentarium celebrat. In calce paraphraseos Arabicæ legas Galenum hæc Pythagorica recitasse sub initium & sub finem cujusque diei. Loca quædam illustrat *Salmasius* in præfat. *Olai Celsi* observationes in aurea carmina lucem videntur Upsalæ 1706. 8. Video etiam memorari editiones *Gvil. Canteri* & *Jo. Spondani*, atque expositionem *Henrici Bremcurienfis*, *G. Sartorii*, *Joannisque Strafelii*.

Davidis Clerici patruis sui ineditas in carmina aurea animadversiones memorat *Joh. Clericus* Vir Cl. T. I. Bibl. selectæ pag. 158. Cum erudito itidem commentario vulgata sunt à *Gvilelmo Dietzio* Professore Gymnasii Ulmenfis ante hos annos amplius viginti. Sed & *Visus Amerbachius* carmina hæc perinde ut *Phocylidea* cum animadversionibus suis edidit Lipf. 1594. 8. Utraque *Wolfgangus* quoque *Seberus* Sulanus, Rector olim Schleusingensis, excudi fecit cum latina versione, indice græco omnium verborum phrasiumque & locorum communium, *Joach. Cammerarii* scholiis græcis & suis ipsius latinis animadversionibus. Lipf. 1604. 8. In fragmentis Pythagoræ à *Joach. Zehnero* collectis & Græce ac latine editis ibid. 1603. 8. præter vitam Pythagoræ è variis scriptoribus contractam, habentur carmina aurea, præfixo iisdem ex *Georgii Cedreni* historia argumento: tum plures sententiæ apud varios scriptores ad Pythagoram auctorem relatæ, & symbola quædam Pythagorica. Habes etiam fragmenta Pythagoræ & magis quidem selecta ac disposita licet perpauca ante commentarium *Hierocli* in aurea carmina editionis Londinensis, quam antequam recenscam, observo *Hieroclem* illum fuisse præceptorem *Æneæ Gazæ* * ut ex limine dialogi ejus de resurrectione colligitur, atque adeo circa medium sæculi post Christum natum quinti floruisse. Quam ætatem aliis argumentis etiam adstruit *Jonfius* III. 18. Sed male eundem ** *Hieroclem* putat qui ab *Eusebio* est confutatus, cum diversi sint & majore quam sæculi spatio à se invicem distent *Hierocles* Bithyniæ & post *Alexandriæ* ἱεροκλῆς [de quo *Lactantius* atque *Eusebius*] & *Hierocles* Philosophus Platonicus Alexandrinus [de quo *Photius* ac *Svidas*.] Neque audiendus est idem
Jon-

* Vide quæ de *Æneæ* ætate notavi supra cap. X. §. 29

** Communis hic error multis eruditis ut vel cum Stoico Philos. de quo *Gellius*, vel cum *Lactantii* æquali postum confundant. Eadem sententiâ videtur fuisse *H. Mori* qui p. 276. Opp. Theolog.: *Hierocles egregius ille paganus moralis, miracula Christi non negat, nec persona præstantiam, sed contendit Apollonium Tyancum cum eo saltim conferri posse*, Pro *Heralito*, *Hierocles* legendus est in *Lipenii* Bibl. Philosophicâ T. 2. p. 1276.

Jonfius juniorem nescio quem Eusebium comminiscens, cum etiam La-
 ctantium ita necesse foret alium comminisci juniorem. At ne alia argu-
 menta à doctissimis viris Gvil. Caveo in Hist. literaria, Tillemontio T. 5.
 Memor. Hist. Eccles. p. 606. seq. & Petro Baylio edit. 2. Lexici in medium
 allata producam, idem ille quem dixi Æneas probe distingvendos mo-
 nens p. 24. edit. Barthii, *ἱεροκλῆς ἧ* inquit, *ἐχ' ὁ διδάσκαλος αἰτ' ὁ προ-*
βαλλόμενος τὰ θαυμασία, ἀπίστον καὶ ἔτο προσέθηκεν. Quod nec à Pear-
 sonio in eruditis & luculentis ad Hieroclem prolegomenis, nec à Jonfio
 animadversum fortasse mirabitur lector, sed & similes vel etiam minores
 hallucinationes si mihi cum tantis viris neutiqvam comparando hinc inde
 exciderint, veniam dare non gravabitur. Hieroclis Commentarium in au-
 rea carmina, insignem plane nec Grammaticum sed Philosophicum &
 auctore ipso teste compendium dogmatum Pythagoricorum complexum,
 primus è MS. Codice Venetiis à se emto vertit, *latine* edidit & Nicolao V.
 Pontifici dicavit *Johannes Aurispa* Siculus, Petavii 1474. 4. (vide Lambeci-
 um VII. p. 133.) Rom. 1475. 4. (Beughem. incunab. typograph. p. 73.) Rom.
 1495. (Bibl. Thuan. part. 2. p. 2.) Eandem versionem à se emendatam recu-
 di curavit Uldaricus Zasius, Jctus, Basil. 1543. 8. *Græce* primus in lucem
 protulit è MS. Codice abbatis Rupefucaldi ad varias lectiones è Vaticano
 Codice depromtas emendato, novamqve suam addidit versionem *Johan-*
nes Curterius Paris. 1583. 12. Hinc *Ualice* vidit lucem interprete *Dardi Bembo*
 Venet. 1604. 4. Ab eo tempore Curteriana editio Græcolatina recusa est
 Londini 1654. 8. sed cum insignibus accessionibus, nam præter fragmenta
 & Joh. Pearsonii (Episcopi postea Cestriensis) prolegomena, & Merici
 Casauboni in Hieroclis Commentarium animadversiones, accessere *Theo-*
dori Marcilii versio aureorum carminum & eruditus in illa Comēntarius Pa-
 risiis 1585. pridem editus, Hieroclis nescio cujus (Philosophum habet in-
 scriptio, quam veram esse neutiqvam præstiterim) *ἀστία* sive * *facetas*,
 Græce & latine cum notis, post edit. Lugd. 1605. 8. Ex Hieroclis Philoso-
 phi Alexandrini libro cuius etiam Svidas meminit *περὶ προνοίας καὶ ἐπιμαρμά-*
νης καὶ ἔ ἐφ' ἡμῶν *πρὸς τὴν θεῖαν ἡγεμονίαν σωτήσεως* ad Olympiodorum;
 excerpta à Photio Cod. CCXIV. & CCLI. Tum altera excerpta ex eodem
 libro (vel ex Photio potius ut Pearsonius observat) quæ cum Libanii qui-
 busdam vulgaverat Fed. *Morellus* Græce & lat. Paris. 1597. 8vo. *Hugo* quoque
 Grotius

* Sunt 29. narrationeulæ satis ridiculæ de stolidis & simplicibus dictis & factis quorundam
χελασκῶν, Marcus Velferus Epistola ad Goldastum p. 358. Opp. *Hieroclis facetas* ex co-
 dice *Augustano* auctas P. Pontanus jam pridem convertit & edendi occasione expulsiat.
 Locum horum *γελῳίων* è MS. *Maaci Vossii* corrigi Sarravius Epist. LXXVIII.

Grotius eadem latine verterat in Variorum scriptorum sententiis de fato Paris. 1624. 4. Amst. 1648. 12mo. & T. 3. Opp. Theolog. Amst. 1679. fol. Utraque Morelli & Grotii versio in hac collectione exhibetur; alia item nonnulla Hieroclis fragmenta è Stobzo. Denique Lili Gyraldi de Symbolis Pythagoræ Commentarius supra laudatus. Nescio hujusne Alexandrini Platonici an alterius antiquioris Stoici Hieroclis sint *Philosophumena* laudata Svidæ & Etymol. in *εἰρηόδω* & Apostolio XI. 90. proverb. Londinensis editio scriptorum Hieroclis Alexandrini quam jam recensui repetita in eadem urbe est A. 1673. 8. à quo tempore ibidem 1682. 8. prodiit elegans versio Anglica commentarii Hieroclis in carmina aurea; nescio quo auctore, non ex versione latina sed ex græco studiose confecta, & præfationis loco præfixam habens Apologiam doctrinæ moralis Ethnorum, quos *profanos scriptores* promiscue vocari, cum non pauci sanctissima doceant, ægre fert & indignatur. Sane hæc ipsa carmina aurea* tam vehementer se probarunt iudicio Johannis Aurispæ qui Hieroclem primus latine reddidit, ut in Epistola ad Nicolaum V. scribat se jamjam octogenarium nihil aut Græcè aut latine legisse quod magis sibi profuisse intelligat. Hieroclis quibusdam locis lucem affundit Mericus Casaubonus p. 336. ad Laërtium editionis præclaræ Westenianæ, & Lambecius Lib. VII. Commentar. de Bibl. Vindobonensi p. 131. 133. ubi testatur in illo thesauro librario Augustissimi Imp. reperiri Codicem Hieroclis optimum MS. ex quo loca universa mutila editionis Curterianæ suppleri & corrupta emendari queant. Eximius quoque Codex MS. hujus scriptoris occurrit in Bibliotheca Medicea, è quo Varias lectiones descriptas habeo. Ex eodem Codice Varias Lectiones accepit *Andreas Dacierius*, qui Codicem præterea Curterianæ editionis à Renaudoto nactus Variis lectionibus alterius Codicis MSti notatum à Viro docto nescio quo, Hieroclis commentarium Gallice vertit & animadversionibus illustravit, ediditque cum vita Pythagoræ à se adornata & versibus aureis, symbolisque Gallico itidem idiomate luculenter explicatis Paris. 1706. 12. Quod vero præstantissimus Bælius probè notat ab Hierocle in libro de providentia affirmari, ex Platonis Magistri sui sententia hoc universum conditum esse è nihilo,** ut à Platonis ipsius opinione alienum haud

* Ad imitationem horum Pythagoricorum carminum dicta etiam sunt *ἔπη χρυσᾶ* *Christomalli* cujusdam apud Balsamamionem in can. LX. Apostolor. Vide Cotelerium III. monument. Eccles. Gr. p. 571. Allatum de Consensu p. 653.

** *Ἐκ μηδενος προὔποκειμένου*, Photius ex Hierocle pag. 749. v. 17. seq. pag. 750. v. 27. seq. pag. 283. v. 19. edit. Hæschelii.

haud diffiteor, ita video pluribus junioribus Platonice Christianismi florentis tempore claris in mentem venisse. Neque enim Syriani tantum, Hermiz, Damascii & Prisciani Lydi loca in hanc sententiam profert Livius Galantes in comparatione Theol. Christianæ cum Platonica p. 237. Sed in Plotino etiam Porphyrioque, Jamblichō, Proclo ac Simplicio hoc observavit Radulphus Cudworthus in systemate intelligibili Univerſi pag. 197. quem vide etiam p. 749. 751. 753. 763. Si Claudiano Mamerto fides, Philolaus quoque Pythagoricus docuit *Deum ex nihilo fecisse omnia, & sicus opere instituit ita materiam rebus omnibus incorporasse.* Lib. 2. de statu animæ cap. 3. Equidem haud defuisse inter vetustissimos Philosophos qui hoc dogma tuerentur, colligas vel ex Aristotelis libro de Xenophane p. 3. edit. Sylburgii, & ex Empedoclis versibus apud Plutarch. contra Colotemp. 972. quibus disputat contra eos οἱ δὲ γίνεσθαι πάρα ἐκ τῶν ἐπιπέσεων, quos in exordio poematis sui oppugnat etiam Lucretius. Prætereo Epicharmum ex divinatione eruditissimi Gudii apud Menagium p. 144. ad Laërtium, sed ingeniosa potius quam vera vel necessaria, ut eidem Menagio demonstratum. Seneca præf. quæstion. natural. *quam utile existimas ista cognoscere & rebus terminos ponere, quantum Deus possit, materiam ipse sibi formet, an data utatur. τίς ὁ δημιουργός, καὶ ἕστίαν ἢ ποιότησα, καὶ τί διασπασθεὶς ἐποίει;* Philo de Abrahamo p. 292. quem locum male reddit interpretes, ita vertendum: *quis opifex? materiamne, an formam tantum dederit mundo? & quem in usum?* Aristotelem quoque creationis è nihilo Patronum introduxit Trapezuntius, sed infeliciter prorsus ac falso, ut docuit Bessarion III. 13. & 20. & 27. contra calumniatorem Platonis. Saltim ita non sensit Peripateticorum haud postremus Averroës, qui in 3. Physicorum eo nomine reprehendit Avicennam, quod ex nihilo aliquid posse fieri adversus Philosophorum opinionem disputaverit. Platonis porro sententiam prioribus illis Æthiopem dealbantibus candidius explicavit Chalcidius, p. 103. commentarii egregii in Timæum, hunc enim si audimus, Plato statuit *non Deum ex his quæ non erant, fecisse mundum, sed ea quæ erant sine ordine ac modo, ordinasse.* Ex Pythagoræ vero mente innatum & infectum hoc mundi corpus est, ut notat Tertulianus in Apologetico cap. XI.

VII. Quandoquidem ab EMPEDOCLE Siculo * Agrigentino celeberrimo inter Pythagoricos, Carmina aurea profecta fuisse non improbabili conjectura paulo ante tradidi, congruens existimo, illius quo-

R r r

que

* Hinc per Σικελικὰς Μῆσας Plato Empedoclem intelligit. At Luciano T. I. p. 677. lib. 2. de vera Hist. Empedocles dicitur περίφθορος *ambustus*, quoniam scilicet *Deum immortalis haberi dum cupit, ardentem ferbidus Ætænam insiliit*, si vera est fabula.

que ingenii monumentorum brevem notitiam, licet fere perditorum & ex hominum memoria elapsorum, hic subungere. Parmenidis propinquum & æmulum vocat Simplicius in 1. Physic. p. 5. Archyta Magistro usum scribit Svidas in *Ἀρχύτας*. Quin imo Pythagoram ipsum Magistrum habuisse testantur Timæus apud Laërtium VIII. 54. & 50. Porphyrius p. 19. & Jamblichus qvi c. 23. eum refert inter eos qvi juvenes Pythagoram jam senem audiverunt. At temporum rationi hoc non congruit plane, cum Empedocles natus fuisse ponatur demum Olymp. LXXVI. 4. quamobrem juniorem Pythagoram Aipten prioris discipulum ab illo auditum contempdit Dodwellus p. 220. Scripta Empedoclis hæc apud veteres memorata reperiuntur:

1. ΠΕΡΙ ΦΥΣΕΩΣ βιβλία γ'. *Libri III. de Natura*, Pausaniæ Medico inscripti, carmine Hexametro. Hujus operis Galeno T. 5. p. 1. edit. Basil. & Tzetze Chil. VII. v. 523. aliisque memorati & adversus usque bis mille pertingentis pars ni fallor fuit quod ab Æliano XVI. 2. hist. animal. laudatur *περὶ ζῴων ιδιότητων*, tum quod Pfellus laudat *περὶ λήθων*, & Tzetzes ad Lycophronem, *περὶ νείκων*: *Hymni* denique *Physici*, quorum Menander Rhetor meminit. Physicam Empedoclis exposuisse partim, partim ad examen revocasse videtur Hermachus Epicureus in XXIV. libris *Ἐπισηλικῶν περὶ Ἐμπεδοκλέους* quos memorat Laërtius Lib. X. sect. 25. Plurimum Empedocli tribuisse Epicurum patet è Lucretio, quo judice *Carmina divini pectoris ejus*.

*Vociferantur & exponunt præclara reperta,
Ut vix humana videatur sorte creatus.*

Mirum est Dorice eum non scripsisse, quæ dialectus familiaris fuit Pythagororum Scholæ, & Siculis præcipue, sed ut ex innumeris fragmentis constat, Jonice, quod ipsum sententiæ de Empedocle aureorum carminum scriptore, quæ itidem Jonica dialecto decurrunt, velificatur. De illo vero dialecti Jonicæ apud Siculos usu videre non injucundum est, quæ à Bentlejo nuper & Car. Boylio disputata sunt ad Epistolas Phalaridi adscriptas. Epitheta in carminibus suis non ornatus gratia adhibuit, sed ejusmodi quæ naturam rei quam optime declararent ut testatur Plutarchus V. 8. Sympos. In Ciceronis Academicis quæstionibus Lib. I. pleræque editiones Empedoclem referunt inter Poëtas Græcos, quos Ennius, Pacuvius aliique latine expresserunt. Sed Turnebus testatur se vidisse MStum codicem antiquum, quo Empedoclis nomen abfuit. Nec usquam alibi latina Empedoclis Metaphrasis vetus memoratur.

2. ΚΑΘΑΡΜΟΙ *de expiatione & purgatione, versus Hexametris ser mille.*
Hujus

Hujus operis partem fuisse existimo aurea quæ vocantur Pythagoræ carmina, Empedocli diserte tributa ab auctore *Θεολογικῶν Ἀριθμητικῆς* p. 20. ut jam ante, cum de his carminibus agerem, monere me memini. Initium *καθαρευῶν* servavit Laërtius VIII. 54. idem sect. 63. testatur illos in Olympiis decantatos à Rhapsodo Cleomene. Confer Athenæum Lib. XIV. p. 620. Meminit & Apulejus in Apologia, De lustrationibus Pythagoricis confer Salmasium sub finem præfationis in Cebetis versionem Arabicam.

3. *ΙΑΤΡΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ*. *Liber Medicus versibus Hexametris sexcentis εἰς ἑπὶ ἑξαποσεία*, ut diserte Laërtius in Empedoclis vita. Fallitur itaque Svidas, qui *καταλογαδὴν* scripta esse ab Empedocle *ιατρικὰ* tradit.

4. *ΞΕΡΕΟΥ ΔΙΑΒΑΣΙΣ* sive *ΠΕΡΣΙΚΑ*.

5. *ΠΡΟΟΪΜΙΟΝ* sive Hymnus in Apollinem imperfectus. Hæc duo Empedoclis poemata nunquam in lucem edita sed à forore ejus vel filia suppressa abolitaque esse Laërtius auctor est VIII. 57. Itaque apud Aristotelem XXI. 22. problem. non legendum Empedoclis *Περσικὰ*, sed *Φυσικὰ* ut ex IV. 4. meteorolog. observavit Metursius ad Chalcidium p. 29.

6. & 7. *TRAGOEDIAS* quoque nonnulli & *ΠΟΛΙΤΙΚΑ* ad hunc Empedoclem retulere teste Laërtio VIII. 58. alii tragœdias rectius ad alium juniorem hujus nominis, ut notavi in notitia Tragicorum.

8. Abulpharajus pag. 33. memorat Empedoclis librum nescio quæm, resurrectioni oppositum. Ibidem ait primum fuisse Empedoclem, qui attributa DEI docuerit ab ejus essentia haud differre.

Fragmenta quædam Empedoclis Philosophi, sed perpauca (ex ejus *περὶ Φύσεως* * præcipue) collegit H. Stephanus in Poësi Philosophica A. 1573. 8. Longe plura congesti & illustravi in Syntagmate singulari de vita, Philosophia ** ac scriptis Empedoclis, quod in lucem dare animus est, si tempus & occasio ferat & Deus vitam concesserit ac valetudinem. Fuisse & alii Empedocles 1) nostri avus qui Olymp. LXXI. κέλησι vicit. 2) fororis filius Tragicus. 3) qui à Plutarcho loquens inducitur VIII. 8. sympos. nisi fictum ab antiquo sit nomen. Cæterum novus Empedocles apud Themistium Orat. V. ad Iovinianum Imp. pag. 70. edit. Harduini, nullus est, neque ibi sermo est de Peregrino Philosopho Cynico, ut opinabatur Petrus Petitus II. 13. Misc. Observatt. neque de S. Polycarpo, ut

R r r 2

* Zenonis Eleatz *ἐξηγήσιν τῶν Ἐμπεδοκλέους πρὸς τὰς Φιλοσόφους περὶ Φύσεως* memorat Svidas in *ζήνων*, Plutarchi *εἰς Ἐμπεδοκλέα περὶ τῆς πέμπτης ἡσίας*. Lampsias n. 42.

** Philosophiam Empedoclis instaurare conati sunt Campanella, Maignanus, &c.

ut in mentem venit Stephano Le Moyne præf. ad Varia sacra, multo minus de Servatore nostro Jesu Christo quem ab Ethnico homine perstringi conjiciebat Petavius in notis ad Themistium, sed ut optime illum locum interpretatus est Mericus Casaubonus ad M. Antoninum pag. 78. seq. hic est verborum Themistii sensus: Dignus Imperator quem venerantes admiremur tum ob alia quæ lege ipsius continentur, tum præcipue quod non solum religionis libertatem indulgeat, sed & æternas illas leges à Deo latas de malorum bonorumque indissolubili nexu non minus perite, (ὁ Φαυλ. ὁ ἴερων) non per Jovem (ὁ μὲν Δία) quam vetus ille Empedocles Φιλίων & νεῖκ. explicet. Præplacet hæc mihi expositio simplicitate sua nativa præ conjectura Harduini quam videbit qui volēt in notis ad Themistium p. 404.

IX. Denique sub Empedoclis Philosophi nomine fertur *Sphæra** sive poëma non inelegans Astronomicum versibus Jambicis CLXVIII. in plerisque consonans Arato, & stellas tum erraticas describens tum ἀπλανεῖς. Primus è Bibliotheca Johannis à S. Andrea edidit folio fugitivo *Federicus Morellus* Paris. 1584. 4. hac inscriptione: Ἐμπεδοκλεῖς ΣΦΑῖΡΑ, ἢ Δημητρίῳ τῷ Τρικλινίῳ. Sed *Demetrius Triclinius*, qui ante trecentos circiter annos vixit, auctor esse poëmatii hujus non potest, quia præfixa in Codice MS. nota testatur illud à Demetrio tantummodo emendatum & in ordinem redactum. Οἱ παρόηδες σίχλοι Ἰαμβικοί εἰσι τρίμετροι ἀκατάληκτοι. Εἰσὶ δὲ γεγραμμένοι κατὰ τὸν τρόπον τῶν ποιητῶν. Δεχονται γὰρ σποδοῶν, δάκτυλον, ἀνάπαισον, τρίβραχυν, ἤτοι χόρειον καὶ πυρρίχιον. Ἰστέον δὲ ὅτι διαφθάρθησαν ὡς Δημητρίῳ τῷ Τρικλινίῳ. Ἦσαν γὰρ ἐν πολλοῖς μέρεσσι διαφθαρμένοι καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν παρελείφθησαν ὡς ἀδιάγνωστοι. Latinis Jambis vertit & castigationes quasdam adjunxit, *Q. Septimus Florens Christianus*,** cujus translatio separatim ab eodem Morello edita est Paris. 1687. 4. sub titulo *Sphæra Vetus Græca*. Hic Florens Christianus Vir Græce & latine doctissimus levi conjectura poëmation istud tribuit *Georgio Piside*. Nam *Empedoclis*, inquit, *hos esse versus nunquam in animum induxi ut crederem, & qui credunt, sunt sane quam ταχυπειθεῖς, nulloque, ut mihi videtur, probabili nituntur argumento. Abiis temporibus longissime absunt qui Triclinio Demetrio imputant. Sed con-*

* Mundus Empedocli dictus σφαῖρα, unde σφαῖρα Ἐμπεδοκλεῖς, de quo Gatakerius ad M. Antonini XII. 3.

** Fallitur Labbeus qui cum versione Morelli excusam Empedoclis Sphæram tradit p. 133. Bibl. nov. MSS. poëmaque hoc affirmat constare versibus Jambicis & Heroicis. Idem testatur quater exstare manu exaratum in Bibl. Regis Christianissimi, num. 1213. 1334. 1662. 2216.

conjectura tamen scopum veritatis propius attingunt. Quamvis enim materiæ sit vetus, recentior tamen est forma, & meruit nihilominus antiquum obtinere. Profecto Poësis ista non longe discedit à Pisida vel stylo vel ætate, quod iudicium facio aliorum & eruditiorum. Toto & perpetuo carmine nihil aliud reperias extra stellarum & siderum posituram ordinemque secundum diagrammata vulgaria. Post descriptum situm percurrit hic auctor signa Zodiaci, sed moratur præcipue circa Etymologias, quæ mihi interdum imo fere semper Φοβητικῆς videntur, neque satis fidem facientes. Eiusmodi multa habemus Græcorum ληστολογηµατα, nugæ ingeniosas & curiosas Φλυαρίας, præcipue in Astronomicis. Nos in interpretatione simioli fuimus, multum voluimus, pauca præstitimus. Nam Græca verilogia Latinis mutare, & illorum elegantiam (si quæ in his nugis) præstare, operosum est magis quam utile vel ingeniosum. Cæterum Pisidam auctorem esse vix crediderim, ne utiqvæ enim Christianissimum ejus ac religionem spirant hi versus (75. seq.)

Τοιαῦτε τάξεις σχηµατίζοντ' ἀστέρες
 Θεῶν βροτοῖσι τὴν χάριν δωκεµένων.
 Ἐὶτ' ἐν ἀµήτωρ Παλλὰς ὤριος βροτοῖς,
 Ἐὶδ' ἤλυθε τηλωπὸν ἀστέρων θεῶν,
 Θεῶν τὸ µηχάνηµα — —

Video etiam ab amica & erudita Dieterici Dobleri manu notata remotioris antiquitatis argumenta non contemnenda, quod hic scriptor non meminit libræ, quod v. 16. Cancræ asterismum refert ad solstitium, quod Hydræ caudam v. 59. ad posteriores Centauri deflectit pedes secus quam Ptolemæus à quo extremitatem caudæ hydræ supra caput Centauri ponere edocti sunt Astronomi: quod Zodiacum v. 110. vocat ἀριθµόν, quod Taurum denique antiquioribus tradit v. 99. dictum θρον. Quoniam vero vetustiores potest secutus esse auctores quisquis hæc scripsit, & Sphæræ Empedoclis vel jamborum ab illo scriptorum nemo veterum meminit quod sciam, incertum etiam est utrum Empedocles junior Tragicæ attigerit Astronomica, itaque universam rem arbitrio lectoris relinquere, quam divinando temeritatis notam incurrere malo. At enim quoniam Carmen ipsum perbreve est, & præterea tam raro obvium & parvitate ipsa sua Bibliothecis ita subductum, ut ineditum videri possit, quid vetat illud hoc loco integrum una cum notulis doctissimi interpretis Q. Septimi Florentis Christiani subjungere.

ἘΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ ΣΦΑΪΡΑ.

Η Δ' ἐστὶν ἄστρων τάξις, ἀμφὶ μὲν πόλον
 Ἀρκίους διπλάς πρὸς νῦτα νεουούσας τύποις
 Ἀησιερόφοις οὐραῖσιν ἀλλήλων φοραῖς
 Σκολιασιν εἰργει μὴ πελάζεισθαι δράκων.
 Τῆ δ' ἀμφὶ χάσμα μὲν γονύασι δεξιὸν πόδα. Ἐγγύνασι 5
 ἔχει κέρα δὲ κρᾶτος ὄφιοχου πελάς.
 Ὅς ἐν μετώπῳ Σκορπίου βάνει ποδί.
 Τῆς μείζονος δ' ὀπιᾶν ἰσαίη φύλαξυ
 Ἀρκτου. ποσὶν δὲ τῦδε παρθένης κρεῖ.
 ἔχουσα λαμπρὸν χερσὶ Διμήρησιν ταχίω. 10
 Μεταξὺ δ' ἄστρων τῶν δὲ κυκλούται τυποῖς.
 Ὀμου μὲν ἀρκτούρειο δεξιῷ πάλαι
 Στέφανος, ὑπερδέν τ' ὄφιος, ὃν φέρει χερσὶ
 Ὀφιοῦχος, ἀρκτου δὲ ἐν κυκλούμενος ποσὶν
 Ὀπιδίοις ἐν βήμασιν κείται λέων. 15
 Μέσας δὲ θερινεῖς ἐν τροπάσι καρκίνος
 Διδύμοις ἐνερθεν προδίων κείται ποδῶν.
 Κεφαλὴν δ' ἐπ' αὐτὴν ἀρματηλάτης, ποδὶ
 Ταύρου κέρατι τῷ δεξιῷ σφείζεται.
 Λαίω δ' ἐν ὠμῷ Ζηνὸς ἀξί ἐστι τροφός, 20
 Ἦν αὐτὸς ἄστρῳ ἐγκαθίδρυσεν καλῶς
 Ὁρόνων κρατήσας οὐρανοῦ σκηπτουχίας.
 Ἐμφος δὲ ταύτης νερθεν εἴληχεν τόπον
 Καρπού κατ' ἀκρας χερσὸς ἠησιερόφου.

Λαίω

Vers. 2. νεουούσας τύποις) sic Avienus in Aratzis, Consurgit in aëra forma. Alias vocat speciem.

v. 4. εἰργει μὴ πελάζεισθαι) Manilii Verbum usurpavi, qui dixit. Ne coeant.

v. 5. ἀμφὶ χάσμα) Impetum dixi, non nescius cultissimum poetam Tibullum de Scylla dixisse, Impetus oris. Sic coeli impetum pro vastitate Lucretius. Patorem dixisse videtur Milefiarum ille venustus scriptor in Onochryso.

Ibid. ἐν γύνασι) lege, ἐγόνασι, una voce. Avienus, ἐκφραστικῶς, ex Arato dixit, dextræque impressio plantæ Tempora deculcat maculosi prona Draconis, ubi tempora prona non sunt χάσμα. Melius hic auctor.

18. κεφαλὴν δὲ ἐπ' αὐτὴν) Mallem ὑπ' αὐτὴν, & sic legendum ratio τῶν τύπων postulat.

24. ἔμφος) Alii Hædos vocant, sunt enim stellæ duæ in manu Erichtonii Aurigæ. Sed singularem fecit etiam Manilius, & Propertius, Lib. II. *Partem ὁ Ὀρίων, partem ὁ Ἠέκτος ἐστίν.* Sic pro piscibus sæpe Pisces legimus.

SPHÆRA VETUS GRÆCA,

Q. Sept. Florente CHRISTIANO interprete.

- 1 **H**IC siderum ordo est ætheris: Circa polum
 Arctos duas in terga vergentes, situ
 Contrario caudarum, inerrans flexibus
 Coire prohibet invicem obliquis Draco!
- 5 Ad impetum hujus dexterum Engonafis pedem
 Habet, caputque propter Ophiuchi caput,
 Qui frontem acuti Scorpii ingreditur pede:
 Dein stat ursam pone majorem sequens
 Custos: ad hujus Virgo stat vestigia,
- 10 Cererisque aristas fulgidam præfert manu.
 Hæc inter astra forma in orbem vertitur
 Humerum Corona dexterum Arcturi propè,
 Superior angve quem manu Angvitenens tenet:
 Majoris Ursæ justa postremos pedes
- 15 Infra volutus igneus jacet Leo.
 Sed Cancer intra media solstitia adjacet
 Geminis, sub Ursæ pedibus anterioribus:
 Auriga capiti subjacet trucidis feræ,
 Plantaque Tauri dexterum cornu premit:
- 20 Læuum hujus armum possidet nutricula
 Jovis Capella, cuique gratus Jupiter
 Cælo potius inter astra locum dedit.
 Succedit Hædus, & habet inferius locum
 In fine brachii & manu Aurigæ ultima.

25 Arcti

24. καρπῶ) In brachio Germanicus dixit, Avienus expressit καρπῶν; eum ait: sine
 manus.

	Ἀρκίου δὲ μικρᾶς ἐς τὸν ἔρχαλον πόδα	25
	Κηφέως τριγώνου τὰξιν ἐξεργάζεσθαι.	
	Ὀρνίθα χειρὶ δεξιᾷ θηρώμεσθαι.	
	Πτέρυγα δ' ὑπ' αὐτὴν ἰππῶσθαι ἰθύνει πόδα,	
	Μέσαις γε χώραις, ἰχθυῶν, ὀρώμεσθαι.	
	Ἀστρων δὲ τῶν πρὶν τῶν τε νῦν εἰρημῶν,	30
	Ὅδ' ἐξικνεῖται καὶ πεπλήρωται, ἴσπθαι.	
	Ἐμπροσθε κεῖται Καοσιέπεκα Κηφέως,	
	Αὐτός θ' ὁ Περσεύς ὠκύς ὁδ' ἄρκην ἔχων,	
	Πόδας τιθεῖς νῶτοῖσιν ἀρμασθηλάτου.	
	Ἰππῶσιν σωμαπλοῦσ' Ἀνδρομέδα τὸν κρατ' ἔχει	35
	τὸν αὐτὸν ἰππου γαστρὶ κοινὸν ἀστέρᾳ.	
	Μέλαξυ δ' ὀρνιθός τε ζ' τ' ἐν γονύασιν	
γρ. δέ	Λύρα τίτακλαι· πρὸς μέσον δὲ τοῦ μπαλιν	
	πρὸς ἀνιολὰς τε τῶν δὲ Δελφίνων δέμας.	
	Ἰππου τε κεφαλῇ πλησίον, Φανίαζεσθαι.	40
	Ἰδωρ χέοντα δ' ὑπερθεν, αἰγόμερωσ ἔχει	
γρ. ἀεῖον	οὐραν παρ' αὐτὴν * ἐξικνούμεσθαι κάρᾳ.	
	Δελφίς δ' ὑπερθεν, οἰσός, αἰεῖός θ' ὁμοῦ.	
	Αὐτός, δρακόντα, δ', ἐν διπλαῖς χερσὶ κρατῶν	
	Ὀφίουχος, ἐσιν. ἀλλὰ ὅρα τὸν δε γε κάρᾳ	45
	στεφάνῳ σωμαπλεῖν, νέρθεν ἐξικνούμεσθαι.	
Γρ. ὦ κι·	τούτοις μὲν ὄνω βόρεισθαι ὠρεῖσθαι * τόπθαι.	
φαί γρ.	τὸ πρὸς νότον δὲ τὴν δε τὴν τάξιν κρατεῖ,	
	ἔχει, ἵπ' αὐτὸ κέντρον Σκορπίου, βωμὸς τέως.	
Γρ. Χηλαῖς	Χηλαῖς * δ' ὑπ' αὐταῖς, Σκορπίου τε σώμασθαι	50
δ' ὑπ'	τὰ πρόσθε Κενταύροιο φαίνεσθαι μέλη.	
αὐταῖς.	Νέρθεν χερσὶν ζ' δε θηρίου δέμας.	
	Ἐμπροσθίον δὲ τοξότου χερσὶν ὑπο	
	δινωτὸς ἀστρων κύκλῳ ἀμφελλίσεσθαι.	

Ενθου

39. τῶν δε δελφίνων) Nisi legas δελφίνος, nescio quare usus est numero multitudinis, cum singulare sit signum. Sed cum paulò post Delphini injiciat mentionem, suspicor aliam vocem desiderari ἀντὶ τῶν δελφίνων.
45. ἀλλ' ὅρα) Non est ut negem mendosa hæc esse, quamvis eliciatur sensus legenti, ἐξικνούμενον.
48. τὸ πρὸς νότον) Malim τὰ πρὸς. Μοκ pro σώμασθαι, melius σώματι, quia dixit χηλαῖς, neque enim Nepa duplex habet corpus, nisi Chelas ipsas, quæ pro libra usurpantur, corpus aliud facis ab ipso corpore, id est, partes sejungis à toto.

- 5 Arcti minoris pone postremum pedem
 Cepheus figuram conficit Trianguli.
 Manu fugacem dextera captans avem;
 Sub cujus alam dirigit pedem Ferus,
 Qvem media late Piscium vident loca.
 6 Sic ista sedes pondere astrorum gemit
 Qvz dicta supra, qvzqvenunc novissime.
 Suum ante Cepheum Cassiepiam sedem habet,
 Et ipse Perseus celeripes falcem tenens,
 Pedibusque terga fortis Aurigæ premens.
 7 Eqvo cohærens aptat Andromedæ caput,
 Cum ventre eqvino stella eadem fulgurans.
 Interqve Olorem & altero Nixum genu
 Lyra collocata est: Delphis at contra sedens
 In medio ad ortus siderum horum visitur.
 8 Tum vero eqvinum proxime apparet caput,
 At Capricornus supra habens Aquarium
 Caudam prope ipsam vertice adfectat suo:
 Supraqve Delphin & Sagitta, Aquila & simul.
 Tenet Ophiuchus ipse utraqve Angvem manu.
 Ipse Angvis infra [qvod volenti cernere est]
 Caput videtur cum Corona jungere.
 En sidera hæc sunt partis ad Boream fixa:
 Qvz versus Austrum, hunc ordinem contra obtinent:
 Sub ipsum acumen Scorpii Ara visitur.
 9 Chelis sub ipsis & Nepal corpore
 Piora parent membra Centauri senis:
 Corpus ferinum noscitur subter manus.
 Verum sub anticas Sagittari manus
 Rotatus orbis siderum convolvitur.

	Εἴθεν δὲ ἄλλ' κύκλ' ὅς κελήσεται	55
	Ο νότι', ἰχθύς τ' ἄλλ' εἰδ' ἐρώμεν'·	
	Υδρα δ' ὑπ' αὐτὴν παρθένον λέοντά τε	
	Μέσον, πρὸς αὐτὸν καρκίνον δὲ, κρατ' ἔχη·	
	Οὐραν' δὲ, Κενταύρου πρὸς ὀπιθίους πόδας·	
	Καμπαῖς δ' ὑπ' αὐταῖς, ἐστὶν ἕσσημ' μάλα	60
	Κρατὴρ, κόραξ τε, πρὸς Ἰα Κενταύρου μύλη.	
	Ἰδοὺς δ' ἄν, Ωρίων' ἐξ ἀριστερῶν,	
	Ποταμόν' ποσὶ θ' ὑπ' αὐτοῖσιν, ὠκύπσω λαγών,	
	Ὅς λαμπρὸν ἀργαῖς σείρειον Φεύγη κύνα,	
	Κυνὸς δ' ὀπιθίους πελάζεται ποσὶ,	65
	Πηδάλιον. ἀστὴρ τ' ἐξαναστράπτων Φλογὶ	
	Μέλεσι συνάπτει κῆν πεπλήρωται Ἰώω·	
	Ταύρου δὲ δεινὸν πρὸς πόδ' ἐνταίνων χέρα	
	Λαμπροῖς ἐν ἀστροῖς λαμπρὸς Ωρίων μέγας,	
	Διδύμοισι προτέφ' χεῖρα δεξιούμην·	70
	Προκύων δὲ, χειρὸς δεξιᾶς ἐστὶν πέλας,	
	Κριός θ' ὑπ' αὐτὸν, ἰχθύων τε σώματα.	
γρ. πρωκ-	Παρ οὐς ἰκνήται κῆτ' ἐν πρώτοισι " δὲ	
τοῖσι	Σύνδεσμον ἰχθύς κοινὸν ἔχον ἀστῆρα.	
	Τοιαῦδ' Ἰαξὶ γηματίζοντι ἀστῆρες,	75
	Θεῶν βροτοῖσι ἴην χάριν δωρουμένων.	
	Εἴτ' οὖν ἀμήτηρ Παλλάς ὤρισσε βροτοῖς,	
	Εἴθ' ἤλυθ' Ἰηλωπὸν ἀστῆρων θέσσω,	
	Θεῶν τὸ μηχανήμα, πάντας δ' ἐν βραχέϊ	
	φράσαι ἐροτέην κῆν ἂν ἐξεύροι νότον.	80
	Ἀδρῆ δὲ κόσμου ἔδε τ' αἰών' ὁρόμον	
	ὧς εὐ διεσάβησεν αὐτουργὸς Φύσιν.	
Κριός	Πρῶτ' ἡχορείας Κριός ἠγεῖται κύκλου,	
γρ. εἰθ'	* Οτι κρείσσ' γε πάντα συγκρίνας ἔχει	
εἰ	Συνῆλθε γὰρ πρὸς αὐτὸ ἔστο συγκριθεῖς.	85

εξ

70. διδύμοισι) lege, διδύμοις. Quorsum enim in alteram sedem Anapestum non necessarium inducas?

73. ἐν πρώτοισι δὲ) Non puto primarium verbo postremo & flagitioso mutandum esse. Potius dixisset, ἐν οὐρανῶσι δὲ. Neque enim coherent Fiscees posterioribus, cum mutuo sint obversi.

79. Θεῶν τὸ μηχανήμα) Vera & pia sententia, non à Christianis solum, sed bonis illis pagani celebrata; puta Arato & Dionysio, ὡς ἠγγηγῆ.

- 55 Hinc orbis alius qui vocatur Circulus
 Austrinus, alius Pisciumque cernitur.
 At Virgini & medio Leoni subjacet
 Dira Hydra, ad asprum quæ caput Cancrum refert.
 Caudamque Centauri ad pedes retro ultimos,
 60 Spiris sub ipsis maxime illustris manet
 Crater, & inde membra Centauri prope
 Stat Corvus, Orionis ad lævam sedet
 Flumen, sub ipsis pedibus est levipes Lepus,
 Qui fulgerantem Sirium fugit Canem.
 65 Pedibus propinquat ultimis Caniculæ,
 Servaculum Argus; & cohæret artibus
 Flammis coruscum sidus, atque implet locum:
 Manumque tendens ad gravem Tauri pedem
 Micantia inter sidera Orion micans,
 70 Tendit gemellis alteram Laconibus:
 Sed est propinquus dexteræ Antecanis manus.
 Aries sub ipsum est, Pisciumque corpora:
 Quis læva Pistris adjacet, sed Piscibus
 Commune vinculum & fidus in primis nitet.
 75 Tales figuras sidera & sedes habent,
 Benignitas quæ Numinis mortalibus
 Concescit: Ergo seu patrima Pallas, aut
 Sol ordinavit huncce stellarum situm,
 Opus est Deorum, humana nec sollertia
 80 Referre possit omnia in compendium.
 Mundi atque vitæ aduerte cursum, quam bene
 Natura dispensavit ipsa opifex sui.
 Præful choreæ circuli dux est gregis.
 Quod congregata cuncta discernat cate.
 85 Nam comparatus hoc ad ipsum convenit.

ARIES.

Et

S s s z

82. Κριός) Hoc Etymon, ἀπὸ τῆς κρίσεως, Græce tantum lingvæ convenit: nam si Arietem vocas, aliud excogitandum est. Alii tamen κριὸν, dictum volunt propter κάρη, quia cornibus pollet, & est ἀσελγόκερϑον: unde κριίττω, ex κορύπτω, cornu ferire Virgilio. Itaque recte Svidas, κριὸς ὁ γὸ κάρη ἰέμενϑον: quicquid ut ait idem Marco irascitur in cornua.

- Εξ ούγε ἔτο Κριός ὄνομα ἔχει βροτοῖς.
 Κρίων μὲν ἔαρ⊕ χειμάτος τε μεταβολάς,
 Κρίων δὲ μήη⊕ ἡμέρας νυκτός τ' ἴσον.
10. γ' Ὄθεν γὰρ κόσμος κέσμεν ἀντηλλάξατο,
 ἀκόσμος ὃ " ρῶ βροτοῖς ἐνέμε, ὡς φησὶ θεῶν ἔχθρ:
 γρ. δ' ἄρ Διὸ δὴ κείσθ' καὶ ἴουωμ' ὤρισαν θεοί.
 Κριον κριτηρίω ρῶ εὐ δίκαιετο
 ἴσθη πρὸς ἧω καὶ πρὸς ἐσπέραν ἔχθρ.
- Ταῦρ⊕ Κεῖται δ' ἐφεξῆς Ταῦρ⊕, αἷς γεωμόροις
 Τυπτοῖς εἰκώς κέν⊕ ὅς κατ' αὐχένα
 Στερρῶ γένοτι τοῖον ἀεμόλφ' ζυγόν,
 Γαμψοῖς ἀρότροις αὐλακ⊕ χρίζων γύας
 Ἡ δ' αἰσέρον ἢ τάξις ὅς πάλαι ποτὲ
 ἐκλήξετ' οὐχὶ Ταῦρ⊕, ἀλλ' οὐρ⊕ βροτοῖς
 Ὅσπερ καλεῖται πασι θερμόνων Φύλαξ.
- Αἰδύμοι Δίδυμοι δὲ κείνται τάξεσι σαφεστάτας
 Ἐπεὶ ἴσθ' ἤδη καρπὸς αὐξεται διπλῆς.
 Χλήθ' ὅππερ γῆς ἀρχεται σχίζειν φύσιν,
 Καὶ δισσα Φυλλῶν αὐξεται βλασημάτω
 Πρὸς ἐυδιήγην ἡέρ⊕ κατάσασιν.
- Καρκίν⊕ Ὅδ' ἀλλαγὴν σοιχείων ἀντιλαμβάνων
 ἴσ. καρπὶ Καρκίν⊕ ὑπάρχων ἐν χρόνοισι " καρπιμοσι
 μοις. Ἐκ γῆς γέλφον καρπὸν ἐμφαίνων βροτοῖς,
 ἐξῆς ἴεταχται ἰάξεσι σαφεστάταις.
- Λέων Ἐχθ' δ' ἀριθμὸν ἐν μέρφ' πέμπτω Λέων
 γρ. γα. Λεαινεταί ρῶ, εἶτα καὶ " χαρασσεται,
 λάξεται, θερμαῖς πυριφλόγοισιν ἡλίου βολαῖς,
 Τα πρὶν ἐρυοντα γῆς ὑπερθεῖν αὐεται,
 Ὁ δ' ὀλλυων χρόνοισιν αὐδαται Λέων.

90

95

100

105

110

Ἐγγύς

98. ἢ δ' αἰσέρον) Quorsum hæc verba quibus initium fecit? Sane hic mihi videntur ἀπρὸς διόνυσσα, & alia censeo substituenda, quæ fortassis alia scripta exemplaria suppeditabunt.

Ibid. ὅς πάλαι ποτὲ) Vetus aureum seculum innuit, quo boum nullus erat castos, imo ipse bos erat (ut cum Frontino loquar) arvis finis. Tanta erat ejus ætatis innocentia probitasque. Nam limites (ut ait idem bonus auctor Grammaticus) ante Jovem nulli erant, proinde lites nullæ, ideoque tandem positus limis litens ut discerneret arvis, ut ait divinus Agricola Maro. Itaque non mirum si tanta bovem reverentia coluit antiquitas, ut eum occidisse juxta periculum fuisse atque civem. Sane vero ὄυρον, de bove recte dici, vel ipse

- Et inde Grajum nomen hoc indeptus est
 Crion, quod hiemis viris & discrimina,
 Noctisque cernat & diei horas pares :
 Ex mole confusissima hunc mundum excitans!
- 90 Nam dona Divum impertiit mortalibus,
 Unde indidere nomen à Crisi dñi,
 Crion vocantes, namque decretorius
 Occasum & ortum scindit æquo examine!
- Tauri secunda sedes est, & formam habet
- 95 Arvum colentis qui jugum cervicibus
 Poscit torosis, & recurvi pondere
 Gemens aratri fulcat arva profecans!
 Hic ordo siderum, neque hunc antiquitus
 Taurum vocabant, Urus huic nomen fuit
- 100 Qua Terminorum voce custos noscitur.
 Gemini sequuntur ordinem clarissimum,
 Dicti inde quod tunc fructus augetur duplex,
 Superque terris herba Naturam secet,
 Binzque crescant frondium propagines!
- 105 Tepente terfi molliter statu aëris.
 At qui movetur gressibus retrogradis,
 Gaudetque cancer fructuoso tempore,
 Frugesque monstrat perficas mortalibus,
 Clarum deinde sedis ordinem tenet.
- 110 Quintam jubatus occupat sedem Leo,
 Nam liditurque lzditurque perditæ
 Compunctus asfi ardore Solis igneo.
 Tunc omnis arbor, omne marcescit fatum:
 Per tempora autem perbitans, audit Leo.

TAURUS.

GEMINI.

CANCER.

LEO.

S s s 3

Hunc

ipse Bootes fidem faciet qui Urse οὐρανός, vel Φύλαξ, dictus est. Tum iste seqvi versus
 και βροχὸς οὐρανόν. Ασκητὴν χρυσῶ παμφανόωντι κέρας ex Anthologia puto, facit ut
 existimem priscis illis temporibus, quibus ante Jovem nulli subigebant arua coloni, bo-
 vem pro cane fuisse ad custodiam, ut postea ad laborem.

111. λαίμεται γδ) Neque placet hoc Leonis etymon. Alti melius, ὡς τὸ λεύσσειν.
 Sunt enim ardentes & ignei oculi illius feræ, quæ merito à Solo substantiam & naturam
 trahere existimatur celsente Macrobio.

114. ὁ δ' ὀλλύων) Sententiam hanc nuspian alibi quod meminerim, legi. Si qui sint meliore
 memoria, scire velim eorum recordentur. Hujus iudicii maximam à me inibunt grati-
 am.

	<p>Ἀρκίου δὲ μικρᾶς ἐς τὸν ἑρχαῖον πόδα
 Κηφέως τριγώνου τὰξιν ἐξεργάζεσθαι.
 Ὀρνίθια χειρὶ δεξιᾷ θηρώμεσθαι.
 Πτέρυγα δ' ὑπ' αὐτὴν ἰππῶσθαι ἰθύνει πόδα,
 Μέσαις γε χώραις, ἰχθύων, ὀρώμεσθαι.
 Ἀστρων δὲ τῶν πρὶν τῶν τε νῦν εἰρημῶν,
 Ὅδ' ἐξικνεῖται καὶ πεπλήρωται, ἴσπεσθαι.
 Ἐμπροσθε κείται Κασιόπεικα Κηφέως,
 Αὐτὸς θ' ὁ Περσεύς ὠκύς ὁδ' ἄρκην ἔχων,
 Πόδας τιθεὶς νῶτόισιν ἀρμασθηλάτου.
 Ἰππῶ σωμαπῆρουσ' Ἀνδρομέδα τὸν κρατ' ἔχει
 τὸν αὐτὸν ἰππου γαστρὶ κοινὸν αἰέρα.
 Μελαζυ δ' ὀρνιθὸς τε ζ' τ' ἐν γονύασι
 Λύρα τέτακται πρὸς μέσον δὲ τοῦ μπαλιν
 γρ. δὲ Πρὸς αὐτολαῖς τε τῶν δὲ Δελφίνων δέμας.
 Ἰππου τε κεφαλῇ πλησίον, Φανιάζεσθαι.
 Τῶνδε χέοντα δ' ὑπερθεν, ἀγρόκερωσ ἔχει
 γρ. αἰετὸν Οὐραν παρ' αὐτὴν * ἐξικνούμεσθαι κάρα.
 Δελφίς δ' ὑπερθεν, οἰσὸς, αἰετὸς θ' ὁμοῦ.
 Αὐτὸς, δρακόντα, δ', ἐν διπλαῖς χερσὶ κρατῶν
 Ὀφιοῦχος, ἐσιν. ἀλλὰ ὅρα τὸν δε γε κάρα
 Στεφάνω σωμαπῆριν, νερθεν ἐξικνούμεσθαι.
 Γρ. ῥ. κ. Τούτοις μὲν ὄντι βόρεα ὠρεῖσθαι * τόπῳ.
 γρ. Το πρὸς νότον δὲ τὴν δε τὴν τὰξιν κρατῆ,
 ἔχει, Ἰπ' αὐτὸ κέντρον Σκορπίου, βωμὸς τέως.
 Γρ. Χηλαῖς Χηλαῖς * δ' ὑπ' αὐταῖς, Σκορπίου τε σώματι
 δ' ὑπ' Τὰ πρόθε Κενταύροιο Φαινέσθαι μέλη.
 αὐταῖς. Νέρθεν χερσὶν ζ' δε θηρίου δέμας.
 Ἐμπροσθίον δὲ τοξότου χερσὶν ὑπο
 Διωτῆος ἀστρων κύκλῳ ἀμφελίοςεσθαι.</p> | <p>25

 30

 35

 40

 45

 50</p> |
|--|--|---|

Ενθου

39. τῶν δε Δελφίνων) Nisi legas Δελφίνος, nescio quare usus est numero multitudinis, cum singulare sit signum. Sed cum paulo post Delphini injiciat mentionem, suspicor aliam vocem desiderari ἀντὶ τῶν Δελφίνων.
45. ἀλλ' ὅρα) Non est ut negem mendosa hæc esse, quamvis eliciatur sensus legenti, ἐξικνεῖσθαι.
48. τὸ πρὸς νότον) Malim τὰ πρὸς. Μοκ pro σώματι, melius σώματι, quia dixit χηλαῖς, neque enim Nepa duplex habet corpus, nisi Chelas ipsas, quæ pro libra usurpantur, corpus aliud facis ab ipso corpore, id est, partes sejungis à toto.

- Arcu minoris pone postremum pedem
 Cepheus figuram conficit Trianguli.
 Manu fugacem dextera captans avem;
 Sub cuius alam dirigit pedem Ferus,
 Quem media late Piscium vident loca.
 Sic ista sedes pondere astrorum gemit
 Quae dicta supra, quaeque nunc novissime.
 Suum ante Cepheum Cassiopeia sedem habet,
 Et ipse Perseus celeripes falcem tenens,
 Pedibusque terga fortis Aurigae premens.
 Equo cohzrens aptat Andromedae caput,
 Cum ventre equino stella eadem fulgurans,
 Interque Olorem & altero Nixum genu
 Lyra collocata est: Delphis at contra sedens
 In medio ad ortus siderum horum visitur.
 Tum vero equinum proxime apparet caput,
 At Capricornus supra habens Aquarium
 Caudam prope ipsam vertice adfectat suo;
 Supraque Delphin & Sagitta, Aquila & simul.
 Tenet Ophiuchus ipse utraque Angvem manu.
 Ipse Angvis infra [quod volenti cernere est]
 Caput videtur cum Corona jungere.
 En sidera haec sunt partis ad Boream sitae:
 Quae versus Austrum, hunc ordinem contra obtinent:
 Sub ipsum acumen Scorpii Ara visitur,
 Chelis sub ipsis & Nepae corpore
 Piora parent membra Centauri lenis:
 Corpus ferinum noscitur subter manus,
 Verum sub anticas Sagittarii manus
 Rotatus orbis siderum convolvitur.

	Ενθεν δὲ ἄλλ' κύκλ' ὅς κελήσεται	55
	Ο νότι', ἰχθύς τ' ἄλλ' ἐστ' ἑρῳίμ'.	
	Τόρα δ' ὑπ' αὐτὴν παρθέον λέοντα τε	
	Μέσον, πρὸς αὐτὸν καρκίνον δέ, κρατ' ἔχη:	
	Οὐραν' δέ, Κενταύρου πρὸς ὀπιθίους πόδας:	
	Καμπᾶς δ' ὑπ' αὐταῖς, ἐστὶν ἔυσημ' μάλα	60
	Κρατῆρ, κόραξ τε, πρὸς Ἰὰ Κενταύρου μίλη.	
	Ἰδύς δ' ἄν, Ωρίων' ἐξ ἀριστερῶν,	
	Ποταμόν' ποσὶ δ' ὑπ' αὐτοῖσιν, ὠκύππου λαγών,	
	Ὅς λαμπρὸν ἀργαῖς σείρειν Φεύγη κύνα,	
	Κυνὸς δ' ὀπιθίοις πελάζεται ποσὶ,	65
	Πηδάλιον. ἀστὴρ τ' ἐξ ἀναστράπτων Φλογί	
	Μέλεσι συνάπτει κῆρ' πτωλῆζεται Ἰώω.	
	Ταύρου δὲ δεινὸν πρὸς πόδ' ἐντέϊνων χεῖρα	
	Λαμπροῖς ἐν ἀστροῖς λαμπρὸς Ωρίων μέγας,	
	Διδύμοισι προτεπὶ χεῖρα δεξιούμ'.	70
	Προκύων δέ, χειρὸς δεξιάς ἐστὶν πελας,	
	Κριός δ' ὑπ' αὐτὸν, ἰχθύων τε σώματα.	
γρ. πρωκ-	Παρ οὐς κινήται κῆρ' ἐν πρώτοισι δὲ	
τοῖσι	Σύνδεσμον ἰχθύς κοινὸν ἔχον ἀστῆρα.	
	Τοιαῦδε ἰάξῃ γηματὶ ὅτι ἀστῆρες,	75
	Θεῶν βροτοῖσι ἴην χάριν δωρομένων.	
	Εἴτ' ὡν ἀμήτηρ Παλλάς ὤρισε βροτοῖς,	
	Εἴθ' ἤλι' ἠλωπὸν ἀστέρων θεῶν,	
	Θεῶν τὸ μηχανήμα. πάντας δ' ἐν βραχῆ	
	φράσαι βροτοῖσιν ἅκ' ἄν ἐξέυροι νόσιν.	80
	Ἀφρῆ δὲ κόσμου ἔδε τ' αἰῶν' ὁρόμον	
	Ὡς εὐ διεσάμψεν αὐτουργὸς Φύσιν.	
Κριός	Πρῶτ' ἡχορείας Κριός ἠγεῖται κύκλου,	
γρ. Εἴθ'	* Ὅτι κρείσσον γὰρ πάντα συγκροίνας ἔχει	
εἶτι	Συνῆλθε γὰρ πρὸς αὐτὸ ἔστο συγκροίνας.	85

εξ.

70. διδύμοισι) lege, διδύμοις. Quorsum enim in alteram eadem Anaxestum non necessarium inducas?

73. ἐν πρώτοισι δὲ) Non puto primarium verbo postremo & flagitioso mutandum esse. Potius dixisset, ἐν οὐρανῶσι δὲ. Neque enim coherere possent Fides posterioribus, cum mutuo sint obversæ.

79. Θεῶν τὸ μηχανήμα) Vera & pia sententia, non à Christianis solum, sed bonis illis paganis celebrata; puta Λαίω & Dionysio, ἡθεληγῆ.

- 55 Hinc orbis alius qui vocatur Circulus
 Auftrinus, alius Pisciumque cernitur.
 At Virgini & medio Leoni subjacet
 Dira Hydra, ad asprum quæ caput Cancrum refert.
 Caudamque Centauri ad pedes retro ultimos.
- 60 Spiris sub ipsis maxime illustris manet
 Crater, & inde membra Centauri prope
 Stat Corvus, Orionis ad lævam sedet
 Flumen, sub ipsis pedibus est levipes Lepus,
 Qui fulgerantem Sirium fugit Canem.
- 65 Pedibus propinquat ultimis Caniculæ,
 Servaculum Argus; & cohæret artibus
 Flammis coruscum sidus, atque implet locum:
 Manumque tendens ad gravem Tauri pedem
 Micantia inter sidera Orion micans,
- 70 Tendit gemellis alteram Laconibus:
 Sed est propinquus dexteræ Antecanis manus.
 Aries sub ipsum est, Pisciumque corpora:
 Quis læva Pistris adjacet, sed Piscibus
 Commune vinculum & sidus in primis nitet.
- 75 Tales figuras sidera & sedes habent,
 Benignitas quæ Numinis mortalibus
 Concesit: Ergo seu patrima Pallas, aut
 Sol ordinavit huncce stellarum situm,
 Opus est Deorum, humana nec follertia
- 80 Referre posset omnia in compendium.
 Mundi atque vitæ aduerte cursum, quam bene
 Natura dispensavit ipsa opifex sui.
 Præful choreæ circuli dux est gregis.
 Quod congregata cuncta discernat cate.
- 85 Nam comparatus hoc ad ipsum convenit.

S s s z

ARIES.

Et

82. Κριός) Hoc Etymon, ἀπὸ τῆς κρίσεως, Græce tantum lingvæ convenit: nam si Arietem vocas, aliud excogitandum est. Alii tamen κριὸν, dictum volunt propter κάρη, quia cornibus pollet, & est ἀσελγόκερϑον: unde κριτίττω, ex κορύπτειν, cornu ferre Virgilio. Itaque recte Svidas, κριὸς ὁ τὸ κάρη ἰέμενϑον: quique ut ait idem Marco irascitur in cornua.

	Εξ ούγε ἔτο Κριός ὄνομα ἔχει βροτοῖς.
Κρίων μὲν ἔαρ⊙ χειματος τε μεταβολαῖς,
Κρίων δὲ μῆνα⊙ ἡμέρας νυκτός τ' ἴσον.	
ισ. γ'	Οὐδεν γε κόσμος κέσμον ἀπηλλάξατο,
αἰκόσμος ὃ " ᾧ βροτοῖς ἐνήμε, ᾧ δὲ θεῶν ἔχρη:	90
γρ. δ' ἀρ	Διὸ δὴ κρείσθ' καὶ ἴουωμ' ὤρισαν θεοί.
Κριὸν κριτηρίω γὰρ εὖ διείλετο
Ἴσην πρὸς ἡω καὶ πρὸς ἐσπέραν ἔχρη.	
Ταυρ⊙	Κεῖται δ' ἐφεξῆς Ταυρ⊙, ὡς γεωμόροις
Τυπτοῖς εἰκοῦς κείν⊙ ὅς κατ' αὐχίνα
Στεργῶ γίνονται τοῖον ἀεμολῆ ζυγόν,
Γαμψοῖς ἀρότροις αὐλακ⊙ χίλων γύας
Ἡ δ' ἀσέρων ἡ τάξις ὅς πάλαι ποτὲ
Εκλήζετ' οὐχὶ Ταυρ⊙, ἀλλ' οὐρ⊙ βροτοῖς
Ὅσπερ καλεῖται πασι ἱερμόνων Φύλαξ.	95
Δίδυμοι	Δίδυμοι δὲ κείνται τάξεσι σαφιστάταις
Ἐπεὶ ἴσ' ἤδη καρπὸς αὖξεται δισπλῆς.
Χλόη δ' ὑπὲρ γῆς ἀρχεται σχίλῃ φύσιν,
Καὶ δισσα φυλλῶν αὖξεται βλασηματα
Πρὸς εὐδιήνην ἡέρ⊙ κατάσασιν.	100
Καρκίν⊙	Ὅδ' ἀλλαγὴν σοιχείων ἀντιλαμβάνων
ἴσ. καρπὶ Καρκίν⊙ ὑπάρχων ἐν χρόνοισι " καρπιμοῖς,
μοῖς. Ἐκ γῆς ἱέλθον καρπὸν ἐμφαίνων βροτοῖς,
ἐξῆς ἴστακται ἱάξεσι σαφιστάταις.	
Λέων	Ἐχρη δ' ἀριθμὸν ἐν μέρει πτέμπτω λέων
γρ. γα. Λεαίνεται γὰρ, εἶτα καὶ " χαρασσεται,
λάξεται, θερμαῖς πυριφλόγοισιν ἡλίου βολαῖς,
Τα πρὶν ἔρποντα γῆς ὑπερθεῖν αὖεται,
Ὡ δ' ὀλλυῶν χρονοῖσιν αὐδαται Λέων.	105

Εγγυῖς

98. ἢ δ' ἀσέρον) Quorsum hæc verba quibus initium fecit? Sane hic mihi videntur ἀπρὸς διόνοσα, & alia cenſeo ſubſtituenda, quæ fortassis alia ſcripta exemplaria ſuppoſuitabunt.

Ibid. ὅς πάλαι ποτὲ) Vetus aureum ſeculum innuit, quo boum nullus erat caſtos, imo ipſe boſ erat (ut cum Frontino loquar) arviſinius. Tanta erat ejus ætatis innocentia prohibitaſque. Nam limites (ut ait idem bonus auctor Grammaticus) ante Jovem nulli erant, proinde lites nullæ, ideoque tandem poſitus limis litem ut diſcerneret aruis, ut ait divinus Agricola Miaro. Itaque non mirum ſi tanta bovem reverentia coluit antiquitas, ut cum occidiſſe juxta periculoſum fuerit atque civem. Sane vero οὐρον, de bove recte dici, vel ipſe

- Et inde Grajum nomen hoc indeptus est
 Crion, quod hiemis viris & discrimina,
 Noctisque cernat & diei horas pares :
 Ex mole confusissima hunc mundum excitans!
- 90 Nam dona Divum impertiit mortalibus,
 Unde indidere nomen à Crisi dii,
 Crion vocantes, namque decretorius
 Occasum & ortum scindit æquo examine!
- Tauri secunda sedes est, & formam habet
- 95 Arvum colentis qui jugum cervicibus
 Poscit torosis, & recurvi pondere
 Gemens aratri fulcat arva profecans!
 Hic ordo siderum, neque hunc antiquitus
 Taurum vocabant, Urus huic nomen fuit
- 100 Qua Terminorum voce custos noscitur.
 Gemini sequuntur ordinem clarissimum,
 Dicti inde quod tunc fructus augetur duplex,
 Superque terris herba Naturam secet,
 Binæque crescant frondium propagines,
- 105 Tepente terfi molliter statu aëris.
 At qui movetur gressibus retrogradis,
 Gaudetque cancer fructuoso tempore,
 Frugesque monstrat perficas mortalibus,
 Clarum deinde sedis ordinem tenet.
- 110 Quintam jubatus occupat sedem Leo,
 Nam liditurque læditurque perditæ
 Compunctus asfi ardore Solis igneo.
 Tunc omnis arbor, omne marcescit fatum:
 Per tempora autem perbitans, audit Leo.

TAURUS.

GEMINI.

CANCER.

LEO.

S s s 3

Hunc

ipse Bootes fidem faciet qui Ursæ οὐρῶ, vel Φύλαξ, dictus est. Tum iste sequi versus
 καὶ βοῶς οὐραν. Ασκητὶν χρυσῶ παμφανόωντι κέρας ex Anthologia puto, facit ut
 existimem perficis illis temporibus, quibus ante Jovem nulli subigebant arua coloni, bo-
 vem pro cane fuisse ad custodiam, ut postea ad laborem.

111. λαίγεται γδ) Neque placet hoc Leonis etymon. Alim melius, ὡς τὸ λεύσσειν.
 Sunt enim ardentes & ignei oculi illius feræ, quæ merito à Solo substantiam & naturam
 trahere existimatur censente Macrobio.
114. ὁ δ' ἄλλων) Sententiam hanc nuppiam alibi quod meminero, legi. Si qui sint meliore
 memoria, scire velim eoquid recordentur. Hujus iudicii maximam à me inibunt grati-
 am.

Παρθένος	Εγγυς ἧ' Ἰούτου, παρθένου κῆται " τύπⓈ.	115
	Πρὸ ἔ' γδ' εἰς τὸδ' ἄστρον ἡλιον μολῶν,
ΑΦθαρτα γαίης πάντα τηρεῖται γεινῆ.
Τὸ δ' ἔδέσσω ἴην πῶραν εἰληχρὸς Φθορᾶς,
Κατινώμασαι πᾶσι παρθένου βίⓈ.	
Χηλαι	Χηλαι δ' ἐπειδὴ σίτⓈ εἰς δόμους βροτῶν
Γεωμόροισι χερσὶν ἐξηθροισμένⓈ
Πόνοισιν εἰς τὰ δώματ' ἐνωρεῖται.
Τὸτ' εἰς μέλαθρα συμφοροῦ μῆμⓈ Ἰροφαῖς
Παρέχει Ἰροφαισι ἴαισιν ἠεθμημάας.	120
Σκορπίος	Ὅταν δὲ πλάγας ὤριον Ἰεύχη σπορον,
Ὁ δ' ἐκκομίζῃ σπέρμα γῆς ἐν ἀγκάλας
Μόχθων ἐπ' ἀκρων ἐκτὸς εἰσφοροῦ μῆμⓈ,
Ἰπερθε ἤδη σκορπίⓈ ἴοτ' οἴχεται.
Σκορπίζεται γδ' σίτⓈ εἰς δόμους χθονός,
Ὅπως ἸελήⓈ καρπὸς αὐξηθῆ βροτοῖς.	125
Τοξότης.	Μεθ' ὃν κύκλου φοραῖσι ταῖς πολυτρόφοις
ΕὔσημⓈ, ἐκ ἀσημῆς ἐστὶ Ἰοξότης,
Ἐκ γῆς γδ' ἠδη καρπὸς ἐκτοξεύεται,
Τὰ νέφε θεκνύς γαστρὸς ἔ' κεκρωμμένα.
Νέοις γδ' ὑπερθε φύεται κεντρίσμασι.
Ὁ δ' ἐκ διμέρφου σώματⓈ φαίνων μῆλη	130
Αἰγόκερος	Τηλωπὸς ἀστρον Αἰγόκερος κεκλημένⓈ,
Καλῶς Ἰετύχηκεν ὀνόματⓈ ἔ' δ' ἐν βροτοῖς.
Τὰ προδὲ μὲν γδ' αἰγόπλασα δέικνυται,
Οὐρά ἧ' ὄπωθεν ἰχθύⓈ θαλασσίου.
Ἡ μὲν γδ' ἐν γῆ φέρεβεται χλοηφόρῳ,
Ἡ δ' ἐν κλύδωνι νηχεται γλαυκηπόρῳ,	135
		140

Εἰς

am. Tamen quia in Mesopotamia vehementi vi Solis Leones à culicibus ita per oculos infestari dicuntur ut in flumen se proripiant & mergantur, suspicor huc respexisse hunc Shazra: *ἰαμβογραφον*. Existimaverit etiam aliquis dictum hoc de longevitate, quia *μακρόβιον* esse Leonem, etiam Aristoteles in historiis perfradet fidemque factam ait ex claudio capto, cujus dentes vetustas infregerat & minuerat. Sed profecto *χρονοισιν* non idem est quod *χοσόνω*, Græce scientibus. Itaque priori sententia potius subscribo. (Forte non opus investigatione ulteriori, si observetur ad solis vires in dodecatemoris a potius respici, neque enim caper per se *καέρκιμⓈ* nec λέων ὀδύτων sed *καέρκιμⓈ* in Capro solis & ἄλλων in Leone.)

- 115 Hunc proxime astat forma puræ Virginis, VIRGO.
 Quia ante quam Sol sidus hoc percurrerit
 Servantur incorrupta terrea omnia :
 Corruptionis quidquid autem expers manet
 Omnes vocare virginis vitam solent.
- 120 At Libra quando messe collecta domos CHELÆ vel LIBRA.
 Implent coloni, acervus ingens tritici
 Servatur horreis, tunc alibres sufficit
 Conferta fruges in numerum alimonia.
- 125 Mox alma Pleias quando sementem facit, SCORPIUS,
 Et summo in arua se labore conferens
 Exportat ulnis cultor agri femina,
 Tunc Sparfor exit Scorpius, nam spargitur
 Et dissipatur triticum in terræ domos,
130. Ut intus hominis perfica augetur seges.
 Post tortuosis circuli in spiris sequens SAGISTARIUS.
 Missor sagittæ apparet haud ignobilis,
 Nam fructus omnis jamque terræ emittitur,
 Jam jam relectis ventris imi partibus
- 135 Crescens novello per superna acumine.
 At Capricornus corpore ambiguo nitens CAPRICORNUS:
 Sidus remotum, nomen hoc jure obtinet:
 Priora membra scilicet produunt Capram,
 Piscem marinum cauda postrema arguit,
 Illa in virente vivit herbarum solo,
 Hæc æstuosi gurgitis natat salo,

Natura

119. παρθένου βίβη) Hinc apud Græcos Παρθενία, dicitur pura vita, & Parthenii dicti teste Svida, οἱ ἀφθοροί: neque hoc solum, purum pelagus & piratis intentatum, dictum est, παρθένιον πελαγόν.
120. χηλαί) Nomine Chelarum intelligitur Libra. Quia Chelæ (ejus dodecatemorion in Libra finitur) partem occupant ipsius Libræ. Et vero sic usurpant Aratus & Manilius. Cæterum inter alia significata χηλή, etiam est alimentum, hinc illud Φορτυλῶν Etymon, cui si non credidero non desinam propterea Christianus esse.
124. τρεφάσι) Non satis intelligo hæc verba. Itaque Problematicè inquiram: An quia triticum expenditur ad stateram & fit demensum? An potius per τρεφάς pecudes, id est, τὰ θρέμματα, intelligi. Ignoscant eruditi ignaro & ambigenti.
129. σκορπί(εταί) Neque hic ausculto huic Etymologiæ. Nam si hæc in Scorpio valet ratio, rogo vos, quare Nepam non sequitur?
135. νεοίς γδ) melius, νεοίς γ.

γρ. ταυτόεις	ἴαυτον ἤχθη πᾶσα γδ θνητῶν φύσις.	
γ	Εχθ δινυγον πνεῦμα καὶ ξηραὶ ἰσοφίας.	
Ἰδροχοός	Δφόν δ' ὑπερθεν ἰάξιν ἐκλιπῶν, ὕδωρ	145
γρ. Νέος. Νέφ	προβάλλη λοξὸς ἐκχῦσαι δέπας,	
	Ὁς σωταρασσει χείματ' κόσμον πάγουσ.	
ἴσ. διαρ.	Εκ γῆς ἢ νοτίδα νάματ' ἀφ' ἅσασαν	
πάσας.	Επάγθ' πολὺν χέμῶνα καὶ πνοαὴ βροτοῖς,	150
	Κόσμον καλύπτων οἴαπερ λευκῶ πέπλω,	
	Δφκνὺς ἐν οἷσι σῆμα δηλοῦται κύλου.	
	Διὸ δὴ καλῶς εἴληχε καὶ εἴτ' ἐπ' αὐνομον.	
ἴσ. ἐν, ἦ,	Ἰδροχό' * δύναισιν εἰς τάξιν μολῶν.	
αἰς, δέ.	Μεθ' οἷ κυκλοῦται κύκλ' εἰλίωσαν σποαῖς	
Ἰχθῦς	Ἀνέμοις ἐναλλαξ' αἴμα ἰηλαυγὲς διπλοῦν	155
	Ἀντίροφον δρόμοισιν ἐμφαίνων ἰσόσων.	
	Οὐ γδ κάρα μῦο λοξόν, ἔδ' ἀποσροφον	
	Πρόσωπον, ἐρθῆν ἰάξιν εἰλεῖται κύκλω,	
	Ὁ μὲν βορείου κλίματ' ἵενωσι πόλω,	160
	Ὁ δ' εἰς νότου κλιευθον εἰς δύων βία.	
	Διὸ δὲ πνοαῖσ' ἰαν βυθῶ κεκρυμμένα	
	Εδῆξαν ἰχθῦς, πᾶς γδ εἰς βυθὸν πωσῶν	
	Ἀνεμ' ἰαράσσει κύμα, σημαίνων βροτοῖς	
	Χέμῶνα ἰακτον' ἐξ ἐπισροφῆς κλύδων	
	Εἰλιγμὸν ἐκ γῆς ὕδασι προσφέρων, σφοδρῶν	165
	Δείκνυσιν κήρου αἴμα, χείμων' φύσιν.	
	Ὅθεν διπλοῖσι χρώμῃμοι κήρου δρόμοις	
	Ἀνέμων ἔχουσι τάξιν ἔ μετρεμῆν.	168

143. εἰς ταυτὸν ἤχθη) vel lege; τῆτον, cum eruditorum Phoenice Jos. Scaligero, vel αὐτόν. Hoc enim innuitur, ad Capricorni naturam omnia referri, qui fixus est & humidus: Quibus qualitatibus & hominis natura constat, & omnia in orbe terrarum viventia Deus naturæ auctor perficit.

145 δεινόν) non placet, τὸ δεινόν. Potius δεινών, qui vortices sunt, legendum suspicer nisi aliter censent acutiores & eruditores viri, quorum probabilioribus rationibus non soluta manus, sed etiam suram præbebo libens.

152. εἴληχε καὶ) Dele illud καὶ, quod ex præcedenti syllaba χε supercrevit, lapsu usitato & facili: ut contra versu sequenti ὕδροχοός, geminata ultima syllaba ος, sed degenerans in α μαγνητα.

- Natura fertur omnis huc mortalium,
 Siccisque vescens humidoque spiritu.
- 145 At vorticosae sedis emanat Puer
 Obliquat urnam, & fundit undas desuper:
 Colles honorem turbat hibernum movens,
 Laticisque terrae raptor humentis, nigram
 Hiemem, procellas atque ventos invehit,
- 150 Operitque mundum veste tanquam candida,
 Et obstinet quae circuli signum patet.
 Jure ergo Aequari nomen huic forte obtigit
 Sedem obtinenti propter undarum globos.
 Post hunc rotator gyrat auras circulus
- 155 Ventosque mutat, forma longi luminis,
 Gemella, cursu versa stat contrario:
 Aversa quamvis frons & obstitum caput,
 Tamen sequuntur circuli rectum ordinem.
 Septentrionis iste vergit ad polum,
- 160 Hic vi capessit humidas Austris Vias.
 Itaque in profundo quae latent perflamina
 Pisces revelant: ventus in fundum cadens
 Conturbat undas, nuntians mortalibus
 Hiemem & procellas, æstus ut reciprocus,
- 165 Qui vorticem undis addit è terrae sinu,
 Portendit atræ tempus hiemis asperum.
 Hinc est quod illi duplici cum temporis
- 168 Cursu, fruuntur flaminum immenso ordine.

PISCES

Finis Sphaerae veteris.

CAPUT XIII.

1. *Elenchus* *) *Alphabeticus Pythagoricorum apud veteres memoratorum.*

A Baris Hyperboreus ad quem liber ferebatur sub Pythagoræ nomine, & cum quo de rebus præclaris Pythagoras cum apud Phalaridem captivus esset differuisse dicitur. Vide quæ dixi Libro I. cap. 2. sect. 7. ubi Abarin Pythagorâ antiquiorem ex Harpocrate observavi. Quæ porro de Abaride in veterum scriptis five vera five commentitia feruntur, ea non indiligenter collegit singulari diatriba Carolus Godfridus Zapfius, Lipsiæ 1706.

Abroteles Tarentinus.

Achmonidas Tarentinus.

Acron Locrus, quem inter alios Pythagoricos adiit Platō teste Cicerone Lib. V. de finibus. In Valerii Maximi Codicibus VIII. 7. extern.

3. *Arion.*

Acron Medicus Agrigentinus, de quo Svidas, Hesychius illustris & viri docti ad Empedoclem Laërtii VIII. 65. Hippocrati æqualis fuit.

Acusilaus Tarentinus.

Adicius Locrus.

Ætius

* Quibus nullum testimonium additum vides, ii apud solum Jamblichum c. ult. de vita Pythagoræ memorantur. Neque assentior Præstantissimo Lloydio, qui pleraque nomina Pythagoricorum (ex 218. ducenta) conficta esse à Jamblichō conjicit. Quorum enim tot falsa confinxisset, qui multa vera prætermisit. Notum porro est discipulorum Pythagoræ alios fuisse *ἐσωτερικῆς*, ut auctor Philosophumenon sub Origenis nomine, appellat, quos Jamblichus c. 18. *Πυθαγορικῆς*: alios *ἐξωτερικῆς* quos Jamblichus vocat *Πυθαγοριστῆς*. Aristophontis quoque Comici drama fuit *Πυθαγοριστῆς*, laudatum Athenæo VI. p. 238. Sive ut Anonymus Vita scriptor apud Photium Cod. CCLIX. pag. 712. Svidas in *Πυθαγ.* & Schol. Theocriti Idyll. XIV. p. 207. eos distinguit, alii fuere *Πυθαγορικοὶ* proprie dicti, qui cum ipso Pythagora versati sunt: alii *Πυθαγορεῖοι* horum discipuli, alii denique *Πυθαγορῶν οἱ ἄλλως ἐξώθεν Ζηλωταί*. Certum tamen est hanc distinctionem, veterum scriptorum usu non comprobari, & recentius commentum videtur Dodvvello p. 163. de vita Pythag. De distinctione in *ἀκυσματικῆς* & *μαθηματικῆς*, vide infra in Hippomede.

- Ætius** Parius.
Ægon Crotoniata.
Æmon Crotoniata.
Æneas Metapontinus.
Ænesidamus. Vide **Agefidamus.**
Æschylus Poëta Tragicus, Pythagoreus dicitur Ciceroni 3. Tusc. quæst. p. 179. Diversus ni fallor Æschylus discipulus Hippocratis Chii itidem Pythagorici. Aristotel. Lib. I. Meteorolog. c. 6.
Ageas Crotoniata.
Agelas Crotoniata.
Agelarchus Metapontinus.
Agefidamus Metapontinus, sive ut in veteri inedita Jamblichi versione legitur Ænesidamus.
Agylus Crotoniata.
Alcæus cujus gener & hæres fuit Pythagoras. Jamblich. c. 30.
Alcias Metapontinus, sive ut ab illustri Obrechtio id nominis rectius exprimitur, Alceas.
Alcimachus Parius Aristocratiz retinendæ Crotoni svafor cum Dimachos, Metone & Democede. Vide Jamblich. c. 35.
Alcmæon Crotoniata juvenis Pythagoram senem audivit teste Jamblichos c. 23. quod confirmat Aristoteles Lib. I. Metaphysic. c. 5. Scripsit *Φυσικὸν λόγον* ad Brontinum, Leonem & Bathyllum vide Laërt. VIII. 83. Meminit illius libri etiam Galenus T. 5. p. 1. Contra hunc Alcmæonem liber Aristotelis eidem Laërtio V. 25. memoratus intercidit.
Alexander Polyhistor *ἐν τῷ περὶ πυθαγορικῶν συμβόλων* allegatur à Cyrillo IV. contra Julian. p. 133.
Alexicrates. Plutarch. VIII. 7. sympos.
Alopecius Metapontinus.
Amœnus Parius.
Amyclas Heracleotes quem inter claros Geometras celebrat Proclus 2. in Euclidem: Pythagoricum vocat Laërtius IX. 40.
Anatolium ex quo auctor Theologumenorum Arithmeticæ non pauca descripsit Pythagoricum fuisse mihi persuadeo.
Anaxilaus Larissæus, de quo dixi infra in notitiâ Comicorum, ubi de Anaxilao Comico. Pythagoricum & Magum vocat Eusebius Chronico ad Olymp. CLXXXVIII. ubi urbe Italiaque ab Augusto pulsam refert.

De Anchito Vide infra in Pausania.

Androcydes allegatur à Nicomacho 1. Arithmet. p. 5. & Clemente Alex.¹ 7. Strom. p. 718. (ubi profert dictum ejus * quod Androcydis nomine suppresso legitur etiam in Plutarcho *περὶ εὐθυμίας*) Apostolio proverb. XVII. 33. Ejus *περὶ συμβόλων Πυθαγορικῶν* Jamblic. vit. Pythag. c. 28. p. 134. & in Theologumenis Arithmeticae quorum idem forte Jamblichus auctor. p. 41. ubi de senario. Respicit id ipsum opus Clemens Alex. 5. Strom. p. 568. Apud Apostolium XVII. prov. 33. male vocatur *Ἀνδοκύδης* & apud Grotium ad Act. XIX. 19. *Ἀνδοκύδης*. Fuit & Androcydes quidam Cyzicenus pictor, cujus meminit Plutarchus Pelopida p. 291. Confer Franciscum Junium in Catalogo pictorum.

Anthen Carthaginiensis.

Anthimedon Crotoniata.

Anthimenes Metapontinus.

Antocharidas Laco.

Aphranor. Vide infra Evphranor.

Apollonius Tyanensis. Vide infra Lib. IV. & quæ ad Eunapii præcæm adnotavi. *Ἐν τοῖς περὶ Πυθαγόρου* laudatur à Porphyrio, & Svidas inter alia eum testatur scripsisse *Πυθαγόρου βίον*. Effigies Apollonii exhibetur à Jac. Gronovio T. 3. thesauri Antiquitat. Græcar.

Apollophanes. Euseb. VI. 19. Hist.

Appii Cæci carmen Pythagoræ videri sibi ait Cicero IV. Tusculan. cap. 2.

Arceas Tarentinus.

Arceus. Plutarch. de genio Socratis f. 583.

Archemachus Tarentinus.

Archestratus Gelous apud Athenæum VII. p. 288. per ironiam Pythagoricus appellatur, cum esset luxuriæ Magister & gulæ.

Archippus Samius.

Archippus Tarentinus. Thebis scholas habuit teste Hieron. in Rufin. Inter primos hic fuit qui cum Lyfide commentarios Philosophiæ Pythagoricæ edidit. Vide Porphyr. p. 40. & infra in Cylon. De anima quædam scripto prodidisse Archippum, Epaminondam, Aristzum, Gorgiadem & Diodorum notat Claudianus Mamertus Lib. II. c. 7. de statu animæ.

AR-

* Sententia hæc est: *οἶντος ἡ σαρκῶν ἐμφορήσεις σῶμα μὲν ῥωμαλεόν ἀπεργαζοται, ψυχὴν ἰνωχάλεις ἔραν*. Confer Theodor. Canterum Lib. I. Var. Lect. c. 16.

ARCHYTAS Tarentinus *πρεσβύτερος*, præceptor * Platonis, & à Pythagora in successione octavus. Anonym. apud Phot. 259. Ariftoxenum in Archytæ vita laudat Athenæus XII. p. 545. Archytæ effigies duplex occurrit in Clariff. Gronovii thesauro Antiqu. Græcar. T. 2. tabula 49.

Scripta Archytæ hæc apud veteres memorata reperi:

Περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶς καὶ εὐδαίμονος. Stob. Serm. I. & 3.

Περὶ Ἀντικειμένων. Simplicius in Categorias Aristotelis p. 97. & 103. notans ex hoc Archytæ scripto hausisse Aristotelem quæ de oppositis disputat.

Ἀριθμητικόν. Nicomachus Lib. I. Arithmet. p. 5. Respicit & Plutarchus Archytam laudans p. 1147. de Musica, Ptolemæus lib. I. Harmonic. cap. 5. cui Archytas dicitur *μάλις α τῶν Πυθαγορείων ἐπιμεληθεὶς Μυσικῆς.* Theo Smyrnæus p. 94. Porphyrius in Harmonica Ptolemæi. p. 210. 276. 317. Confer Alex. Morum ad Lucæ VI. 45.

Περὶ Ἀρχῶν. Stob. Eclog. p. 80. 82.

Περὶ Αὐλῶν. Athenæus Lib. IV. sub extrem.

Περὶ τῆς Δεκάδος. Theo Smyrnæus, p. 166. ubi vetus Theonis interpres latinus ineditus decadem vertit *denitatem.* Ceterum non assentior Rev. Joh. Andreæ Schmidio qui hunc librum eundem esse suspicatur cum Libro Archytæ *περὶ τῶν παντῶς.* Nam in illo de natura & affectionibus numeri egerat, quod in libello *περὶ παντῶς* minime facit. Geometricalis mentis traditionem five abacum Pythagoricum (*das Ein mahl eins*) ab Archyta non sordido hujus disciplinæ auctore reperit Boëthius lib. I. Geometriæ p. 1516. 1518. Tabulam item minutiis mensurarum dispartendis lib. 2. p. 1535. 1536.

Epistola ad Dionysium apud Laërtium III. 22. ad Platonem. id. VIII. 80.

Περὶ τῆς Ἡθικῆς παιδείας. Stob. ferm. I. Vide & quæ de educatione puerorum ex Archyta Philostratus VI. 14.

Librum Archytæ de *eventibus in natura*, è monasterio nescio quo Alemanniæ ad se perlatum esse testatur auctor Luminis Animæ. Heidenreich in pandectis Brandeb.

Περὶ Μαθηματικῆς ἐπιστήμης. Stob. ferm. 41. Jamblich. 3. de disciplina Pythag. c. II. (p. 59. in Scutellii versione.) Porphyrius in Harmonica Ptolemæi p. 236. ubi addit Archytæ hujus *μάλις α γνήσια* esse,

T t t 3

hoc

* Archytæ servum fuisse Platonem, euntum à Polide navarcho, legas apud Tzetam XI. hist. 362. Pelidi illum dedisse five vendidisse Dionysium tyrannum. id. X. hist. 359. ab Archyta servatum Platonem quo minus à Dionysio interficeretur. Svid. *Ἀρχύτ.* Rempubicam gefuisse Archytas & exercitum duxisse traditur à Plutarcho de liberis educandis p. 8. & 10.

hoc est Philosophiam Pythagoricam quam rectissime referre. Ex Porphyrio depromsit *H. Stephanus* fragmentum Archytæ quod Græce A. 1657. 8. p. 80. seq. edidit cum Aristotele *περὶ ἀκυστῶν* per eundem Porphyrium servato, & nonnullis ejusdem Aristotelis ac Theophrasti, & Sotionis libello de sum. quæ suo loco libro III. recensui. Idem Archytæ fragmentum cum versione sua, & disquisitione de ætate Archytæ, qua binos Archytas Pythagoricos, seniore alterum, alterum juniorem fuisse disputat, in lucem edidit V. C. *Joannes Grammius* Havniæ 1707. 4. Idem opus Archytæ *περὶ μαθηματικῆς* videtur respicere Boëthius Archytam laudans in libris Geometriæ & III. II. Music. & V. 16.

Μηχανικά s. de Machinationibus. Vitruv. præf. Lib. VII. quoniam Laërtius VIII. 82. Archytam Architectum libri *περὶ Μηχανικῆς* auctorem à nostro distingvit. Idem tamen de nostro, sect. 83. ἔτι πρῶτος τὰ μηχανικά τῶν μαθηματικῶν προσχρησάμενος ἀρχαῖς ἐπιθόδους.

Περὶ νόμων καὶ δικαιοσύνης. Stob. serm. 41. & 44.

Περὶ νῆα καὶ Αἰοθήσεως. Stob. Eclog. 92. Jamblichus 3. de disciplina Pythag. c. 8. (in Scutellii versione p. 56. seqq. græce enim liber ille Jamblichi hæctenus ineditus.)

Περὶ ὄψους. Stob. Eclog. p. 158. Magnificum Archytæ opus de rerum natura. Claudian. Mamertus II. de statu animæ.

Ὅροι. Aristot. VIII. 2. Metaphys.

Περὶ ἑξῶν πάλῳς Φύσιος libellus Dorice scriptus etiamnum existat, quo primus universa in decem classes quæ vulgo categorias sive prædicamenta vocamus Archytas distribuit. Prodit Græce & lat. Venet. 1571. 8vo. Memorat Syrianus in Hermogenem & Simplicius * in Categorias pasim. Tum Boëthius II. 41. Arithmet. & Ammonius in quinque voces Porphyrii p. 23. b. Themistius vero negat Archytam qui de decem prædicamentis scripsit fuisse Pythagoricum illum antiquum, sed juniorem Peripateticum hoc nomine, qui novo operi vetustate nominis auctoritatem conderet. Vide Boëthii præfat. ad Categorias. Græce edidit *Joachimus Camerarius* Lipsiæ sine temporis nota in 8vo. sub titulo: *Ἀρχύτης Φερόμενοι δέκα λόγοι καθολικοί*, additis duobus Anonymi scriptis & Georgii Pachymeræ de sex Philosophiæ definitionibus

* Notandum est ea quæ Simplicius ex Archyta affert in libello qui sub ejus nomine existat haud reperiri. Ut spurius ille libellus videatur Savilio lect. 2. in Euclidem p. 29. quoniam sit Dorice scriptus dialecto Tarentinorum & illius tractus familiari, ad fucum fortassis faciendum.

nibus. Scriptorum Anonymorum eousque in editorum hi sunt tituli:
Διάληξις περὶ τῆς καλλιμῆτις λογικῆς, τί τε καὶ ποιήσῃ ἐστίν. Et Μίθο-
δῶς ἐκ τῆς τρόπου τῆς Φιλοσοφίας.

Forte nostri quoque Archytæ sunt ὄψαρυσιμα Athenæo laudata. Sane Jamblichus c. 29. p. 148. & c. 34. p. 204. testatur Pythagorzos primos fuisse qui de cibis recte præparandis commentarios ediderint.

Περὶ Σοφίας. Jamblich. protreptic. c. 3. p. 12. seq. 15. 17. & 18. seq. Eminentius cum versione *Johannis Noris* in opusculis Mythologicis Thomæ Galei p. 732.

Allegatur præterea Archytas à Jamblichio in Nicomachum p. 6. 9. 141. 159. 163. 168. In vita Pythag. c. 29. p. 145. à Theonè Smyrno p. 27. 30. Cic. Plin. Censorin. Plutarch. Boëthio I. Geometr. p. 1516. & 2. p. 1523. 1526. &c. Aristotele, Theophrasto in Metaphys. Meminit & Vitruvius Lib. I. c. 1.

Sermonem Archytæ adversus voluptatem, cui Tarento interfuit Plato, relatum vide à Cicerone in Catone Majore.

De Philosophia Archytæ tres libros scripserat Aristoteles teste Laërtio. V. 25. quo loco memorat etiam ejusdem Aristotelis librum τὰ ἐν τῇ Τυριάδι καὶ τῶν Ἀρχυλείων.

Inter Archytæ inventa fuit 1.) Datis duabus lineis duas medias proportionales è dimidii Cylindri sectione inveniendi. Laërtius VIII. 83. Plutarchus Marcello. p. 305. Eutocius ad 2. Archimedis de sphaera ac cylindro.

2.) Cubi duplicatio, Plato de Rep. apud Laërt. VIII. 83. Vitruv. IX. 3.

3.) Columba volans lignea. Gell. X. 12. è Favorino. Confer Rev. Joh. Andreæ Schmidii diss. de Archyta Tarentino Jenæ A. 1683. editam, Georgii Paschi inventa novantiqua p. 640. sq. & Monantholii præf. ad Mechanica Aristotelis. Bonifacius XVIII. 2. Hist. ludicræ.

4) Πλαταγή five Crepitaculum. Aristoteles VIII. 6. de Rep. Diogenianus III. 98. Apostolius XVI. 21. proverb. & è recentioribus Fridericus Adolphus Lampe Lib. I. de Cymbalis veterum c. 9.

Egregie quoque observavit Archytas in motu naturali quocumque esse τὴν ἑἰς ἑαυτὴν ἀνάλογον, κινῆσαι γὰρ ἀνάλογον πάντα. Aristot. XVI. 10. problem.

Dictum ejus ad servos inobsequentes, cæderem vos nisi irascerer. Jamblichus c. 31. Obscenitatem in sermone diligenter vitasse notavit Ælianus XIV. 19. Var.

Memorantur præterea 1.) Archytas Mitylenæus Musicus five ἀρμονικὸς Athenæ-

Athenæus XIII. 8. Laërt. VIII. 82. & Hesychius Illustr. 2) Archytas Amphissensis Poëta. Plutarch. quæst. Gr. & Laërt. qui Epigrammata scripsisse docet. Forte hunc respiciunt versus duo Bionis apud eundem Laërtium IV. 52. 3.) Archytas qui de re rustica scripsit, laudatus Laërtio, Varroni & Columellæ. Ab hoc aliqui non diversum putant quem inter ὀψοφαιστικῶν scriptores nominat Athenæus Lib. XII. & ὀψοφάγων vocat Lib. I. c. 5.

Arefas Lucanus qui Scholæ Pythagoricæ regimen post Tydam suscepit. Jambl. c. 36. Sunt qui legunt, Oresander. Sed Arefæ Lucani mentio etiam apud Stobæum in Eclogis Phys. ubi locum ex ejus libro de natura hominis affert, quem emendatum vide à Salmasio p. 169. ad Epictetum.

Arestadas Metapontinus occurrit in Jamblichio Arcerii, sed in melioribus codicibus Græcis MSS. & in veteri latina versione inedita Orestades. In hoc nomen legitur etiam apud Laërtium in Xenophanis vita & in latina Jamblichii versione quam debemus illustri viro Eliz Obrechtio.

Arignotus. Vide Luciani Pseudomantem.

Arimnestus Pythagoræ fil. Democriti Præceptor. Porphyri. p. 3. ex Duridis Samii Lib. III. ὄρων sive de finibus Samiorum, ita enim legendum non ὀρων *Horarum* ut Holstenius. Vide Vossum de Hist. Gr. p. 97. Quamquam ὀρων est etiam in Schol. ad Hecubam Euripidis v. 934.

Arion. Vide supra, Acrion.

Aristangelus Sicyonius.

Aristæus Damophontis F. Crotoniata, Pythagoræ successor & conjugio cum Theano gener. Jambl. c. 36. Hic ni fallor est Aristæus senior cujus conica & Libros V. τόπων ἑρεῶν laudat Pappus Lib. VII. Mathematic. collect. sub initium, & Euclidem iis usum fuisse testatur. Male Ἀριστέρος in Græcis ad Euclidem scholiis XIV. 2. p. 258. edit. Basil. quod in Oxoniensi edit. recte est emendatum. Meminit & Campanus Novariensis, qui circa A. C. 1030. floruit ad Euclidis XIV. I. Operis perditum jacturam felici ingenio compensavit *Vincencius Vivianus* Magni Ducis Florentiæ Mathematicus & discipulus Galilæi, edita divinatione duplici in quinque Libros deperditos Aristæi de locis solidis. Vide Acta Eruditor. Anni 1703. pag. 487. seq. Aristæum περὶ Ἀρμονίας laudat & ex eo quædam profert Stobæus Eclog. p. 45. Conf. Jamblichum p. 168. in Nicomachum. Vide & supra in Archippo.
Aristæus

- Aristeas Metapontinus.
 Aristides Quintilianus, de quo infra lib. III. cap. X.
 Aristides Rheginensis.
 Aristippus Tarentinus.
 Aristocles Tarentinus.
 Aristocrates Rheginensis qui civibus suis leges tulit. Jamblich. c. 30. meminit ejusdem. c. 27.
 Aristomenes Metapontinus.
 Aristotelis scripta deperdita de Philosophia Pythagorica recenseo infra Lib. III.
 Aristoxenus Tarentinus in Stobzo passim appellatur Pythagoricus. De illo infra Libro III. capite X. dixi, æqualis enim fuit Dionysii junioris, & in libro *περὶ βίης Πυθαγορικῆς* apud Jamblichum c. 33. memorat se ex ore illius tyranni sed tyrannide jam exuti nonnihil audivisse.
 Arytus Metapontinus, pro quo inedita Jamblichi versio vetus latina, rectius Eurytus.
 Arytus Tarentinus, pro quo in eadem versione melius Eurytus scriptum invenio.
 Asteas Tarentinus.
 Astion Crotoniata, quem sub Pythagoræ nomine plures libros scripisse narrat Laërtius VIII. 7.
 Astræus Pythagoræ à Mnesarcho donatus, Porphyr. p. 8. sq. Mentio hujus apud Photium Codice CLXVI.
 Astylus Metapontinus.
 Athamas Pythagoricus allegatur à Clemente Alex. Lib. VI. p. 624. ubi notat Empedoclem ab eo quod cecinit de quatuor elementis accepisse.
 Athosion Rheginensis.
 Bathylaus Posidonius sive Bathyllus, cui Physicum suum commentarium inscripsit Alcæxon Crotoniata.
 Bion Abderita Mathematicus, de quo vide sis notas ad Laërtium IV. 58. & Hefychium Illustrem.
 Bolus Mendefius Svida teste scripsit *περὶ τῶν ἐκ τῆς ἀναγωγῆς τῶν ἰσορροπιῶν εἰς ἐπίστασιν ἡμᾶς ἀγαγόντων.*
*Περὶ θαυμασίων φυσικῶν δυναμεῶν.**
Περὶ συμπλοκῶν καὶ ἀποπλοκῶν λίθων καὶ αἰσθητικῶν.
Περὶ σημείων τῶν ἐξ ἡλίου καὶ σελήνης καὶ ἀρκτικῆς καὶ λύχνης καὶ ἰριδίου.
 Præter Bolum Pythagoræ eidem Svidæ memoratur Bolus De-

U u u

mo-

* De vocabulo hoc Vide supra Lib. I. c. 4. num. 8.

mocriteus Philosophus, qui scripserit *ισορίαν & τέχνην ιατρικὴν & ἰαίσεις φυσικὰς ἀπὸ τινῶν βοηθημάτων τῆς φύσεως*. Sed unus idemque fuit Bolus Mendefius & Bolus Democriteus. Nam Columella VII. 5. Boli Mendefii commentaria sub Democriti nomine falso prodita testatur. Pro Bolo male *Orus* legitur apud Galenum L. II. de antidotis c. 7. nec minus vitiose *Dolus* in Columellæ libris p. 344. & 444. edit. Commelin. ut in scholiis ad Nicandri Theriac. p. 56. *Rolus*, & apud Varronem I. de re rustica *Eubolus*, Xylandro ad Stephanum Byz. *Belus*. Vide Marfilium Cognatum 2. 7. Variar. Reinesium p. 122. Var. Lect. Holstenium ad Stephanum p. 61. Harduinum in scriptoribus à Plinio laudatis, & Dan. Clericum Hist. Medicinæ parte 3. Lib. II. cap. 2. Theophrasto junior fuit hic Bolus, ex ejus enim opere de plantis non nihil produxisse (non è Bolo Theophrastum ut Vossius pag. 337.) testatur Stephanus Byz. in *ἀΨυιδος*. Bolum Epimenidis patrem memorat Apollonius de mirabilibus p. 105.

Brontinus Metapontinus, Supra in Alcmaeon.

Bryas Crotoniata.

Bryas Tarentinus.

Brysson, à Jamblichō c. 23. refertur inter eos qui juvenēs audivere Pythagoram senem. Hic fortassis Bryson ille Heracleota, è cujus dialogis nonnulla in Dialogos suos transtulisse Platonem notat Athenæus XI. p. 508. è Theopompo Chio.

Brythius, vide Buthius.

Bulagoras Mnesarchi in schola Pythag. successor, cujus temporibus Crotoniatarum urbs direpta est. Jambl. c. 36.

Buthenis Cyzicenus.

Buthius Crotoniata, sive ut in latina versione Jamblichī inedita invenit Brythius.

Cæcilius sive Cecilius, cujus mentio fit in excerptis ineditis è Joanne Laurentio Lydo quæ continentur Cod. 3367. Bibl. Reg. Paris. fol. 77. *ὡς Φησι Κεκίλιος ὁ Πυθαγόρειος ἐν ῥήμασι ταῖσι ἢ τριας' πρώτη συνέστησεν ἀρχὴν, μεσοτήλα καὶ τελευτήν.* Hunc locum communicavit mecum Vir doctiss. Ludolfus Neocorus.

Callibrotus Cauloniensis.

Callicratidas, cujus fragmentum ap. Stobæum serm. 68. Grotium ad Luc. V. 5. Alius Callicratides dux Lacedæmoniorum de quo Cic. I. offic.

Caraphantidas Tarentinus.

Cerambus Lucanus.

Cercops. Vide qvz supra Lib. I. cap. XIX. num. 2.

Charondas Catanzus. De hoc dixi infra c. XIV. ubi de legislatoribus.

Chilas Metapontinus.

Chrysanthius Sardianus, de quo dixi ad Eunapium.

Chrysippum Tyrrhenum à Jamblichò inter Pythagoricos memoratum puto ab eodem respici in commentario ad Jamblichi Arithmetica pag. 12. ubi *χρυσίππῳ* nominat. De Chrysippo Cnidio Eudoxi Pythagorazi auditore Laërt. VII. 89. ubi & de altero Chrysippo Aethlii F.

Cleanor Laco.

Clearatus Tarentinus.

Cleon Tarentinus,

Cleophon Crotoniata.

Cleosthenes Crotoniata, sive Cleophanes, ut in inedita latina Jamblichi versione legitur, qvz exstat MS. Hamburgi in Bibl. Johannea.

Clinagoras Tarentinus.

Clinias Tarentinus Heracles vixit, æqualis Philolai. Allegatur in Theologum. Arithmetica pag. 19. & à Stobæo serm. 1. Basilii de legendis Græcorum libris p. 96. edit. Grotii tradit eum maluisse solvere tria talenta quam vel semel jurare, quod de Sylo Jamblichus narrat. Idem Jamblichus c. 31. testatur Cliniam iræ moderandæ egregium artificem fuisse & cap. 32. Proro Cyrenæo singularem fidem suam probasse. Vide & Ælianum XIV. 23. Var. Laërtium IX. 40. Plutarchum III. 6. sympof. p. 654.

Colais Selinuntius.

Cranus Posidonius.

Crito Ægeus, ex cujus libro de prudentia & felicitate fragmentum exstat apud Stobæum serm. 3. quod alii codices tribuunt Damippo.

Cronius. Porphy. vita Plotini & apud Euseb. VI. 19. Hist. & Lib. de antro Nymphar. Ejus *περὶ ἀληθείας* laudat Nemesius cap. 2. pag. 35.

Pro Crotino Pythagorico apud Syrianum in XIII. Metaphys. p. 114. videtur legendum Cronius vel Brontinus.

Cylo Crotoniatae propter ingenii asperitatem à Pythagora inter discipulos non admissus, Pythagoricos circiter XL. in Milonis æde congregatos exussit & lapidibus obruit, solo Archippo & Lyfide elapsis. Diodorus Sic. in excerptis Peiresc. p. 246. Neanthes apud Porphy. p. 37. & 40.

Jamblich. c. 35. Vide & infra in *Perilaos*. Pro Archippo Archytam male nominant Laërtii codices VIII. 39. Nam Archytas junior fuit quam ut sceleri Cylonio interesse potuerit. Philolaum pro Archippo habet Plutarchus de Socratis genio p. 583.

Dacydas Metapontinus.

Damarmenus Metapontinus.

Damippus. Vide supra in Critone.

Damo Syracusius. Vide infra in Phintia.

Damocles Crotoniata.

Damotages Metapontinus.

Dardaneus Lucanus.

Deanax Sybarita.

Democedes. Vide supra in Alcimacho. Cum Aristocratiam Crotone retinendam frustra svasisset, plebe in Pythagorzos furente Plateas cum juvenum manu secessit, victus itaque & interfectus à Theage, qui à Crotoniatis recepit pretium 3. talentorum. Jambl. c. 35.

Democrates. Infra in Secundo.

Democritus Abderites. Vide Laërtium IX. 46. & supra in Arimnestus, ac Bolus.

Demon Sicyonius.

Demophilus. Infra in Secundo.

Demosthenes Rhegiensis.

Dexitheus Parius.

Diczarchus Tarentinus.

Didymus Musicus de differentia Musicæ Pythagoricæ ab Aristoxenica *περὶ τῆς Διαφορᾶς τῶν Ἀριστοξενίωντε καὶ Πυθαγορίων* præclare commentatus, quem in plurimis secutus est etiam ubi non nominat Ptolemæus in Harmonicis, ut notat Porphyrius in Ptol. p. 191. Idem p. 193. observat Ptolemæum in plerisque vestigia legere Pythagorzorum. Didymi librum iterum laudat p. 209. 210. 212.

Ejusdem librum I. *περὶ ὁμοιοτήτων*. p. 210. Didymum *ἐν τῷ περὶ Πυθαγορικῆς Φιλοσοφίας*. Clemens 1. Strom. p. 309.

Dicon Cauloniensis.

Dimachus. Vide supra in Alcimacho.

Dinarchus Parius. Idem ni fallor Dinarchus cujus meminit Jambl. c. 35.

Dinocrates Tarentinus.

Dinostratus Menzchmi frater, inter eos qui Geometriam reddidere perfectiorem celebratur à Proclo 2. in Euclidem p. 19.

- Dionem Syracusanum ἀπὸ συγγενείας Πυθαγορείων, h. e. Philosophiz illorum addictum fuisse, notat Jamblichus c. 31.
- Diochztes, quem à Parmenide auditum tradit Laërtius IX. 21.
- Diocles Philius. Vide infra in Phanton.
- Diocles Sybarita. Alius ab his Diocles Carystius laudatus in Theologumenis Arithmeticæ p. 47. & 49. ubi male editum Δικλῆς.
- Diodorus Aspendius sub Arefa Lucano inter Pythagoreos receptus. Jambl. c. 36. de anima non nihil scripsisse innuit Claudianus Mamertus II. 7. Cynicis moribus vixisse refert Athenæus IV. p. 163.
- Diodorus Crotoniata, Democratæ in patria svasor cum Theage & Hippaso. Jamblich. c. 35.
- Diophantus Syracusanus, cujus de mundi originibus sententiam producit Theodoritus IV. Θεραπευτικ.
- Diotogenes. Ex ejus περὶ οὐρανοῦ fragmentum apud Stobæum Eclog. p. 16. & serm. 41.
- Dius allegatur à Stobæo serm. 63.
- Drymon Cauloniensis.
- Dymas Crotoniata.
- Eccellus Lucanus, ab Ocello diversus, Jamblichō memoratur. Cæterum incertum Menagio videtur, num apud Syrianum in Metaphys. Aristotelis XIII. pag. 109 ubi memorantur τὰ Ἐκκέλλω περὶ τῆς ἑκτατοῦ φύσεως sit legendum Ὀκκέλλω, an Eccellus quoque, quod tamen non facile mihi persuadeo, librum de natura universi, perinde ut Ocellus, scripserit. Sed & in Censorini quibusdam editionibus c. 2. pro Ocello sed male excusum videas Eccellum Lucanum.
- Echecrates Locrus à Cicerone 5. de finibus refertur inter Pythagoreos quos Plato Philosophiz causa adiit. Mentio in Platonis Epistolis. Sed alius Echecrates quem affatum se ait Timæus Historicus apud Polybium in excerptis Peiresc. p. 50. Alius denique cujus meminit Lucianus in Hermotimo T. I. p. 567.
- Echecrates Philius. Vide infra in Phanton.
- Echecrates Tarentinus.
- Ecphantus Crotoniata.
- Ecphantus Syracusanus de quo Origenes in Philosophumenis, & Stobæus c. 25. Eclog. Physic. pag. 48.
- Eiriscus Metapontinus.
- Elephantus Pythagoricus nullus est, legendum Ecphantus. Jamblich. vita Pythag. c. 36. Stob. eclog. περὶ βασιλείας.

- Eliacon, five ut Arcerii codd. Ἐλικίων. Jamblich. c. 27.
- Empedocles Agrigentinus, de quo dixi capite superiore.
- Empedotimus Pythagoricus fuisse videtur laudatus Juliano imp. in fragmentis p. 295. & in Κρονίους apud Svidam in Ἰβλιανός & Ἐμπεδοτίμος. Confer Leopardum XII. 2. emendationum.
- Epaminondas. Infra in Lysis, & supra in Archippus. Dignum virtute Epaminondæ encomium habes apud Plutarchum variis in locis, Nepotem in ejus vita, Justinum L. VI. c. 8. & Diodorum Sic. excerptis Peiresc. p. 247. ἀνὴρ ἐνδοξὸς ἐπὶ παιδείᾳ καὶ φιλοσοφίᾳ dicitur Plutarcho in Agesilao p. 611. Apud eundem Plutarchum de liberis educandis p. 8. ubi de Dione & Epaminonda additur: ὡν ἐκείνους Πλάτωνος ἐγένετο συνασιασῆς, male Xylander: *de quibus posteriores duo Platonis fuerunt familiares.* Vertendum enim erat: *de quibus alter (Dio) Platonis familiaris fuit.* Apud Syncellum p. 280. pro Ἐπαμεινονῶν lege Ἐπαμινῶν δα τῶ κατὰ Θίβας &c.
- Epicharmus Thyrsi F. Comicus τῆς Πυθαγορικῆς Διατριβῆς μετασχρικῶς dicitur Plutarcho in vita Numæ. Ejus sententiæ ad vitam utilissimæ in omnium ore Philosophorum, ut recte Jamblichus c. 29. & exemplo suo probant Plato, Aristoteles, aliiqve. De fratre Epicharmi Metrodoro qui pleramqve doctrinam patris sui Thyrsi ad rem Medicam traduxit ejusque libros exposuit ad fratrem scribens, vide Jamblich. c. 34. Egi de Epicharmo infra cap. XIX.
- Epimenides à Jamblichō c. 23. refertur inter eos qui juvenes audivere Pythagoram jam senem. Alii, ut Apulejus in floridis, Pythagoræ Magistrum fuisse affirmant. Apud Platonem 1. de legibus dicitur Athenas pervenisse decem annis ante Persicam expeditionem, h. e. Olymp. LXX. 1. ut observat Clariss. Bentleius. Contra à pluribus traditur Solonem in condendis legibus juvisse Olymp. XLVI. 3. & idem circiter tempus Athenas Cylonio scelere purgasse. Aut itaqve errarunt Plato & Jamblichus, aut duo fuerunt Epimenides, quod non absurdum videtur H. Dodwello diss. de ætate Pythag. p. 234. De Epimenide dixi supra Lib. I. cap. VI. quem juniorem, idem Dodwellus, de Pythagora aliquid scripsisse observat è Jamblichō vit. Pythag. cap. 2. p. 29.
- Epiphron Metapontinus,
- Epilylus Crotoniata,
- Eratus Crotoniata,

Eromenes Tarentinus. Ejus de anima sententiam refert Claudianus Martertus II. 7. de statu animæ.

Essxi Judæorum, γίνος δὲ τῶν ἑστὶ Διότιτη χρωμάτων τῇ παρ' Ἑλλήσιν ὑπὸ Πυθαγόρου καθ' ἀδιδεργμῆν. Josephus XV. 12. p. 541.

Estizus Tarentinus.

Evæus Sybariata.

Evander Crotoniata.

—— Metapontinus.

—— Leontinus.

Evanor Sybarita.

Eubulus Messenius quem prædonibus ereptum Messanam deducendum curavit Naufithus Tyrrenus cum Pythagoreum agnovisset. Jamblich. c. 27.

Ebulidem Pythagoricum allegat Boëthius II. 18. Musices & Jamblichus in Theologum, Arithmet. p. 41.

Eudorum qui dogmata Pythagoræorum diligenter tradiderit memorat Simplicius in I. Physic. Confer Jonfium p. 220.

Eudoxus Cnidius allegatur à Jamblichò in Nicomach. p. 11. 142. Theone Smyræo p. 94. Vide & Plutarchum Marcello p. 305. Laërtium in Eudoxi vita VIII. 86. seqq. & quæ de Eudoxi scriptis Meursius ad Apollon. p. 123. seqq. & ego infra Lib. III.

Eucritus Parius pro Evephano itidem Pario vadem mortis se sistens Polyæn. Strategem. V. 22.

Evelthon Ægæus.

Evephanus. Vide paulo ante in Eucritus.

Evetes Locrus.

Evmaridas Parius, pro quo Thymaridam in Jamblichò malebat legere Reinesius p. 344. Var. Lect.

Euphantus apud Porphyrium IV. de abstinentia ab animatis p. 379. idem fortassis cum Ecphanto de quo supra.

Evphemus Metapontinus.

Evphranor. Vide infra in Temnonide. Meminit & Aristoxenus, & Athenæus Lib IV. extremo testatur scripsisse *περὶ αὐλῶν*. Adde XIV. pag. 634.

Alius pictor & fictor celebris Euphranor, de quo fufe Franciscus Junius p. 87. 88. Catalogi Artificum,

Eurycratus Laco.

Eurymenes Samius Athleta, Porphyt. pag. 10. Diversus ab Eurymene Syracu-

- Syracusano Dionis fratre duce cohortis quam à Dionysio Tyranno adversus Pythagoreos missam tradit Jamblichus c. 31.
- Euryphamus Metapontinus, ex cujus libro *ἑβίβη* fragmentum occurrit apud Stob. serm. 101. hic est quem Lyfidis miram promissi servandi fidem expertum narrat Jamblichus c. 30. male *Ευριφύμου* in Jamblichio Arcerii p. 220.
- Euryfus sive Eurytus Metapontinus inter eos refertur qui juvenes audiverunt Pythagoram jam senem. Jamblich. c. 23. Alius Eurytus Tarentinus Philolai discipulus memoratur apud Jamblich. c. 28. & Laërt. VIII. 46. ubi eorum discipuli vocantur Xenophilus, Phanto, Echebrates, Diocles & Polymnastus postremi Pythagoreorum, undecima generatione sive successione à Pythagora. Ex Euryso *ἑβίβη* τὴν *ἑβίβη* fragmentum apud Stobzum Eclog. p. 16. Vide & Theophrasti Metaphysic. 3. ex Archyta, & Aristotelem Metaphysic. Lib. ult. c. 5. Eurytum hunc ad Philolaum audivit Plato teste Laërtio III. 6. Apud Syrianum in XIII. Metaphysic. p. 118. male vocatur Pythagoricus Eurpius & mox Euryticus.
- Euthycles Rheginensis. Jamblich. c. 27.
- Euthynus Locrus.
- Euthynus Tarentinus.
- Euxenus Heracleota. Apollonii Tyanzi præceptor, dogmatum Pythagoræ ita gnarus, notante Philostr. p. 8. ut aviculæ voces humanas edoctræ.
- Euxitheus allegatur à Clearcho Peripatetico apud Athenzum IV. p. 157.
- Exæretus. Vide infra in Spenfippo.
- Glorippus Samius.
- Glycinus Metapontinus.
- Gorgiades. Vide supra in Archippo.
- Gyptius sive ut illustri Obrechtio appellatur, Gyttius Locrensis.
- Helicaon Rheginensis, qui civibus suis leges tulit. Jamblich. c. 30.
- Heloris Samius.
- Heraclides Ponticus Pythagoreorum auditor fuit teste Laërtio. V. 86. & *ἑβίβη τῶν Πυθαγορείων* scripsit. id. 88. Allegatur & Pythagoricus Heraclides in inedito Josephi, Christiani scriptoris Hypomnestico. Heraclidis locum de Musica per Pythagoram reperta & exculpta habes apud Porphyrium in Harmonica Ptolemæi p. 213. Quædam de Pythagora ex Heraclide refert Clemens 2. Stromate.
- Hicetas Syracusius, qui stante cælo terram moveri docuit. Laërt. VIII. 85. Ciceroni IV. Academ. Quæst. Nicetas.

Hierocles auctor commentarii in carmina autrea Pythagoræ, de quo dixi capite superiore.

Hipparchides Reginensis.

Hiparchus ex cuius Libro *περὶ ἐνθυμίας* fragmentum occurrit apud Stobæum ferm. 106. Ad eum exstat Lyfidis epistola qua illi dissuadet *δημοσίᾳ φιλοσοφῆν*. Confer Laërt. VIII. 42. & Synesii Epistolam ad Herculianum. Hic ipse est Hipparchus de quo Clemens Alex. V. Strom. p. 575. *Φασὶ γὰρ Ἰππάρχον τὸν Πυθαγόρειον αἰτίαν ἔχοντα χεράψασθαι τὰς Πυθαγόρου σαφῶς, ἐξελατῆναι τῆς Διτριβῆς, καὶ σῆλην ἐπ' αὐτῷ γενέσθαι οἷα νεκρῶ.* Confer Theodor. Canterum Lib. I. c. 12. Var. Lect. & qvæ infra in *Perilao*.

Hippasus Metapontinus sive Crætoniata à Jamblichō c. 23. relatus inter eos qui juvenes audivere Pythagoram jam senem. De eo Laërtius VIII. 84. qui nihil eum scripsisse ex Demetrii Homonymis notat. Idem tamen Laërtius VIII. 7. ait nonnullos tradere quod *μουσικὸν λόγον* Hippasus sub Pythagoræ nomine, in ejus quidem ignominiam composuerit. Hoc scriptum *ἱερὸν λόγον* videtur vocare Jamblichus cap. XXXV. p. 216. diversum ab altero *λόγῳ ἱερῶ** apud eundem memorato c. XXVIII. p. 125. & à *λόγῳ ἱερῶ* tertio cuius initium habet Laërtius VIII. 7. Plura de Hippasō hoc Menagius in notis p. 387. seq. Et Reinesius Epistolis ad Hofmannum p. 504. Quemadmodum vero apud Cælium Aurelianum Præf. ad libros de morbis acutis, Hippasus nomen corruptum in *Ipalli*, sic apud Nemesium p. 55. in *Hipparchi*, Pythagoræ quoque avus Hippasus vocabatur. Præterea inter Pythagoricos Jamblichus memorat Hippasum Sybaritam. Omitto Hippasum Laconem qui de Republica Lacedæmoniorum libros quinque composuit. Laërt. VIII. 84. De Hippasō Metapontino adscribam adhuc locum Jamblichi è libro tertio de Philosophia Pythagorica Græce necdum edito p. 64. ex versione Nic. Scutellii: *Hippasus* (videtur legendum Hipparchus) *ejicitur è Pythagoræ schola eo quod primus sphaeram duodecim angulorum (Dodecaëdron) edidisset* (adeoque arcanum hoc evulgasset) *Theodorus etiam Cyrenæus & Hippocrates Chius Geometra ejicitur qui ex Geometria quæstum factitabant.* Confer Vit. Pythag. c. 34. & 35. *Ἀκασματικός* dicitur Syriano in XII. Metaphys. p. 71. b. & eidem Jamblichō ad Nicomachum p. 11. Allegatur p. 142. 159. 163. & apud Theonem Smyrnæum p. 91. Syriano in XII. Metaphys. p. 85. b. & Marcianum Capellam IX. p. 317. ubi alii Codices *Lasus*, sed prima Marciani editio Vicentina *Hippasus*. Alterius Hippasus mentio in Veteri inscriptione apud Sponium p. 138. Misc.

X x x

Hip-

* Vide quæ supra Lib. I. c. XIX. num. a. & Lib. II. c. XII. p. 454. seq.

Hippocrates Chius, Geometra. Meminit Proclus L. II. in Euclidem p. 19. & Jamblichus in loco quem paulo ante in Hippaso adduxi. Idem est Hippocrates Mathematicus apud Plutarch. in Solone p. 79. In reliquis omnibus excepta Geometria stultum ac ridiculum fuisse testatur Aristoteles Ethic. ad Eudemum VIII. 14. Præter alia ingenium exercuit in quadratura circuli demonstranda, teste eodem Aristotele I. de Sophist. Elench. c. 10. Themistio & Eutocio. Vide Meursium ad Chalcid. p. 5. seq. Olympiodorum in I. Meteor. *πράξι* VI. p. 17. & Jo. Grammaticum p. 170. edit. latinæ.

Hippodamus Thurius, ex cuius libro *περὶ εὐδαιμονίας* fragmentum apud Stobæum ferm. 101. ex Lib. de Rep. id. ferm. 41. & 96. Mureto idem est Hippodamus Milefius qui ab Aristotele reprehenditur Lib. II. Politicor. Vide Mureti Varias Lect. Lib. I. c. 14. & Lib. XV. c. 18.

Hippomedon Ægeus idem ut suspicor qui in Jamblichi codicibus c. 18. p. 89. vocatur *Ἰππομέδων ἄγχιος Ἰωνεύς Πυθαγόρειος τῶν * ἀκασματικῶν*. Pro *ἄγχιος Ἰωνεύς* Stanleius pag. 519. Hist. Philosophicæ legebat *ἄγχιανεύς*, sed lubens assentior clarissimo Neocoro qui ex capite 36. Jamblichi, *ἄγχιος* reponere jubet.

Hippon, Samius Aristoxeno, aliis Metapontinus, vel etiam Rheginus. Vide quæ de eo infra c. XXIII. §. 20.

Hippostratus Crotoniata.

Hippothenes Crotoniata.

Hippothenes Cyzicenus.

Jamblichus Chalcidensis Syrus, scripsit vitam Pythagoræ aliæque ad Philosophiam Pythagoricam spectantia, de quibus infra L. IV. Discipuli ejus Sopater, Ædelsius, Eustathius, Plutarchus Atheniensis, Theodorus, Euphrasius &c. Vide quæ ad Eunapium.

Ibycus.

Iccus vel Icmus Tarentinus.

Ippallus. Vide supra, in Hippaso.

Itanzus Crotoniata, sive ut vir Clariss. Obrechtus edidit, Itmæus.

Laco Samius.

Lacritus sive Lacrates Metapontinus.

Lamiscus. Laërt. III. 22.

Laphaon sive Laphion Metapontinus.

Leo Metapontinus. Vide supra in Alcmæon. Idem forte Leo, Neoclidis discipulus, qui inter claros Geometras celebratur à Proclo lib. II. in Eu-

* *Ἀκασματικοί* vocantur Jamblicho auditores & discipuli familiares Pythagoræ, quibus opponit *μαθηματικῶς*, quos pro veris Pythagoræ habitos à prioribus negat L. III. de secta Pythagorica p. 64. edit. Scutellii. Confer eundem Vit. Pythag. c. 18. & Gellium Lib. I. c. 9. Schefferum de natura & constitutione Philos. Italicæ c. 10.

in Euclid. & perinde ut præceptor multa priorum adjecisse inventis, elementa etiam hujus scientiæ accurate consignasse traditur pag. 19. alius Leo Phliasiorum Tyrannus, cui se Philosophum professus Pythagoras est apud Laërtium VIII, 8. Cicero V. Tusc.

Leocritus Carthaginiensis.

Leocydes Metapontinus.

Leodamas Thafius cujus meminit Proclus lib. 2. in Euclidem p. 19. & lib. 3. p. 58. Laërtius III. 24.

Leonteus Tarentinus.

Leophron Crotoniata.

Leptines Syracusius.

Leucippus à Jamblichō c. 23. refertur inter eos qui Pythagoram jam senem audierunt juvenes. Laërtio Leucippus sexta demum à Pythagora γενησθαι memoratur præm. sect. 15.

Sub Lini nomine carmen Heroicum à Pythagoricis confectum memorat Jamblichus c. 28.

Lithagus. Jamblich. c. 35.

Longinus Pythagoricis accensetur ab Eusebio VI. 19. Hist.

Lucius Hetruscus. Moderati Pythagorici discipulus. Plutarch. VIII. 7. quæst. convival.

Lycon Tarentinus. Jamblich. c. ult. Alius Λύκων ὁ ἰατρὸς qui ἐν τῷ ᾠδῆ Πυθαγόρῃ laudatur ab Athenæo. Lyconis Pythagorici, qui Aristotelis suppur fuit, mentio exstat apud Eusebium XV. 2. præparat. Laërtium V. 69. Theodoritum lib. VIII. & XII. Therapevt.

Lynamnus Ponticus.

Lyfiades Catanæus.

Lyfibus Tarentinus.

Lyfis Tarentinus, cujus exstat Epistola ad Hipparchum de qua supra c. X. n. 32. A Jamblichō c. 23. refertur inter eos qui juvenes Pythagoram auscultarunt jam senem. Epaminondam* instituit teste Dione Chrysoft. XLIX. p. 537. Æliano, III. 17. Var. Porphyrio p. 38. & Jamblichō c. 35. Commentarios de Philosophia Pythagorica composuit, id. p. 40. Vide Hieronymum adversus Rufinum Apologia 2. p. 166. ac Laërtium VIII. 7. qui Lyfidis quædam sub Pythagoræ nomine ætate sua lecta esse testatur. Aurea carmina illi à nonnullis tribui, notatum à me est capite superiore §. 6. Vide & supra, in Cylone. Fidem singularem servandi etiam in re levi promissi Euryphamo testatus est, ut narrat Jamblich. c. 30. Allegatur Lyfis ab Athenæo in Apologia. Scholam habuit Thebis, teste Hieronymo, sepul-

X x x 2

tus

* Ab eodem cum Thebis diem Lyfis obiisset conditus est. Vide Plutarchum de genio Socratis f. 185. seq.

tus etiam Thebis, unde reliquias ejus à Pythagorico Theanore rélatas in Italiam memorat Plutarchus de Deo Socratis p. 579. adde p. 583.

Malchus. Vide infra Porphyrius.

Malias Lucanus.

Mamercus sive Marcus cognomine *Αιμούλιος*, *Πυθαγόρου παῖς* & *σοφῆς*. Plutarch. in Pauli Æmilii vita p. 256.

Megillus *ἐν τῷ περὶ ἀριθμῶν*. Theologum. Arithmeticæ p. 28. Meminit hujus Megilli Plato. Alius Megillus apud Lucian. in Cataplo T. I. pag. 438.

Megisteas Metapontinus.

Melanippus Cyrenæus.

Melissias Metapontinus.

Melissus Samius. Plutarch. Pericle. p. 166. Themistocle p. 112. Aristotelis librum *πρὸς τὰ Μελέων* memorat Laërtius V. 25.

Menzchmus Eudoxi discipulus cujus meminit Proclus 2. in Euclid. pag. 19. Plutarchus VIII. cap. 2. sympos. & Eutocius in 2. Archimedis de Sphæra ac cylindro.

Meneſtius Sybarita.

Meno Crotoniata, Pythagoræ gener, nisi legendum Milo. Jamblich. c. 30.

Meno, cujus nomine Dialogus exstat in Platone.

Metopariis. Vide supra in Alcimacho.

Metopus Metapontinus. Ex hujus an Sybaritæ Metopi libro de virtute exstat fragmentum apud Stobæum. ferm. I. Emendat Salmasius ad Simplicium p. 151.

Metrodorus Cous Medicus, Pythagoricus, Epicharmi frater Thyrsi filius memoratur à Jamblich. c. 34.

Millias Crotoniata, sive potius Myllias. Jamblich. c. 31. & ult. ubi & uxor ejus quemadmodum & Porphyrio memoratur Timycha.

Milon Crotoniata, in cujus ædibus convenire soliti & Cylonio scelere reperiere Pythagoræ. Vide Jambl. c. 35. apud quem p. 208. edit. Arcerii male *Μύλων* & in MS. Paris. *Κύλων*, pro *Μίλων*, ut è Porphyrio restituit Neocorus, & è MS. Memmiano Sam. Tennulius apud Jac. Gronovium ad T. 2. thesauri Antiqu. Græcar. tab. 50. ubi Milonis effigies imberbis. Idem robustus athleta fuit ut docet Diodorus Siculus XII. 9. cui addes Tzetzen Chil. II. hist. 39. & Scholiasten Luciani T. I. pag. 14. seq. Porro plures fuisse Milones recte observatum Casaubono cap. VI. lectionum Theocriticarum. Milonis uxor Myia de qua infra. E Milonis Phycis fragmentum apud Stobæum Eclog. p. 67. Alius Milo qui Tarentum

tum tradidit Romanis teste Syncello p. 271. Fuit & Milo Ætolus Landamiz percussor. Justin. XXVIII. 3. 8.

Miltiades Carthaginensis fidem suam probans Possidi Argivo itidem Pythagorico. Jamblich. c. 27. Sed legendum *Μισγιάδης* ex emendatione Jac. Gronovii T. 2. Antiqu. Græcar. ad tab. 23.

Mimas. Hujus esse quinque *Διαλέξεις* de bono & malo, honesto & malo, honesto & turpi, justo & injusto, mendacio & veritate, sapientiaque ac virtute num doceri possit: quas cum fragmentis Pythagoreorum ad Laërtii calcem edidit H. Stephanus, verisimile visum Nobili Viro *Johanni Norib*, qui illas latine vertit & notis illustravit. Exstant inter opuscula Mythica, Physica & Ethica Tho. Galei V. C. edit. Amstelod. p. 704. & Mimantis nomen occurrit p. 722.

Mimnomachus Leontinus.

Mnemarchus sive Mnesarchus Pythagoræ F. Aristæi in schola Pythagorica successor, si credimus Jamblichō c. 36. At juvenem decessisse tradit Anonymus apud Photium cod. 259. Pater quoque Pythagoræ Mnesarchus appellabatur, & solenne Græcis nomina avorum infantibus imponere, ut Empedoclis Philosophi avus vocabatur itidem Empedocles. Sic Nicomachus Aristotelis Pater. Cimonis nepos Cimon apud Plutarchum. Ovid. IX. Metamorph. fab. 12. *Vom pater solvit, nomenque imponit avitum, Iphis avus erat.*

Mnefilas Rheginensis.

Moderatus Gaditanus sub Nerone clarus Pythagoricus de placitis sectæ suæ scripsit libros XI. teste Porphy. p. 32. sive libros V. *Πυθαγορικῶν βολῶν* ut Stephanus ac Svidas in *Γάδερα*, idem enim opus esse puto. Hunc Moderatum virum eloquentissimum ex parte imitatus Jamblichus, teste Hieronymo 2. adversus Rufin. De Moderato vide Tenuulium ad Jamblichi Arithmetic. p. 60. Jonsum p. 229. infra in Oederatus, & paulo ante, in Lucius. Fragmentum ejus apud Stobæum Eclog. p. 3.

Mærus Hygino fab. 257. idem qui aliis Phintias, sponforem mortis habens Selinuntium qui aliis vocatur Damon. Apud Laërtium VIII. 7. laudatur quidam Mæris, Geometricorum principiorum ante Pythagoram repertor.

Molon à Jamblichō c. 23. annumeratur iis qui juvenes Pythagoram jam senem auscultarunt.

Mummius, apud Godfridum Viterbiensem, lege Numenius.

Myies Posidonius.

Myllias Crotoniata Timychæ maritus. Porphy. p. 42. ex Hippoboto &

- Neanthe. Jambl. c. 31. Hunc Midam olim fuisse monuit Pythagoras ap. Jamblich. c. 28.
- Myonides. Infra in Temnonide.
- Mytgiades. Supra in Miltiade.
- Nastas Cauloniensis.
- Naufitheus Atheniensis.
- Naufithus Tyrrenus. Vide supra in Eubulus.
- Nearchus, cujus hospitio usus est Cato major, & ab eo Philosophiaz meditationibus imbutus. Vide Plutarchum Catone majore p. 337.
- Neocles. Supra in Leo.
- Neocritus Atheniensis.
- Nias Tarentinus. Lege Clinias.
- Nicetas Syracusius. Supra in Hicetas.
- Nicomachus Gerasenus, de quo dixi infra Lib. IV.
- Nigidius Figulus, de quo in Bibliotheca latina, Pythagoricus & Magus vocatur ab Eusebio in Chron. ad Olymp. CLXXXIII.
- Ninon Rhetor, Pythagoreorum, Crotone, accusator & hostis. Jambl. c. 35.
- Numa Pompilius Rex Romanus Pythagorâ antiquior fuit, licet à multis, veteribus quoque, propter nonnullam dogmatum convenientiam Pythagoreus appellatur. Confer Dionem Chrysoft. XLIX. p. 538. & Nicephorum Gregoram XXIII. p. 695. editionis præclaræ Boivinianæ, ubi vitam Numæ à Plutarcho scriptam laudat. De hoc dixi infra in legislatoribus. Vide etiam Stillingfleetum in Originibus sacris posterioribus Posthumis L. I. c. 1. p. 59. sq. Floridum Sabinum lect. subciv. c. 13. Rualdum ad Plutarch. p. 74. Commentariorum Numæ mentio apud Livium lib. I. c. 31. De libris Pythagoricis in Numæ sepulchro repertis Livius XL. 29. Plin. XIII. 13. Lactant. I. 22. Augustin. VIII. 5. de civ. Dei. Aurelius Victor. c. 3. de Viris illust. Plutarchus &c.
- Numenius Apameensis, inter Pythagoricos & Platonicos numeratur à Porphyrio in vita Plotini. De eo Meursius ad Hesych. & Jonsius III. 10. Fragmenta ejus εκ τῆ πρώτης περὶ τῆς τῶν Ἀκαδημαϊκῶν πρὸς Πλάτωνα διαλέξεως apud Eusebium XIV. 5. seq. è libro περὶ τὰ γὰ θ. XV. 17.
- Obsis. Vide Opsis.
- OCELLUS (ὀκελλοῦ sive ὀκελλοῦ sive ὀκελλοῦ denique) Lucanus, cujus nepotes convenisse se scribit Archytas Epist. ad Platonem, & ab ejus nepotibus scripta Ocelli περὶ νόμου, περὶ βασιλείας κ' ὀμοιοτητῶν & τῆς τῆ παντὸς γενεαίης accepisse: apud Laërt. VIII. 80. Ex ejus libro de lege fragmentum apud Stobæum Eclog. p. 32. Libellus περὶ τῆς παντὸς φύσεως etiamnum exstat integer: quanquam non Dorica dialecto qualis primum

primum scriptus ab Ocello fuerat, ut ex fragmentis à Stobæo servatis perspicuè apparet: sed à Grammatico aliquo ut facilius à lectoribus intelligeretur, in *κωνσταντινιανῶν* dialectum transfusus. Primum Græce prodiit Paris. 1539. 4to. atque iterum apud Gvil. Morellum 1555. 8. Latine vertit *Gvilelmus Christianus Francisci* I. Medicus & Qvinti Florentis Septimii Christiani pater, Lugd. 1541. deinde Græce cum versione sua & notis *Ludovicus Nogarola*, addita Epistola ad Adamum Fumanum Canonicum Veronensem de viris Illustribus genere Italis qui Græce scriferunt, Venet. 1559. 8vo. Fallitur Nogarola, qui se primum latine Ocellum dare credidit: sed non minus fallitur Gaddius qui T. 2. pag. 128. affirmat Nogarolam non sui ipsius sed Gvil. Christiani versionis notas suas adjunxisse. Ab illo tempore Ocellum cum versione & commentariis suis edidit *Job. Boscius Lonanus* (male *Zonæus* in *Labbei Bibl. nov. MSS. p. 114.*) Lovan. 1554. 8vo. Prodiit etiam Græce cum Nogarolæ versione & variis lectionibus ex officina Commelini 1596. 8vo. Deinde cum versione nova, paraphrasi & commentariis *Caroli Emmanuelis Vizanii* Bononiensis, qui duobus MSS. Vaticanis & uno Thomæ Bartholini codice ad emendandum Græcum contextum usus est, Bonon. 1646. 4to. Amst. 1661. 4to. Denique *Thomas Galeus* præmissis de Ocello veterum testimoniis à Johanne Pearsonio collectis eundem librum cum Lud. Nogarolæ versione & notis recudendum dedit in opusculis Mythologicis Physicis & Ethicis Cantabrig. 1671. 8. in qua editione existat etiam ejusdem Nogarolæ Epistola ad Fumanum paulo ante memorata, & Amst. 1688. 8. ubi hæc Epistola desideratur. Occurrit Ocellus Græcè MS. in *Bibl. Christianissimi Régis* cod. 547. 1018. 2240. teste Labbeo. Loca ex hoc Ocelli libro apud Stobæum *Eclog. Physl. p. 44. 45.* Vide & p. 59. ac quæ supra in *Ocello*, Et *Joh. Pearsonium* ad *symbolum Apostolæ* pag. 90. seq. edit. latinæ. *Theodorumque Canterum* Lib. I. var. lect. c. 17. Argute de eo *Jacobus Duportus* p. 384. poëm.

Dum mundum æternum putat, haud bene cernit Ocellus:

Verà Lucanus denique luce caret.

Ocyllus Ocelli Lucani frater.

Pro Oderato apud Syrianum in XII. *Metaphys.* p. 91. b. legendum *Moderatus*, de quo supra.

Odias Carthaginiensis.

Oecetes. *Plutarch.* III. 9. de placitis *Philos.*

Oenopides Chius *Astronomiz* peritus, auctor periodi LIX. annorum. De quo *H. Dodwellus* in opere de *Cyclis* p. 262. *Menagius* ad *Laërtium* IX.

37. & Perizonius ad Æliani Var. lib. 10. c. 7. Fabulatus est solem antea iter illac fecisse, ubi nunc est lacteus Circulus, donec Thyestearum epularum scelere averſus Zodiacum ingrederetur. Vide Achillem Tatium Isagoge in Aratum c. 24. Meminit hujus Oenopidis Plato in *ερασιαις*, Seneca Nat. quæst. IV. 2. Cenforinus &c.
- Onatus Crotoniata. Ex ejus libro *περι θεῶν καὶ θείων* affert quædam Stobæus Eclog. Phys. p. 1. & 4.
- Opſis Pythagoricus allegatur ab Athenagora in Apologia, una cum Lyſide & Philolao.
- Opſimus Rheginenſis.
- Orefander Lucanus.
- Oreſtades Metapontinus Laërtio IX. 20. memoratus; male *Areſtades* in Jamblichō Arcerii.
- Sub Orphei nomine ſcripta quædam jaçtabant Pythagorei, quorum ipſi videntur fuiſſe auctores. Vide quæ ſupra Lib. I. c. XIX. §. 1.
- Pactio Tarentinus.
- Panacmeus laudatur ab Ariſtide Quintiliano præf. Muſicæ. *μαρτυρεῖ δὲ μοι καὶ θεὸς λόγος ἀνδρός σοφῆ Πανάκμεω & Πυθαγορείω.*
- Parmenides Elcates audivit Diochætem Pythagoricum teſte Laërtio IX. 21. & ipſe Pythagoricus dicitur à Syriano in II. Metaphyſ. p. 20. Heſperum & Luciferum primus obſervavit, quod alii tribuunt ipſi Pythagoræ. Vide Iſ. Caſaubonum ad Laërtii VIII. 14. Inter præcipuos Phyſicos citari ſolere notat Jamblichus c. 29.
- Parmeniſcus Metapontinus. Laërt. IX. 20. & Athen. Lib. XIV. p. 614. Jamblichi codd. Parmiſcus.
- Paron Pythagoreus occurrit in latina Argyropoli verſione L. IV. Phyſicorum Ariſtotelis c. 13. atque inde apud Muretum ad L. I. Ethic. p. 107. ſed *παρῶν Πυθαγορείω* apud Ariſto telem vertendum eſt: *preſens forte quidam Pythagoreus*, ut pridem notatum Franciſco Luifino Lib. III. parergon c. 17.
- Pauſanias Anchiti F. Medicus cui Empedocles Poëma Phyſicum inſcripſit, & cui dicitur *ὑφηγήσασθαι* ſive ſuppeditaſſe quæ ille *πρὸς τῆς ἀπνευ* vulgaverat. Vide Laërtium VIII. 60. De illo Anchito confer Jamblichum c. XXV. p. 110.
- Pempelus, è cujus libro *περι γονέων* fragmentum exſtat apud Stobæum ſermone LXXVII. de honore parentibus præſtando.
- Perilaus Thurius ex Pythagorica ſchola ejeçtus. Jamblich. cap. 17. *Δυσκίπητος εἶ τις καὶ δυο παρακολέθητος ἐνείσκειτο σῆλην δὲ τινα τῶ ταύτω καὶ μνημῶν ἐν τῇ Διφτριβῇ χῶσαντες, καὶ καὶ Περιλάω τῷ Θυρίω, λέγεται*

γῆραι κὶ Κύλωνι τῶν Σιβαριτῶν ἐξάρχῃ ἀπογινώσκουσιν ὑπ' αὐτῶν ἐξήλα-
σεν αὐτὸν ἔομαι καὶ &c. Adde c. 34. p. 206. c. 35. p. 210. & qvz supra in
Hipparcho.

Phzdo Posidonius, diversus à Phzdone Eliensi Socratico.

Phznceles Papias.

Phaeton Phisafius, Echecrates, Polymnaftus & Diocles itidem Phisafii &
Xenophidus Chalcidensis, Aristoxeni æquales, undecima à Pytha-
gorâ generatione. Laërt. VIII. 46. licet Jamblichus c. 35. de illis lo-
quitur tanquam de Pythagoræ ipsius auditoribus.

Philinus. Plutarch. VIII. 7. symposiac.

Philo à Clemente Alex. I. Strom. p. 305. & Sozomeno Lib. I. c. 12. Py-
thagorius appellatur. Incertum an Clemens alterum intellexerit Phi-
lonem antiquiorem de quo Josephus p. 1051. contra Apion. Cle-
mens ipse p. 337. & Eusebius IX. 20. & 24. præparat. Sed & Eusebius
Lib. II. hist. Eccles. c. 4. notat quod Philo Judæus cujus scripta exstant
Platonicam pariter & Pythagoricam Philosophiam sectatus fuit.
& Plato ipse ut infra observo in multis Pythagoræ vestigia traditur
legisse.

Philodamus Locrus.

Philolaus Crotoniates Heracleæ vixit. Jamblich. c. 36. Archytæ discipulus,
in cujus demortui sepulchro audita divina Harmonia, si fides eidem
Jamblichō c. 28. Metaponto profugit propter Cylonium scelus in
Lucanos teste Plutarcho de genio Socratis p. 583. Primus è Pythago-
ricis commentarium de rebus Physicis vulgasse fertur ut idem Jam-
blichus c. 31. Laërtius aliique. Ac ne vulgavit quidem ipse, si ve-
rum est quod ajunt Platonem qui in Italia ipsum adierat teste Laërtio
III. 5. 400. aureis numis sive unum sive tres Philolai libros ab ejus
consanguineis pauperis Philolai heredibus vel ipsum redemisse vel
emptum à Philolao accepisse, atque inde Timæam suam composuis-
se. Vide quæ viri docti ad Laërtium VIII. 8. & Gellium III. 17. Vi-
de & supra in Eurytus. Apud Laërtium VIII. 55. verba Φησὶ ὁ Νεαν-
θης ὅτι μέγιστος Φιλολάου καὶ Ἐμπεδοκλέους ἐκποιῶντων οἱ Πυθαγορικοὶ τῶν λό-
γων. ἐπεὶ ὁ αὐτὸς ἀφ' ἧς ποιήσεως &c. ita sunt reddenda: *Refert Nean-
thes Pythagoricos cum Philolao & Empedocleæ præcipua dogmata sua communi-
casse. Postquam vero Empedocles Poëmata illa vulgare cepit, Latam esse legem ut ver-
fificator omnis inde arceretur.* Allegatur Philolaus ab Athenagora in
Apologia, à Jamblichō in Nicomachum p. 7. II. 109. 168. Theolog-
um. Arithmet. p. 61. Luciano pro lapsu in salutatione T. I. p. 498.

Syriano in XII. Metaphys. p. 71. b. 85. b. 88. b. in XIII. p. 102. a. Theone Smyrnaeo p. 27. E Philolai Βακχως fragmenta apud Stobzum Eclog. Phys. p. 57. 51. 34. De mundo p. 49. De anima p. 44. Περὶ Φύσεως, Theologum. Arithmet. p. 22. & Theo Smyrnæus p. 166. Claudiani vero Mamerti locus non prætermittendus Lib. II. de statu animæ c. 23. *Pythagora quia nihil ipse scriptavit à posteris quærenda servanda est. In quibus vel potissimum stovisse Philolaum reperio Tarentinum, qui multis voluminibus de intelligendis rebus & quid quæque significant opido obscure dissertans priusquam de anima substantia dectinat, de mensuris, ponderibus & numeris juxta Geometriam Musicam atque Arithmetican mirifice diffusat, per hæc omnia universum existisse confirmans, &c. Confer. Lib. II. c. 7. ubi profert locum Philolai è tertio voluminum περὶ ὁσμῶν καὶ μέτρων. Boëthius II. 32. Arithmet. Philolaus vero, necesse est, inquit, omnia quæ sunt, vel infinita vel finita esse.*

Quomodo Philolaus tonum diviserit, tradit idem III. 5. Music. & 8. Jo. Tzetzes Chiliad. XI. hist. 362.

καὶ ἐκ τῆς Φιλολαίας μὲν κλέπτει τὸ πᾶν ὁ Πλάτων,
ὅσον ἐστὶ περὶ ψυχῆς, καὶ ἕτερα μυσία,
καὶ Τίμαχον γεγραφήκε καὶ ἄλλας ἀξιολόγους.

Philolaus Tarentinus insignis Mechanicus celebratur à Vitruvio libro 8. capite primo.

Philonides Tarentinus.

Phintias Syracusanus, aliis Pythias, amicitia Pythagoricæ fide adversus Damonem celebris. Vide excerpta Peiresc. è Diodoro Sic. p. 242. Plutarchum περὶ πολυφιλίας. Porphy. p. 41. Jamblich. p. 197. Cic. 5. Tusc. & 3. de offic. Valerium Max. IV. 7. Drepanii Pacati Pannegyrice c. XVII. Lactant. V. 18. Vide & supra in *Merm.*

Photides. Laert. III. 22.

Phrontides Tarentinus.

Phryciadas Crotoniata.

Phrynichus Tarentinus.

Phytius Rheginensis, qui civibus suis leges tulit. Jamblich. c. 30. Meminit ejusdem c. 27.

Pindarus Poëta celebris à Clemente Alex. 5. Stromate p. 598. vocatur Πυθαγορεὺς, quod è Clemente repetit Eusebius XIII. 13. præparat. p. 675.

Piserrhydus Tarentinus.

Pisicrates Tarentinus.

Plato. Vide supra in Archyta & Philolao & Anonymum Phœtii e. 259. p. 46. edit. Holsten. Jamblicus c. 30. Numenium apud Euseb. XV. preparat. p. 728. 729. Augustinum III. 17. contra Academicos & Boethium lib. 2. c. 41. Arithmetica. Apulejus 2. florid. *Porro post Platō nihil ab hac sc̄ta vel paululum devius Pythagorissat.* Sed & Aristoteles Platonis Philosophiam τὰ πολλὰ τοῖς Πυθαγορείοις δόγμασι ἀκολουθῶσα notat Lib. I. Metaphys. c. 6. & Diczarchus apud Plutarchum VIII. 2. sympos. ait Platonem τὸν Πυθαγόραν ἀναμνησθῆναι τῷ Σωκράτει. Adde Laërtium III. 8.

De Plotino Porphyrius inter alia, quod τὰς Πυθαγορείους ἀρχὰς καὶ Πλατωνικὰς ὡς εἶδαι πρὸς σαφέστεραν τῶν πρὸ αὐτῶ κατεστήσατο ἐξήγησεν, ἃ δὲ ἐγγύς τι τὰ Νημηνίῳ καὶ Κρονίῳ καὶ Μοδράτῳ καὶ Θρασύλλῳ τοῖς Πλωτίνῳ περὶ τῶν αὐτῶν συγγραμμάτων εἰς ἀκριβείαν.

Ptolemæus Sybarita.

Polemarchus Tarentinus. Hic Poliarchus dicitur apud Athenæum Lib. XII. p. 545. ubi Archytæ γνώριμος appellatur. Ob nimium voluptatis studium cognominatus est ἠδύπαθης.

Poliades Sicyonius.

Polus Lucanus, ex cujus libro de justitia fragmentum existat apud Stobzium ferm. 9.

Polyctor Ægeus.

Polymnastus Phliassius, vide supra in Phanton.

Polymnis, Simmiæ Thebani pater, hospes Lyfidis, Pythagoricis adscribendus videtur. Consule Plutarchum de genio Socratis p. 583

Porphyrius Pythagoræ vitam ita scripsit ut satis appareat eum quam plurimum tribuisse illius Philosophiæ. De Porphyrii scriptis post præstantiss. Holstenium ago infra Lib. IV.

Possis Argivus. Supra in Miltiades.

Praxidamantem quendam Pythagoræis adscribit Reinesius lib. 1. c. XI. Var. lect. p. 39. Vide tamen Jonsum p. 76.

Proclus Laodicenus, qui teste Svida scripserat in χρυσῶ ἔργῳ, & Nicomachi Arithmeticam, aliaque.

Proclus Metapontinus.

Prorus Sicyonius ἐν τῷ περὶ ἑβδομάδος laudatur à scriptore Theologūmennon Arithmeticæ p. 44. De Proro Cyrenzo Clinix Tarentini mirram fidem experto Jambl. c. 32.

Proxenus Posidonius.

Proxenus Sybarita.

Ptolemæus Philadelphus Philosophus Pythagoricus Jonfio p. 77. & 114.

memoratur auctore Beda. Sed falsum fuisse Bedam, & pro Claudio Ptolemæo Harmonicorum scriptore Pythagoricum quendam Ptolemæum Philadelphum finxisse observavi lib. IV. cap. 14.

Pyrrhon Metapontinus.

PYTHAGORAS Philosophus sectæ hujus Princeps *Præceptores* habuisse fertur Anaximandrum, Biantem, tum Creophyli ἀπὸ γωνῶν cognomento Hermodomantem, sive ut Apulejus Leodamantem, præterea Epimenidem, Pherecydem, Thaletem. *Parentes* Mnesarchum & Pythaidam: avum Euphronem, proavum si Paulaniam Corinthiacis audimus Hippasum, qui pulsus Phliunte ab Heraclidis. Aliis apud Laërtium Pater ejus Marmacus est, Hippasus avus, atavus Euthyphron, Cleoniusque abavus Phliunte pulsus. *Uxor*, Alcæ filia, sive Theano Brontini Crotoniatis (Porphyrio Pythonactis Cretenfis.) *Filius* Telavges, quibus alii addunt Arimnestum itemque Marmacum, quem sunt qui Mnesarchum vocant & juvenem obisse referunt. *Filia* Theano, nupta Aristæo, & Arignote: quibus alii addunt Damonem, Myiam & Æsaram, Damonisque filiam Bitalem. Ipse se jaçtabat, antequam Pythagoras esse cœpisset, fuisse Pyrrhum, Hermotimum, Euphorbum & ante tempora Trojana Æthalidem. *Successio Scholæ* ipsius varie refertur. Per *Telavgen* quidem hoc modo, ut Telavgi filio successerit Xenophanes, huic Parmenides, illi Zeno Eleates, Zenoni Leucippus, huic Democritus, Democrito Nausifhanes, Naucidesque, his Epicurus. Ita Laërt. proœm. sect. 15. Per *Aristæum* generum sic: Aristæo successit Mnesarchus, isti Bulagoras, Bulagoræ Tydas Crotoniatis, Tydæ Oresander Lucanus, huic Diodorus Alpendius. Ita Jamblichus cap. ult. Archytas octavus filius à Pythagora, Plato nonus, Aristoteles decimus, ut notatum Anonymo apud Photium Cod. CCLIX. Undevigesima à Pythagora generatione sive successione defecisse illius scholam legas apud Laërtium VIII. 45. Sed utique legendum ἐννέα καὶ δέκα è Lipsii emendatione, quam Codex Regius teste Menagio confirmat. Nam Aristotelis fere æquales fuere Echecrates & alii quos τελευταῖος τῶν Πυθαγορείων vocat idem Laërtius VIII. 46. cui suffragatur Diodorus Siculus XV. p. 497. ad Olymp. CIII. 3.

Pythagoras junior, Aliptes Samius κομήτης, cum Philosopho cognomine in Italiam venisse, eumque inde frequentasse & Empedoclis Magister fuisse creditur Cl. Dodwello. Vide ejus diss. p. 145. 220. &c.

Pythias. Valer. Max. IV. 7. idem qui rectius Phintias alius, de quo supra. Vide

Vide Turneb. XX. 13. Adversar. Salmasium ad Solin. p. III. edit. Paris.
 Phintizæ cujusdam Tyranni mentio in Excerptis Peirescianis p. 265.
 Pythodorus Cyzicenus.
 Rhexibius Metapontinus.
 Rhodippus Crotoniata.

Scythinum ex cujus *ἠθῶν* fragmentum affert Stobæus p. 21. Eclog.
 Pythagorum fuisse existimo. Alius ni fallor cujus versus tres de Ly-
 ra produxit Plutarchus lib. cūr Pythia non fundat oracula carmine.

SECUNDUS Atheniēnsis, Herodis Sophistæ Magister sub Adriano Imp.
 clarus, à Vincentio Bellovacēsi XI. 70. speculi Historialis traditur
 Pythagoricam vitam duxisse & omni tempore silentium servasse. Ra-
 vifius Textor in Officina auctorem nescio quem Diogenem vel Dio-
 genianum laudans p. 1320. *Secundus Philosophus cum matris nesciente
 esse filium se commiscuisset, & illa factō cognita, sceleris horrore inculcasset sibi
 mortem, ipse quoque cum incestu penitentia tum dolore matris mortis
 æternum tacuit, ut ulcisceretur vocem quā in concubitu matris innotuerat.*
 Fertur narratiuncula MS. ejusdem argumenti græca scriptore anony-
 mo, cujus & ipse apographon possideo, in qua perinde ut apud Vin-
 centium subjungitur, Secundum hunc frustra ab Adriano Imp. etiam
 mortis injecto per spiculatoram metu sollicitatum ad loquendum, de-
 niqve ad quæsitam ejus scripto respondisse. Nihil ejusmodi de hoc Se-
 cundo legas apud Philostratum, qui de illo agit Lib. I. Sophist. p. 543.
 & quod fabri filius esset *ἐπίδουρον* vocatum testatur, pro quo *ἐπίδουρον** le-
 gunt Meursius VI. 9. Attic. Lect. Bochartus in Geographia S. p. 718. &
 Holstenius in præf. ad Secundum, facili è Svida emendatione, apud
 quem & ipsum altum est de fabula illa silentium, contra non levis oc-
 currit error, quod secundum hunc cum Plinio Secundo confundit.
 Sed propemodum assentior Meursii conjecturæ, qui negandi parti-
 culam in Svidæ codicibus excidisse putat, legitqve *ἢ ὅς ἐχρημάτισε*

Y y y 3

Πλίνιος

* Hoc vocabulum quod clavum ligneam sive paxillum significat, Jacobus Thomasius
ὁ μακράκιτος suspicabatur transformatum esse in nomen *Epicleti* Philosophi ab iis qui
 altercationem Adriani Imp. & Epicleti confirmarunt. Sane altera sic dicta altercatio, sive
 colloquium, & responsiones Epicleti, quæ incipiunt: *primum est quid sit mundus,*
 quasque Enchiridio Epicleti subjecit Abrahamus Berkelius Amst. 1670. 8. & Delphis 1683.
 8. simillima est Secundi responsio. At enim altera altercatio Adriani & Epicleti ab eodem
 Berkelio edita, cujus initium: *Quid erit nobis si sanctum saltem sit* plane alia est & al-
 terius argumenti. vulgata pridem Paris. 1611. 4. ad calcem Pseudo-Berosi, & Basil. 1552.
 fol. ad calcem Notitiæ utriusque Imperii. Ceterum Epicletum Adriani familiarem fuisse
 testatur Spartianus, qui etiam quædam in his scriptis agitata tradit ab Adriano Philosophos
 non minus quam Grammaticos, Rhetoresque.

Πλίνῳ, ut paulo post *Ἡρώδης* pro alieno ac vitioso *Ἡρόδοτος*. Quamquam certum est hunc errorem erratum etiam ab aliis, quandoquidem in editionibus quibusdam Sententiarum Secundi, ut Monasteriensis An. 1597. quam in sua notitiae dignitatum Imperii editione Parisi. 1651. et ab hoc tamen errore immunis secutus est Philippus Labbeus, hunc videas titulum praefigi: *Altercatio Hadriani Imp. & Plinii Secundi*. Ceterum responsa Secundi Atheniensis ingeniosa & aenigmatica Graece & latine primus è Bibl. Regis Christianissimi in lucem edidit *Lucas Holstenius* cum Sallustii Philosophi libello de diis, DEMOPHILI * *familiiudiniibus & sententiis elegantissimis ἐκ τῶν Πυθαγορείων*, (quas *Βίη Σεραπίων* sive Vitæ curationem inscripsit auctor) & DEMOCRATIS ** Philosophi vere *αὐτεῖς sententiis*, sententiisque non minus egregiis *ἑκ τῆς Πυθαγορείου*, sed his quidem postremis ex sola quæ ætatem tulit Rufini versione Romæ 1638. 12mo. Lugd. Bat. 1639. 12. & in Opusculis

Mytho-

- * Has similitudines sive *γνωμικὰ ὁμονύμαστα* separatim cum observationibus suis moralibus Graece & latine recudi curavit *Jesperus Svædberg* Cuprimontanus, Upsal. 1682. 8. Holstenio videntur ejusdem forte Demophili esse, cujus scholia quædam in Ptolemæi tetrabibulum edita sunt. Demophilum de ritibus Ægyptiorum laudat Kircherus III. Oedipi pag. 348. Demophilum Apolloniæ exhibet thesaurus Goltzii in numo. Demophilus quoque Comicus quidam fuit, de quo Plautus in Prologo *Asinaræ*. Alius Demophilus Cumanus Ephori historici pater teste Strabone. Sed & Ephori hujus filius Demophilus quidam fuit, itidem historicus, teste Diodoro Sic. Alius denique Demophilus Eithynus, apud Julianum in *Misopogone*, & Svid. *Δαμόφιλος*. Demophilus Rhodius navium præfectus Olymp. CXIX. Diodor. Sic. XX. T. 2. p. 819. Demophilus alius ni fallor de quo id. p. 738. Demophilus Episcopus CPolitanus, quem nonnulla parum *σαα* dogmata effudisse Svidas memorat in *οἶον*. Porro noster Demophilus sua similia *Ἀσκληπιάδι* cuidam inscripsit, quem in extremo appellat *Φίλιππον & ἱερωτάτον*.
- ** Democratis ætatem, patriam & sectam, judice Holltenio, vetustissimus Jonici sermonis character ostendit. Ejus dicta & sententias nonnullas Stobæus & Antonius Melissa proferunt, apud quos sæpius cum Democrito librorum imperitiâ confunditur, quorum error in tanta rerum antiquarum ignoratione haud facile emendari potest. In Bibliotheca quoque Palatina teste Sylburgio p. 106. Catalogi hæc sententiæ fuere MSS. sub nomine Democriti in binis Codicibus occurrunt. Plutarchus vero in Politicis præceptis Democratis, cujusdam meminit, qui in Atheniensis Rep. versabatur circa Olymp. CX. Neque ab hoc fortasse diversus est ille, quem ab Epicuro ob libros transcriptos exagitatum in libello contra Epicurum idem Plutarchus refert. Fuit & Democrates Medicus qui sub Augusto Imp. vixit memoratus Plinio XXIV. 7. Ejusdem *Φιλίατρον, Κλινικόν* & de antidotis librum laudat Galenus, notante ad Plinium Harduino. Democrates Athleta de quo Ælianus IV. 15. Var. Democrates Rhetor, præceptor Augustini, qui ejus meminit in principiis Rhetoricæ c. 8. Præterea Democratem cui sacra facere à Pythia jussi sunt Platæenses, teste Clemente Alex. p. 26. protreptici. Democrates *Ἀιξωνεύς* memoratur in Platoni Lyfide, Lyfidis Pater, qui fortassis auctor harum sententiarum.

Mythologicis Ethicis & Physicis junctim editis à Tho. Galeo Cantabrig. 1670. 8. & Amst. 1688. 8. in qua posteriore editione, Holstenii præfatio ad Carolum & Maphæum Barberinos, & præfatio ad Lectorem desideratur, ex qua discas Demophilum è Vaticana, Democratem è Barberina depromsisse Bibliotheca, Secundi vero sententias vel potius ænigmata verum existimasse & genuinum Sophistæ illius arguti & βραχυλόγῳ sœtum, de quo post Antonii, inquit, & Vincentii testimonia dubitare non licet. Observo interim Antonium Melissam longe alium codicem sententiarum Secundi habuisse quam Holstenius. Eadem autem descriptio mulieris quæ ex Secundi ore apud Antonium existat, à Lambecio è codice Cæsareo producitur Lib. VII. p. 270. Diversa ab Holstenii pariter & Antonii, est in codice Gudiano in plurimis ab Holsteniana editione discrepante, cujus apographum seruo, & ex illo nihil aliud in præfenti produco quam hanc Monachi descriptionem, ab Holstenio vel non inventam, vel quod auctorem neutiquam habere potest Philosophum istum Secundum, ab eo prætermisam: Τί ἐστὶ Μοναχός; Θάνατος πωλύμενος, ἀγωνοδίτης θυμὸς, γαστριμαργίας ἐπιθυμία, τύχης ἀρρώπτωμα, ὄξυς θάνατος, πτωσαλπιζαμένη μοῖρα, ἀρρωμένων μόρος, κακὴ νίκη. Quam varii olim circumlati sint responsionum Secundi codices, videre etiam licet ex Vincentio supra laudato XI. 71. speculi historial. ex auctore semibarbaro Operis de vitis Philosophorum cap. 119. & è Caspare Barthio XV. 17. Adversar. si vel inter se vel cum Græcis codicibus conferantur. Vide etiam, si placet, Jonsium p. 278. Itaque si quid argutiarum & ingenii, veteris illius Secundi, in his sententiis, quod non negaverim, superest, valde tamen interpolatas ad nos pervenisse manifestum est. Alias præterea ab editis Democratis sententiis existat in Cæsareo Codice refert Lambecius Lib. III. p. 39. Nonnullæ etiam sententiæ eadem jam sub Demophili, jam sub Democratis jam sub Sexti leguntur nomine, quædam alibi tribuuntur ipsi Pythagoræ, ut apud Stobæum hæc non indigna tanto Philosopho: μεγάλη ἐστὶ παιδεία τὸ ἀπαιδευσίαν δύνασθαι φέρειν, quæ inter Demophilii gnomas literarum ordine dispositas est duodevigesima, inter gnomas Sexti ducentesima septuagesima quinta. In Isaaci quoque Vosii Bibliotheca illæ sententiæ existenter in membranis scriptæ, è quibus novam earum editionem accuratorem cum Jamblichō adornare volebat præstantissimus Galeus, his & aliis laudatissimis conatibus non ita pridem immortalis.

Selinuntius quidam. Supra in Mœrus.

SEXTUS, five **Sixtus**, cujus sententias ex *Rufini* versione latine tantum & ab interprete fortean hinc inde interpolatas habemus, exepis paucis quibusdam illarum, quæ Græcæ sparsim occurrunt inter sententias Democratis, Demophilique, & apud Origenem. De hoc Sexto quem Pythagoricum vocat Eusebius num. 2010. & cum Sixto Episcopo Romano sciens forte confudit Rufinus, dixi in Bibliotheca latina, editione præsertim quarta, ubi etiam de Sextis patre & filio, quos Romanis Philosophis accenset Claudianus Mamertus Lib. II. c. 8. de statu animæ. Sextum Philosophum sub Hadriano Imp. floruisse ait Syncellus p. 349.

Sicas Tarentinus.

Silius Crotoniata five Sileus ut legitur in veteri inedita latina Jamblichæ versione c. 36. vitæ Pythag.

Simus Posidonius. Idem fortassis quem *Ἀρμονικὸν* vocat Porphyrius p. 3.

Smicheas Tarentinus.

Sofistratus Locrus.

Softhenes Sicyonius.

Softratus Sicyonius.

Sotion Alexandrinus, à quo amorem Pythagoræ sibi injectum affirmat Seneca Epistola 108. neque tamen propterea Pythagoreum fuisse credit Lipsius Lib. I. Manuduct. c. 12. sed non alienum ab ea abstinentia fortasse & aliis magnanimi viri scitis aut institutis.

Speusippus, successor Platonis *ἐκ τῶν Ἐξαμέτεσιν σπευδαδοθησῶν αἰεὶ Πυθαγορικῶν ἀκροάσεων, μάλιστα δὲ Φιλολαῶσιν συγγραμμάτων βιβλίδιον τι συντάξας γλαφυρὸν ἐπέγραψε μὲν αὐτὸ περὶ Πυθαγορικῶν ἀριθμῶν, Theologumena Arithmetica p. 61. In doctrina de bono, vestigiis Pythagoricorum instituisse Speusippum notat Aristoteles lib. E. c. VI. Ethic. Nicomach. ad quem locum Eustratius p. 13. b. & auctor paraphraseos sub Andronici Rhodii nomine vulgatæ, bonorum malorumque ordinem è Pythagoricorum mente refert in hunc modum: Bona: 1. τὸ πέρασ 2. τὸ περισσόσ. 3. τὸ ἐν. 4. τὸ δεξιόν. 5. τὸ ἄρρεν 6. τὸ εὐθύ. 7. τὸ Φῶσ. 8. τὸ τετραγώνον. 9. τὸ ἡρεμῶν. 10. τὸ ἀγαθόν. Contraria: 1. τὸ ἀπειρον. 2. τὸ ἀστειον. 3. τὸ πλῆθος. 4. τὸ ἀριστερόν. 5. τὸ θῆλυ 6. τὸ καμπύλον. 7. τὸ σκοτόσ. 8. τὸ ἐτερόμηκες. 9. τὸ κινεῖμον. 10. τὸ κακόν.*

Spintharus Tarentinus. Jamblich. c. 31. Hujus dictum de Epaminonda, apud Plutarch. de genio Socratis f. 592. seq. *μηδενὶ πρὸ τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀνθρώπων*

ἀνθρώπων ἐκτετυχημένοι μᾶτε πλείονα γινώσκοντι μᾶτε ἐλάττωνα φθουρομένη, in neminem se hominem aetatis sua incidisse; qui & plura nosset & ranciora loqueretur. Pater Aristoxeni fuit ac præceptor, teste Svida in *Λεγισθῆ*. Apud Cyrillum Alex. VI. in Julian. pro Spintharo Pinthari nomen irrepsisse, jam notavit Jonsius p. 75.

Stenidas Locrus, ex cujus libro de regno, fragmentum apud Stobæum ferm. 46.

Sthenorides Locrus.

Syllus qui maluit judicatum solvere, quam semel jurare. Jamblich. c. 28.

Symichus Centorupinorum tyrannus, qui Pythagora audito imperium deposuit, opesque suas partim sorori partim civibus donavit. Porphy. p. 14.

Telavges Pythagoræ F. (Porphy. p. 3.) & successor. (Anonymus p. 14. apud Phot. cod. 259.) Theanus & Pythagoræ filium vocat Empedocles apud Laërtium VIII. 42. ubi Empedoclis præceptor fuisse & nihil scripsisse dicitur. Apud eundem Sect. 53. profertur aliquid ex Telavgis Epistola ad Philolaum, sed Sect. 55. negatur illa esse *ἀξιοπιστος*. Sane supervixerit Empedocli Telavges, si scripserit quæ Sect. 74. adducuntur. Jamblichus c. 28. ait Pythagoricos quosdam ad Telavgen referre librum Pythagoræ de Diis sive sacrum sermonem. De tetractye libros IV. scripsisse notat Svidas. Hunc Telavgen singulari dialogo sive laudavit sive derisit Æschines Socraticus. Vide Menagiū ad Laërtium II. 61.

Teles ex cujus libro *περὶ ἀνταρκειᾶς* fragmentum in florilegio Stobæi, ferm. 5. è libro de exilio ferm. 38. de comparatione divitiarum & virtutis ferm. 89. & 93. de vita & quod voluptas non sit summum bonum ferm. 96. è libro *περὶ περιστάσεων* ferm. 106.

Temnonides & Euphranor juniores Pythagorici allegantur à Jamblichō in Nicomachi Arithmet. p. 163. Alii Codices legunt *Myonides*.

Thextetus qui Rheginis leges tulit. Jamblich. c. 30.

Theages ex cujus libro *περὶ ἀρετῶν* fragmenta exstant apud Stobæum ferm. 1. Democratæ svafor Crotone fuit cum Diodoro & Hippaso ut narrat Jambl. c. 35. adde quæ supra in Democede. Mentio & hujus Theagis apud Æneam Gazeum de immortalitate animæ p. 25.

Theanor Crotoniata. Plutarch. de genio Socratis f. 582.

Theocles. Jamblich. c. 27. Pro quo Euthyclēm legit Obrechtus.

Theodorus Cyrenæus. Vide Jamblichi locum supra in Hippaso. Meminit Geometræ hujus Pythagorei etiam Proclus in Euclidem Lib. II. p. 19. testatus eum Pythagora paulo juniorem. Idem forte

Theodorus Mathematicus, quem à Platone auditum refert Laertius III. 6.

Theodorus Sicyonius.

Theodotus Tarentinus. Hic ni fallor fuit Theodotus Pythagoreus, quem linguam abscissam, ne conscios prodere cogeretur in Tyranni faciem conspuisse refert Theodoritus VIII. Therapeutic. p. 120.

Theorides Metapontinus Euryti æqualis.

Thestor Posidoniates Thymaridem Parium singulari fide complexus. Jamblich. c. 33.

Theudius Magnes, cujus elementa Geometrix laudat Proclus ad Euclidem p. 19.

Thraseus Metapontinus.

Thrasydamus Ægeus.

Thrasymedes Metapontinus.

Thymarides Parius. Vide paulo ante in Thestore.

Thymarides Tarentinus, à Jamblichio in vit. Pythag. c. 23. refertur inter eos, qui Pythagoram senem juvenes adscularunt. Meminit ejus idem Jamblichus c. 28. ubi refert eum non voluisse quæ ipse sed quæ Deus vellet, & ad Nicomachi Arithmetica p. II. 36. 88. 91. 95. Vide & Petrum Petium Misc. Obs. p. 19. ubi Dionysium Tyrannum in Thymaridis hujus Heroium illatum esse notat ex Ciceronis Lib. III. de natura Deorum, etsi in Ciceronis editionibus non *Thymaridis* sed *Tympanidis* rogum legitur, pro quo Lescaloperius p. 685. *tympanidis* in rogum illatus est.

Thyrus, Epicharmi & Metrodori Pater. Vide Jamblichum c. 34.

Timæus Crotoniata.

Timæus Locrus tanquam *Ἀστρονομικώτατος* & naturæ universæ diligentissimus inquisitor laudatur à Platone, qui dialogum suum quem Timæum inscripsit, maximam partem ex Pythagorici illius libello (qui à Proclo servatus etiamnum exstat) *περὶ φύσεως* five *περὶ τῆς πατρὸς* expressit, ut jam olim notavit Timon Sillographus. Vide quæ infra inscriptis Platonis. Ocellum Lucanum Timæi *πρόσδον* five antambulonem vocat Proclus Lib. III. in Platonis Timæum. Cicero Lib. V. de finibus, Timæum hunc, qui Doricè scripsit, refert inter Pythagoricos quos Plato Philosophiæ causa ipse adit.

Timæus Parius.

Timaratus qui cum Zaleuco Locrensis leges tulit. Jamblich. c. 30. Timares idem vocatur c. 27.

Timæ-

Timares Locrus, alibi Timaratus; ut jam dixi.

Timafius Sybarita.

Timefianax Parius.

Timolaus, Platone antiqvior. Syrian. in Metaphyf. p. 7. (an legendum Philolaus?)

Timofthenes Ægeus.

Tydas Crotoniata, Bulagoræ in fchola Pythag. fucceffor Jambl. c. 36.

Tyrfenus Sybarita.

Vatinius quoque Pythagoricus audire volebat, & hominis doctiffimi nomen fuif immanibus & barbaris moribus prætere, ut ait Cicero.

Xenocides Metapontinus, *Ξενοκίδης*, ut edidit Arcerius. In veteri inedita Jamblichii verfione Xenochades, Eliæ Obrecto Xenocades.

Xenocratis Platonici *Πυθαγόρεια. α.* Laërt. IV. 13.

Xenon Locrus.

Xenophantes Metapontinus.

Xenophilus Chalcidensis ex Thracia, Laërt. VIII. 16. & 46. unde apparet eum Aristoxeni qui eum audivit temporibus vixiffe, circa decimam à Pythagora generationem five fucceffionem exftitiffe. Confer Gellium IV. II. Valerium Max. VIII. 13. Svidam in *Αριστοξένος*. & qvz fupra in Phanton, & Pythagoras. Hic eft Xenophilus Muficus Pythagoricus quem centum & qvinque annos natum Athenis obiiffe refert Lucianus in Macrobiis. T. 2. p. 472.

Xenophilus Cyzicenus.

Xentas Caulonenfis.

Xuthus Pythagoreus. Vide interpretes ad Aristot. IV. 9. Phyf.

Zaleucus Locrus. [

de his dixi infra capite proximo ubi de legislatoribus.

Zamolxis Thrax. [

Zaratas (de quo fupra Lib. I. in Zoroafte) Pythagoræ præceptor fuiffe tra-

ditur, aliis Nazaratus Affyrius.

Zeno Eleates, *τῆς Πυθαγορείας Διγετριβῆς*. Anonym. ap. Phot. cod. 259. Laërtius præem. feët. 15. Zeno Citieus quoque fcripfit *Πυθαγορικά* teste eodem Laërtio VII. 4.

Zopyrus Tarentinus.

En tibi, Lector, Sectatores Pythagoræ paucos è multis. Nam ut Porphyrius pag. 13. è Nicomacho retulit, Pythagoras uno fermone ad Crotoniatas habito plures quam bis mille homines permovit ac cepit, quod affirmat etiam Jamblichus c. VI. Et in veteri verfione inedita

Jamblichi cap. XXXVI. post catalogum bene longum sequuntur hæc verba, quæ in Græcis omiſſa potius, quam ab interprete addita, mihi perſvadeo: *Hi vero sunt Pythagorici non omnes, sed ex omnibus glorioſiores.* Svidas in γνώριμος. Πυθαγόρας ὁ Σάμιος γνώριμος ἔσχε πλείους ἢ ἑξακοσίους.

II. Catalogus Mulierum. PYTHAGORICARUM.

Pythagoræ concessum à Crotoniatis fuit fœminas separatim à viris docere in templo Junonis, ut refert Jamblichus in vita c. 9. qvi cap. II. nonnulla speciminis loco affert præcepta, quæ fœminis Pythagoras proposuit. Porphyrius itidem p. 12. auctor est eum ταῖς γυναῖξι καὶ γυναικῶν συλλογῶν dogmata ac præcepta sua tradidisse. Et Justino teste XX. 4. *Matronarum quoque separatim à viris doctrinam & puerorum à parentibus frequenter habuit. Docebat nunc has pudicitiam & obsequia in viros, nunc illos modestiam & literarum studium: — consecutusque disputationum assiduitate erat, ut matrone auratas vestes cateraque dignitatis sue ornamenta velut instrumenta luxurie deponerent, eaque omnia delata in Junonis adem ipsi Deæ consecrarent, præ se ferentes, vera ornamenta matronarum pudicitiam, non vestes esse. In juventute quoque quantum proſtigatum sit, vitii fœminarum contumaces animi manifestant.* Plures autem fuisse mulieres Πυθαγορικὰς ut vocat Laërtius VIII. 41. five Πυθαγορεῖ ἄσας, constat, quas perſtrinxere singularibus dramatis Comici *Alexis & Cratinus*, ac de quibus egit olim *Philochorus* Atheniensis Grammaticus Ptolemzi Philopatoris temporibus clarus in συναγωγῇ Ἡρώιδων γυναικῶν ut ex Svida observat Menagius * qvi & ipse Pythagoricas recenset in Historia mulierum Philosopharum. Sunt autem hæc:

Abrotelia filia Abrotelis Tarentini, solo Jamblichi testimonio nota, licet in vulgatis p. 224. legitur Λαοδένεια Ἀρκάδιος, Ἀβροτέλης θυγάτηρ & Ταραντίνυ. Sed in Codice Regio & versione illustri Obrechtii diferte Ἀβροτέλεια *Abrotelia* legitur, neque insolitum Græcis à Parente

* *Miram, inquit, videri possit tot Pythagoricas Philosophas existisse, cum silentium Pythagorici per quinquagennium serbarent, & plurima arcana haberent quæ vulgare eis fas non erat; sunt autem mulieres ut plurimum loquaculæ & quæ secretum custodire vix possint. Ut vero loquaculas multas esse concedas, non negabis esse in eodem sexu alias aliquam multas, sive constantes, sive pertinaces, quæ ubi animum semel obstinaverint in silentium, quovis viro servare illud sanctius poterint. Quod si tacere posse virtus est, neque ita hoc negandum fœminis, cum virtutes universas non viros sed fœminas & virgines sumpserint antequam.*

te nomen filiabus imponere, ut in hoc ipso Pythagoricarum apud Jamblichum Catalogo *χειλωνίς* filia Chilonis Lacedæmonii, in veteri versione ineditâ; *Chilonissa*.

Æsara Lucanâ, ex cujus libro de natura hominis, fragmentum existat apud Stobæum Eclog. p. 105. Saram vocat Anonymus in vita Pythagoræ, ejusque filiam fuisse testatur. Sed Æsaræ nomen præfert Clarissimus Bentleius p. 383. Apologiæ diss. de Epistolis Phalaridis, non improbante Dodwello p. 124. de ætate Pythagoræ.

Agriote Samia à Porphyrio p. 3. accensetur *Τελαυγί & Μυία ὡν Φασίη καὶ συγγράμματα Πυθαγόρειά σῴζονται*. Svidas vero in *Πυθαγ.* testatus quosdam illam habere pro filia Pythagoræ, alibi in *Ἀριγνώτη* non filiam Pythagoræ fuisse innuit, sed Theanus & Pythagoræ discipulam, & scripsisse *Βακχικά, ἔστι δὲ περὶ τῶν τῆς Δημητρίου μυστηρίων ἐπιγράμματα, γράφεται δὲ καὶ ἱερός λόγος*. *Ἐγραψε δὲ καὶ τελεταὶ Διονύσου καὶ ἄλλα Φιλόσοφα, Σὶ ἱερός λόγος* fuit titulus *Βακχικῶν*, quartus fuit hic liber ista inscriptione inter Pythagorica monumenta, reliquos tres enim memoravi supra in Hippaso. Sed possint etiam verba Svidæ ita accipi, ut *ἱερός λόγος* respiciatur alter eorum qui Pythagoræ auctori tribuebantur, à Bacchicis hisce plane diversus, quem nonnulli scripserint auctorem agnoscere Arignoten. Sed præplacet in præsentia prior sententia, licet alterius in mentem venerat Lib. I. c. XIX. num. 2. *Ἀριγνώτη ἢ περὶ τὰ Διονύσου* (ita legendum, non *Διονυσίς*) *γραψαμένη* memoratur etiam Clementi Alex. 4. Strom. p. 522. Meminit & Harpocraton in *Εὐδοί*.

Aristoclea Sacerdos Delphica ἢ ἐν *Δελφοῖς* (non ἢ ἀδελφή) à qua Pythagoras non pauca dogmata sua moralia accepisse se est professus. & Porphyr. p. 27. Eadem *Themistoclea* Aristoxeno apud Laërt. VIII. 8. 21. *Theoclea* Svidæ in *Πυθαγόρας*. Vide & Apostolium XVII. 86. proverb. qui Pythagoram fratrem Aristocleæ fuisse tradit.

Babelyma Argiva.

Baro. Svidas: *Βαρῶ καὶ Δημῶ ὀνόματα σοφῶν γυναικῶν. ἔξενισεν ἢ Βαρῶ τὴν Δημῶ*. Demo poterat videri Damo de qua infra. Sed apud Svidam legendum *Βαυῶ* five *βαυβῶ* quæ τὴν *Δηῶ*, h. e. Cererem hospicio excepit, ut notatum præclaro Neocoro in luculenta sua Svidæ editione. Itaque hæc Baro ex elencho Pythagoricarum mulierum est expungenda. Clemens Alex. in protrept. p. 10. *Ἐνίσασα ἢ Βαυβῶ τὴν Δηῶ ὁρέγει Κυκκῶνα αὐτῇ*.

Bisforronde vocatur Menagio quæ in MSto Regis Galliæ & in veteri versione

ne latina Piforronde Arcerio Pifirronde, Obrechtio Pifirrhonde, Tarentina.

Bistalia Damonis filia. Βιστάλη Jamblich. c. 28. p. 135. alibi Βισαλία, & apud Bessarionem qui Lyfidis Epistolam latine exhibet, *Vissalia*. Ita vero Lyfis: Φαντί ᾧ ὅτι καὶ Δαμῶ Θνάσχοισα Βισαλία τῆ ἑαυτῆς θυγατρὶ τῶν αὐτῶν ἐπιστολῶν (idem præceptum de non vulgandis Pythagoræ commentariis) ἀπέστειλεν.

Byndacis, soror Ocelli & Ocylli Lucanorum. Ita enim invenio in veteri Jamblichi versione, quod longe aliter Arcerius & Menagius. Vide infra in *Philtatis*. Sed cum veteri interprete observo consentire etiam Obrecti codicem, apud quem memorantur *Byndaice soror Ocelli & Ocyli Lucanorum*. Sane Ocellum & Ocyllum fratres fuisse paulo ante notaverat Jamblichus. Arcerio & Menagio Οκελλῶ & Εγκελλῶ præter rem hoc loco sunt nomina Pythagoricarum.

Byo, Argiva.

Callisto, ad quam exstat Theanus Epistola.

Chilonis, sive ut in ineditâ Jamblichi versione, Chilonissa, Chilonis Lacedæmonii filia.

Clearata, ad quam Melissæ Epistola fertur.

Cleazchma, Avtocharidæ Lacedæmonii soror. Arcerio Κλαίχμα rectius forte quam in MS. codice Κληάχμα.

Cratesilea Lacæna, Cleanoris Lacedæmonii uxor, in MS. codicibus Græcis Jamblichi quibus Arcerius & Menagius usi sunt desideratur, sed in veteri versione inedita in qua Cratistolia scribitur & in Obrecti codice exstat post Chilonidem, ut adeo numerus Pythagoricarum XVII. apud eundem Jamblichum non sit sollicitandus.

Damo sive Demo, Pythagoræ filia, qui illi commentaria sua tradidit fideliter servanda ac fidelissime ab eadem servata. Vide Lyfidis Epist. apud Laërt. VIII. 42. Jambl. c. 28. Alia Demo amasia Antigoni Regis apud Athenæum XIII. p. 578. & Plutarch. Demetrio p. 901.

Eccello, & Ocello quæ tanquam duæ mulieres Pythagoricæ in quibusdam Jamblichi codicibus & à Menagio p. 100. seq. celebrantur, fortasse chimericæ sunt, Jamblichos certe non memoratæ. Vide quæ supra in Byndacis.

Echecratis Phlissia, Echecratis Phlissii, Philosophi Pythagorici filia, ut verisimillima suspicione conjecit acutissimus Senex Menagius in sua Mulierum Philosopharum historia, quam frigidiore quam ipsum est senium scommate personatus Vignolius Marvilius T. 2. Misc. p. 30. vocat

vocat un petit livre tres maigre, & qui se sent fort de la vieillesse de l' Auteur.

Eubule, ad quam Theanus Epistola exstat.

Lafthenia Mantinea, Arcadissa, Pythagoricis fœminis à Jamblichō, sed à Laërtio III. 46. & IV. 2. Clemente Alex. IV. Strom. p. 523. Athenzō VII. 5. & XII. 12. Platonis discipulis accensetur.

Melissa Samia, cujus Epistola ad Claretam exstat, ut notavi supra cap. X. num. 24. Alia Melissa Periandri uxor, de qua Menagius ad Laërtiū lib. I. sect. 94. Melissa item uxor Philosophi Carneadis, teste Valerio Max. VIII. 5.

Myia Theanus & Pythagoræ filia, Porphyr. p. 3. Clemens Alex. 4. Strom. p. 522. Svid. in Πυθαγ. &c. Milonis Crotoniatæ uxor, teste Jamblichō. Sub nomine Myiæ Epistola exstat ad Phyllidem. Vide supra c. X. num. 24. Alias fœminas celebres hujus nominis memorat Lucianus in Muscæ encomio T. 2. p. 376. Fuerunt enim Lyricæ poëtrix duæ, Spartiatis una quæ Svida teste hymnos in Apollinem ac Dianam conscripsit, quam cum Sapphone videtur conjungere Clemens 4. Strom. p. 523. altera Thespiaca itidem Svidæ memorata, & denique tertia famosa meretrix Atheniensis.

Nestheadusa, sive ut Obrechtus Nisteadusa, Laczna. Arcerius vitiose edidit Πισιρρόνθη Ταραντίς, Νισσαίδης Σαλαάκωρα, unde Pisirrhondem Nisteadis filiam effinxit præstantissimus Stanlejus.

Nicostrata ad quam exstat Epistola Theanus quæ eam à Zelotypia dehortatur.

Ocello quæ à viris doctis inter Pythagoricas recensetur, nulla fuit. Vide paulo ante in Byndacis.

Perictione (diversa à matre Platonis) è cujus libro περί σοφίας & alio περί γυναικός ἀρεμώνης fragmenta leguntur apud Stobzum, licet illa Perictionæ supposita esse contendit Clariss. Bentlejus in Apologia pro diff. de Epistolis Phalaridis p. 381. seq.

Philtatis, Φιλτατίς sive Φίλτις, (Arcerio m. i. e. Φίλτης) Theophridis Crotoniatæ filia, Bynthaici soror, Βυνθαίκε enim pro Βυνθαίκε legitur in Codice Jamblichi, manu exarato. Vide tamen supra in Byndacis.

Phintys Callicratis filia. Ex ejus περί γυναικός σωφροσύνης fragmentum exstat apud Stobzum.

Phyllis, ad quam Myiæ Epistola exstat.

Pisirrhonde. Vide supra in Bisorrone.

Ptolemæis Cyrenæa ἐν τῇ Πυθαγορικῇ Μουσικῆς σοιχεύουσα laudatur à Porphyrio in Harmonica Ptolemæi p. 207. 208. 209. Quod antequam Por-

Porphyrî liber à Joh. Wallisio ante aliquot annos ederetur, & ante Menagium observavit Ismaël Bullialdus notis ad Theonem Smyrnæzum p. 276.

Rhodope, ad quam Epistola sub Theanus nomine edita à Luca Holstenio. De altera Rhodope celebri meretrice quæ cum Æsopo servivit, vide præstantissimi Bælii Lexicon tum suo loco, tum ubi de Naucræte agit. Binas Rhodopas memorat Athenæus XIII. p. 596.

Sara. Vide supra Æsara.

Theano Pythanaëctis filia, genere Cressa, Pythagoræ uxor, Mater Te-
lavgis, Mnesarchi, Myiæ & Arignotes. Vide Porphyrium p. 3.
Svidam & Laërt. VIII. 43. Ab aliis Brontini Crotoniæ filia dicitur,
ab aliis Brontini uxor, Laërt. VIII. 42. Apophthegmata ejus
nonnulla refert Clemens Alex. 4. Strom. p. 522. Theo progymnasm.
ubi de Chria, & idem Laërtius VIII. 43. qui & scripsisse nonnulla in-
nuit. Ex libro *περὶ Ἐυσεβείας* fragmentum apud Stob. p. 27. Eclog.
De Epistolis quæ sub Theanus nomine exstant, egi supra c. X. num.
24. Eas Theanus posterioris, de qua mox dicturus sum, esse malebat
Vossius libro de Poëtis Græcis. Epistolam Theanus ad Timare-
tam laudat Pollux X. 3. Svidas eam ait scripsisse *ὑπομνήματα φιλοσό-
φα καὶ ἀποφθέγματα, καὶ ποιήματα δι' ἑσῶν*. Allegatur Theano à
Censorino c. 7. Meminit & Theophylactus Simocatta in *ἀπορίας
Φυσικῆς* & Apostolius XVIII. 39. proverb. è Plutarcho, cui cicada
fœmina est *ὠδῆς ἀμοιβῶν, οἷά τις θεανῶ τὰ ἄρρητα*. Alia doctiff. Me-
nagio observata prætereo, nisi quod video præter rem ab eo carpi
Didymum, quod libro de Philosophia Pythagorica scripserit Thea-
nonem solam è mulieribus philosophatam fuisse & carmina scripsisse.
Non enim solam sed primam philosophatam inter fœminas fuisse
scripsit, mox addit eam scripsisse poëmata, nec primam hoc fecisse
affirmans, nec solam. Vide Clementem Alex. I. Strom. p. 309.

Fuit & altera Theano junior, Pythagoræ filia. Anonym. ap. Photium.
cod. 259. Vel Pythagorica saltem, *ἡ τῆς Πυθαγορείου σοφίης θυγάτηρ
θεανῶ*. Lucian. amoribus T. I. p. 895. filia Leophronis, quam Svi-
das ait scripsisse *περὶ Πυθαγορέως, περὶ ἀρετῆς ἰσχυροτάμω θυρίω, παρα-
νέσεις γυναικείας, καὶ ἀποφθέγματα Πυθαγορείων*. Vide Jonsium p.
22. ubi & alias duas hoc nomine commemorat, Cissei filiam Iliad.
ζ. 298. Athen. XIII. p. 560. & Pausaniæ matrem Polyzen, VIII. 51.
quibus addenda tertia Locrensis Lyrica poëtria, à qua *ἄσματα λυρι-
κὰ καὶ μέλη* Svidas testatur. Eustathius ad Iliad. β. p. 247. *ὡς δὲ καὶ
θεανῶ*

Θεανώ τις γυνή Λακέρης Λυρική ἦν, ἰσορῆσιν οἱ παλαγοί. Quarta Meno-
nis filia, è pago Agravlenfi Atheniensis, quæ cum diris devovere Al-
cibiadem iussa esset, facere hoc renuit, ajens se Εὐχῶν ἔκαστων ἱέρεια
γεγονέναι. Plutarch. Alcibiade. p. 202.

Themistoclea sive Theoclea. Vide supra in *Aristoclea*.

Timareta ad quam Theano scripsit teste Polluce X. 3.

Timycha Lacæna. Vide supra in Myllio Crotoniata, cujus uxor fuit.
Jamblich. c. 31. & 32. & 36. in quo postremo loco p. 223. male ab
Arcerio editum γυνή Ευμυλλία pro Ἐμυλλία. Fidem hujus Timychæ
in arcana servando prædicat etiam Olympiodorus ad Phædonem Pla-
tonis, ne alia à Menagio p. 93. seq. observata repetam.

Tyrfene Sybaritis, in quibusdam MSS. Jamblichi codicibus Τυρσηνῆς, un-
de Menagius Τυρσηνῶ. Sed in veteri inedita versione Τυρσηνίς, Τυρσηνίς.

Vitalia vocatur apud Bessarionem, quæ aliis Βιτάλη vel Βισαλία ut supra
notavi.

III. PYTHAGOREORUM *Fragmenta* *junctim edita.*

DUplex collectio exstat fragmentorum ex veteribus Pythagori-
cis, una *Moralis* argumenti, altera *Politici*, quæ utraqve maxi-
mam partem est petita ex Stobæo. Non defuerunt viri do-
cti, quibus tota visa est vacillare illorum fides & auctoritas,
& qui Stobæum in supposita scripta putarunt incidisse, non in
genuina veterum Pythagoricorum monumenta. Ita quidem Hermannus
Conringius in Propoliticis cap. XV. p. 104. qui Timæi quoque Locri &
Ocelli Lucani libellos incertæ fidei esse putat. Sed admodum levia sunt
viri docti argumenta, licet iis assentiri non dubitat Jacobus Thomafius
ὁ μακαρίτης diss. I. de quatuor virtutibus cardinalibus §. 20. qui cum Con-
ringio suspicatur illa sæculo Christiano secundo vel tertio conficta esse ab
iis, qui Pythagoricæ veteris Philosophiæ restauratores voluerunt videri.
Novi Clarissimum Bentleium, Zaleuci quoque & Charondæ fragmentis, &
Perictiones, quæ apud eundem Stobæum occurrunt, non multum fidei
tribuere, sed nec ipse plane certo affirmare audet veram & indubitam
esse quam propugnat sententiam, ut ipso etiam auctore liceat nobis de illa
addubitare, quemadmodum capite proximo sum dicturus. Ut quæque ve-
ro ista se habeant, elegantia & lectu dignissima esse illa sub Pythagoreo-
rum nomine collecta fragmenta, pauci in dubium vocaverint. Vosio

A a a

certe

* Ocelli librum pro suppositicio habet etiam Antonius Van Dalen libro de Aristeia p. 53.

certe Lib. de Philosphorum sectis adeo pretiosa videntur isthzc monumenta, ut illa non magis frequentari, miretur simul, indigneturque. *Moralia* quidem è Stobæo petita Græce ac latine edidit Guil. Canterus Basil. 1566. 4. Diogeni Laërtio suo Græce, ut ex parte Græce atqve latine, plus simplici vice subjecit *Henr. Stephanus*, in quibus præter *Archyta*, *Clinia Critonis*, *Euryphami*, *Hipparchi*, *Hippodami*, *Metopi*, *Poli*, & *Tbeagis* loca quædam è Stobæo, occurrunt *incerti* cujusdam *Διγλέξου* quinque Dorice scriptæ, quas H. Stephanus primus edidit, nullo unde sumferit indicio factò, deniqve *Archyta* loca è Jamblichi protreptico, & *Pythagora*, *Lyfidis*, *Theanus*, *Melissa* & *Myia* Epistolæ. Eadem fragmenta priori suæ Maximi Tyrii editioni Græce subicienda curavit *Daniel Heinsius*. Deniqve Thomas Galeus in Opusculis Mythologicis, Ethicis & Physicis Cantabrig. 1671. 8. & Amst. 1688. 8. non solum ex Stobæo petita exhibuit cum versione *Guil. Canteri*, sed & *Διγλέξου* illis nunquam antea latine editis adjunxit latinam versionem & notas Nobilis viri *Jobannis North*, qui ex loco pag. 712. edit. Amst. auctorem conjicit Pythagoricum quendam, *Mimantem* nomine. Archytæ quoque locis è Jamblichi protreptico descriptis latina versio & castigationes ejusdem Northi accedunt, ut Pythagoræ & Pythagoricorum Epistolis VIII. translatio latina non unius auctoris.

Pythagoricarum sententiarum libellus à Rittershusio collectus prodiit ad calcem Malchi sive Porphyrii de vita Pythag. Aلدorf. 1610. 8.

Pythagoreorum fragmenta *Politica* ex Stobæo collecta & a *Job. Spondano* latine versa, passimque emendata, leguntur ad calcem Politicorum Aristotelis quæ cum Dionysii Lambini & Petri Victorii versionibus Theodorique Zwingeri argumentis, scholiis & Commentariis ejusdem Victorii integris prodierunt Basileæ 1589. fol;

CAPUT XIV.

De *Zaleuco*, *Charonda*, *Zalmolxi*, *Lycurgo*, *Dracone*,
Solone, aliisque *Legumlatoribus*.

Zaleucus Locrensiū legislator inchoyus, 1. *Pythagora* forse antiquior, perinde ut *Numa*, quem aliqui falso Pythagoricum esse tradiderunt, 2. Falli eos qui nullum fuisse *Zaleucum* existimant, 3. *Quædam* *Zalenci* leges, *ibid.* *Clarissimi* *Bentleii* sententia de supposita *Zaleuco* legum *συνταγματῶν*. 4. *Zalenci* & *Charonda* res inter se confusa, *ibid.* *Charondas* num *Pythagora* discipulus, 5. *Quibusdam*

busnam leges tulerit. 6. An versibus scripta leges ab ipso Charonda. 7. Utrum ei supposita, quas legerunt Diodorus Sic. & Stobæus? 8. De Zamolxi legislatore Getarum. 9. De Thalete & Lycurgo. 10. Πήτραι sive leges Lycurgi scripto non comprehensa. Earum decantatio, interpolatio, neglectus &c. 11. De Rhadamanto. 12. Μινωϊ. 13. Τριπτολεμῶ. 14. Dracone. 15. Et Solone. 16. Scriptores deperditi de legibus & legislatoribus. 17. Catalogus Alphabeticus Legislatorum veterum celebriorum. 18. Legislatores frequenter mediocri conditionis homines, non principes ipsi. 19.

L

PRimi Græcorum leges scriptas a) habuisse dicuntur Locrenses, (non illi b) qui Phocidi proximi sunt, sed Epizephyrii, qui in magna Italia) auctore ZALEUCO. Marcianus Heracleota sive potius Scymnus Chius. v. 313.

Τῆς δὲ πρώτης Φασὶ χρησαδάαι νόμοις
Γραπτοῖσιν ἔς Ζάλευκῶ ὑποθέσθαι δοκῶν,

Atque ita intelligendus Clemens Alex. i. Strom. pag. 309. Ζάλευκός τε ὁ Λοκρός πρώτῳ ἰσορῆται νόμος θέσθαι, scriptos nimirum, nam de Locrensibus & Strabo Lib. VI. p. 259. πρώτοι δὲ, inquit, νόμοις ἐγγραπτοῖς χρησαδάαι πεπιστευμένοι εἰσὶ. Is itaque Zaleucus, servus & pastor, sed ob merita deinde libertatem consecutus, (vide Svidam in Ζάλευκῶ & Scholia Pindari ad Od. 10. Olympionic. p. 97.) leges suas, quas à Μίνερῳ per infomnium accepisse se professus est, teste Chamæleonte Heracleota libro de ebrietate, Aristotele in Rep. Locrorum apud Clementem i. Strom. p. 352. Scholiaste Pindari loco laudato, tum Valerio Max. Lib. I. c. 2. Plutarcho libro de sui laude. p. 543. illas inquam leges expresserat ex consuetudinibus legibusque non scriptis Cretenesium, Lacedæmoniorum & Atheniensium, & pœnas primus definiverat, quas ante eum leges permiferant iudicibus. Idem Strabo p. 260. ex Ephoro: Τῆς δὲ τῶν Λοκρῶν νομογραφίας μνηστῆς ἔφορῶ ἦν Ζάλευκῶ συνέταξεν ἕκτε τῶν Κρητικῶν νομίμων καὶ Λακωνικῶν καὶ τῶν Ἀρσποαγιτικῶν Φη-

Α α α α 2

σὶν

- a) Νόμῳ de lege scripta proprie accipitur. Schol. Euripidis ad Hippolytum v. 90. Νόμῳ τὸ γεγραμμένον διάταγμα, τὸ κράξεν καὶ γεγραμμένον. ἔθῳ δὲ τὸ μὴ γεγραμμένον.
- b) Fallitur itaque Theodoritus, qui Lib. IX. de curat. Græcar. affection. p. 124. Locros intelligit Acarnanibus Phocensibusque vicinos. De utrisque Locris vide Salmast. ad Solinum p. 66. seq. De Epizephyriis præter alios Pindarum Olympionic. Od. 10. His leges à Zaleuco datas recte scribit Nicephorus Gregoras XXIII. p. 695. edit. præclaræ Boivinianæ. Zaleuci effigies laureata occurrit in Jac. Gronovii T. 2. Antiquitatum Græcar. tabula 48.

σὶν ἐν τοῖς πρώτοις καιρίσασιν τῆτον τὸν Ζάλευκον, ὅτι τῶν πρότερον τὰς Ζημίας τοῖς δικασταῖς ἐπιτρεψάντων ὀρίζεν ἐφ' ἑκάστοις τοῖς ἀδικήμασιν, ἐκείνῳ ἐν τοῖς νόμοις δῶκεν. Atque legum illarum quantumvis severiorum (ut notat Zenobius IV. 10. Diogenianus IV. 94. & Apostolius IX. 50. proverb.) beneficio, ἐνωμώτατοι per longum tempus fuere Locrenses, ut præter eundem Strabonem agnoscunt Pindarus, Plato ac Demosthenes & Proclus in Timæum Lib. I. p. 22. Vicissim Sybaritæ, neglectu legum Zaleuci periere, notante Scymno Chio v. 345. seq.

II. Hunc verò Zaleucum *Pythagora* fuisse discipulum, diferte tradit Diodorus Siculus Lib. XII. p. 84. Cui succinit Seneca Epist. 90. Lærtius libro 8. sect. 16. tum Nicomachus apud Porphyrium in vitâ Pythagoræ p. 14. & Jamblichus c. 7. 24. 27. & 30. qui Pythagoram Locrensis leges per Zaleucum sanxisse affirmat, denique Svidas qui illum vocat Πυθαγόρειον Φιλόσοφον. Sed quemadmodum Numa qui Romanis leges tulit & Pythagoram ætate longe antecessit, tamen Pythagoræ auditor est vulgò existimatus, quoniam ii, qui ut ait Cicero 4. Tusc. Quæst. sub init. cum Pythagoræ disciplinam & instituta cognoscerent, Numæque æquitas & sapientiam à majoribus suis accepissent, ætates autem & tempora ignorarent propter vetustatem, eum qui sapientia excelleret Pythagoræ auditorem fuisse crediderunt. Confer quæ de libris Pythagoricis in Numæ sepulchro repertis Livius, Plutarchus, & ex Casio Heminâ Plinius Lib. XIII. c. 13. quæque de convenientia legum Numæ cum Pythagoræ dogmatis notat idem Plutarchus in Numâ. Unde Pythagoreum faciunt Clemens I. Strom. p. 304. & 5. p. 548. Ovidius XV. Metamorphos. aliiq; quorum sententiam pridem fabulis adscripsere Livius Lib. I. c. 18. Lib. XXX. c. 29. & Dionysius Halicarnassæus Lib. II. p. 120. Licet Plutarchus initio statim vitæ Numæ ex Clodii indice temporum observat magnam fuisse jam olim de ætate Numæ concertationem, monumentis ex quibus certiora peti poterant per Gallos combustis. Eundem in modum Zaleucus quoque à quibusdam videtur Pythagoricus appellatus fuisse, qui Pythagora ipso fuit antiquior, ut ex Demosthenis oratione adversus Timocratem p. 469. (ubi ait * per plures quam ducentos annos unam solummodo legibus Locrensis accepisse,) ex Eusebii Chronico qui Zaleucum refert ad Olympiad. XXIX, & ex aliis argumentis evincit vir clariss. Richardus Bentleius in Apologia Anglice edita dissertationis de Epistolis Phalaridis p. 339. seq. Sane Porphyrius ipse in Pythagoræ vita p. 38. narrat Pythagoram

* Oratio Demosthenis habita fuit Olympiad. CVI. anno 4. Pythagoras vixit in Italia post Olympiadem L. vel ut alii LX. Vide Bentleium libro laudato pag. 50. & 59. seq.

goram cum scelus Cylonium effugiens ad Locrenses se contulisset, ab iisdem dimissum fuisse his verbis: *ἡμῶν δὲ Πυθαγόρα σοφὸν μὲν ἄνδρα σε καὶ θεῶν αἰετόμεν, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ἰδίῳι νόμοις εἶθ' ἔχομεν ἐγκαλεῖν, αὐτὸν μὲν ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων παρασόμεθα μένεν. Τὸ δ' ἑτέρωθί περὶ βιάδ' ἔσται.* Meminit & Pythagoræ à Locris Tarentum dimissi Themistius Orat. 4. (23.) p. 285.

III. Fuisse ullum Zaleucum Legum conditorem, jam olim negavit Timæus, audacter magis quam rectè, quin Polybii iudicio, ubi reprehensi à Timæo circa Locrorum Remp. Aristotelis & Theophrasti meminit, Excerpt. Peiresc. pag. 51. manifesti erroris convincendus. Cicero 2. de legibus p. 91. *Quid quod Zaleucum istum negat ullum fuisse Timæus? At Theophrastus auctor haud deterior, meli quidem sententia melior: Eum multi nominant, commemorant verò ipsius cives, nostri clientes * Locri.* Et Lib. VI. ad Atticum Epist. I. *Quis Zaleucum leges Locris scripsisse non dixit? Numigitur jacet Theophrastus, si id à Timæo tuo familiari reprehensum est.* Meminerat Zaleuci Theophrastus opere περὶ νομοθεσιῶν, quod in libros quatuor distributum inter ejus scripta recenset Laërtius, post libros XXIV. de legibus, Alphabeti serie digestis, (cujus operis librum tertium decimum laudat Svidas in ὅτι οἱ ἀλόγους) & Epitomen legum, libris decem. Sed & ante Theophrastum Aristoteles de Zaleuco egerat in Rep. Locrorum (teste Clemente Alex. I. Strom p. 352.) & Lib. II. Politic. c. 10. inter legumlatores primo loco meminit Zaleuci: *νομοθεταὶ ἃ ἐγένοντο Ζάλευκος τε Λοκροῖς ἐπιζευφύσι.* Idem facit Plutarchus in Numa, & Ælianus Lib. 3. c. 17. Var. Hist. qui Lib. II. cap. 37. legem quandam Zaleuci refert, Athenæo quoque Lib. X. p. 429. memoratam, de vino extra Medici præscriptum non bibendo, & Lib. XIII. c. 24. de adulteris effossione oculorum puniendis, cui legi cum filius ipse obnoxius fieret, pater alterum oculum** sibi erui est passus, quod narrat etiam Valerius Max. Lib. VI. c. 5. extern. 3. & Heraclides in politiis, licet hic non adulterio sed furto illam poenam Zaleuco propositam tradit, quod tanto minus credo, quo minus verisimile est Zaleuci filium furti crimine se obstrinxisse, præterea oculorum effossio accomodata adulteris poena, qui capere & capi ocellis solent, ut rectè animadversum erudito Æliani interpreti Jacobo Perizonio. Sed forte non adspernanda Eduardi Simfoni conjectura, qui in Chronico Catholico ad A. M. 3560. notat apud Heraclidem per furtum

Aaaa 3

intel-

* Hinc Zaleucum civitate à Romanis donatum scribit Symmachus Lib. X. Epist. 25. ad Theodosium.

** Utrum rectè hoc fecerit Zaleucus, vide disquirentes Grotium de satisfactione Christi p. 62, seq. & Martinium in Ethica p. 416.

intelligi non quaecumque sed Veneris, ὕδωρ κλοπῆς γλυκερόν Prov. IX. 17. de quo Pindarus apud Clementem in Pædagogico III. p. 252. γλυκύτι κλεπτόμενον μέλημα Κύπριδος, sive ut Ælianus lib. I. c. 2. vocat, κλέμμα ἐρωτικόν. Aliam Zaleuci legem profert Polybius eclog. è libro XII. p. 920. ut rem controversam, pendente adhuc lite possideretis, penes quem erat, cum injus fuit adducta. Idem testatur Zaleucum sanxisse, ut qui de legis alicujus sententia differere vellent, hoc facerent in confessu mille virorum, laqueis de collo pendentibus, quique male legem explicasse esset judicatus, mox laqueo vitam finiret. Hierocles quoque apud Stobæum ferm. 39. pag. 229. affirmat Zaleucum constituisse, ut quisquis novam legem ferre vellet, laqueo circa collumposito hoc faceret. Et Stobæus ferm. 42. p. 280. ex proœmio legum Zaleuci hæc refert ad verbum: *Εάν δέ τις βάλῃται τῶν κειμένων νόμων κινεῖν, ἢ ἄλλον εἰσφέρειν νόμον, εἰς βρόχον εἰσας τὸν τράχηλον λεγέτω ταῖς πολιταῖς περὶ αὐτῶ. Καὶ εἰ μὲν ἀβελήσῃσι τῶν νόμων &c.* Diodorus vero Siculus à Charonda constitutum hoc narrat Lib. XII. p. 82. ut legem aliquam emendaturus collum laqueo infereret, emendationeque suâ in concilio populi comprobata solveretur, rejectâ periret. Eodem loco tres leges per totum illud tempus hac conditione emendatas refert, quarum una est lex talionis à Charonda instituta, sed ab uno oculo quodam cui per vim nescio quis unum qui solus illi erat oculum excusserat ita correctâ, ut, qui unoculum hominem lumine privasset, ambos amitteret: At hoc apud Locrenses in Zaleuci lege accidisse scribit Demosthenes oratione adversus Timocratem, unde à Diodoro Siculo Charondam cum Zaleuco confusum mihi persvadeo. Proœmium legum Zaleuci elegantissimum refert Stobæus sermone 42. quod lectum sibi testatur etiam Cicero Lib. II. de legibus p. 91. scribens Zaleucum & Charondam ante leges suas de legum laude dixisse. Tum idem Diodorus, qui & ex proœmio illo verba quædam de Diis ante omnia colendis refert & leges nonnullas Zaleuci recitat Lib. XII. p. 84. seq. inter alia observans hunc legislatorem delictis fœminarum non multam pecuniariam sed ignominix notam pœnæ loco statuisse.

IV. Verba quædam ex lege Zaleuci servavit Hesychius in *Λεπτολόγῳ* et sibi *λεῦκος* legitur pro *ζαλεῦκος*, ut notatum Salmasio contra Cercoëtium, Gronovio de festiviis & Rich. Bentleio, qui ex eo ipso loco & aliis argumentis (quod v. g. meminit *κόσμος* & *τραγωδίας*, quod non scripta est Dialecto Dorica &c.) contendit legum Zaleuci *συναγωγὴν*. Diodoro Sic. Stobæo aliisque lectam totam esse suppositam post tempora historici Timæi, insertis quibusdam legibus vere antiquis, apud

apud Demosthenem & alios ejus ætatis memoratis. Vide Apologiam dissertationis de Phalaridis Epistolis p. 343. seq. Aliam Zaleuci legem de non danda pro fœnebris pecuniis sýngrapha memorat Zenobius V. proverb. 4. Libello singulari leges Zaleuci latine collegit & utcunqve illustravit *Joh. Wilhelmus Exgelbrechtus* Lips. 1699. 4to. Cui addes Joannis Lodei Nannetensis dialogum de justitia & pietate Zaleuci Locorum Regis. Paris. 1513. 8. Mentio Zaleuci apud Origenem quoque 3. contra Celsum p. 155. aliosqve qvam plurimos, in quibus interdum corrupte vocatur *Seleucus*, ut apud Petrum Blesensem Epist. 95. Dicitur ipse ferro districto incubuisse, atqve ita se interfecisse, cum forte belli tempore armatus in concionem produisset, quod alioqvi facere legibus ipsius, capitali supplicio erat interdictum. Eustathius ad Iliad. a. p. 62. Φέρεται ἡ καὶ περὶ Ζαλευκῆς ἔδοξε ἰσορία, ὡς νομοθετήσοι μὲν ὁ ἀνὴρ, μηδὲνα φορεῖν ὄπλα ἐν βουλευτηρίῳ· ἐπεὶ δὲ ποτὲ πολέμῳ ἐπικειμένῳ ἐνοπλῶ ὡν εἰσῆλθε καὶ ἀνάγκη ἔτιωσ ἔχων εἰς τὴν βουλὴν, ὑπέκρουσεν μὲν τις ὡς ἤδη τὸν νόμον ὁ Ζαλευκος λεύκειν. Ὁ δὲ ἔλασεν ἐφη, ἀλλὰ κερῶσεν. (Similis phrasis Matth. V. 17.) Καὶ ἄμα τῷ ξίφει δὲς ἑαυτὸν ἀπέρρηξε τὸ ζῆν ὅπερ ἦν ποιητὴ τῷ ἄδικαίαντι τὸν νόμον. Verum hoc alii referunt ad *Charondam*, ut Valerius Max. Lib. VI. c. 5. extern. 4. & Diodorus Siculus Lib. XII. p. 84. qvi addit à quibusdam istud tribuì *Diocli* legislatori Syracusanorum. Sane res Zaleuci & Charondæ frequenter confundi, pluribus jam exemplis patuit: quibus adde, quod Zaleucum Thuriis leges dedisse affirmat Athenæus Lib. XI. p. 508. cum quo consentit Scymnus Chius, Sybaritis neglectum legum Zaleuci exprobrans. v. 345. seq. Sybaritas enim Thurios postea esse dictos, notum est ex Plutarcho in Pericle p. 158. Stephano, Svida, aliisque. Sed & Ephori verba apud Strabonem Lib. VI. p. 260. ita accipit clariss. Bentlejus libro laudato, p. 365. ut Thurios legibus à Zaleuco latis subtiliora quædam addidisse dixerit, quibus gloriam quidem nonnullam, sed Remp. deteriolem retulerint. Sane postquam simplicitatem legum Zaleuci celebrasset, addit Ephorus: Θυρίως ἡ ὑστερον ἀκριβῆν θέλοντας πρὸς τῶν ἀκρον ἐνδοξότερας μὲν * γενέσθαι, χείρονας δὲ. E contrario Charondam Thuriorum legislatorem tradunt Diodorus & alii, ut mox ubi de eo agam sum dicturus.

V. CHA-

* Possunt alioqvi etiam hæc verba ita accipi de legibus Thuriorum nimis circa subtilitates ingeniosorum, ut non Zaleuci legibus superadditæ, sed tantum iisdem subtiliores fuisse dicantur: neque ἐνδοξότερας aut χείρονας necesse est ad Thurios referre magis quam ad νόμους. Et de Charonda Aristoteles libro II. Politic. o. 10. τῇ ἀκριβείᾳ τῶν νόμων ἐστὶ γλαφυρώτερον καὶ τῶν νῦν νομοθετῶν.

V. CHARONDAS Catanæus * Jamblichi iudicio unus ex optimis legumlatoribus, *Pythagoræ* itidem discipulus fuit, si credimus Senecæ Epist. 90. Laërtio, Porphyrio & eidem Jamblichio tribus in locis hoc diserte tradenti. Verum hæc sententia non majorem fortassis fidem meretur, quam eorum, quos Aristoteles Lib. II. Polit. c. 10. ait à temporum ratione refelli, cum affirmarunt *Onomacritum* primum exstitisse scriptorem legum eximium, qui se exercuerit in eo studio in Cretâ, cum Locrus esset, illuc autem se contulisset ob artem divinandi: hujusque fuisse sodalem *Thaletem* (Cretensem non Milefium) Thaletis autem auditorem *Lycurgum* & *Zaleucum*, Zaleuci *Charondam*.

VI. Leges tulit Charondas, teste eodem Aristotele, suis civibus Catanæis & aliis Chalcidicis civitatibus Italiæ atque Siciliæ. Et apud Catanæos quidem cives suos divinis honoribus propterea maectatum, perinde ut apud Locros Zaleucum, & Timantum, refert Jamblichus de vitâ Pythagoræ c. 30. quod ex numo Catanensi quoque demonstrare voluit Raphaël Trichetus du Fresne in Epistolâ ad Petrum Seguinum Paris. I. 58. 8. & ad calcem Seguini numismatum p. 189. seq. Paris. 1665. 4. & T. 10. antiquitatum Græcarum Jac. Gronovii pag. 569. seq. effigiem enim cornibus decoram in numo illo Charondam referre contendebat. Sed illustri Vir Ez. Spanhemius p. 370. de usu & præstantia numismatum potius Silenum illa exprimi sentit, feliciore ni fallor conjectura. Chalcidicæ vero civitates quibus leges Charondam tulisse Aristoteles affirmat, a Scymno Chio X. 208. seq. in Sicilia nominantur præter Catanam Callipolis, Eubœa, Himera, Leontini, Mylæ, Naxos, Zancle: in Italia Rhegium. Theodoritus quoque libro 9. de curat. Græcarum affection. p. 124. Charondæ meminit primi Italiæ & Siciliæ legislatoris. Ac Rheginenses Charondæ legibus usos testatur Heraclides de politiis, & Ælianus III. 17. Var. Porphyrius vero p. 14. & post eum Jamblichus c. 7. de vitâ Pythagoræ, probaturus ab hoc Philosopho libertatem vindicatam civi-

* Patriâ Catanæum fuisse, ex Aristotelis & aliorum certissimis testimoniis patet. Itaque qui Thurium appellant, Valer. Max. Lib. VI. c. 5. Themistius Orat. 2. p. 31. & alii, leges quas Thuriis tulisse fertur, respiciunt. Pro Thuriis autem quidam male legerunt Tyrios, atque inde Carthaginensium legislatorem dixere Charondam, ut Joh. Ravifius Textor in officina p. 622. & Alexander Alexandrius Lib. VI. genial. dierum c. 10. Marsilius Ficinus argumento in Minoem Platonis, & Coelius Rhodiginus XVIII. 19. Antiqu. lect. notati à Vossio de sectis Philosophor. c. 6. §. 27. & Joh. Jonsio in diss. 1. de historia Peripatetica p. 33. quo in loco observat, Charontem Carthaginensem historicum Svidæ & aliis memoratum male aliquando confundi cum Charonda.

civitatibus Crotoni, Sybari, Catanæ, Rhegio, Himeræ, Agrigento, Tauromenio, aliisque nonnullis; subjungit, leges iisdem latas esse à Pythagora, per discipulos videlicet suos Charondam Catanæ & Zaleucum Locrum: quarum ope & ipsæ fuerint *εἰνομώτατοι* & per longum tempus *ἀξιοῦν ἄλλοι τοῖς πειρίκοις*. Huc referendum est, quod Laërtius VIII. 3. testatur Crotonæ Pythagoram leges sanxisse *ταῖς Ἰταλιώταις*, quibus verbis ad Numæ Pompillii *νομοθεσίαν* respici, præter rem suspicabatur Thomas Aldobrandinus. Apud Stephanum in *Κατάνη* Charondas vocatur *ὁ Διόσημος τῶν Ἀθηναίων* (nisi legendum *ἐν Κατάναις*) *νομοθέτης*, non quod Athenis leges tulerit, sed quod Thurii, quibus Charondas leges tulisse multorum testimonio scriptorum traditur, fuerint coloni Atheniensium, teste Plutarcho in vita Lyfiæ & Periclis: & quod leges Charondæ apud Athenienses celeberrimæ fuerint, atque ut Hermippus libro sexto de legumlatoribus apud Athenæum Lib. XIV. p. 619. auctor est, inter pocula decantari solitæ sint Athenis. Quemadmodum & Mazaceni in Cappadocia legibus Charondæ usi, teste Strabone Lib. XII. p. 539. adhibuerunt *νομοδὸν legum decantatorem*, qui ipsis fuit legum interpres, perinde ut apud Romanos Jcti.

VII. Utrum vero hinc certo concludere liceat, versibus scriptas * ab ipso Charonda leges fuisse, aliorum esto iudicium. Potuerunt enim postea ab ejusmodi *νομοδῶν* fuisse versibus expressæ, atque adeo memoriz cantantium commendatæ. Et quemadmodum literarum usu nondum reperto leges apud gentes quasdam decantari svasit necessitas, quo minus illarum obliviscerentur, ita deinde sine necessitate idem faciendi potuit obtinere consuetudo, nec injucundus usus, ut de Agathyrsis tradit Aristoteles problem. XIX. 28. Sane fragmenta legum Charondæ, quæ apud Diodorum Sic. Lib. XII. pag. 79. seq. & Stobæum sermone 42. existant, prosa sunt concepta, non versu. Apud eosdem, uti apud alios quoque scriptores perquam multos, legislator fuisse Thuriorum perhibetur. Et Plutarcho lib. de curiositate pag. 519. *ὁ τῶν Θυρίων νομοθέτης* nullus alius intelligitur quam Charondas, à Xylandro in latina versione recte nominatus.

VIII. Equidem vir jam plus simplici vice mihi laudatus Cl. Bentleius ** variis argumentis & Chronologicis rationibus evincere conatur, nec Thuriis leges tulisse Charondam, nec leges quæ à Diodoro, & Stobæo afferuntur, genuinas Charondæ, sed illi perinde ut priores illas Zaleuco

B b b

suppo-

* Hæc sententia est clarissimi Bentleii, libro laudato pag. 373.

** Apologia pro diss. de Epitolis Phalaridis pag. 353, seq.

suppositas esse. Cæterum nec ipse p. 377. tantum tribuit suis argumētis, ut ea plane certa atque apodictica esse affirmet ad sententiam hanc confirmandam; & quæ apud Stobæum referuntur ac Diodorum, Charondæ leges, etiam ante illos lectæ sunt Ciceroni, qui Lib. I. de legibus p. 91. refert Zaleucum & Charondam in præmio suæ νομοθεσίας, de legum laudibus dixisse: & alibi ad legem Charondæ, quæ adhuc existat apud Stobæum, alludit, notante Petro Victorio Lib. XVI. c. 21. Var. Lect. Tum veteres Comici fabulis suis leges Charondæ inseruerunt, quorum verbis à Diodoro Lib. XII. p. 80. seq. laudatis respondent leges ipsæ apud eundem Stobæum occurrentes. Homines ejusdem familiaris ὁμογενούς à Charonda dictos, ut ab Epimenide ὁμοκίπνυς testatur Aristoteles L. I. c. I. Politic. Leges quasdam Charondæ illustravit singularibus dissertationibus Samuel Skunk, Theologus Upsaliensis. Vide & Ehregot Danielis Colbergii Ἐμακαρίτη diatribam de Legislatoribus Græcorum Mosaisantibus.

IX. ZAMOLXIS five SAMOLSES Thrax, itidem Pythagoræ Philosophi discipulus, & servus fuisse traditur à Laërtio Lib. VIII. sect. 2. Jamblich. c. 23. & 30. & Porphyrio p. 9. in Pythagoræ vita, qui Dionysiphaniem auctorem laudat. Sed & Straboni Lib. XVI. p. 762. Pythagoreus dicitur, & Lib. VII. pag. 297. fama de Zalmolxi Pythagoræ servo confirmatur. Ne Origenem 3. contra Celsum p. 144. Cyrillum Lib. VI. contra Julian. p. 208. Etymologicum M. Svidam aliosque juniores laudem. Nam diu ante hos omnes Herodotus Lib. IV. cap. 95. idem se à Græcis accepisse tradit, mox vero cap. 96. addit se existimare Zalmolxin multis ante Pythagoram annis vixisse. Primus * Thracum Getarumque legislator fuisse consentitur, qui ei divinos honores tribuerunt teste etiam Antonio Diogene apud Photium Cod. CLXVI. pro Saturno, sive ut Porphyrius auctor est pro Hercule eum colentes, atque quotannis præstantissimum ex senibus ei sacrificantes, teste Clemente Alex. 4. Strom. p. 497. & Enza Gazzo p. 43. Theophrasti. Vide & Lucianum T. I. p. 592. edit. Amstelod. & p. 594. ubi Anacharsis jurat per Acinacem & Zalmolxin, patrios Deos. De hoc Zalmolxi ejusque Philosophia ac legibus, quas à communi Vesta accepisse se ja-

* Jornandes cap. V. de rebus Geticis, auctor est ante Zalmolxin Thracibus fuisse Zeutam quendam & Diceneum. In Secunda (Scythiæ parte) id est Dacia Thraciagæ & Mæsie solo Zalmolxen (habuisse noscuntur) quæm miræ Philosophicæ eruditionis fuisse testantur plerique scriptores annalium. Nam & Zeutam prius habuerunt eruditam, post etiam Diceneum, tertium Zalmolxen. Post Zeutam & Diceneum tertius nescio quis Comoficus, & tum demum quartus Zalmolxis memoratur ab Abbate Urspergenfi. Idem Diceneum æqualem facit Syllæ, sed eo longe antiquior fuit Zalmolxis.

sejaetabat teste Diodoro Siculo Lib. I. pag. 48. videndus *Carolus Lundius* in libro edito Upsalix A. 1687. 4. & recensito in Actis Eruditorum Lipsiensibus Tomo 2. supplementi p. 282. Zamolxidis *επωδαίς* memorat Julianus Epist. ad Sallustium p. 244. & in Cæsariibus p. 309. & Apulejus in Apologia, è Platonis Charmide, quem si placet vide.

X. THALES quoque à nonnullis nominatus fuit idem Zamolxis, ut scriptum est à Porphyrio. Sed & ab Aristotele Lib. II. Polit. c. 10. Thales inter celebres Nomotheas commemoratur, * quem audiverit LYCURGUS, legislator & ipse Spartanorum nobilissimus. De utroque dicere me memini libro superiore c. XXXV. ubi ostendi Thalem hunc Crentensem distinguendum esse à Philosopho ejus nominis Milesio scetz Jonicz auctore. Lycurgus leges suas retulit ad Apollinam tanquam auctorem, teste præter alios quam plurimos Diodoro Siculo Lib. I. p. 48. Libanio T. 2. p. 479. & Aristide Orat. 1. Platonicâ T. 3. p. 19. Polybio apud Svidam in Πάπλιθ. Sed & Apollo ipse apud Theodoritum Lib. X. de curat. Græcarum affectionum p. 140.

Ἡκεῖς εὐνομίῃ διέτησαν αὐτὰρ ἐγὼ τὰς

δάσσα — — — Confer Herodotum Lib. I. c. 65. & Ga-

lenum protreptico. T. 1. p. 4. Nempe Oraculum Delphicum pecunia à Lycurgo corruptum fuisse refert Polyznus Lib. I. Strategem. p. 16. Crentensium porro & Ægyptiorum leges in multis imitatus est hic Nomotheta, ut ostendit Nic. Cragius Lib. III. de Rep. Laconica c. 1. Quanta auctoritate fuerit Lacedæmone, antequam leges concederet, vide Plutarchum Solone p. 87. Tempus quando leges sanxerit Lacedæmoniis, præter Scalligerum & alios Chronologos, inquirat Joh. Meursius Lib. II. c. 1. Miscellan. Lacon. nec desunt præclari scriptores, hoc factum agentes annis circiter XXX. ante primam Olympiadem. Vide Dodwellum ** in Annalibus Thucydideis p. 39. De legibus ejus ita senserunt scriptores præstantissimi, Plato Lib. 1. de legibus, Aristoteles Lib. II. politic. c. 7. Polybius Lib. 6. Hist. & Plutarchus in Lycurgi vita, *ὡς ἰκανῶς μὲν ἔχουσι πρὸς ἀνδρείαν, ἐν δὲ αἰσθὲς δὲ πρὸς δικαιοσύνην.* Confer Dacerium ad Plutarchum. p. 302. seq. Virbs solum non etiam fœminas suis legibus ad virtutem & continentiam constrinxisse Lycurgum, notat Aristoteles II. 7. Politic. Omitto alia quæ in illis præter Aristotelem reprehendunt Theodor. L. IX. & X. de curat. græcar. affection.

Bbbb 2

aliique

* Apud Svidam in νομοθέται, legas, Thalem Atheniensibus leges tulisse *μετὰ Σόλωνα*, Sed *μετὰ* ibi, ut sæpè alias, reddendum *præter*.

** Homerum Lycurgo antiquiorem notavi Lib. I. cap. 35. Lib. II. c. 2. §. 11.

aliqve Christiani, & nuper Petrus Bælius Vir Cl. in Lexico Historico Critico Compendium quoddam legum Lycurgi, (non adeo multæ autem fuerunt, ut testatur Plutarchus in Apophtegmatibus p. 189.) dat Svidas in *Λυκῦργος* & ex Trogo Pompejo Justinus L. III. histor. c. 2. seq. adjungens eundem nihil lege ulla in alios sanxisse, cujus non ipse primus in se documenta daret. Sane in proverbium abiit nomen Lycurgi, pro viro honestatis & virtutis tenacissimo, quemadmodum apud Plautum in Bacchidibus Act. I. Scen. 2. v. 3. Et *καταλυκουργίζεν* pro severe ac rigide adversus aliquem agere, apud Alciphronem Epist. 41. Unde & Ciceronis illud L. I. Epist. 17. ad Atticum, *nosmet ipsi qui Lycurgeti à principio fuissetus*, ad Lycurgum hunc legislatorem potius, quam alterum (de quo infra c. ult.) Atticum Oratorem hujus nominis respicere crediderim. Fuit & alius Lacedæmone Tyrannus Lycurgus junior, cujus filium Pelopem interfecit Nabis Tyrannus. Vide Diodorum Sic. in Excerptis Peiresc. p. 285.

XI. Non prætereundum denique est, leges Lycurgi quarum plerasque persequitur etiam Xenophon libro de Rep. Lacedæmoniorum, scripto *vulgatas non fuisse, sed modo tanquam *ρήτρας* Apollinis totidemque oracula Delphis allatas ut memoriæ tradendas, ac sub Regum custodia servandas, nec versu concinnatas sed prosa, ut observat Plutarchus de Pythiæ Orac. p. 403. Idem Plutarchus in vita Lycurgi p. 47. *νόμος δὲ γεγραμμένος ἐκ ἔθνηκεν — τὰ μὲν τοιαῦτα νομοθετήματα ῥήτρας ὠνόμασεν, ὡς πρὸς τὸ θεῶν νομιζόμενα καὶ χρησιμὰ ἔντα.* Confer Scholia Græca ad Lucianum T. I. p. 26. Herodotus L. VI. c. 57. de Regibus Lacedæmoniorum: *τὰς δὲ μανθίας τὰς γενομένας τῆτος Φυλάσσειν, σπειδέναυ δὲ τὸς πυθίους.* Vide Antonium Van Dale de origine idololatriæ p. 310. sq. Ubi p. 314. inter alia docet à Regibus interdum aliquid tanquam novum oraculum sive novam legem *ρήτρας* Lycurgi adjectum, ut à Polydoro & Theopompo Regibus factum refert Plutarchus in Lycurgi vita p. 43. Similiter Ephori Epitadæ novam *ρήτραν* commemorat Plutarchus in Agide & Cleomene p. 797. & ei oppositam Regis Agidis *ρήτραν* Lyfandro Ephoro consentiente latam p. 798. Mentio *ρήτρων* Lycurgi apud Svidam, Etymologici magni auctorem & alios. Plutarcho in Agefilao p. 610. & de esu carniū diff. 2. p. 997. laudatur ὁ θεῶν *Λυκῦργος* ἐν ταῖς τρισὶ ῥήτρας. Justinianus Imp. L. I. institutionum tit. 2. *In his enim civitatibus ita regi solitum erat, ut Lacedæmonii quidem magis ea quæ pro legibus observabant memoria mandarent, Athenienses verò ea quæ in legibus scripta comprehendissent, custodirent.*

* Non desunt quidem qui Lycurgum dicunt *γράφαι νόμους*, ut Libanius T. 2. p. 476. sed notum est Græcos hac phrasi uti pro eo, quod latini dicunt *lege ferre*,

videntur autem leges à Spartanis decantari solitz, modulos muficos adoptantibus Thales Cretenfi, Terpandro, Terpocrius aliisque. De Thalete jam superiore Lib. dictum a me est, & de Terpocrius hujus libri c. XII. De Terpandro ita Clemens Alex. i. Strom. p. 308. *Μάλ' ἔτι αὐτῶν πρώτων περιθρησε τοῖς ποιήμασι, τὰς Λακεδαιμονίων νόμους ἐμελοποιήσας Τέρπανδρος ὁ Ἀσπιδάκιος*, ubi verbum *ἐμελοποιήσας* interpres reddit: *numerosis versibus scripsit*, sed Marcus Meibomius ad Aristoxenum p. 76. rectius ita intelligit, ut leges Lacedæmoniorum à se, vel jam ante ab alio, versibus inclusas, modulandas atque decantandas populo exhibuerit Terpander Antifiszus. Quod autem Cicero in Orat. pro L. Flacco c. 26. affirmavit Lacedæmonios per septingentos amplius annos *unicis moribus & nunquam mutatis legibus* vixisse, hoc non de quacunque sed universali mutatione est accipiendum, quia Lycurgi legum quorundam adhuc usus fuit Lacedæmone sub Romanis Cæsaribus, ut ex Xiphilino in vita Neronis & Philostrati Lib. IV. de vita Apollonii Tyanensis cap. 10. constat. Alioqui non tantum à victoribus Lacedæmoniorum Philopæmene præsertim, confer Plutarchum in hujus vita p. 365. f. & Meursium de Regibus Laconicis c. 20. & Misc. Lacon. lib. 2. cap. 5. subinde complura in ipsorum institutis alterata sunt, sed & neglectæ Lycurgi leges à Lyfandro ap. Ælian. XIII. 29. Var. Hist. tum ab Agefilao, de quo clarissimus Perizonius ad ejusdem Æliani varias L. XIV. c. 27. Ac superstite etiamnum Lycurgo Lacedæmonios quædam ex ejus institutis immutare aulos tradit Tertullianus c. 4. Apologetici: *Nonne & ipsius Lycurgi leges à Lacedæmoniis emendate tantum auctori suo doloris incusserunt, ut in secessu mediâ de semetipso judicaret.* Hoc idem Tertullianus cap. 46. vocat *apocarteresin optasse.* Sed aliam in ediz Lycurgi causam reddit scriptor vetus apud Svidam in *ἀποκαρτερήσαντα* & in *Λυκίητος*, atque ex Plutarcho constat valde incerta esse, quæ de obitu illius viri traduntur. Complura sapienter & acute ab eo dicta refert idem Plutarchus in Apophtegmatibus Laconicis pag. 225. seq. apud quem inter alia p. 227. interrogatus cur leges scripto non sanxisset, fertur respondisse: *ὅτι οἱ πεπαιδευμένοι καὶ ἀχθίντες τῇ προσηκίᾳ ἀγωγῇ τὸ ἔκαστον χρησιμὸν δοκιμάσει, quia viri recte instituti atque educati probe perspiciunt quid tempus & occasio requirat,* adeoque leges non scriptas pro re nata optime interpretabantur, cum scriptæ magis sint obnoxiz fraudibus & cavillationibus. Lycurgo legislatori suo quem LXXXV. annos vixisse tradit Lucianus in extremo libri de Macrobiis, templum post fata dedicasse Spartanos tanquam Deo, præter alios memorat Pausanias in Laconicis p. 248. De legibus Lycurgi videndus Nic. Cragius libris de Rep. Lacedæm. (Hafn. 1593. 4. Lugd. Bat. 1670. 8. & Antiqu. Græcar. thesaur.

Tom. V.) præcipue libro III. ubi eas duodecim Tabulis complexus fuit, Platonem Lycurgi imitorem inducit Plutarchus VIII. 2. sympoſ.

XII. RHADAMANTHYS * five RHADAMANTHUS Minois Sarpedonisque frater, Europæ & Asterii Cretensium Regis filius notante Syncello p. 153. primus Cretensibus leges tulit, ex quibus hunc versiculum affert Aristoteles Lib. IV. Ethic. ad Eudemum c. 3.

Εἶπε πάθοι τὰ κ' ἔρξε δίκη κ' ἰθεὶα γένοιτο.

Quæ fecit si quisque ferat, jus fiet & æquum.

Aliam legem, ne in jurejurando Deos nominare fas esset, refert Svidas in Λαμπων. Confer Zenobium V. proverb. 81. & Hesychium Apostolium ac Svidam in Ῥαδάμανθους ὄρκος Porphyrius 3. de abstinentia à cæde animal. p. 285. Κρησὶ δὲ νόμος ἦν Ῥαδάμανθου, ὄρκον ἐπάγειναι πάντα τὰ ζῶα. Professus autem est Rhadamantus à Jove se accepisse, quas promulgaret, leges, ut docet Phlorus apud Strabonem Lib. X. p. 476. Vide & Schol. Euripidis ad Hippolytum v. 98. & quæ Viri docti ad Virgil. VI. Æneid. 566. seq. Diodorum Sic. lib. V. p. 238.

XIII. Rhadamantum, teste eodem Ephoro, imitatus est MINOS, legifer & ipse inclytus, Jove ** itidem laudato auctore fidem auctoritatemque legibus suis conciliare conatus. De hoc videndus Joh. Meursius in Creta Lib. III. c. 3. & 8. 14. Justitiæ & honestatis studiosissimum celebrat Diodorus Sic. V. p. 237. Minoem vero πρεσβύτατον vocat, Rhadamanti fratrem ex Jove & Europa genitum. Confer p. 240. & Clementem I. Strom. p. 309. Tabulis æneis descriptas leges illius fuisse testatur Plato in Minoë, ubi Apologiam ejus & laudes breviter persequitur, & (contra quam Ephorus) Rhadamantum scribit institutum à Minoë: Ῥαδάμανθους ἢ ἀγαθὸς μὲν ἦν ἀνὴρ, ἐπεπαίδευτο γὰρ ὑπὸ Ἐμίνο· ὅθεν καὶ δικαστὴς ἀγαθὸς ἐλέχθη εἶναι, νομοφύλακι γὰρ αὐτῷ ἐχρῆτο κατὰ τὸ ἄστυ. Ibidem Homeri & Hesiodi de Minoë loca, & Talum administrum Minois memorat, & inter alia hanc Minois legem refert, ne compotent inter sese usque ad ebrietatem. *** Idem Lib. I. de legibus testatur Minoem prohibuisse ne quisquam juniorum in leges rectene an secus latæ essent inquireret: senex vero si quid forte animad-

* Jocorum sive γελῶν usum à Rhadamanto ac Palamede repetit Anaxandrides apud Athenæum lib. XIV. p. 614.

** Libanius T. 2. p. 479. Dio Chrysoſt. Orat. I. de regno p. 20. edit. Casellii & IV. p. 128. ex Homero qui Minoem vocat Jovis ὀαριστήν. Vide & Syncellum p. 163. In Gnostiorum numo Minos occurrit cum labyrintho Cretensi. Vide Beger. 1. thesaur. Brandenburg. pag. 400.

*** μη συμπίνεω ἀλλήλοις εἰς μέθην.

animadvertisset emendandum, hoc æqualium alicui vel Magistratui, nullo juvenum præfente indicaret. Leges ipsius magnificere & ex parte in suis expresserunt *Lycurgus, Solon ac Plato. Pythagoram* quoque Minois imitatorum tradit Jamblichus in vita c. 5. antrum Philosophi memorans, quod extra urbem Samiorum habuit exemplo antri Idæi in Creta Jovi sacri, quod à Minoë pridem frequentatum Pythagoras in itinere adiit, teste Porphyrio. p. II. Confer Meursium Lib. II. c. 3. Sic *πηλαίης* Moysis in quo commoratus sit postea Elias Propheta, sub Monte Sinai, meminit Syncellus p. 189. seq. De Minoë & ejus legibus plura constarent nobis, si ætatem tulisset liber *Hippostrati* de Minoë quem laudat Phlegon libro de longævus c. 30. Vel *Charontis Lampfaceni* Historia, quem Minois leges recensuisse testatur Svidas in *χάρων*. Antonius Verderius Bibliotheca Gallica p. 132. *Bonès Paucheville de Saint Bonnet en Forests a composé en rime Françoisé la Vie de Minos, sous le num du quel il depeint de ses vives couleurs un certain juge pedanéé.*

XIV. Primus Atheniensibus leges tulit TRIPTOLEMUS, ex quibus tres Eleusine exstantes memoravit Xenocrates apud Porphyrium quarto *περί ἀποχῆς ἐμφύχων* p. 431. & Hieronymum 2. adversus Jovinianum: *Honorandos Deos, venerandos parentes, & carnibus non vescendum. Τονῶς τιμᾶν, Θεῶς καρποῖς ἀγάρχειν, Ζῶα μὴ σίνεσθαι.*

XV. Post Triptolemum leges sive *θεσμῶς* Atheniensibus tulit DRACO jam fenex, circa Olympiade XXXIX. I. (Clem. I. Strom. p. 309.) Republica jam constituta, notante Aristotele Lib. II. Polit. c. 10. ubi addit nihil proprium ejus leges habuisse, quod dignum memoria sit, præter asperitatem, propter pœnæ magnitudinem, unde notum Herodici dictum apud eundem Aristotelem 2. Rhetor. cap. 23. *leges non hominis esse, sed Draconis*: itemque aliud judicium Demadis, relatum à Plutarcho in Solone quod sanguine non atramento leges suas scripsisset. Adde Gellium lib. XI. c. 18. Svidam in *Νίκων* & Tzetzen Chiliad. 5. hist. 5. De ejus statutis consulendus *Pardulphus Prætejus* in jurisprudentia veteri Draconis & Solonis cum Romano jure legum Regiarum ac Decemviralium diligenter collata Lugdun. 1559. 8. Vide & Johannem Meursium in Solone c. 13. Marshamum Can. Chron. p. 639. seq. & Dan. Friderici Jani diss. de Dracone. Lipf. 1707. De Deo & rebus divinis ac de virtute nihil præcepisse *θεσμῶς* Draconis νόμους, ac ne Solonis quidem, notavit Maximus Tyrius diss. XXXIX.

XVI. SOLON utut pauper, verum Vir sapiens, & qui diu in Asia & Ægypto peregrinatus erat, (Lucian. in Scythia T. I. p. 595.) ab Atheniensibus anno tertio Olympiadis XLVI. * Archon electus, leges Draconis omnes sustulit, exceptis iis, quæ de nece allata cuiquam scriptæ forent, ut post alios traditum Æliano Lib. VIII. Var. hist. c. 10. ipse consilio Epimenidis usus teste Plutarcho, nova jura dedit, quæ partim ab Ægyptiis, ut Diodoro Sic. observatum, partim à Cretenfibus dicitur esse mutuatus, alia ipse addidisse. De legibus Solonis (qui obiit Archonte Hegestrato Olymp. LV. 1.) inter veteres agunt Plutarchus & Laërtius in Solonis vita, è recentioribus *Job. Meursius* in Solone c. 2. seq. & in Themide Attica sive libris duobus de legibus Atticis, qui post auctoris fata lucem viderunt Trajecti ad Rhœn. 1685. 4. novissime recusi in thesauro Antiquitatum Græcarum Jacobi Gronovii, Tom. V. Videtur in hoc opere Meursius interdum fictas à Rhetoribus in declamationem leges pro veris Atheniensium statutis admisisse, quod recte ac diligenter cavet *Samuel Petrus* egregio ad leges Atticas commentario in octo libros distincto Paris. 1635. fol. ex quo leges ipsas integras Græce ac latine, additis auctorum qui eas referunt nominibus è Petito exhibet Joannes Potterus, *Archæolog. Græcæ lib. I. c. 12. T. 12. thesauri Antiqu. Græcar. Gronoviani p. 127--194. Pardulphus* quoque *Prætejus* præter jurisprudentiam veterem Draconis ac Solonis cum legibus Regiis ac Decemviralibus Romanis collatam Lugd. 1559. 8. paralipomena legum XII. Solonis subjecit ad calcem librorum de jurisprudentia media Lugd. 1561. Sat notæ præterea sunt eruditæ observationes *Desiderii Heraldii* ad jus Atticum & Romanum, *Claudique Salmasii* ejus adversarii Lugd. Bat. 1645. 8. qui in Epistolis pag. 272. memorat collectionem legum Atticarum ineditam auctore *Josepho Scaligero*, quæ manu exarata exstat in Bibliotheca Academiae Batavorum Lugdunensis. Prætereo *Phil. Melinchtbonis* collationem legum Atticarum & Romanarum Witteb. 1546. 8. *Conradi* item *Rittersbassii* ad calcem commentarii in Institutiones. Argentor. 1618. tum Solonis leges latine versas vulgatasque cum additamentis *Valentini Wilhelmi Færstleri* Witteb. 1616. 8. & *Gotfridi Schmidii* de Solone legislatore diatribam

* Ita Socrates apud Laërtium 1. 110. licet Tatianus referat ad Olymp. XL. & Gellius XVII. 21. ad annum Tarquinii Prisci XXXIII. h. c. Olymp. XLIX. 3. Conferatur Meursius in Solone c. 10. & Lib. I. de Archonibus cap. 12. Porro Solonem leges scribendo obscuriores & multis cavillationibus obnoxias judicium auctoritatem amplificasse, animadversum Plutarcho in Solone p. 88. & 92. adeoque leges quæsitiores licet & plures ut ait Tacitus III. 26. Annal. tamen dedisse non quas ipse crederet justissimas, sed quibus Atheniensium conditio maxime indigeret, observat Dio Chrysostomus diss. LXXX. pag. 666. Alius Solon Platænsis. Plutarch. in Photione pag. 757. Evnollus Solon, Rex Cypri. Athen. XIII. pag. 576.

tribam in lucem editam Lipsiæ Anno 1688. 4. Denique *August. Milagii* Orationem de lege Solonis qua ignominia notarat eos qui in seditione alterutrius partis non fuissent, Helmstad. 1655. Solonis effigies in numo apud Sponium p. 141. Miscell. & apud Fulvium Ursinum p. 49. elog. tum in Laërtio Wetsteniano, & in Gronovii Tomo 2. thesauri Antiqu. Græcar. tabula 31. Leges Solonis, quæ res privatas spectabant, scriptæ erant in ἀξονας * ligneos roboreos quadratos, sed quæ agebant de sacrificiis & publicis negotiis, in κύρβεις laxeos five æneos (Tzet. Chil. 12. hist. 406.) triquetros. Ælian. XV. 9. Hist. animal. Confer Andream Schottum ad Zenobii IV. proverb. 77. Diogenianum V. 72. Meursium in Solone c. 24. Joh. Philippi Pfeifferi antiquitates græcas Lib. II. c. 34. Scriptæ autem erant θεσμοφύδων, Vide Harpocracionem & Svidam in ὁ κατωθεν νόμος. De quo genere scribendi dixi Lib. I. c. XXVII. n. 4. Servabanturque in Prytaneo, ut testis præter Plutarchum Solone p. 92. est Pausanias in Atticis p. 41. Ex arce in curiam translata ab Ephialte, ut tradit Harpocracion & Svidas laudato loco. Adi & Apostolium XII. 77. proverb. Contra Nicomachum, leges inter describendum corrumpentem, Vide Orationem Lysii XXIX. Ex Draconis & Solonis legibus vivere Athenienses etiamnum permisit Hadrianus Imp. teste Syncello p. 349.

XVII. *Demetrius Phalerem* περὶ τῆς Ἀθηναίων νομοθεσίας memoratur à Laërtio, sed illud opus cujus liber tertius laudatur à Svida in σκαφοφόροι, jam pridem intercidit, non minus, quam ea quæ in Solonis ἀξονας scripserat *Aristoteles, Selucus & Didymus*. (Consule Menagium ad Laërtium pag. 202. & pag. 26.) De his aliisque legumlatoribus multa nos docere poterant, si ad nos pervenissent libri de legumlatoribus five legiferis scripti à *Theophrasto*, ** & *Apollodoro* qui ambo apud eundem Laërtium memorantur, vel à *Callimacho* quem ἐν τῷ τρίτῳ πινάκι τῶν νόμων allegat Athenæus XIII. p. 585. vel ab *Heracleide Pontico* cujus liber περὶ νόμων Laërtio V. 87. memoratus videtur respici à Plutarcho in Solone ubi Heraclidem in testimonium citat: vel ab *Hermippo* denique, cujus primum περὶ νομοθεσιῶν laudat Athenæus Lib. IV. pag. 154. & Origenes I. contra Celsum, secundum Porphyrium quartum περὶ ἀποχῆς. Sextum Athenæus Lib. XIV. pag. 619. Huc refer quod Hermippus ἐν θεσμοφόροις allegatur

Cccc
tur

* Ab eodem vocabulo carmina Saliorum videntur dicta *axamenta*. Confer Tobiam Gutberlethum de Saliis cap. XIX. Et *axiculi* pro tabulis apud Ammianum Marcellin. XXI. 2. Etiam LXX. interpretes inde Numeror. I. 18. deduxere verbum *παξ νόω*. Vide Barnesium ad Hippolytum Euripidis v. 1252. Tertii decimi axonis legem octavam allegat Plutarchus in Solone pag. 88. sextumdecimum axonem & primum pag. 91.

** De hoc Theophrasti opere dixi paulo ante num. 3.

tur à Polluce Lib. X. c. 26. Neque enim hoc nomen fabulæ Hermippi Comici esse duxerim cum Meursio Bibl. Attic. p. 1512. sed opus de legumlatoribus quod puto etiam respici à Plutarcho cum in Solone subinde laudat Hermippum.

XVIII. Cæterum in præfenti suffecerit nobis præcipuos legumlatores in veterum scriptis memoratos ordine literarum digestos lectori exhibere.

Æacus leges tulit Æginensibus. Confer Tzetze Chil. VII. hist. 133.

Æschylus Atheniensibus. Svid. in νόμοθέται, & Cedren.

Agatharchides Lacedæmoniis.

Amasis Ægyptiis, ut *Bochoris*, *Hephestus*, *Mnevis*, qui leges suas ad Mercurium referebat, *Saphces*, *Sesostrius* & *Trismegistus*. Vide Diodorum Sic. Lib. II. p. 84. seq.

Anacharsis Scythis. Svidas in Σκυθῶν ὄροι.

Andodamas Reginus Chalcidensibus. Aristoteles II. c. ult. Politic.

Apis Argivis. Theodoritus Lib. IX. curat. gr. affect.

Archias Cnidiiis. Idem Theodorit.

Archytam legislatorem facit Hubertus Goltzius, forte ex Æliani III. 17.

Var.

Aristocrates Rheginis. Jamblich. c. 30. vit. Pythag.

Aristoteles Stagiritis & Abderitanis. Plutarch. contra Colotem. Stagiritarum lex, quod non posuisti ne tollas, apud Ælian. III. 46. Var.

Arribas Epirotarum. Justin. XVII. 3.

Bacchus Θεσμοφόρος apud Orpheum. Sic *Ceres Θεσμοφόρος*, quæ Siculis leges dedit.

Bochoris Ægyptiorum. Syncell. p. 184.

Brachman scripsit νόμους βραχυμάνων καὶ πολυλείαν, si credimus Svidæ.

Cecrops Atheniensibus, ut *Clisthenes*, *Critias* de quo Dio Chrysof. XXI. p. 270.

Demetrius * *Phalereus*, *Hipparchus*, *Jon*, notante præter alios Plutarcho contra Colot. p. 1125. *Lycurgus Orator*, *Pericles*, *Pisistratus*, *Sophocles*, *Theopompus*, *Demosthenes* quoque apud Libanium T. I. pag. 449. μετὸν γὰρ τὸ μὴ

* Demetrium cum Athenas pro Cassandro regetet, Remp. quam optime digessisse ait Cicero pro Rabirio. Confer Plutarchum Aristide p. 33. Ælian III. 17. Var. Syncellum p. 173. & 274. ubi Demetrius ei audit ὁ τρίτος νόμοθέτης Ἀθηναῖος, post Draconem scilicet ac Solonem. Durius apud Athenæum lib. XII. de Demetrio: ὁ τοῖς ἄλλοις τιθέμενος θεσμοὺς καὶ τὰς βίβας τῶν ἄλλων, ἀνόμοθόν ἐστιν ἐαυτῷ τὸν βίον κατεσκευάσει.

τὸ μητρεῖον τῶν ἑμῶν ψηφισμάτων καὶ νόμων. Sed ita omnes magistratus & Archontes legiferis adscribere fas esset.

Cephalus & *Dionysius* Corintho misi Siculis. Plutarch. in Timoleonte pag. 248.

Cercidas Arcadibus. Ptolemæus Hephæstionis apud Phot. Apud Eustathium ad Iliad. β. pag. 199. edit. Basil. pro *Κερδίας* legendum *Κερκιδας*.

Ceres *Δεσμοφόρος* variis populis. Vide Diodorum Siculum lib. V. pag. 201. 222.

Charondas Catanzis & aliis civitatibus Italiz ac Siciliz, Thuriis item & Mazzacenis. Vide quæ de hoc supra.

Clisthenes Atheniensium legislator. Meminit præter Plutarchum Pericle p. 153. Theodoritum & alios Themistius Orat. 23. p. 287. edit. Harduini. Apud Max. Tyrium diss. IX. male *Κληδοθένης*.

Crem sive *Cremus*, Avarum. Suid. in *βέλγαροι*.

Demonax Cyrensis. Theodorit. 9. curat. Græc. affect.

Deucalion, Græcis. Plutarch. p. 1125. contra Colotem.

Diagoras Mantinensibus. Vide infra, in Nicodoro.

Dicæon Scythis, teste Jornande, qui addit leges illius conscriptas *Bellagines* appellari. Vide Loccenium Antiquitat. Sveo Gothic. p. 49. seq.

Diocles Syracusius.

Dorymachus Ætolis. Polybius in excerptis Peiresc. p. 58.

Draco Atheniensibus, de quo supra.

Eudoxius Milesius, sive potius Cnidiis. Vide Menagium ad Laërtium pag. 390.

Habis Cuneribus in Hispania. Justin. XLIV. 3.

Helianax Stefichori frater, teste Svida, legislator fuit, unde suspicio est eum leges tulisse in aliqua civitate Siciliz.

Helicaon Rheginis. Jamblich. c. 30. vit. Pythag.

Heraclitus Ephesius suis leges ferre rogatus abnuvit, teste Laërtio.

Hippodamus Milesius.

Laërtius Isocratis discipulus Atheniensibus. Plutarch. in Isocratis vita. Photius cod. 260.

Lucullus Cyrensis. Plutarch. in ejus vita p. 492.

Lycurgus Lacedæmoniis, de quo supra. Agefilæus vero post pugnam Leuctricam à Lacedæmoniis creatus legislator non novas leges condidit, sed per unam diem tantum juslit veteres dormire, ne qui è pugna aufugerant ignominia afficiendi essent. Plutarch. Agefilæo p. 612. seq.

Lycurgus Rhetor, Atheniensibus. Ælian. XIII. 24. Var. Plutarchus in Vitis decem Rhetorum.

Macareus Lesbii. Diodor. Sic. lib. V. p. 240.

Mercurius Ægyptiis. Vide Ælianum lib. XIV. Var. c. 34.

Minos Cretenfibus, de quo supra.

Mneson Phocenfibus. Vide Lambecium 3. Commentar. p. 66.

Nestor Pyliis. Theodorit. 9. curat. Græcar. affect.

Nicodorus Mantinenfibus leges dedit auctore Diagora Melio, ut refert Ælianus Var. lib. 2. c. 23. qvi c. 22. *Ευνομοσίτης* fuiffe testatur Mantinenfes, non minus qvam Locrenfes, Cretenfes, Spartanos & Athenienfes. Confer Bælii Dictionarium in Diagora, nota (H.) Noli tamen credere Diagoram tanqvam Atheum feciffe *ευνομοσίτης* Mantinenfes. Neqve enim probari potest tunc cum leges ferret jam in Atheifmum prolapfum fuiffe. Certe illum in legibus fuis difsimulavit atqve ut credibile eft rejecit, alioqvi non laudandis ab Æliano Atheorum, fi quisqvam, hoſte & providentiz aſſertore ſtrenuo.

Numa Pompilius Romanis. Vide Dionem Chryſoſt. XXV. p. 283. & Plutarchum in Numæ vita, qvi inter alia teſtatur illum leges ſuas Nymphæ* Ægeriæ in acceptis retuliſſe, qvoad tradit etiam Livius, itemqve alii. Ennius Annal. *Olli reſpondet ſuavis ſonus Egeriæ*. Qvãqvam hoc pro fabula habet Cicero I. de legibus ſub init. Sed perinde Romulus ſuas ſe accepiffe leges ajebat à Conſo. ** Et Lycaon Pelasgi filius Arcadibus perſvadebat Jovem ſubinde ad ſe accedere viri peregrini ſpecie *εις εἰσπορευῖν δικαίων καὶ ἀδικίων* ut inſpiceret juſtos & injuſtos, teſte veteri ſcriptore apud Svidam in *Λυκάων*, qvem vide etiam in *νόημα*. Leges duodecim tabularum à Decemviris latæ in æs fuerunt incifæ, ut teſtatur Livius III. 57. Ex libris Solonis translataſ affirmat Aurelius Victor cap. 21. de viris illuſtribus. Numam in legibus ferendis perinde ut in aliis rebus imitatus eſt Hadrianus Imp. Vide H. Dodwelli prælect. Cambdenianas VII. 9.

Onomacritus Locrus Cretenfibus. Ariſtoteles 2. Politic. c. ult.

Pagondas Achæis. Theodoritus, 9. curat. Græcar. affect.

Parmenides Eleatis. Laërt. IX. 23. Plutarch. contra Colotem p. 1126.

Phalcus Chalcedoniis. Ariſtot. II. 7. Politic. non Carthaginienfibus, ut ſcribit

* Vide ſi placet ejus antiqvam iconem ære deſcriptam T. 2. theſauri Antiqvitatum Græcarum Gronoviani tabula 28.

** Plura ejusmodi Legislatorum leges ſuas ad Deos referentium exempla collegit Balthaſar Bonifacius Hiſtoriæ ludicræ XIX. 1. E veteribus Diodorus Siculus lib. I. p. 48. & Valerius Max. lib. I. c. 2.

bit Christophorus Hendreich de legibus & Rep. Carthaginensium differens p. 166. & 329.

Phido Corinthius.

Philolaus Corinthius Thebanis. Aristoteles 2. Politic. c. ult.

Phoroncus Græcis primus leges judiciorum constituit teste Isidoro Hisp. Lib. V. Originum c. 1. Argivis leges tulisse innuit etiam Clemens Alex. in protreptico p. 67. Confer Syncellum p. 67. & 125.

Phycius Rheginis. Jamblich. c. 30. vit. Pythag.

Pisistratus Atheniensibus, et si plerasque Solonis leges servavit. Plutarch. Solone p. 96.

Pittacus Mitylenzis. Aristoteles 2. politic. c. ult. Clemens 1. Strom. p. 300.

Plato *** (de cujus opere de legibus infra dicturus sum suo loco) Arcadibus, Cyrenzis & Thebanis rogatus leges ferre noluit. Vide Monagium ad Laërtii III. 23. p. 148. & de Cyrenzis Plutarchum Lucullo p. 492. Sicilia & Thracia per ejus dogmata Tyrannis liberata. id. p. 155. Professus quidem est Plato virum sapientem leges patriæ suæ laturum esse, nisi per summam plebis corruptionem judicavis operam suam Reip. inutilem fore. Laërt. III. 78.

Polybius Achæis. Pausan. Arcadicis p. 663. & Excerpta Peiresciana p. 195.

Protagoras Thuriis.

Rhadamanthus Cretensibus, de quo supra.

Salatus Crotoniatis, qui cum gravissimam in adulteros legem fancivisset, ipse non diu post in adulterio fratris suæ deprehensus fuit teste Luciano in Apologia pro mercede conductis T. 1. p. 486.

Saon Samothracibus. Diodorus Sic. lib. V. p. 223.

Scopas Ætolis. Polyb. in excerptis Peiresc. p. 58. & ex eo Svidas in Σκόπας.

Solon Atheniensibus: à quibus per decemviros deinde leges ejus mutati sunt Romani. Vide Meursium in Solone. c. 23. Svidam in μεγάρῳι.

Thales cum Lycurgo, Lacedæmoniis.

Theætetus Rheginis, & *Timaratus* Locrensis, quos è Pythagoræ schola prodiiisse auctor est Jamblichus in ejus vita c. 30.

Triptolemus Atheniensibus.

Zaleucus Locris Epizephyriis.

Zamolxis Thracibus & Getis; de quo, ut de quatuor præcedentibus quoque, supra dictum.

C c c c 3

Zam-

*** Plato genus suum maternum referebat ad Solonem. Vide Laërtium III. 1. Olympiodorum in Platonis vita & Proclum 1. in Timæo p. 25. Themistium Orat. 2. p. 32. Sarisbencensem VII. 5. Policratici &c.

Zarades Persis. Theodorit. 9. curat. Græcar. affect. & Agathias. Incertum an idem cum *Zarata* Pythagoræ præceptore, qui aliis *Zabratus* vel *Nazaratus*. Hunc eundem qui esse putant cum Propheta Jeremia vel Ezechiele, eos non magis audiendos esse existimo, quam Alexandrum Polyhistorum qui apud Svidam in Ἀλεξάνδρῳ tradidit Hebræam fuisse mulierem *Moso* nomine, quæ leges scripserit Hebræis.

Zabravses, Arianis, vel, ut aliqui cōdices, Arimaspis. Hic leges suas retulit ad ἀγαθὸν δαμόνα, teste Diodoro Sic. Lib. I. p. 84.

XIX. Obfignabo hanc de legislatoribus diatribam observatione Aristotelis Lib. IV. Polit. c. II. τὰς βελτίστας νομοθέτας εἶναι τῶν μέσων πολιτῶν. *Optimos legum scriptores existisse (non ipsos principes sed) e mediis civibus. Σόλων τε γὰρ ἦν τῶν, ὁλοῖ δ' ἐκ τ' ποιήσας, καὶ Λυκῆργος, ἔ γὰρ ἦν βασιλεὺς, καὶ Χαρόνδας, καὶ σχεδὸν οἱ πλεῖστοι τῶν ἄλλων. Solon enim unus horum fuit, declarat hoc ipse suis versibus: & Lycurgus, non enim fuit Rex, & Charondas, & ferme plurimi aliorum.* Hoc Aristotelis ipfius, Zaleuci, Eudoxi, & Protagoræ exemplis confirmat Bentleius in Apologia pro dissertatione de Epistolis Phalaridis, pag. 496.

CAPUT XV.

De Pindaro aliisque Lyricis.

Pindari Thebani ætas & vita. 1. Scripta edita, & obiter de Græcorum Olympiis, Pythiis, Nemeis, Isthmiisque. 2. Laudata & reprehensa in Pindaro. 3. Scholia Græca in Pindarum edita, & Scholiasta deperditi. 4. Editiones Pindari, Versiones, & in Pindarum commentaria. 5. Varia scripta recentiorum illustrantia Pindarum. 6. Deperdita Pindari scripta. 7. Catalogus scriptorum in Scholiis ad Pindarum allegatorum. 8. De præcipuis Lyricis aliis quorum vel nihil vel pauca admodum fragmenta hodie habemus, Alceo, 9. Alcmane. 10. Alpheo. 11. Anacreonte. 12. Atque ita de reliquis secundum ordinem literarum.

I

PINDARUS Daiphanti tibicinis * Myrtus F. natus Olymp. LXV. ** I. ante Christum A. DXX. in ipso Pythiorum festo, futurus πολλῶν καὶ καλῶν ὕμνων ἔθει χορηγός, ut ait Plutarchus VIII. I. sympof. Patriam Thebas Bœotiz habuit, cujus opprobrium facile effugit ingenii elegantia, & carminum suavitate. Vide Erasmus in adagio *Bœotica sus*, Galenum protreptico ad artes T. I. p. 3. & scholia Pindari Olymp. Od. 6. ad verba:

Γνώαί τ' ἔπειτ' ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλα-
θῆσι λόγοις εἰ Φεύγομαι Βοιωτίαν
Ἰν

Expositum infantem nutritum fuisse ab apibus, multi tradiderunt: Antipater in Epigrammate 4. Antholog. c. 26. Philostratus 2. Icon. Pausanias Bœoticis, & Ælianus XII, 45. Var. Instituerunt Pindarum præter parentes *Lafus* Hermionensis & *Simonides*. Quinquies victus est à *Corinna*, de qua vide ad eundem Ælianum XIII. 25. Var. Cum vero Xerxes pugna Salaminia profigatus est ab Atheniensibus Olymp. LXXV. I. (ante Christum CCCCLXXX.) quadraginta annos natus fuit Pindarus teste Svida. Diodorus Siculus ad eundem annum Lib. XI. pag. 22. τῶν ἡμελοποιῶν Πίνδαρος ἦν ἀκμάζων κατὰ τέρας τὸς χρόνους, Itaque non tantum ad LV. vel LXVI. vel LXXX. annorum ætatem pervenerit Pindarus, sed nona-

* Alii patrem vocant *Scopelinum*, alii *Pagonidam*, ut Mater aliis dicitur *Clidice* aliis *Myrtis*. Frater *Erotion*. Uxor *Timoxena*, filius *Daiphantus*, filiz binæ, *Emmetis* sive *Polymetis* & *Protomache*. Verum de his aliisque quæ de industria prætermisi vide Svidam, Thomam Magistrum & recentioribus Erasmus Schmidium, Joh. Benedictum, & Oxoniensis editionis curatores in Pindari vitâ. Josua quoque Barnesius Vir Cl. in vita Euripidis sect. 4. Pindari vitam scripsisse se testatur, quæ adhuc inedita delitescit. Fuere & alii Pindari. Nam 1) Pindarus è nostri majoribus, Scopelini filius, Lyricus Poëta, Svid. 2) Pindarus Melanis Filius, Ephesiorum Tyrannus, de quo Polyænus VI, 50. & Ælian. III. 26. Var. 3.) Pindarus libertus Cassii & in propicio adjutor, apud Plutarch. in Bruto, p. 1004. & in Antonio p. 925. Dionem Lib. XLVII. p. 354. Valer. Maxim. VI. 8. 4. & Aprianum Lib. IV. de bello civili. 4.) Pindarus Grammaticus, qui laudatur in scholiis ineditis ad Dionysium Thracem, & Sexto Empirico p. 41. contra Grammaticos est *Pindadation*. 5.) Pindarus sub cuius nomine latinum carmen exstat de bello Trojano, de quo dixi in Bibl. latina. Est & *Pindarus* fluvii nomen in Plutarchi Alexandro p. 675. sed *Pindarus* vocat Polybius, Tom. 2. p. 922. ex Callisthene. H. Stephanus vero in indice scriptorum à Pindari scholiastis laudatorum, Pindarum male facit *Orititi filium*. Nam in loco scholiorum ad Pyth. 2. nihil aliud legitur quam quod Pindarus dixit ὄρικ' ἴτε ὤνν pro filio hominis in montibus enutriti. Effigies Pindari occurrit ante editionem Oxoniensem 1697. & in Jac. Gronovii T. 2. Antiquitt. Græcar. tabula 60. In Fulvii vero Ursini elogiis p. 36. antiqua Pindari statua capite trunca.

** Male LXVII. excusum in Scaligeri notis ad Eusebium p. 100. b. editionis secundæ.

nonagenario major obierit, est necesse. Nam Olympionic. 6. canit laudes Agefiz Syracufani, qui vicit Olymp. LXXXV. Præterea Pythionic. 7. laudat Megaclem Atheniensem qui vicit Pythiade XL. quæ incidit in Olympiadis LXXXVII. vel LXXXVIII. annum 3. Tum Isthmionic. 7. celebrat mortem Strepsiadis, qui bello occubuit Peloponnesiaco, quod cœpit Olymp. LXXXVII. 1. Secta Pythagoreum fuisse Pindarum tradit Clemens Alex. V. Strom. p. 598. Fertur inopinato animam exhalasse in Gymnasio (ut Valerius Maximus IX. 12. extern. 7.) five (ut Svidas) in theatro, cum super gremium pueri *Theoxeni* quo unice delectabatur, capite posito, qui et se deditisset. Epitaphium illius memorat Svidas in χαλκευτής. Pridem defuncti generi pepercit Rex Alexander, captis Thebis, ut præter alios narrat Libanius T. 2. p. 218.) & Dio Chrysof. 2. de regno p. 25. Ac Plutarchi etiamnum ætate in Theoxeniis major portio addicebatur per præconem posteris Pindari, ut ipse testatur p. 157. de fera Numinis vindicta.

II. Exstant Pindari quæ *μεγαλοφωνοτάτην* vocat Athenæus XIII. p. 564. carmina XLV. epinicia Lyrica, quæ Strophis * Antistrophis & Epodis constant, dialecto Doricâ scripta

In ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΣ XIV.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΣ XII.

NEMΕΟΝΙΚΑΣ XI.

Et ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΣ VIII.

De quatuor illis Græciz celeberrimis agonibus præfenti loco agere supervacuum esse existimo, tantum noto *Olympia* ** celebrata esse apud Eleos in honorem Jovis, peracto quovis quadriennio, & primam Olympiadem numerandam ab anno ante Christum 776.

Pythia apud Delphos celebrata similiter post singula quadriennia in honorem Apollinis Pythii, non quovis anno tertio (ut Scaliger) sed ut Sam.

* Schol. Euripidis ad Hecub. v. 647. τὴν μὲν εὐροφὴν κινέμεναι πρὸς τὰ δεξιὰ οἱ χορευταὶ ἡδὸν, τὴν δ' ἀντιστροφὴν πρὸς τὰ ἀριστερά, τὴν δ' ἐπωδὸν ἰσαμέμοι ἡδὸν. Ἐδήλα δὲ ὡς φασιν ἡ μὲν εὐροφὴ τὴν ἕραν ἔκ τῶν ἐῶων πρὸς τὰ δεξιὰ μερὴ κίνησιν, ἡ δ' ἀντιστροφὴ τὴν τῶν πλανητῶν, ἕς ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἑῶ γενόμενῃ, ἡ δ' ἐπωδὸς τὴν τῆς γῆς εἰσίν, ἰσαμέμεν τῶν ἀδοκίμων. Coriter Galenum XVII. ult. de usu partium Victorinum 1. Grammaticæ p. 2501. Atilium Fortunatun p. 2699.

** Olympia erant agon, festum, ludi, atque ut Justinus XIII §. notavit, mercatus totius Græciz, quo durante erat *εκεχειρία* atque à bello cessatio teste Plutarcho in Lycurgo. Quinquagesimo mense celebrata Olympia scribit Tzeizes Chil. 1. versu 580. quod si verum est, sequitur non semper æstivo tempore celebrata esse ut contendit Petavius IX. 43. doctrinæ temporum, nec autumno semper, ut alii malunt. De aliis minoribus Olympiis per diversas Græciz urbes celebratis vide Jac. Palnerii notam ad Luciani Harmonidem Γ. 1. p. 590.

ut Sam. Petitus p. 63. ad leges Articas & Dodwellus p. 239. de Cyclis, secundo Olympiadis exeunte. Prima Pythias incidit in Olympiadem. XLIX. Pythia suo tempore celebrata memorat Plutarchus de Oraculorum defectu p. 410. & an seni gerenda Resp. p. 792.

Nemea celebrata apud Argivos in honorem Herculis (aut vero Achemori Lycurgi F. vide Lud. Nonnium ad Græciam Hub. Goltzii p. 66.) singulis bienniis, anno cujusque Olympiadis primo & tertio, ut Scaliger, Petavius & Dodwellus: vel ut Samuel Petitus, anno secunde & quarto. Sane Olymp. CXVI. 2. Nemea celebrata esse testatur Diodorus Siculus Lib. XIX. p. 705. Prima Nemea incidunt in Olympiadem. LIII.

Isthmia apud Corinthios in honorem Neptuni singulis itidem bienniis. Prima incidunt in Olymp. XLIX. Ita singulis quadrienniis universi quatuor agones, & Olympia quidem ac Pythia semel, Nemea vero & Isthmia bis acta sunt, ut notat Julianus. Epist. 35. Mentio Isthmiorum illo tempore adhuc celebratorum etiam apud Libanium T. 2. p. 211. Seriem Chronologicam Olympiadum, Pythiadum, Isthmiadum & Nemeadum & quotquot potuere reperire victorum accuratiorem edidit *Gvilelmus Lloyd* Rev. Episcopi Vigornensis F. Oxon. 1700. fol. cui addendæ doctissimi Dodwelli observationes in præclaro opere de Cyclis Græcorum. Olympionicas scripserant olim *Agriopas* Plin. VIII. 22. (ubi codices quidam *Acopas* vel *Copas*) tum *Aristarchus*, *Aristoteles Eratosthenes*, *Hippias*, *Hippostratus*, *Julius Africanus*, *Philochorus*, *Stesicrides* & *Timæus Siculus*, de quibus adi Jonsum Lib. IV. p. 344. de scriptoribus Hist. Philosophicæ, & Marshamum Canonis Chronici p. 486. seq. edit. Lipsiensis. Syncello pag. 196. Chronographiæ allegantur de Olympiorum ludorum origine & Olympionicis *Aristodemus*, *Polybius*, *Callimachus*. A Svida in *κυρβελισίων* laudatur *Agachius ἐν τῇ π' Ὀλυμπιάδι*. Phlegontis Tralliani *Ὀλυμπιονικῶν ἔχρονικῶν συναγωγῆν* recenset Photius cod. 97. ex quo scripto superest fragmentum *περὶ τῶν Ὀλυμπίων*. Cæterum *Ὀλυμπιάδων ἀναγραφὴν* quam Scaliger post Chronicon Eusebii p. 313. seqq. Græce edidit, & p. 343. seqq. indice *Ὀλυμπιονικῶν* Alphabetico ornavit, vir incomparabilis ipse ex veteribus scriptoribus editis atque ineditis videtur singulari studio ita collegisse ac digessisse, licet à Meursio * G. Joanne Vossio & aliis viris doctis non paucis pro veteri passim laudatur, & Reinesio viro summo p. 585. Epistolar. ad Hofmannum habita est pro Epitome Phlegontis concinnata ante Eusebium.

III. Ut ad Pindarum revertar, ex plurimis quæ in ejus ingenium

D d d d

& με-

* Meursium eo nomine reprehendit Petavius doctin. temp. Lib. XIII. ad A. Per. Jul. 4029.

& *μυγαλοφωνίαν* apud veteres effunduntur *elogiis tantum* adscribam verba Quintiliani X. I. *novem Lyricorum, longe Pindarus princeps, spiritu, magnificentia, sententiis, figuris: beatissimus rerum verborumque copia & velut quodam eloquentia flumine propter quæ Horatius [IV. 2. Od.] nemini credit eum imitabilem.* Neque tamen reprehensibilis caruit, cui præter *Corinnam*, de quo paulo ante, fuit æmulus & adversarius *Amphimenes* Cous, memoratus à Laërtio in vita Socratis Lib. II. sect. 46. Arguitur etiam avarus fuisse & Musam mercenariam habuisse, quod à Magistro suo *Simonide* hausit, nec magis hoc erubuit fateri; quam *Simonides*, qui ut est apud *Tzetsum* VIII. hist. 228. dicebat binas sibi esse arcas * domi, unam gratiarum in quam referret bona verba hominum elegantium sed donantium nihil, alteram præmiorum, ac donorum quæ pro labore suo acciperet. Si quæ re opus sit, ex hac posse se quævis necessaria depromere, alteram vacuum opisque invalidam inveniri. Similiter *Pindarus Oda 2, Isthmionic. ex Metaphrasi Sudorii*:

*Musa nam nondum radiantis auri
 Capta nitore
 Diis suas operas locabat
 Ære venales neque cantiones
 Ore fucato populum movebat
 Laudis emacem,
 Sed modo Argivus nimis ille verax
 Qui sibi elapsis opibus fugaces
 Intuens una comites abisse
 Fœdere rupto.
 Dixit ingenti gemitu, quid ò Diis
 Est vir aut virtus, nisi magna nummum
 Copia, hæc docta tibi non operata
 Canto Ithalia,*

Pindarus assiduus prædicator sui & πάσης μεγαληγοράν παύσει δυνάμειος notante *Plutarcho* laude sui p. 539. qui alibi testatur *Pindarum* etiam professum quod Panem ipsum auscultaverit aliquod è suis [*Pindari*] carminibus modulantem. *Πίνδαρος ἀκρίων ἀδεδουχαι τι μέλιτος ὡς αὐτὸς ἐποίησε. p. 1103.* quod non sæviter possit vivi secundum *Epicurum*.

IV. *Scholia Græca in Pindarum collecta sunt à Thoma Magistro & Deme-*

* *Plutarch, de sera Numinis vindicta pag. 555. & lib. de curiositate. Stobæus sermone πρὸς ἀδικίας Svid, in Σιμωνίδης Schol. Aristophanis ad pacem, Theocriti ad χαρίδας &c. Vide Fulvii Ursini fragmenta Lyricorum p. 188.*

Demetrio Triclinio ex commentariis deperditis variorum, Ammonii, Aristarchi & ejus discipuli Aristodemi Alexandrini, cujus meminit Athenæus, tum Callistrati, Cheridis, Didymi & Dionysii Phaselitæ, qui passim in scholiis illis allegantur. Christianus Wafius in libro erudito quem senarium inscripsit p. 3. *Pindari scholiastes sive is quatenus rem metricam spectamus fuerit* Heliodorus sive alius. *Palamedis* quoque electa *ὑπομνήματα* in Pindarum & *Seleni* Emiseni commentarium in Lyricos memorat Svidas. *Gorgonem* Pindari scholiastem laudat Michaël Neander in præfat. ad Catechismum Lutheri Græcè à se redditum p. 67. sed ex male intellecto initio scholiorum ad. 7. Olympionic. Nescio autem quid moverit Valentinum Rotmarum, ut in notis ad Apollonium Rhodium p. 63. Scholiastes Pindari ipsi diceretur *Tarreu*. Nec probo judicium auctoris Bibliographiæ curiosæ, Joh. Henrico Bœclero à plerisque tribui solitæ, cui Scholiastes Pindari est vilissimus omnium, & in quo pauca majoris momenti reperiantur. *Tho. Magistri & Emanuelis Moschopuli* scholia MSS. in Pindarum exstant in Bibl. Augustæ Vindel. ut testatur Reiserus *ὁ μακασίνης* in Catalogo MSS, p. 78. Utraque illa scholia, & alia interlinearia in Pindarum occurrunt in Bibliotheca Augustissimi Imperatoris, notante Nesselio.

V. Editiones Pindari.

Græca cum scholiis Græcè 1] Romæ A. 1515. 4to.

2] Florentina editio Gesnero memorata in 8vo.

3] Francof. 1542. 4. apud Petrum Burbachium, cum scholiis in unaquaque pagina contextui adjectis.

4] Paris. 1558. 4to.

Græca sine scholiis.

1] Venet. apud Aldum 1513. 8vo.

2] Basileæ apud Cratandrum 1526. 8vo. ad emendatum Jac. Ceporini exemplar, cum præfat. *Huldrici Zwinglii.*

3] Paris. apud Morellum 1558. 4to. typis perquam nitidis.

4] Lugd. B. 1590. 8vo.

Latina.

1] *Philippi Melanchthonis* interpretationem liberio rem qua verbis se non adstrinxerit, sed pondus eorum examinarit, laudat, eaque adjunctum se fatetur H. Stephanus Præf. ad Pindarum A. 1566.

2] Ex versione *Job. Loniceri* prodit Pindarus Basil. 1528. 8vo. & cum enarrationibus è Græcis scholiis, ibid. 1535. Tiguri 1543. & 1560. 8vo.

- 3] Pindarus latino carmine pereleganti redditus à *Nic. Sudorio* in curia Parisiensi inquisitionum præfide, cum ejus commentario in Nemea Venet. 1582. 12. Paris. 1592. 12.

Antonius Clementius in vita Salmafii p. 19. *Pindarum anno ætatis decimo exacte admodum interpretatum esse, manifesta fides est.* Quæ verba sic intelligo, quod illa ætate jam tantos in Græcis fecerit progressus, ut Pindarum interpretari potuerit, non quod totius Poëtæ versionem composuerit ut existimavit Bailletus pag. 257. libro de pueris eruditis. Certe Pindari versio Salmafio auctore nunquam vidit lucem: Neque *Benedicti Lampridii* Cremonensis quantum sciam, à quo Pindarum felicissimis latinis versibus redditum scribit Gaddius T. I. de scriptoribus non Ecclesiasticis p. 269.

Græcæ & Latine (sine scholiis Græcis.)

- 1] Cum interpretatione *H. Stephani* latinâ ad verbum, & fragmentis aliorum Lyricorum, minore forma. A. 1560. & 1566. Antwerp. apud Plantin. 1567. & apud Paulum Stephanum 1600. & 1612. Præterea Lugd. 1598. 12.
- 2] Ex recognitione *Æmilii Porti.* Heidelberg. apud Commelin. 1598. 8vo. cum Lyricorum fragmentis & H. Stephani notis ad Anacreontem.
- 3] Græcæ & latine prodiit Pindarus in corpore Poëtarum Græcorum Trag. Com. Lyric. Gnom. & Epigrammatar. Genev. 1614. fol. edente *Jac. Leffio.*
- 4] Cum versione latina & commentario luculento *Erasmii Schmidii*, qui præterea contextum è tribus MSS. Palatinis emendavit, & carminum rationem explicuit, singulorumque dispositionem sive Anaphysin Logicam præmisit. Witeberg. 1616. 4. Specimena hujus editionis suæ vulgaverat ibid. 1611. 4.
- 5] Cum versione latinâ recognitâ, paraphrasi & commentario *Job. Benedicti*, Salmurii A. 1620. 4.

Græcæ & Latine cum scholiis Græcis.

- 1] Cum scholiis Græcis & interpretatione latina ad verbum, Genevæ A. 1599. 4to. apud *Paulum Stephanum*, qui in præfatione ait *Isaacum Casaubonum* sibi spem fecisse suarum in Pindarum observationum. Huic editioni etiam subjectus index scriptorum in scholiis allegatorum, sed perquam mancus.
- 2] Luculentam denique poëtæ hujus editionem cum versione *Erasmii Schmidii*, & *Job. Benedicti* argumentis ac paraphrasi, variis lectionibus

bus & notationibus criticis ex Codd. MSS. Bodlejanis & prioribus editionibus [Schmidii commentario maxime] tum scholiis Græcis emendatioribus exornarunt duo Collegii Magdalenensis focii eximii *Richardus IV. & Robertus Welfed.* Oxoniæ è theatro Scheldonia-
no A. 1697. fol. Præmittitur vita Pindari recens adornata, *Phlegontis* Tralliani de Olympiis fragmentum, & chronologica series Olympionicarum, cum annis mundi, Olympiadum, urbis conditæ & æræ ante Christianæ collata à *Gvil. Lloydio* Episcopo hodie Vigornienfi. Subnexa est præter indices omnium fere Pindari verborum & phrasium, Auctorumque in scholiis laudatorum longe quàm Stephanus dederat plenior, *Nicolai Sudorii** quàm ante dixi poetica Metaphrasis, qui Pindarum varii generis carminibus latinis reddidit Horatianis, & Henrico III. Galliæ ac Poloniæ Regi inscripsit.

Versiones Pindari in linguas vernaculas.

Pindaro tradotto da *Alessandro Adimari* in parafrasi & in rima Toscana, è dichiarato con osservazioni è confronti d'alcuni luoghi imitatio tocchi da Orazio Flacco. in Pisa 1631. 4to. Liber dicatus Urbano VIII. Pontifici Max.

Gallica versio 1] *F. Marini* cum notis, Paris. 1618. 8vo. & 2] *P. de la Gouffie* prosa partim; partim versu scripta additis iconibus ibid. 1626. 8. cum neutram harum viderim, pono utramque ex fide Martini Lipenii in Bibl. Philosophica p. 1171.

Specimen novæ versionis sive potius Paraphraseos Gallicæ Pindari editum est in memoriis Dombensibus sive Trevoltianis [de Trevoux] Anno 1702. part. I. p. 75. seq.

Pindari Odas quasdam Anglice vertit notisque illustravit, & ad Pindari exemplum alias ipse lingua patria composuit *Abraham Culejus* Lond. 1681. 8vo.

VI. *Varia scripta Pindarum illustrantia.*

1] *Francisci Porti* commentarii in Pindari Olympia, Pythia, Nemea, Isthmia. Genev. 1583. 4to. In Bibliotheca Petri Francii fuere hæc commentaria, manu Æmilii Porti variis locis aucta & ad editionem parata.

2] *Benedicti Aretii* Bernensis commentarii in Pindarum. Genev. 1587. 4.

D d d 3

3) *Mich.*

* De hoc Nic. Sudorio consulenda elogia Scævola Sammarthani Lib. IV p. 95. Alius fuit Johannes Sudorius Theologus Parisi, circa A. C. 1520. de quo Johannes Launojus parte 2. Hist. scholæ Navarrex p. 642.

3] *Mich. Neandri* Aristologia Pindarica, sive sententia & loca selecta [v. g. Pythionic. 4. de Argonautarum expeditione] cum versione & notis. Basil. 1556. 8vo. Argumenta etiam singularum Odarum Pindari Neander adjunxit, & aliorum Lyricorum sententias.

4] Comparaison de Pindare & d'Horace, par Mr. *Franc. Blondel* Maitre des Mathematiques de Monsieur le Dauphin Paris. & Amst. 1686. 12mo. & latine, Jano Berkelio interprete, una cum Jacobi Palmerii Apologia pro Lucano. Lugd. Bat. 1704. 8. Rem paucis complexus personatus scriptor Vignolius Marvillius in Miscellaneis suis T. 2. p. 127. *Pindare à plus d'elevation qu'Horace: Horace à plus de délicatesse, d'agrement & d'egalité, que Pindare. L'un donnoit plus à l'entoufflement, & l'autre au bon sens.* Confer Boilzum ad I. onginum [reflex. VIII.] ubi Pindarum adversus Perraulti obelus tuetur.

Emilii Porti Lexicon Pindaricum, Hanov. 1606. 8vo. *Erasmi* quidem *Schmidii* Πινδαρολογικόν, sive *Concordantia Pindarica*, quarum specimen dat in suis prolegomenis, lucem nunquam viderunt.

Ex Pindari Odis excerptæ Genealogiæ Principium Veteris Græciæ, gnomæ illustres &c. studio *Davidis Chytrai*, Rostoch. 1695. 8vo.

Dan. Heinsii Oratio XXVII. Pindari Pythiis præmissa, & Poëtæ majestatem atque sapientiam prædicans.

VII. *Pindari scripta deperdita apud veteres memorata.*

Ασιγμος ᾠδή. Eustathius ad Iliad. ᾠ. sub init. λέγε[ται] γὰρ ἡ Πινδαροῦ ποιηθῆναι ἀσιγμοποιηθεῖσα ᾠδή καὶ τῷ Ἑρμῶνι δὲ Λαίῳ ἀσιγμος ὕμνος εἰς Δήμητραν. Confer Athenæum Lib. X. p. 455.

βακχικά. Svidas in Πινδαρος.

Δαφνοφορικά. Svid.

Διθυράμβοι. Svid. Scholiastes Pindari, & Anonymus Græcus in Rhetorica Aristotelis lib. 3. p. 55. b. Strabo Lib. IX. p. 404. Dionysius Halic. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων [confer locum insignem Pindari quem Dionysius ibi allegat restitutum & versione donatum à Josua Barnesio T. 2. p. 350. editionis Dionysii præclaræ Hudsonianæ] & Harpocratius. Plures libros fuisse, constat ex Etymologico in Θῶραξ ubi laudatur Pindarus ἐν διθυράμβων πρώτῳ.

Δράματα τραγικά ἴζ. Svid.

Ἐνθρονισμοί. Svid.

Ἐπιγράμματα ἐπικά. Svid. *Epigrammata in Panem* memorat Eustathius in Iliad. χ. p. 771. In *Hesiodum* Svid. in τὸ Ἡσιόδειον γῆρας & appendix Vaticana IV. 3. ex Aristotelis Rep. Orchomeniorum.

Pinda-

Pindarum ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλέους laudat Zenobius VI. 49. proverb. Idem V. 20. allegat Pindarum in Εὐμειονικάῃς, sed legendum Νεμειονικάῃς, respicitur enim Oda 3. Nem. v. 56. seq.

Θρηνοί. Svid. & Scholiaſtes Pindari. Plutarchus in Romulo & conſolat. ad Apollon. p. 120. Georgius Galeſiotha apud Allatium p. 210. de Simeonum ſcriptis.

Κεχωριſμῶνα τῶν Παρθένων. Schol. Pindari 3. Pythionic. Πάρθερον γὰρ ὁ Πάν τῇ Ἑῶα, ὡς αὐτὸς ὁ Πίνδαρον ἐν τοῖς κεχωριſμῶσι τῶν παρθένων Φησί. Idem Poëma Svidas vocat Παρθένια Πρωσώδια, forte è loco Plutarchi de Muſica p. 1136.

Παῖνες, Svidas, Schol. Pindari Sophoclis & Apollonii Lib. I. Tzetzes ad Lycophronem v. 446. Plutarchus Lib. de Muſica p. 1134. 1136. & de garrulitate p. 511. ex quo loco prolixiores paulo fuiſſe conjicias. Athenæus, Pausanias Bœotic. Didymum ἐν ὑπομνήματι πρώτῳ τῶν παλαιῶν Πινδάρου laudat Ammonius in Θηβαῖοι. Hominum & Deorum laudes illud Pindari opus continuiſſe docet Servius ad 10. Æneid. Apud Galenum comm. 3. in Lib. περὶ ἀνδρῶν T. 5. p. 615. laudatur Pindarus ἐν τοῖς πλείαςω ubi legendum ſuſpicio παῖσιν.

Παρανέσεις τοῖς Ἑλλησι, proſa, non ut cætera carmine. Svid.

Πρωσώδια Παρθένια. Vide ſupra κεχωριſμῶνα τῶν παρθένων.

Σκολιά ἐγκώμια. Svid. Athenæus Lib. X. & XIII. & XIV. Etymolog. magnum. Sed horum pleraque hodie exſtant. Quæ enim habemus in Olymp. Pyth. Nem. & Iſthmionicas, nihil aliud ſunt quam ſκολιά ἐγκώμια & ab Athenæo diſerte ita appellantur ut XIII. p. 573. ubi reſpicit locum ex Ολυμπιονικ. 17.

Ἰμνοι Svid. & Schol. Pindari. Pausanias [qui & hymnum Pindari in *Perſephonem* ſive *Proſerpinam* poſt mortem ſuam anui cuidam per ſomnium dictatum & ab eâ cum evigilaſſet miſſum in literas, Tum προοίμιον in *Sacadam* Argivum memorat: eſt autem προοίμιον hymnus, ut ex ipſo Pindaro conſtat, Pythionic. c. I. v. 6.] Scholiaſtes Ariſtidis ad Oratorem quæ inſcribitur Pericles. Etymolog. magnum in ὠμῆηſεν.

Ἰππορχήματα Svid. & Schol. Pindari. Plutarchus p. 1134. de Muſica.

Fragmenta deperditorum Pindari ſcriptorum utcunqve poſt Mich. Ne-drum & H. Stephanum collegit Erasmus Schmidius ὁ μακαρίτης, cujus induſtria contenti fuere Oxoniensēs. Poterant autem & pro diverſis Poëtæ ſcriptis melius diſponi, & quam plurima adjungi. Vide ſis etiam Andreæ Schottum Lib. II. Obſervatt. humanar. c. 62.

VIII. CATALOGUS SCRIPTORUM

*In Scholiis Græcis ad Pindarum allegatorum, illo
qui est in editione Oxoniensi nonnullis locis plenior.*

- ἈγέστραλⓄ p. 303.
 ἈγησίλαⓄ. 197.
 Αἰθιοπίδα ὁ γράφων. 453.
 Αἰνείας ὁ ἈργεῖⓄ. 456.
 ΑἰχὺλⓄ ἐν Γλάυκῳ, 176. ἐν Ἐπιγό-
 νοις, 467. ἐν Κιβήραις, 233. ἐν Νη-
 ρέισι 375.
 Ἄισων ποιητής. 145.
 ἈλέξανδρⓄ. 211. 216. 284.
 Ὁ Ἀλικαρνασεύς. (Herodotus) 399.
 ἈλκᾶⓄ. 8. 434. 440.
 Ἀλκμαν. 8. 235. 434. ὁ Ἀλκμαν ἰσο-
 ρεῖ. 337.
 Ἀμμώνιος. 181. 215. 218. 233. 337. 352.
 Ἀμυνιανὸς ἐν τῷ περὶ Ἐλεφάντων. 41.
 Ἀνακρέων. * 41. 77. 96.
 Ἀναξαγόρας μαθητής (Euripides) 8.
 Ἀνδρόβιον. 476.
 Ἄνδρων ὁ εἰφέσιος ἐν τοῖς ἐπὶ ἄσοφοῖς.
 440.
 Ἀντεσίων. 4.
 Ἀντίμαχος. 239.
 Ἀπολλοδώρος. 4. 109. 417.
 Ἀπολλώνιος 10. 216. 220. 221. 233. 235.
 237. 239. ἐν τῷ δευτέρῳ. 342.
 Ἀπολλώνιος ἐν τῷ κατὰ λόγῳ. 363.
 ἈπολλώνιⓄ ὁ εἰδογράφⓄ. 181.
 Ἄραλος. 101. 152. 235. 332. 364.
- ἈρίσαρχⓄ 8. 22. 23. 33. 37. 51. 53. 78.
 83. 105. 160. 187. 189. 200. 212.
 250. 252. 255. 263. 270. 321. 324.
 325. 332. 333. 336. 337. 345. 348.
 352. 358. 370. 382. 383. 384. 388.
 395. 417. 434. 438. 464. 469.
 479. 477. 479.
 Ἀρίσαρχειοι. 431.
 Ἀριεΐδης ἐν τῷ περὶ Κνίδος συγγράμμα-
 θι. 196.
 ἌριστόδημⓄ ** Ἀλεξανδρεὺς Ἄριστάρ-
 χος μαθητής. 378. 125. 127. 204.
 384. 389. 436.
 ἌριστόνικⓄ. 4.
 Ἄριστοβέλης III. 122. 190. 338. 438. ἐν τῇ
 Γελοῶν πολιτείᾳ. 171. ἐν τῇ Λακω-
 νων πολιτείᾳ. 476.
 Ἄριστοφάνης 15. 162. 190. 240. ἐν Ἰπ-
 πεύσῳ. 187.
 Ἄριστων. 321.
 Ἄρξίμων, ὁ Περγαμηνός. 51. 165. 168.
 198. 438.
 ἌρχίδαμⓄ 203.
 ἌρχιλοχⓄ. 8. 69. 105. 140.
 ἌρχινⓄ ἐν Θεσσαλικαῖς. 199.
 Ἀσκληπιάδης, 78. 94. 95. 196. 213.
 214. 216. 333. 368. 438. Τραγωδία-
 μνα.

* Anacreontem libenter imitatur Pindarus, ut observatum clarissimo Barnocio in præclara sua Anacreontis editione p. 18.

** Hujus τρίτον περὶ Πινδάρου laudat Athenæus Lib. XI, p. 495. Chamaeleontem Hera-
 cleotem ὃ τῷ περὶ Πινδάρου. XIII, p. 573.

- μενά 383. ἐν τρίτῳ 184. καὶ ἐκτῷ 184. καὶ ἐκτῷ 184. καὶ ἐκτῷ 184.
 τῶν τραγωδιῶν 233.
 Ἀχαιοὶ ὁ ἱστοριογράφος Pindari antiquior. 80.
 Βάττος ἐν δευτέρῳ Ἀττικῶν ἱστοριῶν. 456.
 Βακχυλίδης I. 4. 127. 143. 455. ἐν δάμυ-
 ραμβοῖς. 172.
 Ὀβυκόλης (Theocritus) 31.
 Γραφὴ θεία. 15.
 Δημοδοτῆς. 5. 77.
 Δημίας. 235.
 Δημῶν (proverbiorum scriptor.) 390.
 Διδυμοί, 4. 23. 37. 53. 63. 72. 78. 108.
 125. 127. 144. 145. 215. 243. 255.
 266. 269. 279. 294. 295. 301.
 320. 322. 324. 325. 333. 336. 341.
 348. 349. 355. 358. 362. 371. 372.
 378. 382. 383. 385. 391. 405. 413.
 417. 421. 429. 434. 435. 440. Di-
 dymi ἐξηγητὴς Πινδαρῆς lauda-
 tur & à Laëtantio lib. I. c. 22.
 Διευτυχίδας ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Μεγαρι-
 κῶν. 401.
 Διόδοτος ὁ Ἀριστοφάνειος. 443.
 Διονύσιος ἐν πρώτῳ Κύκλων. 456.
 Διονύσιος ὁ Ἀργεῖος. 331.
 Διονύσιος ὁ Ἰχθυοφίλιος. 381.
 Διονύσιος ὁ Φασηλίτης. 421.
 Δίφιλος ὁ τὴν Θησίδα ποιήσας. 127.
 Ἑλλάκιος 276. 341. ἐν τῷ πρώτῳ πε-
 ρὶ Ἀιολικῶν ἱστορικῶν. 425.
 Ἐπιμενίδης. 10. 78.
 Ἐπίχαρμος ἐν νάσοις. 109. 190. ἐν νά-
 σοις. 172.
 Ἐρατοδοτῆς. 105.
 Ἐμμηλός τις ποιητὴς ἱστορικός. 149.
 Ἐμμολλῆ Κορινθίου ὁ γραφίας νόστον
 τῶν Ἑλλήνων. 145.
 Ἐυριπίδης 8. 17. 36. 73. 145. 185. 199.
 208. 217. 321. 322. 348. 350. 369.
 397. 451. 456. 476. 483. ἐν Ἀν-
 θρομαχῆ, 358. ἐν Ἀντιγονῆ, 207.
 ἐν Ἀρχελαῶ. 185. ἐν τῷ Μελεά-
 γρῳ. 410.
 Ἐυφροῶν ἱστορεῖ. in argumento Pyth.
 2. & ult. & p. 381.
 Ἐφραῖος ἱστορεῖ. 174. 175. 257. 463.
 Ζηροδοτός. 41.
 Ἡρόδοτος 47. 211. 401. 463.
 Ἡρόδοτος 53. 456. ἐν Πελοπόννησιν, 309.
 ἐν Οἰδιποδῇ. 455.
 Ἡρόφιλος. 78.
 Ἡρωδιανός. 399.
 Ἡφαιστῖος. 458.
 Ἡσίοδος 10. 33. 51. 56. 60. 85. 95. 107.
 115. 116. 117. 124. 127. 144. 150.
 158. 160. 161. 186. 198. 199. 224.
 229. 331. 338. 343. 355. 378. 388.
 407. 419. 424. 431. 455. 459. 472.
 ἐν ἔργοις, 247. ἐν Θεογονίᾳ five
 ἐπὶ τῶν Θεῶν γενέσεως, 369.
 ἐν Ἠοίᾳ, 283. ἐν μεγάλαις ἠοίαις
 214. ἐπὶ εἰς Ἡσίοδον ἀναφερόμενα
 196. 211. Χοίρων ὑποθήκας,
 265.
 Θαλῆς. I.
 Θεογένης ἐν τῷ περὶ Αἰγίνης. 338.
 Θεόκριτος. 17. 31. 326.
 Θεόπομπος 146. 148. 203. ἐν Μήδῃ.
 187.
 Θεότιμος ἱστορεῖ. 216. ἐν πρώτῳ περὶ εἰ-
 ρηνῆς. 252.
 Θεόφραστος 212. ἐν τῷ περὶ εὐρημάτων,
 145. ἐν τῷ περὶ Τυρσηνῶν. 181.
 Ὁ τὴν Θησίδα γραφίας (Diphilus) 127.
 Θεκυδίδης. 203. Vide & 333.
 Eece ἴβυ.

- Ἰβυκ[⊙] ἰσορεῖ 321.
 Ἰεροκλῆς. 212.
 Ἰππώσις. 232. 382.
 Ἰππώσις[⊙] 22. 331. ὁ τὰ περὶ Σικελίας γενεαλογῶν. 263.
 Ἰσρα[⊙], 4. ἰσορεῖ 367.
 Καίνας. 304.
 Καλλίμαχος[⊙] ante Ol. I. p. 23. 28. 35. 48. 49. 94. 125. 145. 178. 181. 199. 206. 219. 229. 237. 243. 250. 252. 253. 257. 286. 301. 331. 339. 349. 363. 407. 409. 414. 440. ἐν Λιβάδι, 321. ἐν Ἰάμβοις, 87. ἐν ὕμνοις, 54. ἰσορεῖ ἐν ὕμνοις. 69.
 Καλλίστρατος[⊙]. 181. 336. 389. 438. 458. 440.
 Κράτης. 101. 332.
 Κρατῖνκῆ. 69.
 Ὁ Κύπριος συγγραφεύς. 417.
 Λυκόφρον[⊙] ὡς Ἰσραήλ. 156.
 Λυσίμαχος[⊙] ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νόσων ἰσορεῖ. 456.
 Μεναιχμος 331. ὁ Σικυώνιος 401, ἐν τῷ Πυθικῷ. 231.
 Μενεκλῆς. 212.
 Μενεκράτης. 22. 457.
 Μίμητος (ἢ Μίμητρος) ἰσορεῖ. 337.
 Μινασέας ὁ Παλαρεύς. 123. 124. 219.
 Νικοκλῆς. 331.
 Ὀμηρος scriptissime. Ὀμηρικοὶ ὕμνοι. 196.
 Οἱ τὰ μετ' Ὀμηρον γεράσαντες, 31.
 Πανύσιος ἐν τρίτῳ Ἡρακλείας. 207.
 Παρθένιος ἐν τῇ Ἀρήτῃ. 444.
 Παρμένων. 219.
 Πείσανδρος ὁ Καμηρεύς. 294.
 Πίνδαρος. 3. 22. 35. 70. 75. 183. 190. 233. 255. 275. 321. 325. 336. 364. 378. 385. 387. 401. 406. 407. 409. 455. 419. 457. 458. 463. ἐν Ὀλυμπιακῆς, 22. 190. ἐν Πυθιακῆς 8. 360. ἐν Νεμεοικῆς, 472. ἐν Διθυράμβοις, 69. 145. 181. ἐν Θρηνοῖς, 10. ἐν παιᾶσι, 3. 318. 385. 389. ἐν ὕμνοις, 232. ἐν τοῖς ὑπορχήμασιν, 145. ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν παρθένων. 204.
 Οἱ ὡς Πυθαγόρας. 3. 321.
 Πλάτων, ἐν Φαίδωνι. 35.
 Πολέμων, 83. 367. 410. ἐν τῷ περὶ Θέβησιν. 87.
 Πυθαγόρας. 35.
 Πυθαγόριος, 366. ἐν πρώτῳ Ἀγνητῶν. 372.
 Σαπφώ. 28. 35. 166. 187. 240. 250.
 Σιδώνιος. 177.
 Σιμωνίδης, 145. 243. 332. 438. ἐν ὑπεργράμματι (ἢ ἐπιγράμματι) 378.
 Οἱ ὡς Σιμωνίδῃ. 3.
 Σοφοκλῆς 8. 16. 74. 227. 413. 422. 428. 455. 461. ἐν Ἀδάμαντι, 233. ἐν Αἰγῇ, 185. ἐν Ἀχαιῶν συλλογῇ, 444. ἐν Ἀχιλλείας ἐρασιᾶς, 340. 375. ἐν Λημνιάσι, 233. ἐν Ναυπλίῳ, 467. ἐν Ὀδυσσεὶ μαγνομένῳ, 471. ἐν τῷ προμηθεῖ. 252. ἐν Τρηπολέμῳ, 121. ἐν Τρωάδῃ. 190. 340.
 Στησίχορος, 201. ἐν Κύκνω. 123.
 Συνέσιος. 16.
 Σωκράτης, 196. 456. ὁ Ἀργεῖος, 343.
 Σωσίβιος. 190.
 Σώφρων, 321.
 Τίμαχος ὁ συνίστας τὰ περὶ τῆς Σικελίας 23. 52. 87. 91. 145. 173. 178. 181.

181. 320. 323. ἐν τῇ δευτέρῃ, 405.
ἐν τῇ δεκάτῃ. <i>ibid.</i>	367. 436. 476. ἐν πρώτῃ 354. ἐν
δευτέρῃ, 456.
Ὁ Τραγικός (Sophocles) 345. 351.	Φερένικος, 39.
Φαίτος ἐν τοῖς Ἀκαδημονικοῖς, 214. nisi
legendum Φῆτος ἐν Μακεδονικοῖς,
ut infra, ubi idem versus pro-
fertur: Ζεὺς Διβύης ἄμμων κε-
ρατωφάρε κέκλυθιμάντι.	Φίλαρχος, 201.
Φίλιος, 52. 173.
Φιλοσίφανος ἐν τῷ περὶ Κυλλήνης, 68.
Φιλόχορος, 109. 140. 270. 331. 336.
Φύλαρχος, 354.
οἱ περὶ τὸν Φασηλίτην (vide supra,
Dionysius Phaselites) 181.	Χάρις, 213. 216. 223. 225. 230. 233. 242.
243. 325.
Φῆτος sive Φαίτος ὁ τὰ Μακεδονικὰ
συγγράφας, 288.	Χαίρωνος ὑποθήκαι, 265.
Χρυσίππος 325. 434. 435. 436. 437.
Φρακιδῆς 184. 199. 201. 221. 223. 227.
232. 284. 294. 309. 326. 340.	443. 450. 451. 452. 453. 455. 456.
457. ἐν τῷ περὶ παρομιῶν, 440.

IX. Jam post Pindarum alios deinceps *LYRICOS* celebriores, *LYRICAS* ordine literarum persequamur, idque tanto brevius, quo pauciora ex illorum scriptis ad nos pervenerunt. *ALCÆUS* Mytilenæus Lesbicus, Tyrannis *μισακί Καταινα* sua & *σασιωτικοῖς* carminibus infestus, sed libenter obsequens vino, (confer Athenæum X. p. 430.) æqualis ac civis Sapphonis, clarus fuit circa Olymp. XLIV. Vide Herodotum V. 95. Strabonem Lib. XIII. p. 617. & Laërtium Lib. I. sect. 81. ubi quædam ejus in Pittacum convicia refert. Adde Plutarchum VIII. 7. sympos. p. 726. *Carminibus* suis & *ᾠδαῖς* in eundem concitavit animos civium suorum Mytilenæorum, ut testatur Maximus Tyrius diff. XXI. Confer locum quem ἐκ τινὸς Ἀλκαῖς σκολιῶν μελῶν profert Aristoteles III. 10. politic. Etiam *bellicas res* scripsit Alcæus & *navigationem suam*, cum à tyrannis Mytilenensibus pulsus est, si fides Porphyrii & Acroni ad Horatium Lib. II. Od. 13. *Hymnum in Apollinem* memoiat Plutarchus Lib. de Musica p. 1135. Pausanias Phocicis p. 817. vocat *προοίμιον* * *εἰς Ἀπόλλωνα* quod eruditus interpres perperam reddidit *prolusionem*. *Hymni in Mercurium* meminit idem Pausanias Achaicis p. 574. ac Porphyrio ad Horatii Lib. I. Od. 10. Alcæum ἐν τῷ ἐνάτῳ laudat Etymol. M. in *ᾠδαῖς*. Liber secundus μελῶν Alcæi laudatur à Polluce, tum ejus *Γανυμήδης*, *Ἐνδυμίων* & *Πασιφάη*. Æolica dialecto scripsit Alcæus, & ma-

Eccc 2

gnī

* Προοίμιον idem est quod hymnus; Vide Ez. Spanhemii notas ad Callimach. p. 3. Menag. ad Laërt. p. 379. Scripsit & Alcæus *Ἐπιγραμματα*. Porphyr. apud Euseb. X. 3. præparat: *Ἀλκαῖος ἡ ὁ τῶν λοιδορῶν Ἰάμβων καὶ ἐπιγραμμάτων ποιητῆς παρωδῆς τὰς Ἐφορῆ κλοπαῖς ἐξέλεγχων*. Nisi Eusebius hunc Alcæum Lesbium confudit cum altero juniore *ἐπιγραμματογράφῳ* hujus nominis.

gni existimatus est à veteribus. Ἐκδοσὶν ποëmatum Alcæi Ἀριστοφάνειον & Ἀριστᾶρχειον memorat Hephæstio in Enchiridio p. 74. In Alcæi ὠδᾶς sive ᾠσμάτων scripserat Callias Lesbius teste Strabone, quem Athenæus vocat ex eadem qva Alcæus urbe Mitylenzum. *Horapollinem* quoque in Alcæum scripssisse testatur Svidas. *Dicaarchum* ἐν τῷ περὶ Ἀλλοίων laudant Athenæus & Scholiastes Aristoph. uti *Chamaleontem* Ponticum idem Athenæus Lib. X. *Seleucum* Grammaticum scripssisse nonnihil de Alcæo vel in Alcæum, colligas ex Athenæi X. p. 430. Lusibus & amoribus non aptissimam fuisse Alcæi Musam, post *Quintilian.* X. I. notat Julianus in *Misopogone.* Eodem autem Fabio iudice Alcæus *in parte operis aureo plectro* * *merito denatur quo tyrannos insectatur : multum etiam moribus confert, in eloquendo quoque brevis & magnificus, & diligens, & plurimum Homero similis, sed in lusus & amores descendit, majoribus tamen aptior.* Hodie nihil hujus Poëtæ exstat præter perpauca quædam fragmenta, quæ collecta sunt à *Mich.* *Neandro* a) in *Aristologia Pindarica* p. 425. seq. *Henr. Steph.* 110 b) in *Lyricis* p. 12. 419. & 423. ac diligentius à *Fulvio Ursino* c) in carminibus novem illustrium feminarum & *Lyri-*

* *Horat. Hunc Lesbio sacrare plectro*

Tegre tua quæ decet sorores. Idem lib. I. Oda. 32. Barbato carmen Lesbio primum modulate cithi, qui ferrox bello tamen inter arma sibi jactatam religerat udo litore nabis, Liberum & Musas Veneramque & illi semper harentem puam carebat, & Lycum nigris oculis nigroque Crine decorum.

- a) *Mich. Neander* Gnomologiæ sive Aristologiæ Pindaricæ Basil, 1556. 8. Græcè & Latine cum notis editæ subjecit collectas à se aliorum Lyricorum vitas ac sententias, Simonidis p. 395. Anacreontis p. 410. Bacchylidæ p. 416. Stefichori p. 421. Alcæi p. 424. Sapphus p. 427. & Alcmanis p. 430. quibus denique p. 431. vitam Ibyci subjungit, nullas ejus sententias reperire se potuisse testatus.
- b) *H. Stephanus* Græcè & Latine edidit Carminum Poëtarum novem Lyricæ Poëtes Principum fragmenta Alcæi, Sapphus, Stefichori, Ibyci, Anacreontis, Bacchylidis, Simonidis, Alcmanis, Pindari, nonnulla etiam aliorum, Archilochi, Melanippide, Telesti, Pratini, Timocreonis, Hybriz Cretensis, Aristotelis, Erinne Lesbiz, Alpei Mitylenzi, incerti in Anacreontem, Juliani Egyptii & Theocriti. Plures hujus collectionis (Marco & Johanni Fuggero dicatæ) exstant editiones supra in Pindaro jam mihi notatæ, quarum binæ jam scribenti mihi sunt ad manus, una Plantiniana Antwerp. 1567. 12. altera ad calcem Pindari Græcolatini, forma minore, apud Paulum Stephanum Ao. 1600. editio quarta, multis versibus ad calcem adjectis locupletata, cujus paginas subinde allego hoc capite. Exstant & fragmenta hæc Græcolat. ex H. Stephani collectione in Corpore Poëtarum Græcorum Genæ. 1614. fol. Et Gallice les sentences illustres des Poëtes Lyriques Comiques & autres Grecs & latins par G. L. D. T. Paris. 1580. forma minore.
- c) *Fulvius Ursinus* Romanus vir eruditus & MStorum Codicum Bibliothecæ Farnesianæ ruspator tractatorque sollertissimus A. 1568. 8. ex officina Christoph. Plantini edidit Græcè, Alex. Farnesio Cardinali inscripta, & diligentius à se quam Stephano factum fuerat collecta notisque illustrata Carmina, sive fragmenta potius carminum novem illustrium feminarum

& Lyricorum, p. 100. seq. 300. seq. Videndus etiam Janus Rutgersius cap. 4. Venufinarum Lectionum, & Casp. Barthius Lib. I. Adverfar. c. 19. Verfus de duplici pudoris genere, laudato altero altero rustico & inepto, Euripidis est Hippolyto v. 385. non Alcæi, inter cujus fragmenta ab H. Stephano perperam referri notavit Theodorus Canterus Lib. II. Var. Lect. cap. 18. Alcæi effigies exstat T. 2. thesauri antiquitatum Græcarum Gronoviani tabula 33. & melior in addendis ad illum tomum.

Fuerunt & alii Alcæi 1) Avus Herculis. Pausan. Arcadic. p. 627. 2) Hercules filius. Herodot. 1. 7. 3) Socer Pythagoræ. Jamblich. in hujus vita c. 30. 4) Tragicus Atheniensis de quo infra in notitia Tragicorum. 5) Comicus veteris Comædiæ, de quo infra in Comicis. 6) Alcæus Messenius *Ἐπιγραμματογράφος*. qui Philippi Macedonis æqualis fuerit, siquidem is sit auctor Epigrammatis quod refert Plutarchus in Flaminio pag. 373. Sed If. Vossius in Catallum pag. 42. Epigramma illud putat compositum ab Alcæo Comico, cui respondit Philippus *ἀντικαμάρων*. Saltim antiquior Messenius ille Alcæus fuit Meleagro Gadareno, qui sub ultimo Seleuco floruit & Coronæ suæ Epigrammata ejus intexuit. Vide Allatium de patria Homeri cap. XIV. 7) Alcæus Sardinus à Mithridate interceptus quod in ludis ipsum vicisset aurigando. Plutarch. Pompejo p. 643. 8) Alcæus Epicureus, qui Roma cum aliis sectæ suæ pulsus est Anno U.C. 581. Olymp. CLI. 4. L. Postumio Albino Cos. ut auctor Athenæus Lib. XII. p. 547. Elian. Var. Hist. IX. 12. 9) Alcæus Epigrammatum scriptor sub Tito Imperatore. Tzetzes ad Lycophronem proæmio: *Ἐπιγραμματογράφου τῆς ποιητικῆς Σιμωνίδης ὁ παλαιὸς καὶ Ἀλκαῖος ὁ νέος, ὃ ἦν οὐρασιανὸς καὶ Τίτῳ*. Nescio an Tzetzes fraudi fuerit obiter inspectus Plutarchus, in quo mentio Titi indignantis Alcæo, Epigrammatis quod paulo ante dicebam conditori. Verum iste Titus haud Vespasianus est sed Flaminius.

X. ALCMAN patria Lydus * Sardinus, civitate Messoates
E e e 3 * five

narum Sapphus, Erinæ, Myrus, Myrtidis, Corinnæ, Telefillæ, Praxillæ, Nossidis, Anytæ, & Lyricorum: Alcmænis, Sefichori, Alcæi, Ibyci, Anacreontis, Simonidis; Elegias Tyrtæi & Mimnermi & Bucolica Bionis ac Moschi. Denique Orphei quædam & Cleanthis, ac Moschionis Comici, Euripidisque, Theodectæ, Menandri & Philetæ Coi, subiecta ad calcem Metaphrasi Bucolicorum Bionis ac Moschi latina concinnata à *Laurentio Gambara* Brixiano. Fallitur enim Antonius Teifferus Vir. Cl. qui in additionibus ad Elogia Thuanea, T. 1. p. 71. universam hanc Fulvii Ursini collectionem carmine à Gambara expressam tradit.

* Vide Clariss. Perizonium ad Æliani XII. 50. Variar. & Salinasium ad Solin. p. 825. edit. Paris, ubi illustrat Alexandri Ætoli Epigramma, quod inemendatum & sine auctoris nomine exstat de Alcmane apud Plutarchum libro de exilio p. 599.

*sive Spartanus, Alcæo antiquior jam circa Olymp. XXVII. teste Eusebio ac Svida claruit, cum in Lydia regnaret Ardys II. Cræsi proavus. Nomen hujus Poëtæ cum *Alcæone* subinde confunditur à librariis ut docent Scaliger ad Euseb. p. 82. & Menagius ad Laërtium VIII. 83. Heraclides in Politia Lacedæm. οἰκίτης Ἀγασίδου, εὐφυῆς ἢ ὧν ἡλευθερώθη καὶ ποιητὴς ἀπέβη. Archyta autem Harmonico teste (apud Athenæum Lib. XIII. p. 600.) Alcman fuit ἡγεμῶν & primus vulgator τῶν ἐρωτικῶν μελῶν. Amasia ipsius eodem loco memoratur Poëtria & ipsa *Megalobryaia*. Clemens Alex. Ἐρωτικά ab Anacreonte, ab Alcmane choream initium duxisse tradit, à Pindaro ὑπορχησιν I. Strom. p. 308. ἀριστος μελῶν ποιητὴς Plutarcho p. 1136. de Musica. Non minus ἀκόλας & q̄nam suo ipsius testimonio ἀδελφάγος Alcman, denique perit phthiriasi. Vide Meursium ad Antigonii Carystii cap. 95. Agit etiam de Alcmane idem Meursius in Miscellaneis Laconicis, p. 321. seq. & in Lexico suo ingeniosissimus Bælius. Ditzarchum ἐν τῷ περὶ Ἀλκμᾶνος laudat Athenæus XV. p. 668. Scripta Alcmanis fuerunt μελῶν libri VI. Svidæ memorati, q̄væ eadem ut suspicor παρθεῖνια ᾄσματα vocat Stephanus Byz. librum eorum secundum laudans in Ἐρυσίκη. Alcmanem ἐν τρίτῳ & πέμπτῳ laudat Athenæus, sed ἐν τῷ πεντεκαίδεκάτῳ, forte non libro sed μέλει sive ᾄσματι, nisi numerus sit corruptus. Memorat ᾄσματα Alcmanis Hephæstio quoque in Enchiridio pag. 39. Alcmanis κολυμβήσας sive *natantes* ante Svidam memoravit Ptolomæus Hephæstio Lib. V. apud Photium. Adi Meursii Bibl. Græcam p. 1205. Fragmenta Alcmanis q̄vi Dorice scripserat, perpauca exstant apud Neandrum p. 430. H. Stephanum p. 33 + 425. & 455. & Fulvium Ursinum p. 63. & 297. Cornelius Alexander ἐν τῷ περὶ τῶν παρ Ἀλκμᾶνι τοπικῶς ** εἰρημένων laudatur à Stephano Byz. in ἀξάξα & αἰσός. Monumentum antiquum marmoreum Alcmanis memoriæ consecratum, allatumque è Græcia exstat Venetiis apud Bernardum Justinianum Abbatem S. Leonhardi, nisi fessellit conjectura Joh. Antonium Astorium Venetum, in expositione sive commentariolo ad illud monumentum q̄voad A. 1697. fol. edidit & illustri Magliabecho dicavit:

Sed

* Svid. Ἀλκμᾶν Λάκων ἐκ Μεσσίας, κατὰ ἢ τὸν Κράτησα τῷ ὄντι Λυδὸς ἐκ Σαρδελίων. Nimirum Strabonæ auctore Μεσσία μέρος τῆ Σπαρτίας Lib. VIII. p. 364. Stephano Byz. τοπος Λακωνικῆς. Hinc forte alterum Messenium Alcmanum Lyricum, nulli alii veterum cognitum, præcedit idem Svidas.

** Alexander Polyhistor illo opere non commentatus erat in nescio quos locos communes Alcmanis, ut putavit Berkelius Stephanj interpres, sed egerat de regionibus & locis quorum mentio fuit in Alcmanis poematis. Sic Eusebius scripsit περὶ τῶν τοπικῶς εἰρημένων ἐν τῇ θεῖα γραφῇ.

Sed omnino falli Astorium affirmavit mihi doctrina non minus quam genere nobilissimus Frid. Rostgaardus, qui monumenta ipso Venetiis inspecto nullum inde Alcmanem exsculpere potuit, sed longe alia apprehendit nomina, hæc nempe:

ΦΑΝΟΣΤΡΑΤΗ ΕΞΗΚΕΣΤΙΑΟΥ
 ΑΥΤΩΙ ΥΙΩΝΟΙ Μ . . . ΛΟΠΗ ΤΗΑ ΑΝΕΘΗΚΑΝ
 ΖΗΛΩΤΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΤΟΙΣ ΠΑΡΙΟΤΣΙΝ ΟΔΟΝ,
 ΕΞΗΚΕΣΤΙΑΗΣ ΠΡΩΤΙΩΝΟΣ ΑΙΩΝΟΥΣ

ΖΑΝ ΧΑΙΡΕ

XI. ALPHEI Mytilenzi nihil existat præter Epigrammata quædam in Anthologia Planudæ relata, atque in his quatuor pulcherrimos phalæcos Lyricorum fragmentis ab H. Stephano p. 404. adjunctos, quorum postremus est:

Τὸ μᾶθ' ἐν γὰρ ἄγων ἄγων μὲ τέρπει
illud nil nimium nimis suave est.

Confer Scholia ad Euripidis Hippolytum v. 265. Quando vixerit & qualis fuerit, non mihi liquet.

XII. ANACREON ex Joniz civitate Tejus a) nobili familia, (Solonis enim cognatum innuit Plato in Charmide) ingenio nobilior, sub Cyro maxime floruit, notante Zenobio V. 80. proverb. & quo tempore Polycrates Sami, Hipparchus Pisistrati filius (qui navi quinquaginta remorum Anacreontem Athenas arcesivit teste Platone in Hipparcho) tyrannidem tenuit Athenis, & ut ex Herodoto, Platone, Æliano, Pausania, aliis constat. Cræsi meminuit carmine XXVI. 373. Interfectus est Cyrus Olymp. LXII. 4. Anacreon autem ætatem produxit teste in Macrobius Luciano, usque ad annum ætatis LXXXV. uvæ passæ acino tandem suffocatus, si credimus Svidæ in *ὀνοπότης* alii enim hoc mortis genere periisse tradunt Sophoclem. Neque adeo incredibile mihi videtur Sapphonem & Anacreontem aliquo tempore eodem vixisse, licet amores quo Sappho Anacreontem arsisse fertur commentis & lusibus Poëticis cum Athenæo lubens adscribo. De vita hujus poëtæ præter editores, (Daceriam maxime ac Barnesium) & qui de Poëtis scripserunt, consulendum Lexicon Clarissimi Bælii, editione altera. Poësin Anacreontis totam amatoriam esse jam olim affirmavit Cicero 4. Tusc. neque aliud fere præcipit Teja Musa Lyrici senis, nisi quod ait Ovidius, *cum multo Venerem confundere vino*. Scripsit dialecto Jonica, nisi quod interdum Homericò more aliis etiam dialectis nativam

a) De Teo Anacreontis patria Vide præter Geographos A. Morellum in Specimine rei numæ-
 sic veteris p. 202,

nativam temperavit, ut notatum Barnesio est p. 32. Minima pars ejus poematum tulit ætatem, nam Svida teste, scripserat dialecto Jónica Ελαγεία καὶ ἰαμβοὺς, παροϊώατε b) μέλη (Athenæo hinc inde laudata) καὶ τὰ καλεῖσθαι Ἀνακρεόντεια five proprio carminis genere c) quod Anacreonticum ab autore appellatur composita, qvalia sunt pleraqve ejus quæ hodie superfunct & quod servavit Gellius XIX. 9. *Hymni in Dianam* fragmentum affert Hephæstio in Enchiridio p. 69. Glyconium carmen cujus initium ὦ νὰξ ὦ Δαμιάλης ἔρωσ, Dio Chrysoft. 2. de regno p. 31. Videntur & hymni esse quæ hodie exstant IX. LXII. & LXIV. *Epigrammata* quædam Anacreontis nomine leguntur in Anthologia. Anacreontis *Odas*, quarum undecimam in antiqui libri tegmine reperit (teste P. Victorio XX. 17. Var. Lect.) reliquas è duobus MSS. Codicibus d) quorum unum à Joh. Clemente Anglo Tho. Mori contubernali acceperat collegit, primus in lucem protulit, ediditqve Græce typis nitidissimis & latine *H. Stephani*, addita *Elia Andrea* & sua ipsius versione latina, utraqve carmine Anacreontico Paris. 1554. 4. Versionem sub H. Stephani editam nomine, Josephus Scaliger in codice suo notaverat auctorem agnoscere *Johannem Auratum* ut ex H. Vosii fide refert Colomesius p. 109. Opusc. Anacreon porro Græce & latine frequenter recusus est inter Lyricos primum à Guil. Morello Paris. A. 1556. 8vo. collectos, tum ex H. Stephani Officina plus simplici vice, tum apud Plantinum, Commelinumqve, tum in corpore Poëtarum Græcorum denique Genevæ vulgatos, ut supra in Pindaro dicitur me memini. Præterea recusus est Anacreon cum versione profaria *Frid. Hermannii Flayderi* Prof. Tubing. & H. Stephani atqve *Elia Andrea* jam dictis Metaphrasibus & Flayderi notis, Tubing. 1622. 12. Cum fragmentis *Sapphonis*, notisque eruditiss *Tan. Fabri*, Salmur. 1660. & 1680. 12mo. Anacreon Græce & latine curâ *Guil. Baxteri*, Lond. 1693. 8.

Denique Anacreon prodiit è recensione Græcantissimi viri *Josue*

- b) Julian. Misopogone: Ἀνακρέοντι τῶ ποιητῆ πολλὰ ἐποίηθη μέλη σεμνὰ καὶ Χαριεῖηα. Τρυφῶν γὰρ ἔλαχεν ἐκ Μυσῶν. Elegias ejus laudat Hephæstio p. 4. Διύτερον τῶν μελῶν Athenæus XV. p. 671. quo in loco *Aristarchum* in Anacreontis carmina commentarium scripsisse innuit, & alios eorum ἐξηγητὰς olim existisse docet. *Hephæstionis* liber πειξ ἔ παρ Ἀνακρέοντι λυγίνε memoratur eidem p. 673. Anacreontis icon laureata exstat in tabula 41. Tomi secundi thesaur. Antiquitat. Græcarum Gronoviani & in fronte Præclaræ Barnesianæ editionis.
- c) Sunt & alia genera carminum quæ ab Anacreonte Anacreontia vocantur. Vide *Marium Plotium* p. 2638. & 2655.
- d) Vide *Baxlii Lex.* edit. 2. p. 214.

sue Barnesii, qui MS. Vaticanus e) lectionibus usus notisque Jo. Cottoni f) Baronetti & Tho. Stanlei g) hunc poetam ingenio ac doctrina sua mire expolivit castigavitque, & numeris suis (qua in re aliquid indulgere sibi videtur vir doctiss.) restituit, præterea versione prosaia notisque perpetuis & fragmentis plurimis undique conquisitis (à v. 902. ad 1385.) & justis aliquot poematis auxit, præmissa Anacreontis vita & dissertatione de Lyrica Poesi, subiectoque, quem ipse clarissimus editor felici vena Poëtam imitatus composuit ac separatim quoque edidit, Anacreonte Christiano. Dedicata est hæc egregia Anacreontis editio Duci inclyto ac belli præsentis fulmini Marlborzo, lucemque vidit Cantabrigiæ 1705. 12.

Anacreon & Sappho cum versione Gallica prosaia & notis per-elegantibus *Anne Dacieri* T. Fabri filii Paris. 1682. 12. & Amst. 1693. 12. cui editioni, latinæ T. Fabri notæ sunt adjunctæ.

Anacreon & Sappho cum versione metrica, Gallica & notis haud minus eruditis *Longepetræi* (de Longepierre de Reicquelaine) Nobilis Burgundi, Paris. 1684. Amst. 1692. 12mo.

Prodiert etiam Anacreon Ao. 1556. & 1585. 12. ap. Patissonium è Gallica Metaphrasi *Remi Belleau* sive *Remigii Bellaque*, quam è latina versione H. Stephani composuit, & *Richardus* quidam *Rennoisius* circa A. 1557. modulis animavit Muscis, licet ab hoc Richardo & ipso Anacreontem Gallice redditum tradit Antonius Verderius. Vide Bælii Lexicon edit. 2. p. 214. Sed & *Henricus Stephanus* in præfatione ad editionem suam Græcolatinam Ao. 1554. testatur se odas Anacreontis prius jam tum Gallicas fecisse: & *Petrus Ronsardus* nobilis Poëta Gallus plerasque illarum Patrio carmine induit. De versione Gallica (prosa an versu, edita an inedita,) *Armandi Johannis Bouthillerii Rancei*, postea notissimi sub nomine *Abbatis de la Trappe*, h) mentio exstat apud Adr. Baillerum libro de infantibus doctrina claris pag. 359. & Malpeolum (Mr. de Maupeou) in Rancei vita, ubi testatur ab eodem Armando vix tredecim annos nato illustratum præterea Anacreontem *scholiis Græcis*, vulgatumque Parisiis 1639. 8. & re-

F f f

cusum

- e) Barnesius pag. 40. Hoc MS. Vaticanum toties laudatum pervetustum est, & à Domino Isaaco Vossio in D. Joannis Cotton Baronetti gratiam olim delibatum, à Scaligero, Salmasio aliisque magnis viris visum, ut ex eorundem nominibus, propria singulorum manu ad eundem MS. codicem adscriptis constat. Vossii exemplar mihi communicavit Baronettus prædictus.
- f) id. p. 36. 40. &c.
- g) id. p. 6. 54. &c.
- h) Obiit die 26. Sept. 1700. natus 9. Jan. 1626. De Vita ejus consule Ephemerides Paris. 1702. mense Nov. pag. 87. & Memorias literarias Trevultinas A. 1704. mense Martio pag. 174.

culum Ao. 1647. Exstat & Metaphrasis Gallica *Gaconi* & altera Poëtae insignis *Foffes* Paris. 1704. 12. Gallico carmine cum notis.

Hetrusco carmine Anacreontem reddidit *Bartholomæus Corsini* Paris. 1672. 12. & novissime *Franciscus Seraphinus Regnerius Marefius* Secretarius Academiæ Gallicæ, ibid. 1693. 12. additis notis. Idem Regnerius Gallicam suam Metaphrasin Poëticam plerarumqve odarum Anacreontis exhibet ad calcem Libri I. Iliados Gallico versu à se translata Paris. 1700. 8vo. *Anonii* præterea *Marie Savini* versio Hetrusca Anacreontis celebratur, quemadmodum *Alexandrum Marchettum* itemqve *Petrum Franciscum Toccium* novas ejusdem Poëtae Metaphrases moliri didici è Jo. Marii Crescimbeni commentar. I. in Historiam Poëseos Italicæ lib. 3. c. 18.

Carmine Anglico Anacreontem maximam partem expressit *Abrahamus Cowlejus*, & cum Bione, Moscho aliisque *Thomas Stanleius* Lond. 1651.

Nobilissimum virum *Lucam Langermannum* Anacreontis editionem molitum constat ex Reinesii ad Daumium Epistolis pag. 148. Specimen novarum emendationum nescio cujus auctoris in Anacreontem (audacium nimis, si quid judicio) occurrit in memoriis Trevoltianis Anni 1702. mensè Januar. pag. 96. seq. Fragmenta quædam Anacreontis ab H. Stephano omissa persequitur A. Schottus II. 61. Obs. human. Alius Anacreon fuit quem *ἐν τῷ ᾠδῆι ῥιζοτομῆως* laudat Scholiastes Nicandri ad Theriaca.

XIII. α. ANANIAS sive Ananius Jambographus antiquissimus, æqualis Hipponactis, memoratur Athenæo Lib. VII. p. 282. Lib. III. p. 78. & Lib. IX. p. 370. Tzetzæ prolegom. ad Lycophronem & Hephæstioni p. 16. Enchirid. ubi ait Scæzontini carminis inventionem (non Jambici ut Vossius 3. Institut. poëtic. cap. 18. §. 8.) ab aliquibus Hipponacti, ab aliis Ananiz tribui. Vide & Scholiasten Aristophanis ad Ranas v. 671.

XIII. β. ANTIMACHUS *Tejus* circa Olymp. VI. clarus ab interprete Plutarchi Cruserio Lyricus vocatur, sed in Græco, in vita Romuli p. 24. est *ἐποποιός*. Clariss. Dacérius hunc confundit cum Antimacho Colophonio qui Platonis tempore vixit, notis ad Plutarchi Romulum Gallice à se redditum p. 178. Versum Teji Antimachi Hexametrum quem imitatus sit Augias, producit Clemens VI. Strom. p. 622. Antimachum verò *Colophonium* Diodorus Sic. XIII. p. 390. ex Apollodoro docet floruisse Olymp. XCIII. Hic est quem Homero præferebat Hadrianus Imp. de quo multa viri docti ad Spartian. Hadriano c. 16. Ejus poëma Elegiacum *λύδη* pluribus constans libris laudatur à Stephano, Plutarcho, Scholiaste Apollonii, Euripidis, aliisque.

que. Confer Clariss. Neocorum ad Svid. & Meursium in Bibl. Græca, ubi etiam de hujus Antimachi *Thebaidæ* è quo sunt quæ profert Strabo IX. pag. 409. de Teumesso: **sum de poemate tertio** cui titulus *Ἀθήμις*, & quarto *Ἐπιγόνους*. Ejusdem quoque videntur esse *ἄλλοι* laudati Athenæo VII. p. 300. Tanquam obscurum ac tumidum poetam perstrinxere multi. Confer quæ viri docti ad Horatium & If. Voslii notas ad illud Catulli p. 323. *Et populus tumido gaudeat Antimacho*, Ciceronem item in Bruto c. 51. Homerus præ Antimacho *βραχυλογώτατος* judice Nazianzeno Epist. 3. Antimachi hujus Poëmata emendavit olim *Zobicius* Plotini familiaris teste Porphyrio in Plotini vita c. 7. De Antimachi Poësi scripserat *Dionysius Phasellites*, ut legas in scholiis ad Nicandrum. De Antimachi & Heracleonis vocibus *Longinus*, Svida teste. Fuit & Antimachus Lyricus cognomento *ψικᾶς* i) quod minutim subinde exspuendo soleret adstantes veluti compluere. Id. in *ψικᾶς* & *Ἀθήμιαχο* ac Diogenianus VIII. prov. 71. De Antimacho Heliopolita qui *Κοσμογραφίαν* scripsit Heroico carmine & de aliis Antimachis meminit idem Svidas.

XIV. ANYTE non Epidauria ut è Pausaniæ Phocicis colligebat Fulvius Urfinus, sed Tegeatis, ut ex ipsius inedito antea Epigrammate docet Holstenius ad Steph. Byz. in *Τέγεια*, apud quem scriptorem pro *Ἀντή μελοποιὸς Τεγεάτις* legendum esse *Ἀντή*, primus observavit perspicacissimus in hisce literis Leopardus II. 16. emendat. licet & apud Leopardum in Gruteri editione [T. 3. Lampadis artium p. 37.] & in notis Berkeleyi ad Stephanum, pro *Ἀντή* perperam excusum *Ἀνυτή*. Præter XIV. hujus Anytes Epigrammata ex Anthologia Planudis petita, quæ in fragmentis fœminarum descripsit Fulvius Urfinus pag. 56. seq. & Epigramma quod ab Holstenio primum in lucem editum dixi, Vide aliud apud Polhucem V. 5. quod incipit: *ὦλεο δήποτέ* &c. Celebratur *Ἀντύης ἑῶμα* in celebri Antipatri Epigrammate Lib. I. Antholog. cap. *εἰς ποιητῆς*. De ætate hujus poetrix non aliunde constat quam quod Tatianus narrat ejus statum factam ab Euthycrate & Cephisodoto, quos CXX. Olympiade floruisse testatur Plinius XXXIV. 8.

XV. ARCHEBULUS Thebanus circa idem tempus floruit, ut colligitur è Svida in *Ἐυφορίων*. Ab eo genus carminis *Ἀρχεβύλειον* dictum

F f f f 2

i) Ob eandem causam *ψικᾶς* cognomen adhæsit tum Olympico olim, tum retentore memoria Andreæ Alciato & Francisci Malherbio.

dictum refert Hephæstio in Enchiridio p. 27. Exempli instar est hoc apud Terentianum Maurum:

Generi datur auctor huic vetus Archibulus,

Et apud Atilium Fortunatianum:

Tibi nascitur omne pecus, tibi crescit herba.

XVI. a. ARCHILOCHUS Parius k) Gygis temporibus vixit, ut auctor est Herodotus Lib. I. c. 12. sive regnante Romulo ut Cic. 1. Tusc. hoc est circa l) Olymp. XV. quo tempore à Paris colonia deducta est, cui deductioni præfuisse certe interfuisse Archilochum constat. Confer Perizon. ad Æliani Var. X. 13. Thalete Cretensi fuit antiquior teste Glaucō apud Plutarch. de Musica p. 1134. Terpandro junior, id. pag. 1132. Apud eundem p. 1133. f. pro Ἀρχιλόχου crediderim legendum Ἀρχιλοχόν. Vide & quæ de Archilochi inventis tradit idem pag. 1140. seq. *Heraclidis Pontici* περὶ Ἀρχιλόχου καὶ Ὀμήρου libros duos memorat Laërtius V. 87. *Aristarchi* Grammatici ὑπομνήματα Ἀρχιλόχου sive commentarios in Archilochum Clemens Alex. I. Strom. p. 326. Inter recentiores de Archilochi rebus non indiligenter egit Petrus Bælius in Lexico. Scripta ejus quædam recenset in Bibliotheca Græca p. 1242. Joh. Meursius. Jambicum genus carminis m) reperisse multi tradiderunt, sed & summam in eo tulisse laudem innuit Quintilianus X. 1. & Vellejus Lib. I. *neque enim quæquam alium cuius operis primus auctor fuerit, in eo perfectissimum, præter Homerum & Archilochum reperimus.* Confer Vossium Inst. Poëtic. III. 18. Utrumque porro carminis jambici genus Archilochō usurpatum constat, & illud quod communiter jambicum vocamus, & alterum scæzonticum, sive extremum quod pedem trahit, ut loquitur Ovidius 1. remed. amor. v. 378. In *carmine*

JAMB-

- k) Parius Poëta pro Archilochō apud Dionem Chryf. Orat. 2. de regno p. 18. & alios. Oraculum parenti Archilochi Telesici datum refert Steph. in Θάου.
- l) Thasum conditam Olymp. XV. è Dionysio tradit Clemens Alex. I. Strom. p. 333. & ex Phænixæ sive Terpandrum æqualem Midæ, cujus mors ab Eusebio reiçitur ad Olymp. XX. 3. juniorem exilimatam Archilochō. Hinc malo assentiri Herodoto & Ciceroni, quam aliis scriptoribus qui Archilochum referunt ad Olymp. XXVII. vel XXIX. vel ad seriora etiam tempora, & amasium faciunt Sapphonis, ut Diphilus apud Athenæum.
- m) In Scholiis ad Nicandri Alexipharmaca p. 64. Jambe quædam inventrix carminis jambici traditur. Ἰαμβὴ δὲ λέγεται Μελανειρας τῆς Ἰπποθρόωνος γυναικὸς ἧτις τὴν Δήμητρα λυπεμένης ἰδῶσα ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆν Περσεφώνης εἶπε τινα ἑμιετραγελοῦσθαι ἐπὶ τῷ ᾠδῶν Ἰαμβοῦ. Εξ ἐκείνης ἔν τὸ μέτρον Ἰαμβέ. Pag. 71. additur hanc jambem fuisse filiam Panos & Echus, gente Threissano, quod legas etiam in Scholiaste ad Euripidis Orestem cujus versu lib. I. c. 14. S. 4. produxi.

Jambico virulentissimo aliis subinde versuum lyricorum generibus permixto, quo Lycamben socerum ejusque filias n) perstrinxerat & ad restin adegerat, fabulâ usum Archilochum testatur Philostratus Lib. I. imaginum c. 3. fabulâ nimirum de vulpe, ut ex Hermogene constat & Apostolio proœm. proverbior. ubi verba ipsa Archilochi habes. Adde quæ supra cap. VIII. §. 18. Julianus Orat. 7. Ἀρχίλοχος ὡς περ ἡδυσμά τι περιτιθεῖς τῇ ποιήσει μύθους ὀλιγαυκὸς ἐχρησάτο &c. Validas brevesque ac vibrantes sententias in illo celebrat Quintilianus, quarum nonnullæ servatæ apud Stobæum. Obscœnitatem jamborum Archilochi perstringit præter Svidam Origenes III. contra Cels. pag. 125. Archilochi Ἐπωδῶν memorat Zenobius V. 68. prov. & Stephanus Byz. in Ἰάρεθ. Ex his Semielegi quidam fuerunt ita ut Hexametris singulis dimidiis versus pentameter sive daëtylica tome subjiceretur, quod ab Archilocho repertum tradunt Diomedes Lib. 3. p. 502. Terentianus p. 2422. & Victorinus p. 2551. De aliis Epodon Archilocheorum generibus vide eundem pag. 2564. seq. & 2589. Ἐλελῆια Archilochi laudantur ab Athenæo Lib. XI. & videtur ex illis petitum quod profert Svidas in ξενία, Stobæus ferm. 123. tum versus de abjiciendo scuto propter quos à Lacedæmoniis expulsus o) narrat Plutarchus in Laconicis institut. Archilochi *melos Olympionicis adcantari solitum* memorat Pindarus Olymp. Od. IX. ἰοθάκηχθες Stephanus Byz. in Βέχαιε, & Hephæstio in Enchirid. p. 55. qui addubitare videtur de auctore, ait enim: οἷον ἐστὶ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις εἰς Ἀρχίλοχον ἰοθάκηχοις. Exemplum carminis hoc profert:

Δήμητρε ἀγνῆς καὶ κόρης τὴν πανήγυριν σείβων.

τῆλεφθ Archilochi citatur ab Athenæo Lib. III. Allegat Poëtam istum Heraclides politia Cretensium Dio Chrysofost. XXXIII. p. 399. etiam hinc inde Longinus, Etymologici M. auctor, & Eustathius, sed hic ex aliorum fide ferme, ut illius ætate jam interiisse scripta Archilochi videantur. ὁ κάλλιπος τῶν ποιητῶν dicitur Synesio in laude calvitiei pag. 75. & Dione Chrysofostomo judice XXXIII. pag. 397. Homerus & Archilochus per Poëtarum quibus post hominum memoriam nullus alius mereatur comparari. Itaque & Archilochi interfector cum oraculum accederet ab eo

F f f 3

repul-

n) Vide quæ viri docti ad Horatium lib. 1. Epist. 19. Defendit filias Lycambis adversus Archilochum Epigramma Dioscoridis Lib. III. Antholog. c. 12.

o) Non Archilochum ipsum sed ejus libros Lacedæmone exportari jussos tradit Valerius Max. VI. 3. quod eorum parum veretundam ac pudicam lectionem arbitrantur. Archilochi & Hipponactis scripta à sacerdote legi vetem Julianus Imp. in fragmento p. 300. edit. Lipsienf.

repulfus est his verbis: *Μησάων Θρασύβη καλέετασ ἰχθυήσῃ*, ut refert Galenus protreptico ad artes T. 4. p. 1. Archilochi quædam fragmenta collegit H. Stephanus in Lyricis suis p. 376. 426. 459. Rhetor ille à quo proverbium *κακὲ κόρακ' ἢ κακὸν ὄν*, Abulpharagio p. 44. dicitur Archilochus Siculus. De Pseud Archilocho Annii Viterbiensis dixi in Bibl. latina. Nec sane videtur fuisse ullus Archilochus Historicus, neque alius Archilochus poëta junior Lacedæmonius qui veteribus memoretur. Licet sunt qui cum Antilocho etiam confundunt, aut cum Amphilocho, cuius celebre quondam oraculum exstitit. Plato Philosophus à Gorgia dictus *νέσθ' Ἀρχίλοχ' ἄσθ'*, quod probe nosset *ἰαμβίζεν* sive criminari, teste Athenæo XI. p. 505.

XVI. β. ARION Methymneus Lyricus p) Cyclei F. discipulus Alcmanis, clarus circa Olympiadem XXXVIII. scripsit *ἄσματα* sive carmina Lyrica, tum *προίμια* sive hymnos versibus Heroicis bis mille. Vide de hoc Arione Svidam, Vosium Instit. Poëtic. III. 16. 3. & quæ viri docti ad Gellium XVI. 19. Raderum ad Martial. pag. 582. & Rhodomanni Carmen græcum de Arione editum à Neandro Lipsi. 1588. 8.

XVII. α. ARIPHRONIS Sicyonii nihil reliquum est præter *ρεσπικτὸν ἰανίτην*, quem servavit Athenæus in calce Lib. XV. Admodum vetustum scriptorem fuisse observo è Maximo Tyrio diff. 41. qui ejus meminit his verbis: *ἄδεται τι ἐξ ἀρχαίων ἄσμα ἐν εὐχῆς μέτρῳ.*

*Ἰγίεια προσβίβα μακάρων
Μετὰ σὲ ναίωμι
Τὸ λαπόμδρον βιοτᾶς.
Divarum Dea sanias,
Tecum sit mihi vivere.
Vita quod superest mea.*

Respicit hoc *σκολιὸν* Svidas in *Ἀρχίαις*, laudat & Lucianus in *Apologia* pro lapsu inter salutandum T. 1. p. 499.

XVII. β. ARISTOMACHE Poëtria, de qua Plutarchus lib. V. cap. 2. symposiæcon.

XVIII. ARISTOTELIS Stagoritæ scolium q) sive ut alii *Πζανem*

p) Alius Arion Pythagoreus de quo supra c. 13. Alius quoque Rhetor hoc nomine, cuius *ἔλεγχοι* allegantur à Theone in progymnasmatis p. 65. Præterco equum Arionem de quo Mythologi & Loënsis lib. 2. c. 6. Epiphylid.

q) Etymolog. M. *σκολιὰ τὰ συμποσιακά ἄσματα*. Videntur autem dicta *σκολιὰ* carmina quæ ex inæqualibus & diversi generis versibus constabant, ut sonuli quidam sive sonetti & Madrigalia hodie. Confer Scholiasten Luciani T. 1. p. 27. Alias notationes nominis profert Cæsar Scaliger 1. Poëtic. c. 44. è Plutarchi sympos. lib. 1. c. 1. p. 615. Pindari quoque

nem vel *hymnum* in *Hermiam* Atarnensium Tyrannum ex Athenæ Lib. XV. c. 16. exhibet H. Stephanus in Lyricis p. 398. occurrit & apud Laërtium V. 7. Stobæum sermone p. 6. edit. Grotii, & apud Cæsarem Scaligerum p. 109. Poëtic. cui tantopere se probavit, ut ex hoc maxime perpendere cupiat lectores, quantum vir Aristoteles fuerit in Poësi, neque ipso Pindaro minor. Vide Meursium ad Hesych. p. 123. & Andreæ Schotti vitam Aristotelis p. 137. De aliis Aristotelis poematis, ut peplo ei tributo, *Ἔπαι*, Elegiis, *προοιμίοις* sive hymnis, atque encomiis, dixi infra ubi de Aristotele, Libro III. Scaliger affirmat Aristotelem scripsisse etiam pzanam in Lyfandrum Lacedæmonium, qui ob dignitatem in vamo olim publice canebatur. Sed Plutarchus qui de hoc pzanæ memorat in Lyfandri vita p. 437. ab Aristotele compositum non docet. Neque Athenæus Lib. XV. p. 696. qui præterea Pzanem in Craterum Macedonem laudat scriptum non ab Aristotele sed ab Alexino Dialectico.

XIX. ARTEMO *μελοποιός* memeratur Svidæ in *ᾠζών* & Scholiastæ Comici in Acharnens. v. 830. Fuere autem plures Artemones: 2) Artemo Lacedæmonius [servio ad IX. Æneid. d. 578. Clazomenius] machinarum bellicarum inventor, Diodor. Sic. XII. 28. Plutarch. in Pericle p. 167. & Athenæus L. XII. p. 531. 3) Artemo pro Antiocho Syriæ Rege ab uxore hujus Laodice post interfectum maritum suum venditatus. Plin. VII. 12. Valerius Max. XII. 14. Solin. & c. 4) Artemo Milesius, qui scripsit Onirocritica libris XXII. [non XXIV. ut Hadr. Junius I. 13. animadvers.] teste Artemidoto L. II. c. 49. Memoratur & ab Eustathio ad Iliad. Π p. III9. & inter alios somniorum scriptores à Tertull. de anima c. 46. & Fulgentio I. Mythol. c. 13. 5) Artemo Pergamenus qui de rebus Siculis scripsit, ut è variis Scholiorum in Pindarum locis colligit Vosius de Hist. Gr. p. 335. 6) Artemo Medicus apud Plin. XXVIII. I. cujus collyrium memorat Galenus. 7) Artemo Laodicensis, Pater Andronis quo familiariter usum se scribit Cicero XIII. 67. ad famil. 8) Artemo Cassandreus, cujus scripta quædam laudantur ab Athenæo ut *περὶ σωματογωγῆς βιβλίων*, & liber II. *περὶ βιβλίων χρησεως* ut Jonsius p. 331. legit, sive ut Meursius *περὶ χρησεως τῶν περὶ τὰς σωσσίας ἀδοιδῶν*. Hic ipse forte est Artemo, quem Aristotelis Epistolas recensuisse notavi suprac. 10. n. 17. è Demetrio Rhetore. Et quem *περὶ ζωγράφων* scripsisse tradit Harpocratio in *πολυγῶσος*. 9) Artemo Clazomenius, cujus *ὄρεος Κλαρομῶντος* allegat Ælianus XII. 38. hist. animal. Librum de Homero Svidas in *Ἀρχήσος*, Nescio idemne sit auctor operis *περὶ Διονυσιακῆς ἐπισήμας* cujus librum primum laudat Athenæus L. XIV. p. 636. Meursius quidem in Bibl. Gr. p. 1266. sed sine causa tribuit Artemoni

Cassan-
ἐπινίκια quæ habemus, Athenæus subinde vocat scolia, Specimen *σκολιῶν Ἀττικῶν* vide si placet apud Dionem Chrysost. 2. de regno p. 32. Plutarch. l. V. *sympof. c. 3.* p. 676. & Lucianum de lapsu inter salutandum T. 1. p. 498. seq.

Cassandro, male vero titulus libri eo in loco latine redditur *de Dionysiacæ columna sepulchrali*, nec melius Dalechampius: *de Bacchicæ intelligentia*, nam ἐπίσημα hic ut ex contextu patet est vocabulum Musicum idem fere notans quod σύσημα, ut adeo Artemo in isto libro persecutus esse videatur historiam instrumentorum Musicorum in Dionysius usurpatorum. 10) Artemo Magnesius, ex cuius opere de virtute mulierum ἐκ τῶν ἀρίστων & Μάγνητι τῶν κατ' ἀρετὴν γυναικῶν πεπραγµατευµένων διαγρηµάτων profecit Sopater apud Photium cod. CLXI. p. 176. Denique 11) fuit Artemo hæreticus, quem confutavit Cælius presbyter teste Photio cod. XLVIII. Meminit illius operis, Cæli nomine omisso, Eusebius V. 28. Hist. Eccles. De Artemonis vero hæresi quam à Paulo Samosateno iterum resuscitatam ait Epiphanius. LXV. 1. strictim agit Theodoritus II. 4. hæret. fab. ubi Artemonem hunc à nonnullis Arteman appellari ait, quemadmodum factum observo Methodio in convivio decem virginum p. 113. & à Felice III. Papa in Epist. ad Petrum Fullonem p. 543. Est & appellativum *artemo*, quod in glossario Isidori *Instrumentum arietis* exponitur, & ita dictum possit videri ab Artemone Lacedæmonio, quem machinam bellicam, cui arietis nomen, reperisse tradit Servius loco supra laudato. Malunt tamen viri docti apud Isidorum rescribere *instrumentum ratiæ*, quorum rationibus assentior. Est enim *artemo* velum quod ad antennam expanditur, atque ita Papias Isidori exscriptor, ita alibi ipse Isidorus.

XX. Ab ASCLEPIADE Lyrico nomen accepit metrum carminis *Asclepiadeum*, non differens à Choriambico, ut ex Hephæstione p. 34. apparet. Attilius Fortunatianus p. 2700. *Asclepiadion metrum vocatur, non quod repertor ejus Asclepiades fuerit, sed quod eo familiarius & frequentius sit usus. Ante illum enim usi Alcæus, & Sappho hoc integro usa est in libro quinto.* Male Gyraldus p. 493. ait Sapphonem libros quinque illo genere composuisse. Junior fuit Asclepiades Ægyptius, cuius hymnos in Deos patrios & alia scripta laudat Svidas in ἱεραιῶν &c. De Asclepiade Poëta ἐπιγραµµατογράφω Samio Theocriti Magistro, cuius non pauca Epigrammata occurrunt in Anthologia Maximi Planudz, consulenda Scholia ad Idyllion VII. v. 21. & 40. Qui vero in aliis eorundem scholiorum locis allegatur Asclepiades fuit Bithynus Myrleanus Grammaticus junior qui in Theocritum scripsit. De utroque Myrleano Asclepiade & aliis hujus nominis vide Jonfium p. 167. & 205. seq. Vossium Hist. Gr. Tiraquellum de nobilitate pag. 343. Meursium Bibl. Græca p. 1195. & 1267. & ad Chalcidium p. 24. sq. Henschelii Pandectas Brandenburg. pag. 305. seq. De Asclepiade Tragulensi Tragedum non scriptore ago infra in notitia Tragicorum.

XXI. BACCHYLIDES è Julide * civitate Ceus, Simonidis civis & fratris vel sororis filius (ἀδελφιδῆς Pindari vero æmulus ** à quo hinc inde perfingitur in suis ad Hieronem Regem odis, siquidem apud illum in gratia fuisse Bacchylidis Musa dicitur. Vide Schol. Pindari 2. Pyth. p. 211. & Ælian. IV. 15. Var. In Peloponneso scripsisse notat Plutarchus de exilio p. 605. Usus est dialecto Dorica perinde ut Pindrus & Simonides, licet non essent *δωρικός φύσει* ut ait Corinthus de dialect. Scripta ejus à Meurfio in Bibl. Græca pag. 1273. recensentur. Sunt autem hæc: 1) Ἐρωτικά, Athen. Lib. XV. p. 667. 2) Ἐπικάμια quæ præter Stobæum Meurfio notatum memorat Ammonius in *Νηρείδης* laudans *Δίδυμον ἐν ὑπομονημάσι Βακχυλίδου ἐπικαμίων*. 3) *Προσώδια* Stob. ferm. 96. 4) *Διδύραμβοι* Schol. Pindari 1. Pyth. & Servius ad IV. Æneid. 5) Ἵμνοι quorum præter Stobæum & Schol. Aristophanis meminit Menander Rhetor capite *ἔπι τῶν ἡμῶν τῶν εἰς τὸς θεούς*. Verba ejus hæc sunt: *Κλισίαι μὲν ἐν ὅποια εἰσὶν οἱ πολλοὶ τῶν τε ὄρχη τῆ Σαπφῆ ἢ Ἀνακρέοντι ἢ τοῖς ἄλλοις μετρητοῦς (forte leg. μελιχοῦς) κλισία ἔχουσι πολλῶν θεῶν. Ἀποκομῆται δὲ ὅποιοις ὄρχη Βακχυλίδου εἰσι εὐρηται ἀποκομῆν εἰς ἀποδημίας τινὸς γαυμῆρος ἔχουσι.* 6) *Παιάνες*. Clemens V. Strom. Zenobius II. 36. prov. & Stobæus ferm. 53. His adde 7) Bacchylidis *Ἵπορχήματα* Meurfio præterita, quæ laudat Stobæus ferm. XI. teste Fulvio Ursino, nam in editis Stobæi codicibus solum Bacchylidæ nomen est adscriptum. Ex iisdem videtur petitus Bacchylidis locus qui legitur apud Dionysium Halic. *ἔπι συνθέσεως ὀνοματίων*. *Fragments* a hujus Poëtæ post Neandrump. 416. & H. Stephanum p. 250. 424. collegit laudatus Ursinus pag. 199. & 240. Lectione Bacchylide delectatum Julianum Imp. narrat Ammianus Marcellinus XXV. 4. *Recolebat sæpe dilectum Lyrici Bacchylidis, quæm legebat jucunde, id afferentem, quod ut egregius pithor vulturno speciosum effingit, ita pudicitia celsius consurgentem vitam exornat.* Fuit & Bacchylides quidam Opuntius. Svidas in *σοφιστής*. *Πλάτων γὰρ ὁ Κωμωδοποιὸς ἐν δρᾶματι σοφιστῆς καὶ τὸν Ὀπυνθίον ποιητὴν Βακχυλίδην εἰς τὸ νομα καλίσταξε τῶν σοφιστῶν.* Incertum an hujus sit Epigramma quod sub Bacchylidæ nomine exstat in Anthologia Lib VI. c. 7. Cæterum Gyraldus qui ab Æliano duos præterea Bacchylides commemorari affirmat,

G g g g

Athe-

* Stephanus Byz. in Ἰθλίς.

** Etiam civem Pindari, Boeotum, ex nescio qua Alconena vel Alalcomenio Boeotiae civitate facit Lutatius sive Lactantius ad Statium, ut verba illius lecta sunt à Gyraldo dialog. IX. pag. 474. & Fulvio Ursino in Lyricis p. 341. Sed nihil tale in emendationibus Lutatii libris. Vide editionem Frid. Tiliobrogæ sive Lindenbrogii pag. 254. Sane Ceum Bacchylidem fuisse consentiunt Strabo, Plutarchus, Ælianus, Stephanus Byz. Svidas & alii.

Atheniensem alterum, tertiumque Arcadem, falsus haud dubie memoria est, nam Bacides tres (non Bacchylides) atque in his Atheniensem alterum, tertium Arcadem commemorat Ælianus XII. 35. Var.

XXI. β. BION, Lyricus Poëta cujus meminit Laërtius IV. 58.

XXII. α. De CHARIXENA inter Lyricas Poëtrias mentionem facit Eustathius ad Iliad. β. p. 247. Ἦν δὲ ποιήτρια κρημάτων καὶ καριζένη, ὅθεν παροιμία ὡς τῶ Κωμικῶ ἐν Ἐκκλησιαζήσαις (v. 938.) ἔστι ταῖσι Χαριζένης τὰδ ἔστιν. Ad quem locum Scholiastes atque inde Svidas in Χαριζένη εὐήθης καὶ μαρὰ ἢ Χαριζένη.

XXII. β. CERCIDÆ Megapolitani Μεγαλίμβοι. Laërt. IV. 76.

XXIII. α. CINESIAS Evagoræ F. Atheniensis Plutarcho Lib. de superstitione μελοποιὸς dicitur, & dithyrambos scripsit, unde πυκλυοιδιάσκαλος Ⓞ sive κυκλίων ἰσμάτων ποιητὴς dicitur ab Aristophane. Vide Scholia ad Aves v. 1379. 1403. & ad ranas v. 153. Ælian. X. 6. Var. Svidam in Κωνστίας. E recentioribus Gyraldum p. 483. Erasimum proverbio *Camelus pyrrhicis didicerit* & Joach. Kühnii specimen notarum ad Pollucem p. 132. seq. Duos fuisse Cinesias notaverat Aristoteles in *διδασκαλίαις*. teste Scholiaste Comici ad Aves v. 1379. unde forte Cinesias à quibusdam vocatus Thebanus. Allegat Cinesiam quendam Erotianus in *ῥεμβοειδία τρόπων*.

XXIII. β. CLEON. ἐν δευτέρῳ μελῶν Allegatur à Polluce lib. XI. sect. 113.

XXIII. γ. CLEOBULUM ἄσμαθα scripsisse, h. e. Lyrica carmina testatur Laërtius lib. I. sect. 89. Ibidem tribuit ei quoque γριφῆς sed versibus scriptos Hexametris, uti filia ipsius Cleobuline (alio nomine Eumetis) similiter ænigmata Hexametris versibus scripserat.

XXIV. CORINNA Thebana Poëtria Pindari temporibus floruit quem quinqvies superavit teste Æliano XIII. 25. Var. confer Pausaniam Bæoticis p. 753. & Svidam. Eustathius ad Iliad. β. pag. 247. εἰ δὲ γυνὴ ἑποποιὸς τὴν Πινδαρὸν λυρικὴν ἀπέλεγε ἐν ἡτήθῳ ἐντὶ ἰσόρηται καὶ αὐτὸ, βοιωτία ἢ ἢ ἐκείνη τὸ ἐθὺς Ⓞ. Pindari juvenis adhuc à Corinna reprehensi meminit Plutarchus libro de gloria Atheniensium pag. 347. seq. At enim apud Apollonium libro de pronomibus Corinna reprehendit Myrtidem; quod mulier cum esset non dubitavit cum Pindaro contendere. Μέμφομαι Ἰωνγα τὰν Λυγροῶν, Μυρτίδα μέμφομαι, ὅτι βάλαι φῶσα ἔβα Πινδαροιο πῶς ἔριν. *Transiit pretii* (inquit Salmasius Epist. XIV. ad Voss.) *hoc fragmentum, etiam ad Historiam. Vides hoc carmine argui Myrtidem poëtriam à Corinna, quod mulier nata descenderit in certamen cum Pindaro. Atque Ælianus & ceteri antiquorum de Corinna hoc ipsum tradunt. Notat & Hesychius βάλαι vel βάλαι*

βάνη ex *Aeolica* (ita leg. non *Aetolica*) *lingua esse mulierem*. In eodem libro qui MS. exstat Codice 3243. Bibl. Regiz Paris. Apollonius laudat Corinnam ἐν Ἰολαίῳ & ἐπὶ ἐπὶ Θηβαίῳ, ut me docuit Clarissimus Neocorus. Scripsit Corinna teste Svida *libros quinque* (ἐπῶν ut ex Hephæstionis Enchiridio colligo p. 9. ἐστὶ μὲν τοὶ κ' ἐν ἑπεί, ὡς τὸ β' Κορίνη ἐν τῷ πέμπτῳ.

Ἡ δὲ οὕτως εὐδεὶς ἔμάν παρ' ἡδὲ Κορίνην.)

Præterea νόμους λυρικῆς ab illa scriptos ex eodem Svida discimus, quæ ἄσματα ni fallor vocat Pausanias pag. 753. In his fuit unum in *Tanagrammæ* Pæmandri uxorem, memoratum eidem Pausaniz pag. 748. ex quo versiculos quosdam mihi videtur repetere Hephæstio pag. 60. Enchirid. Sed & Θύραν Ἀθηναίης ἀσπίδα μελψαμένη Corinna dicitur ab Antipatro in veteri Epigrammate, atque *Epigrammatum* etiã condidisse ipsa à Svida traditur, licet in Anthologia edita nullum illius occurrit. Corinnæ vel potius Pindari *librum primum παρθενίων* laudat Scholiastes Aristophanis ad *Acharn.* v. 719. Nescio quod poemation aliud Corinnæ suppositum inuivit Athenæus Lib. VII. Κορίνηάτε ἢ ὁ πεποικηκὸς τὸ εἰς αὐτὴν ἀναφερῶμενον ποιημάτιον. Denique Antonius Liberalis c. 25. allegat Corinnæ librum primum ἑτεροίων five *Metamorphoseon*. Fragmenta quædam hujus poetrix collegit *Fulvius Ursinus* p. 46. & 295. seq. Svidæ binas præterea Corinnas videas memorari, Thespiam unam, quæ Corinthia alijs, νόμους λυρικῶν auctorem. Altera junior Thebana, itidem Lyrica, ἢ καὶ μύια κληθεῖσα. Sed & primæ illi Thebanæ νόμους λυρικῆς paulo ante Svidas tribuerat, & affirmaverat dictam μῦθον λυρικὴν *Muscam Lyricam* (ita enim legendum apud Vossium de Poëtis Græcis pag. 29. non *Musam*) fortassis propter styli tenuitatem. *Statius* V. 3. silv. v. 158. *tenuiorque arcanis Corinna.* Ovidius quoque amicam suam Corinnæ nomine celebrat, sed ut ipse testatur IV. 10. *Trist.* v. 60 *nomine non verò dictam.* Confer Joh. Savaronem ad Sidonii Lib. II. *Epist.* 10. pag. 155. & *carm.* 23. pag. 186. Alteram Thespiacam Corinnam à Pausania itidem celebrari, præter rem, ut existimo, tradit Tiraquellus in catalogo fœminarum eruditatum, *Comment. ad leges connubiales* p. 297.

XXV. CRITONIS μελοποιῶ mentio apud Svidam in *Μελοποιῶν*. De alijs ejusdem nominis adeundus Svidas in *κρίτων* & *Meursius* in *Bibl. Græca.*

XXVI. CTESIPHON ποιητὴς τῶν καλυμμένων κολάβρων, five auctor carminum quæ inter κολαβρισμὸν, lascivæ saltationis genus, decanta-

cantabantur. Athenæus Lib. XV. c. 16. & ibi Casaubonus. Alius Ctesiphon fuit pro cujus decreto celebris exstat Demosthenis Oratio. Alius item Ctesiphon Atheniensis alter, de quo Svidas. Alius Ctesiphon sive Ctesiphron Cnossius, Architectus, Metagenis pater, condita æde Dianæ Ephesiz, & scripto de hoc volumine clarus, de quo Vitruvius præf. Lib. VII. Salmast. ad Solin. & Franciscus Junius in Catalogo Artificum. Alius Ctesiphon cujus persica & Bœotica laudat Plutarchus in parallelis, & libro de flumin. Alius forte cujus *περὶ δένδρων & φυτῶν* idem Plutarchus libro de flum. allegat. Alius denique Ctesiphon ad quem literas exaravit Hieronymus. Fuit & vicus sive opidum Parthiæ hoc nomine ad Tigrim situm, ad quod occisus Gordianus & Carus Imperator ictu fulminis interiit. De illa civitate præter Geographos consules Valesium ad Ammiani XXIII. 6. p. 371. & Rittershus. ad Oppianum p. 8.

XXVII. DIONYSIUS Thebanus Epaminondæ in Musicis Magister, teste Nepote XV. 2. ab Aristoxeno apud Plutarchum Lib. de Musica p. 1142. accensetur claris Poëtis Lyricis sive *λυρικῶν κρημάτων ποιηταῖς ἀγαθοῖς*, Lampro, Pindaro, Pratino. Hujus nullam mentionem fieri miror à Meursio in libro singulari quo claros Dionysios recenset, T. X. Antiquitatt. Græcarum.

XXVIII. *α.* ERINNA Lesbia * æqualis, ut ajunt, Sapphonis, in nupta discessit admodum juvenis vix nata annos undeviginti, & Heroico carmine dialecto Æolica scripserat *Ἡλικάτην* sive *solum* versibus trecentis qui elegantia nec Homericis cedere viderentur. Præterea epigrammata, è quibus unum itemque alterum exstat in Anthologia. In his mentio monumenti quod cicadæ fecerat non myro statuarius, ut Varro apud Plin. XXXIV. 8. sed Myro Poëtria, *Μυρὰ παρθέμιον εἰξασα κίρα δάκρυ.* Apud Stobæum ferm. VII. habes oden sapphicam sub Erinnæ nomine *in laudem fortitudinis*, ut recte Grotius in Metaphrasi sua p. 48. non *in laudem urbis Romæ* ut Gesnerus Stobæi interpres, H. Stephanus in Lyricis p. 403. & Lipsius Lib. I. c. 2. de magnitudine Romana. Cæterum à Fulvio Ursino Erinnæ reliquias colligente pag. 39. & 295. Ode illa prætermissa est, nescio an quod illam Erinnæ non esse existimaret. Agit de Erinna etiam Tiraquellus in catalogo mulierum eruditarum, sed nonnulla tradit parum accurate, ut cum ait Myrus Epigramma in Erinnæ statuam legi Lib.

VI.

* Alii aliam ejus patriam nominant. Vide Stephanum in *Τῆν* , Svidam in *Ἡρώνα*, Eustathium ad Iliad. β p. 247. & Scholia Græca (recentis licet Scriptoris) ad Anthologiam Epigrammatum Græcorum p. 135. edit. Weshel. De tempore quoque non conveniunt scriptores, nam ab Eusebio refertur ad tempora Alexandri M. circa Olymp. CVI. & à Syncello p. 260. quod eodem recidit, æqualis fuisse Demosthenis traditur.

VI. Anthologiae c. I. quod est in Cleoninum, scribit etiam Laërtio in vita Cleobuli Erinnam appellari Hexametrorum ænigmatum vatem. Sed Cleobulinam five Cleobuli filiam Eumetin seu Eumetidem Laërtius vocat *ἑξαμέτρων ἀινυμάτων ποιήτριαν*, quæ illius ænigmata five *γρίφοι* Plutarcho, Athenæo & Svidæ celebrantur. Sed & ænigma de cucurbitæ applicatione in balneo quod tangit Aristoteles III. 2. Rhetor. Demetrius de elocut. §. 102. Cleobulinæ esse, ex Plutarchi Convivio observat Menagius ad Laërt. p. 52. & in Historia mulierum Philosopharum p. 4.

XXVIII. β. ERIPHANES *μελοποιός* memoratus Athenæo XIV. pag. 619.

XXVIII. γ. EUTYCHIDES *μελογράφος* ineptus, in quem Lucilli Epigramma p. 237. Anthologiae, edit. Wechel.

XXIX. De GLYCONE qui Glyconium carmen reperit, nihil fere restat præter exiguum fragmentum apud Hephæstionem in Enchiridio. p. 33. Fuere & alii hoc nomine, ut Glyco Atheniensis statuarius. Glyco medicus dati Panisæ veneni suspectus, (Sveton. August. c. XI.) Glyco vocis absontæ tragædus de quo Casaub. ad Persium V. 9. Glyco denique five Lyco Philosophus de quo Laërtius V. 65. idemque (ut Heinsio visum) athleta de quo Horatius Lib. I. Epist. I.

————— *invisi membra Glyconi.*

XXX. HERACLIDES Ponticus junior præter poëmata Heroica scripserat libros tres carmine Sapphico & Phalæcio, *λέξαι* inscriptos, pro Didymo Alexandrino præceptore suo adversus æmulum ipsius Aprum Grammaticum Aristarchi discipulum, de variis difficilibus quæstionibus & controversiis. Vide Svidam in *Ἡρακλιδ.* & *λέξαι*, Artemidor. IV. 65. Onirocrit.

XXXI. HIPPODROMUS Larissæus, Sophista, Philostrati Lemnii familiaris, Athenis ac Smyrnæ docuit, & præter declamationes five *μελέτας*, etiam Lyrica poëmata composuit. *ἀδονται δὲ αὐτῶν καὶ λυρικοί νόμοι, καὶ γὰρ δὴ καὶ τῆς νομικῆς λύρας ἤπαιτο.* Philostr. 2. de Sophist. p. 615.

XXXII. HIPPONAX Ephesius circa Olymp. LX claruit, ut præter Plinium XXXVI. 5. confirmat Chronicon Marmoreum Arundelianum, quod post Cyrum eum ponit, & Proclus in Chrestomathia qui ait floruisse sub Dario. Ejus de Biantis justitia eulogium refert Strabo Lib. XIV. p. 636. & Laërtius I. 84. Clazomenem concessisse, cum à tyrannis Athenagora & Coma, pulsus Epheso esset, testatur Svidas, unde Clazomenium appellatum in Sulpitiæ Satira v. 6. viri docti observarunt.

Vide Adr. Junii animadvers. Lib. I. c. 16. *Hipponacti notabilis fœditas vultus erat* ut ait Plinius, [adde Ælian. X. 6. Var.] *quamobrem imaginem ejus lasciviam jocorum Anthemus (Athenis Svidæ) & Bupalus proposuere ridentium oculis, quod Hipponax indignatus amaritudinem carminum distinxit in tantum, ut credatur aliquibus ad laqueum * eos compulisse, quod tamen est falsum, complura enim in finitimis insulis simulacra postea fecere.* Licet vero *ιαμβογράφος* passim appellatur, tamen non vulgari jambico versu usus est, sed scazonte sive choliambo: *λοιδορήσαι γὰρ βυλόμῳ τὰς ἐχθρὰς, ἔθραυσε τὸ μέτρον καὶ ἐποίησε χῳλὸν ἀντὶ εὐθέου καὶ ἀρυθμον, τρεῖσι δεινότητι πρέπον καὶ λοιδορία. Τὸ γὰρ ἔρρυθμον καὶ εὐήκοον ἐγκωμίοις ἀν' ἑρέποι μᾶλλον ἢ ἵσοις.* Demetrius de elocut. §. 325. Tetrametri sive octonarii scazontis Hipponactei exemplum existat apud Hephæstionem p. 16. Jambos senarios & choliambos confuse protulisse observat Priscianus de metris pag. 1328. seq. Jambicum syllabarum quindecim in penultima claudicans Hipponacti tribuit Terentianus pag. 2436. Leges jambici carminis præterea subinde transgressum ex Heliodoro metrico observat idem Priscianus pag. 1327. ubilibrum primum ejus *ιαμβων* allegat, quemadmodum Pollux primum ac secundum. Parodiam ipsius ad primos versus libri primi Iliados versibus Heroicis scriptam ex ejus Hexametris profert Athenæus Lib. XV. & primum Parodias conscripsisse affirmat. Perpauca alioqui Hipponactis fragmenta ** existant, quem non tantum petulanter atque acerbe, sed etiam *αιχρῶς* scripsisse, perinde ut Archilochum, ait Clemens initio primi stromatis. Hipponactium præconium pro carmine probroso dixit Cicero VII. 24. ad familiar. Scripta Hipponactis ideo à sacerdote legi noluit Julianus Imp. uti supra in Archilocho dixi. Hipponactem *ἐν πρώτῳ ἰάμβῳ κατὰ βῆπαλα* laudat Tzetzes in Chil. X. v. 380. & ad Lycophronem v. 219. & ex ejus *χῳλοῖς ἰάμβοις* adversum *Mimnem*, sive *Mimnetum* sex versus producit ad v. 424. Junio rem Hipponactem Grammaticum intelligo, cujus *συνώνυμα* laudat Athenæus Lib. XIII.

XXXIII. HYBRIÆ Cretensis scoliū ex Athenæi Lib. XV. refert H. Stephanus in Lyricis p. 398.

XXXIV.

* Exempla eorum qui dictis vel scriptis acerbis alios ad mortem compulerunt, collegit Clariss. Bœlius in Lexico ubi de Hipponacte agit, nota F, confer eundem in *Cerasti* & in *Hochstata*, *Pigbio*, &c. itidem nota f.

** Apud Aristotelem, Strabonem, Laërtium, Plutarchum, Stobæum, Athenæum, Eustathium ad Homer. interpretes Hesiodi, Sophoclis, Ariloph. Apollonii, Lycophronis, Hesychium, Etymolog. M, Harpocrat, Tzetzen Chiliadibus, Svidam in *βῆπαλα* &c.

XXXIV. α. IBYCUS Rheginus Simonide * antiquior, æqualis Anacreontis, in Samo versatus est temporibus Polycratis, & teste Svidæ Dorice scripsit libros septem carminum sive μελῶν, ex quibus liber primus allegatur in scholiis ad Apollon. Lib. IV. Liber quintus ab Athenæo Lib. II. dinosc. In iisdem scholiis ad Lib. III. Apollonii laudatur Ibycus ἐν τῇ εἰς Γοργίαν ᾠδῇ, qui Gorgias diversus sit oportet à Gorgia Rhetore. Stesichorum potius auctorem esse ἄθλων Ibyco tributorum docet Athenæus Lib. IV. Invenit præterea Ibycus instrumentum Musicum σαμβύκην teste Athenæo Lib. IV. & Svida in σαμβύκῃ, perinde ut Anacreon invenit barbitum. *Maxime omnium flagrasse amore*, sive ut ait Svidas ἐρωτομανέσαστον fuisse, ex scriptis ejus pridem observavit Cicero 4. Tusc. quæst. Apud Eusebium in Chron. num. MCCCCLXXVII. pro *Hippias* legendum *Ibycus*, *carminum** scriptor agnoscitur*, ut pulchre notavit Salmasius ad Solin. p. 52. & ante Salmasium Arnoldus Pontacus Eusebii editor Scaligero etiam judice præstantissimus, quemadmodum Gvil. Canteri emendationem qui apud Statium V. 3. silvar. v. 153. pro *Obsitium* legit *Ibycus*, recte adversus Barthium tuetur Reinesius Epist. ad Hofmannum p. 504. Præterea quæ de Ibyci rebus & fato Gyraldus, tum Erasmus in Adagio *Ibyci græves*, & Bonifacii historiz ludicræ Lib. I. c. VI. Fragmenta hujus Poëtæ col- legit H. Stephanus p. 90. & 423. *Fulvius Ursinus* p. 115. & 318. Allegatur Ibycus etiam à Galeno I. in sextum epidem. T. 5. pag. 455. Marino in vita Procli c. 1. & c.

XXXIV. β. ITHYPHALLICUM Carmen, Demetrio Poliorcetz cum Athenas ingrederetur decantatum castigatius exhibit & illustrat Casaubonus VI. 15. ad Athenæum.

XXXV. JULIANI Ægyptii carmen Anacreonticum quod incipit: *ἑφῆϑεν πλέκων ποδὶ εὖρον*, ex libro VII. Anthologiz exhibit H. Stephanus in Lyricis p. 408. Ejusdem Juliani, præfecti Ægypti, alia Epigrammata quæ amplura occurrunt in eadem Anthologia, quemadmodum & Juliani cujusdam Antecessoris*** & Juliani Dioclis. Fuit & Julianus Ægyptius Medicus Olympiani discipulus, cujus libro 48. contra Aphorismos Hippocratis, & Philonium sive librum de methodo, & alium περὶ ψυχικῶν καὶ σωματικῶν παθῶν idem Galenus memorat, qui eum Alexandriæ audiverat & postea Hippocratem adversus illum scriptis defendit.

De

* Schol. Apollonii Lib. IV. ὅτι δὲ Ἀχιλλεὺς εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον ᾠδῶγενόμην ἔγρηκε Μήδειαν, πρῶτον Ἴβυκον εἶρηκε, μεθ' ὃν Σιμωνίδης.

** Ita Hieronymus solet reddere vocabulum μελοποιός ut carmina ponat κατ' ἐξοχήν pro Lyricis carminibus.

*** De Juliano Antecessore qui Justiniani Imp. temporibus claruit, Vide Menagii Amoenitates juris p. 141. seq.

De Juliano Theurgo patre & filio dixi supra Lib. I. cap. XXXVI. §. II. Julianum Apfilarum dynastam qui ab Adriano Imp. regnum accepit, memoravi videas ab Arriano, periplo ponti Euxini. Antonium Julianum historicum qui de Judæis scripsit, à Minucio Felice p. 37. De Juliano Cappadoce Sophista, adeundi Eunapius, Svidas & qui Lexicon ejus Rhetoricum memorat Photius Cod. 150. Julianus Jctus (νομικῆς Φάσις) in quem est Epigramma Thezeteti IV. 1. Antholog. non est Salvius Julianus* qui jussu Adriani Imp. edictum perpetuum condidit, sed alter junior qui sub Justiniano vixit & conscripsit Epitomen Novellarum, idem cui opus suum Grammaticum dicavit Priscianus. Julianum ἐν Ἀθήναις κληρωθέν ἀρχαῖα sæculo post Christum natum tertio clarum memorat antiquum scholion Christiani scriptoris ad Vitam Procli scriptam à Marino, sed apud Marinum c. 36. potius respicitur Julianus Imperator, à quo Epocham quod repetat Philosophus paganus natione Syrus, tanto minus mirari licet, si quidem Vir Clariss. Joh. Harduinus in Chronologia V. T. è numis illustrata p. 62. observat in more positum fuisse Orientalibus, ut æram inchoarent ab exitu Principis alicujus qui de ipsis esset optime meritus, eamque producerent quam diutissime liceret, donec alius majore beneficio prioris recordationem delevisset.

XXXVI. α. LAMPRUS inter Lyricos poëtas celebratur ab Aristoxeno apud Plutarchum. Vide supra n. XXII. Idem ni fallor Lamprus à quo Musicam edoctum se profitetur Socrates apud Platonem Menexemo, & à quo Sophoclem Musicam & saltandi artem didicisse testatur Athenæus lib. I. p. 20. male Λάμπριος in vita Sophoclis. Hunc ipsum magna in Musicis gloria fuisse testatur Cornelius Nepos in vita Epaminondæ c. 2. Alius fuit & junior longe Lamprus Erythræus, cujus auditorem fuisse Aristoxenum tradit Svidas Ἀριστοῦξ. Alius quoque ni fallor Lamprus Grammaticus, cujus meminit Aristoteles II. 7. Ethicor. ad Eudemum.

XXXVI. β. LICYMNIUS Chius μελοποιός, laudatus à Parthenia cap. 22. Ex ejus præna in sanitatem vide si lubet quæ profert Sextus decimo adversus Mathematicos p. 447.

XXXVII. LYSIMACHUS quidam μελοποιός εὐτελής five Lyricus mediocris fuit cujus mentionem fecit Lycurgus Rhetor in oratione περὶ δαιμόσεως teste Harpocrate ac Svida. Fuere præterea Lysimachus Aristidis Justi Pater, teste Platone, sed & filius teste Demosth. in orat. περὶ τῶν ἀτελειῶν. Lysimachus Macedo leoni** objectus impune ab Alexandro

* Ita visum Alciato II. 27. disjunction.

** Fabula videtur Curtio VIII. 1. 17.

dro, inter cujus duces ac successores postea fuit, & Lyfimachiam in Ætolia condidit. Justin. XV. 3. Seneca, Plin. &c. Lyfimachus Acarnan ejusdem Alexandri præceptor. Plutarch. Alexandrō. Præceptor Regis Artali. Athen. VI. 13. Lyfimachus Alexandrinus qui libros *περί νόσων* scripsit teste Athenæo, Schol. Apollonii, Pindarique & Apostolio, (corrupte Tzetæ ad Lycophronem Symmachus) vide Jonsum p. 12. & Vossum de Hist. Græcis p. 384. Idem ut videtur Lyfimachus cujus *Αιγυπτιακά* allegat Josephus I. contra Apion. *Θηβαικά ᾠδῶδίζα* Scholiastes Apollonii Euripidis & Sophoclis. Confer Gisb. Cuperi Varias observationes Lib. I. c. 4. Opus de *agricultura* quod memorant Varro, Plinius, Columella, forte fuerit Lyfimachi Hippocratii, cujus mentio in scholiis ad Alexipharmacæ Nicandri. Prætereo Lyfimachum Ptolemzi F. Hierosolymitanum, in additamentis ad librum Escherz memoratum, & Lyfimachum Menelai fratrem atque ejus in Pontificatu maximo successorem, 2. Maccab. IV. 29. Tum Lyfimachum fratrem Apollodoti. Joseph. XIII. 21. Lyfimachum Cyrenzum. Tzetæ. VI. Chil. v. 921.

XXXVIII. MEGALOSTRATA amica Alcmanis Poëtz, poëtria & ipsa, ut paulo ante in Alcmano observabam.

XXXIX. MELANIPPIDÆ duo fuerunt Lyrici, unus Melius (male apud Athenzum Lib. II. sub init. & XIV. p. 651. *Μελίσσι*) circa Olymp. LXV. cui *διθυράμβων βιβλία πλείστα*, poëmata Epica, Epigrammata, elegias & alia multa Svidas tribuit. Alter prioris è filia nepos, cum Perdicca Rege versatus, & qui multa in dithyramborum modulatione innotavit, auctor & ipse plurium *ᾠσμάτων* & *διθυράμβων*. Ex alterutrius horum poëmate *Μαρσύα* quædam profert Athenæus Lib. XIV. p. 616. & Danaides ejusdem allegat p. 651. Clemens Alex. V. Strom. p. 602. *ὁ μελοποιὸς ἢ μελανιππίδης ἄδων κλυθί μοι ὠπάατε, θάυμα βροτῶν τὰς αἰζῶν ψυχὰς μεδῶν.* Vide H. Stephani Lyricos pag. 390. seq. & Gyraldum p. 476. Democriti Chii Musici (qui cognominis Philosophi æqualis fuit) scomma in Menalippidem refert Aristoteles III. 9. Rhetor. *ἢ ἢ μακρὰ ἀναβολὴ τῷ ποιῶσanti κακίστη.* Parodia ad Hesiodi *Εργ.* 266. Melanippides enim pro antistrophis longiores anabolas fecerat, ut notat Petrus Victorius ad Aristotelis Rhetor. p. 532. Meminit Melanippidæ etiam Plutarch. p. 1095. de infvavi vita sec. Epicurum, atque in amatorio p. 758. tum libro de Musica p. 1136. & 1141.

XXXX. α. MESOMEDES Cretensis, Lyricus, libertus Adriani Imp. non exigua apud illum gratia valuit, & delicias ejus, *Ἀντίνοισι* carmine celebravit. Svidas: *Μεσομηδῆς Λυρικὸς γεγονώς ἐπὶ τῶν Ἀδριανῶν Χρῆ-*

ων, ἀπελευθερῶ αὐτῶ, καὶ ἐν τοῖς μάλιστα φίλοις. γράφει δὲ εἰς Ἀντίνοον ἐπαμ-
νον (ὅς ἦν Ἀδριανῶ παιδικά) καὶ ἄλλα διάφορα μέλη. Ab Antonino Pio salarium
ei imminutum refert Julius Capitolinus cap. 7. ab altero Antonino (Carac-
calla ut notat Scaliger ad Euseb. p. 219.) positum ei (jam ante aliquot annos
ut videtur) defuncto honorarium monumentum, testatur vetus scriptor
apud Svidam. Carmen hujus Mesomedis Anacreonticum de vitro (in
Anthologia Epigrammatum Lib. IV. c. 32. male in trochaicos numeros re-
ductum) emendavit & rectius disposuit Salmasius T. I. ad Hist. August. p.
263. ubi præterea exhibet ineditum ante ejusdem Mesomedis ænigma
quod incipit: ἔρπασα πετωμένα βεβῶσα κέρα. Quamquam vero ποιητῆς
νόμων κρηθαρδικῶν vocatur ab Eusebio in Chron. & apud Svidam ὁ τῶν κρηθα-
ρδικῶν νόμων συγγράφης, hoc est ut interpretatur Scaliger, qui modulus
musicos fecit, sive cantica musicis notis expedivit: tamen poetam quo-
que fuisse certissimum est, & in altera editione Eusebii sui agnovit ipse
Scaliger, multis vero docet Salmasius, νόμους & μέλη tam de modulis Musi-
cis quam de ipsis carminibus dici, sicut jam pridem Musicos eosdem quo-
que fuisse Poëtas tradidit Cicero 3. de Oratore. Diomedes in Scholiis
ineditis ad Dionysium Thracem: ἔστι τινὰ ποιήματα ἃ ἔ μόνον ἐμμέτρως γέ-
γρασται ἀλλὰ καὶ μέλα μέλη ἐσκεπτόντο ἃ καὶ διπλασίονα κάμαρον παρὲς χεῖρ τοῦ
σκεπτομένου το μέτρον ἀντάξουσι διασώζεν καὶ τῶν μελῶν ἐπινοεῖ τὴν εὐρεσιν.
Ταῦτ' ἂν τὰ ποιήματα καλεῖται λυρικά ὡς ἀπὸ λύρας ἐσκευμένα καὶ μετὰ λύρας
ἐπιδεικνυμένα.

XXX. β. MOSCHINE Atheniensis, Jamborum Poëtria me-
morata Atheno VII. p. 297.

XLI. MUSÆUM Thebanum Thamyra & Philammonis filium
μελῶν & ἀσμάτων Poëtam antiquissimum memorat Svidas.

XLII. De MYIA utraqve Lyrica Poëtria, Spartiatide altera, alte-
ra Thespiaca dixi supra cap. XIII. 2. cum Pythagoricas recenserem. Nunc
tantum addo Thespiacam non diversam videri à Corinna, de qua paulo
ante num. XXIV.

XLVIII. MYRO sive MOERO Byzantia Homeri Tragici qui tem-
poribus Ptolemæi Philadelphii * claruit filia vel potius ut in Σασιθεῖ &
Ὀμη-

- * Antiquior videtur Myro Byzantia cujus simulachrum æneum Tatianus factum tradit à Ce-
phifodoto Statuario quem Olymp. CII. floruisse constat à Plinio. Epigramma etiam
Erinnae quo Myronis virginis cicadam celebrari dixi supra, cum de Erinna agerem, aliam
antiquiorem hujus nominis respicit, siquidem auctor epigrammatis sit Erinna, Sappho-
nis ἑταῖρα & ut volunt æqualis; Verum ab Eusebio Erinna refertur ad Olymp. CVI. &
ἑταῖρα non semper indicat æqualen, ut infra in Ἰσοκράτε observabo. Fuerunt & plu-
res

Ὀμηρος à Svida traditum est, mater, conjux Andronici Philologi, ποιήτρια ἐπῶν καὶ ἐλεγείων καὶ μελῶν. Heroicis versibus scripserat poema cui titulus Μημησοσύνη, ex quo nonnulla profert Athenzus Lib. XI. Forte eodem carminis genere etiam composuerat *diras* sive *άρας*, quæ laudantur à Parnethio cap. 27. erotic. *Hymnum* illius in Neptunum memorat Eustathius ad Iliad. β. p. 247. Antipater in Epigrammate:

Τὰσδε θιογλώσσας Ἐλικῶν ἰθρῆψα γυναίκας
 Ἰμνοῖς καὶ Μακεδῶν Παρίας σκόπελος,
 Πηξίλλαν, Μυρῶν, Ἀνύτης σῶμα &c.

Epigramma Myrûs occurrit in Anthologia IV. i. Fragmenta quædam collecta à Fulvio Ursino p. 42. & 295. At Pausaniam quidem miror, cui non fœminæ sed viri nomen est, Μύρων ἢ Βυζάντιος ποιήσας ἐπη καὶ ἐλεγεία, pag. 721. Bœotic. ubi quædam ex eo refert de Amphione. Myro filia Aristotimi Eleorum tyranni memoratur à Plutarcho de virtute mulierum p. 253. De Myronē statuario celeberrimo Eleythereo fise agit Franciscus Junius in Artificum catalogo, præter quam fuit & Myron alter * Lycius itidem statuarius, discipulus Polycleti. Apud eundem Pausaniam in Atticis p. 55. legendum videtur Λικίῳ ἔ Μυρωνος χαλκῶν παῖδα, non Λύκιον. Idem in Eliacis posterioribus pag. 454. & alibi statuas Myronis celebrans eum vocat Atheniensem. De Myrone Prienensi scriptore *Μεσσηνιακῶν*, vide quæ ex Athenzo & Pausania Vossius p. 391. de Hist. Græcis. Myronis Sicionorum Tyranni mentio apud Aristotelem V. 12. Politic. Sed & in commentitia Prochori de S. Johanne narratione inducitur Myron quidam pater trium filiorum Rhetorum. Omitto quod Myrto à Socrate in domum recepta (vide Plutarchum in Aristide p. 335. & Athenzum Lib. XIII. p. 553. seq.) alicubi per librariorum negligentiam vocatur Myro, ut apud Erasimum in scholiis ad Hieron. in Jovinian. T. 2. p. 22.

XLIX. MYRTIS Anthedonia ποιήτρια μελῶν laudatur à Plutarcho in quæstionibus græcis p. 300. ubi ex illa refert quare Eunosti herois lucum intrare nefas fuerit fœminis Tanagrænsibus. De ætate ejus inde constat, quod Pindarum & Corinnam teste Svida instituit. Vide *Fulvium Ursinum* p. 44. Ex fragmento Corinnæ, quod supra num. XXIV. retuli, apparet Myrtidem cum Pindaro ingenii certamen iniisse & propterea à Corinna fuisse reprehensam.

Hhhh 2

L. c.

res fœminæ, Myronis nomine celebres, ut Myro Rhodia Philosopha, quam Svidas ait scripssisse *χρῆσας γυναῖκῶν βασιλίδων καὶ μύθους*. Tum Myro de qua Epigramma vetus quod explicat Salmasius p. 1221. ad Solinum,

* Fuit & Eleythera urbs Lyciæ, vide Steph.

L. α. NOSSIS Locrensis, æqualis fuit Rhinthonis Tarentini vel Syracufani, qui claruit circa Olymp. CXVI. Unicum ejus Epigramma ex Anthologiz Lib. III. refert *Fulvius Ursinus* p. 55. quod in illum quem dixi Rhinthonem est compositum. Aliud legitur apud Holstenium & Berkelium in noris ad Stephanum Byz. in *λαοφοι*. Hoc ipsum emendatius exhibuit & alia insuper tria antea inedita vulgavit illustravitque Clarissimus Bentleius in Apologia pro diss. de Epistolis Phalaridis Anglice edita p. 355. seq. Meminit hujus Nossidis Antipater in Epigrammate de novem Poëtriis.

Νοσίδα θηλύγλωσσον ἰδὲ γλυκυαυχία Μύρτη.

L. β. PARMENONIS Byzantii *ἱάμβων* librum primum laudat Stephanus in *βυδωνη* & *φρίκιον*.

LI. PHALÆCUM à quo genus carminis Phalæcium nomen accepit, Gyraldus & Laur. Crassus confundunt cum Philisco sive Philico qui fuit ex Plejade Tragicorum. Mentio hujus Phalæci apud Ausonium Epist. 4. aliosque complures Grammaticos præcipue Metricos. At scripta ejus qui commemoraret neminem reperi, nisi quod Hymnos in Cererem ab eo compositos testatur Terentianus pag. 2424. & Epigrammata Athenæus X. Dipnosophist. p. 440.

LII. PRATINÆ Phliasii quædam ex Athenæo retulit H. Stephanus in Lyricis p. 394. seq. De hoc dixi infra cap. XIX. in notitia Tragicorum.

LIII. α. PRAXILLA Sicyonia scripsit *διθυσάμειος* ex quibus Odam cui titulus *Achilles* laudat Hephæstion in Enchiridio pag. 9. Antiquissima fuisse videtur, siquidem Praxilles trimetris usum Sapphonem notat idem Hephæstio pag. 36. Potuerunt tamen Praxillea metra dici quibus post Sapphonem Praxilla frequentius uteretur, nam & ab Eusebio in Chron. diu post Sapphonem Praxilla ponitur Olymp. LXXXII. Admirationi fuisse Praxillam *ἐπὶ τῇ τῶν σκολιῶν ποιήσει* ait Athenæus Lib. XV. At *σκολιῶν* illud de Admeto, ab aliis Alcæo vel Sapphoni tributum testatur Pausanias in Lexico apud Eustath. ad Iliad. β. p. 247. Ex Praxillæ *παρωϊοῦ* petitum ait Scholiastes Aristoph. ad *Σφῆκας* v. 1191. Sed & hujus Praxilla, inquit Gyraldus, nunc etiam carmen legitur ad Calain puerum de amoris mutatione. E Gyraldo Tiraqvellus ad leg. conubial. p. 303. *Praxilla-cujus etiamnum existat carmen ad Calain puerum de amoris mutatione.* Laur. Crassus de Poëtis Græcis p. 432. *De sui Ditirambi vâ celebrato quello à Calai Fanciullo della Mutazion d' Amore.* Vossius: *Supereft ejus carmen ad puerum Calain.* Lud. Morery in Lexico: *nous avons encore des vers qu'elle envoya à un jeune homme nommé Calais.* Hoc non occurrit apud *Fulvium Ursinum*, qui pauca quædam Praxillæ colligit p. 53. & 296.

& 296. Neque alibi hoc potui reperire, non magis quam quod Tan. Faber eam affirmat composuisse hymnos, & à Græcis recentioribus appellari *Basilicam*. *Μελοποιός* dicitur à Polemone apud Zenobium IV. 21. proverb. pro quo male in explicatione proverbii Vaticana apud A. Schottum *μελοποιός*. Male etiam in proverbii è Svida VII. 47. *Ἡλιθιώτερος ἢ Πραξιλλῆς Ἀδωνίδος* idem præstantissimus Schottus vertit: *Stupidior Praxillis Adonidos*, pro *Praxilla*. Neque Apostolii interpret probandus IX. 81. prov. qui bis habet *Praxelles*, magis vero peccavit ipse Apostolius, cui *Ἀδωνὶς Πραξιλλῆς* est Praxillæ filius, cum intelligatur poema ejus de Adonide.

LIII. β'. PYTHERMON Auctor *σκολιῶν* carminis, cujus initium habes in appendice proverbiorum Vaticana Centur. 3. proverbio 14.

LIII. γ'. SACADAS Argivus, *ποιητὴς μελῶν τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων*. Vide Plutarchum de Musica p. 1134.

LIV. α. SAPPHO Scamandronymii filia, Lesbia Mytilenensis, æqualis Alcæi fuit, ut patet vel ex Aristotelis I. Rhetor. cap. IX. & ex Sapphonis loco apud Demetrium de elocutione §. 145. ubi Alcæum celebrat, Fœminas illi familiares has refert Maximus Tyrius diff. VIII. *Gyrinnam, Atthidem, Αναβιοίαν, Gorgonem, Andromedam*. Ibidem amores Sapphonis cum Socraticis amoribus contendit, eosque non minus atque Anacreontis honestos fuisse ac pudicos disputat, ut Archilochum contra *ἕβρισην*. Svidas præter Atthidem amicas Sapphus nominat Telefillam, Megaramque (quibus ex Ovidio addi possunt *Cydno, Mnais, & Pyrino*. Discipulas *Anagoram* Milesiam, *Gongylam* Colophoniam & *Eunicam* Salaminiam. *Damophilam* præterea, uxorem Pamphyli, quæ cum Sapphone versata sit, & *ἔρωτικά*, tum hymnos in Dianam Pergæam aliaque poemata ejus exemplo composuerit, celebrat Philostratus I. 20. de vita Apollonii. *Gellonis* quoque Lesbiz virginis meminit Sappho apud Zenobium III, 3. prov. In *Doricham* vero quæ *Χαναχί* (fratris Sapphonis) amore capta non optima fide cum eo egerat, investa est teste Athenæo Lib. XIII. Meminit illius Dorichæ etiam Strabo Lib. XVII. & Svidas in *Ῥοδώπιδος ἀνάθημα*, Herodoto enim II. 135. eadem Doricha vocatur *Ῥοδώπιδος*, licet Athenæo observante Rhodopis sive Rhodope illa de qua Herodotus, longe diversa fuerit à Doricha Sapphonis. Reliqui duo fratres hujus Poëtrix, *Larichus* fuere & *Eurygius*, *Cercolas* autem maritus & *Κλεις* sive *Cleis* *filia. Ille vero

H h h h 3

cujus

* Sappho ipsa apud Hephæstion. p. 55 Enchirid.

ἔστι μοι καλά παῖς χρυσεῖσιν ἀνθήμοισιν
 Ἐμφεσθῆ ἔχουσα μορφὴν ΚΛΕΙΣ ἀγαπητά.

cujus amore exarfit fuit *Pampho*, ex cujus *ἔπεισι* nonnulla didicisse Sapphonem testatur Pausanias Bœotic. p. 767. Falluntur enim meo iudicio, qui Sapphonem poëtriam à Lesbia Pamphonis sive Phaonis amafia diversam faciunt, ut Apostolius XX. 14. proverb. & ante eum Ælianus XII. 19. Var. Menandri versus de Sapphone ob Pamphus amores in Leucadem se præcipitante servavit Strabo X. p. 452. Ipsa quidem Sappho κατ' ἐξοχήν dicta est Poëtria teste Galeno in lib. quod animi mores temperamentum corporis sequantur. Plutarchus de Musica p. 1136. Ἀριστοξένος δὲ Φησὶ Σαπφῶν πρώτην ἔντασθαι τὴν μίξολυδῆς αἰρμονίαν, παρ' ἧς τῆς τραγωδοποιεῖς μαθεῖν. Scripta Sapphonis hæc apud veteres memorantur:

1. *Μελῶν Λυρικῶν* libri IX. Svid. Maximam partem de amoribus fuere, unde *ἔρωτικὰ μέλη* vocant Plutarchus, Athenæus, Dio Chrysof. Orat. 2. de regno, Librum secundum & tertium laudat Hephæst. in Enchirid. quintum Pollux, Athenæus & Atilius Fortunatus, septimum idem Hephæstio. Odarum Sapphonis quarundam argumenta refert & adlegendum quam ad decantandum aptiores fuisse notat Demetrius libro de elocutione §. 167. Inter illas fuere etiam *ὠδῆς ἐπιθαλάμιοι*, ut ex Demetrio Rhetore, Dionysio Halicarnass. Hephæstione constat & Servio. Sed & Catulli Epithalamium de Hespero, & alterum Thetidis & Pelei ex Sapphone expressum suspicatur. If. Vossius p. 189. ad Catull. Alia duo illustra Sapphonis carmina recensita & emendata videre licet in notis ejusdem Vossii ad Catull. p. 113. seq. * Jacobi Tollii ad Longin. p. 76. seq. & in Dionysio Halicarnasseo editionis præstantissimæ Hudsonianæ T. 2. p. 47. & 350. 351. Sunt & nonnulla Sapphonis Horatio in Odis pulchre transcripta & imitata, ut ab Ursino & eruditissimis Poëtæ Venufini interpretibus animadversum.

2. *Ἐλεγεία*. Svid. Ex his forte est, quam latino carmine ad Phaonem expresit Ovidius in Epistolis Heroïdum. Eam recensitam habes in Fulvii Ursini Lyricis p. 29. Consulendus & Bachetus Meziriacus in erudito ad Epistolas Ovidii Commentario Gallice edito, & Ursinus libri laudati p. 289.

3. *Ἵμνοι*. Menander Rhetor, & Julianus Epist. 30. ad Alypium. Hymnus in Venerem apud Dionysium Halicarnass. *ὡς ἐὶ συνθέσθως ὀνομάτων*.

4. *Μονω-*

* Conferre præterea juerit notas eruditissimi Boivinii ad Longinum p. 263. seq. qui è MS. antiquissimo Longini quod exstat in Bibliotheca Regis Christianissimi quædam Sapphonis loca non infeliciter restituit. Respicit & locum Sapphonis Lucianus in amoribus T. 1. p. 905. cui p. 895. celebratur τὸ μελιχρὸν αὐχημα Λεσβίων Σαπφῶ. Eadem ἐνάτη Λυρικῶν, Λοιδῶν δεκάτη, Aufonio Epigrammate 32.

4. Μονωδία. Svid.

5. Ἐπιγράμματα. Svid. Ex his bina supersunt in Anthologia, & unum quidem in Timadem, quæ innupta decesserat.

6. Ἰαμβοί. Svid.

7. Versus ad Anacreontem, quos ex Chamæleonte ἐν τῷ περιπέσαι Φῶς refert Athenæus Lib. XIII. non dubitat Sapphoni esse suppositos ab Hermesianacte.

Exiguæ quædam carminum Sapphonis reliquæ, aliquoties lucem viderunt cum Anacreonte, ut supra cum de hoc agerem notare me meministi. Diligentius Fragmenta ejus collegit Fulvius Ursinus p. 7-36. & 281-295. quæquam video ejus industriæ tum in hac tum in reliquis Lyricis nonnulla accedere posse. Callias Lesbios olim ut Alcæi ita Sapphonis quoque poemata commentario illustraverat, teste Strabone. Varii quoque Comici Sapphonis nomine dramata ediderunt, ut *Antiphones*, *Diphilus*, *Ephippus*: de quibus infra in notitiis Comicorum. Non in florentiæ decessisse, sed senium attigisse ipsa testis est apud Stobæum serm. LXIX. ἡ γὰρ τλάσις ἐγὼ συνοικεῖν ἕσα γεραῖτέρα. Mytilenensis tanti post mortem visa est Sappho, ut ejus vultu numos suos signarent teste Polluce IX. 6. 437. qualem numum exhibet Ursinus pag. 2. fragmentor. & in elogiis Virorum illustrium p. 38. alium Sponius p. 120. Misc. eruditæ antiquitatis: alios præterea binos Clarissimus Hemsterhufius p. 1064. ad Pollucem, Sed & Alcæum in numo Mytilenæorum observat Holstenius ad Steph. p. 216. Confer Harduinum in numis urbium illustratis. De Sapphonis statua ærea à Silanione Artifice fabricata meminit præter Tatianum Cicero IV. 57. in Verrem. Sunt, ut dixi, qui etiam alteram volunt fuisse Sapphonem Lesbiam, meretricem non poetriam, ut ait Elianus XII. 19. Var. Sed & huic poemata Lyrica à quibusdam tribui Svidas non accuratissimus in distinguendis scriptoribus auctor retulit. Confer si placet quæ in hanc rem elegans & eruditus scriptor Bælius in Lexico, ubi de Sapphone. De Sapphus Poetriæ & Phaonis amoribus consulendæ notæ Historicæ Humfredi Prideaux ad Chronicon Marmoreum Arundelian. pag. 200. 201. Sapphus icon in tomo 2. thesauri Antiqv. Græcar. Gronoviani tabula 34. è schedis Pirrhi Ligorii, ubi quod mireris Eresia appellatur.

LIV. β. SCYTHINUS Tejus, Jamborum Poëta, cujus mentio est apud Stephanum Byz. in Τέως.

LV. SIMONIDIS Julitæ Cei magnum encomium legitur apud Platon. 1. de Rep. Σιμωνίδη γε ἡ βία δὲ ἀπίστευτον σοφὸς γὰρ καὶ θεῖος ὁ ἀνὴρ. Natus Olymp. LV. 4. Versatus est cum Pittaco Mytilenæo, Hipparcho tyranno Athen. Pausania Rege Lacedæmonior, & Hierone Syracul. Tyranno: ut ex eodem

eodem Platone constat. Sed & cum *Themistocle*, ut docet Plutarchus in *Themistoclis vita*, & cum *Aleuadis* *Theffalix* Regibus teste Sozomeno præf. ad *Hist. Eccles.* Annos vixit Simonides circiter nonaginta, & cum ætate proventus Pindarum instituisset, diem obiit supremum Olympiade LXXVIII. Æmulus ejus fuit *Lasus* * *Hermionensis* teste Aristophane in *Vespis*, tum *Timocreon*, *Rhodi*us, Poëta Lyricus & ipse, de quo infra suo loco. De dictis & factis Simonidis operæ pretium est videre Xenophontem in *Hierone* testantem inter alia eum in acie quoque adversus hostes stetit, & quæ collegerunt Gyraldus, atque in edit. 2. *Lexici Clarissimus Bælius*. Nam meo quidem instituto satis fuerit scriptorum Simonidis catalogum hic exhibere, quæ ad unum omnia interciderunt exceptis fragmentis collectis a *Camerario* & *Hertelio* inter *Gnomologos* de quibus supra cap. XI. tum in *Aristologia Pindarica* Mich. Neandri p. 395. & in *Lyricis* H. Stephani p. 272. 424. & 451. longeque diligentius à *Fulvio Ursino* p. 153.-198. & 328.-340. quibus nonnulla addidit *Theodorus Canterus* lib. 2. *Var. Lect.* cap. 7. Scripserat itaque Simonides *Dorica* dialecto:

1. *Καμύσις καὶ Δαρειὺς βασιλείαν*. Svid. in *Σιμωνίδης* & Schol. *Aristophanis* ad *Vespas*.
2. *Ναυμαχίαν Ἐρέξυ* five τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, *μελικῶς*. Svid. & Schol. *Aristophanis*. Schol. *Apollonii* Lib. I. Ex hoc opere videtur *Diodorus Sic.* lib. XI. p. 248. referre encomium *Lacedæmoniorum* qui ad *Thermopylas* fortissime pugnantes cecidere cum duce suo *Leonida*.
3. Τὴν ἐπ' Ἀρτεμισίων *Ναυμαχίαν*, δι' ἐλεγείας. Svidas, Schol. *Aristoph.* *Priscianus* de metris *Comicis*.
4. Θρήνος. Svid. Scholiastes *Aristoph.* & *Theocriti*. Ex his threnis videtur petita *Danaë* miseriam suam ὀδυρομένη apud *Dionysium Halicarnas.* in calce libri περὶ συνθέσεως ὀνομάτων. *Threnum* Simonidis in *Lysimachum Eretriensem* memorat *Harpocratio* in *Ταμύσαι*. Confer *Meursium* *Attic.* *Lect.* IV. 7. *Threnos sive Planctus optime scripsit Simonides*, inquit *Porphyrio* ad *Horat.* Meminit & *Georgius Galesiotes* apud *Leonem Allatium* Lib. de *Simeonum* scriptis p. 210. *Quintiliano* autem X. 1. *Inst. judice*, præcipua Simonidis in commovenda miseratione virtus fuit, quod præter *Catullum*, *Dionysium Halic.* & *Horatium* confirmat *Basilii Cæsarensis* *Epist.* 379. ad *Martinianum*. Nihilominus idem *Simonides* propter singularem suavitatem meruit ut diceretur *Melicertes*, teste *Svida* & Schol. *Aristoph.*

5. ὕμνος

* De hoc Lafo consules ubi lubebit scriptores à me laudatos supra Lib. I. c. XVI. §. 4.

5. Ἕμνος & Παῖνας. Menander Rhetor, Svidas, & Schol. Aristoph. Hymnum Simonidis in *Nepitunum* memorat Schol. Euripidis ad *Medeam* v. 4. At Hymnus in *memoriam* de quo Philostratus Lib. I. c. XI. de vita Apollonii, & inde Svidas in *Σιμωνίδ.* non Simonidis fuit sed Apollonii. Falsum interim apparet quod plane nullos in Deum hymnos scripserit Simonides, ut tradit Joh. Tzetzes Chil. VIII. hist. 228.

Οὐδ' ἕμνος ἔγραφε θεοῖς αὐτὸς ὁ Σιμωνίδης
 Εκκλίνων τὸ ἀνάργυρον, ἔγραφε δ' αἶνος παῖδας
 Ἀφ' ὧν ἐλάμβανε πολὺ καὶ Διερκεὲς χρυσίον.
 Ἐρωτηθεὶς δὲ πρὸς τινῶν, τί πρὸς θεῶν ἔγραφε.
 Πρὸς παῖδας αἶνος γράφει δὲ; ὁ Σιμωνίδης εἶπεν
 ὅτι οἱ παῖδες μοι θεοὶ, ὡς ἐξ αὐτῶν λαμβάνων.

6. Μῆλη varii generis, præcipue ἐπινίκια, atque ἐγκώμια. Theocritus * Idyll. 16. v. 44. Svidas, Schol. Aristophanis, Theocriti & Pindari. Περὶ βαγνύλα. Apostolius centur. XV. proverb. 97. Carmen Simonidis in *Eualidem* Eretriorum ducem (scriptum ante Olymp. LXIX.) memorat Herodotus V. 102. In *Anaxilam* Messenium, qui mulis Olympia vicerat, Aristot. 3. Rhetor. & Heraclides in *Politia* Rheginens. In *Leophronem*, Athenæus. In *Megarenfes*, Scholiastes Theocriti: in *Scopam* ** Thessalum (quod laudibus Castoris & Pollucis majorem partem repleverat) Cic. 2. de Oratore, Valerius Max. & Svidas. In *Xenocratem*, Schol. Pindari. Hisce epiniciis Carminibus etiam adscripserim, quod Simonidem ἐν πενταθλοῖς laudant Lucillus Tarræus ab Aldo editus, Svidas, Apostolius in *ἀλκωνίδες*, & quod Scholiasti Comici ad Equites allegatur aliquid ἐν τῶν Σιμωνίδος τετραίπων. At enim in *Alcibiadem* ἐπινίκιον ab aliis rectius tribuitur Euripidi. Vide Valesium ad Ammiani XIV. 6. In Scholiis vero ad Comici *Nubes*, τὰ το τὸ μὲλ. Σιμωνίδος καὶ ἐπινίκια v. 1359. pro ἐπινίκια legendum ἐπινίκιον. De Epiniciis etiam potissimum intelligendum suspicor, quod Palæphatum Ægyptium Svidas refert scripsisse argumenta sive ὑποθέσεις εἰς Σιμωνίδην. Primum mercede ἐπινίκια scripsisse, legas in Scholiis Pindari ad Isthm. 2. & apud Tzetzam VIII. hist. 228. & X. hist. 354. ne hoc loco repetam quæ de mercenaria Si-

I i i

moni-

* Apud Allatium p. 281. pro *Theocritus* in *Eratis* legendum *Theocriti in Gratiis*.

** Alii in *Glaucom Carysium*, in *Leocratem* alii, alii denique in *Axatarchum* fuisse affirmarunt, teste Quintiliano XI. 2. Nullum nomen adscripsit Phædrus IV. 24. idem carmen memorans. Ἄσμα Simonidis ad Scopam Creontis Thessali F. memorat Plato *Protagora* p. 394. Vide & Rich. Bentleium ad fragmentum Callimachi LXXI.

monidis Mūsa ad Phædrum notant viri docti: & quæ de *ἡμῶνους* ab eodem laudatis, Anonymus Græcus Scholiastes ad Aristotelis Rhetorica lib. 3. p. 55. Satis tamen acutum est, quod apud Stobæum ferm. 10. rogatus cur senex etiam numos corrudere non cessaret, *ὅτι βελόμη ἀν*, inquit, *ἀποθανῶν τοῖς ἐχθροῖς μάλλον ἀπολεπῶν, ἢ ζῶν δειδαῖ τῶν φίλων*. Aliam ejus responsonem notavit Plutarchus p. 786. an seni gerenda sit Resp. *quod per senium reliquis spoliatus voluptatibus, sola lucrandi oblectatione gravem recrearet aetatem*.

7. *Τραγωδίας*. Svid. & Schol. Aristoph.

8. *Ἐπιγράμματα* sive *ἔλεγεια*. Merito enim hæc duo conjungo, quoniam Epigrammata Simonidis uno disticho constantia à Pausania & aliis *ἔλεγεια* vocari, contra à Scholiaste Aristophanis ac Svida, qui Epigrammata Simonidis memorant, nullam *ἔλεγειαν* mentionem fieri video. Horum Epigrammatum non pauca adhuc supersunt tum in Anthologia, tum apud Herodotum VII. 228. Thucydidem, Aristotelem, Pausaniam, Hephæstionem, Stobæum, Pollucem, Laërtium, Arhenzum & Aristidem, quæ collegit & descripsit Allatius de Simeonum scriptis p. 214. seq. longe plura atque emendatiora Fulvius Urfinus p. 157. seq. quem ab Allatio non consultum miror. *ἔλεγεια* in Athenienses, qui prælio * Marathoniò adversus Persas occubuerant, tumulis ipsorum inscripta memorat Pausanias Bœoticis pag. 715. in quibus componendis superatum à Simonide Æschylum legitur in Tragici hujus vita. Videntur adhuc superesse Lib. III. Anthologiæ cap. *εἰς ἀνδρείους*. Similia existant apud Strabonem IX. p. 425. 429. Epigramma in mortuum quem repertum humaverat & à quo per somnium monitus naufragium evaserat, præter Valerium Max. & Joh. Tzetzem in Chiliad. I. hist. 24. memorat Scholiastes Aristidis apud Urfinum p. 330. Fuerunt & in Simonidis Epigrammatis *Gripbi* quidam, ut uno alteroque exemplo constat, quod producit Athenæus. Mentio Simonidis tanquam *Ἐπιγραμματογράφου* etiam in prolegomenis Tzetze ad Lycophronem, & in Scholiaste Pindari.

Locus quem ex Luciani Scytha T. I. p. 599. producit Fulvius Urfinus p. 181. non Simonidis est, sed alterius Cei, Bacchylidis: ut observat Colomesius p. 463. ad Gyraldum. Idem Urfinus p. 181. ex Lucillo Tarrho in *Σαρδάνιος γέλιος* & Theocriti Scholiaste in Idyll. I. producit loca in quibus allegatur Simonides *libro secundo de Sicilia, & libro 2. de Sym-*
cufis,

* Gestum est Olymp. LXXII. 1.

caſis, ſed is alius Simonides, Platone junior fuit, ut probe notatum Voſſio I. 8. de Hiſtoricis Græcis. Strabonis vero locus Lib. XV. p. 728. edit. Morelli, in vitio forte cubat, licet aliud videtur Allatio p. 211. nam pro verbis *ὡς εἶρηκε Σιμωνίδης ἐν Μημηνοὶ διδυράμβω τῶν Δαλιακῶν*, Caſaubonus è Svida legit *ΣῆμⓄ ὁ ἩλείⓄ* five *ὁ ΔῆλⓄ*. Sic *ovum* quod ſub Simonidis nomine laudat Franciſcus Blondellus in comparatione Pindari cum Horatio p. 32. Simmiae eſſe conſtat, de quo infra ſuo loco Libro tertio cap. 17. Viciffim pro Simmia Simonidis nomen male poſitum à Svida in *Σιμμίας*. Vide Joſium p. 23. Quod porro Scholiaſtes Apollonii Lib. I. p. 56. *τὴν γὰρ ἰωλκὸν Μινύαι ὤκων, ὡς Φησὶ Σιμωνίδης ἐν συμμίκτοις*, aut ſubintelligendum fuerit *μέλσι*, aut alius fuerit Simonides illorum *συμμίκτων* ſcriptor, ſiquidem ejusmodi exſiterunt quælia *συμμίκτα* Philemonis, Calliſtrati &c. de quibus Woweranus c. 13. Polymath. Fuit & alius *Simonides Jambographus* * Amorginus, qui & elegiarum libros duos Svida teſte ſcripſit, cujus meminere Strabo, Clemens Alex. Athenæus, & alii: confer Voſſium III. Inſtit. poët. p. 97. Allatium p. 206. Huit forte *σύμμικτα* rectius tribueris, & Epigramma in Sophoclis mortem. Fuit præterea qui Amorginum videtur ætate antecēſiſſe, *Simonides Cæus junior*, circa Olymp. LXXXII. clarus, quem Svidas ait ſcripſiſſe libros III. *περὶ ** εὐρημάτων*, & libros tres de genealogiis. Simonidis qui Hiſtorias ſuas Speuſippo Philoſopho inſcripſit, in quibus egerat de rebus Dionis ac Bionis, meminit Laërtius IV. 5. Longe junioris Simonidis Philoſophi ſub Valente Imp. combuſti meminit præter Zoſium & Svidam Ammianus XXIX. I. p. 555. De aliis Simonidibus conſulendus præter Voſſium Lib. de Hiſt. Græcis. Leo Allatius libro de Simeonibus p. 217. ſeq. Chamæleontem Heracleotam *ἐν τῷ περὶ Σιμωνίδου* laudat Athenæus: nimirum de pluribus Poëtis egerat ille ſcriptor, ut accurate notavit Joſius p. 93. De dialectis Simonidis & aliorum poëtarum Lyricorum, Homerique, ſcripſerat *Tryphon* Alex. teſte Svida. *Protagoram* vero poëmata Simonidis mercede accepta interpretatum eſſe refert Themiffius Orat. XXIII. p. 289. edit. Harduini.

Iiii 2

LVI, SI-

* Tzetzes Chil. XII. v. 52. notat Simonidem fuiſſe inventorem literarum *η & ω*, dubitat vero utrum *τὸν Ἀμόργου*, (Amorgi filium vocat etiam Chil. I. v. 619.) *τὸν Σάμιον ἐκέων*, an Cæum. Sed Amorginum à patria non à Parente appellandum eſſe Stephanus Byz. & alii perſpicue teſtantur. De literarum inventoribus conſule ſi lubet ſcriptores ſupra à me laudatos Lib. I. c. XXIII. § 2.

** Præter Simonidem hunc ſcripſere *περὶ εὐρημάτων* Antiphanes, Ariſtodemus, Ariſtoteles, Cydippus, Dimias, Ephorus, Philoſtephanus, Scamon Mytilenæus, Strato Peripateticus & Theophrastus. Confer Clementem Alex. I. Strom. p. 308. Athenæum & Plinium VII. 56.

monidis Mūsa ad Phædrum notant viri docti: & quæ de ἡμίονοις ab eodem laudatis, Anonymus Græcus Scholiastes ad Aristotelis Rhetorica lib. 3. p. 55. Satis tamen acutum est, quod apud Stobzum ferm. 10. rogatus cursenex etiam numos corradere non cessaret, ὅτι βυλοίμην ἂν, inquit, ἀποθανῶν τοῖς ἔχθροῖς μάλλον ἀπολιπέω, ἢ ζῶν δειδοῦμαι τῶν φίλων. Aliam ejus responsonem notavit Plutarchus p. 786. an senigerenda sit Resp. quod per senium reliquis spoliatus voluptatibus, sola lucrandi oblectatione gravem recrearet aetatem.

7. Τραγωδίας. Svid. & Schol. Aristoph.

8. Ἐπιγράμματα sive Ἐλεγεία. Merito enim hæc duo conjungo, quoniam Epigrammata Simonidis uno disticho constantia à Pausania & aliis ἔλεγεία vocari, contra à Scholiaste Aristophanis ac Svida, qui Epigrammata Simonidis memorant, nullam ἔλεγείων mentionem fieri video. Horum Epigrammatum non pauca adhuc supersunt tum in Anthologia, tum apud Herodotum VII. 228. Thucydidem, Aristotelem, Pausaniam, Hephæstionem, Stobzum, Pollucem, Laërtium, Arhenzum & Aristidem, quæ collegit & descripsit Allatius de Simeonum scriptis p. 214. seq. longe plura atque emendatiora Fulvius Urfinus p. 157. seq. quem ab Allatio non consultum minor. Ἐλεγεία in Athenienses, qui prælio * Marathonio adversus Persas occubuerant, tumulis ipsorum inscripta memorat Pausanias Bœoticis pag. 715. in quibus componendis superatum à Simonide Æschylum legitur in Tragici hujus vita. Videntur adhuc superesse Lib. III. Anthologiæ cap. εἰς ἀνδρείους. Similia existant apud Strabonem IX. p. 425. 429. Epigramma in mortuum quem repertum humaverat & à quo per somnium monitus naufragium evaserat, præter Valerium Max. & Joh. Tzetzem in Chiliad. I. hist. 24. memorat Scholiastes Aristidis apud Urfinum p. 330. Fuerunt & in Simonidis Epigrammatis *Gripi* quidam, ut uno alteroque exemplo constat, quod producit Athenæus. Mentio Simonidis tanquam Ἐπιγραμματογράφου etiam in prolegomenis Tzetze ad Lycophronem, & in Scholiaste Pindari.

Locus quem ex Luciani Scytha T. I. p. 599. producit Fulvius Urfinus p. 181. non Simonidis est, sed alterius Cei, Bacchylidis: ut observat Colomesius p. 463. ad Gyrædum. Idem Urfinus p. 181. ex Lucillo Tarrho in Σαρδάνιος γέλως & Theocriti Scholiaste in Idyll. I. producit loca in quibus allegatur Simonides libro secundo de Sicilia, & libro 2. de Sym-
cuis,

* Gestum est Olymp. LXXII. 3.

caſſi, ſed is alius Simonides, Platone junior fuit, ut probe notatum Voſſio I. 8. de Hiſtoricis Græcis. Strabonis vero locus Lib. XV. p. 728. edit. Morelli, in vitio forte cubat, licet aliud videtur Allatio p. 211. nam pro verbis *ὡς εἴρηκε Σιμωνίδης ἐν Κημισσοὶ διθυράμβῳ τῶν Δαδαικῶν*, Caſaubonus è Svida legit *Σῆμ[Ⓞ] ὁ Ἠλεῖ[Ⓞ] five ὁ Δῆλ[Ⓞ]*. Sic enim quod ſub Simonidis nomine laudat Franciſcus Blondellus in comparatione Pindari cum Horatio p. 32. Simmiz eſſe conſtat, de quo infra ſuo loco Libro tertio cap. 17. Viciffim pro Simmia Simonidis nomen male poſitum à Svida in *Σιμμίας*. Vide Joſium p. 23. Quod porro Scholiaſtes Apollonii Lib. I. p. 56. *τὴν γὰρ Ἰωλκὸν Μινύαι ᾄκων, ὡς Φησὶ Σιμωνίδης ἐν συμμίκτοις*, aut ſubintelligendum fuerit *μέλῳσι*, aut alius fuerit Simonides illorum *συμμίκτων* ſcriptor, ſiquidem ejusmodi exſtiterunt q̄valia *συμμίκτα* Philemonis, Calliſtrati &c. de quibus Woweranus c. 12. Polymath. Fuit & alius *Simonides Jambographeus* * Amorginus, qui & elegiarum libros duos Svida teſte ſcripſit, cujus meminere Strabo, Clemens Alex. Athenæus, & alii: confer Voſſium III. Inſtit. poët. p. 97. Allatium p. 206. Huit forte *σύμμικτα* rectius tribueris, & Epigramma in Sophoclis mortem. Fuit præterea qui Amorginum videtur ætate anteceſſiſſe, *Simonides Cæus junior*, circa Olymp. LXXXII. clarus, quem Svidas ait ſcripſiſſe libros III. *περὶ ** εὐρημάτων*, & libros tres de genealogiis. Simonidis qui Hiſtorias ſuas Speuſippo Philoſopho inſcripſit, in quibus egerat de rebus Dionis ac Bionis, meminit Laërtius IV. 5. Longe junioris Simonidis Philoſophi ſub Valente Imp. combuſti meminit præter Zoſinum & Svidam Ammianus XXIX. I. p. 555. De aliis Simonidibus conſulendus præter Voſſium Lib. de Hiſt. Græcis, Leo Allatius libro de Simeonibus p. 217. ſeq. Chamæleonem Heracleotam *ἐν τῷ περὶ Σιμωνίδου* laudat Athenæus: nimirum de pluribus Poëtis egerat ille ſcriptor, ut accurate notavit Joſius p. 93. De dialectis Simonidis & aliorum poëtarum Lyricorum, Homerique, ſcripſerat *Tryphon* Alex. teſte Svida. *Protagoram* vero poëmata Simonidis mercede accepta interpretatum eſſe refert Themiffius Orat. XXIII. p. 289. edit. Harduini.

Iiii 2

LVI. SI-

* Tzetzes Chil. XII. v. 52. notat Simonidem fuiſſe inventorem literarum *η & ω*, dubitat vero utrum τὸν *Ἀμόργου*, (Amorgi filium vocat etiam Chil. I. v. 619.) τὸν *Σάμιον ἐκῆον*, an Cæum. Sed Amorginum à patria non à Parente appellandum eſſe Stephanus Byz. & alii perſpicue teſtantur. De literarum inventoribus conſule ſi lubet ſcriptores ſupra à me laudatos Lib. I. c. XXIII. § 2.

** Præter Simonidem hunc ſcripſere *περὶ εὐρημάτων* Antiphanes, Ariſtodemus, Ariſtoteles, Cydippus, Dinias, Ephorus, Philoſtephanus, Scamon Mytilenæus, Strato Peripateticus & Theophrastus. Confer Clementem Alex. I. Strom. p. 308. Athenæum & Pli-nium VII. 56.

LVI. SIMON Magnesius de quo Strabo Lib. XIV. p. 648. Musicus fuisse videtur & simul Poëta. *Καὶ Σίμων ὁ μελοποιὸς καὶ αὐτὸς ἄρσενος τὴν τῶν προτέρων μελοποιῶν ἀγωγήν, καὶ τὴν Σιμωνίαν εἰσαγαγὼν, καθάπερ ἔτι μᾶλλον Λυσιστοδοὶ καὶ Μαγαδοὶ.* Mentio hujus Simonis five Simi Magnesii etiam apud Athenzum. Videndum quoque vestre diversus ab hoc Σίμος Ἀρμονικός. cujus meminit Porphyrius in vita Pythagoræ p. 3.

LVII. STESICHORUS* Hesiiodi filius à quibusdam habitus, ex Himera ** Siciliz civitate fuit. Natus Olympiade XXXVII. antiquior Simonide, qui ejus meminit apud Athenzum Lib. IV. p. 172. Phalaridis Tyrannidi in Patria sua restitit, narratâ fabula de eqvo, qui ut cervi levem injuriam ulcisceretur, frena injici sibi passus esset. Vide Aristotelem II. 20. Rhetor. Quæ præterea in tributis Phalaridi Epistolis & inde apud Tzetzen Chil. I. hist. 25, & Chil. V. hist. 31. leguntur, tanquam virorum doctorum disputationibus controversa, præterea, licet illa non præter historiz fidem scripta mihi videntur. Obiit apud Catanenses, Olymp. LVI. ut tradit Svidas, vel serius etiam, si ætatis annum attigit LXXXV. ut Lucianus habet in Macrobiis. Dorica dialecto poemata composuerat libris XXVI. ut ab eodem Svida annotatum. Poësis ejus Epodica è Strophe, Antistrophe & epodo constans, unde proverbium: *ὅδε τρία Στεσιχόρου* de quo Svidas. In sepulchro Stesichori apud Himerenses *πάντα ἐκ τῶν*, unde in astra galorum ludo Stesichorus octonarium denotabat. Vide quæ Viri docti ad Pollucem lib. IX. c. 7. sect. 100. Tituli vero poematum ipsius apud veteres scriptores mihi observati hi sunt:

Ἄθλα, quæ Ibyco ab aliis, sed male, tributa, ex Simonide observat Athenzus Lib. IV. p. 172.

Βυκολικά μέλη. Ælian. X. 18. Var.

Γηρυονίς. Athenzus, Pausanias Arcad. p. 602. ubi male in Kühnii quoque editione, *Γηρυόνη Διὶ* pro *Γηρυονίδι*, & Schol. Apollonii. Respiciunt & Schol.

* Hesiiodi filium tradidere Philochorus, Aristoteles &c. ut Svidam ac Tzetzen præteream. Sed alia aliorum sententia. Prius dicebatur *Tisias*, Stesichori vero nomen accepit ὅτι πρῶτος κινθαρῶδια χορὸν ἔσῆσεν, ut est apud Svidam. Confer de illa *σάσι χορῶν* differentem Clariss. Dodwellum Lib. de ætate Phalaridis p. 62. seq. *Κυκλιος χορῶς* sine ulla *σάσει* erat *διθυραμβικῶν*, ut supra dixi in Cinesia. Vide & si placet quæ de Choro Lyrico habet Tzetzes Chil. XI. hist. 377.

** Silius XIV. 223. *Littora Thermarum prisca dotata Camæna.* Cicero 2. in Verrem c. 33. *Erat etiam Stesichori poeta statua similis, incurva, cum libro, summo ut patant antistichio facta, qui fuit Himera: sed & est & fuit tota in Græcia summo propter ingenium honore & nomine.* Iconem Stesichori juvenili facie exhibet Jac. Gronovius T. 2. Antiquitat. Græcar. tabula 38.

& Schol. Hesiodi ad Theogon. & Strabo Lib. 3. Vide Fulv. Urfinum pag. 309.

Ελένης κατηγορία sive ψόγος, in cujus scripti pœnam excœcatus, sed post compositum oraculi monitu Ελένης εγκώμιον sive *Palinodiam*, visum recepisse traditur. Meminit Plato Phædro, Isocrates Helenæ encomio, Dio 2. de regno p. 21. & diff. XI. p. 162. Lucianus secundo de vera Hist. T. I. p. 673. Hieronymus 1. contra Rufin. multiqve alii, quos laudat Fulvius Urfinus p. 305. seq. & Allatius c. VIII. de patria Homeri. Stesichori Ελένη allegat Athenæus Lib. III. Ptolemæus Hephæst. Lib. IV. Ex primo Helenæ epithalamio à Stesichoro scripto Theocritum in Idyll. XVIII. quædam mutuatam notat ejus Scholiastes.

Ευρωπία. Schol. Eurip. Phœnissis.

Ιλίου περίοδος. Dio Chrylost. Orat. 2. de regno, p. 25. ait Alexandrum Regem Stesichori æstimatorem fuisse, ότι μιμητής Ομήρου γενέσθαι δοκῆκεν τὴν ἄλωσιν ἐκ ἀναξίως ἐποίησε τὴ Τροίαν. Mentio in veteri tabula Iliaca apud Fabretum p. 342. Meminit & Pausanias Phocicis p. 856. Harpocrat. in καθελων. Tzetzes ineditus apud Clariss. Dodwellum opere elaboratissimo de Cyclis pag. 802. Hoc pœma videtur respicere Quintilianus, cum Epicuri carminis onera, lyrâ sustinentem Stesichorum celebrat X. Inst. Or. cap. 1.

Καλύκη. Athen. Lib. XIV. Eustath. Iliad. φ.

Κύκνος. Schol. Pindari Olymp. 10.

Θρῆσεία. Schol. Aristoph. ad Pacem, Athen. Lib. XII. pag. 513. qvι Xanthi Lyrici hoc in pœmate imitatore fuisse Stesichorum observat.

Παιδιά sive παιδικά. Athen. Lib. XIII. Καὶ Στησίχορος δ' ἔμετρως ἐρωτικὸς γενόμενος συνέθεκε, ἔτον τὸν τρόπον ἀσμάτων ἃ δὴ καὶ τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο παιδία καὶ παιδικά. Ejusmodi ἀσμάτης Stesichorei initium mihi videtur afferre Strabo Lib. VIII.

Ἄγε Μῦσα λίγνα ἄρξον ἀοιδᾶς
Ἐρατῶν ὕμνος Σαμίων περὶ παίδων
Ἐρατᾶ Φθγγομένα λύρα.

Παλλάδος εγκώμιον quod aliis tributum *Lamprocli*. Initium ejus affert Tzetzes Chil. I. v. 683. & Schol. Aristidis, tum Aristoph. ad Nubes qvι Lamprocli tribuit.

Συνοδήσαι. Athen. Lib. III.

Angelicum metrum, celeritate nunciis aptum repetit Stesichorus,

rus, cujus hoc exemplum profertur à Diomede Lib. III. p. 512. *Optima Calliope miranda poëmatibus.*

Fragmenta nonnulla Stefichori collecta sunt à Neandro pag. 421. H. Stephano p. 76. & 443. majorique industria à Fulvio Ursino pag. 79-97. & 304-309. Socrati in carcere constituto quendam scite Lyrici carmen Stefichori admodulatum refert Ammianus XXVIII. 4. p. 529. Allegatur Stefichorus à Vibio Sequestro, Christiano scriptore, ubi de Himera fluvio agit, sed Ctesichorum perperam ibi exhibent quædam editiones.

LVIII. TELESILLA Argiva Lyrica poëtria claruit temporibus Cleomenis Spartanorum *Regis circa Olymp. CXXXIX. ut constat è Plutarcho Lib. de virtutibus mulierum p. 245. Itaque longe fuit junior Laide meretrice, licet Theophylactus Simocata Epistolam Telesillæ ad Laidem confinxit. Ejus *ᾄσματα* sive *μέλη* memorant Pausanias, Max. Tyrius, & alii. Auctor fragmenti Censorino subjecti c. 9. *Alcman numeros etiam minuit in carmen, hinc poëtria melice; at Telesilla etiam Argiva minutiones edidit numeros.* Athenæus Lib. XIV. *ἡ δὲ εἰς Ἀπόλλωνα ὡδὴ Φιληλαῖς, ὡς ἡ Τελεσίλλα παρίσθισιν.* Versum ejus producit Hephæstio Enchirid. p. 36. Confer Ursini Lyricas p. 49. seq. & 296.

LIX. TELESTÆ Selinuntii quædam ex Athenæo describit H. Stephanus in Lyricis p. 392. Si idem est Telestus Poëta cujus monumentum memorat Plinius XXXV. 10. vixerit circa tempora Philippi Macedonis. Sed cujus *ἄργα* & *ἀσκήσεις* ab Athenæo laudantur, Comicus fuit testis Svida in *Τελεσῆς*. Telestæ Dithyrambos memorat Plutarchus in Alexandro, Diodorus Sic. XIV. 47. & Athenæus Lib. XIV. laudat *Τελεσῆν ἐν ὑμνοῖς διθυράμβω*. Aristoxenum de hoc Telestæ agentem allegat Apollonius Discolus hist. mirab. c. 40. Alius fuit Telestes Æschyli *ορχηστῆς*, quædam Tragicæ illius Septem Thebanam egregie saltasse tradit idem Athenæus Lib. I. pag. 22. Alius quoque Telestes Corinthi Rex apud Eusebium Chron. ad Num. MCCXXV.

LX. TELLEN tibicen pessimus, ** nec multo forte melior poëta Lyricus, etsi propter dicacitatem nonnullis probatus. Si idem qui *τέλλης* Plutarcho in Apophthegmatis, Epaminondæ temporibus vixit. Zenobius proverbio *ἄειδε τὰ Τέλλης. ἐπὶ τῶν σκωπτικῶν τίθεται ἡ παροιμία. Τέλλης γὰρ αὐλητῆς ἐγένετο καὶ μελῶν ποιητῆς, παίγνιατε *** κατέλι-*

πει

* Vide Luciani amores T. I. p. 895.

** Plutarch. *ἠνῶ αὐλητῆς ὁ μὲν Τέλλης κἀμικτός, ὁ δὲ Ἀντιγονίδας κἀλλιςός.*

*** *Παίγνια* ejusmodi scripserant *Βούργς*, *Μηάρας* Locrus, & *Σαίπε* Lesbia. Vide Jo. Brodæum ad Anthologiam p. 562. edit. Wechel.

πέν ευθυμώματα καὶ χάσιν ἔχοντα πλείστην καὶ σκόμματα κομψότατα. Idem alibi: ἄπες ἢ Τέλλην ἐγένετο αὐλητῆς καὶ μελῶν ἀνυποτάκτων [licentiosorum & liberæ dicacitatis carminum] ποιητῆς, μίμνηται αὐτῷ Δικαίαρχος ὁ Μεσσηνός. Meminit & Diogenianus, Apostolius &c.

LXI THEANO Lyrica Poëtria commemorata mihi fuit supra cap. XIII. cum de fœminis Pythagoricis agerem.

LXII. TIMOCREON Rhodius pugil ac Poëta, Simonidis adversarius fuit, ut notatum Laërtio II. 46. Comicus veteris Comœdiæ, sed qui præter Drama in Themistoclem ac Simonidem scripsit, præterea Svida teste *Ψόγον* sive *vituperationem Themistocli* carmine Lyrico. Versus hujus Timocreontis ante ineditos profert Allatius de Simeonum scriptis p. 212. è quibus colligas eum à Simonide prius læsum fuisse:

Κῆρα μὲ προσῆλθε Φλυαρία ἔκ ἐθέλοντα

Οὐκ ἐθέλω γὰρ με προσῆλθε Κῆρα Φλυαρία.

Scolium Timocreontis in *Blutium* memorat, & ejus initium refert Aristophanis Scholiastes ad Acharnenses v. 531. & ad ranas v. 1335. Svidas in *σκολίων*. ex quo transcriptum exhibet H. Stephanus in Lyricis suis p. 396. Respicit &, Clariff. Kustero ad Svidam observante, Isidorus Pelusiota lib. 2. Epist. 146. Mortuum hoc Epigrammate Simonides perstringit quod extat in *Anthologia* Lib. III. c. 6.

Πολλὰ Φαγῶν καὶ πολλὰ πινῶν καὶ πολλὰ κακ' εἰπῶν

Ἀνθρώπου, κῆμαί Τιμοκρέων Ῥόδιου.

Confer Jo. Meursium in Rhodo lib. 2. c. 13. p. 108. seq. De voracitate hujus Timocreontis mentio apud Ælianum I. Var. Hist. c. 27. & Eustathium ad *Iliad.* ψ. p. 1447. At Simonides notante H. Stephano in *diff. de Parodiis* pag. 68. allusit ad hunc epitaphii Sardanapali versiculum: *πολλὰ πινὼν καὶ πολλὰ Φαγῶν καὶ πολλὰ τρεφῆσας.*

LXII. XANTHUS Poëtis Lyricis antiquissimis annumerandus Stefichoro antiquior est, qui Orestiam suam & alia ex illius carminibus composuit, ut testatur Athenæus Lib. XII. p. 513. Meminit & Ælianus IV. 26. Var. ubi consulendæ præstantissimi Perizonii notæ. De Xantho Historico Meursius ad Hesych. pag. 173. seq. & Vossius de *Hist. Græcis*. De aliis Xanthis Illustris Ex. Spanhemius ad Callimachum pag. 356.

LXIII. XENOCRITUS Locrensis per omnem vitam oculis captus teste Heraclide in *Rep. Locr.* poëta fuit, ac vel *peanas* vel *dithyrambos* scripsit, & à Plutarcho Lib. de *Musica* antiquissimis *peanum* scriptoribus

bus Thaleti ac Xenodamanti accensetur. Incertum, idemne sit XENOCRATES ἀσμάλα γογραφῶς quem ex Aristoxeno memorat Laërtius IV. 15.

CAPUT XVI.

De Thespide & ÆSCHYLO Tragicis.

Thespius primus Tragicus Athenis. Dramata ei ab Heraclide supposita; 1. Plures Thespidis ibid. Æschyli ætas. 2. Quantum ab eo Græca accesserit Tragedia. 3. Æschyli μεγαλοφωσία, dramata ipsius etiam defuncto illo aëta publice proposito premio. 4. Alia in ejus laudem, & quod in lectu movendo plurimum valuit. ibid. Scelta Pythagoræ; Impietas ac vinositas ipsi objecta. Mors. 5. De Septem Æschyli Tragediis quæ exstant. 6. Catalogus deperditorum dramatum Æschyli, cum variis observationibus. 7. Alia scripta Æschyli deperdita, atque obiter de Tynnicho Chalcidensi. 8. De editionibus, Scholiastis & interpretibus Æschyli. 9. Catalogus Scriptorum in scholiis Græcis ad Æschylum allegatorum. 10.

I.

Quanquam Plato in Minoë, Tragediam Thespide & Phrynicho longe antiquiorem fuisse contendit, quod etiam innuit Laërtius III. 56. & Svidas nominat Tragicos Thespide antiquiores Arionem Methimnæum & Epigenem * Sicyonium, Nicephorus quoque Gregoras (lib. X. p. 289. edit. doctissimi Boivinii) τὴν ὀρφῆως ἐν τραγωδίας δυναμῶν celebrat: communis tamen sententia jam pridem obtinet, quod primus Tragedias docuit THESPIS Icaridensis (vide Sponium de populis Atticæ & Reines. Var. Lect. p. 364.) ut præter Horatium, Plutarchum in Solone, aliosque testatur marmor Arundelianum: Θέσπις ὁ ποιητής - - - πρῶτος ** ὅς ἐδίδαξεν - - - καὶ ἐτέθη ὁ τραγῶν ἀθλον νεικηκότι, ἄρχοντι Ἀθήνησιν Ἀλκαίῳ ἔπρωτέεσσι, hoc est Olymp. LX. 4. sive LXI. 1. Confer Meursium in Solone cap. XXVII. Plutarchum p. 95. Diofcoridis Epigramma editum à præstantissimo Bentleio:

Θέσπις ὅδε τραγωδίῃν ὅς ἀνέπλασε πρῶτος αἰοιδῶν
Κωμηταῖς παρὰς καινοτομῶν χάριτας.

Βάκ.

* De Arione Epigenæ & Phrynicho cgi infra cap. XIX.

** Hoc vocabulum πρῶτος diserte legitur in edit. Pridaensii p. 162. itaque Seideni ἐκδοσιν intelligit dum illud legi in editis negat. Clariss. Bentleius in Apologia pro difs. de Epistolis Phalaridis p. 231.

Βάκχῳ ὅτε τρίτον * κατάγοι χορόν, ᾧ τράγῳ ἀθλον

Κ' ὡ' τρικὸς ἦν σύκων ἀρρεχῳ ἀθλον ἔτι.

Οἱ δέ με νῦν πλάσσαντι νέοι, τὰ ᾧ μύριῳ αἰών

Πολλὰ πρό στυ, φήσει, χάρτρα τάλλα' δ' ἐμά.

Cæterum Tragedia hujus Thespidis non hodie tantum nulla superest, sed nec Platoni nec Aristoteli lecta ulla videtur, & quæ à junioribus scriptoribus allegantur, suppositæ fortassis sunt, ut idem Bentleius con- jicit: sane *Heraclideæ* Ponticum sub Thespidis nomine Tragedias vulgasse testatur Aristoxenus apud Laërtium V. 92. Allegatur autem à Polluce VII. 12. Thespidis Περσίδης, præter quod drama, Svidæ memorantur ἀθ- λα πελὶς ἢ Φορβὰς, ἰερῆς, ἠΐθειοι. Thespidis *Alcestim*, sed ex sola & parum verisimili conjectura, in marmore Arundeliano exhibuit Seldenus, cum Svida teste primus Phrynichus feminz personam in tragedia introduxe- rit. Profert præterea Thespidis sub nomine versiculos tres Plutarchus Lib. de audiendis poetis p. 72. edit. Grotii, & alios sex Clemens Alex. V. Strom. p. 570. in quibus omnes literæ Alphabeti, quarum nonnullæ post Thespidis demum traduntur repertæ esse ætatem. Vide si placet quæ illu- strandis hisce versibus scripta sunt à Salmasio ad Solinum p. 896. edit. Paris. à Tho. Galeo in diss. Apollodoro præfixa p. 16. seq. & à laudato Bentleio Epistola ad Millium p. 48. Nescio alius ne sit Thespiis sive Thespidis, cujus Apophthegma, ἀδαπανητός ἐστὶ τ' εὐπειρίας ὁ πλεῖστῳ, laudat Apostolus I. proverb. 53. adscripto nomine Θησπίδων. Alius certe Thespiis Thebanus citharædus cujus meminit Lucianus adversus indoctum. Alius denique Thespiis Erechthei F. unde Thespiadæ de quibus Diodorus Sic. Lib. IV. p. 234. De Thespiide Tragico egerat qui de aliis etiam Poëtis scripsit *Chamaeleon* Heracleotes, teste Svida & Apostolio ἐν ἑδὼν πρὸς τὸν Διόνυσον.

II. ÆSCHYLUS Euphorionis F. (a) Atheniensis ex civitate Atti-

Kkkk

cz

* Id. p. 233. hæc verba exponit de Dionysiis, quæ ter quotannis Athenis celebrabantur, Διονύσια τὰ ἐν Λίμναις & Διονύσια τὰ κατ' αἴτυ & Διονύσια τὰ κατ' ἄγρως, tempore quod respondet nostro Martio, Aprili & Januario. In his Dionysiis Comædiæ agebantur Tragediæ.

(a) Macrobio Lib. V. Saturnal. cap. 19: *Sir Siculus* dicitur, quia in Sicilia diu extrema æta- te est versatus, unde Siculis vocibus multis usum notat Athenæus Lib. IX. p. 402. Alius fuit Æschylus Mathematicus, discipulus Hippocratis Chii (Aristot. I. 6. Meteorolog.) Hu- jus ut putabat in Bibl. Gr. Meursius ποικίλα χρώματα laudat Svidas in *Καλαῖς*. Sed illa mihi potius tribuenda videntur Æschylō Alexandrino, cujus Amphitruo & Μεωσθικὰ ἔπη ab Athenæo allegantur. Nescio cujus Æschyli περὶ παραομιῶν laudat Zenobius in proverbio Σαρδωνιῳ γέλωις. Æschyli Cnidii Rhetoris Cicero ut tempo-

cæ Eleufiæ natus anno 525. ante Chriflum, poftremo Olympiadis LXIII. (b) ut testantur Epochæ marmoreæ Arundelianæ. Clarus fuit virtute bellica, quam tribus celebribus pugnis Marathonica (c), & navali ad Salaminem (d) & Platæenfi (e) demonftravit, fed ingenio clarior. Puer admodum in fomnio monitus eft à Baccho, ut tragœdias fcriberet, factoque periculo comperit feliciter hanc rem fibi procedere, ut ipfe refert apud Paufaniam in Atticis p. 49. Sane Theſpin, Phrynichum & alios, qui ante ipfum hoc in genere Athenis verfati funt, non minus fuperaffe viſus eft, quam ipfe ætate jam provectior ceffit juveni Sophocli. Primum tragœdia vicit, ut in iisdem marmoribus Arundelianis annotatum eft, Archonte Philocrate Olymp. LXXIII. †

III. Quantum ab Æſchylo acceſſerit Græcæ Tragœdiæ, docet hoc Epigramma Dioſcoridis ab Eruditiffimo Stanleio editum:

Θέσπιδ' ἔυρεμα ἔστο, τὰ δ' ἀγροικῶν ἀν' ὕλαν
 Παιγνία καὶ κῶμος τῶς ἢ τελειότερος
 Ἀρχύλος ἐξύψωσε (f) νεομίλευσα χαράξας
 Γράμματ' αἰα χεῖμα ῥῶ δ' οἶα κατὰρδόμενα
 Καὶ τὰ κατὰ σκηνὴν μελεκαίνισεν, ὡς ὄμα πάλῳ
 Δεξιὸν ἀρχαίων, ἠδ' αἰ τις ἡμυδέων.

His addas licet, quæ viri docti obſervant ad iſta Horatii art. poet. v. 279.

Post hunc (Theſpin), perſone pallesque repertor boneſta

Æſchylus, ſ modicis inſtravit pulſta ſignis,

Et docuit magnamque loqui, nitique cothurno.

Vitru-

tempore ſuo florentis meminit in Bruto, quemadmodum eidem Meurfio obſervatum. Fuit & Æſchylus quidam Menedemi Eretrienſis inimicus, de quo Laërtius lib. 2. ſect. 141. ne dicam de Æſchylo Agameſtoris F qui Athenienſibus imperavit circa initium Olympiadum: vel de Æſchylo Corinthio ap. Plutarch, in Timoleonte p. 237. aut Æſchylo Argivo, id. in vita Arati p. 1. 38.

(b) Hanc ſententiam ut veriſimillimam ſecutus ſum, licet in diverſa abeant veteres pariter & recentiores. Vide Caſaub. de Satyrica Poëſi Lib. I. §. Sam Petitum Lib. III. Miſc. cap. 14 & qui diligentiffime doctiffimeque de Æſchylo egit, Thomam Stanleium in notis ad vitam hujus Poëtæ ab Anonymo ſcriptam & Scholiis Græcis præfixam. Cui addes præſtantis ingenii virum Petrum Bælium in Lexico Hiſtorico Critico Gallicè vulgato pag. 1. 66. ſeq. editionis ſecundæ. Abulpharajus vero p. 55. male Æſchylum Comicum appellat.

(c) Olymp. 72. anno 3.

(d) Olymp. 73. anno 4.

(e) Olymp. 75. anno 2.

(f) Ita legit clariffimus Bentleius diſſ. de Epitulis Phalaridis p. 252. pro eo quod Stanleius ediderat, ἐξύψωσε νοησιμαί * στα, verteratque: *gratum ſpectanti modulatus & utilis carmen*, quaſi legiſſet ὀησιμαί. Sed Bentleius in MS. reperit ἐξύψωσε νοησιμαί εντα unde hæc ipſi lectio ſubnata.

Vitruvius præfatione Libri VII. *Primum Agatharchus Athenis, Æschylo docente tragediam, scenam fecit, & de ea commentarium reliquit.* Arist. c. 4. poet. καὶ τότε τῶν ὑποκριτῶν πλῆθος ἐξ ἑνὸς εἰς δύο πρῶτος Αἰσχύλος ἤγαγε. καὶ τὰ ἔργα ἠλάττωσε, καὶ τὸν λόγον προσωποποιήσιν παρασκευάσεν. *Max bifrionum numerum auxit Æschylus, pro uno enim uti duobus capis, choricis contra- xit, ac primarum partium sive præcipuè bifrionis ædionem introduxit.* Idem tradit Laërtius Lib. III. sect. 56. ad quem locum Menagius affert luculentam explicationem Ludovici Castelvètrii ex ejus commentario ad Aristotelis verba jam adducta, cui addes ubi lubebit Stanleium p. 708. Athenæus Lib. I. p. 121. Καὶ Αἰσχύλος ἧ ἔ μόνον ἐξέυρεν τὴν τῆς σολῆς εὐπρέπειαν καὶ σεμνο- τητα ἢν ζῆλωσαντες οἱ ἱεροφάνται καὶ δαδύχοι ἀμφιόννυται, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἡμίμαλα ὀρχηστικά αὐτὸς ἐξευρέσκων ἀνείδου ταῖς χορευταῖς. Χαμαιλέων γὰρ πρῶ- τον αὐτὸν φησὶ ἡμίμαλα τὴν χορῶν ὀρχηστικῶν διδασκαλοῖς ἢ χρῆσάμενον. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τοῖς χοροῖς τὰ ἡμίμαλα ποιῶν τῶν ὀρχηστῶν καὶ ἄλλως πᾶσαν τὴν τῆς τραγω- δίας οἰκονομίαν εἰς αὐτὸν περιέβαλεν. Ἵποκρίτης γὰρ μὲν ἔστιν ἐκόςτος τὰ δράματα. *Æschylus novæ tantum palliarum & abollarum decorum & gravem habitum excogitavit, quam amulati sacerdotes, & qui faces in sacris gerant ministri, iis induuntur, Sed etiam multos saltatorios gestus à se inventos chori personis tradidit.* Chamæleon (g) igitur scribit ab eo fuisse primum formatos choros absque saltationum doctores, cui- que gestus chori præscripsisse, ut totam prorsus dispositionem tragediæ atque ædionem in se transfunderet. *Agbat enim quasvis in scena personas & fabulas, ut decebat ago- re.* Eandem rem deinde confirmat Athenæus allatis Aristophanis testi- moniis, quæ hic prætereunda duxi. Philostratus Lib. I. Sophistar. ubi de Georgia, p. 496. *Εἰ γὰρ τὸν Αἰσχύλον ἐνδυμηθείμεν ὡς πολλὰ τῆς τραγωδίας ξυνεβάλετο, εἰδήθη τε αὐτὴν κατὰσκευάσας καὶ ὀκρίθαι ἐν ὑψηλῶ, καὶ ἠρώων εἰ- δεσιν, ἀγγέλοις τε καὶ ἐξαγγέλοις (h) καὶ οἷς ἐπὶ σκηνῆς τε καὶ ὑπὸ σκηνῆς χρῆ- ματίζειν.* *Si Æschylum consideremus, quam multa in Tragedia contulerit, nam & symmaco ornavit, & sublevavit cosburnis, & pulpitum excelso grandiore fecit, & He- roicum.*

Kkkk 2

roium.

- (g) Chamæleon Heracleotes, qui de Poëtis egit, & ἐν τῷ περὶ Αἰσχύλου laudatur ab eodem Athenæo Lib. IX. p. 375. & X. pag. 428. Glaucum ἐν τοῖς περὶ Αἰσχύλου μύθων memorat Anonymus Scholiastes Græcus in argumento Persarum Æschyli. Heraclides quoque Ponticus teste Laërtio V. 88. scripserat περὶ τῶν τριῶν τραγωδοποιῶν de Æschylo, Sophocle & Euripide. Cæterum de Glaucō Rhegino consules Jonhium, uti de Chamæleonte quoque, de quo præterea agunt Vossius in Historiis & Meursius in Bibl. Græca.
- (h) Schol. ad Euripidis Hippolytum vers. 775. ἐξαγγέλος ὁ τὰ πεπραγμένα ἔνδον τῆς σκηνῆς τῷ χορῷ αναγγέλλων. Mentio ἀγγέλου τραγικῆς apud Lucianum Nigrino T. I. p. 25. Hinc linguam Nemesius p. 10. edit. Oxon. eleganter vocat ἐξαγγέλον τῶν κατὰ τὴν κωμῶν.

τοῖς formis, nunciis, & iis omnibus quæ in scenâ aut sub scenâ agendi sunt. Alter Philostratus Lib. VI. vitæ Apollonii c. 6. p. 258. συνέειλε τὰς χορὰς ὁ Ἀισχύλος ἀποτάδην ὄντας, καὶ τὰς τῶν ὑποκριτῶν ἀντιλέξεις εὖρε, ὡς ἔρατῃσ' αἰμένους τὸ τῶν μεινωδῶν μῆκος, καὶ τὸ ὑπὸ σκηνῆς ἀποθνήσκων ἐπινοήσεν, ὡς μὴ ἐν Φανερῶ σφάττοιν. Οὐκίβαλλας ἢ τὰς ὑποκριτὰς ἐνεβίβασεν ὡς ἴσα ἤρωσι βαίνοισιν, ἐδήμασί τε πρῶτος ἐκόσμησε ὁ πρόσφορον ἤρωσι. Cum Æschylus artem tragicam confusam nimis & rudem immisit quæ videret, eam aliquantum moderatus est. Itaque contraxit choros nimium productos, reperitque ut histriones inter se colloquerentur, refugiens monodias illas prolixas, excogitata etiam eade sub scenâ, ne in omnium oculis homines interficerentur. (i) Cothurnos præterea histrionibus induit, ut gradientes Heroas repræsentarent, & vestes idoneas Heroibus attribuit. Themistius Orat. 26. p. 316. Ἀλλὰ καὶ ἡ σεμνὴ τραγωδία &c. Immo & gravis ipsa ac severa tragædia num cum omni simul apparatu, cum choro & aëtheribus in theatrum pervenit? Nec Aristoteli credimus, cum ait initio chorum ingredientem in Deorum aliquod præconium cecinisse, Thespin vero prologum ac ῥῆσιν fermocinationem invennisse, Æschylum vero τρίτον ὑποκριτὴν καὶ οὐκίβαλλας τρίτον αἰθῆρα & pulpitum: cætera nos à Sophocle & Euripide accepisse? Primus etiam præter arbylas cothurnosque in scenâ induxit usum personarum sive larvarum, cum antea ore & vultu facibus inuncto tragædias egissent. Svidas in Ἀισχύλος. Οὗτος πρῶτος εὖρε προσωπία δεινὰ κεχρισμένα ἔχων τὰς τραγικὰς, καὶ ταῖς αἰβύλαις τοῖς καλυμνίσις ἐμβαταῖς κεχρησάαι. Hic primus invenit, ut tragici intererentur personis terribilibus & unctis, arbylisque, calceamenti genere ita appellato. Idem tradit Porphyrius ad Horatium, & Horatius ipse in loco ante adducto. De reliqua scenæ ἀποθέσει sive apparatu, quem ab Æschylo repertum ait anonymus auctor vitæ ejus Græcus, suffecerit adscripsisse, quæ notat præstantissimus Stanleius pag. 702. Scena antiquitus, cum adhuc tragædia in læte grassaret fasciis esset, ἐ ramis & frondibus confecta erant cum racemis & corymbis, quæsi umbracula quædam, quæ parietes non haberent, ait Servius, Ovidium sequutus:

Illic quas tulerant nemorosa palatia frondes

Simpliciter positæ Scena sine arte fuit.

Postea casa cum cellis effecta; postremo magnifice exornata sunt. Hanc demum perfectionem contulit Æschylus - & primus scenam ornavit pædibus, machinis, aris, sepulchris, tubis, spectris & Divis, quæ omnia in altera vita Æschyli, MS. Oxoniensi & editioni Robertelli præfixa, enumerantur: Τὴν ἢ σκηνὴν ἐκόσμησε, καὶ τὴν ὄψιν τῶν θεωμένων κατεπέληξε τῇ λαμπρότητι, γραφαῖς καὶ μηχαναῖς, βωμοῖς

76

(i) Huc refer illud Horatii v. 185. poëtic.

Nec pueros coram populo dædæa trucidet,

τε καὶ τὰ Φοικ, σάλπιγγον, εἰδώλους ἐρυνύσι. *Machinis usum fuisse tradit & Eustathius in Iliad. Σ. ubi chyreorum insignia ait in ἑπτά ἐπὶ Θηβαίῳ ἀσχερίσσει, quasi essent animata, quod & fecerat antea Homerus in Achillis chyreō. Tumulos etiam adhibuisse, ex principio Χρησθῶρων discimus: Umbrae, ex Prometheus vinculo & Persis, Diras, ex Eumenidibus.*

IV. Cum priores Tragici ludicro fere sermone ac γελοία λέξει fuissent usi, Æschylus primus sectatus est μεγαλοφωνίαν & genus dicendi αἰδρὸν de quo cum idem Stanleius p. 705. agat, adscribam tantum verba Quintilianiani Lib. X. Institut. cap. I. *Tragœdias primus in lucem Æschylus protulit, sublimis & gravis & grandiloquus sæpe usque ad vitium: (confer Svidam in ψόφῳ πλέως, & in λῆμα θύριον.) Sed rudis in plerisque & incompositus, propter quod correctas ejus fabulas in certamen deferre posterioribus poetis Athenienses permisere, suntque eo modo multi coronati: Hoc est, ni fallor, quod apud Philostratum Lib. VI. de vita Apollonii c. 6. p. 258. legas: Ὅθεν Ἀθηναῖοι πατέρα μὲν τῆς τραγωδίας αὐτὸν (Αἰχύλον) ἤγαγον, ἐκάλουν δὲ καὶ τεθνεῶτα εἰς Διονύσια. Τὰ γὰρ & Αἰχύλῳ ψηφισαμένων ἀνεδιδάσκον καὶ ἐνίκῃ ἐκ κωνῆς. Athenienses inde cum Tragœdia parentem habuerunt, & jam defunctum vocarunt ad Dionysia (sive jam defuncti tragœdias in Dionysiis agi jusserunt) Æschyli enim dramata ex decreto iterum docebantur, quæ ratione de novo ille vicit.* Adde Scholiasten Aristophanis ad Archanenses pag. 261. & ad Ranas pag. 164. Anonymus auctor vitæ Æschyli addit præmium propositum iis qui illius tragœdias docerent. Confer Plutarchum in vita Lycurgi Rhetoris, Sam. Petitum ad leges Atticas p. 68. & Stanleium pag. 708. Etiam in conviviis ramum myrti gestantes pueri, poemata Æschyli recitabant, ut præter alios docet Svidas in μῦθῳ μιναν. Tanti quoque visæ sunt Ptolemæo Evergeti tragœdiæ Æschyli, Sophoclis & Euripidis ut pignore XV. talentorum interposito eas describendas sibi peteret ab Atheniensibus, & antiquis codicibus sibi servatis pulcherrime descriptas restitueret & quindecim insuper talenta eis relinqueret, teste Galeno comment. 2. in 3. Epidem. T. 5. pag. 412. Plurimum valuisse Æschylum in movendo mœrore & rebus tristibus commemorandis notavit Basilus M. Epist. 79. ad Martinianum: *Σιμωνίδῃ ὄντως ἢ τινὲ τοιαῦτα μελοποιῶν εἰδέμεθα, ἐναργῶς εἰδοῦν ἐπισυναίρει τοῖς παθεσι. Καίτοι τί λέγω Σιμωνίδην; δεόν Αἰχύλον εἰπεῖν, ἢ εἰ δὴ τις ἕτερον ὡς Ἀπλησίως ἐκεῖνῳ συμφορᾶς μέγιστον ἐναργῶς ἀειδέμεν μεγαλοφωνῶς ὠδύρατο.*

V. Pythagoræ dogmata secutum testatur Cicero Lib. II. Tusculanarum p. 179. *Veniæ Æschylus, non Poëta solum, sed etiam Pythagoreus, sic enim accipimus.* Ni Cicero forte Æschylum Tragicum confudit cum altero Æschylo Hippocratis Chii discipulo de quo supra cap. XIII. Porro è Platonis Lib.

II. de Republ. sub extremum, apparet ab eo referri inter Poëtas, quorum lectionem, quod de Diis parum reverenter loquantur, interdendam juventuti existimat, & quorum dramata nolit publice doceri aut spectari. Etiam apud Athenienses impietatis accusatum, vix pœnam captis evasisse intercessione fratris Amyniæ * narrat Ælianus Lib. V. Variar. cap. 19. sive quod Eumenidum crinibus primus angues inseruit, sive quod choro quinquaginta Eumenidum ita exterruit spectatores, ut infantes deliquium, gravidæ abortum paterentur: sive quod primus Poëtarum Ægyptiam potius quam Græcam secutus Theogoniam, Dianam ausus sit vocare filiam non Latonæ sed Cereris; sive potius, cui sententiæ eruditus Æliani interpres Jacobus Perizonius merito adstipulatur, quod Mystera Eleufinia in theatro propalasset, causatus deinde se haud initiatum. ἀπόρητα illa quod essent, ignorasse, ut docent Clemens Alex. II. Stromatum p. 387. & Aristoteles Lib. III. Nicomach. cap. I. ad quem locum Euftratius: *Videtur Æschylus in sagittariis, in sacerdotibus, in Sisypho saxum volvente, in Iphigenia item & Oedipode, de Cereris sacris curiosus quaedam evulgasse, de quo Heracles Ponticus in primo de Homero libro scribit parum abfuisse, quin in scena ea de causa fuerit interceptus, quod nonnulla de mysteriis prodece videretur: Praesensisse enim populi tumultum, atque ad aram Bacchi confugisse, cumque Areopagita intercessissent, dicerentque nihil prius de eo temere consulendum, quam iudicio suo fuisset decretum: Ita fuisse in iudicium adductum, atque absolutum, clementia iudicum maxime veniam consecutum, quod strenue apud Marathonem pro patria pugnaverat. Nam & fratri Cynagyro manus obruncate fuerant, ipse graviter saucias ex eo pralio fuerat exprobatum.* Δοκίμῳ γὰρ Αἰσχύλῳ λέγειν μουσικά τινα ἐν τε ταῖς τοξότοισι καὶ ἰσραήλαις καὶ ἐν Σισυφῶ πετρικυλιστῇ καὶ ἐν Ἰφιγενείᾳ καὶ ἐν Οἰδίποδι. Ἐν γὰρ ταῖτοις πᾶσι περὶ Δημήτρας λέγων τῶν μουσικωτέρων περιεργωτέρων ἀπλεοσάμ ἔσκε. Λέγει ἢ καὶ περὶ Αἰσχύλου καὶ Ἡρακλείδης ὁ Πονηρὸς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ὀμήρου, ὡς κινδυνεύοντι ἐπὶ σκηπτοῖς ἀναστρέφονται, ἐπὶ τῷ τῶν μουσικῶν περὶφέρειν τινὰ δοκεῖν, εἰ μὴ παραδοξομένῳ κατέφυγεν ἐπὶ τὸν Ἐπιδαύριον βωμόν, καὶ Ἀρειοπαγίτων αὐτὸν παραίτησάμενον ὡς ἐφέλοισα κριθῆναι πρῶτον, εἰδέκεν ὑπαχθῆναι εἰς δικαστήριον καὶ ἀποφυγεῖν, αὐτῶν δικαστῶν ἀφέντων, μάλιστα, ἀλλὰ τὰ πραχθῆναι αὐτῷ ἐν τῇ ἐπὶ Μαραθῶνι μάχῃ. Ὁ μὲν γὰρ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κυναγυροῦ ἀπεκόπει τὰς χεῖρας, αὐτὸς ἢ πολλὰ τραυθεῖς ἀπέχθη Φοράδον. Cum vino incaluisse, tragœdias scribere solitum Æschylum tradit Plutarchus Lib. I. Symposiac. qu. 5. & lib. VII. qu. 10. Lucianus in Demosthenis encomio. Victus Athenis Archonte Apsephione Olymp. LXXVII. 1/2 a juvene Sophocle

* Hujus Amyniæ qui in pugna Salaminia fortiter fecit, mentio existat apud Diodorum Siculum lib. XL T. 2. p. 28.

cle, indignabundus secescit in Siciliam, ubi defunctus & circa Gelam humatus est teste eodem Plutarcho in Cimone p. 487. Obiit Olympiad. LXXVIII. anno 2. ante Christum 467. (ætatis undefexagesimo *) cum aquila in illius temere confidentis calvum caput testudinem dejecisset, ut præter alios refert Svidas in *χελωνη μυων*. Epitaphium ejus hoc refert Plutarchus libro de exilio p. 604.

Ἀιχὺλον Ἐυφορίανος Ἀθηναίων τόδ᾽ κεύθει
Μνήμα κατὰ Φθίμενον πυροφόροιο Γέλας.

VI. Exstant Æschyli Tragœdiæ septem.

- I. ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ *Prometheus vincetus sive religatus*. Cicero Lib. II. *Quæst. Tusc.* p. 179. profert versus duodetriginta Æschyli latine à se redditos, in quibus loquitur Promotheus affixus ad Caucasum. Sed in hac Æschyli tragœdia versus illi haut leguntur, quæ Prometheum inducit vincetum non ad Caucasum, sed *πρὸς τοῖς Ἐυρωπαϊοῖς μέρεσσι ἔσκειανθ*, ad *Europæas partes Oceani*, ut observat Græcus Scholiastes. Videntur itaqve petiti è Tragœdia deperdita, quæ inscribatur Prometheus *λυόμενος*. Prometheum vincetum latina prosa vertit *Matthias Garbitius*, Græceque & latine adjectis notis edidit Basil. 1559. 8vo. Cum eadem versione recusus in tragœdiis selectis H. Stephani A. 1567. 12mo. Ex Prometheo Æschyli multa translata in parabatem J. Aug. Thuani, notat Grotius *Epist.* 139. *Matthiam* quoque *Flacium* in hac Tragœdia latine transferenda verlatum memorant Pandectæ Brandenburgicæ, Flacium fortasse pro Garbitio per auctoris memoriæ lapsum appellantes. Prometheum docuit Æschylus victor anno ætatis 53. Olymp. LXXVI. 4. archonte Menone. Reliqua tria tetralogicæ dramata fuere *Phineus*, *Perse* & *Glaucius Potniensis*.
2. ἙΠΤΑ ἘΠΙ ΘΗΒΑΙΣ ** *Septem Duces adversus Thebas*, actæ post Olymp. LXXVI. Telesten Æschyli ὀρχηστὴν qui hoc drama saltavit, admirationi fuisse tradit Athenæus Lib. I. pag. 22. Stylo veteri tragico expressa septem Thebana à *Quinto Septimio Florente Christiano* Paris. 1585. 4to. Idem Prometheum quoque simili Metaphrasi illustraverat, sed quod sciam

* Petavius Scholiasten Græcum secutus ponit Æschylum anno ætatis LXV. Obiisse Olymp. LXXVI. 1. ut adeo natus fuerit LX. 1. Auctor vitæ Sopholis natum testatur Ol. LXVII. 1. Verum italici sequi rationes marmoris Arundeliani.

** Plutarch. VII. 10. συμποσ. ὡσπερ καὶ τὸν Ἀιχὺλον ἰσορῶσιν τὰς τραγωδίας ἐμπύνοια ποιῶν, καὶ ἔχ᾽ ὡς ὁ Γοργίας εἶπεν ἐν τῶν δραμάτων αὐτῆ μεγίστον Ἄρθως εἶναι τὸς ἐπὶ τῆς ἐπὶ Θήβας, ἀλλὰ πάντα Διονύσου.

- sciam adhuc ineditâ. Latina prosaria versio *Joannis Cassii* prodit Rostoch. 1582. 8. Et idē drama Græce ac latine, Caselio edente ibid 1581. 4.
3. ΠΕΡΙΣΣΑΙ ante septem Thebanam actæ sunt, ut testatur Schol. Aristoph. ad Ranas, Archonte Menone Olymp. LXXVI. anno 4. Hanc Tragœdiam è Phœnissis *Phrynichi* concinnatam notavit Glaucus Rheginus in libro de fabulis Æschyli, & innuit in ranis Aristophanes. Quæ de successione Regum Persarum leguntur v. 765. seq. non temere alibi invenias. Confer Chronologorum Principes Scaligerum, Peravium, Marshamum: ac si placet Barnabam Briffonium opere de regnô Persarum.
4. ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ Acta Archonte Philocle Olymp. LXX. (non XXVIII. ut in argumento græco perperam legitur) anno 2. De hac ita Salmastius præf. ad librum de Lingva Hellenistica p. 37. *Quis Æschylum posse affirmare, Græcè nunc sciens magis potere explicabilem quam Evangelia aut Epistolas Apostolicas? Unus ejus Agamemnon obscuritate superat, quantum est librorum sacrorum cum suis Hebraïsmis & Syriasmis, & tota Hellenistica suppellestille vel farragine.* Agamemnonem Æschyli in prima editione mancam & cum Choëphoris confusam distinxerunt & integritati suæ ex MStis codd. restituerunt *Franciscus Robertellus, Bartholomæus Barbadorus, Hieronymus Maus, & Petrus Victorius.*
5. ΧΟΗΦΟΡΟΙ *Inferia.* Tragœdia itidem acta Olymp. LXX. 2. cum Agamemnone atqve Eumenidibus. Hanc primus edidit *Franciscus Robertellus* A. 1552. sed initio mutilam, quod ex Aristophanis Ranis, nec integrum tamen, reposuit *St. mlei.*
6. ΕΥΜΕΝΙΑΔΕΣ *Furia* sive *Dira*, quæ cum Agamemnone, Choëphoris, & dramate Satyrico deperdito, cui titulus erat Proteus, constituerunt tetralogiam, quam *Orestiam* vocat Aristophanes, ut ex veteribus *διδασκαλίαις* observat Scholiastes Comici ad Ranas. Itaque & Eumenides Æschylus docuit Olymp. LXX. 2. Has stylo veteri Pacuviano vertisse se testatur *Josephus Scaliger* p. III. ad Varronem, ubi Eumenides Æschyli ab *Ennio* olim translatas observat. Ejusdem versionis suæ meminit Epistola 30. ad Florentem Christianum. In illis Poëta chorum quinquaginta Eumenidum in theatrum induxerat, quo spectaculo ita perterriti spectatores, ὥστε τὰ νήπια ἐκ ψυξαι, τὰ ἴμβρου ἐξαμβλωθῆναι, ut narrat anonymus vitæ Æschyli auctor. Ab eo tempore numerus chori Tragici ad quindecim reductus est, teste Julio Polluce Lib. IV. c. 15. Confer *Samuelem Petitem* ad leges Atticas p. 66.

7. ΙΚΕΤΙΑΕΣ *Supplices.*

VII. Anonymus scriptor Græcus vitæ Æschyli, ait eum fecisse dramata *septuaginta*, & quinque Satyræ. Svidas ipsi tragedias *nonaginta* tribuit. Sed utrumque numerum excedunt nomina fabularum jam à me recensenda, siue quod una tragedia sub duplici nomine laudatur ab antiquis, siue quod nomina corrupta numerum auxere, siue quod falso quædam hujus Æschyli nomine ferebantur, siue quod Svidas & alter anonymus pariter in numero computatum falsi fuerunt. Cæterum nomina deperditarum Æschyli tragediarum hæc sunt, partim memorata in Catalogo qui græcis in Æschylum scholiis præfigitur, partim observata à Joh. Meurfio in diatriba de Æschyli Sophoclis & Euripidis Tragediis [quæ post editionem Lugd. Bat. 1619. 4. ex auctoris Chirographo auctior edita est Tom. 10. Antiquitatum Græcarum Clarissimi Gronovii] ab eodem Meurfio in Bibliotheca Græca pag. 1107. seq. à Thoma Stanley in Æschyli fragmentis, ab Hugone Grotio in excerptis Tragicorum, & à Thoma Gatakero in Adversariis posthumis cap. 10. quibus plures observationes nostræ accedunt.

Ἀθήναις Athen. Hefych.
 Διὸς Λακρός Zenob. VI. 14. prov. & ἄλλο ἄλλο παρρηγοῖται, si audimus Gatakero hoc à quodam Scholiasta Sophoclis loco colligentem.

Ἀιγυπῆσι. Catalog.
 Ἀίγινα, Ἀίγιναί, Ἀίγιαι, Ἀίγιαι ἠηθῆσοι & Ἀίγιαι νόθοι. Vide Holden. ad Stephanum in παλική. Et Macrobius V. 19. Pro Ἀιγυπιαίς male Λιτανιαίς legi apud Hefychium in ἀναξίαι, post Meurfium notavit Salmasius.

Æschylum in *Alcibiade*, laudari videtur à Svida latine Hieron. Wolfii, voce σκύμνον. Sed in græco tantum est: Δισχύλον λέγει περὶ Ἀλκιβιάδου. Sic Plutarch. de audiendis Poëtis p. 32. Δισχύλον περὶ Ἰ. Αμφικρατίου γράφω. Et in Aristide p. 30.

Ἀλκιμήνη. Hefych.
 Ἀμμομήνη. Athen. Hefych. Ammonius in γῆμαι.
 Ἀμφικρατίου & Μεσοσητικὰ ἔπη, perperam in Meurfii Bibl. Græca referuntur inter tragedias Æschyli Atheniensis: Alexandrini enim esse, probe ex Athenæo observaverat idem vir doctus alibi.

Ἀργεῖοι Catalog. & Etymol. M. Pro quo male Ἀργεῖα apud Hefychium in ἀπόσκημμα & in ἐμμέλεια non minus corrupte ἀργεῖοι.

Ἀργεῖαι. Vide Jac. Gronov. præfat. ad Harpocrat. *** 4.

Ἀργεῖαι five καπευσίς. Catalogi

Ἀταλάντη id.

Βακχῶν id.

Βασσαράν five Βασσαρίδης Hefych. Scholiastes Nicandri ad Theriac.

Γλαῦκος Πόρσιος. Strabo Lib. X. p. 447. Pausan. Bœoticis, & Athenæus.

Γλαῦκος Πέριεὺς. Strabo Lib IX. Scholiastes Aristoph. ad Ranas, Euripidis ad Phœniss. Æschyli in argumento Persar. unde hausit Scaliger in descriptione Olympiadum Græce edita ad Olymp. LXXVI. 4. Cæterum duo diversa Æschyli dramata fuisse Glaucum Ponticum & Glaucum Potniensem, adeoque distinguenda, contra Casaubonum Meursius docet. Glaucus Æschyli, uter, incertum, memorantur à Schol. Theocriti Idyll. 4. Pindari Pythionic. Od. 1.

Δανάη five Δαναΐδης Hefych. Schol. Pindari Od. 3. Athen.

Διψυλλοί. Hefych. Ælian. VII. 47. de animal.

Διψυγγεῖς five potius Διψυγγικοί. (quæ forte à superiore hand diversa fuit) Catalog. Pollux. VII. lect. 35.

Διόνυσο τροφοί. Schol. Euripidis argumento Medæ.

Ἐκίος ἡ λύτρα, ἡ Φρύγες. Auctor vitæ Æschyli, idemque (ut puto) catalogi tragœdiarum. Etiam Æschylum ἐν ἐκίος laudat Stobæus & ἐν Φρυγῶ ἡ λύτροις Pollux & Scholiastes Comici ad Ranas: ἐν Φρυγῶ Athenæus & Hefych. eandem tragœdiam inueniunt. Æschyli imitatione Lucretia quoque Ennius scripsit.

Ἐλευσίνια five Ἐλευσίνιοι. Plutarchus Theseo. Hefych.

Ἐλλάδιος vide infra in Ἠλιάδης.

Ἐπίγοροι. Schol. Pindari Isthm. Od. 6.

Ἐρωίτη five κᾶρες Stob. serm. 49. Steph. in μύλασα.

Ἰδωνί. Strabo Lib. X. Schol. Aristophanis ad aves, Athenæus. Erotianus in ἰκίαι, Suid. in ἀγγίζω & μισθόμαλις, Hefych.

Ἠλιάδης. Hoc drama Athenæo & in anonymi Catalogo memoratur. Verùm Schol. Sophoclis laudat Æschylum ἐν Ἠλιάδι. Fortè, inquit Meursius, scripta fuerunt & Æschylo Ἠλιάδης, ut Euripidi Τροιάδης. Sed magis eo propendeo ut legam ἐν Ἠλιάδι. Similiter etiam apud Harpocrationem in μαλακίζομεν legit Gatakerus, pro ἐν Ἠλλάδι sed ibi verior videtur lectio Viri Clariss. Jacobi Gronovii, qui ad Harpocrationem p. 91. ἐν λαίω reponendum esse suspicatur.

Ἠρακλείδας. Hefych. Stob. serm. 121.

Θαλαμοποιοί. Pollux.

Θεωροί ἢ ἰσθμιαδαί. Æschylum in Θεωροῖς laudat Athenæus. Sed male apud Hefych. in ἀποσᾶς citatur Æschylus ἐν ἰσθμιαδαί. Perperam

ram & in anonymi Catalogo Æschyli tragœdiarum : *Θεόδωροι ἢ ἰσομοιῶσαι.*

Θρηῶσαι Hefych. Scholiastes Sophocl. ad Ajacem. Comici ad ranas.
ἱερεῖαι sacerdotes Macrob. V. 22. Hefych. Euftratius ad Ethic. Aristotelis
III. 1. Schol. Sophoclis ad Oedip. Colon.

Ἠλιάδες. Vide supra in *Ἠλιαδες.*

Ἰξίων. Hefych.

Ἰθμιαδαί. Vide supra in *Θεωραί.*

Ἰσοσάσιον. Vide infra, *Ψυχασασία.*

Ἰφιδίωμα Euftratius, ubi supra. Schol. Aristoph. ad ranas. Svid. in *κωμῶδῶν.*

Κάβηροι. Athenæus & Plutarchi lib. 2. quæst. 1. sympos. p. 632. Sed male
apud Schol. Pindari Pythionic. Od. 4. laudatur Æschylus in *Κάβηροι.*

Καλιχισά. Hefych.

Κάρεις. Vide supra *Ἐυρωπη.*

Καμικοί tam recte in libro de Æschyli tragœdiis à Meurfio omittuntur
quàm in Bibliotheca ejusdem Græca perperam accensentur Æschyli
fabulis, ex corrupto loco Athenæi Lib. II. pag. 51. nam pro *καμικῶς*
legendum ibi est *κατὰ τῆς βίας*, ut ex MSS. codicibus docuit Ca-
saubonus Lib. II. c. II.

Κεραυνῶν. Corrupta vox pro *Κεραύνων* in prioribus Harpocratonis editio-
nibus in *ὄρον*,

Κερκίων Σατυρικός. Hefych. Pollux X. sect. 175. Harpocrat. in *ὄρον* ex Sal-
massi emendat.

Κήρυκες. Pollux lib. IX. sect. 136.

Κήρυκες Σάτυροι. Pollux lib. X. sect. 186. & Photii Lexicon. MS. in *πυρ-
σοκόμῃ λέοντι* laudante Clarissimo Bentlejo.

Κίρκη Σατυρική. Hefych. Corrupte in anonymo Catalogo *Κίρκη Σατυ-
ρικοί.*

Κρηῶσαι. Athen. Hefych.

Κωπευτής. Supra in *Αργώ.*

Λαίον. Vide supra in *Ἠλιαδες.* Memoratur in Catalog. & apud Hefych.

Λέων Σατυρικός. Ita enim apud Stephanum in *χώραι* rectè legunt Salmasi-
us & Gatakerus. Sic omnium quinque Satyricorum Æschyli dra-
matum nomina tenemus. Quæ sunt *Κεραύνων*, *Κήρυκες*, *Κίρκη*, *Λέων*
& *Πρωτεύς*. Ex his ne unam quidem ad nos pervenisse, est quod do-
leant literarum harum amantes, cum in istò genere primas Æschylo
tribuerit Menedemus Eretriensis teste Laërtio Lib. II. sect. 132. & He-
sychio Illustri ubi de Menedemo agit, tum Pausanias in Corinthiacis!

- Δήμνια** tum in Catalogo memorantur tum apud Hesychium in Ἀγκυρόβολα, ubi Johannes Vitus Pergerus legit: *ὡς κ' ἐν Λημνίοις Ἀισχύλος.*
Λυκῆργος. Aristarchi Grammatici commentarius in Æschyli Lycurgum memoratur in Scholiis Græcis ad Theocriti Idyll. 10. Fabulam ipsam allegant vel ad eam respiciunt Aristophanes Thesmophoriaz. Longinus *περὶ ὑψηλῶν*, Athen. Hesych. & Schol. Sophoclis ad Oedipum Colon. Schol. Aristoph. ad Equites.
- Λύτρα ἔκδοσις** five **Φρύγες**. Vide supra **ἔκδοσις** **λύτρα**.
Μέμωνων. Catalog.
Μηδεία, nescio satisne certo colligatur ex Aristotelis Poëtices capite 17.
Μυρμιδόνες. Strabo Lib. XIII. Harpocr. Hesych. Athen. Scholiastes Aristoph. ad ranas, pacem, aves, & Ecclesiâz. Svid. in *ἀβδέλυγμα, ἀπομωζον & τριμβολον*. Ex eadem fabula Æschyli petitum quod affert Aristides Orat. I. Platonica pag. 27. T. 3. & Philo de mundo incorruptibili pag. 737.
- Μυσοί**. Svid. in *ὄργεῶνες*. Steph. in *ὄρι*. Aristoteles cap. 24. Poëtic. ἐν *Μυσοῖς ὁ ἄφωνος ἐκ Τεγεῶς εἰς Μυσίαν ἦκων*.
Μύσαι memorantur Harpocrati in *ὄργεῶνας*, sed *μυσοὺς* reponi jubent Meurfius & Mauffacus, quod confirmat Svidas eadem voce.
- Νεανίσκοι**. Athen. Hesych.
Νίμεσα. Catalog.
Νηρεὺς. Hesych.
Νηρηίδες. Schol. Euripidis ad Phœniss. Pindari Nemeonic. Od. 6. Hesych.
Νιοβη. Strabo Lib. XII. Hephæstio Enchirid. Aristot. c. 17. Poëtic. Hesych. Anonymus auctor vitæ Æschyli & Scholiastes Aristoph. ad aves & ranas: Euripidis ad Phœniss. Æschyli ad Prometh.
- Ξάνθρια** Schol. Æschyli ad Eumenid. Svid. in *ὀκλιώπην*.
Ὀιδίπυς Euftratius III. ad Ethic. Nicomach.
Ὀπλων κρίσις, Respicit Aristot. c. 23. Poëtic. laudat Stob. & Scholiastes Sophoclis ad Ajacem. Aristophanis ad Acharnenses.
- Ὄρεστιά** tetralogia tragœdiarum Æschyli acta Olymp. LXX. 2. Schol. Aristophanis ad ranas v. 1153. *Τετραλογίαν φέρουσι τὴν Ὄρεστίαν αἱ ἀνδρακαλῖαι, Ἀγαμέμνονα, Χρηφύρας, Εὐμερίδας, Πρωτῆα σατυρικόν. Ἄρχη [lege Ἀρίσταρχος] καὶ Ἀπολλώνιος τριλογίαν λέγουσι χωρὶς τῶν σατυρικῶν.*
- Ὄσαλόγοι** Athen.
- Παλαμῆδην** quovque vel *Ναύπλιον* inter Æschyli δράματα fuisse suspicatur Gatakerus, ex loco quodam Athenzi.

Πρωτεύς. Catalog. & Galenus i. in 6. Epidem. T. 5. p. 455.

Περραιβοί, Περραιβίδες. Hefych. Athen.

Πηνελόπη. Etymol. M.

Ποικίλα χρώματα. Suid. in Κάλως, nisi locus est corruptus, perinde ut alter in κάλλη, ubi Æschylus in ποικίλους κάλλεσι allegatur.

Πολυδέκης. Catalog.

Προμηθεύς πυρκαυός Polluci memoratur: Ab eo non diversus est πυρκαυός. Laudatus Gellio Lib. XIII. c. 18. & in Catalogo Anonymi recensitus. Vide Gvil. Canterum Lib. VII. c. 21. novar. lect.

Προμηθεύς κλύμενος. Strabo Lib. I. Dionys. Halic. Lib. I. antiqvitt. Stephani in αἰθίοι, Hyginus Poëtic. Astronom. Lib. II. cap. 6. Hefych. Athen. Scholiastes Apollon. ad Lib. IV. Arrianus in periplo Ponti Euxini. Ex hoc dramate H. Stephanus depromptos esse conjicit Æschyli versus, quos de Prometheo laudat Strabo Lib. IV. & alios item quos adducit Galenus comment. i. in sextum ἐπιδημίων Hippocratis, quoniam ibi [memoriae ut videtur vitio] allegat Prometheum Æschyli δεσμότην. Vide & quæ de Ciceronis loco notavi supra, ubi de edito Æschyli Prometheo.

Προπομποί. Hefych.

Πρωτεύς Σατυρικός. Hefych. Athen. Scholiastes Æschyli in argumento Agamemna. atque inde Scaliger in descriptione græca Olympiadum ad Olymp. LXXX. *2. Vide quæ supra inter editas Æschyli tragœdias in Eumenidibus.

Σαλαμίνια five Σαλαμίνιοι. Perperam apud Hefychium duobus in locis Σαλαμίνι.

Σατυρικό δράμα. Quinque Æschylum docuisse auctor est anonymus Græcus, qui vitam ejus scripsit. Horum nomina habes supra in λέων. Utrum vero tanquam singulares Tragœdiæ & ab aliis diversæ memorandæ sint Σατυρικός ex Hefychio, & Σάτυροι ex Pausanias Corinthiacis, cum doctissimo Gatakero jure dubites, imo non esse, ne dubites quidem.

Σεμέλη ἢ ὑδροφόρος. Catalog. Hefych.

Σίσυφος δραπέτης. Catalog. Laudant etiam Sisyphum Æschyli Ælianus XII. 5. animal. Erotianus in διοσκώ & Pollux.

Σίσυφος πετρικυλῆτης, quod nomen dramatis corruptè legitur apud Hefychium

* Olympiade LXXX. jam obiit Æschylus, itaque ad istam non magis quadrat tempus acti hujus dramatis. quam ad Olympiadem XXVIII quæ in græco Agamemnonis argumento designatur, illa enim Æschylus natus nondum erat.

fychium in *Θώψες*. Integrum in Catalogo Anonymi, & apud Eustratium III. 1. ad Ethic. Nicomach.

ΣΦύγξ. Athen. Hefych. Scholiastes Aristoph. ad ranas.

Τήλαφ. Hefych. Clemens Alex. 4. Strom. Scholiastes Comici ad ranas. *Τεξέτιδος* ἢ *Τοξόται*. Antigonus Carystius histor. paradox. *c. 127. Eustratius ubi supra, Hefych. Plutarch. in amatorio & Lib. de profectus indicis.

Τραφοί Hefych.

Ἰδρυφόρος five Σεμέλη, quæ vide.

Ἰψιπύλη. Hefych. Scholiastes Apollonii ad Lib. I.

Φιλολήτης Aristot. c. 22. Poëtic. Athen. Schol. Aristophanis ad ranas. Plutarches Lib. de tranquillitate. Dio Chrysoft. diff. 52. Scholiastes Sophoclis in Philoctetæ argumento. Svid. in ἐνδ' ἔτι μίμωσ' ἀνέμος ἔτ' ἐκπῶλιν εἶν', quo proverbio utitur etiam Aristænetus Epist. 27.

Φινεύς, Athen. Scholiastes Æschyli in argumento Persarum & inde Scaliger descript. Olympiadum ad Olymp. LXXVI. 4.

Φωϊώται, Pollux.

Φορκίδης. Eratosthenes cap. 22. Catasterism. Hyginus II. 12. poëtic. Astronom. Athenæus. Videtur respicere Aristoteles c. 18. Poëtices.

Φρύγες ἢ Ἐπύρος λύτρα. Pollux VII. sect. 131. Corrupte apud Hefychium in ἀγασά, legas, *Λιχύλος Φράζει*, pro *Λιχύλος Φρυγί*. De hac Æschyli fabula consulendus Casaubonus ad Athenæum Lib. I. c. 19. & quæ supra in Ἐπύρος λύτρα.

Φρύγισι, tanquam diversum à superiore drama ab Anonymo recensetur in Catalogo.

Ψυχαγωγοί. Pollux, Hefych. Svid. in σαθρόν, Schol. Apollonii ad Lib. III. & Homeri ad Odyss. λ. Aristophanis ad ranas. Cæterum pro *Ψυχαγωγῶσι*, *Ψυχαγωγίαν* habet idem Anonymus in Catalogo.

Ψυχρασσία, Ponderatio animarum Hectoris ac Pollucis, (argumento petito ex Iliad. XXII.) pro quæ *ισσάσιον* infelici conjectura reponit Reinefius p. 124. Variar. lect. Neque enim Plutarchus tantum Lib. de audiendis Poëtis, & Pollux IV. sect. 130. Sed Anonymus quoque in Catalogo & Hefychius drama hoc commemorat, etsi apud istum duobus in locis legitur *ψυχρασσία* in voce *ἀντιδοτι* & *ἀμιβάτας*.

VIII. Præterea Æschyli *ἑλεγεία* laudantur à Theophrasto Lib.

IX. Histor. plantar. cap. 15, & Plutarcho Lib. I. Sympos. qu. 10. ut Plinium XXV. 2. & Svidam omittam. Ex his Elegiis Stanleius p. 707. ad vitam Æschyli, suspicatur petitum esse tetraſtichon, quod sub ejus nomine legitur

* Locum Æschyli ab Antigone allegatum emendat Salmasius p. 669. seq. ad Solinum, edit. Paris.

tur in Anthologia Lib. III. c. 5. in eos qui ad Marathonem occubuerunt. In eadem quam dixi vita auctor Anonymus refert Æschylum à Simonide, cujus in eodem Anthologiz loco versus quidam hujus argumenti leguntur; superatum Elegiaco carmine εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας, quod Æschyli dictio longius abesset à tenuitate illà & λεπτότητι quam Elegia requirit. *Pæana in Apollinem* rogatus componere à Delphis, id facere renuit, quod jam exstaret alius Pæan vetustior auctore *Tynnicho** celebris, qui cum suo si conferatur, velut antiquæ imagines cum recentibus, fore, ut minus forte artis atque elegantiz, verum plus sanctimoniz & dignitatis habere videretur. Porphyrius de abstinento ab animatis Lib. II. sect. 18. τὸν Αἰσχύλον, Φάσιν, τῶν ἀδελφῶν ἀξίοντων εἰς τὸν θεὸν γράψαι πᾶσι, εἶπεν ὅτι βέλγιστα Τυνήχῳ πεποιμέναι, ὡς Ἰθαλλοὶ μὲν ἢ τὸν αὐτὸν πρὸς τὸν ἐκένω, ταύτῳ κείσεσθαι τοῖς ἀγάλμασι κακοῖς πρὸς τὰ ἀρχαῖα. Ταῦτα γὰρ καὶ περὶ ἀπλῶς πεποιημένα, θῆα νομίζεσθαι, τὰ ἢ κατὰ ὡρεῖσιν ἔργασμένα θαυμάζεσθαι μὲν, θεῶν ἢ δόξαν ἡρώων ἔχει. Si Romulum Amasium Paulaniz interpretem audimus, Æschylus in limine carminis *de pugnâ Marathonîâ* suum & Patriæ nomen commemoravit. Sed verborum Paulaniz Lib. I. Attic. p. 49. longè alius est sensus, ut animadversum Joachimo Kühnio in notis ad Paulaniam, & clarissimo Bælio p. 1168. Dictionarii, edit. secundæ. Nempe Æschylum sibi ipsum composuisse Epitaphium, & in eo nihil commemorasse quam nomen suum, Patriamque, & quod ad Marathonem fortiter pugnavit.

IX. Jam dicendum mihi est de Æschyli editionibus. Primus omnium *Aldus Manutius* Tragedias Æschyli Græcè publici juris fecit Venetiis 1518. 8. sed parum emendatè, atque ita ut Agamemnonis postrema pars cum Choëphoris capite mutilis confusa, pro unâ fabulâ exhiberetur Agamemnone: ut etiam fecit Aldum secutus *Adrianus Turnebus*, qui Græcè & ipse Æschylum elegantissime excudit, multaque passum in tribus præcipuè prioribus Tragediis castigavit, ex MS. codice *Æmarii Rancoppi*, Paris 1552. 8. adjuncto variarum lectionum Elencho. Eodem A. 1552. Venetiis in 8vo. *Franciscus Robortellus* non tantùm Æschylum emendatius vulgavit, adjectis suis & *Mich. Sophiani* castigationibus, versus ac personas distinxit, Agamemnonis, quam solam habebat partem postremam & Choëphoras distinctè ex MS. recensuit; sed & *scholia vetustâ* in Æschylum ex MS. codd. collecta primus vulgavit, separatò volumine in 8. *Petrus* inde *Vielorius*, ille tot veterum scriptorum Græcorum latinorumque Æsculapius felicissimus, Agamemnonè integram primus exhibuit duobus ex codicibus MSS. ex iisdè aliisque totum Æschy-

* Tynnichi Chalcidensis pæcanti usquevagante illis temporibus decantatum tradat *Plato* in *Jone* pag. 362. Apud Porphyrium male quidam codices habent Tynnichum pro Tynicho,

Æschylum castigavit, Scholiaque Græca in plurimis locis locupletata & emendata exhibuit. Plurimum tribuit his scholiis Victorius, * quorum jam apud Eustathium Homeri interpretem magna fuit auctoritas. Neque dubium videtur, plerasque illorum particulas esse justorum commentariorum, quibus veteres Grammatici Æschylum olim explanant. Usus est Victorius eximio MSto codice, in quo præter Æschylum Sophocles & Apollonii Argonautica cum scholiis græcis continebantur. In hac Victorii editione per singulas paginas Tragicorum verba subjecta & luculentis typis exscripta prostant opera *Henrici Stephani* 1557. 4to. Sed & hic ipse Stephanus eruditas suas in Æschylum castigationes editioni eidem subjecit pag. 356. testatus se quindecim Poëtarum exemplaria manu exarata inspexisse partim Venetiis partim Florentiæ, partim Romæ, & Neapoli, sed in quorum bona parte tantum primæ tragediæ haberentur. Denique easdem Æschyli septem tragedias, sine scholiis, Græcè vulgavit *Guil. Canterus*, Antwerpæ apud Plantinum Ao. 1586. 12mo, quæ in editione non tantum plura longe menda sublata sunt, sed & carminum ratio primum perspicue explicata habetur. Latina prosâ reddere Æschylum ausus est impar planè huic conatui *Johannes Saurmannus* ** Silesius, cujus interpretatio ex officinâ Oporini prodiit Anno 1575. 8vo. *Si modo interpretatio dicenda est* [verba Stanlei agnoscis] *in quâ vix ulli reperiantur sensus: nemo, qui legerit, dicet secus.* Barthius etiam Lib. XI. Adversar. c. 8. queritur tam stupide latine redditum esse, ut nesciat, an summo studio quis laborans possit pejori modo, quod non capit, interpretari. Adjunctam tamen hanc translationem Æschylo videre est in corpore Græcorum Poëtarum tragicorum, Comicorum, Lyricorum & Epigrammaticariorum, quod Græcè & Latine editum est Genevæ Ao. 1614. fol. Cæterum egregios *Guil. Canteri* & *Isaaci Casauboni* conatus, quorum ille in prolegomenis ad Æschylum, latinam versionem, hic in notis ad Lib. I. & V. Strabonis, novam editionem Æschyli cum notis pollicitus est, fata interceperunt. Benè tamen

* Ea ejus verba præfat. in Æschylum: *Ut libere loquar quod sentio de scholiis in quibus in tres nobilissimos Tragicos circumferuntur, puto hac quibus in Æschylum legimus in scrupulissimo præsertim nostro exemplari, meliora ceteris & eruditiora esse, primamque ipsis libenter detulerim: Secundas vero Sophocleis, & illis maxime quibus Romæ primum separatim excusa fuerunt: nam ipsa postea creberrè opera cujusdam quibus magis numerum augere soluit quàm intelligentiam ejus Poëta adjuvare studuit, immo cum cum ipsis nonnulla, doctrina & acumine priorum illorum indignissima. Quæ in septem Euripidis tragedias declarationes edita sunt, minores multo, inferioraque doctrina esse existimo.*

** *Saurmannus* vocatur in Catalogo librorum ab Oporino excusorum.

men se habet, quod Studiosorum manibus tenetur editio Æschyli luculenta Londinensis, curante Viro Clariss. *Thoma Stanlejo* A. 1663. fol. In hac contextus Poëtæ emendatè ex Canteri editione, & typis nitidis ac majoribus descriptus exstat: subjuncta sunt ad imum cujusque paginæ Græca Scholia descripta ex editione Victorii & ad tres primas tragœdias ex MS. Barocciano locupletata, novis etiam Scholiis Græcis adjectis ex codice MS. quem Seldenus ipsi utendum dederat Arundelianò. Singulis paginis ex adverso respondet recens latina profaria Stanlei versio, elegans ac perspicua, tum ad calcem voluminis leguntur ejusdem Stanlei in vitam Æschyli & septem Tragœdias notæ eruditæ, & ex deperditis Æschyli tragœdiis * fragmenta, notis illustrata. Neque in hac editione desiderantur priorum editionum præfationes, Turnebi, Robortelli, Victorii, Canteri: nec Variz lectiones ab iisdem collectæ, novisque ex codice Barocciano & Arundelianò auctæ, neque Henrici Stephani in Æschylum castigationes: sed & sententias ex Æschylò collectas & à Cantero in sua Tragici editione, atque ab Hugone Grotio in Sententiis Tragicorum & Comicorum Græcorum latinis versibus redditas Stanleius exhibuit. Idem dicitur præterea ab eò tempore parasse amplissimos in Æschylum commentarios ** octo volumina in folio complentes, qui unâ cum aliis viri docti ineditis scriptis manu exarati exstant apud Johannem Morum Episcopum Norvicensem. *Johannis Aurati aivodorus* in Æschylum glossas memorat, & apud I. Vossum evoluisse se testatur vir Illustris doctrinæ *Ezechiei Spanhemius* ad Callimachum p. 535. à quo ipso jam dudum est, quod novam & eximiam lucem Æschylò afferendam ex promisso flagitant & impatienter expectant eruditi. Christophorus Hendreichius fallitur cum in pandectis Brandenburgicis tradit à Johanne Meurfio Lugd. Bat. 1619. & à Joh. Fichtelio Lubecz, Æschylum emendatiorem vulgatum fuisse. Barthius Tom. 3. ad Statium p. 869. testatur se habuisse Æschyli Prometheum, septem ad Thebas & Persas MSS. cum scholiis, quorum inquit *collatione ad Stephani & Canteri exemplaria, multa loca illustriora fieri poterunt.*

M m m m

X. Reli-

* Iniquissima est suspicio viri docti, qui in præfatione ad tomum decimum thesauri Antiquitatum Græcarum, Stanleium de fragmentis hinc plagii in Meurfium commisisse arguit.

** Vido Stanlei vitam novæ editioni Historiæ ejus Philosophicæ præmissam, Acta Eruditor. Anni 1702. pag. 46. & Catalogum MS. Bibliothecarum Angliæ & Hiberniæ T. 1. pag. 378.

X. Reliquum est ut hoc loco subijciam Catalogum Scriptorum in Scholiis Græcis ad Æschylum * allegatorum, .ex editione Londinensi:

- Æschylus ἐν Ζακρυίας. Eum 26.
 Alcæus. Theb 404. Perf 349.
 Anacreon. Perf 41.
 Andron Halicarnassensis. Perf 185.
 Antimachus. Theb 169. 553.
 Apollonius. Prom. 836.
 Archilochus. Prom. 617.
 Callimachus. Prom. 367. Cho. 436.
 Eum. 21. 30.
 Callistratus ἐν δευτέρῳ περὶ Ἡρακλεί-
 ας. Perf. 941.
 Dionysius ὁ ποιητῆς. Prom. 788.
 Draco. Theb 303.
 Epaphroditus ἐν ὑπομνήμασι Καλλι-
 μάχης αἰτίων, β'. Eum, 2.
 Epicharmus. Eum. 629.
 Epicurus. Prom 625.
 Euphorion Perf. 649.
 Eupolis Comicus ἐν Μαρίκῃ. Perf.
 65.
 Euripides. Theb. 103. 275. 781.
 Perf. 181. 716. Cho. 149. Eum.
 47. 276. Supp. 322.
 Hellanicus. Perf. 778.
 Herodianus. Eum. 189.
 Herodotus. Perf. 150.
 Hesiodus. Prom. 792. Agam. 185.
 Homerus, sæpius.
 Lycophron Theb. 170.
 Mnaseas. Perf. 747.
 Pindarus. Prom. 367. 788. 889. Cho.
 323. Eum. 2. II. Sup. 1078.
 Pittacus. Prom. 886.
 Plaro. Theb. 599.
 Psalms ** locus, ἐμνήσθη ἔθ' ἑσὺ καὶ
 ἐνφράνθη. Agam. 171.
 Rhianus. Theb. 169.
 Simonides. Cho. 323.
 Sophocles. Perf. 181.
 ἐν Ξοανηφόροις. Theb. 310.
 Τρεῖς Prom. 128.
 Sophron. Cho. 294.
 Timoxenus ἐν τῷ περὶ Λιμνῶν. Perf.
 302. Lege Τιμοχθένος περὶ Λι-
 μνῶν, jubente Casaubono ad
 Strabonis IX. p. 181.

* Non est horum scholiorum auctor *Demetrius Triclinius*, quoniam & hunc in Æschyli τὰς ἐπιτὰς ἐπὶ Θηβαίας scripsisse constat ex ejus scholiis ad Sophoclem, Oedip. Tyr. v. 21. & Antigonem, v. 1020.

** Addit Scholiastes: τὰυτὰ δ' ἄγαν ἐστὶν εὐσεβῆ, sed hac sanctiora sunt, quam ut huic nempe congruant loco.

CAPUT XVII.

De SOPHOCLE Tragico.

Sophoclis aetas, vita & institutum non Trilogiis neque Tetralogiis sed singulis Tragediis certandi. 1. De septem ejus Tragediis quae exstant. 2. Catalogus Tragediarum Sophoclis deperditarum, cum variis observationibus. 3. Alia ejus scripta deperdita. 4. De Scholiastis, versionibus & editionibus hujus Tragici. 5. Catalogus scriptorum in Scholiis graecis ad Sophoclem allegatorum. 6.

I.

SOPHOCLES Sophili * F. Coloneus, Atheniensis, ex nobili ut videtur familia, natus est Olymp. LXXI. 2. Archonte Philippo, anno ** post Æschylum XXXI, ante Euripidem XV, cum quorum utroque deinceps Tragediis certavit, perinde ut cum Aristeia, Chœrilo, Jophonte filio, aliisque. *A Lampro *** Musica & saltandi artem teste Athenæo Lib. I. pag. 20. ab Æschylo Poëticam edoctus, ingenio suo non parum decoris addidit Tragediæ. Juvenis adhuc vix sedecim annorum & formæ pulcherrimæ, post Victoriam Salaminiam epinicion pzanem cithara prælusit defaltavitque Atheniensibus [τοῖς παλαιῶσι τῶν ἐπινικίων ἑστῆρας] nudus & unguentis delibutus, ut Græco vitæ scriptori traditum est: sive ut alii apud Athenæum, vestitus. Ne vero in præfenti alia ab illo inventa atque in usum versa jam memorem, [de quibus auctor vitæ quæ scholiis præmittitur & Plutarchus de defectu in virtute p. 79. & Svidas in τραγωιδίῃ:] primus instituit, ut quando per διδασκαλίᾱ sive commissiones dramatis esset de palma concertandum, non semper *trilogiis* sive ternis, ut ante à Thespide usque vel *Tetralogiis* **** sive quaternis [quorum quartum Satyricum]*

M m m m 2

cum]

* Fuit & circa idem fere tempus Sophilus Rhamnusus, pater Antiphontis Rhetoris, de quo infra. Sophoclis Pater ab aliis vocatur *Theophilus* vel *Dipbilus*, quæ nomina cum Sophilo, idem sonant. Vide supra Lib. I c. XXIX. num. 8. Alius Sophocles Agrigentinus, quem laudat Cicero lib. 3. in Verrem. c. 88.

** Auctor Vitæ Sophoclis, ait Sophoclem Æschylo juniorem annis XVIII. seniore Euripide, annis XXIV. Pro quibus rationibus Æschylus natus fuerit Olymp. LXVII. i. Euripides Olymp. LXXVIII quod utrumque aliorum scriptorum testimoniis refellitur. Svidas ait Sophoclem natum Olymp. LXXIII. septendecim ante Socratem annis. Effigiem ejus duplicem habes apud Fulvium Ursinum in elogiis Viror. doctor. p. 25. & in tomo secundo thesauri Antiquitatum Græcar. Gronoviani tabula 62.

*** Eodem qui Socratem docuit. Vide supra c. XV. num. 36.

**** Vide Svidam in Τετραλογία, & Lærtium III. 56. ibique Menag. Jonsum Lib. I. c. 16. tum Notas viror. doctorum ad Ælian. II. 8. & 30. Var. & Casaubonum de Satirica Poësi L. I.

cum) adversus quaterna, sed singulis subinde tragœdiis contra singulas certarent Poëtæ. Viginti quinque annorum fuerit, cum primus ἐπιδείξασθαι, sive ingenii sui opera publicavit, ut legas in Chronico Eusebii ad Olymp. LXXVII. 2.) Æschylumque in tragico certamine vicit. Confer Plutarchum in Cimone p. 483. & Sam. Petitum III. 18. Miscell. Raro ipse docuit sua dramata, quod voce tenui & parum firma esset. Victorias retulisse *duodeviginti*, tradit Diodorus Sic. Lib. XIII. pag. 222. auctor vitæ è Carystio, *viginti*, Svidas *viginti quatuor*. Additque vitæ scriptor *δουδεκεία* sive secundas aliquando tulisse, *τριεῖα* autem sive tertias nunquam. Sed & Ducem exercitus gessit cum Pericle, ab Atheniensibus delectus adversus Anzum Samiorum civitatem, annos natus LXV. Archonte Timocle Olymp. LXXXIV. 3. anno undecimo ante bellum Peloponnesiacum, ut notat Aristophanes Grammaticus argumento in Antigonem. Vide & Plutarchum in Nicia pag. 533. Vitâ discessit nonaginta * annos natus Olymp. XCIII. 3. Archonte Callia, eodem quo obiit Euripides, sed quæ septuagesimum vix annum attigit, & Sophocle** prior est defunctus. Confer Diodorum Sic. loco laudato, & notas ad Chronicorum Marmoreum Arundelianum p. 225. edit. Prideauxii. Dictum ejus quo ætate proventus affirmavit se gaudere quod jam libidines velut rabiosum quendam ef-

fugil-

c. V. ubi etiam de quatuor festis in quibus dramata agebantur, 1) Panathenæis, mense Augusto. 2) Dionysius in urbe, mense Aprili. 3) Chytris atque Dionysius veteribus, quæ etiam τα ἐν Αἷμασι, vel Ἀνθεσθηρία mense Martio, & 4) Dionysius κατ' ἀργύρας sive Ἀπαιμαί, mense Januario sive potius, [ut Dacerio visum T. 2. ad Platon, p. 480.] sub extremum autumni. De his videri præterea potest Meursius in Græcia feriata & libro de Panathenæis [nam de Dionysius quidem intercudit] & Scaliger 1. de emendat. temporum p. 29. De quinque iudicibus Poëtarum qui in certaminibus hæcæ annuis Poëtæ coronabant, consules Vossium 1. Inst. Poëtic. p. 55. & proverb. ἐν πέντε κριτῶν γένασι κείται. Scholiastes Horatii ad hæc lib. 1. Sat. 10. *certantia iudice Tarræ*. In aliis quoque urbibus certamina hujusmodi Poëtarum in usu fuisse, ut Mytilenæ, docet Plutarchus, Pompejo p. 641. qui in Pythiis quoque Tragicos certasse refert lib. 5. cap. 2. sympos. De Satyricis Græcorum dramatibus consules Casaubonum libro de Satyrica poësi, & illustris Spanhemii prolegomena ad Juliani Cæsaris Gallicæ à se redditos & eruditissimo commentario illustratos.

* Annos XCV. habet Lucianus in Macrobiis T. 2. p. 475.

** Thomas Magister in Euripidis vita: *Φασὶ ἢ ἐπὶ τῷ ἀκρόματι τῆς Εὐριπίδου τελευτῆς τὰς μὲν Ἀθηναίους πάντας πενθήσαι. Σοφοκλέα ἢ αὐτὸν μὲν πρὸ Φαίων ἐνδειδύσασθαι χιτῶνα, τὰς δὲ ὑποκριτὰς αὐτῶν ἀφανώσθαι τῷ τότε εἰσαγαγῆναι πρὸς τὸν αἰγῶνα. Sophoclem vero cum ipsum audita Euripidis morte, nulla amittam tunica, & Histriones suos sine coronis in certamen tunc temporis celebratum introduxisse. Apud Athenæum vero XI. p. 508. Δημοχάρους ὁρῆτωρ ἐν τῷ ὑπὲρ Σοφοκλέους πρὸς Φίλωνά male redditur: in libro de Sophocle ad Philonem, intelligitur enim oratio pro Sophocle contra Philonem scripta.*

fugisset Dominum ac crudelem, è Platonis *i. de Rep.* repetunt Ammianus XXV. 4. Cicero Catone Majore, Stobæus, itemque alii. De genere mortis & aliis ad vitam moresque Sophoclis spectantibus, sepultura item [de qua Plinius VII. 29. Hist. Pausanias Atticis, & auctor vitæ Soph.] multa Gyraldus dialogo VII. de Poëtis. Quemadmodum laudes ejus itemque censuræ legi possunt apud Bailletum in judicii eruditorum de Poëtis cap. CXIII. Filii Sophoclis fuere Jophon, Leosthenes, Ariston, Stephanus, & Meneclides. Ex quibus Jophon Tragædiis quoque scriptis nomen sibi comparavit, perinde ut avi vestigiis insitit nepos cognominis, Sophocles Aristonis F. Sophoclis in primis studiosus fuit Polemo Philosopherus, qui eum Ὅμηρον Τραγικόν, perinde ut Homerum ἐπικόν Σοφοκλέα dicere solebat teste Laërtio IV. 20.

II. *Ex Tragædiis Sophoclis exstant hæ septem:*

1. Αἴας Μαστιγοφόρος, *Ajax flagellifer* sive *lomarius*, de quo Tzet. Chil. 3. hist. 76. Hæc fabula, cujus titulus apud Dicæarchum * teste Sophoclis Scholiaste fuit Αἴας ὁ Σάλας, seorsim cum versione Job. Loniceri & eruditis B. Alb. Stolbergii Professoris Witebergensis observationibus edita est Witeb. 1668. 8. Elegantissimo carmine latino tragico reddidit Josephus Scaliger Paris. apud Morell. 1573. 4. quod legitur etiam ad calcem poematum Julii Cæs. Scaligeri ap. Commelin. 1600. 8. & inter Josephi Scaligeri posthuma ab If. Casaubono edita Paris. 1610. 4. tum inter poemata ejusdem junctim vulgata à P. Scriverio Lugd. Bat. 1615. 12. Græce cum Joachimi Camerarii profana versione & Georgii Rotalleri poetica Metaphrasi occurrit in H. Stephani tragædiis selectis. Novissime vidit lucem Ajax & Electra Sophoclis nova versione donatæ, scholiisque veteribus tam vulgatis quam nunquam antea editis, notisque perpetuis illustratæ à Thomas Johnson A. M. qui varias etiam lectiones addidit. Oxon. 1706. 8. Universarum tragædiarum, non Sophoclis modo, sed omnium quotquot exstant, hæc princeps est, judice Francisco Hedelino Albinici Abbate, in examine Ajacis Sophoclei ad regulas theatri, edito ad calcem operis ejusdem scriptoris, cui titulus: *Pratique du Theatre.*
2. Ἠλέκτρα, *Electra*, habetur in Tragædiis selectis H. Stephani cum versione profana Viti Winsemii, à Francisco Porto locis quibusdam recognita, & Metaphrasi Poëtica Georgii Rotalleri. A. 1567. 12. Idem Stephanus Græcæ suæ Sophoclis editioni scholiis Græcis ornatæ subjecit Joach. Camerarii in Sophoclem notas, atque in his pag. 50.

M m m m 3

Aja-

* Dicæarchus teste Sexto Empirico L. 3. contra Mathem. c. 1. scripserat ὑποθέσεις τῶν Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους μύθων sive *tragædiarum Sophoclis & Euripidæ argumenta.*

Ajacem Iora gestantem, & p. 83. Electram ex ejusdem Camerarii profaria versione. De *Thomæ Johnsoni* Angli nova versione & notis jam dixi in Ajace. Vetus *Atilii* translatio, qui Sophoclis Electram optime scriptam male vertisse dicitur apud Ciceronem 1. de finibus, pridem intercidit. Mentio ejus apud Sveton. in Julio c. 84. Electram & Oedipum Tyrannum prosa Gallica luculenter expressit additis notis Criticis & examine secundum leges theatri, *Andreas Dacierius* Paris. & Amst. 1693. 12.

3. Οἰδίπουσ Τύραννος, *Oedipus Tyrannus*, Aristoteli inprimis probatus, licet à Rapino in observationibus Poëticis aliquot in locis reprehensus. Hoc drama docenti Sophocli prælatus fuit *Philocles*, ut testatur Scholiastes in argumento. Latino carmine reddidit *Brandinus Gualfreducci*, & separatim edidit Romæ 1622. 12. Ajax, Electra & Oedipus Tyrannus cum glossis Græcis interlinearibus perpetuis ineditis fuit in Bibliotheca Renati Moreau, teste Labbeo Bibl. nov. MSS. p. 213. Hunc Sophoclis Oedipum in suo Oedipo secutus est *Seneca* Tragicus. Gallica prosa vertit & notis illustravit *Andreas Dacierius*, ut jam in Electra dixi. Italice transtulit *Ursatius Justinianus* Patricius Venetus, Vicentiæ Ao. 1558. Ab Academia Olympicorum publice actum refert *Gualdus* in vita Vincentii Pinelli p. 363. editionis Batestianæ. Ad quædam præsentis dramatis loca conferes ubi lubebit Sam. Petitem. Lib. I. Obs. c. 10.
4. ΑΝΤΙΓΟΝΗ, *Antigone* seorsim edita & illustrata est à *Matthæo Dressero* Lips. 1607. 8. Habetur etiam in Tragædiis selectis H. Stephani cum versione *Viti Winsæmii*, recognita per *Franciscum Portum*, & poëtica *Georgii Rotalleri* Metaphrasi. Hoc drama auctori suo fatale fuisse fertur, sive [ut è Satyro Peripatetico narrat auctor vitæ Sophoclis] quod inter recitandum eam extinctus est, cum longiorem periodum spiritu continente absolvere instituisset, sive quod ex illa coronatus victor, gaudium ferre non potuit. Alii tamen admiratione hujus dramatis Athenienses Sophoclem strategum creasse referunt Anno post actam Antigonem Olymp. LXXXIV. 4. Confer Sam. Petitem III. 18. Misc. Alii denique unâ passagustata præfocatum narrant, ut *Simonides* ** in Epigrammate, Sotades & alii.

ΟΙΔΙ-

* Nonnulla versionis Dacerianæ (ut ut perelegantis) loca non absurde reprehendit *Godfridus Olearius* in programme edito Lipsiæ A. 699

** Epigramma Simonidis (non prisca illius qui Olymp. LXXVIII. atque adeo ante Sophoclem obiit, sed junioris cujusdam occurrit in Anthologia Lib. III. cap. 15.

Ἐσβέδης γηραιὸς Σοφῶκλεος, ἀνθ' αἰσίων,
ὄνωπὸν βάλαντα βότρυν ἐρεσῆσ' ἰομένη.

- ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩΙ. *Oedipus Coloneus*, quam senex * admodum & patriæ gratificaturus [erat enim & ipse ut dixi è populo Atticæ Coloneo] docuit. Hic Oedipus *Μύθεος* appellatur ab Eufstathio ad Iliad. θ'.
6. ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ. *Trachiniae*, è quibus expressus *Seneca* Tragicus Hercules Oetæus. Gallico carmine donavit Jo. Antonius Bayfius.
7. ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ. *Philoctetes* (divinum drama iudice Joh. Scaligero) separatim excusus est cum glossis Græcis, & pereleganti Metaphrasi *Q. Septimii Florentis Christiani*. Paris. 1586. 8. Integer titulus hujus fabulæ *Φιλοκτήτης ὁ ἐν Λήμνω*. De illa videndus Dio Chryostomus Diff. 52.

III. Sophoclis** tragœdiæ deperditæ hæ sunt, observatæ ab Isaaco Casaubono ad Athenæum Lib. VII. cap. 4. Johanne Meurfio in opusculo de Æschyli, Sophoclis & Euripidis Tragœdiis, Lugd. Bat. 1619. 4. & T. IO. Antiquitatt. Græcar. Clarissimi Gronovii: & ab Hugone Grotio in excerptis Tragicorum, quibus nostræ quædam, & Thomæ Gatakeri observationes accedunt, ex Adversariorum posthuminum capite IO.

* *Ἀδμήτος* Sophoclis, persona in dramate est, non dramatis titulus apud Plutarchum p. 417. de Oraculor. defectu aliosque.

Ἄδ' α'

* Vide Cic. in Catone majore c. 7. Valerium Max. VIII. 7. Lucianum Macrobiis p. 475. Plutarch. Libro num seni gerenda Res. p. 785. Apulejum Apolog. Hieron. Epist. 2. ad Nepotian. Schol. Comici ad Ranas v. 73. P. Victorium XXXVI. 14. Var. Lect.

** Περὶ τῶν Σοφοκλέους μύθων quinque libros olim scripserat Philochorus Atheniensis teste Svida in *Φιλοχορος*. Cæterum recte notat Samuel Petitus ad leges Atticas p. 1. sq. Sophoclis junioris & Josphontis fabulas, veterum quorundam confusione & negligentia etiam tributas fuisse Sophocli majori, qui non plures quam LXVI. docuit. Svidas tamen CXXIII. ad eum referre non veretur, additque plures etiam illi adscribi ex quorundam sententia. Et sane Anonymus scriptor Græcus, qui vitam Sophoclistæ tradidit CXXIX. dramata ab eo scripta refert, in quæ his XVII. spuria esse pronunciat, auctorem laudans sententiæ suæ Aristophanem Grammaticum. *Sophocles* vero *junior*, majoris ex Aristone nepos, dramata XL. ab aliis falso XI. docuisse apud Svidam dicitur, & elegias itidem composuisse Diodorus Sic. ad Olymp. XCV 4. Lib. XIV. p. 278. ἐν ᾗ τῆς Ἀδ' ἡμετέρας Σοφοκλέους ὁ Σοφοκλέους Τραγωδίαν διδάσκειν ἤρξατο, καὶ νίκας ἔχει δυοκαίδεκα. Idem Svidas præterea *Sophoclem tertium* hoc nomine Tragicum & Lyricum laudat nostri ἀπόγονον, clarum μὲν ἀ τὴν πλειάδα ætate Ptolemæorum, ejus aut fuisse dramata XV. Alius denique fuit Sophocles, ejus edictum adversus Philosphos, contra Philonem defendit Rhetor Demochares, teste Athenæo. Confer de hoc Jonsum pag. 94. sq.

Ἀθάμας α. Hefych. Forte etiam apud Harpocrationem in ἐπιπλον pro ἀκάμασι legendum ἀθάμασι. Et laudatur Sophoclis Ἀθάμας etiam Scholiastæ Pindari ad Pythionic. Od. 4. Vide & Apostolium XIII. 46. proverb.

Ἀθάμας β. Hefych. & Schol. Aristophanis ad Nubes.

Ἄϊας Λακρός. Suid. in σπολάς, Scholiastes Sophoclis in Argumento Ajacis flagelliferi. Aristides Apologia 2. contra Platon. T. 3. p. 477. ubi notat versum vulgatum σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν σωστία non Euripidis esse, ut Plato in Theage p. 240. sed Sophoclis ex Ajace Locro, quod monet etiam Gellius XIII. 18. ubi pro Plato in Theaeteto legendum in Theage. Fortassis vero apud Euripidem & Sophoclem eadem sententia lecta est, notante Zenobio V. 98. prov. Post Platonem sane Euripidi illam tribuunt Themistius, Stobæus aliique. Sic Æschylo tribuit Libanius T. I. p. 461. versum, qui legitur in Euripidis Oreste.

Ἄργεὺς five quæ è Stephani Byz. non bene constituto loco incerta Casauboni conjectura est, Ἄργεὺς ἐκλυόμενος. Hefych. in ταύρειον πόμα, Pollux, Stephanus in χώρα, Athenæus, Schol. Pindari Pyth. Od. 2. & ante hos Strabo Lib. IX. Ejus fabulæ argumentum divinare licet è Plutarchi Theseo, ut docet Casaubonus III. 24. ad Athenæum, quem vide.

Ἄγιοθ. Hefych.

Ἀιδίοπες. Athen. Hefych.

Ἄιμων ὁ Σοφίκλης. apud Aristotelem Poëtic. non est dramatis nomen sed personæ in Antigone.

Ἀιχμαλωτίδες. Stephanus Byz. Pollux. Hefych. Etymol. M. in Φαῦλ. Schol. Aristophanis ad ranas.

Ἀιχμαλωτοί. Hefych. Schol. Nicandri ad Theriaca, Aristophanis ad ranas, Pollux X. sect. 190.

Ἀκάμας. vide supra in Ἀθάμας.

Ἀκρίσος. Hefych. Stob. vide & infra in Λαρισσαῖοι.

Ἀκύριοι. vide infra in Σκύριοι.

Ἀλεαδαί. Ælian. VII. 39. animal. Hefych. Stob. Erotianus in κατεφρόνες, ubi male legas: Sophocles in Ἀχαΐδῃ. Vide & infra Ἀλεύαδαι.

Ἀλεξάνδρα vel Ἀλέξανδρος. Hefych. in δύσαυλ. & θήλαστρια, Steph. in ἔφισ. Eustatius ad Iliad. é Rutgerf. II. I. Var. Lect.

Ἀλεύαδαι. Clemens 6. Strom. p. 621. Alevadz nobiles Thessali, Casaub. lect. Theocritic. c. 17. Vales. ad Sozom. p. 79. vide & paulo ante in Ἀλέαδαι.

Ἄλιτες,

- Ἀλκίης, ita enim apud Stobæum pro αἰλίτης legunt Casaubonus & Meurfius. Incertum autem est, an *erronem* eo vocabulo denotare voluerit Sophocles, an *Aletam* Corinthi conditorem, à quo urbis illius incolæ Aletidas dictos referunt Strabo & Pindari Scholiastes.
- Ἀλκμαίων. Porphy. qv. Homeric. i. Hefych. in αἰνῶ & αἰραίας Stob. serm. 77. nisi locus ille depromptus ex Alcmazone Euripidis.
- Ἄμυκος Σατυρικός. Athen.
- Ἀμφιάραος Σατυρικός. Athen. Strabo Lib. IX. Hefych. Scholiastes Aristoph. ad ranas & vespas. Erotian. in καταφρόνει & πέλον.
- Ἀμφιτρύων. Hefych. Scholiastes Sophocl. ad Oedipum Colon.
- Ἀμφιτρίων. β. Hefych. in ἐπιπώτισι è Meursii emendat.
- Ἀνδρομάχη. Etymol. M.
- Ἀνδρομέδα. Eratosth. cap. 16. & 36. catasterism. Phrynich. Athen. Poll. Hefych. Etymol. M. Scholiastes Theocr. Idyll. 9.
- Ἀντηγόριδα. Athen. Hefych. Scholiastes Sophocl. argumento Ajacis.
- Ἀπανίς. Hefych. in ἀπάνθραπος. Sed pro Ἀπάνι Meurfius legit καπανῆ, Johannes Vitus Pergerus in notis ad Hefychium editione dignissimis αἰ Πανί. Quamvis neque καπανῆς Sophoclis, neque Πάν prior vel posterior usquam alibi apud veteres memoratur, quod sciam.
- Ἄτρεϋς ἢ Μυκηναί. Hefych. in ἐπιπώτισι. Schol. Euripidis ad Hippolytum. v. 307. Fortassis Atreum Sophoclis respicit etiam Achilles Tatius Isagogæ ad Aratum.
- Ἀχαΐαδῆ. Vox corrupta apud Erotianum. Vide supra Ἀλιάδας.
- Ἀχαιῶν σύλλογος. Pollux, Schol. Pindari ad Isthmionic. Hefych.
- Ἀχαιῶν σύνδειπνος five σύνδειπνοι. Cic. ad Quintum fratrem II. 16. Athen. Hefych. Stob.
- Ἀχιλλέως ἑρασαί. Athenæus, Stob. Hefych. in ὀμματίος πόθος, Schol. Pindari Nem. Od. 3. & 6. Aristophanis ad Nubes, ranas & vespas qvo posteriore ex loco Casaubonus colligit drama hoc fuisse Satyricum. Scholiastes Apollonii Lib. IV. Zenobius & alii in ὁ παῖς τῶν κρύσταλλον.
- Δαίδαλος. Pollux, Hefych. apud quem male παιδάλω legitur in ἐσέφθην.
- Δαναή. Hefych. Stob. Svidas in πείρα.
- Διονυσιακός. Hefych. in θωχθεῖς. Casaubonus negat se titulum hujus fabule satis capere: Gatakerum autem miror, cui non videtur titulus dramatis alicujus singularis innui, sed tantum notari Tragœdia quæ in Dionysiacis celebritatibus vel certaminibus edita fuerit.
- Δόλοπες. Hefych. & Etymol. M.

- Ἐλένη. Schol. Aristophanis ad Eqvites.
 Ἐλένης ἀπαίτησις Strabo Lib. XIV. Erotianus in *Θραύσει*, Schol. Euripidis Phœniff. Hefych. Confer Sam. Petitem Lib. I. Obf. c. 9.
 Ἐλένης ἀρπαγή. Schol. Sophoclis in argumento Ajacis.
 Ἐλένης γάμος. Athen.
 Ἐπὶ Ταυαρίοις. Athen. Hefych. in *ἀλαλιαν*, ubi male *παιπάραις*.
 Ἐπὶ Ταυαρω σατυρικόν. Hefych. in *ἀργέμων*.
 Ἐπίγονοι. Schol. Sophoclis ad Oedipum Colon. Cicero de optimo gen. Oratorum, & 2. Tusc. p. 188. ubi versum ex Epigonis producit, nomine Sophoclis præterito.
 Ἐρασαί Ἀχιλλεύς. Vide supra in Ἀχιλ. Schol. Sophoclis ad Oedipum Col. v. 473.
 Ἐρεχθίδης Stob.
 Ἐρις. Hefych. in *ἔνωσις*. Forte Ἴρις.
 Ἐριφύλη. Clemens Alex. 6. Strom. p. 621. Stob.
 Ἐρμιόνη. Eufstathius ad Odyss. δ.
 Ἐυμηλος. Harpocr. in *καθελών* Hefych. in *αἶμαλος*.
 Ἐυρύλαις. Parthen. c. 3. *ἑρωτικῶν*. Ἐρύπυλον quovne tragœdiam incertum Sophoclis an alterius Tragici memorat Aristoteles c. 23. Poëtices, nisi legendum Ἐυρύλαος.
 Ἐυρυσάκης. Hefych. in *ἀδόξασον*.
 Ζωήρες. Pollux VII. 14.
 Ἡρακλῆς σατυρικός. Pollux IV. 25. Hefych. Steph. Etymol. M. in *βελόη*, ubi male *Ὀνομακλῆ* pro *Ἡρακλῆ*. Fragmentum ex hâc fabula apud Strabonem. Lib. X.
 Ἡριγόνη. Etymol. M. in *τραπέζην*. Erotian. in ὕποφρον ubi male *Σμηρυγόνη*. *Λεττῆ* Erigonen fortassis ex hâc Sophoclis expressam suspicatur Casaubonus.
 Θαμύρας vel Θάμυρις. Anonym. in vita Sophoclis, Pollux, Athenæus Lib. I. p. 20. *καὶ τὸν Θάμυριν διδάσκων αὐτὸς ἐκθάρισεν ἄκρως δὲ ἐσφαίρισεν ὅτε τὴν Ναυσικαίαν ἐθήκε*.
 Θεμιστοκλῆς Euripidis vel Sophoclis laudatur in Marginibus Stobzi ferm. 119. Sed versus qui ibi afferuntur ex Euripidis Cresphonte petitos esse Gatakerus observavit. Neque quisquam veterum vel Euripidis vel Sophoclis Themistoclem laudat.
 Θεσπίς. Svid. in *Ὀμπνιον νέφος*.
 Θυέσης ἐν Σικυωῶσι five Σικυώσιος. Hefych. Stobæus Eclog. Phys. c. 8. & ferm. 29. Scholiastes Euripid. in Phœniff.

- ὄμιος δευτερος. Hefych.
 Ἰαχ. Vide paulo infra Ἰαχ.
 Ἰλις ἀλώσις. Strabo Lib. XIII.
 Ἰναχ. Dionysius Halic. Lib. I. p. 20. Athen. Pollux, Svid. in ἀραχνή
 Hefych. apud quem in ἀλωπας male Ἰαχω pro Ἰαχω. Scholiastes
 Apollonii Lib. I. Æschyli ad Prometh. Aristophanis ad Plutum, equi-
 tes & aves.
 Ἰναη. Hefych.
 Ἰζίαν. Schol. Apollonii ad Lib. IV.
 Ἰοβιατης. Hefych.
 Ἰομάς. Eustathius. ad Odyssæz ε.
 Ἰοκλῆς. Pollux X. 8.
 Ἰόλα. Schol. Comici ad Equites.
 Ἰπποδαμεία. Stob. serm. 27.
 Ἰππόλυτος. Arrian. Lib. I. c. 28. diff. Epictet.
 Ἰππών. Hefych. & Clemens 6. Strom. p. 621. ubi male codices quidam
 ὑπώνε pre Ἰππών.
 Ἰππων. Pollux IV. 16. & Steph in ὄλιον, licet Meurfius utroque loco
 Ἰππών, rescribere jubet.
 Ἰρίς. Athen. Vide supra in ἔρεθ.
 Ἰφθίμεια. Aristot. c. 13. Poetic. Athen. Stob. Erotianus in ὑποφρων, Svid. in
 πενθερά. Hefych. cui in voce ἀπαρθέσεια laudatur Sophoclis Ἰφθί-
 μεια ἢ ἐν λυλίδι.
 Ἰφικλεια. Schol. Sophoclis ad Oedipum Coloneum, nisi cum Meurfio le-
 gendum Ἰφικλεία, ut duas in Iphiclem Herculis fratrem tragœdias
 Sophocles docuerit.
 Ἰχθυαί σατύροι. Pollux X. 7. Athen.
 Ἰων. Hefych. Stob.
 Καμικοί. Athenæus Lib. III. & IX. sed Svidæ & Apostolio in πέρδικος ἰόν
 laudantur Sophoclis Κομικοί.
 Καπαναίς. Vide supra in Ἀπανίς.
 Κασάνδρα. Schol. Hesiodi ad Theogon.
 Κηδάλιον. Svid. & præmiographi in λευκή σαθμή (de quo proverbio
 Mercerus ad Aristzenet Lib. I. Epist. 28.) Athen. Hefych. in αἰθαιλίτης
 & δαίλος, ubi male κηδάλιον editum pro κηδάλιον.
 Κλυταίμνηςρα. Erotian. in ἀντιονθρον.
 Κολχίδες. Schol. Apollonii Lib. IV. Athen. Svid. in ἀνθυκρησσαι.

- Κόλχοι.** Schol. Æschyli in argumento Promethei, Etymol. M. in ἠσθημ.
Galenus comment. I. in textum ἐπισημ. T. 5. edit. Basil. p. 454.
- Κρέυσα.** Pollux Stob. Hefych.
- Κρήτες.** Athen. Hefych.
- Κύριοι.** Vide infra, Σκύριοι.
- Καμικοί.** Vide supra Καμικοί.
- Κῶμ.** Hefych. in ἀνθρωσκ. Forte legendum Μῶμ.
- Κωφοὶ Σάτυροι.** Schol. Apollonii Lib. I. Scholiastes Nicandri laudat Sophoclem in Κωφοῖς. Vide & infra in Σάτυροι. Male hos Gyraldus p. 364. habuit pro poemate à Dramatibus sive fabulis diversq.
- Λαίκαναι.** Ex hac fabula petitos esse putat Meursius binos Sophoclis versus quos in descriptione Laconicæ profert Strabo Lib. VIII. p. 364. Cæterum Sophoclis λακίνας laudant Pollux IX. 10. Priscian. Lib. XVIII. p. 1177. Meminit & tragædiæ hoc nomine Aristoteles c. 18. de Poëtic. licet Sophoclem non nominat.
- Λασκίων.** Dionysius Halic. Lib. I. p. 38. Harpocr. Hefych. Stob. Schol. Aristophanis ad Ranas.
- Λαριωσαῖοι.** Stob. Hefych. Athen. Lib. II. qui Ἀκρίσων in Larissis Sophoclis loquentem refert, & Steph. in κράνεια ubi male Σοφοκλῆς Λαρισσαῖοι pro Λαριωσαῖοις.
- Λήμναι ἢ Λημνιάδες.** Steph. Hefych. Schol. Apollonii ad Lib. I. & Pindari Od. 4. Pythionic.
- Λήμναι δεύτεραι.** Steph. in fragmento de Dodone.
- Μαντεῖς.** Stob. Scholiastes Comici ad ranas, Euripidis Phzniss.
- Μαλίαγρ.** Hefych. Respicit & forte Aristoteles tragædiam Meleagrum memorans c. 13. Poëtices.
- Μελανίππη** five **Μεναλίππη,** Schol. Aristoph. ad ranas.
- Μέμενων.** Schol. Sophoclis in argumento Ajacis Lorarii.
- Μίνας.** Clemens 6. Strom. p. 621.
- Μῆσαι.** Pollux X. 49. nisi legendum **Μησολ,** ut videtur etiam clarissimo Hemsterhusio.
- Μυκῆναι.** Vide supra in Ἄτρεύς.
- Μυσοί.** Strabo Lib. VIII. Athen. Hefych. Stob. Vide & Loënssem Lib. VII. c. 24. Epiphyllid. & supra in Μῆσαι.
- Μῶμ.** Hefychius pluribus locis. Vide & supra in Κῶμ.
- Ναυπακτ.** Schol. Apollon. ad Lib. IV. Sed clarissimus Neocorus ad Svidam in Καθηλαῖς, ex inedito Photii Lexico docet legendum esse **Ναυπλιος.**

Ναύπλιος. Poll. Hefych. Stob. Schol. Aristophanis ad pacem, & Pindari ad Od. 6. Isthmionic, Achilles Tatius Iliadoge ad Aratum, ubi Nauplium de Palamede quzdam celebrantem inducit.

Ναύπλιος καταπλίων. Hefych. apud quem in *ἐπίκοτα* male legitur *κρη πλίοντι*.

Ναύπλιος πυρκαυός. Pollux, Hefych. in *ναύκληρον & πρυσά*.

Ναυσιμάα. Athen. Pollux & Hefych. apud quem nomen hoc corruptum in *αναφρουθόν*. Tota fuit Homericā, & Satyricis dramatibus annumeranda iudice Casaubono.

Νιόβη. Athen. & Harpocraton, qui in *δερμιτης* laudat Aristarchi Grammatici commentarium in *Νιόβη*. Laudat & *Νιόβη* Schol. Sophoclis ad Oedipum Colon. Comici ad Vespas, & Lutatius ad Statii Thebaid. Lib. VI.

Νιπτρα. Svid. in *παρυσία*. Cicero 2. Tusc. ubi docet *Parvium* Sophoclis Niptra latina tragedia expressisse, neque adeo sine dubio est quod illo in loco à Cicerone respiciatur Sophoclis Ulysses *ἀκανθοπλήξ*.

Πασηφόροι. Schol. Æschyli ad *ἐπὶ ἐπὶ Θήβαις*.

Ὀδυσσεύς ἀκανθοπλήγης vel *ἀκανθοπλήξ*. Hefych. Vide & supra in *Νιπτρα*. Stephanum Byz. fragmento de Dodone.

Ὀδυσσεύς μανιόρμος. Hefych. Schol. Pindari ad Isthmionic. Od. 4.

Οινόμαος. Laërtius IV. 35. Athen. Hefych. Svid. in *λήθης πεδίον & διέξοδος*. Pollux X. 13. Schol. Comici ad Aves.

Ὀνομακλής. Etymol. M. in *βῆδοιη* nisi legendum *Ἡρακλῆς* ut Casaub. vel *οινόμαος* ut Gataker. Aut nisi potius corruptum est scriptoris nomen, verius enim Heroicus affertur.

Παίδαλθ. Vide supra in *Δαίδαλθ*.

Παλαμίδης. Hefych. Eustathius in 2. Iliad. p. 172. è Suetonii *πρὸ τῶν παρ Ἑλλῆσι παιδίων*.

Παν α' & β'. Vide supra in *Ἰπανός*.

Πάνδωρα ἢ Σφουροκόποι. Athen. Hefych. Pollux.

Παρθενοπαῖος drama Sophocli suppositum à Spintharo vel Dionysio Metathemeno Laërt. V. 92.

Πελαίος. Erotianus in *παιδικῶν πάθος*.

Περίλαος. Hefych.

Πηλεύς. Clemens 6. Strom. pag. 625. Harpocr. Steph. Scholiastes Aristophanis ad aves, equites & nebulas.

Πλύτραι. Pollux VII. 12.

Ποιμίνης. Steph. Athen. Harpocr. in *κάνων* ubi male *κάνων* pro *ποιμίνης*

- Erotianus in πέλων. Sextus I. contra Matth. c. ult. p. 63. Etymol. M. & Tzet. ad Lycophron.
- Πολυείδης. Porphyr. 2. πρὸ ἀποχῆς ἐμψύχων, Hefych.
- Πολυξένη. Strabo Lib. X. Hefych. Harpocr. Stob. Eclog. Phys. I. Schol. Apollonii ad Lib. II.
- Πρίαμι. Pollux X. 31.
- Προκρίς. Pollux IX. 8.
- Προμηθεύς. Schol. Pindari Od. 5. Pythionic.
- Ριζοτόμοι. Hefych. Macrobius V. 19. Schol. Apollonii Lib. III.
- Σαλαμίη [forte Σαλαμίνοι] Σάτυροι. Galenus comment. I. in 6. Epidem. bis laudat hoc drama T. 5. p. 454. & 455. Licet Gatakerus malit legere Σαλμωνεύς σατυρικός.
- Σαλμωνεύς. Athen. Hefych.
- Σάτυροι. Zenobius IV. 80. proverb. & Aristides Orat. 2. Platonica T. 3. p. 512. Vide supra in ἰχθυήσῃ σατύρων & κοφοὶ σάτυροι, Σάτυρικόν δράμα Sophoclis laudat Athenæus Lib. X. Confer Casaubonum p. 723. Ab Hefychio in ἀρραγές ἔμμα allegatur Sophoclis σατυρικός, ubi Gatakerus legit σατυρικόν & nomen proprium tragœdiæ putat excidisse. Plura autem Satyrica dramata scripserat Sophocles. Vide in Ἄλικος, Ἀμφιάραος, Ἐπὶ ταίναρῶ, Ἡρακλῆς, Ναυσικία, Σαλαμίη, Σίσυφος, ὕβρις.
- Σίνων, Hefych. Vide & infra in συνωνύμων. Meminit quoque sed Sophocle haud nominato Aristoteles c. 23. Poëtic.
- Σίσυφος, Hefych. Hoc drama satyricum fuisse suspicatur Casaubonus; quia Euripidis Sisyphus satyricis accensetur ab Æliano Lib. II. c. 8. Var. Itaque eodem argumento licebit colligere Palamedem Sophoclis quoque fuisse satyricum.
- Σκύθαι. Athen. Hefych.
- Σκυρία vel Σκυριοι. Stob. & Hefych. apud quem in αὐτόστυν male legas ακυρίους pro σκυρίους. Et in ἀποσιβῆς non minus corrupte Κυρίους.
- Σμηργάτη supra in Ηειρόνη.
- Σύλλογος Ἀχαιῶν. } vide supra in Ἀχαιῶν.
Σύνδειπνες Ἀχαιῶν. }
- Συνωνύμων α. & β. Hefych. in ἀργετον, ubi Meursius legit συνωνύμων ὕψιστη, etsi Salmasius Σίνωνι, alii aliter.
- Σφυροκόποι. Supra in Πάνδωρα.
- Ταινάριοι. Ταίναρος Σατυρικός. Vide supra in ἐπὶ ταίναρ.
- Τάλας. Schol. Apollonii ad Lib. IV.

- Τεκμήσιον.** Eustathius ad Iliad. λ'.
Τέουρος. Stephanus Byz. & Stob. **Τέουροι** Schol. Aristophanis ad Nubes.
Τήλεφος. Hesych.
Τηρέυς. Aristot. de poetica cap. 12. Hesych. Stob. Scholiastes Comici ad Aves, Æschyli ad Prometh. Tzetzes ad Hesiod. Έργ. β.
Τριπτόλεμος. Strabo Lib. I. pag. 10. Plinius XVIII. 7. ubi innuit eam actam Olymp. LXXVII. 4. anno CXLV. ante mortem Alexandri M. qui obiit Olymp. CXIV. 1. Pollux X. 22. collatus cum Etymolog. M. & Hesych. in *απυδάκωτος*, Athen. Harpocr Hesych. Scholiastes Aristoph. ad Acharnenses, Pindari Olympionic. Od. 10. Corinthus de Dialectis, ubi de Ionica.
Τραίλος. Pollux, Hesich. Scholiastes Pindari Nemeonic. Od. 2. ubi versiculus quem respicit Hesych. in *άνδρόπαις*.
Τυμπανισαί. Athen. Steph. Hesych. Etymol. M. Stobzus ferm. 57. Schol. Sophoclis in Antigenen.
Τύνδαρος. Stob. ferm. 103.
Τυράννοι. Hesych. *εχθιμα*, nisi legendum *τυράννω* & respiciatur Oedipus Sophoclis Tyrannus.
Τυρω. Athen. Stob. Ælian. XI. 18. animal. Macrob. V. 21. Svid. in *ταυροφάγον*. Etymol. M. Scholiastes Comici ad Ranas. Aristoteli quoque cap. 16. Poëticz, tragœdia hoc nomine memoratur, incertum Sophoclisne an Euripidis.
Τυρω δευτέρα Stob. Etymol. M. & Scholiastes Aristoph. ad Aves, qui primum hujus fabulæ versum servavit.
Τυρίς. Athen. & Stob. ferm. 26. ex cujus marginibus Casaubonus colligit hoc drama fuisse Satyricum. Integer titulus videtur fuisse *υβρις σατυρων*.
Τυροφόροι. Hesych. in *κοινός*.
Τυρώνες. Vide supra in *ίππώνες*.
Φαίδρα. Stobzus. [qui p. 244. florileg. edit. Grotii è Sophoclis Phædra laudat versus aliquot, quos ex Euripidis Phædra petitos Grotius in excerptis Trag. p. 413. putabat, Euripidi certe tribuit Clemens Alex. 6. Strom. p. 623. d.] Hesych. Parœmiographi in *χαλάσωτην ιερην άγκυραν*.
Φθιωτίδες, Sophoclis an alterius Tragici nescio, memorantur ab Aristotele c. 18. Poëtices. Vide infra *Φυλοτίδες*.
Φιλοκτήτης. Sophoclis *ο εν λήμνω* quâ ad Trojam arcessitur, exstat. Sed alter *Φιλοκτήτης ο εν Τροία* in quâ casus ejus ad Trojam recensebatur, periit.

perit. Memorat Priscianus Lib. XVIII. p. 1169. & Hesych. in ζη-
λῶ & forte Gellius XIII. 18. Vide infra in Φυλοτίδες, Gatakerum p.
116. Adversar. Vosium 2. inst. Poëtic. p. 34.

Φινεύς. Pollux., Athen. Hesych. Scholiastes Aristophanis ad Plutum,
Apollonii ad Lib. II. Eustathius ad Odyss. d. p. 168. Steph.

Φινεύς δευτέρῳ. Hesych. in ἀχάλκυστα.

Φῶνιξ. Arrianus Lib. I. c. 28. diff. Epictet. Eustathius in Iliad. π. p. 117.
Athenæus, Socrates III. 7. Hist. Eccles.

Φριξῶ ἢ Φρύξῳ. Steph. Byz. in ἄστν.

Φρυγες. Schol. Æschyli ad Prometheus δεσμώτην.

Φυλοτίδες. Gell. XIII. 18. pro quo alii Φυλετίδες, Casaub. Φθωτίδες, Thy-
sius ἀχμαλωτίδες. Sed in Vet. edit. & MS. Scheferi legitur Φιλακ-
τήτης. In MS. Petaviano *filicides* teste Jacobo Gronovio qui legit
Φιλητίδες quasi furto deditus dixeris.

Χρῆσις. Ammonius in βωμός.

IV. Non prætereundum est Svidam præterea testari, scriptam
à Sophocle Elegiam, * pzanas, & profario sermone librum de Choro tra-
gico. Ἐγραψεν ἐλεγείατε καὶ παϊάνας καὶ λόγον καταλογαδην περὶ τῶν χορῶν
πρὸς θεῶν ** καὶ χοίριον ἀγωνιζόμενον. Plutarch. lib. an feni gerenda
sit Resp. p. 787. Τὰτὶ ἢ ἐμολογημένως Σοφοκλῆς ἐστὶ τὸ ἐπιγραμματικῶς
ὡδὴν Ἡροδοτῶ τεύξε Σοφοκλῆς ἐτέων ὡν πέντ' ἐπὶ πενήκοντα. Denique παρ-
θενπαῖον sub Sophoclis nomine vulgaverat *Spiritharus* sive *Dionysius* Meta-
themenus, teste Laërtio. V. 92.

V. Editiones Sophoclis Græcæ sine scho- liis Græcis.

1. Aldina. Venet. 1502. 8.
2. Paris. 1528. 8.
3. Haganoënsis 1534. 8. cum *Joachimi Camerarii* notis, quæ recusa etiam
Basil. 1556. 8.
4. & 5. Francof. 1550. & 1567. 8.
6. Ex recensione *Guil. Canteri*. Antwerp. 1579. 12.¹

Editiones cum scholiis Græcis.

1. Scholia Græca χόλια παλαιὰ τῶν πάντων δοκίμων εἰς τὰς σωζομένας τῶν Σω-
φοκλῆς τραγωδιῶν. Primum seorsim edita sunt Romæ 1518. 4. præ-
fixo
* Meminerunt Hephæstio, Harpocrat. in ἀρχὴ ἀνδρῶν δίκτυσι. Erotianus in χράσις.
Sed & junior Sophocles, nostri nepos, Elegias teste Svida composuit.
** Contra Thespin puta jam defunctum, cujus forte rationes Chocillus Sophoclis regalis
fuerat secutus.

fixo Johannis Lascaris in Sophoclem Epigrammate elegantissimo, quod ab H. Stephano & aliis prætermissum hic adscribam:

Πολλὰ ἐκ τῶν σελίδων ἔποιμά κεν ἢ Σοφίλῃ
 Δείγματ' αἰσῆς πρυτῆς· πολλὰ ἀπὸ ματρύτης.
 ὄσα μεθ' ἠρώσας Τραγικῆς πρὸ κόσμον αἰδέης,
 ὡς μερῶ, εἰδῶ ἅπασ· πᾶν παθῶ ἠὲ ἠρώσας.
 Κάλῃς, εὐστομῆς, ὕψους τέλῳ ἔξεπόνθησας
 Ζῆλον Ὀμηρείας γνήσιον εὐπείης.
 ὡς σε Δίαν, Πανοφῶν, σκώπῃς σῶν τ' ἦνεσ' ἑταίρων,
 Ἀρχέτυπον τραγικῆς θῆκεν Ἄριστεύλης.
 Σύντε κούφον ἀέσαν ὁ κ' εἰς ἴον ἠγεμονῆα
 Ἀγνώμων ὄκνε ἔκγονῶ Ἄονι.
 Ἀργεῖαδης βασιλεύς μετ' ἀπεμπτον σύμμαχον ἔχων
 Ἰσά τε Μαιονίδα τέρετο σοῖς ἄεροι.
 Πολλὰ τῶν ἀρετῶν σεμνώματ' αἰ, ἐν ᾗ μέγιστον,
 Κρέατονας ἠρωεῖς ἔπλασας ἢ Φύσις.
 Δῆμά τε γενναῖον λαοῖς πόρες, ἔς ὑποφῆτας
 ὧν βατὸς ὅλα πάρος θέλει διδασκαλίη.

2. Sophocles cum scholiis Græcis Florent. 1518. 8. Cæterum falluntur qui auctores horum scholiorum faciunt Sophoclem Grammaticum, Theonem ac Lucillum, quos in Apollonium Rhodium, non in Sophoclem scripsisse constat. Porro Sophoclem Tragicum illustraverant Didymus teste Athenæo, & Horapollon de quo Svidas. *Praxiphanes* quoque, ut colligitur è Scholiis ad Oedipum Colon. v. 894. τῶν ἢ ἐξηγησαμένων ἀπάντων Πραξιφάνης δοκεῖ ἀμεινων ἀποδιδόναι. Et *Aristophanes* Grammaticus, cujus argumenta quibusdam dramatibus præfiguntur. *Androtion* Sophoclis Scholiastes appellatur à Morhofio p. 123. Lib. I. polyhist. c. 13. sed verior ut recte. Idem p. 64. inedita in Sophoclem scholia memorat, quæ edere voluit Vir Clariss. Joh. Andreas Bosius. Ajacem flagelliferum, Electram & Oedipum Tyrannum, cum glossis interlinearibus perpetuis ineditis fuisse apud Renatum de Moreau, testatur Labbeus Bibl. nov. MSS. p. 213. Ineditum Sophoclis Scholiarum Arundelianum laudat Jo. Pearsonus commentario in Symbolum Apostolicum p. 261. edit. latinæ.
3. Florentiæ 1522. 4. quæ editio fuit in Bibliotheca Petri Francii V. C. cum emendationibus MSS.
4. Francof. 1544. 4. ex officina Petri Brubachii.
5. Adriani Turnebi. Paris. 1553. 4. typis Regiæ. Scholia Græca quæ è
 Oooo
 Codice

codice Æmari Rancوني à Turnebo descripta ad calcem hujus editionis leguntur, plane diversa sunt à prioribus editionibus primam Romanam secutis, & auctorem agnoscunt *Demetrium Triclinium*, Περὶ μέτρων οἷς ἐχρήσατο Σοφοκλῆς. Περὶ σχημάτων. Σχόλια. Fuit Demetrius ille junior Planude quem allegat ad Ajacem v. 1096. Hæc vero intelliguntur scholia à Petro Victorio, cum illis præferendam scripsit Romanam Scholiorum ἔκδοσιν præfatione ad Æschylum. Verba illius vide si placet supra c. XVI. num. 9.

6. Henrici Stephani, Genev. 1568. 4. in qua editione (præstantissima facile earum quæ exstant & emendatissima) utraqve scholia & Romana illa & altera Demetrii semper distincta singulis paginis subjunguntur. Denique ad calcem voluminis exhibentur annotationes *Jochimi Camerarii*, & Ajax atque Electra ab eodem latine translata.

*Editiones latine.**

Versio profana *Viti Winsheimii*. Francof. 1546. 8.

Job. Baptista Gabria. Venet. 1543. 8.

Versibus jambicis latinis redditus Sophocles à *Georgio Ratallero*, Antwerp. 1570. 8. & 1576. 8. ex officina Gvil. Silvii.

Inter libros à Joanne Oporino excusos memorantur Sophoclis Tragediæ latine versæ à *Thoma Naogorgo*, 8.

Editiones Græcolatinæ sine scholiis.

Cum *Viti Winsheimii* versione, & Gvil. Canteri notis. Heidelberg. 1597. 8vo. apud Commelin.

Ingolstadt. 1608. 8. Et in corpore Poëtarum Genev. 1614. fol.

Editiones Græcolatinæ cum scholiis Græcis.

Cum versione *Viti Winsheimii*, tum scholiis Græcis, in qualibet pagina additis, & subjectis ad calcem voluminis notis *Camerarii*, ex H. Stephani recensione. Genev. apud Paulum Steph. 1603. 4.

Cum versione latina, & scholiis Græcis rejectis ad libri calcem, & minutione typorum genere exscriptis. Lond. 1661. 8. Cantabrig. 1672. 8.

Ajax & Electra cum scholiis Græcis & vulgatis illis utrisque & aliis antehac ineditis notisque *Thoma Johnson*. Oxon. 1706. 8.

Nota

* Sophoclis quedam & Isocratis latine vētisse *Elisabetham* Angliæ Reginam, ex Cambdeno tradit Balzacus VI. 10. Epist. Dicuntur etiam *Thoma Stanlei* inedita in Sophoclem ad-versaria exstare in Bibl. Rev. Episcopi Norwicensis.

Notæ in Sophoclem.

H. Stephani in Sophoclem & Euripidem. De Orthographia Sophocli peculiari, & de tragœdia ejusdem. Et dissertatio de Sophoclea* Homeri imitatione. Paris. 1568. 8.

Francisci Porti Cretenfis in omnes Sophoclis Tragœdias prolegomena. Vita Sophoclis. De Tragœdia ejusque origine. Sophoclis & Euripidis collatio. Morgii 1548. 4.

Job. Baptista Pigna Ferrariensis, ut ipse in commentario ad artem Poeticam Horatii testatur, scripsit quaestiones Sophocleas, in quibus de tota doctrina Tragica, de Senecæ vitis, de Græcorum Tragicorum virtutibus fuisse tractasse affirmat.

VI. Catalogus Scriptorum** in Scholiis Græcis ad Sophoclem allegatorum.

A	Cesiodorus Oed. C. v.	887. <i>ἰλιάδες</i> Oed. C. 1244. <i>Ἰγνυγῆς</i> Oed. C. 667. <i>σαλων κρίσις</i> AM. 191. <i>Περσὴ</i> El. 158. <i>Ἰρέσσα</i> AM. 134. 882.
	IO47.	
	Agathæ Schol. Epigramma in Nioben El. 151.	Alcæus Oed. C. 948. Oed. T. 56. 154.
	Agathon Tr. 646.	Alcman Oed. C. 1244. Lacon patria, à quo carminis genus Laconicum nomen accepit. AM. p. 9.
	Æschylus. Vita Sophi. AM. 75. 791. 804. Ant. 566. 980. El. 139. 288. Oed. C. 1042. Oed. T. 205. 752. Argument. Phil. p. 377.	Anacreon v. Ant. 136. Oed. T. pag. 156.
	Æschyli <i>Ἀρακτιμνον</i> Oed. C. 928. <i>ἐπὶ τῇ ἐπιθῆβαις</i> El. 121. Oed. C. 1371. Oed. T. 21. <i>ἰερεΐαι</i> Oed. C.	Anacreontium Carmen AM. p. 42.
		Androtion Oed. C. 691. IO47.
		O o o o 2 Anony-

* Polemoni, quem Φίλο Σοφοκλή vocat Laërtius IV. 20. Sophocles dicebatur *Homerus Tragicus*, teste Svida, & Homerus vicissim, *Ἐπίκουρ Sophocles*. Non Homero autem tantum, sed Cyclo Epico etiam frequenter Sophocles est usus. Athenæus Lib VII. *Ἐχάρης δὲ Σοφοκλῆς Ἐπικῶν κύκλω, ὡς καὶ ὅλα δράματα ποιῆσαι, κατὰ πολὺ θάνατον τὴν τέτη μυστοποίησιν.* Confer Salmaf. p. 600. seq. ad Solin. Philostrati Alexandrini scriptum *περὶ τῆς Σοφοκλεὺς κλοπῆς* memorat Porphyrius apud Euseb. X. 3; præparat.

** Ad hunc indicem concinnandum usus sum operâ eruditi Viri Juvenis *Stephani Bergleri* Transylvani.

- Anonymus ὁ τὴν κυκλικὴν θηβαΐδα ποιήσας Oed. C. 1371.
 Antimachus. Oed. C. 14.
 Apollodorus Oed. C. 56. 57. 698. Tr. 268. ἐν τῇ περὶ θεῶν ἑπτακώμοκατη Oed. C. 481. ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ Ant. 992. Ex eadem etiam desumptum argumentum Τραχινίων p. 329.
 Apollonius. El. 447. 747.
 Aratus, Tr. 132.
 Archilochus. Argument. Oed. T. p. 145. El. 96.
 Argolici Scriptores quidam inter quos Dinias El. 283.
 Aristarchus ὁ τεργεάτης Oed. C. 1316.
 Aristaeas Vita Soph.
 Aristides El. 984. ὁ ῥητωρ Ant. 362.
 Aristocrates Tr. 270.
 Aristophanes Vita Soph. AM. 753. Ant. 362. El. 147. 476. Tr. 398.
 Aristophanis γηρυτιάδης El. 291. Herodes Oed. C. 877. Nubes Oed. C. 691. Plutus Oed. T. 83.
 Aristophanis Grammatici argumentum in Antigone p. 211. in Oed. Tyrannum p. 145.
 Aristoteles Oed. C. 691. ἐν Κυμαίων πολιτεία Arg. Oed. T.
 Aristoxenus. Vita Soph.
 Arizelus Oed. C. 91.
 Astydamas Oed. C. 57.
 Batrachomyomachia Ant. 102.
 Bias. Ant. 183.
 Callimachus AM. 26. Ant. 270. 640. Oed. C. 306. 3. 481. 502. Oed. T. 928. Tr. 312. Vide & infra, Cyrenzus.
 Carystius. Vita Soph.
 Chilo Ant. 181.
 Chærilus. Vita Soph.
 Cleomacheum Carmen AM. p. 66. Ant. p. 238.
 Comicus (Aristophanes) AM. 103.
 Crates Athenienfis Oed. C. 100.
 Cratinus Ant. 511.
 Cratini Dramata: στυπία AM. 105. χείρων Oed. C. 469.
 Creophylus Tr. 270.
 Cypriorum Auctor ὁ τὰ κύπρια ποιήσας El. 158.
 Cyrenzus (Callimachus) ἐν τῷ τέλει τῷ δευτέρῳ τῶν αἰτίων Oed. C. 250.
 Demosthenes Oed. T. C. 6.
 Diczarchus. Vita Soph. Argum. Oed. T. p. 145.
 Διδασκαλία Vita Sophocli.
 Didymus AM. 408. Ant. 4. 45. Oed. C. 229. 756.
 Dinias ἐν εβδόμῳ ἀργολικῶν El. 283.
 Dioscoridis Epigramma in Sophoclem, vitæ præmissum, una cum aliis, Simonidis junioris, Hercii (Ἑρκίῃ vel Ἑρκεῖ) aliorumque exstant Libro III: Anthologiz c. 25.
 Epicharmus AM. 1085. ἐν αἰμῶν AM. 729.
 Epimenides Oed. C. 42.
 Eumolpi plures. Eorum series generis talis perhibetur: Eumolpus primus, quæ ex Thracia Athenas venit auxiliæ causa sub Erechtheo: hujus F. Cercyon: (male κήρυμα editum) hujus Eumol-

- Eumolpus II. hujus Antiphe-
mus: hujus Musæus: hujus Eu-
molpus III. qvi initiorum sacra
invenit. Oed. C. 1047.
- Euphorion Oed. C. 674.
- Eupolidis δράματα: Μαρκίας Oed. C.
v. 1596.
- Euripides. Vita Soph. AM. 75. 265.
290. 520. 555. 598. 804. 963.
Ant. 62. 107. El. 158. 963. 983.
Oed. C. 467. Oed. T. 272. 1253.
1346. Phil. 1. Tr. 29. 175. 600.
Euripideum Carminis genus
Ant. p. 228. 237. 259. AM. p. 24.
El. 90. 128. Oed. T. 150. 188.
195. Euripidis δράματα: An-
tigone quomodo ea differat à
Sophoclis ejusd. nominis dra-
mate, Ant. 1349. Bacche Ant.
1160. Gressæ AM. 191. Cyclops AM.
191. δίκτυς AM. 794. Ικέτιδες
Oed. C. 211. Protefilæus Oed.
C. 10.
- Glycon inventor Glyconii ab eo
dicti carminis AM. p. 15. Ant.
p. 228.
- Hecataeus Milesius Oed. C. 1316.
- Hellanicus Phil. 201.
- Hephæstion AM. p. 9. II. 13. 15. Ant.
p. 217. Oed. C. p. 365.
- Herodianus ἐν τῷ ε. τ. καθόλου Oed.
C. 187.
- Herodotus AM. 508. Phil. 201. Tr.
257. Ejus Lib. II. Tr. 175.
- Hesiodus Ant. 424. 731. 1194. El. 86.
541. Oed. C. 1207. 1672. Arg.
Oed. T. Phil. 457. Tr. 40. 50.
118. 270. 528. 1106. ἐν ἡόιας,
- unde verba plufcula Tr. 1175.
- Hieronimus ἐν τῷ περὶ χρυσοῦς ἐπιφά-
της Vita Sophocl.
- Hippias Sophista Arg. Oed. T. p. 145.
- Hippocrates AM. 51. El. 257. 269.
- Hipponacteum carmen El. p. 128.
Ant. p. 347. 252.
- Homerus Vide Soph. AM. 7. 17. 26.
bis. 176. 190. 189. 254. 299. 308.
514. 478. 485. 499. 550. 575.
603. 656. 808. 839. 873. 1090.
1279. 1298. 1638. Ant. 15. 314.
343. 594. 431. 687. 688. 996.
1042. 1048. El. 4. 9. 54. 145. 137.
149. 152. 183. 199. 158. 211. 322. 421.
437. 447. 647. 708. 983. 1012.
1062. 1081. 541. 1090. 1134. 1143.
Oed. C. 71. 129. 370. 372. 616.
623. 669. 1537. 1580. Oed. T.
arg. 16. 27. 151. 153. 203. 765.
949. 1262. 399. Phil. 215. 1322.
335. 391. 1058. 783. 858. 959.
1025. Tr. 94. 331. 102. 175. 520. 22.
7. 13. 565. 644. 691. 899. 1080.
790. 1168. 942. 722. ἐν τῇ νεκρή
El. 95.
- Jonici alicujus dictum μόνον Σοφοκλῆα
τυγχάνει ὁμήρου μαθητήν. Vita
Sophocl.
- Isocrates AM. 290. El. 983. Tr. 119.
- Ister aut si mavis Istrus. Vita So-
phocl. Oed. C. 57. 674. 691. ἐν
τῷ περὶ αἰτάκων. Oed. C. 1047.
ἐν τῇ πρώτῃ τῶν αἰτάκων. Oed.
C. 1053. ἐν τῇ τεταρτῇ Oed. C.
42.
- Judz proditoris mentio AM. 922.
δυσάνυμτος ὁ Ἰσδάς.

- Libanius AM. 235. Ant. 759. 1033. *ἐν τῷ περὶ ἑρμητῶν* AM. 683.
 Lucianus AM. 1276.
 Lycophron AM. 434. Ant. 1212.
 Lyfimachus Oed. C. 56. Alexandrinus *ἐν τῷ τρισκαίδεκάτῳ τῶν Θηβαίων*, inde verba pluscula Oed. C. 91.
 Menander *ἐν ναυκλήσει* Oed. C. 1371.
 Menecrates Tr. 358.
 Musæ à Baccho lacesitæ Ant. 977.
 Musæus Poëta ex Eumolpidarum genere prognatus Oed. C. 1047.
 Neanthes. Vita Soph. *Ἰεκυία* (pars Iliadis) El. 95.
 Nicander Ant. 128.
 Nymphodorus *ἐν τῷ τρισκαίδεκάτῳ τῶν βαρβαρικῶν*, verba pluscula Oed. C. 329.
 Oraculorum conscriptor incertus Oed. C. 57.
 Pherecrates El. 86.
 Pherecrates, à quo carminis genus Pherecrateum dictum AM. p. 15. El. p. 105. 133. Oed. T. p. 197. Ant. p. 217. 228. 253.
 Pherecydes El. 506. Oed. C. 464. Oed. T. 794. pluscula, Tr. 558. Argument. Tr.
 Phileas AM. 889.
 Philemon Comicus Oed. C. 42.
 Philochorus Oed. C. 100. 691. 1316. Oed. T. 21. *ἐν τῇ δευτέρῳ τῶν ἀτιδῶν* Oed. C. 100. *ἐν τῇ τετραπόλῳ* Oed. C. 1041.
 Philocles vicit Sophoclem docentem Oed. Tyrannum. Argument. Oed. T.
 Philon. AM. 131.
 Philostratus *ἐν ταῖς ἐκδόσιν* AM. 176.
 Philostratus *ἐν τῷ ἰσοκράτους βίῳ* AM. 913.
 Pindarus. Vita Soph. AM. 125. 154. pag. II. p. 36. Ant. 1033. El. 698. 1032. Oed. T. 918. 1205. Tr. 753. *ἐν ποιῶσιν* Tr. 175.
 Planudes ὁ σοφῶτατος AM. 1096.
 Plato AM. 1276. El. 803.
 Plato. in Cratylo Ant. 906.
 Poëta (Homerus) Ant. 981. 1159. 1349.
 Polemo *ἐν τοῖς περὶ ἑρατοδότη* Oed. C. 481.
 Praxiphanes interpres Sophoclis Oed. C. 894.
 Pythagoras quo pacto mortuum se fingens hominibus imposuerit El. 62.
 Sappho Oed. T. p. 156. Sapphicum genus carminis AM. p. 36. 66. El. p. 86. 137. Ant. p. 247. 252.
 Satyrus. Vita Soph.
 Simonides AM. p. II. AM. 747.
 Socrates AM. 1276. El. 346. Sophocle junior annis XVII. Vita Sophocle.
 Solon Tr. I. Oed. T. 1543. Ant. 722.
 Sophoclis *Antenoride*. Vita Soph. *Captiva* ib. *Raptus Helena* ib. *Antigona* ob quam præfectura fuit honoratus. Argument. Ant. Vita Soph. El. 1003. 1025. Oed. T. 345. *Amphicruo* Oed. C. 382. *Danaë* AM. I. *Electra* AM. 386. 791.

791. Oed. C. 469. 1672. ἐπίγο-
νοι Oed. C. 370 Ἰφικλεία Oed.
C. 887. Oedipus Vita Sophoclis.
AM. 791. Sophocles jam fenex
scripsit Oedipum Coloneum.
p. 269. σύνδειπν. Oed. C. 10.
AM. 191. *Thamyris* Oed. C. 370.
Trachinie AM. 651. 318. *Triptole-
mus* Oed. C. 496. *Tyrpanista*
Ant. 992. ὑδροφόροι. ANT. I.
Sophocles AM. 1209. Ant. 909. Oed.
- C. 139. Atheniensis. El. 709. So-
phoclis ὑπομνηματισαί, ὑπο-
μνηματισάμενοι, ἐξηγησάμενοι
&c. Ant. 45. El. 490. Oed. C.
378. 382.
Synesius AM. 683. El. 983.
Thamyris AM. 118.
Theocritus Ant. 355.
Thespis. Vita Soph.
Thucydides Ant. III. 132. 266.

CAPUT XVIII.

De EURIPIDE Tragico.

*Euripidis aetas & vita. 1. Tragediarum quae exstant recensio. 2. Catalogus deperdi-
tarum cum Variis Observationibus. 3. Epistola Euripidi tributa quae exstant,
& scripta alia deperdita. 4. Scholiastae, interpretes & editiones Euripidis. 5.
Catalogus Scriptorum in Graecis ad Euripidem scholiis allegatorum, 6.*

I.

EURIPIDES Mnesarchi & Clitus F. ex demo sive populo Phy-
le, Atheniensis, natus Salamine a) Olymp. b) LXXV. 1. (an-
te Christum 480.) ætate media die 20. Boëdromionis, quae
Athenienses ad Salaminem Insulam & ostium Euripi, victo-
riam navalem de Persis reportarunt, unde Euripidis nomen.

Athle-

- (a) Euripides in Melægron. 21. ἄσφατ Σαλαμίνα κοσμῶν, πάλῃ δα τὴν εὐδαίμονα.
De matre quae olera vendidit vide Svidam in σκάνδιξ. Hefych. in ἀρωραία Θεός &
Διόσκανδικησι.
- (b) Ita Laërtius II. 44. Plutarch. VIII. 1. sympos. & alii, quos potius audiendos hoc loco quam
marmor Arundelianum existimaverim, quod Euripidem natum ponit aliquot annis ante,
nimirum Olymp LXXIII. 3. Confer Josuam Barnesium & Wilhelmum Piers Viros
Clariss. in Euripidis Vita, Philinus Rhetor ἐν τῷ πρὸς Σοφοκλέους καὶ Euripίδου
εἰκόνας laudat Hæpocratiōni in Θεωρικῶ. Philochorus Atheniensis, teste Svida,
inter alia scripsit περὶ Euripίδου. Respicit Laërtius II. 44. Effigies Euripidis varias
habes in tomo secundo thesauri Antiquitatum Græcarum Gronoviani tabula 63. quarum
una etiam præfixa editioni Barnesianæ & alteri W. Piers, petita est Fulvii Ursini elogiis Vi-
rorum illustrium p. 27. Alius fuit Euripides unus est quadraginta qui regnarunt Athenis,
unde in ludæ Astragalorum Euripides dictus est numerus quadragenarius. Vide quæ viri
docti ad Pollucem lib. 9. c. sect. 101. Euripidem penultima longa posuit Sidonius.

Athletica non valde delectatus, pictoriz operam dedit, & in Rhetoricis *Prodicum* Chium, in Philofophia *Anaxagoram* feclatus est. Confer Menagium ad Laërt. II. 10. Hinc anno ætatis duodevicesimo ac tragædias docendas animum appellens, tantum profecit, ut pluries victor evaserit: *ἕδενός ἡτῶν ἐνδοξός ὢν τῶν ποιητῶν*, ut ait Dio Chryfost. XVII. p. 248. XVIII. 254. Philofophicæ autem doctriinæ suæ tot reliquit vestigia, ut *Philofophus Scenicus* five *ὁ ἐπὶ τῆ σκηνῆς Φιλόσοφος* c) passim appelletur, Σ:Φωτῆρος τε κ: σοφῆ d) Σοφοκλεῖς, à Q. Cicerone autem singuli ejus versus singula existimentur testimonia. Quintiliano etiam iudice *illud quidem nemo non fateatur necesse est, iis qui se ad agendum causas comparaverint, utliorem longe*) Æschylo & Sophocle) Euripidem fore. Namque is *ἔτι ἔν ῥητορικῷ ῥητορικῷ* sermone (quod ipsum reprehendunt quibus gravitas *ἔτι ἔν ῥητορικῷ* & cothurnus & sonus Sophoclis videtur esse sublimior) magis accedit oratorio generi, *ἔτι ἔν ῥητορικῷ* & sententiis densus *ἔτι ἔν ῥητορικῷ* & rebus ipsis; *ἔτι ἔν ῥητορικῷ* & in his quæ à sapientibus tradita sunt pene ipsis par, *ἔτι ἔν ῥητορικῷ* & in dicendo ac respondendo cuilibet eorum qui fuerunt in foro disertissimi, comparandus. In affectibus vero tum omnibus mirus, tum in iis qui miseratione constant facile præcipuus. Socratis Philofophi, quem duodecim ferè annis ætate antecedebat, familiaris fuit, ita ut vulgo crederetur ab eo in tragædiis componendis juvari. Vide Laërtium II. 18. Et raro theatra adibat Socrates, nisi cum Euripides novis Tragædiis certaret, ut refert Ælianus L. II. c. 13. Var. Quin à Philochoro diserte traditus est ante Socratem Euripides obiisse. Vide Laërtium II. 44. Parum igitur credibile sit Euripidem cum Platone post Socratis fata Ægyptios Prophetas adiisse, ibique ex gravi morbo à sacerdotibus restitutum, ut tradit idem Laërtius III. 6. Mortuus est e) Euripides Archonte Callia, eodem quo postea Sophocles anno Olymp. XCIII. 3. ætatis LXX. die eodè quo natus Dionysius senior Siciliæ tyrannus teste Plutarcho VIII. 1. sympof. Euripidem pariter atque Homerum admiratus Philofophus Crantor teste Laërtio IV. 26. sed passim perstrinxerunt Comici, f) ut vel ex Aristophanis ranis paulo post Euripidis mortem æctis patet, & pluribus

- c) Vitruv. præf. Lib. VIII. Origenes 4. contra Celf. p. 215. Clemens V. Strom. p. 181. Athen. XIII. p. 561. & alibi. Cicero XVI 8. ad famil.
- d) Allusione ad Tragici hujus nomen, per jocum dicti etiam σοφοκλεῖς, flautores laudiceni, qui conducti, aliis recitantibus applauderent & acclamarent σοφῶς. Vide Plin. Lib. II. Epist. 14.
- e) De genere mortis vide Diodorum Sic. XIII. p. 387. Diogenian. & Apostol. in προμύθη κτυες à quibus discerptus traditur, & Gellium XV. 20. notas Munkerii ad Hygin. fab. 247. Stephanum Byz. in βορμίσκος. Prideausii ad Chron. Arundel. p. 224. Apud Archelaum Macedonix Regem vitam exegisse & in honore apud eum fuisse notat etiam Syncellus f. 263. Chronograph. Confer Lucianum in parasito T. 2. p. 255. & Plutarchum de exilio p. 604.
- f) Et Tragici quoque. Vide Gatakeri Adversar. p. 106. seq. edit. Lond.

ribus nobis constaret, si ad nos pervenisset *Axionici* vel *Philippida* Φιλευκτί-
δος. Hodieque in eo notatur *στυματισμός*, fatale optimo poetæ vitium,
 ut ait Casaubonus p. 13 ad Athenæum. Confer Scholia ad *Medeam*. v.
 475. Et odium in fœminas, quod in *Hippolyto* v. 664. seq. & alibi interpre-
 tes observant, *Diphilus* quoque *Comicus* apud Athenæum VI. p. 247. unde
 veteribus dictus *μισογύνης*, licet *Sophocles* apud Athenæum Lib. XIII. pag.
 557. affirmavit *Euripidem* extra scenam non ita adversus muliebre genus af-
 fectum fuisse, & in scena quoque æquum bonarum fœminarum judicem
 probat *Barnesius* ad *Eurip.* T. 2. p. 153. Oris ejus rotunditate uti se affirmat
Aristophanes apud *Plutarchum* de audiendis Poëtis p. 30. *χρῆμαί γδ' αὐτῶν*
ἔσομαις τῶν τραγῳδῶν.

II. Tragediæ Euripidis XIX. integræ superstites, cum vicefima initio, hæc sunt:

- I. *Ἑκάβη*. *Hecuba*. Latinâ prosa vertit *Matthias Heuslerus*, cum cujus ver-
 sione & commentario Grammatico seorsim prodiit Lipsiæ 1554. 8vo.
 In H. Sephani tragœdiis selectis occurrit idem drama cum *Dorothei*
Camilli, qui totum *Euripidem* latine transtulit, versione profana,
 sed à *Stephano* ex *Philippi Melancthonis* maxime prælectionibus reco-
 gnita, & cum Metaphrasi poetica *Desiderii Erasmi* 1567. 12mo. Cum eâ-
 dem Metaphrasi *Erasmi* Basil. 1524. 8. & Tomo primo operum *Eras-*
mi vulgata separatim edidit *Henricus Rumpius* Hamb. 1617. 8vo. *Ro-*
landi Marefii Metaphrasis lucem non vidit, de quâ Lib. I. Epistolâ 29.
 ad *Menagium*, *Euripidâ*, inquit, *Hecubam* carmine institui reddere, quod
 ex veteribus ipsum *Ennium* tanti nominis Poëtam facere non piguit. Cujus
 versio quam libera est & soluta ex paucis quæ supersunt reliquiis apparet. Nam
 adeo verba non curat exprimere, ut ne sensum quidem ubique reddat. Quam li-
 centiam in poetis vertendis usurpare mihi conveniens esse videtur. --- *Erasmus*
 & *Buchananus*, tanti viri, aliquot ejusdem *Euripidis* tragœdias carmine reddi-
 derunt, sed ita ut plerique in locis versus legere te non putes. Namque dum
 ita anxie verbis se alligant, ut interpretatio usquæ πρόδα esse videatur, paulo du-
 riusculos versus fecerunt, nec casuras in *Jambis*, qui præcipuus est illorum de-
 cor, cum studio servarunt, contra vero in *Anapestis* illas quod maximum est vi-
 tium admiservunt. Quod se scientem prudentem fecisse in suâ præfatione testa-
 tur *Erasmus*, nec sibi perinde probari illam in vertendis auctoribus libertatem,
 quam *Tullius* ut aliis permisit, ita ipse usurpavit. Sed *Ciceronis* quam *Eras-*
mi iudicium sequi tutius esse putavi. Liberius ergo transferendi genus, multum
 tamen iusfra *Ennianam* libertatem secutus sum.

Vindungii in Hecubam Euripidis prodit Hafniæ 1616. 4. Loca quædam Enniana Hecubæ & Medæ cum Græcis Euripidis collata exhibet H. Stephanus in Tragœdiis selectis p. 944. sq. Reprehensus est Euripides quod decorum neglexisset Hecubam Philosophantem introducendo. Vide Theonis Progymnasmata p. 4. Lusit Hecubam apud Latinos etiam *L. Accius*.

2. ΟΡΕΣΤΗΣ *Orestes*, Archonte Diocle Olymp. XCII. 4. egit Hegelochus, derivus ab Aristophane, à Strattide in ἀνθρωποπέση & Sannyrione in Danaë. Vide Scholiasten ad v. 278. & 371. Expresserat latina tragœdia *Oreste* five *Duloreste* Pacuvius, cujus meminit Cicero in *Lælio*, Festus, Nonius &c. Vide Scaligerum ad Varronem p. 113. Svidas hanc tragœdiam tribuit Euripidi tertio. Latino carmine reddidit *Sigismundus Gelemius* ap. Oporinum, 80.
3. ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ, *Phœnissæ*, Tragœdiarum Euripidis facile princeps, quam emendatam & versibus latinis felicissime redditam Græce & latine cum luculenta de œconomia hujus dramatis præfatione edidit *Hugo Grotius* Paris. 1630. 8. Exstat & *Georgii Rotalleri* Metaphrasis Phœnissarum, Hippolyti coronati atque Andromaches, Antwerp. apud Platin. 1581. 12. Tum profana M. *Georgii Catamini* versio, Argentorat. 1577. 8. & *Jani Guilhelmii* Rostoch. 1579. 8. Hoc drama *Johannem Hartungum* magna laude & applausu Friburgi interpretantem audivisse se memorat Caspar Stiblinus præfat. ad Euripidem. Denique Euripidis Medea & Phœnissæ typis nitidis Græce & latine cum scholiis Græcis integris, nonnullisque ad Phœnissas è MS. tunc primum editis lucem viderunt Cantabrigiæ ex typographeo Caroli Ducis Sommerfetenfis, Academiæ Cancellarii, A. 1703. 8. studio *Wilhelmi Piers*, qui vitam Euripidis præfixit recens à se scriptam, & notas variasque lectiones adjunxit. Docuit Phœnissas etiam *L. Accius* tragicus latinus, & *Seneca*.
4. ΜΗΔΕΙΑ, *Medea*, Pythodoro Archonte Olymp. LXXXVII. 1. teste Aristophane Grammatico in argumento. Hanc *Neophroni* Sicyonio quidam tribuerunt, ut notat Laërtius II. 34. & 133. & Svidas in Νεόφρων. Idem Svidas alibi eam refert ad Euripidem tertium, prioris fratris filium, quam sententiam tuetur Samuel Petrus VI. 15. Misc. Sane Neophronis Medea diversa fuit, ut dixi in notitia Tragicorum deperditorum, & Euripidi Medea nostra tribuitur ab Aristophane in raris, & Aristotele c. 14. & 15. Poët. & Chrysippo apud Laërtium VII. 181. ne alios jam commemorem. E Callia & dispositionem fabulæ & versuum exemplum sumsisse Euripidem in Medea & Sophoclem in Oedipode

dipode notat Athenæus VII. p. 276. Latine verterat olim Medeam Euripidis *Ennius*, ex cujus Medea initium profert scriptor ad Herennium Lib. II. Nonnulla ipsius fragmenta cum Græcis Euripidis confert Politianus c. 27. Misc. Josephus Scaliger ad Varronem p. 92. & 99. seq. In multis etiam Euripidem expressit *Seneca*, cujus Medea adhuc exstat. Scripsere Euripidis exemplo Medeam Comici quoque, ut Antiphanes, Strattis, Cantharus, Eubulus: è latinis præter Ennium L. Accium & Senecam, Ovidius. Medea Euripidis [quam legenti Ciceroni supervenit emissus ab Antonio percussor C. Popilius Lenas, teste Ptolemaeo Hephæstione Lib. V. apud Photium] separatim Græce cum scholiis Græcis edita Paris. 1545. Et cum versione profana *Dorothei Camilli* recognita ex Phil. Melanchtonis maxime prælectionibus, & cum Metaphrasi *Georgii Buchanani*, qui carmine latino Medeam reddidit, exstat in tragædiis selectis *H. Stephani*. Cum eadem Buchanani Metaphrasi, quæ & separatim & inter poemata ejus plus simplici vice prodierat, eandem recudi fecit *Henricus Rumpius* Hamburg. 1620. 8. Thomas quoque Hobbæsius adhuc in ludo literario degens Euripidis Medeam simili metro latinis versibus eleganter expressit, ut in auctario ad ejus vitam tradit Radulphus Bathurst p. 32. De eximia *Wilhelmi Piers* editione dixi paulo ante in Phœnissis. Adversus eos qui Euripidem corruptum esse confirmarunt ut cædis filiorum Medæ invidiam à Corinthiis in matrem transferret, disputat Josua Barnes in Poëtæ vita §. 17. & §. 18. Medeam tragædiam nostro Euripidi vindicat. Gallico carmine vestivit Jo. Antonius Baysius, teste Verderio in Bibliotheca Gallica p. 641.

5. ἸΠΠΟΛΥΤΟΣ τεΦαίας sive τεΦαιφόρος *Hippolytus posterior*, sive *coronatus*. Vide Gvil. Canterum Nov. Lect. VII. 21. [De Priore sive Hippolyto *καλυψομένης Οπεῖο* dixi infra inter tragædias deperditas.] Acta est Olymp. LXXXVII. 4. quo tempore Jophon quoque & Jon Tragici dramata sua docuerunt. Quod autem in argumento legas, τὸ ἴδραμα τῶν πρώτων, ab interprete male redditur: est autem hæc fabula inter optimas numeranda, nam sensus est primum locum inter victores illo dramate Euripidem tulisse, ut contra Andromache tragædia locum secundum, quemadmodum in ejusdem argumento scribitur: τὸ ἴδραμα τῶν δευτέρων. Auctor vitæ Sophoclis: πολλὰ κὶ ἴκη καὶ δουλειὰ ἔλαβε, τρίτῃ ἢ ἑδὲ πῶπις. Græce separatim excusus est Euripidis Hippolytus Wittebergæ 1582. 8. latina Metaphrasi donatus à *Georgio Rosallero* Antwerp. 1581. 12. Hippolytum Euripidis & *Seneca* singulari

- gulari differtatione inter se contulit *Job. Henricus Baclerus* Argentorat. 1651. 4. Adde Sam. Petitem Lib. I. Obs. c. 2. Lucianus quædam ex Hippolyto producens laudat Euripidem in *Φαίδρα*. Vide Jos. Barnes ad v. 480. sed & ab Eustathio ad Iliad. Η'. Euripidis Phædra allegatur p. 586. Et Malela in Chron. p. 109. Euripidem de Phædra composuisse drama ait, Hippolytum innuens.
6. *ΑΛΚΗΣΤΙΣ, *Alcestis*, quo nomine apud Latinos etiam tragœdiam docuit *L. Accius*, ex Euripidea ut suspicor expressam. A *Nævio* quoque versam observat Scaliger ad Varronem p. 114. Habetur *Alcestis* in tragœdiis *H. Stephani* cum Metaphrasi *Georgii Buchanani* & versione *Dorothei Camilli* recognita ex *Melanchthonis* prælectionibus. Ad versum 780. notat Scholiastes quod contra *πρέπον* Euripides Philosophantem inducit Herculem ebrium.
7. *ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ, *Andromache*. Acta Archonte Archia Olymp. XC. 2. vide Sam. Petitem III. 16. Misc. & Josuam Barnes ad v. 732. Latino carmine pereleganti donavit *Q. Septimius Florens Christianus*, cum quo edita est Parisiis, dehinc Hamburgi 1619. 8. curante *Henrico Rumpio*. Verterat & olim *Ennius*. Vide Scaligerum ad Varronem p. 12. *Georgii Rattalleri* metaphrasin memoravi paulo ante in Phœnissis. Ex hac fabula Euripidis Clitus jam ab Alexandro interficiendus ingeminavit illud: *ὦ μοι καὶ Ἐλλάδ' ὡς κακῶς νομίζεσαι*. Plutarch, in Alexandro p. 694.
8. ΙΚΕΤΙΑΕΣ, *Supplices*.
9. ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. Ἡ ἐν Ἀυλίδι IPHIGENIA in *Aulide* Bœotiz oppido. Hanc Germanico dramate liberius paulo & rationibus ac recentis theatri leges comparatis expressit *Christianus Henricus Postellus* Vir Clariss, Hamburgi in 4. Exstat & Græce cum Metaphrasi sive versione metrica latina *Erasmi* (quæ Londini 1519. & in Tom. I. Operum ejus lucem vidit.) curante *Henrico Rumpio* recusa Hamb. 1618. 8. Et cum eadem Metaphrasi profariaque *Dorothei Camilli* sed ex *Philippi Melanchthonis* maxime prælectionibus recognita versione, in tragœdiis selectis *H. Stephani*. Iphigeniam Ennii laudat Gellius XIX. 10. Adeundus & ingeniosissimus *Racinus* præfatione ad Iphigeniam suam Gallicè compositam ubi Euripidem adversus Perraultum defendit.
10. ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ἢ ἐν ταύροις, *Iphigenia in Tauris* Scythiz. Vide Hyginum fab. 120. Latine vertisse se sed non edidisse testatur Hugo Grotius Epist. 595. 348.
11. *Ἠρέως*, *Rhesus* Sophocli tribuitur à Jos. Scaligero prolegom. ad Manilium

lium, licet ipse fatetur à veteribus Criticis Euripidi adscriptam hoc argumento, ὅτι ἡ πρὸς τὰ μεταρῆσια ἐν αὐτῇ πολυπραγμοσύνη τὸν Εὐριπίδην ὁμολογῆι. Mihi & Criticorum illorum & Critici summi Scaligeri argumentum in utramvis partem videtur admodum leve: sed quo minus Scaligero assentiar facit scriptorum antiquorum auctoritas, qui Rhesum allegantes sine tergiversatione ad auctorem referunt Euripidem. Samuel Petitus Aristarcho tribuebat Tragico, Euripidis æquali III. 22. Mist. Sed locus Didymi quo incerta ejus conjectura nititur, Grammaticum Aristarchum respicit non Tragicum. Prodiit Euripidis Rhesus separatim Basileæ, 8.

12. ΤΡΩΑΔΕΣ. *Troades*, quas Seneca in Tragœdia cognomine feliciter expressit. Ab hoc dramate diversi fuere Τρῶες, memorati Stobzo serm. 120. & Etymol. M. in Πάλαροι. Acti sunt Τρῶες Olymp. XCI. 1. ubi Euripides & Xenocles inter se de palma concertavere, & victoria cesit Xenocli, qua de re indignatur Ælianus Lib. II. Var. c. 8. Euripidis tetralogia fuit: *Alexander, Palamedes, Troes & Sisyphus Satyricus*: Xenoclis vero: *Oedipus, Lyaon, Baccha, & Athamas Satyricus*, quæ ad unam omnes interciderunt. Cæterum Troades Euripidis Archonte Pisandro Olymp. XCI. 3. ætas conjicis Samuel Petitus Lib. I. Obf. c. 3. quo in loco Troades Senecæ confert cum Euripidis Troadibus & Hecuba. Luferat Troades apud Latinos quoque *L. Accius*, sed jam pridem est quod illæ periere.
13. ΒΑΚΧΑΙ *Baccha*, quo nomine itidem *L. Accius* latinam olim tragœdiam docuerat, ex Euripide liberius conversam. Vide Scaligeri conjectanea ad Varronem p. 88. seq. Argumentum hujus Dramatis apud Tzetzen. Chil. VI. hist. 61.
14. ΚΥΚΛΩΨ *Cyclops* (ex Odyssæ IX. petito argumento,) unicum quod superest nobis ex universis veterum dramatibus Satyricis. Metaphrasin poëticam elegantem, & notas castigationesque *Q. Septimii Florentis Christiani* in Cyclopen edidit post auctoris fata *Isaacus Casaubonus* ad calcem duplicis commentarii sui de satyrica Græcorum poësi & Romanorum Satira Paris. 1606. 8vo. Plura loca ejusdem Cyclopi illustrat Casaubonus ipse Lib. I. cap. 6. ubi præcipue variis argumentis docet esse drama Satyricum. Vide & Dan. Heinsii lectiones Theocriticas c. 14. p. 346. *Josephi Scaligeri* castigationes quædam in idem drama leguntur in Opusculis ejus posthumis, vulgatis cum *Is. Casauboni* præfatione Paris. 1610. 4. p. 522.—527. Et à *Tho. Crenio* subjunctæ sunt præfationi in Museum Philologicum & Historicum, Lugd.

Bat. 1699. 8. in quo ipso Casaubonum de Satyrica Poësi & Florentis Cyclopem recudi fecit vir egregie de re literaria hoc & aliis nominibus promeritus. Cyclops Græce cum ejusdem Florentis Metaphrasi produit etiam separatim Hamburgi curante in usum Gymnasii Hamburgensis Henr. Rumpio 1618. 8.

15. ΗΡΑΚΛΕΪΔΑΣ. *Heraclida*.
16. ἙΛΕΝΗ. *Helena*. Confer qvz infra inter deperditas noto in Ἑλένης ἀπαλήθεσι. Anno 4. Olympiadis XCII. actam suspicatur Sam. Petitus lib. I. Misc. cap. 13.
17. ἸΩΝ. *Jon*, quam fabulam imitatus *Accius* in Oenomaο suo, ut docet Scaliger ad Varronem. p. 94.
18. ΗΡΑΚΛΗΣ μαρόμηδος. *Hercules furvens*, à Seneca in cognomine Tragedia latina expressus. Eustathio ad Iliad. κ'. simpliciter vocatur Ἡρακλῆς pag. 738. Ab Aristophane reprehenditur Euripides, quod induxisset Ἡρακλῆα πεινῶντα Διόνυσον δευλὸν. καὶ Δία μοιχόν. Vide Scholiast. Aristophanis ad Pacem & Svid. in μάλιστα.
19. ΗΛΕΚΤΡΑ. *Electra*, primum edita Græce & recensita à Petro Victorio Florent. 1545. qv illam à Bartholomæo Barbadoro * & Hieronymo Meo accepit, Nicolaoqve Ardinghello Cardinali inscripsit.
20. ΔΑΝΑΪΣ. *Danaës*, vix initium superest, servatum ab Hieron. Commeline, & vulgatum in editione Euripidis Græcolatina A. 1597. 8. Huic in suo Euripide varia fragmenta Danaës ex Stobæo & aliis collecta Græce & latine subjecit *Josua Barnes* T. 2. p. 442. seq & pag. 520. Confer Grotii excerpta è Tragicis p. 380. sed & Rich. Bentleyi Epist. ad Johannem Millium, Malelx subjectam, p. 14. seq. Auctor Chronici Pischalis p. 38. πῶς Δαναῖς ἐμυθολόγησεν Εὐριπίδης ὁ σοφώτατος ἐν τῇ συντάξει τῆς αὐτῆς δραματῶς ἐν κωμῶνι τινὶ βληθέντων τὴν Δαναΐην βληθῆναι κατὰ θάλασσαν ὡς φθαρεῖσαν ὑπὸ Διὸς μετὰ βληθέντος εἰς χρυσόν. Scripsit etiam Sophocles Danaën, & è Latinis Nævius.

III. Jam deperditas Euripidis tragedias, quotquot apud veteres memorantur, recensēbo, post Meursium in libro de Euripidis tragediis, Grotium in excerptis Tragicorum & Barnesium in fragmentis Euripidis. Quorum observatis Gatakeri qvxdam ex cap. 10. Adversariorum, Rich. Bentleyi V. Cl. ex Epistola ad Joh. Millium, & nonnulla mea adjungam.

Ἄλγεσι. Stephanus Byz. in ἄντρον. Sed ibi pro Ἄλξι Meursius & Barnesius T. 2. p. 517. legunt ἀργεῖ.

Ἄλγεσι

* Horum elogium in Actis Eruditor, A. 1701. p. 503.

- Ἀγῶν*. Clemens Alex. 6. Strom. p. 622. Stob. Scholiastes Aristoph. ad Aves Euripidis ad Medeam v. 167. Svid. in *δεκατηύειον*.
- Ἀμολ* ⊙. Strabo Lib. VIII. Dionysius Halic. in arte Rhetor. Hefych. Stob. Scholiastes Comici ad ranas, Svid. *κλήρ* ⊙ *Ἐρμῆ*. Plutarch. de legendis Poëtis, Athen. &c. Vide Barnesium in fragmentis pag. 444. & 517.
- Ἀλῆαδαι* vel *Ἀλῆναδαι* vel *Ἀλωῖδαι*. Stob. Florileg. p. 55. edit. Grotii, Barnesii Fragmenta p. 446. & 517.
- Ἀλεξάνδρα*. Cicero 1. divinat. c. 31. Stob. Hefych. Scholiastes Aristoph. ad Ranas. Barnesii fragmenta p. 446. seq. & 517.
- Ἀλεξάνδρ* ⊙. Ælianus Lib. II. c. 8. Var. Hist. & ex eo Scaliger in descriptione Græca Olympiad. XCI. 1. Clemens Alex. 4. Strom. p. 483. & 6. Strom. p. 621. Schol. Euripidis ad Hippolytum v. 58. *Ἐπεροὶ ᾗ εἰσι ἔχορῶ, κατὰπερ ἐν τῇ Ἀλεξάνδρα οἱ ποιμένες*. *Ennius* quoque Alexandrum suam ex Euripide ut videtur scripserat. Confer Remesii Varias Lectiones p. 374.
- Ἀλκμαίων ὁ ἄλψυφίδ* ⊙. Erotianus *σκεθροτέρων*, Hefych. Stob. Priscianus Lib. XVIII. Malelx Chron. p. 88. Eustath. ad Iliad. β. Scholiastes Aristoph. ad Equites Barnesii fragmenta p. 448. & 518. Bentleii Epist. ad Millium p. 17. seq.
- Ἀλκμήνη*. Stob. Poll. & Hefych. in *ἀμολγόν*, ubi male *ἀλημήνη* pro *Ἀλκμήνη*. Vide Barnesii fragmenta p. 449. & 518. Laudat & hanc tragediam Scholiastes Comici ad ranas.
- Ἀλόπη*. Stob. tum alibi tum serm. 103. ubi corrupte *ἀλοῖπη*, ut apud Hefych. in *ἀπρόσειλ* ⊙. Laudat & Ammonius in *τροχοὶ* & Etymol. M. in *πρόσθεν*. Hyginus fabula 187.
- Ἀνδρομέδη*. Habita Olymp. XCI. 3. Archonte Pisandro, ut è Scholiis ad Comici ranas observat Samuel Petitus III. 16. Misc. Laudant hoc Euripidis drama Lucianus de historia conscribenda sub init. Eratosthenes c. 17. Catasterism. Hyginus Poët. Astronomic. Lib. II. c. 11. Schol. Theocriti Idyll. 2. Laërtius IV. 29. Stob. (male in Grotii Stobæo p. 130. *Andromache*) Athen. Scholiastes Comici ad Aves & Thesmophoriazusas. Macrobius V. 21. Maximus & Pachymeres ad Dionysii Mystic. Theol. c. 2. Barnesius in fragmentis p. 450. & 518. Latine vertit *Ennius*. Vide Scaligerum ad Varronem p. 12. Lusit apud Latinos & *Livius Andronicus* Andromedam, & *Æcius*. Apud Græcos præter Euripidem, Sophocles.
- Ἀντιγόνη*. Clemens Alex. 6. Strom. p. 621. Aristophanes Grammaticus in argu-

argumento Antigones Sophoclis. Schol. Pindari Pythionic. 3. & Comici ad ranas. Barnesii fragmenta p. 452. & 518.

Ἀντιόπη. Harpocr. Stob. Hesych. Suid. in νόσον ἔχεν. Erotianus in καίσε-
Φρόνες. Malex Chron. p. 58. Photius Lex. MS. in εὐκρας. Vide
Bentleii Epist. ad Millium p. 16. ubi notat *Pacuvium* latine docuisse
Antiopam de Græca Euripidis conversam & laudatam Ciceroni i. de
finibus, Persio sat. i. 77. Charisso, Diomedi, Servio & Nonio Marcel-
lo. Vide & Euripidis fragmenta à Barnesio collecta p. 453. 519. *Enni-*
us quoque Euripidis Antiopen verterat, ut ex Hygino observat Reine-
sius p. 373. 374. Var. Lect.

Ἀρχέλαος. Strabo Lib. V. Stob. Justinus Lib. de Monarchia Dei p. 108.
Libanius apologia Demosth. T. i. p. 461. Stephanus Byz. *Ἀρχέλαος*,
Schol. Pindari Pythionic od. 2. Barnesii fragmenta p. 456. 519.

Ἀλφειός. [quo nomine etiam *L. Accius* tragœdiam docuit] Dio Cassi-
us Lib. LVIII. pag. 636. Arrianus Epictet. disc. Lib. I. c. 28. & Joh.
Philoponus in Meteorolog. Aristotelis Lib. I. quæquam ver-
ba quæ ibi respicit Philoponus occurrunt in Oreste v. 1001. seq.
Et Barnesius negat Tragœdiam sub Atrei nomine ab Euripide
compositam.

Ἀσγῆ. Laërt. II. 33. Stob. Hesych Dionysius Halic. *πρὸ συνθέσεως ἐπι-*
μάτων extrem.

Ἀυτόλυκος. α. Athen. Lib. X.

Ἀυτόλυκος. σατυρικός. Pollux X. 24. & 46. Tzetzes VIII. hist. 202. quæ
cum superiore eandem facit Casaubonus X. 2. ad Athen. Diversam
Meursius Lib. de fabulis Euripidis. In Satyricis dramatibus perso-
nam Autolyçi introduci solitam, notavit Diomedes Grammaticus.

Βελλεροφόντης. Laërt. IV. 26. Suidas in ὅμοιοι. Justinus Martyr de Monar-
chia Dei p. 108. Stob. & tragœdia non nominatâ Sextus i. contra
Matth. 13. p. 55. seq. Videtur præter Plutarchum de vitioso pudore
f. 529. f. etiam respicere Seneca Epist. 115. Confer Barnesii Fragmen-
ta p. 469. & 519.

Βύστιρις. Hesych. in ἀμεικίσασσα, & ἀγνίσαι ubi Euripidis nomen excidisse
videtur. Stob. ferm. 60.

Βερίηδος. Stob. ferm. 54. nisi legendum κηρίδος vel potius Τηρίδος;
Γλαῦκος. Stob.

Δανάη, cujus initium superest, ut dixi supra inter editas Euripidis traga-
dias num. 20.

Δασκωτίς. Vide infra in Μελανίππη.

- Διάδομοι.** Stob. Eclog. pag. 128. ubi nomen tragœdiæ additum non est quod supplet Grotius in excerptis Tragicorum. p. 380.
- Δίκης.** Acta Archonte Pythodoro Olymp. LXXXVII. 1. Vide argumentum Medez. Laudat Plutarchus consolat. ad Apollon. Stobzus.
- Ἐλένης ἀπαίτησις.** Sex vel septem versiculi quos à Clemente III. 2. pædagog. allegatos ad hoc drama refert Clariss. Barnesius p. 466. petiti sunt ex Iphigenia in Aulide v. 71. seq. ut idem. p. 520. agnoscit. Cæterum Ἐλένης ἀπαίτησις Euripideam memorat Etymol. M. in ἡμῆν, & auctor argumenti Ἐλένης, qui testatur Aristophanem in Thesmophoriaz. multa ex Euripideo illo dramate πεπαρωδήκεναι.
- Ἐξάμετρος τήρησις.** Clemens Alex. 6. Strom. p. 627. quibus verbis nihil aliud significari existimo à Clemente, quam Euripidem Hexametris Jambicis complexum esse quæ prosà Hippocrates scripserat. Meursius sibi ipse diffidit, legens τήρησις. Paulo audacius Gatakerus p. 104. Adversar. ἐν βαλλεροφόρῃ ῥηταίς.
- Ἐρεχθεύς.** Clemens Alex. 6. Strom. p. 619. 621. Eustath. ad Iliad. π. p. 1074. Steph. in Λιθίοις, Stob. Hesych. Etymol. M. Suid. in ἀναστάσι & βῆς ἑβδομος. Plutarch. in parallel. p. 310. Theon in Aratum, ubi male Ἐρεχθεῖ pro Ἐρεχθεῖ. Appendix Vaticana in proverbio μίσημα δρούς. Ennius quoque Erechtheum scripserat, ex Euripide ut videtur. Laudant Gellius & Macrobius. Confer Hieronymum Columnam ad fragmenta Ennii p. 256. seq. ubi Erechthii Euripidei fragmenta è Lycurgi Oratione contra Leocratem &c.
- Ἐυρωθένης Σάτυρικός.** Pollux. X. 24. nisi legendum Ἐυρωθεῖ pro Ἐυρωθέτει.
- Ἐυρωθεύς Σάτυρικός.** Steph. in Τάβλας. Allegatur & Ἐυρωθεύς à Stob. Athen. Erotiano in τῷ τέτρων & Scholiaste Eurip. in Hecubam Barnesii fragmenta p. 469. & 520.
- Ευρώπη** tragœdiis Euripidis ex loco quodam Malelæ minime accensenda. Vide Rich. Bentleyi Epist. ad Millium p. 43. & 44.
- Τὸ ἐκ τῆς Ἠλέκτρας** apud Laërtium VII. 172. respicit locum in Euripidis Oreste, ut pulchre notavit Isaacus Casaubonus.
- Θεμισοκλῆς.** Stob. ferm. 119. nisi mendum est, ut existimant Meursius & Gatakerus. Idem enim locus alibi laudatur ex Euripidis Crephonte.
- Θερισμὶ Σάτυροι.** Aristophanes Grammaticus in argumento Medez Euripidis, testatur hoc drama Satyricum actum Olymp. LXXXVII. Archonte Pythodoro.

- Θησεύς.** Stob. Athen. Steph. & Scholiastes Aristophanis ad ranas. Cic. Tusc. quæst. Lib. III. Tzetzes Chil. XI. hist. 379.
- Θυίσης.** Ex qua suum videtur Seneca Thyestem transtulisse. Laudat Stobæus.
- Ἰνώ.** Hesych. Poll. Stob. Gellius XIII. 18. Hyginus fabul. 2. & 4. [confer Reinesii varias Lect. p. 373. seq.] Plutarch. de Garrulitate pag. 506. Fragmenta à Barnesio collecta p. 475. & 520.
- Ἰξίων.** Laërt. IX. 55. Pollux Stob. Plutarchus de audiendis poetis. Suid. in Δημήτριῳ Ἰξίων ἕτως ἐπεκλήθη ὅτι ἀπεσύλησεν Εὐριπίδου Φιλότιμον ἃ δρᾶμα ἔχον τὸν Ἰξίονα.
- Ἰππόλυτος καλυπτόμενος.** Pollux X. 5. Stob. Vide Barnesii fragmenta p. 474. 520. & Bentleii Epist. ad Millium p. 31 seq. ubi contendit Hippolytum coronatum qui exstat, non fuisse novum drama, sed hujus Tragediæ novam tantum & interpolatam *Διμοκειμένην*.
- Κάλυπτος.** Pomponius Sabinus in Eclog. 6. Virgiliti.
- Καπαρεύς** non tragediæ nomen sed personæ, quæ ab Euripide loquens inducitur. Et verba ad quæ alludit Plutarchus in Pelopida, quæque profert Athenæus IV. & Laërtius VII. 23. Petita sunt ex Euripidis supplicibus v. 861. seq.
- Καρκίνος.** Stob. serm. 29. Sed Grotius retulit locum illum ad *Carcinum* tragedum.
- Κερκύων.** Eustath. ad Odyss. Θ. p. 323. Tragedia Meursio, Gatakero, Grotio & Barnesio præterita.
- Κλείδες.** Erotianus in *ατροκείως*, sed legendum *Κρησι* pro *κλεισι*, ex Porphyrio enim Lib. IV. *περι ἀποχής* constat inde petitam esse quæm producit locum, observante Clarissimo Bentleio.
- Κλυμένη.** Vide infra in *Φαέτων*.
- κλεοφόνης.** Schol. Euripidis ad Phœniss. sed Meursius *κλεοφόντη* legit pro *κλεοφόνη*.
- κλεοφόνης.** Cicero 2. Tusc. Eustratius ad III. 1. Nicomach. [Vide & infra *κλεοφόνης* & paulo ante in *κλεοφόνης* & *Θεμισοκλής*.] Polybius T. 2. p. 929. Stob. Plutarch. consolat. ad Apollon. Scholiastes Euripidis ad Medeam v. 85. Barnesii fragmenta p. 476. 520. & 529. Meminit & Aristoteles c. 14. Poëtic. sine Euripidis nomine. *Επιή* Cresphonem laudant Gellius & Festus.
- Κρησαί.** Athen. Stob. Etymol. M. in *Φλήγαφ*. Schol. Comici ad Vesp. & ranas, ubi male *Κρηταις* pro *Κρησαίς*.
- Κρητες.** Schol. Aristoph. ad ranas, ex quo loco constat in illo dramate actum de

de μίξει Πασσιφάης πρὸς τὸν ταῦρον. Hoc itaque est drama περὶ Πασσιφάης quod Euripidem docuisse affirmat Malelas I. Chron. pag. 106. Vide Rich. Bentlei Epist. ad Job. Millium Malelz subjectam pag. 22. seq. & supra in κλειδῆς.

Κτίμην. Clemens Alex. 6. Strom. p. 622. Nisi legendum τήμην.

Κύρια. Hefych. in ζύγλα. Sed leg. σκυρίας pro Κυρίας.

Λαμία. Lactantius Lib. I. cap. 6.

Λυκίμην. Laërt. III 63. Hefych. Etymol. M. Stob. Stephanus Byz. (ubi male

Λυκυμνία) Macrobius Lib. I. Saturnal. c. 18. Scholiastes Comici ad aves.

Svid. in μυγνῆς, εἶδη, Φαῦλον &c. Barnesii fragmenta p. 479. 520.

Μελαλίππη five Μενάλιππη ἡ σοφή. Dionys. Halic. in arte Rhetor. p. 47. & 57. Schol. Comici ad ranas.

Μενάλιππη θεσμῶτις. Athen. Lib. XII. Porphy. apud Euseb. 10. Præparat.

c. 3. Μελαλίππη Euripidis laudant præterea Eratosthenes c. 18. Ca-

tasterism. Plato in convivio, Diodorus Sic. Lib. I. cujus locum laudat

etiam Eusebius Lib. I. præparat. c. 7. adde hæc Aristophanis de Euri-

pide in Thesmophoriaz. Μελαλίππας πρῶτον, Φαίδρασε, πηελόπη ἢ

πρόσθετοίση, ὅτι γυνὴ σώφρων ἰδοῦσαν εἶναι. Vide & Hygin. Lib. II.

Poëtic. Astronom. c. 18. ubi de eqvo, & fragmenta à Barnesio collecta

p. 479. & 521. Vitamque Euripidis §. 14. & 15. ubi Poëtam adversus

Aristotelis reprehensionem c. 15. Poëtic. tuetur. Forte ex hac Ennius

Menalippam suam expresserat, quam laudant Gellius V. II. Priscianus,

Nonius & alii.

Μελεάγρον. Macrob. V. 18. Stob. Hefych. Etymol. M. Scholiastes Pindari

Nemeonic. Od. 10. Comici ad ranas. Svid. in ἄν, Malelz Chron. p. 210.

Plutarchus in parallelis minoribus p. 312. Anonymus Scholiastes in A-

ristotelis Rhetoric. lib. 3. p. 61. b. Memorat & Aristoteles c. 12. Poëtic.

Euripide non nominato. Vide Barnesii fragmenta p. 481. & 521. La-

tine Meleagrū Euripidis exemplo docuerat Accius.

Μενάλιππη. Vide paulo ante Μελαλίππη.

Μενησία & Μείβησια. Stob. serm. 13. & 3. sed corrupta nomina Meursio vi-

dentur.

Νεοπτόλεμον Tragœdiam Euripidis an alterius memorat Aristot. c. 23. Poët.

Νιόβη. Aristoteles c. 17. Poëtic. Barnesii fragmenta p. 521. Laërtius VII. 28.

Ξάνθρια. Schol. Aristophanis ad ranas. Barnesii fragmenta p. 521.

Οιδίπυς. Hefych. Stob. Confer fragmenta à Barnesio collecta p. 483. & 521.

Malelz Chron. p. 63. Erotian. in ὑπείλλα.

Οίλευς. Stob. A Meursio cum Oeneo tragœdia confunditur, sed Grotio &

Barnesio distinguitur.

- Οἰνεύς. Clemens Alex. 6. Strom. pag. 619. Stob. Lucianus in convivio f. Lapithis. Hefych. Svid. in *ἠρακλειαν λίθον*. Schol. Aristophanis ad Acharnenses, Erotianus in *τιμωρέεσσα*, ubi male οἶη pro οἰνεῖ. Vide Barnesii fragmenta p. 484. & 521. Prologum Oenei, Euripide non nominato memorat Aristoteles c. 16. Poëtices.
- Οἰνόμα. Clemens Alex. 6. Strom. p. 625. Theodorit. Therapevt. Lib. VI. pag. 102. Stob.
- Παλαμῆδης. Strabo Lib. X. Laërtius II. 44. Tzetta in Lycophron. Polylux X. 31. Hefych. Stob. Auctor argumenti in Isocrateum Bufiridem, diversi ab eo quod H. Wolfius composuit. Ælianus II. 8. Var. & inde Scaliger in Græca descript. Olympiad. XCI. 1. Vide Barnesii vitam Euripidis p. 15. & fragmenta p. 486. & 521. Samuelem Petitem lib. 1. Misc. c. 13. qui actam contendit Olymp. XCII. 3.
- Πασιφάη, Personæ nomen non dramatis. Confer supra in *Κρήτις*.
- Πειρίθης qui ab aliis teste Athenæo ad Critiam tanquam auctorem relatatus est, Euripidi tribuitur à Clemente 5. Stromatum, Hefych. Schol. Apollonii Lib. IV. & Comici ad aves.
- Πελιαῖδες. Æliani VII. 47. animal. Stob. & Hefych. apud quem duobus locis ut & in Schol. Euripidis *πολιάσιω* pro *πελιάσιω*,
- Πενθεύς, Stob. ferm. 39. & 71.
- Πηλεύς. Hefych. Stob. & Schol. Aristophanis ad nubes.
- Πηνελόπη. Stobæi margines Eclog. Phys. pag. 142. edit. Grotii. Penelopen tamen ab Euripide scriptam negat Aristophanes in loco quem habes supra in *μεναλίππη*.
- Πλεισθένης. Athen. Hefych. Stob. Ammonius in *βωμός*. Steph. Vide Barnesii fragmenta p. 489. & 522.
- Πολύδωρ. Corinthus de dialect.
- Πολυεύδης. Stob. Hermogenes 2. *ᾧ ἐὶ ἰδῶν*. Erotianus in *διβλήθησαν*. Schol. Euripidis ad Hippolytum v. 191. Vide Barnesii fragmenta p. 890. & 522. Meursium Lib. de Euripide. T. 10. Antiqv. Gronov. pag. 473.
- Πολυνείκης. Stob. ferm. 39. Lucianus de lapsu inter salutandum T. 1. p. 496.
- Πολυξένη, Euripidi tertio à Svida tributa in *εὐριπίδης*, locus ex ea apud Philonem Lib. quod omnis probus Liber p. 682.
- Πρωτεσίλαος. Clemens 6. Strom. p. 628. Stob.
- Ραδάμανθος Strabo Lib. VIII. Stob.
- Σατυρικὰ δράματα Euripidis Ἀυτάλυκος, Ἐυρυδαίης five Ἐυριταῖς, Θειασαί, Σίσυφος.

Σθενόβοια. Athen. Stob. Scholiastes Comici ad Vespas & ranas, Malelæ Chron. p. 184. Photii Lexi MS. in ξαναπάτας. Vide fragmenta Barneſii p. 491. & 522. & not. ad Medeam verſ. 1392. Bentley Epist. ad Millium. p. 20. ſeq.

ΣίſυφⓄ σατυρικός. Ælian. II. 8. Var. & inde Scaliger in Græca deſcript. Olympiad. XCI. 1. Euripidem in Sifypho allegat etiam Plutarch. 1. 7. de placitis Philoſ. Galenus Hiſt. Philoſ. Heſych. & Etymol. M. Alii Sifyphum adſcripſerunt non Euripidi ſed *Critia*, ut Sextus Empiricus eundem quem Plutarchus locum è Sifypho allegans Lib. VIII. ad- verſus Mathem. p. 318. Vide tamen Petrum Petitum Miſc. Obſ. Libro & capite primo.

Σκίρων σατυρικός Pollux X. 8. Stob. Athen. Heſych. qui emendandus in ἔμβολα, ubi pro σκίρῳ legendum σκίρωνι.

Σκύλλα nullum fabulæ Euripideæ nomen Ariſtoteli c. 15. Poëtic. ac ne Voſ- ſio quidem, qui Ulyſſen in Scylla ejulantem ab Euripide introductum ſcribit. In Scylla enim idem eo in loco eſt quod ad Scyllam, non in Tragœdia cui Scyllæ nomen eſſet.

Σκώρια. Vide ſupra in Κύρια. Plutarch. de dignoſcendo adulateore pag. 72. c. Stob. & tragœdia non nominata Cic. XVI. 8. Epist. ad famil. Sextus Empiricus Lib. I. contra Math. c. 13. p. 62. adde Gataker c. 10. Adverſar p. 104.

Συλεύς. Philo Lib. de Joſepho pag. 420. & quod omnis probus ſit Liber 672. 681. 685. 686. Eusebius VI 6. præparat. Stob. ſerm. 44.

Τέννης. Stob. ſerm. 2.

ΤήλεφⓄ. Clemens 6. pag. 624. Stob. Ammonius in προſβεύειν, Scho- liaſtes Comici ad Plutum, ranas & Acharnenſes. Eufſtathius ad Iliad. π. & Odyſſ. α. Tzetzes Chil. IX. hiſt. 299. ubi ait Ariſtophanem & Æſchylum (alium opinor à Tragico) ἐν λόγοις illud Euripidis dra- ma perſtrinxiſſe. Fortè ex hac Tragœdia Telephum ſuum expre- ſerat L. Accius. Memorat & Telephum, Euripide non nominato, Ariſtoteles cap. 13. Poëtic. Vide fragmenta à Barneſio collecta pag. 495. & 529. Reſpicit Zenobius 2. proverb. 85. Appendix Va- ticana, 29.

Τημίδα. Stob. Pollux IX. 4. Ælian. VIII. 39. de animal.

ΤημνⓄ. Heſych. & Stobæus. Vide & ſupra in βυττήμνⓄ, & κτίμνⓄ, & inferius in τίμαιⓄ.

Τηρεΐς. Stob. ſerm. 13. Vide & ſupra in ἑξαμέτρⓄ.

ΤίμαιⓄ. Stobæi margines ſerm. 31. ſed Meurſius legit τήμνⓄ.

- τρωες. Vide supra τρωαδες inter tragœdias Euripidis quæ exstant.
 Ὑψιπύλη. Didymus apud Macrob. V. 18. Plutarch. consolat. ad Apollon.
 Cicero 3. Tusc. Stob. Svid. in δωδεκαμήχανον, Galenus comment. 3. ad
 Hippocrat. περὶ ἀρθρωσων T. 5. pag. 615. Hesych. Harpocr. Scholiastes
 Comici ad ranas. Eustathius ad Iliad. v. p. 940. Vide & Gatakerum
 ad Antonin. VII. 40. Barnesii fragmenta p. 498. & 522. A. Schottum
 ad proverb. p. 408.
 Φαίδων ἢ Κλυμένη. Strabo Lib. I. Laërt. II. 10. Athen. Vitruvius IX. 4. Plu-
 tarch. IV. 2. sympoſ. Macrobius Lib. I. Saturnal. c. 17. Stob. Theon ad
 Aratum. Eustathius ad Odyss. v. sub init. Longinus p. 109. edit. Tollii.
 Vide & Loënsen L. IV. c. 11. Epiphylid. Euripidem forte respicit Scho-
 liaſtes Homeri, ad Odyss. ρ. 208. cum de Phaëthonte differens sub-
 jungit historiam occurrere τῶν τῶν τραγῳκῶν.
 Φαίδρα, laudatur à Luciano Lib. ad indoctum multos Libros coacervan-
 tem. Sed locus exstat in Hippolyto Euripidis v. 418, ubi Phædra
 loquitur. Vide & quæ supra ad Phædræ Sophoclis & Euripidis Troa-
 des ac Μεγαλίππων.
 Φιλοκλήτης Acta Pythodoro Archonte Olymp. LXXXVIII. 1. vide argu-
 mentum Medæ. Laudant Aristoteles VI. 8. Nicomach. (& ibi
 Eustathius) Dio Chrysoſt. diff. 52. Justinus Martyr de Monarchia Dei
 p. 109. Hesych. Stobæus. Schol. Comici ad ranas. Theodorus Can-
 terus Lib. I. cap. 2. Var. Lect. & Jacobus Loënsis VI. 17. Epiphyl-
 lid. Docuerat & Accius Philoctetem latinè ex Euripideo potius
 quam Æschyli vel Sophoclis expressam. Vide Scal. ad Varron.
 pag. 101.
 Φῶνιξ. Æschines in Timarch. Erotianus in διηπέτης. Stob. Eclog. Clemens
 6. Strom. p. 625. Apostolius XI. 41. proverb. Ex hac videtur suam
 Phœnicem Ennius expressisse.
 Φρίξ. Justinus Martyr de Monarchia Dei pag. 109. Hesych. Sextus
 1. contra Mathem. Etymol. M. Stobæus Eratosthenes cap. 14.
 Catasterism. Schol. Comici ad ranas. Barnesii fragmenta pag.
 503. 522.
 Φρίξ β. Scholiast. Aristoph. ad ranas.
 Φρύγες. Mnesilochus apud Laërtium II. 18.
 Χρυσόφοντης. Vide supra χρυσόφοντης.
 Χρυσίππ. Philo Lib. περὶ κόσμου (Euripide non nominato) Clemens
 Alex. 6. Strom. p. 627. Hesych. Stob.

IV. Præterea sub Euripidis nomine à veteribus allegantur:

Αλκιβιάδης, in Alcibiadem δόμα sive ἐγκώμιον, Plutarch. in Alcibiade p. 196. & in Demosthene p. 846. ubi alteri auctori ab aliis tributum innuit Scholiastes Aristoph. ad ranas. Valesius ad Ammianum Marcellin. l. 21. Fragmenta Euripidis à Barnesio collecta p. 516. 517.

Ἐπιγράμματα, quorum unum servatum ab Athenæo Lib. II. cap. 19. & in Anthologia.

Ἐπικήδειον Νικίᾳ καὶ Δημοσθένεσ καὶ τῶν μετ' αὐτῶ ἐν Σικελίᾳ πεπρωκότων Ἀθηναίων. Plutarch. in Nicix vita p. 534. qvi p. 542. refert Siculos vehementer delectatos Euripidis carminibus, & ob ea multos Athenienses manumisisse.

Ἰμνοι. Philostratus Lib. II. Sophist. in Hippodromi vita p. 613. ἐκ τῶν Εὐριπίδου τε ὕμνων καὶ Ἀμφίονος.

Versus duos Hexametros Euripidis in Apollonis laudem profert Macrobius 1. Saturnal. c. 17.

De Epistolis quinque quæ sub Euripidis nomine exstant dixi supra cap. X. §. 23.

V. Editiones Euripidis hæc in notitiam meam venerunt:

Græcæ quidem,

1] Quatuor tragœdiarum, literis capitalibus [nec sine accentibus tamen] ex MSto codice non contemnendæ notæ, in 4. sine nomine editoris, temporisve aut loci notatione, sed quantum ex ratione literarum conjicere licet Florentiæ circa extremum sæculi XV. Confer Mericum Casaubonum in libello Anglico de credulitate & incredulitate p. 101.

2] Tragœdiarum XVIII. Venet. apud Aldum 1503. 8.

3] Aldinam exprimens Basileensis Ao. 1577. 8. apud Hervagium.

Quarta tragœdiarum XIX. Antwerpiensis A. 1571. 12. ex recensione Gvil. Canteri, cum brevibus ipsius notis carminumque ratione explicata & appendice sententiarum Euripidis à Stobæo laudatarum quas idem Canterus reddidit latine.

Scholia Græca in septem primores Euripidis tragœdias, tum ex antiquioribus* Grammaticis [Scripserant enim in Euripidem complures, ut

Sotcri-

* Antiquum ejusmodi scriptorem loquentem agnosces in Schol. ad Medeam 173. Κορυθίους μέχρι τῶν καμρῶν τῶν καθ' ἡμᾶς καθ' ἑκάστον ἐνιαυτὸν ἐπὶ ἡμέρας 2, ἐπὶ ἡμέρας

Soterides Epidaurius teste *Svida*, *Didymus* & *Aristophanes* Alexandrini, *Gallistratus*, &c.] tum ex recentioribus *Emanuele Moschopulo*, *Lascari** & *Thom. Magistro* per *Arsenium* Monembasiz Archiepiscopum collecta & Paulo III. Pontici inscripta, seorsim lucem adspexerunt Venet. 1534. 8. apud Lucam Antonium Juntam, & emendatius Basilez A. 1544. 8. apud Hervag. Scholia MSS. in Euripidem à Galefinio sibi communicata allegat Casaubonus ad Laërtium p. 203. edit. Westen.

Latina prosa XVIII. Euripidis tragœdias primus vertit anonymus quidam sub ficto *Dorothei Camilli* nomine latens, fictum enim nomen esse, diferte tradit Gesnerus in Bibliotheca p. 229. b. Lucem adspexit latina illa Dorothei versio Basil. 1550. 8. Francof. 1562. 8. Inter libros autem ab Oporino excusos memoratur Euripides latine ex versione *Philippi Melanchthonis* & *Gvil. Xylandri* qui emendavit & *Hecubam* addidit A. 1558. 8.

Græcolatine Euripidis editiones hæctenus prodierunt quinque:

- 1] Basileensis tragœdiarum XIX. cum versione *Casparis Stiblini*** profœria ad carmen Jambicum proxime accedente magnamque partem ex versibus constante Jambicis. Idem Stiblinus dramata singula in Actus diœtinxit, singulisque præfationes & notas addidit. Accedunt præterea *Jacobi Micylli* de Euripide & tragœdia collectanea quædam, & *Joh. Brodæi* notæ quibus erudite explicat loca quæque difficiliora in Tragœdiis undecim: *Rheso*, *Troadibus*, *Bacchis*, *Cyclope*, *Heraclidis*, *Hercule furente*, *Supplicibus*, & utraqve *Iphigenia*. Basil. apud Oporin. 1562. fol.
- 2] Commeliniana tragœdiarum XIX. adjuncto ex Bibl. Palatina vicefimæ sive *Danaës* initio. Heidelb. 1597. 8. ex recensione & cum versione *Gvil. Canteri*, verbum ex verbo efferente, notisque ejusdem atque *Æmilii Porti*,

3] Gene-
ἐπὶ τὰ κῆρας τῶν ἐπισημοτάτων ἀνδρῶν ἐναπενιαυτίζειν τῶ τῆς Θεᾶς (Ἥρας) τεμνεύει. Alioqui recentis scriptoris in his scholiis vestigia non infrequentia sunt, etiam vocabula Græcobarbara, notata *Barnesio* ad *Hecub.* v. 456. 1114. *Orest.* 364. 834. 1121. *Phœniss.* 1107.

* *Lascaris* Scholia in III. primores tragœdias MSta in Bibl. Thuana. Scholia è *Dionysio* *Didymo* aliisque collecta memorantur in *Frid. Sylburgii* Catalogo MStorum Palatinæ Bibl. p. 101.

** Laudat *Conradus Dinnerus* in præfat. ad *Epitheta* sua Græca. Sed nimium sinistre de *Striblino* *Barnesius* interpres Euripidis sæpe nominatus T. 2. pag. 425. *Sane in toto illius opere quò in Euripidem junctum est nihil omnino docto homine dignum reperio, excepto quòd Argumenta in omnes Actus scripserit. Et morales gnomas & Philologicum nonnihil interferit; sed sensus Poeta minime vidit, cum etiam Jambici versus leges ignoravit.*

- 3) Genevensis cum scholiis Græcis in priores septem tragædias, versione *Gvil. Canteri*, notisque *Brodei*, *Siblini* & *Emilii Porti* & ejusdem *Canteri*: apud Paulum Stephanum A. 1602. 4.
- 4) Itidem Genevensis, cum versione *Gvil. Canteri*, in corpore Poëtarum Græcorum Tragicorum, Comicorum, Lyricorum & Epigrammaticorum, quod Latine & Græcè vulgavit *Jacobus Lælius*, Genevæ 1614. fol.
- 5) Cantabrigiensis A. 1694. fol. curante viro Clariss. *Josua Barnes*, quæ optima & luculentissima hæctenus est Euripidis editio. Nam & textum accurate recensuit, & post Canteri industriam ad metrationes diligenter castigavit, scholiaque Græca integra ad priores septem tragædias adjunxit, castigata & ipsa, & ex MS. codice Collegii Corporis Christi, quod Cantabrigiæ est, hinc inde locupletata. Præterea universum Euripidem selectis virorum doctorum notis & suis animadversionibus scholiisque illustravit. Fragmenta quoque Euripidis collegit diligentissime, Græcèque & latine exhibuit cum notis, versus ad 2068. Denique Epistolas Euripidi tributas Græcè & latine subjunxit, totique operi binas dissertationes unam de Euripidis vita, alteram de tragædia, scena, illiusque apparatu apud Græcos, musica theatra & versuum tragicorum legibus præfixit. Euripidis effigies quâ Barnesius suam exornavit editionem, paulo alia cernitur in prima editione imaginum *Fulvii Ursini*, & apud *Albertum Rubenium* Lib. II. de re vestiaria c. 6.

Henrici Stephani animadversiones in *Sophoclem* & *Francisci Porti* Cretensis collationem *Sophoclis* Euripidisque, supra in *Sophocle* commemoravi. Aristologiam Euripideam sive sententias ex Euripide excerptas Græcè & latine cum notis vulgavit *Michaël Neander*, Basil. 1559. 4. Ne dicam de sententiis Euripidis, quas ex illius dramatis sive iis quæ existant sive ex illis quæ perierunt selegit & elegantissima metaphrasi latina donavit in excerptis Tragicorum & Comicorum Vir summus *Hugo Grotius*, Paris. 1626. 4to. *Erasmi Vindingii* commentarios Euripideos memorat *Olaus Borrichius* de Poëtis latinis p. 172. Itaque nescio utrum in alias quoque Tragædias scripserit præter *Hecubam* de qua supra. *Thomas* quoque *Stanhæus* in Euripidem varia collegit quæ manu ipsius exarata reperiuntur in Bibliotheca Rev. Episcopi Norwicensis, *Johannis Miltoni* atque *Jac. Dupontii* ineditas ad Euripidem observationes subinde laudari observo à Clarissimo *Barnesio*.

VI. Jam Catalogum scriptorum in Scholiis Græcis ad Euripidem allegatorum subijcere juvat, qui in editione Cantabrigiensi non minus quam aliis hæctenus vulgatis desideratur:

Catalogus scriptorum in Scholiis Græcis ad Euripidem laudatorum:

- Æ**gyptius [leg. Ægis, si-
ve Ægias, *cujus cum
Dercyllo meminit Cle-
mens Alex. I. Str. p. 321]
Phæn. 12.
Æschines. Orest. 1371.
Æschylus. Alc. 56. Orest. 678. Phæn.
172. 216. 949. 1026. 1118.
ἐν Γλαύκῳ. Phæn. 1201.
Ταῖς ἑξ̄ Διονύσῃ τροφῶς. Med.
argument.
ἐπὶ τῇ ἐπιθίβῳ. Phæn. 755.
Νηρείσι. Phæn. 218.
Νιόβῃ. Phæn. 162.
Alexander. Androm. 4.
Alcman. Hec. 12
Ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γράψας. Orest. 998.
Amelesagoras. Alc. 1.
Amphilochus. Phæn. 674.
Amphion *μέλει & cithara ἐπιχαρόμενος*
Thebas muro cingens. Phæn.
116. 294.
Anacreon. Hec. 933. 934.
Anaxagoras Hip. 601. Ejus Philoso-
phiam sequitur Euripides O-
rest. 980.
Anaxandrides **Delphus. Alc. 1.
Anaxicrates. Med. 19.
ἐν β' Ἀργολικῶν. Andr. 221.
Androtion. Phæn. 674.
Antimachus. Orest. 390. *ἐν Λύδη*
[Barnes. legit *Θηβαίῳ*] Phæn.
44. Sed cum Meursio legen-
dum *ἐν Λύδη.*
Apollodorus. Alc. 1. Med. 48.
Cyrenzus. Orest. 1285.
Tarsensis. Med. 169.
Apollonius. Med. 1334.
Aratus. Phæn. 1.
Archilochus. Med. 679. 708.
Aristodemus Phæn. 162. 1126. 1164.
Aristophanes. Hec. 150. 444. Hip.
345. Med. 46. 1027. Orest. 14.
162. 168. 279. 340. 488. 1661.
ἐν Βαλραχῳ. Orest. 901.
Θεσμοφοριαζύσας. Hec. 225.
Νιόβῃ. Phæn. 162.
Πλάτῳ. Phæn. 1416.
Aristophanes Grammaticus. Hip.
172. 612. Orest. 709. 1037. 1287.
Asclepiades. Hec. 1273. Orest. 1645.
bis. Phæn. 45.
ἐν τραγωδιαῖς. Alc. 1.
Batrachomyomachia [Homeri]
Orest. 786.
Callimachus Hec. 934. Hipp. 11. 979.
Med. 1334. Phæn. 136. 858.
ἐν Ἀλέμηδι ὕμνῳ. Hip. 146.
Callistratus, Euripidis ut videtur e-
narrator. Orest. 314. 434. 1037.
Chilonis *μηδὲν ἄγαν.* Hip. 265. Med.
125. Phæn. 587.
Clitodemus Med. 19.
Crates Orest. 1230. Phæn. 216.
Cratinus.
ἐν Θράτῳ. Hec. 838.
Creophylus. Med. 273.
Critias Hip. 265.

Cyclus

* Athenæo *ἄριος*, atque in Vosio Hist. Græcis.** Idem Vosius & Clariss. Hemsterhusius ad Pollucem p. 1025, legunt *Alexandrides*, ἐπι-
ταρχὶ Λυσάνδρου & Scholiastæ Aristophanis.

- Cyclus, five Cyclici Poetz. Orest. 1392. infra in Dionysius.
 Demagoras. Phæn. 7.
 Demosthenes. Hec. 559.
 Dercyllus. Phæn. 7.
 Dicærogenes ἐν τῇ Μηδείᾳ Med. 167.
 Didymus. Andr. 885. Hec. 736. 887. 1029. Med. 48. 169. 273. 356. 779. 737. Orest. 1385. Phæn. 755. 1735.
 Dinius. Orest. 869.
 Dionysius. Phæn. 674. ὁ κυκλογρα-
 φῶν. Orest. 998. ἐν τῷ ἐνδεκά-
 τῳ ἔκυκλῳ. Phæn. 1123.
 Dionysodorus ἐν τῷ περὶ πρίσμων.
 Hip. 121.
 Duris ἐν τῇ 15 τῶν Λακεδαιμονικῶν
 Alc. 253.
 ἐν τῷ 13 τῶν ἑρῶν. Hec. 934.
 Ecpauptus Phæn. 13.
 Empedocles Physicus. Phæn. 16.
 Epigramma. Hip. 265. Orest. 593.
 Epimenides. Phæn. 13.
 Eratosthenes. Hec. 574.
 ἐν Γεωγραφικῶν. Med. 2.
 Eubulus. Med. 475.
 ἐν 289φ. Med. 613.
 Eumelus. Med. 9. 20.
 Eumolpus unde Eumolpida.
 Phæn. 861.
 Euphorion Tragicus. Med. argu-
 ment. & Phæn. 683.
 Eupolis. Med. 520.
 Euripides Atheniensis. Phæn. 396.
 πῶλοποιός. 1534. σὺν elogio
 nimis frequenter ac promi-
 scue utitur Med. 665. Alexan-
 dri M. temporibus fuisse [fal-
 so] traditur Hip. 671. repre-
 hensus à Sophocle. Phæn. I.
 allegatur:
 ἐν Αἰγεί. Med. 167.
 Ἀλεξάνδρα. Hip. 58.
 Ἀλκυσίδι. Hec. 1267. Hip.
 834. 892. 1437.
 Ἀρχελαῶ. Phæn. 1165.
 Βαρχαῖς. Hec. 1267. Phæn.
 3.
 Δαίμης. Med. argument.
 Ευρυδῆ. Hec. 838.
 Θερσίταϊ Σάτυροι. Med. ar-
 gument.
 Ἰκετίδης. Phæn. 1160.
 Ἰππυλύτω. Alc. 22. Phæn. 3.
 Κρισφάνη. Phæn. 162. Med.
 85.
 Μηδεία. Hip. 11. Phæn. I.
 Οιδίποδι. Phæn. 61.
 Oreste. Phæn. 3. 587. Euripi-
 des vicit. Est δράμα ἐκ
 τραγωδικῶν κωμικῶν. Orest.
 1691.
 Περσίδα. Orest. 980.
 Πελοπίων. Med. 693. ubi male
 πολιάσῳ.
 Πολυίδω. Hip. 191.
 Τρωάδες. Phæn. 3.
 Φαστοῖσι. Orest. 1389.
 Φιλοκλήτης. Med. argum.
 Φοινίσσας. Orest. 1082. sunt
 ἀγχιμαλώτιδες. Phæn. 210.
 πρῶταγωνιστῆς in hac trage-
 dia ἀπὸ τῆς Ἰοκάστης προσώ-
 πῳ. Phæn. 93. ἀττῆ Archon-
 te Euclide, quo tempo-
 re nondum usus literarum

- η & ω [Olymp. LXXXVIII. Hipponacteum genus carminis.
2.] 683.
Φείζω. Phæn. 6.
Φωκίσιν. Phæn. 38.
Ευριπίδειον μέτρον Orest. 98c. Phæn.
210. 308. 641. 683.
Euripidis versus à Comicis derisi.
Orest. 234. 279. 1366. 1381. &c.
Euripidis ὑπομνηματισαί. Orest. 1385.
Phæn. 645.
ἀντίγραφα. Orest. 955. Phæn.
378. 1080. 123c. in colis &
versibus digerendis multus
Scholiastæ labor. 791.
ὑποκρηαί. Med. 379. 910.
Phæn. 201. 271.
Hecæus. Orest. 869.
Helladius. Med. 613.
Hellanicus. Hec. 125. Med. 9.
Orest. 1648. Phæn. 61. 71.
666.
ἐν τῇ ἐπιγραφῇ Ἀτλαΐδῳ.
Phæn. 162.
Hephæstio. Hec. 59. 444. 629. 687.
1023.
Hermippus ἐν αἰσηπώλοισιν. Med.
1027.
Herodianus ἐν τῷ μονοβιβλῷ τῷ περὶ
κυσίων καὶ ἐπιθέτων καὶ προση-
γορικῶν. Hip. 408.
Herodotus. Hip. 541. Med. 434.
Hesiodus Alc. 1. Hec. 1187. Hip.
146. 228. 380. 601. Med. 296.
424. Orest. 162. 174. 249.
Phæn. 3. 179. 1098.
Hippeus * [Ἴππευς ἐκρίθειαι καὶ ἐλ-
λάκιῳ] Med. 9.
Hipponacteum genus carminis.
Phæn. 189.
Homerus. Alc. 51. 326. 449. 590.
902. 962. 978. 989. Andr. 14.
286. 456. 471. 483. 500. 552.
616. Hec. 125. 976. 1278.
Hip. 1. 88. 98. 386. 455. 602.
683. 747. 881. 940. 1102. 1131.
1186. Med. 1. 33. 40. 51. 77.
120. 134. 232. 424. 651. 922.
1049. 1053. 1224. 1251. Orest.
4. 12. 39. 41. 71. 81. 131. 142.
147. 219. 225. 249. 255. 257.
275. 319. 338. 340. 356. 364.
383. 516. 536. 585. 639. 1137.
1238. 1378. 1389. 1497. 1549.
1621. Phæn. 3. 4. 7. 41. 74.
88. 140. 158. 172. 193. 210.
308. 651. 710. 743. 753. 788.
789. 795. 893. 896. 909. 1165.
1166. 1230. 1386. 1417. 1467.
1505. 1530. 1659.
Jambe Poëtria. Orest. 962.
Jon Tragicus. Hip. argument. &
Phæniff. 218.
Jophon Tragicus. Hip. argum.
Isocrates. Med. 217.
Ἡ ἰσορία φησὶ. Orest. 963. 980.
λέων ὁ ῥήτωρ. Med. 167.
Lini mentio Orest. 1391. 1395.
Λυκοφρῶν. Andr. 221:
ἐν Κασάνδρῃ. Hec. 123.
Lysimachus ἐν ταῖς Θηβαικοῖς ᾠδαῖς
δόξοις. Hip. 541.
Marfyas junior ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Μαι-
δέων ἰσοριῶν. Hip. 671.
Menan-

* Num Hippus? Ita Vossius pag. 442. de Hist. Græc.

- Menander. Hec. 225. Hip. 332. 426. Philoxenus *ἐν τῷ περὶ μονοσυλλαβῶν*
Phœn. 893. *ρημάτων.* Phœn. 271.
ἐν Ἐπιπέπυσι. Phœn. 1161. Phrynichus. Med. 1027.
ἐν Φιλαδέλφοις. *ibid.* Phylarchus. Alc. 1.
Mestor *Μησῶς.* Phœn. 13. Pindarus. Hec. 553. 684. Hip. 265.
Οἱ Μετρηκοί [Hephæstio] Hec. 1088. 744. Med. 1196. 1224. Orest.
Mnaseas. Phœn. 652. 8. 364. 1621. Phœn. 47. 689.
Musæus *ἐν τῷ περὶ ἰδμίων.* Med. 9. 1290.
Neophron Tragicus. Med. 666. *Πυδαρικοὶ ἔθ* in carminis gene-
1387. re. Orest. 980. 1426. Phœn.
Οἱ νεώτεροι. Hip. 683. Phœz. 126. &c. 308.
Nicander. Orest. 479. 507. Pisander. Phœn. 1748.
Nicostratus. Phœn. 1017. Pittheus [*Πιθεύς σοφὸς καὶ χρησ-*
μολόγ] Hip. II. 265. μολόγ] Hip. II. 265.
Ὁ τὸς νόσους ποιήσας. Med. argu- Plato. Hec. 447. 838. 1269. Orest.
ment. & Phœn. 1123. 1204.
Oracula. Med. 679. 1284. 1379. *ἐν Γοργία.* Hec. 676.
Phœn. 412. 641. 1050. 1416. Plato Comicus.
Orpheus Hip. 953. Alc. 357. *ἐν ἑορταῖς.* Med. 475.
Ejus ποιήματα. χρῆσιμοι, μυσῆ- Plutarchus. Hip. II.
ρια. Alc. 968. Hec. 1267. *ἐν ταῖς Ὀμηρικαῖς μελέταις.* Alc.
Οἱ ὄρφικοι. Alc. I. 1128.
Palæphatus. Med. 831. Polemo. Hip. 231.
Palamedis inventa. Orest. 432. *ἐν τῷ περὶ πόσιμων.* Med. 835.
Panyasis. Alc. I. Polyarchus Cyrenæus. Alc. I.
Parmeniscus. Med. 9. 273. *Ψυχαγωγῶν καθαρμοὶ καὶ γοητεῖαι.*
Phemonœ. Orest. 109+. Alc. 1128.
Pherecrates. Phœn. 666. Pythagoras. Hec. 1269. Hip. 953.
Pherecydes. Hip. 742. Med. ar- Rhetor [Demosthenes] Phœn. 441.
gum. & 167. Orest. II. 998. *ἐν Ὀλυμπιακοῖς.* 1416.
1645. 1655. Phœn. 53. 71. 162. Rhianus. Alc. I.
III. 1123. Sannyrion in Danaë. Orest. 279.
ἐν τῷ Ἴσακῳ. Alc. I. Sappho. Orest. 1260. Sapphicum
Philochorus. Hip. 35. 73. Orest. genus sive Hipponacteum
371. 770. Phœn. 189.
ἐν τῷ πρώτῳ περὶ μαθητικῆς. Alc. Sarpedonis Epistola sub Priami no-
968. mine ad Palamedem, Phry-
Philostratus. Orest. 372. 971. gius literis scripta. Orest. 432.
ἐν Ἑρωϊκοῖς. Hec. 922.

- Simonides. Med. argum. & 2. 9. 20.
 Orest. 41. 235. 780.
 ἐν τῷ εἰς Πασειδῶνα ὑμνω. Med. 4.
 ἐν ἰάμβουσι. Phæn. 210.
- Sisyphus. Hip. 265.
- Sodamus. Hip. 265.
- Sophocles. Alc. 902. Hec. 177.
 328. 570. 1059. Med. argum.
 & 33. Orest. 61. 490. 602.
 810. 1655. Phæn. 71. 114.
 1605.
 ἐν Ἰανίτι Λοκροῦ. Alc. 446. Med.
 93.
 — Μαστιγοφόρω. Med. 618.
 Ἀντιγόνη. Med. 1357. Phæn. 993.
 1804.
 Ἐλένης ἀπαμήσει. Phæn. 308.
 Ἠλέκτρα. Phæn. 1.
 Θυέστη. Phæn. 235.
 Μάνισσι. Phæn. 1261.
 Μυκλήναις. Hip. 307.
 Οἰδίποδι κολωνῷ. Phæn. 1704.
- Τραχινίαις, Hip. 551.
- Sophon. Phæn. 3.
- Solicrates. Hip. 47. Phæn. 45.
- Sofibius. Orest. 1637.
- Sosiphanes Tragicus. Phæn. 1017.
- Staphylus. Med. argument.
- Stesichorus. Alc. 1. Orest. 41. 249.
 268. 1287.
 ἐν Εὐρωπείᾳ. Phæn. 674.
 Στησιχόρειον μέτρον. Orest. .980.
 Phæn. 163. 308.
- Strattis ἐν ἀνδρωπεροῦ. Orest. 279.
- Telefargus. Alc. 1.
- Theodorus [Gaza, opinor, quo junior fuit Arsenius scholiorum collector] Orest. 1525
- Timachides. Med. 167.
- Timagoras ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς, Phæn. 162.
- Timarchus. Med. 1.
- Tragici. Phæn. 1743. 1405.
- Xanthus Lydus. Phæn. 162.

CAPUT XIX.

Notitia Tragicorum Græcorum quorum fabulæ perierunt, digesta ordine Alphabeti.

ACAS, Svidæ memoratus, ποιητῆς τραγωδίας, nisi in vitioso aliquo codice *Acas* legit pro *Sacas*, sive *Sacadas*, de quo infra.

ACATUS Argivus à Martino Antonio Delrione in prolegomenis ad Senecam Tragicum inter Tragediaz scriptores refertur, quod ab Athenæo Lib. XIII. pag. 610. allegatur ejus Ἰλίου πέρσεως. Sed nec Tragicum esse affirmat ibi Athenæus, & in ora libri annotatur nomen Σάκας sive Σακάδα ἔργων.

ACES-

ACESTOR de quo Scholiastes Aristophanis ad pacem non longe ab initio, ad verba: νόσον νοσῆμεν τὴν ἐναντίαν Σάκκα) ἕτος ἐστὶν Ἀκείτωρ Τραγωδίας ποιητής. Ἐκαλεῖτο δὲ Σάκκας διὰ τὸ ζῆναι. Σάκκας γὰρ Θρακίης εἴσι. Θεοπομπῆ δὲ καὶ τὸν πατέρα αὐτῆς Σάκκα προσαγορεύουσιν ἱστανῶν. Ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Μυσὸν ἐκάλεσεν. Ibidem docet poësin hujus Acestoris derivari habitam à Callia & Cratino, non minus quam ab Aristophane qui eum perstringit quod Atticè loqui affectaverit, cum nihil minus esset quam Atticus. Ὁ μὲν γὰρ ἂν ἐκ Ἀσῶς, εἰς Βιάζεται. Vide & Colomesium ad Gyraldum, p. 163.

ACHÆI duo: unus Pythodori F. Eretrienfis, cujus mentio apud Eustathium ad Iliad. β'. p. 246. & alter junior Syracufanus, uterque tragœdias scripsit, incertum utrius è duobus sunt quæ à veteribus memorantur, observatæ maximam partem à Joh. Meurfio in Bibliotheca Græca: Ἄδρας, Ἄδρα. Ἄδρων σατυρικός, Ἀλκραιῶν Σατυρικός, Ἀλφειοβοία, Ἡφαίστος Σατυρικός, Θεσεύς, Ἴρις σατυρική (unde emendandus Hefychius in ἐκκολλώπρωσι, meminit & Svidas in βῆς ἐβδομή) Κύκλος [Athenæo Lib. VI. sed ibi iudice Meurfio legendum ex Hephæstione Κύκλος. Grotius legit κύκλωψ] Διώνη, Μοῖραι, Οιδίπυς, Ὀμφάλη [Hefychio laudata in Φαναῖος] Περὶθως, Φεῖξ, & Φιλοκλήτης laudata Svidæ in Ἐλεῦ. Fragmenta quædam alterutrus vel utriusque horum Achæorum habes apud Hugonem Grotium in fragmentis Tragicorum & Comicoꝝ p. 441. seq. Apud Artemidorum Lib. II. Onirocritic. cap. 25. male *Archæus* legitur pro *Achæus*. Euripidem aliquid ab Achæo mutuatum esse notat Athenæus Lib. VI. p. 270. Eretriensem Achæum intelligens, quem tempore Euripidis scripsisse constat; Sophocle, ut docet Svidas, paululum annis juniorem. Tragœdiæ ejus fuere XXIV. vel XXX. five ut alii XLIV. verum Syracufanus non plures docuisse fertur quam decem. Fuit & alius *Achæus ἰσομοιογράφος*, qui ante Pindarum scripsit, laudatus scholiastæ Pindari in Olympionic. Od. 7.

ÆANTIDES in Plejade Poëtarum Tragicorum refertur à Scholiastæ Hephæstionis pag. 93. & 32. ab Isaacio Tzetzæ ubi genus Lycophronis recenset, & à Scholiastæ Theocriti, quem in hanc rem laudant post Gyraldum dialog. 7. de poëtis, Delrio prolegom. ad Senecam p. 23. Andreas Schottus Lib. II. Observatt. human. c. 3. Menagius ad Laërtium Lib. II. sect. 133. & Vossius de Poëtis Græcis pag. 64. Idem Delrio affirmat ab Hephæstione vocari *Æantidem* qui alius est *Æantides*. Verum Hephæstion ipse nusquam illius meminit, & Scholiastæ Hephæstionis bis vocatur *Ἄαντιδης*.

ÆSCHINES Athenienfis Orator, utrum Tragœdias composuerit

rit, est incertum. Hoc quidem constat, adolescentem illum tragœdias ætiteruisse, ut tradit Cicero 4. de Rep. apud Augustinum 2. de Civ. Dei c. 10. *καὶ γὰρ ἐπὶ καὶ τοῖς βαρυστόνοις ὑποκριταῖς τὸν ἐν μερακίῳ χρόνον ὑπετραγῆσθη*, ut ait Philostratus I. de Sophistis, & Plutarchus in vitis decem Rhetorum: *λαμπρόφωνος ἢ ὡν τραγωδίαν ἠσκήσεν, ὡς ἢ Δημοσθένης φησὶν ὑπογραμματοτεῦων καὶ τριγωνιστῶν Ἀριστοδήμῳ ἐν τοῖς Διονυσίοις διετέλει, ἀναλαμβάνων ἐπὶ πολλῆς τὰς παλαμαῖς τραγωδίας.* Sane Demosthenes Orat. de corona p. 343. *τριγωνιστὴν* vocat & p. 347. *τραγικὸν πῖσημον*, [confer Svidam in hac voce & in *τριγωνιστής*] *ἠγροῦται* Quintilianus Lib. 2. cap. 17. Institutionum Orat. adde Libanium argumento Orationis Demosthenicæ de falsa legatione, & Ulpianum p. 99. Anonymus in vita Æschini: *Δημοχάρης ἢ ὁ ἀδελφιδῆς Δημοσθένης φησὶν ἰσχάνδρῳ ἔτραγωδοῦσθαι μὲν τριγωνιστὴν γενέσθαι τὸν Διχρίνην, καὶ ὑποκρινόμενον οἰνόμαον δὲ Πέλοπα ἀγροῦσθαι πεσῆν, καὶ ἀναστῆναι ὑπὸ Σαννίωνος ἔχρησθαι δασκαλίῳ.*

AGATHO * Atheniensis, Euripidi & Pausaniz peramatus teste Æliano II. 21. XIII. 4. Var. & Aristophani non sine laude memoratus in Ranis: Cæterum ἐπὶ μαλακία διεβάλλετο ut notat hujus Scholiastes p. 133. ex eoque Svidas, & ante utrumque Lucianus in Rhetorum præceptis. In hujus ædibus convivium suum finxit Plato, qui teste Athenæo V. 18. Dipsosophist. quatuordecim annorum fuit, cum Agatho tragœdia vinceret. In illo convivio apud Platonem Socrates inter alia probat eum qui Tragœdias bene componere norit, eundem etiam aptum esse ad docendas Comœdias. Hinc alii diversum à Tragico exculpsere Agathonem Comicum, Socratis discipulum, quos refellit Rich. Bentley diff. de Epistolis Euripidis §. 2. Ejus Tragœdiæ veteribus memorantur: *Λερόπη, Αἰθῆρα, Θυέστης, Μυσοί*, [in quibus primus Chromaticum genus tragœdiæ immiscuit teste Plutarcho lib. 3. c. 1. sympos.] & *Τηλέφος*. Vide Meursii Bibliothecam Græcam p. 1202. Fragmenta ejus nonnulla collegit Grotius in excerptis Tragicorum p. 437. Primus fuit Auctor τῶν ἐμβολίων sive intercalarium carminum in Tragœdiis, teste Aristotele c. 17. Poetic. Philostratus Lib. I. de Sophistis p. 497. *Ἀγαθῶν ὁ τῆς τραγωδίας παντὶς ὡν ἡ κωμῶδια σοφόντε καὶ καλλιπῆ εἶδε, πολλαχῆ τῶν ἰαμβείων γοργιάζει, frequenter in Jambis exprimit sive imitatur Gorgiam.* Anthiteticis delectatum notat Ælianus XIV. 13. Var. historix. Vide & Svidam in *Μυρμηκῶν ἀτραπίς*.

ALCÆUS

* Alius fuit *Lucius Agatho Priscus* in celebri inscriptione Bononiensi Æliæ Læliæ Crispidis, licet de hoc nostro intellectum voluit Gevartius Lib. III. elector. c. 1. Alius itidem in quædam Platonis distichon apud Gellium XIX. 11. & Lærtium III. 32. Tragicus enim Agatho Platonem ætate antecessit, sed alter quem duobus illis versibus venustulis prosequitur, junior esse videtur, ut non absurde colligit Petrus Baylius de Agathone Tragico differens in editione secunda Lexici sui Historico Critici T. 1. p. 65.

ALCÆUS Atheniensis Tragicus, cujus Svidas mentionem facit in *caelo* Tragœdia laudatur à Macrobio Lib. V. Saturnal. c. 20. An legendum *Κωμωδοτραγωδία*? ex Harpocrate in *ἀδδηΦάγες* Svida in *ἀδδηΦαγία*, & Apostolio Centuria I. proverb. 51. Incertum quoque, sit ne referenda ad Alcum Atheniensem, an ad *Alcum Mytilenæum* prisce poetæ comœdiæ, decem dramatum, Svida teste, auctorem cujus sunt Athenæo memoratus *ἀδελΦαί μηχανισμῶν* [tragœdiis à Grotio perperam adscriptæ] *Γανυμηδης*, quam laudat Pollux & Athenæus, *Ἐνδυμίων* quam Pollux & Priscianus, *ἰερός γάμου* denique, *καλλιστῶ ἀσπαλαίτρα*, quas idem Athenæus memorat.

ALCESTIS Tragicus Poëta apud Valerium Max. III. 7. 1. externi gloriatus se interea quod Euripides tres versiculos maximo impenso labore deducere potuisset, versus centum perfacile scripsisse, ab eo responsum tulit in hanc sententiam: *Sed hoc interest, quod tui in triduum tantummodo, mei vero in omne tempus sufficiens.* Non est audiendus Joh. Brodzus qui Lib. IX. Miscellaneorum c. 23. apud Valerium pro *Alceste* Tragico *Alexis* Comicum reponere jubet; nam Valerius testatur Poëtæ illius extemporalis scripta statim intra primas memoriæ metas corruisse, cum fabulæ Alexidis Comici ab Athenæo aliisque Valerio junioribus frequenter laudentur.

ALCIMENES Megarensis, Tragicus, Svidæ memoratur, & distinguitur ab altero hujus nominis Comico Atheniensi.

ALEXANDER Ætolus ex Pleurone oppido, Grammaticus, in Plejade Tragicorum celebris fuit temporibus Ptolemæi Philadelphi. Vide infra in *Plejas*, & Svidam in *Ἀλέξανδρος* & *Ἀραῖος*. Pleuronicus à patria cognominatur à Scholiaste minore Homeri ad *Ἰλιάδος π'*. Ejus Tragœdiæ *Ἀπῶλοι*, [ni sint Alexidis] tum *πότος* & *τιγῶν* sive *τρυγῶν*, observatæ Meurfio p. 1206. Bibl. Græcæ. Scripsit præterea *Ἐλεγεία* è quibus est quod laudat Athenæus XV. p. 699. ubi eum *Τραγωδιδασκάλον* appellat: *Ἀρπυιῶν* item versibus Elegiacis, ex quibus locum profert Parthenius c. 14. erotic. & *Muses*, Servio in X. Æneid. laudatas itemque alia versu Hexametro, ut sunt quæ ex Alexandri Ætoli *ἐπιγραφομένων ἀλιῶν* profert Athenæus VII. p. 296. & p. 283. *Ἀλέξανδρος ὁ Ἀιτωλὸς ἐν Κρικαῖ* (al. *Κρικῆ*, sed Casaub. *ἀλιῶν*) *εἰ γνησιον τὸ ποιημάτιον*. Deinde binos profert Hexametros, è quibus apparet non Tragœdiam sed aliud hoc poemata fuisse. Ex Musis ejus petitos puto versus de planetis, quos edidit Thomas Galeus ad Parthenium p. 149. seq. & Chalcidius p. 155. perperam tribuit Alexandro Polyhistori. Alios ejus versus quosdam proferunt Strabo & Gellius XV. 20. & c. Alexandri hujus Tragici meminit Laertius in Timone Lib. IX. Sect. 113.

AMPHIANUS Tragediarum scriptor laudatur à Scholiaste Germanici p. 130. edit. Paris. 1559. 4.

ANANTIADES, Vide supra, in *Ænide*.

ANAXANDRIDES Rhodius Camirus, vel ex aliorum sententia Colophonius, circa Olympiadem 101. clarus temporibus Philippi Macedonis, fabulas LXV. docuit decies victor, teste Svida. Has pro Tragediis accepit Delrio, adeoque Anaxandridem sine hæsitatione Tragicis annumeravit. At enim Comicus fuit iste Anaxandrides, qui primus amores & virginum violationes in scenam produxit, atque ab Athenæo aliisque diserte *κωμωδοποιός* appellatur. Ejus fabularum titulos ex priscis scriptoribus habes infra in notitia Comicorum. Alia de eo notatu digna Gyrardus dialogo de Poëtarum historia p. 353. editionis *Lugdunensis Batav.* Versus ejus allegatur ab Aristotele 6. Eth. ad Eudem. c. 10. & VII. 10. ad Nicomachum & III. 10. & II. Rhetor. ubi ejus dictum: *καλὸν ἀποθανῶν πρὸ ἢ ποιῆσαι ἄξια ἢ θάνατον.*

ANAXIMANDER inter Tragicos computatur ab eodem Delrione p. 26. ni fallor propter hunc locum Laërtii in Empedocle Lib. VIII. sect. 70. *Διόδωρος ἢ ὁ ἐφεσίτης πρὸς Ἀναξίμανδρον γράφων φησὶν ὅτι ἔστον ἐξηλάκει τραγικὸν ἀσκήν τύπον καὶ σεμνὴν ἀναλαβὴν ἐδῆτα.*

ANDRONICUS Tragicus histrio, qui Æschyli drama cui *Ἐπίγονοι* nomen cum plausu egit. Vide Athenæum Lib. XIII. p. 584. Alius *Latinus Andronicus* Tragicus latinus, de quo dixi in Bibl. Latina.

ANTIPHON Rhamnufius, Orator, dicitur & tragedias composuisse καὶ ἰδία καὶ σὺ Διονυσίῳ τῷ τυραννῶσι *scorsim ἢ Dionysium Tyrannum tyrannus*, ut notat Plutarchus in decem Oratorum vitis, & Photius Cod. 259. Fuerunt itidem qui interfectum eum à Dionysio affirmarent, sive quod tragedias illius exhibisset, sive quod in Convivio quodam proposita quaestione quodnam res optimum esset, respondisset: *illud ex quo conflata essent tyrannidarum Harmodii ἢ Aristogitonis Statua.* Sed Antipho Poëta Tragicus à Dionysio propter maledictum * à Plutarcho p. 68. de dignoscendo adulate traditum *ἀπίθυμπασιδεις*, alius omnino fuit ab Oratore prodictionis damnato Athenis, ut temporum etiam ratio indicat. Vide quæ de Oratore infra c. 26. Cæterum Antiphontis quem *τραγωδοποιὸν* vocat Athenæus, dramata *Ἰνδρομάχη, Μελεάγρος* & *Πηξίππος* ab Aristotele & Athenæo laudantur. De Plexippo Antiphontis & Antiphonte ipso pluribus egerat

* Rogatus à Dionysio quodnam res optimum esset, illud, inquit, è quo Athenienses fecerunt statuas Harmodii & Aristogitonis tyrannicidarum.

egerat olim Adrantus, & Hephæstion ejus compilator. Vide Jonfium p. 327. 328. de Scriptoribus Historiæ Philosophiæ.

APHAREUS Atheniensis Hippix F. privignus & adoptatus ab Oratore Isocrate, præter Orationes quasdam scripsit tragædias XXXVII. teste Plutarcho in Isocratis vita, ex quibus duæ fuerunt dubiæ fidei. Bis in Dionysius, totiesque vicit in Lenxis. Cœpit docere fabulas sub Lyfistrato Olymp. CIL. 4. usque ad Sofigenem Olymp. CIX. 3.

APOLLINARIS Alexandrinus, sæculo post natum Christum quarto celebris scriptor Christianus, & presbyter Laodicensis, cujus Metaphrasin Heroicam Psalmorum habemus, non minus Tragædias Euripidis quam Comædias Menandri & Pindari Iyram, Homerique poemata imitatus, ad sacrum argumentum transtulit, teste Sozomeno Lib. V. c. 18. & Joh. Sarisberienfi Lib. VIII. Policratici capite 21. Unde Tragædiam quæ sub titulo *patientis Christi* legitur inter poemata *Gregorii Nazianzeni*, ad hunc Apollinarem viri docti quidam referunt. Vide Gvil. Cavei Historiam literariam scriptor. Eccles. ad A.C. 362. Alius *Apollinaris tragedus*, cujus meminit Svetonius in Vespas. c. 19.

APOLLODORUS Tarsensis, Tragicus, cujus mentionem facit præter Svidam Scholiastes Euripidis * ad Medeam, & Aristophanis ad rana. Dramatum tituli: *αιανθοπλαξ, ἔλπις, Θυέστης, ἰκτίδης, Ὀδυσσεύς, Τεκνοκτόν* &c. Quando vixerit, non inveni qui me doceret. Idem Svidas memorat & Alterum *Apollodorum* Atheniensem Asclepiadis F. Grammaticum, discipulumque Panætii Stoici & Grammatici Aristarchi. Hunc in *Ἀπολλόδορος* & *τραγῆματιστα* refert primum fuisse auctorem τῶν καλυμμένων τραγυαίμων.

APOLLONIDES, à Grotio recte Tragicis accensetur, quoniam versiculos quos ex Apollonide repetit Stobæus in florilegio serm. 76. ὅτι καλλιῶν γὰρ &c, eosdem Clemens Alexandrinus Lib. III. pædagogici c. 12. acceptos fert tragædiz.

APOLLOPHANES Atheniensis, Poëta veteris Comædiæ fuit teste Svidâ, non Tragicus. At inter veteres Tragædiz auctores illum numerat Delrio, quod tragædias etiam composuisse videatur. Nimirum conjicit vir doctus *Daulidem* Apollophanis ab Athenæo & aliis memoratam fuisse tragædiam, in qua Terei & Procnes & Philomelæ atrocia facta comprehenderit. Sed nihil incertius esse ejusmodi suspicione docet Isaacus

S S S S 2

Casau-

* Apollodorus Tarsensis quem Scholiastes Euripidis allegat, videtur diversus fuisse à Tragico: aut saltem tragædia non est, sed Grammaticum opus & forte commentarius in Euripidem, ex quo repetit quod ambiguitatis auctores sint histriones confundendo partes choiri cum verbis Medææ.

Casaubonus Lib. VII. ad Athenæum c. 23. allatis plurimis exemplis, in quibus Comici Poëtæ Tragicis argumentis comicos foccos aptarunt. Apollonophanis tamen τραγωδῶν mentio lib. 2. Anthologiz c. 24. p. 220.

ARCHELAUS ὁ τραγωδῶν, qui Lyfimacho imperante clarus apud Abderitanos fuisse traditur à Luciano Lib. quomodo historia scribenda sit, sub init. [T. I. pag. 601.] histrio fortasse fuit tantum non Poëta: eodem enim loco Lucianus ait eum τραγωδῆσαι Andromedam Euripidis. Abderitæ vero qui fabulam spectaverant plerisque febri ac simul mentis perturbatione singulari corrupti sunt, ut & ipsi per urbem tragicos versus canerent & tragicos referrent histriones.

ARCHIAS Thurius τραγωδιῶν ὑποκριτής, Plutarch. Demosthene p. 859.

ARION Methymneus Lyricus circa Olympiadem XXXVIII. floruit, Alcmanis secundum nonnullos discipulos, apud Svidam dicitur [non Tragicus carminis ut affirmat Rob. Stephanus in Elucidario, sed] τρόπος τραγικῆς hoc est modi cujusdam Musici in Tragœdia inventor fuisse & primus χορὸν * εἴησαι chorum stantem induxisse, καὶ διθύραμβον ὀνομάσαι τὸ ἀδόμενον ὑπὸ τῆς χορῆς, καὶ Σατύρους εἰσενεγκῆν ἑμμετρα λεγόντας. Tzetzes præ ad Lycophronem διθύραμβον ἢ ἦτοι κυκλικὸν χορὸν ἐν Κορίνθῳ πρῶτον ἐστῆσεν Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος, δεύτερον δὲ Λάσος χαλβρινῆς Ἑρμιονεύς. Confer Herodotum Lib. I. c. 23. Aristotelem apud Proclum in Chrestomathia, & ex recentioribus Vossium Institutt. Poëtic. III. 16.

ARISTARCHUS Tegeates, ultra centum annos productâ ætate, Euripidis æqualis fuit, & primus, ut auctor est Svidas, tragœdos cothurnis extulit. Ex dramatibus LXX. quæ docuit, bis victor, pauca veteribus memorantur, ut Achilles quem Ennius [teste Festo in prolato ære] & Plautus in Pœnulo expresserunt, tum Æsculapius Svidæ & Tantalus Stobzo laudatus. Sed & Rhesium Tragœdiam quæ inter Euripidis hodie legitur, & à Delrione Euripidi alteri tribuitur, Samuel Petitus haud verisimili coniectura refert ad hunc Aristarchum Lib. III. Miscellaneorum c. 22. Confer Colomesium ad Gyraldum p. 373. Allegatur Aristarchus Tragicus ab Athenæo, in extremo libri XIII.

ARISTO Sophoclis Tragicus nothus fuit, teste Svida in ἰοφῶν. Idem ni fallor ποιητῆς τραγωδίας, qui inter plures hoc nomine scriptores celebratur à Laërtio in Zenone Lib. VII. sect. 164. Aristonis Λύκων laudatus Plutarcho sub initium libri de audiendis Poëtis, non Aristonis Tragicus est ut scribit Meursius in Bibl. Græca, sed ut Menagius ad Laërtium verisimilius

* Confer quæ supra c. XV. num. 57.

milis suspicatur, Aristonis Peripaterici. De Tragœdia Aristonis in *Menaechmorum* virum fortissimum scripta, ex Plutarcho meminere Zarottus in Ovidii Ibin & Gyraldus sub extremum dialogi VII. historiz Poëtarum. Alius Ariston actor Tragicus de quo Livius libro & capite XXIV. Aristonis quædam profert Theophilus Lib. III. & Autolycum, quæ Aristophonti Comico tribuit Grotius. Idem ad Agathonem refert Tragicum quæ sub Aristonis nomine produxit Clemens Alex. 2. Strom. p. 407.

ARISTOCRITUS, Athenodorus & Theſſalus Tragœdiarum ὑποκριταὶ tempore Alexandri Magni. Vide Athenæum Lib. XII. pag. 538. seq.

ARISTODEMUS Athenienſis, teste Cicerone apud Augustinum 2. de Civ. Dei c. 10. *actor Tragicus fuit* antequam maximis de rebus legatus ad Philippum Macedonem mitteretur. Utrum Tragœdias ipse scripserit, atque adeo fuerit Tragœdiarum *auctor* quoque, perinde incertum est, ac de *Eſchynæ* parum constare supra annotavi. De Polo & Aristodemo Tragicis ὑποκριταῖς confer Scholia Græca ad Lucianum T. 2. p. 7. Meminit utriusque Lucianus Apologia pro mercede conductis p. 486.

ARISTOLOCHUS ut malus Poëta Tragicus perstringitur ab auctore Epistolarum quæ ambulant sub nomine Phalaridis Epist. 63. *ἐπιγράσει καὶ ἐμὴ γραφὴν Τραγωδίας.* Sed hoc ipso loco inter alia utitur Doctissimus Bentleius quibus Epistolas illas demonstrat Phalaridi suppositas esse. Primus enim Tragœdias scripsisse traditur Theſpis circa Olympiadem LXI. Et Phalaris jam obierat Olymp. LVI. vel certe LVIII. Sed ex Cl. Dodwelli sententia, mors Phalaridis incidit demum in Olymp. LXIX. 1.

ARISTONYMUS, quo auctore inter Tragicos à Delrione refertur, haud comperi. Forte pro tragœdia habuit, ipsius *Theſeum* laudatum Athenæo Lib. III. p. 78. Cæterum Comicus fuit iste Aristonymus, pluribus Scriptis inclutus sub Ptolomæo Philadelpho ac Philopatore ut Svidas testatur, Regizque Bibliothecæ post Apollonium præfuit. Ejus Comœdiam Ἡλιον μὲντα allegat idem Athenæus Libro VII. Confer Etymol. M. in βεμύρας. Alia Stobæus & Plutarch. de fluminibus. Laudat & Aristonymum Hesychius Alex.

ARISTOPHANEM Tragicum Meursius observat ex hoc loco Lutatii ad Stat. 12. Thebaid. *Oedipus expulsus Creontis imperio confugit Epicolono in quo locus erat furis consecratus. Sed misericordiâ Athenienſium illâ sede est eruditus, hospitallyterque tractatus. Hanc Tragœdiam Aristophanes scripsit.* Cæterum vix dubito Sophoclem legendum esse pro Aristophane.

ARISTOPHONTIS *Philolætem* memorat Plutarchus Lib. de au-

diendis Poëtis p. 14. unde Tragicis Poëtis annumeratur à Delrione, & aliis. Sed Philoctetes ille pictura fuit, non tragœdia, ut Colomesio ad Gyraldum p. 406. pulchre animadversum. Aristophon pictor à Plinio laudatur Lib. XXXV. c. II. Alius fuit Aristophon Comicus, cujus Pythagoristas laudat Laërtius, tum qui alias ejus fabulas memorant Athenæus ac Stobæus. Aristophontis Pancratiastæ mentio apud Pausaniam in Eliacis posterioribus p. 484. Aristophontem Atheniensem in libris qui *dysaresia* nuncupantur. allegat Fulgentius Lib. III. Mytholog.

ARISTOTELES Philosophus in Poëtica sua præclare disputat de Tragœdiæ compositione & de multis veterum Tragœdiis fert Judicium. Sed scripsit etiam *νίκας Διονυσιακάς* & de Tragœdiis librum, ac præterea *διδασκαλίας*, memoratas Laërtio Lib. V. sect. 26. Anonymo Menagiano in Aristotelis vita, Svidæ in *ὄνθ σκιά* & Scholiastæ Aristophanis ad aves & Harpocrati in *διδασκαλῶν*. In hoc opere Aristoteles egerat de dramatibus celebriorum Poëtarum Tragicorum Comicorumque; ubi, quando quomodo & quo eventu acta fuerunt. Vide Casaubonum ad Athenæum Lib. VI. c. 7. Joh. Woweranum Polymathiz c. XI. §. 15. & Jonsum Lib. I. c. XI. *Διδασκαλίας* ejusmodi scripsit Aristotelis exemplo *Carystium* Pergamenus, *Callimachus*, *Aristophanes*, Grammaticus *Aristarchus*, *Erastophanes*, *Crates*, aliique.

ARISTOXENUS Musicus libro undecimo *συμμίκτων* egerat de Tragicis & Comicis. Vide infra in *Ruso*. Ejusdem *περὶ τραγικῆς ἰσχύσεως*. Harpocrat. in *κορδακισμός*.

ARTABAZES Armeniz Rex, Tigranis [non Mithridatis ut Rob. Stephanus in elucidario] filius, Straboni & Plutarcho *Ἀρταβάσης*, in Valerii Maximi Codicibus corruptè *Sariafter* Lib. IX. c. II. extern. 3. vel *Ariafter*. Appiano teste *καὶ τραγωδίας ἐποίησεν, καὶ λόγους ἔγραψε καὶ ἱστορίας, ὧν ἕναι διασωζόνται* Lib. de bello Parthico p. 155. ex Plutarchi vita M. Crassi. p. 564.

ASCLEPIADES Isocratis discipulus Tragilensis *Τραγωδιόμενα* scripsit teste Plutarcho in Isocratis vita. Libris sex constitisse illud opus tradit Stephanus Byz. in *Τραγίλῶν*. Allegantur à Plinio in indice libri septimi, Athenæo, Harpocrati, Helychio & Scholiaste Pindari atque Apollonii. *τὰ τραγωδιόμενα*, qualia etiam scripsit *Demetrius* teste Clemente Alex. in protreptico, *Harduinus* reddit *ea quæ in Tragœdiis decantantur*. Hieron. Wolfius: *tragœdiarum argumenta*. Rectius hic quidem, quam Gyraldus, qui Tragœdias scripsisse Asclepiadem è Plutarcho evincere conatur Sic

Sic *Herodicus* Cratetius scripserat *Κωμωδιόγραμμα*, sive *de Argumentis comicis* opus, cujus librum sextum laudat Athenæus Lib. XIII. p. 586.

ASTYDAMANTES duo, unus Morsimi Tragicæ filius, Philoclis nepos, Atheniensis, auditor Rhetoris Ilocratis, ducentas & quadraginta tragœdias teste Svida composuit, quindecies victor. Hujus videntur esse *Αλκμαίων*, *Ερμής* & *Ναύπλο*, quæ ab Aristotele, Athenæo ac Stobæo allegantur. De hoc Diodorus Sic. Lib. XIV. p. 420. ad Olymp. XCV. 2. *Ἀστυδάμας δ' ὁ τραγωδιογράφος τότε πρῶτον ἐδίδαξεν. ἐξ ἧς 3 ἔτη ἐξήκουσα.* Astydamanti alteri prioris filio hæc tragœdiæ tribuuntur ab eodem Svida: *Ἄϊας μαρόμβρος*, *Ἀλκμήνη*, *Βελλεροφόντης*, *Ἐπίγονοι*, *Ἡρακλῆς Σατυρικός*, *Παλαμήδης*, *Τυρῶ*, *Φοίνιξ*. A priore ortum proverbium: *Ἀστυδάμαντις ἰν μορετῆσι ἰψῆμα λαυδακε*, de quo Zenobius V. 100. Svidas in *σαυλῶν ἱπαρνῆς* & Apostolius. Uti eo adagio sunt Philemon comicus & Julianus Epistola 12.

ATHENODORUS Tragicus ὑποκριτής. Vide supra in Aristocrito, & Plutarchum in Alexandro p. 681.

AVTOCRATES Atheniensis, veteris Comœdiæ Poëta, sed qui multas etiam Tragœdias scripsisse à Svida traditur. Ejus *τυμπανιστῆς* præter Svidam laudat Ælianus XII. 9. de animalibus. Alius ni fallor fuit Autocrates, cujus *Ἀχαικά* in testimonium citantur ab Athenæo Lib. IX. pag. 395.

BION Tragicus inter decem hujus nominis à Laërtio Lib. IV. sect. 58. recensetur his verbis: *ἑναίος ὁ ποιῆτης τραγωδίας τῶν Ταρσικῶν λεγομένων.* Ad quem locum conferendus Casaubonus de Satyrica Poësi Lib. I. cap. 5. ex quo disces Tarsicos esse appellatos qui Characterem Poëseos extemporalis, quo Tarsenses delectatos Strabo Lib. XIV. testatur, referrent. Junior videtur Tragicus iste Tarsicus, *Bione* Æschyli filio, quem & ipsum Tragicum fuisse Svidas affirmat.

CALLIAS cujus *τραγωδία γραμματικῆ* laudatur ab Athenæo, incertum est idemne sit cum Callia Atheniensi Comico cujus dramata Svidas enumerat. Alius videtur Johanni Meursio in Bibliotheca Attica, quanquam & ipse Atheniensis ab Athenæo appellatur.

CALLIMACHUS Cyrenæus Poëta celeberrimus, de quo suo loco egi, etiam Tragœdias teste Svida composuit, sed & quibus nihil quicquam ad nostram pervenit ætatem. Idem scripsit *πῶνακα τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων διδασκάλων*, hoc est *de iis quæ Tragœdiæ & Comœdiæ docuerunt*. Vide Casaubonum ad Athenæum Lib. VI. c. 7.

CALLIPIDES *τραγωδὸς* tempore Alcibiadis, Athenis. Auctor

Ἔτορ five histrio tragediarum. Τραγωδιῶν ὑποκριτῆς Plutarcho in Agefi-
110 p. 607. & in Alcibiade p. 209. Vide Athenzum Lib. XII. 535. & Pitiſcum
ad Svetonii Tiber c. 38. Mentio ejus etiam in vita Sophoclis & apud Apo-
ſtolium XV. 39. proverb.

CANTHARUM Athenienſem Comicum facit idem Svidas,
Sed qvia inter ejus dramata primo ſtatim loco Medeam nominat, hinc
Delrioni verifiſimile videtur Cantharum hunc etiam tragedias compoſu-
iſſe. Vide tamen qvz ſupra in *Apollophane* notabam.

CARCINI duo fuere Tragici, Athenienſis alter, Xenoclis filius,
de quo Harpocraton in Καρκίνῳ, alter *Agrigentinus. Prior CLX. fa-
bulas docuiſſe, alter etiam Comœdias ſcripſiſſe dicitur, æqualis Dionyſii
tyranni, Socraticiqve Æſchinis. Incertum eſt utrius ex his ſint qvas in ve-
terum ſcriptis obſervat Joh. Meurſius,

Ἄλοπη Aristot. VII. 7. Ethic. Nicomach.

Ἀχιλλεύς Athen. Svid.

Θυφέης Aristot. c. 13. Poëtic.

Κύπρις Hefych.

Μηδεία Aristot. II. 23. Rhetor.

Οιδίπυς Aristot. III. 16. Rhetor.

Σεμέλη Athen. Svid.

Τηρέυς. Stob.

Vide Meurſii Bibliothecam Græcam, Atticamqve, & Gyal-
dum dialogo 7. p. 375. Leopardum Lib. XII. emendatt. c. 21. Valeſium
ad Harpocratonem. Alius Carcinus Sophiſta, cujus meminit Plato in
Euthydemo: Carcinus Rhetor quem laudat Alexander *ὡς τῶν τῆς λέ-
ξεως σχημάτων.* &c. Diverſus ab his ni fallor de quo proverbium: *ἐν γὰρ
ἀμνηχανίῃ καὶ Καρκίνῳ ἔμμορε τιμῆς.* Apoſtol. VIII. 24. & 56.

CEPHISODORUS veteris Tragediz poëta fuit, ſi Svidæ cre-
dimus. At enim Meurſius in Bibl. Attica p. 1458. ex Athenæo, Polluce,
iſſisqve fabularum Cephifodori apud Svidam titulis obſervat eum fuiſſe
Comicum.

CHÆREPHON Sphettius Socratis auditor qvare à Delrione
Tragicis annumeretur neſcio. Hoc ſcio Tragicum fuiſſe CHÆREMO-
NEM Theophrasto apud Athenzum XIII. p. 562. laudatum, quem Svidas
& Anonymus ad Ariſtotelis Rhetorica lib. 3. p. 69. b. Comicum facit. Ejus
fabulæ

* Agrigentinus videtur quem frequenter Syracuſis verſatum tradit Diodorus Siculus V. p.
201. ubi de raptu Proſerpinæ verſus Carcini producit. For & Carcinus quidam Rhegi-
enſis, Agathoclis tyranni pater. id. XIX. T. 2. p. 651. ſeq.

fabulæ apud eundem Svidam atqve Athenæum: Ἀλφεισίβοια, Ἀχιλλεύς
Θερσιτοκτόνος, Διόνυσος, Θερσίτης (Svid. in ὡς ἔχ. ὑπάρχων) Θυέστης, Ἰώ,
Ὀδυσσεύς, Οἰνύς, Πενθεύς, Τραυματίας. Vide Meursii Bibliothecam Græ-
cam, & Hertelii Comicatorum fragmenta. Chæremonis κένταυρος five
ἰπποκένταυρος rhapsodia fuit ex variis metri generibus conflata, teste Ari-
stotele c. I. Poëtices.

CHOERILUS Atheniensis circa Olympiadem LXIV. clarus, ex
quorundam sententia primus personatos induxit, auctor tragædiarum
CL. terdeciesqve victor. Vide Svidam & de aliis duobus hujus nominis
Samio Poëta Epico & tertio Alexandri M. æquali Jassensi (Steph. in Ἰασός)
Menagium ad Lært. Lib. I. sect. 24. & Sam. Petitem. Lib. II. Observatt. c
2. Ex Tragædiis Chærii Ἀλόπην laudat Pausanias in Atticis. p. 34.

CLEMENS Byzantinus Τραγωδίας ὑποκριτῆς de quo Philostratus
Lib. II. Vit. Sophist. in Hippodromō p. 610. seq.

CLEOMACHUM Tragicum deridet Cratinus apud Athenæ-
um XIV. p. 638.

CLEOPHON Atheniensis, Tragicus, cujus hæc decem drama-
ta Svidæ traduntur: Ἀκταίων, Ἀμφιάρατος, Ἀχιλλεύς, Βάκχαι, Διξάμενος,
Ἡρώδη, Θυέστης, Λύκιππος, Περσίς, Τηλεφός. Propria at humili dictio-
ne usum notat Aristoteles. c. 22. Poëtices. Ejus Μανδρόβελον memorat
Lib. I. Sophist. Elench. c. 14.

CLITONYMUS in tertio τραγικῶν allegatur à Plutarcho de flu-
minibus. Sed legendum Θρακικῶν, ut pridem notavit Jonsius p. 218.

CRATES Tragædiarum scriptor memoratus Scholiastæ Ger-
manici p. 124. Cratetem intellige Thebanum Cynicum, ex cujus tragæ-
diis sublimi caractere Philosophico scriptis specimen profert Lærtius
Lib. VI. sect. 98. Ejus ποιητικὴν laudat Demetrius de elocutione §. 172.
Hymnum & πάγνια Julianus Orat. 6. & 7. Idem & Crates ὁ ποιητῆς lauda-
tus Eratostheni in Catasterismis c. 25.

CRITIAS Callæschri F. Atheniensis, Socratis auditor eloquen-
tia præstans atqve unus è trigina Tyrannis, præter alia scripta fertur com-
posuisse tragædias, & in his Ἀταλάντην Polluci VII. 10. laudatam. *Piri-
iboum* quoque & *Sisyphum* Euripidis aliqui ad Critiam tanquam auctorem
retulere. Vide Meursium in Bibl. Attica, & Clariff. Bælium in Lexico
Historico Critico. E veteribus de Critiâ videndi Plato, Cicero, Diony-
sius Halicarnasseus, & in libro priore de Sophistis Philostratus. Ex Euri-
pide nonnulla expressisse atqve in sua scripta transtulisse notat Clemens
Alex. Lib. VI. Strom. p. 620. De Critiæ πολιτείας five opere de Rebusp.

Casaub. XI. 3. ad Athenæum. Ejus Elegias allegat & ex illis quatuor ver-
sus profert Plutarchus Alcibiade p. 209.

CYLISCUS Gyrardo, Vossio & aliis nominatus, nullus est, nam
apud Plinium Lib. XIII. c. 10. legendum haud dubie *Philiscus*, quem tragæ-
diarum scriptorem, meditandum pinxit Protogenes. Atque ita re-
præsentant optimæ Plinii editiones. De hoc Philisco infra suo loco.

DEMARATI τραγωδία. Vide paulo ante in Asclepiade.

DEMETRIUS τραγωδιῶν ἵποκριτής memoratus Hefychio, in-
certum idem ne sit cum δραματοποιῶ hujus nominis, quem ab Horatio per-
stringi notat ejus interpres Vide Menagii notas ad Laërtium p. 225.

DEMOLOGUS in *Medea* laudatur à Polluce Lib. IV. c. 24. unde
Tragicis à Delrione accensetur: sed Meursius in Bibliotheca Græca pro
Demologo legit *Dinolochum*, quod Comici nomen est memoratum Svidæ.
Ejus *Αμάζονας* idem Pollux laudat Lib. X. c. 45. Floruit Dinolochus circa
Olympiadem LXXIII. filius Epicharmi, fabularum XIV. auctor.

DICÆARCHUS de tragædiis & Comædiis scripsisse ex Scholia-
ste Sophoclis & Aristophanis colligitur. Vide Casaubonum ad Athenæ-
um Lib. 6. c. 7. Ejus ὑποθέσεις Tragædiarum Sophoclis & Euripidis lau-
dantur à Sexto Empirico, ut supra in Sophocle notavi. Ejus περὶ μουσικῶν
ἀγωνῶν à Svida in σκολιόν.

DICÆOGENES quoque Tragædias & Dithyrambos teste Har-
pocrate & Svida scripsit, ac κύριοι ejus ab Aristotele, *Medea* à Scholia-
ste Euripidis ad Medeam laudatur. Citat & hunc Tragicum Stobæus.

DIDYMUS Grammaticus Alexandrinus scripsit περὶ τραγωδιῶ-
νης λέξεως. teste Macrobio Lib. V. c. 18. & Hefychio in proæmio Lexici,
Librum XXVIII. illius operis laudat Harpocraton in *ἑραλοισφῶν*.

DIOCLES ὁ τραγῳδὸς laudatur à Philostrato in Epist. p. 886.

DIODORUS ex Alexandria Troadis, Tragicus Straboni
æqualis, ut notatum Gyrardo & Delrione. Alios Diodoros decem
recenset Meursius ad Chalcidium p. 20. seq. quibus adde Diodorum Ad-
ramytrenum prætorem, philosophum Academicum, caudidicum & Rhe-
torem de quo Strabō Lib. VIII. p. 814. Diodorum Epicureum qui se ipse in-
teremit teste Seneca de vita beata c. 19. Diodorum amicū Procopii
Sophistæ quem laudat Epistola 12. & Diodorum Aspendium Pythagoreum
cujus meminit Claudianus Mamertus.

DIOGENES OENOMAUS Atheniensis, Tragædias in patria
docuit, cum Resp. triginta Tyrannis liberaretur, quod factum est sub ex-
tremum Olympiadis XCIV. Ejus dramata apud Svidam hæc nominata
legun-

leguntur: Ἀχιλλεύς, Ἑλένη, Ἡρακλῆς, Θυέστης, Μήδεια, Οἰδίπυς, Χρυσίππῳ & Σεμέλη, cujus Athenæus quoque meminit. Obscuritatem hujus Diogenis reprehendit Melanthius apud Plutarchum de audiendis Poëtis. Memoratur & Diogenes ὁ τῆς Τραγωδίας ὑποκριτής apud Ælian. III. 30. Var. De DIOGENE Tarsensi ita Strabo Lib. XIV. p. 675. ὁ δὲ Διογένης καὶ ποιήματα ὡς αὐτὸ ἀπεφοίβαζε τῆς Δίσεως ὑποθέσεως, τραγικῶς ὡς ἐπιπολύ. *Proposio argumento poemata effudit, velut ab Apolline concitatus, Tragica plerumque.* Tragedias quæ sub DIOGENIS CYNICI nomine olim ferebantur, *Philistiæ Agineta* fuisse, Diogenis discipuli, notat Julianus Imp. Orat. 6. p. 186. Male *Philistus* vocatur Orat. VII. p. 210. Confer Laërtium Lib. VI. sect. 73. ubi legas illas à quibusdam tributæ esse *Luciano Pasiphronti*, & sect. 80. ubi hæc septem tragediarum nomina occurrunt: Ἀχιλλεύς, Ἑλένη, Ἡρακλῆς, Θυέστης, Μήδεια, Οἰδίπυς, Χρυσίππῳ, quæ eadem esse apparet cum illis quas Diogeni Oenomaο a Svida tribui jam dixi. *Herculem* Diogenis memorat Tertullianus c. 14. Apologetici, *Thyesten* Laërtius VI. 73.

DION quoque Syracusanus, Dionysii junioris Tyranni cognatus & victor inter Tragicos à viris doctis refertur, et si Tragediam ipsius nullam veteribus laudatam potui reperire. Apud Pollucem vero lib. 2. sect. 88. pro Δίωνι Τραγικῶ ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ συνακδημικῶ legendum παραδ' Ἴωνι τῷ Τραγικῶ &c. Vide Leopardum lib. 2. c. 20. emendation.

DIONYSIADES sive

DIONYSIDES Tarsensis, de quo Strabo Lib. XIV. pag. 675. ποιητῆς ἢ τραγωδίας ἀριστῶ τῶν τῆς πλειάδῳ καταρτισμένων Διονυσίδης. Meminit hujus Dionysiadis etiam Scholiastes Hephæstionis p. 32. plejadem Tragicorum sub Ptolemæo Philadelpho celebrem referens. Alius fortassis *Dionysades* Mallotes Philarchidæ F. itidem Tragicus de quo Svidas in Μαλλάτης.

DIONYSIUS Senior; Siciliæ TYRANNUS, Tragedias * & Comædias composuit, ex quibus laudantur Ἀλῶνις, Ἐκτορος λύτρα, Θεομοφόρος & Leda. Antiphon vero & Philoxenus, Philistusque & Leptines, cum easdem sibi haud probari confidenter magis atque aperte quam prudenter præ se tulissent, ab illo supplicio affecti exiliove multati, vel in latomias coniecti dicuntur. Vide de Philoxeno Diodorum XV. T. 2. p. 331. seq. De cæteris Vaticanam appendicem IV. provetb. 37. ibique notas Schotti. Johannem Meursium ad Helladium & in libro de LVIII. Dionysii, & Allatium ad Socratis & Socraticorum Epistolas p. 250. seq. Joh. Jonsium Lib. III. de scriptoribus Historiarum Philosoph. c. 8. & Lib. IV. p. 327. seq.

T t t t 2

* Mentio & apud Plutarchum in Timolconte p. 243.

seq. Melanthii quoque dictum quo tragœdiam Dionysii ut verbis nimum luxuriantem perstringens refert Plutarchus de auditione p. 41. Magno sumptu hic Dionysius Æschyli defuncti pugillares sibi comparavit, sperans se ex illorum usu repente alterum Æschylum futurum, ut refert Lucianus adversus indoctam p. 387.

DIPHILUS, Tragœdus, quem in Pompejum petulanter inventum esse ægre fert Cicero 2. ad Atticum Epistola 19. & ex Cicerone narrat Valerius Lib. VI. c. 2. Rom. 9. non Græce egit sed latine, quando verbis *misiris nostrâ magnus est*, ad Magni Pompeji nomen allusit. Græcum tamen fuisse hunc Diphilum vel nomen ipsum arguit, neque est incredibile græcas quoque eundem tragœdias docuisse.

DORILLUS sive DORIALLUS τραγωδοποιός, quem Aristophanes derisit. Vide Svidam, Hesychium & Etymolog. M. in Δορίαλλο & Scholiastem Comici ad Ranas.

DURIS Samius Ptolemæi Philadelphi temporibus clarus scripsit *περὶ τραγῳδίας* teste Athenæo Lib. XIV. De aliis ejus scriptis Vide Vossium in Historicis Græcis. Alcibiadis se ἀπογοῶν professus est, ut traditum Plutarcho in Alcibiade p. 209.

EMPEDOCLES Empedoclis Pythagorici è filia nepos cognominis, Tragœdiarum XXIV. auctor fuit, si Svidam audimus. Alii plures, tres nimirum & quadraginta numerant, & ad Empedoclem ipsum Physicum celeberrimum tanquam auctorem referunt, qui eas composuerit adhuc juvenis, ut affirmat Neanthes apud Laertium Lib. VIII. sect. 58. *Τραγικὸν τὸ φρον* sive factum Empedocli Philosopho tribuit Diodorus Ephesius ibid. sect. 70.

EPHIPPIUS Atheniensis à Delrione Tragicis accensetur, licet Comicum diserte vocat Athenæus, & mediæ Comœdiæ Poëtam fuisse, è Svida constat. Sed fortassis existimavit vir doctus inter Comœdias illum Tragœdiis quoque nonnullis scribendis operam dedisse, & nomina quædam fabularum Ephippi, his magis quam illis congruere, qualia sunt: *Βυσίρις* Athenæo & Macrobio V. 21. laudatus, *Κίεκκ*, & *Ναυαγές*. Laudantur & ejus *Ἄρτεμις*, *Γρύων*, *Ἐμπώλη*, *Ἐφηθ*, *Κυδων*, *Ὀμοιοὶ ἢ Ὀβελιαφορῆ*, *Πελταςίς*, *Σαπφὼ* & *Φιλύσα*, (quod scorti nomen.) Vide Athenæum, & Meursii Bibliothecam Atticam p. 1491.

EPICHARMUS patria Cous, à plurimis Siculus est habitus quia vix trimestris venit in Siciliam, & ibi vitam duxit. * Philosophus Pythagoro

* Mirum est quod Laërtius Epicharmi Pythagorici ὑπομνήματα memorans, in quibus
(ut

thagoricus idemque Comicus veteris Comœdiz fuit, & in hoc genere princeps vocatur à Platone in Theæteto, ὁ ἀρχαῖος τῆς ποιήσεως ἐκασίτης, Κωμωδίας μὲν Ἐπίχαρμῳ, Τραγωδίας δὲ Ὀμηρῳ. Imitatus est Epicharmum Plautus teste Horatio lib. 2. Epist. 1.

Dicitur Afrani togâ convenisse Menandro,

Plautus ad exemplar Siculi properasse Epicharmi.

Cum ob Hieronis tyrannidem quem aliquando paulo acerbius perstrinxit teste Plutarcho p. 68. de distinguendo adulatore, à publica professione Philosophiz abstinuisset, in theatro subinde dogmata Pythagorica versibus inclusa vulgavit, ut notat Jamblichus cap. 36. vit. Pythag. Tragicis Epicharmus à Delrione accensetur jure haud majore quam Ephippus. Annos vixisse quinque & nonaginta testatur Lucianus in Macrobiis. T. 2. p. 475. *Apollodorum* in sexto *ὑπὲρ Ἐπίχαρμῳ* laudat Svidas in *καρδιώττων*. Ex ejus fabulis 52. tot enim eum scripsisse refert Svidas, quas in decem volumina digesserat idem Apollodorus Atheniensis teste Porphyrio in vita Plotini, & de quibus *Dionysium* juniorem Siciliz Tyrannum scripsisse idem Svidas docet in *Διονύσιῳ*, quadraginta adhuc tituli in veterum scriptis reperiuntur, collecti tum ab aliis tum à Meurfio in notis ad Helladii Chrestomathiam p. 61. seq. Sunt autem hi: *Ἀγρωστῖνοι*, *Ἀλκυῶν*, *Ἄμυκῳ*, *Ἀρπαγαί*, *Ἀταλάνται*, *Ἀυτομόλῳ*, *Βάκχαι*, *Βύσις*, *Γᾶ καὶ Θάλασσα*, *Διονύσοι*, *Δίφιλῳ*, *Ἐλπίς ἢ Πλῆτῳ*, *Ἐρση*, *Ἡβας γάμῳ*, *Ἡρακλῆς Παρξάφορῳ*, *Θεωροί*, *Κύκλαψ*, *Κωμασαί ἢ Ἡφαίςῳ*, *Λόγος ἢ Λογική*, *Μέγαρις*, *Μῆσαι*, *Ναυαγίς*, *Νῆσοι*, *Νισβῆς γάμος*, *Ὀδυσσεύς αὐτομόλος*, *Ὀδυσσεύς ναυαγός*, *Ὀρύα*, *Περίαλλος*, *Πέρσαι*, *Πίδων*, *Πλῆτος*, *Προμηθεύς Πυρκαεύς*, *Πύρρα*, *Σειρήνες*, *Σκίρων*, *Σφίγξ*, *Τρῶες*, *Φιλοκτήτης* (al. *Φιλογνίδης* vel *Φιλοκλῆς*) *Χύτραι*. Præterea quod notatum ab Athenæo Lib. XIV. est, *Chrysozomum* tibicinem *ψευδεπιχαρμῶν* quædam sive *πολιτείαν* sub Epicharmi nomine vulgasse: tum alia quæ de Epicharmo ejusque scriptis observata sunt ab Hieronymo Columna ad Fragmenta Ennii p. 272. seq. Gyraldo, Vosioque de Poëtis, & à viris doctis ad Laërtium VIII. 78. seq. Fragmenta ex Comœdiis Epicharmi videbis ubi lubebit in sententiis Comicorum collectis ab H. Stephano, Guil. Morello, Jacobo Hertelio & Hugone Grotio. Alia quædam Epicharmi fragmenta leguntur

T t t 3

tur

(ut ipse ait) *Φυσιολογεῖ, γνωμολογεῖ, ἰατρολογεῖ*, ne verbulo quidem innuit Comœdias eum docuisse. *Κωμωδοποιόν* tamen vocat III. 9. ubi Platonem ei multa debuisse & in Philosophiam suam transtulisse refert ex Alcimo. Inter Medicos à Plinio quoque laudatur Epicharmus & à Tiraquello c. 31 de nobilitate num. 261. nescio qua fide refertur ejus commentarios de natura rerum atque Medicina adhuc exstare in Bibl. Vaticana.

tur in ejusdem H. Stephani Poësi philosophica p. 54. seq. è quibus celebre illud apud Polybium XVII. 30. *νεφε καὶ μέγιστος ἀπιστεῖν, ἀνθρα τὰ ὅλα τῶν Φρενῶν*, quod ita transtulit Cicero de petitione Consulatus & I. Epist. 16. ad Atticum: *Nervi atque artus sunt sapientia, non temere credere.* Epicharmum quoque scripserat *Ennius*, laudatum Varroni IV. de L. L. & Ciceroni, quarto Acad. quæst.

EPIGENES Sicyonius cum Tragœdiam in Bacchum docuisset, ei acclamatum est: *ἔδεν πρὸς τῶν Διόνυσου*, * teste Svida & Apostolio. At idem Svidas alibi Epigenem refert Comicum, & inter ejus dramata *Βακχίαν, Ἡρώδη & μνηματίον.* Comicum quoque disertè vocat Athenæus Lib. VII. p. 384. Et τῶν νεῶν κωμικῶν τινὰ Pollux Lib. VII. c. 10. ubi ejus *Ποιτικὸν* laudat. Pro *Βακχίᾳ* apud Athenæum male excusum est *Βάκχαι & Ἡραγλία*, ut apud Svidam *Ἡρώδη* pro *Ἡρωίη*. Vide Clariss. Bentleium in Apologia dissertationis de Epistolis Phalaridis p. 237. qui præterea notat falli Svidam in *Θέσπις* qui Epigenem Thespide antiquiorem Tragicum facit.

EPITHERSES Nicænus Grammaticus scripsit de vocabulis Tragicis & Comicis teste Stephano Byz. in *Νίκαια*.

EUBULIDES Milesius, Comicus fuit, non Tragicus, quantum à Gyraldo & post eum ab aliis Tragicus appellatur. Gyraldi hallucinationem notavit Colomesius p. 437. ubi hunc Ebulidem vocat *Διαλεκτικὸν*, quod esset ex secta Euclidis Megarici, quemadmodum ex Laërtio quoque intelligitur.

EUPHANTUS Olynthius, Ebulidis discipulus, Antigoni Macedonum Regis præceptor tragœdias plurimas composuit, quibus valebat & in certaminibus probabatur, ut tradit Laërtius in Euclidis Megarici Vita Lib. II. sect. 110. De aliis ejus scriptis consule Vossum p. 38. de Hist. Græcis.

EUPHORION Æschyli de quo cap. XVI. filius, Bionis de quo supra frater, quem patris Tragœdiis nondum ante editis quater vicisse, & ipsum tragœdias scripsisse Svidas auctor est. De hoc Euphorione & altero hujus nominis Chalcidensi videndus Meursius in Bibliotheca Attica & ad Helladium p. 54. seq. Ac Chalcidensem quidem præter Comœdias *Ἀπολλόδαμον* ab Harpocrate & Svida (in *ὁ κάτωθεν νόμος*) & *Ἄποδ. δῶσαν* ab Athenæo laudatam, & præter amatorias elegias memoratas Diomedii aliisque & à *Cornelio Gallo* versibus latinis teste Servio translatas, nonnulla etiam

* Plutarchus lib. I. sympos. c. 1. innuit Epigenem Phrynicho Æschyloque juniorem fuisse. *Ὡς περ ἐν Φρυνίχῃ καὶ Λιχύλῃ τὴν τραγῳδίαν εἰς μῦθους καὶ πάθη παραγόντων ἐλέχθη, τί τὰυτα πρὸς τὸν Διόνυσον.*

etiam Epico carmine scripsisse constat, inque his *Mopsopiam* sive *ἄτακτα*,* in quo opere libris quinque complexus est omne genus fabularum historiarumque, tum Oracula post mille etiam annorum spatium eventu comprobata. Epicedium in Protagoram Astrologum Laërt. IX. 56. Obscuritatem ejus perfringit Cicero 2. de divinatione p. 135. Inter poëtas quibus delectatus Tiberius Imp. Euphorion quoque celebratur à Svetonio cap. 70.

EURIPIDES, Atheniensis, celebri illo hujus nominis Tragico, de quo capite superiore dictum est, antiquior, duodecim tragœdias composuisse & in illis bis victor abuisse traditur à Svida, qui præterea tertium Euripidem memorat, priores *ἀδελφιδῶν* sive è filia nepotem, ejusque dramata tria, *Orestem*, *Medeam* & *Polyxenam*. Huic *Rhesum* quoque tragœdiam, quæ inter Euripidis tragœdias existat, tribuit Martinus Delrio.

EZECHIEL *ὁ τῶν Ἰουδαίων τραγωιδῶν ποιητής*, Judæus fuisse videtur, ut plerique sentiunt cum Josepho Scaligero ad Eusebium p. 402. confer W. E. Tenzelii dialogos menstruos, A. 1689. p. 1257. & A. 1690. p. 1142. Alexandro Polyhistoro & Demetrio Judæo antiquiorem, atque adeo Christianam æram sæculo ad minimum antecessisse probat Huetius demonstrat. Evangel. p. 99. Sane Demetrius ex Ezechiele quædam produxit apud Eusebium Lib. IX. præparat. c. 29. Demetrium vero allegat Alexander Polyhistor apud eundem Eusebium Lib. IX. c. 21. Nec defuerunt, qui incerta conjecturam hunc Ezechielem haberent pro uno è LXX. Græcis Scripturæ S. interpretibus. Alii vero post excidium Hierosolymitanum demum, vel post Barcochæ plane tempora ad solandos popularium suorum animos compositum ab Ezechiele drama esse suspicantur, quibus Demetrii & Alexandri apud Eusebium testimonia (citra causam forte) suspecta sunt. Ita post Stephanum Lemonium notis ad varia sacra p. 336. celeberrimus Guil. Caveus in historia literaria Scriptorum Ecclesiast. ad A. C. 190. Tragœdia ipsius de Exodo Israëlitarum ex Ægypto Moysæ Duce, quam *ἐξαγωγὴν* inscripserat, intercidit, exceptis fragmentis quibusdam, quæ servavit Clemens Alexandrinus Lib. I. Strom. p. 344. seq. Eusebium Lib. 9. præparat. c. 28. & 29. Eustathius ad Hexæmeron p. 25. Illa collecta latinis versibus reddidit & castigationes addidit *Federicus Morellus* Paris. 1580. Græce & latine deinde exhibentur inter Poëtas Christianos Græcos Paris. 1609. 8. In corpore Poëtarum Græcorum Tragicorum & Comico-rum cum latina versione editorum Genev. 1614. fol. tum in Appendice Bigneana ad Bibliothecam Patrum Græcolat. Paris. 1624. fol. & apud Johannem Eusebium Nieren-

* Ex his videntur depromi versus quinque Euphorionis Hexametri de Melicerta quos refert Plutarchus V. 3. sympos.

Nierenbergium de Origine Scripturæ Sacræ Lib. X. c. 26. Vide & Joh. Seldenum Syntagm. I. De Diis Syris c. 3. Salmafium ad Solin p. 385. & Il. Vossium ad Melam p. 296. editionis primæ.

GORGIIAS Rhetor & Sophista, de quo suo loco dixi, male Tragicis à Delrione accensetur ob perperam acceptum locum Plutarchi Lib. VIII. Sympofiacon, cap. 7.

GREGORIUS Nazianzenus. Vide supra ubi de Apollinari.

HEGELOCHUS Tragicus ὑποκριτής. Vide Schol. ad Euripidis Orestem. v. 278.

HELIODORUM Atheniensem tragœdias conscripisse testatur Galenus Lib. II. de antidotis c. 7. ubi versus quosdam profert ex ejus poemate de venenis. ad Nicomachum.

HEPHESTION Grammaticus Alexandrinus scripsit λύσεις τραγικῶν καὶ κωμικῶν ἀπορημάτων. Teste Svida.

HERACLIDES Ponticus quoque, auditor Aristotelis, non tantum scripserat περὶ τῶν τριῶν τραγωδοποιῶν & περὶ τῶν παρ' Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλεῖ libros III. teste Laërtio V. 87. seq. sed & ipse tragœdias composuerat, easque sub *Theſpida* nomine vulgaverat, ut auctor est Aristoxenes apud Laërtium in Heraclidis vita Lib. V. sect. 92. Videtur hoc Aristoxenus notasse in suis historicis commentariis, quæ laudat idem Laërtius Lib. IX. sect. 40. aut certe in Miscellaneis, ex quibus non nihil profert Lib. I. sect. 107. Sane in commentariis Aristoxeni Musicis, in quibus hoc illum tradidisse affirmat Delrio prolegomenis ad Senecam p. 25. nihil tale legitur.

HERACLIDIS τραγωδῶν somnium, μίλλοντι ἀγανίξασθαι ἐν ἰώμῃ τὸν τῶν τραγωδῶν ἀγῶνα Artemidor. IV. 35. p. 222.

HERILLUS Carthaginienſis ab eodem Delrione Tragicis accensetur, eam ut puto ob causam, quod inter ejus scripta apud Laërtium Lib. VII. sect. 166. refertur *Medea*.

HIERONYMUS Rhodius ἐν τῷ περὶ τραγωδοποιῶν laudatur à Svida in *Ἀναγυρασι*, & Apostolio XI. 41. prov. Scripserat hic Philosophus Peripateticus libros plures de Poëtis, quorum primum Epicis, alterum Tragicis, Comicis tertium, quartum Melicis tribuisse videtur: Quinto de Citharædis egisse testatur Athenæus Lib. XIV.

HIPPARCHIA Metroclis soror, tragœdias scripſisse videtur Delrioni, ni fallor propter locum Laërtii. Lib. VI. sect. 98. sed qui de Cratete accipiendus, non de Hipparchia, licet ad hanc referre malit etiam Menægius in suis ad Laërtium notis.

HIPPÆ ELIENSIS Sophistæ Apulejo in floridis laudati tragœdias

gædias & dithyrambos memorat Plato in Hippia minore: πρὸς δὲ τούτους ποιήματα ἔχων ἰλθῶν, καὶ ἐπὶ καὶ τραγῳδίας καὶ διθυράμβους, καὶ καταλογάσθην πολλὰς λόγους καὶ παντοδαπὰς συγκειμῆνας.

HOMERUS junior, è Caria Hierapolitanus, Andromachi Philologi & Myronis Byz. Poëtrix filius, * Tragicus fuit tempore Ptolemæi Philadelphi, unus ex illis septem qui Plejadis nomine signabantur. Vide Menagium ad Laërtii Timonem Lib: IX. sect. II. Fabulas XLV. teste Svida composuerat LVII. legitur in codicibus Tzetza, ubi Lycophronis genus exponit.

JASON TRALLIANUS Τραγωδιῶν ὑποκριτὴς Ἄλιος Τραγικός, non scriptor Tragædiarum, memoratus Plutarcho in vita Crassi, & Appiano Alex. Lib. de bellis Parthicis. p. 155. Sed apud Plutarch. de fluminibus ubi allegatur Ἰδῶν Βυζάντιο ἐν Τραγικοῖς, legendum θρακικοῖς, ut Jonsius aliiqve observarunt.

JON Chius, Orthomenis filius cognomento Xuthus, Æschylum vidit senem juvenis, [adde Plutarch. de profectu in virtute p. 79.] & circa Olympiadem LXXXII. duodecim amplius post Æschyli mortem annis tragædias docere cœpit, ipse cum Aristophanes Pacem Comædiam ageret Olympiad. XC. anno secundo jam defunctus. Ex ejus Tragædiis quarum alii XII. alii XXX. alii XL. numerant, hos titulos in veterum Grammaticorum libris observavit Clarissimus Rich. Bentleius, qui Jonis hujus fragmenta diligenter & erudite collegit in Epistola Chronico Johannis Malez subjecta ad Joh. Millium: Ἀγαμέμνων, Ἀλκμήτη, Εὐρύτιδα, Ἄργεῖος, Ἰππύγα δρᾶμα, Ομφάλη σατυρική. Συμπληρωματικός, [confer supra in Dione] Τεῦκρος. Φοῖνιξ ἢ Καρπύς. ** Φοῖνιξ δεύτερος. Φεβροῖ. Scripsit præter Tragædias & alia varii generis. Versu quidem, Dithyrambos, Odas, Pæanes, hymnos, scolia sive carmina convivalia, Elegias, Comædias & Epigrammata. Oratione soluta, dialecto Jonicâ, χίμ κτίσιν, πρῶτον βελικόν, quem à quibusdam pro supposito habitum notat Aristophanis Scholiastes, ἐπιδημίας sive de adventibus clarorum virorum in Insulam Chium, Κοσμολογικόν, Τριαγμὸν sive Τριαγμὸς & ὑπομνήματα. In Jonis tragædias commentarium scripserat Epigenes tum Aristarchum, cui ἀλλοεξηγήσεις opposuit Didymus Alex. Grammaticus teste Athenæo XIII. p. 634. Baton quoque Sinopensis librum composuerat de Jone, ut idem Athenæus testatur. Vide & qvz de Jone observant Leopardus Lib. II. emendation. cap. 20. Mar-

U u u u

cus

* Svidas in Μυρῶ Homerum hunc Myronis parentem fuisse affirmat, sed in Σωσίθεος & Ὀμηρος, filium. Apud Hephæstionem in Enchirid. Ὀμηρος ὁ Μυρῆς.

** E Phœnice Jonis peccati versus quos affert Zenobius V. 68. proverb. Plutarch. de solertia

cus Meibomius ad Musicam Euclidis p. 67. Menagius ad Laërtium p. 31. seq. & Andreas Christianus Eschenbachius in commentario de Poëti Orphica p. 196. seq. Alius ni fallor Jon Ephesius Rhapsodus de quo dialogus Platonis & Synesius in calvitiei encomio p. 82. alius quoque Jon junior Platonicus, *Κανών* dictus ob morum severitatem, de quo consules Lucianum in symposio & Philopseude.

JOPHON Sophoclis F. Atheniensis, teste Svida tragœdias docuit quinquaginta ex quibus fuere *Ἀχιλλεύς*, *Τηλέφω*, *Ἀετάνων*, *Ἴλιος*, *Περσὶς* (an *Ἰλυπέρις*?) *Δεξιμάχος*, *Βάκχαι* (quas allegat etiam Stobzus in Eclogis) *Πενθέυς*. Meminit Jophontis Valerius Maximus. Lib. VIII. cap. 7. extern. 12.

ISAGORAS tragœdiarum scriptor, auditor Chresti Byzantini Sophistæ qui Herodem Atticum audivit. Vide Philostratum in viciis Sophistar. pag. 587. edit. Morelli.

ISCHANDER *τραγωδοποιός*. Vide supra, in Æschine.

ISOCRATES Atheniensis, nomen inter Oratores celeberrimum, sub Archonte Lyfistrato usque ad Sofigenem, hoc est ab Olymp. CII. 4. ad Olymp. CIX. 3. scripsit tragœdias XXXVII. quarum duæ tanquam alterius auctoris in dubium vocatæ sunt, teste Plutarcho in ejus vita. Junior quoque Rhetor *Isocrates Apolloniates* Ponticus vel Heracleotes, prioris discipulus, inter Tragicos à Delrione refertur, quia Svidas narrat eum in Epitaphio Mausoli Regis superatum esse à Theodecte Rhetore & *τραγωδοποιῶ*. Certatum autem fuit tragœdiis. Nam ut idem Svidas in *ἑκαδέκτης*, *ἐνίκησε μάλιστα εὐδοκίμησας ἐν ἡ εἴπε τραγωδίας*. Confer Hyginum apud Gellium Lib. X. c. 18.

LEONTEUS Argivus; Jubæ Mauritaniz Regis servus, Athenionis discipulus, tragicus. Ejus *Hyppiryle* perstringitur in Epigrammate Jubæ quod refert Athenæus Lib. VIII. p. 343.

LUCIANUS *Pasiphontes* scripsit paulo post obitum *Diogenis Cynici*, cujus Tragœdias ad illum nonnulli referebant, teste Favorino apud Laërtium Lib. VI. sect. 73.

LYSIPPUS Arcas, Tragicus à Fulvio Ursino p. 28. elog. Virorum illustr. Delrione & Vossio appellatur, sed Polluci aliisque diserte est Comicus. Ejus *Βάκχαι* idem Pollux & Athenæus, Hesychius & in *θεαταιρία* Stephanius: *Θυροκομον* præterea Svidas memorat. Versus quosdam Lysippi in laudem Athenarum profert Dicæarchus p. 16. edit. Joh. Hudsoni

Viri

lertia animal. & Athenæus. Apud Svidam vero in *Σίφνιος* tibi aliquid affertur *ἐκ τῶν Ἰωνῶν Φαργῶν*, H. Wolfius & Km. Porus male: *ut scribit Jon in opere de prof. dicit*. Est enim nomen Tragœdiæ.

Vir Cl. Eos præter Grotium in excerptis p. 876. latina Metaphrasi donarunt Ludov. Nonnius ad Græciam Hub. Golzii p. 84. H. Stephanus Lib. VI. Schediasm. c. 15. & ad Dicæarchum c. 7. T. XI. Antiquitatum Gronov. & Conr. Rittershusius Lib. VIII. sacrarum Lect. c. 10.

MAMERCUS Catanæ Tyrannus ἐπὶ τῷ ποιήματι γράφει καὶ τραγῳδίας μέγα φρονῶν. Plutarch. Timoleonte p. 251. Ejus tragicum exitum describit p. 12.

MELANIPPIDES Critonis F. Melius, circa Olympiad. LXVI. clarus, præter alia poemata varii generis, Dithyrambos & Tragœdias scripsit. Ex ejus *Proserpina* nonnihil profert Stobæus in eclogis pag. 165. edit. Grotii. Alia duo ejusdem Melanippidis fragmenta exhibet idem Grotius in excerptis Tragicor. & Comicorum p. 455. ex Clemente Alex. 5. Strom. p. 602. Prætereoque de Melanippide leges apud Athenæum, Svidam, Gyraldum &c. Svidas in φιλόξῳ docet servum ejus fuisse Philoxenum Cytherium, de quo infra.

MELANTHIUS Philoclis F. Atheniensis, Tragicus, cujus luxuriam ac voracitatem aliæque vitia præter Calliam, Leuconem, Pherecratem, Eupolim & Platonem Comicum perstringit Aristophanes in Pace p. 466. Vide Svidam in *Μελάντι* & *Μορσι* & *Βελίω*, & Scholiasten Aristophanis ad aves pag. 374. Versum Melanthii Tragici de iracundia post Plutarchum profert Johannes Tzetzes in Hesiodum pag. 82. Plura de Melanthio Tragico Athenæus, qui elegias etiam composuisse illum testatur Lib. VIII. p. 343. Idem ut suspicor cujus jocos memorat Plutarchus lib. 2. sympo. c. 1. pag. 631. 633. Alius ni fallor Melanthius fuit cujus Librum de Mysteriis Eleusiniis laudat præter Scholiasten Aristophanis idem Athenæus Lib. VII. p. 325. & cujus secundum *Ἀτθίδ* memorat Harpocratio in *γροπάνιον*. Alius certe de quo Homerus, itemque alius hoc nomine pastor apud Theocritum, Alius Melanthius Messeniorum Rex, Codri pater, de quo Strabo & alii. Alius denique pictor celebris de quo Harduinus ad Plinii Lib. XXXV. sect. 32. & Franciscus Junius in Catalogo Pictorum. Alius quoque Melanthius parasitus Alexandri Pherzi qui rogatus quomodo Alexander confossus esset, per latus, inquit, in ventrem meum. Plutarch. de dignoscendo adulate p. 50.

MELITUS sive *Μελύτων* Orator & Poëta Tragicus *ὑπόψυχ*, accusato Socrate quam scriptis suis notior. De eo Svidas in *Μελί* & *ἄκοιλία*, Lucilius in Epigrammate p. 242. Anthologiz. & Scholiastes Comici ad Ranas. pag. 180. Ob corporis tenuitatem derisum à Comicis narrat Elianus X. 6. Var. Singillatim ab Aristophane in Gerytade, Athenæus.

MORSIMUS Philoclis Tragicus F. Melanthiique frater, Tragicus & ipse, sed frigidus & ineptus, ut Aristophanes in *Eqvitiibus* p. 211. pro dirarum formula usurpet, ad Morsimi exemplum tragediam docere. Vide Svidam in *Μελάνθι* & *Μόρσιμ* & *Φιλοκλή*. Scholiaften Aristophanis ad *Ranas*, *Eqvites* & pacem. Quod vero apud Philostratum Apollonius Tyanensis ad Domitianum, & *μὴ με κινέεις ἐπεὶ ἔτοι μόρσιμός εἰμι*, non ad Morsimum Tragicum respexit, ut Gyraldo ex Svida per~~vasam~~, sed *μόρσιμ* est *maturus morti* sive *fato*. Vide Adrianum Junium *Lib. VI. animadvers.* cap. 19.

MORYCHUS Tragediæ Poëta ob gulam & luxuriam perstringitur ab Aristophane & Platone Comico. Vide Svidam in *Μόρυχ*, *Ὁρθοφοιτοσυκ.* & *Φάσις*, atque Scholiaften Aristophanis ad *Acharnenses* p. 296. & ad *Vespas* p. 352. seq. De proverbio *stultior es Morycho* præter eundem Svidam in *Μόρυχ* & *μωρότερον* videndus Andreas Schottus ad Diogenianum, & Erasmus in *Adagiis* reprehendens Joh. Baptistam Pium c. 101. annotatt. posterior.

MOSCHIO Tragicus & Comicus [Comicus appellatur à Clemente Alex. 6. Strom. p. 622.] cujus *Themistoclem*, *Telephum* ac *Pheræos* laudat Stobæus. Vide Grotii excerpta ex Tragicis & Comicis p. 921. De aliis hujus nominis scriptoribus dixi infra libro sexto.

MYNISCUS, *Τραγικός ὑποκριτής*, non Poëta Tragicus fuit, cujus voracitatem perstringit Plato Comicus apud Athenæum *Lib. VIII. pag. 445.*

NAUCRATES Erythræus, victus est tragediâ in Mausolum à Theodecte. Vide Svidam in *Θεοδέκτης*.

NEANTHES Tragicis Poëtis male accensetur à Gyraldo & Delrione, ex loco malè intellecto Diogenis Laërtii *Lib. VIII. sect. 57.*

NEARCHUS Tragicus una cum Callisthene ab Alexandro M. interfectus, ut scribit Svidas in *Καλλιθένης*. Fortassis idem est, cujus navigationem jussu Alexandri susceptam referunt Plinius *Lib. VI. hist. c. 27.* & Arrianus in *Indicis*. Meminerunt Strabo, Plutarchus, Curtius aliique. Historiæ Alexandri ab eo scriptæ fidem detrahit idem Strabo. In Insula Patale sepultum tradit Philostratus *Lib. III. de vita Apollonii c. 15.* Tragicum nemo vocat si à Svida discesseris, qui cum Neophrone fortassis, de quo mox, illum confudit.

NEOPHRON sive **NEOPHON** Sicyonius, Callisthenis amicus & supplicio una cum ipso affectus ab Alexandro Magno. Ejus centum & viginti tragedias existisse, & Medeam Euripidis à nonnullis huic Neo-

Neophonti tributam fuisse Svidas scriptum reliquit. Ex *Medea* Neophontis, versus quindecim producit Stobæus in florilegio p. 107. edit. Grotii, qui in Euripidis *Medea* [eodem loco tanquam diversâ à Stobæo laudata] non leguntur.

NEOPTOLEMUS, celebris *Τραγωδιῶν ὑποκριτής* tempore Philippi Regis Macedonum. De eo videndus Leopardus Lib. IX. emendat. cap. 15. & quæ viri docti ad Sveton. Caligul. c. 57. Tertull. de anima c. 46. Alius Neoptolemus Parianus Poëta, cujus præcepta de arte Poëtica in Epistolam suam ad Pisones Horatium transtulisse Porphyrius observat.

NICOLAUS Damascenus præter alia doctrinæ genera poëticam quoque exercuit, ita ut juvenis adhuc Tragedias & Comædias cum laude composuerit. *Τραγωδίας ἐποίησεν ἢ κωμωδίας εὐδοκίμως*, inquit Svidas. Ex his fuit *Σωσανίς*, sive *Σωσανίης δράμα* memoratum Eustathio ad Dionysium Periegetem v. 976. & ab aliis male tributum *Ἰωάννῃ Δαμασκῆνο*. Vide Colomesium ad Gyraldum p. 303.

NICOMACHUS è Troadis urbe Alexandrinus veteris Comædiz poëta; cujus hæc undecim Tragediæ à Svida numerantur: *Ἀλέξανδρος ἢ Ἐριφύλη, Ἠλεκτίδης, Γυριώτης, Εἰληθία*, [Athenæo etiam laudata] *Μετεκβαίνουσαι, Μυσοί, Νεοπτόλεμος, Περσὶς ἢ Πολυξένη, Τεῦκεος, Τριλογία, Τυρδάρεως ἢ Ἀλκμαίων*. Etiam *Μεταλλεῖς* Pherecratis ad Nicomachum hunc auctorem retulit Eratosthenes Libro VII. de veteri Comædia, apud Harpocratonem in *μετ' ἀλλεῖς*. Perperam in Svidæ codicibus his accensetur *Οἰδίπυς*, ut pridem notatum Meurfio ad Nicomachum Musicum p. 161. Nicomachi *Ναυμαχίαν* quoque allegat Stobæus in florilegio p. 149. edit. Grotii.

NICOMACHUS alter Atheniensis, itidem Tragicus, cujus *Οἰδίπωδον* Svidas memorat, addens ab hoc Nicomacho victos Euripidem & Theognin: Theognin puta Tragicum, de quo infra.

NICOSTRATUS *τραγικός ὑποκριτής*. Appendix Vaticana proverb. 65.

NOTHIPPIUS Tragicus, cujus voracitatem fugillat Hermippus Comicus apud Athenæum Lib. VIII. p. 344.

OENOMAI Cynici tragedias memorat Julianus Orat. VII. p. 210. De altero vetustiore Tragico Oenomao dictum est supra in Diogene.

PALAMEDES Eleates, Grammaticus, scripsit de vocibus Comicis ac Tragicis, ut ex Svida didici.

PAMPHILUS pictor an Tragicus cujus fuit fabula Heraclidæ. Vide Scholia Comici ad Plutum v. 385.

PARTHENIUS cujus *Herculem & Iphicium* laudat Stephanus Byz. Inter Tragicos ideo refertur à Delrione. Vide quæ de Parthenio dixi infra libro quarto.

PATROCLES Thurius in Tragœdia quadam de Dioscuris egerat teste Clemente Alex. in Protreptico p. 14.

PHILISCUS ut Svidas, sive ut Salmastius ad Simmiz aras pag. 261. seq. & Vossius p. 64. libri de Poëtis legendum esse docet, **PHILICUS** Corcyræus, unus è Plejade Tragicorum fuit tempore Ptolemæi Philadelphi, à quo dictum genus carminis *Philicium*, de quo Hephæstion, Attijus Fortunatianus in arte metrica, Marius Plotius aliique Grammatici.

PHILISCUS Ægineta, Tragicus, qui sacerdos Bacchi interfuit pompæ Olympicæ Ptolemæi Philadelphi, quam describit Athenæus V. p. 198. Philistus appellatur apud Plutarchum in Timoleonte p. 243. Vide quæ supra ubi de *Diogene* Cynico, & *Cylisco*. Atque Lambecium Libro VII. p. 405. seq. qui cum hoc Ægineta confundit Philiscum Isocratis discipulum Lyliæque amicum, qui Lycurgi Rhetoris vitam scripsit. Philiscum Milefium Neanthis Cyziceni Patrem memorat Svidas in *Νεάνθης*. De Philisco Thessalo Sophista Philostratus Lib. II. p. 617. seq.

PHILOCLE duo, unus Æschyli sororis filius, pater Morsimi, avus Astydamantis. Hic Tetralogiam tragœdiarum *Pandionidem* composuit ab Aristotele in didascalii recensitam, teste Scholiastæ Comici ad aves p. 379. ubi Aristophanes perstringit hujus Philoclis *Tereum* sive *ἑποπα*, ex eadem tetralogia fabulam, ad exemplum Terei Sophoclei compositam. Propter amarum & acerbum scribendi genus teste Svidâ, dictus est *χολή* sive *bilis*, & centum tragœdias composuit, ex quibus memorat *Ἡριγόνην*, *Ναύπλιον*, *Οἰδίποδα*, *Οἰνέα*, *Πηνελόπην*, *Πρίαμον*, *Φιλοκτήτην*. Ab hoc Philocle Atheniensium judicio victus est Sophocles Oedipodem docens, ut memorat & indignatur Aristides T. 2. p. 422. De altero tragico juniore hujus nominis, filio Astydamantis, meminit Scholiastes Aristophanis jam laudato loco.

PHILOSTRATUS Lemnius major natu præter libros tres de tragœdia, etiam à Svida traditur composuisse tragœdias XLIV. & Comœdias XIV.

PHILOXENUS Cytherius *Διθυραμβοποιὸς καὶ Τραγωδιδασκάλος* Svidæ in *Τρετῆανελὸ* & Scholiastæ Comici ad Plutum. Hic in Iatomias conjectus à Dionysio Tyranno, in iisdem Cyclopem suum (*Κύκλωπος* Aristoteli cap. 2. Poëtices) elaboravit, ut refert *Ælianus* Lib. XII. Var. cap. 44. ad quem videas licet quæ viri docti annotarunt, tum Zeno-

bium

bium V. 45. proverb. Joh. Tzetzen Chiliad. X. hist. 358. & Chiliad. V. hist. 23. De Philoxeno hoc agunt etiam Vossius Lib. III. institut. poëtic. c. 16. §. 3. Heinsius Lib. de Satira Horatiana p. 35. & 60. Reinesius Var. Lect. pag. 472. Alius Philoxenus *πλερόκοπος* parasitus. Athen. VI. p. 239. 241. 242. 246.

PHORMUS apud Athenæum & Svidam, sed apud Aristotelem cap. 5. Poëtic. & Pausaniam in Eliacis prioribus PHORMIS, quæ vera lectio videtur Rich. Bentley Viro Clariss. pag. 201. apologiæ diss. de Epistolis Phalaridis (apud Themistium male *ἀφορμῶν*), Patria Syracusius, & Svida teste Comicus fuit, Epicharmi æqualis, & filiis Gelonis tyranni præfectus. Delrioni tamen tragœdias etiam scripsisse videtur, quod Tragœdiam non Comœdiam sapiant ipsius *Κερβαῖ, Ἀλγόνει, & Ἰλίας πόρθησις*. Sed quam incerta sit ejusmodi conjectura, paulo ante ubi de Apolliphane agebam observavi.

PHRYNICHUS Atheniensis, Polyphradmonis F. discipulus Thespidis, primus fœminæ personam in scenam induxit, & octonariis Jambis in Tragœdia usus est teste Svida in *Φρύνιχῶν*, ut idem Svidas in *Τετραμέτρον & Οκτάμετρον* hoc in Comœdiis tribuit Aristophani. Fabulæ ejus hæc à Svida memorantur: *Ἀγύρταιοι*, (Hesych.) *Ἀκταίων*, *Ἀλεητής*, (Hesych.) *Ἄνται* ἢ *Λίβυες*, (Schol. Aristoph. ad ranas) *Γαναιίδες*, (Hesych.) *Δέκαμοι*, *Πέσσαι*, *Πλευρώνια*. five *Πλευρών* (Pausan. in Phocicis p. 874. Tzetza ad Lycophron.) *Σύνθωκοι*. Vicit Olympiade LXVII. Themistoclem choragum five apparatus scenæ ministratorem habuit Olymp. LXXV. 1. Archonte Adimanto, unde inscriptio apud Plutarchum in Themistoclis vita: *Θεμιστοκλῆς Φρεαθριῶν ἐχορηγεῖ, Φρύνιχῶν ἐδίδασκει, Ἀδείμαντι ἤρχεν*. Idem forte Phrynichus quem ab Atheniensibus belliducem creatum narrat Ælianus III. 8. Var. quod in tragœdia quadam congruentes & bellicos modulos Pyrrichistis aptasset. Fuit & alter *Phrynichus* itidem Atheniensis, Tragicus, filius Melanthæ, cujus videtur fuisse *Μιλήτης* five *ἄλωσις Μιλήτης*. ob quam Athenienses (non Persæ ut Svidas tradit) eum mille drachimis multarunt, quod domesticas calamitates refricisset, teste Herodoto Lib. VI. c. 21. Tzetza VII. hist. 156. Confer quæ viri docti notant ad Longinum de sublimi dictione c. 24. & ad Ælian. XIII. 17. Var. Tragœdiæ Phrynichi hæc præterea apud veteres memorantur: *Ἀνδρομέδα*, *Περσὼν Τελιάλος*, (Hesych.) *Φοινίσσα*. (Athen. Scholiastes Aristoph. ad Vespas, Æschyli ad Persas.) De utroque Phrynicho Tragico, uti de Comico quoque hujus nominis, consulendus Johannes Meurfius in Bibliotheca Attica. Alius Phrynichus Diradiotes Alcibiadis adversarius Plutarch. Alcibiade p. 204.

PINDARUS Thebanus quoque Tragicis annumerandus est, quia inter ejus scripta Svida refert *δραματὰ Τραγικά* XVII.

PLATO Philosophus, de quo suo loco egi, ad Tragedias scribendas primum animum applicuit, & tetralogiâ composita jam certator fieri cupiebat, nisi Socratis Philosophiâ captus hanc prztulisset. Vide quæ viri docti notant ad Æliani Var. Hist. Lib. II. c. 30. & Menagium ad Laërtii Lib. III. sect. 6. De Platone Comico diligenter agit Meturfus in Bibliotheca Attica.

PLEIAS TRAGICORUM tempore Ptolemzi Philadelphi celeberrimum à variis diversimode enumeratur. A Scholiaste Hephæstionis quidem hunc in modum:

1. *ÆANTIDES*,
2. *ALEXANDER ÆTOLUS*,
3. *HOMERUS, MYRONIS F.*
4. *LYCOPHRON*,
5. *DIONYSIDES*, pro quo *SOSIPHANEM* altero loco nominat.
6. *SOSITHEUS*, quem Svidas quoque unum è Plejade fuisse testatur, non minus quam *Soficlem* Syracusanum, in quo tamen fallitur ut infra suo loco notavi.
7. *PHILISCUS*, five *PHILICUS*.

Ab Isaacio Tzetzæ autem, non Tragicos ut videtur, sed Poëtas ex quocunqve genere claros ejusdem ætatis celebrante, sic:

1. *ÆANTIDES*,
2. *APOLLONIUS RHODIUS*,
3. *ARATUS*,
4. *HOMERUS junior*,
5. *LYCOPHRON*,
6. *NICANDER*,
7. *THEOCRITUS*.

Vide Vossium Lib. II. Institutt. Poëtic. p. 54. & Scriptores supra à me laudatos in *Æantide*. Fuisse etiam videtur clara hujusmodi Plejas Poëtarum Comicorum, ex quibus *Machonem Sicyonium* laudat Athenæus sub extremum Lib. XIV. De Plejade recentium Poëtarum Gallorum adi Menagium T. 2. Antibailleti c. 110.

PLINIUS junior quatuordecim annos natum se tragediam Græcam composuisse testatur Lib. VII. Epist. 7.

POLUS Tragicus *ὑποκριτής* celebris. Archiz Thurii discipulus, Vide supra in Aristodemo. Plutarchum Demosthene p. 859. & Lib.

an seni gerenda sit Resp. p. 785. Chariclei F. Suniensis fuit, teste Luciano in Necyomantia T. I. p. 336. Meminit ejusdem Apologia pro mercede conductis pag. 487.

POLYIDES Sophista inter Tragicos etiam locum sibi vindicaverit, quem laudat Aristoteles c. 16. & 17. de Poëtica, memorans ejus *Ispigeniam*. Alius Polyides Medicus apud Palzphatum c. 27. & Polyides Theſſalus apud Vitruvium Lib. X. c. 19. cujus *Mechanica* allegat idem in præfatione Lib. VII.

POLYPHRADMON Atheniensis, Phrynichi Tragici F. Tragicus & ipse, Svidæ in Φρύνη⊙ memoratus.

PRATINAS, De quo sic Svidas : Πρατίνας Πυρρῶνίδης ἢ Ἐγκωμίου Φλιασίου⊙ ποιητὴς τραγωδίας ἀνταγωνίζετο τῷ Λιχύλῳ καὶ χοιρίῳ ἐπὶ τῷ ἱερῷ δαμῆκοςτῃς Ὀλυμπιάδῃ⊙. Καὶ πρῶτος ἐγραφε Σατύρας ἐπιδεικνυμένους τῷ τέτῳ συνέβη τὰ ἱεῖα ἐφ' ὧν ἐσηκείων οἱ δικάται πεσῖν, καὶ ἐκ τῆς θείας ἐκωδομήθῃ Ἀθηναίους. Καὶ δράματῃ μὲν ἐπιδείξατο ἐξήκοντα, ὧν Σατυρικά τριάκοντα δύο. ἐνίκησε τῷ ἄπαξ. Meminit hujus Pratinæ Eusebius in Chron. ad Olymp. 70. & Acron ad Horatii Artem Poeticam p. 579. ubi *Cratinus* pro *Pratinas* male excusum est, ut notavit Casaubonus Lib. I. de Satyrica Poësi cap. 5. Acronis verba hæc sunt : *Tragœdiis satyricæ dicitur amata, in quibus satyricæ mæjestate gravitatis jocos exercebant secundum Pratinæ institutionem. Is enim primus Athenis Dionysia cum essent satyricam fabulam induxit. Pratinam ἐν θυμῶναις ἢ καριτίων allegat Athenæus Lib. IX. Idem Lib. I. pag. 22. testatur Thespin, Pratinam, Cratinum & Phrynichum dictos ὀρχηστικῶς ἀλλὰ τὸ μὴ ἰσοῦν τὰ ἑαυτῶν δράματα ἀναφέρειν εἰς ὀρχησιν ἔχορῶν, ἀλλὰ καὶ ἔξω τῶν ἰδίων ποιημάτων διδάσκειν τοῖς βυλομένοις ὀρχησθαι.* Proferuntur iterum nonnulla ex Pratinæ tragœdiarum quædam apud Athenæum Lib. XIII. & Lib. XIV. pag. 617. ubi hyporchema quoddam & p. 624.

PYTHANGELUS Tragœdiz Poëta flagitiosus & ignobilis. Vide Scholiasten Aristophanis ad Ranas p. 134.

RHINTHON Syracusius tempore Ptolemæi Lagi floruit Tarenti, unde Tarentinus aliquibus dicitur, auctor *bilarotragediarum*, * quæ ab eo *Rhintonica* appellatæ sunt, & res tragicas atque graves ludicro ac Scarronico dicendi genere persequerentur. Apud Grotium in 2. Tim. IV. 13. pro *Rbetor* Comicus, legendum *Rhinton*. Hujus Φλύακος sive jocatoris fabulæ fuere XXXVIII. teste Stephano Byzantino in *Τάρας* & Svidæ in *Ψύθων*, ex quibus *Amphitruonem* laudat Athenæus. Vide Gisberti Cuperi

Xxxx

* Alii fuere *Ἰλαρωδοί* Poëtæ de quibus Festus & ex Aristotele Athenæus.

peri Observaciones Lib. I. c. 10. Vossium Lib. II. Institut. Poëtic. c. 21. & Casaubonum ad Athenæum Lib. III. c. 9.

RUFUS in Musicæ historiz libris tribus primoribus Tragicorum & Comicoꝝ, tum Dithyrambicoꝝ, & Avletarum, Citharædoꝝ, tumqve & epithalamioꝝ Carminum ac hymenæoꝝ & saltationum theatricarum historiam perfecutus fuerat, & in Dramatica historia recenfuerat τραγωδιῶν καὶ κωμωδιῶν πράξεις τε καὶ λόγους καὶ ἐπιτηδεύματα καὶ τιῶν ἔργα. Ex undecimo libro συμμικτῶν Ἀριστοτελεῖ & istis Rufi scriptis pleraqve hujus argumenti in quartum eclogarum librum esse à Σοφιστῶν Sophista relata notat Photius cod. 161.

SACAS τραγωδίας ποιητῆς Σβιδῆ in Νόμαδες & Σάκας Plutarcho in Lib. de Musica p. 1134. Sacadas Argivus, scriptor elegiarum. Confer si placet qvæ supra in *Acas* vel *Acatus*.

De SANNIONE Demosthenes Orat. contra Midiam refert quod Choros Tragicos docuerit, ad quem locum notat Ulpianus, eum docuisse canere numerosè & aptis modis, μέτρα ῥυθμῶ καὶ προσοικίῳ μῦθους ἄδειν διδάσκων. Sed exinde Poëtis Tragicis Sannionem adscribere cum Gyrardo, Delrione & aliis nolim.

SATYRUS Histrio tragicus eximius, Demosthenis æqualis, cui quantæ esset vis pronuntiationis & actionis in dicendo, primus pervasit, teste Plutarcho. Theognidis F. fuit, patria Marathonius. Lucian. in Necyomantia T. I. p. 336.

M. ÆMILIUS SCAURUS Euripidis exemplo Atreum tragediam composuit Græce, ut ex Dionis verbis conjicio. In hac cum Tiberii Imp. ἀβυλίαν perstrinxisset, crimine alio impacto jussus est sibi ipsi manus inferre. Vide Dionem Casium Lib. LVIII. p. 636.

SILANIONIS Jocasten laudat Plutarchus de audiendis Poëtis. Sed falluntur Gyrardus, Vossius aliiqve, qui hunc pro Tragædo habent, fuit enim insignis statuarius, cujus imaginem Thesei celebrat idem Plutarchus in Thesei vita. Sapphonis imaginem Cicero Verrina quarta c. 57. Confer Harduinum ad Plinii 34. 8. & Franc. Junii Catalogum Artificum p. 199.

SIMONIDEM Ceum, de quo in Lyricis dixi, inter alia etiam Tragædias composuisse auctor est Svidas.

SOPATER Sophista libro quarto & quinto eclogarum egerat de Tragicis & Comicis. Vide paulo ante in *Ruso*.

SOPHOCLES duo. Vide qvæ dixi supra ubi de tertio Sophocle Tragico celeberrimo.

SOSIBIUS Tragicus, ex cujus Daphnide versus quidam exhibentur & castigantur à Cafaubono *Lectionum Theocriticarum* c. 12.

SOSICLES Syracusius, LXXIII. docuisse Tragedias & in his septies victor abiisse à Svida traditur. Vixit sub Philippo Macedone & Alexandro Magno, neque adeo ex Plejade illa celebri esse potuit, ut idem Svidas affirmat, alius præcipue qui Plejadem recensent Sosiclem omittentibus.

SOSIPHANES ex Plejade Tragicorum tempore Ptolemæi Philadelphici clarorum fuit. Meminit ejus Stobæus & Scholiastes Hephæstionis.

SOSITHEUS Syracusanus sive Atheniensis potius, sive ut alii ex Troica Alexandria Alexandrinus, itidem ex Plejade, Tragediarum scriptor, laudatus Svidæ, Scholiastæ Hephæstionis p. 93. & Germanici p. 127. Hygino Poetic. Astronom. c. 27. & ante hos ab Eratosthene in *Catasterismis* c. 28. Ex ejus ἀθλίω nonnihil producit Joh. Stobæus in florilegio p. 199. edit. Grotii. Δαίφνω sive λιτύρσαν Sositheï (an Sosibii?) laudat Athenæus. Memoratur hic Tragicus in συναγωγή ιστοριῶν à Scaligero edita ad Olymp. CLXIV. Σωσίθεος, Συρακῶσιος ἢ Ἀθηναῖος, μάλλον δ' Ἀλεξανδρείας τ' ἑρῶικῆς Ἀλεξανδρείας, τῶν τ' Πλειάδος εἰς ἡμίμαζε.

SPINTHARUS Heracleotes, Tragicus, cujus *Herculem ambulanti & Semelen fulmine caelum* Svidas memorat, idem forte est quem Laërtius Lib. V. sect. 92. refert *Παρθενοναυτῶν* sub *Sophoclis* nomine evulgasse. Idem quoque ni fallor, quem tanquam barbarum & stultum à Comicis exagitatum esse narrat Svidas. Alios Spintharos recenset Jonsius Lib. I. de scriptoribus Historiæ Philosophicæ c. 14. & Menagius ad Laërtii Lib. II. sect. 20.

STEPHANUS Monachus Sabbaita sive S. Sabbæ sectator, cujus memoriam celebrant Græci in Menologiis die XXVIII. Octobris, auctor à quibusdam, Gyraldo teste, creditur Tragediæ de nece Christi, quam idem Gyraldus dialogo V. pag. 288. distinguit à Tragedia Christi Patientis, quæ legitur inter opera Gregorii Nazianzeni.

STHENELUS Tragicus à Platone sive quisquis auctor fuit Comædiæ cui titulus erat Λαίκωνες, plagii accusatus fuit quod aliena poemata sibi tribuisset. Vide Harpocratonem in Σθενέλῳ, Svidam latinum Hieronymi Wolfii pag. 358. & Colomesium ad Gyraldum pag. 380. Aristophanes Comicus apud Athenæum IX. I. καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλης Φαγοῖμι ἂν ῥήμα εἰς ὄχθης ἐμβαπτόμενον ἢ λευκὸς ἄλας.

STRATTIS Atheniensis, non Tragicus fuit ut à Svida perhibetur, sed veteris Poëta Comædiæ, plurium dramatum auctor, quæ

recenséo infra in notitia Comitorum. Scriptor anonymus *ᾠδῶν κωμωδίας* qui Aristophani præmitti solet, sedecim dramata à Stratide composita testatur, sed apud veteres scriptores observata sunt nomina fabularum XXI. nisi forte unius dramatis plures fuere tituli.

TELEGONI Ulyssen *Τραυματίαν* memorat Aristoteles cap. 14. Poëtic. Sed Telegonus personæ nomen est in Tragædia, non Poëtæ, ut probe observavit Clariss. Neocorus.

THEODECTES Phæelites, Isocratis discipulus, Rhetor, Tragædias etiam scripsit teste Plutarcho in Isocratis vita. Quinquaginta ei Tragædias tribuit Svidas in *Θεοδικτής* & Stephanus in *Φασηλῆς* qui Epitaphium ejus refert. Ex quibus apud Aristotelem, Stobzum & alios observavi ejus *Ajacem, Alcmaona*, Dionys. Halic. & Eusebius p. 466. præparat. *Bellerophontem, Helenam*, Arist. I. 6. Politic. *Oedipodem, Orestem, Philoëteem & Tydeum*. Tragicus etiam vocatur à Clemente Alex. 6. Strom. p. 623. Pauca quædam illius fragmenta selegit Grotius in excerptis. p. 445. seq. Aristæas libro de LXX. Interpretibus & ex eo Josephus XII. 2. fabulantur eum oculis captum fuisse, cum aliquid è sacris litteris in drama quoddam suum transferre instituisset.

THEODORUS *τραγωδιῶν ὑποκριτής* memoratur Aristoteli Lib. VII. Politic. c. ult. Plutarcho in proœmio noni *συμποσιακῶν* & Lib. de laude sui p. 545. & Laërtio Lib. II. sect. 104. *ποιητής τραγωδίας*.

THEODOTUS, inquit Delrio, cum *Anefarchum Tyrannum* quoddam Tragædia perstrinxisset, ab eo in Apollinis templo quo confugerat occidi jussus est, quam rem Ovidius in Ibin significat. Verba Ovidii hæc sunt v. 465.

Victima vel Phæbo sacras mæsteris ad aras,

Quam tulit à sevo Theudotus hoste necem.

Verum his alii rectius putant respici Theodotum Bactrianorum Regem ab Arsace Rege Parthorum mactatum. Longe minus credibile est hunc eundem, ut putabat Delrio, Theodotum esse, cujus Poëma Heroicum de Judæis laudat Eusebius IX. de præparat. c. 22. Potius enim intellexim Theodotum Phœnicium, cujus scripta Græcè reddita à Læto memorat Tatianus. Meminit ejusdem Theodoti Josephus quoque I. contra Apionem pag. 1051. locum hujus Theodoti emendat Grotius ad Joh. IV. 5.

THEOGNIS, diversus à Megarenfi, (de quo supra suo loco) unus ex triginta Tyrannis Athenis, *ἐκ τῶν λ'*, ita enim legendum pro eo quod in Svidæ codicibus *ἐτῶν λ'*, nam apud Xenophontem Lib. II. hist. Græc. Theognidis inter triginta Tyrannos mentio. *Τραγωδοποιήτης* certe fuit,

fuit, à Nicomacho Athenienfi superatus, sed adeo ineptus, ut propter frigiditatem diceretur *χιών*, five *nix*. Confer Scholia ad Comici Acharnenses p. 267. & Urbanum Chevræum, Gallum, in Chevræanis T. I. p. 246. ubi notat Ariostum ab Italo quodam simili catachresi dictum *Aprilem*, veluti floribus, & Tassum, *Septembrem*, fructibus abundantem. Adde quod Philocles Comicus propter acerbam dicacitatem teste Svida dictus est *χολή*, *bilis*: Dionysius Philadelphensis, ob dictionis *ἀκυρολογίαν*, *ἀκένει*, *vacuus*, ut notat Eustathius ad Dionysium Periegetem. Proclides *χρῆς* *Cacator* apud Svidam in *χρῆσιμάτων*. Ecphantis ingenii obscuri Comicus, *καπνίας*, *captator fumi*, quod legas apud Hesychium Alexandrinum in illa voce.

Ex THEOPHRASTO definitionem Tragœdiæ profert Diomedes Lib. III. Grammat. p. 484. unde suspicari licet eundem ut de Comœdia sic de Tragœdia quoque peculiari opere egisse.

THESPIS Atheniensis, de quo superiore capite XVI. à me dictum est, primam Athenis tragœdiam egit è plaustro, Olymp. LXI.

THESSALUS Tragœdiarum *ὑποκριτής* tempore Alexandri Magni. Vide Athenæum Lib. 12. p. 538. Plutarchum Alexandro pag. 669. & 681.

THUGENIDES cujus *δικασαί* allegantur à Svida & Photio MS. in *τριαχθῆναι*.

TIMESITHEUS Tragicus, cujus dramatum nomina apud Svidam exstant: *Δανάϊδες*, *α*, *β*. *Ἐκτορ*, *λύτρα*, *Ἡρακλῆς*, *Ἰξίων*, *Κατωπανεύς*, *Μέμων*, *Μησῆρες*, *Ζηνος γοναί*, *Ελένης ἀπαίτησις*, *Ορέσης*, *καὶ Πυλάδης*, *Κάτωρ καὶ Πολυδεύκης*. De aliis Timesitheis agit illustris Gisbertus Cuperus ad *ἀποθέωσιν* Homeri p. 296.

TIMOCLES alter Tragicus fuit, ut ex loco restituto Athenæi docet Casaubonus IX. 18. De altero Comico dixi infra in notitia Comicorum.

TIMON Phliæus secta Pyrrhoniæ sub Ptolemæo Philadelpho clarus, præter filios & alia Tragœdias quoque sexaginta scripsisse à Laërtio traditur Lib. IX. sect. 110. Fuit & alter *Timon* Atheniensis *μισάνθρωπος*, qui tempore Peloponnesiaci belli vixit, & à Delrione nescio quo auctore Tragicis & ipse annumeratur.

TIMOTHEUS *Gazzus* in Anastasium Imperatorem, teste Svida, scripsit tragœdiam occasione *Chrysargyri* tributi, de quo consules ex veteribus Evagrium, ex recentibus Meursii, Cangiique glossaria græcobarbara.

Alius antiquior TIMOTHEUS Milefius, Poëta Tragicus & Dithyrambicus, Musicusqve celebris temporibus Euripidis. Hujus Timothei νόμος καθαρῶδης memorat Hephæstion in Enchiridio. pag. 66. Inter ejus scripta Svidas refert *Persas* sive *Ναύπλιον*, pro quo male *Ναυτίλον* habent codices Athenæi. Timothei *Persas* laudat etiam Plutarchus in Philopœmone p. 362. & de audiendis poëtis p. 72. & Aristoteles c. I. Poëtices. Idem Svidas *ἱβινίδας* ac *Λαέρτην* hujus Timothei memorat, quas tragœdiarum inscriptiones esse existimo. Plutarchus de laude sui p. 359. τὸν Τιμόθεον ἐπὶ τῇ κατὰ Φεϋνίδου νίκη γράφουσα, Μακάριον ἦδ' αὖ Τιμόθεον, ὅτι κάρευζ' εἶπε. Νικᾷ Τιμόθεον ὁ Μιλήσιον τὸν κάρβωνος τὸν Ἴωνοκἀμπταν, εἰκότως δυσχεραίνοντα, ὡς ἀμύσας καὶ ἀζήτῳως ἀνακηρύττουσα τὴν αὐτῆς νίκην. De hoc Timotheo quem videtur etiam laudare Plutarchus in Demetrio p. 909. præterea consules Vossium in Institutionibus Poëticis, & libro de Poëtis Græcis, Gyraldum dialogo IX. Fuit & *Timotheus Zacynthius* tragicus histrio, de quo adeunda scholia ad Sophoclis *Ajacem* v. 871.

TITUS VESPASIANUS Imperator, poëmata & tragœdias græcè composuit. Testis Eutropius Lib. VII. c. 21. Poëmata ejus memorat etiam Svetonius in Tito c. 3.

XENOCLES Duo, Carcini Tragici Pater, & filius, quorum meminit Scholiastes Aristophanis ad *Ranas* pag. 133. seq. Ac filio quidem, cujus Svidas in ἀξέες meminit, duo fuere fratres *Xenotimus* & *Demotimus* χορευταί, ut docet idem Scholiastes ad *Nubes* p. 120. Xenocles Pater cum Euripide certavit, Olympiade LXXXI. vicitqve tetralogia Tragœdiarum, quarum tituli *Oedipus*, *Lycæon*, *Bacche* & *Athamas Satyricus*, contra Euripidis *Alexandrum*, *Pylamedem*, *Trojanos* & *Sisyphum satyricum*. Vide *Æliani* Var. Hist. Lib. II. cap. 8. Alius Xenocles *Adramyctenus* Rhetor, quem Asiatico dicendi genere excelluisse testatur *Strabo* III. Lib. XIII. pag. 614.

XENOPHANEM Physicum, scriptorem Tragœdiarum vocat Eusebius in Chronico ad Annum MCCCLXXX. & ex eo Syncellus p. 238. Φακυλίδης καὶ Ξενοφάνης τραγωδοποιὸς ἐγνωρίζετο. Mihi videtur excidisse Thespidis nomen ante vocabulum *τραγωδοποιός*. Confer Scaligerum in notis ad Euseb. pag. 96. & quæ de Xenophane dixi infra cap. XXIII.

CAPUT

CAPUT XX.

De HERODOTO Historiarum scriptore.

Herodoti aetas & vita. 1. Novem Libri Historiarum. 2. Reprehensores Herodoti & laudes. 3. Liber de Homero. 4. Promissi ab eo libri de rebus Aegyptiacis, Libycisque. 5. Loca Herodoti à veteribus allegata quae in editis non reperiuntur. Linguae Persicae ignarus Herodotus, ibid. Editiones Latinae. 6. Graecae. 7. Graecolatinae. 8. Versiones in linguas vernaculas. 9. Epigrammata in Herodotum. Plures Herodoti. 10.

I.

HERODOTUS, sive ut viri docti scribendum contendunt a) HERODOTUS, è Cariae urbe Halicarnassensis, quod ipse in limine Libri I. Historiarum profitetur, b) à quibusdam Thurius c) deinde dictus est, quia propter Patriam à Lygdamo tyranno vexatam d) in Thuriis cum aliis profectus fuit, cum ad illam magnae Graeciae in Italia in sinu Tarentino civitatem restaurandam Athenienses Coloniam misissent anno 3. Olymp. LXXXIII. praezore Calima-

- a) Vide Henricum Valefium ad Ammiani Lib. XXI. cap. 6. Pater Herodoti ab aliis *Θηκω*, ab aliis *Χυλις* forte rectius appellatur. Vide Jac. Gronovium T. 2. Antiqu. Graecar. tabula LXXI. ubi effigies Herodoti è veteri marmore apud Fulv. Ursinum p. 87. elogior. *Λγχι* tamen nomen occurrit etiam apud Lucianum de domo T. 2. p. 461.
- b) *Ἡρόδοτος Ἀλικαρνασσηῶν ἰσορίας ἀποδείξας ἤδε*, quod initium operis laudatur etiam à Demetrio *πρὸς ἑρμηνείας* §. 17. & 44. Licet Plutarchus Lib. de exilio p. 604. testatur in quibusdam Codicibus scriptum fuisse *Ἡρόδοτος Θυρίης*.
- c) Avieno in ora maritima v. 49 Herodotus ipse Thurius. Juliano Epist. 22. & in alia ap. Svidam in *Ἡρόδοτος* & Plutarch. p. 604. de exilio *ὁ Θυρίης λογοποιός*. His antiquior Strabo Lib. XIV. p. 656. *Ἀνδρες ἢ ἐγγονοῖο ἐξ αὐτῆς (Ἀλικαρνασσηῶν) Ἡρόδοτος τε ὁ συγγραφεύς, ὃν ὕστερον Θυρίον ἐκάλεσαν Δία τὸ κοινωπησάει τὸ εἰς Θυρίης ἀπεικίαις*. Vide & Epitaphium relatum à Stephano Byz. in *Θυρίαι* & Scholiaste Aristoph. ad nubes p. 79. à Salmasio autem latine expressum sic: Lyxiae Herodoti cineres humus ista recondit Historiae antiquae Patris Joniacae. Quam Doris Patria extulerat, patria altera posthac Thuriis excepit, dum fugit invidiam. Quod vero in Hygini codd. Lib. II. Poët. Astronom. c. 2. Herodotus Milesius vulgo vocatur, error est à Joli. Schefero recte emendatus.
- d) Svidas in *Ἡρόδοτος*,

limacho e) Thurii f) quoque si credimus Plinio, Historiam suam condidit circa annum ætatis suæ XL. g) Urbis Romæ CCCX. (five Olymp. LXXXIV. annum 1.) ante Christum natum CCCCXLIV. Vivit annos ad minimum LII. nam Dionysius Halicarnassensis h) testatur eum Peloponnesiaci belli tempora vivendo attigisse. Parentes ipsius & genus haut ignobile commemoratur à Svida in *πανύασις*. Cenotaphium honorarium Athenis inter monumenta Cimonia Herodoto positum tradit Marcellinus in Thucydidis vita, ad quem locum conferendus H. Dodwellus in Annalibus Thucydideis p. 25.

II. Exstat s̄vavisimum ejus opus *Ἱστοριῶν λόγοι 9'*. *Historiarum Libri IX.* quod exorditur Herodotus a Gyge Lydorum Rege, qui uno ac dimidio fere seculo Cyrum antecessit: inde à Cyro res Medo Persicas fusius profequitur ad Xerxis usque è Græcia fugam i) Ægyptiorum simul Scytharumque & Græcorum res attingens. *Dialecto scriptum est Joni-*

e) Ad *Ἱστοριῶν συναγωγὴν* Chronico Eusebii Scaligerani subjectam.

f) Plinius Lib. XII. c. 4. tanta ebori auctoritas erat urbis nostræ trecentesimo decimo anno, tunc enim auctor ille (Herodotus) historiam eam condidit Thuriis in Italia. A Plinio dissentit Lucianus in Herodoto T. 1. p. 571. seq. qui ex Patria sua eum recta ad Olympicum conventum profectum esse & ibi Historiam suam in Patria Halicarnasso elaboratam recitasse innuit. Dissentit etiam Svidas qui Samum petiisse, & ibidem dialecto Jonicæ adfuisse (Halicarnassenses enim Dorica utebantur) Historiarumque libros composuisse tradit. Dissentit etiam Eusebius in Chron. qui ad Olympiadem LXXXIV. hæc habet: Herodotus cum Athenis libros suos in Concilio (in Panathenæis ut videtur) legisset, honoratus est. Confer Scaligerum ad Euseb. p. 104. Vossium de Hist. Gr. Lib. I. c. 3. & Petavium Lib. XIII. de Doctrina temporum p. 574.

g) Nam Olymp. LXXV. anno 1. quo Xerxes in Europam trajecit, Herodotus fuit ænorum quatuor. Vide Scaligerum ad Euseb. p. 102. hoc colligentem ex testimonio Pamphilæ apud Gellium Lib. XV. c. 23.

h) Dionysius Halicarnassensis de charactere Thucydidis p. 198. *Ὁ δὲ Ἀλικαρνασσεὺς Ἡρόδοτος γενόμενος ὀλίγον πρότερον τῶν περσικῶν, παρεκτείνας τὴν μέχρι τῶν Πελοποννησιακῶν.*

i) Diodorus Sic. L. XI. p. 261. *τῶν δὲ συγγραφέων Ἡρόδοτος ἀρχαίμωτος πρὸ τῶν Τρῳικῶν χρόνων γεγραφε κοινὰς χροὸν τὰς ἐρικυρίας παραξίς ἐν βιβλίῳ ἐνεα. κάλασρεφει τὴν σύνηξιν εἰς τὴν πρὸ τὴν Μυκάλην μάχην τὰς Ἑλλήσι πρὸς τὰς Πέρσας καὶ Σητῶν πολιορκίαν. Olymp. LXXV. 2.* Argumenta librorum Herodoti exposita tirones videre possunt in relectionibus hiemalibus Degorei Whear, & in Vite Historica Christiani Gueintzii, ut præteream Davidis Chytrai scriptum de utilitate Herodoti, & in singulos libros argumenta,

Jonica, k) genere orationis cum lenitate quædam æquabili *instar sedati amnis* profuente, quod *fulsum æquæ tractum* Cicero appellat, Aristoteles λέξω εἰρημένην. Vide Turnebum ad Ciceronis I. de legibus p. 14. Divisum est ab auctore ipso l) in Libros novem. Utrum vero totidem Musarum elogium ipse quoque imposuerit scriptor, dubium mihi videtur, nec modestiæ ejus congruens, licet non desint alii, qui scriptis suis Musarum nomina imposuisse dicuntur, ut notavi superiore Libro I. c. 1. §. 3. ex quibus Aurelius Opilius teste Svetonio de illustribus Grammaticis c. 6. variaz eruditionis volumina novem unius corporis existimavit se non absurde ex numero Musarum atque appellatione & scripsisse & fecisse, quia scriptores pariter atque Pœtas sub clientela Musarum esse judicaret. Lucianus vero duobus in locis m) aliorum admirationi tribuit, quod libri Herodoti vocati sint Musæ, & quidem videtur innuere factum hoc esse ab iis qui opus illud in Olympiis ab auctore recitari auscultantes ejus elegantia & suavitate fuerant capti ac permoti. Etiam in theatro decantata fuisse τὰ Ἡεροδοτῆ ab Hegesia Comico, testatur Athenæus XIV. p. 620. Proœmium à *Plesirrhoo* Thessalo præfixum refert Ptolemæus Hephæstionis lib. 3. apud Photium Cod. CXC. ὡς Πλησίρηος ὁ Θεσσαλὸς ὁ ὑμνογράφος ἐρώμενος γεγονώς Ἡεροδοτῆ καὶ κληρονόμων τῶν αὐτῶν, ἔτι ποιήσεις τὸ πρόκιμον τῆ πρώτης ἱστορίας Ἡεροδοτῆ Ἀλικαρνασσεύς. Τὴν γὰρ κατὰ φύσιν ἔναυ τῶν Ἡεροδοτῆ ἱστοριῶν ἀρχὴν Περσέων οἱ λόγοι Φοίνικας αἰτίαι γενέσθαι φασὶ τῆ διαφορῆς.

III. Herodoto ejusque fidei detraxere è veteribus Ctesias apud Photium, Strabo & Diodorus non uno in loco, Gellius, Plutarchus in Libro de malignitate Herodoti Bœotios cives suos vindicaturus, & Ælius Harpocraton, qui teste Svida Librum scripserat *περὶ τῆ κατεψεύσθαι τὴν Ἡεροδοτῆ ἱστορίαν*, & Manetho Ægyptius qui ἐν τῷ πρὸς Ἡεροδοτὸν allegatur ab

Yyy

Etymo-

k) Ἰάδος ἀριστῶν κανῶν vocatur Herodotus à Dionysio Halicarnass. Epist. ad Cn. Pompejum p. 130. licet Hermogenes *περὶ ἰδεῶν* Lib. II. p. 513. notat Hecateum Milesium à quo plurima accepit Herodotus (notante etiam Porphyrio apud Euseb. Lib. X. præparat. c. 2. p. 466.) usum ἀκράτω Ἰάδι, Herodotum ποικίλη. Adde Salmasium p. 41. de Hellenistica.

l) Herodotus ipse libro V. ὡς δὲ ἠλωταί μοι ἐν πρώτῳ λόγῳ.

m) Lucianus de scribenda Historia T. 1. p. 631, ὁ δ' ἐν Θεκυδίδης εὐ μάλα ἔστο ἐνομοθέτης, -- ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡεροδοτὸν ἀχερῆ καὶ Μίσσας κληθῆναι αὐτῶν τὰ βιβλία; & in Aëtione sive Herodoto T. 1. p. 572, καὶ ἐθεάτην ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρέχεν ἑαυτὸν ὡδῶν τὰς ἱστορίας καὶ κλητῶν τὰς παρόντας, ἀχερῆ καὶ Μίσσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτῶν, ἐννεῶ καὶ αὐτὰς ἔσας.

Etymolog. M. in *λεωνοκόμῳ* & ab Eustathio ad Iliad. λ. unde haud satis accuratè eruditissimus Bochartus r. Hierozoic. p. 715. & ex eo Svicerus in *λείων* laudant Manethonem in notis ad Herodotum. Sed & Josephus Lib. I. contra Apionem p. 1035. testatur Herodotum ἐν τοῖς πλείστοις ψευδόμενον non ab uno vel altero sed ab omnibus argui, & Photio cod. LX. atqve ipso Cicerone iudice Lib. I. de legibus, apud Herodotum Historiz patrem sunt innumerabiles fabulæ: Huic iudicio subscribunt è recentioribus Lud. Vives, Joh. Bodinus & infiniti alii: quanquam Herodoti causam agunt non minus celebria nomina Joachimus Camerarius, Henricus Stephanus, * & ante annos non ita multos Bernardus de Montfaucon in Libro gallico quo Historiam Libri Judith tueri & ab objectionibus Chronologorum liberare conatur. n) Saltim Herodotus ipse non omnia pro exploratis venditat, v. g. Libro II. Τῶσι μὲν νῦν ὑπ' Αἰγυπτίων λεγόμενοι γραῖδω, ὅτι τὰ τοιαῦτα πειθανά ἐστὶ. Ἐμοὶ δ' ὡρᾶ πάντῃ τῶν λόγων ὑπέκειναι ὅτι τὰ λεγόμενα ὑπ' ἐκάστῳ ἀκοῆ γραῖφω. Et Lib. IV. cum de monstris Libyæ dixisset: ταῦτα εἰ μὲν ἐστὶ ἀληθῆς, ἐκ οὐδα, τὰ δὲ λέγεσθαι γραῖφω. Epitomen Herodoti duobus Libris concinnatam à Theopompo Chio o) & ejus æquali Erphoro, memorat Svidas in *βίοτοις* &. Sallustii Sophistæ commentarium in Herodotum, aliumqve Heronis Rhetoris Atheniensis, idem in *Σαλλύστῳ*. De dictione Herodoti leniter fluente & svari, nota sunt Ciceronis & Fabii iudicia. Quod in medio dicendi genere excellat, pluribus disputat Dionysius Halicarnassæus, qui cum in plerisque præfert Thucydidi, & Xenophontem in charactere *πραγματικῶ* pariter ac *λεπτικῶ* Herodoti ζηλωτὴν fuisse observat. Sidonio Apollinari carm. 23. v. 134. torrens Herodotus, tonans Homerus.

IV. Scripsit præterea Herodotus Jonica dialecto *ἘΞΗΓΗΣΙΝ ΠΗΛΙ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΒΙΟΤΗΣ*, *Narrationem de Homeri vita*, quæ itidem exstat, & de qua dixi hoc ipso libro secundo c. 1. ubi & eorum expendi sententiam, qui scriptum istud Herodoti nostri esse negant. Herodoto tribuunt præter ibi laudatos Eustathius prolegom. ad Iliadem, & auctor Scholiorum graecorum in Lucianum T. 1. p. 32. & T. 2. p. 17.

V. Promisit Herodotus etiam *λόγους Ἀσυρίης* Lib. I. c. 184. adde c. 106. & *λόγους Αἰθιοπίας* Lib. II. c. 161. p) Sed ab eo elaboratos non crediderim

* Multa habentur vulgo pro falsis quia sunt insolita, cum verissima sint. Confer Stephani

Stephanii prolegomena ad Saxonem Grammaticum cap. XXII

n) De hoc libro agunt Acta Eruditor. T. 2. supplem. p. 49.

o) Quoniam nemo præter Svidam hujus epitomes meminit, hinc Vossius de Hist. Gr. p. 16. & 31. conjicit, potius esse Theopompi cujusdam junioris

p) Camerarius in Herodoti vita,

derim, quoniam nemini veterum memorantur. Aristoteles quidem Lib. VIII. hist. animal. c. 17. reprehendit Herodotum, quod tradiderit aquilam in obsidione Nini bibisse, cum universæ aves γαμψύωνες sive aduncis unguibus præditæ potu abstineant: illud vero in novem Herodoti Libris ne utiqvam occurrens, ex Assyriaca ejus historia petatum G. J. Vossius q) suspicabatur. Forte autem integrioribus Herodoti Musis usus est Aristoteles, cum Is. Vossius quoque Colomesio pag. 121. Opusc. testatus sit plura se Herodoti loca observasse, quæ in libris quales hodie habemus non existant. Ignarum fuisse Herodotum linguæ Persicæ, & nullis Orientis gentium instructum monumentis, affirmat idem Is. Vossius c. 1. libri de Oraculis Sibyllinis. Nimirum Persicæ linguæ ignorantiam Gatakerus c. 21. p. 661. Adversar. edit. Lond. colligit ex eo, quod Herodotus omnia Persarum nomina in literam S, desinere tradidit, græcis tantum scriptoribus consultis.

VI. Editiones scriptorum Herodoti latinæ.

1. Libri IX. Historiarum ex *Laurentie Valle* translatione, Venet. 1474. fol. Hæc cum passim peccet, obscuras tamen quasdam sententias apte expressit, fatente & mirante H. Stephano.

2. Eadem à *Conrado Heresbachio* suppleta & castigata, addito etiam libello de vita & genere Homeri, Colon. 1526. fol. apud Eucharium Cervicornum & 1537. fol. Lugd. 1542. 8vo. & 1551. 12mo. Colon. 1562. fol. apud Maternum Cholinum.

3. Utraque recognita ab *H. Stephano* 1566. fol. Francof. 1584. 8vo. & 1595. 8vo. cum *Frid. Sylburgii* spicilegio. Præcipue H. Stephanus industriam suam demonstravit in reddendis latine versibus quos græcos longe plurimos in vita Homeri affert Herodotus, & intranslatos Heresbachius reliquerat.

VII. Editiones Herodoti Græcæ.

1. Aldina Venet. 1502. fol.

2. 3. Duplex Hervagiana Basileensis Ao. 1541. & 1557. fol. cum *Joachimi Camerarii* præfatione, annotationibus in quædam loca, & de vita Herodoti de quæ figuris, & quæ usus est Dialecto. In his editionibus Græcis liber de vita Homeri desideratur, vulgatus Græce cum Homero edit. Florent. in fol. Aldinæ & Argentorat. in 8. & ab H. Stephano cum Homeri & Hesiodi certamine A. 1573. 8. adjunctis p. 177. nonnullis Jos. Scaligeri in Hesiodi libellum castigationibus. Vicissim in hac Ba-

Y y y 2

fileen-
q) Vossius de Histor. Gr. p. 17. Et Lib. III. de idololatria c. 90. Confer Gatakeri Cinnam Lib. II. c. 8. p. 314.

IX. *Versiones Herodoti vernacule.*

Gallice libros historiarum transtulit P. du Ryer Paris. 1658. fol. 1660. 8vo. 2. Vol. & Gratianopoli 1665. 12. tribus Volum.

Belgice libri IX. Historiarum cum vita Homeri ab Olferto Dapper è græco conversi. Amst. 1665. 4to.

Ex latino Germanice per Hieron. Bœmerum Augustæ Vindel. 1535. fol. Alia versio Georgii Schwartzkopf Basil. 1593. fol. Francof. 1612. fol.

Anglicam versionem cum notis, molitur D. Drake.

X. Concludam præsentem de Herodoto tractationem Epigrammate Christodori Coptitz, quod exstat Libro V. Anthologiz, atque ita latine expressit Salmasius:

*Nec te Alicarnasso Vates divine fidebo
Herodote ô sapiens, quo fortia facta virorum
Quicquid in Europa atque Asia labentibus annis
Tempora prisca tulere, novem sacrante Camænis
Juncta Jadicærat florens facundia lingua.*

Aliud in Herodotum Epigramma profert Scholiastes Comici ad Nubes p. 79. & Svidas in λέξαι. Cæterum in veterum scriptis plures memorantur Herodoti nomine, ut docuit Jonsius Libro II. de scriptoribus Hist. Philosoph. c. 1. cujus observatis nonnulla adjungam. Sunt igitur 2.) Herodotus Democriti frater, Ælian. IV. 20. Var. 3.) Herodotus logomimus qui apud Regem Antiochum in honore fuit teste Athenæo Lib. I. 4.) Herodotus Epicuri familiaris, cujus librum de pubertate illius Philosophi memorat Laërtius Lib. X. sect. IV. qui etiam de Democrito mihi laudari videtur apud eundem Lib. IX. sect. 34. 5.) Herodotus Tarsensis sive Philadelphus Ariæ F. Medicus Empiricus Sexti præceptor. Svid. in Σέξτ. & Laërt. IX. ult. Hujus Herodoti librum *ἱατρὸν* laudat Galenus 2. in 6. Epidem. T. 5. p. 472. 6.) Herodotus Musicus de quo Æneas Gazæus Epist. 7. 7.) Herodotus præfectus in numo Dyrracheno apud Laur. Begerum T. 1. thesauri Brandenburg. p. 457. 8.) Herodotus Agathini discipulus Medicus Pneumaticus. Galen. 1. de facult. simplic. & 4. de differentiis pulsuum. 9.) Herodotus Basilidis F. cujus meminit Herodotus Halicarnassæus Lib. VIII. c. 132. 10.) Herodotus, Menandri ProteCTORIS, qui sub Imp. Mauritio historiam scripsit, frater. Svid. in Μένανδρ. Hic ipse est qui in Malalæ Chronico T. 1. p. 200. *Ἡρόδοτ' ὁ ἱστοριογράφος* appellatur. 11.) Herodotus Olophyxius qui de Nymphis & sacrificiis scripsit, de quo Svidas in Ὀλόφυξ. 12.) Hero-

12.) Herodotus Thebanus celebratus Pindaro Isthmionic. 1. 13.) Herodotus Brysonis Sophistæ pater, quem allegat Aristoteles VI. 5. IX. II. hist. animal. & III. 5. 6. generat. animal. & Antigonus c. 48. hist. mirabil. licet in quibus codicibus non Ἡρόδοτος est & Ἡρόδοτος. Occurrit & Herodotus Sophista discipulus Secundi Sophistæ Atheniensis apud Svidam in Σεκῦνδῳ, sed pro Ἡροδότῳ sibi legendum Ἡρώδῳ ut è Philostrato notavit Meursius VI. 9. Attic. Lect. Etiam in indice librorum quos Antonius Eparchus dono obtulit Regi Christianissimo, male editum est Φιλοστράτου ἐκ τῆς κατὰ Ἡροδότου Σοφιστῆν, pro Ἡρώδῳ, apud Stephanum le Moyne T. I. Var. Sacr. p. 520. Similiter pro Herodoto Lycio cujus librum de ficibus allegat Athenæus libro III. legendum Herodorus. Herodorus quoque est qui in Athenæi Codicibus VI. p. 231. vocatur Herodotus Heracleotes. Confer XI. p. 474. & 504. Simile vitium in scholiis Græcis ad Hesiodum p. 20. b. Sic in Stephani Byz. codicibus in Ἐρυσίκη, Herodoti Technici nomen irrepsit pro Herodiano. Forte etiam apud Plutarchum in vitis decem Rhetorum similis error, cum in vita Antiphontis ait inter ejus orationes præcipue laudari τὴν περὶ Ἡροδότου. Sane περὶ τῆς Ἡρώδῳ λόγῳ etiamnum existat & laudatur ab Harpocrate in Φρῦδῳ.

CAPUT XXI.

De ARISTOPHANE Comico.

Aristophanis Comici ætas, censura & laudes. Aristophanes alii quinque ab isto distincti 1. De undecim Aristophanis Comædiis quæ existant. 2. Deperditorum dramatum Catalogus cum variis Observationibus. 3. Scholia Græca in Aristophanem. 4. Editiones. 5. Index scriptorum in Scholiis ad Aristophanem laudatorum. 6.

I.

ARISTOPHANES Philippi sive Philippidæ * F. patria incerta, [fuerunt enim qui Naucraticem affirarent teste Athenæo VI. pag. 229. alii Æginetam, alii Ægyptium denique,] civitate Atheniensis, Comicus: non constat quamdiu ætatem produxerit ultra Olympiadem XCVII. cujus postremo anno Plutum agendum permisit filio Ataroti. Mortuum hoc Epigrammate prosecutus esse dicitur Plato Philosophus, teste Thoma Magistro:

* Vide Fulv. Ursini *elogia Viror. illustriorum* p. 29.

Δι χάριτος τέμενος τι λαβείν ὅπερ ἐχὶ πεσέται
Ζητῆσαι, ψυχὴν εὖρον Ἀριστοφάνους

Quod Franciscus Vavassor ita transtulit:

*Nunquam casurum cupida sibi sumere templum
Invenere animam Gratia Aristophanis.*

Vel etiam feliciter sic:

*Trina sibi aeternum querebat Gratia templum,
Unius invenit pectus Aristophanis.*

Eosdem Platonis versus referens Olympiodorus in vita Philosophi excerpta ex ejus commentario in Alcibiadem Platonis & à Merico Casaubono ad calcem Laërtii edita addit Platonem Aristophane & Sophrone peculiariter delectatum, ita ut horum scripta in ejus defuncti lectulo reperta fuerint. Ἐχαρσε ἡ πᾶν κ' Ἀριστοφάνει τῷ Κωμικῷ καὶ Σώφρονι, παρ' ὧν καὶ τὴν μίμησιν τῶν προσώπων ἐν τοῖς Διαλόγοις ὠφελήθη. Λεγέται ἡ ἕως αὐτοῖς χαίρειν, ὡς καὶ ἠνίκα ἐτέλευτησε, εὐρεθῆναι ἐν τῇ κλίνῃ αὐτῶν Ἀριστοφάνη καὶ * Σώφρονα. Vitam Comici exposuit scriptor Græcus qui scholiis præmittitur, & dehinc non indiferte Gyraldus dialogo VII. Effigiem Aristophanis quam post alios exhibuit Clariss. Gronovius T. 2. Antiqv. Gr. tabula LXVIII. commentitiam esse non dubito, & veteri trunco aliunde superimpositam. Acerbam Aristophanis censuram scripsit Plutarchus libro cujus epitomen duntaxat habemus, quo Menandrum longe ipsi prætulit, iustusque salesque Menandri sed natos pelago quo Venus orta sales neutiqvam conferendos esse contendit cum Aristophanis amara & aspera (adde & sæpius obscœna) scurrilitate. Haud dubie tamen Comœdiæ veteris ** princeps fuit, Eupolidi & Cratino alicui longe prælatus, suæ pariter & posteræ ætatis judicio. Mediæ quoque Comœdiæ specimen dedit in *Eoloficone* & *Cocalo* dramate, ut infra inter deperditas Aristophanis fabulas annotavi. Vario Carminis genere utitur, unde de eo Terentianus Maurus:

Aristo-

* De solo Sophrone hoc memorant Laërtius III. 18. Hesychius Illustris, Quintilianus, Valerius Max. & alii.

** De differentia Comœdiæ veteris, mediæ & novæ Vide Anonymum *περὶ Κωμωδίας* Aristophani præmissum, & quæ viri docti ad Horatium Lib. I. Sat. IV. Idem exponunt è recentioribus Joh. Jonsius de scriptoribus Hist. Philosoph. Lib. I. cap. 6. Samuel Petitus ad leges Atticas p. 79. Gerh. Vossius Instit. Poetic. Lib. II. cap. 27. Franciscus Vavassor Lib. de ludicra dictione pag. 72. seq. ubi etiam de Aristophane multa nec contemnenda. Mediæ Comœdiæ plus quam octingenta dramata evoluisse se testatur Athenæus VIII. p. 336. Μεγαλικὴ Κωμωδία derivata ab Atheniensibus. Vide Appendicem Vaticanam proverb. 46.

*Aristophanis ingens emicat sollertia,
Qui saepe matris multiformibus nomen
Archilochon ariste est amulatus Musica.*

Propter Atticum dicendi genus à multis tanquam Græcæ lingvæ Magister unice commendari solet, *Ferunt etiam* * Johannem Chrysoſtomum *Aristophanis Comœdias duodeviginti, cum supersint nobis undecim duntaxat, lectitasse studiose, atque etiam pulvillo, cum dormitum iret, subjecisse, perinde quasi & deponeret tantum scriptorem è manibus quam tardissime, & primo quoque tempore repeteret intermissam lectionem. Ex quo dupliciter imitatione & exemplo profecerit, primum ut acer plerumque ac vehemens esset in notandis ac perstringendis moribus, mulierum præsertim: deinde ut perbene Græce loqueretur, facilis quoque ac solutus, quam cateri, verbis explicaret sententias. Achilles quoque Tattus Lib. VIII. de Amoris Clitophontis & Leucippes inducit sacerdotem in perditos Thersandri mores declamantem quem pag. 493. ita describit: παραλθὼν δ' ὁ ἱερεὺς ἦν δ' εἰπεῖν ἢ ἀδύνατον, μάλιστα δ' τὴν Ἀριστοφάνου ἑλληνικῆς κωμῳδίας. Aristophanis filii fuerunt *Avatos, Philippus* [pro quo *Philetarus* memoratur Svidæ] & *Nicostratus*, de quibus infra in Notitia Comicoꝝ deperditorum, ubi etiam de *Callistrato* & *Philonide*, quibus histrionibus in fabulis suis agendis usus fuit. Fuere & alii Aristophanes ut 1) qui Archon fuit Athenis Olymp. CXII. 2. Diodor. Sic. Lib. XVII. 2) Aristophanes Byzantinus Grammaticus de quo dicam Lib. III. 3) Aristophanes Mileſius, Plinio; Varroni Mallotes, qui de agricultura scripsit, 4) Aristophanes Bœotus Plutarcho de malignitate Herodoti p. 874. laudatus, cujus secundum *Θηβαϊκῶν* allegat Svid. in *ὁμολογίῳ*, *Θηβαίως ὄντος* Steph. in *ἀντικονδυλεῖς*, librum II. *Βοιωτικῶν* idem in *χαίρωνείᾳ*. 5) Aristophanes Alexandri Magni fatelles Plutarch. Alexandro p. 694. 6) Aristophanes Corinthius Libanii amicus, qui eum singulari tuetur oratione T. 2. Opp. p. 210. Cæterum Aristophanes Babylonius, quem ex Stephano refert Hendreichius pandectarum Brandenburgensium scriptor, nullus est: nam Stephanus in *λακκαδαίμων* citat Aristophanem *ἐν βαβυλωνίῳ*, Comici nostri drama deperditum respiciens. Aristophanes quoque Camiræus Comicus ab Atheniensi nostro perperam distinguitur, ut in notitia Comicoꝝ deperditorum annotavi.*

II. Ex Comœdijs Aristophanis ætatem tulerunt hæ undecim, quas solas etiam evoluisse se testatur Svidas in *Ἀριστοφάνης*.

Z Z Z Z

ΠΑΟῦ.

* Vavassor libro laudato p. 79. Nec temere antiquiorem testem hujus de Chrysoſtomo narrationis reperiri quam Aldum Manutium in præf. ad Dan. Clarium Aristophani suo præmissa, observat Menagius præf. ad part. 2. Observat. de Lingva Gallica, & T. 2. Anti Baileti. p. 48.

1. ΠΛΟΥΤΟΣ. *Plutus* posterior * è duobus Comædiis quas hoc nomine Poëta fecerat. Acta Archonte Antipatro Olymp. XCVII. 4. postrema earum quas Aristophanes ipse docuit, sive prima potius quam filio suo Araroti agendam permisit. Hanc *Job. Reuchlinus* Ingolstadii se interpretatum affirmat auditoribus plus quam trecentis. Græce prodiit separatim Argentorat: 1567. 4. & cum versione metrica latina *Nicodemi Frischlini* Hamb. 1613. 8. curante Henrico Rumpio, & Helmst. 1667. 4. Carmine etiam reddidit *Adrianus Cbilius* Antwerp. 1533. 8. & *Thomas Venetorius* Norimb. 1531. 4. Latina prosa verterunt præter *Andream Divum* & *Lambertum Hortensium*, *Carolus Girardus*, Bituricensis, cujus versione & commentario copioso (qui in editione Aristophanis Genevensi A. 1607. fol. etiam recusus exstat) illustrata Græce & latine prodiit Paris. 1549. 4. tum *Angli*, qui *Plutum* & *Nubes* Aristophanis cum nova versione ad verbum, adjectis per singulas paginas veteribus scholiis Græcis, eleganter typis excubiri fecerunt Londin. 1695. 8. In eadem editione habes duos indices in Scholia Græca ad binas hæc Comædias, unum verborum quæ explicantur alterum auctorum qui allegati sunt. Gallica versio prosaria & nota *Anna Dacieræ* T. Fabri filix in *Plutum* ac *Nubes* cum examine utriusque Comædiæ ad regulas theatri Paris. 1684. 12. Amstelod. 1692. 12. Gallico pridem carmine transtulerat Joh. Antonius Bayfius. Gallica quoque prosa à se conversum & commentariis illustratum memorat Antonius Verderius Bibl. Gallicæ p. 81. Hæc Comædia ἐγχευόμενος πρῶτος dicitur Tzetæ Chiliad. XI. v. 755. & laudatur à Photio Epist. 150. Etiam una cum raris Aristophanis in usum Juventutis Græce separatim edita est Ultrajecti 1561. 4. *Plutum* & *Nubes* Aristophanis cum scholiis ineditis fuisse in Bibl. Renati Moreau testatur Labbeus Bibl. nov. MSS. p. 213.
2. ΝΕΦΕΛΑΙ. *Nubes*, quibus Socratem perstrinxit Comicus, ab Anyto ** & Melito ad hoc instigatus. Socrates quidem sciens se petendum salibus & scommatibus, non modo interfuit sed & quo ab omnibus videretur surrexit. Confer si lubet quæ viri docti ad *Ælian.* II. 13. Var. Plato hoc drama misit ad Dionysium Siciliæ tyrannum, & ex hoc aliis-
- * Sam. Petitus lib. 1. Misc. c. 16, contendit in *Pluto* dramate quæ hodie exstat, multa è posteriore, multa etiam è priore *Pluto* inserta legi. Confer ibid. c. 11. ubi *Plutum* priorem ab Aristophane editum docet in Panathenæis Olymp. XCII. 4.
- ** Negat hoc Laur. Ingewaldus Elingius Prof. Upsalensis in Hist. Græcæ Linguae p. 123, seq. & solennibus Philosophorum & Comicorum disidiis hæc unice putat esse tribuenda quæcumque adversus Socratem Aristophanes effudit.

aliisque Aristophanis Comædiis jussit eum Remp. Atheniensium dicere, ut refert auctor Græcus vitæ. Mirifice populo Nubes Comicis placuisse testatur eodem in loco Ælianus, qui Aristophani, nec ulli alii victoriam à judicibus tribuendam esse clamaverunt. Syncsius quoque in Dione p. 40. μήτε Κωμωδία, inquit, τῶν νεφελῶν μάλλον εὐδοκίμαί, εἰδὲ γὰρ εἶναι ἢ τινα μεία τῆς ἰσῆς δυνάμεως ἁριστοφάνης ἀπήγγελκε. Scholiastes Aristoph. in προθεωρία νεφελῶν τὸ ἴδραμα ἔστο τῆς ὅλης ποιήσεως καλλίστην ἐν αἰ Φασικῆ καὶ τεχνικώτατον. Judicium tamen sententia non Aristophanes sed Cratinus pronunciatus est victor & Amipias. Docuit Comicus Nubes posteriores [qvæ solæ exstant, prioribus deperditis, ut ex duobus locis Athenæi & scholiis Græcis ad hanc Comædiam observavit Meursius in Bibl. Attica p. 1445.] anno post priores, Archonte Aminia Olymp. LXXXIX. 2. Aristophanes vicissim à Platone Socratem Magistrum suum ulciscente in symposio inducitur tanquam homo cui περὶ Διόνυσον καὶ Ἀφροδίτην πᾶσα διάμιβη. Vehementer quoque in Aristophanem Socratis nomine invehitur Eunapius in Ædesio p. 35. *Titoma Magistri* scholia inedita in Aristophanis νεφέλας ex Bibl. Renati Moreau allegat Joh. Pricæus ad Apuleji Apologiam, Cangius in glossario voce προζύμι & alibi, quæ tanquam certum est scholiorum Thomæ partem inter edita in nubes scholia legi. Latina prosa hanc Comædiam verterunt *Andreas Divus*, *Lambertus Hortensius*, & *Angli* qui etiam scholia vetera Græca adjecerunt, ut jam dixi in Pluto. Metaphrasi Poëtica *Nicodemus Frischlinus*, *Gallica* versione post Petrum de la Rivey & commentariis egregius illustravit *Anna Tam*, *Fabri* filia. *Anglica* prosa redditæ exstant in *Historia Philosophica Thomæ Stanlei* p. 99. seq. De νεφέλαις προζύμις quemadmodum etiam de Pluto priore dixi infra inter Comædias Aristophanis deperditas. Aristophanis exemplo Hetrusca lingua Nubes scripsit sed adhuc ineditas *Cesar Cremoninus*, Philosophiæ Peripateticæ apud Patavinos quondam Doctor celebris, ut è Joh. Maria Crescimbeno refertur in *Actis Erud. A.* 1704. p. 512. seq.

1. ΒΑΤΡΑΧΟΙ. *Rana*; in quibus Æschylus Euripidi præfertur. Actum est hoc drama in Lenzis [qvæ in honorem Bacchi sub extremum autumnum Athenis celebrabantur] Archonte Callia Olymp. XCIII. 3. Confer Sam. Petitum lib. I. Miscell. c. 14. Latina prosa vertit *Andreas Divus*, carmine *Nicodemus Frischlinus*. Qvæ ex Aristoph. βατραχούς profert Svidas in πᾶν, in hoc dramate frustra quæres.

4. ἸΠΠΕΙΣ. *Equites*. Acta est Comædia itidem in Lenzis, Archonte Stra-

- tole Ol. mp. LXXXVIII. 4. & gravissime perstringit Cleonem Demagogum, effecitque ut quinque talentis* multaretur. Latine reddidit præter *Andream Divum*, *Lambertus Hortensius*, cujus latina versio Pluti, Nubium & Equitum prodiit Ultrajecti 1557. 4. Fallitur Menagius qui Græca cum versione Hortensii produisse refert T. 2. anti Bailleti p. 43. Metaphrasi latina Poëtica feliciter hanc quoque Comœdiam donavit *Nicodemus Frischlinus*.
5. ΑΧΑΡΝΕΙΣ. *Acharnenses*. Acta Olymp. LXXXVIII. 3. five potius $\frac{3}{5}$ anno $\frac{1}{3}$ Archonte Euthymene: in Lenzis. Hæc ultima est quinque Aristophanis Comœdiarum quæ cum Metaphrasi Poëtica *Nicodemi Frischlini* excusæ sunt Francof. 1586. & 1597. 8. præmissa vita Aristophanis & ejusdem adversus Plutarchum defensione. Ejus translatione meliorem fieri potuisse negat Reinesius p. 416. Var. lect. Vide & centuriam Epistolarum Philologicarum è Goldasti Bibl. editarum p. 276.
6. ΣΦΗΚΕΣ. *Vespa*. Acta Archonte Amynia, itidem in Lenzis Olymp. LXXXIX. 2. Confer Sam. Petikum lib. I. cap. 7. Miscell. Seorsim cum Metaphrasi pereleganti latina Poëtica *Q. Septimii Florentis Christiani* curante H. Rumpio Hamb. 1620. 8. cum versione & commentario ejusdem Florentis legitur in editione Aristophanis Genevensi 1607. fol. ut Andreæ Divi versionem profariam omittam.
7. ΟΡΝΙΘΕΣ. *Aves*, quam docuit Aristophanes Liberalibus five *Διονυσίαις τοῖς κατ' ἄστυ* die 16. Elaphebolionis, Archonte Chabria, Olymp. XCI. 2. Vide Sam. Petikum ad Leges Atticas p. 316. & Lib. I. Misc. cap. 10. Allegat præter alios Plutarchus in Nicia p. 528. Hanc fabulam qui præter *Andream Divum* latine verterit neminem novi.
8. ΕΙΡΗΝΗ. *Pax*. Acta afflictis diuturno bello Peloponnesiaco Atheniensibus & tota Græcia pacem anhelante. Vide Tzetzem Chil. XII. hist. 436. & Sam. Petikum lib. I. Misc. cap. 8. qui actam docet Olymp. LXXXIX. 3. Archonte Alceo. Hæc cum Metaphrasilatina Poëtica *Q. Septimii Florentis Christiani* & commentario luculento excusa Paris. 1589. 8. & Hamb. 1615. 8. curante *Henrico Rumpio*, sed qui commentarium Florentis prætermisit, recusum in editione Aristophanis Genevensi Græcolatina 1607. fol. In editione Græca Aristophanis quam curavit Philippus Junta Florentiæ 1525. 4. primum ex MSto codice huic

* Gyraldus pag. 381. ambiguus verbis hoc ita refert, quasi multatus sit decem talentis non Cleon, sed ipse Aristophanes, qui in hoc dramate personam Cleonis ipse egit facie minio oblita, cum histrionum nemo hoc facere propter Cleonis potentiam ausus esset. Cleonem ab Equitibus multatum testatur Aristophanes ipse in *Acharnens.* v. 6. ubi consule si placet Scholiasten.

huic Comœdiæ accesserunt versus LX. circiter, qui in prioribus duabus Aldina & Florentina desiderantur. Edita Pax Aristophanis etiam Græcæ à Morello Paris. 1586. 4. Latina prosa vertit *Andreas Divus*. De Pace posteriore, vide quæ infra in catalogo dramatum Aristophanis deperditorum.

9. ΕΚΚΑΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ. *Concionatrices*. Actum drama Olymp. XCVI. 4. Archonte Demostrato. Vide Sam. Petitem lib. I. Misc. c. 15. Versioe prosa post *Andream Divum* longe meliore & perutilibus ad phrasin ac sensum Poëtæ intelligendum notis illustratæ à Tan. Fabro T. 2. Epistolar. [Salmur. 1674. 4.] p. 165. seqq. Versionem intra triduum, notas sex dierum spatio composuisse se testatur Faber ipse in libello Gallico Journal du Journal. p. 36. Habentur etiam εκκλησιαζουσαι cum Tan. Fabri vers. & notis in editione Aristophanis Græcolatina Amst. 1670. 12. Laudat Cuperus Lib. II. c. 13. Var. Obs. Menagius T. 2. anti Bailleti p. 47.
10. ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ, *Cereris sacris operantes*. Quæ Comœdia in antiquissimis Aristophanis editionibus non minus quam Lyfistrata desideratur. Primum utraqve vulgata est à Bern. Junta, hinc in editione Græca quæ ab Andrea Cratandro & Joh. Bebelio curata est Francofurti A. 1572. 4. cum præfat. Simonis Grynzi. Olympiade XCII. 4. actam fuisse disputat Sam. Petitus lib. I. c. 13. Misc. Scholia Græca in Thesmophoriazulas [vetera enim nulla in hanc Comœdiam & Lyfistratam edita habentur] composuit & Francisco I. Galliarum Regi inscripta edidit *Egidius Bourdimus* Advocatus & Procurator Generalis Parlamenti Paris. 1545. 8. Latina prosa vertit solus quod sciam *Andreas Divus*. Porro duas Comœdias hoc nomine scripserat Aristophanes, itaque ista quæ sola exstat, προτεραι θεσμοφοριαζουσαι dicuntur Gellio XV. 20. Hephæstioni in Enchirid. p. 42. & Clementi Alex. 6. Strom. p. 628. ubi notat Aristophanem versus quosdam presentis dramatis è Cratini εμπιπραμφορις sumfisse. E posterioribus videtur locus esse petitus apud Svidam in αλφάνει.
11. ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ *Lyfistrata*. [in Svidæ codicibus male λυσιςρατ] Acta non Olymp. XCII. 4. ut conjiciebat Samuel Petitus lib. I. c. 12. Misc. verum Archonte Callia, cum post Leocritum magistratui præfisset Olymp. XCII. 1. ut ex Philochori Atthide refert auctor scholiorum ineditorum in Lyfistratam, quæ in codice Barocciano 38. servat Bibliotheca Bodlejana, & licet brevior sint, dignissima tamen quæ edantur judicat Dodwellus de Cyclis Græcorum pag. 742. Neque

illa eruditus diutius invidet ipse eruditionis vir Ludolphus Kusterus qui eadem è Bodlejano codice descripta & collata cum codice Is. Vossii novæ suæ quam parat Aristophanis editioni adjungit. Allegantur à Francisco Junio in Catalogo Artificum p. 124. Galeo ad Antoninum Liberalem p. 146. &c. Hæc Comœdia cum *Septimii Florentis Christiani* Metaphrasi poetica & commentario legitur in editione Genevensi 1607. fol. ut *Andrea Divi* profariam versionem omittam.

III. Deperditarum Aristophanis Comœdiarum longe major est catalogus, quem hoc loco lectori repræsentabo adjutus observationibus Johannis Meursii in Bibliotheca Græca, Atticaque, *Gvilelmi Canteri* & *Gvil. Coddæi* in fragmentis Aristophanis, & *Andræ Schotti* in iis quæ præmittuntur editioni Aristoph. A. 1624. & 1670. 12mo. *Svidas* & *Thomas Magister* in ejus vita tradunt ipsum docuisse dramata LIV. ut in altero anonymo vitæ scriptore error esse videatur *μδ.* pro *νδ.* 44. pro 54. Ex his, quatuor: *παίσιον*, *ναύαγον*, *νησυσ* & *νύβιον* alii maluerunt referre ad Archippum.

Ἀγηρο⊙. Athen. Poll. legendum *Ἀνάγυρο*⊙.

Ἀγωνισαί. Pollux VII. sect. 168.

Διολοσίκων. Athen. Poll. Platonis de different. Comœdiar. qui testatur hanc fabulam mediæ Comœdiæ formam & nulla *χορικά μέλη* habuisse. Cæterum per filium suum Ararotem docuit & hoc drama & *κύκαλον* Aristophanes, ut notat scholiastes Comici in Argumento Pluti. Allegatur etiam in scholiis ad Pacem, *Svid.* in *ἀγυράσαι* & ab *Hephæstione* in *Enchirid.* Acta post *Plutum*, adeoque post *Olymp.* XCVII.

Διολοσίκων δεύτερο⊙. Athenæus Lib. IX.

Ἀκέραια. Poll. IV. 125.

Ἀκλαγῆς five *Ἀκλαγῆς* five *Ἀκαλλῆς* Gell. XIX. 13.

ἄμτροι παροιμίαι. Schol. Comici ad *Aves*, v. 1292. Sed videtur eo in loco laudari Aristophanes non Comicus sed Grammaticus.

Ἀμφιάραι⊙. *Hephæst.* *Harpocr.* Poll. *Svid.* in *ἀχηνία*. Athen., *Apostolius*; *Erotianus* in *λεβηρίδες*. *Etymol. M.* & *Ælian.* XII. 9. de animal. Schol. Aristophanis ad *ranas*. Hoc drama per *Philonidem* docuit Aristophanes, ut legitur in argumento *Avium*: docuit autem Archonte *Chabria*, *Olymp.* XCI. 2. Vide *Sam. Petitem* lib. 1. *Misc.* cap. 9.

Ἀνάγυρο⊙ five *Ἀνάγυρο*⊙. *Svid.* in *ἀργεῖσι Φῶρες*, Poll. *Etymol. M.* Athen. & *Scholiastes* Aristoph. Vide *Casaubonum* IV. 4. ad Athen.

Ἀγλα-

Ἀγῶνισαί. Vide infra in ταγῆνισαί.

Ἀσκληπιῶ. Pollux lib. 2. sect. 59. at ibi non est titulus Comædiæ, sed tantum ex Aristophane refertur Plutum ἐν Ἀσκληπιῷ in Æsculapii templo visum recepisse.

Ἀυλόκυϋ. Erotianus in ἄμβων. Galenus in Lib. I. Hippocratis περὶ ἄσθρων. Schol. Aristophanis ad Vespas.

Βαβυλωνιοί. Acta Olymp. LXXXIX. 2. Archonte Epicle. Suid. & Apollolius in Σαμίων ὁ δῆμιῶ. quorum locis adde Meurs. III. 21. Attic. Lect. Laudant & Aristoteles III. 2. Rhetor. Steph. Byz. Pollux, Athenæus, Harpocratio, Ammonius in χολαίδες Hesych. Etymol. M. Zenobius proverb. ἀνθ' ἐρμίωνῶ, Suid. in Σίμιῶ. auctor vitæ Aristoph. & Scholiastes ad aves & Archenens. & in Argumento Pacis. Vide & Casaub. ad Athenæum III. 10.

Ἄριστοφάνης ἐν τῇ βίβλῳ λεγέει ἑμφιτρύων δ' αὐτῷ γενναίωτερον παῖδα γενναῖ. Schol. Hesiodi. p. 246. b.

Βοηθοί. Priscian. Lib. XVIII.

Γεωργοί. Plutarch. in Nicia p. 518. quem hoc dramate Aristophanes perstrinxerat, Hephæst. Priscian. Lib. XVIII. Etymol. M. Athen. Poll. Harpocrat. Stob. & Zenobius in proverb. αὐτῷ μελητέον. Scholiastes Theocr. & Aristoph.

Γῆρας. Priscian. Lib. XVIII. Etymol. M. in μορμαλυκίωνῶ Suid. in ελεγγίῶ. Athen. Poll. Harpocrat. Scholiastes Nicandri Theriac. & Phrynichus in Διονύσειον p. 68. Schol. Aristophanis, Laërt. IV. 18. ubi vide Menag.

Γηρόγαρδῶ. vel ut alii scribunt γηρίλορδῶ vel γηρόλορδῶ senectus curva Ælian. hist. animal. XII. 9. pro quo Meursius in Bibl. Græca suspicatur legendum γεωργός aut γηροπόδης.

Ἐπρυτάδης. Erotianus in γαργαλισμῶ & ἐκλαπήσται. Hesych. Athen. Poll. Harpocr. Etymol. M. & Scholiastes Sophoclis ad Electram & Schol. Aristoph.

Γλαῦκος. Pollux III. 3.

Γόητες. Athen. Lib. XIV. nisi legendum ibi Aristomenes pro Aristophane.

Δαίδαλος. Suid. Athen. Poll. Hesych. Phrynichus in καίκαβον p. 80. Erotianus in ἀνεκείῶ. Clemens 6. Strom. p. 628. ubi ait Platonem Comicum & Aristophanem Dædalo sua invicem suffurari.

Δαιγαλεῖς. Athen. Poll. Harpocr. Etymol. M. Phrynichus & Thomas Magister Lex. Attic. in ἀκεσῆῶ, Galenus in proœmio Lexici Hippocratei, Svidas. Vide Nunnesium ad Phrynichum p. 13. seq.

Δαναίδες vel Δαναοί. Athen. Poll. Suid. in ἀταλαίπορον, αὐλαῖς, ἀργυρέϊας

ρειⓄ & κλεισαγόρα. Scholiastes Aristoph. ad Plutum & Pacem. Etymol. M. in ἀταλαίπωρον.

Δηλία. Athen.

ΔιοναύαγⓄ. Jupiter naufragus. Pollux X. 8. Vide & infra in ναύαγⓄ.

ΔιόνυσⓄ. Athen. Lib. XIV. nisi & ibi pro Aristophane legendum Aristomenes.

Δράμαλα. Apud Pollucem laudatur Aristophanes ἐν δράμασιν ἢ Νιοβῆ, & ἐν δράμασιν ἢ Κενταύρω vel Κενταύροις. Videndus Casaubonus VII. 14. ad Athenæum, ubi suspicatur quatuor Comædias, de quarum auctore Aristophane an Archippo [vide Anonymum in Comici vita quæ scholiis Græcis præfixa est] Criticis non constabat, Nioben, Centaurum, Insulas & Poësin ab aliquo in unum corpus conjuncta, & titulum dramata ei inscriptum fuisse. At enim non de Centauro, sed de ναυαγῷ dubitabant veteres Critici. Apud Hesych. in βύρσαν male ἐν ἀράμασι pro ἐν δράμασι.

Εἰρήνη. β. Jam Eratosthenis ætate non exstabat, qui dubius hæret an Aristophanes Comædiam *Pacem* quæ etiamnum habetur bis docuerit, an binas hoc titulo conscripserit, ut innuit Crates Grammaticus apud auctorem argumenti εἰρήνης Aristophanæ.

Ἐρεχθεύς. Eustath. ad Iliad. μ.

ἩνίοχⓄ nisi apud Pollucem pro Ἡνιόχῳ legendum ἢ Νιοβῆ.

Ἡρώες. Laërtius VIII. 34. Athen. Poll. Svid. Scholiastes Comici ad Aves & Stephanus Byz. in ἌργⓄ. Etymol. M. in πίνω.

Θεσμοφοριάζουσι five Θεσμοφοριάσασαι, ut secundas Aristophanis Thesmophoriazusas inscribit Demetrius Træzenius apud Athenæum Lib. I. Confer Sam. Petitem lib. I. Misc. c. 13. Ex his locum insignem de muliebri cultu & ornatu proferunt Clemens Alex. III. 12. pædagog. & Pollux VII. 22. Emendat Salmasius p. 1148. ad Solin. [p. 808. edit. Ultraject.] Idem drama allegatur à Svida in λακωνίζω & λύκⓄ ἔχωνεν, & αἰλφάνει, Harpocracione in πύλαι.

ΚένταυρⓄ five Κενταύροι. Pollux, Hesych. Athen. Svid. in προδμιον. Vide & supra in δράμαλα, solet enim allegari Aristophanes ἐν δράμασιν ἢ Κενταύρω.

Κισσαριτῆς. Athen. Sed illa Antiphonis est, non Aristophanis.

Κισσαρωδός. Hesych.

Κοραί. Ammon. in διέφθαρται, pro quo legendum quidam suspicantur ᾠραι.

ΚότυλⓄ. Pollux X. 23.

Κοίκαλ ⊙. Erotianus in *Φῶδες*, Stepanus Byz. in *Κόρινθ* ⊙. Athen. Hefych. Pollux, Harpocr. Zenobius in proverbio *χρυσὸς ὁ Κολοφῶνι* ⊙. Macrobius V. 18. Acta est hæc Comædia post Plutum, adeoque post Olymp. XCVII. & post decretum ne quis nominatenus in theatro perstringeretur. Vide scriptorem Græcum vitæ Aristophanis, & quæ supra in *Λιαλοσίκων*. Porro Philemonem in *ὑποβολιμαίῳ* hinc hoc Comici drama æmulatum notat Clemens Alex. 6. Strom. p. 628.

Λήμναι. Ammon. in *τύραννον*. Harpocr. Athen. Poll. Etymol. M. Svid. & Hefych. in *Δοριαλλας*.

Ναύαγ ⊙. Vide supra in *δράμασα*.

Νεφέλαι sive *Nubes priores* actæ Archonte Isarcho Olymp. LXXXIX. 1. in festo Lenzis. Vide Græcum argumentum Nubium posteriorum, quæ exstant.

Νῆσοι. Etymol. Pollux, Scholiastes Eurip. Stob. Svid. Hefych. Ab aliis relata est ad auctorem Archippum. Supra in *δράμασα*. Pollux IX. sect. 89. de hoc dramata; *εἰ μὴ ὑποπίσειν τὸ δράμα ὡς Ἄριστοφάνης ἐ γῆσι σιον*. Ita enim legit illum locum Casaubonus II. 15. ad Athenæum.

Νίκαι. Svid. nisi legendum *νῆσοι* vel *σκηναί*.

Νιόβη, [ab aliis tributa Archippo] Pollux, Schol. Euripidis ad Phœniss. ubi allegatur Aristophanes *ἐν δράματι Νιόβης*. Forte leg. *ἐν δράμασιν ἢ ἰσοκράτῳ*. Vide supra in *δράμασα*.

Ὀβριμ ⊙. Pollux X. 3.

Ὀλυκᾶδες. Athen. Schol. Aristophanis, Pollux, Hefych. Svid. Harpocr. & Stephanus Byz. Galenus 1. de alimentorum Facult. T. 4. p. 316.

Πελαργοί. Schol. Aristoph. ad Plutum & Vesp. Athenæus, Harpocr. Pollux, Thomas Mag. vocibus Articis in *σημῆιον*.

Πελαργὸς. Athen. Lib. IV. sed & ibi legendum *πελαργοί*. Nam & apud Pollucem X. 44. clarissimus Hemsterhusius ita reperit in MSS.

Περιαγγεύς. Vide mox *περιαγγής*.

Περιαγγής. Schol. Aristophanis ad Aves, ubi Meurf. legit *περιαγγῆ* pro *περιαγγεῖ*.

Πλασανισαί. Etymol. M. in *αἰδοίσαται* ⊙, nisi legendum *ταγμισαί*.

Πλάστ ⊙. *α*. Acta hæc Comædia viginti annis ante Plutum secundum [quæ exstat] Olymp. XCII. 4. Versus quem ex Pluto secundo profert Athenæus Lib. IX. legitur in Comædia hujus nominis, quæ exstat, v. 1128. Vicissim quæ in Pluto *α*. affert Scholiastes Aristoph. ad Ranas, in illa non occurrunt. Unde recte colligit Meursius, priorem Plutum perisse, posteriorem ad nos pervenisse.

Πράξεις. Schol. Aristoph. ad Aves p. 602. Sed hæ Phrynichi vel Eupolidis potius sunt quam Aristophanis. Vide Pollucem IX. 31.

Ποίησις ab aliis tributa Archippo. Vide supra in *δράματι*.

Πόλεις. Athen. Lib. III. qui docet idem drama ab aliis tributum Philyllio vel Phrynicho.

Πολύειδος. Etymol. M. Poll. Svid. Stob. Apostolius.

Προαγων. Athen. Poll. Svid. in *σαθρόν*.

Πυθαγόρειοι. Athen. Lib. IV.

Σέριφοι. Schol. Aristophanis ad Vespas.

Σκηναί. Athen. Harpocr. Hefych. in *τρίτος ατης*. Alii hoc drama Platoni Comico adscripsere.

Σκηναί κατάλαμβάνουσαι. Hefych. Harpocr. Athen. Poll. Etymol. M. Scholiastes Aristoph.

Σκύθαι ἢ ταῦροι. Pollux Lib. X. sect. 168. Sed eundem versum idem Pollux Lib. VII. sect. 59. non Aristophani tribuit sed Antiphani.

Ταγηνισαί. Athen. Svid. in *αφύα*, Poll. Harpocr. Etymol. M. Scholiastes Comici ad ranas, nubes. Tarræus & Didymus, Apostolius. Forte apud Svidam in *άλις αφ*. pro *αύλαγωνισαίς* & apud Etymol. M. in *αίδι-έσα* pro *πλατανισαίς* legendum *ταγηνισαίς*.

Ταῦροι. Supra in *Σκύθαι*.

Τελμισαίς (*τελμισοί*, *τελμησαίς*, *τελμησοίης*) Athen. Hefych. Etymol. Poll. Aristides Orat. i. sacra T. I. p. 486. Stephanus Byz.

Τετραμέτροι. Zenob. in *αλεσίαις*. At non videtur intelligi peculiare drama hoc titulo, verum respiciuntur tetrametri jambici quibus passim Aristophanes utitur & qui ab ipso nomen habentur Aristophanii dicuntur.

Τριφαλής. Athen. Harpocr. Poll. Hefych. Svidas in *τῶν τριῶν κἀκῶν*, Constantinus Porphyrogen. c. 23. de administr. Imper. Stephanus Byz. in *Ἰβηρία*.

Φαίλα apud Harpocrat. in *ζύσις* corruptum est, nam legendum *Αριστοφάνης ἐν νεφέλαις*.

Φιλανίδης. Athen. Lib. VIII.

Φονίσαι. Athen. Poll. Svidas in *ακαλήφη*.

Ὠραί. Hefych. Athen. Pollux, Scholiastes Aristoph. Vide & supra in *κόρα* & Sam. Petitum ad leges Atticas p. 2.

IV. Scholia sive Commentaria Græca in Aristophanem edita hæcenus sunt quadruplicia. *Prima* antiqua sunt & pererudita ad Comædias novem primorês, in variis codicibus præcis reperta & ad Aldi Manu-

tii preces descripta ac recensita à *Marco Musuro* Cretensi. Collegerant illa *Thomas Magister*, *Demetrius Triclinius* aliique recentiores Græci ex variis Grammaticis antiquioribus qui in Aristophane illustrando operam suam olim collocarunt, quales fuere, ut ex ipsis scholiis licet colligere, *Apollo-
nius*, *Aristarchus*, *Aristophanes* Grammaticus, *Callimachus*, *Callistratus*, *Didy-
mus*, *Eratosthenes*, *Lycophron* Grammaticus, *Symmachus Atheniensis*, & *Theon*. Unde non mirum est verba Comici in hisce, perinde ut aliorum Poëtarum in suis, frequenter in diversam, haud raro etiam in contrariam exponi sententiam. Facile etiam hinc componi potest controversia, quæ exercuit viros *eruditos, ambiguum esse ducentes, utrum Svidas, in quo iisdem multa verbis atque in Scholiis ad Comicum leguntur, exscripserit Aristophanis Scholiasten, an hic Svidæ fuerit compiler. Nimirum dubitari nequit Svidam, utpote longe juniorem, graviter usum fuisse Grammaticorum veterum uti in alios poëtas, ita in Aristophanem præcipue commentationibus, vel certe commentationum illarum antiquioribus excerptis, etiam nonnulla integriora quam hodie existant habuisse: at vicissim Musurus qui illa Scholia ab aliis ut dixi excerpta digessit ac descripsit, Svidam hinc inde potuit habere antè oculos, & ex eo interdum illa supplere atque emendare.

Secunda Scholia sunt in easdem novem Comædias hinc inde ad Musuri editionem adjecta à curatore Florentinæ editonis *Arsenio*, Archi Episcopo Monembasiz, nec adjecta ex Codicibus MSS. verum ut *Richardo Bentleio* in Apologia dissertationis de Epistolis Phalaridis p. 22. observatum est, è Galeno, Athenæo, Svida, Eustathio & aliis vulgatis scriptoribus decerpta. Florentinam tanquam auctiorem, non Aldinam sincerio-
rem editionem secuti sunt, qui postea Aristophanem cum scholiis edidere Basileenses ac Genevenses. Etiam *Thoma Magistri* MSta ad *veφéλας* scholia è Bibl. Renati Morelli allegat Jo. Pricæus ad Apuleji Apologiam.

Tertia scholia debentur *Odoardo Biseto* Tricassino, quæ occurrunt in editione Genevensi, & universas undecim Comædias illustrant. De hoc Biseto in Francisci Pithœi Pithœanis à Clariss. Teisserio nuper editis legas hæc verba: *Bizet qui à fait sur l' Aristophane, estoit controller des guerres & Seigneur de Charlay. Il demouroit en cette ville, & se retira pour la religion. Il a tout pris des dictionnaires grecs. Il estoit nostre cousin.*

Quarta denique scholia Græca in folas conscripta Thestnophoria-
zusas sunt ab *Agidio Burdino* Advocato & Procuratore Generali Parlamen-
ti Pa-

A a a a 2

ti Pa-

* Vide Jac. Thomafium de Plagio literar. §. 541. & 550. seq. & Georgii Sigismundi Crenii
diss. de Scholiaste Aristophania. Witeb. 1699.

ti Parisiensis, editaque Parisiis 1545. 8. & inscripta Francisco I. Galliz Regi, & a tempore recusa in editione Aristophanis Genevensi.

V. Editiones* Aristophanis Græcæ cum Scholiis Græcis.

I. Venet. 1498. (Male Gesneri Bibl. 1502. five MCCCCCII pro MCCCCIIC) fol. apud Aldum Manutium Romanum, qui in Epistola ad Danielelem Clarium Parmensem, Professore literarum humaniorum Ragusinum, *Accipe, inquit, novem Aristophanis fabulas: Nam decimam** Lysistratam ideo prætermisimus, quia vix dimidiata haberi à nobis potuit. Sini satis hæ novem: cum optimis & antiquis ut vides commentariis, quibus Græce discere cupientibus nihil melius legi potest, non meo solum iudicio sed etiam Theodori Gaza undecunqve doctissimi, qui interrogatus quis ex Græcis auctoribus assidue legendus foret Græcas literas discere volentibus, respondit, solus Aristophanes, quod esset sane quam acutus, copiosus, doctus, & verus Atticus. Hunc item Johannes Cbrysofostomus sanctificasse dicitur, ut duodeviginti Comædias Aristophanis semper haberet in manibus, adeo ut pro pulvillo dormiens uteretur: hinc itaque & eloquentiam & severitatem quibus est mirabilis, didicisse dicitur.* Scholia Græca ut dixi non composuit sed tantum ex veteribus codicibus descripsit & recensuit *Marcus Musurus*, ***cujus præfatio Græca præfigitur, in qua inter alia: Τα δ' ὑπομνήματα ταῦτι καὶ πόνα πολλὰ καὶ χροῖα ἐδέετο μακρὰ, εἰ τις αὐτὰ πρὸς τὸ βέλγιον ἐγχειροῖα μεταρμόσασθαι χροῖα, ὧν θάλαρα μὲν ἐπεκρατήσαμεν καίτοι κρείττον' ἢ φέρειν. Περὶ τενόν δὲ μὴ κομιοῦν τὰ ἔχρονα συνέβη. Οὐ γὰρ μόνον τὰς ἐξηγήσεις συνείρειν ἐργολαβήσασθαι πεφυρμένας τῶς ὡς ἴτε πα καὶ αὐτοὶ, ἀλλὰ καὶ τοπωθείσας ἤδη ἐπέβρασμα μεθὰ διορθῶν. Ad calcem Scholiarum in Comædiam septimam numero, quæ inscripta est *Aræ*, leguntur hæc verba: Ἀριστοφάνης Κωμῳδῶν ἐπὶ τὰ καὶ τῶν εἰς αὐτὰς σχολίων ἀρχαίοις συντεθέντων γραμματικῶς ἀ δὴ ἀσπράδην ἐν αὐτῶν ἐπιμελέστατα διορθῶνται ὡς δὲ Μάρκος Μισέρος & Κρησός. Sed & in octavam deinde & nonam scholia sequuntur (in Ecclesiastice quidem five nonam paulo breviora) ejusdem haud dubie Musuri industria recensita & emendata.

* In editionibus Aristophanis recensendis usum me fuisse profiteor inter alia observationibus Ægid. Menagii T. 2. Anti Bailleti cap. 113.

** Undecima quoque *Theismophoriazusæ* in hac edit. desideratur.

*** De Musuro, qui diem obiit supremum Romæ A. 1517. agunt Erasmus XXIII. 5. Epist. Paulus Jovius in elogiis p. 57. Paulus Freherus in theatro [qui male affirmat cum fuisse Cardinalem] Isaacus Bullart in Academia scientiarum & artium T. 2. p. 324. Antonius Varillafius in anecdotis Florentinis Libro IV. Petrus Bælius in Lexico, qui merito fidem detrahit Varillafii commentis, & Petrus Lambecius Lib. VI. commentar. de Bibl. Vindobon. p. 278. seq.

data. Mufuri præfationi fubjectum eft *Scipionis * Carteromachi* in *Aristophanem* Epigramma, dehinc feqvuntur excerpta ex *Hephaestionis* *Enchiridio*, & alia *Demetrii Triclinii* de metris quibus *Aristophanes* eft ufus, *Platonii* item de differentia & diverfo caractere *Comædiarum* apospafination, cujus mentionem feci fupra cap. XI. num. 10. Tum *Vita Aristophanis* ab *Anonymo* fcripta & alia breviora *Thoma Magistro*: Deniqve nonnulla lectu digna de *Comædiæ* antiquæ, mediæ, novæqve fcriptoribus, & numero ** *Comædiarum*. *Comædiis* ipfis *Aristophanis* varia funt argumenta præmiffa *Græco* profario fermone, itemqve aliud *Jambis*, qui tribuuntur *Aristophani* *Grammatico*.

2. *Florentiæ* Ao. 1525. (male *Gefneri* *Bibl.* 1515.) 4. apud hæredes *Philippi Juntæ* recufa editio *Aldina* eft perqvam nitide, & recensita ab *Antonio Fracino* *Varchienfi*, cum *scholiis* *Græcis* per *Arsenium* auctis, & indice rerum in illis occurrentium. Sed *Fracinum* ipfum audire juvat in *Epiftola* ad *Benedictum Accoltam* *Archi* *Epifcopum* *Ravennatem*: *Inter alia recognovimus Aristophanis Comicarum omnium lepidiffimi novem Comædias, vere Græci candoris eloquiique delicias, cum sale suo, lepore facetiisque delebet multum, sententiarum vero luminibus plurimum prodesse possit, ad hoc Arsenii Cretenfis Archi Epifcopi Monembafiz magna eruditione viri acerrimo judicio usi, dum is Florentiæ adolescentulos illos quos Leo Pont. Max. ad reparandam Græca lingua jafturam ex media Græcia accerfiverat, instituit. In qua quidem recognitione hoc imprimis gloriari licet, nos omnium primos in Comædia cui titulus est Pax, ad sexaginta versiculos nostra diligentia repertos restituisse.*

3. *Bafilæ* ex *Officina Frobeniana* A. 1547. fol. typis luculentis & perqvam emendate *Undecim* *Comædiæ* *Aristophanis* vulgatæ funt, *Novem* quidem cum *scholiis* ex *Florentina* editione recufis, *decima* vero &

A a a a 3

unde-

* *Hic* *Scipio Carteromachus* *Piflorienfis*, *Græce* & *latine* citra ostentationem doctiffimus. *Politiani* discipulus fuit, & notus est scripta *Oratione* de laudibus *Græcarum* *literarum* ad *Dan. Renerium* *nobilem* *Venetum*, quam *H. Stephanus* præfixit *thesauro* *Græcæ* *Linguae* & auctiorem separatim edidit *Joh. Faloldus Baruthi* A. 1690. *Græca* hujus *Carteromachi* *Epiftola*, cum *Epigrammate* *Græco*, præmittitur *Lexico* *Græco* *Varini Favorini* *Cameritis*, edit. *Venetæ* A. 1496. fol. apud *Aldum*. De hoc *Carteromacho* idem *Clariff. Bælius* consulendus in *Lexico* edit. *secundæ*.

** *Veteris* *Comædiæ* *dramata*, una cum *Pseudepigraphis*, numerat *CCCLXV*. *Poëtas* *Comædiæ* antiquæ nobiliffimos *Epicharmum*, *Magnetem*, *Cratinum*, *Cratetem*, *Pherecratem*, *Phrynichum*, *Eupolin* & *Aristophanem*. *Mediæ* *Comædiæ* *Poëtas* *LXVII*. *dramata* *DCXVII*. *Poëtarum* celeberrimos *Stephanum* & *Antiphanem*. *Novæ* deniqve *Poëtas* *LXIV*. inque his præstantiffimos *Philemonem*, *Menandrum*, *Diphilum*, *Philippidem*, *Pofidippum* & *Apollodorum*.

undecima sine scholiis, recensente viro docto Sigismundo * Gelenio Pragenfi, Marci Musuri discipulo, qui hoc opus insigni rerum in scholiis explicatarum indice ornatum inscripsit Philippo Melanchthoni, omnis bonæ literaturæ, ut vere eum appellat. peritissimo.

Editio Græcolatina cum Scholiis & Notis doctorum virorum.

Genevæ Ao. 1607. fol. sumptu Caldorianæ Societatis prodit Aristophanes recognitus à Francisco Porto Cretenfi, & a filio ejus Emilio Porto in lucem editus, in qua locupletissima omnium quæ hætenus prodierunt Comici editione, præter Comædias ipsas undecim cum latina versione, & scholia in priores novem ex editione Basileensi recusa, habentur scholia Græca Odoardi Bifeti ** in undecim Comædias, Egidii Bourdini scholia itidem Græca in Thesmothiazufas, Caroli Girardi commentarius in Plutum, & Q. Septimii Florentis Christiani notæ in Pacem, Vespas & Lyfistram, eleganti Metaphrasi poetica latina à se donatas. Cæterum Claudius Christianus, Florentis filius, qui has parentis sui lucubrationes Genevam miserat, vehementer de illa editione conqueritur in literis ad Josephum Scaligerum datis *** 10. Sept. Anno 1608. *Je n'ose vous parler de l'Aristophane que vous avez veu jem' assure premier que nous; car l'ouvrage en est flaid, que je ne le puis avouer pour parent. Le mal est arrivé de l'avoir envoyé hors d'icy, & en ville où ils ne croyent aujourd' huy que leur teste. Ils ont meprisé l'ordre que je leur avois envoyé, ont retranché plusieurs choses de mon Pere, l'Epitre mesme à Mr. de Thou sur l'Irene (imprimée à Paris l'An 1589. in octavo avec cette Epitre) & y ont mis des gens qui n'ont du tout rien contribué à l'œuvre, puis ont tellement meslé de leur avis, qu'il semble que leur dessein ait été plus tost de l'estouffer que de luy faire voir le jour.* Aliqua in scholiis Græcis omiffa esse queritur Jungermannus ad Pollucem p. 1370.

E di-

* De Gelenio videndus Coelius Sec. Curio in præf. ad Appiani Hispanica à se versa, Antonius Teisslerus in elogiis Thuanis & novis ad ea additionibus, H. Valesius præf. ad Ammianum, P. Pælius in Lex. Paulus Freherus, Tho. Pope Blount &c.

** Ad hunc Bifetum Epistola Æmilii Porti, cum ejusdem Porti præfatione duplici Græca altera, altera latina, operi præfigitur.

*** Ita rectius Colomesius cap. XCVIII. Bibl. selectæ quam Menagius T. 2. anti Bailleti p. 44. ubi has literas datas legas 10. Sept. 1610. Sed tunc jam pridem defunctus fuerat Josephus Scaliger. De Florente Christiano præter Colomesium & Sammarthanum agit Teisslerus in elogiis Thuanis. De scriptis ejus editis & ineditis videnda quæ leguntur ad calcem libri Casauboni de Poesi Satyrica Græcorum, recuso ante aliquot annos in Museo Philologico Thomæ Crenii Viri Cl.

Editiones Aristophanis Græcæ sine Scholiis.

1. Florentiæ A. 1515. 8. *Bernardus Junta* Novem Comœdias à se castigatas & Philippi Juntæ typis exc̄scriptas dicavit Francisco Accolto designato Episcopo Anconitano. *Putabam*, inquit, *duas quoque notioribus his addere posse nondum ab aliis impressas, quæ cito forsitan abs te nostra ope his novem comitate legi poterunt, ni forsitan Euphrosyni Bonini præceptoris sui & aliorum tuorum pariterque nostrorum amicorum promissa, quod credere nequeo, in levas abibunt auras.* Sed eodem anno iisdemque forma ac typis idem Bernardus separatim edidit Thesmophoriazusas ac Lyfistratam, ut adeo ab illo jam tempore univ̄sæ Aristophanis undecim Comœdiæ manibus studiosorum te-rantur. *Venit jam*, verba editoris sunt in præfat. *expectata dies illa, in qua ex Urbinate Bibliotheca antiquissimum Aristophanis exemplar nacti sumus, ibique inter alias Lyfistratam & Cæveri sacrificantes, non alias visas Comœdias invenimus.*

2. Parisiis A. 1528. 4. novem Comœdiæ Aristophanis reculsæ sunt sumtu *Egidii Gourmonii*, cujus insignia tanquam nobilis passim in hoc libro conspiciuntur, professi se primum fuisse illorum qui libros Græcos curaverint Parisiis exc̄scribi typis. Singulis Comœdiis Græca *Johannis Cberadami* Epistola præmittitur, primæ ad Johannem Clericum Legatum Angl. secunda ad Thomam Winterum, ad Petrum Danesium tertiæ, quartæ ad Johannem Violam, reliquis ad Joh. Tartasium, Joh. Laphium, Joh. Beraltum virum eruditum, Joh. Ruellium Medicum & Gvil. Cuinum. *Ετυπώθη εν Λευκετρία Παρησιων, αναλώμασιν Εγιδίου Γουρμοντιῆς, διὰ παραίνεσως καὶ ἐπιμελείας Ἰωάννη χειροδάμῃ, ποιῶν ἡ καὶ δεξιότητι Πέτρῳ Ουιδάμῃ.*

3. Francofurti A. 1532. 4. cum præfat. latina *Sim. Grynei* ex officina Andreæ Cratandri & Joh. Bebelii, undecim Comœdiæ Aristophanis primâ vice junctim prodierunt, adjectis, quas separatim prius Bernardus Junta ut dixi ediderat, Thesmophoriazusas & Lyfistrata.

4. Venetiis A. 1538. 8. typis Bartholomæi Zanetti.

5. Parisiis A. 1540. 4. apud Christianum Wechelum. Singulæ undecim Comœdiæ separatim exculsæ.

6. Venetiis 1542. 8. apud Joannem Farretum, absque præfatione. Hanc Chrisstimus Kusterus me monuit esse illam editionem, quæ Florenti Christiano notis ad Lyfistratam Veneta appellatur, è qua non paucas varias lectiones annotavit.

7. Francofurti A. 1544. 8. typis Petri Brubachii.

8. Basileæ apud Frobenium, teste Gesnero.

Loca nonnulla Aristophanis non inepte illustrat V. C. Lambertus Bos in Observationibus Criticis. Caroli vero Salvagnii commentarius lucem quod sciam haud adspexit, de quo ita filius ipsius Dionysius Salvagnius Boëssius in commentario ad Ovidii Ibin edito A. 1633. p. 107. *Carolus Salvagnius Boëssi Toparchus, pater meus, vir omnis litteraturæ admiraculum usque peritus, quod ipse in Aristophanem commentarii à me prope diem edendi testabatur.* Etiam virum doctum quem in hoc Comico illustrando & emendando occupatum esse, A. 1704. scribebat doctissimus Kusterus ad Suidam in λήμα, consilium illud abjecisse accipio, quod tanto æquius ferent studiosi quo magis mecum gaudebunt Kusterum ipsum hanc spartam plaudentibus Musis ornandam in se suscepisse.

Editiones vernaculæ Aristophanis.

Undecim Comædiæ *Italice* translatae. Venet. 1545. 8.

Nubes & Plutus *Gallice* per Annam Dacieriam, Vide supra Catalogum Comædiarum Aristophanis quæ exstant.

Nubes, *Germanicè.* Argent. 1613. 8.

Plutum *Hispanice* vertit Petrus Simon Abril teste Nic. Antonio T. 2. Bibl. Hisp. p. 193.

VI. Superest ut accuratum indicem scriptorum in Scholiis Græcis antiquis ad Aristophanem allegatorum subtexam, qualem mecum humaniter communicavit eruditissimus Kusterus, cui nos brevi luculentam Comici editionem in acceptis relatueros esse jam dixi. In hoc indice videbisetiam scriptores laudatos in scholiis hætenus ineditis ad Lyfistratum, quæ Aristophani suo laudatus Kusterus præter alia egregia adjunget.

Index Auctorum, in Scholiis Græcis veteribus laudatorum.

Abaris Hyperboreus. Vide indicem Rerum in Abaris.

Acestor Poëta Tragicus. O. 31.

Achæus. B. 186. El. 1243. Ejus Philoctetes. O. 363.

Ælianus ἐν τοῖς περὶ Ζώων, O. 158.

Æschines ἐν τῷ κατὰ Τιμαρχῆ. N. 445. Ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

EN. 290. Ἐν τῷ περὶ ᾠδῶν βίαις. I. 1299.

Æschylus. Pl. 423. N. 534. 1128. 1367. B. 716. 913. 959. 1089. A. 75. 331. I. 361. 1318. O. 808. 1256. 1680. Σ. 18. 139. Dramata ejus citantur sequentia:

Αγαμέμνων, B. 1155. 1295. 1308. 1317. 1320. I. 586.

B b b b b

Γ λ α ω

- Γλαῦκος Ποτηνός. B. 1447. 1576.
 Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. B. 1053. in con-
 textu. A. 188. in contextu &
 Scholiis.
 Εὐμενίδες B. 1155.
 Ἴδωνοί. O. 277.
 Θᾶσσαι. B. 1319.
 Ἰφιδένη. B. 1301.
 Λυκαργία. O. 142. in contextu.
 Λυκαργός. I. 1147.
 Μυρμιδόνες. B. 942. 1023. 1295.
 1447. E. 1177. E. 392. O. 800.
 809. 1256. 1420.
 Νιόβη. B. 1433. Σ. 577. O. 1247.
 Ὀπλων κρίσις. A. 883.
 Ορεσία. B. 1155.
 Πέρσαι. B. 1058. 1060. ubi argu-
 mentum dramatis ejus tra-
 ditur.
 Προμηθεύς. B. 826. I. 756.
 Πρωτεύς Σατυρικός. B. 1155.
 Σφίγξ. B. 1320.
 Τηλεφός. B. 1301.
 Φιλοκτήτης. B. 1430.
 Φρύγες, ἢ ἔκτορ λύτρα. B.
 942.
 Χοηφόροι. N. 534. B. 1155.
 Ψυχαγωγοί. B. 1297.
 Vide etiam de Æschylo Indicem
 Rerum.
 Æsopus. Pl. 1125. O. 14. 440. 471. 652.
 1251. 1437. E. 128.
 Agathon Tragicus. B. 84. in con-
 textu. E. 1.
 Alcæus. Pl. 302. Σ. 1227. O. 1410. 1647.
 Ejus drama Pasiphae. Arg. Pl. 4.
 Alcman. O. 251. E. 456.
 Alexander. B. 864.
 Alexandrides. Pl. 926.
 Alexis. E. 355.
 Amiphsias. B. 14. in contextu. Ejus
 drama Κόννος. Arg. N. 8. & O.
 989. Sed ubi pro Κόννω male
 legitur Κωνῶ. Κωμασαί. Arg.
 O. 2.
 Ammonius. Σ. 941. O. 1297. E. 607.
 Anacreon. Pl. 302. 1003. A. 850. 1132.
 B. 385. O. 1372.
 Ananias. Ejus jambus. B. 674.
 Andocides. Σ. 1001.
 Andreas. O. 267.
 Andron. B. 1469.
 Androtion. N. 549. 981. A. 233. Σ.
 941. O. 13. 1540.
 Anonymus τῶν Ἀταλαντῶν scriptor.
 O. 1294.
 Anonymus Ἰλιάδῳ μικρᾷ scriptor.
 I. 1053. A. 155.
 Anonymus τῶν Νόσων scriptor. I. 1318.
 Anonymi ὀρίσμοι πόλεως (Ἀθηνῶν)
 O. 998.
 Anticlides ἐν τοῖς Νόσοις. N. 144.
 Antigonus. O. 300.
 Antimachus. Pl. 33. 718. A. 1149.
 Ἐν Ἐπιγόνοις. E. 1269.
 Antipater ἐν Ἰπομνήμασι. O. 1403.
 Antipho. N. 1419.
 Aphthonius. B. 812.
 Apion. I. 577.
 Apollodorus. Pl. 535. N. 447. B. 333.
 A. 960. O. 1022. 1354.
 Ἐν τῷ περὶ Σώφρονος. Σ. 523.
 Ἐν τῷ περὶ Θεῶν. A. 448.
 Apollodorus Tarsensis. B. 323.
 Apollonius. Pl. 103. B. 423. 504.
 803.

803. 848. 873. 994. 1155. 1301. 1376.
I. 22. Q. 1242. Et. 1126.
- Apollonius Acharnensis. N. 407.
- Apollonius Chæridis filius. Σ. 1231.
- Apollonius Rhod⁹ Pl. 63. N. 397. Et. 240.
Ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς. Pl. 210.
- Apollonii Rhodii Sholiastæ. N. 397.
- Appianus. I. 597.
- Aratus. A. 877. Σ. 262. Et. 782. 1067.
- Archennus. O. 575.
- Archilochus. A. 120. 278. 687. 1228. Pl.
476. N. 109. 274. I. 433. O. 652.
1426. Et. 602. Ejus ἐφύμνιον in
Herculem. O. 1762. Ejus disti-
chon de clypeo in pugna ab-
jecto. Et. 1296. in contextu.
- Archippus. I. 422. Σ. 479.
Ejus drama ὄνη σκιά. Σ. 191.
Πλῆτ⁹. Σ. 416. O. 1647.
- Arichus. B. 1155. Sed ibi legendum
est Aristarchus.
- Arion Methymnæus primus insti-
tuit χορὸς Κυκλάδς. O. 1403.
- Aristarchus. B. 134. 310. 323. 357. 375.
1001. 1021. 1175. 1180. 1301. 1447.
1460. 1485. I. 485. 562. 752.
1276. Σ. 220. O. 76. Et. 1159. 1209.
- Aristias Chius ἐν ταῖς Θέσεσι. N. 397.
- Aristocrates. N. 967.
- Aristocritus. Σ. 842.
- Aristomenes. Ejus drama ἄδρητ⁹.
Arg. Pl. 4.
Βοηθοί. A. 3.
Ὀλόφουροι. Arg. I. 8.
- Aristophanes Comicus. L. 982. A.
960. 1073. Σ. 288. 500. 919.
1339. 1508. Dramata ejus citan-
tur sequentia:
- Ἰοιοσίκων. Arg. Pl. 4. Et. 740.
- Ἀχαρνέες. B. 1071. Arg. Et. 4. & Et. 627.
1003. 1014. 1005. 1203. Σ. 61.
90. 590. 1190. 1201. 1398.
- Ἀμφιάρα⁹. N. 663. B. 246. Arg.
O. 7. Et. 473.
- Ἀνάγυρ⁹. O. 1292.
- Βαβυλωνιοί. Eam fabulam docuit
Aristophanes proximo anno
ante Acharnenses. A. 377. Cita-
tur præterea A. 502. O. 1555. Arg.
Et. 4. A. 282. 288. 491.
- Βάτραχοι. N. 32. 1373. A. 242. 244. I. 1133.
O. 750. 1133. 1379. Σ. 647. 1198.
Et. 740. 1195. Et. 332.
- Γεωργοί. I. 959.
- Γῆρας. I. 577. 951.
- Γηγυτάδης. Σ. 1285. 1303.
- Δαιταλέες. N. 529. I. 577. 1010. A. 271.
Σ. 819.
- Δαναίδες. Pl. 210. 1199. Et. 922. A. 1239.
- Δραῖμα, in specie ita dictum. B. 810.
- Ἐισῆη. Duo hujus nominis dramata
fuisse probat Auctor argu-
menti in eam fabulam; ex eo
quod passim citentur carmina
in hac quam habemus Ἐισῆη
non occurrentia: item aucto-
ritate Cratetis. Arg. Et. 4. Cita-
tur præterea, N. 238. 542. B.
326. I. 245. 647. A. 443. Σ. 523.
1020. 1437. O. 43. 873. 1475.
- Ἐκκλησιαζέσσαι. Pl. 314. 1195. A. 863.
Ἡρώες. O. 799.
- Θεσμοφοριαζέσσαι. Pl. 159. 452. N. 623.
B. 3. A. 331. Σ. 61. 1033. 1106. 1153.
O. 1295.
- Ἰππεῖς. Arg. N. 2. & N. 14. 120. 549.
554. in contextu. 559. 591. 1240.
A. 8. 165. 380. 477. 604. Σ. 332.
494. 1013. 1025. 1033. O. 869. 979.
1058. Et. 754.

- ΚώκαλⓄ. Arg. Pl. 4.
 Λήμνιαι. λ. 308.
 Λήμνιαι. A. 3. Sed ibi legendum est
 Λήμνιαι.
 Λυσίσερατα. Pl. 427. N. 173. 542. Σ 509.
 590. 840.
 Νεφέλαι. Pl. 469. 581. N. 542. Arg. B.
 8. & B. 878. 919. I. 1007. 1096.
 1369. A. 134. 272. Σ. 443. 1033.
 1420. O. 7. 122. 603. 738. Eι.
 450. 797. 1055.
 Νεφέλαι πρότεραι. N. 520. 543. 580.
 591.
 Νῆσοι. O. 297. 440.
 Νίκαη. λ. 288.
 Ὀλκάδες. N. 699. A. 122. 710. Σ. 590.
 O. 1283. λ. 723.
 Ὀρνείδες. Pl. 63. 589. N. 360. 542. I.
 586. 1010. A. 724. Σ. 324. Eι.
 740. 803.
 Πέλαργοι. Pl. 84. 665. Σ. 1231.
 Περιαγωγή. O. 1297. (An potius Περι-
 αλήψι.)
 ΠλῆτⓄ. B. 8. 493. A. 393. 468. Σ. 270.
 674. 1069. O. 534. Eι 922. Eκ. 378.
 ΠλῆτⓄ, πρότερονⓄ. B. 1125.
 ΠλῆτⓄ, δεύτερονⓄ. Pl. 173. 1147.
 Ποάστριαι. O. 1297.
 Προαγών. Σ. 61.
 Σκηναί καταλαμβάνουσαι. I. 422.
 Σφήκες N. 31. 352. 542. 691. Pl. 797. B.
 1343. I. 950. A. 20. 134. 144. O.
 734. 471. Eι. 431. 445. 740.
 Ταγμισαί. N. 360. B. 295. I. 642. A.
 640.
 Ἴβραι O. 874.
 Aristophanes Grammaticus. Arg. Pl.
 6. N. 1003. 1149. B. 153. Arg. I. 7.
 Arg. A. 4. Arg. Σ. 5. Arg. O. 8.
 & O. 1540. 1619. Arg. Eκ. I.
 Ejus ἀμτροι παροιμίαι laudan-
 tur. O. 1292. Quin enim ad
 Aristophanem Grammaticum
 referri debeant, nullus dubito.
 Aristoteles Pl. 586. N. 37. 397. 447.
 944. B. 406. 1580. I. 420. 1147.
 A. 108. Σ. 576. 689. 1427. O. 303.
 494. Eι. 1178. λ. 665. Opera ejus
 laudantur sequentia:
 Διδασκαλία. O. 282. 1379.
 Περί Ζώων ἰσορία. N. 404. I. 414. 420.
 Ἠθικῶν β. N. 907.
 Πολιτεία. Σ. 157.
 Ἀθηναίων πολιτεία. Pl. 278. A. 233. O.
 1354. λ. 666.
 Κυρηναιῶν πολιτεία. O. 1283.
 Ἰθακησίων πολιτεία. A. 319.
 Σαρμίων πολιτεία. O. 471.
 Τεγεατῶν πολιτεία. N. 397.
 Προβλήματα. Σ. 145.
 Aristoxenus. B. 360. 1337. Σ. 1231.
 Aristoxenus Selinuntius. Pl. 487.
 Arrianus. A. 86.
 Artemidorus. Σ. 1139. 1231. Ejus
 Συναγωγή laudatur Σ. 1164.
 Asclepiades. B. 1301. 1308. 1366. 1385.
 O. 347. 568. Alexandrinus.
 N. 37.
 Atalantarum Scriptor Anonymus.
 Vide supra v. Anonymus.
 Athenzus. Pl. 1111. N. 109. Eκ. 1243.
 B.
 Bacchylides. O. 1535. Ejus Hymni.
 47.
 Bacis. Vide Indicem Rerum.

- C.
Callias, A. 278. Σ. 1480.
ἐν Πισδηταίς, O. 31. 151.
Callimachus, Pl. 388. 677. N. 332.
 508. 552. B. 218. 1332. I. 818. A.
 144. Σ. 62. 262. 832. O. 262. 303.
 304. 599. 693. 766. 833. 873. 884.
 1181. 1242. *Εἰ*. 258. 452. 1243. *Scho-*
lia in Callimachum, N. 397.
ἐν Ἐκάλῃ, A. 127.
ἐν τοῖς Ἰάμβοις, *Εἰ*. 1067.
ἐν Ἰμνοῖς, A. 724.
Callistratus, Pl. 179. 385. 718. IIII. B.
 92. 224. 272. 575. 596. 706. 802.
 803. 848. A. 654. Σ. 157. 213. 602.
 673. 769. 800. O. 436. 440.
 530. 934. 998. 1337. 1378. *Εἰ*.
 1060. 1126. *Ejus σύγγραμμα*
πρὸς Ἀθηναίων, O. 395.
Carcinus Tragicus. Vide *Indicem*
Rerum. *Scriptit drama μύες*,
i. e. Mures. *Εἰ*. 794. 795.
Carterus. Vide *infra Craterus*.
Carystius Pergamenus, O. 575.
Cephisodemus, O. 1294.
Cephisophon. Vide *Ind. Rerum*.
Chæris, B. 1060. Σ. 672.
Charax, N. 508.
Charis, O. 877. *Nisi tamen ibi scri-*
bendum sit Charis.
Chærilus, B. 73.
Chrysipus, I. 980.
Cinesias Διθυραμβοποιός, B. 153. O.
 1378. Vide *etiam Indic. tam*
verborum Græcorum, quam
Rerum.
Cleanthes (Historicus), I. 84.
Clearchus *ἐν τῷ περὶ γρίφων*, Σ. 20.
Clitagora poetria, *Vid. Ind. Rerum*
Clitarchus ἐν τῇ δεκάτῃ, O. 487.
Comicus Pl. 204.
Commentarii Veteres, sive Ἰπομνή-
ματα, Pl. 1038. Σ. 962. O. 284.
 557. 1075. 1242.
Corinna poetria. *Ejus Παρθένια ci-*
tantur A. 720.
Craterus, O. 1073. A. 313.
ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν ψηφισμά-
των, B. 323. *ubi tamen male*
legitur Καρτερός, pro Κρατερός.
Crates (Grammaticus) B. 296. Arg.
Εἰ. 4.
ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσίων.
 I. 725.
Crates (Comicus), I. 534.
ἐν Δερρίφοις, N. 691. *Ibi tamen*
quidam legendum putant
Κρατίνῳ ἐν Σερρίφοις. Vide
Notas nostras.
ἐν Πανόσταις, N. 96. *Alibi ta-*
men hęc fabula Cratino tri-
buitur. *Vid. v. Cratinus*.
ἐν Φωνιάταις, Σ. 879.
Cratinus, Pl. 66. 486. N. 447. B. 360.
in contextu, I. 405. 526. 531. 790.
(ubi tamen forte scribendum
est Κράτης: ut intelligatur Cra-
tes Grammaticus.) 1284. A. 3.
 Σ. 151. (*ubi ἐν τοῖς περὶ Κρατίνου*.
Sed scribendum est - Κρατίνος:
& intelligenda Scholia vetera
in Cratinum,) 351. O. 121. 364.
 1535. *Εἰ*. 740. bis. *Εκ*. 1081.
Dramata ejus laudantur se-
quentia:
Δηλιάδης, Σ. 542. O. 1294.
Διονυσολέξανδρος, A. 575.
Ἐπιλήσμων, N. 788.

217. 300. 305. 440. 530. 705. 738.
 769. 817. 825. 836. 837. 877. 878.
 1002. 1112. 1113. 1121. 1273. 1283.
 1294. 1295. 1297. 1363. 1379. 1520.
 1680. 1677. 702. Ei. 757. 831. 931.
 1253. 1313.
 Ἐν τῷ περὶ διεφθορίας λέξεως. O.
 769.
 Dieuchidas, Σ. 870. Quamvis ibi ho-
 die corrupte legatur, Ευτυχίας.
 Dinarchus ἐν τῷ κατὰ Φιλοκλέους. I.
 1299.
 Diodorus (Siculus) Pl. 9.
 Dionysius, Scripsit μονόβιβλον περὶ
 ἑξαίρεων. Pl. 322.
 Dionysius Chalcidensis ἐν πρώτῳ
 κτίσεων. N. 397.
 Dionysius Halicarnassensis ἐν τῷ
 περὶ Ἑρμηνείας. N. 400.
 Dionysius Zopyrus. O. 1297.
 Dioscorides ἐν τοῖς περὶ νομίμων. O.
 1283.
 Diphili Ἐναγίσματα laudantur I. 960.
 idem εἰς Βρίδαν ποῦμα conscri-
 psit. N. 96.
 Duris ἐν β'. Λιβυκῶν. Σ. 1030.
 Ἐν ἑ' Μακεδονικῶν. N. 397.
 E.
 Ecphantides, Σ. 1182. Sic enim ibi
 legendum est pro φραυτίδης.
 Eraphroditus ἐν ταῖς λέξεσι. I. 1147.
 Σ. 332.
 Ephorus. N. 857.
 Epigramma incerti. Pl. 1130. A. 519.
 Σ. 1508. Ei. 258.
 Epigramma in Herodotum. N. 331.
 Epimenides. Σ. 1027.
 Eratosthenes. Pl. 797. 1195. N. 447. 552.
 964. B. 1294. I. 959. Σ. 239.
 702. 1027. O. 11. 122. 557. Arg. Ei.
 74. & Ei. 701. 754.
 Ἐν γ'. περὶ κωμωδιῶν. B. 1060.
 Eubulus. Pl. 1130.
 Eudoxus. ἐν τῇ περιόδῳ. N. 379.
 Euphorion. A. 646.
 Euphronius Pl. 385. 905. N. 1267. B.
 1125. Σ. 602. 604. 672. 673. 694.
 999. 1081. 1139. 1520. O. 267. 300.
 357. 766. 799. 873. 934. 998.
 1378. 1403. 1535. 1562. 1743.
 Eupolis. N. 96. 179. 350. 540. 587. 691.
 1100. B. 310. 1447. I. 937. 980.
 1083. 1288. Σ. 1021. O. 78. 1379.
 Ei. 739. 762. 812. 1158. Ejus dra-
 mata:
 Ἄγες. Σ. 897. Ei. 790
 Ἀστρατευτοί. O. 1555. Ei. 808.
 Αὐτόλυκος. N. 252. Σ. 1020. Ei. 1164.
 Αὐτόλυκος δεύτερος. N. 109.
 Βάπται. Pl. 884. N. 552. B. 421. Σ. 685.
 Ei. 1243.
 Ἄημοι. N. 997. 1018. A. 18. 529. O. 823.
 877. 1568. A. 398.
 Κόλακες. N. 52. O. 284. 877. Ei. 803.
 Μαρυκάς. Pl. 1038. N. 549. 552. 591.
 B. 577. O. 1555. A. 491.
 Νεμυῖαι. Arg. A. 5.
 Πόλεις. Pl. 718. B. 1001. 1561. A. 503. Σ.
 82. 98. 1263. O. 881. Ei. 1031. 1046.
 A. 270.
 Προσπατάλιοι. N. 541. O. 840. (ubi
 Προσπάλτιοι.) Σ. 57. (ubi male
 Προσπαντίνοι.)
 Πύλαι. O. 1297.
 Ταξίαρχαι. O. 1294.
 Φίλοι. A. 127.

- Χρυσῶν γίνεσθαι. Β. 1068. Α. 3. Σ. 641. 920. 1269. 1301. Ο. 42.
 Euripides. Pl. 87. 203. 423. 447. 521. 524. Ν. 30. 106. 138. 531. 640. Β. 64. 73. 75. 91. 317. 473. 572. 1237. 1. 753. Α. 245. 331. 393. 395. 397. 400. 415. 442. Σ. 61. 712. 1115. 1231. 1404. Ο. 589. Ει. 740. 909. 1068. Α. 155. Ejus dramata :
 Ἀργεύς. Ο. 494.
 Ἄϊολος. Ν. 1374. Β. 873. 1523.
 Ἄλκησις. Ν. 1417. Ι. 1248.
 Ἀλκμαίων. Ι. 1299.
 Ἀλκμήνη. Β. 93. 540.
 Ἀλεξάνδρα. Β. 100.
 Ἀνδρομαχη. Β. 105. Α. 307.
 Ἀνδρομέδη. Β. 53. Ο. 347. Α. 962.
 Ἀντιγόνη. Β. 1213. 1433.
 Ἀντιόπη. Β. 53.
 Ἀρχέλαος. Β. 1237.
 Βακχαι. Pl. 908. Β. 103.
 Βιλλεροφόντης. Ι. 1246. Ει. 75. 146. 721. Σ. 754.
 Ἐκάβη. Ν. 53. Β. 1366. Ι. 563.
 Ἐυμνίδης. Β. 1376.
 Ἠλέκτρα. Pl. 639. Β. 1350.
 Ἡρακλείδα. Ι. 214. 1148.
 Ἡρακλῆς. Ει. 959.
 Θησεύς. Β. 476. 478. Σ. 302.
 Ἰππόλυτος. Β. 102. 962. 1114. 1519. 1526. Ι. 16. Σ. 748.
 Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι. 3. 1345. 1447.
 Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις. Β. 697. 1264. Α. Κρησαί. Α. 432. Σ. 760 (47).
 Κρητες. Β. 873. 1398.
 Λικύμνιος. Ο. 1242.
 Μελέαργος. Β. 1269. 1350. 1447.
 Μεγαλίππη. Β. 1275.
 Μηδεία. Ν. 41. Β. 1427. 1806. Α. 119. Σ. 1404. Ει. 1012.
 Ξάνθρια. Β. 1385.
 Ὀωνίς. Β. 72. Α. 417. 471.
 Ὀρέστης. Pl. 638.
 Παλαμήδης. Β. 1499. Ο. 843.
 Περίδης. Ο. 179.
 Πηλεύς. Ν. 1153.
 Σθενόβοια. Β. 1250. Σ. 111. 1069.
 Τήλεφος. Pl. 601. Ν. 888. 919. Β. 1447. 1806. 1237. Α. 8. 414. 439. 445. 453. 471. 496. 539. 542. 554. Α. 707.
 Τρωάδες. Σ. 1317. Ο. 1717.
 Τυπύλη. Β. 53. 1242. 1340. 1355. 1363.
 Φαίδρα. Β. 1075.
 Φιλοκτήτης. Β. 284. 1447.
 Φοίνισσα. Pl. 601. Β. 53. 1216. Α. 442. Ο. 347. 424.
 Φρυξίος. Β. 1114. 1526.
 Φρυξίος δεύτερος. Β. 1256.
 Euripidis filius mortuo patre docuit Athenis *Iphigeniam in Aulide, Alceonem, & Bacchas*. Β. 67.
 Eustathius. Pl. 1111. Σ. 769.
 G.
 Galenus. -ἐν Ἀφορισμοῖς. Pl. 874.
 Geographus (i. e. Strabo.) Ι. 1098.
 Glaucō Comicus. Ejus drama Πρέσβεις. Arg. Σ. 4.
 Glycon. Ν. 563.
 H.
 Harmodius ἐν τοῖς Καμωδαμμοῖς. Σ. 1231.
 Hellanicus. Β. 706. Ο. 873.
 Ἐν τοῖς Βοιωτικαῖς. Α. 36.
 Ἐν τοῖς Κραναῖοις. Ο. 1403.
 Ἐν τοῖς Περσικαῖς. Ο. 1022.
 Hera.

- Heracleotes** ἐν τῷ β' ὀβί Ἡρακλείας. Hieronymus Tragicus A. 387.
 O. 874. (intelligendus hic est Hippocrates. Scripsit librum ὀβί
 Nymphis Heracleota, quem de αἶραν, τόπων καὶ ὕδατων. N. 331.
 Heraclea libros XIII. scripsisse Hipponax. B. 674. E. 481.
 testatur Svidas V. Νύμφης.)
Hermippus. N. 556. in contextu. Σ, Homerus. Pl. 27. 48. 77. 109. 166. 189.
 360. Ejus dramata: 301. 322. 469. 545. 590. 656. 696.
 Ἀρτεμίδου. O. 1555. 753. 808. IIII. N. 41. 52. 53. 81.
 Θεοί. Σ. 672. O. 1550. 178. 191. 195. 246. 259. 269. 272.
 Κέρκοπος. O. 1406. 296. 307. 336. 377. 400. 538. 585.
 Στραβίωνται. O. 1150. E. 1241. 644. 727. 753. 766. 809. 1191. IIII.
 Φορμοφοροί. O. 750. B. I. 18. 176. 189. 224. 228. 350.
 Idem citatur ἐν διμέτροις Σ. 1164. 586. 787. 812. 840. 842. 1066. in
 ἐν τριμέτροις. Pl. 701. O. 1150. contextu. 1070. 1075. 1190. I. 91.
 ἐν τέτραμτροις. O. 304. 137. 152. 159. 160. 255. 330. 483.
Herodianus. N. 450. B. 221. 957. L. 22. 660. 693. 700. 768. 788. 1299.
 485. 1147. Σ. 608. E. 61. 1314. A. I. 7. 16. 17. 24. 26. 68. 81.
 ἐν ἐπιμετρομοίς. I. 433. O. 877. 86. 106. 114. 142. 203. 210. 217.
 ἐν τῇ Καθόλῃ. I. 1182. 230. 262. 264. 265. 284. 294. 307.
 ἐν τῷ πρώτῳ τ' καθόλῃ. Σ. 234. 329. 331. 344. 390. 397. 399. 414.
 ἐν τῷ ζ' τ' καθόλῃ. E. 924. 478. 548. 558. 681. 739. 771. 960.
 ἐν τῷ ις' τ' καθόλῃ. O. 877. 994. 996. 1085. 1123. 1157. 1209. Σ.
 ἐν Ἀττικῇ προσῳδία. O. 485. 36. 85. 92. 184. 337. 500. 553.
 ἐν Ὀδυσειακῇ προσῳδία. O. 462. 604. 646. 1030. 1339. 1352.
 ἐν τῷ ὀβί παθῶν. A. 994. 1458. 1469. O. 13. 42. 352. 167.
Herodicus. B. 1060. 262. 336. 399. 402. 576. 583. 599.
Herodotus. Pl. 388. 488. Arg. N. 3. & 686. 1427. 1647. 1702. bis E. 240.
 N. 151. 272. 301. 397. 1128. 184. 91. 250. 379. 385. 754. 757. 981. 1024.
 433. 959. Σ. 238. 500. 1249. E. 1047. 1060. 1090. 1167. 1209.
 409. A. 619. 1215. E. 378. A. 8380. 478. 520.
Hesiodus. Pl. 90. 727. Arg. B. 9. I. 549. 922.
 414. 959. A. 179. 278. 740. 1020. Loca quorundam Homeri absque no-
 Σ. 238. 1109. 1251. O. 505. 610. mine citata. Pl. I. 5. 9. A. 3. 238.
 694. 710. 712. 1426. E. 1159. Σ. 929. 851. O. 1310. E. 733.
 1170. A. 1037. 736.
 Citatur ἐν ἀσπίδι. B. 994. Ejus poema, Margines inscriptum.
 Scripsit τῆς ἐργασίας, καρπῶν ἄρας O. 914.
 & ἀρογας, B. 1065, in contextu. Hyperides Pl. 725:
 ἐν τῷ χαλκῷ. O. 881.
 Ccccc Hy-

- Hypomnemata, five Scholia vetera in Aristophanem. Vid. supra *Commentarii*.
I.
- Ibycus. N. 1047. Σ. 712. O. 192. 1302. A. 155.
- Iliadis Minoris Auctor anonymus. Vid. supra *Απονημια*.
- Jon Chius, Poëta Dithyrambicus, Tragicus, & Melicus. Scripsit Epigrammata, Pzanas, Hymnos, Elegias, Scolia, &c. Et. 835. Ejus dramata:
Αγαμέμνων. O. 1110.
Οἰπύς. B. 716.
Ὀμφάλη. O. 1680.
Φοινίκη. B. 716.
Φρυγιοί. B. 1472.
- Jophon Sophoclis filius. Vid. Ind. Rerum.
- Irenzus. Σ. 895.
- Isocrates *ἐν τῇ πρὸς Καλλιμάχον παραγραφῇ*. N. 1134.
Ἐν ταῖς Παραθέσεσι. A. 205.
- Ister. B. 967. O. 1693. A. 643.
- Ixion B. 310.
Ἐν ταῖς Ἀφρικαῖς λέξεσι. O. 1568.
L.
- Lamprocles. N. 964.
- Lafus Hermioneus, Cyclios Choros primus instituit, secundum Antipatrum & Euphronium. O. 1403.
- Idem *πρῶτον περὶ μουσικῆς λόγον ἔγραψε, καὶ Διθύραμβον εἰς ἀγωνία εἰσήγαγε, καὶ τὰς ἐριστικὰς εἰσηγήσασθαι λόγους*. Σ. 1401.
- Lucianus *ἐν Ἐρωσι*. B. 1001. 1021.
Ἐν τῷ πρὸς ἀπαίδουτον. N. 326.
Ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίας θεῶν. N. 71.
- Lucillus Tarrhzus, Apollonii Rhodii Scholiastes. N. 397. Vid. etiam infra *Zenodorus*.
- Lycis Comicus. B. 14.
- Lycophon. Pl. 1195. B. 1398. Σ. 91. 103. 139. 702. Et. 701.
- Lycurgus. O. 1293.
Ἐν τῷ κατὰ Δημάδην. Pl. 690.
Ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτην. Pl. 182.
- Lycus Reginus. Et. 924.
- Lyfias. I. 603.
- M.
- Magnes, Veteris Comædiæ poëta. Ejus dramata, *Βαρυπτιται, Βατραχοί, Λυδοί, ἄρηθρες, Ψηπ.* I. 519.
- Melanthius Tragicus. O. 151. Et. 808.
Ejus drama *Medea*. Et. 1012.
- Melanthius (a priore diversus) *ἐν τῷ περὶ μυσηρίων*. Pl. 846. O. 1073. ubi Melanthes vocatur.
- Melitus, Poëta Tragicus. B. 1337.
- Menander. Pl. 698. N. 132. B. 282. I. 51. 644. A. 201. O. 373. 1258. 1740. Et. 869. Ejus dramata:
Ἄλιεύς. Et. 1165.
Ἄσις. A. 283.
Γεωργός. Pl. 652.
Δαρδανός. O. 1562.
Δημιουργός. I. 647.
Δυσκολός. A. 1022. A. 2.
Ἐγχειρίδιον. Σ. 191.
Ἐπιτροπέυς. A. 1114.

- Καρχηδόνιοι. Σ. 1493.
 Κρήτη. L. 378.
 Λευκαδία. A. 283.
 Μισύμυθος. Σ. 679.
 Συνέριθοι. O. 1490.
 Υποβολιμαίος. Λ. 378.
 Menander ἐν τῷ περὶ Μυσηράων. O.
 1037.
 Meneclēs ἐν τῷ περὶ Ἀθηναίων συγ-
 γραμματι. O. 395.
 Metagenēs ἐν Ἄντραϊς. O. 873.
 Ἐν ὀμήρῳ. O. 1297.
 Meton Astronomus O. 998. Vid.
 etiam Indicem Rerum.
 Mnesilochus ἐν Φαρμακοπόλῃ. O.
 471.
 Mochthus. E. 778.
 Morsimus, Philoclis F. poeta frigi-
 dus. B. 151. E. 803.
 Musæus. Hic scripsit ἰζακίσις νό-
 σων, καὶ χερσμάς. B. 1065. in
 contextu. Vide etiam ibi
 Scholiasten.
 Myrtilus ἐν τῇ Ταυοπάσῃ. O. 1490.
 Mythica. I. 534.
- N.
- Neanthes. A. 809.
 Nicander. E. 1067.
 Περὶ γλωττῶν. I. 406.
 Nicochares ἐν Γαλατείᾳ. Pl. 179.
 303.
 ἐν Λάκωσι, Arg. Pl. 4.
 Ἐν χειρογραφῶν γεννα. O. 1550.
 Νόσοι. Ὅ τῆς νόσους ποιῆσας. Vide su-
 pra Αποπνικμῶν.
 Nymphis Heracleotes. Vid. supra
 Heracleotes.
- O.
- Olympus Musicus scripsit αὐλητι-
 κῆς καὶ θρηνητικῆς νόμους.
 I. 9.
 Orpheus scripsit τελετάς. B. 1064.
 in contextu.
- P.
- Palamedes. E. 916. Σ. 708. ΠΟΞ.
 ΠΙΠ.
 Pamphili (Tragici, an pictoris) Ἡρα-
 κλειδάς. Pl. 385.
 Panætius. B. 1539.
 Pausanias. N. 331.
 Ἐν δευτέρῳ Ἡλείων. B. 55.
 Periages. (i. e. Dionysius.) Pl.
 586.
 Phaënus. I. 959. ΠΙ26. ΠΙ47. ΠΙ17.
 Phalaris. Pl. 142.
 Phanodemus. O. 873.
 Pherecrates. N. 563. B. 323. Π343. A.
 68. Σ. 1493. Λ. 151. in contex-
 tu, & Scholiis. Ejus dra-
 mata:
 Ἀγγεῖα. Σ. 1500.
 Ἄγροι. I. 759. O. 859. Ibi tamen
 potius scribendum puto Ἄ-
 γριοι. Vid. vocem sequentem.
 Ἄγριοι. O. 1294. Eκ. 355.
 Ἀυτόμολοι. I. 420. E. 476.
 Ἐπιλήσιμονες. Σ. 542. ΠΟ29.
 Ἐπισολή. Σ. 962.
 Κραπατάλοι. Pl. 388. Σ. 870. E.
 748.
 Λαμία. Eκ. 77.
 Παννυχίς. E. 1241.
 Πέρσαι. B. 365.
 Pherecydes. I. 1318.

- Philochorus. Pl. 973. II. 17. N. 213. B. 732. 1065. 1227. A. 219. 1075. Σ. 210. 240. 542. 716. 941. O. 722. 767. 998. 1106. E. 465. 474. 604. 664. 1032. E. 193.
 Ἐν Ἀτθίδι A. 173. 1096.
 Ἐν γ' Ἀτθίδος. I. 414. E. 18.
 Ἐν τῇ τέλει. O. 557.
 Ἐν τῇ ἑκτῇ τῶν Ἀτθίδων. B. 220.
- Philocles Poëta Melicus. Σ. 460. O. 281.
 Philocles (Tragicus.) Ejus drama *Tereus*, sive *Erops*. O. 282.
 Ἐν τῇ Πανδονίδι Τετραλογία. O. 282.
- Philocles Philopithis F. Poëta Comicus. O. 282.
- Philocles duo, poëtæ Tragici. O. 282.
- Philonides, histrio Comicus. Vid. Ind. Rerum.
- Philostratus ἐν τῷ Ἀπολλωνίῳ ἔ Τυανέως βίῳ. B. 218.
- Philoxenus ἐν Γαλατείᾳ. Pl. 290.
 Ἐν Κύκλωπι. Pl. 290. 298. 301.
- Philyllius. Vide *Philyrius*, & *Phyllius*.
- Philyrius ἐν ταῖς Πλουτησίαις. O. 1568.
 Sed ibi scribendum est, Φιλύλλιος ἐν ταῖς Πλουτησίαις.
- Phocio Peripateticus ἐν Κέρατι Ἀμαλθείας. Pl. 149.
- Phocylides. N. 239.
- Phrantides. Vid. supra *Ephantides*.
- Phrynichus. N. 754. 964. B. 862. E. 617.
 Ἐν τῇ Σοφιστικῇ ᾠδῶσκει. E. 414.
- Phrynichus, filius Polyphradinonis, poëta Melicus Sivas. O. 750.
- Phrynichus Tragicus. B. 941.
 Ejus dramata:
Ἀνδρομέδα. Σ. 1482.
Ἀνταῖ. B. 107.
Ἐπιάτης. O. 1299.
Ἡριγόνη. Σ. 1481.
Κρόνος. O. 989.
Μιλήτης ἀλώσις. Σ. 1463.
Φόνισσα. Σ. 220.
- Phrynichus Comicus. O. 750. Ejus dramata:
Κωμασαί. O. 1568.
Μονότροπος. Arg. O. 2. & O. II. 998. 1297.
Μύσαι. Arg. B. 7.
- Phrynichus Eunomidæ filius, poëta malus. B. 13.
- De Phrynichis Vid. etiam Indicem Rerum.
- Phyllis Musicus. B. 1377. Σ. 1231.
- Phyllius (Comicus.) Pl. 179. Sed ibi scribendum puto *Philyrius*. Vid. etiam supra *Philyrius*.
- Pindarus. Pl. 9. 210. 385. N. 106. 222. 298. 738 B 321. 1621. 1261. 1326. A. 61. 127. 637. Σ. 307. O. 515. 929. 942. 1121. E. 696. 1296. Ejus *Υπορχήματα*. O. 927.
- Pisides. E. 17.
- Plato (Philosophus.) Pl. 362. N. 360. 611. 1419. B. 1421. I. 631. Σ. 192. 729. 791. O. 475. E. 355.
 Ἐν Νόμοις. Pl. 55.
 Ἐν τρίτῳ Νόμῳ. N. 1276.
 Ἐν *Εὐθύδημῳ*. B. 204.
 Ἐν *Εὐθύφρονι*. Σ. 842.
 Ἐν *Θεατητά*. O. 696.
 Ἐν *Μενέξανῳ*. Pl. 824.

- Ἐν Πρωταγόρα.* N. 360. B. 1561. *Praxion ἐν τῷ δευτέρῳ Μεγαρέων.*
Ἐν Συμπρωσίῳ. B. 84. *Ἐκ.* 18.
Ἐν Φαίδρῳ. Pl. 179. Σ. 1021. 1177. *Pythangelus, poeta Tragicus futilis.*
Ἐν Φαίδρῳ. Pl. 362. *B.* 87.
- S.**
Plato Comicus. Pl. 177. 179. ubi Πλάτων Δαί Φησιν; pro Πλάτων Λαίῳ, ut emendat Casaub. ad Athenæum. N. 1419. B. 305. 430. 1190. A. 22. 351. Σ. 1251. O. 121. 472. *Ἐκ.* 71. *Ejus dramata:*
Ἄδωνες. Σ. 1301.
Ἀμφιάρα ⊙. Pl. 174.
Δαιδαλ ⊙. N. 663.
Ἔορται. A. 351. O. 799.
Ζεὺς κακίμων ⊙. *Ἐι.* 1243.
Κλεοφῶν. Arg. B. 7. & B. 305. 690. 693.
Λαίκωνες. O. 471.
Μαμμιάκωνοι. B. 1021.
Νῆκαι. O. 1297.
Παιδάριον. B. 310. *Ἐι.* 733. 948.
Πείσανδρος ⊙. N. 248. Σ. 590. O. 1555.
Περιοργίης. N. 109.
Σκύθαι. O. 151.
Σοφισαί. N. 330. Σ. 157. O. 300. *Ἐι.* 792.
Σύρφαξ. O. 168.
Plutarchus ἐν Σόλων ⊙ βίῳ. N. 447. 1191. I. 1013.
Ἐν τῷ ὡς εἶ μὴ δὲν δανείζονται
N. 1181.
Polemon. O. 646.
Ἐν τῷ δευτέρῳ ὡς εἶ τῆς Ἀθήνησιν ἔρατοδίνης ἐπιδημίας. O. 11.
Polybius. Σ. 170.
Praxilla (poëtria.) Σ. 1232.
- Salustius.* Pl. 725.
Sannyrion ἐν Δανάῃ. B. 305:
Sappho. Pl. 729.
Satyrus. B. 73.
Sibylla. *Ἐι.* 1095.
Simonides, artis mnemonicæ inventor, descripsit Dorica Dialecto Cambysis & Darii regnum; item Xerxis prælium navale; nec non prælium navale ad Artemisium, carmine elegiaco: præterea prælium navale ad Salaminem μελικῶς. Scripsit etiam Threnos, Pzanas, Epigrammata, & alia quædam. Σ. 1402. Citatur præterea. N. 1359. I. 1318. A. 740. O. 920. in contextu: & 1410. *Ἐι.* 696. *Ejus μέλη.* Σ. 1217. O. 1301. *Τέτριπτοι.* I. 404.
Socrates. I. 959.
Socrates ἐν Κοήμοις. Vide *Socrates.*
Sophocles, Apollonii Rhodii Scholiastes. N. 397.
Sophocles Tragicus. Pl. 69. 355. 493. N. 447. 1162. B. 73. 75. 193. 347. 803. A. 75. 638. 710. 960. Σ. 29. 460. 870. O. 276. 1240. *Ἐι.* 530. 696. 1126.
Ἀδάμοις. N. 256.
Ἰκίαις Λοκρούς. O. 934.
Ἀρχαλωτίδες. B. 233.
Ἀμφιάρα ⊙. B. 484. Σ. 1505.
- CCCCC 3 ΑΧΙΛ.

- Ἀχιλλεύς *ερασαί*. N. 1064. Σ. 1021.
 Ἑλένη. I. 84.
 Ἴναχος. Pl. 727. 807. I. 1147. O. 1203.
 Εκ. 80.
 Ἰόλαος. I. 496.
 Λαοκόων. B. 678.
 Μάντες. B. 596.
 Μενάλιππη. B. 100.
 Ναύπλιος. Ει. 1126.
 Νισβη. Σ. 577.
 Οἰδίπυς. B. 73.
 Οινόμαος. O. 1337. (858.)
 Πηλεύς. N. 1419 I. 1096. 1147. O. 852.
 Τεύκροι. N. 583.
 Τηρεύς. O. 100. 282.
 Τριπόλεμος. A. 217.
 Τυρώ. B. 36C. Λ. 138. 139.
 Τυρώ δευτέρα. O. 276.
 Φινεύς. Pl. 635.
 Sophron. Pl. 1051. N. 754. A. 3. 203.
 262. Λ. 17.
 Sofocrates. *ἐν τῷ δωδεκάτῳ τῶν Κρητικῶν*. O. 521. Sic enim ibi legendum est pro *Σωκράτης*.
 Staphylus *ἐν τῷ περὶ Θεσσαλίας*. N. 1064.
 Stefichorus. O. 1302. Ει. 775. 800. Ejus *Μέλη*. Σ. 1217. Ejusdem *Ὁρέσεια*. Ει. 747.
 Strabo. Pl. 149. N. 331.
 Strattis. B. 305. Ejus dramata:
 Ἀτάλαντος. B. 146. (legendum videtur Ἀταλάντη.)
 Κνησίας. Pl. 550. O. 1568. (Male enim ibi nunc legitur *Σρατών*.)
 Ποταμί. Pl. 1195.
 Πύσιος. Σ. 1337.
 Τρώιλος. Σ. 1337.
- Svidas. A. 1176.
 Symmachus. Pl. 1012. N. 815. B. 757.
 1258. I. 84. 752. 959. 975. 1123.
 1253. A. 144. 471. 877. 1123. Σ.
 1293. O. 17. 59. 168. 340. 440.
 705. 989. 995. 1002. 1121. 1283.
 1294. 1297. 1363. 1379. 1680.
 1702. Ει. 916.
 Synesius. Pl. 7. 42. 621.
 T.
 Teleclides. A. 860. Σ. 1182.
 Teleclides Comicus. O. 17. Ejus dramata:
 Ἀμφικτύονες. O. 989.
 Ἡσίόδος. O. 1126.
 Πρωτάνεις. Σ. 832.
 Στεφροί. Ει. 1040.
 Telephus. Pl. 725.
 Terpander. N. 595. A. 13.
 Theagenes in Homerum scriptis.
 O. 823. Ει. 927.
 Theocritus. Pl. 192. 210. N. 1003. B.
 246. 548. A. 218. 753. Σ. 1404.
 1478. O. 71. Λ. 473.
 Ἐν Ἀδωνιαῖς. N. 1128.
 Ἐν τῷ εἰς Διοσκύρεως ὕμνῳ. Pl. 210.
 Theodorus *ἐν τῇ εἰκοστῇ δευτέρᾳ*. N.
 397.
 Theognis, Poëta Tragicus. A. 11.
 140.
 Theon, Scholiastes Apollonii Rhodii. N. 397.
 Theophrastus. Pl. 720. B. 246. I.
 1061. Σ. 1106.
 Ἐν τῷ ζ' *Φυσικῶν*. I. 420.
 Theopompus. (Historicus.) B. 220.
 A. 6. 1075. Σ. 523. 941.
 1001.

- 'Εν τῇ θ' τῶν φιλιππικῶν. O. 963. Timocreon Rhodius. Σ. 1058. Scholium ejus in Plutum, five Divitias, ὠφελος, ὃ τυφλὸν πλάττει μὴτ' ἐν γῆ μὴτ' ἐν θαλάττῃ &c. B. 1337. A. 531.
 Eι. 1071.
 'Εν τῇ ια' τῶν φιλ. I. 226.
 'Εν τῇ ιβ', τῶν φιλ. O. 881.
 'Εν τῇ κβ'. O. 557.
 'Εν τῇ λγ'. O. 1014.
 Theopompus ἐν τῷ περὶ εὐσηβείας. O. 1354.
 Theopompus (Comicus.) Pl. 1139. N. 663. 1419. O. 31. Ejus dramata:
 Ἀφροδίσιος. Pl. 179.
 Βατύλη. Pl. 1012.
 Ἠδύχαρις. Pl. 768.
 Καπηλίδης. A. 1020. O. 1406.
 Σιδουσίς. Σ. 1337.
 Παιῖνες. O. 1568.
 Σειρήνες. A. 45.
 Τισάμβρος. Σ. 1216. O. 31.
 Theorus. Poëta. I. 605.
 Thomas Magister scripsit Argumentum in *Nubes*, Arg. N. 11. Item in *Ranas*, Arg. B. 1.
 Thrasymachus ἐν τῇ μεγάλῃ τέχνῃ. O. 881.
 Thucydides. Pl. 69. 445. 469. 1196. N. 980. I. 55. 84. 759. 790. 1051. A. I. 12. 145. 393. Σ. 500. O. 557. Eι. 449. 478. 481. A. 619. 1096.
 'Εν τῇ πρώτῃ. B. 546. O. 484.
 'Εν τῇ πέμπτῃ. O. 186.
 'Εν τῇ ἕκτῃ. A. 269.
 'Εν τῇ ογδόῃ. O. 1568.
 Timachidas. B. 55. 624. 651. 873. 1242. 1301. 1315. 1329.
 Timotheus. B. 1501.
 Tryphon. ἐν β' περὶ Ἀττικῆς προσωδίας. O. 877. (Male enim illic legitur τρύφωνα, pro τρύφωνα)
 Tyrannio scripsit ὑπόμνημα περὶ Ἑσκολιῶν μέτρων. B. 1337.
 X.
 Xenagoras. N. 397.
 Xenocles, Carcini filius. N. 1267. Poëta impolitus & inelegans. B. 68. Dramata ejus:
 Λικύμνιος. N. 1267.
 Μύς, i.e. *Mures*. Eι. 749.
 Xenomedes (Historicus.) A. 448.
 Xenophanes. Eι. 696.
 Xenophantes (an Xenophanes) ἐν Σίλλοις. I. 406.
 Xenophon. N. 144. 360. B. 1469. Σ. 170. Eκ. 1081.
 'Εν Ἀπομνημονεύμασι. N. 246. 360. Arg. B. 8.
 'Εν Ἑλληνικοῖς. B. 47.
 'Εν τοῖς περὶ ἱππικῆς. I. 1147.
 'Εν Παιδείᾳ (Κύριον.) A. 811.
 'Εν Συμπόσιῳ. Σ. 542.
 Z.
 Zenodotus, ὁ τὰς Ταρραίων καὶ Διδύμων παροιμίας ἐπιτεμών. N. 133.

CAPUT XXII.

NOTITIA COMICORUM GRÆCORUM, QUORUM FABULÆ PERIERUNT, DIGESTA ORDINE ALPHABETI.

AGIAS. Pollux III. sect. 36. Confer quæ de Agia ac Dercylo antiqvis scriptoribus disputat Calaubonus lib. 3. c. 10. ad Athenzum.

ÆNICUS Atheniensis, veteris Comædiæ Poëta, cujus *Ἄνικος* Svidas memorat, & Pollux X. 24. ubi male *Ἐνικος* pro *Ἄνικος* excusum, ut notavit Meursius in Bibl. Attica.

AGATHONEM Comicum à Tragico hujus nominis diversum colligunt nonnulli ex male intellectis ejusdem Svidæ verbis, quos refellit Clariss. Bentleius dissertatione de Epistolis Themistoclis. p. 118.

ALCÆUS Mytilæus, prisce Comædiæ Poëta. Vide quæ supra in notitia Tragicorum, & quæ de supplicio hujus Comici notavit I. Vossius ad Catullum p. 42.

ALCIMENES Atheniensis, Comicus, à Svida memoratur.

ALEXANDER ἐν Ἀπόλοις laudatur à Zenobio VI. II. proverb. Sed forte legendum *Alexis*, licet Meursius in Bibl. Gr. *αἰπόλος* tribuit Alexandro Ætolo, qui *τραγωδοδιδάσκαλος* fuit, ut notavi supra cap. XIX. Sed *Ἀπόλοι* Comædiæ videtur nomen, perinde ut *ἄλιος* Alexandro huic à quibusdam tributus, fuit titulus poematii Heroici. Vide Athenzum Lib. VII. pag. 283. 296. Alexandro Regi quoque tributum esse *Σατυρικὸν δράματιον Ἄγωνα*, quod alii retulerunt ad Pythionem Catanensem, testis Athenzus XIII. p. 586.

ALEXANDRIDES. Vide infra in *Anaxandride*.

ALEXIS Thurius, mediæ Comædiæ Poëta, Menandri *παίτριον*, teste Svida, hoc est patronus fuit (si vocabulum hoc recte interpretatur H. Stephanus in thesauro Græcæ linguæ & Henricus Valefius in excerptis Peiresc. p. 305.) scripsitque dramata CCXLV. ex quibus titulos CXIII. in veterum Libris superstites collegit Johannes Meursius in Bibliotheca Græca p. 1210. seq. Titulos CXX. Jacobus Hertelius, duplicia earundem fabularum nomina subinde separatim bis computans, in sententiis quinquaginta Comicorum à se collectis. Sunt autem hæc dramatum nomina:

Ἄγωνα

- Ἀγκυλίον, Laërt. III. 27.
 Ἀγων five ἰππίσκου, Athen.
 Ἀδελφοί, Athen.
 Αἰπόλοι, Svid. in τὰ τρία. & forte
 Zenobius VI. proverb. II. Li-
 cet ibi Codices editi: Ἀλέξαν-
 δρου Αἰπόλοις.
 Ἄισωπ, Athen.
 Ἀμφώβης, Pollux VII. sect. 20. & X.
 sect. 175.
 Ἀνθία,
 Ἀποβάτης, Athen.
 Ἀπογλαυκοιδου, Athen.
 Ἀποκοπήιδου, Athen.
 Ἀρχιλόχου, Athen.
 Ἀσκληπιοκλείδης five Ἀσκληπιάδης,
 Poll. Athen.
 Ἀσπιοδιδάσκαλου, Athen. quem de
 hac fabula vide VIII. p. 336.
 Ἄθθις, (Svid. in μάλλον) Athen.
 Ἀχαιῆς,
 Βρεττία five βρητία, Stob. serm. 103.
 Βαιμός, Poll. VII. sect. 72.
 Καλασίρις, Poll. lege Καλασίρις.
 Γαλαρία, Athen.
 Γραφή, Athen.
 Γυναικοκρατία, five γυναικοκρατεία,
 Athen. Poll. IX. sect. 44. γυναι-
 κοκρατεία.
 Δαίλυλιου five Δακτύλιου, Athen.
 Δημήτριος ἢ Φιλέταιρος, Athen. Stob.
 Δίδυμοι, Athen. Pollux.
 Δις πενθῶν, Athen.
 Δορκίς ἢ Ποπυλίσσα, Athen.
 Δρωπίδης, Athen. Poll.
 Εἰσοικίζοιδου, Athen.
 Ἐκπαμισοποιός, Athen. Poll.
 Ἐλένη ἢ Ἐλένης ἀρπαγή, Athen.
 Ἐλληνίς, Athen.
 Ἐπίδου, Athen.
 Ἐπίκλη, Athen.
 Ἐπίτροπος, Athen.
 Ἐπία ἐπὶ Θήβας, Athen.
 Ἐξέρισκος, Athen.
 Ἐρίσοι ἢ πανυχίς, Athen.
 Ἡ εἰς τὸ Φρέαρ, Athen.
 Ἡπαν, Athen.
 Ἡσιόνη, Athen.
 Θεοφορητοί, Athen.
 Θεοπρωτοί, Athen.
 Θεβαίοι, Athen.
 Θεήσουρες,
 Θράσων, Athen.
 Ἰππεύς [pro quo male apud Gro-
 tium & alios ex corrupto A-
 thenzi codice, Ἰππ,] Athen.
 Ἰππισκου, Athen.
 Ἴσοςάσιον, Athen.
 Καλασίρις, Poll. X. sect. 18.
 Καλαψευδοιδου, Svid. in ἀνάριτος.
 Athen.
 Καίνιοι, Poll.
 Κλοβελίνη, Athen.
 Κνιδία, Athen.
 Κονιάτης, Athen.
 Κρις, Athen.
 Κρατεύας ἢ Φαρμακοπώλης, Athen.
 Κυβερνίτης, Athen.
 Κυβευταί, Athen.
 Κύκων, Athen.
 Κύπρι, Athen.
 Λαμπάς, Athen.
 Λέβη, five Λεβήτιον [pro quo male
 Λαβήτιου apud Hertelium.]
 Athen. Λέβης Poll. VI. sect. 65.
 Λευκαδία ἢ Δραπέτης, Athen. & Poll.
 ubi male ἐν Λευκάδι pro ἐν Λευ-
 καδία.
 Dddd Athen.

- Λευκή, Athen.
 Λημνία, Athen. Poll.
 Λύϙ, Athen.
 Λοκροί, Athen.
 Λυκίσκϙ, Athen.
 Μανδραγορίζομη, Athen.
 Μάντεις, Athen.
 Μεροπίς, Laërt. III. 27.
 Μίδων, Athen. Eustath.
 Μιλήσιοι ἢ Μιλησία, Athen. Stob.
 Μίλκων, Athen.
 Μίνως, Athen. VII. p. 289.
 Μνηστῆρες, Athen.
 Ὀδυσσεύς ὑφαίμων, Athen.
 Οἰκίζομϙ, Athen.
 Ὀλυμπιόδωρϙ, Laërt. III. 28.
 Ὀλύμπιοι sive Ὀλυμπίϙ feu Ὀλυμπία
 Svid. in εὐημερία, Stob. Athen.
 Lib. III. & VI. quo posteriore
 loco legitur ἐν Ὀμυθίοις φησὶν
 pro ἐν Ὀλυθίοις.
 Ὀμοία, Athen.
 Ὀπώρα, [Scorti nomen] Athen.
 XIII. p. 567.
 Ὀρέτης, Athen.
 Ὀρχηστῆρες, Athen. Stob.
 Παλλακή, Etymolog. in ταναία.
 Παμφίλη, Athen.
 Πανκρατῆρας, Athen.
 Παννυχίς ἢ Ἐριθοί, Athen.
 Παράσιτϙ, Athen. Laërt. III. 28.
 Πάριονϙ, Athen.
 Πέζονίκη. Svid. in μάλλον.
 Πειπταί, Athen.
 Ποιήτρια, Poll.
 Πολυκλεία, Athen.
- Πονηρά, Athen.
 Ποιτικός, Athen.
 Πρωτόχορϙ, Athen. VII. p. 287.
 Πυθαγορίζουσα [Pythagoraz vita Gel-
 lio 4. II.] Athen.
 Πυλαῖαι, Athen.
 Πυραυϙ, Athen.
 Ρόδιϙ ἢ ποππύζουσα, Athen.
 Σπονδοφορικός, Poll.
 Στραβιώτης, Athen.
 Συναποδησκόνητες, Athen. Stob.
 Σωλῆρχονητες, Athen.
 Σύντροφοί, Athen.
 Συρακυσίϙ, Stob.
 Σώρακϙ, Athen. & Pollux X. sect.
 130.
- Ταραντινοί, Athen. Poll.
 Τηθύς [pro quâ Hertelio duz, Τιθύς
 & Τιθή] Athen.
 Τοκιστής ἢ καβαψευδόμϙ, Athen.
 Τροφώνιϙ, Athen.
 Ἰπνϙ, Athen.
 Ἰποβολιμαῖϙ, Athen.
 Ἰπνοια.
 Φαίδρϙ ἢ Φαιδρία, Athen.
 Φίλισκϙ, Athen.
 Φιλόκαλϙ ἢ Νύμφαι, Athen.
 Φιλοτραγωδός, Stob.
 Φιλῶσα, Athen.
 Φρυγίς Δίασκευή, Athen.
 Φρύξ, Athen.
 Φυγάς, Athen.
 Χορηγίς, Athen.
 ψευδόμϙ, Athen.
 ψευδοποβολιμαῖϙ, Athen.

Fragmenta nonnulla Alexidis leguntur in sententiis Comico-
 rum triginta Græcorum, forma minore A. 1569. editis & illustratis ab

H. Ste-

*H. Stephano** p. 4. sq. & p. 453. Tum in sententiis Comicoꝝ duorum & quadraginta, Græce & latine editis à *Guilelmo Morellio* p. 129. & longe plura in jam laudata *Hertelii* collectione p. 398. sq. atqve in *Hugonis Grotii* excerptis è Tragicis & Comicis Græcis. Quasdam Alexidis fabulas à Comicis latinis expressas constat ex *Gellio* Lib. II. cap. 23. Admodum longe produxit vitam Alexis, ut præter alios innuit *Plutarchus* Libro de defectu oraculorum p. 420. Victorem quoque in Scena & coronatum obuisse refert idem *Plutarchus* Lib. an seni gerenda Resp. p. 785. Alius fuit Alexis Samius cujus Libros *Σαμίων ὄρων* & Librum *πρὸς ἀνταρκτίας* laudat *Athenæus*. Alius Alexis, amanuensis *Pomponii Attici*, de quo meminit *Cicero* VII. Epist. 2. ad Atticum. Alius denique Alexis, *Asinii Pollionis* servus, peramatus celebratusque *Virgilio*.

AMEPSIAS five **AMIPSIAS** (*Ἀμειψίας* Atheniensis, Comicus subfrigidus notante *Svida* in *Ἀνίς* & *Φρύνιχ*⊙. Veteris Comædiæ Poëta fuit, clarus circa Olympiadem LXXXIX. Ejus dramata:

Ἀποκοσμοβίβλιον, ἢ *Μανία*. Athen. & *Etymolog. M.*

Κροτειδίων, Athen.

Κομ⊙, Athen. V. pag. 218. ubi testatur hanc fabulam ætam Olymp. LXXXIX. I. Scholiast. *Aristoph.* in nubium argumento & *Anonymus Scaligeri* five *Scaliger* ipse in *Olympiadum* descriptione Olymp. 89. Male aliquando pro *κομ*⊙ scribitur *κόν*⊙, vel *κωνός* ut apud *Pollucem* X. sect. 17L

Κωμασαι, Schol. *Aristophanis* in argumento *Avium*.

Μοιχοί *Svid.* in *ἀναψυχῆναι ἀντιώγεισαν* & *καββαλόν*. Apud *Pollucem* VIII sect. 100. male *μυχοί*.

Ταπφῶ, *Poll.* IX. sect. 138.

Σφενδόνη, *Poll.* Athen.

Φειδων. Athen. Lib. X. nisi & ibi legendum *σφενδόνη*, ut *Casaubono* & *Meursio* visum.

Τριβων. *Laërtius* in *Socrate* II. 28.

AMPHIS *Amphicratis* filius, Atheniensis, Poëta veteris Comædiæ, cujus dramata memorantur:

Ἀθάμας, Athen.

Ἀλεπρία, *Poll.*

Ἄλκμαίων, *Poll.*

Ἀμπελεγγός, *Poll.* & *Stob.*

Ddd dd 2

Ἀμφι-

* Has sententias Comicoꝝ à *Stephano* collectas duplici latina Metaphrasi auxit & recudi fecit *Christianus Eggenolphus* Francof. 1579. 8. *Morelli*, *Hertelii*, & *Grotii*, *Stephanique* collectiones recensui supra cap. XI.

Ἀμφικράτης, Laërt. III. 27.

Ἀπογλαυκὸς ἄρκος,

Βαλανεῖον, Athen.

Γυναμκοκρατεία, Athen.

Γυναμκομανία, Athen.

Δεξιδήμιδος Laërt. III. 27.

Διδύραμβος, Athen.

Ἐπίαι ἐπὶ Θηβαίς, Athen.

Ἐπίδοι, Athen. & Stob.

Ἰάλεμος, Athen.

Κονιατής. Pollux VII. sect. 125.

Κηρίς, Athen.

Κυβευταί. Poll.

Λευκαίς, Athen. Lib. VII. p. 277. ne-
que sane intelligo quid sibi ve-
lit notula adscripta Meurfii
Bibl. Atticæ p. 1405.

Ὀδυσσεύς, Athen.

Ὀυρανός, Athen.

Παν. Athen.

Πλάιν^Θ, Athen.

Ῥείθεα, Svid. in νεανισκένευσται.

Φιλάδελφοι, Athen.

Φιλίταγε^Θ, Athen.

Vide Fragmenta ejus collecta ab Hertelio p. 360. seq. & in ex-
cerptis Grotii p. 517. Nam in indice quidem ibi Amphididis nomen est
prætermisum.

ANAXANDRIDES, * de quo dixi supra in notitia Tragicorum.
Mediæ Comædiæ Poëta fuit, auctor dramatum LXV. ex quibus li.
XXVIII. tituli supersunt:

Ἄγροικος, Athen. Macrobius V. 21.

Ἄγχισης, Athen. Pollux IX. 6. ubi
male Alexandrides pro Ana-
xandride p. 431. 21.

Ἄισχρά, Athen.

Ἄλγεων, Athen.

Γεροντομανία, Aristot. III. 12. Rhetor.
Athen.

Διδύραμβος, Athen.

Ἐλένη, Svid. in ἀβέληερος ubi male
excusum Alexandrides.

Ἐυσεβείς, Aristot. III. 12. Rhetor.

Ζωγυράφοι ἢ Γεωγυράφοι. Pollux, sed &
ibi male legitur Alexandrides.

Ἡρακλῆς, Athen.

Θησαυρός, Athen.

Θησεύς. Laërt. III. 26.

Κέρκιος, Athen.

Κιθαρίστρια, Poll.

Κυνηγέται, Athen.

Λυκκεργος, Athen.

Μελίλωτος, [apud Athenæum
Lib. XI. ubi mendosè legitur
Alexandrides.]

Νηρεύς, Athen.

Νηρηίδες, Athen.

Ὀδυσσεύς, Athen.

Ὀπλόμαχος, Athen. Lib. V. & XIV.
ubi itidem male Alexan-
drides.

Πάνδαρος, Athen.

Πείσανδρος, Svid. in Ἄρεοπαγίτης
[ubi similiter vitiosè Alexan-
drides] Athen.

πόλις,

* Interdum male nomen ejus scribitur *Alexandrides*: & in scholiis Grecis ad Rhetoricam Ari-
stotelis lib. 3. p. 70. pro τῷ αὐτῷ Ἀλεξανδρῶ, legendum Ἀναξανδρίδου. Confer
Cassaubonum VI. 18. ad Athenæum,

Πόλις, Athen.

Πρωτοσίλα, Athen.

Σαμία, Athen.

Σάτυρος, Athen.

Τηρέως, Athen.

Φαρμακόμανις, Etymolog. M. in
ὄριγανον & Athen. Lib. VI. ubi
iterum perperam Alexandri-
des.

Φιαληφόρος, Athen.

Vide Meursii Bibliothecam Græcam, Hertelii fragmenta Com-
micorum & Grotii excerpta ex Comicis Græcis. Alius Anaxandrides
Delphus, qui scripsit περὶ τῶν σὺληθέντων ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων, cujus
operis librum primum laudat appendix Vaticana à Schotto edita Cen-
tur. I. prov. 5.

ANAXILAEUS five ANAXILAS; Comicus Poëta, Svidæ &
Æliano Lib. I. Var. cap. 27. memoratus, cujus hæc dramatum nomina
sunt observata à Joh. Meursio in Bibliotheca Græca:

Κυλητῆς, Athen.

Λυτροποιός. Vide infra in Λυτροποιός.

Βοτρυλιών, Laërt. in Platone, III. 28.
sed in codicibus Pollucis X. sect.

190. Βοτρυδιών.

Γλαύκος, Poll.

Ἐυάνδρεμα, Athen.

Καλυψώ, Athen.

Κίρκη, Athen. & Laërt. ubi male

Κέρκη pro Κίρκη.

Λυτροποιός (Polluci duobus in locis.

sed Athenæο Λυτροποιός vel Λυρο-
ποιός, in Stobæi libris Μυροποιός.)

Μάγειροι, Athen.

Μονοτροπ, Athen.

Μυροποιός vide paulo ante Λυτρο-
ποιός.

Νεοτῆς, Athen.

Ὀρνιθοκόμοι, Athen.

Πλάστοι five Πλάστια Athen. Laërt.

Υάκινθος five Υάκινθος πορνόβο-
σκος. Athen. [male Ζάκινθος
apud Meursium.]

Χάρμις, Athen.

Χρυσόχοος, Athen.

Ἐραει Svid. in μᾶλλον.

Adde Grotium in excerptis pag. 861. seq. Alius *Anaxilæus* Lace-
dæmonius, de quo Plutarchus in Alcibiade. Alius *Anaxilæus* Larissæus
Magus Pythagoreus qui ab Augusto urbe & Italiâ pulsus est teste Eusebio
in Chron. Ejus παιγνία five ludicia memorant Irenæus Lib. I. c. 8. Epiphani-
us hæresi 34. & Plinius Lib. XIX. I. XXVIII. II. XXXIII. IO. XXXV. 15.
Alius denique *Anaxilæus* Rheginorum tyrannus apud Aristotelem Lib. V.
Politic. c. ult.

ANAXIPPUS. novæ Comædiæ Poëta, Antigoni & Demetrii
Polioretæ temporibus Svidæ teste claruit.

Ejus dramata: *Ἐπιδναζίνδρος*, Ælian. XIII. 4. hist. animal.

Κεραυνός five *Κεραυνέινος*, Athen.

Κισσαρώδης, Athen. Poll.

Ἐρως, Athen.

Dddd 3

AN-

- Philochorus. Pl. 973. II. 47. N. 213. B. 732. 1065. 1227. A. 219. 1075. Σ. 210. 240. 542. 716. 941. O. 722. 767. 998. 1106. E. 465. 474. 604. 664. 1032. Ek. 193.
 'Εν Ἀττίδι. A. 173. 1096.
 'Εν γ' Ἀττίδος. I. 414. Ek. 18.
 'Εν τῇ τέλει. O. 557.
 'Εν τῇ ἑκτῇ τῶν Ἀττίδων. B. 220.
- Philocles Poëta Melicus. Σ. 460. O. 281.
 Philocles (Tragicus.) Ejus drama *Tereus*, sive *Erope*. O. 282.
 'Εν τῇ Πανδωνίδι τετραλογία. O. 282.
- Philocles Philopithis F. Poëta Comicus. O. 282.
- Philocles duo, poëtæ Tragici. O. 282.
- Philonides, histrio Comicus. Vid. Ind. Rerum.
- Philostratus ἐν τῷ Ἀπολλωνίῳ τῆς Τυανέως βίῳ. B. 218.
- Philoxenus ἐν Γαλατείᾳ Pl. 290.
 'Εν Κύκλωπι. Pl. 290. 298. 301.
- Philyllius. Vide *Philyrius*, & *Phyllius*.
 Philyrius ἐν ταῖς Πλουτησίαις. O. 1568.
 Sed ibi scribendum est, Φιλύλλιος ἐν ταῖς Πλουτησίαις.
- Phocio Peripateticus ἐν Κέρατι Ἀμαλθείας. Pl. 149.
- Phocylides. N. 239.
- Phrantides. Vid. supra *Ephantides*.
- Phrynichus. N. 754. 964. B. 862. E. 617.
 'Εν τῇ Σοφιστικῇ ὀργανικῇ. E. 414.
- Phrynichus, filius Polyphradimonis, poëta Melicus Sivas. O. 750.
- Phrynichus Tragicus. B. 941.
 Ejus dramata:
 Ἀνδρομέδα. Σ. 1482.
 Ἀνταγόνη. B. 107.
 Ἐπιάντης. O. 1299.
 Ἡμιγόνη. Σ. 1481.
 Κρόνος. O. 989.
 Μιλήτης ἀλώσις. Σ. 1463.
 Φοίνισσα. Σ. 220.
- Phrynichus Comicus. O. 750. Ejus dramata:
 Κωμασαί. O. 1568.
 Μονότροπος. Arg. O. 2. & O. II. 998. 1297.
 Μύσαι. Arg. B. 7.
- Phrynichus Eunomidæ filius, poëta malus. B. 13.
- De Phrynichis Vid. etiam Indicem Rerum.
- Phyllis Musicus. B. 1377. Σ. 1231.
- Phyllius (Comicus.) Pl. 179. Sed ibi scribendum puto *Philyllius*. Vid. etiam supra *Philyrius*.
- Pindarus. Pl. 9. 210. 385. N. 106. 222. 298. 738 B 321. L621 1261. 1326. A. 61. 127. 637. Σ. 307. O. 515. 929. 942. 1121. E. 696. 1296. Ejus Ἰσοχρήματα. O. 927.
- Pisides. E. 17.
- Plato (Philosophus.) Pl. 362. N. 360. 611. 1419. B. 1421. I. 631. Σ. 192. 729. 91. O. 475. Ek. 355.
 'Εν Νόμοις. Pl. 55.
 'Εν τρίτῳ Νόμῳ. N. 1276.
 'Εν Εὐθύδημῳ. B. 204.
 'Εν Εὐθύφρονι. Σ. 842.
 'Εν Θεαιήτῳ. O. 696.
 'Εν Μενεξένῳ. Pl. 824.

- Ἐν Πρωταγόρα.* N. 360. B. 1561. *Praxion ἔν τῷ δευτέρῳ Μεγαρέων.*
Ἐν Συμπρωσίῳ. B. 84. *Ἐκ. 18.*
Ἐν Φαίδρῳ. Pl. 179. Σ. 1021. 1177. *Pythangelus, poeta Tragicus futilis.*
Ἐν Φαίδρῳ. Pl. 362. *B. 87.*
Plato Comicus. Pl. 177. 179. ubi Πλάτων Δαί Φησιν; pro Πλάτων Δαίῳ, ut emendat Casaub. ad Athenæum. N. 1419. B. 305. 430. 1190. A. 22. 351. Σ. 1251. O. 121. 472. *Ἐκ. 71.* Ejus dramata:
Ἄδωνες. Σ. 1301.
Ἀμφιάρα. Pl. 174.
Δαίδαλ. N. 663.
Ἔορται. A. 351. O. 799.
Ζεὺς κακὸς μῦθος. *Ἐκ. 1243.*
Κλεοφῶν. Arg. B. 7. & B. 305, 690. 693.
Λαίκωνες. O. 471.
Μαμμιάκουθοι. B. 1021.
Νίκαυ. O. 1297.
Παιδάριον. B. 310. *Ἐκ. 733. 948.*
Πείσανδρος. N. 248. Σ. 590. O. 1555.
Περιοργία. N. 109.
Σκίθαι. O. 151.
Σοφισαί. N. 330. Σ. 157. O. 300. *Ἐκ. 792.*
Σύρφαξ. O. 168.
Plutarchus *ἔν Σόλων.* βίῳ. N. 447. 1191. I. 1013.
Ἐν τῷ περὶ τῆς μὴ δέν δανείζεσθαι. N. 1181.
Polemon. O. 646.
Ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἐρατοδίνους ἐπιδημίας. O. 11.
Polybius. Σ. 170.
Praxilla (poëtria.) Σ. 1232.
- S.**
Salustius. Pl. 725.
Sannyrion ἔν Δανάῃ. B. 305:
Sappho. Pl. 729.
Satyrus. B. 73.
Sibylla. *Ἐκ. 1095.*
Simonides, artis mnemonicæ inventor, descripsit Dorica Dialecto Cambysis & Darii regnum; item Xerxis prælium navale; nec non prælium navale ad Artemisium, carmine elegiaco: præterea prælium navale ad Salaminem μελικῶς. Scripsit etiam Threnos, Pzanas, Epigrammata, & alia quædam. Σ. 1402. Citatur præterea. N. 1359. I. 1318. A. 740. O. 920. in contextu: & 1410. *Ἐκ. 696.* *Ἐκ. 1217.* O. 1301. *Τέτριπτοι.* I. 404.
Socrates. I. 959.
Socrates ἔν Κορημποιῖς. Vide *Sofocrates.*
Sophocles, Apollonii Rhodii Scholiastes. N. 397.
Sophocles Tragicus. Pl. 69. 355. 493. N. 447. 1162. B. 73. 75. 193. 347. 803. A. 75. 638. 710. 960. Σ. 29. 460. 870. O. 276. 1240. *Ἐκ. 530. 696. 1126.*
Ἀδάμωσ. N. 256.
Ἰκίαις Κορυεύς. O. 934.
Ἀρχμαλωτίδες. B. 233.
Ἀμφιάρα. B. 484. Σ. 1501.
 Ccccc 3 ΑΧΙΛ.

- Ἀχιλλεύος *ερασαί*. N. 1064. Σ. 1021.
 Ἑλένη. I. 84.
 Ἴναχος. Pl. 727. 807. I. 1147. O. 1203.
 Εκ. 80.
 Ἰόλαος. I. 496.
 Λαοκόων. B. 678.
 Μάντες. B. 596.
 Μεγαλίππη. B. 100.
 Ναύπλιος. E. 1126.
 Νιόβη. Σ. 577.
 Οιδίπυς. B. 73.
 Οινόμαος. O. 1337. (858.
 Πηλεύς. N. 1419 I. 1096. 1147. O. 852.
 Τεύκροι. N. 583.
 Τηρέυς. O. 100. 282.
 Τριπτόλεμος. A. 217.
 Τυρώ. B. 36C. A. 138. 139.
 Τυρώ δευτέρα. O. 276.
 Φινεύς. Pl. 635.
 Sophron. Pl. 1051. N. 754. A. 3. 203.
 262. A. 17.
 Sofocrates. *ἐν τῷ δωδεκάτῳ τῶν Κρητι-
κῶν*. O. 521. Sic enim ibi le-
gendum est pro *Σωκράτης*.
 Staphylus *ἐν τῷ περὶ Θεσσαλίας*. N.
1064.
 Stefichorus. O. 1302. E. 775. 800. Ejus
Μέλη. Σ. 1217. Ejusdem *Ορέσεια*.
E. 747.
 Strabo. Pl. 149. N. 331.
 Strattis. B. 305. Ejus dramata:
 Ἀτάλαντος. B. 146. (legendum
videtur Ἀταλάντη.)
 Κησσίας. Pl. 550. O. 1568. (Male
enim ibi nunc legitur *Σρατῶν*.)
 Ποταμοί. Pl. 1195.
 Πύτισος. Σ. 1337.
 Τρώϊλος. Σ. 1337.
- Svidas. A. 1176.
 Symmachus. Pl. 1012. N. 815. B. 757.
 1258. I. 84. 752. 959. 975. 1123.
 1253. A. 144. 471. 877. 1123. Σ.
 1293. O. 17. 59. 168. 340. 440.
 705. 989. 995. 1002. 1121. 1283.
 1294. 1297. 1363. 1379. 1680.
 1702. E. 916.
 Synesius. Pl. 7. 42. 621.
 T.
 Teleclides. A. 860. Σ. 1182.
 Teleclides Comicus. O. 17. Ejus dra-
mata:
 Ἀμφικτύονες. O. 989.
 Ἡσιόδος. O. 1126.
 Πρωταίης. Σ. 832.
 Στεφροί. E. 1040.
 Telephus. Pl. 725.
 Terpander. N. 595. A. 13.
 Theagenes in Homerum scripsit.
 O. 823. E. 927.
 Theocritus. Pl. 192. 210. N. 1003. B.
 246. 548. A. 218. 753. Σ. 1404.
 1478. O. 71. A. 473.
 Ἐν Ἀδωνιαζύσταις. N. 1128.
 Ἐν τῷ εἰς Διοσκύρεως ὕμνω. Pl. 210.
 Theodorus *ἐν τῇ εικοστῇ δευτέρᾳ*. N.
397.
 Theognis, Poëta Tragicus. A. 11.
140.
 Theon, Scholiastes Apollonii Rho-
dii. N. 397.
 Theophrastus. Pl. 720. B. 246. I.
1061. Σ. 1106.
 Ἐν τῷ ζ' *φυτικῶν*. I. 420.
 Theopompus. (Historicus.) B. 220.
 A. 6. 1075. Σ. 523. 941.
1001.

- 'Εν τῇ θ' τῶν φιλοπικῶν. O. 963. Timocreon Rhodius. Σ. 1058. Scholium ejus in Plutum, five Divitias, ὀφελος, ὃ τυφλὸς Πλάτης μήτ' ἐν γῆ μήτ' ἐν θαλάττῃ &c. B. 1337. A. 531.
 Eι. 1071.
 'Εν τῇ ια' τῶν φιλ. I. 226.
 'Εν τῇ ιβ', τῶν φιλ. O. 881.
 'Εν τῇ κβ'. O. 557.
 'Εν τῇ λγ'. O. 1014.
 Theopompus ἐν τῷ περὶ εὐσεβείας. O. 1354.
 Theopompus (Comicus.) Pl. 1139. N. 663. 1419. O. 31. Ejus dramata:
 Ἀφροδίσσιοι. Pl. 179.
 Βατύλη. Pl. 1012.
 Ἡδύχαρις. Pl. 768.
 Καπηλίδες. A. 1020. O. 1406.
 Ἰδίοσεύς. Σ. 1337.
 Παιᾶνες. O. 1568.
 Σειρήνας. A. 45.
 Τισαμίμος. Σ. 1216. O. 31.
 Theorus. Poëta. I. 605.
 Thomas Magister scripsit Argumentum in *Nubes*. Arg. N. 11. Item in *Ranas*. Arg. B. 1.
 Thrasymachus ἐν τῇ μεγάλῃ τέχνῃ. O. 881.
 Thucydides. Pl. 69. 445. 469. 1196. N. 980. I. 55. 84. 759. 790. 1051. A. I. 12. 145. 393. Σ. 500. O. 557. Eι. 449. 478. 481. A. 619. 1096.
 'Εν τῇ πρώτῃ. B. 546. O. 484.
 'Εν τῇ πέμπτῃ. O. 186.
 'Εν τῇ ἕκτῃ. A. 269.
 'Εν τῇ ὀγδόῃ. O. 1568.
 Timachidas. B. 55. 624. 651. 873. 1242. 1301. 1315. 1329.
 Timotheus. B. 1501.
 Tryphon. ἐν β' πρὸς Ἀττικῆς προσώδιας. O. 877. (Male enim illic legitur τρύφωνα, pro τρύφωνα)
 Tyrannio scripsit ὑπόμνημα περὶ ἑσκολιῶν μέτρων. B. 1337.
 X.
 Xenagoras. N. 397.
 Xenocles, Carcini filius. N. 1267. Poëta impolitus & inelegans. B. 68. Dramata ejus:
 Λικύμνιος. N. 1267.
 Μύες, i. e. *Mures*. Eι. 749.
 Xenomedes (Historicus.) A. 448.
 Xenophanes. Eι. 696.
 Xenophantes (an Xenophanes) ἐν Σίλλοις. I. 406.
 Xenophon. N. 144. 360. B. 1469. Z. 170. Eι. 1081.
 'Εν Ἀπομνημονεύμασι. N. 246. 360. Arg. B. 8.
 'Εν Ἑλληνικοῖς. B. 47.
 'Εν τοῖς περὶ Ἰππικῆς. I. 1147.
 'Εν Παιδείᾳ (Κύρι.) A. 811.
 'Εν Συμποσίῳ. Σ. 542.
 Z.
 Zenodotus, ὁ τὰς Ταρραίας καὶ Διδύμους παραμίας ἐπιτεμῶν. N. 133.

CAPUT XXII.

NOTITIA COMICORUM GRÆCORUM, QUORUM FABULÆ PERIERUNT, DIGESTA ORDINE ALPHABETI.

AGIAS. Pollux III. sect. 36. Confer qvz de Agia ac Dercylo antiqvīs scriptoribus disputat Calaubonus lib. 3. c. 10. ad Athenzum.

ÆNICUS Atheniensis, veteris Comœdiæ Poëta, cujus *Ἄνικος* Svidas memorat, & Pollux X. 24. ubi male *Ἐνικος* pro *Ἄνικος* excusum, ut notavit Meursius in Bibl. Attica.

AGATHONEM Comicum à Tragico hujus nominis diversum colligunt nonnulli ex male intellectis ejusdem Svidæ verbis, quos refellit Clariss. Bentleius dissertatione de Epistolis Themistoclis. p. 118.

ALCÆUS Mytilæus, prisce Comœdiæ Poëta. Vide qvz supra in notitia Tragicorum, & qvz de supplicio hujus Comici notavit I. Vosfius ad Catullum p. 42.

ALCIMENES Atheniensis, Comicus, à Svida memoratur.

ALEXANDER ἐν Ἀπόλοις laudatur à Zenobio VI. II. proverb. Sed forte legendum *Alexis*, licet Meursius in Bibl. Gr. *αἰπόλος* tribuit Alexandro Ætolo, qui *Τραγωδοδιδάσκαλος* fuit, ut notavi supra cap. XIX. Sed *Ἀπόλοι* Comœdiæ videtur nomen, perinde ut *αἰλιός* Alexandro huic à quibusdam tributus, fuit titulus poematij Heroici. Vide Athenzum Lib. VII. pag. 283. 296. Alexandro Regi quoque tributum esse *Σατυρικὸν δράματιον Ἀγῆρα*, quod alii retulerunt ad Pythionem Catanensem, testis Athenzus XIII. p. 586.

ALEXANDRIDES. Vide infra in *Anaxandride*.

ALEXIS Thurius, mediæ Comœdiæ Poëta, Menandri *παῖτραν*; teste Svida, hoc est patronus fuit (si vocabulum hoc recte interpretatur H. Stephanus in thesauro Græcæ linguæ & Henricus Valefius in excerptis Peiresc. p. 305.) scripsitque dramata CCXLV. ex quibus titulos CXIII. in veterum Libris superstites collegit Johannes Meursius in Bibliotheca Græca p. 1210. seq. Titulos CXX. Jacobus Hertelius, duplicia earundem fabularum nomina subinde separatim bis computans, in sententiis quinquaginta Comicorum à se collectis. Sunt autem hæc dramatum nomina:

Ἀγῆρα

- Ἀγκυλίον, Laërt. III. 27.
 Ἀγων five ἰππίσκου, Athen.
 Ἀδελφοί, Athen.
 Αἰπόλοι, Svid. in τὰ τρία. & forte
 Zenobius VI. proverb. II. li-
 cet ibi Codices editi: Ἀλέξαν-
 δρου Αἰπόλοις.
 Ἀισωπ, Athen.
 Ἀμφώβη, Pollux VII. sect. 20. & X.
 sect. 175.
 Ἀνθία,
 Ἀποβάτης, Athen.
 Ἀπογλαυκοιδου, Athen.
 Ἀποκοπήιδου, Athen.
 Ἀρχιλόχου, Athen.
 Ἀσκληπιοκλείδης five Ἀσκληπιάδης,
 Poll. Athen.
 Ἀσπιοδιδάσκαλου, Athen. quem de
 hac fabula vide VIII. p. 336.
 Ἄθως, (Svid. in μάλλον) Athen.
 Ἀχαιῆς,
 Βρεττία five Βρητία, Stob. serm. 103.
 Βαμὸς, Poll. VII. sect. 72.
 Καλασίρις, Poll. lege Καλασίρις.
 Γαλαΐα, Athen.
 Γραφή, Athen.
 Γυναικοκρατία, five γυναικοκρατεία,
 Athen. Poll. IX. sect. 44. γυναι-
 κοκρατεία.
 Δαίλυλ, five Δακίλυλ, Athen.
 Δημήτριος ἢ Φιλέταιρος, Athen. Stob.
 Δίδυμοι, Athen. Pollux.
 Δις πενθῶν, Athen.
 Δορκίς ἢ Ποπυλῆσα, Athen.
 Δρωπίδης, Athen. Poll.
 Εἰσοικίζοιδου, Athen.
 Ἐκπαμασιοποιός, Athen. Poll.
 Ἐλένη ἢ Ἐλένης ἀρπαγή, Athen.
 Ἐλληνίς, Athen.
 Ἐπίδαυρος, Athen.
 Ἐπίκληρος, Athen.
 Ἐπίτροπος, Athen.
 Ἐπία ἐπὶ Θήβαις, Athen.
 Ἐξέρικος, Athen.
 Ἐρίδοι ἢ Πανυχίς, Athen.
 Ἡ εἰς τὸ Φρέαρ, Athen.
 Ἡπακ, Athen.
 Ἡσιόνη, Athen.
 Θεοφορητοί, Athen.
 Θεοπρωτοί, Athen.
 Θεβαῖοι, Athen.
 Θεήσουρες,
 Θράσων, Athen.
 Ἴππεύς [pro quo male apud Gro-
 tium & alios ex corrupto A-
 thenzi codice, Ἴππ,] Ἴππι-
 κ, Athen.
 Ἴσοςάσιον, Athen.
 Καλασίρις, Poll. X. sect. 18.
 Καλαψευδοιδου, Svid. in ἀνάριτος.
 Athen.
 Καύνιοι, Poll.
 Κλοβελίνη, Athen.
 Κνιδία, Athen.
 Κονιάτης, Athen.
 Κερίς, Athen.
 Κρατεύας ἢ Φαρμακοπώλης, Athen.
 Κυβερνίτης, Athen.
 Κυβευταί, Athen.
 Κύκν, Athen.
 Κύπρι, Athen.
 Λαμπάς, Athen.
 Λέβη, five Λεβήτιον [pro quo male
 Λαβήτι, apud Hertelium.]
 Athen. Λέβης Poll. VI. sect. 65.
 Λευκαδία ἢ Δραπέτης, Athen. & Poll.
 ubi male ἐν Λευκαδί pro ἐν Λευ-
 καδία.
 Dddd
 Δευκη,

- Λευκή, Athen.
 Λημνία, Athen. Poll.
 Λίν⊕, Athen.
 Λοκροί, Athen.
 Λυκίσκ⊕, Athen.
 Μανδραγοριζομένη, Athen.
 Μάντις, Athen.
 Μεροπίς, Laërt. III. 27.
 Μίδων, Athen. Eustath.
 Μιλήσιοι ἢ Μιλησία, Athen. Stob.
 Μίλκων, Athen.
 Μίνως, Athen. VII. p. 289.
 Μνηστῆρες, Athen.
 Ὀδυσσεύς ὑφαίων, Athen.
 Οἰκὸς ἰσθμ⊕, Athen.
 Ὀλυμπιόδωρ⊕, Laërt. III. 28.
 Ὀλυνθιοί sive Ὀλυνθί⊕ feu Ὀλυνθία
 Svid. in *εὐήμερία*, Stob. Athen.
 Lib. III. & VI. quo posteriore
 loco legitur ἐν Ὀμυθίοις φησὶν
 pro ἐν Ὀλυθίοις.
 Ὀμοία, Athen.
 Ὀπώρα, [Scorti nomen] Athen.
 XIII. p. 567.
 Ὀρέτης, Athen.
 Ὀρχηστῆρες, Athen. Stob.
 Παλλακή, Etymolog. in *Τοναία*.
 Παμφίλη, Athen.
 Πανκρατῆρας, Athen.
 Παννυχίς ἢ Ἐριθοί, Athen.
 Παράσιτ⊕, Athen. Laërt. III. 28.
 Πάριον⊕, Athen.
 Πεζονίκη. Svid. in *μάλλον*.
 Πιεῖται, Athen.
 Ποίητρια, Poll.
 Πολυκλεία, Athen.
 Πονηρά, Athen.
 Πορικός, Athen.
 Πρωτόχορ⊕, Athen. VII. p. 287.
 Πυθαγορίζεσσα [Pythagoræ vita Gel-
 lio 4. II.] Athen.
 Πυλαῖαι, Athen.
 Πυραυν⊕, Athen.
 Ρόδι⊕ ἢ ποππύρισμα, Athen.
 Σπονδοφοραῖός, Poll.
 Στραβιώτης, Athen.
 Συναποθνήσκοντες, Athen. Stob.
 Σωβίρεχοντες, Athen.
 Σύντροφοί, Athen.
 Συρακασί⊕. Stob.
 Σώρακ⊕. Athen. & Pollux X. sect.
 130.
 Ταραντινοί, Athen. Poll.
 Τηθύς [pro quâ Hertelio dux, Τηθύς
 & Τηθύη] Athen.
 Τοκιστής ἢ καταψευδοῖσθμ⊕, Athen.
 Τροφώνι⊕, Athen.
 Ἰπν⊕, Athen.
 Ἰποβολιμαῖ⊕, Athen.
 Ἰπνοῖα.
 Φαῖδρ⊕ ἢ Φαιδρία, Athen.
 Φίλισκ⊕, Athen.
 Φιλόκαλ⊕ ἢ Νύμφαι, Athen.
 Φιλοτραγωδός, Stob.
 Φιλῆσσα, Athen.
 Φρυγίς Διασκευή, Athen.
 Φρούξ, Athen.
 Φυγαῖς, Athen.
 Χαρηγίς, Athen.
 ψευδοῖσθμ⊕, Athen.
 ψευδοποβολιμαῖ⊕, Athen.

Fragmenta nonnulla Alexidis leguntur in sententiis Comicorum triginta Græcorum, forma minore A. 1569. editis & illustratis ab

*H. Stephano** p. 4. sq. & p. 453. Tum in sententiis Comitorum duorum & quadraginta, Græce & latine editis à *Guilelmo Morello* p. 129. & longe plura in jam laudata *Hertelii* collectione p. 398. sq. atque in *Hugonis Grotii* excerptis è Tragicis & Comiciis Græcis. Quasdam Alexidis fabulas à Comiciis latinis expressas constat ex *Gellio* Lib. II. cap. 23. Admodum longe produxit vitam Alexis, ut præter alios innuit *Plutarchus* Libro de defectu oraculorum p. 420. Victorem quoque in Scena & coronatum obiisse refert idem *Plutarchus* Lib. an seni gerenda Resp. p. 785. Alius fuit Alexis Samius cujus Libros *Σαμίων ὄρων* & Librum *περὶ ἀνίστασθαι* laudat *Athenæus*. Alius Alexis, amanuensis *Pomponii Attici*, de quo meminit *Cicero* VII. Epist. 2. ad Atticum. Alius denique Alexis, *Asinii Pollionis* servus, peramatus celebratusque *Virgilio*.

AMEPSIAS sive **AMIPSIAS** (*Ἀμειψίας* Atheniensis, Comicus subfrigidus notante *Svida* in *Δύκτις* & *Φρίνχι*Ⓞ. Veteris Comædiæ Poëta fuit, clarus circa Olympiadem LXXXIX. Ejus dramata:

Ἀποκοτταβίλλοις, ἢ *Μανία*. Athen. & *Etymolog. M.*

Ἐπεδίων, Athen.

ΚοιⓄ, Athen. V. pag. 218. ubi testatur hanc fabulam ætam Olymp. LXXXIX. I. Scholiast. *Aristoph.* in nubium argumento & *Anonymus Scaligeri* sive *Scaliger* ipse in Olympiadum descriptione Olymp. 89. Male aliquando pro *κοι*Ⓞ scribitur *κόν*Ⓞ, vel *κωνός* ut apud *Pollucem* X. sect. 17L

Κωμασαί, Schol. *Aristophanis* in argumento Avium.

Μοιχοί *Svid.* in *ἀναψυχῆναι ἀνιέργισαν* & *καβαλάων*. Apud *Pollucem* VIII. sect. 100. male *μοχοί*.

Ταπφῶ, *Poll.* IX. sect. 138.

Σφενδόνη, *Poll.* Athen.

Φεΐδιων. Athen. Lib. X. nisi & ibi legendum *σφενδόνη*, ut *Casaubono* & *Meursio* visum.

Τρεΐβων. *Laërtius* in *Socrate* II. 28.

AMPHIS *Amphicratis* filius, Atheniensis, Poëta veteris Comædiæ, cujus dramata memorantur:

Ἀθάμας, Athen.

Ἀλειπρία, *Poll.*

Ἄλκμαίων, *Poll.*

Ἀμπελεγγός, *Poll.* & *Stob.*

Ddd dd 2

Ἀμφι-

* Has sententias Comitorum à *Stephano* collectas duplici latina Metaphrasi auxit & recudi fecit *Christianus Eggenolphus* Francof. 1579. 8. *Morelli*, *Hertelii*, & *Grotii*, *Stephani*que collectiones recensui supra cap. XI.

Ἀμφικράτης, Laërt. III. 27.

Ἀπογλαυκίμμος,

Βαλανεύιον, Athen.

Γυναμοκρασία, Athen.

Γυναμομανία, Athen.

Δεξιδημίδης Laërt. III. 27.

Διθύραμβος, Athen.

Ἐπιὰ ἐπὶ Θήβαις, Athen.

Ἐριφί, Athen. & Stob.

Ἰάλεμος, Athen.

Κονιάτης, Pollux VII. sect. 125.

Κυρίς, Athen.

Κυβευταί, Poll.

Λευκάς, Athen. Lib. VII. p. 277. ne-
que sane intelligo quid sibi ve-
lit notula adscripta Meurfii
Bibl. Atticæ p. 1405.

Ὀδυσσεύς, Athen.

Ουρανός, Athen.

Πάν, Athen.

Πλάνθ, Athen.

Ῥιθρα, Svid. in νεανισκένευσαι.

Φιλάδελφοί, Athen.

Φιλιταί, Athen.

Vide Fragmenta ejus collecta ab Hertelio p. 360. seq. & in ex-
cerptis Grotii p. 517. Nam in indice quidem ibi Amphidis nomen est
prætermisum.

ANAXANDRIDES, * de quo dixi supra in notitia Tragicorum.
Mediæ Comædiæ Poëta fuit, auctor dramatum LXV. ex quibus hi.
XXVIII. tituli supersunt:

Ἀγροίκος, Athen. Macrobius V. 21.

Ἀγχιόσης, Athen. Pollux IX. 6. ubi
male Alexandrides pro Ana-
xandride p. 431. 21.

Ἀισχρά, Athen.

Ἀλφειών, Athen.

Γερωντομανία, Aristot. III. 12. Rhetor.
Athen.

Διθύραμβος, Athen.

Ἐλενη, Svid. in ἀβέληρος ubi male
excusum Alexandrides.

Ἐυσελεί, Aristot. III. 12. Rhetor.

Γαργάφει & Γαργάφοι, Pollux, sed &
ibi male legitur Alexandrides.

Ἡρακλής, Athen.

Θησαυρίς, Athen.

Θησεύς, Laërt. III. 26.

Κέρκιος, Athen.

Κισαξία, Poll.

Κυνηγέται, Athen.

Λύκεργος, Athen.

Μελίλωτος, [apud Athenæum
Lib. XI. ubi mendose legitur
Alexandrides.]

Νηγεύς, Athen.

Νηηίδης, Athen.

Ὀδυσσεύς, Athen.

Ὀπλόμαχος, Athen. Lib. V. & XIV.
ubi itidem male Alexan-
drides.

Πάνδαρος, Athen.

Πεισανδρος, Svid. in Ἄρεσπαγίτης
[ubi similiter vitiose Alexan-
drides] Athen.

πόλις,

* Interdum male nomen ejus scribitur *Alexandrides*: & in scholiis Græcis ad Rhetoricam Ari-
stotelis lib. 3. p. 70. pro τῶν αὐτῶν Ἀλεξανδρῶν, legendum Ἀναξανδριδῶν. Confer
Casaubonum VI. 13. ad Athenæum.

Πόλις, Athen.

Πρωτοσίλα, Athen.

Σαμία, Athen.

Σατυρ, Athen.

Τηρεός, Athen.

Φαρμακόμανις, Etymolog. M. in
ὄριγανου & Athen. Lib. VI. ubi
iterum perperam Alexandri-
des.

Φιαληφόρ, Athen.

Vide Meursii Bibliothecam Græcam, Hertelii fragmenta Com-
micorum & Grotii excerpta ex Comicis Græcis. Alius Anaxandrides
Delphus, qui scripsit περὶ τῶν σὺλληθόντων ἐν Δελφοῖς ἀναδημάτων, cujus
operis librum primum laudat appendix Vaticana à Schotto edita Cen-
tur. I. prov. 5.

ANAXILAEUS sive ANAXILAS; Comicus Poëta, Svidæ &
Æliano Lib. I. Var. cap. 27. memoratus, cujus hæc dramatum nomina
sunt observata à Joh. Meursio in Bibliotheca Græca:

Κυλητῆς, Athen.

Λυροποιός. Vide infra in Λυτροποιός.

Βοτρυλιών, Laërt. in Platone, III. 28.

sed in codicibus Pollucis X. sect.

190. Βοτρυδιών.

Γλαῦκος, Poll.

Ἐυάνδρεα, Athen.

Καλυψώ, Athen.

Κίρκη, Athen. & Laërt. ubi male

Κέρκη pro Κίρκη.

Λυτροποιός (Polluci duobus in locis.

sed Athenæο Λυροποιός vel Λυρο-
ποιός, in Stobæi libris Μυροποιός.)

Μάγειροι, Athen.

Μονοτροπ, Athen.

Μυροποιός vide paulo ante Λυτρο-
ποιός.

Νεοτῆς, Athen.

Ὀρνιθοκομοί, Athen.

Πλάστοι sive Πλάστια Athen. Laërt.

Υάκινθ, sive Υάκινθ πορνόβο-
σκος. Athen. [male Ζάκινθ
apud Meursium.]

Χάριτες, Athen.

Χρυσόχοος, Athen.

Ἴρα Svid. in μῶλλον.

Adde Grotium in excerptis pag. 861. seq. Alius *Anaxilæus* Lace-
dæmonius, de quo Plutarchus in Alcibiade. Alius *Anaxilæus* Larissæus
Magus Pythagoreus qui ab Augusto urbe & Italiâ pulsus est teste Eusebio
in Chron. Ejus παιγνία sive ludicia memorant Irenæus Lib. I. c. 8. Epiphani-
us hæresi 34. & Plinius Lib. XIX. I. XXVIII. II. XXXIII. IO. XXXV. 15.
Alius denique *Anaxilæus* Rheginorum tyrannus apud Aristotelem Lib. V.
Politic. c. ult.

ANAXIPPUS. novæ Comædiæ Poëta, Antigoni & Demetrii
Poliorcetæ temporibus Svidæ teste claruit.

Ejus dramata: Ἐπίδικα ἄγνων, Ælian. XIII. 4. hist. animal.

Κεραυν, sive Κεραυνάγνων, Athen.

Ἐθραγωδός, Athen. Poll.

Ἐρωπ, Athen.

D d d d d 3

AN-

ANTHIPPIUS Comicus. Ejus ἔγκαλυπτόμενον laudat Athenæus Lib. IX.

ANTIDOTI κωμικός & μωμψιμοίρα ab eodem Athenæo citatur in testimonium.

ANTIUCHUS Alexandrinus scripsit *de Poëtiæ Media Comædiæ* ὡς ἐστὶν ἐν τῇ μέσῃ Κωμῳδίᾳ κωμῳδικῶν ποιητῶν teste Athenæo Lib. XIII.

ANTIPHANES Rhodius (licet alii Carystium, * Smyrnum alii vocant] mediæ Comædiæ Poëta Alexandri temporibus clarus, ut constat ex Athenæo Lib. XIII. sub init. Terdecies vicit, auctor dramatum CCCLXV. vel saltem CCLX. ex quibus ecce tibi nomina Comædiarum pleraque observata ab Hertelio in sententiis Comicorum, Georgio Matthia Kœnigio in Bibliotheca, Vossio de Poëtiis Græcis, & Meursio in Bibliotheca Attica:

Ἄγροικος sive Ἄγροικοὶ ἢ Βυβαλίων, Pollux, Athenæus. Svid. in ῥαγδαίαις.

Ἄϊολος, Athen.

Ἄθάμας, Poll. X. sect. 62.

Ἀκέσσια, Athen.

Ἀκονίζομένη, Athen.

Ἄλινομένη, Athen. Poll.

Ἄλλησις, Athen.

Ἄνταϊος, Athen.

Ἄντεια, Athen.

Ἄποκαετέρων, Poll.

Ἄρακας vel Ἄρακadia, Athen.

Ἄραξομένη, Athen.

Ἄρχεστράτη, Athen.

Ἄρχων, Athen.

Ἄσκληπιος, Athen.

Ἄυλησις, Athen. Hoc dramate Antiphanes perfrinxit ineptum tibicinem Battalum, ut docet Plutarchus in Demosthenis vita.

Ἄυλησις ἢ Δίδυμοι, Athen.

Ἄυξέρων, Pollux X. sect. 152.

Ἄφροδίσσιος, Athen. Stob.

Ἄφροδιτης γοναί. Poll. Ammonius in λυχρίον.

Βάκχαι, Athen.

Βάτβαλος. Vide supra in Ἄυλησις. hoc enim verum dramatis nomen.

Βοιάτιος Athen. & Βοιωτία Poll. X. sect. 88.

Βομβύλιος [male Βομβύκιος apud Pollucem] Athen.

Βύσιρις, Poll.

Βυβαλίων, supra in Ἄγροικος.

Βυζάντιος, Poll.

Γάμοι, Athen.

Γανυμήδης, Athen.

Γάστρων, infra in Κροΐθις.

Γηρυσιάδης, Athen. nisi Aristophanes legendum pro Antiphane, ut visum Casaubono VI. 18.

Γόηθες, Athen.

Γόργυθος, Athen.

Δευκαλίον, Athen.

Δίδυμοι, Supra in Ἄυλησις.

Διπλάσιοι, Athen.

Δες-

* Svidas Carystium Antiphancem, Thespidis Tragici æqualem, ab Antiphane alio distinguit.

- Δραπέλαγωγός, Athen.
 Λυσίραβις, Athen.
 Δύσπαρσις, Athen.
 Δωδύνη, Athen.
 Έαυίς θράων, Athen. Poll.
 Έκγναφίς,
 Έπιήληρ, Athen.
 Ευθύδικ, Athen. Harpocr. Poll.
 & Svid. in ξενίσευμ.
 Ευπλοία, Harpocr. Stob.
 Έφεσία, Stob. & Apostolius VIII. 37.
 proverb. ubi pro Ανίφάνης Έφε-
 σίς Meursius legit τῇ Έφεσία.
 Ζάκυνθος, Athen.
 Ηνίοχος, Stob.
 Θαμύρας, Athen.
 Θεογονία, Irenaeus II. 19.
 Θομβυκίων, Athen.
 Θορύκιοι, Athen.
 Ιάριος, Athen.
 Ιππείς, Athen.
 Κανεύς, Athen.
 Κάρες, Athen.
 Κάρη, five καρίη. Athen.
 Κηπυρός, Athen.
 Κιθαριστής, Athen.
 Κιθαρωδός, Athen. Etymol. M.
 Κμοφατης, Athen.
 Κναφύς, Stob.
 Κνοϊθίς ἢ Κνωιδιθία, Athen.
 Κνωισθίς ἢ γάστρων,
 Κορινθία, Athen.
 Κοροπλαθ, Poll.
 Κοτύλη,
 Κυρίς, Athen.
 Κρήτες, Athen.
 Κυβευταί, Athen. Pollux X. sect. 137.
 Κύκλωψ, Athen. Poll. [Κνωϊθίς,
 Κνωιδιθία five κνωισθία, Supra in
- Κάρυκος, Athen.
 Κυριος Κάρυκος, id.
 Λαμπάς ἢ Λάμπων, Athen.
 Λευκάς ἢ Λευκάδιος, Poll. Svid. in
 ἀνάρις.
 Λεπτινίσκος, Athen.
 Λεωνίδης, Athen.
 Λήμνιαι, Athen.
 Λυδός, Athen.
 Λύκων, Athen.
 Μαλθακή. Clemens Alex. II. 2. p. 2.
 dagog.
 Μελανίον, Athen.
 Μελέαγρος, Poll. & Scholiastes Rhetor-
 icorum Aristotelis lib. 2. p. 46. ubi
 male Ανίφών legitur pro Ανίφάνης.
 Μέτοικος, Athen.
 Μηδεια, Poll.
 Μηραγύρτης, Athen.
 Μίδων, Poll. X. sect. 152. nisi legendum
 Μύλον cum Meursio, ex Athe-
 nzo, & ipso Polluce VI. sect. 211.
 Μισσπόνηροι, Athen.
 Μνήματτα, Athen.
 Μοιχοί, Athen.
 Μύλων, Supra in μίδων.
 Μύσις, Poll. Athen. Porphyrius 2.
 πει αποχῆς.
 Νεανίσκος five Νεανίσκοι Athen. Stob.
 Νεοτῆς, Athen.
 Όβριμος, Poll. X. sect. 21.
 Όπωμα ἢ Πελωψ, Athen.
 Όωνιστής, [hanc imitatus Menander
 in Δεισιδαιμονι] Porphyrius
 apud Euseb. x. 2. p. 2. pr. pr. parat.
 Evangel.
 Όμοιαί, Athen.
 Όμοπάτριαι, Athen.

ANTIPHONTEM Rhetorem, Comicum etiam fuisse ait Philostratus, si audias Heidenreichium in pandectis Brandenburg. Sed à Comicis ob avaritiam perstringi, non Comicum fuisse Antiphontem tradit Philostratus in vitis Sophistar. Lib. I. p. 503.

APOLLODORUS Atheniensis, Comicus, auctor dramatum XLVII. & quinqvies victor, teste Svida. Incertum hujusne, an Geloi, an deniqve Carystii Apollodori sint Γαλάται, Ἐφηβοί, Λάκωνα & Οικίτης, quæ cum aliis Apollodoro Atheniensi tribuit Meursius in Bibliotheca Attica, atqve in iis refert etiam Ἐκύραν, nulli quantum memini veterum memoratam, licet Hecyram suam Terentius ex Apollodoto expressit. Sed Phormionem quoqve suam ex Apollodoro transtulit Terentius, neqve tamen ulla Apollodori Comædia fuit eo nomine.

APOLLODORUS Carystius Comicus multis veterum laudatus; Hujus, an Geloi, sunt dramata:

Ἀδελφοί,

Ἀμφιάρεος, Poll.

Ἀντιεργετών, Poll.

Ἀπολείπεις. Svid. in ἰγκομβύσαδα. Sed ibi ἀπολείπηση pro ἀπολείπεις legendum ex Athenæo & Photii Epist. 156.

Ἀποκαρτεροῦντες. Svid. in σπυδαζω.

Διαβάλλων, Stob.

Ἐνία, Poll.

Ἐπιδικασίμνος.

Ἐπιδικασίμνη [diversa ab Ἐπιδικασίμνω & hæc ipsa, ex qua Phormionem suam transtulit Terentius, teste Donato, qui Hecyram quoqve ex Apollodoro expressam innuit.]

Ἐφηβοί. Ammonius in 954.

Οικίτης, Stob.

πάφιοι. Athen. XI. p. 482. Sed ille locus potius docet Κύμβαν apud Paphios poculum denotare, teste Apollodoro Grammatico, qui hoc in Etymologiarum opere animadverterat. Confer ibid. p. 483.

προικισίμνη ἰμανίσπαις, Athen. & Svid. qui tribuit Apollodoro Geloo.

Σφατσίμνη. Athen.

APOLLODORUS GELOUS è Gela Siciliz urbe Comicus, Menandri æqualis, adeoque novæ Comædiæ Poëta fuit teste Svida. Ejus an Apollodori Carystii dramata:

Ἀιχρίων, Svid. pro quo Gyraldus legit Ἀιχρίων.

Ἀπολείπεις, Athen. Photius Epist. 156. Svid. in ἰγκομβύσαδα.

Ἀποκαρτερών ἢ Φιλάδελφοί, Athen. Stob. Svid.

Ἀποτυγχάνων,

Ἀφανίζομαι, Stob.

Γάλα, vel potius Γαλάται. Stob.

Γραμματῶδεπν, five potius γραμματῶδιοποιός, Athen. Poll. Svid.

Δυσσοποιοί, Svid.

Εὐζενίς, Festus in *Romana*.

Ἡ ἔνω ποίησις, Poll.

Ἰέρεια, Athen. Svid.

Λακαίνα, Stob.

Παιδίον, Stob.

Παραλογισμοί, Stob.

Ρύτιν, Plutarch. quæst. Gr.

Σίσυφ, Svid.

Φιλάδελφοί Vide superius in ἀποκατεργεῖτες.

Ψευδέας five potius ψευδαίμας. Poll. Svid.

Fragmenta habes apud Hertelium, Grotiumque. Vide & Joh. Crojum Obs. in N. T. p. 282. & Gatakerum Lib. I. Cinni c. 9.

APOLLOPHANES Atheniensis, veteris Comædiæ Poëta, ut Svidas auctor est. Ejus dramata:

Δανάη, Svid.

Δαυλῖς [pro quo male interdum excusum Δάλῖς vel Δαυλῖς] Athen. Svid.

Ἰφργέρων, Harpocr. in ἀδελφίζειν.

Κένταυροι, Svid.

Κρηῆτες, Svid. Athen. Hesych. in θεοὶ ξενικοί. Memoratur hic Comicus

Æliano VI. 51. de animal.

Alius *Apollophanes* Epicus, quem allegat Fulgentius I. Mythol.

Alius item Medicus, cujus Plinius mentionem facit: nescio idemne, quem allegat Etymolog. M. in φιδάλεως & cujus *Φυσικὴν* laudat Laërtius in Zenone Citieo Lib. VII. sect. 140.

ARAROS, Atheniensis, Comici Aristophanis F. Comicus & ipse, circa Olympiadem Cl. docere cœpit fabulas, ex quibus memorantur:

Ἄδωνις, Athen. Svid.

Καιμεύς, Poll. Svid.

Καμπυλίαν Svid. & Athen. XIII. p. 562. unde discas ab aliis hanc fabulam tributam esse Comico Eubulo.

παιὸς γοναί, Athen. Svid.

παρθενίδιον, Svid.

Ἰμῶμα, Athen. Svid. in ἀναθεῖναι & Ἀραρώς, Male aptid Athenzum VI.

p. 237. Ἀραρών ἐν Μεναίω.

Etiam

Etiam *Cocalus* Aristophanis huic *Araroti* adscriptus à nonnullis. Vide Casaubonum ad Athenæum Lib. III. c. 9. & 35. ubi de eo quod admodum frigidus fuerit *Araros* ille, unde Proverbium: *Ψυχρότερος Ἀραρός*.

ARCESILAUM Antiquæ Comædiæ Poëtam memorat Laërtius IV. 45.

ARCHEDICUS Comicus. Meminit Polybius in excerptis Peiresc. p. 53. Ejus dramata, *Διγαυρτάνων* & *Θησαυρεῖς* allegantur ab Athenæo, quod Svidæ etiam pridem observatum, qui addit eundem scripsisse adversus Democharem Demosthenis sororis filium, unde de ætate Archedici constare potest.

ARCHIPPUS Atheniensis, veteris Comædiæ Poëta, qui semel vicit Olympiade XCI. ut Svidas refert. Dramata eius;

Ἀμφιτρυῶν α, β, Athen.

Ἡρακλῆς γαμῶν, Athen. Poll.

Ἰχθύες, Poll. Athen. Stephanus Byz. in *Γαλιώται*.

Ἰππεῖς,

ὄν σκια, Schol. Aristoph. ad *vespas*, Zenobius VI. 28. & Svid. in *ὄν σκια*

ex Aristotele. Archippum *ὄνω* allegat Harpocration in *τοπίου*,

πλῆτ, Poll. Schol. Aristoph. ad *aves* & Porphyr. quæst. Homer. I.

ἴνων, Athen.

Vide Meursium in Bibliotheca Attica, ubi etiam ex auctore vitæ Aristophanis observat quatuor hujusce Comædias Archippo ab aliis tributas esse, *Ναυαγόν*, *Νήσος*, *Νιόβην* & *Πόισιν*.

ARIPHRADES Comicus, à quo Tragicos exagitatos testatur Aristoteles c. 22. Poëtic. ut à veteris Comædiæ Poëtis frequenter factum constat.

ARISTAGORAM in Mammacutho laudat Athenæus XIII. p. 571.

ARISTEAS sive ARISTIUS Phlasius Comicus. * *Ælian.* VI. 51. animal. Ejus *κύκλωπες* Zenobius, Svid. & Apostolius in proverb. *ἀπὸ λασσας τὸν εἶνον ἐπιχέας ὕδωρ*. Svid. iterum in *Ἀριστία*. Ejusdem *κῆρις* sive *Parca* Athen. Lib. XV. *Ὀρφεύς*. Poll. IX. sect. 43.

ARISTOMENES Atheniensis, veteris Comædiæ Poëta circa Olympiadem LXXXVII. clarus, cognomento *βυροποιός*, ut præter Svidam testatur Hesychius in hac voce. Ejus dramata:

Ἀδμήτ, quo certavit cum Aristophane Plutum docente, ut testatur Scholiastes Comici in fabulæ illius argumento.

E e e e 2

Βοηθολ

* Tragicum Aristium facit Erasimus in proverbio *potididisti simon*: sed rectius Comicum Gatakerus c. 5. Aversar.

Athenion Peripateticus, de quo meminit Athenæus Lib. VI. Alius Athenion Pictor quem Plinius celebrat.

AUGEAS five AUGIAS Atheniensis, mediæ Comædiæ Poëta memoratus Polluci Lib. III. c. 3. [ubi male *Ἀγίας* legitur & Clementi Alex. Lib. VI. Strom. p. 622. quo in loco notat eum ex Antimacho Tejo Poëta Epico expressisse quod scripsit:

Δῶρα γὰρ ἀνθρώπων νόον ἤπαφεν ἠδὲ καὶ ἔργα.

Unde Augiam quoque Epico carmine quædam composuisse constat. Comædiarum ejus nomina apud Svidam sunt *Ἀγροϊκος, Δίς κατήγοροῦ μῦθος, περφύρα.*

AVTOCRATES Atheniensis veteris Comædiæ Poëta. Vide supra in notitia Tragicorum.

AXIONICUS Comicus, cujus ab Athenæo allegantur *Τυρρηνός* five *Τυρρηνικός, Φιλευριπίδης χαλκιδικός & χαλκίς.* Laudatur etiam à Stobæo. Perpauca ejus fragmenta collegerunt Hertelius atque Grotius.

BATO five *Βάτιον* aut *Βάτι* Comicus, Athenæo, Stobæo ac Svidæ laudatus scripsit dramata:

Ἀιτωλόν,

Ἄνδροφόνον,

Ευεργέτας, & σινωξαπαλώηα. Vide ubi lubebit, excerpta Hertelii & Grotii. Plutarch. de adulatoris & amici discrimine pag. 55. *Καὶ Βάτιον τὴν σχολὴν ἀπέειπεν Ἀρκασίλαος, ὅτε πρὸς Κλεάνθην σίχον ἐποίησεν ἐν Κωμωδίᾳ. Πείσαιον ἢ τὸν Κλεάνθην καὶ μέγα μελομῆς διηλαύγη.*

Alius fuit Bato Sinopenfis Rhetor atque Historicus qui post Aratum vixit, de quo consulendus Vossius in Historicis Græcis. Hujus librum περὶ τῶν ἐν Ἐφέσῳ τυράννων laudat Athenæus Lib. VII. Alios tres Bâtones observatos vide à Jonstio Lib. II. c. 13. de scriptoribus Hist. Philosoph.

CALLIADIS *Καλλιὰδης* & *Κωμικὴ* mentio apud Athenæum XIII. pag. 577.

CALLIAS Atheniensis, * Lyfimachi *σχαινοπλόκω* five restionis filius, unde & ipse dictus *σχαινίωαν.* Sophocle & Euripide antiquior, quos ejus vestigia legisse notat Athenæus VII. p. 276.

Ejus dramata apud Svidam:

Ἀγίπαιον,

Eeeee 3

Ἀγα.

* In veteri marmore apud Fulv. Ursinum p. 31. *Καλλιθένης Λυσίμ.* non refert hunc Comicum ut visum Ursino, Callias enim iste non Callisthenes appellabatur; sed Callisthenem Alexandri M. Socium, qui Lyfimachi Regis præceptor fuit. Vide illustris Cuperi *ἀποθεώσις* Homericam p. 168.

Ἀνίλας, Svid. in κηφισόδωρ.

Τροφώνιος, Poll. Athen. Svid.

Τύγης,

Υς. Athen. Svid. Pollux lib. 10. sect. 110.

Vide Meursium in Bibliotheca Attica, de aliis Cephisodori Harpocratonem, ac Jonsum Lib. I. c. 13.

CHÆREMÓN. Vide supra in Notitia Tragicorum.

CHARILAUS Locrus, Comicus an Tragicus docuit fabulas Athenis Olymp. CXIII. 1. Archonte Euthycrito, ut constat è prisco saxo apud Fulv. Ursinum p. 29. elegior.

CHIONIDES Athenionis, veteris Comædiæ Poëta, memoratus Aristoteli c. 3. Poëtices, & Vitruvio præf. Libri VI. Ab Anonymo Scaligeri Olympiadum descriptore sive Scaligero ipso refertur ad Olympiadem LXXIII. Dramata ejus apud Svidam: Ἡρώες, πέρσαι ἢ Λούριαι, & πτωχοί, Confer Athenæum & Pollucem.

CHAMÆLEON Heracleotes Peripateticus Philosophus, inter alios libros scripsit de antiqua Comædia, περὶ ἀρχαίας κωμωδίας, quorum sextum allegat Athenæus Lib. IX. c. 4.

De CLAUDIO Imperatore Svetonius in ejus vitâ c. II. *Ad fratris [Germanici] memoriam per omnem occasionem celebratam, Comædiam quoque Græcam Neapolitano certamine docuit, ac de sententia Judicium coronavit.*

CLEARCHI Comici Κλεαρχίδης, Κορίνθιος & πᾶνδρωσ. laudantur ab Athenæo.

CLEON Comicus quem κωλοκέφαλον h. e. impudentissimum vocat Aristophanes in Equitibus. Confer illustris & doctissimi Viri Gisberti Cuperi Harpocratem p. 147.

CRANTOREM Comicum allegat Stobæus p. 387. & 389. florileg. edit. Grotii.

CRATES Atheniensis, Comædiæ veteris Poëta, Cratini æqualis, & ejus primum histrio, quem VII. Dramata composuisse testatur Anonymus περὶ κωμωδίας Aristophani præmissus. Sed novem Comædiarum Cratetis nomina vel apud unum occurrunt Athenæum, quibus alia ex aliis adjungi possunt:

Γεῖταρες, Athen. Poll.

Ἡρώες, Poll. Svid.

Θηρία, Athen. Poll.

Δαμία, Athen. Poll.

παιδεαί, Svid. in ἀλλ.ο. Athen. Poll.

Laudantur etiam à Svidâ ποδῆται, nisi sub eo nomine latent παι-
δειαι ut suspicatur Meursius in Bibliotheca Attica, cui hæ præterea Cratetis
fabulæ sunt observatæ:

Ἔσονται, Poll.

Μετοικοί, Etymol. M.

Ὀδυσσεύς, Etymol. M.

πανόπισσι, Schol. Aristoph. ad nubes.

παρακαλιθήκη, Poll. IV. sect. 173. sed ibi pro Κράτης in MSS. Codicibus
est Σωσικράτης, quæ lectio confirmatur IX. sect. 57.

πυτινή, Etymol. M.

ῥήτορες, Athen.

σάμιοι, Athen. Poll. Zenobius IV. 41. proverb.

σέρριφοι, Scholiast. Comici ad nubes.

συναρισῶσαι, Athen.

Τόλμαι, Athen. & Pollux IX. 6. ubi ἐν τοῖς Κρατιτοσόλοις excusum pro ταῖς
Κρατήιος Τόλμαις & X. sect. 54.

Τροφάνιος, Etymol. M.

Φοινίσσαι, Schol. Aristoph. ad Vespas.

Χείρονες, Athen.

A Kænigio in Bibliotheca adduntur porro hæ tres:

Ἀντιφάνης,

Ἐπιστολαί, ex versione latina loci corrupti Pollucis IX. 6.

Εὐνείδαι.

Æquidem idem Svidas alium præterea *Cratetem* Atheniensem
fuisse docet, veteris & ipsum Poëtam Comædiæ, cujus tria eidem dramata
laudantur:

Θησαυρός,

Ὀρνίθες,

Φιλάργυροϑ.

Laërtius contra in vita alterius Cratetis Atheniensis, Philoso-
phi Academici, cujus Arcefilas auditor fuit, Lib. IV. 23. sect. decem Cra-
tetes recensens, unum nominat tantum antiquæ Comædiæ Poëtam, Cz-
terum *Cratetem Academicum*, de Comædia libros scripsisse refert idem La-
ertius IV. 23. ex Apollodoro. Pauca quædam Cratetis Comici frag-
menta habes apud Hertelium & Grotium. De eo Aristoteles cap. 5. Poë-
tic.: Τὸ ἢ μύθος ποιῆν Ἐπίχαρμος ἢ Φόρμις ἤρξαν. Τὸ μὲν ἐν ἐξ ἀρχῆς ἐκσι-
κελίας ἔλθει. τῶν ἢ Ἀθήνησιν Κράτης πρῶτος ἤρξεν ἀΦόρμιος τῆς Ἰαμβικῆς ἰδί-
ας καθόλου ποιῆν λόγος ἢ μύθος.

CRA-

CRATINUS Callimedii F. Atheniensis, priscae Comœdiæ Poëta Horatio laudatus una cum Eupolide atque Aristophane. Novies vicisse & XXI. Comœdias composuisse affirmat Svidas. Idem numerus confirmatur ab Anonymo *πρὸς Κωμῳδίας* qui præmittitur Aristophani. Sed longe plura ejus dramata eidem Meursio in Bibliotheca Attica, Kœnigio in Bibl. Hertelio Grotioque in Fragmentis Comicoꝝ annotata sunt:

Ἀρχιλοχοί sive ut Laërtius in præem. sect. 12. *Ἀρχιλοχος*: (male apud Hefychium in *ἔδοντι*, Κρατίνος *ἀνηλέγω* pro *Ἀρχιλόχῳ*) Plutarch. in Cimonæ, Clemens I. Strom. p. 280. ubi *Ἀρχιλόχοισι* legitur: Harpocrat. Pollux VII. II. (ubi male *Ἀρχιλοχος* pro *ἐν Ἀρχιλόχοις*) Harpocrat. in *Ἰθύφαλοι*, Athen. Stephanus Byz. fragmento de Dodone, Svid. & Apostol. in *Διὸς ψῆφος*.

Βυκόλοι, Athen. Svid. in *ἀνδρακάς*.

Βύσις, Pollux X. 23.

Γείτονες, Pollux VII. 33.

Γλαῦκος, Athen.

Δηλιάδες, Athen. Hefych. Scholiastes Comici ad Vesp. Svidas in *ραζῶν*.

Διδασκαλαί (Svid. in *ἀναρύττειν*.)

Διονυσολέξανδρος, Svid. in *βῆ* & *ἀνοπάγγελος*. Etymol. M. in *βῆ*. Athen. & Pollux.

Δραπέται sive *Δραπέτιδες*. Hefych. & Etymol. M. in *ἀγεροκύβηλος* Etymol. M. in *ἀπόπατος*, Athen. Svidas in *κυβηλίζειν*, *ὄνος ὕσταί*, ὄδο. Zenobius V. 67. VI. 24. Harpocrat. in *ἰσρα ὄδος*.

Ἐμπιπράμνοι, Clemens Alex. 6. Strom.

Ἐρίφια, Pollux & Hefych. nisi utrobique legendum *Περιφίσις* pro *Ἐριφίσις*.

Ἐυμένιδες (nisi *Ἐυειδῶν* apud Schol. Aristophanis legendum pro *Ἐυμνίδων* Vide Meursii Atticas lectiones V. 10.)

Ἐυνῆδαι. Stob.

Ἴηρες, Pollux X. 17. Svid. in *ἀνεκαίς*.

Θράσων, ut Meursius monet legendum apud Hefych. in *ἀπέφρησαν*.

Θράτται. (In has scripsit Callistratus, teste Athenæo) Plutarch. Pericle. p. 160. Pollux, Hefych. Scholiastes Eurip. in Hecubam & Svid. in *Ὀκλίωπαν*. Harpocrat. in *ἀρκυωρος*.

Ἰλιάδες, Hefych. in *Ἄθρια*.

Κλεοβλίνα Pollux X. sect. 105. (Confer Menagium de mulieribus Philosophis. p. 8.) sive *Κλεοβλήνη*, ut Pollux, VII. sect. 41. Hephæstion. enchirid.

ΨευδοποβολιμαῖⓄ. Laërt. III. 28. Sed videtur esse Cratini junioris cui υποβολιμαῖον tribuit Pollux.

Ψηφίσματα. Harpocrat. in ἀρκτεῖνσαι nisi pro Cratino ibi legendum Craterus. Vide Mauffaci notas,

Ἄρα. Hesych. Harpocrat. Hephæstion, Pollux, Athen. Scholiastes Luciani T. I. p. 4. & Comici ad Aves, Svidas tum alibitum in παιδικά, ubi male, κρατῖνⓄ ἢ ὄραῖς pro ἐν ὥραις, notante doctissimo Kuffero.

Incertum est hujusne Cratini scriptis annumeranda & inter Comœdias referenda sit θεῖαλῶν πολιτεία laudata ab Athenæo. Sane facit hoc Hertelius, apud quem uti apud Grotium quoque Cratini fragmenta ubi lubebit videbis. Vixit annos XCVII. teste Luciano in μακροβίους. Laudatur & à Svida in Λίρη & ὄνη πλόκαι. Vide & Zenobium in proverbio Ἐπειὲ δειλότεροⓄ, & Horatium Lib. I. Epist. 19. Tzetzen Chil. XI. hist. 375. In Cratinum scripserat olim commentaria Lycophron Poëta & Grammaticus. Et Galenus testatus est se composuisse libros tres τῶν ὄραῖς Κρατῖνος πολιτικῶν ὀνομάτων. Perstringit Cratinum Aristophanes in Equitibus. Vide Svidam in ἀφέλεια.

CRATINUS JUNIOR itidem Comicus fuit, cujus Comœdiæ à Meurfio in Bibl. Attica observatz hæc sunt:

Γίγαντες, Athen. Hesych.

Θραμίτης, Athen.

Ὀμφάλη, Pollux, Athen.

Τιτᾶνες, Athen.

ΥποβολιμαῖⓄ, Pollux. VII. 33. ΨευδοποβολιμαῖⓄ Laërtio III. 28.

Χείρων. Athen. Hesych. in αὐτόφρετοι, Scholiastes Sophoclis ad Oedip.

Colon. Zenobius V. 9. proverb.

CRITONIS Comici Μηροπηία: à Polluce, Φιλοπαίγμων ab Athenæo allegatur. Αἰτωλοί ab eodem Polluce IX. sect. 15.

CROBYLUS. Vide infra in Ηερεστρο.

DAMOXENUS Atheniensis, Comicus; ex cujus σιωτρώφοις Iocum prolixum affert Athenæus Lib. III. quem latine reddit Grotius in Excerptis Comicorum pag. 698. Ab eodem Athenæo Lib. XI. laudatur etiam ejusdem Damoxeni αὐτὸν περὶ θῶν.

DEMETRIUS antiq̄uz Comœdiæ Poëta inter viginti alios Demetrios à Laërtio nominatur Lib. V. sect. 85. Ejus Ἀροπαγῆτην laudat Athenæus. Σικελίαν Elianus Lib. XII. de animal. c. 10. præter eundem Athenæum & Etymologicum magnum in Ἐμμηροί, Hesych. in ἐμπαῆρος ut ex vi-

DIOXIPPUS Atheniensis, Comicus, cujus Dramata apud Athenæum & Svidam memorata.

Ἀντιποροβοσκός,

Διαδικαζόμενοι,

Ἰστοριογράφος (confer Vosium de Historicis p. 359.)

Φιλαγγυρός.

DIPHILUS teste Strabone Libro XII. p. 546. Sinopenfis, novæ Comædiæ Poëta, auctor dramatum C. γνωμικώτατος * χαρίεις & κωμικώτατος iudicio Clementis Alexandrini, etsi frigiditatem ejus perstrinxit jam olim Gnathæna. Cœnanti enim apud se & frigidam laudanti *ποντήνι-
tum*, inquit, *ego enim aquam frige facio injectis in lacum tuarum Comædiarum Prologis*, ut refert Athenæus Lib. XIII. Laudantur Diphilus à Clemente Alex. Auctore Scholior. ad Iliad. ἰ. v. 122. Nomina Dramatum Diphili quæ apud veteres memorantur, hæc fere sunt:

Ἄγνοια, Athen.

Ἀδελφοί, Athen. Pollux. Stob.

Ἀρεσιτευχός, vel Ἀρεσιτευχὺς ἢ Εὐ-
νῆχος, Athen.

Ἀμασρίς,

Ἀνασωζόμενοι, Athen.

Ἄπληστος, Athen.

Ἀποβάτης, Harpocrat.

Ἀπολείπσσα, Athen. Poll.

Βαλανεῖον, Athen.

Βοιώτιος, Athen.

Γάμοι, Athen.

Διαμαρτάνεσσα, Athen.

Ἐκάτη, Athen. Pollux.

Ἐλενηφορέντες (Hertelius e corrupto
Athenæi VI. p. 223. codice Ἐλι-
νηφορέντες.

Ἐμπορίαν, sive ut Casaubono scri-
bendum videbatur, Ἐμπορος.
Athen.

Ἐμπορος, Athen. & Harpocrat. apud
quem male in ναυκληρὸς scri-
ptum erat ἐν πόρῳ pro ἐμπορίῳ.

Ἐναγίζοντες, Athen. Schol. Aristophi
ad Equites. v. 1008.

Ἐμπιδικαζόμενος, Pollux.

Ἐπίκληρος, Pollux.

Ἐυνῆχος ἢ Σρατιώτης, Athen.

Ζωγράφος, Athen. Stob.

Ἡμέραι, Zenobius IV. 18.

Ἡρακλῆς, Athen.

Ἡρως, Athen.

Θεσαυρός, Stob.

Θησεύς, Athen. Δίφιλος ὁ τὴν Θησηίδα
ποιήσας laudatur à Scholiaste
Pindari ad Olymp. ἰ. p. 127.

Κιθαρωδός, Pollux.

Κληρέμφοι (quam Comædiam imi-
tatum se testatur Plautus in Ca-
fina.)

F f f f f 3

Λήμνιοι,

* Apud Clementem V. Strom. p. 611. pro γνωμικώτατος Eusebius præparat. Evangel. p. 690. legit γενικώτατον ut referatur ad πατέρα communem omnium Parentem DEUM, quod probatur viro insignis eruditionis Joanni Pottero ad Justinum Martyrem de Monarchia p. 178.

Ἐμποροῦ,

Χορός. Vide Svidam atqve Athenzum.

Fragmenta apud Hertelium & Grotium; qvi p. 669. ἐπικράτην fabulæ nomen perperam ponit, cum sit Poëtæ. Locus est apud Athenzum Lib. II. Sed apud Pollucem lib. IV. sect. 121. pro Ἐπικράτης ὁ Κωμωδίασκαλῶ, viri docti è Falkenburgii Codice legunt Φερικράτης.

EPIGENES Sicyonius. Vide supra notitiam Tragicorum.

EPILYCUS Comicus cujus Κοραλίσκον laudat Athenzum Lib. IV. atqve ita legit Svidas in ἐπίλυκῶ, etfi Lib. XIV. apud Athenzum editur Φαραλίσκος. Idem Svidas in Κράτης Epilycum testatur fuisse Cratetis qvi veteris Comædiæ Poëta fuit fratrem, ut adeo Epilycus quoqve antiqve Comædiæ Poëtis sit accensendus. Sed eo in loco Epilycus iste à Svida dicitur Poëta Epicus, forte per lapsum memoriæ vel quod Heroicum poëma etiam Epilycus iste composuit.

EPITHERSES Nicænus Grammaticus scripsit de vocabulis Comicis & Tragicis, ut jam supra notare me memini è Stephano Byz. in Νίκαια. Similiter voces Comicas illustrarunt Galenus, Palamedes, Theon, de quibus infra. Pro ἐπιθέσεως male θέσεις apud Erotian. in ἀμβων.

ERATOSTHENES Cyrenæus scripsit libros περὶ ἀρχαίας Κωμωδίας, memoratos Athenzo, Scholiaste Aristophanis, Svidæ & Galeno præf. ad glossas Hippocratis: in illis res & verba in antiqve Comædiæ Poëtarum dramatis occurrentia explicavit, ut ex Galeni glossis in Hippocratem notatum Johanni Wowerano Lib. de Polymathia c. 14. Septimum illius operis Librum laudat Harpocraton in μεταλλεῖς. Idem opus respicitur à Cicerone Lib. VI. Epist. 1. ad Atticum ubi Eratosthenem laudat, & à Plutarcho p. 785. an seni gerenda Resp.

ERYPHUS Comicus integros versus Antiphani descriptisse arguitur apud Athenzum. Ejus fabulæ:

Ἄϊολος,

Μελίβοια,

Πελταστής.

Vide Hertelium in sententiis Comicorum, & A. Schottum IV. 9. Observatt. humanarum.

EVAGES Hydreates. Steph. Byz. in ὕδρεια.

EUBULIDES. Vide supra in notitia Tragicorum.

EUBULUS Atheniensis, antiqve & mediæ Comædiæ quidam veluti terminus ac limes, ut est apud Anonymum Olympiadum descriptorem ad Olympiadem 101. annum 1. Mediæ Comædiæ poëta dicitur Ammonio

Τιτάνες, Athen.

Χάριτες, Athen.

Τυρανός, Athen.

Χρυσίδα, Athen.

Φαίηξ, Athen.

Ψάλτρια, Athen.

Apud Hertelium & Grotium fragmenta insigniora hujus Eubuli leguntur. Eidem Hertelio p. 537. memoratur Eubuli Δόλων, Μετακολλώμνος, Ορτάχνη & Τηθαί. Sed Τηθαί corruptum ex Τιτθαίς, Ορτάχνη ex Ορθάνη, Μετακολλώμνος eadem cum κατακολλώμνος.

EUDOXUS Siculus. Laert. VIII. 90. Ejus Ναυκληρος. Poll. VII. sect. 201.

EVETES Comicus memoratur Svidæ in Επίχαρμος.

EUNICUS Comicus cujus Άντια (scorti hoc nomen) ab aliis tributa Philyllio. Vide Athenazum XIII. p. 567. & 586. Supra in ÆNICUS. Eunicus εν Άντιά allegatur à Polluce X. sect. 100.

EUPHORION Calcidentis. Vide qvæ supra in notitia Tragicorum.

EUPHRONIS Comici hæc Dramata laudantur Athenæo, Stobæo & aliis:

Άδελφοί,

Θεωροί,

Λιχρά,

Μύσαι,

Αίδιμοι,

Παραδοξομύη,

Θεω. Εκκλησία,

Συνέφηβοι.

Fragmenta vide apud Hertelium, Grotiumqve. Alius Euphron qui de re rustica scripsit, nisi apud Columellam pro Euphrone legendum ex Varrone & Plinio Euphranis.

EUPOLIS Atheniensis, Cratini imitator, Comædix veteris Poëta clarus Olympiad. LXXXVIII. Svida teste docuit fabulas XVII. decies victor. Sed Meursio in Bibliotheca Attica observata dramatum ejus nomina plura quam viginti:

Άγες, Plutarchus IV. 1. sympoſ. Macrobius VII. 5. Erotianus in πρόμαλον & σελαχίοισι, Priscianus Lib. XVIII. Scholiastes Comici ad Vespas, Hesych. Pollux. Etymol. M. Athen. Svidas in χροί.

Άλιείς, Pollux X. sect. 98. Sed ibi Codices MSS. pro αλιεύση exhibent ειλυσιν, ut in præclara sua Pollucis editione politissimi vir ingenii Ti. Hemsterhusius annotavit.

Άσράτευτοι, ή Ανδρόγυνοι Svid. in Έυπολις, Laërtius III. 7. Hephæstion Enchirid. Athen. Scholiastes Comici ad Pacem & aves.

Αυτόλυκος, α, β. Pollux, Scholiastes Aristoph. ad nubes. Avtolycus primus habitus prætore Aristione, Olymp. LXXXIX. 4. Vide Athenazum

Gggg

nzum

σφίγγες, Suid. in νεαισκέυεται.

Ταξίαρχοι sive Ταξίαρχοι (Suid. in ὄντ' ἀκροῦται σάλαγγ') Pollux. Athen. Ammonius in ἀμυγδαλῇ, Scholiastes Aristoph. ad aves.

Ἰβρισοδίκαι, Ptolemæus Hephæstionis Lib. VI. apud Photium.

Φίλοι, Athen. Pollux, Harpocrat. Ammonius in χρισά, Scholiastes Aristophanis ad Acharneses. Casaubonus VI. 19. ad Athenæum.

Χρυσογόνος vel χρυσογονεῖς, vel χρυσῶν γένε, α, β. Harpocrat. Pollux. Etymol. M. Suid. Athen. Hephæstion Enchirid. Priscianus de metris Comicis; Zenobius 2. 19. proverb. & 6. 2.

Fragmenta hujus Eupolidis exstant apud Grotium & Hertelium cni p. 297. memorantur inter alia: Eupolidis δημοπρεῖσαι eidem προσαίτησι dicuntur pro προσαλτίσι. Galeni libri περὶ τῶν παρ' Εὐπόλιδι πολιτικῶν ὀνομάτων perinde ut ipsius dramata Eupolidis interciderunt. De morte Eupolidis utrum ab Alcibiade quod in Baptis eum perstrinxerat dejectus fuerit in mare, quod negavit Eratosthenes, vide quæ viri docti ad Ciceronis Lib. VI. Epist. I. ad Atticum, & Vossius in Arte Historica c. IX. Servum ejus Ephialten cum dramata quædam Domino suo surripuisset, à cane ipsius correptum & interfectum narrat Ælianus Lib. X. de animalibus c. 41. Alius junior Comicus Eupolis in διαπῶντι, allegatur à Polluce VII. sect. 168. De hoc fortassis intelligendus Ovidius in Ibin v. 522. & Epigramma lib. 3. Anthologiz, ubi legas primam ejus connubii noctem eandem novissimam vitam exstitisse.

EVETES & EVXENIDES Comici antiquissimi, qui Athenis docuerunt fabulas eodem tempore quo in Sicilia Epicharmus. Suid. in Ἐπίχαρμ'.

EUSCHEMUS ἐν Ἐμπόλῃ. Athen. XIII. p. 571.

EUTHYCLES ἐν Ἀθηλαντῇ laudatur à Svida Ἰβρισοδίκαι βῆς. Scholiastes quoque Aristophanis ad aves memorat τὸν τῶν Ἀταλάνης γράμματα.

GALENUS Medicus πολυμαθὲς inter alia scripserat librum εἰ χρήσιμον ἀνάγνωσμα τοῖς πεπαιδευμένοις ἢ παλαιὰ καμφοδία, ut ipse refert ingenii sui monumenta recensens T. 4. p. 368. sive, num utilis sit Comædiarum lectio, ac præterea τῶν ἰδίως καμικῶν ὀνομάτων τῶν ἀλέγματα Ἐκείνην vocant propria Comicarum. Tum de vocibus politicis Aristophanis Cræti & Eupolidis libros IX.

GERMANICUM Drusi F. Comædias Græcas reliquisse testatur Svetonius, in Caji Imperatoris vita c. 3.

GLAUCO Comicus, cujus πρεσβείας memorantur in argumento Vesparum Aristophanis.

Ἀθηναῖος γοναί, Etymol. M. in ἀναίος, Svid. in ἀνθήων & ἡ δ' ὄς.

Ἀποπώλιδες, Hesych. Pollux, Athen. Svid. in ἀγῆλαι Schol. Euripidis ad Medeam & Aristophanis ad nubes.

Δημόται, Athen. Hesych. Pollux. Svid. in λεπτολογία & ἐ φροντίς ἱπποκλείδη.

Δίμετροι. Vide infra in Ἰαμβοί.

Ευρώπη, Svid. in ράξεν.

Θεοί, Pollux. Hesych. Stephanus Byz. in Ταίναρος, Athen. Scholiastes Comici ad Vespas & aves.

Θορμφοροί Pollux. Lib. X. c. 26. Sed hæc inter fabulas Hermippi Comici male à Meursio refertur, respicit enim Pollux opus Hermippi Smyrnæzi in plures libros distributum de legislatoribus.

Ἰαμβοί, (Athenæus Lib. III. & XV.) Δίμετροι (Schol. Aristophanis ad Plutum) Τρίμετροι (id. ad aves.)

Κέρκωπες, Athen. Hesych. Scholiastes Aristoph. ad aves.

Κόθοροι, Pollux VII. 33.

Μοῖραι Athen. Lib. X. XI. & XV. Pollux. Svid. in Ἰαυχος. Etiam Hermippus in μύρας laudatur apud Athen. Lib. XI.

Στραβιώται, Pollux, Hesych. Athen. Schol. Comici ad Pacem. Zenobius 2. 23. proverb.

Τρίμετροι. Vide supra in Ἰαμβοί.

Θορμφοροί, Pollux, Athen. Hesych. Scholiastes Aristoph. ad aves; Svid. in αποδοθημκότες.

Vide Meursium in Bibl. Attica, & Hertelium atque Grotium in Comicorum fragmentis. Jo. Spencerum in notis ad Origenem adversus Celsum.

HERODICUS Cratetius Grammaticus non Comædias quidem sed *Κωμωδία μίμα* scripsit, de quibus dixi in Notitia Tragicorum ubi de Asclepiade.

HIPPARCHUS Veteris Comædiæ Poëta, cujus *ἀνασκευασμένος & Θάδα* allegat Athenæus, *Ζωγράφον* Stobæus: nescio an idem fuerit cujus *Αιγυπτία ἱλιάς* laudatur ab eodem Athenæo Lib. III. Svidas ait dramata ejus fuisse *περὶ γάμων*.

HIPPOSTHENES in Hippothoonte allegatur à Stobæo serm. 22.

HIPPOTHOON Comicus aliquoties laudatur à Stobæo. Alius Hippothoon qui in Attica regnavit, unde Eleusinam *ἄτυρον ἱπποθώντος* vocavit Nicander. Vide Scaligerum ad Chronica Eusebii p. 21. editionis secundæ.

HOMERUS cognomento Sellus, Grammaticus, scripsit Svida

MACHON Sicyonius, Aristophanis Byzantii Grammatici æqualis; Alexandriæ vixit, sub Ptolemæo Evergete & post: vide Athenæum, & Jonstant de scriptoribus Hist. Philos. p. 167. Ex ejus dramaticis fuerunt:

* *Ἀγνοία,*
Ἐπισόλη,

Χρεία, quæ ab eodem Athenæo allegantur. Fragmenta Machonis leguntur in collectionibus Hertelii & Grotii.

MAGNES Atheniensis, Comædiæ veteris Poëta memoratus Aristoteli c. 3. Poëtic. & Aristophani in equitibus, Anonymo *περὶ Κωμωδίας* qui Aristophani præfigitur, & Svidæ qui novem Comædias eum docuisse ac bis vicisse testatur. Nomina dramatum Magnetis:

Βαρθιρίδες sive *βαρβιτίται.*

Βατραχοί. Aristoph.

Λυδοί, Aristoph. Hesych. & Photii Lex. MS. in *λυδίζων.*

Ὀρνίθες,

Πιτακίς. Svid. in *νῶν.*

Ψῆρες. Hesych. in *ψηρίζων.* Aristoph.

Magnetis *νόμος* laudari à Svida in *νῶν* existimavit Meursius in Bibl. Attica. Sed locum consideranti apparebit respici locum Platonis ex octavo de legibus paulo ante à Svida productum.

Inter antiquissimos Comicos refertur Magnes à Diomede. Vide infra in *Mollo*, & Bentleii Epistolam Malelæ subjectam p. 32. Alius Magnis sive Magnes Smyrnæus Poëta Epicus libidinosisimus Gygis tempore claudit, cujus *ἔπη*, in quibus Lydorum virtutem in pugna equestri adversus Amazonas prædicaverat, memorantur apud Svidam in *Μαγνης* è Nicolao Damasceno. Vide excerpta Peiresciana p. 450. seq.

MEGARICAM Comædiam per aliquod tempus in pretio fuisse narrat Diogenianus in proverbio *γελως Μεγαρικος.*

MELITUS Socratis accusator, Comædias quoque teste Svida, composuit.

MENANDER Atheniensis, obscurus Poëta præcæ Comædiæ, de quo idem Svidas mentionem injicit.

MENANDER * Atheniensis alter, novæ Comædiæ Poëta celeberrimus

* Præter Menandros binos Comicos, fuere & alii, ut 3) Menander Smyrnæus victor Olympici certaminis apud Artemidorum IV. 84. nescio idemne IV. 91. 4) Menander ab Alexandro M. interfectus, Plutarch. Alex. p. 697. 5) Menander dux ab Atheniensibus in Siciliam missus Olympiade XCII. 2. Plutarch. Nicias p. 536. Idem fortasse cujus meminit in Alcibiade

Phrynicho & Thoma Magistro temere postulatum fuisse neglecti Atticissimi. Nihil vero notius, quam Terentium Principem latinæ Comædiæ, Menandri imitatione ita fuisse delectatum, ut *Dimidiatus Menander* à Julio Cæsare diceretur, teste Donato in Terentii vita. Sic Menander quoque strenue usus fuit Poëtarum qui ante ipsum scripserant laboribus, ut ostendit olim Aristophanes Grammaticus in *Ὠδῶν ἀλλοίους* Menandri eorumque quos imitatus est *ἐκλογαῖς*, & Latinus in sex libris *ᾧ τῶν ἐκ ἰδίων Μενάνδρου*, tum Cæcilius, quos laudat Porphyrius apud Eusebium X. 3. præparat. Pro Latino Cratinum nescio an ex meliori codice legit Gyraldus. De collatione sententiarum Philistionis ac Menandri dixi infra in Philistione. Fragmenta Menandri & sententias collegerunt Henricus Stephanus, Gvil. Morellus, Hertelius præcipue & Hugo Grotius. Diligentiosem etiam *συναγωγὴν* exspectamus à V. C. Joanne Clerico, cujus edendæ spera fecit T. IX. Bibl. selectæ p. 185. Adriani Barlandi scholia in Menandri carmina sive dicta memorat Valerius Andreas Bibl. Belg. p. 105. Pleraque etiam Monosticha quæ apud Grotium sine nomine leguntur, ad Menandrum referenda esse intellexi ex collectione sententiarum Menandri Alphabetica quam manu exarata evolvi in Bibliotheca Gudiana. Menandri Comædiæ XXIV. explicatæ à Mich. Psello memorantur in Antonii Verderii supplemento Bibl. Gesnerianæ è Bibliothecis CPolitanis. *Ὁ θησαυρος*, exclamat Allatius hoc referens p. 69. libri de Psellis. Sed nemo hætenus thesauros illos protulit in lucem. Ac Menandri aliorumque Poëtarum Græcorum poemata bene multa à Græcis Imperatoribus ob amores & nequitas combusta interiisse scribit. Verba Alcyonii hæc sunt p. 69. editionis Lipsiensis, quam nuper curavit Nobilissimus D. Jo. Burchardus Menckenius: *Audiebam etiam puer ex Demetrio Chalcondyla Græcarum rerum peritissimo, sacerdotes Græcos tanta floruisse auctoritate apud Cæsares Byzantinos, ut integra (illorum gratia) complura de veteribus Græcis poemata combusserint, imprimis quæ ubi amores, turpes lusus & nequitia amantium continebantur, atque ipsa Menandri, Diphili, Apollodori, Philemonis, Alexii fabellas & Sapphus, Erinna, Anacreontis, Mimnermi, Bionis, Alcmani, Alcai carmina interscidisse, tum pro his substituta Nazianzeni poemata &c.* Petrus Alcyonius lib. 1. de exilio. Reliquum est ut nomina dramatum Menandri quæ in veterum libris restant & magnam partem ab Hertelio Grotioque tum à Kœnigio in Bibl. & præcipue à Meurfio in Bibliotheca Attica sunt observata, subjungam.

Ἄγροικος ἢ ὑποβολιμαῖος. Svid. in *πέμπεν*.

Ἀδελφοί, quam fabulam in *Adelphis* suis expressit Terentius, notante Donato. Allegant Athenæus, Stobæus, Svid. in *κοινὰ τὰ τῶν Φίλων*,

Hhhhh

Am-

Ἀθηναίος γοναί, Etymol. M. in ἀναίσιος, Svid. in αἰθέριον & ἡ δ' ὄς.

Ἀετοπώλιδες, Hesych. Pollux, Athen. Svid. in ἀγῆλαι Schol. Euripidis ad Medeam & Aristophanis ad nubes.

Δημόται, Athen. Hesych. Pollux. Svid. in λεπτολογία & ἡ φροντίς ἱπποκλείδη.

Δίμετροι. Vide infra in Ἰαμβοί.

Ευρώπη, Svid. in ράξεν.

Θεοί, Pollux. Hesych. Stephanus Byz. in Ταίναρος, Athen. Scholiastes Comici ad Vespas & aves.

Θεομοφόροι Pollux. Lib. X. c. 26. Sed hæc inter fabulas Hermippi Comici male à Meursio refertur, respicit enim Pollux opus Hermippi Smyrnæi in plures libros distributum de legislatoribus.

Ἰαμβοί, (Athenæus Lib. III. & XV.) Δίμετροι (Schol. Aristophanis ad Plutum) Τρίμετροι (id. ad aves.)

Κέρκωπες, Athen. Hesych. Scholiastes Aristoph. ad aves.

Κόφοροι, Pollux VII. 33.

Μοίραι Athen. Lib. X. XI. & XV. Pollux. Svid. in Ἰαυχος. Etiam Hermippus in μύρας laudatur apud Athen. Lib. XI.

Στραβιώται, Pollux, Hesych. Athen. Schol. Comici ad Pacem. Zenobius. 2. 23. proverb.

Τρίμετροι. Vide supra in Ἰαμβοί.

Φορμοφόροι, Pollux, Athen. Hesych. Scholiastes Aristoph. ad aves; Svid. in ἀποδεδημηκότες.

Vide Meursium in Bibl. Attica, & Hertelium atque Grotium in Comicorum fragmentis. Jo. Spencerum in notis ad Origenem adversus Celsum.

HERODICUS Cratetius Grammaticus non Comædias quidem sed *Κωμωδία μίμνα* scripsit, de quibus dixi in Notitia Tragicorum ubi de Asclepiade.

HIPPARCHUS Veteris Comædiæ Poëta, cujus *ανασκηζομένους & Θάδρα* allegat Athenæus, *Ζωγράφον* Stobæus: nescio an idem fuerit cujus *Αιγυπτία ἱλιάς* laudatur ab eodem Athenæo Lib. III. Svidas ait dramata ejus fuisse *περὶ γάμων*.

HIPPOSTHENES in Hippothoonte allegatur à Stobæo serm. 22.

HIPPOTHOON Comicus aliquoties laudatur à Stobæo. Alius Hippothoon qui in Attica regnavit, unde Eleusinam *ἄστυρον ἱπποθώντος* vocavit Nicander. Vide Scaligerum ad Chronica Eusebii p. 21. editionis secundæ.

HOMERUS cognomento Sellus, Grammaticus, scripsit Svida

Ggggg 3

teste

teste *περὶ τῶν Καμικῶν ἑρσῶπων* sive de personis Comicis, & periochas seu argumenta Comœdiarum Menandri. Apud eundem Svidam in *σέλλης* legendum *περιοχὰς Μενάνδρου* non *πρὸ Μενάνδρου*.

IBYCUS Rheginus Comicis videtur accenseri ab Æliano VI. 51. de animal. *Καὶ Ἴβυκος ὁ Ῥηγῖνος, καὶ Ἀριστέας καὶ Ἀπολλοφάνης ποιητὰς Καμωδίας ἄδουσιν αὐτόν.* Potest tamen & debet illud *ποιητὰς Καμωδίας* tantum referri ad binos proxime præcedentes Aristeam & Apollophanem, non ad Ibycum, de quo vide sis *qvæ* in Lyricis dixi.

JON Chius. Vide supra in notitia Tragicorum.

JOPHONTIS nomen inter Comicos refertur à Grotio in excerptis p. 876. non quod pro Comico illum haberet vir summus, sed quod vidisset in quibusdam Stobæi codicibus Comœdiam Jophonti tribui, & à Clemente I. Strom. p. 280, ubi ejus *ἀνλωδοὶ σατυροὶ* allegantur, Comicum appellari. Cæterum Tragicus fuit, ut dixi supra, & in codice MS. Stobæi non Comœdiam sed Bacchas Tragœdiæ nomen Jophonti adscriptum Grotius reperit. Fuit & Jophon Cnosius, qui oracula versibus Hexametris reddidit teste Paulania in Atticis p. 84.

LAONIS Comici *Ἀλαθην* allegat Stobæus pag. 505. florileg. edit. Grotii. Versus binos ejusdem Laonis in Laudem Bœotiz & Bæotorum profert Dicæarchus in vita Græciæ p. 174. edit. Hæschelii.

LEUCON Agnufius veteris Comœdiæ Poëta clarus temporibus belli Peloponnesiaci. Ejus dramata Svidæ memorata:

Ὀνος ἀσχοφόρος, & Φράτορες, qui etiam ab Athenæo & Hesychio allegantur.

LYCIS veteris Comœdiæ Poëta subfrigidus ab Aristophane & aliis exagitatus, notante Svida in *Φρύγῃ* & *Λυκίς*, Scholiaste Comici ad ranas.

LYCON Scarphenfis, Vide Plutarchum Alexandro p. 68r.

LYCOPHRON Chalcidentis Tragicus præter alia suo loco à me recensita scripserat etiam *περὶ Καμωδίας*, teste Athenæo Lib. VII. & XI. ubi nonum librum operis illius allegat. Meminit ejusdem operis sub initium Libri XIII.

LYNCEUS Samius Grammaticus, discipulus Theophrasti ac Menandri æqualis, in certamine Comico vicisse apud Svidam traditur.

LYSIADES Comicus an Tragicus, fabulas docuit Athenis Olymp. CXI. 2. Archonte Evæneto, ut è veteri saxo docet Fulvius Ursinus p. 26. Elog. Virorum illustrium.

LYSIPPUS. Vide supra in notitia Tragicorum.

MACHON Sicyonius, Aristophanis Byzantii Grammatici æqualis, Alexandriæ vixit, sub Ptolemæo Evergete & post: vide Athenæum, & Jonstium de scriptoribus Hist. Philos. p. 167. Ex ejus dramaticis fuerunt:

Ἀγνοία,
Ἐπισόλη,

Χρημαί, quæ ab eodem Athenæo allegantur. Fragmenta Machonis leguntur in collectionibus Hertelii & Grotii.

MAGNES Atheniensis, Comædiæ veteris Poëta memoratus Aristoteli c. 3. Poëtic. & Aristophani in equitibus, Anonymo *περὶ κωμῶν* *δίας* qui Aristophani præfigitur, & Svidæ qui novem Comædias eum docuisse ac bis vicisse testatur. Nomina dramatum Magnetis:

Βαρβιτίδες sive βαρβιτίσαι.

Βάτραχοι. Aristoph.

Λυδοί, Aristoph. Hesych. & Photii Lex. MS. in *λυδίζων*.

Ὀρνίθες,

Πιπταίς. Svid. in *ῥῶν*.

Ψῆνες. Hesych. in *ψηνίζων*. Aristoph.

Magnetis *ῥόμος* laudari à Svida in *ῥῶν* existimavit Meursius in Bibl. Attica. Sed locum consideranti apparebit respici locum Platonis ex octavo de legibus paulo ante à Svida productum.

Inter antiquissimos Comicos refertur Magnes à Diomede. Vide infra in *Mullo*, & Bentleii Epistolam Malez subjectam p. 32. Alius Magnis sive Magnes Smyrnæus Poëta Epicus libidinosissimus Gygis tempore claruit, cujus *ἔπη*, in quibus Lydorum virtutem in pugna equestri adversus Amazonas prædicaverat, memorantur apud Svidam in *Μαγνης* è Nicolao Damasceno. Vide excerpta Peiresciana p. 450. seq.

MEGARICAM Comædiam per aliquod tempus in pretio fuisse narrat Diogenianus in proverbio *γελῶς Μεγαρικός*.

MELITUS Socratis accusator, Comædias quoque teste Svida, composuit.

MENANDER Atheniensis, obscurus Poëta priscae Comædiæ, de quo idem Svidas mentionem injicit.

MENANDER * Atheniensis alter, novæ Comædiæ Poëta celeberrimus

* Præter Menandros binos Comicos, fuere & alii, ut 3) Menander Smyrnæus victor Olympici certaminis apud Artemidorum IV. 84. nescio idemne IV. 91. 4) Menander ab Alexandro M. interfectus. Plutarch. Alex. p. 697. 5) Menander dux ab Atheniensibus in Siciliam missus Olympiade XCII. 2. Plutarch. Nicias p. 536. Idem fortasse cujus meminit in Alcibiade

berrimus CIX. vel CVIII. vel ut Apollodorus in Chronicis, CV. dramatum auctor, octiesque victor, Philemone & aliis deterioribus Poëtis illi sæpius prælati. Vide Svidam & Gellium Lib. XVII. c. 4. Natus est Olympiade CIX. anno 3. mortuus sive in Piræo portu submersus, sive alio fato extinctus (vide Vosfium c. IX. artis Histor. p. 52.) Olympiade CXXII. ætatis LII. Confer prolegomena Græca ad Aristoph. & inscriptionem veterem apud Gruterum p. 1027. num. 2. & Oiseliū ad Gellii XVII. 21. Theophrasti optimi Magistri & virtutum vitiorumque notatoris acutissimi disertissimi que discipulus, teste Pamphila apud Laërtium V. 36. Ingenio Comico & describendis hominum moribus excelluit, ita ut Aristophani à Plutarcho & toti præcæ Comædiæ à Dione Chrysoft. XVIII. p. 255. præferatur. Et Menander Byzantius apud Scholiasten Hermogenis pag. 38. dubium esse ait utrum vita Menandrum, an Menander vitam expresserit ac depinxerit. Ὁ Μένανδρος καὶ βίη, πότερ' αὖ ὑμῶν πρῶτον ἐμιμήσατο; Apud Abulpharagium quoque pag. 22. Menandri nomen reponendum, ubi Mayander Comædiæ inventor celebratur. Prætereo elogia Menandri apud Ovidium I. Amor, XV. 17. Phædrum * V. I. Manilium V. 469. seq. Propertium Lib. III. XX. 28. Alciphronem Epist. ult. aliosque quam plurimos. E recentioribus Sam. Petitum ad leges Atticas p. 313. Jac. Gronovium T. 2. Antiq. Gr. tabula 98. (ubi Menandri Icon Vetus è Fulvii Ursini elogiis p. 33. & sex in Menandrum disticha, quæ creduntur esse Æliani) & Vavassorem p. 88. seq. de ludica dictione, qui cum Josepho Scaligero præterea contendit Menandrum à Phry-

de p. 211. 6) Menander è ducibus Mithridatis. Plutarch. in Lucullo p. 502. 7) Menander *δρῦμης*, Diogenis Cynici discipulus. Laërt. VI. 84. 8) Menander Heracleotes qui de re rustica scripsit teste Varrone & Plinio. 9) Menander Prienzus, qui itidem de re rustica commentatus est. Varro, Plin. Columella. 10) Menander Medicus nescio an ab alterutro duorum præcedentium diversus. Svid. in *Λεξιῶν*. Scripsit *Βιβλιογραφία*, Plinio laudata. Vide Reines. p. 127. Var. Lect. 11) Menander Byzantius Poëta cujus memini è Scholiis Græcis ad Hermogenem p. 38. Idem forte qui Erathostenis discipulus fuit. 12) Menander Ephesus, de quo Vosfius in Hist. Græcis p. 386. 13) Menander Pergamenus, de quo idem Vosfius è Tatiano & Clemente. 14) Arrius Menander Jctus sub Alex. Severo, de quo dixi in Bibl. Iatina. 15) Cn. Publicius Menander de quo Cic. pro Balbo c. 11. 16) Menander Strategus Nysæorum in numo Valeriani apud Seguinum p. 94. 17) Menander Corinthius de quo Liban. T. 2. p. 211. 18) Menander Rhetor de quo infra lib. IV. 19) Menander Protector de quo infra lib. V. inter Hist Byzantinæ Scriptores. ac) Menander Medicus in Veteri inscript. apud Gruterum p. 634. 7.

* Menandri luxuriam in vellibus præter Phædrum perstrinxit etiam Tertullianus c. 4. de pallio: *prorsus si quis Menandri o fluxu delicatam vestem humi prostrabat.* Hanc enim lectionem Codicis MSti & antiquarum Tertulliani editionum è Phædro asserit Salmassius, cum Cerda & alii, rectius fortassis, malint *Maandrico*.

Phrynicho & Thoma Magistro temere postulatum fuisse neglecti Atticissimi. Nihil vero notius, quam Terentium Principem latinæ Comædiæ, Menandri imitatione ita fuisse delectatum, ut *Dimidiatus Menander* à Julio Cæsare diceretur, teste Donato in Terentii vita. Sic Menander quoque strenue usus fuit Poëtarum qui ante ipsum scripserant laboribus, ut ostendit olim Aristophanes Grammaticus in *ᾠδῶν ἀλλήλοις* Menandri eorumque quos imitatus est *ἐκλογαῖς*, & Latinus in sex libris *ᾠδῶν τῶν ἐκ ἰδίων Μενανδρου*, tum Cæcilius, quos laudat Porphyrius apud Eusebium X. 3. præparat. Pro Latino Cratinum nescio an ex meliori codice legit Gyraldus. De collatione sententiarum Philistionis ac Menandri dixi infra in Philistione. Fragmenta Menandri & sententias collegerunt Henricus Stephanus, Gvil. Morellus, Hertelius præcipue & Hugo Grotius. Diligentiorum etiam *συναγωγῆν* exspectamus à V. C. Joanne Clerico, cujus edendæ spem fecit T. IX. Bibl. selectæ p. 185. Adriani Barlandi scholia in Menandri carmina sive dicta memorat Valerius Andreas Bibl. Belg. p. 105. Pleraque etiam Monosticha quæ apud Grotium sine nomine leguntur, ad Menandrum referenda esse intellexi ex collectione sententiarum Menandri Alphabetica quam manu exarata evolvi in Bibliotheca Gudiana. Menandri Comædiæ XXIV. explicatæ à Mich. Psello memorantur in Antonii Verderii supplemento Bibl. Gesnerianæ à Bibliothecis CPolitanis. *Ὁ thesauros*, exclamat Allatius hoc referens p. 69. libri de Psellis. Sed nemo hæctenus thesauros illos protulit in lucem. Ac Menandri aliorumque Poëtarum Græcorum poëmata bene multa à Græcis Imperatoribus ob amores & nequitas combusta interiuisse scribit. Verba Alcyonii hæc sunt p. 69. editionis Lipsiensis, quam nuper curavit Nobilissimus D. Jo. Burchardus Menckenius: *Audiebam etiam puer ex Demetrio Chalcondyla Græcarum rerum peritissimo, sacerdotes Græcos tanta floruisse auctoritate apud Cæsares Byzantinos, ut integra (illorum gratia) complura de veteribus Græcis poëmata combusserint, imprimis quæ ubi amores, turpes usus & nequitas amantium continebantur, atque in Menandri, Diphili, Apollodori, Philemonis, Alexii fabellas & Sapphus, Erinna, Anacreontis, Mimnermi, Bionis, Alcmanis, Alcai carmina intercidisse, tum pro his substituta Nazianzeni poëmata &c.* Petrus Alcyonius lib. I. de exilio. Reliquum est ut nomina dramatum Menandri quæ in veterum libris restant & magnam partem ab Hertelio Grotioque tum à Kœnigio in Bibl. & præcipue à Meurfio in Bibliotheca Attica sunt observata, subjungam.

Ἄγροικος ἢ ὑποβολιμαῖος. Svid. in *πέμπειν*.

Ἀδελφοί, quam fabulam in *Adelphiis* suis expressit Terentius, notante Donato. Allegant Athenæus, Stobæus, Svid. in *κοινὰ τὰ τῶν Φίλων*,

H h h h

Am-

- dum ὁ Καμικός Διφίλω, quod mihi durum videtur, licet fateor dramata quæ apud Justinum sequuntur Menandri esse non Diphni.
- Δύσκολος. Athen. Stob. Harpocr. Julianus in Misopogone. Svid. in πανικῶ δέματι. Ammonius in εὐρεῖν & εὐθεῖς. Porphyrius 2. ὡς ἀποχῆς. Scholiastes Aristoph. in Acharneses.
- Ἐαυτοκτιμορέμνους. Galen. T. 5. Basil. pag. 592. Athen. Stob. Et Terentii Heautontimorumenos è Menandro expressa est notante Eugraphio, Ἐγχειρίδιον. Athen. Stob. Scholiastes Aristoph. in Vespas. Svid. in κωρυραῖς. Zenobius VI. 28. & IV. 75. proverb.
- Ἐλεγχος. Aphthonius progymnasim, ὡς ἡ Ἰσοπέσις.
- Ἐμπικραδία. Athen. Stob.
- Ἐπαγγελιοδότης. Stob. ferm. 35. & 49. Svid. in εἰς τὸ δέον ubi scribitur ἀπαγγαλιόδοτος.
- Ἐπίκληρος, α, β. Athen. Stob. Harpocrat. & forte apud Svid. & Zenob. in θράκες ὄρκια ἢ κ' ἐπίσανται. Quintilian. Lib. X. c. 1. Χρηστὴ ἐπίκληρος Menandri allegatur à Theone in progymnasim. p. 49. nec satis bene ut existimo Vir summus Joach. Camerarius legit ἐν Χρηστῇ & transfert in praesens, pro ἐν Χρηστῇ in senescente.
- Ἐπιτρέπιος ἢ ἐπιτρέπων ἢ ἐπιτροπεύς ἢ ἐπιτρέψου, Quintilian. Lib. X. c. 1. Alciphron Epist. ult. Athenzus, Stob. Harpocr. Schol. Aristoph. in Acharneses, Erotianus in ἐχθρον, Svid. in μαθητευθῆναι, Priscianus Lib. XVIII. p. 1168. Sidonius Apollinar. IV. 12. adde Casaubonum III. 31. ad Athenzum.
- Ἐυνῆχος ἢ ευνῆχος. Stob. Poll. Terentius Eunucho. Zenobius & Lucillus Tarrhus in συνομώτερος σκάφος.
- Ἐφέσιος ἢ ἐφέσιοι. Athen. Harpocr. Zenob. VI. 9.
- Ἐπίοχος. Stob. Harpocr. Ammonius in ἀρπαγή & χείμαζα Justinus Martyr de Monarchia p. 107.
- Ἡρώς ἢ Ἡρώες. Athen. Stob. Ammonius in ἰδίῃ. Svid. in ἀναλυθῆναι.
- Θαῖς. Propert. Lib. 2. V. 3. & Lib. 4. V. 53. Alciphron. Epist. ult. Athenzus, Harpocr. Plutarchus de audiendis Poëtis p. 19. Svid. in Κίγκλος, Ælianus XII. 10. de animal. Martialis Apophoret. 185. Sam. Petitus III. 2. Misc.
- Θεοφορέμνη. Stob. Athen.
- Θετῆλα ἢ Θετῆλική, ἢ Θετῆλαδοῖ. Stob. Poll. Stephanus Byz. in Θεωαλία, Plin. XXX. 1.
- Θησαυρός. Stob. Terentius Eunucho. Svid. in κἀνθαρ.
- Θρασυλέων. Alciphron. Athen. Stob. Harpocr. Respicit fortassis Julianus

- nus in Misopogone: ἐνόμισας ἀν Σμικρὴν ὄρεσιν, ἢ Θρασυλέοισι δύσκολον πρεσβύτην, ἢ στραλιώτην ἀνόητον. Apud Latinos eodem titulo fabulam docuerat *Terentius* [teste Nonio] interpres ut videtur *Menandrez*. Casaub. p. 435. ad Athenæum.
- Θρασωνίδα τὸ μίσι. Litanius protheoriâ declamat. 31. T. I. p. 701.
- Ἱερεία. Zenob. V. 39. proverb. Justinus Martyr de Monarch. p. 107.
- Ἰμβριεῖ. Stob. ferm. 3.
- Ἰπποκόμ. Laert. VI. 83.
- Κ. νηφόρος. Stob. Harpocr. Apostolius I. 92. proverb. Svid. in ἀνάλλαγον.
- Καρινή. Athen. Stob. Svid. in ἀλίσιον.
- Καρχηδόνι. ἢ Καρχηδόνιοι. Athen. Stob. Scholiastes Aristoph. ad Vespas. Pollux X. sect. 73.
- Καλαψευδοί. Stob. Svid. in τὸν ἀφ' ἱεραῶν γραμμῆς & Steph. Byz. in Μύλασα.
- Κεκρύφαλος. Athen. Stob. Svidas in ἀβυετᾶκη.
- Κιθάριστης. Athen. Stob. p. 16. Eclog. & ferm. 9. 93. 96.
- Κνιδία. Stobæus ferm. 84.
- Κόλαξ ἢ Κολακεία. Athen. Stob. Terentius Eunuchō, & ad prologum Donatus atqve Eugraphius, è quibus discēs Plautum quoqve & Nevium id Menandri drama fuisse imitatos.
- Κόλωνες. Athen. Lib. VII. nisi pro Κόλωσι legendum Κόλακι.
- Κονιαζόμενα. Stobæus ferm. 106.
- Κυβερνήται. Stob. ferm. 22. Priscianus Lib. XVIII. p. 1183.
- Λευκαδία. Stob. Harpocr. Schol. Aristoph. in Acharnenses. Etymolog. & Svid. in ζάκορ. Zenobius VI. 13. proverb. Hesychius in λευκαδος, ubi male legitur Μένανδρος ἐν Λευκαδοῖσιν.
- Λοκροί. Zenobius VI. 27. proverb. & Quintil. X. I. ubi male *Locros* editum pro *Locros*.
- Μέθη. Athen. Svid. in ἄλλο.
- Μελαγκώμιος. Stob.
- Μεσσηνία. Poll. Ælianus XIII. 4. animal. Svid. in ἴασα & ψύλλα, Demetrius πρὸ ἐριμείας. §. 154. Vide & supra in ἀνατιθεμένη.
- Μηναγύρτης ἢ Μητραγύρτης Stob. Μηναγύρτης Svida teste fuit Rhez sacerdos qui singulis mensibus stipem colligebat: at Μητραγύρτης qui mulieres initiabat matri Deum.
- Μισογύνης. Phrynichus in γυρος, quo iudice princeps hæc fuit Menandri Comædiarum. Harpocr. Stob. Poll. Athen. Strabo Lib. VII. p. 296. seq. Priscian. Lib. XVIII. p. 1192. 1193. 1213. Ex eadem Comædia de-

- depromti versus Menandri, quos profert Lucianus in amoribus T. I. pag. 903. seq.
- Μισομύθος. Alciphron, Poll. Schol. Aristophanis ad Vespas. Justinus Martyr de Monarchia Dei p. 107.
- Νάννοι, vel potius Νάννιον Meurf. Lib. I. c. 17. Attic. Lect. Stobæus serm. XI. Ναύκληρος ἢ Ναύκληροι. Athen. Stob. Macrobius V. 21. Schol. Sophoclis ad Oedipum Coloneum.
- Νομοθέται ἢ Νομοθέτης. Athen. Stob. Quintilianus X. I. Ammon. in λύχνος.
- Ξεολόγος ἢ Ξεολογία. Stob. Theon progymnasm. p. 48.
- Ὀλωθία. Stob. Poll. Svid. in Φέρεω, Zenob. VI. 51. proverb.
- Ὀμοπάτριος. Stob. & Svid. in ἀλφάκει.
- Ὀργή. Athen. Stob. Hesych. Poll. Prima hæc fuit Menandri quam docuit Comædia, certe prima earum quibus vicit. Eusebius Chron. Μένανδρος ὁ Κωμικὸς πρῶτον δράμα διδάξας Ὀργὴν ἐνίκα. Syncell. pag. 275.
- Παιδίον. Athen. Stob. Poll. Svid. in ἀλεξιφάρμακα, & ἀπόσα. Aliis παιδίον, vitiosè.
- Παλλαγή. Athen. Stob.
- Παννυχίδες. Ælian. VII. 10. animal.
- Παρακαλαθήκη. Athen. Stob. Poll. Harpocr. Ammonius in ἑύρα, Hesych. in ὄφεις, Justinus de Monarch. p. 107.
- Πέμπτος, Ammon in Δικαστής.
- Πνευθία. Athen. Stobæus Poll. Harpocr. Terentius Andria. Svid. & Schol. Hermogenis.
- Πεμπραμύνη. Athen. Vide supra Ἐμπεπραμύνη.
- Πλόκιον. Stob. Ælian. XII. 10. animal. Zenob. VI. 8. proverb. Gellius II. 23. & III. 16. Hanc Comædiam in sua Plocio expresserat latinus Comicus Cæcilius, sed parum feliciter, ut Gellio observatum.
- Πωλέμων. Philostr. Epist. 26. [Meursii edit. 13.]
- Προσκαλῶν. Stob.
- Πωλέμωνι. Athen. Harpocr. Clemens Alex. 6. Strom. p. 622. Stob.
- Ραπιζορμή. Alciphron, Stob. Clemens Alex. Lib. I. pædagog. c. 4. Svid. Pollux VII. sect. 51.
- Σαμία Phrynichus in λίβανον.
- Σικυάνιος. Alciphron Epist. ult. Stob. Harpocr. Svid.
- Στραλιῶται Stob.
- Σόναρισῶσα. Athen. Stob. Poll. Svid. Phn. XXIII. 9. Etiam apud Svid. in

quæ hodieque sub Menandri nomine ad Glyceram legitur Epistola, non Menandri est, sed Alciphronis, inter cujus Epistolas penultimum locum occupat.

MENECRATES Comicus, cujus apud Svidam memoratur

Μανέκτωρ ἢ Ἐρμιοῦς.

MENIPPUS Comicus, cujus Κήκοπος nominat Svidas. De Menippo Gadarenfi Cynico σπυδογολῶ à quo dictæ Satyræ Menippæ, tum de aliis Menippis consulendus Laërtius Lib. VI. & ad eum Ægidii Menagii observationes. Menippus Magnes Pancratiastes memoratur Artemidoro Lib. IV. c. 44.

METAGENES Atheniensis, Comicus. Dramatum ejus nomina Meursio observata:

Ἀσκητής. Vide infra in Ὀμηροῦ.

Ἄυρα, Svid. Harpocrat. Athen. Scholiastes Comici ad aves

Θυριοπέτρου, Athen. Svid. in Μεγαλήνης.

Μαμμακῦθ, Athen. Svid.

Ὀμηροῦ ἢ ἀσκητής. Svid. Scholiastes Aristoph. ad aves.

Φιλοθύτης. Pollux, Athen. Svid.

MNESIMACUS medicæ Comædiæ Poëta, cujus hæc apud Svidam dramatum nomina ex Athenæo occurrunt:

Βύσσις,

Ἰππόβοτο,

Φίλιππο.

Etiam Δύσκολον Mnesemachi laudat idem Athenæus Lib. VIII.

Ἀλκμαίωνα Laërtius VIII. 37. Alius Mnesimachus Phaselites de quo Vosfius in historicis Græcis.

MNESITHEUS Atheniensis Medicus περὶ ἐδέων allegatur ab Athenæo Lib. II. III. & VIII. Ejus Epistola περὶ κωθωνισμῶν five de potatione, Libro II. Idem sub initium Libri II. profert eximium locum Mnesitheï [incertum an ejusdem] de usu vini qui ex Comædia repetitus videtur. Unde Mnesitheum Comicis annumeravit Grotius in excerptis p. 903. Cæterum de Mnesitheo Medico, qui interdum Mnesitheus, interdum Mnesides scribitur vide Reinesium in var. lect. p. 36. seq. Harduinum ad Plinium, & Jacobi Oiseli notas ad Gellium Lib. XIII. c. ult.

MOSCHION. Vide supra in notitia Tragicorum, & Jac. Gronovium T. 2. Antiq. Gr. tabula 73. ubi effigies Moschionis sedentis, incertum an Comici, expressa ad vetus marmor Fulvii Ursini, quod ille edidit p. 30. elog.

MULLUS [Μύλλο Diogeniano VI. 40. Zenobio V. 14. pro-verb.

has tamen inter Nicomachi Tragicæ fabulas εἰλεῖσθαι refert. Vide quæ in notitia Tragicorum, & paulo infra in Pherecrate.

NICOPHRON sive NICOPHON, Atheniensis, veteris Comædiæ Poëta. Ejus dramata:

Ἀφροδίτης γοναί, Pollux, Schol. Comici ad aves. Svid.

Ἐξ ἀδ' ὀνειῶν, Svid.

Ἐάνδρα, Pollux Athen. Svid.

Ἐκρήνες, Athen. Svid.

Ἐκρογασσορες. ita enim legendum apud Svidam pro ἐγχειρογασσορες, ut ex Polluce, Athenæo & Scholiaste Aristophanis observat Meurfius in Bibl. Attica. Ab eodem Scholiaste Aristophanis allegatur Nicophontis Ἄδωνις.

NICOSTRATUS filius Aristophanis idemque histrio eximius, & mediæ Comædiæ Poëta teste Athenæo XIII. p. 587. Allegatur à Clemente I. Strom. p. 209. & fortasse idem est qui dictus est *Chremestra*, de quo Laërtius in Polemone IV. 17. Vide & Menagium ad Laërtii II. 59. ubi mentio Nicostrati alterius qui *Theseidem* composuit & Xenophontis cujusdam frater fuit. E prioris Nicostrati dramatibus sunt:

Ἄβρα,

Ἀντιρώσα,

Διαβολῶ,

Ἐκάτη,

Ἡσιόδῶ,

Κλειή,

Μαίγειρῶ,

Ὀινοπίων (Svid. in Ἀμφίαι) Vide infra in Philetæro.

Ὄτις,

Πάνδραῶ ἢ Ἀνύλλῶ [hanc alii Philetæro Comico tribuerunt.]

Πάνδρασσῶ. Athen. XIII. p. 587.

Πλῆτῶ.

Σύρῶ ἀπελαυνόμεῶ,

Τοκισῆς.

Ψευδοσυγματίας. Vide Svidam & Athenæum.

OPHELIONIS Comici dramata apud Athenæum & Svidam hæc sunt:

Δευκαλίων,

Καλλιχρῶ,

Κένταυρῶ.

Μονότροποι,

Μῆσαι,

Σάτυροι.

Alius Ophelion Medicus apud Plinium in Hist. Nat.

PALAMEDEM Eleatem Grammaticum de vocibus Comicis & Tragicis ex Svida jam notavi supra in Tragicorum notitia. Sed & Etymologico Magno in ἀεμάτειον μέλῶ laudatur παλαμηδῆς ὁ ἰσορικός ὁ τὴν Καμικὴν λέξιν συναγαγών. Vide & infra ubi de Theone.

PENTACLES Comædiæ veteris poëta, Aristophanis, Eupoli-

Πέρσαι. Poll. & Athen. Schol. Aristoph. ad ranas. Vide & paulo ante in μεταλλείς.

Πετάλη. Poll. Harpocr. Svid. Priscian. Lib. XVIII. Hesych. in μετάλλειον, Svid. in ἀρειν.

Ἰητορικῆ. Etymol. in ἐγκλιτικίζεν, ἐγγηγόρειον & ἔγχυσσα, vide Thomam Gatakerum c. 10. adversar. p. 517.

Τριπτόλεμ⊙. Athen.

Τυρανίς. Athen. Hesych. Harpocr. Svid. in ἀράχνη.

Ἰπικ⊙ five πτανυγίς. Supra in ἴπικ⊙.

Χείρων. Athen. Harpocr. Etymol. Priscian. Libro XVIII. & Nicomachus 2. Harmonic p. 35. è quo discimus prolixum locum quem è Pherecrate profert Plutarchus p. 1141. seq. de Musica, ex hoc dramate petitum esse.

Ψευδρακλής. Athen.

De carminis genere quod ab hoc Pherecrate Pherecratium dicitur, videndus Hephæstion & alii Grammatici. Schol. Euripidis ad Hecubam, v. 1077. Fragmenta hujus Comici apud Hertelium & Grotium.

PHILEMON MAJOR, Solis five Pompejopoli Ciliciz oppido natus teste Strabone Lib. XIV. pag. 671. licet Svidas Syracusanum facit, forte quod ibi versatus esset, novæ Comædiz Poëta, in summa ætate, (sculum enim viveado superasse fertur] risu * nimio in scena extinctus: cujus XCVII. dramata servata testatur Anonymus περὶ κωμῶν scriptor præmissus Aristophani. Ex his apud veteres memorantur:

Ἀγροίκος, Athen.

Ἀνακαλυψήθεια,

Ἀναξίμβη. Athen.

Ἀνδροφόνος, Athen.

Ἀπόλλων,

Ἀρπαζόμβρος, Athen. Pollux.

Βαβυλωνίος, Athen.

Γάρμος, Poll.

Δελφοί, Athen.

Ἐγγχερίδιον,

Ἐκδικαζόμβρος,

Ἐμπορος quam imitatus Plautus in

Mercatore. Scripserat & Pacuvius Mercatorem, sed fortassis

Diphili vestigiis insistens.

Ἐυριπ⊙, Poll.

Ἐφηβ⊙.

Ἡρώς. Zenob. VI. proverb. 25.

Ἰπσαυρός, Athen.

Θυραρός, Poll.

Θηβαίος,

Ἰατρός, Athen.

Καβαίσιουδόμβρος.

Κορυθία, Athen.

Μοιχός, Athen.

Μετίων ἢ Ζώριον. Athen.

Μυσίς.

Νεαίρα, Athen.

Νεμορόμοι,

Iiiii 2

Παγῆ

* Vide Luciani Macrobius, T. 3. p. 474. Plutarch. an seni gerenda Resp. pag. 785. & Apulejum 3. florid.

circa Olymp. CX. clarus, fabulas 45. teste Svida composuit, ex quibus sunt ab eodem Meursio observatæ:

Ἀδωνιάζουσαι. Pollux.	λακιάδαι, Pollux.
Ἀμφιάρα⊙. Athen.	Συνακκλέουσα five Συμπλέουσα. Pollux. Athen.
Ἀνακρέουσα à Kœnigio additur.	Φιλιάδελφοι, Stob.
Ἀνανέωσις Athen. Stob.	Φιλάργυρο⊙, Athen.
Ἀργυρίαι ἀφανισμός, Athen.	Φιλαυριπίδης, Pollux.
Ἄυλοι Athen. Pollux.	Φίλιππ⊙. Stob.

Etiā Νάνιον à quibusdam tributum Philippidi fuit, sed Eubuli esse testatur Athenæus XIII. p. 568. Meminit hujus Philippidis & Plutarchus Libro de garrulitate p. 508. ubi refert eum gratia usum Lysimachi Regis & ab eo iussum petere aliquid, dixisse, quidvis mihi impertias o Rex, modo nihil arcani. Inimicum Stratoclis fuisse notat idem Plutarchus in Demetrio p. 894. & 901. seq. versiculos ejus aliquot afferens: è quibus locis patet Philippidem adhuc vixisse Olympiade CXVIII. extrema. Obiit præ gaudio, ætate jam profectus, cum in certamine præter spem vicisset, ut refert Gellius Lib. III. c. 15. Fragmenta ejus vide sis apud Hertelium, Grotiumque.

PHILIPPUS Comicus, quem Svidas ex Athenæo notat scripsisse *Κωδωνιασάς*, licet in Athenæi codicibus hodie legitur *Ερπιρρι* non *Philippus* ut notatum Casaubono VIII. 15. ad Athenæum. Laudantur præterea ab Athenæo Philippi comici *Ὀβελιαφόροι* & *Φιλύρα*. Idem ni fallor est Philippus *γελοιοποιος* apud Maximum Tyrium p. 49. cujus mimos memorat Theophrastus ad Aristotelem I. de anima c. 3. ubi Philippi *Κωμωδιδασκάλου* mentio. Notum est Aristophanis patrem, & unum ex filiis venisse nomine Philippi.

PHILISCI Comici dramata apud Svidam sunt:

Ἄδωνις,	
Ἀετέμιδ⊙ καὶ Ἀπόλλωνος γοναί,	
Διὸς γοναί,	
Ἐσμὴ καὶ Ἀφροδίτης γοναί,	
Θεμισοκλῆς,	
Ὀλυμπ⊙,	
Πανὸς γοναί.	

PHILISTION Nicæus [fuisse etiam qui Prusæensem, alii qui Sardanum fuisse affirmarent] à Svida dicitur diem obiisse supremum temporibus Socratis vel Isocratis, sed ab Eusebio Magnesianus vocatur & refertur ad tempora extrema Augusti Imper. præ nimio & ipse risu ex-

dam collegit Hertelius. Fuit & Philonides Aristophanis Comici histrio, teste vitæ illius scriptore qui scholiis Græcis præfigitur.

PHILOSTRATUS Lemnius. Vide supra in notitia Tragicorum.

PHILYLLIUS antiquæ Comædiæ Poëta, idem forte *Phyllidini*. Supra in *Diocle*. Ejus dramata:

Αιγυς, Svid. in *ἀναλφίλον*, Steph. Byz. in *γαλεῶται*.

Ἀθήνα [meretricis hoc nomen] Svid. Athen. XIII. p. 567. ubi docet hanc Comædiam ab aliis tributam Eunico.

Ἀταλάντη, Svid.

Ἄνγη, Svid. Athen.

Δωδικαίτη, Svid.

Ἡλένη, Svid.

Ἡρακλῆς, Svid. Athen.

Πλύντρια ἢ Ναυσικαία. Svid. *Πλύντρια*, Scholiastes Aristoph. ad aves.

Πόλις ἢ Πόλις, Svid. Athenæus. Pollux.

Φεσάρυχος. Svid. Poll. Athen.

PHOENICIDES Comicus. allegatur à Stobæo in florileg. p. 43. edit. Grotii. Ejus *μισομύθη* & *Φύλαρχον* laudat Athenæus, quæ duo nomina apud Svidam in unum male coaluerunt *Φύλαρχος μισομύθος*, ut pridem monuit Casaubonus XIV. 18. Athenæum.

PHORMUS five PHORMIS. De hoc dixi in notitiis Tragicorum.

PHRYNICHUS τῶν ἐπιδειξέων veteris Comædiæ Poëta clarus circa Olymp. LXXVI. decem dramata composuisse traditur à Scriptore Anonymo *περικωμωδίας* qui Aristophani præfigi solet. Subfrigidus fuit notante Svida in *λύκισ* quem vide sis etiam in *παραλοισμασιν*. Ab eodem hæc dramata memorantur:

Ἐφιάλης Athen. Pollux, Schol. Comici ad aves.

Κόννη, Hefych. in *ἀέ*.

Κρόνη, Pollux, Athen. Hefych.

Κωμασά, Hefych. Pollux.

Μονότροπος, Athen. Pollux. Schol. Comici ad aves, Svid. in *ὑπερκοιτίξες*.

Μύσαι, Harpocr. & Svid. in *καθίσκη*, Athen. Pollux, Schol. Comici in argumento ranarum.

Μύσης five *Μύσαι*. Svid. in *τευτάζων*.

- Κλεοφών. Athen. Svid. Pollux, Schol. Aristoph. ad ranas.
 Κρύφιοι. Zenobius 2. 21. proverb.
 Λαίϑ, Svid. & Athen.
 Λαίκωνες Athen. Scholiastes Aristoph. ad aves & Harpocration in Στίλβη, qui dubitare videtur an fuerit Platonis. Apud Svidam in Πλάτων, est Λαίκωνες ἢ ποιηταί, & deinde separatim alia ejusdem Platonis fabula, ποιηταί.
 Μαμμαίкуϑ. Svid. Hesych. & Schol. Aristophanis ad ranas, qui etiam de hac videtur addubitare.
 Μανίλευς. Svid. in Πλάτων & τίς, & Athen. Zenobius VI. 17.
 Μέτοικοι. Svid.
 Μύρμηκες. Svid.
 Μωμοθήρα. Hesych. in παλινδορία.
 Νῆσοι. Vide supra in Ελλάς.
 Νίκαι, Svid. Scholiastes Comici ad aves.
 Νύξ μακρά. Svid. Athen. Pollux.
 Πάνται ἢ Κέρκωπες. Svid. in Πλάτων & τεύλαξεν. Eadem Comædia videtur quæ Hephæstioni in Enchirid. ξάντραι.
 Παιδίον five παῖς (παίδάριον Schol. Aristophanis ad ranas & pacem & Svid. in τῶν βασις.) Svid. in Πλάτων & Athen.
 Πανηγυρισταί. Svid.
 Περιάλυϑ five περιαλγῆς, Athen. Svid. Scholiastes Aristoph. ad nubes.
 Πεισανδρϑ. Plutarch. in Antiphonte, Svid. in Ἀρεοπαγίτης. Scholiastes Aristoph. ad Vespas, Athen. Apostolius IV. 25. proverb. Photius Cod. 259.
 ποιητής, ἢ ποιηταί. Athen. Poll. Svid. Vide & supra in Λαίκωνες.
 πρέσβεις. Athen. Svid. Maximus ad Dionys. Areopagit. 2. 3. de Ecclesiastica Hierarchia.
 Σκουαί. Svid. nisi legendum Σκυθαί.
 Σκυθαί. Schol. Aristophanis ad Aves.
 Σοφιστής ἢ Σοφισταί. Casaub. VII. 17. ad Athen. Scholiastes Aristoph. ad nubes Vespas & Pacem. Pollux, Svid. & Syncellus p. 149.
 Συμμαχία. Pollux, Svid.
 Εὐνοξαπατῶν. Svid. Athen.
 Σύρφαξ. Svid. Hesych. Athen. Scholiastes Aristoph. ad aves.
 Ὑπερβολϑ. Plutarch. in Alcibiade & Nicia. Athen. Svid.
 Φάων. Harpocration, Svid. in ἀσπρόταλαι, Athen. Apostolius VI. 22. proverb. Confer si placet Jacobi Hertelii & Grotii e Comicis Græcis excerpta, atque Joh. Meursii Bibl. Atticam.

dix, Dioclis & Philyllii æqualis fuit teste Svida in Διοκλῆς, ob corporis λεπτότητα sive tenuitatem ac macilentiam à Comicis derisus. Ælian. X. 6. Var. Athen. XII. p. 55L. ex Aristophanis Gerytade. Sannyrionis Δαναὶ laudatur à Scholiaste Euripidis ad Orestem v. 279. & Aristophanis ad ranas, adductis ejus verbis in quibus exagitat Hegelochum ὑποκριτὴν qui Euripidis Orestem egit Olymp. XCII. 4. unde post illud tempus fabulas docuisse intelligitur. Ejus γέλωτα laudant Harpocraton, Pollux & Athenæus. Confer Meursium in Bibl. Attica & Pearsonium parte 2. Vindic. Ignatii c. 1. ubi castigat ea quæ scripserat Casaubonus ad Athenæi Lib. VII. c. 9. & in autore περικωμωδίας qui scholiis Aristophanis præfigitur, pro Σαννύριονα docet legendum esse Σισσαρίωνα, de quo infra suo loco. Fuit præterea Sannyrionis fabula ἰώ & altera Ψυχασαί ut Svidas notavit.

SATYRUS κωμικός ὑποκριτής, memoratus Plutarcho de laude sui pag. 545.

SCIRAS Tarentinus, Comædiæ Italicæ Poëta, cujus Meleagrum laudat Athenæus Lib. IX. Καὶ Σκίρας εἰς δὲ ἐστὶν ἕκαστος τῆς Ἰταλικῆς καλεωμένης, κωμωδίας ποιητῆς, γένος Ταραντίνου, ἐν Μελεάγρα φησὶν. Sed pro Scira, Colomesio judice legendum Sclerias de quo mox dicam.

SCLERIAS male Σκληριός vocatur apud Photium cod. 167. p. 194. ut Sciras apud Athenæum Lib. IX. Sed & Casaubonum fugit ratio, cum Lib. III. ad Athenæum c. 4. putaret nomen Sclerias apud Stobzum à quo ter laudatur, Comædiæ esse, non Poëtæ Comici. Laudatur Sclerias etiam apud Antonium Melissæ Lib. II. c. 79. & Maximum in Collectaneis c. 63. Vide Colomesium ad Gyraldum de Poëtis p. 406.

SERAPION Comicus allegatur in Stobzi florilegio p. 67. edit. Grotii. Alius Serapion Poëta, quem Athenis advenisse ait & loquentem inducit Plutarchus libro de Pythiæ Oraculis. Hunc ni fallor Serapionem ἐν ἔπεισι sive carmine Heroico nonnulla tradidisse de Sibyllæ vi μαντικῆ etiam post fata durante, notat Clemens Alex. I. Strom. p. 304.

SIMYLUM Comicum laudat Stobzus in florileg. p. 229. edit. Grotii. Alius Simylus Chalcidensis Naclerus, quem memorat Lucianus in Toxari T. 2. p. 45.

SOPATER Paphius sub Alexandro M. & post claruit usq; ad tempora Ptolemæi secundæ, ut ex Sopatro ipso observat Athenæus Lib. II. Idem L. IV. laudat locum ex incerto Paphii Sopatri dramate, quem dat Grotius in excerptis p. 871. Φλαίξ sive Φλακουργαίφος fuit Sopater, qualis Rhinton & Sotades, de quibus suo loco. Apud eundem Athenæum allegatur Sopatri hujus: Βακχίς, licet Svidas eam tribuat Βακχίδος γάμος,

Sopatro Parodo.

Βακχίδος γάμος,

Kkkkk 2

Ευβη.

SOSIPATER Comicus, ex cujus *καθαψευδομένων* prolixum locum profert Athenæus Lib. IX. quem cum Metaphrasi sua dedit Grotius in excerptis pag. 886. Nescio tamen an pro *Σωσιπάτρῳ* apud Athenæum legi debeat *Σωπάτρῳ*.

SOSITHEÛS Comicis accensetur in excerptis Grotii pag. 900. quem idem vir summus pag. 456. recte inter Tragicos retulerat. Vide quæ in notitia Tragicorum. Videntur tamen, fateor, Comicum sapere quæ de Sositheo refert Laërtius VII. 172.

SOTADES Atheniensis, mediæ Comædiæ Poëta Svidæ laudatus, cujus *ᾠδῶν λυτῶν μῦθον* & *ἐγκλεισιμῶνας* memorat Athenæus, neutiquam confundi debet cum altero Maronita, auctore *Ἰωνικῶν ᾠσμάτων* molliumque & obscænorum carminum, quæ ab eo dicta sunt Sotadea. Vide Athenæum VII. p. 293. De hujus poematibus scripserat filius *Ἀπολλόνιος*, teste Athenæo Lib. XIV. p. 620. ubi *Καρυσίου* quoque Pergameni librum de Sotade commemorat, & refert hunc poëtam Ptolemæi Philadelphii jussu inclusum cistæ plumbeæ & in mari demersum, quod ipse cum Arfinoë sorore nuptias paulo liberius perstrinxisset. Apud Juvenalem II. 10 pro Socraticis cinædis male Sotadicos reponit vir doctissimus Leopardus XIII. 10. qui de Sotade & aliis *Ἰωνικῶν λόγων* auctoris sive *κναιδολόγοις* verba Strabonis, Athenæi ac Svidæ eodem loco adscripsit. Mirum est Strabonem videri affirmare, quod Sotades & Alexander Ætolus scripserint non versu * sed prosa, cum alii veteres contrarium innuant, & Demetrius de elocutione §. 193. Sotadi *ᾠσεμνον* quidem & *κακλασμῶνον* sed tamen tribuat *μέτρον*. Gyraldus vero p. 490. verba Strabonis *κατὰ μέλῃς* ita intellexit, quod tantum addiderint Simus & Lyfis, at Sotades & Alexander tantum recitaverint cinædica sua poemata. Hephæstion p. 13. laudat hujus ut opinor Sotadis *Ἄδωνιν*, & p. 8. *Ἰλιάδα*. Svidæ memoratur *εἰς ἄδῃς κατάβασις, πρὶν π* Θ, *εἰς βελεσίχην, Ἀμαζών*. E latinis Sotadica scripsere Ennius, L. Accius, aliique: Usus est Sotadico quoque genere Terentianus Maurus & è recentioribus Jul. Cæs. Scaliger, Caspar Barthius &c. Arium hæreticum in Thalia sua dicendi genere usum fuisse molli ad *Σωτάδεια ᾠσματα* proxime accedente, post Athanasium Orat. 2. contra Arianos, notat Socrates Lib. I. Hist. Eccles. c. 9. Fuit & Sotades Victor Olymp. XCIX. Cretensis, de quo Pausanias Eliac. posterior p. 497. Alius Atheniensis Philosophus qui teste Svida librum de mysteriis composuit, & alter Philosophus Byzantinus.

SOTERIDES Epidaurius Grammaticus scripsit *ᾠδῶν Κωμῳδίας* & Historiæ Musicæ libros III. ut Svidas in *Σωτηρίδῃς*.

Kkkkkz

STE-

* Ἡρξῆς ἢ Σωτῆρος μὲν πρῶτος ἔκναιδολοῦν, ἑπειὰ Ἀλέξανδρος ὁ Διῶλος, ἀλλ' ἔτι μὲν εἰ ψιλῶ λόγῳ, κατὰ μέλῃς ἢ ἄσῃς, ἢ ἔτι πρότερος τῆς οὐ Σίμος. Strabo XIV. p. 684. Alii Cinædologi fuisse Pyrrhus sive Pyres Miletius, Theodoras, Xenarchus, Ἀλέξυς &c.

STEPHANUS medicæ Comædiz Poëta, filius Alexidis Comici, Svidæ in Ἀλεξίς memoratur. Sed & idem in Ἀντιφάνης auctor est Antiphani filium Comicum & ipsum Stephani nomine venisse.

STRATO, siquidem Svidæ credimus, medicæ Comædiz Poëta, cujus apud Athenæum laudatur *λημνομέδα & Φοινικίδης*, sive ut apud Svidam legitur *Φοῖνιξ*. In Scholiis Aristophanis ad aves allegatur ejusdem *Κηνησίας*. Sed verisimile est Svidam deceptum vitiosis Athenæi codicibus, & apud Athenæum, Svidam & Scholiasten Aristophanis pro *Στρατώ* legendum *Στρατίτις*, de quo mox. Stratonis Comici, qui Athenis magnam laudem retulerit, tanquam æqualis sui meminit Plutarchus lib. 5. cap. 1. sympos.

STRATTIS, Atheniensis, Comædiz veteris Poëta, de quo dixi nonnulla superius in notitia Tragicorum. Præfenti loco subjicio nomina dramatum ejus, observata ab Isaaco Casaubono Lib. VII. ad Athenæum c. 23. & Johanne Meursio in Bibl. Attica.

Ἄγαθοὶ ἢ ἀργυροὶ ἀφανισμός. Svid. & Athen. qui Pherecrati à quibusdam tributum auctor est.

Ἀνθρωπορέτης Athen. Svid. Scholiastes Euripidis ad Orestem v. 278. quam Tragediam riserat illa fabula sua Strattis.

Ἀλαλάνη Svid. in *σκῶρ* & Athenæus. Ἀλαλάνη Hefych. Scholiastes Aristoph. ad aves & Svidas in *διφοφθοροί*, Sed Ἀλαλάνης in scholiis ad Aristoph. ranas. Σάπυρος περιαιώδμος Hefych. in *ἔμαλα κυκκας*, ut ex Lucillo Tarrhzo, Diogeniano & Apostolio recte legunt Erasmus & Meursius, licet Casaubono præplacet *ἔμαλα κυκκας*, quod putat respondere Plautino illi, *ciccum non interdum*.

Ἰφιγέρων Svid.

Καλλιπίδης Athen. Svid.

Κηνησίας Pollux, Harpocrat. Athen. Scholiastes Aristoph. ad Plutum & ad aves ubi male *Στρατών* pro *Σρατίτις*.

Κυρηγοί Erotianus in *καμμάρω*.

Λημνομέδα sive *λημνομέδα* sive *denicθ* *λημνομέδων* Harpocrat. in *ἄπλᾶς* Svid. & Athen. L. VII. & XI. ubi iterum male *Στρατών* ὀκωμικός pro *Σρατίτις*.

Μακεδόνες Harpocrat. & Etymol. M. in *τοπέιον*, Svid. Athen. XIII. p. 589. *Σρατίτις ἐν Μακεδόνιν ἢ παυσανία*.

Μήδεα Athen. Harpocrat. in *Μυσῶν λεία*. Svid.

Μυρμηδόνες Pollux IX 6.

Παυσανίας Athen. Svid. Supra in *Μακεδόνες*.

Πίτυσ sive ut in Aristophanis scholiis ad Vespas scribitur *πύτισ* . Casaubonus legit *πίτυλ* , & videtur, inquit, Strattis nauticæ turbez *πίτυλ* exagitalse. Vel fuit similis argumenti Monotropo Anaxilæ, nam *πίτυλον* interpretantur veteres etiam *Φαντασιόκοπον*, Πο

Πολιτικά Svid. in ἑ λίνω λίνω συναπλές.

Τραίλος Athen. Scholiaſtes Ariſtoph. ad Veſpas. Svid.

Φιλοκλήτης Pollux, Athen. Svid.

Φωνιώται Erotianus ἠελβηρίδες, & Pollux. Athenæo vocatur L. VIII. Φωνιάδης, Svidæ Φοινίξ, & utrinque pro Strattide appellatur Strato. Sed & L. IV. Athenæus allegat Strattidis Phœniſſas, docens ex illis depromptum verſum, quo Euripidem deriſum à Strattide refert Ariſtoteles, de ſenſu & ſenſili c. 5. ὅταν Φακὴ ἐψηθῆται, μὴ ἐπιχρῆν μύρον.

Φοβηκός Hefych. in καλεπάνοι.

Χριστιππος Athen. Svid. Pollux.

Ψυχασαί Athen. Svid. Pollux.

SUSARION Megareniſis Tripodiſcius, (apud Clementem I. Strom. p. 308. Σισαρίων ὁ ἱκαριεύς) primus Comœdiam verſibus docuit Athenis Olymp. LIV. 2. anno 562. ante natum Chriſtum. Comœdiæ ejus & ipſæ & nomina earum perierunt, præter quatuor verſus quos ſervarunt Svidas, Stobæus, & Diomedes commentar. MS. in Dionyſium Thracem. De Suſarione videndi Joh. Pearſonius in Vindiciis Ignatii P. 2. c. 1. p. 345. ſeq. & Rich. Bentlejus in Apolog. diſſ. de Epift. Phalaridis p. 202. ſeq. Vide & ſupra in *Saunyrion*.

TELECLIDES Athenienſis, veteris Comœdiæ Poëta, quem VI dramata compoſuiſſe teſtatur Anonymus ſcriptor περὶ Κωμωδίας qui Ariſtophani præmitti ſolet. Sunt autem hæc obſervata à Meurfio in Bibliotheca Attica *Λυφικίſτοιες*. Svid. Pollux. Athen. Scholiaſtes Ariſtoph. ad aves.

Ἡσιόδοι. Athen. ſive ut Svid. & Schol. Ariſtophanis ad aves, Ἡσιόδοι.

Περίαιες. Hefych. Athen. Pollux, Svidas in *ραγδαίος*, Scholiaſtes Comici ad *Στεγροί*. Svid. Athen. Scholiaſtes Ariſtoph. ad Pacem. (Veſpas.

Ψευδαίς. Pollux.

Laudatur Teleclides à Plutarcho in Nicia p. 525. & in Pericle p. 153. 161. & c.

THEO Grammaticus ſingulari opere *Κωμικαῖς λέξεῖς* complexus laudatur Hefych. Alexandrino in proœmio Lexici. Forte idem αὐτοῦ *Κωμικῆς λέξεως συμμίκτης*, quam allegat Scholiaſtes Apollonii L. IV. p. 280. & *Κωμικὸν Λεξικὸν* vocat p. 305. Niſi potius intelligendus Palamedes Eleates, de quo dixi ſupra.

THEOGNETUS Theſſalus, Comicus, cujus *Κενταυρον*, *Φάσμα* ἢ *Φιλάργυρον* & *Φιλοδέσποτον* laudat Athenæus, & ex hoc Svidas.

THEOPHILUS Epidaurius, veteris Comœdiæ Poëta, Polluci Athenæo & Svidæ memoratus. Ejus hæc ſuperſunt fabularum οὗτο nomina:

Βοιωτία, Athen.

Ἐπίδαυρος, Athen. Svid.

Ἰατρὸς, Athen. Svid.

Κυθαρώδης, Athen.

Νεοψήλωμος, Athen. Svid.

Παγκρα-

Πόλεις (nisi apud Poll. X. 31. pro πόλεισι legendum καπηλίσι.)

Σειρήνες, Athen. Etymol. M.

Στρατιώτης five Στρατιώτιδες, Priscianus Lib. XVIII. Pollux, Athen.

Φινεύς, Athen.

Τισάμμυ. Harpocration, Aristophanis Schol.

Τρικάραν. Syncell. p. 65.

De hoc Theopompo prater Hertelium p. 384. adeundus Meursius ad Hesych. illustrem p. 185. seq. ad Apollonium Dyscolum p. 98. sq. & in Bibl. Attica, Pauca quædam illius fragmenta selecta habes apud Grotium in excerptis p. 552.

THRASONIDIS Comici meminere prater Clementem Alex. & Laërtium, Svidas *ἕως*.

TIMOCLES Atheniensis unus an duo* hoc nomine, ut Svidas docet, Comædiis scriptis inclaruerunt. Earum nomina hæc observata sunt ab Hertelio in sententiis Comicoꝝ p. 641. & Meursio in Bibl. Attica:

Λιγύγτιοι, Svid. Athen.

Βαλανέιον, Pollux.

Δάκτυλ. Athen. Svid.

Δήλ. Athen. Svid.

Δεξαμύ. Vide infra in Κένταυροι.

Δημοσατυροι, Athen. Svid.

Διώνυ. Athen. Svid.

Διονυσιαῖζοσαι, Athen. Stob.

Δωρεὺς ταύτοκλείδης (an Δωρεὺς ἢ Αὐτοκλείδης) Athen. Harpocrat. in *ὄρεσ-
βυον*, ubi viri docti legunt *ὄρεσ αὐτοκλείδη*.

Δρακόντιον, Athen. Svid.

Ἐπισολαί, Athen. Svid.

Ἐπιχαρέκακ. Athen. Svid.

Ἡρώες, Athen. Svid.

Ἰκάριοι σάτυροι, Athen. Svid.

Καῦνιοι, Athen. Svid.

Κένταυροι ἢ Δεξαμύς. Athen. Svid.

Κονίσσαλ. Athen. Svid.

Λήθη, Athen. Svid.

Μαραθώνια, Athen. five ut Svidas, *Μαραθώνιοι*.

Νεάμερα, Athen. Svid.

Ὄρεσς, Svid.

L IIII

ὄρεσ

* Alterum Tragicum fuisse contendit Casaubonus ad Athenæum IX. 18.

XENONIS binos versus profert Dicæarchus in vita Græciz p.170.

Πάντες τελῶσαι πάντες εἰσὶν ἀρπαγες,

Κακὸν τέλῃ γένοιτο τοῖς ἄρπαγίοις.

Hunc Xenonem Comicum vocat Grotius in Excerptis & ad Lucæ III. 13. & Henricus Stephanus Lib. VI. schediafm. c. 17. Alius Xenon five Xenion historicus, cujus Italica laudat Macrobius Lib. I. Saturnal. c. 9. Cretica five τὰ περὶ Κρήτης Stephanus Byz.

XENOPHON antiqvæ Comædiz Poëta memoratus Lactio II. 59.

CAPUT XXIII.

De PHILOSOPHIS plerisque ante Socratem, tum de SOCRATE, CEBETE, & aliis quibusdam Socraticis.

H. Stephani Poësis Philosophica. Et Scipionis Aquiliani de placitis Philosophorum ante Aristotelem. 1. *Æmuli scripta Xenophanis Colophonii*. 2. *Parmenidæ*. 3. *Heraclicæ*. 4. *Democriti*. 5. *Anarcharfidis*. 6. *Anaxagoræ*. 7. *Anaximandri*. 8. *Anaximenis*. 9. *Aræbelæ*. 10. *Bianis*. 11. *Bionis*. 12. *Botonis*. 13. *Chilonis*. 14. *Cleobuli*. 15. *Diagoræ Melii*, ubi obiter recensentur Philosophi quibus obiectatus fuit *Atheismus*. 16. *Diogenis Apolloniata*. 17. *Diomenis Smyrnei*. 18. *Hippiæ*. 19. *Hipponis*. 20. *Leucippi*. 21. *Melissi*. 22. *Mysonis*. 23. *Nessa Chii*. 24. *Periandri*. 25. *Pherecydæ*. 26. *Pittaci*. 27. *Protagoræ*. 28. *Zemonis Eleata*. 29. *Socratis*. 30. *Æschini Socratici*. 31. *Antisthenis*. 32. *Aristippi*. 33. *CEBETIS*. 34. *Critonis*. 35. *Euclidis Megarensis*. 36. *Glauconis*. 37. *Menedemi*. 38. *Phadonis*. 39. *Phædri*. 40. *Prodicæ Chii*. 41. *Simmia & Simonis coriarii*. 42. *Stilponis*. 43. *Nomina aliorum quorundam Socraticorum*. 44.

I.

HENRICUS STEPHANUS A. 1574. 8. edidit librum qui inscribitur *Poësis Philosophica*, in quo continentur reliqvæ quædam poëseos Philosophicæ antiquissimæ Græcorum, sive fragmenta nonnulla utcumque è scriptis veterum collecta & Græce descripta: *Empedoclis* p. 1—31. *Xenophanis*, p. 35—39. *Parmenidæ* p. 41—46. *Cleanthis* p. 49—52. & p. 124—127. *Epicarmi* p. 54—58. *Timonis Phlasi*, p. 60—74. *Critiæ* p. 75. & 76. *Orphei* p. 78—107. *Musæi* p. 109. 110. *Lini* p. 112. 113. *Pythagoræ* aurea carmina & alii quidam versus Pythagoræ vel Pythagoræorum p. 114—123. *Heraclicæ* Ephesii fragmenta p. 129—140. &

Ἐλεγεία. Laërt. IX. 18. & 19. VIII. 36. Athen. Lib. VIII. pag. 368. Svid. in

Ξενοφ.

Ἰάμβοι καθ' Ἡσιόδου καὶ Ὀμήρου, in quibus perstrinxit quæ de Diis illi scripserant, unde dictus Ὀμηροπάτης *calcans Homerum*, ut recte illam vocem exponit Joachimus Kühnius ad Laërt. IX. 18. ubi forte legendum καὶ Ἰάμβους καὶ καθ' Ἡσιόδου καὶ Ὀμήρου, nam versiculi quos adversus Homerum & Hesiodum à Xenophane scriptos profert Sextus [relati à me supra cap. VIII. num. 10.] Heroici sunt non Jambici. Potuit tamen alio etiam opere Homerum & Hesiodum perstringere Xenophanes, v. g. in Sillis de quibus mox.

Σιλλοί. Strabo Lib. XIV. inter celebres Colophonis viros post Mimnermum memorat Ξενοφάντη τὸν Φυσικὸν τὸν τῶν Σιλλῶν ποιησάντα διὰ ποιημάτων. Eustathius ad Iliad. β. p. 154. ὅτι ἔμῶνον Ξενοφάντης πεποιήκει σιλλῶν ἐν οἷς εὐδοκίμησεν &c. Fallitur itaque Stanlejus qui in Historia Philosophica Anglice edita p. 746. Timonis Sillos à Strabone perperam Xenophani tributos existimat. Heroico versu scriptos perinde ut Timonis & aliorum fillos constat ex Schol. Aristophanis ad Equites v. 403. ubi versum è Xenophanis sillis profert, licet male ibi sit excusum Ξενοφάντης pro Ξενοφάντης.

Παρωδαί five ut Menagius [qui fillorum fuisse partem suspicatur] παρωδία Athen. Lib. II. p. 54. ubi versus quinque Heroicos profert, quorum postremus meminit fugæ Medorum:

πηλίκος καὶ ὄθ' ὁ Μήδος ἀφίκετο;

Xenophanem περὶ φύσεως laudat Pollux VI. 9. ex quo non dubito petita esse Physica ipsius dogmata, quæ passim celebrantur, vel etiam impugnantur in scriptis Aristotelis, Ciceronis, Plutarchi, Sexti, Clementis Alex. Galeni, Stobæi, Censorini aliorumque, ex quibus recte etiam concludas, versibus Heroicis opus illud fuisse compositum, uti Eustathius ad Iliad. Α p. 759. sententiam ejus de Iride proferens laudat Xenophanem. ἐν ἥρωικαῖς ἔπεισι.

Tragœdias quoque scripsisse Xenophanem Physicum tradit Eusebius in Chron. quod merito miratur Staliger in notis p. 96. Menagius non Tragœdias sed Elegias in Eusebio legendas suspicatur. Fuit & alius Xenophanes Lesbius, Jamborum, [teste Laërtio] scriptor, nam Xenophanem Heracleopoliten quidem omitto, pro cuius nomine apud Fulgentium I. 14. Mythol. reponi debet Theophanes, qui Physicus memoratur Stephano in Ἡρακλεόπολις. Xenophanis vero dogmata cognosci possunt ex Aristotele, illo præsertim libro quo

τῶν Παρμενίδου memorat Laërtius IV. 13. De dogmatis Parmenidis confu-
lendi præter Platonem, Aristotelem, Plutarchum, Ciceronem, Censo-
rinum, Sextum Empir. Proclum in Timæum, Laërtium & alios veteres;
è recentioribus Bessario Lib. II. contra calumniatorem Platonis c. II. ubi
opus Parmenidis de veritate & opinione memorat: Lescaloperius ad Cic.
I. De Natura Deor. p. 45. seq. qui ex Simplicio observat duos * omnino li-
bros à Parmenide scriptos esse, alterum de ente uno intelligibili, obscu-
riuscule quidem, sed verè atque ut ipse re ipsa sentiebat, alterum de Diis,
ex vulgi opinione. Et qui placita Parmenidis incrustanda utcunqve in se
suscepit *Bernardinus* ** *Telesius*, in libris IX. de rerum natura Neapol. 1586.
& Lugd. 1588. fol. Fragmentis Parmenidis ab H. Stephano collectis nul-
lo negotio possis plura adjicere tum ex Galeno, Stobæo & iis veteribus
quos nominavi, tum è Simplicio in Phys. Aristotelis & aliis Philosophi in-
terpretibus Græcis, atque è Cælio Aureliano qui IV. 9. tardarum passio-
num sex versus Hexametros latine à se redditos affert è Parmenidis libris
quos de Natura scripsit. Euclides Megarensis quoque τὰ Παρμενίδεια με-
ταχειρίζο Laërtio teste lib. 2. sect. 106. & Hermogenes τὰ Παρμενίδου Φιλο-
σοφῶν. Platonis Magister. id. III. 6. Fuit & Parmenides Rhetor τεχνογράφος
eidem Laërtio IX. 23. memoratus.

IV. HERACLITUS Blysonis F. Ephesius, Parmenidis æqualis,
auditor fuisse *** Xenophanis traditur, atque ut Svidas addit, Hippasi Py-
thagorei, licet se ipsum αὐτοδιδάκτονα gloriatus est, teste præter Laërtium
IX. 5. Tatiano f. 143. & Olympiodoro comment. MS. in Phædonem.
Ad Darium Hystaspis F. venire rogatus renuit, & magistratus **** digni-
tati quam fratri concessit prætulit vitam privatam, quam impendit severo
virtutis studio & diligenti naturæ inquisitioni. Melancomæ persuasit ty-
ranni-

* Unum tantummodo scriptum Parmenidi tribuit Laërtius proæm. sect. 16.

** Baco Verulamius in scriptis de naturali & universali Philos. p. 238. *Parmenidis placita in-
stauravit nostro sæculo Telesius, sive Peripateticis rationibus, si aliquid illa essent, instru-
tus, quas etiam in illo ipsos fertit, sed affirmando impeditus, & destruendo melior,*

*** Miror in Morerii Lexico etiam nonæ editionis Heraclitum venditari præceptorem Hesiodi,
Pythagoræ, Xenophanis, & Hecatæi, quibus omnibus fuit junior. Sed non est unius
hominis quantumvis doctissimi & laboriosissimi vel Lexicon ejusmodi sine erroribus com-
ponere, vel errores universos qui in Moreriano occurrant eluere. Errat quoque inter-
pres eruditus Eusebii XV. præparat. p. 729. qui Ziticium facit auditorem Heracliti, quo
centum amplius annis fuit junior. Nam Eusebius tantum scripserat Zenonem hunc He-
racliti secutum rationes, τῶν λόγων Ἡρακλείτειων μέγιστη κέναι.

**** Laërtius IX. 6. ex Antisthene refert Heraclitum ἐκχωρησάτα δελφῶ τῆς βασιλείας.
Nempe antequam Pythagoras Ephesius tyrannidem invaderet, iudices Ephesi vocabantur
βασιλεῖς sive βασιλίδες. Vide Svidam in Πυθαγ. Hesych. βασιλεῖς.

κλείτεον vocat VI. 19.) *Cleante* Pontico quatuor libris, id VII. 174. *Heraclide* Pontico, quatuor libris. id. V. 88. *Spharo* Stoico, *Pausania* qui appellatus est *Ἡρακλειτῆς*, *Nicomede*, *Dionysio*, & *Diodoro* quem jam dixi Grammatico: tum à *Scyrbino* versibus græcis jambicis expressum esse, ita enim potius intelligo verbum *ἐκβαλεῖν* cum M. Meibomio, quam cum Stanleio p. 724. Hist. Philos. & Laërtii interpretibus, explosum & oppugnatum, *Aristonem* ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείτου laudat idem IX. 5. & II. & Alexandrum ἐν διαδοχαῖς κατ' Ἡρακλειτον, III. 5. Heracliti sectatores testatur dictos *Ἡρακλειτεῖς*, id. IX. 6. Eorum meminit & Plato in Theæteto, Sextus &c. *Cratylī* Ἡρακλειτεῖς Laërtius III. 6. Antisthenis Heraclitii VI. 19. Intelliguntur etiam Heraclitii quando συντονώτεραι Μῦσαι & ἰάδες apud Platonem in Sophista & Themistium Orat. XVI. memorantur. Nam & Platonem antequam Socrati se traderet, Heracliti secta fuisse imbutum refert Apuleius de dogmate Platonis, præcipue in naturali Philosophia Heracliteos secutum observans, uti in intellectu Pythagoræ, in rationali ac morali Socratem. Adde Laërt. III. 8. & P. Petium II. 10. Miscell. Initium operis ab Heraclito compositi hoc refert Aristoteles III. 5. Rhetor. Ἐ λόγῳ ἔδ' ἔοντος αἰεὶ ἀζύνετοι ἀνθρώποι γίνονται. Ita enim legendum esse (non ἔδ' ἔοντος, ut in Clementis Alex. V. Strom. p. 602. excusum est) præter Sextum Empiricum VII. contra Mathematicum p. 162. docet Amelius apud Eusebium XI. 19. παραφαρ. καὶ ἔτος ἄρα ἢ ὁ λόγος κατ' ὄν αἰεὶ ὄντα τὰ γινόμενα ἐγίνετο, ὡς ἂν καὶ ὁ Ἡρακλειτὸς ἀξιῶσει. Patet etiam ex hoc aliisque Heracliti quæ passim occurrunt fragmentis, eum non scripsisse carmine sed sermone profario, ut notavi supra Lib. I. cap. I. num. 2. seq. Fallitur itidem Nic. Nourritus Vir Cl. qui in apparatu ad Bibliothecam maximam Patrum, de scriptoribus à Clemente Alex. allegatis differens, putat versus Heracliti Jambicos laudari à Clemente Lib. IV. Strom. p. 494. nam qui locum inspexerit, videbit dictis Heracliti profario sermone conceptis, à Clemente subjici versus Tragici, perinde ut locum Plutarchi lib. de oraculorum defectu p. 415. ὡπερτὰ Ἡρακλείτου καὶ τὰ Ὀρφέως ἐπινεμομένην ἔπη, eruditus interpres minus accurate reddit sic: *quæ ut Heracliti & Orphei versus invasit*, vertendum enim erat, *quæ ut Heracliti scripta & Orphei versus invasit*. Toto enim cælo aberrat elegantissimus Menagius in notis ad Laërtium p. 395. edit. Wetsten. nostro Heraclito tribuens libros quos commemorat Plutarchus in commentario contra Colotemp. III. 5. τὸν Ἰωραάσην, τὸ περὶ τῶν ἐν ἄδῃ, τὸ περὶ τῶν φυσικῶς ἀπορριμμένων, manifestum enim est eo in loco Plutarchum agere de Heraclito quodam juniore Peripatetico. Sed & in eo fugit Menagium ratio, quod subjungit Heraclitum Ephesium scripsisse etiam libros περὶ πολιτείας,

nomine appellaretur teste Æliano IV. 20. Var. extinctus est Olymp. XCIV. centenario major. Ab Heraclito diversus non modo in eo, quod res humanas risu *potius excipiendas esse duceret quam lacrymis, sed etiam quod Cicerone observante 2. de divinat. *Valde Heraclitus fuit obscurus, minime Democritus*, etsi peculiaribus quibusdam vocabulis hic uti non dubitavit, (vide Svidam in *αἰετώ, ρυσμός, &c.*) quas præter *Callimachum* illustraverat olim *Hegesimach* teste Stephano in *Τρωϊάδς*. Fuere qui Democriti perinde ut Platonis sermonem poetici aliquid habere putarent, quod incitatius ferretur, & clarissimis verborum uteretur luminibus, ut ait idem Cicero in Oratore c. 20. Nusquam ejus meminit Plato, quod mirum jam olim multis visum, teste Laërtio III. 25. Insultavit ei Colotes Epicureus, licet Epicurum ipsum Democrito quam plurima debuisse professi sunt Leonteus & Metrodorus Epicurei apud Plutarchum libro contra Colotem p. 11108. Inimicus fuit Democritus Sophistarum quos ipse apud Clementem I. Strom. p. 279. suis verbis vocat *λεξειδίων θηράτορας, ζηλωτὰς τεχνουδρίων, ἐριδαντίας καὶ ἰμαντελικτίας*. Inter Heraclidis Pontici scripta fuere *πρὸς τὸν Δημοκρίτον ἐξηγήσεις, α.* Laërt. V. 88. De vita Democriti vereque ac falso de eodem jactatis, tum de ejus dogmatis consulenda sunt quæ Viri docti ad Laërtium & Hesychium illustrem, Stanleyus & Abr. Gravius in Hist. Philosoph. Gassendus in Philos. Epicuri, Dan. Clericus in Hist. Medicinæ, Cudworthus in Systemate *νοητῶ* vero universi, Naudæus in Apologia pro viris doctis Magis accusatis, Bælius Vir Cl. in Lexico, *Nicolaus Hill*, in Philosophia Epicurea Democritea & Theophrastica Genev. 1619. 8. *Scipio Aquilianus* de placitis Philosophorum qui ante Aristotelis tempora floruerunt c. 8-17. *Job. Christoph. Magnenus* Prof. Patavinus in Democrito reviviscente Lugd. Bat. 1648. 12. & Hagæ 1658. 12. &c. *Petri* vero *Borelli* opus quod tres in folio impleturum tomos molitus est de Vita & Philosophia Democriti, cum auctore intercidit.

Scripta Democriti (prosa autem scripsit, dialecto Jonica) recensuerat *Callimachus* in *πίνακι τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων*, teste Svida: & per tetralogias perinde ut Platonica digesserat *Thrasyllus* teste Laërtio IX. 45. ex quo titulos eorum hoc loco persequar, ut quidem distinguendos puto, subinde nonnulla additurus præclaris interpretum Laërtii observationibus.

Ethici argumenti hi fuere:

- 1) *πυθαγόρης, ἢ περὶ τῆς σοφῆς διαθέσεως*. Confer Laërt. IX. 38. ubi *ἐν ὁμωνύμῳ συγγράμματι*, vertendum: *in opere ejusdem nominis*. Vide *Jonsium* p. 24.

* *Juvenal.* X. 33-33.

Porro in hoc opere inter alia Anaxagoræ Philosophiam perstrinxisse videtur Democritus. Confer Laërt. IX. 35.

- 2) *Μικρός Διακόσμος*, quem se ait scripsisse Anno DCCXXX. post captam Trojam. Laërt. IX. 41. Troja capta A. Periodi Jul. 3521. scripsit ergo hunc librum Democritus Olymp. LXXIX. 2.
- 3) *Κοσμογραφία*. Opus diversum à Democriti Geographia, quæ infra memoratur inter scripta Mathematica. *πεὶ κόσμος* *Διαθέσεως* scripsisse affirmat Democritus ipse, si modo ipse Democritus Epist. ad Hippocratem.
- 4) *πεὶ τῶν πλανητῶν*, in quo libro suspicatus est *plures esse Stellas quæ currunt, sed nec numerum illarum posuerat, nec nomina, nondum comprehensis quinque siderum cursibus, Seneca quæst. Nat. VII. 3.* Aristotelis I. 6. Meteor. testatur Anaxagoram & Democritum docuisse quod Comete essent *σύνφασις* sive conjunctio τῶν πλανητῶν *ασέρων*. Adversus Democritum *πεὶ τῶν ἐν ἄρανῳ* scripserat Heraclides Ponticus, teste Laërtio V. 87.
- 5) *πεὶ Φύσιος α.* Svidæ *πεὶ Φύσεως κόσμος.* Fulgent. III. 7. *Mythol. Physiologumena.*
- 6) *πεὶ ἀνθρώπου Φύσιος * ἢ πεὶ σαρκός β.*
- 7) *πεὶ νῆ καὶ πεὶ αἰσθήσεως*, quem duplicem titulum alii unico complexi sunt *πεὶ ψυχῆς*. Et Democritus animam sensitivam mentemque non dubitavit idem esse. Vide Aristot. Lib. I. c. 2. de anima, Tertull. c. 12. Observavit etiam, ab affectibus animi alterari sanguinis motum. Boëthius lib. I. c. I. de Musica: *Ut sese corporis habet affectus ita etiam pulsus cordis motibus incitatur: quod scilicet Democritus Hippocrati Medico tradidisse fertur, cum eum quasi insanum cunctis Democriti civibus id opinantibus in custodia medendi causa inviseret.*
- 8) *πεὶ χυμῶν*, etiamnum existat, siquidem Democritus auctor sit libri hujus argumenti qui legitur inter scripta Hippocratis, de quo tamen merito dubites.
- 9) *πεὶ Χροῶν.*
- 10) *πεὶ τῶν Διαφερόντων ῥυσμῶν* sive *de differentibus figuris atomorum*, quod opus respicit Aristoteles Lib. I. cap. IV. Metaphys. Vide Menagium ad Laërt. IX. 47.
- 11) *πεὶ ἀμεταβλήτων ῥυσμῶν de mutationibus figurarum, sive fixitatum* quibus infinitis modis quotidie alterantur omnia *ῥέοντα πῶς αἰετῶς δίκην.*
- 12) *Κρατυτήρια* sive *ἐπικραντικά* aut verò *ἐπικριτικά τῶν προσηρημένων. Superiorum librorum confirmatio.* Male enim interpret *Remedia prohibentia, nec melius Stanlejus, of the mixtures of things before said, quasi esset à*

M m m m m 3

κί-

* Inter Epistolas Democrito tributas hodie existat una hujus argumenti ad Hippocratem, quæ incipit: *χερῆ πάντας ἀνθρώπους δαί, Ἰσ Περὶ Philosoph. H. Stephan pag. 181.*

Librum Laërtio præteritum *περὶ ἰδεῶν* laudat Sextus VII. contra Math. p. 163. sed & *de metallorum natura* scripsisse Plinius ignovit.

Μαθηματικοὶ argumenti hos libros Laërtio memoratos videas:

- 1) *περὶ Διαφορᾶς γνώριμης ἢ περὶ ψάυστως κύκλων καὶ σφαιρᾶς.*
- 2) *περὶ γεωμετρίας ἢ γεωμετρικόν.*
- 3) *Ἀριθμοί.*
- 4) *περὶ ἀλόγων γραμμῶν καὶ νασῶν, β'.*
- 5) *Ἐκπετάσματα.* Vitruvius præf. Lib. VII. *quemadmodum oporteat ad aciem oculorum radiorumque extensionem certo loco centro constituto ad lineas ratione naturali respondere.*
- 6) *Μέγας ἐνιαυτός ἢ Ἀστρονομίης ὡρολόγιον.* Vide Salmat. ad Solin. p. 741. Hoc respici puto à Gemino, quando Democritum laudat element. Astronom. c. 16.
- 7) *Ἄμιλλα Κλειψίδας.* Magnenus: *examem motus Clepsidra cum motu cæli.* Alii tanquam duo distincta legunt, *ἄμιλλα, Κλειψίδα.*
- 8) *Οὐρανογραφίη.* Democritum ἐν τῷ περὶ ἀστρονομίης laudat Schol. Apollonii Lib. II.
- 9) *Γεωγραφίη.* Democritus inter antiqvissimos Geographos celebratur à Strabone & Agathemere Lib. I.
- 10) *πολογγραφίη.* Epistola Democrito tributa ad Hippocratem: *ἐτυγχάνομεν ἧ τότε περὶ κόσμου Διαθέσεως καὶ πολογγραφίης, ἐτι ἧ ἀστρῶν ἕρανίων συγγραφοῦτες.*
- 11) *Ἀκτινογραφίη.*

Hinc *Musica* scripta sequuntur, eo quidem sensu accepto vocabulo, ut non solum Musicam proprie sic dictam, sed quoque Grammaticam, Poësin & alias humaniores literas quas ἐγκυκλίως λόγους supra de Democrito loquens Laërtius *vocaverat, complectatur: de quo sensu vocabuli *μουσικῆς* videndus Woweranus Polymathiz cap. XXIV. Fuerunt itaque:

- 1) *περὶ ρυθμῶν καὶ ἀρμονίης.*
- 2) *περὶ ποιήσεως.* Classis in qua præfens Liber memoratur, perspicue ostendit non esse cogitandum hoc loco de *ποιήσει* Chémica, ut in mentem venisse video præstantissimo Borrichio p. 70. de Hermete Ægyptior. Ac Democritus ipse qualem intelligat Poësin docet his verbis apud Clementem Alex. VI. Strom. p. 698. *ποιητῆς ἧ ἅσα μὲν ἀνὴρ γράφῃ μετ' ἐνθουσιασμῷ καὶ ἰσῆν πνεύματ' ὅ, καλὰ κάβια εἶν.*

3) *περὶ*
 * Καὶ ἦν ὡς ἀληθῶς ἐν φιλοσοφίᾳ πάντα θλ' ὁ Δημόκριτ' ὅ. Ταῦτά γε φυσικὰ καὶ τὰ ἠθικὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ μαθηματικὰ καὶ τὰς ἐγκυκλίως λόγους, καὶ περὶ τεχνῶν πᾶσαν εἶχεν ἐμπειρίαν.

- 6) Φαύμι⊙ λόγ⊙.
- 7) περί πυρετῶ, καὶ τῶν αἰπῶ νόσῶ βρωσόντων.
- 8) Νομικὰ αἰτία.
- 9) χερνικά ἢ προβλήματῶ. Salmasius p. 1100. ad Solin. legit χερσόκημη-
τα προβλήματῶ, quasi τῶν ποτικῶ, nam ut docet Vitruvius IX. 2.
in illo commentario, annulo usus erat Democritus, signans cere mol-
li quæ esset expertius. Miras ac portentosas observationes in hoc li-
bro obvias fuisse testatur Plinius XXIV. 17. Confer Menagium ad
Laërtii IX. 49. Zosimus Chemicus Gr. MS. legit χερσοτήματῶ.
Borrichius p. 70. de Hermete χερσοτήματῶ. Sed & Svidas Zo-
simi χερσόκημητα commemorat.

Quæcunque alia tanquam Democriti feruntur, aut ex ejus scriptis decerpta tales forte sunt ὑποθήκαι de quibus paulo ante in Ethicis, & liber περί ἰδῶν de quo in scriptis Physicis dixi] aut manifeste aliena ac supposita esse affirmat Laërtius. Hujus postremi generis fuere:

- 1) *Commenta Boli*, Mendefii, sub Democriti nomine edita, de quibus dixi supra cap. XIII. Atque ex his puto fuisse librum περί παθῶν laudatum Etymol. M. in νύκται, & alterum περί ἀνίσταθῶν Columell. Lib. XI.
- 2) *Magica Volumina* quæ ex nescio cujus *Apollonicis & Capidenis*, & scriptis *Dardani*, è sepulchro petitis, à Democrito composita credidit Plinius XXX. 1. pro hominum male sollertium commentis habuit Laërtius, & Gellius X. 12.
- 3) *Liberi de Elephantiacis*, Cæli Aureliani. IV. 1. tardar. passion. & alius *de morbis consulsivis* id. acutar. passion. III. 14.
- 4) *Φυσικὰ καὶ Μυσικὰ de arte Sacra* sive CHEMICA, quæ cum *Synesii* ac *Pelagii* commentariis latine edita sunt Patavii 1572. 8 Græce vero adhuc ἀνέκδοτῶ in variis Bibliothecis [etiam Germanicis] asservantur. Democriti sane nomen falso venditare non dubitant Salmasius ad Solin. & ad Tertullian. de pallio, foetum infimæ Græcicæ agnoscens: Conringius de Hermetica Medicina p. 29. seq. Naudæus Apologia pro Magis p. 216. seq. Dan. Clericus in Historia Medicinæ, Menagius &c. Mottanus Vayerus T. 1. p. 301. *Ceux qui s'avaient com-
me on parloit Grec du temps du Democrite & long temps après s'avoient
facilement que ce traité qd' on lui attribue ne peut estre de lui, & ils s'ap-
percevront mesme par beaucoup de dictiones que son véritable auteur a eu con-
noissance du Christianisme.* Syncellus p. 248. Δημόκριτος Ἀβδηρίτης
Φυσικὸς Φιλόσοφος ἠκμαζων, ἐν Αἰγύπτῳ μνηθεὶς ὑπὸ Ὀσίου Ἐμ-
δου

- 6) Φύγιμ⊙ λόγ⊙.
- 7) *περὶ πυρετῶ, καὶ τῶν αἰπῶ νόσῶ βλασόντων.*
- 8) *Ναρμικὰ αἰτία.*
- 9) *χηρικά ἢ προβλήμασια.* Salmafius p. 1100. ad Solin. legit *χειρόκμη-
τα προβλήμασια*, quasi *ταπι ποικια*, nam ut docet Vitruvius IX. 3. in illo commentario, annulo usus erat Democritus, *signans certe molli quæ esset expertius.* Miras ac portentosas observationes in hoc libro obvias fuisse testatur Plinius XXIV. 17. Confer Menagium ad Laërtii IX. 49. Zosimus Chemicus Gr. MS. legit *χειροτήμασια.* Borrichius p. 70. de Hermete *χειροτεχνήμασια.* Sed & Svidas Zosimi *χειρόκμητα* commemorat.

Quæcunque alia tanquam Democriti feruntur, aut ex ejus scriptis decerpta [tales forte sunt *ὑποθήκαι* de quibus paulo ante in Ethicis, & liber *περὶ ἰδῶν* de quo in scriptis Physicis dixi] aut manifeste aliena ac supposita esse affirmat Laërtius. Hujus postremi generis fuere:

- 1) *Commenta Boli*, Mendefii, sub Democriti nomine edita, de quibus dixi supra cap. XIII. Atque ex his puto fuisse librum *περὶ παθῶν* laudatum Etymol. M. in *νῆωται*, & alterum *περὶ ἀνθηπαθῶν* Columell. Lib. XI.
- 2) *Magica Volumina* quæ ex nescio cujus *Apollonicis & Capidenis*, & scriptis *Dardani*, è sepulchro petitis, à Democrito composita credidit Plinius XXX. 1. pro hominum male sollertium commentis habuit Laërtius, & Gellius X. 12.
- 3) *Liberi de Elephantiacis*, Cæl. Aurelian. IV. 1. tardar. passion. & alius *de morbis consulsivis* id. acutar. passion. III. 14.
- 4) *Φυσικὰ καὶ Μυσικὰ de arte Sacra* sive CHEMICA, quæ cum *Synesii* ac *Pelagii* commentariis latine edita sunt Patavii 1572. 8 Græce vero adhuc *ἀνέκδοτα* in variis Bibliothecis [etiam Germanicis] asservantur. Democriti sane nomen falso venditare non dubitant Salmafius ad Solin. & ad Tertullian. de pallio, foetum infimæ Græciz agnoscens: Conringius de Hermetica Medicina p. 29. seq. Naudæus Apologia pro Magis p. 216. seq. Dan. Clericus in Historia Medicinæ, Menagius &c. Mottanus Vayerus T. 1. p. 301. *Ceux qui s'avaient comme on parloit Grec du temps du Democrite & long temps après s'avoient moult facilement que ce traité qu'on lui acribue ne peut estre de lui, & ils s'apercevoient mesme par beaucoup de dictiones que son veritable auteur a eu connoissance du Christianisme.* Syncellus p. 248. *Δημόκριτ⊙ Ἀβδηρίτης Φυσικὸς Φιλόσοφ⊙ ἠκμαζων, Ἐν Ἀργύρῳ μνηθεὶς ὑπὸ Θεόφραστῆ Μ-*

xx fidei IV. 9. male tribuitur Democrito quod aquam habuerit DEum.

De EPISTOLIS quæ sub Democriti nomine hodieque exstant, & à Svida solæ cum utroque *Διακόσμων* pro genuino illius Philosophi fœtu habentur, dixi supra cap. X. §. 18. Quæ apud Plinium VII. Hist. Nat. 55. notatur *reviviscendi promissa Democrito vanitas*, videtur mihi respicere Democriti dictum ad Regem Darium conjugis morte afflictum quod refert Julianus Epist. 37. parum enim cum Democriti Philosophia commune habet, neque cum illa facile conciliabitur quod viri docti ex illo Plinii loco colligunt Democritum à fide Christiana de resurrectione corporum alienum non fuisse.

A Democrito hoc dicti *Democriti*, apud Plutarchum VIII. 9. sympos. p. 733. ut *Anaxarchus* apud Ciceronem 3. de Nat. Deor. & 2. Tusc. qv. *Bion* Abderita apud Laërtium IV. 58. *Bolus* apud Svidam *Protagoras*; *Nessus* Chius, *Metrodorus* Chius & alii. *Epicurus* quoque diu se *Δημοκρίτειον* est professus teste Plutarcho p. 1108. adversus Colotem; unde *Democriti beres* dicitur ab Augustino III. 10. contra Academicos. De *Pyrrhone* Numenius apud Eusebium XV. præparat. p. 731. *ὁ δὲ πύρρων ἐκ Δημοκρίτη ὠμίητο ὅποτεν γέ ποθεν*. Adde p. 758. 763. Confer *Sextum Empiricum* lib. 1. *Pyrrhon. Hypotypof.* cap. 30.

Heraclides Ponticus scripserat *πρὸς εἰδὼλον πρὸς Δημοκρίτην*, teste Laërtio V. 87. & *πρὸς Δημοκρίτην ἐξηγήσεις*. α. id. 88.

Democriti plures memorantur à Laërtio IX. 49. cui adjungendæ observationes Meurfii ad Chalcidium p. 23. & in Bibl. Græca: *Jonsii* p. 24. seq. de Scriptoribus Hist. Philos. & Menagii ad Laërtium. De Democrito Ephesio qui de Dianæ Ephesæ templo & de Samo scripsit putò accipiendum locum Hesychni viris doctis præteritum in *Βάσις*. Democriti statuarii meminit præter *Pausaniam* ac Laërtium *Plinius* XXXIV. 8. Inscriptio vetus apud *Sponium* p. 138. *Miscell.* ΛΥΣΙΣ ΜΙΑΗΣΙΑ, ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ ΕΠΟΙΕΙ. Democritum Sicyonium memorat *Cicero* XIII. 78. Epist. ad familiar. E Democrito Historico *Svidas* in *Ἰσίδας* refert *Judæos* aureum a fini caput adorasse nisi ibi pro Democrito legendum *Demetrius*. Pro Democrito *Træzenio* autem apud Laërtium VIII. 74. recte restitutus est *Demetrius* in *Wetsteniana* & *Aldobrandiniana* *Diogenis* editione, probantibus hanc lectionem *Jonsio*, & *Menagio*, quos si placet vide. Democritum quem in *Diprosophisticis* colloquentem inducit *Athenæus*, *μυσικώτατον* h. e. doctissimum vocat p. 669.

Volumen Anglice sæpius vulgatum sub nomine *Democriti junioris*,

mundos esse referenti, Heu me, inquit, miserum, quod nec uno quidem adhuc potitus sum.

VII. ANAXAGORAS Clazomenius * Anaximenis auditor quadraginta annis ante Democritum natus, teste ipso Democrito apud Laërtium IX. 41. incertum plane an vixerit usque ad Olymp. LXXXVIII. Discipuli ejus vulgo celebrantur Archelaus, Democritus, Empedocles Euripides, Pericles, ** Socrates & Themistocles. Primus è Phycis Græcorum de causa efficiente rerum sollicitus fuit, & materiam *νῦν, καὶ ἄλλες αἰτίαν καὶ κινήσεως* adjunxit, licet hoc dogma suum quod ex Chaldæorum Philosophia petiisse putat Eugubinus Lib. I. de perenni Philos. c. 4. & 10. non satis pro dignitate profectum queritur Socrates apud Platonem in Phædone. Neque tamen ideo Philosophos qui Anaxagoram ætate præcesserunt pro Atheis omnes merito habueris, ut recte monet Samuel Parkerus diff. de Deo p. 10. & 25. seq. Longe iniquius Atheis accensitus Anaxagoras ipse est, ut notat Eusebius XIV. præparat. p. 750. Primus à quibusdam dictus est prosa librum edidisse de argumento Philosophico, ita enim puto accipienda verba Laërtii II. 11. & Clementis 1. Strom. p. 308. quod alii Anaximandro (vide locum Themistii allatum à me Lib. I. c. XXXV. §. 3.) alii (apud Clementem 1. Strom. p. 308.) Alcæmoni Crotoniatæ, alii Pherecydi (apud Svidam in *ἐκαταῖος*) tribuerunt. Scripta ejus hæc memorantur:

1) *Φυσικά*. Athenæus Lib. II. p. 57. Horum ut puto initium refert Laërtius II. 6. & Simplicius in III. de cælo commentar. 35. neque opus est cum doctissimo Meursio in Bibl. Græca peculiare hujus Philosophi opus *περὶ ὕλης* comminisci: neque *λόγους περὶ ἀρχῶν* à Phycico opere diversos ex Eusebii XIV. præparat. p. 750. Illa Anaxagoræ Phycica respiciunt qui passim eum vel laudant vel castigant, Socrates apud Platonem & Xenophontem, Aristoteles, Plutarchus, Cicero, Plinius, Galenus, Sextus, Censorinus &c. Putem etiam in his Phycis fuisse *σαφές αὐτὸν ἢ θάρρα λεῖπτα ἢ περὶ σελήνης καταγραφὰς μὴν ἢ σκιᾶς λόγον*, quem ab Anaxagora primum proditum, notat Plutarchus in Nicia p. 538. In hoc scripto videtur solem vocasse *μύδρον* (scilicet *μῦλον*, vide notas ad Chronicon marmoreum Arundel. p. 221.) *ἀσπίρην*, quare in vincula conjectus & Periclis opus vix est liberatus.

Nnnnn 3

2) *Τέτρα-*

* De Clazomene civitate Jóniæ, dicta antea *Græcia*, hodie à Turcis vocata *Klazman*, vide Andream Morellis specimen rei numariæ p. 201.

** Confer Ciceronis c. 11. Oratorem c. 4. Plutarchum Pericle p. 154. 162. Julianum Epistolæ ad Sallustium p. 245. sq. edit. Spanhemianæ, & Olympiodorum in Mercora p. 86.

cet nemo quod meminerim scriptum ipsius nominatenus allegat] fertur scripsisse Epistolas binas ad Pythagoram, quas servavit Laërtius II. 4. seq. sed quas supposititias esse non dubito. De hujus Vita & Physiologia diatribam edidit Jenæ Rev. D. Jo. Andreas Schmidius. Anaximenum alterum Chium Sophistis annumerat Lucianus in Aëtionē sive Herodoto T. I. p. 573. De Anaximene juniore Lampfaceno Rhetore atque Historico utroque, illo præsertim Alexandri M. æquali, qui primus Sophistarum ex tempore dicere instituit teste Pausania p. 496. Eliac. posterior. ῥήτωρ παχὺς Laërtio iudice in Diogenis vita VI. 57. cui tamen Rhetoricam ad Alexandrum [quæ legitur inter Aristotelis scripta] nonnulli tribuunt, diligenter egerunt Meurfius ad Chalcidium p. 37. seq. & in Bibl. Gr. pag. 1218. Vossius de Hist. Gr. p. 75. seq. & ad Laërtium Menagius. Apud Fulgentium Lib. I. Mytholog. c. 14. pro Anaximandro Lampfaceno, legendum Anaximenes.

X. ARCHELAUS patria Milesius, Philosophus Atheniensis, discipulus Anaxagoræ & præceptor Socratis ut volunt, ut alii, etiam Xenophanis & fortassis Euripidis quoque, ita enim putō scripsisse Svidam in Αρχέλαος, ἔξ ἡ μαθητῆς Σωκράτους, οἱ ἦν ἔξ Εὐρυπίδην Φασί. Itidem Physicum opus scripsisse perhibetur ab eodem Svida, neque à Laërtio in proæmio §. 16. accensetur iis Philosophis qui nihil scripsere, & placita ejus passim in libris veterum traduntur. Vide de eo præter Laërtii interpretes II. 16. seq. Lexicon Clarissimi Bælii editione secunda & Eliam Boherellum in notis ad Origenis libros contra Celsum Gallice à se translatos pag. 383. seq. qui verba Laërtii II. 17. ita legit: Πηγὸν μὲν Φησὶ τὸ ὕδωρ ὑπὸ ἑξ ἑσπερῆ, καθὼ μὲν εἰς τὸ τυρῶδες σωίς αἰαποῖεν γῆν. Ingeniose profecto. At apud Apostolium XX. 13. proverb. pro Αρχέλαον Ἀθηναίων legendum Περίλαον sive Πέριλλον. De reliquis junioribus Archelais nihil habeo quod addam industriæ Virorum præstantissimorum Vossio de Hist. Gr. Meurfii in Bibl. Græca & Harduini ad Plinium. Nisi quod Archelai Episcopi Christiani Acta cum Manichæo longe integriora non ita pridem ex veteri latina versione edidit & eruditè notis illustravit Alexander Zacagnius custos hodie dignissimus Bibliothecæ Vaticanæ.

XI. BIAS Prienensis ex Joniæ civitate, æqualis Halyattis ejusque filii Cræsi, unus è VII. sapientibus, & in gerenda Rep. [vide Plutarchum de Monarchia, Aristocr. & Democratia p. 826] atque causis dijudicandis singulari justitiæ & æquitatis studio insignis, ita ut etiam proverbio locum dederit & Hipponacti laudatus sit atque Heraclito qui paucissimos laudabant. Scripsit de Jonia patria sua, τίνα μάλιστα ἀνθρώπων εὐδαίμονία,

XVI. DIAGORAS patria Melius, *** Philosophus, Democriti servus & auditor, Atheismi *** ab omnibus fere (non sine causa ut videtur) accusatus, licet Christiani quidam veteres excusandum illum esse existiment, & è recentioribus Theoph. Raynaudus T. 12. Opp. p. 411. ac Godofredus Arnoldus parte II. Apologiae hæresium p. 598. Discescit Athenis quo supplicium effugeret Olympiade XCI. Ejus scripta pridem deperdita hæc memorantur:

Ἀσμάτια Lyrica. Hesych. Illustris & Svid.

Φύσιοι λόγοι. Tatian. qui Hesychio Illustri & Svidæ sunt λόγοι ἀποπυργίζοντες. Vide quæ supra cap. IX. § 6.

Diagoræ beneficio εὐνομωμάτων fuisse Mantinenses & optimas leges à Nicodoro accepisse docet Ælianus II. 22. & 23. Var. Lyncei Samii Epistola ad Diagoram laudatur ab Athenæo. Fuit & alius Diagoras Cyprius Medicus, qui de rebus hortensibus scripsit laudatus Plinio, Dioscoridi Lib. IV. & Erotiano in περὶ νόσων. Omitto Diagoram cui Eretrienfes statuam posuere, de quo Aristoteles V. 6. de Rep. & Heraclides de Eretrienfium politia. Diagoram item Rhodium victorem Olympicum, de quo præter Ciceronem, Plutarchum, Pausaniam, Gelliumque videnda Scholia ad Pindari Olymp. p. 33. Diagoræ Melii sectatores memorat Hieronymus in Chronico Eulebiano, male, cum in Græco Eusebii esset οἱ εἰς Διαγόραν quod ex notissimo Græcismo reddendum erat Diagoras. Vide Scaligeri notas p. 101.

XVII. DIOGENES Nachytennus F. Apolloniates * Cretenfis Physicus, Anaximenis auditor fuit, teste Laërtio, qui initium operis

Ooooo ejus

*** In quibusdam Libris male vocatur Μελησιος quod ex compendio scriptionis ΜΛΙΘ factum suspicatur Joh. Clericus vir acutissimus parte 2. Artis Criticæ p. 209. Ab hujus Diagoræ patria Μήλιθ dicitur Socrates ab Aristophane in Nubibus, hoc est εἰς θῆθ ut notat Scholiastes. Sic Hipponem Melium dici notabo infra §. 29.

*** Vide Mariangelum Bonifacium à Reuten de Atheismo Diagoræ & eruditissimi Bælii Lexicon in Diagora. Alii, Philosophi maxime veteres, quibus Atheismus jure an injuria inipactus fuit, sunt Archagoras, Anaximander, Apollonhænes, Aristagoras Melius, Aristoteles, Averroës, Bion Borysthenites, Callimachus, Carneades, Cinefias, Chironachus, Critias, Daphidas, Democritus, Dicearchus Messenites, Diogenes Phryx, Epicurus, Evemreus Tegeates, Gorgias, Hippias Eleus, Hippon Melius, Leucippus, Nicagoras Cyprius, Plinius Historiæ Nat. scriptor, Prodicus Chius, Protagoras Abderita, Pyrrho & alii Sceptici, præterea Sofias, Stilpo Megarenfis, Strato Lampfacenus, Theodorus Cyrenæus, Xenophanes. Fuit etiam qui Anaxagoram, Ciceronem; Empedoclem, Euripidem, Heraclitum, Panætium, Pythagoram, Socratem & alios ejusmodi arguerent, hoc nomine, sed minore longe ut videtur specie verisimilitudinis. Lysippi Epirotæ Catalogus ἀσθεῶν memoratur in Scholiis ad Apollon p. 288.

* Stephanus Byz. in Ἀπολλωνία,

80. Τρωικός Διόλογος à Philostrato Lib. I. de Sophistis p. 503. ubi memoriam Hippiz stupendam celebrat, quam tangit etiam Ælianus VI. 10. de animal. Proclū Naucraticam in dictione sua *Ἰππίαζος* notavit idem Philostratus p. 600. Fuit & Hippias tyrannus Atheniensis Pisistrati F. Atheis à quibusdam accensus, cujus nomen vel Gorgiz apud Ælianū II. 31. Var. reponendum pro Sofia (sed ita etiam Eustathius ad Odyss. γ. p. 135.) Casaubonus suspicatur, denique Hippias Erythræus, cujus *δυνστεραν τ' πατριδ' ἰσοριών* laudat Athenæus Lib. VI. p. 258.

XX. HIPPON Rheginus, cujus Physica dogmata * perstringit liber Philosophumenon qui exstat sub nomine Origenis p. 279. non diversus forte est ab Hippone Pythagoreo quem frequenter laudat Cenforinus, & ab aliis Metapontinum, ab Aristoxeno (quem secutus est Jamblichus) Samium habitum testatur cap. 5. Præter opus *Physicum* quod respiciunt Aristoteles, Hermias, Nemesius, Sextus, Origenes, Cenforinus, Plutarchus & alii Hipponis dogmata referentes: scripserit etiam librum *περὶ τῶν λεγομένων τόπων φθίρειν τὰ ἐμπύθητα de locis que dicuntur perdere quicquid in illa inciderit*, nisi apud Antigonum Carystium c. 121. mirabil. pro Hippone legendum Hippys Rheginus, quæ Vosii conjectura est p. 378. & 442. de Hist. Gr. Atheis accensum Hipponem constat ex Simplicio in 1. de anima comment. 32. & Alexandro Aphrodis. ad 1. Metaphys. 3. Aristot. tum ex Clementis Alex. protreptico p. 15: & 36. Æliano II. 31. Var. Arnobio Lib. IV. pag. 147. & Eustathio ad Odyss. γ. p. 135. &c. Hinc eidem Clementi & Arnobio Melius dicitur, non à patria sed quod idem cum Diagora Melio Atheo sentiret. Alius fuit Hippo Cratistotelis F. cujus *ψήφισμα* pro Zenone Citieo affert Laërtius VII. 10.

XXI. LEUCIPPUS incerta patria, Zenonis Eleatæ atque ut Tzetzes II. Chil. v. 980. testatur Melissi discipulus, & præceptor Democriti, scripsit Opus *Physicum*, ex quo dogmata ejus repetunt Laërtius IX. 30. seq. Aristoteles, Cicero, Plutarchus &c. Librum *περὶ τῆς* ex quo

O O O O O 2

non-

* Aquam & ignem putavit esse rerum principia, ut testantur Origenes, Sextus &c. sive aquam accedente calore ad generandum idoneam, *ὕδωρ γονοποιόν* ut est apud Hermiam, innuitque Simplicius in 1. Physic. p. 4. non terram, quod ei tribuitur in Scholiis Græcis ad Hesiodi Theogoniam v. 116. p. 237. & in Observat. Hallens. T. 2. pag. 433. seq. è Gassendi T. 1. Opp. p. 236. Ceterum *εὐτέλειαν διανοίας* in Hippone arguit Aristoteles lib. 1. c. 3. Metaphys. adeoque post Thaletem summum virum ne memorandum quidem existimat, quod nihil singularis aut eximii prodidisset. Sane terram, quantum Aristoteli innotuerat, non fuisse neque ab Hippone neque ab ullo alio Philosopho celebri venditam pro rerum omnium principio, diserte docet lib. 1. Metaphys. cap. 7.

nonnulla profert Stobæus Eclog. Phys. cap. VIII. p. 10. Theophrastus huic Leucippo etiam tribuit Democriti *μεγαν διασκομον* ut notavi supra è Laërtii IX. 46. Quod vero apud Laërtium X. 11. legas: *ἀλλ' ἔδὲ Λεύκιπ- πόν τινα γεγενῆσθαι Φησὶ Φιλόσοφον ἔτ' αὐτοῦ (ὁ Ἐπίκουρος) ἔθ' Ἐρμαχός*, non ita accipiendum est, quasi Epicurus & Hermachus negassent ullam unquam in rerum natura Leucippum existisse, sed ne verbulo quidem ejus meminisse in suis scriptis, quasi nunquam ille existisset, ita sibi omnia adscribebat Epicurus, cum certum sit ipsum plurima Philosophiæ suæ capita Democrito, ut Democritum Leucippo debuisse. Impugnat Leucippum Laëtantius Lib. de ira Dei c. 10.

XXII. MELISSUS Ithagænis F. Samiorum prætor de quo Plutarchus in Pericle p. 166. & contra Colotem p. 1126. Parmenidis auditor, præceptor Zenonis Eleatæ & æqualis Heracliti impugnatur à Platone in Theæteto, Aristotele in Sophisticis Elenchis & alibi. Scripsit *de Ente & Natura* librum, ut constat è Simplicio in 3. de cælo, meminitque Galenus Tom. 5. edit. Basil p. 1. & ex Alexandro Aphrodiseo notat Bessarion, qui præter Laërtium IX. 24. de Melissi dogmatibus videndus est Lib. II. contra calumniatorem Platonis II. Aristotelis librum *πρὸς τὰ Μελλίσου* memorat Laërtius V. 25. Fragmentum Melissi servavit Aristocles apud Eusebium XIV. præparat. p. 757. Idem ni fallor est Melissus quem laudat Palæphatus proœmio *ᾧ ἐπίπλων* & Svidas in *γενητικῇ*, non aliena enim ab antiquo illo Physico scriptore sententia utroque loco legitur, licet Melissum nescio quem Euboicum notari putet præstantissimus Vossius & ad Palæphatum Cornelius Tollius. Equidem Fulgentius parum accuratus scriptor II. 16. Mytholog. Euboicum vocat Melissum Physiologum *qui omnium Physiologorum sententias* (de animalibus puta non de Poëtarum fabulis) *disputavit*. Quæ vero de cygno ibi profert petita sunt è Melissi *libro de animalibus* quem laudat Albertus Magnus, & à Plinio in Historia Nat. respici putat Joh. Harduinus. Fuit & Melissus Grammaticus Mæcenatis libertus, de quo Viri docti ad Sueton. c. 21. de Grammaticis, Harduinus ad Plinii XXVIII. sect. 17. & Nic. Heinsius ad Ovidii IV. 16. ex Ponto. Alius Melissus tibicen, cujus meminit Plutarchus p. 582. de genio Socratis.

XXIII. MYSON Cheneus Lacedæmonius laudatus Anaxarcti & Hipponacti: ac septem sapientibus à Platone in Protagora & dehinc ab aliis annumeratus, de quo Laërtius ejusque interpretes Lib. I. sect. 106. Valesius ad excerpta Peiresc. p. 41. & Holstenius ad Stephanum Byz. in *Χῆν*, & *ἤτεια*.

XXIV.

XXIV. NESSAS five NESSUS Chius Democriti discipulus, cujus meminit Eusebius in Chron. & XIV. præparat p. 758. & Laërtius IX. 58. Fuit hic Nessus præceptor *Metrodori Cbii* teste eodem Eusebio, qui p. 765. exordium profert ex Metrodori hujus libro *περὶ φύσεως* laudatum ab Aristocle.

XXV. PERIANDER *Corinthius*, cum per quadraginta annos tyrannidem tenuisset, obiit quadragesimo anno ante victum à Cyro Cræsum, hoc est Olymp. XLVIII. 4. Hujus an alterius *Ambraciota* Periandri (sunt enim qui hunc, non Corinthium tyrannum ajunt septem accensendum sapientibus) fuerunt *ὑποθήκαις τὸν ἀνθρώπων βίον* versus Heroici circiter bis mille, quarum meminit Laërtius I. 79. & Svidas. Bina sub Periandri nomine *Epistolia* idem Laërtius servavit, unum *ad Sapientes* Delphis congregatos, & alteram *ad Procleum* Epidauriorum Tyrannum, cujus filiam Melissam in matrimonio Periander habuit. Itemque Epistolam *Thrasymbuli ad Periandrum* de consilio quod Periandro dedisse tradit Herodotus V. 92. Periandro quodam usus se testatur Plinius Libro V. Ob tyrannidem à multis expunctus est Periander e numero septem sapientum. Vide Clementem 1. Strom. p. 299. & Lucian. 2. Verz Hist. T. 1. p. 674. ubi à campis quoque Elysiis eum solum exulare sapientum fingit. Fuit & Periander Medicus quidam non malus, sed pessimus Poëta, de quo Apostolius III. 16. proverb.

XXVI. PHERECYDES Syrii ex Syro Insula duo quibusdam fuisse videntur, unus Astrologus, cujus fuerit Heliotropium, de quo supra cap. VIII. num. 3. præceptor Thaletis à Tzetzâ dictus: & alter Theologus, Præceptor Pythagoræ. Ita è veteribus diserte Andron Ephesius apud Laërtium Lib. I. sect. 119. in quam sententiam multa & inter se pugnancia disputantur à Salmasio ad Solin p. 841. seq. edit. Paris. De Pherecyde Pythagoræ Magistro (qui ab altero forte haud diversus fuit, licet ante Thalem atque adeo ante Olymp. LVIII. defunctus) consulere juvat spicilegium Antiquitatis Laur. Begeri viri præstantissimi nec sine insigni elegantiorum literarum jactura hoc ipso anno 1705. extincti, p. 136. seq. & qui imaginem Pherecydis itidem conspiciendam offert Jac. Gronovium V. Cl. Thesauro Antiqu. Gr. Tomo 2. tab. XXXVII. Scriptum hujus Pherecydis, quem nullo præceptore usum sed Phœnicum arcana scripta evoluisse Svidas refert, fuit,

Περὶ φύσεως καὶ θεῶν, quo de argumento primus Græcis eum scripisse ait Theopompus apud Laërtium Lib. I. sect. 127. Initium ejusdem Libri (non Genealogici operis à Pherecyde Atheniensi scripti, ut

Epistolum quod sub Pittaci nomine ad Cræsum legitur in Laërtii Lib. I. sect. 81. vel temporum ratio svadet suppositum esse, cum Cræsus regnare cœperit Olymp. LV. 3. duodecim post Pittaci mortem annis. At responderi potest binos fuisse Pittacos, & Mytilenzum legislatorem à priore distinguendum, & ætate juniorem. Laertius è Favorino & Demetrii Magnesium Homonymis: ἐγένοντο ἢ ἄλλος Πίπτακος νομοθέτης ὃς ἢ μικρὸς προσήγορεύθη. Pittaci imaginem videbis ubi iubebit apud Fulvium Ursinum & in Laërtio Westeniano, tum in Jac. Gronovii thesauro Antiqu. Gr. Tom. 2. tab. XXXII.

XXVII. PROTAGORAS Abderites è bajulo ** Democriti auditor, σοφία dictus & λόγος, *** cum & Philosophiæ & eloquentiæ dedisset operam, claruit circa Olymp. LXXIV. Discipulos habuit complures, e quibus *Antimarum* Mendzum celebrat Plato. *Leges* scripsit Thuriis teste Heraclide apud Laërtium IX. 50. Præterea composuit *librum de Diis*, cujus initio (ex Magorum Persarum disciplina si credimus Philostrato I. de Sophist. p. 498. professus est se nescire εἰδ' ὡς εἰσιν, εἰδ' ὡς ἔκ εἰσιν, εἰδ' ὁποῖοι τινες ἴδων. Euseb. XIV. præparat. p. 720. & 766. Confer Leopardum XI. II. emendat. Woveranum ad Minucii Felicis Octavium pag. 8. & Menagium ad Laert. p. 420. Apud Valerium Max. Lib. I. cap. I. extern. pro *Diagora* nomine recte *Protagora* agnoscit MS. codex Petavianus quem penes H. Vossium inspexit Marqv. Gudius ὁ μακαρίτης. Sed & apud Sarisberiensem V. 4. Poljeratici p. 222. pro *Pythagora* nomine legendum *Protagora*. Verba hæc sunt: *Sed forte quid de natura Deorum sentiret, in auribus corrupti populi proloqui non audebat*, (Plutarchus qui legeret combustos esse libros Philosophi Protagora, & ipsum ælium esse in exilium ab Atheniensibus, eo quod dubitaverat an de Diis vera essent quæ vulgo dicebantur. Plures libros de Diis scripsisse colligas è latina versione Laërtii IX. 54. sed colligas male, quia nihil aliud in græco legitur, quam primum omnium scriptorum suorum recitatum à Protagora librum de Diis. Alia ipsius scripta fuere: *ὡς ἔστιν* * ἢ *ὡς εἴσιν*, Porphyr. apud Euseb. X. 3. præparat. Περὶ τῶν ἀρχῶν ** *καταστάσεως* Laert. IX. 55. *Ἀντιλογιών* duo. ibid. & III. 37. & 57. ubi Platonem in libris de Rep. ex hoc ope-

** Hinc Epicuri scomma Laert. X. 8.

*** Vide ad Ælian. IV. 20. Var.

* Apud Sextum VII. contra Mathematicos p. 149. non memoratur hic liber Protagoræ *περὶ ἔστων* ut visum Menagio, Sexti codices mendosos esse existimanti: sed Gorgiæ *ὡς ἔστιν* & *μη ὄντων*, ut infra c. 26. §. 5. annotavi.

** Variè hic titulus redditur. Aldobrandinus 3. de prima commendatione quælibet συστάσεως legisset. Alius interpretæ de *statu rerum in principio*. Sed Stanleius pag. 269. Hist. Philos. De *constitutione Principatus*, quæ non absurda est interpretatio.

Etæ conditor Olymp. CXXX. adhuc superstes, quem cum Eleate confundunt Epiphanius hæresi V. 1. & Ammianus Marcellinus XIV. 9. atque è recentioribus Jacobus Gronovius T. 2. Antiquitatt. Græcar. tabula LXIV. imaginem Zenonis teferens quam habes etiam in Fulvii Ursini elogii p. 65. & in Laërtio Wetsteniano. *Zeno Sidonius* Philosophus Megaricus, quem hic de quo jam dixi Citieus audivit. Vide Menagium pag. 279. ad Laërt. *Zeno* alter *Sidonius* junior, Philosophus Epicureus à Cicerone & Pomponio Attico frequentatus, de quo vide si placet Petrum Baylium in Lexico edit. secundæ, *Zeno Tarsensis* Chrylippi Stoici discipulus, de quo Lipsius Lib. I. Manduct. c. II. *Zeno Medicus* Herophileus, de quo Harduinus ad Plinium. Itemque alii Meursio ad Chalcidium p. 30. Jonsio p. 116. seq. de Scriptoribus Hist. Philos. & viris doctis ad Svidam, ac Laërtium VII. 35. dicti. De *Zenone Cyprio* Juliani Imp. temporibus archiatro dixi ad Eunapium. Zenonis cujusdam somnium refert Artemidorus IV. 33. Mitto Zenonem Tyri episcopum, Zenonem Veronensem & alios hujus nominis, in Historia Ecclesiastica obvios.

XXX. SOCRATES Sophronisci F. Philosophus egregius Atheniensis, cicutam jussus bibere Archonte Lachete Olymp. XCV. 1. ætatis 70. teste Eusebio Chron. Aristide Orat. 2. Platonica, & Laërtio II. 44. licet auctor Chronici Paschalis pag. 168. Socrati tribuit annos ætatis nonaginta, & toxicum hausisse refert Olymp. CIV. 1. Audivit Anaxagoram & Archelaum, atque ut nonnulli apud Laërtium II. 19. Damonem. De quo Damone Sophista ac Musico meminit præter Platonem Plutarchus lib. de Musica & in Pericle p. 153. seq. ut alios in præfenti omittam. Scholam ipse non habuit Socrates, sed vitæ omni tempore cum amicis & quicquid eum accederent est philosophatus, ut præter alios notatum eidem Plutarcho an seni gerenda Resp. p. 796. A Rep. gerenda abstinuit, sed cum pro patria esset decertandum, hoc neutiquam recusavit. Vide Ælian. III. 17. Var. Lucianum parasito T. 2. pag. 259. Plutarchum Alcibiade pag. 194. seq. & Athenæum V. p. 215. seq. Sed non equidem de Socratis militia vere dixeris quod Alexandro M. majora Socratem gessisse ait Julianus Imp. Epistola ad Themistium pag. 264. Cato Major hoc unice in illo est admiratus quod cum uxore difficillima & stupidis liberis comiter vixisset, ut refert Plutarchus in vita Catonis p. 347. non alioqui eum contempsit ut *λαίλον* & *βίαρον*. id. p. 350. Nihil scripisse Socratem affirmant Cicero 3. de Oratore, Plutarchus, * Aristides;

Ppppp

fides;

* Plutarchi & Aristidis loca attuli supra c. 12, num. 4. Vide & Allatium de scriptis Socratis p. 80. seq. & eruditam diatribam Godfridi Olearii, qua Allatium plura Scripta Socrati levibus argumentis vindicantem impugnat. Lips. 1696. 4.

in Διδυραμβοδιδάσκαλοι. Meletius Lib. de hominis structura videtur respicere Platonis Timæum, cum ait: Σωκράτης ἡ ἔτυμολογία μᾶλλον μορῶν καὶ ὀνομάτων ἐν τῷ περὶ φύσεως ἀνθρώπου σωματικῷ ἀντὶ ὡς γραμματικὸς ἢ φιλόσοφος ὠνομαζέσθαι. Arrianus quoque Lib. II. c. I. Epictetearum diff. ita intelligendus, τί ἐν; Σωκράτης ἢ ἐγράφε; καὶ τίς τοσαύτας; Quid itaque? nihilne scripsit Socrates? imo quis tui ac tanti? si nimirum dissertationes ejus à Platone, Xenophonte & aliis discipulis in literas missæ computentur.

Apud scriptorem Altercationis Synagogæ & Ecclesiæ Socrates traditur XXIV. libros Ethicos composuisse, sed Meursius in libro de scriptis Theophrasti notavit excidisse nomen hujus Philosophi, ut totus locus legendus sit in hunc modum: *Ethica inventor Socrates fuit, de qua (Theophrastus) XXIV. libros secundum positivam justitiam scripsit.* Confer Menagium ad Laërt. V. 44.

Dolendum est fati præmaturis Joh. Jonfii interceptam Historiam ejus Socraticam, quam vir doctissimus pollicetur p. 37. libri de Scriptoribus Hist. Philosoph. Idem p. 12. testatur viginti fere Socrates se in veterum scriptis observasse, in quibus fuerunt haud dubie 2) Socrates historicus Argivus à Scholiaste Pindari & aliis laudatus. 3) Socrates Aristotelis Magister, 4) Socrates Bithynus, Peripateticus. 5) Socrates Cous qui ἐπικλησεις Θεῶν scripserat de quibus Reinesius p. 437. Var. Lect. 6) Socrates Epigrammatum Poëta, 7) Socrates Rhodius. 8) Socrates focer Pisistrati, 9) Socrates Achæus Cyri hospes, 10) Socrates Thebanus statuarius, 11) Socrates histrio, 12) Socrates Thracicarum rerum scriptor: de quibus singulis Menagius ad Laërtii II. 47. Præterea 13) Socrates pictor Plinio memoratus, 14) Socrates Grammaticus, Etymol. M. in εὐβοίῃς 15) Socrates CPolitanus, cujus Historia Ecclesiastica ad Theodorum scripta exstat. 16) C. Valerius Socrates in veteri inscriptione apud Sponium p. 60. Miscellaneor. 17) Socrates Chirurgus. Cæl. Aurelian. V. I. Chron. passionum. 18) Alius ut videtur Socrates Medicus, cujus ecligma pro tabidis refert Nicolaus Myrepsus de antidotis sect. I. c. 174. Nescio quem Socratem respicit Schol. Apollonii ad Lib. I. ubi laudat Σωκράτην ἐν τῷ περὶ Εἰδόθρον. Sane apud Svidam in χιλιζέω laudatur Ἰσοκράτης ἐν ταῖς περὶ Εἰδοθέων. Similiter Socrates Dinarchi Rhetoris Pater alius est Softrorus. Vide Plutarch. p. 850, At quando apud Scholiasten Aristophanis laudatur Socrates in libris Κομητικῶν, legendum Sofocrates, quemadmodum etiam in Laërtii codicibus Socratis nomen pro eodem Soficrate male irrepfit, ubi laudatur ἐν

PPPPP 2 πρώτῳ

cultor ædudus, sed Platoni non valde amatus, vide Laërt. III. 36. & Athenæum XI. pag. 507. ubi narrat unicum discipulum Xenocratem inopi Æschini à Platone fuisse subtractum. Dionysio tamen Tyranno Æschinem commendavit Plato ut refert Plutarchus pag. 67. de dignoscendo adulate. Aristotelis Mythi qui Æschinis discipulus fuit, mentio apud Laërtium V. 35. Dialogi Æschinis *μακροὶ καὶ ἀσπίοι* (ut ait Lucianus in Parasito) & Socraticum servantes Characterem, fuere hi septem teste Laertio II. 61. & Svida in *Αἰσχίνης*:

Ἀλκιβιάδης. Aristides Orat. I. Platon. p. 35. Athen. Lib. XIV. p. 656.

Ἀξίοχος, in quo Alcibiadem acerbè perstrinxit tanquam vinosum & mulierum corruptorem teste Athenæo V. p. 220. quod in Axiocho qui inter Platonis scripta occurrit, non legitur. Meminere Axiochi Æschinis Harpocratio, Pollux, Svid.

Ἀσπασία. * Harpocrat. in *Ἀσπασ.* Athen. Lib. V. p. 220.

Καλλίας. Athen. Lib. V. p. 220.

Μιλτιάδης primus ordine dialogus, ideoque reliquis etiam iudice Laertio imbecillior, sed quo tamen gratiam Dionysii Siciliæ Tyranni sibi Æschinem conciliasse testatur Lucianus in parasito T. 2. p. 254.

Ῥίνων. Pollux. Lib. VII.

Τηλαυγής. Athenæus, ac Demetrius *περὶ ἔρμην* §. 310. respicit & §. 172. & M. Antonius VII. 66, ex Menagii emendatione.

Præterea sub Æschinis nomine ferebantur dialogi alii dicti *ἀκέφαλοι*, sed minus elaborati atque ingeniosi, sive ut ait Laërtius II. 60. *σφόδρ' ἐκλελυμένοι, καὶ ἐκ ἐπιφαινοντες τὴν Σωκρατικὴν εὐτολίαν*. Hi à Svida referuntur itidem septem: *Περὶ ἀρετῆς, Δραίων, Ἐρασίστρατος*, *Ἐρυξίας, Πολύξενος*, *Σκυθικοί, Φαίνων*.

Arguebatur Æschines ut qui Antisthenis scripta expilasset, vel

Ppppp 3

qvi

* De Aspasia Milefia Axiochi filia, quæ Socratem docuit & Periclem, huiusque linguam ad Gorgiæ imitationem exacuit, ut ait Philostratus Epist. pag. 817. vide Platonem Menexeno, Aristoph. Acharnenses, Plutarchum Pericle, p. 165. & 169. Athenæum XIII. p. 569. seq. Lucianum in Gallo & amoribus, Harpocratonem, Svidam &c. E recentioribus Bælium in lexico, ubi de Pericle agit, sub littera M. & N. Effigies ejus, (si tamen ejus effigies, de quo dubitat Menagius in Historia mulierum Philosophar. p. 10.) galeata apud Jac. Gronov. T. 2. Antiqu. Gr. tabula LXXXV. Antisthenes quoque librum Aspasiæ nomine scripserat, Laërt. VI. 16. & Herodicus Cratæus vulgaverat *ἔπη* sub Aspasiæ nomine, è quibus nonnulla producit Athenæus V. p. 219. idem Antisthenis dialogum laudat Aspasia inscriptum, pag. 220. Fuit & alia Aspasia Cyro & postea Artaxerxi dilecta, de qua Plutarchus Pericle p. 165. & Artaxerxe p. 1024. seq. & *Ælianus* XII, 1. Var. Itemque alia meretrix de qua Svidas.

tifthenes Medicus de quo Schol. Aristophanis ad Ecclesiazuf. alius Antifthenis Parius, quem à se arcet Apollonius apud Philostratum IV. 4. alius Antifthenes quem Alexandri res gestas scripsisse ait Volaterranus, nisi eum confudit cum Callifthenes, uti Hendreichius in pandectis Brandenburgicis affirmat Antifthenem Thasium, qui cum Nearcho navigavit, à Strabone allegari. Sed is Straboni Lib. XVI. p. 766. est Androsthenes. Incertum est quem Antifthenem laudet Plinius XXXVI. 12. inter eos qui de pyramidibus Ægypti scripserunt, itemque cujus librum tertium *Μελεαγριδ* in testimonium citat Plutarchus de fluminibus.

XXXIII. ARISTIPPI Cyrenæi, Socrati familiaris, & qui primus Socraticorum didactrum ab auditoribus exegit, (teste Svida) imago ex F. Urfini gemma occurrit in Laërtio Wetsteniano & in Thesauo Gronovii T. 2. tabula LXXXIV. Apud Dionysium in Sicilia versatus esse traditur à Luciano in parasito T. 2. p. 254. De similitudine ejus cum Xenophonte Svidas meminit in *Αριστιππ*. De inimicitia cum Platone vide Laërtium III. 36. & Athenæum XI. p. 507. qui p. 508. è Theopompo Chio notat Platonem ex Aristippi diatribis argumenta dialogorum quorundam suorum repetisse. Scripta ejus refert idem Laertius II. 83. seq. & alibi laudat ejus *περὶ τῆς ἡδονῆς* X. 4. & libros *περὶ παλαιᾶς τραγῆς* pluribus locis, tum *περὶ Φυσιολογιῶν* VIII. 21. Sub Aristippi nomine Epistolæ quædam editæ à Leone Allatio, ut dixi c. X. num. 25. Apophthegmata hujus aulici * vere Philosophi è Laertio, Plutarcho, Svida, aliisque exponit Paulus Leopardus in Aristippi vita pag. 44. seq. Alios præterea octo Aristippos refert Menagius ad Laërt. p. 114. ex quibus fuit Aristippus, hujus de quo agimus Cyrenaicæ sectæ Principis ex filia Arete nepos, à qua institutus *μητροδιδάκτης* nomen meruit. Alios *μητροδιδάκτης* celebrat Menagius in Historia mulierum Philosoph. ubi de Arete Rufinum, *Aristippum sui temporis* appellat Hieronymus in Apologia.

XXXIV. CEBES Thebanus, Socratis teste Xenophonte *1. ἀπομνημονεύμ.* p. 418. auditor, qui à Platone loquens inducitur in Phædone, & Phædonem hortante Socrate servum emisse traditur apud Gellium II. 18. Macrobius lib. I. c. 11. Saturnal. & Lact. III. 24. Scripsit & ipse dialogos tres, ut notatum Laërtio II. 125. & Svidæ, quorum tituli: *Ἐβδόμη*, *Φύνηχ* & *ΠΙΝΑΞ*. Sed duobus prioribus deperditis solus ad nos tertius pervenit, in quo continetur elegans & lectu digna expositio philosophica Fabulæ sive imaginis miræ ac singularis, universam vitam humanam

* Horat. *Omnia Aristippum decuit color, & status, & res.* Confer Aristippum Balsaci.

Versiones & Editiones Tabulæ Cebetis.

Tertullianus cap. 39. de præscript. testatur à propinquo quodam suo Pinacem Cebetis versibus explicatum Virgilianis. Sed illa Metaphrasis pridem intercidit.

Latina prosa non ineleganter ex integriori codice Græco vertit *Ludovicus Odaxius* Patavinus, [qui Igubii in Italia vixit circa A. C. 1485. teste Gesnero, cujusque aliquot ad Politianum Epistolæ exstant libro III.] A. 1497. fol. edente Philippo Beroaldo. Recusa est hæc versio cum scholiis *Huldrici Fabri* Rheti, Viennæ 1519. 4.

Marsilius Ficinus quoque Cebetem latine reddidisse traditur, saltem editam esse ejus versionem non puto.

Justi Velfi Hagani translatio cum commentariis ejusdem copiosis lucem vidit Lugd. 1551. 4.

Odaxii versio cum animadversionibus *Job. Camertis*, ad calcem Solini & Flori ab eodem Camerte illustrati. Basil. 1557. fol.

Hieronymi Wolphi translatio cum notis ejus plus simplici vice recusa post primam editionem Basil. 1560. 8. *Cassaris Barthii* in Variis ejus opusculis, Hanoviz A. 1612. 8. editis p. 319. seq.

Latinis versibus Heroicis Cebetis Tabula reddita à *Samuele Scharlachio*, adjecta ejus Satira de ingruente iterum barbarie. Francof. ad Viadr. 1614. 4.

Erici Ericii Pantoppidani Metrica Paraphrasis. Paris. 1642. fol.

Græce editus Cebes cum Pythagoræ aureis carminibus &c. Paris. 1557. 4. apud Martinum Juvenem, quæ editio valde commendatur à Jac. Gronovio ut non solum elegans sed etiam præ ceteris emendata.

Ex *Job. Caselii* recensione. Helmst. 1594. 4.

Græce & latine Cebetis pinacem primus in lucem edidit Aldus, inde recuderunt Basileenses, additis *Batrachomyomachia*, *Galeomyomachia* &c. A. 1541. 8.

Cum versione *Hieronymi Wolphi* & notis prodiit frequentissime in 8. & minore forma cum notulis *Job. Danielis Smeconi* Medici. Vide infra lib. IV. ubi de Epicteto.

Cum versione & notis *Jobannis Caselii* primus edidit Geverhartus Elmenhorstius Lugd. Bat. 1618. 4. Cum eadem versione excusa exstat Hannoveræ 1646. 12. Animadversiones quædam in editionem Cebetis Caselianam occurrunt in libro primo Observationum *H. Ernstii* cap. 1. seq.

πλῆτον. C. συμβαίνει ἕτος ἐκτέτα & λόγος. D. Ἄλλ' εἰδὲ τὸ φρονεῖν γὰρ εἰδὲ δικαιοπραγεῖν ἕκ ἐστὶ κτήσασθαι ἐκ κακῶν ἔργων, ὡσαύτως δὲ εἰδὲ τὸ ἀδικεῖν καὶ ἀφρονεῖν ἐκ καλῶν ἔργων, εἰδὲ ὑπάρχειν ἅμα αὐτὰ δύναται. Πλῆτον δὲ καὶ δόξαν καὶ τὸ ἡκᾶν καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα τέτοις ὡδὲ ἀπλήσια, εἰδὲν καλῶς ὑπάρχειν τινὶ, ἀλλὰ (forte ἅμα) μετὰ κακίας πολλῆς, ὡς ἐκ ἂν ἢ ταῦτα ἀγαθὰ ἔτε κακὰ, ἀλλὰ τὸ φρονεῖν μόνον ἀγαθόν, τὸ ἄφρονεῖν κακόν. C. ἰκανῶς μοι δοκεῖς λέγειν, ἔφη. Hæc Odaxius ita vertit: *Illud enim ignorant, bonum ex malo fieri nequaquam. Multos a, videre licet in divitiarum possessionem ex peccatis ac turpissimis facinoribus devenisse, veluti prodicionibus, depradationibus, homicidiis, calumniis, rapinis, aliisque compluribus & pravis operibus. C. ita res est. D. si igitur ut par est ex malo bonum nullum provenit, divitia vero ex malis facinoribus proveniunt, divitias nequaquam bonum esse necesse est. C. Sic ex isto sermone contingit. D. Ceterum ne sapientia quidem & justitia ex malis operibus acquiri potest, neque ibidem iniustitia & insipientia ex bonis, siquidem ipsa eadem simul consistere non possunt. Divitias vero & gloriam & vilitatis & reliqua id genus multa cum pravitate cuiquam contingere nihil prohibet. Quapropter hac neque bona neque mala censentur. Ceterum sapientia dicitur etiam bonum, insipientia vero malum. C. Recte, inquam & sufficienter mibi dicere videris.*

Nonnulla Cebetis loca ab eo tempore illustravit Lambertus Bos V. C. in observationibus Criticis capite 27.

Hispanice Pinacem Cebetis verterunt *Ambrosius de Morales*, Cordubæ 1585. 4. *Petrus Simon Abril*, Cæsar Augustæ 1586. 8. *Gundisalvus Corvea* Salmanticæ 1630. 8. & *Joannes de Janua*, Antw. 1549. 8.

Italicè *Augustinus Mascardus*, cujus insignes ac disertæ in Cebetem dissertationes adjunctæ Venet. 1627. 4.

Anglicè *Job. Davies*, Lond. 1670. 8. Alia translatio Cebetis adjuncta M. Antonino Anglice edito Londini A. 1701. per G. *Stanhope*.

Gallice cum Epicteto Cebetis tabulam edidit elegantissimi vir ingenii & variis scriptis notissimus *Bellegardeus*, Trevoltii Ao. 1700. 12.

Germanice *Georgius Jacobus Schulzins* Norimbergenfis, Francof. 1656. 4. apud heredes *Matthæi Meriani*, in qua editione etiam tabula ex Cebetis descriptione in æs incisa exhibetur, quod idem fecerunt & alii, præcipue *Goltzius*, licet neque hic mentem Cebetis per omnia affecutus Jacobo Gronovio videtur. Prodiit etiam Cebetis tabula itemque Epicteti enchiridion, cum Bruti, Apolloniique Epistolis, Agapeto & Isocratis & Luciani quibusdam, Græce typis majoribus, & adjuncta ad calcem Germanicæ versione, Cothenis Anhaltinor. 1620. 8.

lium in libro Satirarum nono licet agnoscere. Iconem hujus Euclidis habes etiam in Gronovii Thesauro T. 2. tabula LXXXII. De altero Euclide Mathematico celebri, qui Ptolemæi Lagi temporibus Alexandriæ docuit, egi infra libro III.

XXXVII. GLAUCO Atheniensis, Platonis frater, composuerat dialogos novem, Laërtii etiamnum ætate exstantes. Καὶ τὰς [inquit II. 124.] Φέρονται ἐν ἐνὶ (βιβλίῳ) διάλογοι ἐννέα. Φεῖδουλος, Εὐδοκίδης, Ἀμυνιαχὸς, Εὐθυρίας, Λυσισθένης, Κριστοφάνης, Κέφαλος, Ἀναξίφημος, Μενέξενος. Ait & alios sub ejus nomine ferri dialogos XXXII. sed supposititios. Alius fuit Glauco Rhapsodus, cujus meminit Plato lone sub init. Alius Comicus, cujus dramata πρῆςβεις memoratur in argumento ad Vespas Aristoph.. Alius Glauco Medicus laudatus Plinio, alius forte Glauco scriptor γλωσσῶν quas allegat Athenæus, alius denique L. Glauco Romanus fortissime contra Hasdrubalem militans, quem cum Cynegiro confert Plutarchus parallel.

XXXVIII. MENEDEMUS auctor Eretriacorum, auditor Stilponis, & æqualis Antagoræ Rhodii, Arati, Lycophronisque, nullum librum scripsit teste Antigono Carystio apud Laërtium II. 136. Initium Epistolæ ejus ad Demetrium Regem legitur apud eundem 141. quæ 140. refert Lycophronem drama satyricum edidisse sub titulo Menedemi, quo Philosophum illam laudabat, si venale suspendebat potius, ut docet Athenæus. Afclepiadem quocum adeo familiariter versatus est Menedemus, Phliasium fuisse constat à Laërtii VI. 91. & II. 105. Alius Menedemus Medicus cujus meminit Dioscorides. Alius quoque Menedemus Cynicus, patria Lampfacenus, de quo idem Laërtius VI. 102. seq. Sed Eretriensem intelligit Josephus XII. 2. Antiqu. idemque *Providentia vindex* dicitur à Tertulliano c. 18. Apologet.

XXXIX. PHÆDO Eliensis. Eliacæ sectæ auctor, cujus nomine Dialogum perelegantem inscripsit Plato. Composuit Dialogos, quorum tituli: Ζῶπυρος (Laërt. II. 105. Suid. & Pollux) Σίμων. Et de quibus dubitatum est utrum ipsius essent, Νικίας, Ἀντίμαχος ἢ πρῆςβύται five ut Suid. πρῆςβύτης: tum Μηδίο [quem alii Polyxenos, Æschini alii tribuerunt] Σκυθικοὶ λόγοι [quos & ipsos quidam retulerunt ad Æschinem] tum quos solus commemorat Suidas: Συμμίαις, Ἀκιδιάδης & Κριστολα. Successor Phædonis Plifanus, Plifani Stilpo, Stilponis Menedemus, de quo jam dixi, & Afclepiades Phliasius. Phædoni δολίαις δίκην impingere non dubitasse Platonem refert Athenæus XI. p. 507.

XL. Sub PHÆDRI nomine Epistola ad Platonem edita ab
Qq qqq' 3' Alla-

Tyr. diff. IV. E recentioribus, elogia Fulvii Ursini p. 60. Imitatus etiam est Philo libro de mercede meretricis & Silius Italicus XV. 20. seq. Dio Chrysoft. Orat. I. de regno p. 14. Lucianus somnio, T. I. pag. 4. & è recentioribus Steph. Vin. Pighius in Hercule Prodicio. Notum est Prodicum hunc accenferi Atheis à Cicerone I. de natura Deor. sect. 119. & Sexto Empirico VIII. contra Math. p. 318. seq. tum à Svida tradi, jussum ab Atheniensibus cicutam bibere, utpote qui juventutem corrumpisset. Prodicum hunc perstrinxerat Æschines Socraticus in dialogo Callia, ut refert Athenæus V. p. 220. Alius fuit Prodicus, cujus meminit Hippocrates sexto Epidem, ubi ambiguushæret Galenus utrum Prodicum intelligat Leontinum an Selymbrianum. Lib. III. comment. in 6. Epidem. T. 5. p. 488. Alius Prodicus Samius, cui poëma Orphicum quod inscribebatur *ἡ εἰς ἄδην καὶ ἁβασίς* tributum à nonnullis tradit Clemens I. Strom. p. 333. Alius denique Prodicus hæreticus Gnosticus, cujus sectatores jaëtabant se possidere libros Apocryphos * Zoroastris, teste eodem Clemente I. Strom. p. 334. De hoc Prodicò auctore Adamitarum consule Bælii Lexicon & Tillemontii Memor. Hist. Eccles. Tom. 2. part. 2. p. 162. seq.

XLII. SIMMIAS Thebanus, Socratis familiaris scripserat dialogos XXIII. uno volumine comprehensos, quorum titulos nonnullos Svidas, univèrso commemorat Laërtius II. 124. Apud Svidam pro *περὶ Φιλίας* legendum *περὶ Φιλοσοφίας*. Deinde *περὶ ἐπιμελείας & περὶ ψυχῆς* pro *ἐπιμελείας ψυχῆς*. Mentio hujus Simmiæ apud Platonem, Ælianum I. 16. Var. &c. Alius Simmias Syracusanus, cujus meminit Laërt. II. 114. De Simmia Rhodio dixi infra Libro III. SIMON Atheniensis coriarius, Socratis & ipse captus disciplina & primus ut ajunt Socraticos edisserens sermones, dialogorum XXXIII. auctòr, quos coriaceos à quibusdam per ludibrium vocatos, & perinde ut Simmiæ unum volumen implese narrat Laërtius II. 121. ubi tituli eorum referuntur. Inter Epistolas Socraticorum ab Allatio editas duodecima legitur sub nomine hujus Simonis. & extrema ejus verba laudantur à Stobæo ferm. XV. de continentia, ex Epistola Simonis ad Aristippum. Alios Simones refert Allatius libro de Simeonibus.

XLIII. STILPO Megaris ortus & auditor Euclidis ** Megarici, de quo supra dixi, atque Magister ut ajunt Zenonis Citiei, clarus cir-
ca

* Vide quæ supra Lib. I. cap. XXXVI §. 6.

** Male *Διοκλείδης* apud Svidam in *Στίλπον*. Vide Reinesii Var. Lect. p. 363. seq.

L

HIPPOCRATES Cous, ad Herculem & Esculapium genus suum a) retulit, si credimus auctori vitæ ejus quæ sub

R r r r r

sub

- a) Stirpem Hippocratis post Joh. Tzetzem Chil. 7. hist. 155. Reinerum Reineccium in hist. Julia & Hieron Henningensium in tabulis genealogicis (adde Vanderfinden Hippocr. l. 2. p. 956.) plenius & accuratius exposuit (quamvis & in hoc quædam haud sine ratione castigat Daniel Clericus parte 1. Hist. Medicinæ Lib. IV. c. 1.) Joh. Henricus Meibomius comment. in jururandum Hippocr. c. 1. Idem plures Hippocrates eodem loco recenset, quos hic additis nonnullis observationibus paulo plenius ac distinctius repetam. 1) Hippocrates Gnosidici F. nostri avus, Medicus, qui ex quorundam sententia nihil scripsit, ex aliorum vero, duos composuit libros, qui inter nostri scripta hodie leguntur, τὸ περὶ ἀγμάτων καὶ τὸ περὶ ἀρθρῶν unum de fracturis & alterum de articulis. Galen. 1. in Hippocr. de victu in morbis acutis T. 5. p. 43. & in libro de fracturis p. 525. Palladius in eundem lib. 2) Hippocratis Thessali F. Hippocratis nostri Nepos, à quo & ipso *iatρικὰ* scripta fuisse Svidas auctor est. Idem ut existimo contra quem Antiphon Rhetor scripsit teste Plutarcho, & Phot. ubi male *iatρῆς* nomen ab imperito librario accessit. Confer Jonsum p. 324. 3) Draconis F. Cous & ipse & nostri generis, qui sub Cassandro Antipatri F. è vita discessit. Etiam hunc *iatρικὰ* scripsisse Svidas refert. 4 & 5) uterque Thymbræi filius, Cous ex eadem familia, qui & ipsi ambo de re Medicâ scripserunt, Svidâ teste. 6) Praxianactis filius Cous Medicus itidem ex nostri posteris, & scriptor. 7) Hippocrates Chius Mathematicus, de quo dixi in notitiâ Pythagoreorum 8) Hippocrates Phisistrati Pater Atheniensium tyranni. Herodot. 1. 59. Demosth. Orat. in Midiam & Plutarch. Solone. 9) Hippocrates Megaclis ejectoris Pisistrati F. avus Pericis, pater Megaclis, Agaristæ & Xantippi. id. VI. 131. 10) Hippocrates Atheniensis, cujus filios Teleppum, Demophontem & Periclem tanquam fatuos perstringunt Eupolis apud Svidam in τῶν ἰατροκράτων & Aristophanes in Νεφέλ. Meminit & Galenus libro quod animi mores temperamentum corporis sequantur. Adde Gatakerum p. 133. Adversar. & Vossium Inst. Orator. Lib. II. c. 14. sect. 8. & de Philosophia c. 11. §. 22. 11) Hippocrates Atheniensium in bello Peloponnesiaco dux, Thucydidi Lib. IV. Diodoro Sic. Lib. XII. Plutarcho in Nicia p. 526. & Pausaniæ in Laconicis ac Boeoticis memoratus, & cui Dioscorides teste Galeno 1. in 6 Epidem. T. 5. p. 456. tribuit librum de morbis. Vide & eundem commentar. 2 in lib. de natura humana sub init. 12) Hippocrates Smyndiritis Sybaritæ Pater. Herodot. Lib. VI. 12. Athenæus Lib. XII. 13) Lacedæmoniorum in Chalcedone præfectus. Plutarch. in Alcibiade p. 207. seq. 14) Hippocrates Xenodici filius Cappyos frater, ex Thebanorum Regum familia, Theronis consobrinnus. Schol. Pindari Olymp. Od. 2. extrem. 15) Hippocrates Patareus Cleandri frater, pater Euclidis & Cleandri Tyrannus Geleorum. Herodot. VI. 154. seq. Diodorus Sic. in excerptis Peiresc. p. 254. 16) Hippocrates Apollodori F. Phalonis frater Plato Protagorâ. 17) Hippocrates Aramiteus, cujus filius Atyanas in Olympiis periodo vicit, Phlegon. Trall. apud Phot. cod. 97 18) Hippocrates Mindaro Lacedæmonium duci ab Epistolis, Xenoph.

thus Anglus p. 109. system. intellectual. & Rev. D. Johannes Andreas Schmidius in exercitatione de Theologia Hippocratis, atque ante hos Johannes Stephanus Bellunensis in Hippocratis Theologia. Argumentis minime certis atque evidentibus, qualia in tam gravi criminatione merito desiderantur, Hippocratem Atheis nuper adscripsit singulari diatriba Nic. Hieronymus Gundlingius acuti vir ingenii, parte secunda Otiorum Germanice editorum Halz Saxonum 1707. 8. Somnio monitus Hippocrates Thessaliam petiit, ibique magnam vitz partem versatus & in ea sepultus est, unde Thessalum vocat vetus Epigramma. e) Tzetzes quidem ideo in Thessaliam profugisse refert, quod Bibliothecz curos in patria sua constitutus, libros vetustiorum Medicorum & Bibliothecam integram exussisset f). Sed nescio temerene quis fidem habiturus sit rei absontæ atque aliis vetustioribus scriptoribus præteritæ, quamvis idem Tzetzes res Hippocratis exponere se testatur ex Ephesio Sorano. Et Plinius XXIX. I. ex Varrone: *Medicinam revocavit in lucem Hippocrates, genitus in insula Co, imprivis clara ac valida & Esculapio dicata. Is cum fuisset mos liberatos morbis scribere in templo ejus Dei quid auxiliatum esset, ut postea ea similitudo proficeret, exscripsisse ea traditur, atque jam templo cremato insinuisse Medicinam hanc que Clinice vocatur. Sane artem hanc tanta cum laude fecit, ut Athenis g) & per universam Græciam quam pestilentia liberavit, tum apud Regem Perdiccam in admiratione esset, atque vivus ab omnibus veluti præfens Deus quidam haberetur, & post mortem divinis afficeretur honoribus, tanta etiam cum laude de arte Medica scripsit propriis observationibus & privata experientia fultus, quamvis scripsit succincte atque obscurius, ut jam pridem ex plurimum judicio sententiæ ejus totidem oracula ac voces divinæ h) sint. Dignum quoque tanto Viro*

R E F E R T

inge-

e) Antholog. Epigramm. f. 348. Lib. III. c. 15.

f) Tzetzes Chiliad. p. 139.

Ἐν Κῷ ἐμβλιοφύλαξ δὲ δεχθεὶς ὁ Ἱπποκράτης
τὰ παλαιὰ τῶν ἰατρῶν ἐνεπρήσσει βιβλία
καὶ τὸ ἐμβλοφυλάκιον. Δι' οὗ Φυγῶν ἐκείθῃ
Ἐν Ἡδωνοῖς διέτριβεν Ἑλλάδι Θεσσαλία

g) Olymp. LXXXVII. 3. anno ætatis XXXI. Confer decretum Atheniensium apud Lindeni-um l. 2. p. 936. Mercurialem III. 6. & 11. Var. Lect. Ægrotos gratis sanasse affirmat A-bulpharajus p. 55. ubi & inter alia, *Galenum*, inquit, *erudit lectio, Hippocratem Natura.*

h) Svid. in Ἱπποκράτης Galenus lib. 1. de usu partium cap. 9. *πάλιν ἔν ὡσπερ ἀπὸ Θεῶν Φωνῆς ὁ Ἱπποκράτης ἀρχώμεθα λέξεως.* Idem c. 8. *Ἀλλ' ἔδὲ τὰ Ἱπποκρά-της ἐν ἱκανὰ τὰ μὲν ἀσαφῶς ἐπιόντος, τὰ δ' ὅλως παραλιπόντος. Κακῶς μὲν γ' ἐν ἐκένος ἔδεν ἐγραψεν ἐμοί γ' ἐν κριτῇ. T. 1. p. 370.* Laudat Hippocratem tanquam magnum Medicum etiam Aristoteles VII. 4. Politic.

82. Περὶ αἰγμῶν five κατηγμαίων, de fracturis liber, quem aliqui perinde ut librum περὶ ἀρθρῶν ad Hippocratem Gnosidici filium nostri avum retulerunt, teste Galeno T. 5, p. 43. edit. Græcz Basil. & Palladio. Et utriusque libri inscriptio fuit τὰ κατ' ἰσθμίων. Galeni libri 3. comment. in hunc librum T. 5. edit. Basil. & Paris. T. 12. Commentarius five fragmenta commentariorum Palladii scriptoris Græci Galeno quem allegat junioris (qui in MS. Sophista appellatur) cum versione & brevibus notis Jacobi Sansalvini Metensis Medici, occurrit in Hippocrate editionis Foëssianz sect. VI. p. 917. — 932. & in Parisiensi Tom. 12. Eadem latina exstant in editione Hippocratis latina Francof 1596. 8.
31. Περὶ ἀδένων, de glandulis liber, Erotiano inter Hippocratis scripta præteritus & juniore cuidam à Galeno T. 5. p. 591. tributus qui Hippocratis dictionem & mentem in eo requirit, etsi Hippocrates libro περὶ ἀρθρῶν promisit se alibi dicturum περὶ ἀδένων ἐλομελήης five de universa glandularum natura per totum corpus humanum. Exstat Tom. 4. edit. Paris. Illustravit Theodorus Zwingerus.
28. περὶ ἀέρων, ὑδάτων, τόπων, de aëribus, aquis, locis, atque ut in Erotiano & Galeno additur, περὶ οὐκίστων, ὄρων καὶ χωρῶν de habitationibus, temperatibus anni & regionibus valetudinis causa observandis. Gallice vertit Dacervius T. 2. p. 407. At cum Galeni libris 3. commentariorum latine tantum editis occurrit T. 6. Paris. Cum commentario Ludovici Septalii idem Hippocratis liber prodiit Græce & lat. Col. A. 1590. Illustrarunt præ erea Theodorus Zwingerus, Adrianus Alemanus. Hieron. Cardanus, ut Camilli paraphrasin præteream, editam Venet. 1596 4. In editionibus præcis hujus libri magnus hiatus & trajectio, quam recentiores restituerunt.
69. περὶ αἰμορροϊδῶν, De hæmorrhoidibus. Cum libro περὶ συρίγγων olim conjungebatur, ut inferius notavi. Exstat T. 12. edit. Paris.
25. 26. περὶ αἰῶν de ætate hominis libellus five fragmentum extremam partem libri περὶ ἀρχῶν in aliis quibusdam editionibus occupat. Sed locus ejusdem argumenti à Philone libro de mundi opificio ex Hippocrate laudatus, quem Lindenius libello de ætate subjecit, fortasse petitus est ex libris Hippocratis περὶ ἑβδομάδων de hebdomadibus quos laudat Chalcidius p. III. & Favonius Eulogius ad somnium Scipionis p. 441. edit. Grævii Locum è Philone Charterius exhibet ad calcem Tomi 5. Paris. Libellum de ætate hominis illustrarunt Theodorus Zwingerus, Joh. Lalamantius.

Seftio Οβασα παρεμβλημένης five adjectitios complectitur, quos Galenus & alii non agnoscunt. Neque distinctio in sectiones est ab ipso Hippocrate, nam ut Oribasius docet, *Soranus* aphorismos dividit in partes tres, *Rufus* in quatuor, *Galenus* in septem, cujus divisionem plerique sunt secuti. Præter Galeni commentarium T. 5. Basil. & Tom. 9. Paris. exstat alius in septem aphorismorum libros latine tantum editus sub *Oribasii* nomine, Paris. 1553. Venet. eodem anno, & Patavii 1658. 8vo. *Theophili* five *Philothei* commentarium Gr. MS. memorat Labbeus pag. 212. Bibl. nov. MS. Latine prodit Spirz Anno 1581. 8vo. Venet. 1549. 8vo. Corrado interprete. Interciderunt latina *Pelopis* versio & commentarii ejusdem *Pelopis* ac *Lyci*, *Rufi*, *Sorani*, *Domni*, *Astalionis*; quos universos laudat in præf. Oribasius: Adversus Aphorismos scripserant *Theffalus Trallianus* & libris XLVIII. *Julianus Alexandrinus* à Galeno singulari libro, qui T. 5. edit Basil. p. 337. & T. 9. Paris. legitur, opugnatus: Præterea *Lycus*, contra quem ejusdem Galeni liber in iisdem tomis habetur pro defendendo aphorismo 14. sectionis primæ. E recentioribus *Mich. Aloysius Simapi* in paradoxis Medicis parte 3. & G. F. Laurentius in Exercitationibus ad nonnullos minus veros Hippocratis Aphorismos. Hamburg. 1646. 4. At Oribasius in præf. refellens eorum sententiam qui Hippocratis esse negarunt, *nemo*, inquit, *tale opus aggressus est post Hippocratem, quem Philosophi amicam naturam dixerunt. Tentavit quidem Democritus talem conscribere, sed non potuit. Forte legendum non perfecit.* Ex Hippocratis scriptis per alium quendam bono judicio excerptos hosce aphorismos existimabat Gerhardus Vossius lib. de Philosophia p. 83. Sane in illis compendio contineri quæ in scriptis Hippocratis hinc inde fusius exponuntur, observatum Galeno 1. de crisi bus T. 3. pag. 393. Confer editiones Aphorismorum ab *Adolfo Vorstio* & novissime A. 1685. à *Theodoro Jansonio Ameloovenio* curatas cum locis parallelis ex Hippocrate & Celfo. E recentioribus plurimi hunc libellum illustrarunt; quorum nomina vide sis in parte 2. Bibliothecæ Medicæ Lindenio Merklinianæ in voce Aphorismi. His adde Commentaria *Luca Tozzi* Neapolitani, Neapoli 1704. 4. quatuor voluminibus: & nitidam editionem cum paraphrasi five commentariolo Medico perspicuo *Martini Listeri*, è Medicis Serenissimæ Reginæ, Lond. 1703. 12. Etiam latipo carmine Aphorismos reddidit Matthæus Roselerus Lucanus: Græco sectionem primam Radulphus Wintertonus reliquas Johannes Freruz. Cantabrig. 1633. 8. *Hebraice* è duobus Codicibus MSS. itemque Græce ac latine edidit Marcus Antonius Cajotius, Rom. 1647. 8. MStos quidem exsta-

tis T. 5. p. 43. * notat quod ab aliis tributum fuerit ** Philistioni [Locro] ab aliis Aristoni vel Euryphonti, vel Pherecydi [T. 5. pag. 302.] vel Philetæ [Phaonti] qui omnes antiqui Medici fuerunt, aliqui etiam ipso Hippocrate antiquiores. Secundum librum testatur in quibusdam codicibus ita incipere: *στίων τὴν ἐπιματῶν δύναμιν ἐκάσθη τὴν κατὰ φύσιν καὶ τὴν ἀπὸ τῆς τέχνης ὡδα χεστὴ ἀγαγῶσκειν*, atque hunc ex quo nonnulla Celsus in suum opus transtulit idem Galenus putat videri Hippocrate dignum, sed primum ab ejus ingenio diffidere. Totum vero opus in quibus nulla trium librorum sive partium distinctio, inscribi *περὶ φύσεως ἀνθρώπου καὶ διαίτης*, Exstat T. 6. edit. Paris. & Gallice à Dacerio T. 2. Illustravit Theodorus Zwingerus.

66. *Περὶ διαίτης ὄξων νοσημάτων, de victu ac diata in morbis acutis observanda.* Cum Galeni libris quatuor commentariorum Paris. 1543. 8. & T. 5. edit. Gr. Basil. & T. I. edit. Græcolat. Charterii. Librum Hippocratis Gallice vertit A. Dacerius T. 2. p. 375. Προσκέειμα sive additamenta huic libro affuta memorant Galeni glossæ in ἀκρότη. Idem alibi γνήσιον μέρος ἐξ βιβλίου memorat. Vide T. 5. pag. 77. 87. 97. 98. 99. 106. 107. 110. & 89. ubi illa quæ putat προσκέειμα Erasistrato jam lecta fatetur, & Hippocratis γνώμην servare p. 100. 104. Reprehendit tamen ibidem & p. 106. 108. 116. & ἀξίαν τῶν λογῶν carpit p. 70. 83. 115. 117. &c. Saltem existimat p. 64. ab Hippocrate memoriæ causâ fortasse delineatum & in membranas conjectum, ab alio autem post mortem ejus editum esse ab alio itaque *σὺ γράμμα ἐκείνου ἔστιν τῆς ἰπποκράτους δυνάμεως*, ab aliis ut Alex. Aphrodisæo 2. Problem. 9. Erotiano & Plinio inscribitur *περὶ πρὸς σάνης*, ab aliis ut Polluce & Cælio Aureliano *περὶ τὰς κενδρίας γνώμης adversus placita Cnidiorum Medicorum Euryphontis & aliorum.* Male utrumque, judice Galeno T. 5. p. 548. Illustrarunt Joh. Heurnius, Hieronymus Thriverus Brachelius & Lud. Duretus. Latine vertit ante Cornarium & alios Gvil. Copus.
47. *περὶ διαίτης ὑγιεινῆς πρὸς τὴν ἰδιώτην, de salubri diata.* Polybi esse videtur Hippocratis discipuli judice Galeno 2. in lib. de natura humana T. 5. edit. Basil. p. 17. & in commentario ad hunc librum, ibid. p. 29.

S s s s

Exstat

* Verba Galeni sunt T. 5. p. 43. *εἰ γὰρ καὶ μὴ ἰπποκράτης ἐστὶν ἐκεῖνο τὸ βιβλίον, ἀλλ' Εὐρυφῶντος, ἢ Φηρώντος, ἢ Φιλοστράτου, ἢ Λερίωνος, ἢ τινος ἄλλου τῶν παλαιῶν, εἰς πολλὰς γὰρ ἀναφέρεται αὐτῷ, πάντες ἐκεῖνοι τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν εἰσιν, ἐνιοὶ μὲν ἰπποκράτους πρὸς βούτερον, τινες δὲ σσηματικῆς αὐτῆς.*

** Confer de hoc Philistione, quæ viri docti ad Gellium XVII. II. & ad Laert.

sima vanitate comburantur sane, inquit, nam hinc discessurus non sum priusquam integram lectionem absolverim.

77. *περὶ ἐπικύσεως* de *superfatione*, sive ut Hieron. Mercurialis scribit *περὶ κύσεως* καὶ *ἐπικύσεως*. Non memoratur Erotiano. Exstat T. 7. edit. Paris.
86. Epistolæ de quibus dixi supra cap. XIV. §. 18. Exstant T. I. edit. Paris.
12. 13. *περὶ ἐπταμηνῶν de septimestri parva* libellus duplex, quorum prior incipiens his verbis: *περὶ τῶν ἐπταμηνῶν* &c. spurius est. Posterio-rem agnovit Galenus & commentario illustravit. Neutrius meminit Erotianus. Exstat Tom. 5. edit. Paris. Illustrarunt Theodorus Zwingerus, Joh. Lalamantius, Hieron. Cardanus.
6. *περὶ εὐχρημοσύνης, de decoro Medici*. Non meminit Erotianus. Exstat T. 2. edit. Paris. & Gallice à Dacerio T. I. p. 179. Illustrarunt Theodorus Zwingerus, Johannes Heurnius.
67. *περὶ ἱερῆς νόσου, de morbo sacro sive epilepsia*, ut Cælius Aurelianus Lib. I. tardar. pass. c. 4. Exstat T. 10. Edit. Paris. Democrito hunc librum adscribere non dubitarunt Cæsalpinus Lib. V. Artis Med. c. 1. & Antonius Ponce de sancta Cruce in prælectionibus Vallisoletanis sive commentariis ad hunc librum. Vide Menag. ad Laërt. p. 414. Allegatur initio libelli *περὶ μανίης*.
46. *Καὶ ἰητρείων* sive *περὶ τῶν καὶ ἰητρείων πραττομένων*, *officina atque officium Medici*. Cum Galeni libris quatuor commentarior. T. 5. edit. Gr. Basil. & T. 12. Græcolat. Paris. *Asclepiadis* commentarius Galeno & Erotiano laudatus intercidit.
5. *περὶ ἰητῆς, de Medico* sive de Medici officii. Non meminit Erotianus. Exstat T. 2. edit. Paris. & Gallice à Dacerio T. I. p. 155. Illustrarunt Theodorus Zwingerus, Joh. Heurnius, Franciscus Faber.
85. *ἱππιατρικὰ* sive *Veterinaria* quædam in Hippiatricis Græcis sub Hippocratis nomine occurrentia. T. 10. edit. Paris. Vide quæ infra libro sexto, ubi veterinariz Medicinæ scriptores recenseo.
22. *περὶ καρδίας, de corde*. pars quædam libri *περὶ σαρκῶν* supra num. 9. memorati videtur esse Foëtio, atque à Galeno & Erotiano non memoratur. Exstat t. 4. edit. Paris. Hippocratis esse negat Conringius cap. 13. libri de calido innato, & ab aliis Aristotelico cui- dam monet tribui.
31. *περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τραυμάτων, de capitis vulneribus*. Galeni in hunc librum commentarius periit. Vide ejus methodum medendi lib.

- 59.—63. *περὶ νόσων de morbis lib. IV.* Galenus in glossis laudat Hippocratem ἐν τῷ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ περὶ νόσων τῶ σμικροτέρῳ, ut adeo duos de morbis magnos, duos parvos libros faciat. Quæ è libro primo τῶ σμικροτέρῳ profert, in libris editis non legi observat Foësius, uti nec alia quædam ex libris de morbis laudata eidem Galeno initio comment. I. in prorrhetic. & Cælio Aureliano lib. 2. cap. 13. tardarum passionum. Primus liber major, est in nostris liber secundus. Liber secundus major hodie inscribitur *περὶ τῶν ἐπίσης παθῶν* ut dixi suo loco. Liber minor secundus, est in nostris tertius. Per librum minorem primum nescio an quartum nostrum, an librum de quo infra *περὶ παθῶν* Galenus intellexerit. Erotianus duos tantum in universum agnoscit. Galenus in I. Epidem. & I. in 6. Epidem. testatur Dioscoridem hoc opus tribuisse *Hippocrati Thessali F.* alios *Polybo*. Idem alibi notat ὑπομνήματα potius esse, memoriæ causa utcunqve adumbrata [licet egregiis referta observationibus] quam iusta συγγράμματα sive elaboratos tractatus, comment. 2. & 3. in lib. de victu in morbis acutis. Porro librum I. de morbis, male ita inscribi, & præmium libri primi esse contendit, comment. 3. in I. Epidem. Exstat T. 7. edit. Paris.
39. *περὶ ὀδοντοφυΐης de dentitione.* Non meminit Erotianus. Exstat T. 7. edit. Paris.
14. *περὶ ὀκταμήνης de octimestri partu.* Non meminit Erotianus. Exstat T. 5. edit. Paris. Illustrarunt Theodorus Zwingerus, Hieron. Cardanus.
4. *ὄρκιον Jurandum* T. 2. edit. Paris. Græcolat. & Gallice in *Dacerii* T. I. p. 145. ac cum Luculento atqve eruditissimo commentario *Joh. Henrici Meibomii* Lugd. Bat. 1643. 4to. Illustrarunt præterea Theod. Zwingerus, Joh. Goræus, Blasius Hollerius, Franciscus de Franciscis, Franciscus Ranchinus, Petrus Memmius Mirabellus.
23. *περὶ ὀστέων φύσεως de ossum natura* libellus Mochlico Hippocratis [de quo supra suo loco] præmitti solitus. Vide Galeni glossas in *απολυτίδα & ὀρθοστάτας*. A Cornario in edit. Græca Basileensi Hippocratis male sub Mochlici nomine vulgatus. Exstat Tom. 4. edit. Paris.
70. *περὶ ὀψιῶν*, de visu sive vivendi acie corrupta ac vitiosa, per manum curanda. In libro *περὶ παθῶν* promittit se singulatim de oculorum morbis dicturum. Exstat T. 10. edit. Paris.

cum feruntur, & exstant T. 8. Paris. an vere illius sint, non parva mentis speculatione indigere ait Foësius. Sane tria se in eundem *ὑπομνήματα* conscripsisse Galenus ipse affirmat 3. in 6. Epidem. & initio 4. E recentioribus illustravit Lud. Duretus.

Latine tantum exstant:

50. 51. Epistolæ duæ sub Hippocratis nomine *de sanitate tuenda*, una ad *Antiochum* Regem, altera ad *Mecenatem*, latine ex versione *Largii Designationi*, Marcello Empirico præfigi solent, & Hippocratis nostri nomen mentiuntur. Confer Joh. Rhodium ad Scribonium Largum p. 11.

Libellus *de structura hominis ad Perdicam* de quo dixi in *περὶ φύσεως ἀνθρώπου*. Hippocratis non esse, ex mensium nominibus Romanis (ni illi sint ab interprete) colligit Georgius Hieron. Welschius, quem vide in curationibus Medicinalibus p. 269. 270. De libris Hippocrati suppositis non omittendus locus Augustini XXII, 6. contra Faustum: *Nonne, ut alios omittam, sub Hippocratis Medici nobilissimi nomine quidam libri prolati, in auctoritatem a Medicis recepti non sunt, nec eos adjuvit nonnulla similitudo verum atque verborum, quando comparati eis quos verè Hippocratis esse constaret, impares iudicati sunt.*

III. Apud Galenum passim mentio fit *ἐκδόσεως* scriptorum Hippocratis recensitæ ab *Artemidoro Capitone*, & *Dioscoride* (non *Anazarbeo*, sed juniore quodam) qui ambo audacissimi fuerunt in pervertenda veteri scriptura, Capito præcipue, cum *Dioscorides* γραμματικώτερον partibus suis fuerit functus. Vide T. 5. edit. Basil. p. 4. 442. 459. 463. 485. 484. 488. 489. &c. Laudat etiam Galenus exemplar scriptorum Hippocratis Alexandrinum & aliud quod vocat *ἐκ τῶν πλείων*, pag. 411. & 413. Notas quoque memorat five *σημασίας* literarum additas à *Mnemonè* Sidete de *Σεῖτᾳ Cleophrantia*. ibid. & p. 431. & super iisdem notis digladiationes *Zenonis* & *Apollonii* Empirici cognomento *Bybla*, *Heraclide* item *Tarentini* & Empirici *Erythraei*, p. 413. seq. Longum præterea esset recensere quæ idem observat de *Sabino* hujusque discipulo *Metrodoro*, germanis ut ait Hippocraticis, *Glaukia* itidem Empirico, & qui post hunc scripsit *Zeuxide*, tum *Ruso* Ephesio, *Quinto* Empirico Pergameno qui Romæ Medicinam fecit, *Lycu*, *Bacchio*, aliisque apud Erotianum quoque laudatis, qui Hippocratis scripta illustranda sibi sumpsere. Confer si placet indicem scriptorum à Galeno allegatorum quem dedi infra libro quarto. Galenum ipsum quandoque licentius versatum in Hippocratis

paraphrastica Epistolarum & aliorum quorundam librorum Hippocratis. Colon. 1542. 8vo.

4. *Ananii Foëfii*, Francof. apud Wechelos 1596. 8vo.

Editiones Græco Latinae.

1. *Hieronymi Mercurialis*, qui codices MSS. contulit, libros Hippocratis in quatuor ordines digessit & scholiis illustravit, versionemque recensuit. Venet. A. 1588. fol.
2. *Ananii Foëfii* Mediomatrici, qui Græca diligenter ad codices MSS. castigavit, scripta Hippocratis ex Erotiani mente in octo sectiones digessit, nova versione & censuris Criticis, commentariisque eruditius illustravit, *Palladiique* commentarium in librum de fracturis addidit, ut facile primas inter Hippocratis editores tulisse videatur. Ad calcem voluminis adjectæ Variæ Lectiones ex duobus Servini & Febrei Codicibus, Variæ Lectiones Johannis Martini Medici, Variæ Lectiones è codice Mediceo qui Parisiis fuit in Bibl. Catharinæ de Medicis, & castigationes Æmilii Porti. Francof. typis Wechelianis 1595. Fol. Repetita editio ibid. 1621. 1645. & Genevæ 1657. fol. in qua accesserunt liber περί Φαγομάκων, cum commentario Joh. Heurnii, Liber de structura hominis, latine, Erotiani sive Herodiani, Herodoti & Galeni glossaria in Hippocratem. Debemus eidem Foëfio Oeconomiam Hippocratis sive *Lexicon * Hippocrateum*, post veterum jam laudatorum in hoc genere labores, in Charteriana etiam Hippocratis editione Tomo Secundo obvius utilissimum. Francof. 1588. Genev. 1662. fol.
3. *Job. Antonida van der Linden* (paulo ante absolutum opus denati) cum versione Cornarii Lugd. Bat. 1665. 8vo. 2. Volum. nitido characterè, perque oras paginarum annotatâ reliquarum editionum præcipuarum, quas hætenus recensui, harmoniâ. Cæterum Tho. Bartholinus diss. 4. de legendis libris p. 118. notat Hippocratis nec primam editionem Venetam approbari, quia manca; nec primam latinam Calvi, quia in sensu deficit; nec primam Græcolatinam Mercurialis, licet novo ordine digestam, quia in numerum interpretum male ille se ingessit, judicio Castrensis: nec ultimam Lindani

Tttt 2

dani

* Interciderunt Lexica in Hippocratem scripta à *Xenocriso* Coo Grammatico, *Callimacho* Herophileo, *Dioscorid.* juniore, & *Bacchio* (qui male Βένχιος in edit. Galeni Charteriana T. 2 p. 80.) Tanagræo, & aliis, de quibus Erotianus in præfatione quam Charterius exhibuit Tomo primo.

Epistola Clarissimi Theophrasti RENAUDO-
TI ad ANDREAM DACERIUM,

*De exiguo operæ pretio quod ex versionibus Syriacis
& Arabicis ferri potest ad emendandum & illu-
strandum Hippocratem aliosque scriptores Græ-
cos, præsertim Medicos.*

Nimium sane tribuit literis Orientalibus, Vir doctissime, quisquis tibi spondet illas conferre aliquid posse ad perficiendam Hippocratis interpretationem, quam in te suscepisti. Quanquam enim utiles olim esse potuerunt Medicis, qui artem suam repetebant ex scriptis aut translationibus Arabicis, quod ad seculum usque decimum quintum extremum factum esse constat: At ex quo tempore præcipuos scriptores in sua quemque lingua (Græca & Latina) capimus evolvere, non modo Arabes consuli desierunt, sed vix unus itemque alter repertus est vir doctus, qui Hippocratis, Galeni, Dioscoridis versiones ineptas ex Arabicis factas adire voluerit. Nihilominus persuasum hætenus fuit eruditiss, si Arabum scripta legere parum sit necesse, saltem translationes eorum haud inutiles esse, ad veram quandoque lectionem reddendam scriptis qua illi suam in linguam transtulerunt. Quæ opinio facile radices egit, plerisque serio credentibus colligendoque exaggerantibus qua à cultoribus linguarum orientalium sunt in laudem Arabum disputata. Neque negari potest, cum litera in Europa pessundari & extinguere cepissent, ab Arabibus omne genus scientiarum tractatum fuisse atque excultum, & principes quosque scriptores in linguam ipsorum translatos, usque adeo, ut quidam Græce deperditi apud solos Arabes reperiantur: unde tot inter illos Philosophi, Medici, Mathematici quanquam dispari pretio. Mathematici illis fuere præstantissimi, quorum observationes vera & accurata: Geometra non contemnendi, etsi nemo unus eorum ita excelluerit, ut cum ingeniis nostræ ætatis sit comparandus: nam & hodie solent qua ex nostratium aliquo in illorum linguam transfunduntur, præferre omnibus suorum lucubrationibus. At Bernerius mihi sæpius retulit, doctissimum quendam Ministrum Aureng Zebi Mogolum Imperatoris, Daneschmend Chan nomine, & præstantissimos quosque Philosophorum Indorum antetulisse tractatus quosdam Gassendi quos in linguam Arabicam verterat, Philosophis suis quibuscumque. Tychonis quoque Bræhoi observationes nonnullas transulit Grævesius, quas peritissimi ex Astronomis CPolitanis animadvertunt cum optimis suorum observationibus consentire. Itaque vera laudes quas exculto omni genere disciplinarum promeruerunt, Orientalibus haudquaquam sunt neganda, quisquis vero tanquam interpretes eximios suspicit, profecto non satis hæ-

translatus à Medicis Christianis * quorum non mediocris fuit in aula Calife Almanforis fides atque auctoritas. Hactenus non adeo multum Medicis externis tribuerant Arabes, nam in historia Mubamedicis ** legas Medicum à Principe quodam ad ipsum missum diu inter Arabes versatum, neque ullam artis suae experimentum faciendi occasionem natum esse: itaque adisse Mubumedem, & quod toto illo tempore à nemine consultus esset, conquestum, ex eodem percepisse, quod cibum non caperent Arabes nisi fame sollicitante, & ante satietatem ab edendo desisterent. His auditis Medicum Mubamedi longum Vale dixisse, seque parasse ad iter: professum, quod ista regula valetudinis nihil sit certius, quae ubicunque obtineat, ab eo loco Medicos tuto posse abesse. Narrant equidem nonnulli, Arabibus fuisse Medicum Hareth Ebn Chalda, cui Mubamedes agrotos curandos commiserit, sed qui simplicibus tantum eos curaverit medicamentis. Habuit idem discipulos, quorum omnis scientia paucis observationibus & experimentis constabat, utpote qui fundamentorum artis Medicae prorsus expertes erant. At enim Almanfor cum vehementer agrotaret, & adhibuisset omnigenus remediorum Medicorumque, arces fuit ad se à Persia Georgiū filium Boetii Jechua, quo per longum tempus Archiatro usus est. Hic Syrus gente, religione Christianus & Nestorianus fuit, magnamque qua polluit scientiam visus est hausisse ex assiduo studio veterum, quorum praecipuos in linguam suam convertit. Inde Mahumedani ejusdem doctrina desiderio ferri ceperunt, in qua Magistris usi sunt Syris, cum nullus fere è Mubamedanorum numero Graecis literis operam navasset. Sed Syriace quoque imperiti fuere plerique, ut Graecos quos evolverunt scriptores Medicos praecipue legerint ex versionibus Arabicis, quos Christiani homines Syri sub Almanfore & Almamone concinnaverunt. Aegyptii quoque magna contentione hoc studii genus amplexi sunt, & Graecarum literarum usus diutius in Aegypto quam in Syria obtinuit, praecipue apud Christianos Orthodoxos, vulgo Melchitas appellatos, qui in liturgiis suis linguam Graecam retinuerunt, Semi Eutybianis sive Jacobitis Coptica sive Aegyptiaco idiomate utentibus. Paucæ tamen ab Aegyptiis translationes compositæ sunt, si cum Syris comparentur, quorum Calife Scientiarum patroni ac fautores Aegyptum provinciam ab Emiribus sive Praetoribus sub imperio suo administratam non adierunt ipsi, unde nec scientia tantum florere atque ibi nec vigere potuerunt. Quod si scriptorum Orientalium complurium stamus testimonis, probabile est primis Almanforis & Almamonis temporibus Hippocratem Arabicè redditum fuisse: sed omnibus reliquis translationibus obscurit, prælatæq; est versio composita ab Honaino filio Isaaci cujus magna fuit sub Calife Elmote wakelio auctoritas. Is imperio præesse cepit Anno Hegiræ 232. Christi 847. defunctus anno Hegiræ 247. qui respondet anno Christi 861. Honainus vero discipulus fuit Johannis filii Masowia, qui vulgo Mesue dicitur.

* Inter alios à Georgio filio Boetichuz Christiano Jondisaburenfi.

** Gulistan p. 239.

pluribus jam saeculis sunt versiones Syriacae, quia lingua haec doctorum esse capit, quae soli usque Christiani, sed & ipsi ita ejus oblitae, ut licet sacra in illo idiomate celebrant, tamen studio id cogantur addiscere. Inde jam pridem, ut dixi, rarissima sunt, nec amplius reperuntur. Caterum per ea quae haecenus discussi, abunde constare puto, quod ex collatione versionum Arabicarum exigua utilitas capi possit ad Graeca scripta emendanda.

Haecenus Renaudotus, qui subjecit deinde ex Eutychio & Abulpharajo nonnulla de Hippocrate, quae Dacerus praetermittenda esse duxit, quod nihil complectebantur praeter male excerpta ex iis quae de principe Medicorum a Graecis tradita sunt.

V. POLYBUS gener ac discipulus Hippocratis, & teste Galeno I. in Lib. de natura hominis T. 5. pag. 2. *Ἀλεξάνδριος τῆν τῶν νέων διδασκαλίαν, ὅς ἐδὲν ὅλως φαίνεται μετὰ κωχῆσας τῶν ἰπποκράτους δογμάτων.* allegatur ab Aristotele III. 3. hist. animal. & habitus est a nonnullis auctor librorum quorundam eximiorum qui inter Hippocratis scripta leguntur, qualia sunt *περὶ φύσεως ἀνθρώπου* (sed neutiquam assentiente Galeno) tum *περὶ φύσεως παιδῶν*, *περὶ γονῆς*, *περὶ Διαιτητικῆς ὑγιαυνῆς πρὸς τὰς ιδιώτας de salubri vietus ratione*, qui libellus sub Polybi nomine frequenter editus est, & latine versus a Guinterio Jobanne Andernaco Basil. 1529. ad calcem Scribonii Largi, 8. quae editio adjungenda aliis in Lindenii Bibl. Medicae p. 924. notatis. Praeterea *περὶ νόσων* ac denique *περὶ παθῶν*. Albanus Torinus librum *περὶ γονῆς de seminis humani natura*, librum *de ratione vietus sanorum* de quo jam dixi, & librum *περὶ παθῶν de morbis* & *περὶ τῶν ἐν τῷ παθῶν de morbis internis*, qui ibidem inter Hippocratis scripta leguntur, latine vertit & sub Polybi nomine edidit. Basil. 1544. 4. Polybi pastillum glutinandis vulneribus laudat Celsus V. 20. *Πόλυβου τὸν ἰατρὸν ἐν τῷ περὶ οκταμήνων.* Clemens VI. Strom. p. 683.

VI. Etiam ad HIPPOCRATEM Gnosidici & ad HIPPOCRATEM Thessali F. scripta nonnulla relata sunt, quae inter libros Hippocratis nostri, Heraclidae F. leguntur, ut supra ad §. I. nota a) observavi. Sed & THESSALO ejus filio librum sextum & quartum *ἐπιδημιῶν*, librumque *περὶ τροφῆς* tribuerunt nonnulli. Verum de his aliisque Medicis, Hippocratis vel filii, ut *Thessalo* & *Dracone*, vel discipulis, *Prodicō*, *Dexippo*, *Apollonio*, tum *Ctesia* & *Thcomedonte*: vel aequalibus aut etiam antiquioribus, *Phaone* sive *Phaone*, *Philistione* Eudoxi Cnidii praetore, *Aristone*, *Pherecyde*, *Pythocle*, *Phileta*, *Acumeno*, *Pittalo*, *Archidamo*, *Metone*, *Eryximacho*: tum de *Acrone* auctore sectae Empiricae, de *Apollonide*, *Antigene*, *Aegimio*, *Euryphronte* Cnidio, & de Philosophis Medicinae veteris *Thalate*, *Pherecyde*,

I.

THUCYDIDES ex Alimufio populo Atheniensis, ad Miltiadem genus suum retulit, si credimus *Marcellino* Rhetori a) qui vitam Thucydidis græce composuit. Verum hoc refelitur à Jano Rutgerfio lib. I. Var. Lect. cap. IX. Summo certe loco natus fuit (Cic. Bruto c. II.) *Olori* five ut potius scribendum b) *Oroli* filius, cui de illius ingenio præclara jam ominatus fuerat Herodotus, cum in Olympiis recitante se Historias suas, observasset auscultanti Thucydididi præ admiratione & idem olim faciendi cupiditate lacrymas excidere. c) Natus est anno secundo Olympiadis LXXVII. (ante Christum natum CCCCLXIX.) ut ex Pamphila apud Gellium lib. XV. c. 23. colligitur: adeoque sedecim circiter annorum erat, cum Herodotum sua recitantem audiret, ipse Herodoto minor annis tredecim. Præceptores habuit Anaxagoram Philosophum, Rhetoremq; Antiphontem * & propter Anaxagoræ disciplinam Athei convicium ipsi quoque impetum esse fertur. Ducis bellici munere functus, ob amissamque Amphipolin d) ab Atheniensibus Ao. ætatis XLVIII. Olymp. LXXXIX. i.

Uuuuu 2

exfi-

a) De hoc *Marcellino* dixi libro IV. in Hermogene, quem commentariis illustravit. Vita Thucydidis, quæ sub Marcellini nomine exstat, ab Aldo primum Græce cum Thucydidide edita, à *Bartholæo Parthenio* Benacensi, & postea ab *Is. Casaubono* latine versa, & ab *Æmilio Porro* & V. Cl. *Johanne Hudsono* illustrata, laudatur à *Svida* in *ἀπὴ λαιουσε & ἀπολαύουεν*, & manu exarata exstat in Bibl. Regis Galliæ cod. 1411. & in Bibl. Marquardi Gudii. Mihi videtur esse vel præmissum à *Marcellino* commentariis in Thucydidem, vel esse ἀποσπασματίον Operis Rhetorici, in quo de Demosthene & aliis viris eloquentiæ laude claris *Marcellinus* egerat. Neque *Svidas* βίον *Θουκυδίδου* vocat, sed *Marcellinum* laudans, *ὡς Θουκυδίδου*, inquit, *Φησὶ*.

b) Ita *Marcellinus* Didymum Grammaticum secutus scribendum contendit, auctoritate *σηλῆς* quæ Athenis cenotaphio ejus imposta fuit his verbis: *Θουκυδίδης Ὀρόλιου Ἀλιμύσι* ☉.

c) *Marcellinus*: *λέγειται δὲ τικαὶ τοιαῦτον, ὡς ποτε τῷ Ἡρόδοτῳ τὰς ἰδίας ἱστορίας ἐπιδεικνυμένῃ παρὼν τῇ ἀκροάσει Θουκυδίδης, ἀκίβητας ἐδάκρυσεν, ἔπειτα φασὶ τὸν Ἡρόδοτον τῷτο θεασάμενον εἰπεῖν αὐτῷ πρὸς τὸν Πατέρα Ὀλορον, ὃ Ὀλορε, ὄργα ἢ φύσις τῶ ὑβ σὲ πρὸς μαθητῆα. Idem tradit Photius cod. 60. & *Svidas* in *Θουκυδίδης*, qui in Olympiis accidisse affirmat. Thucydidem æmulatione historiarum Herodotice æccensum etiam memorat *Lucianus* de scribenda Historia T. 5. pag. 631.*

* *Plutarchus* in vita *Antiphontis*: *Καικίλιος ἦ ἐν τῷ παρὶ αὐτῆ συνήγαγματι Θουκυδίδου τῶ συγγραφέως μαθητὴν* (ita & ἐ *Cassilio* *Photius* Cod. 359. sed *διδασκαλον* dicere debuit) *τεκμαίρεται γεγονέναι ἐξ αὐτῶν ἐπαμειβεται παρὶ αὐτῶν Ἀντιφῶν*. Respicit locum Thucydidis Lib. VIII. p. 592.

d) Vide quæ hac de re ipse Thucydidis Lib. IV. p. 323. & Lib. V. p. 361.

ab aliis in Libros XIII. cujus s divisionis plus simplici vice mentionem facit Græcus Thucydidis Scholiastes (vide H. Stephani notas p. 553. edit. Clarif. Hudsoni) ab aliis aliter (Diodorus Sic. XIII. p. 306. notat à quibusdam in libros novem) distinctum fuisse: ὁμοίως ἢ ἢ πλείονη, addit Marcellinus, καὶ ἡ κοινὴ κεκράτηκε τῶν μέχρι τῶν ἁλῶ διηρηθῆαι τὴν πραγματείαν, ὡς καὶ ἐπέκρινεν ὁ Ἀσκληπιός. k) Liber octavus quoque à priorum septem sublimi & elaborato dicendi genere remittere visus, & contra priorum septem librorum morem *δημηγορίας* five concionibus destitutus, quorundam iudicio tributus est Thucydidis *filie*, ab aliis *Xenophonti*, ab aliis denique *Theopompo*. Sed Marcellinus non dubitat & hunc ipsius esse Thucydidis, verum à morbo jam affecti, adeoque animo quoque jam languentis. Tribuitur etiam sine controversia Thucydidis à Plutarcho Lib. de garrulitate p. 513. Stephano in *Βολιασός, δρυμῶσα* &c. & ab aliis passim. Ingressitur Thucydidis opus 1) suum à bello inter Corinthios & Corcyros, quod septem annis Peloponnesiacum antecessit, narrationemque per ætates & hyemes (confer Theonem p. 33. progymnasmatum) diligenter distinctam perducit ad annum belli Peloponnesiaci vicimum, ita ut quæ per VII. postremos belli istius annos gesta sunt (per XXVII. enim duravit, quod oraculo prædictum & eventu comprobatum esse testatur Thucydidis Lib. V. p. 361. Plutarchus Nicia p. 529. duravit autem ab extremo Anni 1. Olympiadis LXXXVII. usque ad annum 3. Olymp. XCIII.) haud attigerit, morte præventus in Parparo Æolicæ Asiæ regione, ut ex Apollodori Chron. Stephanus in *Πατριάρχων*.

III. Supplere historiam postremorum belli annorum *Craippi*, Thucydidis æqualis, cujus meminit Dionysius Halicarnassensis Libro de iis quæ Thucydidis propria sunt p. 143. *Theopompi* item, teste Marcellino, & *Xenophon*, cujus *Ἑλληνικά* etiamnum hodie supersunt, & Thucydidem continuant historia annorum XLVIII. ab Olymp. XCII. anno secundo ad annum secundum Olympiadis CIV.

IV. Libro Thucydidis secundo occurrit disertissima descriptio

Uuuuu 3

ptio

k) Asclepius Sophista, de quo dixi Lib. I. c. 1. §. 7.

l) Vide Dav. Chytræi Chronologiam Thucydidis, Degoreum Wheat in prælect. hiemalibus, Oveintzium in vite historica, & qui diligentissime in hoc argumento versatus est Henr. Dodwellum in annalibus Thucydidis editis Oxoniæ Anno 1702. 4to. Caterum ratio fugit Edmundum Richerium, cum in oblectrice animum c. 8. pag. 326. scripsit Thucydidem in componendo mirabili opere historiarum annos 27. insumfisse. Nam 27. annorum historiam persequi voluit, non totidem annos in illa scribenda insumfit Thucydidis,

nes, ut eum manu sua octies p) descripserit : certe hoc refert Lucianus adversus indoctum T. 2. p. 380. ac si veteri famæ apud Arsenium Monembasiz Episcopum q) credimus incensa Athenis Bibliotheca, & Thucydidis opere una absumpto, ex memoria illud Demosthenes restituit, sed quod merito falsum ac commentitium videtur Vosfio Lib. VI. Inst. Or. c. 6. sect. 2. quis enim, non dicam tantam memoriæ Demosthenis vim, sed quis sibi persuadeat unicum tantum exemplum fuisse operis Thucydidæ, postquam *Xenophon* semel illud hætenus delitescens, cum suppressere posset, protulisset in lucem, verique auctoris gloriæ vindicasset, ut refert r) Laërtius Lib. II. sect. 57. Marcel- lum quoque Syrum tradit Damascius in vita Isidori (& ex hoc Svidas in Σαλλύστιου) integros octo Thucydidis libros memoriæ mandasse, sed nihilo meliorem oratorem inde produisse. Cæterum tralatitium est olim extitisse qui Thucydidem tanquam *κανόνα* & *Αἰγιόσμιον* & pressæ brevitatis magistrum imitati, sive ut Ciceronis de optimo genere oratorum verbis utar, *Thucydidios* se professi sunt, non inter oratores tantum, ab ipso Isocrate usque, Thucydidis prope æquali, in quo multa communia cum Thucyde observant eruditi : sed ex Historicis etiam. in quibus *Philistus* Naucratica, pæne pusillus Thucydidæ s) ab eodem Cicerone appellatus Lib. II. ad Quintum fratrem Epist. 12. Thucydidis in brevitate ita imitator, ut obscuritatem illius quidem effugeret, in multis vero aliis virtutibus illo inferior esset, observante Quintiliano Lib. X. c. 1. & Dionysio Halicarnasseo Epistola ad Cn. Pompejum; tum digres-

- p) Turnebi qui XXVIII. 22. Adversus *decios* & Roberti Titii qui IV. 5. adfertionum *scylites* hoc à Demosthene factum affirmat, memoriæ lapsus repererit Vossius, & ex eo Tho. Crenius 1. animadvers. philolog. p. 75. Videtur etiam Demosthenis erga Thucydidem studium in proverbium abiisse, ut colligas, è Svida in Σταγειρίτης. Fuere etiam qui tradiderunt Alionsum V. Arragoniæ Regem octies manu sua Thucydidis historiam descripsisse. Ceterum memoria lapsus est Mottanus Vayerus, qui in judicio de Historicis ubi de Tacito differit, Tacitum pariter ac Thucydidem imitatores Demosthenis affirmat.
- q) Ita ille in Apophthegmatis græce editis & Leoni X. inscriptis, de Demosthene; *ἐξήλωκε ἡ μάστιγὰ τῶν πρὸ αὐτοῦ τὸν συγγραφέα Θουκυδίδη, καὶ τὰ πλεῖστα ἐκ τῶν ἐκεῖν λόγων εἰς τὸ πάλιμωτερον μετέφρασε. Καὶ ἔτω λέγειν αὐτὸν ἐκμεμαθηκέναι, ὡς φέρεται τὸ τοῦτο περὶ αὐτοῦ, ὅτι πρὸς κατὰ εἰσὴς τὴ βιβλιοθήκης ἐν Ἀθήναις, συγκαισῶν τῶν ἱστοριῶν Θουκυδίδος, αὐτὸν μόνον ἀπημνημονεύσαι πᾶσάν, καὶ ἔτω μεταγράψῃν ποιήσαι.*
- r) Laërtius in vita Xenophontis : *λέγειν δὲ ὅτι καὶ τὰ Θουκυδίδος βιβλία λανθάνοντα ὑπέλεδαι δυνάμει, αὐτὸς εἰς δόξαν ἤγαγεν.* Adde Dod. *editi præparatum ad Annales Thucydidæ* p. 34. seq.
- s) Confer Vossum de Hist. Gr. p. 27. & Vavassorem de ludicra dictione p. 167.

que qui Thucydidem illustraverant excerptas, ad orasque codicum primitus adscriptas, & postea, ut sit, in unum collectas fasciculum, quæ perverisimilis sententia est H. Stephani viri doctissimi. Caspar Barthius T. 2. in Statium pag. 306. queritur se incendio Sellarhusano cum parte Bibliothecæ suæ perdidisse indicem tam in Thucydidem quam ejus Scholiastem, qui tamen inquit, recentior est quam vulgo attenditur. Christianum agnoscas ex eo, quod Gregorii Nazianzeni sub nomine Theologi meminit in Librum III. p. 49.

VII. Fuerunt quoque Thucydidi nostro jam inde sui reprehenses, nam Svidas testatur *Claudium Diadymum* scripsisse *περὶ τῶν ημετέρων ἀναλογῶν αὐτῆς ἀναλογῶν Θουκυδίδου* sive de Thucydidis circa analogiam vocum græcarum lapsibus atque erroribus. Alii difficile atque durum scribendi genus t) alii argumentum nimis particulare, alii affectatas tot molestas obscurasque conciones, alii narrationum seriem, propter observatum hinc inde astatumque ordinem, ante res integre expositas abruptam, u) alii hyperbata frequentiora, alii alia in eo reprehenderunt, quæ videri possunt apud doctissimum & acerrimum censorem Dionysium Halicarnasensem in Epistola ad Pompejum qua Herodotum Thucydidi præfert. Sed nec contemnendæ sunt virtutes hujus scriptoris, in cujus opere plura nitent, civilis prudentiæ observata ac præcepta plane egregia, historicum judicium, studium veritatis * etiam iis utcumque parcens a quibus in exilium conjectus fuerat, sublimis w) dictio, brevitatis ** denique pro rerum quas describit magnitudine: ut nimis sint austeri, qui in tam pulchro corpore levibus forte aliquot paucisque maculis offendi se patiuntur. Johannis vero Harduini suspicionem, qui ex Gallicismis nonnullis quos in Thucydideo opere observasse sibi videtur p. 152. Chronologiæ V, T. è numis illustratæ, & aliis quibusdam leviculis argumentis alium à veteri quem Plinius legerit Thucydide habere nos conjicit, non equidem curo, miror magis in viro docto & argumentorum quæ conjecturæ ejus opponi possunt haud ignaro.

XXXXX

IIX. Epi-

t) In veteri Epigrammate pag. 95. Anthologiæ, in laude ponitur quod Thucydides sit

ὁ πᾶσι βέλους ἀπὸ τοῦ βέλους à foliis eruditis & prudentibus legendus atque intelligendus.

u) Vide Theonis progymnasmatum p. 33. edit. Camerarii & p. 30. ubi de hyperbata.

* Lucian. de scribenda Historia Tom. I. pag. 630. 631.

** Id. p. 637.

w) Svidas in *Χαροκρίτης*, Plutarch. in Fabio Maximo p. 174.

Græcarum literarum Professore, cum ejusdem Scholiis, ex editione filii Viti Winsemii, Witebergæ 1569. fol. 1580. 8vo.

Ex nova versione elegantissima & cum notis Chronographicis ac Geographicis *Georgii Acacii Enenckel* Baronis *Hobenecii*, Tubing. 1596. 8vo. Argentor. 1614. 8vo.

Orationes ex historia Thucydidis & insigniores aliquot Demosthenis in latinum sermonem conversæ à *Philippo Melanobbone*, editæ à Casparo Peucero, Witeb. 1562. 8vo. Conversa quædam è Thucydidis historia, & de auctore illo deque scriptis ejus exposita à *Joachimo Camerario*. Witeb. 1565. 8vo.

Plures orationes in linguam latinam conversæ per *Johannem Casam*, Archi Episcopum Beneventanum. Inter ejus latina monumenta Florent. 1564. 4to. & separatim Rostoch. 1584. Helmstad. 1610. 4. cum præfat. *Job. Caselii*.

Jobus quoque *Versatius* Genuensis qui A. 1571. diem obiit, orationes plerasque Thucydidis peréleganter latine vertit, notato argumento atque Rhetorico artificio. Præterea orationem * Periclis ex Libro II. Thucydidis latine versam à *Gvil. Cantero*, post Aristidis orationes Basil. 1566. fol. p. 580.

XI. Editiones Thucydidis Græca.

1. Prima *Aldina* Venet. A. 1502. fol. Cum vita Thucydidis duplici, una breviorè *Anonymi*, [ejusdem forte qui scholia collegit] altera paulo prolixiorè *Marcellini*. Idem Aldus anno post, Scholia Græca antiqua in Thucydidem separatim edidit, subjecta Xenophontis Libris VII. *Ἑλληνικῶν*, *Georgii Gemisti* Libris II. de rebus quæ post pugnam Mantoneam acciderunt, & *Herodiano*, A. 1507. fol.

2. Florentina apud *Bernardum Juvviam* A. 1526. fol. Cum scholiis Græcis ad oras paginarum appositis.

3. Basileensis *Hervagiana* A. 1540. fol. à *Joachimo Camerario* recensita & castigationibus quibusdam illustrata ex MSto cod. Basileensi quò usus *Heresbachius*, quemque *Eugenius* quidam CPoli olim donaverat *Johanni Aretino*. In hac editione scholia à *Camerario* emenda-

XXXXX

* *Synefius Dione* p. 37. Ἐἰς ἀγνοίαν τὴν διαφορὰν τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν ἠθικῶν ὑποθέσεων, ἐπελάθεται μάλιστα τὸν Ἀσπασίας τε (apud *Platonem Menæceum*) καὶ Περικλέους ἐπιτάφιον, ὅθεν διὰ καὶ Πλάτωνος. Ἐκατέρωθεν τὴν παράφρασιν καλλίαν ἐστὶ τοῖς ἰδίοις κανόσι κρινόμενος. Eandem Periclis Orationem imitatus Historicus quidam perstringitur à *Luciano* de scribendis Historia T. 1. pag. 619. seq. Cicero in *Oratore*. 44. Sed in populari Oratione quædam quæ laudari in Concione eos qui sunt in praeliis interfeciti, quæ se prædicant, quæ sunt quæstiones, ut scis, illo die recitari necesse sit.

didis accurate & luculenter expressus exhibetur è posteriore recensione H. Stephani, & recens in sectiones distinctus: in uniuscujusque paginæ ora exteriori annotatur annus & mensis, quo singula acciderunt, ex mente H. Dodwelli Chronologorum nostræ ætate Principis. Versio latina Æmilii Porti, verum ab Hudsono hinc inde emendata, non ut vulgo fieri solet è regione sed infra minori caractere ponitur. Versioni subjiciuntur variaz lectiones & notulæ criticæ ex prioribus editionibus & tribus MSS. codd. excerptæ. Denique imam paginæ partem occupant Græca scholia. Præfixa sunt operi præter vitam notis illustratam elogia & judicia de Thucydide, pluraque se fuisse daturum ait Hudsonus ex Dionysio Halicarnasseo, nisi hic paulo iniquiorem se ostenderet, criticumque calamum in auctorem probatissimum strinxisset juvenis adhuc judicii parum subacti, ut notatum H. Stephano Lib. II. schediasm. 4. & operarum in Dionysium Halicarnass. c. 16. ubi docet Dionysium ipsum imitari deinde dignatum, quæ antea reprehenderat. Adjunxit etiam doctissimus editor binas tabulas Geographicas ad Thucydidem intelligendum facientes, unam Græciz, quam ex Thucydide & Edmundi Halleji chartula delineavit, alteram Siciliz quam ex Cluveri Sicilia antiqua deprompsit. Ad calcem subnexa sunt Epitome Thucydidis à Georgio Acacio, & argumenta concionum à Jobo Veratio conscripta, & H. Stephani preparasceve ad lectionem scholiorum. His succedunt prolixiores ejusdem Stephani & Palmerii [ex ejus exercitationibus ad optimos auctores græcos] annotationes, quæ lectionibus variantibus interferi non potuerunt, quibus ex Porti & Acacii commentariis notæ hinc inde delibatz, & Hudson nonnulla immiscentur. Nec minus Cameraarii animadversionibus hic locum dedisset, si quidem ejus libellum notarum in Thucydide nancisci potuisset. Accedunt præterea variaz lectiones ex aliis duobus Codd. MSS. Henrici Clarendoniz Comitis & Joh. Georgii Grævii, quos serius inspicere ipsi licuit. Denique indices tres locupletissimi rerum, dictionum græcarum insigniorum, & scriptorum in scholiis laudatorum. Pollicetur præterea Hudsonus mantissæ se loco adjecturum esse Annalibus H. Dodwelli Thucydideis, siquidem à Cl. Rostgaardto receperit, collationes scholiorum MSS. in Bibl. Regia Parisiensi, sed Annales Dodwelli sine illa accessione lucem nuper adspexerunt. MSum codicem Thucydidis habere se refert & ex eo locum insignem illustrat Marcus Meibomius V. C. libro de fabrica triremium p. 51. seq.

XVI. CTESIAS Ctesiochi filius a) ex familia Afclepiadarum, patria Cnido Cariz urbe, Medicus Artaxerxis Mnemonis, per XVII. annos in honore ab eo habitus, à Salmasio b) perperam traditur fuisse æqualis Herodoti, cum juniorem fuisse clarissimis argumentis constet. c) Mihi hoc loco sufficere scripta ejus tantum commemorare, idque tanto brevius, quod exceptis paucis fragmentis & excerptis Henrici Stephani, d) Andreæ Schotti, & Gothofredi Jungermanni industria collectis & Photii Bibliothecz insereri, vel Herodoto subnecti solitis, nullum eorum ad nos pervenit, sed ad unum omnia interciderunt. Fuerunt autem hæc.

ΠΕΡΣΙΚῶΝ βιβλία κγ'. *Historia de rebus Persarum Libri XXIII.* in quo opere dicaverat sex primores libros describendis rebus Assyriacis e) aliisque quæ Persica antecesserunt, factò à Nino & Semiramide initio. A septimo autem libro ad postremum, usque Historiam Persicam persecutus est à Cyro & Cambyse Regibus, ad annum 3. Olympiad. XCIII. f) sive annum Artaxerxis Mnemonis octavum, ante Christum natum CCCXCVI. usus arcanis annalibus quos in membranis g) describi sibi curaverant Reges Persarum. Perspicuitatem suavitatemque Ctesiaz dialectò Jonicà usi mire prædicant Demetrius Lib. de elocutione, §. 218. 221. Dionysius Halicarnassæus, & Photius. In rebus ipsis Herodoto sæpe, interdum etiam Xenophonti h) contradixit, observante Pho-

Y y y y

Pho-

- a) Tzetzes Chil. 1. hist. 1. & Suidas. Plutarch. Artaxerxe p. 1013. 1014. Lucian. de scribenda Historia T. 1. p. 630.
- b) Salmasius ad Solin. p. 871. edit. Ultraj. b. G. è loco Diodori Sic. perperam accepto.
- c) Ea vide si lubet apud Vosium de Hist. Gr. Lib. I. c. 5.
- d) H. Stephanus Photii excerpta ex Ctesiaz Persicis & Indicis græce primus vulgavit A. 1557. 8vo. deinde eadem suis Herodoti editionibus latine à se translata & disquisitione de Ctesia aliisque nonnullis aucta adjunxit. Hinc Andreas Schottus in sua Photii versione post cod. 72. Ctesiaz fragmenta subnexuit. Denique hoc diligentissime fecit in sua Herodoti editione Gothofredus Jungermannus, quam secutus est Tho. Galeus. In Allatii apibus urbanis p. 187. legas etiam M. Antonium Petilium excerpta ex Ctesiaz Persicis & Indicis latine vertisse. De Ctesiaz scriptis egit præterea Jo. Meursius in Cypro Lib. II. c. 29. & ad Apollonii Dyscoli Historiam commentitiam p. 120. Johannes Harduinus fragmenta quæ exstant supposita Ctesiaz esse conjicit, in Chronologia V. T. p. 91. Sed solenne viro illi erudito παραδοξολογῆν.
- e) Hinc Strabo pag. 656. Lib. XIV. affirmat Ctesiam scripsisse Ἀσσυριακά & Περσικά. Illis primoribus libris diligenter usus est Diodorus Siculus, libro præsertim secundo.
- f) Diodorus Lib. XIV. c. 47. p. 421.
- g) Diodorus Lib. II. p. 84.
- h) Xenophon Ctesiaz Persicam Historiam legit antequam suam scriberet; nam libro I. de expeditione Cyri p. 157. memorans vulnèratum à Cyro Artaxerxam fratrem, Cte-

ΠΕΡΙΠΛΑΟΙ, quorum primum memorat Stephanus Byz. in Σίγυ-
 ροῦ, Periplum Afiz Harpocration in σκιάποδες & Svidas eadem voce,
 Ctesiam τρίτη ἑξηγήσας, laudat idem Stephanus in κοσύτη.

ΠΕΡΙ ΤῶΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ Ἀσίαν Φόρων. *De tributis Asia* opus
 laudatum Athenzo Lib. X. p. 442. Librum tertium illius operis memo-
 rat idem Athenzus Lib. II. p. 67.

ΠΕΡΙ ΠΟΤΑΜῶΝ. *De fluviiis* libri, quorum secundus allegatur
 à Plutarcho de fluminibus p. 1160. ubi de Alpheo. Sane Ctesiam sim-
 pliciter laudat Plutarchus, non Ctesiam Ephesium cui libros de flumini-
 bus nescio qua de causa tribuit Maussacus in notis p. 81. notatus à Vossio
 de Hist. Gr. pag. 349. Quamvis Ctesiam Ephesium ἐν πρώτῳ Περσῶν
 libro primo Perseidis sive de Perseo illo qui Medusam interfecit, allegat
 idem Plutarchus pag. 1161. Citatur Ctesias, etiam ab Eratosthene in Ca-
 tasterismis c. 38.

CAPUT XXVI.

*De decem ORATORUM veterum Atticorum scri-
 ptis editis ac deperditis, & de aliis nonnullis anti-
 quioribus Oratoribus Græcis, quorum scripta vel
 omnia vel pleraque interciderunt.*

*Scripta deperdita de Rhetoribus prisca Græcis. Decem Rhetores antiqui celebra-
 res. 1. De Antiphonte, & illius orationibus editis ac deperditis, earumque
 qua exstant editionibus: Tum obiter de Mnesitheo, Pericle & aliis antiquis-
 simis Oratoribus Atticis. 2. De Andocide. 3. De Lyfia, ubi simul de Ce-
 phalo ejus patre itidem Oratore 4. De Isocrate, & aequali ejus Alcidaman-
 te, tum de praeceptore utriusque Gorgia. 5. De Isao. 6. Lycurgo. 7. De-
 mosthene. 8. Æschine. 9. Hyperide. 10. ac Dinarcho, singulorumque
 horum orationibus editis ac deperditis, II.*

toriz artis precepta scripto tradidit, b) primus etiam dicitur Athenis scripsisse c) *δικανικὰς λόγους* five orationes, quibus cives causas suas in
 Υ υ υ υ υ 3 judi-

γίας τῆ Σοφιστῶν γεγωνίως. Sed Plutarcho assentior. Svidas quoque in Ἀντιφῶν ἤρξε ἔ δικανικῆς χαρακτήρῳ μετὰ Γοργίαν.

b) Quintilianus III. 1. *Antiphon quoque & Orationem primus omnium scripsit, & nihilominus artem ipse composuit.* Photius: *πρῶτον δὲ αὐτὸν κ' ῥητορικὰς συντάξασθαι φασὶ τέχνας, ἀγχι γίνεσθαι γέγονότα.* Eadem habet Plutarchus, & Antiphontem ἐν τῇ τέχνῃ laudat Ammonius de vocum different. in σημείον, Apfines Rhetor, & Jonsio judice Galenus præf. ad Glossas Hippocratis his verbis: *ὅτι δὲ κ' αὐτὸς ἕκαστος τῶν παραλόγως ἐχόντων ἔξει ἔ ποιεῖν ὀνόμαϊα καμνά, δηλοῖ μὲν κ' Ἀντιφῶν ἰκανῶς, ὅσπερ ὅπως αὐτὰ ποιητέον ἐκδιδάσκει.* Videtur etiam respicere Cicero in Bruto, c. 12. postquam de Protagoræ & Gorgiæ locis veluti communibus Rhetoricis dixisset: *Hinc Antiphontem Rhamnusium similia quaedam habuisse conscripta &c.* Ante Antiphontem fuere & alii Oratores Athenis, ut *Menesibius* qui contra Thesecum dixit, vide Libaniam T. 2. pag. 480. Sed ii nihil scripsisse cognoscuntur. Primus qui orationes scriptas habuit, fuit *Pericles*, teste Cicerone 2. de Oratore, & Suida Περίκλ. Idem Cicero in Bruto c. 7. *ante Periclem, cujus scripta quaedam feruntur & Thucydidem - littera nulla est quæ quidem ornatam aliquam habeat, & Oratoris esse videatur.* Sed parum dignæ Periclis fama visæ sunt Quintiliano III. 1. Inst. quæ illius ætate ferebantur. Nonnulla ex Periclis oratione quadam profert Plutarchus Lib. de sui laude p. 540. 543. &c quem de eloquentia ejus vide in vita Periclis p. 156. licet ibidem negat quicquam scriptum reliquisse præter decreta. *ἔγγραφον μὲν ἔδεν ἀπολέλοιπε πλὴν τῶν ψηφισμάτων.* De Pericle præ cæteris videndus in Lexico Cl. Bælius. Cognomine *Olympium* dictum observat Gruvius ad Lucian. T. 2. p. 867. Confer Plutarchum in Pericle p. 173. Pericli Cicero adjungit præterea *Alcibiadem*, & *Thucydidem* (non Olori F. sed Periclis adversarium Milesii F. Alopecensem de quo Plutarch. p. 158.) Alcibiadi (inter quatuor Alcibiades Meursio VI. 12. Attic. Lect. observatos celeberrimo, cujus imaginem exhibet Gronovius T. 2. thesauri tab. LXVII.) *Theramenum*, licet nullum ejus scriptum vidisse se, alio loco testatus: denique *Critiam*, de cujus dictione qua in Orationibus usus est videndus Dionysius Halic. de aliis ejus scriptis Meursius in Bibl. Attica, de vita ipsius & Atheismo ei objecto Bælius Vir Cl. in Lexico. Inter Rhetoras Pericli amicos *Ephialtes* quoque à Plutarcho celebratur pag. 154. 157. seqq. De Alcibiadis eloquentia vide eundem in Alcibiade p. 196. & in Nicia p. 528. quem Niciam ait primum indecoros gestus in suggestum Atticum inxerisse.

c) Præter Quintilianii Plutarchi Photique testimonia ita Clemens Alex. 1. Strom. p. 308. seq. *φασὶ δὲ καὶ τὰς κατὰ διατριβὴν λόγους κ' τὰ ῥητορικὰ ἰδιώματα εὐρεῖν καὶ μὴ ἔ συνηγορησάμην πρῶτον δικανικὸν λόγον εἰς ἐκδοσιν γραψάμενον Ἀντιφῶντα Φύλαγμανέσιον, ὡς φησὶ Διοδώρος. ἀρχὴ γὰρ τὸ πρῶτον πολιτικῆς* Antiphontem nostrum vocat Hermogenes 2. περὶ ἰδῶν. Plutarchus addit Themistoclis, Aristidis & Periclis nullas existisse scriptas orationes judicialis argumenti, Alcibiadem vero, Critiamque, Lyfiam & Archinoum juvenes versatos fuisse cum Antiphonte jam sene. Ammianus Marcellin. XXX. 4. *Antiphon ille Rhamnusius, quem ob defensionem negotiorum omnium primam antiquis acceperit mercedem.*

Orationes sub ejus nomine olim exstiterē LX. è quibus Cæcilius Rhetor in libro de Antiphonte XXV. spurias esse affirmavit, Plutarch. in Vita & Photius Cod. 259. Hodie exstant Orationes XVI. quarum perinde ac deperditarum Meursio in Bibl. Attica magnam partem observatarum titulos Alphabeti ordine digessi, sed deperditarum genuinarum tituli nullo præfixo signo descripti sunt, & spurii præfixus asteriscus. Numeri Romani indicant numerum ordinis in editionibus Orationum Antiphontis quæ exstant, quarumque tituli cruce sunt signati.

Ὁ περὶ ἀγγελίας. In hac oratione seipsum egregie Atheniensibus sed incassum defendit Antiphon Olymp. XCII. 2. Laudant Thucydides Lib. VIII. Cicero Bruto, Quintilianus III. 1. & Plutarch. in vita.

περὶ ἀληθείας λόγοι Ε'. Harpocratio passim, Galenus in Hippocr. de officio Medici c. 3. & Svidas in δέσεις, γρυπαίμεν, ἀληθείαι, &c. Hesych. in ἀβιϞ, Etymol. M. in γρυπαίμαι. Origenes 4. contra Celsum p. 176. notat titulum operis adversus Christianos quod inscribebatur Φιλαλήθης Celsum ab Antiphonte claro Oratore mutatum esse, qui in suis περὶ ἀληθείας γεγραμμένοις providentiam sustulerat. Hermogenes 2. περὶ ἰδῶν testatur λόγους περὶ ἀληθείας fuisse Antiphontis τεραϊσκόπων. Clarissimus Reinesius felicem Maussaci ad Harpocrat. in εὐσεῶ improbens conjecturam pag. 128. Var. lect. suam opinor ipse jussisset spongiæ incumbere, si considerasset loca Svidæ in αἰεσῶ & αἰεσῶ.

κατ' Ἀλκιβιάδην, λοιδορίας. Athen. Lib. XII. Plutarch. in Alcibiade : ἐν τοῖς Ἀντιφῶντι Ϟ λοιδορίας γεγραπῆαι ὅτι παῖς ὢν &c. Adde Jonsum pag. 325.

πρὸς τὴν Δημοσθένους γραφὴν Ἀπολογία. Harpocrat. Svid. in κελόντες.

πρὸς τὴν Δημοσθένους ἀντιγραφὴν. Id. in ἀνδρῶν.

πρὸς Δημοσθένην τὸν στρατηγὸν ὁδονόμων. Vide infra ὁδονόμων.

περὶ Ἐδικαγογένους κλήρας, α', β'. Svid in τέως. Sed ibi Lyfiz nomen excidisse videtur, ut doctissimo Kustero pulchre notatum.

Ἀπολογία δωροδοκίας. ibid. Lyfiz potius est, cujus nomen reponendum.

Ἰπὲρ τῆς εἰς τὸν ἐλεύθερον παῖδα. Harpocrat. in ἀξιοῖ.

Ἐπιτροπικός Τιμοκράτης. Harpocrat.

Ἐπιτροπικός Καλλιστράτης. Harpocrat.

πρὸς Ἐρασίστρατον περὶ τῶν ἰδεῶν Plutarch. in vita, Ælianus V. 21. de animal.

περὶ Ἡρόδοτου. Vide statim infra Orat. περὶ Ἡρόδου.

Priscianus Lib. XVIII. Hermogenes *πρὸς ἰδιῶν*. Lib. II. qui testatur esse Antiphontis *τετρατοσκόπῳ*.

πρὸς προνοίας. Vide supra *οὐνονοίας*.

πρὸς οὐνονοίας. Suid. in *αἰθιοπῶν*, *ἀμα*, *μοχθῆρος*.

* *Κατὰ προσηλπίως*. Harpocrat. & ex eo Varinus in *ῥητορικῇ γραφῇ* testatur esse spuriam.

Σαμοθρακικός, sive *περὶ τῆς Σαμοθράκων Φόρου*. Suid. in *ἀπόταξις* & *Σαμοθράκη*, Harpocrat.

περὶ ταῶν. Athen. Lib. IX. Harpocrat. Eustath. in *Πιαδ.* β. p. 261. addo Meursium IV. 5. Atticar. Lect. Jonsum p. 327. Spencerum ad Origenem p. 52.

Ἐπιτροπικός Τιμοκράτης. Vide supra in *Ἐπιτροπικός*.

† *Κατηγορία Φαζρακείας μετὰ τῆς μητριῆς*. Veneficii accusatio adversus novercam. Exstat. I.

Κατὰ Φιλίης. Harpocrat.

* *πρὸς Φιλίππον ἀπολογία*. Harpocrat. in *δημοτεύοις* spuriam esse testatur. Blancardus existimavit Antiphontis *Φιλίππων* laudari ab eodem Harpocrate in *εἰσφρήσει*. Sed neutiquam necesse est illius verba ita intelligi.

† *Κατηγορία Φόνου ἀπαρτίσῃ* II. *ἐγκατηγορίας ὁ ὕπερ* λόγ. IV. Accusatio duplex super eade de cujus auctore non liquet.

† *Ἀπολογία εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα*. III. *ἰξ ἀπολογίας ὁ ὕπερ* λόγ. V. Super eadem eade.

† *Κατηγορία Φόνου ἀκυσίῳ* VI. & VIII. Accusatio duplex eade ab invito perpetrata.

† *Ἀπολογία Φόνου ἀκυσίῳ* VII. & IX. Duplex Apologia ejusdem eade.

† *Κατηγορία Φόνου πρὸς τὸ λέγοντῶν ἀμύνασαι* X. & XII. Accusatio duplex homicidæ qui se defensurus alterum interemit.

† *Ἀπολογία Φόνου ὁ οὗς ἀμύνασαι ἀπέκτανεν* XI. & XIII. Duplex Apologia ejusdem homicidæ. Hætenus memoratæ orationes XII. sunt λόγοι illi celebres *Φωνκαί* quos Antiphonti nostro tribuit Hermogenes 2. *πρὸς ἰδιῶν*. Atque apud Ammonium in *ἐνθύμημα* legendum *Ἀντιφῶν ἐν τοῖς Φωνκαῖς*. Male enim editur *Φωνκαῖς*, unde *Φωνκαῖα* habet Jonsius p. 325. non minus vitiose.

† *πρὸς τὸ χορευτῶν* XVI. Defensio choragi, quod non sit auctor mortis quam obierat unus ex pueris saltatoribus, cum vocis elegantioris causa pharmacum bibisset. Meminit & Harpocrat in *ἀδίσκαλα* & *διπολίαι*.

paratam, ut pluribus in locis meliorem merito desideres. Nemo felicis hoc studium decurrere poterat Clarissimo & Rev. Viro *Laurentio Normanno*, Episcopo designato Gothoburgensi, qui observationes & *Indices Atticos* in tres hosce & ceteros Græciz oratores jam pridem moliebatur: sed is antequam Episcopatum capesseret 12. Cal. Junii A. 1703. Upsalix præmatura morte extinctus atque elegantibus literis pariter & Ecclesiz suæ fuit ereptus.

III. ANDOCIDES * *Leogorz F.* gente nobili, Atheniensis, natus prætoræ Theogonida Olymp. LXXVIII. 1. (ante Christum CCCCLXVIII.) Antiphonti pluribus annis supervixit, superstes adhuc Olymp. XCV. post liberatam auctore Thrasybulo Rempublicam, in qua ipse varia fortuna ac fide rem gesfit, tandem in exilio (quantum è Plutarcho in ejus vita licet conjicere) defunctus.

Orationes ejus exstant hæc quatuor, Photio etiam lectæ Cod. 261. I. *περὶ μυστηρίων*, quod mysteria non prodiderit. Meminit Plutarchus in vita. Andocidem eo nomine accusat *Lysias* Orat. V.

II. *περὶ τῆς εὐθείης καὶ τοῦ εὐδαιμονίου* five *περὶ τῆς ἀδίκιας* ut Harpocratio vocat in ὀρθοῶν, in hac enim oratione Andocides demonstrat reditus sui ἀδικίαν five impunitatem. Vide *Guil. Canterum* VIII. 4. *Novar Lect. Fallitur Meursius* qui in *Bibl. Attica* orationem *περὶ τῆς ἀδίκιας* deperditis annumerat. Apud Plutarchum p. 835. male excusum *καθόλου* pro *καθόλου διορίσιν*.

III. *περὶ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης*. De pace cum Lacedæmoniis in eunda. Plutarchus simpliciter *περὶ εἰρήνης* vocat. Hanc latine vertit *Guilelmus Canterus*. Basil. 1566. fol. ad calcem Aristidis.

IV. *κατὰ Ἀλκιβιάδου*. Contra Alcibiadem *Cliniz. F.* quod ipse perditus pessime, Andocidem calumniatus fuisset, & in exilium conjiciendum svasisset.

Alias præterea Andocidis orationes habuit Plutarchus. *Σώζεται* ὅ, inquit, αὐτῆ καὶ ὁ πρὸς τὸ ἐνδείξιως λόγος (confer Harpocratiōn. in ζητητής) καὶ ἀπολογία πρὸς Φαίωνα. In Themistoclis vita sub extrema idem Plutarchus memorat orationem Andocidis πρὸς τὰς ἐταίρους qua Optimatum factionem in populum incendit, inter alia mentitus Themistoclis reliquias ab Atheniensibus effossas ac dissipatas.

Zzzzz 2

Edi-

* In veteri statua sed capite trunca apud Fulvium Ursinum p. 73. *Elog. Ἀνδοκίδης Μωγός Ἀθηναῖος*. Nearchus fuit Andocides hic in bello inter Corinthios & Corcyraeos, teste Thucydide Lib. I. p. 35. De hoc etiam Andocide Harpocrati. Hefych in *Ἀνδοκίδης Ἐρμῆς*. Svidas in *Ἀνδοκίδης & Φασίμαχος*. *Fasti. Chri. & Ulys.* 49. Plutarchus in Alcibiade p. 201. seq. ubi ex Hellenico refert genus ipsius ad Ulyssem.

Catonem. Acuti sunt, inquit, elegantes, faceti, breves: sed ille Græcus ab omni laude felicior.

Lyfiz * nomine orationes olim ferebantur CCCCXXV. ut testantur Plutarchus & Photius cod. 262. Plurimas ejus esse Orationes, præ se tulit etiam Cicero in Bruto c. 16. ex quibus genuinz CCXXX, ex sententia Dionysii Halicarnassei libro de Lyfia, de CzCILII apud Plutarchum, vel ut apud Photium est, CCXXXIII. Nam apud Svidam quidem, quod ultra trecentas genuinz exstitisse leguntur, corrigendum numerum monuit Meursius Lib. III. Attic. Lect. c. 8. Ex ejusdem Bibliotheca Attica juvat hoc loco titulos orationum *Lyfiz*, quotquot apud veteres memorantur, sed literarum ordine a me digestos & observationibus quibusdam auctos subjungere. Crucis signo notatz quatuor & triginta adhuc existant, & numerum ordinis orationum in editionibus observati adscriptum habent.

Περὶ Ἀγῆσανδρου. Priscian. Lib. XVIII. vide infra *περὶ Ἀγῆσανδρου.*

† *κατὰ Ἀγορατῆ.* XII. Vide infra inter supposititias *κατὰ Ἀγισαγόρου.*

πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικόν, Χρέβε, ἢ ὡς εἰ συκοφαντίας, Athen. Harpocrat. Laërtius II. 63.

† *πρὸς Ἀλκιβιάδην, λεπτοταξίς* XIII. Svid. *αἰθερία*. Hanc orationem latine versam à Claudio Grolarto, edidit H. Stephanus ad calcem Orationum Græcor. Paris. 1575. fol.

† *πρὸς Ἀλκιβιάδην, ἀσεβείας* XIV. Svid. in *αἰθερία*.

πρὸς Ἀλκιβίον, Svid. in *παλαίον* Forte *Ἀλκιβιάδην.* *Lyfiz* adversus Alcibiadem oratio allegatur etiam ab Athenæo XIII. p. 574.

† *κατὰ Ἀνδοκίδου, ἱεροσολίας* five *ἀσεβείας.* V. Contra Andocidem Rhetorem. Exordium hujus orationis intercidit. Verba quædam ex Harpocrat. & Svida in *ροπήιον* supplet Guil. Canterus Lib. VIII. c. 4. Nov. Lect. Exstat etiam Andocidæ apologia, ut ante monui.

κατ' Ἀνδροτίαν Harpocrat. in *σηράγγι*.

ὡς εἰ τ' Ἀντιδόσεως Harpocrat. in *ἐπιεικῶν*.

ἵππερ' Ἀντιφῶντι *Θυγατρὸς.* Plutarch. in vita Antiphontis.

κατ' Ἀπολλοδώρου. Harpocrat. in *πρόσημα*.

πρὸς Ἀριστάνδρον, Harpocrat. in *ἐκλογίς.*

† *ἵππερ' τῶν Ἀριστοφάνους κημάτων πρὸς τὸ δημόσιον,* XVIII.

Zzzzzz

πρὸς

* Veterum judicio *Lyfiz* tribuitur subtilitas τὸ λεπτόν καὶ ψιλόν, Plutarch. de auditio-
ne p. 42. Cic. in Oratore c. 9 ut Demostheni vis, gravitas Isocrati, acumen & argu-
tia Hyperidi, Æschini tenitas & splendor verborum. Hinc Catonis Majoris dictio-
ni *Lyfianam* collatam à nonnullis fuisse miratur idem Plutarchus in Catone p. 340.

accepisset. Apud Svidam in ἀνάστητον titulus hujus Orationis est
περὶ τῆς διδομένης τοῖς ἀδυνατοῖς ὀβολῆς.

περὶ τῆς εἰς Φορᾶς. Harpocrat. in ἐπιγραφαῖς.

περὶ τῆς ἐπιγενέως Διαιθήκης. Svid. in ἀν ἀργυροῦ.

† Κατὰ ἐπιγράμματα καὶ τῶν συμπροσβουτῶν ἐπιλογῶν. XXVI.

ἐπιτάφιοι. Plutarch. Svid. Theo Progymnasia. p. 15. Dionys. Halicar-
nass. in τέχνη p. 39. Photius.

† ἐπιτάφιοι τοῖς Κερυνθίαις βασιλοῖς. XXXI. Latine vertit Anonymus Basil.
1522. 4.

πρὸς τὴν ἐπιτρόπην τῶν βοῶν παίδων. Harpocrat. in ἐπιτροπή.

† Ὑπὲρ Ἐρατοδένους Φόνος ἀπολογία. L. Hanc orationem post Anony-
mum quendam Basil. 1522. 4. latine vertit H. Stephanus & cum
Græcis oratoribus edidit Paris. 1575. fol. Prælectionibus illustravit
Andreas Dupuis Professor Græcæ linguæ in Academia Cantabrig.
1593. 8. Gallice vertit Jacobus Contesius de Vintemille. Lugd.
1576. 8.

† Κατὰ Ἐρατοδένους. XL. Hanc orationem transtulit Guil. Canterus Basil.
1566. & Claudius Grolarius, cujus versio edita ab H. Stephano 1575.

† Κατὰ Ἐργακλέους, ἐπιλογῶν. XXVII.

Ἐρωτικῆς. Plato in Phædrō, Max. Tyrius diff. 8. Harpocrat. in ἀπόγο-
ρεύσει. Plures Lyfiz λόγους ἐρωτικῆς memorat Plutarchus in vita,
Photius cod. 162. & Svidas in Ἀυσίας.

περὶ τῆς εὐάνδρου δοκιμασίας. XXV. Exordio & majori parte mutila.

περὶ τῶν ἰδίων ἐπιγεγενημένων. Harpocrat. in Κεῖσι & μεταπυργίας.

κατ' εὐθυδικῆς. Harpocrat. & Svid. in ἀμφιδίας.

περὶ εὐθυκλέους χωρίων. Harpocrat. in αὐτομαχίῳ.

πρὸς εὐπειθῆν. Harpocrat. in δερμιστῆς.

κατ' εὐφῆμῆς. Harpocrat.

περὶ ἡγησάνδρου κλήρου. Harpocrat. in κακώσεως. male ap. Priscianum Lib.
XVIII. περὶ ἡγησάνδρου.

περὶ ἡμικλήρου τῶν Μακαρτάτου χρημάτων. Harpocrat. in σιπίῳ.

† Κατὰ Θεομῆτος α. IX.

β. X.

πρὸς Θεοπειθῆ, Harpocrat. in ἐπιδοκίμειον.

κατὰ Θεοπέμπου αἰτίας, Athenæus Lib. III.

κατὰ Θεοπέμπου, κλήρου. Harpocrat. in ὄργειῳ.

κατὰ Θεοσδοτῆδος. Pollux. VIII. 6.

πρὸς ἰπποθέτην. Harpocrat.

πρὸς

Ὀλυμπιακός Plutarch. in vita Harpocratio in iōnis. Theo progymnasia.
 περὶ τῆς ὀνομακλείης θυγατρὸς. Harpocrat. in περὶ κατασκευῆς δέμων καὶ ἑκάδα.
 Apud Clementem Strom. 6. pro Λυσίας ἐν Ὀρφανικοῖς legendum Ὀρφανικός.
 ut in Orpheo dixi. Ὀρφανικοί λόγοι sunt de pupillis, ut ἐπιτροπικοί
 de tutela, βίαοι, de vi, Φοικικοί, de cæde, κληρονομοί, de hæreditate.
 † Κατὰ Παγκλείου. XXII. quod non sit Atticus ἐ Demo Plotheens.
 Male in titulo & per totam Orat. πλατωναίους pro πλωθεύς. Vide
 Meursium de pupillis Atticæ & III. 29. Lect. Attic. & Sam. Petitionum
 pp. 133. ad Leges Atticas: sed & lib. II. cap. 9. Miscell. ubi vulgatam
 lectionem tuetur.

πανηγυρικοί λόγοι. Dionys. Halicarnass.
 † πανηγυρικός κατὰ Διονυσίου. XXXII.
 Κατὰ Παύσαλιον. Pollux IV. 3.
 πρὸς Πολέμωνα. Svid. in ἐπὶ καλαμῆ κείνῃ.
 † περὶ Ἐμὴ κατὰλυσαί τὴν πατρὸν πόλιν ἐν Ἀθήνῃσι. XXXIV. pars ejus
 extat servata à Dionysio Halic. in extremo libri de Lysia.
 † Ἰπὲρ Πολυφράτου. XIX. Meminit Svid. in πολύφρατος.
 Κατὰ Ποσειδίππου. Harpocr. in ἀπολαχῆν.
 † Ἀροπαγωγικός ὑπὲρ Ἐσέως ἀπολογία, de olea sacra. VI. Apologia pro
 eo qui sacre olivæ truncum ex agro suo extirpasse arguebatur.
 A quibusdam ut Paulo Germino Sophista Myseno, hanc orationem
 Lysiz abjudicatam esse testis Photius cod. 262. qui illam sen-
 tentiam refellit.

† πρὸς Σίμωνα, ἀπολογία. II.
 Κατὰ τῶν σιτοπωλῶν. XXI. Svid. in ἀξίον. Hanc orationem à Claudio
 Grotio versam latine subjecit H. Stephanus Oratoribus Græcis
 Paris. 1575. fol.

† Ἰπὲρ Ἐσρατιώτη. VIII.
 Κατὰ Στρατοκλείου Harpocrat. in ἐξέλεος.
 Κατηγορία πρὸς τὸς στανουσιασάς, κακορογίαν. VIII.
 Σωκράτους ἀπολογία, sed à Socrate ut parum virilis repudiata. Cicero
 I. de orator. Valerius Max. VI. 4. Ovinthian. XI. 1. Laert. II. 40.
 Plutarch. in vita Lysiz. Stobæus serm. 7. Photius.
 πρὸς τιμῶθεον, προδοσίας. Plutarch. in Lysiz vita.
 πρὸς τιμωνα. Svid. in ἐξημαρτισμῶν.
 πρὸς τιμωνίδην. Svid. in ἀποφραγῆς. Ulpian. in Olympiac. 1.
 Κατὰ Πεισίδου. Dionys. Halicarnass. ἐπὶ Δημοσθένος ἀπολογία.
 † περὶ τραυμάτου ἐκ τριτάτης. III.

- περὶ ἑκινός, ἀπολογία. Harpocrat. in καρπῶν.
 πρὸς Λαίδα. Athenæus, Harpocrat.
 Κατὰ Λυσίδη. Harpocraton variis in locis, Svid. in γυναι.
 πρὸς Μενέστρατον. Harpocrat. in προδοσιμίας,
 πρὸς τὴν Μιθιδέμω γραφὴν ἀπολογία. Harpocrat. & Svid. in Μισαῖος adde
 Meurf. III. 14, Attic. Lect.
 πρὸς Δικάρχον τὸν αὐλητὴν. Harpocrat.
 Κατὰ Νικιδῆν nisi legendum κατὰ Μικίον, Φόν. Meurf. III. 21. Attic. Lect.
 Ἐπὶ Νικίῳ. Dionys. Halicarnass. in Lysia pag. 86, adde Meurfii librum
 laudatum III. 8.
 Κατὰ Νικομαχίδην. Harpocrat. in ἐπιβολῆ.
 Πρὸς Πευθόδημον ἀπολογία. Harpocrat. in τῆτες. pro quo Pollux VII. 2.
 πρὸς Πευθόδημον ὑπὲρ ἀποστασί.
 Πρὸς Σωκράτην, ὕβριος. Harpocrat. in ἰστορίας.
 Κατὰ Τελαμῶν. Harpocrat.
 Κατὰ Φιλίππην, ἐπιτροπῆς. Harpocrat. in πεδίακῆ. Pollux X. 4.
 Κατὰ Φιλωνίδα. Athenæus Lib. XIII. Harpocrat.
 Ἐπὶ Φρυνίχῳ θυγατρὸς. Harpocrat. in ἀρεταῖσιν.
 Περὶ ἑ χρυσῆ τρίποδ. Athenæus. Pollux.

In orationes Lysiz prater *Zosimum Gazaum* & *Zenonem* Citieum
 juniorem commentarios scripserat *Paulus Germinus* Sophista, ut Svidas
 nos docet. Paulus ille Photio cod. 262, dicitur Παῦλ. ὁ ἐν Μυσίας, &
 ab eodem arguitur quod plures Lysiz orationes prater rationem pro
 suppositis declarando, effecerit ut interierint, nec amplius reperian-
 tur. Cajum Harpocratonem περὶ τῶν Ἐπείδων καὶ Λυσίῳ λόγων idem
 Svidas commemorat.

Memorantur praterea à Plutarcho Lysiz τέχνηαι ῥητορικαὶ & *Επι-
 बोλε*, quas septem Svidas indicat, sex amatorias, unam ad Metaniram
 servam cujus amores Lysiz objicit Demosthenes orat. adversus Neeram:
 & quinque ad adolescentes, septimamque seriam sive Pragmaticam. Ex
 his Epistolaz ad Metaniram meminit Athenæus Lib. XIII. & Pollux VII.
 29. Svid. in ὁμῶν & ἑγγύς. Septima pragmatica ad Polycratem scripta
 videtur adversus Empedum, laudarique ab Harpocrat. in *περιφρῶν*.
 Ex reliquis quinque una ad Asybarum allegatur à Svidis in *πωμαλο*.
 quem vide etiam in *ὑπὸ μάλης* & *Φαίλον*.

Editioes orationum Lysia qua exstant.

1. Græca Aldina Venet. 1513, fol. cum alijs Oratoribus.

Aaa aaa 2

2. Iti-

T. 2. p. 257. audimus nunquam in judiciali foro dixit, nec Remp. gessit, sed plures orationes [civiles potius quam forenses] scribendo, & quam plurimos, inque his Hyperidem & Iszum, Xenophontem c] Theopompum Chium, Naucratem, Ephorum Cumanum, Theodectem, Astydamantem, Philiscum & Demosthenem, Craterem item Trallianum, quem Ἰσονοματίου vocat Laërtius IV. 23. Stratonem quendam id. V. 61. & Dionysio præ cæteris laudatum Cephifodorum, in civili eloquentia erudiendo, opes incredibiles & gloriam sibi comparavit singularem, sic ut domus Isocratis officina eloquentiæ haberetur, ut ait Cicero in Oratore c. 13. ubi Platonis de Isocrate testimonium affert è Phædro extremo. Idem in Bruto c. 8. *Isocrates cuius domus cuncta Græcia quasi ludus quidam patuit atque officina dicendi: Magnus Orator & perfectus Magister, quamquam forensi luce caruit, intraque parietes aluit eam gloriam, quam nemo quidem meo iudicio est postea consecutus.* Hermippum ἐν τῷ περὶ Ἰσοκράτους laudat Athenæus. Sed & de discipulis Isocratis pluribus libris diligenter egisse illum docet tum idem Athenæus, tum Harpocratio in Ἰσοκράτῳ & Dionysius in Iszo. Docuit Isocrates mercede drachmatum mille, quæ cum prima vice ipsi numeraretur, lachrymas misisse ac se venundatum conquestus esse dicitur: Ipse decem millia drachmarum dixit daturum se illi, qui audacem & vocalem se redderet. Timiditatem ejus quod non plures quam unum vel binos admittere simul sustineret auditores, perstringunt Plutarchus & Tzetzes. Pro literis ad Athenienses mittendis à Timotheo talentum, pro una oratione à Nicocle Rege (viginti talenta d) accepit. Quod vero ad vim in dicendo attinet, se ajebat fungi vite cotis * acutum

Reddere qua ferrum valet, exors ipsa secandi.

Cæterum nimio delectus, collocationis & numeri studio [de quo Cicero in Oratore c. 52. & 61.] effecit, ut elegans atque admirabilis quidem, at elumbior frigidiorque videretur ejus sermo, e) ipse vero ludibrio esset posteris, quod plures annos f) impenderat uni elaborandæ orationi Panegyricæ, quam Alexander pacandæ Asiæ insumsit, & Epistola-

Aaa aaa 3

lam

c) Photius. Confer de Theopompo Ciceronem in Oratore c. 44. De Ephoro & Naucræte c. 51. De Ephoro iterum c. 57. *Ephorus, lævis ipse Orator, sed profectum ex optima disciplina.*

d) Plutarch. Phot.

* Horatius arte v. 304.

e) Plinius Hist. Nat. VII. 30. Plutarch.

f) Philonicus & Hieronymus Philof. apud Dionysium Halicarnass.

tionem si non sit Isocratis nostri, esse eam Isocrateo plane filo contextam. Isidorus Pelus. IV. 162. Epist. ad Ophelium Grammaticum: ἢ τὸ τοῦ ἐγγυατᾶ Ἰσοκράτους ὁ αὐτὸ καὶ κατὰ τὸ ῥηθὲν σὺ θαυμαζέμεν. γράφει πρὸς Δημόνικον. Harpocrati in τῷ ῥηθὲν κλησὶς laudatur Ἰσοκράτους ῥηθὲν ἴσοσι. Latine transtulit explanavitqve Antonius Schorus libro posteriore de ratione discendz docendzqve lingvz latinz ac græcz. Argent. 1596. 8. Gallice vertit Franciscus Senarbinus Regnerius Abbas S. Lavini. Paris. 1700. 8. Carmine latino Antonius Meierus Fländer. Cameraci 1561. 4.

2. πρὸς Νικόκλεα de regno, ad Nicoclem secundum, Evagoræ F. Salaminis Tyrannum, qui regnare cœpit Olymp. CI. 3. vide Meursium in Cypro Lib. II. c. 13. Isocrates ipse sibi vindicat Oratione XV. πρὸς τὸ ἀντιδόσεως. Ἔστι δ' (ὁ λόγος) ὁ μέγαν ῥηθὲν τῷ Νικόκλει τῷ Κυπρίω τῷ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον βασιλευσῆσι συμβουλεύων, ὡς δεῖ τῶν πολιτῶν ἀρχῆν' εὐχομείως ἢ γεγραπταῖς ἀνεγνωστέμοις. Et orat. III. sub Nicoclis nomine: τὸν μὲν ἂν ἕτερον λόγον ὡς χεῖρ τυραννῆν, Ἰσοκράτης ἠκέσασθε, Recte igitur Leo Allatus eandem Isocrati Atheniensi asserit p. 240. ad Socraticor. Epistolas, contra H. Stephani diatribam 2. ad Isocr. Latine vertit Ernestus Basil. 1522. 4. & Tomo. IV. Opp. De Nicocle illo vide si lubet Meursium in Cypro lib. 2. c. 13.

3. Νικόκλις, sive oratio sub persona ejusdem Regis Cyprii [unde Κύπριος λόγος subinde vocatur apud Stobzum] scripta de officio civium erga imperantes. Pro hac aut certe pro Evagora credibile est Isocrati à Rege p. m. loco data viginti talenta, quod tradunt Plinius ac Plutarchus. Neque insolens videri debet ab Isocrate elaborata orationem, quam recitaverit Rex. Lyfiz enim & aliorum plurimorum, ipsiusqve Isocratis exemplo constat, solenne fuisse λόγους cum δικαστικῶν, tum συμβουλευτικῶν ab aliis dici ab aliis scribi. Sic Romæ in Nerone recitante admiratus est Senatus, quæ Seneca scripserat. Vide Dionem Lib. LXI. p. 690. Latine vertit præter alios Ludovicus Vives T. I. Opp. p. 215.

Hæ tres orationes præleguntur passim in scholis cum Plutarchi libro de puerorum instructione, itaqve sæpissime excusæ sunt separatim, vel Græcè.

Francos. 1585. 8. typis luculentis Wecheliani, ex recensione Frid. Sylburgii, qui varias Læct. & Gnomas varias ἀναστροφῶν ἐ Comicis & Tragicis veteribus collectas & sub titulis digestas adjunxit.

Amst.

filius Alexander lecta Isocratis oratione (non hac quidem, sed Pænegyrico, ut affirmat Ælianus XIII. II. Variar.) fecisse dicitur. Inter Isocraticas Epistolas ab Allatio editas duodevigesima sub Antipatri Magnetis nomine invidiam Isocrati facit, tanquam jejuno & maligno Philippi laudatori p. 59. seq. Latine hanc Orationem vertit *Georgius Sabini* A. 1571. 8.

6. *Ἀρχιδάμου* sub Archidami persona (nondum Regis Laconici) svadet Lacedæmonis, ne ex mandato Thebanorum quos in Leuſtrica prægna victores ad Mantinea Olymp. CIV. 2. represserant, Messenam vel instarent vel liberam esse patientur. Vehementer hanc Orat. laudat *Philostratus*. Separatim edidit illustravitque *Nistorinus Strigelius*, Lipsiæ A. 1564. 8.

7. *Ἀνορθωτικός*. In senatu Areopagitico svadet, ut Democratia sive Anarchia potius in quam circa illud tempus Resp. Atheniensis erat prolapsa, reduceretur ad meliorem formam, à Solone & Clisthene prius constitutam. Scripta post rogatos à Lacedæmonis Athenienses, ne se à Thebanis funditus excindi paterentur, hoc est post Olympiadem CII. Latine, præter alios tranſtulit *Ludovicus Vives* T. I. Opp. p. 308.

8. *Περὶ εἰρήνης ἐπιπέμπουσης*. De pace cum Chiis, Rhodiis & Byzantiis incunde, & deponendo ab Atheniensibus maris imperio. Scripta Olymp. CV. 4. Memorat hanc orationem in *Isocrates* ἐπιπέμπουσης. Posteriori parte suum *αντιρρητικὸν λόγον* opposuit Ælius Aristides. Isocratis de pace latine vertit *Petrus Mosellanus*. Basil. 1522. 4. *Philippus Melancthon* Hagencæ 1533. 8.

Jam sequuntur λόγοι ἐπιπέμπουσης

9. *Εὐαγόρας* sive oratio funebris in laudem Evagoræ Regis Cypriorum interempti à Thrasydzo Eunūcho Olymp. CI. 3. Hujus Evagoræ (de quo consules Meursium in Cypro lib. 2. c. 12.) filius fuit Nicocles, à quo per infidias interfectum Evagoram præter rem tradidit *Diodorus Sic.* Libro XV. pag. 363. Vide *Usserium* ad A. period. Jul. 4340. Latine vertit hanc Orat. *Petrus Sabinius* Paris. 1549. 4. Prodiit & Mediolani Græce & Latine 1563. 8. & Græce ad calcem *Vitarum* parallelarum *Plutarchi*, edit. Aldinæ (Lat. que ex *Guarini Veronensis* translatione in antiquis latinis *Vitarum* *Plutarchi* editionibus. *Francisci Cicreji* in Evagoræ Helehamque Isocratis commentarius ineditus fuit apud *V. C. Margvardum Gudium*.

ex Josephi Scaligeri Epist. 431. & Petri Victorii ad Aristot. Rhetor. p. 718. notavit Paulus Colomelius in Opusculis p. 36. seq.

13. *κατὰ τῶν Σοφιστῶν*, adversus Sophistas lucro inhiantes, & falsa eloquentia doctores, quos inter alia hoc quoque nomine reprehendit quod odiosissima ejus parte delecta promiserunt se tradituros rationem tractandarum litium judiciariarum, cum longe plura sint in quibus longe cum majore dignitate Orator versari possit, & præcepta Rhetorica nihilo magis ad causas forenses, quam ad quodlibet aliud orationis genus pertineant. Hæc oratio Græce recensita à Frid. Sylburgio, prædit cum tribus paræneticis, de quibus supra.

Supersunt λόγος Ἰσοκράτους δικαστικοὶ ἢ πολιτικοὶ.

14. *Ἡλαταινίς*, nomine Platzenfium à Thebanis solo pulforum ad Athenienses, pro restitutione in integrum.
15. *Περὶ τῆ ἀντιδόσεως* sive de permutatione facultatum, cum a Lyfimacho dies dictus esset secundum legem Atheniensium vel permutandarum cum Lyfimacho facultatum, vel obeundæ (quod fecit) trierarchiæ. Multa de studiis suis in hac oratione Isocrates, multa de improbitate Sycophantarum. Scripta post Olympiad. CV.
16. *Περὶ τῆ Ζεύους* de bigis eqvorum, quod eas in Olympiis à civitate Argivorum emerit, non Tifæ eripuerit Alcibiades. Dicta est à filio Alcibiadis jam defuncti, cujus defensionem ac laudes, populiqve invidiam persequitur. Allegatur à Plutarcho, Alcibiade p. 196. & Athenæo V. p. 215. Sed apud Photium Cod. 159. mentio hujus Orat. excidit.
17. *Τραπεζιτικός* Oratio à Sopzi sive Sinopzi filio dicta pro summa argenti apud o) Pasionem Trapezitam deposita, cum pater apud Satyrum Ponti principem de regno affectato delatus esset, quam Pasio postea accepisse se negavit. Hac oratione utitur Dionysius adversus Aristotelem atqve Aphareum, qui orationes Isocratis ulla judiciale fuisse negarunt, quibus contradixit Isocratis discipulus *Cephisodorus*. In hæc oratione VII. quæ est de Cironis hereditate

Bbb bbb 2

& in

m) Confer Aristotelis locum quem cum Isocrate confert Muretus Lib. IV. c. II. Var. Lect.

n) Vide Sam. Petitum ad leges Atticas p. 269. seq. Scheferum de militia navali IV. 6.

o) De hoc Pacione Demosthenes Orat. pro Phormione & Orat. contra Callippum.

Laërtium quoque Lib. II. sect. 55. ubi Socrates Grylli laudationem fanebrem composuisse legitur, pro Socrate Isocratemi legendum esse, duxerim, nisi quis Naocratem malit cum Clarissimo Viro Gotfrido Oleario in diff. erudita de Heraclito.

Τέχνην ῥητορικὴν Isocrati tribuunt nonnulli apud Plutarchum, Photiumque, τὰ Τζetzes audacter: ἄτος ὁ ῥήτωρ ἔγραψε βιβλίον, ῥητόρων τέχνην, Chil. XI. v. 654. & IX. v. 935. Ὁ Ἰσοκράτης ῥήτωρ μὲν ὁ καὶ τὴν τέχνην γράψας & 41. ὁ μὲν λόγος βασιλικὸς, τέχνας καὶ ᾠδοναίσεις Confer Epist. 28. inter Socraticas ab Allatio editas, & Plutarchum in Demosthene.

De Epistolis Isocratis Atheniensis dixi supra cap. X. 7.

Laërtius de Speusippo IV. 2. καὶ πρῶτῳ ᾠδῶν Ἰσοκράτης τὰ καλὸν μῦθον ἀπορήσας ἐξήνεγκεν. Intima Artis Rhetoricæ de numero oratorio quæ μυροθήκιον Isocratis videtur vocare Cicero lib. 2. Epist. ad Atticum. Vide Mericum Casaubonum animadverf. ad laudatum Laërtii locum.

Isocratis orationes prolixiores & πολιτικώτερες Damascio expo-
fuit *Σενερίου* ἔτον τεχνικὸν τε καὶ σοφικὸν, ἀλλὰ τὸν ἐμφρονα καὶ φιλόσοφον τρόπον ut legas apud Svidam in *Σεβηριανός*. Contra Isocratem scripserat olim *Zoilus Amphipolites*, teste Svida in *Ζώιλῳ*. Tum *Aristoteles Syculus* & *Ælius Aristides*, ut jam dixi ad Orat. IV. & VIII. Denique *Aristoteles Stagiritis* quoque eum perstrinxit, confutatus à *Cephisodoro*. *Dionysius Halicarnassæus*: Μηδ' ὅτι δεσμάς πάνυ πολλὰς δικανικῶν λόγων Ἰσοκράτειον παρὰ φέρουσαι φησὶν ὑπὸ τῶν βιβλιοπωλῶν Ἀριστέλης — καὶ ἔτ' Ἀριστέλει πείθομαι, μὴ αἰνεῖν τὸν ἄνδρα βελομένῳ — — ἰκανὸν δ' ἠγασάμεν εἶναι τὴν ἀληθείας βεβαιωτὴν τὸν Ἀθηναίων, Κηφισόδωρον, ἐς καὶ σιμωβίωσεν Ἰσοκράτην γνησιώτατ' ἀκυσῆς ἐγένετο, καὶ τὴν ἐπιλογίαν τὴν πάνυ θαυμαστὴν ἐν ταῖς πρὸς Ἀριστέλην ἀντιγραφαῖς ἐποίητο. *Cephisodori* Libros IV. contra *Aristotelem* memorat *Athenæus* Libro II. p. 60. licet ibi legitur *Cephisodotus*, ex quo loco colligitur contra Philosophum *Stagiritam*, non contra *Rhetorem Siculum* scripsisse, quod clarissime etiam testatur *Aristocles Peripateticus* ob hanc ipsam causam *Cephisodoro* insultans apud *Eusebium* XV. 2. præparat. p. 792. & *Numenius* apud eundem XIV. 6. p. 732. Mentio *Cephisodori* iterum apud *Athenzum* Libro III. & VIII. & apud *Themistium* in *Sophista* p. 285. *Dionysium* in *Iszo* & in *Epist. ad Pompejum* & alia ad *Ammzum* ubi *Cephisodorum* refert inter ᾠδοναγγραμάτων *Rhetoricorum* scriptores. *Clementis Grammatici* περὶ τῶν Ἰσοκρατείων ᾠδημάτων meminit *Svid.* in *κλήμης*. *Gregorii Nazianzeni* dictionem ad structuram accedere *Isocraticam* notavit *Erasmus*.

git Plato in Gorgia, laudat Philostratus I. de Sophist. p. 496. seq. & p. 487: testatur eum Athenis in theatro primum auditoribus dicere ausum *προσέειπεν; proponitis quodcumque vultis dicendi argumentum.* Concinnitatem formae numerique in periodis confectatum notat Cicero in Oratore c. 49: seq. & paulo intemperantius quidem hoc fecisse id. c. 52. ubi testatur Isocratem juvenem auditorem fuisse in Thessalia Gorgiaz jam senis. Imitatores ejus fuisse non pauci, ut Aeschines Socraticus, Proclus Naucrati-tes; aliique Philostrato notati, Scopelianus quoque Sophista, quem idem Philostratus p. 519. *ἡ ἐμιλήσασα Γοργία* hoc est familiaria sibi ejus scripta reddidisse, ubi interpres minus luculenter reddit: *Cum Gorgia versatus est.* De dictione & charactere Gorgiaz ejusque vitiis ac virtutibus vide Demetrium *περὶ ἐρμηνείας* §. 12. 15. 29. & alios Rhetores, tum Menagium ad Laertii Lib. VIII. sect. 65. Gerardum item Langbænum ad Longinum p. 16. seq. editionis præclaræ Tollianæ; ubi inter alia è Troili Sophistæ præmio Rhetoricæ MS. refert Athenienses tanquam dies festos habuisse quibus Gorgias dixisset, & orationes ejus lampadas. *Τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἐν αἷς ἐπεδείξατο, ἑορτῆς ἐκάλουν, τὴς ἧ λογὸς αὐτῆς λαμπρότατος, ὡσπερ γὰρ τὸ πῦρ ἐκκρίβει τὸ σκοτεινόν, ἕτως ἡ σωφροὶ λόγοι τὴν ἀνομίαν.* Orationes ejus hinc.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΥΚΛΩΜΙΟΝ & ὙΠΕΡ ΠΑΛΑΜΗΔΟΣ ΕΠΙΛΟΓΙΑ exstant Græce editæ ab Aldo & H. Stephano cum aliis Oratoribus, latine autem redditt à Gvil. Cantero ad calcem Aristidis, Basil. 1566. fol. Confer L. Strebzum ad Oratorem Ciceronis p. 822.

Memorantur præterea:

Ὁ ἐπιτάφιος λόγος ἐπὶ τοῖς ἐκ τῶν πολέμων Ἀθηναίων πρὸς αὐτὸν. Philostrat. p. 497.

Ὀλυμπικός. quem è gradibus templi dixit, svasurus Græcis, ut misis interstinis disfidis arma communia in Medos & Persas converterent. Philostr. p. 497. & in Epistola ad Juliam Augustam p. 887. & in Isocratis vita p. 506. ubi notat quod panegyricus pulcherrimus Isocratis orationum è Gorgia sit expressus.

Πυθιδεὶς λόγος, quem dixit ex ara, unde aurea ipsi statua posita in Pythii templo est, cujus præter Philostratum meminit Athenæus Lib. XI. p. 505.

Ejus *περὶ Φυσικῆς σύγγραμμα* compositum Olympiade LXXXIV. laudat Olympiodorus MS. in Platonis Gorgiam, apud Allatium p. 116. de scriptis Socratis. Idem liber præterea titulum habebat *περὶ ἕμης ἄνθρωπος*, illo enim Gorgias conatus est ostendere, nihil esse, vel si aliquid sit, ab homine nosse comprehendendi, vel si possit, exponi aliis

- πρὸς Ἀριστογέτονα καὶ Ἀρχιππῶν. Dionys. Halic. in Isæo. Harpocrat. in ἐνεσκειασμῶν.
- πρὸς Ἄρχιπόλιδο κλήρου. Pollux. X. 1.
- † πρὸς Ἄσυφίλου κλήρου. VIII.
- πρὸς Βοιωτῶν. Harpocrat.
- πρὸς δημότας περὶ χωρείας. Dionys. Halic. in Isæo, Harpocrat. in σφητῆς.
- † πρὸς Ἐδικοιογενεὺς κλήρου. IV.
- πρὸς Διοκλίαν, υἱοῦ, Pollux. VII. 22. Harpocrat.
- πρὸς Διοφάνην ἀπολογία. Harpocrat.
- πρὸς Δαροθέου. Harpocrat. in ἐνάς δικῆ.
- Κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους. Harpocrat. Isæius, & Etymol. M. in σὺνδικοι.
- πρὸς Ἐρμῶνα ὑπὲρ τῆς ἐγγύης ἀπολογία. Dionys. in Isæo Harpocraton & Svidas pluribus locis.
- Ἰπτερ Ἐυμαθῆς. Dionys. Halic. in Isæo, Harpocraton, Apostolius VIII. 20. proverb.
- Ἰπτερ Ἐοφιλήτου πρὸς τὸν Ἐρχμῶν δῆμον. Dionys. in Isæo.
- πρὸς Ἡρακλῆος κλήρου. Harpocrat. in εἰς εἶω. sed legendum κίρωνος.
- κατὰ Θεοσίμου. Harpocr. in περγασθῆν.
- πρὸς Ἰχόμαχον. id. in χίλιοι Διακόσιοι.
- πρὸς Καλλικράτην. Harpocrat.
- πρὸς Καλλιππίδην. Harpocr. in ἀνεπιτίθησιν.
- Κατὰ Καλλιφάντος α.
- β. Etymol. M. in ἐπιτέρας, unde Harpocrat. & Svidam suppleendum monuit Meursius V. 2. Lect. Attic.
- πρὸς Καλυδῶνα. Harpocrat. Apostolius V. 20. proverb.
- † πρὸς Ἐκίρωνος κλήρου. VII. Adde quæ in Ἡρακλῆος & Κύλωνος & supra in Trapezitico Isocratis.
- Κατὰ Κλομαδῶντος. Harpocr. in κλητῆρες.
- πρὸς Κλεωνύμου.
- πρὸς Κύλωνος κλήρου. Porphyrius apud Euseb. X. 3. præparat. sed legendum Κίρωνος.
- πρὸς Λυσίβιον. Harpocrat. in ἐπίδικος, & νοθῆα Pollux X. 1. Svid. in ἐπίδικος, apud quem male in τῆς πρὸς Λυσίβιον, & apud Etymol. in ἐπίδικος, Ἰσοκράτης πρὸς Λυσίαν pro Ἰσαίου πρὸς Λυσίβιον. Vide Meurs. V. 2. Attic. Lect.
- πρὸς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ῥηθέντων, Harpocrat.
- πρὸς Μείδοντα. Dionys. Halic. in Isæo.

has orationes quæ turpiter adeo neglectæ jacent latino sermone reddidit indoctus earum interpres Alphonsus Miniatus. Adde diff. 2. p. 122. & 125. Didymi Alexandrini Grammatici ὑπομνήματα in Iszum, quæ laudat Harpocraton in γαμηλία, perinde ut quæ plurimæ ipsius Iszi orationes interciderunt.

VII. LYCURGUS a) Lycophronis F. è nobili genere, Atheniensis, Platonem Philosophum initio audivit, ut præter Laërtium III. 46. & alios tradit ad Gorgiam Platonis Olympiodorus, è Philisco, qui Lycurgi vitam scripsit. Confer Lambecium Lib. VII. de Bibl. Vindob. p. 127. A. Platone venit ad Isocratem, & magnas inde res in Rep. gesit, magnis honoribus functus est: in jure dicendo severissimus b) in vita sobrius & in magnis opibus continens. Civibus vero suis ita gratus, ut postulanti Alexandro Regi eum tradere, omnino recusarent. Vestigalia civitatis à sexaginta talentis ad mille ducenta intendisse testatur Plutarchus. Idem notat in dicendo minime fuisse extemporalem, sed cum diceret, nunquam non causam vicisse, ac quo facilius ad nocturnas etiam meditationes excitaretur, usum lectulo duriore, in quo villus tantum & pulvinus, quod Theoni itidem in progymnasmatibus c) relatum me-

Cccccc 2

mini,

a) Plures fuere Lycurgi, ut legislator Lacedæmoniorum, de quo supra cap. XII. & Lycurgus Thraciæ Rex quem Osiris interemit, teste Diodoro Sic. Lib. I. Lycurgus Solonis tempore clarus. Plutarch. in Solone p. 94. Lycurgus nostri avus, qui cum Anaxilao Byzantium Alcibiadi tradidit: (Plutarch. in Alcibiade p. 208.) quemque XXX. tyranni Athenis interfecerunt teste eodem Plutarcho in Lycurgi Rhetoris vita. Denique inter filios quoque nostri unus fuit patri cognominis.

b) H. Valefius ad verba Ammiani Marcellini XXII. 9. *judicibus Casfius tristior & Lycurgis*: Non assentior Lindebrogio qui Lycurgum hæc intelligit Legislatorem Spartanorum. Lycurgum enim Atheniensem Rhetorem arbitror intelligi, cuius in reos severitas celebrata est. Diodorus Siculus in Lib. XVI. de eo dixit: ἦν ὁ πικρότατος ἐν τοῖς λόγοις κατήγορος. Unde etiam Ibis cognominatus esse videtur, quod scilicet ut Ibis angues, sic ipse noxios cives & peregrinos expelleret. Aristophanes in avibus: Ἴβις Λυκῆργω, χαρῆ Φῶνι νυκτερίς. Quamquam scio Scholiasten aliam asserre causam, quod scilicet Ægypto oriundus, aut quod longis ætate eruribus esset Lycurgus. Sed nostram sententiam confirmare videtur Plutarchus in Lycurgi Rhetoris vita, ubi & versum illum Aristophanis adducit, sed mendosum. Ἐχε ὁ καὶ ἔατε τὴν φυλακὴν καὶ τῶν κακῆργῶν τὴν σύλληψιν ἐς ἑλλάδα πάντα, ὡς καὶ τῶν σοφιστῶν ἐνίως λέγειν Λυκῆργον ἔμελλεν ἀλλὰ θανάτω χριόνηα τὸν κάλαμον καὶ ἀ τῶν πονηρῶν ἔτρω συγγράφειν. Ab hoc Lycurgo viri qui in gerenda Rep. severi essent Lycurgi dicebantur. Cicero Epist. X. Lib. I ad Atticum *Nosmetipsi*, ait, *quæ Lycurges à principio fuissetis, quod tunc dimittigamur.*

c) p. 140. edit. Camerac.

2. Απολογισμὸς τῶν πεπολίτευται, sive ἀπολογία πρὸς αὐτὸν ὑπὲρ τῶν εὐθυῶν. Svid. in *Λυκῶν* Ⓞ. Plutarch. Photius, Harpocrat.
3. πρὸς ἈριστογείτονⓄ. Svid. Plutarch. Harpocr. Libanius in argumento oratt. Demosthenis contra eundem Aristogitonem.
4. καὶ Ἀυτοκλῆς. Svid. in *μηλέβοι* Ⓞ.
5. καὶ Ἀυτοκλῆς, *δελίας*. Plutarch.
6. καὶ Ἀυτοκλῆς ἔδρεισπαγίτη, πρὸς ἰσρῶν. Plutarch. Harpocrat. Svid.
7. Κατὰ Δημάδου τὸν Δημῆν, πρὸς ἰσρῶν. Plutarch. Harpocrat. Athen. Lib. XI. Scholiastes Comici ad Plutum.
8. πρὸς Διαισίους. Svid. in *Λυκῶν* Ⓞ & ὄχιον. Harpocrat. pluries.
9. Κατὰ Διφίλου. Plutarch.
10. πρὸς τὴν ἰερίας. Harpocratio frequentissime, & Priscianus Lib. XVIII. & Svidas non uno loco, qui tamen in *Λυκῶν* Ⓞ legit ἰερατίας, quod praeferit Gisb. Cuperus p. 96. Var. Observatt. Respicit etiam Svidas in *τραπεζοφόροι* Ⓞ.
11. πρὸς ἰσχυρίας. Svid. sed Harpocratiōni καὶ ἰσχυρίας.
12. Κατὰ ἈντιφρόνⓄα. Athen. Lib. VI. Harpocrat. Theo progymnasma. Etymol. M. in *ἐμποδῶν*. Apostolius VIII. 20. prov. Svid. in *μοχθηρία*.
13. — — — β. Svid. & Harpocrat. in *ὄρκια*.
14. Κατὰ Ἀυσικλῆς στρατηγῆ πρὸς ἰσρῶν. Plutarch. Harpocrat. & Svid. ubi male Πασικλῆς.
15. πρὸς τὰς Μαισίους sive πρὸς μαισιῶν. Svid. in *Λυκῶν* Ⓞ & *καυχᾶ*.
16. Κατὰ Μενεσάχημ (Svid. in *πραγμασία*, Dinarchum καὶ ἀ Μενάχημ & Pollux *Μενεσῆμ*; vitiose) πρὸς ἰσρῶν. Plutarch. Harpocratio scriptus. Svid. in *προσποσία*.
17. καὶ Πασικλῆς. Svid. sed legendum Ἀυσικλῆς.
18. καὶ Τυμοκράτης. Svid. in *πεπορημέν* Ⓞ.

Quatuordecim tantum esse debent, sed I. & II. eadem est, uti 14. & 17. Nec dudito 8. esse dimidiam partem tituli unius ex reliquis: atque idem de 10. putō iudicium esse ferendum. His si oratio adversus Leocratem addatur, numerus quindecim *λίγων* Lycurgi constabit. Fuerunt praeterea dubiz nonnullae, ut *διαδικασία κροκωνιδῶν πρὸς κορινθίους*. Hanc Philino à nonnullis tributam testatur Harpocrat. in *κορινθίαι*.

Κατὰ Δελίππυ. Id. in *σύνδικοι*.

VIII. DEMOSTHENES Pzaniensis Atticus, lucem vidit Olymp. Cl.2. deditus primum Philosophiae sub Platone * & Euclide Megarensi, verum audito semel Callistrato Oratore, qui cum magna populi

ccccc 3

admi.

* Vide ad Laetium II. 108. & III. 46.

Exstant sub Demosthenis nomine orationes LXI. tum proœmia ad orationes LXV. (tot enim Orationes illius legisse se testatur Photius cod. 265.) & sex Epistolæ. De Epistolis vide supra c. X. num. 15. Orationes præsentis loco ordine literarum recensēbo; perditarum etiam mentionem facturis præfixo asterisco, editis vero præmissurus numerum ordinis, quem in Hieron. Wolfii editione obtinent. Temporis notationem adposui ex capite IV. vitæ Demosthenis, scriptæ ab Andrea Schotto, ita tamen ut ipse *Dionysium Halic.* ex quo ille hausit consulerim; & nonnulla subinde adjunxerim. LXV. ut dixi Orationes Demosthenis genuinas fuisse Photius testatur, neque vero universæ ad nos pervenerunt, nec universæ quas habemus sunt genuinæ. Ecce Tibi utrarumque succinctam notitiam.

8. *περὶ τῆς Ἀλονήσεως.* Vide infra, Philippicam VIII.

17. *περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συθημάτων.* De fœdere Alexandri cum Atheniensibus, violato à Rege, cum Messenam Philiadæ tyranni filius restituisset. *Hyperidi* tribuitur à Libanio, Photioque. Habita prætorè Evzeneto Olymp. CXI. 2. ætatis Demosth. XLV.

25. *Κατὰ Ἀνδροτίωνος.* Prima hæc Oratio scripta in causa publica, anno ætatis XXV. (in Gellii codicibus lib. 15. c. 28. est XXVII.) Olymp. CVI. 2. prætorè Callistrato. *Dionysius Halic. Epist. ad Ammæum:* δημοσίως τε λόγους ἤθελο γράφειν ἐπὶ Καλλίστρατῷ ἀρχιεπίσκοπῳ εἰκοστὸν ἢ πέμπτον ἔχων ἔτος. Καὶ ἐστὶν αὐτῷ πρῶτος τῶν ἐν δικαστηρίῳ κατασκευασθέντων ἀγωνίων ἡ κατὰ Ἀνδροτίωνος, ὃν γέγραφε Διοδώρω τῷ κείνῳ τὸ Ψήφισμα τῶν ὁμοίων. Latine vertit præter Wolfium *Basilianus Landau Placentinus.*

39. *πρὸς Ἀπατέριον τῶν ὁμοίων.*

* *πρὸς Ἀπολλόδορον.* *Contra Apollodorum* pro Phormione. *Plutarch.* in Demosthene p. 387. testatur eum quæstus cupiditate ductum clam scripsisse orationes adversarias Apollodoro ac Phormioni. Oratio pro Apollodoro contra Phormionem exstat.

28. & 29. *Κατὰ Ἀριστογείτονος* α, β. Orationes duæ adversus Aristogitonem, accusatum eodem tempore à Lycurgo. *Dionysius* è dictione colligit has non esse Demosthenis, saltim non posteriorem, quam ab alio etiam rejici testatur *Libanius* in argumento. Priorem vertit *Philippus Melanchthon*, posteriorem *Vitus Winsheimius.* Demosthenis esse negat etiam *Casaubonus* ad *Theophrasti Characteres* p. 198.

26. *Κατὰ Ἀριστοκράτους.* Habita prætorè Aristodemo Olymp. CVII. 1. ætat. Demosth. XXVIII. Actor *Euthyles.*

* *Κατὰ*

Exstant sub Demosthenis nomine orationes LXI. tum proœmia ad orationes LXV. (tot enim Orationes illius legisse se testatur Photius cod. 265.) & sex Epistolæ. De Epistolis vide supra c. X. num. 15. Orationes præsentis loco ordine literarum recensentur; perditarum etiam mentionem facturus præfixo asterisco, editis vero præmissurus numerum ordinis, quem in Hieron. Wolfii editione obtinent. Temporis notationem adposui ex capite IV. vitæ Demosthenis, scriptæ ab Andrea Schotto, ita tamen ut ipse *Dionysium Halic.* ex quo ille hausit confulerim; & nonnulla subindè adjunxerim. LXV. ut dixi Orationes Demosthenis genuinas fuisse Photius testatur, neque vero unversæ ad nos pervenerunt, nec unversæ quas habemus sunt genuinæ. Ecce Tibi utrarumque succinctam notitiam.

8. *περὶ τῆς Ἀλοήσεως.* Vide infra, Philippicam VIII.

17. *περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συμμαχικῶν.* De fœdere Alexandri cum Atheniensibus, violato à Rege, cum Messenam Philiadæ tyranni filius restituisset. *Hyperidi* tribuitur à Libanio, Photioque. Habita prætorè Evæneto Olymp. CXI. 2. ætatis Demosth. XLV.

25. *κατὰ Ἀνδροτίωνος.* Prima hæc Oratio scripta in causa publica, anno ætatis XXV. (in Gellii codicibus lib. 15. c. 28. est XXVII.) Olymp. CVI. 2. prætorè Callistrato. *Dionysius Halic. Epist. ad Ammazum:* δημοσίως τε λόγους ἤρξατο γράφειν ἐπὶ Καλλιστρατίου ἀρχόντος εἰκοστὴν καὶ πέμπτην ἔχων ἔτος. Καὶ ἔστιν αὐτῷ πρῶτος τῶν ἐν δικαστηρίῳ κατασκευασθέντων ἀγώνων ἰκαίαι Ἀνδροτιωνος, ὃν γέγραφε Διοδώρω τῷ κρήνοντι τὸ ψήφισμα τῶν ὑποκόμων. Latine vertit præter Wolfium *Basilius Lanæus* Placentinus.

39. *πρὸς Ἀπατέρειον ὡς συγγραφή.*

**πρὸς Ἀπολλόδορον.* *Contra Apollodorum* pro Phormione. *Plutarch.* in Demosthene p. 887. testatur eum quæstus cupiditate ductum clam scripsisse orationes adversarias Apollodoro ac Phormioni. Oratio pro Apollodoro contra Phormionem existat.

28. & 29. *κατὰ Ἀριστογείτονος* α, β. Orationes duæ adversus Aristogitonem, accusatum eodem tempore à Lycurgo. *Dionysius* è dictione colligit hæc non esse Demosthenis, saltim non posteriorem, quam ab aliis etiam rejici testatur *Libanius* in argumento. Priorem vertit *Philippus Melanchthon*, posteriorem *Vitus Winsbemius.* Demosthenis esse negat etiam *Casaubonus* ad *Theophrasti Characteres* p. 198.

26. *κατὰ Ἀριστοκράτους.* Habita prætorè *Aristodemo* Olymp. CVII. 1. ætat. Demosth. XXVIII, Actor *Euthyles.*

**κατὰ*

58. πρὸς Κάλλιππον.
60. Κατὰ Κόνιον Θ. αἰτίας. Actio injuriarum ob verbera. Apud Plutarchum de gloria Atheniens. legas αἰτίας, vitiose, ut notatum Meurfio III. 6. Attic. Lect. Ex hac oratione multa ad verbum transfuisse Dinarchum in priorem suam adversus Cleomedontem, notavit Porphyrius apud Eusebium Lib. X. c. 3. pręparat.
21. ὑπὲρ Ἐκτισιφῶντος Θ. Pro Ctesiphonte * adversus Æschinem. Vide infra πρὸς Ἐσφάνου.
41. πρὸς τὴν Λακείου Ἐπιγραφήν.
52. πρὸς Λιοχάρον πρὸς κλήρυ.
23. πρὸς Δεπίππον. Vide supra πρὸς αἰτελιῶν sive πρὸς αἰτελείας.
51. πρὸς Μακροτάλου, πρὸς Ἁγίου κλήρυ.
16. ὑπὲρ τῶν Μεγαλοπολιτῶν. De ope ferenda Megapolitanis (Arcadia hæc civitas fuit) adversus Lacedæmonios. Dicta Olymp. CVI. 4. ętat. Demosth. XXVII. pratore Eudemo sive Theodemo.
- * Κατὰ Μίδου Θ. Pollux VIII. 6. Harpocr. in διατυσίον.
24. πρὸς Μειδίαν, πρὸς κορύλλου. Contra Midiam qui Demostheni Choro in Dionysii alapam infixerat, & ab eo accusatur impietatis. Hac oratione propter adversarii potentiam nihil effecisse Demosthenem, auctor est Isidorus Pelus. IV. 205. Epist.
46. πρὸς Ναυσίμαχον καὶ Ζεωπίδην Ἐπιγραφήν.
31. Κατὰ Νεστράου, contra Nestram Stephani cujusdam Atheniensis uxorem. Demostheni adjudicat Dionysius Halicarnassæus. Dubitat etiam Athenęus XIII. pag. 573. 586. Photius langvidiorem esse notat.
59. πρὸς Νικοστράου περὶ ἀνδραποδῶν ἀπογραφῆς Ἀρεθυσίου.
54. Κατὰ Ὀλυμπιάδου, βλάβης.
1. Ὀλυμπιακός α', sive tertia potius.
2. — — — β'. Secundam primo loco ponendam res ipsa svadet & Dionysii Halic. testimonium.
3. — — — γ' secunda. De ope Olynthiis † ferenda adversus Philippum orationes tres habitę pratore Athenis Callimacho Olymp. CVII. 4. ętatis Demosth. XXXI. Latine verterunt Phil. Melanchibon, Anonymus quidam, & Nic. Carrus. Lond. 1571. 4. Primam prater *Besbarionem* ** qui notas addidit accendendis adversus Turcas

Ddd ddd

Chri-

* Ctesiphon iste Orator & ipse fuit. Vide Tzetzę Chiliad. V. hist. 35.

† Adversus Olynthios dixit Demostheni adversatus Demades. Suid. in Δημάδη.

** A. Chevillierius de origine typographię Paris. p. 57.

Anonymus quidam, Dionysius Lambinus, Joachimus Perionius. De Ciceronis versione deperdita cujus meminit Hieron. 2. in Rufin. de Job. Sturmii commentario & de editione P. Foulkesii & Johannis Friend dixi infra in Æschine, qui adversus hanc Orationem dixit. Confer Ciceronis Oratorem c. VIII. Idem Cicero ad hancce videtur respexisse cum rogatus quamnam orationum Demosthenis maxime omnium probaret, longissimam respondit, ut narrat Plutarchus in Cicerone p. 872. In hac oratione sese passim laudat Demosthenes, sed tam scite, ut propterea reprehensionem facile effugiat. Confer eundem Plutarch. de laude sui p. 541. seq.

57. *Ἐπὶ τῷ Στεφάνῳ τῆς τριμαρχίας* pro Apollodoro de corona præfecturæ navalis.

43. 44. *Κατὰ Στεφάνου, ψευδομαρτυριῶν, α', β'.*

13. *Συμβουλευτικός, ἢ τοῦ ὅτι περὶ τῆς συνστάξεως.* De ordinanda Rep. & veteri virtute ac libertate amplectenda, habita prætoris Eudemo Ol. CVI. 4. stat. Demosth. XXVII. Latine vertit Joach. Camerarius. Ineditam Policiani translationem memorat Labbeus Bibl. MSS. p. 372.

14. *Ἐπὶ συμμοριῶν.* De classibus. Est autem *συμμορία*, notante Libanio ordo eorum qui Athenis munera publica subibant. Habita Archonte Diotimo Olymp. CVI; 3. stat. Demosthen. XXVI. Prima *δημηγορία* sive oratio civilis quam dixit Demosthenes. Latine vertit Johannes Lonicerus.

55. *πρὸς Τιμόθεον ὑπὲρ χρέως.*

27. *Κατὰ Τιμοκράτους.* Contra Timocratem, actor Diodorus. Habita eodem quo oratio contra Aristogitonem anno. Vide Gellium XV. 28.

50. *πρὸς Φαινεππον περὶ ἀντιδόσεως.*

Φιλιππικοί 13. Orationes duodecim in Philippum *Regem Macedoniae lectæ olim sunt à Dionysio Halicarnasseo, & Demosthenis imitatione Cicero quoque quatuordecim suas adversus Antonium Orationes

D d d d d 2

* Polybius in Excerptis Perieci. p. 90. seq. reprehendit Demosthenem, quod viros præstantissimos qui in Arcadia, Messone, Argis, in Thessalia & Bœotia rebus periculosis ad Philippum confugere non dubitarunt, tanquam peccatores Græciæ tradidit. Aliud Demosthenis dictum, *αἱ κρίσεις ἐξ ἐπιτηδίου κρίνεται*, merito rejicit Nicephorus Gregoras XII. 5. Hist. p. 365. Idem diu ante damnaverat Ovidius; *carere suis officio opto, quæ sit ab ipso fuisse notanda putat.*

Latine vertit *Petrus Braccius* Placentinus. Svidas in *κατάγωον* octavam laudans *Φιλιππικῶν* locum ex hac Oratione producit.

10. Decima, in editis *tertia*, anno eodem.
 11. Undecima, in editis *quarta*, habita pratore Nicomacho, Olymp. CIX. 4. *stat.* Demosth. XXXIX.
 12. Duodecima, Hodie exstat sub titulo *ὁ πρὸς τὴν Φιλίππυ ἐπιστολὴν ad Philippi Epistolam* Atheniensibus bellum indicentem, quæ integra orationi præmittitur, habita pratore Theophrasto, Olymp. CX. I. *stat.* Demosth. XL. Latine vertit *Robertus Britannus* Par. 1643. 4. adjectis aliquot locis quos Cicero ex Demosthene vertit vel adumbravit.

In univas hæcenus enumeratas duodecim orationes & *Libanii* argumenta & *Ulpiani* commentarios habemus.

Quatuor Philippicas latine verterunt *Christophorus Hegendorphius*, Anonymus quidam, & *Paulus Manutius* Venet. 1549. 4. qui male *Claudius* vocatur in *Bibl. Philosophica* Pauli Bolduani p. 471. tum *Nic. Carrus* Lond. 1571. 4. Binæ ex illis etiam *Jacobus Grifolus* Lucinianensis.

Gallicam versionem elegantem IV. Philippicarum III. Olynthiacarum, Orationis de pace, de Chersoneso & ad Philippi Epistolam, cunctis eruditis debemus *Tourrello* Parif. 1701. 4. reculam *Amstelod.* 1706. 12. Philippicas post *Jo. Lalemantium* Parif. 1549. 8. Gallice quoque vertit *Maucroëus*, [Mr. de Maucroy] cujus translatio exstat inter *Opuscula profana atque poetica* *Maucroëi & Fontani*.

40. πρὸς Φορμίωνα, ὑπὲρ δαρείου.

42. ὑπὲρ Φορμίωνα, ἡ δὲ ἀρχαία. Male audiisse Demosthenem hoc nomine refert *Plutarchus*, quod ita ex eadem officina duobus pugiones vendiderit adversariis, quibus se mutuo confoderent.

Editiones Demosthenis.

1. *Græcæ* cum argumentis *Libanii* apud Aldum Venetiis 1504. fol. Idem eadem forma & circa idem tempus *Ulpiani* commentarios in octodecim orationes, seorsim vulgavit una cum *Harpocrate*.

II. Quarta recognitio Basil. 1572. fol. ex Hervagiana officina per Eusebium Episcopium, exhibet Demosthenis & Æschinis opera integra Græce & latine ita digesta in tomos sex [qui in duo vel tria volumina possunt compingi] ut in *quatuor* primoribus contineantur Orationes utriusque & Epistolæ cum Wolfii translatione, & ejusdem argumentis, ubi Libaniana deficiunt: Tomo *quinto* Ulpiani commentarii & seorsim accessiones quædam ad Ulpianum ex editione Parisiensi, cum versione Wolfii: Wolfii notæ in Ulpianum, Vita Æschinis & Demosthenis è variis scriptoribus, Græce & latine cum notis. Et Anonymi annotationes in quædam Demosthenis loca ex edit. Hervagiana Ao. 1532. Tomo sexto Gnomologia, & annotationes Wolfii in Æschinem, Demosthenem & Libanii argumenta. Variæ lectiones è quatuor codicibus à Wolfio collectæ. *Vincentii Obsopæi* castigationes in Demosthenem ex Prisco codice decerptæ, quæ seorsim lucem viderant Norimbergæ A. 1534. 4. Variæ lectiones ex editionibus Græcis Demosthenis Felicianæ & Parisiensi. Tum ex codice MS. Augustano variæ Lectiones & scholia in Demosthenem inedita, quæ inde excerptit Simon Fabricius Marcopibertanus Francus. Denique veteres Wolfii editionum priorum præfationes.

12. Francofurti 1604. sive ut tituli quidam habent Colon. Allobrog. 1607. fol. editio quam modo recensui repetita est, nisi quod optimo consilio Ulpiani commentarii singulis orationibus subiunguntur, & accessit præter imaginem Demosthenis ex veteri marmore, vita ejusdem, Olympiadibus ac præturis Atheniensium distincta, ex parallelis * *Andrea Schotti*.

Orationes Demosthenis selectæ quindecim excusæ sunt Græce Oxonii 1579. 4.

Gallice Orationes septem transtulit Ludovicus Regius. Paris. 1575. 4. De Tourrelli Gallica versione quarundam Orationum jam supra dictum.

Demosthenis Gnomologia, Græce & latine prodiit Basil. 1551. 12.

Imaginem Demosthenis exhibet etiam Jac. Gronovius T. 2. Antiqu. Græcar. tabula 93. Eloquentiam ejus pingit optime Dionysius Hali-

* Vita Aristotelis ac Demosthenis comparata, Andrea Schotto auctore separatim lucem vidit Marco Velsere ab auctore inscripta, Augustæ Vindel. 1603. 4.

das & ante hunc Cæcilius apud Plutarch. Alciamante Gorgiæ Præceptore, pro quo apud Photium. [male ut videtur] nomen Leodamantis * occurrit. Orator vehemens & gravis, ac cui soli ægre cedit Demosthenis adversarij sui iudicio, μεγαλοφωνότατος. Ab eo victus Olymp. CXII. 3. oratione pro Corona, Rhodum postea concessit in exsilium, ibique scholam aperuit & docuit, Alexandro M. jam defuncto, quem periisse constat Olymp. CXIV. 1. Denique relicto Rhodio διδασκαλίῳ, sive ut Philostratus vocat, Sophistarum Phrontisterio, concessit Samum, & ibi non diu post, ætatis LXXV. obiit. Vide Plutarchum pag. 838. Svidam, Photium cod. 61. & 164. & Philostratum Lib. I. de Sophist. p. 508. seq. qvi pag. 487. notat quam plurimas orationes habuisse, & habuisse ex tempore, & ex quo-rundam sententia primum extemporalis illa dicendi ratione [quam p. 510. θείως λέγων & θεοφορήτων ἔργῳ ἀπομαλίσσειν vocat] usum fuisse. Οἱ ἡ Διχίως φασὶ τὸ σχεδιάζειν εὐρημα. Τῆτον γὰρ πλεισταῖα ἐς Ρόδον περὶ τὸν Κάρα Μάυσωλον σχεδίασάων λόγῳ εἶσαι [perperam interpres: extemporaliter carmine cecinisse, pro extemporaliter orationem habuisse] ἐμοὶ ἢ πλεῖστα μὲν ἀνθρώπων Διχίως δοκεῖ σχεδιάσαι πρὸς βένωντε καὶ ἀποπρὸς βένων, συνηγορῶντε καὶ δημηγορῶν. Καταλιπέων ἡ μόνος τῶν (forte τρεῖς) συγγεγραμμένους τῶν λόγων ἵνα τῶν Δημοσθένους Φροντισμάτων μὴ πολλὰ λείποντο, σχεδίασάων λόγῳ Γοργίας ἀρξάται. *As mihi quidem frequentissime videtur ex tempore dixisse Æschines, & legatus & ad legatos & in foro & in concione, solasque tres orationes conscriptas reliquisse, ut nec hoc nomine Demosthene multo inferior haberetur, extemporalis tamen eloquentia initium puto debere Gorgia.* Ita reddendus ille locus, quem ut alia pleraque interpres non satis cepit.

Exstant tres Æschinis Orationes, veluti totidem Charites, quem-
E e e e e admo-

Alios itidem quinque vel sex Menagius ad Laërtii locum. His addes Æschinem Synesii æqualem, qui illum memorat Epistola 3. Æschinis Selli præter Hesyechium in σεσηλίσθη meminit Svidas in Θεαγένους χηρήματα. Æschinis Lamprensis Plutarchus in Aristide p. 326. Æschinis Atheniensis Medici Plinius XXVIII. 4. Æschinis Eleusini Apollonius in Æschinis nostri vita.

* Leodamantis hujus an Alciamantis, dubitat enim Fulvius Ursinus p. 76. elog. effigiem vide apud Jac. Gronovium T. 2. Antiq. Gr. tabula 74. quemadmodum Æschinis ipsius apud Ursinum pag. 79. & Gronovium tab. 94. Cæcilius laudat etiam Photium cod. 61. ubi de Æschine agit, sed male excusum Κικίλιος pag. 28. edit. Buscheli.

me emendatius cum nova versione P. Foulkesii & Johannis Friend,
Oxon. 1696. 8.

Universæ tres Æschinis Orationes ab Aldo Venet. 1513. fol. & H. Stephano editæ sunt Græce inter alios Oratores, 1575. fol. Miror autem Stephanum omisisse quæ Aldus & Wolfius non omisit vitam Æschinis auctore Anonymo, & ἐξήγησιν Apollonii Grammatici de vita Æschinis, & duplex argumentum in Orat. adversus Timarchum. Hieronymus quidem Wolfius cum versione & notis suis Orationes Æschinis vulgavit in suo Demosthene, & H. Stephanus ad calcem Oratorum suorum, versionem Wolfii annexuit. Prodierunt etiam duæ Æschinis Orationes una contra Ctesiphontem & altera περὶ τῆς ἀσπρεσβείας cum duabus contrariis Demosthenis de Corona & de male acta legatione Græce Venet. edente Friderico Turrisano, 1449. 8. Ex Scholiaste inedito Æschinis ad Orat. περὶ τῆς ἀσπρεσβείας quædam lectu digna affert doctissimus Dodwellus Opere de Cyclis Græcor. pag. 752. Morbum Deliorum pestilentem ab Æschine descriptum illustrat Hieron. Mercurialis III. 18. Var. Lect.

Fuit & Oratio olim sub Æschinis nomine quæ inscribatur, Δηλιακὸς νόμος, sed eam alterius fuisse Æschinis veteres testantur. Photius: ἐκ ἐγκρίνει ἢ αὐτὸν ὁ Καμίλιος, ἀλλ' Ἀισχίνη ἄλλον σύγχρονον τῆδε Ἀθηναίων τὸν πατέρα τῶν λόγων φησὶν. Hyperidi videtur tribuere Plutarchus, Idem fratres Æschinis memorat Aphobum & Democharem, qui Photio & Apollonio, imo ipsi Æschini sunt Ἀφόβητος & Φιλόχαρις. Et in vita Æschinis Democharen Anonymus vocat Demosthenis ἀδελφίδην.

X. HYPERIDES Colyttensis, Atticus, Platonis & Isocratis auditor, Pater Rhetoris Glaucippi, cujus orationes Plutarchus memorat, amicus Demosthenis sed Reip. amantior unde non dubitavit illum acceptæ ab Harpalo pecuniæ accusare, & ad * exilium compellere. Postea eidem iterum conciliatus, periit eodem fere quo Demosthenes tempore. Nam victis ad Cranonem Olymp. CXIV. 3. Atheniënsibus

E e e e e 2

ex

* Vide Plutarchum in Hyperidis vita, & Justinum XIII. 5. Vetus inscriptio apud Jacobum Sponium p. 137. Miscell.

ΠΕΡΙΔΟΣ ΠΗΤΩΡ

ΤΕΥΧΑΔΗΣ ΕΠΟΙΕΙ,

πρὸς Αλέξανδρον συνθηκῶν. Exstat, ut jam dixi, inter Demosthenicas num. XVII.

Κατ' Ἀρτίς. Harpocrat.

πρὸς Ἀπελλαιον πρὸς Θησαυρῶ. Pollux; Harpocrat.

Κατ' Ἀρισταγόρας ἀ' β'. adversus Aristagoram meretricem. Athen. XIII. Harpocraton in ἀφύαι, Theon. progymnasm. pag. 14. cujus locum corruptum emendat Meurfius III. 8. Attic. Lect.

Κατ' Ἀρισταγόρας ἀπρὸς ασίς, ἀ' β'. Harpocrat.

πρὸς Ἀριστογέτονα. * Harpocrat. Ulpianus in Olynthiac. 2. Svid. in ἀπεψηφίσαστο.

Κατ' Ἀρχερατίδης. Ammonius in ἱεροῦ. Harpocrat. & Apfines Rhetoric. apud quem male legitur Ἀρχερατῆ pro Ἀρχερατίδης.

Κατ' Ἀυτοκλέης. Harpocr. Apostolius IX. 6. proverb.

πρὸς Δάμικπον. Harpocr. in πρόσκλησις.

Δηλιακός. Plutarch. in Hyperide & Æschine, cui à quibusdam tributus fuit Δηλιακός λόγος. Athenæus Lib. X. Photius, Sopater & Anonymus in Hermog. Priscianus Lib. XVIII. Cæterum in scholiis ad Aristoph. aves male excusum Ἰπερίδης ἐν τῷ χαλκῷ pro ἐν Δηλιακῷ. Vide Meurfii Bibl. Attic. & III. 5. Attic. Lect.

Κατὰ Δημάδης, Harpocrat. Athen. Svidas in λυτή. Porphyrius quæst. Homer. I. Etymol. M. in ἐπιβολῶ, ubi male editur κατὰ Δημάρχης.

Κατὰ Δημάρχης. Vide quæ jam dixi de oratione adversus Demadem.

πρὸς τὴν Δημείαν γραφήν. adversus Demeam Demadis Rhetoris filium, Pollux & Harpocrat. apud quorum utrumque male Δημάδης. Vide Meurfii Lect. Attic. Lib. I. c. 5.

Κατὰ Δημητρίαν, ἀπρὸς ασίς. Harpocrat.

Κατὰ Δημοθίνης. Plutarch. in Hyperide & Demosthene. Athenæus; Priscianus Lib. X. Harpocrat. & Svidas:

Ἐεεεε 3

πρὸς

* Aristogiton Orator Atheniensis, propter impudentiam, *κατὰ* appellatus teste Svida, composuerat ἀπολογία πρὸς Δημοθίην τὴν στρατηγὸν, πρὸς Δυκέργον κατὰ Τιμοθέου, κατὰ Τιμαρχῆ, κατὰ Ἰπερίδης παρανομήων, (confer Tzet. Chil. VI. v. 94. seq.) κατὰ Θρασύλλου, κατὰ Φρυγῆς, & Ορφανικόν.

Ἰπὲρ Σιμμίᾳ πρὸς Πυθίαν καὶ Λυκῆγον. Harpocrat. in ἐπιχειρητονίᾳ, περὶ τῶν στρατηγῶν. Supra in πρὸς Ἀλέξανδρον.

Σιωηγορικὸς. Pollux. III. 25.

περὶ ταρίχης, α', β'. Apostol. V. 8. proverb.

πρὸς Τίμανδρον Svidas in παιδάριον.

πρὸς Ἰγυαίνοντα adversus Hygiznontem. Harpocrat.

περὶ τῆς Φυλακῆς τῶν τριηρῶν. Plutarch. in Hyperide. Harpocrat. tum alibi tum in προβόλιον, ubi cum Meursio legendum ἐν τῷ περὶ τῆς Φυλακῆς τῶν τριηρῶν ἐπιτροπικῶν. Male enim editur τῶν Τυρρηγῶν τροπικῶν.

Κατὰ Φιλιππίδα. Athen. lib. 12.

Κατὰ Φλοκράτους Demosthenes orat. περὶ τῆς ἀπερσοβείας.

Ἰπὲρ Φορμησίᾳ. Harpocrat.

Ἰπὲρ Φρύνης pro Phryne, sive ut vero nomine vocabatur, Mnesarete meretrice Thespiaca, quam impietatis accusaverat Aristogiton. Ipsa vero diducta tunica & nudato pectore iudicum pedibus se advolvens conspectu corporis quod speciosissimum habebat ita ut pictores ad illius pulchritudinem * Veneris imagines solerent effingere, teste Clemente Alex. p. 35. protreptici, iudices amplius permovit quam Hyperides actione quamquam admirabili, ut narrant Quintilianus Lib. II. c. 15. Sextus 2. adversus Matth. p. 65. Plutarchus in Hyperide. Athenæus Lib. XIII. p. 590. Meminere ejusdem orationis Harpocraton pluribus locis, Quintilianus X. 5. Vide & Alciphronis Epist. 30. seq.

Ἰπὲρ χαίτης Φίλας περὶ τῆς ταρίχης α', β'. Pollux, Harpocrat. Athenæus Lib. III.

πρὸς Χάρητα, Pollux & Harpocrat.

Ex

* Sub meretricum imaginibus Deas adoratas notant I. Frid. Gronovius ad Statii Sylvas p. 4. seq. Janus Broukhufius ad Propertium p. 100. seq. Cum quibus conferat de sanctarum imaginibus in Romana ecclesia observat Petrus Baylius in Dictionario Hist. Critic. ubi de *Florem* nota (C)

Sub Dinarchi Rhetoris nomine orationes plures quam CLX olim ferebantur, teste eodem Demetrio Magnete apud Dionysium Halicarnasense libello de Dinarcho, verum Plutarchus in vita Dinarchi auctor est genuinas ipsius non plures fuisse quam *LXIV. Ex hic titulos LX. amplius ab antiquis scriptoribus servatos Meurfius in Bibliotheca Attica notavit; quos literarum ordine à me digestos & nonnihil auctos infra ponam, in quibus tres observabis orationes quæ adhuc ** exstant: 1. *adversus Demosthenem*, 2. *adversus Aristogitonem*, 3. *adversus Philoclem*. Has cum aliis Oratoribus Aldus Venet. 1513. fol. & H. Stephanus, Ao. 1575. fol. Græce vulgavit, dehinc Gr. & latine edidit & Jo. Wowerio senatori Antwerpiano dedicavit Janus Gruterus, primam cum Hieron. Wolfii, reliquas binas cum versione M. Balduini Iſchami Gandavensis. Hanov. 1615. 8. in quo volumine simul Lycurgi, Lesbonaſtis, Herodis & Demadidis orationes græce & latine leguntur. Sed tituli orationum Dinarchi, quos daturum me jam recipiebam, hi sunt:

Ἀγάθωνι συηγορία five πρὸς τὸν Ἀγάθων⊕ Διαμαρτυρίας, Dionys. Halicarnasenseus in indice orationum Dinarchi.

κατὰ Ἀγασικλέους, five ut apud Svidam in σκαφῶφοροι, Ἀγασικλέους. male apud Dionysium Πισικλέους. Vide Harpocracionem in Ἀγασικλῆς & alibi.

Συηγορία ὑπὲρ Διοχῆος κατὰ Δεσίου, Dionys. Harpocrat. Svidas in κλιμακίζων, ubi male ἰσηγορία. Vide Meurfii Attic. Lect. V. 24.

πρὸς Ἀμεινοκράτην Διαδικασία περὶ καρπῶν χωρία. Dionys.

πρὸς Ἀντιφάνην πρὸς Ἰππυ α, β. Dionys. Harpocrat.

κατὰ Λεισογείτον⊕. Exstat. Latine vertit M. B. Iſchamus. Præ ceteris probatam notat Plutarchus in Dinarchi vita.

κατὰ Λεισονίκα περὶ τῶν Ἀρκαλίων. Dionys.

Διαμαρτυρία ὡς κῶν εἰσὼ ἐπίδομοι Λεισοφῶντ⊕ θυγατέρας. Dionys. Harpocrat.

πρὸς Ἀρχέστρατον. Confer Meurfii Attic. Lect. III. 5. Dionys. Harpocrat. Svid. in ἀποψηφίζεσθαι.

πρὸς Ἀρχεφῶντ⊕ κληρῶν. Dionys.

πρὸς Βιωτὴν πρὸς ἄγραφοι. Dionys.

κατὰ Γνωσίω πρὸς τῶν Ἀρκαλίων. Dionys.

Ffffff

κατὰ

* Svidas de Dinarcho: γραφῆας κατὰ μὲν τινὰς λόγους τὰς πάντα ρε, κατὰ δὲ τὸ ἀληθεστερον, μόνως εἰ κρε εδ.

** Exstat etiam inter Demosthenis Orat. in Ἰσοκράτη, quam Dinarcho nonnulli tribuerunt.

Κατὰ Λυκέρῳ, ἐν Θῦναι. Dionysf. Harpocrat. Svidas in *καθ' ἁλωσίμων*. Etymolog. in *ἰεροποιί*.

πρὸς τὰς Λυκέρῳ παῖδας. Harpocrat. in *ἀπονομή*.

Κατὰ Λυσικράτους ὑπὲρ Νικομάχῳ. Dionysf. T. 2. pag. π4. Harpocr. in *κράτης*.

Κατὰ Μενάχμῳ ap. Svid. in *πραγμασίᾳ* nisi leg. *κατὰ Μενσαίχμῳ* qvz Lurgurgi oratio erat.

πρὸς Μνησιλέως sive ὑπὲρ Ἐμνησιλέως κλήμ. Dionysf.

Κατὰ Μοχίων. Harpocrat.

Ἰπὲρ νεως. Supra in *πρὸς Διοσκυρίδην*.

Ἰπὲρ Νικομάχῳ. supra in *κατὰ Λυσικράτους*.

πρὸς Νικοκράτην. Dionysf.

πρὸς Εὐοφάντη, ἀποστασί. Laertius II. 52.

Συμπηγορία Παριμίοντι ὑπὲρ ἀνδραπόδου, βλαΐως. Dionysf.

Ἑρατικός μετὰ τῶν Πατροκλέως παίδων. Harpocrat.

Κατὰ Πεδίας. Dionysf.

πειρητικός. Vide infra *Τυρηνικός*.

Κατὰ Πρωκλέως. Vide supra *Ἄγασκλέως*.

Κατὰ Πρωτίου Dionysf. Harpocrat. & Plutarch. ubi male *Πατί*. Vide Meursf. III. 5. Attic. Lect.

Κατὰ πρῶτον Stephanus Byz. in *ἀίγναι*, sed legendum *Πρωτί*.

Κατὰ πολυεύκτη, ἀποφασί. Harpocrat. Svid. Priscian.

Κατὰ πολυεύκτη βασιλευσάρχον, δευμασία. Dionysf. Harpocr.

Κατὰ πολυεύκτη δωροδοκίας. Harpocrat.

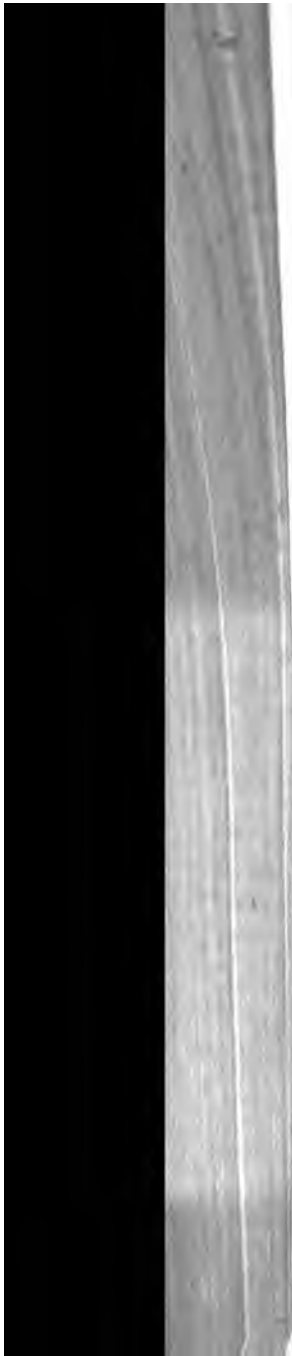
Κατὰ πολυεύκτη ἐκφυλλοφορηθέντ, ὑπὸ τ' βυλῆς ἰνδουίης. Dionysf. Harpocrat. & Svid.

Κατὰ πολυεύκτη πρὸς Ἐτωφάντι male apud Dionysf. *τωφάντι*. Vide Meursf. III. 11. Attic. Lect.

Κατὰ προσδιππῳ. Dionysf. Harpocrat. in *οἰκίμα*

πρὸς τὰς πατροκλέως παῖδας ἑρατικός. Harpocrat. & Dionysf. ubi male *προκλέως*.

Κατὰ προξένου, βλαΐως. Dionysf. T. 2. p. 113. Plutarchus in vita, qui ait, hanc Orationem, qvz Proxenum hospitem & amicum accusare non dubitavit Dinarchus, à sene & oculis capto dictam esse primam omnium in foro: antea enim abis tantum orationes composuisse accepta mercede. Meminit etiam Harpocrat. apud quem λαβῆς vitiose excusum in *ἀργυρῆς θήκη*.

UNIVERSITY OF MICHIGAN

3 9015 06304 1449

**DO NOT REMOVE
OR
MUTILATE CARD**

A vertical line on the left and a horizontal line with a rounded right end on the right, both drawn in black ink.

